Беседи на Учителя Петър Дънов 1941 година

1941 Съдържание:

1941 Април

1941 Май

1941 Юни

1941 Юли

1941 Август

1941 Септември

1941 Октомври

1941 Ноември

1941 Декември

1941_01_01 Сработници
Лекция на Общия Окултен клас

СЪРАБОТНИЦИ

Добрата молитва.
Махаръ Бену Аба.

Ще прочета 10 глава отъ Евангелието на Матея.

/Направихме упражнението за дишането. Учительтъ показа отъ темитѣ/. Този човѣкъ съ тази ржка какво показва? Доста хубаво сж нарисувани.

Единственото благо е въ самия човѣкъ. Знаешъ въ какво седи неговото благо. Ние имаме освѣтление тукъ – въ тъмнината освѣтяваме салона. Човѣшкиятъ умъ носи свѣтлина вжтре. Когато човѣшкиятъ умъ работи, той носи свѣтлина. Човѣкъ е буденъ – тогава е будно съзнанието. Сега по нѣкой пжть ние искаме да си служимъ съ една външна свѣтлина. Онази свѣтлина, която Богъ (е) вложилъ въ насъ, я пренебрегваме, но разчитаме на ума си. Ти дотолкозъ може да познаешъ хората, доколкото познавашъ ума, доколкото довѣрие имашъ въ ума си, доколкото довѣрие имашъ въ себе си. Та казвамъ: Въ една тъмна нощь, когато се съберать две свѣщи, четири–петь – освѣтявать повече пространство. Когато се групирать умоветѣ на хората – тѣ може да постигнать много работи. Сега по нѣкой пжть правите една погрѣшка въ разбиранията. Работата, която умътъ свършва – тури я въ сърдцето си. Работата, която сърдцето свършва – тури я въ ума си. Разбърквать се работитѣ. Запримѣръ: По нѣкой пжть ние казваме: „Да обичаме нѣкого“. Да обичашъ нѣкого, трѣбва да туришъ сърдцето си на работа. Тази любовь не е пълна. Това не е любовь. Когато употрѣбяваме думата „любовь“, подразбираме тамъ, дето работи човѣшкиятъ умъ, човѣшкото сърдце, човѣшката воля, човѣшката душа – всичко онова, което е Божествено, което работи. Умътъ, който работи, разумното сърдце, което работи, разумната душа, която работи, хубавото, мощното, което работи – това азъ наричамъ „любовь“. Пъкъ само нѣкое малко чувствуване – не, не е любовь. Казва: „Азъ го обичамъ, ама той не ме обича“. Не те обича човѣкътъ, понеже твоятъ умъ (е) загасналъ. Казва: „Запали си умътъ“. Не те обича, понеже сърдцето ти не гори, огъньтъ не е запаленъ. Не те обича, понеже тѣлото ти е хилаво. Сега вие мислите, че единъ човѣкъ може да бжде обичанъ, когато тѣлото му е хилаво. Не се лъжете въ това. Човѣкъ, за да бжде обичанъ въ пълния смисълъ на думата, трѣбва да бжде здравъ, здравъ по умъ, свѣтлина трѣбва да има по умъ,

топлина трѣбва да има по сърдце – здраво. Здраво сърдце да има и сила трѣбва да има по тѣло. Това сѫ нѣща, съединени въ единъ разуменъ животъ. Сила въ тѣлото, топлина въ сърдцето, свѣтлина въ ума – това сѫ разумни сили. Има една свѣтлина, (въ) която съзнанието не е пробудено. Когато Христосъ казва: „Азъ съмъ свѣтлината въ свѣта“, какво разбира? – Свѣтлина и виделина значатъ две различни нѣща. Свѣтлината е външната страна, виделината е вѫтрешната страна. Виделината значи този, който носи знание въ себе си. Сега умътъ се занимава съ реалностьта, съ образи. Напримѣръ: Това рѫка ли е? – Не е рѫка. /Показва темата/. Една истинска рѫка се познава. Още като се погледне рѫката, по рѫката се познава човѣкъ. Отъ първата фаланга, щомъ е добре развита, излиза свѣтлина. Отъ втората фаланга, щомъ е добре развита, излиза топлина и отъ третата фаланга излиза сила. Туй е бѫдещиятъ човѣкъ. Туй сѫ факти, които за бѫдеще ще се изяснятъ.

Може нѣкои работи да ви са тъмни, да ви не смущаватъ. Тази свѣтлина, която е въ нашия салонъ, тя не може да освѣтли цѣлия свѣтъ. Но има свѣтлина, която може да освѣти салона и да направи онова, което хиляди свѣщи не може да направятъ. Представете си денемъ слънцето, като изгрѣе, трѣбва ли да носите отдѣлна свѣщь и да мислите, че вие помагате на слънцето? Умниятъ човѣкъ се кооперира съ разумното слънце, той не държи своята свѣщь. Слънцето представя всичкитѣ свѣщи. Ако ти въ себе си не може да кооперирашъ всичката свѣтлина, всичката топлина и всичката сила, ако твоятъ духъ не може да се кооперира – тогава свѣтътъ ще бѫде неразбранъ.

Казва: „Той не ме обича“. Вие, по вашему, какъ карате хората да ви обичатъ? Майката, за да стане майка, трѣбва да носи деветь месеца въ утробата си. И природата, за да покаже своята любовь, и тя носи въ утробата човѣка съ милиони години, докато го роди. Човѣкъ не е роденъ така, както го мислите. Природата милиони години го носи, докато го роди. Сега, като го роди, вие мислите, че не се грижи. Грижила се е съ милиони години. Той е ценность. Тя ни най-малко не иска да умре, да изчезне. Вие, като не разбирате закона, казвате: „За мене никой не мисли“. Вие какъ схващате, какъ трѣбва да мислятъ заради васъ? Именно, когато мислите, че никой не мисли заради васъ, тогава мислятъ хората. То е една илюзия. Ако вашитѣ очи се повредятъ, че не може да виждате, казвате: „Никой на мене не ми донася свѣтлина, азъ съмъ въ тъмно“. Причината не е външна, тя е вѫтре въ васъ. Може да има хиляда свѣщи и пакъ вие да бѫдете въ тъмно. Пъкъ ако вашиятъ умъ е запаленъ, може да нѣмате никаква свѣтлина и пакъ вѫтре да имате свѣтлина.

Сега какви сѫ старитѣ възгледи? Старитѣ възгледи азъ ги наричамъ, когато детето се качи на коня (и го) мушка. Казва: „Азъ може да карамъ“. Но този конь е вашиятъ умъ. Какъ ще възбудишъ ума си? Единъ день коньтъ, който възседнешъ физически, ще вземе ролята да възпроизвежда свѣтлина, какъ ще го възседнешъ? Коньтъ до едно време ще го възсядашъ.Като стане вече на мѣстото на ума, какъ ще го възсядашъ? Да кажемъ: Вие възсядате единъ конь, туряме единъ кракъ отлѣво, другия – отдѣсно. Коньтъ тръгва. Ако се качите на единъ аеропланъ, какъ ще го възседнете? Ще бѫде ли единиятъ кракъ отдѣсно, другиятъ – отлѣво? Вие, като влѣзете въ аероплана, ще се скриете – никой да ви не види. Питамъ сега: Когато вие яздите единъ конь, коньтъ нѣма тъй възпитани чувства. Представете си, че вие вървите съ вашия конь въ единъ уреденъ свѣтъ, дето не се позволява никой да плюе на земята, да оставя своитѣ визитни картички. Представете си, че влѣзете въ този свѣтъ и вашиятъ конь новсѣкѫде си оставя визитни картички. Дойдатъ пазителитѣ на реда, че те снематъ и те питатъ защо не си възипиталъ този конь. Господарьтъ трѣбва да слѣзе отъ гърба на коня и ще го изведе. По цѣлия пѫть ще се качвашъ, ще слизашъ. Сега, колкото е уменъ коньтъ, колкото той върви и вие трѣбва да вървите. Не може да яздите. Следъ като си оставилъ визитнитѣ картички, казвате: „Той е здравъ конь“. Азъ не оспорвамъ здравето на коня, но онова, което коньтъ прави и вие правите, не е разумно. Сега азъ правя едно сравнение. Представете си, че вие говорите, но една дума вие не я изкажете навреме, защото думитѣ навреме трѣбва да се изказватъ. Азъ, ако искамъ да проявя любовьта си къмъ нѣкого, три (нѣща) нося съ себе си: ще нося една красива ябълка за очитѣ, ще нося единъ красивъ инструментъ за ушитѣ, който издава звукъ, ще нося и едно хубаво цвѣте за носа, ще нося и храница за устата. Защото вие разбирате само тази любовь на яденето и пиенето. Щомъ нѣма ядене и пиене, работата не върви. Право е. Оттамъ трѣбва да се започне. После любовьта трѣбва да се пипне. Туй, което обичате, вие всѣкога искате да го опитате. Пипането е благословение отъ Бога. Понеже чрезъ пипането ние предаваме нѣщо отъ себе си. Ние се рѫкуваме съ рѫцете. Щомъ обмѣната на рѫкуването е правилна – обмѣна има на вѫтрешнитѣ сили, които вие не ги виждате. Съ рѫкуването познавашъ единъ човѣкъ мисли ли, не мисли ли, чувствува ли, не чувствува ли, има ли сила или нѣма. Нѣкой пѫть ти е приятно като се рѫкувашъ, нѣкой пѫть ти е неприятно. Сега вие искате да бѫдете богати, да имате пари. То е слабовата страна. Истинското богатство седи въ ума на човѣка, въ сърдцето на човѣка, въ тѣлото на човѣка. Ако умътъ ти не е богатъ, ако сърдцето ти не е богато и ако тѣлото ти не е богато, отвънъ, каквото имашъ – не е твое. Щомъ имашъ богатъ умъ, всичката свѣтлина въ свѣта, всичко, което Богъ е създалъ, ти ще можешъ да го използувашъ. Щомъ сърдцето ти е добре развито, всичката топлина, която Богъ е вложилъ въ свѣта, ти ще може да я ползувашъ. Чрезъ топлината нѣщата се отварятъ, изявяватъ се чрезъ топлината. Вие искате

нѣкой да ви обича, но той трѣбва да се изяви. Единъ цвѣтъ кога ще ви обича? Щомъ изникне, напѫпи и цъвне, отъ себе си веднага изпраща едно ухание. То е първото запознанство. Отъ туй ухание направи единъ плодъ, после чрезъ плода пакъ ви приканва да се запознаете съ него. Следователно: дърветата се запознаватъ съ хората чрезъ плодоветѣ, цвѣтята се запознаватъ съ хората чрезъ уханието си, пчелитѣ се запознаватъ съ хората чрезъ меда си. Хората се запознаватъ чрезъ ума си. Двама умни хора се запознаватъ съ ума си, двама добри хора се запознаватъ съ сърдцето си, двама силни хора се запознаватъ съ тѣлото си. Сега вие може да кажете, че тая работа вие не я разбирате. Азъ се радвамъ, че не я разбирате, защото, ако разбирате – нѣма за какво да ви говоря. Защото не разбирате – е интересно. Вие може да сте много способни, (но) се изисква време да се учите. Хората се раждатъ музиканти, но трѣбва да се учатъ. Детето е музикантъ. Като се роди, първиятъ признакъ, съ който дава, че е живо – изказва първата нота. Тя е до. То казва: „Вуа“. Знаешъ (ли), какво значи „вуа“? „Вуаа“ значи, че вече съмъ на границата на Божествения свѣтъ, въ проявения свѣтъ. Щомъ пристигне, като стѫпи на земята, казва: „Вуа“. То се предава. Онѣзи, които сѫ го пратили, по цѣлото небе съобщаватъ, че е пристигналъ този герой. То поздравява онѣзи, които го изпратиха. Казва: „Благополучно пристигнахъ на границата, посрещнаха ме добре“. Тѣ не го знаеха досега. Освенъ, че не го знаете, казвате: „Дали е така или тъй ни заблуждава?“ Какво лошо има, като отидете на кино – съ какво ви забавляватъ? Реално ли е киното? Дойдатъ нѣкои (и) разправятъ, че филмътъ е такъвъ. Всички тия работи сѫ 25% вѣрни, другитѣ сѫ скроени работи. Всичкото въ единъ филмъ не е реално. Като кажемъ, че не е реално – не подразбирайте, че е сѣнка на нѣщата. Ето какво разбираме, че е реалность въ свѣта: ако турятъ хиляда празни шишета на ваше разположение, какво ще ползувате отъ тѣхъ? Трѣбва да бѫдете много умни, (за) да ги напълните. Ако ви дамъ хиляда празни шишета и очаквамъ отъ васъ дали ще може да ги напълните – то е едното положение. Ако ви дамъ пълни шишета, тогава очаквамъ отъ васъ да ги изпразните. Та казвамъ: Нереални работи сѫ тия, които сѫ празни. Реални работи сѫ тия, които сѫ пълни. За мене реално е това. Дойде нѣкой, че казва: „Ще стана великъ човѣкъ“. 20 години все чакамъ да стане великъ, великъ човѣкъ не става. Казва: „Азъ вѣрвамъ въ Христа“. Че вѣрвашъ въ Христа е едно, но ти трѣбва да учишъ. Ти учишъ онзи Христосъ преди две хиляди години. Христосъ сега посещава твоя умъ, преподава и лекции. Той сега ти преподава, говори ти. Ти казвашъ: „Знаешъ (ли), преди две хиляди години какво е говорилъ Христосъ?“ Той казва: „Какво е говорилъ?“ – „Тъй и тъй“. Пита те: „Туй нѣщо разбра ли го?“ Казва: „Той трѣбва да дойде сега, да ни разправи. Колко години Го чакамъ, не е дошълъ“. Христосъ е духътъ вѫтре. Вие ще мислите. Разправяте какво виждатъ ясновидцитѣ. Азъ ще ви разправя какво виждатъ ясновидцитѣ,

защото ясновидцитѣ виждатъ едно нѣщо, но тѣ не довиждатъ. Има работи, които недовиждатъ.

Сега са ме питали: „Кѫде е оня свѣтъ?“ Казвамъ: Оня свѣтъ и тоя свѣтъ сѫ тукъ. Казватъ: „Какъ?“ Казвамъ: Пространството е голѣмо, ние не виждаме пространството. Представете си, че азъ виждамъ хора на физическия свѣтъ. Но тия хора, като ги срѣщамъ, виждамъ материално – рѫце иматъ, крака иматъ, виждамъ други хора, които сѫ по-красиви отъ тия на този свѣтъ. Тамъ има ливади, планини, но река ли да ги пипна – нѣма нищо. Виждамъ ги – хора, но не може да ги хвана. Пѫть има, реаленъ пѫть, хората ходятъ, мърдатъ си устата, но не чувамъ. Вие сте въ единъ свѣтъ на отраженията. Духовниятъ свѣтъ още не е реаленъ свѣтъ. Вие имате тази опитность, когато спите вечерно време. Ядете, пиете, слънцето виждате, събудите се сутриньта – пакъ сте гладенъ. Яденето насънь ни най-малко не задоволява човѣка.

Та казвамъ: Реалностьта на нѣщата седи въ онзи моментъ – като обичашъ едно нѣщо, ти влизашъ въ реалния свѣтъ. Защото земниятъ животъ е подобенъ на Божествения. Земята трѣбва да ви свърже съ Божествения свѣтъ. Нѣщата ставатъ реални само по три начина. Ако въ ума ви нѣма свѣтлина, ако въ сърдцето ти нѣма топлина и въ тѣлото ти нѣма сила – ти си въ единъ свѣтъ на илюзии. Онзи свѣтъ е реаленъ, който носи свѣтлина. Свѣтлината е само една трета. Онѣзи чувства, които носятъ топлина, тѣ сѫ две трети. И онѣзи постѫпки, които носятъ сила вѫтре (така), че всѣко нѣщо, което ти мислишъ, чувствувашъ и може да го направишъ – тогава се намирашъ въ единъ реаленъ свѣтъ.

Та казвамъ: Може васъ да ви обичатъ хората заради вашето сърдце, заради вашия умъ и заради вашата добра воля. Писанието казва: „Възлюбилъ си истината въ човѣка“. Тази истина, която е вѫтре, наричатъ човѣкъ. Азъ казвамъ: Може васъ да ви обичатъ хората заради вашиятъ умъ. Сега нѣщата сѫ неразбрани, понеже на земята ви занимаватъ много работи. Може да ви разправятъ за оня свѣтъ, но отвънъ има 25 градуса студъ, вие обуща нѣмате, дрехи нѣмате, гладенъ сте – ще може ли да ме слушате? Нѣкои отъ васъ кашлятъ. Кашлицата е много тщеславна – да се покаже. Тѣзи сѫ сѫщества, отъ оня свѣтъ сѫ дошли, дразнятъ гърлото. Тѣ сѫ като младитѣ моми. Като минаватъ момцитѣ, тя се изкашли малко, тѣ я погледнатъ. Кашлицата ѝ е много хубава. Азъ искамъ сега любовно да кашлите, както трѣбва. Нѣкои сестри идатъ, кашлятъ при мене. Казвамъ имъ: „Не сте се научили още какъ да кашлите. Не е нотирана пѣсеньта – нито е цигулковъ ключъ, нито е басовъ ключъ. Сега или алтъ ще пѣете, или сопранъ, или теноръ, или басъ ще пѣете, но на свѣтъ ще пѣете“.

Сега говоримъ и вие искате да бѫдете свободни. Вие не може да бѫдете свободни, ако не се разбирате съ вашия умъ. Въ умствения свѣтъ само умътъ може да ви направи свободни. Въ духовния свѣтъ само сърдцето може да ви направи свободни. Въ физическия свѣтъ само тѣлото може да ви направи свободни. Сега ние мислимъ, че сме господари на ума си – заповѣдваме му. Ти на ума си не може да заповѣдвашъ. Въ съвременната наука, въ съвременния материалистиченъ вѣкъ на единъ човѣкъ може да му заповѣдвашъ до известна степень, когато туришъ само човѣка въ магнетиченъ свѣтъ – хипнотизирашъ го. Каквото каже хипнотизаторътъ, той ще го направи. Първа степень, втора и трета степень – той се подчинява. Щомъ мине въ четвърта степень – субектътъ не се подчинява. Тогава трѣбва да кажешъ: „Моля“. Този, прекараниятъ въ четвърта степень, вижда нѣщата. Невежиятъ, тури го въ магнетиченъ сънь – това става, онова става, философъ става, разрешава, на болнитѣ дава диагноза, цѣрове дава. Събудишъ го – пакъ е невежа. Туришъ го въ магнетиченъ сънь – пакъ знае. Много лѣкари има, които сѫ лѣкари, пъкъ има такива невежи лѣкари, които не разбиратъ. Казвамъ: По сѫщия начинъ и вие трѣбва да разчитате на вашия умъ. Този вашъ умъ е, който ще ви даде познания за всичко въ Божествения свѣтъ. Вашето сърдце ще ви покаже реалностьта на любовьта, каква е топлината. Когато познавашъ нѣщата, познава ги и сърдцето вѫтре, което претегля дали те обичатъ или не. После тѣлото е, което ви показва дали силата на други хора ще бѫде въ ваша полза или не, или пъкъ вашата сила ще бѫде въ ваша полза.

Представете си, че единъ човѣкъ се рѫкува съ васъ. Той може да бѫде дисхармониченъ. Единъ човѣкъ може да се рѫкува съ васъ и следъ нѣколко деня вие се разболявате. Нѣкой човѣкъ се рѫкува съ васъ, вие сте боленъ и следъ нѣколко дни оздравявате. Има нѣкои хора, като се рѫкуватъ съ васъ и умътъ ви потѫмнѣе, станете шашавъ. Има човѣкъ, като се рѫкува съ васъ и умътъ (ви) просвѣтне, дойде ви нѣкоя идея, сърдцето ви се запали, като се рѫкува съ васъ, веднага сърдцето ви се запали. Като се рѫкува другъ съ васъ – сърдцето ви изстине. Не е така, както мислимъ. Едно рѫкуване не е проста работа.

Този човѣкъ /картина показва/ ми прави впечатление – той слиза на физическото поле. Обича да се удоволствува. Обича реда и порядъка, хубаво изчиства говедата. Като дойде – хубаво си поспи, похапне си хубаво. Ако го събудишъ преди време, казва: „Нека да си отспя, че тогава ще стана рано“. Ако не знаешъ какъ да се обхождашъ съ него, той е готовъ да те удари. Ако го побутнешъ – готовъ е да удря. Много обещава, има всичкото добро желание да направи, обещава сто работи и едва 25% може да направи. Вие казвате, че не устоява на думата си. Не че не устоява, но не му мисли много. Вие услужвали ли ли сте на сто души хора? Щомъ слѣземъ

на физическия свѣтъ, съприкосновението ни съ хората трѣбва да бѫде разумно. Понеже на физическия свѣтъ става една пълна обмѣна. Всѣки човѣкъ и възвишенитѣ сѫщества нѣматъ материалъ, трѣбва да слѣзатъ тукъ на земята, да съберать материалъ. Нѣма съ какво да работятъ. Вие сега си представяте оня свѣтъ на ангелитѣ. Ангелитѣ има съ какво да се занимаватъ. На тѣхно разположение сѫ всичкитѣ слънчеви системи, колкото има – може да ги управляватъ, да се занимаватъ. Вие като идете въ оня свѣтъ, ангелитѣ иматъ толкозъ работа. Казвате: „Чакай, чакай“. Ангелитѣ нѣматъ време да се разправятъ съ тебе, че си дошълъ отъ земята. Той ще каже: „Ела съ мене“. Като тръгнешъ къмъ неговата държава, ти нѣмашъ крила, не може да ходишъ. Казвашъ: „Тази работа не е за мене“. Работата на ангелитѣ е за тебе. Искашъ ти той да се спре, да ти отдѣли нѣколко минути, да се разговаря съ тебе. Много голѣми претенции имашъ. Затуй казвамъ: Единствениятъ законъ въ свѣта, по който единъ ангелъ може да ти услужи – то е любовьта. Ти имашъ любовь къмъ него – той ще се спре. Безъ любовь той нѣма да се спре, даже нѣма да ти обърне внимание. Ти ще му кажешъ нѣщо – той ходи, не те чува. Щомъ го обичашъ – той ще те чува. Щомъ не го обичашъ – той минава край тебе, ти не сѫществувашъ за него. Единъ човѣкъ въ Божествения свѣтъ безъ любовь е като едно камъче. Ти вземешъ камъчето. Този ангелъ по пѫтя като едно камъче ще те вземе, ти му говоришъ, той не те чува и ще те тури настрана. Всичкитѣ камъни сѫ заспали ангели. Какво ще кажете? – Коскоджа ангелъ, има високо мнение за себе си, ти го ритнешъ съ крака, туришъ го нѣкѫде.

Очаквате, като идете въ другия свѣтъ, да иматъ високо мнение за васъ. Първото нѣщо – вашиятъ умъ трѣбва да бѫде носитель на Божествената Мѫдрость, сърдцето ви трѣбва да бѫде носитель на Любовьта и тѣлото ви – на Истината. Казвамъ: Ако Истината не може да пребѫдва въ тѣлото, ако Любовьта не може да пребѫдва въ сърдцето и, ако Мѫдростьта не може да пребѫдва въ ума ви – тогава вие сте самъ въ свѣта. Вие ще бѫдете неразбранъ човѣкъ. Каквото и да говорите – нѣма да ви обичатъ. Сега говоримъ за любовьта. Вие казвате за нѣкой човѣкъ, че го обичате. Да обичашъ човѣка – значи да му дадешъ нѣщо отъ своята свѣтлина. Да обичашъ човѣка – значи да му дадешъ нѣщо отъ своята топлина. Да обичашъ човѣка – значи да му дадешъ отъ своята сила. Тѣ сѫ размѣнна монета на духовния свѣтъ. Отъ своята мисъль ще му дадешъ нѣщо. Размѣна става на мислитѣ. Размѣна става на чувствата. Размѣна става на постѫпкитѣ.

| 9 4 | – тази година хората се намиратъ заклещени. Господь е отпредъ и отзадъ. 9 е човѣкътъ, който мисли. 4-тѣ въ дадения случай е човѣкътъ, който прилага. То е седалището, скамейката, на която може да седне и да раздава справедливость. 4-тѣ е законъ на справедливостьта. 9 е законъ на

мисъльта, главата е. Считайте, че този кръгъ на 9-тѣ – това е главата – вече умътъ се е проявилъ, пусналъ е своето действие. 4-тѣ е законъ на справедливостьта. | – това е на Божественото. Хоризонталната линия въ 4-тѣ – това е човѣшкото. Божественото е, което слиза, а човѣшкото е онова, което възприема. После имате втора една линия. Божественото се проявява отдолу нагоре, пакъ то се проявява. Линията АВ е човѣшкото. Другитѣ сѫ две Божествени проявления – Божественото, което влияе на човѣшкия умъ и Божественото, което потиква човѣшкото сърдце. Съединени съ човѣшкото – то е неговото тѣло. Свѣтлината се проявява, топлината и силата. АВ е силата на човѣка, която се проявява. Имате два резултата – единиятъ е отгоре – Божествениятъ свѣтъ, който слиза и другиятъ, който възлиза нагоре. Имате и друго движение – хоризонтално, което влиза въ тѣлото на човѣка. Туй го наричатъ триизмѣренъ свѣтъ. Първото измѣрение е за ума. Второто измѣрение е за сърдцето. И третото измѣрение е за човѣшкото тѣло. То е тамъ, дето тѣлото живѣе. Тази идея е много нова. Вие идвате и се намирате въ нѣкое противоречие, понеже не съответствува на вашитѣ възгледи. Както и да ви разправятъ – вие трѣбва да го видите. Христа не може да го познаете. Христосъ има единъ отличенъ умъ – дето минава, освѣтява всичко, всички се изваждатъ отъ тъмнината. Христосъ носи топлина навсѣкѫде, дето е студено. Като влѣзе въ единъ домъ – всичко стопля. Хората не се нуждаятъ отъ вѫглища. Христосъ носи сила, че се нуждаятъ хората отъ храна. Кѫдето влѣзе – всичко дава. Като дойде Христосъ – избата ще бѫде пълна съ вѫглища. Като дойде Христосъ – кѫщата ви навсѣкѫде ще бѫде освѣтена. Щомъ има свѣтлина – дошълъ е Христосъ. То е външната страна. Вие казвате: „Искаме да го видимъ“. Че какво ви препятствува да го видите?

Ще ви кажа отъ какво произтичатъ противоречията. Не се спъвайте отъ примѣра, който давамъ. Представете си една млада мома, която е дошла да се запознае съ нѣкого. Всѣка млада мома е дошла да се запознае съ нѣкого. Като се запознае съ него – счита, че всичко може да постигне. Всѣки момъкъ, който (е) дошълъ, трѣбва да се запознае съ една мома. И туй е смисълътъ на живота – запознаването. Следъ като се запознаятъ, най-първо се вижда, че е доста красива. Но дойде изкушението. Ето – яви се другъ и той е облѣченъ хубаво. Тя се раздвои, сърдцето ѝ се раздвои. Тя не знае – първиятъ или вториятъ. И първиятъ и вториятъ е любовна работа. Единиятъ ѝ казва: „Ти си богиня, ти си царица“. И двамата говорятъ хубави работи. Пъкъ на нея само единъ ѝ трѣбва, двама не може. Какъ тя ще го познае кой е отъ двамата, кажете? Много лесна работа. Нѣма по-лесна работа да познаешъ. Най-първо една реалность ще се яви физически, но щомъ я разбирашъ – тази реалность влиза въ тебе и става невидима отвънъ, а вѫтре става видима. Тогава вие не сте запознати съ законитѣ на битието, ще се намѣрите въ едно противоречие.

Като започнаха да изучаватъ ржцетѣ на човѣка, хората (започнаха да) носятъ ржкавици. Когато започнаха да изучаватъ лицето, женитѣ си туриха воалъ. Когато започнаха да изучаватъ тѣлото, хората се облѣкоха. То е само защита. Да се не познава ржката е ржкавицата, булото е да се не познава лицето, дрехитѣ сж да се не познава тѣлото. Хубаво е да се види човѣшкото тѣло. Красотата на тѣлото е въ неговитѣ линии, които има. Туй, което сегашнитѣ хора иматъ, то не е всичкото. Има известна красота вжтре въ тѣлото. Ако вие видите едно тѣло, както е билъ Адамъ въ рая, той е билъ облѣченъ въ свѣтлина. Царска дреха на свѣтлината и съ една хубава топлина. Следъ като съгрѣшилъ, свѣтлината изчезва и топлината изчезва – той остава голъ. Като поглежда, казва: „Голъ съмъ“.

Та казвамъ: Трѣбва да се пазите. Даже най-силниятъ човѣкъ, ако го ударите на нѣкое мѣсто, става прекжсване на силата. Щомъ ударите два пжти – на крака не може да ходи. Щомъ ударите още два удара на ржцетѣ – и тѣ преставатъ. Ако му ударите очитѣ – и тѣ преставатъ. Ако му ударите ушитѣ – и тѣ преставатъ. Ако ударитѣ носа – и той престава. Ако ударите единъ ударъ на устата – и тя престава. Де е човѣкътъ тогава? Затова казвамъ: За да имате едно Божествено отношение, пропорция трѣбва да има. Ние се намираме на 92 милиона мили отъ слънцето. То е нормално състояние за жителитѣ на земята. Всѣки човѣкъ въ умствено отношение, ако ти искашъ да се запознаешъ съ човѣкъ – ти трѣбва да бждешъ на 92 милиона мили далечъ отъ него, за да го разберешъ. Ако си по-близо – работата не върви. Ако искашъ да разберешъ сърдцето на човѣка, колко(то) е далечъ месечината отъ земята – такова трѣбва да бжде разстоянието. Онзи, когото обичашъ, ти трѣбва да бждешъ далече отъ него – колкото е далече месечината, мисля 400 хиляди километра. Ако искашъ другото положение, колко е диаметърътъ на земята? – 12 милиона километра. Значи физически, за да бждатъ хората въ хармония, ти трѣбва да бждешъ на 12 милиона километра далече, за да разберешъ хората физически. Да нѣма никакво стълкновение. За васъ да ви бжде естествено въ Америка да виждате и той да ви вижда. Да си говорите ще бжде много по-добре, отколкото, ако е близо – на едно мѣсто. При такива случаи казвате: „Толкозъ надалечъ“. Че ни най-малко не е далече. Една крачка е въ Америка – като направя една крачка, азъ съмъ въ Америка. Като направя две крачки – на месечината. Като направя три крачки – на слънцето. Казвате: „Много далече“. За мене слънцето е на три крачки, месечината е (на) две крачки, на земята – една крачка. Сега може да има много възражения на това. Онзи, който знае като мене да крачи, е съгласенъ съ мене. Който не може да крачи, казва: „На мене ли ще го разправяшъ туй?“ Три крачки до слънцето. Че вие сте дошли да влѣзете. 92 милиона мили за колко свѣтлината ги взема? Една слънчева вълна за колко иде? – За 8

минути. Значи една вълна тръгва и идва за 8 минути отъ слънцето. Ако тръгнемъ оттукъ до („Опълченска") 66, ще ни вземе половинъ часъ. Свѣтлината тръгва отъ слънцето и за 8 минути ще дойде, ще ѝ остане време да се разходи. Азъ още на половината пѫть съмъ до 66. Колко пространство съмъ изразходвалъ? – Много малко пространство. Ние, съвременнитѣ хора, мязаме на микроби. Нѣкоя микроба казва: „Колко милиона мили е отъ Изгрѣва до „Опълченска"66?"

Мнозина сега искатъ да се запознаятъ. За да се запознаятъ съ Христа, трѣбва любовь. За да се запознаете съ ангелитѣ, трѣбва мѫдрость, знание трѣбва. Има други сѫщества. За да се запознаете съ тѣхъ, трѣбва здраво тѣло. Ако нѣмаме здрави тѣла, ние нѣма да може да се запознаемъ съ силнитѣ хора. Ако нѣмаме здрави сърдца, не може да се запознаемъ съ умоветѣ на хората. Силнитѣ умове сѫ свързани съ знанието. Мене ме интересува знанието на единъ човѣкъ, което може да ми даде и моето, което да му дамъ. Мене ме интересува любовьта, която може да ми даде и любовьта, която може азъ да му дамъ. Всѣки единъ отъ васъ е проводникъ на Божественото. Три нѣща се предаватъ. Чрезъ ума ви се предава Божествената свѣтлина, чрезъ сърдцето се предава Божествената топлина, а чрезъ тѣлото – Божествената сила. Азъ разглеждамъ човѣка като проводникъ. Човѣшкиятъ умъ като проводникъ на свѣтлината, човѣшкото сърдце като проводникъ на човѣшката топлина. И на тази, обикновената топлина на живота, и тѣлото като проводникъ на силата – на разумната сила. За да знаешъ какъ да работишъ, да ти е приятно да работишъ, като ходишъ, като дигашъ рѫцетѣ, като свиришъ – всѣки може да си туря рѫцетѣ на пианото, но по какво се различава единъ разуменъ пианистъ? – Трѣбва да знае какъ да свири. И да може да блъска клавишитѣ – нищо не излиза.

Сега нѣкой отъ васъ може да каже: „Кажи ми, азъ мисля ли право?" Представете си, че азъ съмъ художникъ. Искате да ви нарисувамъ. Казвамъ: „Платно носишъ ли?" Азъ може да ви нарисувамъ на стената. Колко години може да остане на стената? – За една година, като дойде да мажете, ще замажете и картината ще изчезне. Ако имате едно платно – ще ви нарисувамъ и ще имате за споменъ. Ако вашиятъ умъ е развитъ – може да се запознаете съ знанието, съ сѫществата на мѫдростьта. Ако вашето сърдце е развито – може да се запознаете съ сѫществата на любовьта, съ онѣзи сѫщества, които слизатъ да помагатъ на хората. Възвишенитѣ сѫщества идватъ да помагатъ. Моли се нѣкой на Господа. Господь има много работи, Господь има много работа. Нѣма сѫщество да замѣсти Господа. Като се помоли човѣкъ, Той приема молитвата. (Нѣкой) казва: „Господи, ще свърша работата". Понеже къмъ Господа се отправятъ

всички молитви, туй сѫщество най-напредъ ще иде да каже: „Да свърша тази работа“.

Сега вие да не направите такава погрѣшка, каквато направи единъ българинъ. Въ България има едно повѣрие, че между Новата година и Коледа има единъ щастливъ день, че като турищъ главата презъ малкия прозорецъ – каквото поискашъ, ще ти го дадатъ. Единъ, като си турилъ главата презъ малката дупка, казва: „Господи, да ми направишъ голѣма главата – като варелъ“. Главата станала като варелъ, не могла да излѣзе, заклещила се, не може да я извади назадъ. Не ви трѣбва голѣма глава като варелъ. Той намѣсто да каже: „Господи, искамъ да ми дадешъ всичкото благословение, че умътъ ми да мисли добре, сърдцето ми да чувствува добре и тѣлото ми да бѫде силно“, той казва: „Господи, дай ми голѣма глава, че да уплаша всички хора“. Като варелъ станала главата му. И въ всичкитѣ работи ние носимъ този варелъ. Нѣкои искатъ голѣма любовь – варелъ. Че ти щомъ носишъ голѣма любовь – нѣма да може да си изтеглишъ сърдцето.

Азъ горе имамъ две радиа. Имамъ едно радио „Джилетъ“, имамъ и едно голѣмо радио. Занимавамъ се съ дълги вълни, срѣдни и кѫси. Онова малкото „Джилетъ“ го конкурира. Нѣкой пѫть го харесвамъ, пусна и двете – състезаватъ се, надпреварватъ се. Каквото говори едното, говори и другото. Шашардисватъ. Седя при малкото – не чувамъ голѣмото. Ида при голѣмото – не чувамъ малкото. Тѣ си помагатъ. Голѣмото казва: „Малъкъ е, много говори. Много дяволитъ е той“. Онзи ми казва: „Голѣмъ дяволъ е онзи, голѣмиятъ“. Казвамъ: Туй радио не (е) изникнало отъ само себе си. Отъ невидимия свѣтъ позволиха. Отъ разумния свѣтъ позволиха да се открие тайната на радиото, да се открие, че да може да говори. За бѫдеще ще се откриятъ още повече нѣща.

Сега мнозина сѫ ми казвали: „Чувамъ нѣщо вѫтре“. По радиото предаватъ. Трѣбва да намѣришъ станцията, да знаешъ на каква дължина да оперирашъ. Тукъ идешъ, тамъ идешъ. Казва: „Нѣщо ми говори вѫтре“. Неразбрана работа и разбрана работа. Отъ оня свѣтъ говорятъ. Много разбрани сѫ работитѣ по радиото. Първата станция е умътъ, втората станция е сърдцето, третата станция е тѣлото. Тѣлото има 300 милиарда станции. За бѫдеще ще се запознаемъ. За сега много отъ тия станции не оперират. Даже нѣкой пѫть може да оперираме чрезъ нѣкое дете. Нѣкой пѫть, когато искамъ да позная хората, ще намѣря нѣкое дете на 2–3 години и отъ неговата станция, понеже зная законитѣ, ще приема. Нѣмамъ време да се занимавамъ съ моята станция. Далече е още. Минава туй дете и казвамъ:„Този боленъ ще оздравѣе или нѣма да оздравѣе?“ Казвамъ: „Ще оздравѣе“. И оздравява човѣкътъ. Щомъ туй дете ще намѣри нѣкой старъ

човѣкъ, нищо не казвамъ. Не работи станцията. На децата работятъ. (На) старитѣ станциитѣ имъ не работятъ.

Та казвамъ: Вие се спъвате въ свѣта. Казвате: „Какво нѣщо е Господь?“ Ние си представяме Господа, (че) наблюдава. Срѣщнешъ една млада мома, Господь вижда какъ я наблюдавашъ. Като срѣщнешъ една млада мома, най-първо трѣбва да поздравишъ нейния умъ, да поздравишъ нейното сърдце и да поздравишъ нейното тѣло. Следъ туй – да ѝ дадешъ единъ подаръкъ, който носишъ съ себе си. Следъ туй – втори подаръкъ, съ сърдцето и съ тѣлото. Следъ туй – да се запознаешъ. Тогава Господь гледа какво е запознанството. Ще даде ли той или нѣма да даде? Ти може да ѝ дадешъ единъ подаръкъ, който е позлатенъ, не е златенъ.

Та сега, тази година, вие сте заклещени. Господь е отпредъ и отзадъ. Който не върви, тогава кашлицата ще дойде, това, онова. Мнозина казватъ: „Този човѣкъ не може да го обичамъ“. Чудни сѫ хората. Азъ съмъ човѣкъ – майсторъ. Може да накарамъ да обикнете всѣкиго. Една каса, която не обичате, може да ви накарамъ да я обичате. Казвате: „Тази празна каса – не обичамъ“. Като туря сто хиляди златни монети – ще я обикнете. Веднага ще я обикнете. Казвамъ: Всичкитѣ нѣща, които обичаме, иматъ съдържание. Когато скулпторътъ тури ония красивитѣ линии на тѣлото, направи отъ камъка единъ красивъ човѣкъ – всичкитѣ хора искатъ да го видятъ. Казвамъ: Невидимиятъ свѣтъ работи въ васъ вѫтре, въ вашитѣ умове, въ вашитѣ сърдца, въ душитѣ ви. Единъ день ще имате тѣла, не като сегашнитѣ, нѣма да боледувате. Хрема нѣма да има, кашлица нѣма да има, туберкулоза нѣма да има, гладъ нѣма да има. Знаете (ли) какво ще е? – Ще имате голѣмитѣ благословения. Трѣбва да се учите сега.

Сега нѣкои ми казватъ: „Азъ видѣхъ Христа“. Онзи казва: „Азъ не съмъ видѣлъ Христа, че той го видѣлъ“. Онзи е горе, на върха на планината, (и) не видѣлъ Христа. Онзи (е) долу, въ долината, и го видѣлъ. Сега възможно е. Христосъ, който слиза отгоре, най-първо на планината ще го видятъ, после въ долината. Това сѫ теории. Когато онзи на планината не го вижда, а онѣзи въ долината го виждатъ – не зная какво виждане е това. Свѣтлината като иде, има проекция на свѣтлината. Имате червенъ цвѣтъ. Всѣки цвѣтъ си има мѣсто, особено мѣсто вζематъ трептенията въ тази гама на цвѣтоветѣ. Значи червениятъ е този цвѣтъ, който дава потикъ. Ако ти си въ яйцето, червениятъ цвѣтъ ще те извади изъ ограниченията. Когато се измѫти едно пиле, червениятъ цвѣтъ го е освободилъ. Като тръгне по пѫтя, портокалениятъ цвѣтъ е, който дава движение. Зелениятъ цвѣтъ образува крива линия. Ти ще имашъ въ музиката фа, (то) е вече да знаешъ жълтия цвѣтъ, който използува само жълтия цвѣтъ. Нѣкои искатъ да станатъ богати. Всѣки богатъ може да бѫде, който е уменъ. Въ който умътъ

не е развитъ, той богатъ никога не може да бѫде. Та казвамъ: Всичкитѣ тия цвѣтове показватъ пѫтищата, по които трѣбва да работите. Вие не може да проявите деятелность, ако не се храните съ жълтия цвѣтъ. Вие по тѣло не може да бѫдете здрави, ако не обичате зеления цвѣтъ. Трѣбва да акумулирате нѣщо въ себе си. Ти не може да имашъ вѣрата, вѣрата ти не може да бѫде силна, ако не възприемешъ синия цвѣтъ. Не може да имашъ сила, ако не знаешъ какъ да схващашъ виолетовия цвѣтъ. После човѣкъ не може да прояви чувствата си, ако не разбира правилата на розовия цвѣтъ, на червения цвѣтъ. Мислите ли, (че) на единъ човѣкъ, на когото лицето е пожълтѣло, че той може да обича? Хората на любовьта се отличаватъ съ единъ особенъ цвѣтъ. Хората на мѫдростьта се отличаватъ съ единъ жълтъ цвѣтъ. Въ сегашната свѣтлина то е само сѣнка. Проекция има. Кои основни цвѣтове имате? – Жълтъ, червенъ и синъ. Синиятъ цвѣтъ е на волята. Трѣбва да се учишъ да акумулирашъ тази свѣтлина въ себе си. Сега религиознитѣ хора се занимаватъ много едностранчиво, занимаватъ се само съ сърдцето на човѣка. Всѣко едно чувство не може да се роди, ако не му дадешъ широчина, просторъ. Туй чувство не може да се роди, ако не му дадешъ свѣтлина. Свѣтлина е необходима за чувствата. И сила е необходима. Сега ние се спираме и казваме: „Какъ да добиемъ тѣзи работи?“ Когато дойдатъ тѣзи свѣтли сѫщества въ ума – слушайте ги, каквото ви приказватъ. Когато дойдатъ свѣтлитѣ сѫщества въ сърдцето – слушайте ги, каквото ви говорятъ. Когато дойдатъ тѣзи свѣтли сѫщества въ тѣлото – слушайте ги. Те ви просвѣщаватъ. Ако искате да познаете силата на човѣка – ще слушате сѫществата, които ви говорятъ на тѣлото. Ще усѣщате една приятность. Вѫ рѫцетѣ, въ краката, навсѣкѫде тѣлото усѣща приятность. Като пипате коситѣ – навсѣкѫде ви е приятно. Щомъ те боли кракътъ – нѣма ги тия сѫщества. Тѣ не сѫ дошли. Сѫщиятъ законъ е за сърдцето. Когато тѣ дойдатъ, потикватъ те да се разбирашъ съ хората. Не дойдатъ ли тѣ, тогава човѣкъ казва, че не си струва да се живѣе за Бога.

Казвамъ: Тази година запознайте се съ свѣтлитѣ сѫщества. Не че не се познавате, но вие, като гледате главата, търсите нѣкоя друга глава. Нѣкой пѫть не ви харесва главата. При сегашнитѣ условия може да бѫдете въ единъ палатъ, пъкъ да нѣмате радио. Пъкъ може да бѫде(те) въ една колиба и да си носите радиото. Питамъ: Кѫде ще имате повече новини – въ палата или въ колибата? – Зависи. Единъ палатъ не е по-уменъ, отколкото една колиба. Важно е какъ е организирана една глава – може да има голѣми размѣри, но да не е организирана добре. Може да е малка, пъкъ да е добре организирана. Рѫката може да е малка, пъкъ да е добре организирана. Зависи какъ сѫ организирани очитѣ. Погледнешъ нѣкои очи – приятни ти сѫ, понеже сѫ добре организирани. Погледнешъ една рѫка, не е добре организирана, много груба работа е /показва чертежа/. Съ този човѣкъ искайте да бѫдете на 92 милиона далече, отъ този искайте да

бѫдете на 400 километра, отъ този човѣкъ искайте да бѫдете на 12 хиляди километра далече физически, за да се разбирате съ него. За мене е тъй, пъкъ ако вие сте по-умни. Азъ, който съмъ толкозъ уменъ, намирамъ, че не бива да съмъ близо, на дистанция може да се разбирамъ. Ако намаля тази дистанция – ще стане стълкновение. Имайте идея. Ако слънцето би дошло въ своята голѣмина наблизо, какво ще бѫде? То е приятно, че е малко – малко се показва. Ако туй голѣмото слънце дойде на земята, кѫде ще го турите? Голѣмитѣ работи не сѫ толкозъ приятни. Азъ разсѫждавамъ за себе си по следния начинъ: турите единъ килограмъ на гърба си – приятно ви е, турите два, три, четири килограма – пакъ ви е приятно, но като турите десеть килограма, 20, 40 килограма – не ви е приятно. Та казвамъ: Не е въ многото. Въ дадения случай много малко ви трѣбва. Вижте – тукъ има хубава черта. Малкиятъ пръстъ показва, че обича да казва истината. Има една хубава черта. Пръстътъ му показва, че обича да си похапва. Може да е погрѣшно, но казва: „Трѣбва да се храни тѣлото“. Отъ музика не разбира много. Казва: „Майка ми пѣеше, азъ хичъ не се учихъ. Може би за бѫдеще. Обичамъ да слушамъ, но не обичамъ да пѣя“. Като хване мотиката – може да работи. Тѫпанъ може да бие. Отъ този хубавъ тѫпанарь става и добъръ капелмайсторъ. Може да бие тѫпана.

Вие всички се безпокоите за нищо и никакво. Земята е дадена на ваше разположение, свободенъ билетъ имате да се разхождате изъ пространството. Недоволенъ сте. Месечината свѣти. Слънцето грѣе денемъ, пъкъ сте недоволни. Даватъ ви работа, плодове ви даватъ дърветата – пакъ сте недоволни. Овцитѣ ви даватъ вълна, млѣко – пакъ сте недоволни. Какво ли не ви е далъ Господь, отъ кѫде намѣрихте това недоволство? Се търсите нѣщо. Търсите онова, което го нѣма. Цвѣтето трѣбва да има ухание, за да дойде пчелата. Тогава пчелата идва за него. Ако нѣма нищо цвѣтето, пчелата нѣма да дойде при него. Въ странство единъ художникъ направилъ много хубави цвѣтя, карамфилчета. Не могли да познаятъ кое е естествено и кое е изкуствено. Казва единъ: „Пратете една пчела, тя веднага намира цвѣтето“. Често азъ съмъ проучвалъ какво отношение иматъ пчелитѣ къмъ естественитѣ цвѣтя. Всѣко цвѣте, което дава медъ, е естествено. Всѣко цвѣте, което не дава медъ, не е естествено. Всѣки умъ, който дава свѣтлина, е естественъ. Който има такава, изкуствена свѣтлина, не е естественъ. Кибритени(тѣ) клечки иматъ ли свѣтлина? – Свѣтне и загасне. Туй, което така загасва, не е реално. Първото нѣщо – турете въ себе си да се не плашите, но Господь гледа. Ти никога не туряй въ ума си да излъжешъ нѣкого. Да кажемъ – продавашъ ябълки. Дойде нѣкой богатъ – веднага избирашъ по-хубавитѣ, като дойде сиромахъ – избирашъ дребнитѣ. На бедния и на богатия ще туряшъ еднакво. Дрехарь си. Като дойде нѣкой беденъ – ще дадешъ хубава дреха, както и на богатия. Ще ги оставишъ тѣ да си избиратъ свободно. Каквато дреха изберать – нѣма да

вземешъ повече, отколкото дрехата струва. Въ Божествения свѣтъ всички дрехи иматъ еднаква цена. Каквато дреха изберatъ – цената е една и сѫща. Вие нѣкой пѫть подценявате хората. Не сте вѣрни въ преценката. Казвате: „Този братъ е невежа“. Така не се говори. Този братъ е малко ученъ, нищо повече. Способенъ е, но малко е работилъ. Казвате: „Не е добъръ“. Не че нѣма добрина, но той не се (е) научилъ на доброто още. Кого ще викате на изкуство – художника или онзи, който е роденъ, но не е работилъ?

Първо има да работите. Вие казвате: „Остарѣхме вече“. Мислете – като идете въ другия свѣтъ, пакъ ще се преродите. Не ви трѣбва никакво прераждане. Злоупотрѣбили сѫ хората съ закона на прераждането. Ти всѣки день ще употрѣбишъ единъ–два часа да учишъ нѣщо. Ще изучавашъ камънитѣ, но по минералогия – какъ сѫ направени, качествата имъ. Или единъ–два часа ще учишъ ботаника, ще се занимавашъ съ растенията, ще изучавашъ лечебнитѣ имъ свойства. Следъ туй ще се занимавашъ малко съ животнитѣ, да видишъ, че не сѫ толкозъ глупави животнитѣ. Тия всичкитѣ животни сѫ много учени сѫщества, но сѫ малко лениви. Тѣ сѫ ходили на такива журфиксове, ядене и пиене имало и сѫ останали назадъ, не сѫ учили. Всичкитѣ животни журфиксове сѫ правили. Като се освободи България, младитѣ момци взеха бастуни да носятъ, върти го. Бастунътъ го вземашъ да пипашъ съ него. Въртенето на бастуна не е култура още. Бастунътъ е да знаешъ да пипашъ съ него. Ти искашъ да докажешъ, че когато маймуната минала отъ положението на животно и се изправила, взела бастунъ да се подпира. Всичкитѣ хора носятъ бастуни, да се подпиратъ. Азъ нося бастунъ, но не се подпирамъ. Азъ му отдавамъ почитание. Казвамъ: Отдавамъ почитание и едно време помогна за подигането на свѣта. Третиятъ край е той. Бастунътъ – то е човѣшката воля. Този бастунъ е палката на капелмайстора. Ако волята е слаба – все ще имашъ единъ малъкъ бастунъ, ще го носишъ подъ рѫкава. Които иматъ слаба воля, ще носятъ подъ рѫкава една малка палка. Ще извадишъ, ще пипашъ съ двата края.

Седите и казвате: „Не може да мисля“. Ще започнешъ на рѫката си да попоглеждашъ и вече си действувалъ на ума. Искашъ духовенъ да станешъ – ще започнешъ да свиришъ.

Да дойдемъ до основното. Тая година има такива блага, за които трѣбва да работите. Имате условия, за които не сте сънували. Вие казвате, че сте стари хора. Едва въ Небето има 24 старци и сега се приготовлява още единъ. Тукъ на земята милиони има – все стари хора. Не мязате на стари. Стари съ знание, млади съ сила, възрастни съ любовь. Младиятъ силенъ трѣбва да бѫде. Децата сѫ, които воюватъ. Туй дете падне, поплаче и пакъ стане. После казва: „Ще ви победя“. Пакъ си удари главата, поплаче и пакъ

стане. Казва: „Ще видите“. Туй дете се бори. Възрастниятъ вече въ любовьта трѣбва да търсите, любовни работи. Да се запознаете тогава съ любовьта. Щомъ се запознаете съ любовьта – не рисувайте картини по гърба ѝ. Никога не рисувайте картини на гърба на любовьта. Знаете ли какво значи то? Пазете едно свещено правило: Човѣкъ, ако е проявилъ любовьта си – никога не критикувайте единъ човѣкъ въ любовьта му, защото за да го критикувашъ – трѣбва да познавашъ любовьта му. Казвашъ: „Неговата любовь не е такава“. Че твоята каква ще бѫде? Въ любовьта не носете никаква критика. После въ любовьта не се налагайте. Казвате: „Азъ ви обичамъ“. Не говорете „Азъ те обичамъ“. Ти проявявай твоята любовь, както разбирашъ. Но не искамъ въ името на любовьта да насилвашъ хората. Щомъ обичашъ хората – ще те оценятъ. Щомъ обичашъ хората – и тѣ те обичатъ. Не може да обичашъ и да не бѫдешъ обичанъ. Следъ хиляди години и пакъ ще бѫдешъ обичанъ. Христосъ въ Неговото време не бѣше разбранъ. Сега 500 милиона хора разбиратъ Неговата любовь. Тя се дължи на тази любовь, която Той показа на земята. Ако Той не бѣше показалъ тази любовь, нѣмаше сега толкова хора да го обичатъ.

Та казвамъ: По сѫщия законъ, ако вие покажете любовьта – дайте свобода на всичкитѣ, въ себе си дайте свобода. Има нѣщо, отъ което вие сте недоволни. То е другъ въпросъ. Сега не ви казвамъ да обичате грѣха, не ви казвамъ да обичате злото. Ето азъ какво разбирамъ: Христосъ казва: „Не подобава на мене да вземамъ хлѣба отъ децата и да го давамъ на псетата. Първо ще нахранимъ децата, после псетата“. Любовьта е само за децата на Божествения свѣтъ. Да обичаме всички ония хора, на които съзнанието е пробудено, които сѫ Божествени деца. Може да е едно животно, едно карамфилче – може да обичамъ. Този карамфилъ ще стане добъръ човѣкъ. Може да е лоза, ябълка – нищо не значи. Азъ не може да не обичамъ. Като дойдемъ до единъ магарешки трънъ, (той) казва: „Да се обичаме“. Има една любовь разбрана въ свѣта. Въ тази любовь умътъ печели сърдцето. Печели, печели и тѣлото. То е любовь. Любовь е това, въ което умътъ печели. Любовь е това, въ което сърдцето печели. Любовь е туй, въ което всички хора печелятъ. Не е любовь това, въ което всички хора губятъ. То е безлюбие. Казвамъ: Да имате една ясна представа за любовьта. Любовь е това въ васъ, въ което умътъ печели, сърдцето печели и тѣлото печели. Може да живѣешъ сто години, може да живѣешъ 120 или 150 години, колкото и да е, но онова богатство, което умътъ печели, сърдцето и тѣлото печелятъ – то ще бѫде съ васъ. Съ туй богатство вие ще идете въ другия свѣтъ, ще знаете какъ да живѣете.

Та любовьта къмъ Бога, разбирамъ всичко онова, което Богъ ни далъ – да го оценимъ и пазимъ свещено. Ако пазишъ свещено твоя умъ, ако пазишъ

свещено твоето сърдце и, ако пазишъ свещено твоето тѣло – ти обичашъ Бога. Тъй седи работата. Казва: „Какъ да Го обичамъ?“ Да обичашъ Бога за ума, който ти е далъ, ще го обичашъ заради сърдцето, което ти е далъ. Ще обичашъ Бога заради тѣлото, което ти е далъ. Да възлюбишъ Господа съ всичката си душа, съ всичкия си умъ, съ всичкото сърдце, съ всичката си сила.

Въ тази година искамъ да ви кажа, за да знаете. Въ тази година хората ще се разбиратъ по-добре, отколкото миналата година. Какво искате да знаете сега? 365 дни всѣка сутринь наблюдавайте какво ще ви кажатъ тѣзи сѫщества, които слизатъ отгоре. Идната година ще ми разправите по-добре каква е била годината. Запишете си. Единицата сѫ тѣзи сѫщества, които слизатъ. Какво е единицата? Като напишете 9 – туй показва главата. Нѣкои трѣбва да направите да потече – туй е изворъ. Господь е, Който слиза. Противоречията сѫ съ човѣка, и тукъ Господь ги срѣща. Всѣка сутринь Господь казва: „Трѣбва да мислишъ, трѣбва да работишъ, трѣбва да бѫдешъ справедливъ“. Като погледнешъ главата, да кажешъ: „Има единъ Господь и този Господь е създалъ свѣта, за да мисля. Той иска да бѫда справедливъ, да не онеправдавамъ слугитѣ, братята, сестритѣ, да се отнасямъ тъй, както Той иска“. Като погледнешъ – да видишъ една усмивка на лицето, да видишъ. Ти носишъ една кошница съ плодове. Ако момата е по-красива – по-хубавъ плодъ ще дадешъ, ако е по-грозна – по-малъкъ плодъ ще дадешъ. Ти правишъ различие. Тѣ еднакво сѫ красиви. Много се лъжете. Грознитѣ моми сѫ тъй красиви, както красивитѣ. Тѣ сѫ и по-красиви отъ красивитѣ. Казвамъ: Тѣ сѫ по-умни. Като дошли, скрили се подъ маска – да не ги безпокоятъ младитѣ момци. Онѣзи, красивитѣ, сѫ малко по-сантиментални, облѣкли се хубаво, момцитѣ ги закачатъ, тѣ ходятъ да се оплакватъ.

Тази година да приемете благословението, което Богъ е далъ. Господь слиза въ райската градина – да почуствувате Господа. Идната година друго ще бѫде. Чрезъ ума, сърдцето и волята, каквото Господь иска – да го направите. Каквото поиска Господь – да го направите. 1941 – понеже обяснявамъ закона, имате четири елемента, отъ които два сѫ Божествени принципа, единъ е човѣшки. Божественото е, което освобождава човѣка. То е човѣшката воля – единицата. Миналата година имахме нула. Тази година имаме едно (1) – мощната Божествена сила, която ще накара синца ви нѣкои работи да ги разрешите. Тази година трѣбва да разрешите ще служите ли на Господа или не. Тази година ще разрешите дали ще учите или нѣма да учите. Тази година ще разрешите дали ще бѫдете здрави или нѣма да бѫдете. Ако сте здрави – ще имате шансъ да живѣете. Ако не сте здрави – ще ви уволнятъ. Щомъ си здравъ – не те уволняватъ. Щомъ си боленъ – уволняватъ те по болезнени причини.

Тази година само по едно нѣщо искайте. Всѣки да си тури въ ума си само едно нѣщо да постигне, не много работи. Другитѣ нѣща да сѫ като спомагателни. Искашъ да учишъ музика – тури го на прѣвъ планъ. Или поезия, или изкуство, каквото и да е – едно нѣщо да имашъ въ ума си, не четири–петь работи. Другитѣ да бѫдатъ като спомагателни. Идната година друго ще туришъ. Ще живѣешъ 50–60 години, имате възможность да проучвате. Вие искате въ една година отгоре всичко да постигнете. Турете въ ума си само едно нѣщо. Да кажемъ, нѣкои отъ васъ сте бързореки, много говорите. Бързорекитѣ – тѣ сѫ силни извори, дето минаватъ – търкалятъ камъни. Тази вода трѣбва да я прекарашъ и на мѣста да намалишъ бързорекия, да може да поливашъ градини. Тя е силна вода, като върви – изкоренява. Ще туришъ малко да се укроти. Нѣкои отъ васъ си давате мнението. Какво мнение ще си давате за тази рѫка? Научно какво мнение ще дадете? Разбира се има гънки, които се образуватъ. Трѣбва седемь принципа да ви представя, та сами да правите сравнение. Тази рѫка спада къмъ чувственитѣ, активнитѣ рѫце. Този човѣкъ, ако го оставишъ да си свърши работата – ще я свърши. Хранишъ го добре – добре плаща. Ако речешъ да го ограничишъ, ако речешъ да злоупотрѣбишъ – и той знае. Доста дипломатъ е. Ако се отнесешъ добре съ него – ще свърши хубаво работата. Каквото каже – ще го направи. Ако злоупотрѣбишъ – и той ще злоупотрѣби. Като копае лозето – ще го изкопае. Ако обрѣзва нѣкѫде – той отъ три прѫчки ще остави само една. Ще бѫде като онзи Стоянъ. Единъ свещеникъ пратилъ своя слуга да обрѣзва лозето. „Знаешъ ли, казва, да обрѣзвашъ лозе?“ – „Зная, дѣдо попе“. Като отива, той го обрѣзва тъй хубаво, че пита го попътъ: „Плаче ли лозето?“ – „Да го видишъ, дѣдо попе, и ти ще плачешъ“.

Първото нѣщо е да се зароди едно самоуважение. Вие още не се познавате. Трѣбва да се зароди въ вашия умъ, като срещнете единъ човѣкъ – да му дадете съответствуващо почитание и той да ви даде съответствуваща любовь. Туй е красивото въ живота, то е запознаването, взаимното уважение и почитание, не принудително. То е. Като видя единъ човѣкъ, какво ме интересува главата му. Мене ме интересува дихателната му система, понеже единъ човѣкъ съ хубави дробове – то е една благо за цѣлото общество и за цѣлия народъ. Хора съ хубави тѣла сѫ едно благословение, хора съ хубави сърдца сѫ благословение, хора съ хубави умове сѫ благословение. Казвамъ: То е бѫдещата сила, отъ която ще се ползувате. Ако умътъ е на мѣсто, ако сърдцето е на мѣсто, азъ да ви подскажа – може да се подмладишъ. Ако кажа:„Нѣма да се подмладишъ“, ще констатирамъ – умътъ ви не е на мѣсто. Щомъ ние не се подмладяваме – умътъ не е на мѣсто. Щомъ не се подмладяваме – сърдцето не е на мѣсто. Щомъ не се подмладяваме – тѣлото не е на мѣсто. Ако умътъ ви е на мѣсто

– тогава имате всичкитѣ условия. Мене ми казватъ: „Подиръ десеть години младъ ще станешъ“. Ако идете при единъ дрехарь и имате пари въ джоба си, мѫчно ли е да си купите дреха? Ако имате стотина лева – това гледате, онова гледате, търсите евтина работа. На васъ Господь ви е далъ, вашитѣ джуздани сѫ пълни. Ще си направите хубава дреха, нѣма да икономисвате отъ тѣлото. Защото две погрѣшки хората правятъ. Едни ядатъ повече, отколкото трѣбва, други не ядатъ, колкото трѣбва. Онѣзи трѣбва да съкратятъ – не трѣбва да ядатъ толкозъ, колкото ядатъ. Другитѣ трѣбва да се откажатъ да не постятъ. Нѣкои искатъ да постятъ повече. Ще дадешъ на тѣлото нужната храна. Да се помѫчи廠 кончето. Хубаво хранете това конче, но не го пресищайте.

Първото нѣщо сега да ви кажа. Вие вече се обичате, за любовьта нѣма какво да ви говоря. Презъ годината може да се лѣкувате. Нѣкой заболѣе. Помолете се заради него – ще оздравѣе. Всички тукъ може да се лѣкувате. Казвате: „Карма има, нека си носи кармата“. Нѣкой не постѫпва добре – ще се събератъ нѣколко, ще се помолятъ заради него. Може да направите опитъ. Въ Америка, въ една църква, единъ богаташъ билъ много лошъ човѣкъ. Имало смущения отъ него. Всички въ църквата, каквото направятъ, искатъ да опрѣснятъ църквата. (Той) казва: „Отъ мене зависи. Азъ, каквото кажа – ще бѫде“. Съветватъ го – не разбира. Събиратъ се най-после цѣлата църква и въ негово присѫствие започватъ да се молятъ: „Или му дай умъ, Господи, или го вземи – да се освободимъ отъ него“. Той почва да чувствува, че ще го задигнатъ и съзнава погрѣшкитѣ си.

Азъ искамъ всички да проявите една интуиция, да проявите онова, което Богъ е вложилъ въ васъ, да проявите. Синца да бѫдете свободни. Щомъ дойдете до човѣшкото – тогава провѣрявайте. Божественото въ васъ да е свободно. Трѣбва да бѫдете свободни. Нѣкои нѣматъ свобода да се проявятъ. Ако азъ съмъ на вашето мѣсто, напримѣръ тукъ нѣкой пѫть ще дойдете на столоветѣ, може да имъ говорите. Когато салонътъ е пъленъ, азъ виждамъ – други се наредили и чакатъ като васъ. Вие какво ще кажете? Затова не трѣбва да се говори. Всѣки единъ столъ носи характера на хората, които сѫ сѣдали на него толкозъ години. Умни сѫ столоветѣ. Като седнешъ тамъ, явява се желание – искашъ да говоришъ. Седнешъ на нѣкой музикаленъ столъ – искашъ да пѣешъ, да свиришъ. Предметитѣ носятъ качествата на хората, които сѫ ги имали. Имашъ книги, дрехи – трѣбва човѣкъ да бѫде внимателенъ. Не мисли, че дето седишъ, дето ставашъ – навсѣкѫде оставатъ отпечатъци. Въ цѣлата природа виждамъ отпечатъци на всичкитѣ разумни сѫщества, които сѫ идвали. Рекитѣ, които текатъ, планинитѣ, плодоветѣ, ябълкитѣ, крушитѣ, сливитѣ, скѫпоценнитѣ камъни, звездитѣ горе – всички сѫ оставили отпечатъци. Говоримъ за онова великото, което сѫществува въ природата.

Турете сега на ума си да изправите три погрѣшки. Нѣкои отъ васъ сте занемарили вашия умъ, нѣкои отъ васъ сѫ занемарили вашето сърдце и тѣлото си. Ще бѫдете справедливи спрямо ума си, ще бѫдете справедливи спрямо тѣлото си. То е моралъ. Трѣбва да бѫде човѣкъ справедливъ. Като се научишъ – тогава ще приложишъ този, сѫщия моралъ и за другитѣ хора. Да бѫдешъ справедливъ. Три нѣща: да не занемарявате умовете на хората, тѣхнитѣ сърдца и тѣхнитѣ тѣла. Така може да бѫдемъ съработници на Богъ. За да бѫдемъ съработници трѣбва отличенъ умъ – ние го имаме, трѣбва отлично сърдце – ние го имаме, трѣбва отлично тѣло – ние го имаме. Часовникътъ трѣбва да се поправи, отличенъ умъ имаме. Малкитѣ деца иматъ мѫчнотии, когато тръгнатъ въ училище, но после, колкото годинитѣ минаватъ – тия деца разбиратъ. Въ туй отношение искамъ тази година тѣзи, които се оплакватъ, че не могатъ да помнятъ – да се усили паметьта имъ. Нѣкои отъ васъ не може да помните, понеже вашитѣ умове сѫ заети съ много работи. Съ едно нѣщо ще се занимавате. Ако съмъ шофьоръ, като хвана кормилото – нѣма да гледамъ налѣво, надѣсно, но напредъ. Нѣма да слушамъ този и онзи. Кой каквото говори – да ме занимава. Ако слушамъ – ще съборя колата. Казвамъ: „Оставете ме на спокойствие. Като спре автомобилътъ, като стигна цельта – тогава ще говоря. А сега никой да не ме закача“. Това значи човѣкъ да има една мисъль. Имашъ една тема. Свърши темата си и тогава говори върху други работи. Пишешъ нѣщо – свърши писането и тогава говори. Ходишъ – свърши ходенето и тогава говори. Това е истинскиятъ животъ. Не се занимавай съ много работи. Тия работи, за които ви говоря, сѫ лесни.

Отче нашъ.

Хайде сега да посрещнемъ Новата година!

XX година
13. Лекция на Общия Окултенъ класъ
1 януарий 1941 год., Срѣда, 5 ч.с. Нова година
Изгрѣвъ, София.

1941_01_01 Сътрудници II
Лекция на Общия Окултен клас

СЪРАБОТНИЦИ

Добрата молитва. Махар Бену Аба.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Матея.

(Направихме упражнението за дишането. Учителя показа от темите.) Този човек с тази ръка какво показва? Доста хубаво са нарисувани.

Единственото благо е в самия човек. Знаеш в какво седи неговото благо. Ние имаме осветление тук – в тъмнината осветяваме салона. Човешкият ум носи светлина вътре. Когато човешкият ум работи, той носи светлина. Човек е буден – тогава е будно съзнанието. Сега по някой път ние искаме да си служим с една външна светлина. Онази светлина, която Бог (е) вложил в нас, я пренебрегваме, но разчитаме на ума си. Ти дотолкоз може да познаеш хората, доколкото познаваш ума, доколкото доверие имаш в ума си, доколкото доверие имаш в себе си. Та казвам: в една тъмна нощ, когато се съберат две свещи, четири-пет – осветяват повече пространство. Когато се групират умовете на хората – те може да постигнат много работи. Сега по някой път правите една погрешка в разбиранията. Работата, която умът свършва – тури я в сърцето си. Работата, която сърцето свършва – тури я в ума си. Разбъркват се работите. За пример: по някой път ние казваме: „Да обичаме някого." Да обичаш някого, трябва да туриш сърцето си на работа. Тази любов не е пълна. Това не е любов. Когато употребяваме думата „любов", подразбираме там, дето работи човешкият ум, човешкото сърце, човешката воля, човешката душа – всичко онова, което е Божествено, което работи. Умът, който работи, разумното сърце, което работи, разумната душа, която работи, хубавото, мощното, което работи – това аз наричам „любов". Пък само някое малко чувстване – не, не е любов. Казва: „Аз го обичам, ама той не ме обича.". Не те обича човекът, понеже твоят ум (е) загаснал. Казва: „Запали си ума." Не те обича, понеже сърцето ти не гори, огънят не е запален. Не те обича, понеже тялото ти е хилаво. Сега вие мислите, че един човек може да бъде обичан, когато тялото му е хилаво. Не се лъжете в това. Човек за да бъде обичан в пълния смисъл на думата, трябва да бъде здрав, здрав по ум, светлина трябва да има по ум, топлина трябва да има по сърце – здраво. Здраво сърце да има и сила трябва да има по тяло. Това са неща, съединени в един разумен живот. Сила в тялото, топлина в сърцето, светлина в ума – това са разумни сили. Има една светлина, (в) която съзнанието не е пробудено.

Когато Христос казва: „Аз съм светлината в света“, какво разбира? – Светлина и виделина значат две различни неща. Светлината е външната страна, виделината е вътрешната страна. Виделината значи този, който носи знание в себе си. Сега умът се занимава с реалността, с образи. Например: това ръка ли е? – Не е ръка. (Показва темата.) Една истинска ръка се познава. Още като се погледне ръката, по ръката се познава човек. От първата фаланга, щом е добре развита, излиза светлина. От втората фаланга, щом е добре развита, излиза топлина и от третата фаланга излиза сила. Туй е бъдещият човек. Туй са факти, които за бъдеще ще се изяснят.

Може някои работи да ви са тъмни, да ви не смущават. Тази светлина, която е в нашия салон, тя не може да осветли целия свят. Но има светлина, която може да освети салона и да направи онова, което хиляди свещи не може да направят. Представете си денем слънцето като изгрее, трябва ли да носите отделна свещ и да мислите, че вие помагате на слънцето? Умният човек се кооперира с разумното слънце, той не държи своята свещ. Слънцето представлява всичките свещи. Ако ти в себе си не може да кооперираш всичката светлина, всичката топлина и всичката сила, ако твоят дух не може да се кооперира – тогава светът ще бъде неразбран.

Казва: „Той не ме обича.“ Вие, по вашему, как карате хората да ви обичат? Майката, за да стане майка, трябва да носи девет месеца в утробата си. И природата, за да покаже своята любов, и тя носи в утробата човека с милиони години, докато го роди. Човек не е роден така, както го мислите. Природата милиони години го носи, докато го роди. Сега като го роди, вие мислите, че не се грижи. Грижила се е с милиони години. Той е ценност. Тя ни най-малко не иска да умре, да изчезне. Вие като не разбирате закона, казвате: „За мене никой не мисли.“ Вие как схващате, как трябва да мислят заради вас? Именно когато мислите, че никой не мисли заради вас, тогава мислят хората. То е една илюзия. Ако вашите очи се повредят, че не може да виждате, казвате: „Никой на мене не ми донася светлина, аз съм в тъмно.“ Причината не е външна, тя е вътре във вас. Може да има хиляда свещи и пак вие да бъдете в тъмно. Пък ако вашият ум е запален, може да нямате никаква светлина и пак вътре да имате светлина.

Сега какви са старите възгледи? Старите възгледи аз ги наричам, когато детето се качи на коня (и го) мушка. Казва: „Аз може да карам.“ Но този кон е вашият ум. Как ще възбудиш ума си? Един ден конят, който възседнеш физически, ще вземе ролята да възпроизвежда светлина, как ще го възседнеш? Конят до едно време ще го възсядаш. Като стане вече на мястото на ума, как ще го възсядаш? Да кажем: вие възсядате един кон, туряме един крак отляво, другия – отдясно. Конят тръгва. Ако се качите на

един аероплан, как ще го възседнете? Ще бъде ли единият крак отдясно, другият – отляво? Вие, като влезете в аероплана, ще се скриете – никой да ви не види. Питам сега: когато вие яздите един кон, конят няма тъй възпитани чувства. Представете си, че вие вървите с вашия кон в един уреден свят, дето не се позволява никой да плюе на земята, да оставя своите визитни картички. Представете си, че влезете в този свят и вашият кон навсякъде си оставя визитни картички. Дойдат пазителите на реда, че те снемат и те питат защо не си възпитал този кон. Господарят трябва да слезе от гърба на коня и ще го изведе. По целия път ще се качваш, ще слизаш. Сега, колкото е умен конят, колкото той върви и вие трябва да вървите. Не може да яздите. След като си оставил визитните картички, казвате: „Той е здрав кон." Аз не оспорвам здравето на коня, но онова, което конят прави и вие правите, не е разумно. Сега аз правя едно сравнение. Представете си, че вие говорите, но една дума вие не я изкажете навреме, защото думите навреме трябва да се изказват. Аз, ако искам да проявя любовта си към някого, три (неща) нося със себе си: ще нося една красива ябълка за очите, ще нося един красив инструмент за ушите, който издава звук, ще нося и едно хубаво цвете за носа, ще нося и храница за устата. Защото вие разбирате само тази любов на яденето и пиенето. Щом няма ядене и пиене, работата не върви. Право е. Оттам трябва да се започне. После любовта трябва да се пипне. Туй, което обичате, вие всякога искате да го опитате. Пипането е благословение от Бога. Понеже чрез пипането ние предаваме нещо от себе си. Ние се ръкуваме с ръцете. Щом обмяната на ръкуването е правилна – обмяна има на вътрешните сили, които вие не ги виждате. С ръкуването познаваш един човек мисли ли, не мисли ли, чувства ли, не чувства ли, има ли сила или няма. Някой път ти е приятно като се ръкуваш, някой път ти е неприятно. Сега вие искате да бъдете богати, да имате пари. То е слабовата страна. Истинското богатство седи в ума на човека, в сърцето на човека, в тялото на човека. Ако умът ти не е богат, ако сърцето ти не е богато и ако тялото ти не е богато отвън, каквото имаш – не е твое. Щом имаш богат ум, всичката светлина в света, всичко, което Бог е създал, ти ще можеш да го използваш. Щом сърцето ти е добре развито, всичката топлина, която Бог е вложил в света, ти ще може да я ползваш. Чрез топлината нещата се отварят, изявяват се чрез топлината. Вие искате някой да ви обича, но той трябва да се изяви. Един цвят кога ще ви обича? Щом изникне, напъпи и цъфне, от себе си веднага изпраща едно ухание. То е първото запознанство. От туй ухание направи един плод, после чрез плода пак ви приканва да се запознаете с него. Следователно: дърветата се запознават с хората чрез плодовете, цветята се запознават с хората чрез уханието си, пчелите се запознават с хората чрез меда си. Хората се запознават чрез ума си. Двама умни хора се запознават с ума си, двама добри хора се запознават със сърцето си, двама силни хора се запознават с тялото си. Сега вие може да кажете, че тая

работа вие не я разбирате. Аз се радвам, че не я разбирате, защото, ако разбирате – няма за какво да ви говоря. Защото не разбирате – е интересно. Вие може да сте много способни, (но) се изисква време да се учите. Хората се раждат музиканти, но трябва да се учат. Детето е музикант. Като се роди, първият признак, с който дава, че е живо – изказва първата нота. Тя е до. То казва: „вуа“. Знаеш (ли), какво значи „вуа“? „Вуаа“ значи, че вече съм на границата на Божествения свят, в проявения свят. Щом пристигне, като стъпи на земята, казва: „вуа“. То се предава. Онези, които са го пратили, по цялото небе съобщават, че е пристигнал този герой. То поздравява онези, които го изпратиха. Казва: „Благополучно пристигнах на границата, посрещнаха ме добре.“ Те не го знаеха досега. Освен че не го знаете, казвате: „Дали е така или тъй ни заблуждава?“ Какво лошо има, като отидете на кино – с какво ви забавляват? Реално ли е киното? Дойдат някои (и) разправят, че филмът е такъв. Всички тия работи са 25 % верни, другите са скроени работи. Всичкото в един филм не е реално. Като кажем, че не е реално – не подразбирайте, че е сянка на нещата. Ето какво разбираме, че е реалност в света: ако турят хиляда празни шишета на ваше разположение, какво ще ползвате от тях? Трябва да бъдете много умни, (за) да ги напълните. Ако ви дам хиляда празни шишета и очаквам от вас дали ще може да ги напълните – то е едното положение. Ако ви дам пълни шишета, тогава очаквам от вас да ги изпразните. Та казвам: нереални работи са тия, които са празни. Реални работи са тия, които са пълни. За мене реално е това. Дойде някой, че казва: „Ще стана велик човек.“ 20 години все чакам да стане велик, велик човек не става. Казва: „Аз вярвам в Христа.“. Че вярваш в Христа е едно, но ти трябва да учиш. Ти учиш онзи Христос преди две хиляди години. Христос сега посещава твоя ум, преподава и лекции. Той сега ти преподава, говори ти. Ти казваш: „Знаеш (ли), преди две хиляди години какво е говорил Христос?“ Той казва: „Какво е говорил?“ – „Тъй и тъй.“ Пита те: „Туй нещо разбра ли го?“ Казва: „Той трябва да дойде сега, да ни разправи. Колко години Го чакам, не е дошъл.“ Христос е Духът вътре. Вие ще мислите. Разправяте какво виждат ясновидците. Аз ще ви разправя какво виждат ясновидците, защото ясновидците виждат едно нещо, но те не довиждат. Има работи, които недовиждат.

Сега са ме питали: „Къде е оня свят?“ Казвам: оня свят и тоя свят са тук. Казват: „Как?“ Казвам: пространството е голямо, ние не виждаме пространството. Представете си, че аз виждам хора на физическия свят. Но тия хора, като ги срещам, виждам материално – ръце имат, крака имат, виждам други хора, които са по-красиви от тия на този свят. Там има ливади, планини, но река ли да ги пипна – няма нищо. Виждам ги – хора, но не може да ги хвана. Път има, реален път, хората ходят, мърдат си устата, но не чувам. Вие сте в един свят на отраженията. Духовният свят

още не е реален свят. Вие имате тази опитност, когато спите вечерно време. Ядете, пиете, слънцето виждате, събудите се сутринта – пак сте гладен. Яденето насън ни най-малко не задоволява човека.

Та казвам: реалността на нещата седи в онзи момент – като обичаш едно нещо, ти влизаш в реалния свят. Защото земният живот е подобен на Божествения. Земята трябва да ви свърже с Божествения свят. Нещата стават реални само по три начина. Ако в ума ви няма светлина, ако в сърцето ти няма топлина и в тялото ти няма сила – ти си в един свят на илюзии. Онзи свят е реален, който носи светлина. Светлината е само една трета. Онези чувства, които носят топлина, те са две трети. И онези постъпки, които носят сила вътре (така), че всяко нещо, което ти мислиш, чувстваш и може да го направиш – тогава се намираш в един реален свят.

Та казвам: може вас да ви обичат хората заради вашето сърце, заради вашия ум и заради вашата добра воля. Писанието казва: „Възлюбил си истината в човек." Тази истина, която е вътре, наричат човек. Аз казвам: може вас да ви обичат хората заради вашият ум. Сега нещата са неразбрани, понеже на земята ви занимават много работи. Може да ви разправят за оня свят, но отвън има 25 градуса студ, вие обуща нямате, дрехи нямате, гладен сте – ще може ли да ме слушате? Някои от вас кашлят. Кашлицата е много тщеславна – да се покаже. Тези са същества, от оня свят са дошли, дразнят гърлото. Те са като младите моми. Като минават момците, тя се изкашля малко, те я погледнат. Кашлицата ѝ е много хубава. Аз искам сега любовно да кашляте, както трябва. Някои сестри идат, кашлят при мене. Казвам им: „Не сте се научили още как да кашляте. Не е нотирана песента – нито е цигулков ключ*, нито е басов ключ*. Сега или алт ще пеете, или сопран, или тенор, или бас ще пеете, но на свят ще пеете."

Сега говорим и вие искате да бъдете свободни. Вие не може да бъдете свободни, ако не се разбирате с вашия ум. В умствения свят само умът може да ви направи свободни. В духовния свят само сърцето може да ви направи свободни. Във физическия свят само тялото може да ви направи свободни. Сега ние мислим, че сме господари на ума си – заповядваме му. Ти на ума си не може да заповядваш. В съвременната наука, в съвременния материалистичен век на един човек може да му заповядваш до известна степен, когато туриш само човека в магнетичен свят – хипнотизираш го. Каквото каже хипнотизаторът той ще го направи. Първа степен, втора и трета степен – той се подчинява. Щом мине в четвърта степен – субектът не се подчинява. Тогава трябва да кажеш: „моля". Този, прекараният в четвърта степен, вижда нещата. Невежият, тури го в магнетичен сън – това става, онова става, философ става, разрешава, на болните дава диагноза,

церове дава. Събудиш го – пак е невежа. Туриш го в магнетичен сън – пак знае. Много лекари има, които са лекари, пък има такива невежи лекари, които не разбират. Казвам: по същия начин и вие трябва да разчитате на вашия ум. Този ваш ум е, който ще ви даде познания за всичко в Божествения свят. Вашето сърце ще ви покаже реалността на любовта, каква е топлината. Когато познаваш нещата, познава ги и сърцето вътре, което претегля дали те обичат или не. После тялото е, което ви показва дали силата на други хора ще бъде във ваша полза или не, или пък вашата сила ще бъде във ваша полза.

Представете си, че един човек се ръкува с вас. Той може да бъде дисхармоничен. Един човек може да се ръкува с вас и след няколко дни вие се разболявате. Някой човек се ръкува с вас, вие сте болен и след няколко дни оздравявате. Има някои хора като се ръкуват с вас и умът ви потъмнее, станете шашав*. Има човек, като се ръкува с вас и умът (ви) просветне, дойде ви някоя идея, сърцето ви се запали, като се ръкува с вас веднага сърцето ви се запали. Като се ръкува друг с вас – сърцето ви изстине. Не е така, както мислим. Едно ръкуване не е проста работа.

Този човек (картина показва) ми прави впечатление – той слиза на физическото поле. Обича да се удоволства. Обича реда и порядъка, хубаво изчиства говедата. Като дойде – хубаво си поспи, похапне си хубаво. Ако го събудиш преди време, казва: „Нека да си отспя, че тогава ще стана рано." Ако не знаеш как да се обхождаш с него, той е готов да те удари. Ако го побутнеш – готов е да удря. Много обещава, има всичкото добро желание да направи, обещава сто работи и едва 25 % може да направи. Вие казвате, че не устоява на думата си. Не че не устоява, но не му мисли много. Вие услужвали ли ли сте на сто души? Щом слезем на физическия свят, съприкосновението ни с хората трябва да бъде разумно. Понеже на физическия свят става една пълна обмяна. Всеки човек и възвишените същества нямат материал, трябва да слизат тук на земята, да съберат материал. Няма с какво да работят. Вие сега си представяте оня свят на ангелите. Ангелите има с какво да се занимават. На тяхно разположение са всичките слънчеви системи, колкото има – може да ги управляват, да се занимават. Вие като идете в оня свят, ангелите имат толкоз работа. Казвате: „Чакай, чакай." Ангелите нямат време да се разправят с тебе, че си дошъл от земята. Той ще каже: „Ела с мене." Като тръгнеш към неговата държава, ти нямаш крила, не може да ходиш. Казваш: „Тази работа не е за мене." Работата на ангелите е за тебе. Искаш ти той да се спре, да ти отдели няколко минути, да се разговаря с тебе. Много големи претенции имаш. Затуй казвам: единственият закон в света, по който един ангел може да ти услужи – то е любовта. Ти имаш любов към него -той ще се спре. Без любов той няма да се спре, даже няма да ти обърне внимание. Ти ще му

кажеш нещо – той ходи, не те чува. Щом го обичаш – той ще те чува. Щом не го обичаш – той минава край тебе, ти не съществуваш за него. Един човек в Божествения свят без любов е като едно камъче. Ти вземеш камъчето. Този ангел по пътя като едно камъче ще те вземе, ти му говориш, той не те чува и ще те тури настрана. Всичките камъни са заспали ангели. Какво ще кажете? – Коскоджа ангел, има високо мнение за себе си, ти го ритнеш с крака, туриш го някъде.

Очаквате като идете в другия свят да имат високо мнение за вас. Първото нещо – вашият ум трябва да бъде носител на Божествената Мъдрост, сърцето ви трябва да бъде носител на Любовта и тялото ви – на Истината. Казвам: ако истината не може да пребъдва в тялото, ако Любовта не може да пребъдва в сърцето и, ако Мъдростта не може да пребъдва в ума ви – тогава вие сте сам в света. Вие ще бъдете неразбран човек. Каквото и да говорите – няма да ви обичат. Сега говорим за любовта. Вие казвате за някой човек, че го обичате. Да обичаш човека – значи да му дадеш нещо от своята светлина. Да обичаш човека – значи да му дадеш нещо от своята топлина. Да обичаш човека – значи да му дадеш от своята сила. Те са разменна монета на духовния свят. От своята мисъл ще му дадеш нещо. Размяна става на мислите. Размяна става на чувствата. Размяна става на постъпките.

1941 – тази година хората се намират заклещени. Господ е отпред и отзад. 9 е човекът, който мисли. 4-те в дадения случай е човекът, който прилага. То е седалището, скамейката, на която може да седне и да раздава справедливост. 4-те е закон на справедливостта. 9 е закон на мисълта, главата е. Считайте, че този кръг на 9-те – това е главата – вече умът се е проявил, пуснал е своето действие. 4-те е закон на справедливостта. 1 – това е на Божественото. Хоризонталната линия в 4-те – това е човешкото. Божественото е, което слиза, а човешкото е онова, което възприема. После имате втора една линия. Божественото се проявява отдолу нагоре, пак то се проявява. Линията AB е човешкото. Другите са две Божествени проявления – Божественото, което влияе на човешкия ум, и Божественото, което подтиква човешкото сърце. Съединени с човешкото – то е неговото тяло. Светлината се проявява, топлината и силата. AB е силата на човека, която се проявява. Имате два резултата – единият е отгоре – Божественият свят, който слиза, и другият, който възлиза нагоре. Имате и друго движение – хоризонтално, което влиза в тялото на човека. Туй го наричат триизмерен свят. Първото измерение е за ума. Второто измерение е за сърцето. И третото измерение е за човешкото тяло. То е там, дето тялото живее. Тази идея е много нова. Вие идвате и се намирате в някое противоречие, понеже не съответства на вашите възгледи. Както и да ви разправят – вие трябва да го видите. Христа не

може да го познаете. Христос има един отличен ум – дето минава, осветява всичко, всички се изваждат от тъмнината. Христос носи топлина навсякъде, дето е студено. Като влезе в един дом – всичко стопля. Хората не се нуждаят от въглища. Христос носи сила, че се нуждаят хората от храна. Където влезе – всичко дава. Като дойде Христос – избата ще бъде пълна с въглища. Като дойде Христос – къщата ви навсякъде ще бъде осветена. Щом има светлина – дошъл е Христос. То е външната страна. Вие казвате: „Искаме да го видим." Че какво ви препятства да го видите?

Ще ви кажа от какво произтичат противоречията. Не се спъвайте от примера, който давам. Представете си една млада мома, която е дошла да се запознае с някого. Всяка млада мома е дошла да се запознае с някого. Като се запознае с него – счита, че всичко може да постигне. Всеки момък, който (е) дошъл, трябва да се запознае с една мома. И туй е смисълът на живота – запознаването. След като се запознаят най-първо се вижда, че е доста красива. Но дойде изкушението. Ето – яви се друг и той е облечен хубаво. Тя се раздвои, сърцето ѝ се раздвои. Тя не знае – първият или вторият. И първият, и вторият, е любовна работа. Единият ѝ казва: „Ти си богиня, ти си царица." И двамата говорят хубави работи. Пък на нея само един ѝ трябва, двама не може. Как тя ще го познае кой е от двамата, кажете? Много лесна работа. Няма по-лесна работа да познаеш. Най-първо една реалност ще се яви физически, но щом я разбираш – тази реалност влиза в тебе и става невидима отвън, а вътре става видима. Тогава вие не сте запознати със законите на битието, ще се намерите в едно противоречие.

Като започнаха да изучават ръцете на човека, хората (започнаха да) носят ръкавици. Когато започнаха да изучават лицето, жените си туриха воал. Когато започнаха да изучават тялото, хората се облякоха. То е само защита. Да се не познава ръката е ръкавицата, булото е да се не познава лицето, дрехите са да се не познава тялото. Хубаво е да се види човешкото тяло. Красотата на тялото е в неговите линии, които има. Туй, което сегашните хора имат, то не е всичкото. Има известна красота вътре в тялото. Ако вие видите едно тяло, както е бил Адам в рая, той е бил облечен в светлина. Царска дреха на светлината и с една хубава топлина. След като съгрешил, светлината изчезва и топлината изчезва – той остава гол. Като поглежда, казва: „Гол съм." Та казвам: трябва да се пазите. Даже най-силният човек, ако го ударите на някое място, става прекъсване на силата. Щом ударите два пъти – на крака не може да ходи. Щом ударите още два удара на ръцете – и те престават. Ако му ударите очите – и те престават. Ако му ударите ушите – и те престават. Ако ударите носа – и той престава. Ако ударите един удар на устата – и тя престава. Де е човекът тогава? Затова казвам: за да имате едно Божествено отношение,

пропорция трябва да има. Ние се намираме на 92 милиона мили от слънцето. То е нормално състояние за жителите на земята. Всеки човек в умствено отношение, ако ти искаш да се запознаеш с човек – ти трябва да бъдеш на 92 милиона мили далеч от него за да го разбереш. Ако си по-близо – работата не върви. Ако искаш да разбереш сърцето на човека, колко(то) е далеч месечината от земята – такова трябва да бъде разстоянието. Онзи, когото обичаш, ти трябва да бъдеш далече от него – колкото е далече месечината, мисля 400 хиляди километра. Ако искаш другото положение, колко е диаметърът на земята? – 12 милиона километра. Значи физически, за да бъдат хората в хармония, ти трябва да бъдеш на 12 милиона километра далече, за да разбереш хората физически. Да няма никакво стълкновение. За вас да ви бъде естествено в Америка да виждате и той да ви вижда. Да си говорите ще бъде много по-добре, отколкото, ако е близо – на едно място. При такива случаи казвате: „Толкоз надалеч?“ Че ни най-малко не е далече. Една крачка е в Америка – като направя една крачка, аз съм в Америка. Като направя две крачки – на месечината. Като направя три крачки – на слънцето. Казвате: „Много далече.“ За мене слънцето е на три крачки, месечината е (на) две крачки, на земята – една крачка. Сега може да има много възражения на това. Онзи, който знае като мене да крачи, е съгласен с мене. Който не може да крачи, казва: „На мене ли ще го разправяш туй?“ Три крачки до слънцето. Че вие сте дошли да влезете. 92 милиона мили за колко светлината ги взема? Една слънчева вълна за колко иде? – За 8 минути. Значи една вълна тръгва и идва за 8 минути от слънцето. Ако тръгнем оттук до („Опълченска“) 66, ще ни вземе половин час. Светлината тръгва от слънцето и за 8 минути ще дойде, ще ѝ остане време да се разходи. Аз още на половината път съм до 66. Колко пространство съм изразходвал? – Много малко пространство. Ние, съвременните хора, мязаме на микроби. Някоя микроба казва: „Колко милиона мили е от Изгрева до „Опълченска“ 66?“

Мнозина сега искат да се запознаят. За да се запознаят с Христа, трябва любов. За да се запознаете с ангелите, трябва мъдрост, знание трябва. Има други същества. За да се запознаете с тях, трябва здраво тяло. Ако нямаме здрави тела, ние няма да може да се запознаем със силните хора. Ако нямаме здрави сърца, не може да се запознаем с умовете на хората. Силните умове са свързани със знанието. Мене ме интересува знанието на един човек, което може да ми даде и моето, което да му дам. Мене ме интересува любовта, която може да ми даде и любовта, която може аз да му дам. Всеки един от вас е проводник на Божественото. Три неща се предават. Чрез ума ви се предава Божествената светлина, чрез сърцето се предава Божествената топлина, а чрез тялото – Божествената сила. Аз разглеждам човека като проводник. Човешкият ум като проводник на светлината, човешкото сърце като проводник на човешката топлина. И на

тази, обикновената топлина на живота, и тялото като проводник на силата – на разумната сила. За да знаеш как да работиш, да ти е приятно да работиш, като ходиш, като дигаш ръцете, като свириш – всеки може да си туря ръцете на пианото, но по какво се различава един разумен пианист? – Трябва да знае как да свири. И да може да блъска клавишите – нищо не излиза.

Сега някой от вас може да каже: „Кажи ми аз мисля ли право?“ Представете си, че аз съм художник. Искате да ви нарисувам. Казвам: „Платно носиш ли?“ Аз може да ви нарисувам на стената. Колко години може да остане на стената? – За една година като дойде да мажете, ще замажете и картината ще изчезне. Ако имате едно платно – ще ви нарисувам и ще имате за спомен. Ако вашият ум е развит – може да се запознаете със знанието, със съществата на мъдростта. Ако вашето сърце е развито – може да се запознаете със съществата на любовта, с онези същества, които слизат да помагат на хората. Възвишените същества идват да помагат. Моли се някой на Господа. Господ има много работи, Господ има много работа. Няма същество да замести Господа. Като се помоли човек, Той приема молитвата. (Някой) казва: „Господи, ще свърша работата.“ Понеже към Господа се отправят всички молитви, туй същество най-напред ще иде да каже: „Да свърша тази работа.“

Сега вие да не направите такава погрешка, каквато направи един българин. В България има едно поверие, че между Новата година и Коледа има един щастлив ден, че като туриш главата през малкия прозорец – каквото поискаш, ще ти го дадат. Един като си турил главата през малката дупка, казва: „Господи, да ми направиш голяма главата – като варел.“ Главата станала като варел, не могла да излезе, заклещила се, не може да я извади назад. Не ви трябва голяма глава като варел. Той на място да каже: „Господи, искам да ми дадеш всичкото благословение, че умът ми да мисли добре, сърцето ми да чувства добре и тялото ми да бъде силно“, той казва: „Господи, дай ми голяма глава, че да уплаша всички хора.“ Като варел станала главата му. И във всичките работи ние носим този варел. Някои искат голяма любов – варел. Че ти щом носиш голяма любов – няма да може да си изтеглиш сърцето.

Аз горе имам две радиа. Имам едно радио „Джилет“, имам и едно голямо радио. Занимавам се с дълги вълни, средни и къси. Онова малкото „Джилет“ го конкурира. Някой път го харесвам, пусна и двете – състезават се, надпреварват се. Каквото говори едното, говори и другото. Шашардисват. Седя при малкото – не чувам голямото. Ида при голямото – не чувам малкото. Те си помагат. Голямото казва: „Малък е, много говори. Много дяволит е той.“ Онзи ми казва: „Голям дявол е онзи, големият.“

Казвам: туй радио не (е) изникнало от само себе си. От невидимия свят позволиха. От разумния свят позволиха да се открие тайната на радиото, да се открие, че да може да говори. За бъдеще ще се открият още повече неща.

Сега мнозина са ми казвали: „Чувам нещо вътре.“ По радиото предават. Трябва да намериш станцията, да знаеш на каква дължина да оперираш. Тук идеш, там идеш. Казва: „Нещо ми говори вътре.“ Неразбрана работа и разбрана работа. От оня свят говорят. Много разбрани са работите по радиото. Първата станция е умът, втората станция е сърцето, третата станция е тялото. Тялото има 300 милиарда станции. За бъдеще ще се запознаем. За сега много от тия станции не оперират. Даже някой път може да оперираме чрез някое дете. Някой път, когато искам да позная хората, ще намеря някое дете на 2-3 години и от неговата станция, понеже зная законите, ще приема. Нямам време да се занимавам с моята станция. Далече е още. Минава туй дете и казвам: „Този болен ще оздравее или няма да оздравее?“ Казвам: „Ще оздравее.“ И оздравява човекът. Щом туй дете ще намери някой стар човек, нищо не казвам. Не работи станцията. На децата работят. (На) старите станциите им не работят.

Та казвам: вие се спъвате в света. Казвате: „Какво нещо е Господ?“ Ние си представяме Господа, (че) наблюдава. Срещнеш една млада мома, Господ вижда как я наблюдаваш. Като срещнеш една млада мома, най-първо трябва да поздравиш нейния ум, да поздравиш нейното сърце и да поздравиш нейното тяло. След туй – да ѝ дадеш един подарък, който носиш със себе си. След туй – втори подарък, със сърцето и с тялото. След туй – да се запознаеш. Тогава Господ гледа какво е запознанството. Ще даде ли той или няма да даде? Ти може да ѝ дадеш един подарък, който е позлатен, не е златен.

Та сега, тази година, вие сте заклещени. Господ е отпред и отзад. Който не върви, тогава кашлицата ще дойде, това, онова. Мнозина казват: „Този човек не може да го обичам.“ Чудни са хората. Аз съм човек – майстор. Може да накарам да обикнете всекиго. Една каса, която не обичате, може да ви накарам да я обичате. Казвате: „Тази празна каса – не обичам.“ Като туря сто хиляди златни монети – ще я обикнете. Веднага ще я обикнете. Казвам: всичките неща, които обичаме, имат съдържание. Когато скулпторът тури ония красивите линии на тялото, направи от камъка един красив човек – всичките хора искат да го видят. Казвам: невидимият свят работи във вас вътре, във вашите умове, във вашите сърца, в душите ви. Един ден ще имате тела не като сегашните, няма да боледувате. Хрема няма да има, кашлица няма да има, туберкулоза няма да има, глад няма да

има. Знаете (ли) какво ще е? – Ще имате големите благословения. Трябва да се учите сега.

Сега някои ми казват: „Аз видях Христа.“ Онзи казва: „Аз не съм видял Христа, че той Го видял.“ Онзи е горе, на върха на планината, (и) не видял Христа. Онзи (е) долу, в долината, и Го видял. Сега възможно е. Христос, който слиза отгоре, най-първо на планината ще Го видят, после в долината. Това са теории. Когато онзи на планината не го вижда, а онези в долината Го виждат – не зная какво виждане е това. Светлината като иде, има проекция на светлината. Имате червен цвят. Всеки цвят си има място, особено място вземат трептенията в тази гама на цветовете. Значи червеният е този цвят, който дава подтик. Ако ти си в яйцето, червеният цвят ще те извади из ограниченията. Когато се измъти едно пиле, червения цвят го е освободил. Като тръгне по пътя, портокаленият цвят е, който дава движение. Зеленият цвят образува крива линия. Ти ще имаш в музиката фа, (то) е вече да знаеш жълтия цвят, който използва само жълтия цвят. Някои искат да станат богати. Всеки богат може да бъде, който е умен. В който умът не е развит, той богат никога не може да бъде. Та казвам: всичките тия цветове показват пътищата, по които трябва да работите. Вие не може да проявите деятелност, ако не се храните с жълтия цвят. Вие по тяло не може да бъдете здрави, ако не обичате зеления цвят. Трябва да акумулирате нещо в себе си. Ти не може да имаш вярата, вярата ти не може да бъде силна, ако не възприемеш синия цвят. Не може да имаш сила, ако не знаеш как да схващаш виолетовия цвят. После човек не може да прояви чувствата си, ако не разбира правилата на розовия цвят, на червения цвят. Мислите ли, (че) на един човек, на когото лицето е пожълтяло, че той може да обича? Хората на любовта се отличават с един особен цвят. Хората на мъдростта се отличават с един жълт цвят. В сегашната светлина то е само сянка. Проекция има. Кои основни цветове имате? – Жълт, червен и син. Синият цвят е на волята. Трябва да се учиш да акумулираш тази светлина в себе си. Сега религиозните хора се занимават много едностранчиво, занимават се само със сърцето на човека. Всяко едно чувство не може да се роди, ако не му дадеш широчина, простор. Туй чувство не може да се роди, ако не му дадеш светлина. Светлина е необходима за чувствата. И сила е необходима. Сега ние се спираме и казваме: „Как да добием тези работи?“ Когато дойдат тези светли същества в ума – слушайте ги какво приказват. Когато дойдат светлите същества в сърцето – слушайте ги, каквото ви говорят. Когато дойдат тези светли същества в тялото – слушайте ги. Те ви просвещават. Ако искате да познаете силата на човека – ще слушате съществата, които ви говорят на тялото. Ще усещате една приятност. В ръцете, в краката, навсякъде тялото усеща приятност. Като пипате косите – навсякъде ви е приятно. Щом те боли кракът – няма ги тия същества. Те не

са дошли. Същият закон е за сърцето. Когато те дойдат, подтикват те да се разбираш с хората. Не дойдат ли те, тогава човек казва, че не си струва да се живее за Бога.

Казвам: тази година запознайте се със светлите същества. Не че не се познавате но вие, като гледате главата, търсите някоя друга глава. Някой път не ви харесва главата. При сегашните условия може да бъдете в един палат, пък да нямате радио. Пък може да бъде(те) в една колиба и да си носите радиото. Питам: къде ще имате повече новини – в палата или в колибата? – Зависи. Един палат не е по-умен, отколкото една колиба. Важно е как е организирана една глава – може да има големи размери, но да не е организирана добре. Може да е малка, пък да е добре организирана. Ръката може да е малка, пък да е добре организирана. Зависи как са организирани очите. Погледнеш някои очи – приятни ти са, понеже са добре организирани. Погледнеш една ръка, не е добре организирана, много груба работа е (показва чертежа). С този човек искайте да бъдете на 92 милиона далече, от този искайте да бъдете на 400 километра, от този човек искайте да бъдете на 12 хиляди километра далече физически, за да се разбирате с него. За мене е тъй, пък ако вие сте по-умни. Аз, който съм толкоз умен, намирам, че не бива да съм близо, на дистанция може да се разбирам. Ако намаля тази дистанция – ще стане стълкновение. Имайте идея. Ако слънцето би дошло в своята големина наблизо, какво ще бъде? То е приятно, че е малко – малко се показва. Ако туй голямото слънце дойде на земята, къде ще го турите? Големите работи не са толкоз приятни. Аз разсъждавам за себе си по следния начин: турите един килограм на гърба си – приятно ви е, турите два, три, четири килограма – пак ви е приятно, но като турите десет килограма, 20, 40 килограма – не ви е приятно. Та казвам: не е в многото. В дадения случай много малко ви трябва. Вижте – тук има хубава черта. Малкият пръст показва, че обича да казва истината. Има една хубава черта. Пръстът му показва, че обича да си похапва. Може да е погрешно, но казва: „Трябва да се храни тялото.“ От музика не разбира много. Казва: „Майка ми пееше, аз хич не се учих. Може би за бъдеще. Обичам да слушам, но не обичам да пея.“ Като хване мотиката – може да работи. Тъпан може да бие. От този хубав тъпанар става и добър капелмайстор. Може да бие тъпана.

Вие всички се безпокоите за нищо и никакво. Земята е дадена на ваше разположение, свободен билет имате да се разхождате из пространството. Недоволен сте. Месечината свети. Слънцето грее денем, пък сте недоволни. Дават ви работа, плодове ви дават дърветата – пак сте недоволни. Овцете ви дават вълна, мляко – пак сте недоволни. Какво ли не ви е дал Господ, от къде намерихте това недоволство? Все търсите нещо. Търсите онова, което го няма. Цветето трябва да има ухание, за да дойде пчелата. Тогава пчелата

идва за него. Ако няма нищо цветето, пчелата няма да дойде при него. В странство един художник направил много хубави цветя, карамфилчета. Не могли да познаят кое е естествено и кое е изкуствено. Казва един: „Пратете една пчела, тя веднага намира цветето." Често аз съм проучвал какво отношение имат пчелите към естествените цветя. Всяко цвете, което дава мед, е естествено. Всяко цвете, което не дава мед, не е естествено. Всеки ум, който дава светлина, е естествен. Който има такава изкуствена светлина, не е естествен. Кибритени(те) клечки имат ли светлина? – Светне и загасне. Туй, което така загасва, не е реално. Първото нещо – турете в себе си да се не плашите, но Господ гледа. Ти никога не туряй в ума си да излъжеш някого. Да кажем – продаваш ябълки. Дойде някой богат – веднага избираш по-хубавите, като дойде сиромах – избираш дребните. На бедния и на богатия ще туряш еднакво. Дрехар си. Като дойде някой беден – ще дадеш хубава дреха, както и на богатия. Ще ги оставиш те да си избират свободно. Каквато дреха изберат – няма да вземеш повече, отколкото дрехата струва. В Божествения свят всички дрехи имат еднаква цена. Каквато дреха изберат – цената е една и съща. Вие някой път подценявате хората. Не сте верни в преценката. Казвате: „Този брат е невежа." Така не се говори. Този брат е малко учен, нищо повече. Способен е, но малко е работил. Казвате: „Не е добър." Не че няма добрина, но той не се (е) научил на доброто още. Кого ще викате на изкуство – художника или онзи, който е роден, но не е работил?

Първо има да работите. Вие казвате: „Остаряхме вече." Мислете – като идете в другия свят, пак ще се преродите. Не ви трябва никакво прераждане. Злоупотребили са хората със закона на прераждането. Ти всеки ден ще употребиш един-два часа да учиш нещо. Ще изучаваш камъните, но по минералогия – как са направени, качествата им. Или един-два часа ще учиш ботаника, ще се занимаваш с растенията, ще изучаваш лечебните им свойства. След туй ще се занимаваш малко с животните да видиш, че не са толкоз глупави животните. Тия всичките животни са много учени същества, но са малко лениви. Те са ходили на такива журфиксове*, ядене и пиене имало и са останали назад, не са учили. Всичките животни журфиксове са правили. Като се освободи България младите момци взеха бастуни да носят, върти го. Бастунът го вземаш да пипаш с него. Въртенето на бастуна не е култура още. Бастунът е да знаеш да пипаш с него. Ти искаш да докажеш, че когато маймуната минала от положението на животно и се изправила, взела бастун да се подпира. Всичките хора носят бастуни, да се подпират. Аз нося бастун, но не се подпирам. Аз му отдавам почитание. Казвам: отдавам почитание и едно време помогна за подигането на света. Третият край е той. Бастунът – то е човешката воля. Този бастун е палката на капелмайстора. Ако волята е слаба – все ще имаш

един малък бастун, ще го носиш под ръкава. Които имат слаба воля, ще носят под ръкава една малка палка. Ще извадиш, ще пипаш с двата края.

Седите и казвате: „Не мога да мисля.“ Ще започнеш на ръката си да попоглеждаш и вече си действал на ума. Искаш духовен да станеш – ще започнеш да свириш.

Да дойдем до основното. Тая година има такива блага, за които трябва да работите. Имате условия, за които не сте сънували. Вие казвате, че сте стари хора. Едва в Небето има 24 старци и сега се приготовлява още един. Тук на земята милиони има – все стари хора. Не мязате на стари. Стари със знание, млади със сила, възрастни с любов. Младият силен трябва да бъде. Децата са, които воюват. Туй дете падне, поплаче и пак стане. После казва: „Ще ви победя.“ Пак си удари главата, поплаче и пак стане. Казва: „Ще видите.“ Туй дете се бори. Възрастният вече в любовта трябва да търсите, любовни работи. Да се запознаете тогава с любовта. Щом се запознаете с любовта – не рисувайте картини по гърба ѝ. Никога не рисувайте картини на гърба на любовта. Знаете ли какво значи то? Пазете едно свещено правило: човек, ако е проявил любовта си – никога не критикувайте един човек в любовта му, защото за да го критикуваш – трябва да познаваш любовта му. Казваш: „Неговата любов не е такава.“ Че твоята каква ще бъде? В любовта не носете никаква критика. После в любовта не се налагайте. Казвате: „Аз ви обичам.“ Не говорете „Аз те обичам.“ Ти проявявай твоята любов както разбираш. Но не искам в името на любовта да насилваш хората. Щом обичаш хората – ще те оценят. Щом обичаш хората – и те те обичат. Не може да обичаш и да не бъдеш обичан. След хиляди години и пак ще бъдеш обичан. Христос в Неговото време не беше разбран. Сега 500 милиона хора разбират Неговата любов. Тя се дължи на тази любов, която Той показа на земята. Ако Той не беше показал тази любов, нямаше сега толкова хора да го обичат. Та казвам: по същия закон, ако вие покажете любовта – дайте свобода на всичките, в себе си дайте свобода. Има нещо, от което вие сте недоволни. То е друг въпрос. Сега не ви казвам да обичате греха, не ви казвам да обичате злото. Ето аз какво разбирам: Христос казва: „Не подобава на мене да вземам хляба от децата и да го давам на псетата. Първо ще нахраним децата, после псетата.“ Любовта е само за децата на Божествения свят. Да обичаме всички ония хора, на които съзнанието е пробудено, които са Божествени деца. Може да е едно животно, едно карамфилче – може да обичам. Този карамфил ще стане добър човек. Може да е лоза, ябълка – нищо не значи. Аз не може да не обичам. Като дойдем до един магарешки трън, (той) казва: „Да се обичаме.“ Има една любов разбрана в света. В тази любов умът печели сърцето. Печели, печели и тялото. То е любов. Любов е това, в което умът печели. Любов е това, в което сърцето печели. Любов е туй, в което всички

хора печелят. Не е любов това, в което всички хора губят. То е безлюбие. Казвам: да имате една ясна представа за любовта. Любов е това във вас, в което умът печели, сърцето печели и тялото печели. Може да живееш сто години, може да живееш 120 или 150 години, колкото и да е, но онова богатство, което умът печели, сърцето и тялото печелят – то ще бъде с вас. С туй богатство вие ще идете в другия свят, ще знаете как да живеете.

Та любовта към Бога разбирам всичко онова, което Бог ни дал – да го оценим и пазим свещено. Ако пазиш свещено твоя ум, ако пазиш свещено твоето сърце и ако пазиш свещено твоето тяло – ти обичаш Бога. Тъй седи работата. Казва: „Как да Го обичам?“ Да обичаш Бога за ума, който ти е дал, ще го обичаш заради сърцето, което ти е дал. Ще обичаш Бога заради тялото, което ти е дал. Да възлюбиш Господа с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото сърце, с всичката си сила.

В тази година искам да ви кажа, за да знаете. В тази година хората ще се разбират по-добре, отколкото миналата година. Какво искате да знаете сега? 365 дни всяка сутрин наблюдавайте какво ще ви кажат тези същества, които слизат отгоре. Идната година ще ми разправите по-добре каква е била годината. Запишете си. Единицата са тези същества, които слизат. Какво е единицата? Като напишете 9 – туй показва главата. Някои трябва да направите да потече – туй е извор. Господ е, Който слиза. Противоречията са с човека и тук Господ ги среща. Всяка сутрин Господ казва: „Трябва да мислиш, трябва да работиш, трябва да бъдеш справедлив.“ Като погледнеш главата, да кажеш: „Има един Господ и този Господ е създал света, за да мисля. Той иска да бъда справедлив, да не онеправдавам слугите, братята, сестрите, да се отнасям тъй, както Той иска.“ Като погледнеш – да видиш една усмивка на лицето, да видиш. Ти носиш една кошница с плодове. Ако момата е по-красива – по-хубав плод ще дадеш, ако е по-грозна – по-малък плод ще дадеш. Ти правиш различие. Те еднакво са красиви. Много се лъжете. Грозните моми са тъй красиви както красивите. Те са и по-красиви от красивите. Казвам: те са по-умни. Като дошли, скрили се под маска – да не ги безпокоят младите момци. Онези, красивите, са малко по-сантиментални, облекли се хубаво, момците ги закачат, те ходят да се оплакват.

Тази година да приемете благословението, което Бог е дал. Господ слиза в райската градина – да почуствате Господа. Идната година друго ще бъде. Чрез ума, сърцето и волята, каквото Господ иска – да го направите. Каквото поиска Господ – да го направите. 1941 – понеже обяснявам закона, имате четири елемента, от които два са Божествени принципа, един е човешки. Божественото е, което освобождава човека. То е човешката воля – единицата. Миналата година имахме нула. Тази година имаме едно (1) –

мощната Божествена сила, която ще накара всинца ви някои работи да ги разрешите. Тази година трябва да разрешите ще служите ли на Господа или не. Тази година ще разрешите дали ще учите или няма да учите. Тази година ще разрешите дали ще бъдете здрави или няма да бъдете. Ако сте здрави – ще имате шанс да живеете. Ако не сте здрави – ще ви уволнят. Щом си здрав – не те уволняват. Щом си болен – уволняват те по болезнени причини.

Тази година само по едно нещо искайте. Всеки да си тури в ума си само едно нещо да постигне, не много работи. Другите неща да са като спомагателни. Искаш да учиш музика – тури го на пръв план. Или поезия, или изкуство, каквото и да е – едно нещо да имаш в ума си, не четири-пет работи. Другите да бъдат като спомагателни. Идната година друго ще туриш. Ще живееш 50-60 години, имате възможност да проучвате. Вие искате в една година отгоре всичко да постигнете. Турете в ума си само едно нещо. Да кажем някои от вас сте бързореки, много говорите. Бързореките – те са силни извори, дето минават – търкалят камъни. Тази вода трябва да я прекараш и на места да намалиш бързорекия, да може да поливаш градини. Тя е силна вода, като върви – изкоренява. Ще туриш малко да се укроти. Някои от вас си давате мнението. Какво мнение ще си давате за тази ръка? Научно какво мнение ще дадете? Разбира се има гънки, които се образуват. Трябва седем принципа да ви представя, та сами да правите сравнение. Тази ръка спада към чувствените, активните ръце. Този човек, ако го оставиш да си свърши работата – ще я свърши. Храниш го добре – добре плаща. Ако речеш да го ограничиш, ако речеш да злоупотребиш – и той знае. Доста дипломат е. Ако се отнесеш добре с него – ще свърши хубаво работата. Каквото каже – ще го направи. Ако злоупотребиш – и той ще злоупотреби. Като копае лозето – ще го изкопае. Ако обрязва някъде – той от три пръчки ще остави само една. Ще бъде като онзи Стоян. Един свещеник пратил своя слуга да обрязва лозето. „Знаеш ли, казва, да обрязваш лозе?“ – „Зная, дядо попе.“ Като отива, той го обрязва тъй хубаво, че пита го попът: „Плаче ли лозето?“ – „Да го видиш, дядо попе, и ти ще плачеш.“

Първото нещо е да се зароди едно самоуважение. Вие още не се познавате. Трябва да се зароди във вашия ум като срещнете един човек – да му дадете съответстващо почитание и той да ви даде съответстваща любов. Туй е красивото в живота, то е запознаването, взаимното уважение и почитание, не принудително. То е. Като видя един човек какво ме интересува главата му? Мене ме интересува дихателната му система, понеже един човек с хубави дробове – то е една благо за цялото общество и за целия народ. Хора с хубави тела са едно благословение, хора с хубави сърца са благословение, хора с хубави умове са благословение. Казвам: то е

бъдещата сила, от която ще се ползвате. Ако умът е на място, ако сърцето е на място, аз да ви подскажа – може да се подмладиш. Ако кажа: „Няма да се подмладиш“, ще констатирам – умът ви не е на място. Щом ние не се подмладяваме – умът не е на място. Щом не се подмладяваме – сърцето не е на място. Щом не се подмладяваме – тялото не е на място. Ако умът ви е на място – тогава имате всичките условия. Мене ми казват: „Подир десет години млад ще станеш.“ Ако идете при един дрехар и имате пари в джоба си мъчно ли е да си купите дреха? Ако имате стотина лева – това гледате, онова гледате, търсите евтина работа. На вас Господ ви е дал, вашите джуздани* са пълни. Ще си направите хубава дреха, няма да икономисвате от тялото. Защото две погрешки хората правят. Едни ядат повече, отколкото трябва, други не ядат, колкото трябва. Онези трябва да съкратят – не трябва да ядат толкоз, колкото ядат. Другите трябва да се откажат да не постят. Някои искат да постят повече. Ще дадеш на тялото нужната храна. Да се помъчи кончето. Хубаво хранете това конче, но не го пресищайте.

Първото нещо сега да ви кажа. Вие вече се обичате, за любовта няма какво да ви говоря. През годината може да се лекувате. Някой заболее. Помолете се заради него – ще оздравее. Всички тук може да се лекувате. Казвате: „Карма* има, нека си носи кармата.“ Някой не постъпва добре – ще се съберат няколко, ще се помолят заради него. Може да направите опит. В Америка, в една църква, един богаташ бил много лош човек. Имало смущения от него. Всички в църквата, каквото направят, искат да опразнят църквата. (Той) казва: „От мене зависи. Аз каквото кажа – ще бъде.“ Съветват го – не разбира. Събират се най-после цялата църква и в негово присъствие започват да се молят: „Или му дай ум, Господи, или го вземи – да се освободим от него.“ Той почва да чувства, че ще го задигнат и съзнава погрешките си.

Аз искам всички да проявите една интуиция, да проявите онова, което Бог е вложил във вас, да проявите. Всинца да бъдете свободни. Щом дойдете до човешкото – тогава проверявайте. Божественото във вас да е свободно. Трябва да бъдете свободни. Някои нямат свобода да се проявят. Ако аз съм на вашето място, за пример тук някой път ще дойдете на столовете, може да им говорите. Когато салонът е пълен, аз виждам – други се наредили и чакат като вас. Вие какво ще кажете? Затова не трябва да се говори. Всеки един стол носи характера на хората, които са сядали на него толкоз години. Умни са столовете. Като седнеш там, явява се желание – искаш да говориш. Седнеш на някой музикален стол – искаш да пееш, да свириш. Предметите носят качествата на хората, които са ги имали. Имаш книги, дрехи – трябва човек да бъде внимателен. Не мисли, че дето седиш, дето ставаш – навсякъде остават отпечатъци. В цялата природа виждам отпечатъци на

всичките разумни същества, които са идвали. Реките, които текат, планините, плодовете, ябълките, крушите, сливите, скъпоценните камъни, звездите горе – всички са оставили отпечатъци. Говорим за онова великото, което съществува в природата.

Турете сега на ума си да изправите три погрешки. Някои от вас сте занемарили вашия ум, някои от вас са занемарили вашето сърце и тялото си. Ще бъдете справедливи спрямо ума си, ще бъдете справедливи спрямо тялото си. То е морал. Трябва да бъде човек справедлив. Като се научиш – тогава ще приложиш този, същия морал и за другите хора. Да бъдеш справедлив. Три неща: да не занемарявате умовете на хората, техните сърца и техните тела. Така може да бъдем сработници на Бог. За да бъдем сработници трябва отличен ум – ние го имаме, трябва отлично сърце – ние го имаме, трябва отлично тяло – ние го имаме. Часовникът трябва да се поправи, отличен ум имаме. Малките деца имат мъчнотии, когато тръгнат в училище но после, колкото годините минават – тия деца разбират. В туй отношение искам тази година тези, които се оплакват, че не могат да помнят – да се усили паметта им. Някои от вас не може да помните, понеже вашите умове са заети с много работи. С едно нещо ще се занимавате. Ако съм шофьор, като хвана кормилото – няма да гледам наляво, надясно, но напред. Няма да слушам този и онзи. Кой каквото говори да ме занимава. Ако слушам – ще съборя колата. Казвам: „Оставете ме на спокойствие. Като спре автомобилът, като стигна целта – тогава ще говоря. А сега никой да не ме закача.“ Това значи човек да има една мисъл. Имаш една тема. Свърши темата си и тогава говори върху други работи. Пишеш нещо – свърши писането и тогава говори. Ходиш – свърши ходенето и тогава говори. Това е истинският живот. Не се занимавай с много работи. Тия работи, за които ви говоря, са лесни.

Отче наш.

Хайде сега да посрещнем Новата година!

13 лекция на Общия Окултен клас.
1 януари 1941 г., сряда, 5 ч. сутринта. Нова година.
Изгрев, София.

1941_01_03 Превъзмогване
Лекция на младежкия клас

ПРЕВЪЗМОГВАНЕ

„Добрата молитва“
„Махар Бену Аба“
„Духът Божи“

Имате ли зададена тема? (Имаме „Превъзмогване“.)

Превъзмогването, доста големи препятствия има то. Да видим как сте го разбрали. Какво може да превъзмогнете? (Прочете се темата.)

Сега превъзмогване има по три начина. Започвате с превъзмогването вън от себе си. Превъзмогване отвън не съществува, то е един вътрешен процес. Имаш едно неразположение, малко неразположение. Ученик си, не си разположен да идеш в клас. Превъзмогни, нищо повече. Оттам започни. Вие ще кажете: „Да превъзмогнем чрез любовта.“ Оставете тия работи, оставете любовта настрана. Намери разположение да идеш. Мислиш какво да нагласиш, да покажеш основателни причини, че не може да идеш в клас. Ти иди, нищо повече. Викат те на някоя хубава трапеза, има да ядеш, отваря се апетитът ти. Ял си много сладко, още повече искаш да ядеш. Нещо ти казва: „Стига толкоз.“ Послушай, ти превъзмогни, спри там, не яж повече. Нека да останеш малко гладен. Не задоволявай своето желание, понеже ще се преситиш, ще разхлабиш себе си.

Наблюдавайте, че когато кокошките снасят яйца, остава малко празно място в яйцето, едно малко празно пространство. Този въздух е за простор на пилето, ако не е случайно толкоз умно и не може да пречупи черупката, за да се не задуши. Затова остава въздух в черупката. Този въздух е [нужен] докато пилето пробие мъчнотията. Ако имаш малко мъчнотия – малко въздух ти трябва, докато пробиеш, докато превъзмогнеш мъчнотията.

Как превъзмогвате с любовта? Нито един човек от вас не съм намерил, който да може да превъзмогва с любов. Според мене да превъзмогнеш с любов значи светлина трябва да имаш, в сърцето си [топлина] трябва да имаш и сила трябва да имаш.

Аз исках да зная всеки ден доколко мога да предвиждам. Идат някои, че ми дават писмо – цял един помен иска. Доста похвални речи има в тях.

След това ми определят колко пари да дам. Те си определят колко пари искат за толкова добри думи. Аз трябва да ги платя. Питам се, струват ли толкова да платя, или не? Някой път колкото искат, давам, за да не загубя реномето. Един ден ми носят едно писмо и си казвам: да видя, без да отворя писмото, колко ще дам. Отивам, турям в един плик парите, не да отпечатвам писмото. След няколко дена бръквам в джоба си, писмото не е отворено. Отварям го и виждам, че едва една трета съм дал от това, което човекът иска. Значи дал съм само за това, което тялото му иска. Разбрал съм нуждите на тялото, но нуждите на ума и на сърцето не съм разбрал.

Сега пак се ражда една философия. Този човек имал няколко деца. Тази сума е едно число, за да прекара петнайсет дни, да прекара празниците. Значи, за да прекара един месец, двойно трябва да му дам. Аз изчислявам, че съм му дал за петнайсет дена, за един месец двойно трябва да му дам, за да стигне. Аз едва съм му дал една трета от това, което ще стигне за петнайсет дни. Сега пресметнете колко съм му дал. Той казва: „Туй, което ще ми дадеш, за петнайсет дни ще ми стигне.“ Не казвам колко иска от мене, само казвам, че за петнайсет дни ще му стигне. Аз изчислявам колко ще му трябват за месец. Едва съм нагодил една трета, от [това] което иска. Сега вие може ли да кажете какво число е поискал от мене? Доста трудна задача е. Може ли да ми кажете?

Едновременно това представя третото и четвъртото измерение. Туй е пътят, по който тесерактът се развива. Нали виждате третото измерение. Значи прозрачно е. Имате една плоскост, с която виждате прозрачно. Тази част с пунктира е затворена вътре, другата е прозрачна. Значи в четвъртото измерение материята е прозрачна, вижда се през нея.

[Всички], най-първо, трябва да разчитате на себе си. Ето какво значи: да разчитате на своята глава, да разчитате на своето сърце, на разумното сърце. Слънчевият възел, стомашният мозък, има ред ганглии. Цялата симпатична система представя човешкото сърце. Човешката воля пък е свързана с костната система и с мускулите. Умът оперира с мозъчната система. Сърцето оперира със симпатичната нервна система. Волята оперира с двете системи, оперира едновременно и с тялото. Сега някои говорят: „Човек да мисли.“ Ти не може да мислиш, докато не владееш своята нервна система. Един музикант трябва да знае да оперира. Музикалният център се намира отстрани на челото. Цигуларят трябва да знае как да манипулира, да свири. Певецът трябва да знае как да пее. Но същевременно има много деликатни нишки в музикалната ципица на ларинкса. Трябва да е майстор, да знае как да свива малката ципица, да знае как да свири с тази ципица, за да произведе един тон. Много трудна работа е.

Сега умът не може да се прояви в своята първа фаза, ако ти не владееш своята нервна система. Например ти се сърдиш, ти си под чуждо влияние. Сръднята не пада в областта на ума. Гневът е в областта на сърцето. Следователно сърцето е под влиянието на ума. Ако ти се оставиш на тия външни внушения, умът ти съвсем ще се изопачи. Или у тебе може страхът да влезе, да се повлияе. Чувството на страх не пада в областта на сърцето. И тогава психологически разискват въпроса кои [способности] спадат на сърцето и ги различават от тия способности, които спадат на ума. Какво ще знае умът за страха? Страхът произтича от неща, които си опитал. Страх те е от огъня – ти си опитал, опарил си се няколко пъти, тебе те е страх. Имаш вече не едно изгаряне на пръстите. Тия впечатления не спадат в областта на ума. Ако човек се занимава само с ума си, няма да страда, но ще се зарежда в него желание да разреши всичко. Например един човек отблизо можеше по-рано да те убие. Сега може от два километра да ти тегли куршума. Може като прицелна точка да те удари, ще те гледа с тръба. Мисълта му може точно на място да те удари. Сега развивам въпроса. Вие казвате: „Аз мисля.“ Щом ти се страхуваш, ти не мислиш. Щом един предмет е много близо до тебе, ти не може да мислиш заради него. Само за далечните предмети може да мислиш.

Единственото Същество, за което мислим, то е само Бог. То е вече предмет на ума. Когато ние не може да разберем Бога и отдалече, тогава де сме ние? Искаме да Го разберем отблизо. Близостта е процес на сърцето. Той иска близо, да пипне, да почувства нещо. Когато някой човек е близо, вие мислите, че това е процес на ума. То е процес на сърцето. Сърцето от много близко иска. Методите на сърцето са вътрешни. Сърцето, и то мисли, други са неговите методи. Методите на ума са други, на сърцето са други и методите на човешката воля са други, различават се. Казвам, трябва да се стремите да владеете нервната си система. Когато мислите, не трябва нищо да ви безпокои. Например ти си гладен, мислиш ли? Ти не мислиш, ти се страхуваш, че може да умреш гладен. То не спада към твоя ум. Ти може да мислиш за смъртта. Смъртта не спада към човешката мисъл. Човешката мисъл може ли да умре? Когато огънят изгасне, смърт ли е това? Казват някой път, че човек е изгаснал. Но то е вече понятие на ума. Изгасването е понятие на ума. Умирането какво е? Някой от вас умирал ли е? Умирал ли е някой? Ходил ли е в областта на смъртта? Няма нито един от вас, който да е ходил. Вие казвате: „Ще умре човек.“ Казваме: „Еди-кой [си] човек е умрял.“ На какво основание? Той престанал да диша, престанал да яде. Какво от това? Аз може да си задържам въздуха за една минута, за две, за три, за половин час, умрял ли съм? За половин час да не мръдне нито един мускул, всичко да е студено. Казват: „Умря този човек.“

Аз се въздържам, вече то е процес на ума. Аз въздържам своята нервна система.

Например всички имате кашлица. Тази кашлица не е процес на ума. Тя излязла от любовта. Обичате някого, затова кашляте. От любов произтича. Когато обичаш някого, ти само искаш да му кажеш нещо. Тези, които кашлят, искат да се проявят, че обичат някого. Вие, които не кашляте, казвате: „Де се намериха?“ Вие искате и вие да кашляте. Кашлицата може да я направим музикална. Виждам, че процесът не произтича от областта на ума. Умът трябва да дойде във вас, да ви каже как да се изкашляте, понеже вие не се кашляте музикално, кашлицата ви не е музикална. Искаш да се изкашляш. Мислиш ли на кашлицата да ѝ дадеш най-добрия тон? Или да кажем имаш старание, искаш да се изкашляш най-музикално. Ще се изкашляш музикално, че който и да те чуе, да му е приятно. То е предметно учение. От невидимия свят поискаха учени да дойдат, искат да видят как ще разрешите кашлицата. Кашлицата засяга един от възвишените центрове на гърлото. Вие кашляте по единствената причина, понеже много процеси има, които бързат да се проявят. Тази кашлица е архаическа. Знаеш какво значи архаическа. Архати са началниците на кашлянето. Малко са сприхави. Онези, които не знаят да се съобразяват с този такт на архатите, ще страдат. Мислиш ли, че страданието е нещо външно? Лекарите убедят някой човек, че ако не му отрежат крака, ще умре. Човек от страх даде да му отрежат крака. Този човек, след като му отрежат крака, мисли, че има крак. Чувства някой път пръстите си. Рече да стъпи, няма крак, кракът е отрязан.

Много пъти вие от страх отрязвате някои ваши мисли. Не режете никакви мисли, нищо повече. Онзи стих криво тълкувате. Христос казва: „Ако те съблазнява кракът, отрежи го.“ Не буквално е това. Онази мисъл, която влезе да те изкушава, изхвърли я навън. Не крака, но онази мисъл изхвърли навън. Тя няма нищо общо с тебе. Ти страдаш, изхвърли страданието навън. Ти нямаш нищо общо с него. То иска да те убеди, че е твое. Никакво страдание няма. Има страдание вън от тебе.

Може би сте виждали някой път тия акробати, които играят на въжето. Той ходи с върлината по въжето, пък онези, които гледат, се стягат, стряскат се да не би да падне. Някой път се завърти и се закачи с ръката на въжето. Които гледат, всички изтръпват. Той си играе човекът, фокуси прави. Онзи, който гледа, [казва]: „Отде дойдох да гледам този дявол.“ Сърцето му се пука. Страданието е майстор. Акробатът, качил се е на вашата нервна система, играе и вие заради него треперите. Бъдете спокойни, нека падне. Ако падне, нека се понатърти. Защо вие в даден случай му съчувствате? Влюбени сте всички в него. Когато обичаш някого,

не искаш той да падне от въжето. Той, ако не е майстор, да се не качва на въжето. Ако е майстор, нека се качи. Има умствени акробати, има и сърдечни акробати. Те веднага изменят тежестта на предмета. Един предмет от сто килограма, те го направят да тежи двайсет и пет грама. Следователно прави обема голям, теглото малко. Този предмет, ако падне в пространството, ще падне бавно. Един предмет има петдесет килограма, но петдесет килограма го снемат на двайсет и пет грама. Може ли да изчислите след колко време ще падне?

Вие искате сега да се самовладеете. Някой казва: „Самообладание ни трябва." Не се самозаблуждавайте, че имате самообладание. Самообладание е – както и да туриш един предмет, да си запази равновесието, да не падне.

Дотогава, докато силите действат от двете страни еднакво, не може да паднете, вие не може да изгубите равновесието. При туй условие вие не може да паднете. Но ако от едната или от другата страна се удвояват или утрояват тия сили, изменя се правият ъгъл, вие изгубвате своето равновесие и падате на земята.

Значи от третото измерение може да паднеш във второто измерение. Ако изгубиш равновесие от четвъртото измерение, къде ще паднеш? Тогава ще имаш две падания: ще паднеш в третото измерение, от третото измерение ще паднеш във второто. Дето някой път вие страдате – умствено може да паднеш и чувствено може да паднеш. Когато чувствено вие падате, имате болка. То е падане. В сърцето има падане. Когато падате умствено, какво чувствате в себе си? Недоволство. Ти си недоволен. То е умствено падане.

Като паднеш, какво трябва да правиш? Трябва да очакваш някой да ти помогне. Изгубиш своята вяра в себе си, тогава трябва да очакваш някой да дойде, да не паднеш. Паднал си, не може да станеш. То е първият опит. Паднеш духом, опитай се може ли да станеш. Що си паднал? Казва някой, обезсърчил се. Във Варненската гимназия имаше един професор, много способен човек, много сериозен, но чувството на шега развито, шегобиец. Тъй го прави, че никой не го забелязва. Излезе, изкарал някой ученик на дъската, даде му много мъчна задача, че той не може да я реши. Казва на ученика: „Колко голям простак си, нищо не знаеш. Тази задача така не се решава." Ученикът седи горкият, гледа го. Мисли, че му е писал две, пък той му писал шест. Казва: „Какво трябва да ти туря?" Онзи трепери. Той пише. Той започне да решава задачата. Има характер в него, естествено му е. Казва: „Не знаеш нищо", ама туря шест. Втори като него не съм срещал. В гимназията имаше друг, с друг характер. Чех беше – едно късо човече с широки рамена. Много добър геометрик, взискателен, справедлив.

Учениците научили слабата му страна. Един ден не искат да влязат в клас, донесли и скрили в катедрата петнайсет жаби. Влиза той, отваря катедрата да извади книгата и веднага изскача и отива в дирекцията. Иде директорът. Кого ще накаже? Всичкият клас солидарен. Кой турил жабите, никой не знае. Пита: „Някой от вас ги е турил.“ Но целият клас е солидарен. Учителят не предава, те това търсят. Едно наказание за всички. Понеже той е много взискателен, туря единица. Първият вдига шум, но туря шест. Втрият – много мекичък, но веднага туря единица. Първият вика, кара се, но всичките ученици доволни. Онзи много добре постъпва, но туря единица.

Сега какво има, че в катедрата турили жаби? Вие казвате: „Аз не съм здрав.“ То е едно влияние отвън. „Не съм даровит.“ Това е влияние отвън. Не си даровит? Глава имаш, сърце имаш. Всичките животни биха дали всичкото си богатство за едно човешко тяло на най-простия човек. Всичкото животинско царство биха дали всичките придобивки, копитата, козината, само да имат това, от което човек е недоволен. Ти седиш и казваш: „Аз не съм даровит човек.“ Ти си се поддал на едно чуждо влияние. Никога не допущай чуждо влияние. Не допущай тази мисъл, понеже, тъй както си създаден, имаш едно изопачено понятие за Бога, че те е направил такъв, какъвто ти не искаш.

Сега едното от двете е: или, че Бог те е направил такъв, какъвто не трябва, или ти не разбираш туй, което Бог е направил. Човек не разбира себе си, толкоз сложен е мозъкът. Даже най-учените хора толкоз повърхностни понятия имат. Учените хора не знаят къде е музикалната способност. Ученият човек не знае къде е съвестта на човека, на кое място. Говори за себе си, не знае на кое място е. Говори за Бога, не знае къде е мястото [на] Бога. Говори за вярата, не знае мястото на вярата. Той не знае елементарни работи, които децата трябва да знаят. В касата има прегради за петолевки, десетолевки, за всичките пари има прегради. Казвам, всеки един от вас трябва да има понятие, да изучава себе си. Сега не трябва да се предавате на внушение.

Казвате: „Превъзмогване.“ Някой път зададат тема. Ако ви се даде тема „Как трябва да се обича човек“? Вечерно време как трябва да обичаш човека? Когато човек е гладен, как трябва да го обичаш? Когато човек е жаден, как трябва да го обичаш? Когато е болен, как трябва да го обичаш? За да обичам един музикант, трябва да му дам вниманието да участва в музиката. Да ми е приятно. Каквото той свири, да го не критикувам. Има погрешки тук-там. Да кажем, един музикант свири по-бързо. Тебе може да ти е неприятно. Къде е погрешката, че бързо свири? Кой музикант сега знае каква част от времето да вземе? Какво трябва да бъде времето,

модерато или анданте? Анданте е неразбрана италианска дума. Какво значи на български? Бавно. Когато става анданте, трябва да стане полекичка. Анданте – първо ще се приготвиш и полекичка. После ще ходиш алегрето. Трансформираш музикалната енергия, но постепенно, като си готов, тогава ще дойде алегрото, в движение. Музиката трябва да я проявяваш в движение.

Казва: „Човек бързо мисли.“ Не мисли бързо, най-първо. Казва: „Много трудна задача е.“ Много лесна задача е, в умствения свят децата си играят с тия работи. Но на физическото поле тук трябва да туриш един професор.

Казвам, какво виждаш, как виждаш тази страна? Той вижда пунктира на чертежа. (Учителят заличава пунктира.) Какво виждаш сега? Вижда ли нещо вътре? Той вътре не вижда. Този човек е затворен. Заличавам пунктира. Тези са затворен свят, тези са отворен свят. Който вижда само външно, той [не] е учен човек. Който вижда вътре, той е учен, един, който разрешава задачата. Написвам задачата:

(2 + 3)2 : 2 = 25 : 2 = 121⁄2.

Между тия две числа има мъчнотия. Този знак, с който може да се образува едно равенство – трябва да се победи една мъчнотия. Иска да се обработи земята. Трябва да продадат житото, трябва да израсте. Като го съберат, и двамата работят. Събраният техен труд колко ще бъде? („Две.“) Това са външните условия, които използват. Двайсет и пет е равно на колко? 25 : 2 = 121⁄2. Вие трябва да турите друг един метод. Човек трябва да се упражнява в своите умствени способности.

Допуснете нещо, което няма нищо общо с вашия ум. Че не ви обичат, това не трябва да занимава вашия ум. Че ви мразят хората, това не трябва да занимава вашия ум. Това са илюзии. Че кой вас може да ви мрази, когато Бог ви обича? Допущате нещо, което не съществува в света. Бог, Който ви е създал, ви обича. По-голям от Него няма. Вас ви е страх, че имало някаква мушица, някой бръмбар, който не ви обича. Не ви обичат някъде и вие се обезсърчавате, че те не ви обичат. Този бръмбар вас ви прави едно голямо добро. Вас ви е дадено едно голямо богатство. За туй богатство нямате изход. Този бръмбар отвори дупка и то започна да тече. Какво лошо има, че той отворил дупка? Започва да тече и вие ставате виден човек. Този, който не ви обича, той ви рекламира. Това е един умствен процес. Че бръмбарът не ме обича, това е предположение. Но че бръмбарът направил една дупка, откъдето тече водата, това е една реалност. Аз опитвам. Друг бръмбар иска да ми направи пакост. Той пуща водата отгоре. Той иска да

те похвали. Единият бръмбар излива водата, другият налива. Казваш: „Тия бръмбари не ме обичат.“ Бръмбарите са на място.

Този, който не ви обича, той става причина друг да ви обикне. Всякога в живота, за да ви обикне някой, друг трябва да ви разлюби. Защото двама души, като ви обичат, ще ви разкъсат. Единият като хване едната ръка, другият – другата, и двамата са силни, ще ви разкъсат. Те са силни хора. За да си силен, ти с ума си трябва да ги хванеш, трябва и двамата да ги прегърнеш, да кажеш: „Аз съм, който ви обичам.“ Дотогава, докато тебе разпъват, то е вашата любов. Като ги събера на едно място, казвам: „Сега от мене зависи да ги пусна или не. За да ги пусна, трябва да ме залюбят.“ Аз, като ги пусна, усещам се свободен. Казват: „Благодарим за любовта.“ Като ги пусна, да си вървят. Това е за тяхната любов. Заради мене като ги хвана, да им покажа, че съм по-силен, то е моята любов.

Когато обичам някого, показвам, че аз съм по-силен от него – може да дам. Когато той възприема любовта ми, той ще покаже, че е по-силен от мене. Два вида силни хора има: едните, които дават, другите, които вземат. И двамата са силни. Ако ти не може да дадеш, ти си слаб човек. Ако ти не може да вземеш, ти си слаб човек. Значи едно страдание ще го приемеш, ще го разгледаш като учен човек. Един бръмбар ще го хванеш, ще го видиш. Този бръмбар ще те направи виден човек.

Казвате: „В ума ми дойде мисълта, че мене не ме обичат.“ Какво значи това? Престанало е времето вече да те обичат. Сега е настанало време ти да обичаш. Щом не те обичат, ти кажи сега на света как трябва да обичаш. Щом ти дотегне да обичаш, тогава вземи другото положение, започни да мислиш как другите хора обичат. Не се смущавай, колкото и малка да е любовта. Не се смущавай от празните зрънца. Сто празни зрънца се събират. Всичките семенца на любовта са мощни. Христос казва: „Ако имате вяра колкото синапово зърно“, после казва: „Ако имаш вяра и кажеш на тази планина да се помести, ще се премести.“ Ако имаш едно малко зрънце от любовта, с туй зрънце цяла планина може да преместиш. Някой път зрънцето го няма там. Седиш, туряш в джоба, страх те е пет лева да дадеш. Ти не може да говориш за любов, когато мислиш колко да дадеш. Любовта не мисли. Тя, като хване, даде. Колкото хване, даде – пет, петнайсет, двайсет, петдесет. Щом мислиш, че много си дал, то не е никаква любов, те са илюзии в живота. Мислите ли, че ако ви дам сто по хиляда лева книжки, много съм ви дал. Онзи, който е взел стоте по хиляда, той ще мисли, че много е взел.

Сега мярката на онова, което съм дал, е чувството, което съм вложил, онази енергия, която съм вложил. Тя е цената на нещата. Може ли да ви дам пет

лева, ако в тия пет лева съм вложил чувството на любов? Който мине вече, започва да говори, и дават. Другите минават, и веднага джобовете са пълни. Ако нищо не съм вложил в петте лева, кой как мине, освен че няма да даде, но той иска да вземе.

Та първото нещо, не вярвайте в безлюбието. Безлюбието, това са бръмбари. Какво значи безлюбие? На турски без значи плат, значи търговец, който има голяма фирма, голям дюкян, стока няма. Как ще го обичат хората? Без любов, туй значи без плат. Щом е без любов, човек с пари продава. Вие влизате в моя празен дюкян, дам обяснение: „Като напълнят дюкяна със стока, ще ви дам.“ Една година, две години седи дюкянът празен и аз ви казвам, че ще ви дам. Какво ви струват тия обещания? Казвам: „Тук ще платите нещо, без пари не давам.“ Ще платите нещо.

Вие не разбирате. *Любовта плаща с любов.* Как плащате вие с любов? Много проста работа. Един човек ме обича. Срещам го с една кошница грозде и ми я дава. Аз, за да покажа, че го обичам, изям гроздето. Много хубаво грозде. То е обич. Той ми дава гроздето. Господ направи лозето и ме обича. Аз му благодаря, че той, от тази лоза, която ме обича, донесъл грозде. Аз, като изям, трябва да върна. Аз изям гроздето, то е обич. Обич е онова, което ви даде този, който ви обича, да го оцените. Под думата изяждане разбирам: щом изядеш, обичаш човека, който ти го дава. Даже това счита всеки един човек. Като дойде вкъщи, ако не яде, българинът го счита за лош човек. Щом ядеш от храната, която той яде, смята те за добър. Сега вие философствате, че ме погледна умилно. Не да ме погледне умилно, да ми даде грозде да го изям, че после да ме гледа умилно. Не да ми продаде гроздето, не да ме чака дали ще го гледам умилно. Като изям гроздето, на място е умилното гледане.

Сега вие имате понятие за любовта. То са стари понятия, които трябва да ги оставите във вашата архива. Щом не ви обича някой човек, вие го обикнете. Да ви кажа как да го обикнете. Вие сте едно малко овчарче. По пътя минава този господин, носи кошницата, нищо не ви дава. Вие насадите лозе. Напълнете една кошница. Един ден вие минавате, той ви чака. Вие извадите, че му дадете грозде. Той ви казва: „Много сте добър.“ Вие му казвате: „Едно време бях овчарче, мина един човек, носеше грозде. Мене ми се ядеше, той не ми даде. Тогава ми дойде идеята да насадя лозе. Оттам насетне се научих да давам на хората по един грозд.“

Сега навсякъде има неразбиране. Идеите, които се проповядват, са толкова прости. Ако се приложат, светът може да се оправи в един ден, но понеже сме много учени философи, изискват се много години. По това се показва,

че сте много учени, хиляди години взема, докато се приложи едно учение. Туй, което за един ден може да приложиш, е Божествено, то е положително. Туй, което за една седмица може да приложиш, то е обикновено. Ако вземете това за мярка, по тази мярка туй, което моментално става, то е Божествено. Туй, което в една секунда става, то е Божествено. Туй, което в една минута става, е талантливо. Туй, което за един час става, е обикновено. Обикновените работи всякога изискват дълъг период, не се смущавайте.

Говорим за онази любов, която може да събуди моята мисъл. Говорим за онази любов, която може да събуди сърцето да чувства топлината. Говорим за онази любов, която трябва да събуди волята. Мисълта да бъде разумна, тогава умът свършва работата много бързо, сърцето по-бавно, а волята изисква, да свърши работата, дълъг процес. Някои работи не стават бързо – трябва да знаете, че сте в обикновения порядък. Не бързайте тогава. Запример имате процес на насаждането на житото. Колко ще ви вземе? Цяла една година. Ако сеете житото в септември, кога ще го пожънете. В юли. Колко месеца? Десет. Да посееш житото и докато имаш един резултат, се изискват месеци. В тия десет месеца не мислиш за онзи вътрешен процес. Житото си расте само по себе си.

Не се месете в процеса на Божествената любов. Има една любов, която трябва да я посадите, после да я пожънете, да извадите житото. В ония процеси не трябва да се месим. Запример вие искате да знаете дали този човек ще ви обича. Вие нямате понятие. Един човек, който веднъж ви е обикнал, всякога ще ви обича. Един човек, който не ви е обикнал, никога няма да ви обича. Ако вие ми кажете, че той не ви обича, казвам: той не може да ви обикне. Ако чакате той да ви обикне, вие се лъжете. Ако чакате онзи, който ви е залюбил, да ви разлюби, пак се лъжете. Всъщност такъв процес в природата не съществува. Те са изкуствени неща. Бог не може да се измени в любовта Си, да се измени да не обича.

Ако един човек не ни обича, той не е съвършен. Който ви обича, е съвършен. Под думите, че не ни обича, разбирам друго. Не че не ви обича, но вие сте болен човек. Обичате много да ядете, тази болест е аристократ, казва: „Малко ще ядеш, едва по една лъжичка.“ Постили сте четирийсет дена. Ако онзи ви нахрани солидно, вие ще умрете. Като сте постили четирийсет дни, ще вземете едно гроздово зърно, ще го разделите на четири парчета и ще вземете с една вилушка една четвърт. В един час по едно зърно ще изядете, постепенно да се размърда стомахът, червата да се раздвижат. Не е лесна работа.

И любовта сега проучвате. Тя е една област, която сега изучавате. Вие сте постили с години. Като дойде любовта, наядете се с любовта и тогава какво става? Една четвърт от зърното на гроздето ще вземете. Сега по старата любов – големи самуни. По новата любов разбиране трябва, светлина трябва. В новата любов никога не се позволява да мислиш отрицателно, че той не те обича. Обича ме, но той не се е проявил, спи още. Нека си почине човекът. Още като се събуди, той ще ви търси. Не ходете да го мушкате, да кажете: „Стани да видим каква е любовта ти." Не го събуждайте. Имате право да отворите вратата, да надникнете. Ако спи – пак тихичко да затворите и да излезете. Не да блъснеш, да го стреснеш. Петнайсет–двайсет пъти може да отворите вратата тихичко, то е любов.

Сега вземам любовта, онзи вътрешен процес. Ако вие нямате този процес, не можете да разберете любовта. Най-първо, умствено трябва да разберете какво нещо е любовта. Тя трябва да произведе светлина. После, сърдечно трябва да разберете любовта, да разберете вашата симпатична нервна система. Аз правя наблюдения. Като ям хубаво и храносмилането е добро, казвам: любовта е на място. Когато има запичане, любовта не е на място. Щом ме заболи коремът, процесът на любовта не е правилен.

Всичките болки на стомаха се дължат не една неестествена промяна на любовта, на симпатичната нервна система, защото болките в света не са нищо друго, освен ония енергии, с които е напълнено тялото. Когато се набере повече кръв в някои капилярни съдове, ще прави голям напор, образува болки, дето са капилярните съдове. Тази кръв не може да минава свободно. Тя трябва да минава, да тече. Щом не може да тече кръвта свободно, веднага се образува болка в капилярните съдове. Някой път се събира повече енергия на едно място, по-малко на друго, става разместване не енергиите. Тогава в единия случай се образува изстиване на краката, изстиване на ръцете, в другия случай се образува пък набиране, повишаване на температурата. Тогава има два процеса. При повишението на температурата трябва да отнемем тази температура, защото капилярните съдове не може да издържат голяма температура. Ако температурата е малка, тогава трябва да повишим температурата.

Казвам сега, щом спрете процеса на вашата мисъл, усилва се процесът на вашето храносмилане. Ако човек спре да мисли, усилва се процесът на яденето. Той яде повече и задебелява. Но при този процес той дава повече работа, отколкото те може да свършат. Ти казваш: „Не може да работя." Ако една работа свършиш, безсмислено е това, което свършиш, да го повтаряш с години.

Представете си, че във вас се задържа чувството: искате вие да се удоволствате, да ядете, да пиете, да се обличате. Взимате пари от този, от онзи назаем. Наберат се петдесет, сто хиляди – имате да плащате. Зор ще видите, докато изплатите дълга. Никога не взимайте пари назаем. В любовта – argent compté. Не искайте голямата любов, да мислят хората само за вас. Няма по-ужасно нещо да мислят хората само за вас. Ти като спиш, ще искат да знаят как спиш. Толкоз ви обичат, че ще видят юрганът дали е тънък или дебел. Като ви обича някой, ще иска да тури повече масло, че ще види хляба ти. Ти не може да бъдеш свободен. После ще видят дали си загорещен. Навсякъде ще те следят. Затуй царете се обличат, инкогнито да се движат, да го не знаят хората, че е цар. Другояче като детективи всички се насъберат около него. Главата му ще побелее. Онзи иска за децата си нещо, онзи за слугата.

Казвате: „Да съм цар." Какво като си цар? Та вие всички сте царе, знатни хора сте. Щом страдате, много знатни хора сте. Казвам, престанете да бъдете знатни, облечете се с обикновени дрехи и инкогнито да походите в света. Казва: „Аз съм голям грешник." То е тщеславие. Друг казва: „Много добър човек съм." То е тщеславие. Нито съм грешник, нито съм праведник. Онези са знатни хора, сега аз започвам. Не зная какво нещо е доброто, не зная какво нещо е злото – сега го търся. Не съм учен човек, сега съм започнал да уча, разбирам нещо от геометрия. Казва: „Знаете ли какво нещо е куб?" В куба може да те затворят. Ако е малък, безопасен е. Ако е голям, може да те затворят вътре. Ако ти отворят, ще излезеш. Някой казва: „Аз ви обичам." Знаете ли какво се крие в тия думи? „Аз ви връзвам." Вие сте вързан. Вие седите и казвате: „Обичам ви. Моето сърце се е запалило." Ако се запалиш, и не знаеш как да гориш, образува се кадеж. Съмнението според мене е непълно горение. Щом започнеш да се съмняваш, чувстваш своята ревност, това е кадеж, непълно горение. Тук преди няколко дена една сестра си е взела нова соба. Запалила собата, тя се задръстила, кади онази соба. Цял час се чуди. Аз минавам, виждам тази соба, кади, не гори. Каква е причината? Пълни са кюнците със сажди. „Не може да бъде." Виждам канала – запушен. Иде един брат, бръква, изважда един камък. Най-първо бяха кюнците пълни със сажди, после изваждаме този камък и печката започна да гори. Но два дена минаха, докато мина кадежът на стаята.

Сега за вас изваждам примера. Вие задръствате каналите на любовта. Най-първо, научете се да държите една мисъл: никога не вярвайте, че вас не ви обичат, туй го извадете из ума. „Мене, казва, никой не ме обича." Има два бръмбара, които не те обичат. Казва: „Малко дава, сърцето е съвсем затворено." Сега вие ще кажете туй до вас ли се отнася. Не се отнася до вас. Вие например говорите за любовта. Но има ли някой от вас, когото

любовта да го е пипнала с нокът или с малкия си пръст да го е пипнала? Да ми кажете какво е допирането на любовта. Любовта ако те допре с малкия си пръст, ти цял един месец ще бъдеш повече от цар. Всичко в света ще се отвори. Щом престанеш да мислиш, животът ти ще стане обикновен. Какво може да тури любовта? Любовта носи светлина, топлина, всичко носи любовта. Като те допре с малкия пръст, гениален ставаш, хубаво свириш, хубаво говориш, хубаво ядеш, възстановява се веднага храносмилането.

Печката не гори, таваните започват да се пукат. Ще кажете на себе си: „Малко разбирам." Туй, което разбираме, да го приложим. Например аз, ако бих бил един учител в отделенията, щях да започна с единицата. Ще кажа на тия деца: „Една ябълка и две ябълки, колко стават?" Детето ще вземе трите ябълки да ги изяде. То е предметно учение. Сега учат децата: „Едно и две правят три." Не е предметно учение, тТо е теоретическо. Сега, като идете, ще идете да посетите едно място, дето има един боб и други два боба – три боба. Идната година ще ги посетите тия бобове. От единия и от другия колко зрънца ще имате? То е предметно учение. Сега предметното учение го няма. Един боб и два боба – три боба. То е за учени хора, то е учена работа. Вие туряте философия на децата. Имате плюс (+), минус (−), умножение (×), деление (:). То е философия, то не е за деца. На децата как ще обясните делението защо е две точки. Защото делението става между двама души. Като има двама, се дели. Ще кажете: „Деца, тук са две приятелки, трябва да се разделят. Делят една ябълка по половина, едната ще вземе половината и другата ще вземе другата половина."

Понеже вие вървите с този въпрос в живота си, този метод е външен. Реалният въпрос е вътрешен. Ако ти в себе си правилно не може да разделиш любовта си: ако ти нямаш любов към ума си, ако ти нямаш любов към сърцето си, ако ти нямаш любов към тялото си, ти не може да предадеш никаква любов към хората. Най-първо, ти ще имаш любов към ума си, ще имаш любов към сърцето си и ще имаш любов към тялото си. Добрите хора работят за тебе. Казвате: „Не ми трябва любовта на хората, то е тяло." Така не се говори. Тялото е свещено жилище, в което живееш. От тази любов на ума си ти може да раздадеш на хората, от тази любов на сърцето си ти ще дадеш на хората и от [любовта на] тялото си ти може да дадеш.

Та вие сега се научете да обичате ума си. Да не казвате: „Празна е тази глава." Ще кажете: „Не съм те оценил още, ще ме извиниш. Богатство има тука." Ще пипаш сърцето си. И то е богато. Ще се извините, че не разбирате тялото. Пред тялото ще се извиниш. Ти измъчваш краката си, измъчваш ръцете си. Седнеш, не може да спиш спокойно, не може да

ядеш, не си спокоен. Когато казвам ще внесете любовта в себе си – да имате всичкото здраве, да обичате тялото си, да бъдете благодарни и от онзи ум, който ви е даден. Не да впрегнете сърцето си, но да бъдете доволни от процесите. Тъй както сърцето работи, да сте доволни. Като туриш ръката на сърцето си, ритъмът на сърцето да ти е приятен. Като туриш ръката на сърцето си, то бие, виждам едно творческо движение: как вървят растенията, как растат, плодовете как зреят. Човек някой път го е страх да не би да спре сърцето. Като се обезсърчите, турете ръката на сърцето си.

Казва: „Аз съм, Който съм." I am that I am. Като кажете така, всичко върви.

Вие може да четете много книги, много учени хора сте. Запример казвате: есенция, субстанция, субстанционално. Субстанция е това, което изпълня всичко. То е идеята. Есенция е туй, най-финото от субстанцията. А туй, което изпълня всичко, е субстанцията. Вън от субстанцията нищо няма. Единственото Същество, Което съществува в света, не му знаем името, не може да го наречем субстанция. То е и в субстанцията, то е и в есенцията, без да е есенция. То е в силата, без да е сила. То е в ума, без да е ум. То е в сърцето, без да е сърце. Аз се радвам само на проявите. Ти Бога като Го зърнеш само с един лъч, всичко се стопява. Ти разбираш света. Един лъч само да зърнеш е достатъчно. Не всичките лъчи, които идат в света, са от Него. Има някои лъчи вън от Бога.

Ти, за да видиш Бога, трябва да премахнеш всичките предмети между Него и себе си, че тази светлина да дойде прямо, не косвено. Слънчевата енергия, която иде на земята, тя минава през етера, после във въздуха дойде в стълкновение с всичко, образува светлина. Но тази светлина не е, която иде от слънцето – тя се образува тук, на земята – онази светлина, която дава подтик на мисълта. Аз говоря за тази светлина, която подтиква. Най-слабия подтик, който дава на мисълта – тя е истинската мисъл. Най-слабия подтик в топлината – тя е истинската топлина. И най-слабия подтик в движението, то е мощното. То може да се усили. Усилването от твоята свобода вече зависи. Доколкото ти си свободен, може да се усили светлината. Ако искаш повече, ще увеличиш. Ако искаш по-малко, ще намаляваш. Според развитието на твоята нервна система ще бъде светлината. Колкото е развита нервната система, толкоз ще бъде и светлината. Според развитието на нервната система, толкоз ще бъде и топлината. Нервната система не може да издържи повече от четирийсет и един градуса. Нормалната топлина е трийсет и седем.

Вие не знаете, не сте правили измерение на топлината в разните състояния. Раздразнен си, да измериш топлината. Или страх имате, пак да измерите топлината си. В колко часа какво е времето вън, има ли облаци –

всичко туй научно ще изследвате. После, гладувал си четири дни, измери топлината си. Ще видиш какво е времето, ще имаш всички научни данни. Срещате този-онзи. Някой път, като срещнете един човек, се повишава температурата ви. Друг път, като срещнете друг, се понижава. Има хора, които, като ги срещнете, намаляват хода на вашето сърце. Има хора, които, като [ги] срещнете, увеличават пулса. Има хора, които, като ги срещнете, уравновесяват пулса. Най-първо, срещате хора, които го понижават, други го повишават, трети го уравняват – три вида хора има в света. Като срещнете тия, които намаляват, трябва да срещнете тези, които го увеличават и най-после трябва да срещнете тези, които го уравновесяват.

То тогава как ще ограничите? Който увеличава пулса, той какъв е? Той е нито добър, нито лош. И който го намалява, той е нито добър, нито лош. Който го [уравновесява], той е нито лош, нито добър. Дойде един вълк, увеличи се. Дойде едно агне, може да се увеличи пулсът. Каква е разликата? Трябва ли да се страхувате? Трябва да се страхувате. Защо? Някой път човек трябва да сподели истината. Един брат, когото двайсет години не сте видели, той ви е писал. Ако заспите, вие ще съжалявате през целия си живот. Двайсет години сте чакали срещата с този приятел. От срещата с този ваш приятел зависят много работи. Значи вие трябва да бъдете буден. От срещата с този ваш приятел сърцето ще почне активно да действа, умът ви ще започне да действа. Хубаво, вие имате един ваш неприятел. Той ви казва, че: „Еди-кой си ден аз ще те убия, туй ще направя, онуй ще направя.“ Сега вие очаквате деня. И за единия сърцето бие, и за другия сърцето бие. Различава се пулсът.

Това са клепачите. Някои хора, като мигат, най-първо движат горния клепач, някои долния. Гледам как мигат с горния или с долния, или равномерно с двата, или плавно ритмично се събират. Това са неволни движения, набрана енергия в нервната система. Тия работи са за успокоение, те са общи за цялото човечество. Това е енергия в природата.

Не мислете за Бога туй, което не е. Мислете за Бога туй, което е. Понеже туй, което е, ще бъде и за вас туй, което е. Щом мислите за Бога туй, което не е, и за вас ще бъде туй, което не е. Конкретно да ви приведа пример. Вие имате един приятел. Хубаво е да имате една ясна представа, да оцените най-хубавите черти на приятеля си. Според вас коя е най-хубавата страна на вашия приятел? Това, което вие обичате, коя черта е? За приятелство говорим. Коя е най-добрата черта на приятеля? Ако вие сте музикант, вашият приятел най-първо ще се зарадва, като засвирите. Ако сте поет, той ще се зарадва, като му прочетете стиховете си. Ако сте земеделец, той пръв ще опита ябълките, плодовете на хубавата градина, която си

направил. Вашият приятел е този, който пръв опитва плодовете и се произнася. Вие чувствате туй, което той опитва, като че вие го опитвате.

Следователно за нас Бог е нашият приятел. Той опитва първите плодове. Бог в нашия живот опитва плодовете. Законът е верен. Има в света Един, Който ни обича и Той опитва пръв плодовете на онова, което ние сме направили. Той е първият, Който дава мнението Си. Той каквото каже, е вярно. Всички други ще кажат това, което Той ще каже. За мене тази е идеята за приятеля – Онзи Първият, Който оценява във всяко отношение, Първият, Който дава подтик. Пък ти си, който по-напред си дал, Той оценява. Когато Той свири, ако ти си приятел, ти трябва да оцениш.

Сега умът всякога трябва да оценява чувствата на сърцето. И сърцето всякога трябва да оценява мислите. А волята вече има една задача – да оценява и мислите, и чувствата. Вторият приятел е волята. Това е един психичен анализ. Най-първо, ще имате хармония в себе си, хармония между ума и сърцето, между нервната система и симпатичната нервна система. Тогава двете системи са нагодени в тялото така, че се преплитат. Корените на симпатичната нервна система са горе, клонищата – долу, а на мозъчната система клонищата са горе, корените са долу. Обърнати са като две дървета преплетени. Процесите на сърцето са нагоре. Туй, което виждаме, че се въздигат, то е процес на сърцето. Процесите на волята са вече по-мъчни, по-сложни. Движенията на всичките мускули – как се движат едновременно. Мозъчната система – как се преплитат, как предава енергията на мускулите. Как се свиват костите, ставите – то е волево движение. Всяко движение е волево.

Някой път ти си хванеш пръста, не знаеш защо. На този малкия пръст имаш някаква спънка, хванеш този пръст. Ти, като хванеш пръста, не знаеш как ще се обхождаш: с този се скараш, с онзи се скараш, с всичките хора се скараш. Като бутнеш показалеца, да знаеш как да постъпваш. Като хванеш пръста си, то е Божественият свят. Кажи: „Господи, научи ме.“ Туй е волята ти. Палецът, то е Божественият свят. Божественият свят е равен на четирите пръста. Когато те се съберат, той казва: „Дръжте сега.“ Някой ще каже: „Наблюдавайте една змия. Когато е разположена, държи главата си отвън, отгоре. Чака да хване нещо. Когато се уплаши, скрие си главата.“ Щом си криете палеца под другите пръсти, не е хубаво. Дръжте палеца отвън. То е вече самозащита. Палеца вие няма да го защитавате, отвън той да седи. Хубаво е по някой път, като се обезсърчите, да дигнете юмрука си нагоре и напред и палецът отгоре.

Та всякога във всяко движение трябва да вземе участие умът и симпатичната нервна система, и волята. Тогава ние вече сме в контакт с

онзи космичен ритъм, който съществува. Сега чета в някои от вас, казвате: „Хубаво е, но е мъчно да се приложи.“ Няма по-лесна работа от да мислим. Няма по-лесна работа от да чувстваме. Няма по-лесна работа – да се прояви волята, да работиш. Видиш някоя книжка на земята, нещо ще ти каже: „Вдигни я.“ Казваш: „Унижение е да се навеждаш.“ Ако на земята е златна монета, тогава се навеждаш, подкупваш се. Тя е една книжка, написана тъй: „Бог е любов.“ Тази книжка някой я хвърлил – ти ще я вземеш, тя е за тебе. Един чел Библията десет години. Като започнал да я чете, всичко му тръгнало назад. Казва: „Откак започнах да чета тази книга, всичко ми тръгна назад.“ Турил книгата в огъня, да се освободи. От огъня изскочило едно парченце на което писало: „Бог е любов.“ Оттам насетне той се изменил. Всичката Библия е Бог е любов. Тази книжка струва повече. Ти вземеш едно зрънце, пише: Бог е любов, едно камъче – Бог е любов, едно малко семенце – Бог е любов.

Та казвам, туй трябва да имат новите хора. Реалното в природата е Божественото. Туй Божественото като идва в съприкосновение с нас, добиваме светлината. Силата е много малка, микроскопическа. Дадеш ли правото да расте, развива се динамическа сила. Вие допущате, че нищо нямате. Казваш: „Какво имам? Нищо не съм добил.“ Светлина имаш, топлина имаш, тази работа тръгна напред. Започнете от малките работи. Каквато мисъл и да дойде, не я отлагайте. Малките мисли – изпълнете ги. Сутрин събудиш се, нещо ти казва: „Стани.“ Погледнеш, студено е. Казваш: „После.“ Стани, нищо повече. Стани, стани! Стани, обуй си чорапите, нищо повече. Казва: „Облечи се, измий се.“ „Не му е времето още.“ Кажи: „Казва ми се. Него ще слушам.“ То е един вътрешен процес, който създава характер на човека, дава материал на ума да мисли, за сърцето – да чувства и за волята – да носи здраве.

Някъде нещо казва: „Спри се!“ Спри се. Не бързай изведнъж да се качиш. Погледни местността и тогава тръгни. Казваш: „Аз бързам, нямам време. Как ще се спра?“ Ако не внимавате на Божественото, на туй, което говори във вас, вие ще се натъкнете като онзи българин, който мислел, че всичко зависи от него. Казва на жена си: „Ще ида на лозето.“ Тя казва: „Не казвай тъй. Кажи: Ако е рекъл Господ, ще ида на лозето.“ Той казва: „Рекъл, не рекъл, ще ида.“ Тя казва: „Кажи: Ако е рекъл Господ.“ „Ще мълчиш. Аз утре ще ида на лозето. То е моя работа.“ Станал сутринта, тръгнал за лозето, но го срещат турци, хващат го с колата и целият ден го разкарвали да носи ангария. Вечерта се върнал посред нощ. Казва: „Жено, ако е рекъл Господ, отвори.“ Ти казваш: „Това не може да правя, онова не може да правя.“ Те те турят на бойното поле като войник, ще се свиваш, ще стреляш. Като се върнеш, ще кажеш: „Ако е казал Господ.“

Казвам, туй, Божественото, благо, дръжте него. Тогава всичките други въпроси ще се уредят сами по себе си. Как ще ви обичат хората, то не е ваша работа. Колко дълго време ще живеете, то не е ваша работа. Днес например, този ден, който Бог ми е дал, е важен. Щом днес ще живея, и утре ще живея, може да работя. Има ли невежи хора в света? Аз другояче мисля. Не може да извадим всичкото жито от хамбара и да го посеем. Та всичко онова, което ние желаем, поне разумно да се изпълни – една малка микроскопическа част е достатъчна. Всякога да благодарим на онова, което вършим. То е реалното. Другите неща – що са дни, занапред са. Във вековете всичко ще добием. Казвате: „Ние да си отживеем."

Първото нещо е да се разотварите. Вие сте на почивка. Раниците, които имате, турете долу. Не правете онази погрешка, която направил един турист. Някъде из Америка среща един каруцар турист с една тежка раница. Казва: „Качете се на колата." Той се качил на колата и държи раницата на гърба. Казва: „Снемете си раницата." „Не искам да ви отегчавам." Държи раницата на гърба си. Има място и за вас, и за раницата, снемете я. Аз те поканих на гости и тебе, и раницата. Мене ми е мъчно, като виждам раницата на гърба ти. Когато Господ ви покани на Неговата каруца, снемете си раницата долу. Вие ще кажете: „Господи, да не Те главоболим." Снемете си раниците, поблагодарете, че за раниците има място. Като слизате от каруцата, турете раницата. Щом се качите на Божествената каруца, раницата долу. Има място и за тебе, и за раницата.

Писанието казва: „Възложете товара на Господа." Често казват този стих. Като ви покани Господ, приемете. „Ама за бъдеще." Днес си услужи, не мисли за друг ден какво ще бъде. Остави утрешния ден, снеми раницата и пиши, ако пишеш. Дали ще четат хората, не мисли. Съчинявай. Направи го и като го прочетеш, ти да го харесаш. Прочети го на себе си. Аз пия тъй – онази хубава прясна вода, която утолява жаждата на хората. След като пия, имам хубаво шише. Аз, като напиша, веднага правя опит. Вие пишете нещо, и после не ги проверявате, вследствие на това има противоречие. Казвате: „Онези красивите плодове." Същевременно, като пишете, изяжте. Имате един кош с ябълки, вземете една ябълка. Сега ще кажете: „Какво ще бъде, ако пиша десет поезии на ден?" Десет поезии на ден не може да пишеш. Като пишеш един куплет на ден, достатъчно е. Триста шейсет и пет дни – триста шейсет и пет куплета на година, ти цял свят може да преобразиш. Казва: „Колко томове е написал." По един лист като пишеш на ден, е достатъчно. Триста шейсет и пет листа на година е достатъчно.

Сега един метод да се подмладим. Преди години постеха по десет дни. Като пости десет дни, пожълтее, но като започне да яде, се оправи. Най-първо лицето е жълто, после стане приятно, взема да придобива хубав

цвят, напълни се. Този човек десет дена нищо не е вземал. Като пие вода, казва: „Колко е хубава водата. Колко са хубави картошките.“

Казвам, малкото, което приемате, то е онзи, който е постил десет дни. Винаги благодарете на ума, на сърцето за малките работи, които получавате.

Като говоря дълго, някои станаха, и си мисля, че са болни, кашлица имат. Сега разбирам, че те са чиновници, на работа трябва да идат. Намирам за всяко нещо подбудителната причина. Не са болни хората, искат да идат на работа.

> „Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Единадесета лекция на младежкия клас
3 януари 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_01_05 Двете недоволства
Утринно слово

ДВЕТЕ НЕДОВОЛСТВА

Добрата молитва
В начало бе Словото

Ще прочета 62 глава от Исая.

Исая не говори за себе си, но говори за своя народ какво ще стане с него.

Всичките хора са все пророци, все за себе си говорят и за Царството Божие говорят, но за себе си говорят.

Някой път човек казва: Няма да млъкна, ще говоря. Защо трябва да говориш? Значи трябва да има някой, на когото да говориш. Ако си сам какво ще правиш? Самота не сте прекарвали, от както сте на земята. Какво е самотата? Да няма никой около тебе, нито един човек да няма, сам да си, да няма на кого да говориш, всичко имаш за ядене, но да няма никому ни думица да кажеш. Някой път някой се оплаква от самотия, но има друга една представа за живота. Хората са дошли на земята и всички, които страдат, са все господари. Не страдат слугите, но господарите. Всички страдащи хора на земята са велики хора. Бащата страда, синовете са или болни, или не се подчиняват, възлюбеният страда, че възлюбената не се подчинява. Даже при Любовта искат да има един възлюбен, когото да го слушат. Възлюбеният иска да има една възлюбена, която да го слуша. Човекът като се вслушва много в своя си народ, започва да вижда страдания там, където ги няма. Мнозина от вас мислите защо ви са тия страдания. Вие искате Господ да обърне внимание само на вас. Да не се занимава с никого другиго. От сутрин до вечер само за вас да мисли. То ще бъде най-голямото нещастие Господ да мисли от сутрин до вечер само за вас. Най-после не се иска вие постоянно да мислите за Господа. Какво ще получи едно дете, ако мисли постоянно за майка си: къде е майка му? Майката заминала, то целия ден мисли къде е майка му. Какво ще мисли къде е майка му? На работа някъде, да се радва детето, че тя е на работа. Иска да знае защо тя е заминала. Да се не интересува да знае това. Някой път някое ваше дете плаче, нека плаче, оставете го! Като плаче отдалечете се, нека си поплаче. Вие имате страдания. Защо някои страдания не може да ги носите сами? Ще идете при някой лекар ще му ги разправите. Лекарят ще отдели 5, 10 минути ще ви пипне пулса, ще погледне езика и

за това вие ще трябва да платите 50, 60 лева. Ще ви напише една книжка и ще каже идете на аптеката, там ще ви дадат една течност, от която сутрин 5 капки, на обяд 5 капки и вечер 5 капки ще вземате. Отлично нещо за културните хора е това. Но когато един вол се разболее, какво ще му напише лекарят? Разболее се, не иска да взема храната. Тогава господарят ще го мъчи. Виждали ли сте как ги мъчат? Ще му отворят устата, ще му турят цяра. Аз наричам това аналогии в живота. Всичките хора са болни. Всеки е недоволен, понеже няма кой да му шета. Всичкото недоволство произтича от болните хора. Има две недоволства в света. Едното на болните хора, другото на здравите хора. Едното е мъжко недоволство, другото е женско. Недоволството на болните е женско. Недоволството на здравите е мъжко. Като влезе болният спор ще има, че яденето не е приготвено добре, махана ще има. Водата безвкусна, яденето безвкусно, въздухът непречистен, леглото не е меко. Криво гледа недоволният, после казва: Много са груби хората, не знаят да пипат. Здравият и той е недоволен, че няма кому да заповядва и като заповядва, не го слушат. Тогава има една пръчка, капелмайстор е. В коя ли къща майката и бащата не са капелмайстори?

Казвам: През тези години ще се пазите. Не ще се пазите, но ще изучавате вашите недоволства: женското недоволство на болните и мъжкото недоволство на здравите. Запитай се щом си недоволен, защо си недоволен? Обичат те, не си доволен. Не те обичат, пак си недоволен. Искаш да знаеш дали те обичат или не. То не е твоя работа. Дали те обичат хората или не, то не е твоя работа. Ти искаш да знаеш дали те обичат, то е тяхна работа. Задай си въпроса ти дали обичаш, нищо повече. Някой път да те обичат, е най-голямото нещастие. И да не те обичат, пак е нещастие. Две неща има в света: да те обичат, ти не си свободен. Майката не остава детето си целия ден, носи го на ръка. Първите 6 месеца детето не може да стане, тя го носи само на ръцете си. Представете си, че вие сте 20-годишен и майка ви трябва да ви носи на ръце. Ще бъдете повити с въркузун*. Най-първо ще се учите да обичате. Исая е един от добрите пророци. (Учителят чете втория стих от 62-а глава на Исая) „Ще видят народите правдата Ти и всичките царе славата Ти и ще се наречеш с ново име, което устата на Господа ще нарекат.“ Това е една песен на пророка. Детето спи, пък майка му казва: спи, спи сине, цар ще станеш, как ще управляваш, какъв юнак ще станеш, красавец голям ще бъдеш, всички ще се хвалят с тебе. Това е положението на пророка. Израилският народ спи и той говори. (Учителят чете третия и четвъртия стих). Като станеш възрастен ще те оставят, ще се научиш да ходиш. Та казвам, когато израстеш, тогава ще те оставят. Богат като станеш, ще те оберат. Здрав като станеш, ще те впрегнат като вол да ореш. Пък аз казвам за себе си: аз като стана умен човек, ще разбирам Божиите пътища. Господ ще ми тури корона на главата. Казвам: Блажени

търпеливите хора, блажени които се учат на търпение. Вие мислите да бъдете много религиозни, мислите дали сте религиозни. Какво разбирате вие? Казвате, дали Господ ме обича? Казвам: Обича те Господ. Светът заради теб е създаден. Водата заради тебе е създадена, въздухът заради теб е създаден. Как да не те обича. Ти обичаш ли Господа? Какво си създал заради Него? Казвате, може ли да ми докажеш това? Рекох, аз ще го докажа, но ти ще страдаш. Например, аз ви доказвам как аз ям. Приготвят хубава баница. Баница вече всички знаете какво е. Вие стоите на стола, аз ви доказвам, как аз ям. Вие ме гледате. След като ви докажа, че мога да ям какво се ползувате вие? Че има баница, която е влязла в моята държава, аз се ползувам, вие гледате, казвате, да има и аз да ям. Не знаете как да ядете. Втора и трета баница, аз все доказвам. Казва, я ми докажете? Вие трябва да ми докажете, че може да ядете баницата. Следователно, аз като доказвам, че ям баницата, аз се ползувам. Ако вие ми докажете, че може да ядете, вие се ползувате.

Казвате: Няма Господ за мене. Като ми докажеш за Господа, Господ е за вас. Но новата мисъл, която трябва да имате, я имайте предвид. Не доказвайте, но мислете да се ползувате. Казва, аз му доказах, че има Господ. Хубаво доказвах, но човекът е гладен. Ти се наяде хубаво, доказа че може да ядеш и си здрав. Ти си доказал, че ти си здрав. Ти си здрав, но той е болен. Всеки болен човек се нуждае да му дадат условия, да докаже, че може да яде хубаво, да докаже, че може да бъде здрав.

Кои са причините, че Господ остави израилския народ? Когато отиде ученикът в някое училище, ще го посрещат ли с лаврови венци? Той отива в училището да се учи да слугува. На книгата ще служи. Каквото учителят говори, ще го прилага. Сега заблуждението на съвременните хора е, те мислят, че като станат религиозни, ще се оправят работите им. Освен че не се оправят, но повече загазват. Учен човек като станете, пак ще загазите. Соломон беше много учен човек, философ беше и религиозен беше. Господ му се яви на сън. И той религиозният, учен човек имаше 300 жени и 600 наложници. Това са 900 слуги. Магарета, коне, колко имаше. Сега погрешката на Соломон ето в какво стои. Соломон помисли, че светът е създаден заради него и онова, което той намери, то ще бъде. Той се залови да изследва женското сърце. Как е направил Господ женското сърце. Трябваха му 1200 жени. За всеки месец по 100 жени, 12 х 100 са 1200. Сега искате да разрешите въпроса, дали да е мъж или жена човекът. Представете си, че имате едно сърце, представете си, че имате и 100 сърца изведнъж да бият. Вие още не сте разрешили въпроса. Искате да обичате някого. Защо ви трябва? Да си съставите една ясна представа като обичате някого. Най-първо като обичате някого, като го виждате, виждате го като един ангел. Някаква светлина излиза от него, от очите, от ръцете, от ушите.

Казвате, той е божество. Българинът така преувеличава. Казва, млад момък планина. Първоначално е божество, после българинът казва: Брей той е станал цял звяр. Щом е звяр, разбирам, приближил си се до този човек. Ако се приближиш при огъня, огънят е звяр, изгаря всичко. Стой настрана от звяра. Българите имат една дума, която казва, звери се.

Казвам: Исая се влюбил в своя си народ повече отколкото трябва. Където ходи, мисли само за него. (Учителят чете четвъртия стих). Как ще се оженят хората за земята, поезия е. Как разбирате вие оженен за земята? Щом обикне човек нещо, той се жени за него. Щом започнеш да страдаш, ти си вече женен. Сегашните хора не разбират какво нещо е оженването. Оженен човек в живота. Щом се дадат условия на човека да живее, той е оженен. Щом се роди една мисъл в ума ти, ти си оженен. Щом се роди едно чувство в сърцето ти, ти си оженен. Щом се роди една постъпка във волята ти, ти си оженен. Радвам се за това, но разбирайте това оженване. В женитбата вие разбирате нещо артистично. Голям триумф има, когато човек се ожени за сцената. Венци, поклони, всичко туй. Сега първоначално в живота, когато две птички се обикнат, какви венци, какви дрехи им турят? Колко чеиз носи младата мома на своя възлюбен? Колко писма ще напише една птица? Аз по някой път само слушам птичките. Като седи на дървото казва: Обичам ви, пък хвръкне на друго дърво. Чирик-чирик, хайде от дърво на дърво. Чирик, казва, обичам ви. Из въздуха се носи „обичам ви“, никакви писма не пишат те. Но у хората друг е въпросът. Като извади писмото човек, казва: Така ли беше едно време, какво ми е писал пък сега. Какво ще бъде положението на хората, ако държите думите на Соломона, всички щяхте Соломоновци да бъдете. Ако имаха по 1200 жени в Израил нямаше да има толкоз дъщери, пък и красиви трябваше да бъдат. Не може да бъдат грозни. Трябва да бъдат снажни, красиви, ако вземете физическата страна.

Та казвам: Сегашния живот вие искате да го разрешите като Соломона. Никакво разрешение няма в разрешението на Соломона. Както сега искат да разрешат въпроса, то е Соломоновско разрешение. Няма разрешения. Трябва някой от вас да го пренесат или на северния или на южния полюс. Да седите 6 месеца на тъмно, че да се научите сами да си палите огън при температура 50, 60, 70, 80 градуса студ. Да седите 6 месеца без всичките удобства, ще имате тогава една друга представа за живота. Ако си на полюса ръкавици трябва да имаш, гугла трябва да имаш, едва да се вижда лицето ти. Така казвам в страданията си, когато човек започва да страда, то е само изправление. Защото щом се влюбите един в друг, тъй както сега разбирате, мъжът и жената ще се намерят на два полюса. Тази любов на полюса няма никакви удобства. Там сам трябва да си служиш на себе си. Щом дойдеш до онази истинската любов, трябва да служиш, да носиш

товара на хората, ако искаш да бъдеш добър, трябва да служиш. Щом искаш да ти слугуват, ти не може да разбираш, тогава се раждат противоречията. Гневиш се защо не ти казал някой добра дума.

Сега българите ме питат какво ще стане с България. Какво ще стане с България? Каквото ще стане с всичките народи. Каквото стана с Израиля. Същото ще стане с България. Пита ме един ленив ученик какво ще стане с него? Ще стане същото каквото става с всичките лениви ученици. Какво ще стане с онези, които не работят? Каквото е станало с всички мързеливци. Какво ще стане с войниците, които се бият? Ще стане туй, което е станало: ранени ще има, пукнати глави, смазани крака ще има. Какво ще стане, той много говори. Мислите ли, че многото говорене разрешава въпроса. По някой път дойдат някои, които са ме слушали, дойдат и кажат. Едно време тъй каза. Да, едно време беше топло и съм казал, че ще има 35 градуса топлина, а пък сега казвам, че е студено. Сега е студено 25 градуса под нулата. Не си хармонират. Не си хармонират, разбира се. Защо говориш така? Защото времето е такова. Аз не го измъдрувам от себе си. Студено е 25 градуса под нулата. Инструменти имам, измервам. Топло е 25 градуса. Времето ме заставя да кажа, топло е. Ако не е топло как ще кажа, че не е топло. Ако не е студено, как ще кажа, че не е студено. Студът ме заставя да кажа, че е 25 градуса под нулата. След като кажа, че е 25 градуса студ, казвам, не може да издържаме този студ, трябва да запалим собата*. Ако гори собата, вкъщи имаме 25 градуса топлина, ще кажа много е тази топлина, не туряйте повече дърва. Ако имам слуга, ще кажа на него. Ако съм аз, ще кажа на себе си, не туряй, не се нуждаеш от тази топлина.

Сега, ние не искаме да вървите по стъпките по които всички религиозни хора вървят. Аз ако бих дал тълкуване на всички израилски пророци, трябва да се изясня. Казвате, каква поезия. Казвам: Ще се ожениш за земята. Като умреш ти се оженваш за земята. Като те приеме земята, какво ще направи. Ще извади много хубави плодове. Един свещеник ми разправяше: Много череши ядох на гробищата. Казвам: Тия умрелите чорбаджии и свещеници, ял си тяхното месо. Чорбаджийско месо. – Не думай! Какво да не думам, така е. После от гробищата много болести може да дойдат.

Първото нещо трябва да знаем, че Бог е създал света, иска да събуди съзнанието ни, да ни учи да работим, както Той работи. Иска да ни научи да обичаме, както Той обича. Ти като обикнеш, остави го сам, да го оставиш свободен да разбира живота. Не се навъртай около него. Някой път направете един малък опит. Във всичките хора има едно желание да заставят хората да ги обичат. Не може ти да заставиш да те обичат. Ако ти дадат 25 000 000 да раздадеш на бедните, постоянно ще те обичат. Кажи, че

раздаваш на бедните 25 000 000, ако искаш да те обичат, ще имаш най-хубавите писма. Аз гледам по някой път, превеждам този пример. Много пъти, когато ми иска някой майстор и каквото иска давам. И по някой път се радвам, че малко иска. Благодаря, че не иска 10 000 лева и веднага дам да не би да си измени ума. Един ден иде един дава ми едно писмо, турям го в джоба си, казвам, колко иска. Мислих, мислих, дадох му една сума. Той ме погледна тогава, понеже не отворих писмото. Аз замотах писмото да го не отворя, да не знае той. Аз не съм чел писмото, той не знае колко съм дал. Гледам го, че е доволен и аз съм доволен, че е доволен. Не съм чел писмото, зная че иска, но колко иска не зная, предполагам. Той взе и мисли, че взел колкото иска, той мисли, че съм чел писмото и съм дал толкоз, колкото иска. Гледам, усмихна се. След два–три дни бръквам, изваждам писмото, казвам, чакай да видя колко иска. Отварям писмото, той иска 300 лева от мене и ми казва на какво основание, доказва ми го много добре човекът. Без да чета писмото, аз доказвам какво зная и аз му турих 100 лева. Как ще премеря, той иска 300 лева, аз му давам 100 лева. Понеже аз ви обичам толкоз идущата година пак да ми дойдете на гости. За две години сте ангажиран да дойдете при мене. 100 лева давам сега, идущата година още 100 лева и на третата година 100-те ще ви дам – всичко 300 лева. Тъй щото лесно се изплъзнах аз. Най-после какво го е заставило да иска? Щом ми иска 300 лева за 15 дена, ще прекара един сносен живот. 600 лева за ядене не е много, той, жена му и двете му деца. 600 лева на месец е много икономично. Аз смятах и започнах да мисля, аз ще му дам 300 лева. Не му дадох 300 лева и пак смятам, 300 лева за 15 дена, 100 лева за 5 дена. Не му зная адреса, казвам на себе си, отвори писмото. Не се спирам там, нито искам вие да се спирате. Онзи, който и да е, не трябва да разчита на мен. Аз в дадения случай не разполагам с 300 лева. Сто души, ако дойдат да искат по 300 лева, 30 000 . Че 30 000 на тези години! – Иде някой при мене, той се хвали и иска пари. Казвам, нямам пари, иди си, те ще дойдат. – А-а-а, ще дойдат! Казвам: Иди си, ще дойдат от някъде парите. Върви той и си мърмори. „Не е така добър човек, не дава“. Върви по пътя, намира толкова колкото му казвам, че ще дойдат. Някой изгубил парите, той ги намира. Хвали се на другите, каквото ми каза, намерих. Хубаво, онзи, който изгуби парите, аз значи извадих парите от онзи, който ги изгуби, накарах го да изгуби парите си, за да услужи на другия. Онзи разсъждава малко особено. Казва: Не искам да стана богат човек за сметка на другите. Плюс и минус нищо не означават. За единия може да съм много добър, а за другия много лош. Това не разрешава въпроса. Аз разрешавам въпроса другояче.

Всяко недоволство на човека е на място. Щом ти си недоволен, недоволството има добрата страна, може да се впрегне на работа. То е най-мъчното нещо, с което можем да се справим. Обичаш някого и си недоволен. Седиш, имаш недоволство, което те мъчи. Един дявол е дошъл

в тебе, мислиш дали не обича и другиго. Какво има да мислиш? – Мислиш, ако обича другиго, дали не го обича повече. Този дявол те мъчи сега. Ти един турчин за всички можеш да го питаш, за баща му, за майка му, но за жена му няма да споменаваш, защото цяла беля ще бъде. Сега и турците се измениха, но едно време, според Мохамедовия закон беше. Пита някой дали този човек живее добре или не. Казвам: Той живее толкоз добре, колкото и ти и аз живеем. Аз мисля, че живеем добре, според моя морал. Той мисли, че живее добре, според неговия ум. Казва: Той е много добър човек. Ако стане човек много добър, той най-малко ще бъде недоволен от себе си. Ако дам всичкото си имане на хората, колкото богатство имам, нали се проповядва щедрост, та нали Бог е направил света и раздал света. Той всичко е раздал на хората, но станаха ли по-добри? – Аз ще правя друг опит. Аз мисля: като направя добро на хората ще бъдат ли те по-добри? Не седи така въпросът. Добрината не е материално даване. „Ако раздам всичко, а любов нямам, нищо не съм“, казва апостол Павел. В дадения случай ние се нуждаем от много малко. В дадения случай, ти не се нуждаеш от много въздух. Като дишаш, ти приемаш известно количество въздух. Държиш го малко и го изпращаш навън. Ти не се нуждаеш от много въздух, да го складираш в хамбара. В дадения случай ти не се нуждаеш от много мисли. В твоето съзнание, може да се побере една хубава мисъл. Следният момент може да дойде друга някоя мисъл или друго някое желание. Сегашното разбиране, вие искате тъй да имате всичко. Вие мислите, ако имате една хубава стая добре мебелирана, всичко ще ви бъде добре. Че то е едно робство. Но ти можеш да бъдеш болен. После има доста големи възможности. Тази къща е направена от дървен материал.

В едно семейство имам един пример. Майката заспала на леглото. Под леглото имала орехи. Детето взема една свещ и влиза със свещта под леглото да намери орехите. Свещта запалила чаршафа, майката спи. Детето като запалило чаршафа, избягало навън от стаята. Влизам аз, тя вика: Изгоряхме. Вземам чаршафа, изнасям го навън. Изискваха се само няколко момента, за да се захване цялата къща. Това дете ни най-малко не мисли, че от запалената свещ, може да запали и къщата. То иска да си вземе орехи. Майката защо туря орехите под леглото? – Вие не туряйте орехите под кревата. Ще легнете да спите, ще дойде детето, ще запали свещта да вземе орехи. Вие мислите да бъдете щастливи. Искате да станете богати. Богатството носи свои нещастия. Вие искате да станете учени хора. Учението носи нещастия. Да знаеш да слугуваш на хората. Аз съм правил много опити. Човек като стане много учен, много богат, не трябва да го познават хората, трябва да става видим и невидим. По някой път се обличам много просто, турял съм каскет. Дойде някой и казва, тука ли е Учителят? – Не зная. – Къде можем да го намерим? – Казвам: Много зает

е. – Не можеш ли да ми кажеш къде е? Казвам: Друг път елате. Кога приема? – Когато е разположен. Сега ще кажете: Трябва да го приемеш. – Какво ще го приема. Аз го виждам, той е млад момък, идва да ми говори, носи едно писмо, че няма средства, туй онуй. Аз виждам, че той иска да му дам 1 200 лева, да си вземе нови дрехи, да ходи да лъже момите, да върти главите на младите моми. Те ще мислят, че е богат. Утре излъже момата, че любов има. Дрехите лъжат. Аз не трябва да съучаствувам на него. Казвам му, тебе не ти трябват пари, дрехи не ти трябват. Казвате: Човек трябва да бъде облечен. В такъв случай, преструвам се, турям му прости дрехи. Казва: Ти си поживял. Не съм поживял, от сега живея. Казвам: Аз мислех едно време като тебе. Но сега съм дошъл на друг ум. Чудното е, че хората мислят. Не можеш да излъжеш човека. Себе си можеш да излъжеш, да му докажеш, нищо не можеш да докажеш. Този човек защо ще го лъжеш, че му правиш добро? След време ще видиш, че ти не си му направил някакво добро. Онази мома, която ще те обича, тя иска да имаш отлична глава. Не този ум, който имаш. Да имаш едно отлично сърце, едно здраво тяло. Ти още не си готов да слугуваш. Най-първо, ти я залъгваш, искаш тя да ти донесе нещо. Казвам: Не търсиш бедна мома, но търсиш богатичка.

Сега аз превеждам нещата. Вие искате хубавите условия, всичките условия в живота са добри, няма условия, които да не са добри. Човек, който разбира беднотията, и в беднотията има всички условия за един добър живот. В богатството има всичките условия за един добър живот. Но трябва да знае човек. В този смисъл Бог ни опитва доколко ние разбираме и прилагаме Неговите закони. Да възлюбиш ближния както себе си. Тогава Бог ще те възлюби и тебе.

(Учителят прочете от 5 до 9 стих включително). Яденето като не минава през портите, къде ще влезе. Като седнеш всичките хапки ще минат през вратите на Ерусалим и ще влезат в Ерусалим. Да кажем, ако една мисъл не мине през вратата на твоя ум, ако едно чувство не мине през вратата на твоето сърце и ако една постъпка не мине през вратата на твоята воля, тя е чужда. Всяко нещо трябва да премине през вас. Дълбоко съдържание има „минете през вратата“. (Учителят прочете до края главата).

Толкоз хиляди години Господ идва и все работници иска Той в света. Не да бъдеш недоволен, но да бъдеш доволен от окръжаващите, между които живееш. Защото ако си недоволен от своята глава, какво ще добиеш? Ако си недоволен от твоето сърце, какво ще добиеш? Ако си недоволен от твоето тяло, какво ще добиеш? – Казва: Тялото ми не е такова, каквото трябва. Сърцето ми не е такова, каквото трябва. Когато говорим, че човек трябва да бъде доволен, разбираме да бъде доволен от онова, което Бог му

е дал. Тази глава ти е достатъчна засега. За в бъдеще Той ще ти даде една по-добра глава. Ако не знаеш как да се справиш с тази глава, ако туй сърце, което имаш, не можеш да се справиш с него, и ако тялото, което имаш, не можеш да се справиш с него, никой не може да ти даде по-добро тяло от това и по-добро сърце от това. Казвам: Вие имате най-добрите глави, най-добрите сърца в дадения случай и най-добрите тела. Сега ще ме попитате на кого говоря. На всички ви говоря. Бъдете благодарни от главата, която носите, от всичко, което имате, бъдете благодарни. Бъдете благодарни от въздуха, който дишате. Бъдете благодарни от най-малката къщица. Имате една къща – стаица и кухня. Бъдете благодарни. Що е живот, за напред е. За в бъдеще ще имате две стаи и една кухня. Те са лесни работи. Щом любовта влезе в света в този смисъл, всичките хора ще имат. Любовта още не е дошла да царува, когато тя дойде да царува, тя ще уреди света. Тя всеки ден идва. Ти си недоволен. Тя знае, че ти си гладен, оставя ти хляб и си заминава. Ти като намериш хляба, малко си доволен и пак после си недоволен. Тя сама ви посещава, само че вие искате тази любов да измени формата. Законът на любовта е, че всякога любовта се явява в една форма, която ти не знаеш. Там, дето вие никога не мислите, от там ще се яви любовта. Аз вървя и казвам: да си имам малко пари. Нямам нито пет пари в джоба. Минава тоя с пари, казвам: Имаш ли? Не можел да ми даде, излизал вън от града. – То е тъй, като нямаш пари, никой нищо не ти дава. Ето кажи му: една хубава ябълка, узряла. Поглеждам ябълката, тя казва: откъсни от мен. Да си вземеш. Приближавам се, откъсвам си. Значи едно неразумно същество, което не дава пари, разумно казва – заповядай. Дървото казва: Вземи си, на мен ми е приятно, ще ми олекне, доста деца имам. Прати го туй детенце на училище, много добре ще е за мен.

Разправя един светия, той като се помолил за ядене на Господа, иде една крава, напращяла с мляко, той нямал съд да си издои млякото, че започнал като телето отдолу. Някой, който има нашето разбиране, ще каже: Как така да няма съд, едно гюмче, да издои. Но в дадения случай тази крава не носи никакъв съд. Този светия разбрал много добре. Той изсмукал двете мамки, и оставил другите две за телето да има. Наполовина разделил млякото. А пък вие какво щяхте да направите? – Ако тази крава дойде при вас, аз да ви кажа какво ще направите: понеже имате тенджера, ще издоите всичкото мляко, а за телето, ще кажете: Да попасе кравата, наново да събере мляко. А приказката е, че този светия бил без гюмче, изсмукал двете мамки и двете оставил за теленцето.

Казвам: Няма по-хубаво нещо да бъдете благодарни. Аз говоря за момента, не за часове, за минутата. В даденият момент, той е една секунда, бъди благодарен от онова, което Бог ти дава. Имаш едно приятно разположение, една надежда, една малка радост, радвай се, следният

момент носи едно благо. Благото може да бъде разбрано и неразбрано. Разбраното благо те прави доволен. Неразбраното благо те прави недоволен. Тогава не можеш да използуваш благото, което Бог ти дава. Сега ето какво значи съобразителност. Аз да ви преведа пример. Един доста виден цигулар носел доста хубава, модна цигулка, но се скъсала едната струна на цигулката. Среща го един и му дава 25 лева; той бил гладен, но не отива да яде, но отива и взима струна, нагласява цигулката и започва да свири – парите ще дойдат, събират се хора около него. Ако той беше отишъл да се нахрани за 25 лева – цигулката щеше да остане без струни и не можеше да свири. Казвам: Вземи струни, нагласи цигулката и след туй, яж. Малкото ако го туриш на работа, ще придобиеш повече. Някога една дума в света служи да поправи объркаността ти положение. В съвременното съдопроизводство – повикат те като един свидетел. Зависи от една дума, която кажеш като свидетел. От една дума зависи или да бъдеш в затвора, или да бъдеш свободен. Ако се закълнеш и дадеш лъжливо показание. Казва: Пари взел ли си от този човек? – Не съм взел. Заклеваш ли се. – Заклевам се. После се докаже, че си взел пари, в затвора ще идеш. Кажи: Взех. Нищо повече. Значи ти си свободен, няма никакъв затвор. Казвам: В дадения случай бъдете искрени със себе си – направил си една погрешка, в себе си ти не искаш да я признаеш. Седиш пред лицето на Господа – Господ казва: Такова нещо ли направи? – Господ те вика като Адама – Адаме, Адаме. Адам се сгушил някъде. Търси го Господ навсякъде. Господ нали вижда защо го търси из Рая? Не го ли вижда къде е, че да отиде направо при него. Вижда го, но го вика сам да дойде. Той ходи, търси го из Рая. Най-после целият ден от сутринта до вечерта го търси, вижда че няма да излезе, отива при него, хваща го и казва: Я излез! И му казва Господ тъй: Аз като те викам, ти защо не идваш? Казва: Убоях се от лицето Ти, защото съм гол. Не съм такъв, какъвто трябва. – Да не си ял от забраненото дърво? Изведнъж този учен адвокат казва: Онази другарка, която ми даде, имах доверие в нея – тя, казва, ме тури в този път и съгреших и аз. Господ не му се кара, не каза защо слушаш жената. Хваща нея. Тя, адвокат, учен, ботаник. Той е зоолог, понеже турил имена на всички животни, той изучавал животните. Тя изучава ботаника, прави химически опити. Пита я: Ти защо яде от забраненото дърво? Тя казва: Господи, онази змия, която създаде, тя ме излъга. Тя ми каза, че ако ям, ще имам живот. И нея Той не гълча. Казва на Адама: Понеже ти послуша жена си, ще ореш земята. На жената казва: Понеже ти послуша змията, ще раждаш с мъка и страдания. Ако ореш земята, Адам си, ако раждаш с болка – жена си. Ако страдаш като Адама – слушал си жена си. Ако страдаш като жената – слушал си змията. Следователно, страданията на Адама са от жена му, понеже жена му го излъга. Има страдания от жената. Мъжът страда от жената. Жената страда от змията, понеже змията я

излъга. В света има две страдания – едното женско страдание, другото змийско страдание.

Но всичката философия седи в дадения случай да бъдеш благодарен на онова, което ти е дал. Защото ако ти не си доволен, Бог ще те прекара един ден през най-голямото страдание. Недоволен си от живота. Къща имаш, недоволен си, синове имаш, недоволен си. Министър си, недоволен си. Философ си, недоволен си. Поезия пишеш, недоволен си. Един ден Господ казва: Я го заровете в земята – ще ви извади душата. Заровете тялото. Ще те остави завързан с тялото ти. И ще вика тогава: Адаме! – Тук съм Господи, заровен съм, не мога да дойда при Тебе. Че кой те зарови тебе? И там да те заровят да чуеш гласа на Господа. „Които чуят гласа, ще оживеят." Като оживееш трябва да дигнеш тази пръст, да излезеш из гроба. Казва: Ще възкръснат които могат да дигнат пръстта на гроба, а които не могат да вдигнат пръстта ...? – Всичките мъчнотии в живота са все пръст на гроба. Мъчнотиите, това са пръстта, която трябва да се превъзмогне. Като дойде Господ, всичката пръст ще изхвърлиш навън. Ще кажеш: Свобода ми трябва. Няма да питаш дали имаш право тази пръст да я хвърлиш или не. Ще разпръснеш пръстта и ще отвориш гроба, ще излезеш навън. Ще кажеш: Слушам, Господи. Каквото ми заповядаш ще изпълня и ще бъда доволен от всичко онова, което ми даваш. Всяка заповед, която ми дадеш ще изпълня. В туй седи всичката философия.

Туй е сега новото, което мога да ви кажа за Новата година. „Които чуят гласът Му". Аз чувам много сестри пеят тук. Мнозина ме питат защо пеят. Сега няма да ви кажа – това са старите ви разбирания. На всичко онова, което имате, притурете в дадения случай да бъдете доволни за момента. Аз не ви казвам да бъдете доволни за цял ден, но в даден момент да бъдеш доволен. Аз веднъж тръгвам със стомничка да си донеса вода. Среща ме една сестра, казва: Учителю, дай аз да ти услужа. Като се връщам горе, не зная как станало, тя счупила устата на стомната. Тя има всичкото удоволствие да ми услужи, но какво се случило там, счупила устата на стомната. Аз съобразявам, казвам: Тази стомна доста време ми е служила, сега иска да се пенсионира. Сега тя се много радва, че ти стана причина, да се пенсионира.

Казвам: Аз ще ти дам пари, да купиш друга. Тя казва, аз счупих стомната, аз трябва да я купя. Аз трябваше сам да донеса вода. Аз можех да ѝ кажа: Ти защо не си внимателна? Знаеш ли, че тази стомна ми беше ценна. Като не можеш да направиш една работа, защо се наемаш? Като кажа така, питам, стомната ще бъде ли здрава? Пък този пример как щях да ви го кажа? Казвам: Хубаво стана, че счупи стомната, тя се смущава вътре. Казвам: Няма нищо. Рекох, аз предполагам наместо аз да я счупя, ти я

счупи. Понеже, ако аз бях счупил стомната, не щях да науча този урок. Понеже съм мек към себе си, ще намеря извинение. Сега съм обективен външно. Веднага казвам на себе си, веднага идват двата гласа: Ако ти беше счупил стомната – как щеше да кажеш на себе си? Казвам: Сега ти си, който счупи стомната. Тя е пенсионирана, какво ще правят грънчарите, ако не се счупят стомните? За всяка счупена стомна, грънчаря се радва. Ако не се чупеха тези стомни, те щяха да фалират. Всяка счупена стомна е благословение. Ще се създаде една нова работа.

Радвайте се за онези страдания, които идват. Те са големите блага в света. Страданието е благо. Всяка счупена стомна е страдание. Всяка нова купена е радост. Счупените стомни, това са наши страдания. Купените нови стомни, това са наши радости.

Желая сега да смените страданията си с радост.

Живейте всякога там, дето любовта живее. Няма по-хубаво място от мястото дето любовта живее. Живейте там.

Отче наш.

10. Утринно слово
5.I.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_01_05 Дева зачна
Неделна беседа

ДЕВА ЗАЧНА

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета 22 и 23 стих от първата глава на Евангелието на Матея:

(22) И всичко това биде, за да се сбъде реченото от Господа, чрез пророка, който казва: (23) „ Ето дева ще зачне и ще роди син и ще му нарекат името Емануил, което се тълкува Богъ съ насъ"

Духът Божи.

Понеже иде Рождество Христово във вторник, пък вторник е воинствен ден, детето, което сега ще се роди ще бъде марсиянец. Две неща са важни: това, което идва и това, което заминава. Нас ни интересуват живите неща в света, не ни интересуват мъртвите. Защото всичкото онова, което влиза в нашето съзнание, с което ние сме запознати, то е живо. Всичко онова, с което не сме запознати, то е мъртво.

Сега мене ми е задача да хвърля известна светлина. Всичките хора на земата се безпокоят. Всеки, който дойде се безпокои. Детето се безпокои и плаче. Майката се безпокои за детето. Старият, възрастният човек на 120 години се безпокои как ще умре. Детето се безпокои как ще се роди. То няма да се ражда, майка му ще го ражда и то се безпокои за това, което не му влиза в работа. Майка му трябва да мисли. Не е лошо да мисли, но няма защо да се безпокои, как ще го роди майка му. То е майчина му работа. Старият се безпокои как ще умре, но той се ражда там. Мисли как ще го посрещнат. То е тяхна работа, то не е негова работа. Как ще го посрещнат, какво има той да се безпокои. Казва: Какво ще бъде в оня свят. То няма какво да се безпокои, какво ще бъде в оня свят. Та във всичките отрасли на живота ние имаме едно неправдоподобно понятие за нещата. Да кажем един учен човек по зоология, зоологът изучавал някои животни, не някои учени същества, но такива малки бръмбарчета невежи същества, простаци и като ги изучава, учен човек става. Заради тия малки бръмбарчета всички го уважават. Вземете онзи ботаник, който изучавал дърветата. Учен човек става, заради онези простите дървета, които изучавал какви клони имат, какви листа имат и учен човек станал. Някой

виден лекар с какво се е занимавал? С още по малки същества, микроби, най-опасните апаши в света и като изучавал техния характер, турил ги в затвора, да освободи хората, учен човек станал. Туй е само за изяснение. Какво му е дала болестта на лекара? Лекарът, като изучава болестите, ни най-малко няма да стане здрав. Той се пази от това като от чума. След като пипа болните, като дойде в дома си, той си измие ръцете. Болните често обичат да разправят на лекара, пък той се пази. Казвам: Ние трябва да имаме характера на лекара, като пипаш един болен, ще се пазиш. Няма да го прегръщаш, отдалеч ще го гледаш. Ще имаш позиция, ще се туриш на мястото, няма да пипаш с пръсти. Ти ще се пазиш от болния, понеже може да се заразиш. Но и като ботаник като буташ растенията и там има растения, които са отровни. И там ще бъдеш внимателен. Като буташ животните и там ще бъдеш внимателен, техният характер е такъв, че трябва да бъдеш внимателен. Ако ти бутнеш една кобра и ако тя само се докосне със своите зъби до тебе, ти в една две минути, ще свършиш. Опасна работа е.

Сега по някой път казват, че трябва да обичаме всичко в света. Как ще обичаш ти една кобра? Ще проповядваме евангелието на Христа, че тя трябва да се откаже от отровата си. Тя е богата и всичкото богатство и е в отровата. Казваш: Ще се откажеш от отровата, ще и дадеш ново евангелско учение, без отрова да ходиш. Няма да хапеш хората, тогава ще се сприятелим. На един вълк ще проповядваме учението да не прескача в кошарите да дави агънцата, за да го обичаме. Кобрата не може да я обичаш, докато тя е кобра. Кобра с кобра може да се обичат, но ти като човек не може да я обичаш. Ти и вълка като вълк не може да го обичаш. Лошия човек ти не може да го обичаш, но понеже в лошия човек не всичко е лошо, само едно нещо има, което е лошо. В азотната киселина, кое е лошото? – Азотът. Него като извадиш всичко е добро. Тури азота, цял скандал дига, скандалджия. В сярната киселина кой е скандалджията? – Сярата. Извади сярата, всичко е тихо и спокойно. Един елемент има, който е немирен. Казвам: Старото и новото се познават по следното. Старото нещо, като го туриш в себе си, дига цял скандал. Старите неща дигат скандали. А пък новото в света е туй, което внася мир. Новото в света не може да го възприемеш, докато не извадиш старото. Не че старото не е на място, но старото е чрезмерно активно и ако повидимому мислиш, че старият човек е много кротък, ти се лъжеш. То е една привидност. Една змия е много кротка зимно време, когато е замръзнала, но лятно време не е така. Кобрата замръзнала нищо няма да ти направи, светия е. Не се лъжете. Сега по някой път вие се заблуждавате със замръзналите кобри. Не се залъгвайте. Тя не си напуща характера.

Всяка мисъл, която вас ви смущава, вие трябва да я изучавате. Всяка мисъл, която вие изучавате, тя не е от вашето естество, посторонен елемент, който трябва да изучавате. Всяко ваше чувство или желание, което ви смущава, то не е ваше, то е посторонно, то си има своето място. Влезе в окото ви една малка прашинка, смущава окото ви. Ако тя е вън във въздуха, тя е на място. Ще образува капки и на растенията може да допринесе известно благо. На вас в окото нищо няма да ви донесе. Тя казва: Дай ми нещо. Казвам: Излез навън, аз няма, какво да ти давам. Като излезеш навън, парата ще се налепи наоколо, ще се образуват дъждовните капки, които ще бъдат полезни.

Като разглеждам целия живот, всичко онова, което съществува от Божествено гледище е на място. Където в света ние внасяме един наш порядък, той е в стълкновение с Божественото. Ти например мислиш, защо остаряваш, или мислиш, защо не си богат. Или мислиш, защо не си учен. Ти не разглеждаш въпроса динамически, ти разглеждаш въпроса статически. Защо не си учен? Ти учен не може да се родиш, но може да се родиш с възможности да станеш учен. Добър човек ти не може да се родиш, но с възможности да станеш добър, може да се родиш. Следователно, този Божествен закон, той е прогресивен. Казва: Защо не съм богат? – Ти никога не може да се родиш богат човек. Ако се родиш с възможности за богат човек, тогава богат човек може да станеш.

Аз искам да ви наведа на онази съществена мисъл, която може да ви даде мир и спокойствие. Ние се спираме върху несъществени работи. Някой човек е активен, безпокои се, че огънят гори. То му е работата да гори. Някой човек се е разфучал, кара се. Работата му е това, да кряска. Казва: Много кряска. Колко кряска човек? Той едва може да изпълни салона, на един километър не може да се чуе, като кряска. Един топ като гръмне, на 10–15 километра се чува. Казваме, че кряска, но ние не сме справедливи. Отпушил се е този човек, нека се излее, ще се покаже, да му олекне. Сега аз съм в защита на сприхавите хора. Знайте, че всичкият подтик в живота зависи от тях. Те подтик дават. Ако не са те, всичкият живот щеше да заспи. Те малко подбуждат. Всичката активност, трудолюбие, приложение се дължат на сприхавите хора. Дали са голямо богатсво в света. Казват: Той е нервен, той е такъв, той е онакъв. Ние се радваме, че те са нервни. Че защо са нервните хора? Ако хората нямаха нерви, какви щяха да бъдат? Чрез нервите се предава човешката мисъл. Казва: Нервен станал. Няма нищо от това. Нервните хора са неоценени хора в света. Като ги подпушваш, те се пукат горките и правят големи пакости. Сега евангелието дава един метод, за да не се пука човек, той трябва да бъде дева, да зачене и да роди нещо. Старият,който не може да роди новото, той ще умре. Новото, което не може да се роди и то умира. От чисто

биологическо гледище, майката ако в даден случай не може да роди дете, тя ще умре, но ако и детето не се роди и то ще умре. Ако детето, което е в утробата на майка си, иска да излезе по-рано, то човек няма да стане. Ако на време не излезе, то пак ще умре. Детето трябва да се роди точно на време. Девет месеца като станат, майката каже: Хайде навън. То да каже: Слушам мамо, да излезе навън. Да не прави въпрос, как ще го посрещнат отвън. Никакъв въпрос да не прави, как ще го посрещнат и как ще го облекат. Каже ли майката навън – навън. Вътре – вътре. Ако всичките хора слушаха този закон, светът би се оправил.

Сега се говори за религиозният живот, такъв какъвто не е. Има един религиозен живот, с който ти си свързан. Ще дойде време, трябва да се отвържеш от религията. Докато си в утробата на майката, ще имаш една религия, ще мълчиш, нищо няма да казваш. Тя ще ти говори, ти ще мълчиш. Няма да дигаш никакъв шум, никакви претенции не се позволява да имаш там. Девет месеца ще мълчиш, гък няма да кажеш. Теоретически е така, пък ако питаш учените хора и те ще кажат така. Щом се родиш, непременно трябва да говориш. Ако тогава речеш да мълчиш, нищо да не говориш, твоята работа е свършена. Като се родиш, изведнъж ще дадеш заповед. Първата дума ще кажеш тъй: Изгря слънцето в света вече. Ще кажеш: Изгря моето слънце. Вътре в утробата на майка си ти си мислиш каква ли е тази майка, в която ти живееш, какво ли е това същество отвън. Ти си в нея, не я знаеш, каква е отвън. Като излезеш, като кажеш: Изгря моето слънце, ще погледнеш, ще видиш, на какво мяза лицето на майката.

Човек докато не се роди, той не може да разбере реалността. Той е в реалността, в утробата на майката – ще разбира само по един начин. Роденият ще разбира по друг начин. Вън от майката ще има съвсем други условия, да покаже своята интелигентност, своята доброта. Защото вътре в утробата и да иска да се изяви, не може. Там детето няма право да яде, устата му са затворени, има само едно малко смукалче. Отде се е хранил човек? От корема. Тогава едно време в утробата на майка си от корема се е хранил. Сега е забранено да се храни от корема. Там, дето е било забранено да се храни в утробата на майка си, оттам сега се храни. Там, дето в майка му е било позволено, сега е забранено. Вие сте чели, изучавали сте органическия свят повърхностно. Хората мислят, че заченатото дете няма никакво отношение към живота. Какъвто е животът на детето в утробата на майката девет месеца, такъв ще бъде и животоът му на земята 120 години, нищо повече. Деветте месеца в утробата на майката определят живота до 120 години, а пък животът на земята от 120 години какъв ще бъде, такъв ще бъде и животът в другия свят. 120-те години, които живееш на земята, определят живота ти в небесния свят. Там ще живееш две хиляди и петстотин. 120 години на земята – 2500 в

невидимия свят. Сега 2500 години не може да живееш, защото има основание за това. Вие не сте седели 9 месеца в утробата на майка си, родени сте по-рано. Някои се раждат един месец по-рано. И в оня свят не могат по-дълго време да седят.

Сега ще се пазя, да не би да разберете криво. Ще говоря за същественото, туй, което за мене е съществено. Как може да живеете един сносен живот на земята при сегашните условия? Казвате: Тия войни. – Войната си е война. Цялата вселенна е пълна се с войни. Какви аутодафе има във вселената. Като погледнеш, цели слънчеви системи изгарят. Учените хора виждат запалена една звезда, блесне, наричат го, възпламенила се. Но всичките тия същества които са там изгарят, създава се друг свят. Някоя планета стане на парчета. Такава планета има между Юпитер и Марс, разпръснати хиляди парчета, които се движат. И до сега астрономите не знаят, какви са причините. Но последствията ги имаме. Преди години едно голямо парче без малко да се блъсне в земята. Доста голямо парче. Ако беше ударило земята, щеше да се изкриви остта и. Щом се изкриви остта и, цяла катастрофа ще стане на земята. Представете си едно парче от сто километра в дължина и сто километра в дебелина – знаете колко е то. Ако това парче падне на земята, например в Европа. От Европа нищо няма да остане. Всичките народи на Европа на аутодафе ще бъдат. Този въпрос, който сега разрешават германци, руси, англичани, нищо от тях няма да остане. Може някакви диваци в Африка да останат. Ще започнат наново култура. Това би могло да стане, ако светът би бил образуван по една случайност, ако нямаше известни закони, които да ръководят. Всичко в света е целесъобразно. На една война причините са далечни. Тази война, която сега става, тя не е от сега, от хиляди години е замислена. За тази война хиляди години са мислили тези, които са я образували, те са се въоръжавали хиляди години. Виждате онази организация, онзи гениален ум на тия хора, този план, който са направили. Картечници, пушки, топове, снаражения, милиони хора са наредени в позиция как да се бият, аероплани, на тяхното бойно поле са впрегнати всичко на работа. Казват: Да направим война. – Войната е едно забавление на възвишените същества. Те си правят една играчка, на която разиграват хората на земята. Ние хората на земята мислим, че сме нещо. Писанието казва, че всички народи пред Господ са като нищо. Даже в старо време чрез пророците Господ казва: Като вдигате шум, не съм ли аз грънчар, вземам от тази кал и правя, каквото искам. Какво дигате шум? Ще мълчите. Каквото направя, ще направя. Каквото няма да направя, няма да направя. Вие няма да си давате мнението. Ние имаме право само върху себе си да направим някакъв опит. Да кажем дойде някой стражар и ви арестува. Този стражар няма омраза към вас. Казва: Заповядаха ми, нямам нищо против вас, но ми заповядаха да ви арестувам. Туй е свършена работа. Какво ще кажеш на онзи ангел,

който ти взема душата? Казва: Не те мразя, пратен съм да ти взема душата. Но с голямо почитание, понеже си се прочул в невидимия свят, викат те да се явиш горе, имал си особено мнение, преставил си особени работи, всички искат да те видят. Ти ще тръгнеш. Сега вие може да попитате туй, което говоря вярно ли е. Туй, което ви разправям не е тъй, както вие мислите. Както ви го разправям не е и тъй. Ако ви разправям за северния и за южния полюс по какво се отличават. Различават се, имат разлика, че северният полюс е вода, а южният полюс има цял един континент от 4 милиона и 500 хиляди колометра земя – шестия континент. Една плоскост покрита със сняг, че като погледнеш, никак не можеш да се ориентираш. Ако се изгубиш, ще се забъркаш, няма пункт с който да се ориентираш.

Та казвам: Аз като разглеждам вселената, ние не знаем, къде е центърът. Нашето слънце се движи, но не знаем, къде е нашият изток. Знаем изтока, дето слънцето изгрява, но посоката към която се движим, не знаем. То е нашият изток. Посоката, от която се отдалечаваме, то е нашият запад. Центърът е нашето разбиране на туй движение. Ние се приближаваме някъде. Всеки има идеята, всеки иска да се приближи към Бога. Ако вие искате да се приближите към един германец, като идете в Германия, вие трябва да разбирате добре немски. Ако идете в Англия, искате с някой англичанин да се приближите, трябва да знаете английски. Ако идете в Русия, трябва да знаете руски. Ако идете в Япония – японски. Ако идете в другия свят при Бога, вие трябва да знаете неговия език. Сега не искам да ви говоря обезсърчително. Когато детето се роди нали започва да учи майчиния си език. То в майка си говорило на един език. То мълчи, но с мълчанието си казало, какво тя трябва да прави. Щом се роди, майката започва да го учи. То не може да произнесе дума. Най-първо според своя език думите произнася криво, постепенно майката му говори, говори, докато най-първо научи някои елементарни думи. Каже: ма,па,ба. И животните казват някои слогове. Биволицата казва: Ма. Кравата казва: Му. Какво значи му. Какво значи нему? Волът казва му. То е още елементарна граматика, от която човек трябва да се учи.Този Божествен език се отличава с три свойства. На земята когато говорите една дума, тя си има особени трептения. Вие се изкажете и ти чуеш с ухото си. Този Божествен език се отличава по това, че всяка дума, щом произнесеш, ако тя има едно умствено качество, тя ще даде светлина, един хубав цвят има, има съдържание, има топилина в себе си. Ако носи истина, тя е дума на която можеш да разчиташ, тя е естествена дума. Силна дума, добра дума, каквото кажеш – направи го. Дето да я туриш, тази дума е на място.

Или да ви дам едно обяснение. Ако вие вземете една монета от низш произход, прост метал, не минава. Но ако вземете една монета от благороден метал, от злато или от платина, щом я дадеш, веднага я

приемат, с почитание и уважение. Та съвременните хора се нуждаят от златни пари. Всичките монети, с които разполагат са книжни, стари монети, които нямат никаква цена. По-голямата част са книжни пари. За пример, някой говори за любовта, книжна е, не струва. Даже няколко милиарда не струват половин левче българско. Казва: Аз те обичам. С туй обичане той даже не може да си купи един грам въздух, един грам захар не може да си купи. Знаеш, аз като седя и някой път произнеса думата хляб, хлябът дойде. Като произнеса думата хляб, не държа очите си отворени. Като кажа хляб и държа очите си отворени, хлябът не иде. Щом кажа хляб и си затворя очите, дойде. Като седя с отворени очи и ден, и два, хлябът не идва. Като затворя очите , дойде хлябът.

Сега да ви приведа един анегдот. То се е случило във Варна. В турско време един българин, доста знаменит обущар, прочул се, че дяволът работи заради него. Всяка сутрин като отивал в дюкяна си, имало по едни изработени емении. Той сам се чудил, кой ги изработва. 20 години се така ставало. Пък той бил сомнамбул. Като лягал да спи, след като заспивал, ставал и отивал в дюкяна си, напалвал мангала и започвал работа. Изработвал един чифт емении, окачвал ги и отивал и пак си лягал. На сутринта отива, гледа емениите там. Този хляб кой е донесъл? Онзи, който ви е създал, Той ще ви донесе. Ти трябва да затвориш очите си. Чудни са хората, когато питат, как е възможно. Посееш едно житено зърно, и то даде 60 или сто. Откъде се раждат? Туй зрънце откъде взема да направи сто житени зърна? Откъде дойдоха хич не питаме. Гледаш една малка семка и след пет–шест години сто, двеста плода увиснали на дървото. Дойде ти една мисъл в ума и ти не знаеш, откъде е дошла. Тя иде от някъде. Няма какво да ви обяснявам. Един обяснил тази работа. Един млад момък казва: Накъдето ходя, каквото пожелая, всичко се случва. Хлябът иде. Аз имам една възлюблена много пъргава. Като изгладнея в планината, изведнъж заспя, тя донесе хляба. Веднага си замине. Всеки един от вас си има по една възлюблена. Че вие не приемате хляба, понеже очите ви са отворени. На всеки, който заспива, донася. Всеки, който е с отворени очи, гладен стои. Аз наричам спещо състояние всички ония хора, които не се обезсърчават, които не се обезверяват, не се озлобяват, не се обезлюбяват. Като заспите за отрицателното, като че не съществува, каквото поискате, ще получите. Все що попросите, като вярвате, ще ви бъде. Сега въпросът е не какво може да ни се даде, но онова, което е в нас, което ние можем да направим. Всеки един от вас може да стимулира най-малко сто души на ден да направят добро. Ако по този начин ние знаем, как да стимулираме, да бъдем добри проводници в света. Тия сто души може да стимулират още по сто души. Ние сега туряме спирачки. Когато слизаш надолу, спирачката е на място. Но когато си на равно, или вървиш нагоре, не ти трябва спирачка. Туриш спирачката,когато се качваш нагоре, не е на място. Туриш спирачката,

когато си на равно, пак не е на място. Сега спирачки си туряте. Не го правете, оставете човека свободен. Щом тръгнеш на равно, дигни спирачката. Някой иска да направи нещо. Ти казваш: Не прави тази работа. – Не му туряй спирачка, остави го, нека да направи, каквото е намислил. Да допуснем, че вие сте гладен, три дена не сте яли, какво ще ми кажете? Ще ми кажете, че три дена не сте яли, може ли да ми направите една малка услуга, да ми дадете едно малко парче хляб, не искам цял самун. Много ще ви бъда благодарен. Мислите ли, че аз няма да ви отрежа едно малко парче? Не мислете, че всички хора са толкова груби. Всичките хора са много услужливи. Ако вие имате нужда от нещо, кажете си просто и всеки човек е готов да ви услужи. Всички трябва да бъдем готови да услужим. Някой ден ти чувствуваш тъга, някоя тъга иде от някъде. Някой ден чувствуваш една радост и тя не е твоя. Някой ден чувстваш побуждение да направиш нещо, но и то не е твое. Всичките стремежи, побуждения не са ваши. Музикантът свири, този стремеж не е негов. Поетът пише, но този стремеж иде от друг свят. Художникът рисува, но и този стремеж иде от друг свят. Героят е герой, но от друг свят иде стремежът му. На всичко туй ние сме носители. Казвате: Нашето. Ние не разбираме така. В света всичко, което Бог е създал, е наше, когато ние работим заради Него. Когато работим само заради себе си, то не е наше.

Сега казвате: Да възвисим себе си, да мислим заради другите. Аз и за това не съм. Аз когато отивам да работя, най-първо ще мисля, че имам глава, после ще помня, че имам сърце, ще помня, че имам и тяло. След това ще започна да мисля за главата на ближния, за сърцето му и за неговото тяло. Ако постъпвам добре с неговата глава, ако постъпвам добре с неговото сърце и тяло, аз ще постъпвам добре и с него. Това е моето разбиране. Ще постъпвам добре с неговата глава, така ще постъпвам и с неговото сърце и с неговото тяло. Тогава няма да мисля, че той е нещо отделно от мене. Аз ни най-малко не мисля, че кракът не е част от мене. Трябва да му услужа на този малкия крак, ще му услужа, ще го омия, понеже утре ще ми бъде потребен в ходенето. Ще омия крака си, ще го помилвам, ще го погаля, утре ще ми бъде полезен за една работа. Всичките хора това са удове на онова Божественото, духовното, от което ние утре ще имаме нужда. Та казвам: Бог е в света, който се проявява чрез нас. Когато се проявява злото чрез нас, ще му турим спирачка. Започваме да учим Господа, казваме: Чакай, чакай. Турците казват: Ни прахан останало, ни кремък. Той извади кремъка с огнивото, цъка, цъка и най-после казва: Ни прахан останало, ни кремък. Аз наричам ума онзи кремък. Виждал съм българи майстори, той носи една кесия с хубава прахън, извади праханта, тури я на кремъка, извади огнивото и като цъкне, запали праханта. Ако вие влезете в едно общество и не можете да запалите вашата прахан, какво ще направите? Българите сега носят кибрит, живеят по модата. Българинът казва: Вярвам

в туй, дето аз мога да си произведа огън. Сърцето е кремъкът, волята е огнивото, а искрата, която ще излезе, то е вашият ум запален. Сега в закона на аналогиите, нещата се представят много лесно, но в аналогиите има и голяма опасност: Ти може да поставиш една аналогия там, дето не трябва. Житното зърно само при добрите условия може да даде добър резултат. При лошите условия, няма да даде. Ако го оставите заровено, то ще изчезне. Една добра мисъл, ако я поставиш на място, тя е динамична. Ние говорим за думата любов. Че ти като произнесеш думата любов, тия вълни да достигнат до външния свят. Че онези същества, като чуят, веднага ще отговорят. Те ще отговорят, както ти, ако си затворил прозорците, слънцето отвън грее, но щом отвориш прозорците, светлината влиза. Казвам: Ако ние при изказването на една дума отворим кепенците, ще влезе светлината, така и като произнесем думата любов, любовта ще нахлуе вътре, и ще ни даде онова, което ние искаме. Сега има едно неразбиране. Всеки един от нас иска да го обичат и другиго като него да не обичат. Виж аз не съм за това. Аз поддържам туй: Аз бих желал вие да се обичате тъй, както мене обичате. Не да ви обичат повече от мене, да ви обичат както мене. Всички трябва да желаете, че както ви обичат вас, така да обичат и всичките други. Както Бог обичате, така да обичате и другите. Това е правилото в света. Сега не искам да се спирам върху туй положение, понеже то е свещенно. Някой път мене ми е крайно неприятно. Бог не мяза на човек, Той не е като нас. Той е същество, за когото няма противоречие. От най-лошите работи може да изкара най-добри. Той злото го превръща на добро. Той познава химията тъй добре, че от всичките киселини може да извади най-хубавите неща за ядене и пиене. Каквото му дадеш, Той ще изкара най-хубавото, няма нещо лошо за Него. Той само знае как да го направи. То е свещенно. Там като дойда, изучавам обущата си. Той го прави, надявам се на Него. И трябва да се надяваме! Бих желел да имате доверие в Бога, както ония, най-добрите деца. Знаеш кои са най-добрите деца? Които никога не са се навъсвали, които никога не са ставали своенравни да се гневят на баща си и майка си. Като му кажат: Иди на чешмата да донесеш вода, то с радост отива, не казва: Не искам. Думата „не мога“ да не съществува. Като мине някой и ти каже: Направи ми една малка услуга, – направи я. Не се отказвайте от малката услуга, която всеки един може да направи. Ти си учил френски език, дойде някой, който не знае да произнесе една дума, кажи му, какво ще ти коствува да му кажеш как се произнася. Каже: Моля, кажи ми тази дума, как се произнася? Или човекът иска да каже нещо и не знае, дали е право. Какво ще ти коствува тебе да му кажеш и да поправиш една малка погрешка. Или, да кажем ти си прозорлив човек и то те пита: Какво мислиш за този? Ти си изучавал човешкия характер, влязла в ума му една лоша мисъл, ти може да му кажеш нещо хубаво.

Тук преди години един гадател казва на един зъболекар, че жена му обича да кръшка. Жена ти обича да кръшка. Заблудил го. Дойде човекът да ме пита, верно ли е. Рекох: Жена ти кръшка толкова, колкото и ти кръшкаш, повече от тебе не кръшка. Ти си мярката, жена ти кръшка толкоз, колкото и ти. Казва: Така, поуспокои ме. Какво ли не влиза в ума му сега. Като казал, че кръшка, какво искал да каже? Гадателът не искал да каже, че кръшка, но искал да каже, че и тя е подвижна, умна. Кръшкате е криво изтълкувано. Ако вземете думата кръшка, крачи, на турски ач значи отвори. Кръшка, то значи жена ти да знае всички места да ти отваря и всички мъчнотии разрешава. Че тя е умна жена. Видяла някой мъж, който обича да кръшка, иска да му отвори вратата на доброто, да се запознае с него. Казва: Този път, по който вървиш, не е добър. Понеже той кръшка, тя отива, този, който кръшка да го тури в правата посока на движението. После имате думите: Играят и очите. Че като е жив човек, очите му играят, като престанат очите да играят, с човека е свършено. Казва: Играят му очите. – Радвай се, че очите му играят, като престанат да играят очите, то е свършено. Изопачени работи. Казва: Много светят очите му. – Че докато светят очите му е хубаво, като станат мъжделяви, като престанат да светят, то е лошо.

Имайте вяра в хората до толкова, до колкото имате вяра в себе си. То е едно от правилата. Но туй становище трябва да го имате по закона на онази любов, която туря в хармония света. Виждали ли сте онзи скулптор, как започва да работи? Най-първо намери онзи камък, изправи го и седне с чука си и започва да удря, чука, чука – като гледаш, като че си играе този човек. Най-първо като удря, отскачат големи парчета, удря с големия чук, после взема по-малък чук и най-после като дойде да отчертае сенките, вземе най-малките чукчета. Провидението постъпва по същия начин. Провидението ни удря. Има нещо в нас, което работи в света. Ще ви приведа примера с нашия знаменит вестникар Шангов. Един ден се разговаряме, френологически го бях измервал. Той ми казва: Вярно е това, което проповядваш и аз ще ти кажа една моя опитност, че всичко в света е за добро. В нашия род всяка година нас ни прихваща нещо, пощуряваме, че трябва да ни пущат кръв. Това в рода ни съществува. Аз като написах една статия, обидих някои военни, биха ме по главата, всички ми писаха състрадателни писма. Но те като ме биха, пуснаха ми кръв и аз оживях. Пуснаха ми кръв и аз започнах да мисля. Тебе ти се случва някакво противоречие в живота, то е точно, което ти трябва. На две години да те бият разбирам, но всеки ден да те бият, не разбирам. На две години да ти пускат кръв – разбирам, но всеки ден – не разбирам. Сега някои като ме слушат, ще кажат, че жените трябва да пуснат малко кръв на мъжете.

Трябва да се роди новото разбиране в света. „И дева зачна". Дева чиста зачна и роди. Туй, което се роди, ще се нарича Емануил, което се тълкува „БОГ С НАС".Сега е въпросът за туй Божественото. Ние проповядваме любовта, за да може туй Божественото да се зачене и да се роди светлината във всеки един човек. Най после туй Божественото и в народите трябва да се зачене. Ако всичките народи заченат туй Божественото , тогава е настанало Царството Божие на земята. Казват: Какво е това новото? Тогава ще цитират: „Всичко това ще бъде, за да се сбъдне реченото от Господа, чрез пророка: Ето Дева зачна и ще роди син и ще се нарече Емануил, което значи „Бог с нас"." Питам: Ако Бог е с нас, какво има да ни мъчи в този свят? Сега вие седите и казвате: Какво трябва да правим. – Чудна работа! Земята е създадена за вас, Слънцето е създадено за вас. Венера е създадена за вас. Марс е създаден за вас. Юпитер е създаден за вас. Сатурн е саздаден за вас. Пък и всичките звезди са създадени за вас. Казвате: Какво ще правим? Религиозните казват: Какво ще правим, като идем в другия свят? Разходки. Оня свят е място на разходки. Който не се разхожда, той се мъчи. Като идеш в оня свят, ще идеш на месечината, 3–4 месеца ще живееш при 150 градуса студ отвън. Доста богата е месечината. След туй ще идете на Венера, на Меркурий, на Слънцето ще идете.

Сега тези неща като ви разправям, мязат на онзи турчин, който ходил в Цариград и като се върнал във Варна, казва на един богат турчин: Научих, че в Цариград искат да те направят шеих ули ислям, това значи най-главното духовно длъжностно лице. Казва му: Не говори такива лъжливи работи. – Тъй чух. След 5–6 деня казва: Я ми кажи за онази работа, какво искали да ме направят в Цариград, че ми е приятно на ухото, като го слушам. Сега като ви говоря така, вие след няколко дена ще ми кажете: Я ни кажи какво казваш, че ще идем на слънцето ли? Че слънцето от сутрин до вечер те търси и изпраща своите благословения. Целия ден когото види, дава. И месечината вечерно време току те търси и звездите те търсят. Всичките благословения на Господа идат отгоре, за да работим на земята. Учеността, всичките изкуства които имате са възможности само когато слънцето грее. Всички изкуства се постигат когато слънцето грее. Всичко се постига, когато месечината грее, всичко се постига, когато звездите греят. Всичко се постига, когато започнем да се обхождаме добре. Колко други изкуства има, които ще дойдат. Вземете един, който прави, който инсталира едно радио. Знаеш колко мъчна работа е. Искам сега да ви окуража. Казвате: Какво ще мислим, ще остареем. Аз бих желал да замените вашата старост с ученост. Колкото остаряваш да поумняваш и млад да ставаш. Желая онези, които се подмладяват да бъдат услужливи и да са готови да услужат. Приятно ми е, когато младият е готов за всяка услуга. Веднъж ми беше приятно да гледам, когато едно малко дете се наведе и завърза обувката на един възрастен човек. Казва: Чакайте да ви

завържа обувката. Тебе ти падне някой път шапката, наведе се, вземе я и ти я даде. Преди пет–шест години зимно време беше, в такова снежно време като днес, въглища нямаме. Натоварили една кола с въглища, тегли я един слаб кон, натоварили го повече отколкото може да носи. Бият го да тегли. Казвам си: Накъде ли носи тия въглища, не зная, че ги носят за Изгрева. Гледам трима гимназисти и три ученички пеят по шосето. Казват: Хайде да помогнем на коня. Като се налепиха на колата момчетата и момичетата, изкараха коня. После започнаха да скачат и отидоха надолу. Казвам: Ето един похвален пример. Казват: Да помогнем на този кон. Няма какво да им проповядваме евангелието. Рекох: Има нещо добро в българите, и в жените, и в мъжете има нещо добро. Като се хванаха за колата конят се насърчи и изтегли колата. Като дойдох тук, видях, че въглищата са за Изгрева. Казвам: Младите момци и моми помагат на Изгрева. Сега ви пожелавам като тия младите моми и момци да се турите на Божествената кола да тръгне напред. Всичките стари подозрения турете на страна. Всичките обезсърчения също ги турете на страна. То не е лесна работа. Като казвам да ги турите на страна, то не е така лесно. Ти го туриш, но то като гумена топка пак се върне. Удари се топката в стената и пак отскочи. Много мъчна работа е. Сега вие не ги удряйте, защото те ще подскочат и ще дойдат пак при вас. Какво трябва да ги правите? Вие трябва да ги държите като тия майстори, които играят с две топки. Едновременно подхвърлят и двете и ги ловят последователно и ги хвърлят нагоре. Върви по пътя и ги хвърля, всяка пада на ръката му. Знае как да ги хвърля. Измерва човекът.

Та казвам: Гумените топки ще ги хвърляте и ще вървите. Вие ги ударите, те отскочат и вие седите на едно място. Ще се движите с двете топки, ще играете. Туй искам да ви кажа: Вашите мисли и вашите чувства трябва да бъдат подвижни. Не се срамувайте от благородните мисли, не се срамувайте от най-хубавите чувства, които може да изкажете. Не се срамувайте и от постъпките, каквито и да са. Всичко трябва да се прави, но хубаво. Хората сега в света трябва да правят добро. Като го правиш да ти е приятно. Господ иска работници в света. Питам: Има ли работници сега на земята? Сега сте проповядвали, искате да станете като апостол Петър и апостол Павел. Те са направили нещо преди две хиляди години. Какви трябва да бъдат сегашните апостоли? После от 12-те апостоли всички ли бяха видни? Павел не беше от 12-те и най-много извърши, най-много писа. Петър беше от 12-те и Йоан беше – те са възлюблените. Този, който не беше от Христовите ученици, най-много писа. Тези, които бяха с Христа, най-малко писаха. Те писаха, но ние сега, което пишем, трябва да го правим. Те писаха и живяха така. Пък и ние трябва да живеем. Те писаха и живяха в техните времена. Ние трябва да живеем и пишем. Както живееш да пишеш. Те писаха в една епоха, която трябваше да се заключи, да се

завърши. Ние сме в една епоха, която сега започва. Трябва да се живее, че после да се пише. Ти любовта ще опишеш, когато тази любов я живееш. Затуй трябва да родите и тогава да живеете за роденото. Преди да сте родили да пишете и то е хубаво, не е лошо. „И Дева зачна и роди и роденото се нарече Емануил, което значи „Бог с нас“.“ И желая тази година Господ да се роди във вас и да знаете, че Господ е във вас. Всяко нещо, което правите и най-малкото нещо, като правите да го правите заради Господа. Работиш с лопатата, работиш с мотиката, с перото пишеш, каквото и да правиш, да го правиш от любов, да не ти се вижда, че една работа е по-благородна. Всяка работа, направена от любов е свещенна. Очистиш обущата с любов, то е свещенна работа. Ако очистиш обущата на един светия, мислиш ли, че не си направил нещо? Мислиш ли, че ако обереш плодовете на едно дърво, че не си направил нещо, че туй невежото дърво напразно си иждивил своя труд? Ти ако намериш едно перо, изгубено от един поет и ти го приемеш, веднага твоят ум ще започне да работи, като него ще пишеш. Ти ако срещнеш един добър човек, светлината, която излиза от него ще дойде при тебе, той ти предава своето настроение. Казваш, в света какво да правя? Ти като срещнеш един добър човек, погледнеш го и му пожелай доброто. Като го срещнеш , кажи: Да те благослови Господ! Срещнеш някоя красива мома ходи, кажи: Да те благослови Господ! Срещнете онзи въоръжен войник, кажи: Да те благослови Господ! Войникът като има любов, той знае да воюва. Благославяйте всички онези, които ги срещате, които отиват да вършат нещо, които изпълняват волята Божия.

Пожелавам да ви благослови Господ, синца да вършите Неговата воля през тази нова година!

Сега да обясня с ръката. Като свиете ръката на юмрук и поставите палеца отгоре, то е физическият свят. Като допрете всичките пръсти заедно с върховете, то е духовния свят. Като допрете само показалеца и палеца, то е Божественият свят. Като свиете ръката на юмрук и поставите палеца отгоре, то е Божественото отгоре, което поставяте. Като съберете всичките пръсти и ги допрете, то е духовния свят. Двата пръста, показалецът и палецът допрени, то е Божественият свят. Другите три пръста те учат, Бог посажда. Човешкото и Божественото трябва да се посадят. Трябва да дойде изкуството (показва безименния пръст), правдата (средния пръст) и религията (първия пръст). Всичките виждат, че ще се тури нещо ново.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

12 беседа, държана на
05.01.1941 год. Неделя 10 ч.с.
Изгрев

1941_01_08 Ще ви бѫде
лекция на Общия Окултен клас

ЩЕ ВИ БѪДЕ

Отче нашъ.

Всичко въ живота е постижимо.

/Направихме упражнението за дишането/.

Това, което хората придобиватъ, е подобно на храната. Знаете какъ сте отхранвали вашитѣ малки деца. Човѣкъ трѣбва да знае какъ да възприема знанието. Като говоримъ за знание – да бѫдатъ хората учени, какво значи ученъ човѣкъ? Нѣкои мислятъ, (че) като станатъ учени, вече всичко постигатъ. Учението е спомагателно срѣдство. Човѣкъ носи условия на учението. Не че сега го придобива, той го проявява. Носи възможности вложени. Като се роди детето – изведнажъ не съзнава. Детето, като се роди, още не съзнава. Туй дете, като се роди на физическото поле, не може да се прояви. Колко време се изисква майката да работи върху детето, гледа го? Майката и бащата виждатъ детето гениално, казватъ: „Вижте очитѣ – гениално е“. Пъкъ то – каква гениалность? Възможности гениални има.

Сега, по отношение на религията, хората мислятъ, че като станатъ религиозни – човѣкъ всичко ще придобие. Не е така. Набоженъ като станешъ, мислишъ, че като е набоженъ, човѣкъ е съвършенъ. Набожниятъ човѣкъ е като една влюбена мома въ единъ момъкъ. Набожниятъ боготвори, момата мисли: „Като него нѣма други“. Щомъ се приближатъ двамата, да заживѣятъ въ една кѫща – започва да му вижда недостатъцитѣ. Най-първо вижда недостатъцитѣ, че не знае да спи (и) хърка. Спали ли сте вие въ стая, дето нѣкой хърка? Азъ имамъ само единъ примѣръ въ моитѣ научни изследвания въ България. То бѣше въ Бѣла. Единъ хотелъ имаше, имаше мѣсто само за двама души. Нѣма друго мѣсто. Дойде хотелджията и казва: „Още единъ пѫтникъ е дошълъ. Може ли да влѣзе?“ – „Може, рекохъ, що не“. Вечерьта, като се поразговорихме, той заспа. Като че десеть прасета има въ стаята, които грухтятъ. Мислѣхъ, че ще престане, чакамъ часъ, два, три – чува се на половинъ километъръ гласа му. Казахъ му да не хърка, той не слуша. Взехъ да го благославямъ, да го магнетисамъ. Като го магнетисахъ – престана всичкото хъркане. Сутриньта, като стана, казва: „Много ми е добре, много добре спахъ тази вечерь“. Азъ нищо не му казвамъ. Ако бѣше видѣлъ, ще каже: „Какво прави? Този човѣкъ ме омагьоса вече“. Ще кажете: „Да може и азъ да го направя“. Азъ не бихъ

желалъ да имате този опитъ, нѣма да може да спите повече. Нѣкой пѫть, като магнетисашъ нѣкого да спи – ще започнешъ ти да хъркашъ. Сега всинца ви имате желание да изправите нѣкого въ неговитѣ погрѣшки. Знаешъ (ли), колко мѫчно е да изправишъ нѣкого въ погрѣшкитѣ му? Като го поправишъ – тѣ ще минатъ въ тебе. Погрѣшкитѣ – това сѫ помия на човѣшкия животъ. Ако искашъ да ги изправишъ – трѣбва да имашъ една трѫба да излизатъ, да ги туришъ въ огъня, да ги изнесешъ навънъ. То е опасно да ги пуснешъ надалече. Да вървятъ по каналъ, както сега имате канализация.

Сега обичате нѣкого и искате да изправите погрѣшкитѣ му. Не ви съветвамъ да се заемате съ това. Самъ да ги поправи. Първо – не ви съветвамъ да се занимавате съ погрѣшкитѣ на хората. Много деца сѫ се осакатявали, като сѫ се подигравали на нѣкой човѣкъ, който заеква. И като се подигравать – тѣ сами започватъ да заекватъ. Подражавашъ (на) нѣщата. Казвамъ: Намѣсто да се занимавашъ съ отрицателнитѣ нѣща – да се занимавашъ съ положителнитѣ. Ако има добро въ човѣка – подражавайте го. Но злото, ако искате да го поправяте – вие ще влѣзете въ него. Не ви съветвамъ да се занимавате съ злото. Човѣкъ, за да изправи една своя погрѣшка, трѣбва да разбира. Запримѣръ – да изправишъ една погрѣшка въ радиото, въ инсталацията на радиото – трѣбва да разбирашъ. Или да изправишъ една погрѣшка въ електричеството – пакъ трѣбва да разбирашъ. Като дойде механикътъ – разбира кѫде да тури жицата. Но онзи, който не разбира – безразлично му е. Една положителна фаза и една отрицателна фаза даватъ различни прояви. Нѣкои хора сѫ положителни. Положителни сѫ, но свѣтлина не даватъ. Положителни въ своята мисъль, но мисъльта не носи свѣтлина. Нѣкои сѫ отрицателни въ мисъльта, но мисъльта носи свѣтлина. Тогава – коя е по-добра? Отрицателната мисъль не може да носи въ себе си положителната, ако нѣма този положителенъ плюсъ. Сега може да се интересувате какъ ще стане. Какъ ставатъ работитѣ? То е външна страна. Изисква се дълго време човѣкъ да живѣе единъ благочестивъ животъ – не е така лесна работа. То е лесна работа да речешъ да живѣешъ, но трѣбва да имашъ знание. Азъ го сравнявамъ съ цигулката. Гледашъ нѣкой цигуларь съ цигулка. Знаешъ (ли), колко мѫчно е на 30 сантиметра да туришъ всичкото изкуство, да свиришъ на две струни, на три, после на четири, пъкъ да правишъ сума фокуси. Като вземешъ нѣкоя нота извънъ времето – де ще го знаешъ? Въ позициитѣ има тънки работи – малко да се мръдне, не е лесна работа. Трѣбва да е роденъ човѣкъ, като хване цигулката. Нѣкой, и да се учи 30 години, може да вземе вѣрно тоноветѣ, но онзи, който е роденъ истински цигуларь – неговиятъ музикаленъ двойникъ излиза и влиза въ рѫката на цигулката. Още като тури пръститѣ – тѣ се привличатъ на цигулката точно на мѣстото, както желѣзото залепва стърготинитѣ, така залепватъ и пръститѣ. И (за)

добриятъ животъ е сѫщиятъ законъ. Нѣкой отъ васъ казва: „Това е дарба“. Какво нѣщо е дарбата? Мислишъ, че нѣщо отвънъ се налива? Събуждатъ се най-първо отъ невидимия свѣтъ центроветѣ на мозъка, после става едно съчетание. Искашъ да се проявишъ, да бѫдешъ благороденъ, мекъ. Какъ ще го проявишъ, кажете ми? Трѣбва да се събуди тази часть на челото, горната и срѣдната часть на мозъка. Искашъ да дадешъ силенъ изразъ на мозъка отзадъ – други центрове трѣбва да се развиятъ. Нѣкой казва: „Волята – после“. Кѫде е волята? Волята е задъ ушитѣ на човѣка.

Та казвамъ: Когато духътъ дойде, той ще ви даде знанието. Трѣбва да започнешъ да изучавашъ себе си, вѫтрешно да изучавашъ. Напримѣръ, ако въ умствено отношение вие сте добре – винаги, като започнешъ да мислишъ, явява се свѣтлина въ ума. Мнозина отъ васъ, като сте били ученици, когато се занимавате съ задачи по математика, геометрия, гледашъ една формула – мѫчна работа е, докато формулата оживѣе. Гледашъ отношенията часъ, два, три – нѣщо свѣтне ти. Започвашъ да разрешавашъ, въ нѣколко часа задачитѣ се разрешаватъ. Другъ пѫть пишешъ по единъ методъ – не върви, по другъ методъ – нѣма резултатъ. Никога не си туряйте на ума: „Той е много духовенъ“. По нѣкой пѫть вие мислите, че вие сте човѣкъ подигнатъ, духовенъ сте. Нѣма да се мине много, понеже животътъ е въ движение и ти въ живота си ще минешъ оттамъ, отдето не искашъ. Може да те прекаратъ, понеже нѣма да минешъ отдето искашъ. Ще те прекаратъ оттамъ, отдето не искашъ. Може да четете книгата на американския изследователь на Южния полюсъ. (Той има) амбиция и отиватъ да изследватъ. Най-после въ него се заражда желание да остане самъ да направи изследвания, да се прочуе. Но виждате какъ се прочува. Турятъ го на едно изпитание около 60 деня – самъ да си шета при единъ студъ 65, 71 до 80 градуса, че му замръзватъ клепачитѣ, че веднажъ ослѣпѣлъ. Замръзнали му клепачитѣ, че трѣбвало да влиза да ги стопля. Таманъ размрази очитѣ, рѫцетѣ замръзнатъ. Скрие се въ чувала, направенъ отъ пухъ, легне, после тури…, яде, повърне храната. Описва той своята слабость. Казва: „Тогава се научихъ на едно нѣщо: Въ самотията, човѣкъ намира Бога“. По-напредъ не е вѣрвалъ. Тогава започва да вѣрва. По-напредъ казва: „Когато ви кажа, тогава ще дойдете“. После, като му казали, че ще дойдатъ – стана му приятно. Наближаватъ, той изтичалъ вънъ, падне тукъ, падне тамъ, най-после припада. Вие не сте живѣли въ самотия. „Най-после започнахъ да се сърдя на цѣлия свѣтъ“. Останалъ само на жена си и на себе си. Дошълъ вече до самосъзнанието и най-после започналъ да се сърди само на себе си. Не искаше да казва на другитѣ, че е боленъ. Срамъ го е да каже. Въ всинца ви има срамъ. Хубаво нѣщо е срамътъ, но срамътъ е намѣсто, когато сме на високо положение, паднемъ и тогава идва срамътъ. Богатиятъ се срамува, когато започне да носи такива

скѫсани, вехти дрехи. Като тури хубава дреха – доволенъ е. Хубаво. Защо ще туришъ да носишъ стари мисли?

Всички говорятъ за старата истина, за стара любовь. Оставете вашата стара любовь, оставете вашата стара истина, пъкъ и старата мѫдрость – всичко туй оставете настрана. Какво има въ старата любовь, кажете ми? Нѣщо минало. Съ какво ще се хвалишъ? Какво има въ старата любовь? Азъ наричамъ не стара любовь. Отъ християнството, любовьта минала въ сегашнитѣ времена. Тази любовь, когато тогава се е проявявала, и сега се проявява. Тя освенъ, че не е остарѣла, но онази любовь, отъ която нищо не е останало, (е) като стара баба. Какво ще ми препорѫчвате? Казвате: „Много красива била едно време“. Красива била, но сега каква е?

Има две крайности въ живота: ако си чрезмѣрно активенъ – ще си създадешъ нещастие, ако си муденъ – ще си създадешъ друго нещастие. Отлагашъ, искашъ нѣщо да направишъ, казвашъ: „Не му е времето сега“. Ти бързашъ, казвашъ: „Време, не време – трѣбва да се направи“. Нѣщата трѣбва да се правятъ на своето време. Сега онѣзи, които сѫ изучавали музика – каква е разликата между ритъмъ и време? Щомъ се тури време въ всѣки тонъ – то е собственость. Ти, като го туришъ въ времето, механизирашъ нѣщата. Тактове имашъ, спазвашъ ги. Ако не спазвашъ – капелмайсторътъ дига шумъ. Времето влиза въ ритъма. Ти опредѣляшъ мѣстото, дето се намира. Колко време трѣбва да утури въ всѣка нота? Кога въ ритъма се дава изражение? Ритъмътъ самъ по себе си носи нѣщо ново. Нѣма нѣщо старо въ него. Той е като приливъ. Приливъ на топлината има. Пролѣтьта е приливъ. Пролѣтьта, лѣтото – приливъ иматъ. Презъ есеньта започва обратенъ процесъ: енергиитѣ отъ северното полушарие отиватъ въ южното, движението отъ северното полушарие минава въ южното, туй движение минава презъ южния полюсъ. Когато енергията е въ южния полюсъ – лѣто има тамъ. Когато енергията минава въ северния полюсъ – има зима тамъ. Казвамъ: Щомъ дойде ритъма, той носи две състояния – пролѣть, вдъхновение въ себе си. Трѣбва да знаешъ, че това ще трае до шесть месеца. Следъ шесть месеца започва обратния процесъ. Като започне този процесъ, пакъ следъ шесть месеца ще се върне.

Религиознитѣ хора често страдатъ отъ този ритъмъ на живота. Като станатъ религиозни – въодушевяватъ се, казватъ: „Божията любовь“. Следъ шесть месеца, като дойдатъ изкушенията, мѫчнотиитѣ, тѣ сѫ на южния полюсъ, слънцето ходи на хоризонта, рѣдко топлината излиза надъ нула градуса. Всичко (е) покрито съ снѣгъ, нѣма ни круши, ни ябълки, нѣма нищо, което да ви радва – само рѣзки промѣни на температурата. Дойдатъ ни изкушения – тѣ сѫ буритѣ, които ставатъ на полюса. Ти въ любовьта, щомъ си поставенъ на северния или на южния полюсъ, трѣбва да си взелъ

мѣрки. Има да зъзнешъ, да треперишъ, ще кажешъ: „Хората сѫ много взискателни“. Всичкитѣ хора, като дойдатъ въ любовьта – отиватъ на двата полюса. Тѣ сѫ изследователи. Затуй азъ, като ви проповѣдвамъ любовьта, азъ не ви водя на полюситѣ, азъ съмъ изключилъ полюситѣ, азъ ходя на екватора. Азъ сега ви говоря за екваториалната любовь, дето има условия да се развива човѣкъ. На екватора има благоприятни условия. По високитѣ планини ще се качите да се приспособите. На нѣкоя планина ще се качите на хиляда, на две хиляди, на 2500, на 3000, на 4000 и на 5–6000 метра. Ще трѣбва да носите кислородъ, понеже на тази височина той (е) рѣдъкъ, ще трѣбва да носите уреди за кислородъ. Не мислете, че може да се качите на 6–7000 метра височина свободно. Ще започнете да се клатите, едва ще вървите нагоре. За да направите една стѫпка, много е трудно. Нѣкои мислятъ, че така лесно може да се качвате на високитѣ върхове. Казвате: „Учителю, заведи ни на Еверестъ“. Германцитѣ толкозъ години правятъ опити, ходятъ. Трудна работа е. Какво ще се качишъ на Еверестъ? Ще кажешъ: „Ку-ку“. Тамъ има снѣгъ, вѣтъръ – колкото искашъ. Ще се качишъ горе, но трѣбва да имашъ прибори за изкуствено дишане, иначе ще се задушишъ. Ако се качишъ на високитѣ области на любовьта – ти ще се задушишъ. Нѣкой казва: „Божествената любовь“. Ти ще се задушишъ въ Божествената любовь. Любовьта трѣбва да я вземете въ хомеопатически дози. Вие искате изведнажъ. Не, то е опасна работа. Не ви съветвамъ въ любовьта много да ядете, защото, ако ядете много – не може да работите, ще ви стане тежко. Малко ще вземешъ, пилюли (имъ) казватъ. Казватъ, че въ бѫдеще ще се хранятъ съ пилюли. Любовьта има малки пилюлчета. Нѣма да правите погрѣшката на онзи монахъ, който заболѣлъ отъ една обикновена болесть. Като монахъ, единъ лѣкарь му далъ известни хапчета и му казалъ да взема по едно парче на день. Щѣло да му вземе месецъ и половина, докато вземе всичкитѣ. Този монахъ си казалъ: „Защо ще вземамъ по едно на день. Всичкитѣ, като ги изгълтамъ за единъ день – ще оздравѣя“. Изгълталъ ги въ единъ день и умрѣлъ.

Като обичашъ единъ човѣкъ, какво значи? Да откриешъ хубавото, великото, което има въ неговия умъ. Да откриешъ нѣщо велико въ неговия умъ, да откриешъ нѣщо велико въ неговото сърдце. Вие говорите за сърдцето, че е покварено. Тѣ сѫ изтъркани фрази, тѣ сѫ нѣща човѣшки. Въ човѣшкото сърдце има нѣщо чисто и велико. Ако тази теория е вѣрна, ако човѣшкото сърдце е покварено, защо Господь казва: „Сине мой, дай си сърдцето“? Има нѣщо хубаво въ човѣшкото сърдце. Когато единъ скѫпоцененъ камъкъ го налепятъ съ каль, не се намалява неговата цена. Не е грѣшно това, нацапалъ се малко. Като го умиешъ, той веднага пречупва цвѣтоветѣ.

Та казвамъ: Хората трѣбваше да открият хубавото, което Богъ е вложилъ въ ума, хубавото, което Богъ е вложилъ въ сърдцето, хубавото, което Богъ е вложилъ въ тѣлото. Въ тѣлото има много хубави работи, въ сърдцето има много хубави работи. Сега азъ говоря не за туй, физическото, сърдце. Надъ пѫпа, подъ лѫжичката, има едно мѣсто – наричатъ го слънчевъ вѫзелъ, нѣкои го наричатъ стомашенъ мозъкъ. Въ скоро време сѫ го наричали сърдцето на човѣка. Тамъ е живѣлъ, тамъ е интуицията на човѣка. По нѣкой пѫть вие чувствувате, (че) нѣщо ви нашепва. Каквото ви нашепва – вѣрно е. Каквото мислите съ мозъка – едва една стотна излиза вѣрно. Долу, подъ лѫжичката, като мислите – всичко е вѣрно, на хиляда мисли само едно ще има изключение. Интуицията е въ слънчевия вѫзелъ. Нѣкой пѫть умътъ се координира съ интуицията, когато сърдцето и умътъ сѫ въ съгласие. Когато мислишъ правилно – въ една мисъль трѣбва да имашъ свѣтлина. Щомъ нѣмашъ свѣтлина – мисъльта ти не е вѣрна. Казвамъ: Щомъ въ единъ религиозенъ животъ влѣзете, ще се зароди мисъльта: „Дали има Господь или нѣма, да не би да съмъ се халосалъ? Що ли си хабя живота съ такива работи?“ То е наше неразбиране. Физическиятъ животъ е толкозъ вѣренъ, колкото Божествениятъ и духовниятъ животъ. Духовниятъ животъ не е нѣщо повече отъ физическия. Физическиятъ животъ е за децата. Духовниятъ животъ е за възрастнитѣ. Божествениятъ животъ е за старитѣ, понеже старитѣ хора въ Божествения животъ сѫ деца. Възрастнитѣ въ духовния животъ сѫ деца. Всички сѫ деца по отношение на духовния свѣтъ. Божественитѣ деца сѫ стари хора за физическия свѣтъ. Старитѣ хора въ духовния свѣтъ сѫ възрастни за физическия свѣтъ, а пъкъ напредналитѣ въ физическия свѣтъ сѫ стари хора за живота. Като влѣзете въ духовния свѣтъ, ще бѫдете млади. Като влѣзете въ духовния свѣтъ, на колко години ще бѫдете? Въ духовния свѣтъ старостьта се опредѣля отъ това, колко пѫти той се е прераждалъ на земята. Прераждалъ се да кажемъ 500 пѫти по сто години – 50 000 години. На 50 хиляди години той е възрастенъ човѣкъ. Като влѣзе тамъ, има ясна представа. Единъ животъ на земята, тамъ като се завърти, като че е една година. Тамъ, като се родишъ, като се върнешъ отъ другия свѣтъ – то е нова година. Слѣзешъ пакъ на земята. Нѣкои иматъ, да кажемъ, десеть хиляди прераждания по сто години. Единъ милионъ години тукъ, на земята. Какъ ще си представите единъ човѣкъ на единъ милионъ години? На единъ милионъ години може всичко да прави, носи въ себе си една ясна представа за хубавото въ свѣта. Запримѣръ казвате: „Ти още не си се научилъ“. Въ ония измѫчвания, които имате вѫтре, не може да видите красивото. Запримѣръ: За насъ е мѫчно да ни хвърлятъ въ вода – ние ще се удавимъ. Рибата да я хвърлятъ въ водата е едно благо. Туй, което за мене е мѫчно, за нея е едно благо. Да кажемъ, (ако) заравятъ нѣкого въ земята – ще го убиятъ. На едно житено зърно, ако го заровятъ въ земята – едно благо е за него. То нѣма да плаче,

но ще се зарадва. Като го забучвашъ въ земята – то се радва. Сега това сѫ нѣща за обяснения.

Ако дойде да разглеждаме сегашния животъ, колко реално ще остане? Ако сегашната наша любовь поставятъ на изпитъ, колко отъ вашата любовь ще бѫде реална? Като поставиха ученицитѣ христови на изпитъ, който бѣше единъ герой за любовьта, кой казваше: „Учителю, ако всичкитѣ да се отрекатъ, азъ, Петъръ, знаешъ ли, сърдцето ми не мръдва. Каквото и да става, азъ нѣма да се откажа“? Гледа го Христосъ, казва: „Сатана(та) иска да те опитамъ, казвамъ ти: Преди петела да е пропѣлъ, три пѫти ще се отречешъ отъ мене“. – „А, (не, не)“. – „Да, да – казва Учительтъ. Ще видишъ“. Върви Петъръ, взе си ножа. Като дойдоха да хванатъ Христа, (Петъръ) казва: „Учителю, да ударя ли?“ Той не го удари въ главата, но му отрѣза ухото. Още като го видя, че не знае да воюва и отсѣче ухото, Христосъ му каза: „Стига, стига. Тази работа съ ножъ нѣма да стане“. Залепи ухото и му каза: „Който вади ножъ, отъ ножъ умира“. (Петъръ) казва: „Не ми позволи Учительтъ“. Той тръгна да върви по пѫтя и казва: „Само да ме бутнатъ“. Като влѣзе въ двора, дойде една слугиня и му каза: „Говорътъ ти показва, че и ти си единъ отъ тѣхъ“. – „Не, не съмъ“. Той забрави. И втори, и трети пѫть се отрече. Хванаха Христа. Ако Христосъ отиваше да се защити съ войска, Петъръ щѣше да извади ножъ най-напредъ. Сега Христосъ е вързанъ. (Петъръ) казва: „Толкозъ слабъ (е) тозъ човѣкъ, да позволи да го вържатъ. Дали ние сме се излъгали? Каква е тази работа? Мислѣхме, (че) Царството Божие ще дойде и на насъ ще даде власть. Сега Го вързаха (и) ще го осѫдятъ, пъкъ ние (ли) ще оправимъ свѣта?“ Не само Петъръ направи това, но единъ отъ възлюбленитѣ ученици /нѣма да му казвамъ името/, като му хванаха дрехата – той избѣга голъ. Мантия имаше, остави си мантията и избѣга. Сега това го изнасямъ за поучение. Този, който остави мантията си – остави старото разбиране на любовьта. Петъръ носеше единъ любовенъ ножъ. Сега всинца носите любовни ножове и мушкате на общо основание. Ушитѣ на хората кълцате. Всичкитѣ мѫже и жени ушитѣ кълцатъ. Въ новата любовь туй, което хората може да ви вzематъ, не е любовь. Любовьта не се нуждае отъ ножове и ние не се нуждаемъ отъ тѣхъ. Когато придобиете любовьта, вече безсмъртие ще имате. Винаги свързвайте любовьта си съ безсмъртието. По нѣкой пѫть имате малъкъ лѫчъ, прозрение. Минава любовьта и заминава. Постоянно човѣкъ се кал(ява) въ любовьта. Човѣкъ трѣбва да влиза и излиза отъ живота, докато се кали да превъзможе. Да знае въ всѣки единъ случай да (я) употрѣби. Тя е една мощна сила. Съ любовь трѣбва да се работи въ човѣшкитѣ мисли, въ човѣшкитѣ желания, така да се работи въ човѣшкитѣ постѫпки, да се работи въ тѣлото, да се съгражда новото тѣло. Любовьта подмладява и тѣлото. Ако ние остаряваме – остаряваме отъ страхъ. Страдаме отъ постоянни внушения. Сега вие си внушавате, но не

може да си внушите, че ще се подмладите. Казвате: „Като умремъ – ще се подмладимъ“. То всѣкога става. Като умрешъ – въ другия свѣтъ ще се подмладишъ. Вие не трѣбва да седите. Вие носите топлината на миналото. Животътъ, който носите, не е само вашъ животъ, но (е) отражение на хиляди други сѫщества. Плащате единъ чуждъ дългъ – наложенъ ви е. Плащате го на поколѣния ваши близки, изплащате дълга и плащате вашия. Лошото не е тамъ, че се изплаща.

Та казвамъ: Освободете мисъльта си. Като се привличате, трѣбва да знаете кой на каква степень на развитие е. Мнозина казватъ: „Азъ много ви обичамъ“. Каква е разликата между обичьта? „Много ви обичамъ“. Каква е мѣрката? „Обичамъ“. Дойде човѣкъ, хлопа на вратата. Казвате: „Моля, сега съмъ легналъ, елате утре“. Това е обичь. Като обичамъ повече – стана отъ леглото, отворя вратата. Казвате: „Моля, не ме безпокойте, елате утре“. Пакъ обича, но се извинява. Казва: „Извинете, неразположенъ съмъ, елате утре“. И то е любовь. Обичамъ повече – ще стана отъ леглото. Сега вие казвате: „Ще пожертвувамъ живота си. Азъ съмъ готовъ да умра“. Тази дума „умиране“ азъ я слушамъ и най-после я разбрахъ. Никой не иска да умира. Момата като се влюби – напуща свѣта на тревогитѣ. Всѣки човѣкъ, щомъ не се тревожи – той се е влюбилъ. Всѣки влюбенъ, който се тревожи – не е влюбенъ. Ти, като забравишъ всичко, не се тревожишъ, ти си се влюбилъ тогава. Сега вие вземете така: той се е влюбилъ – не се тревожи. При влюбването се заражда въ ума единъ потикъ, една жажда да учишъ. Въ тебе се заражда едно желание да се проявишъ благородно. То е влюбване. Най-после се заражда желание да постѫпишъ добре, ставашъ уменъ. Всѣки случай лесно решавашъ. Ти се влюбишъ – мислишъ добре, чувствувашъ добре и постѫпвашъ добре. Така разбирамъ влюбването. Другото влюбване – то е раздвояване на съзнанието, че не знаешъ какво правишъ, не знаешъ какъ да приемешъ човѣка, какъ да се обхождашъ съ него. Казвамъ: Ако единъ учитель се е влюбилъ въ ученицитѣ си – ще се прояви добре. Ако ученицитѣ сѫ се влюбили въ учителя си – тѣ учатъ добре. То е вѣрно. Ако едни въ други сѫ влюбени – отнасятъ се добре. Щомъ не се отнасятъ добре, тогава има противоречие. Азъ ви казвамъ: По нѣкой пѫть не искамъ вие да се измѣните, да станете много добри. Азъ съмъ забелязалъ, ако станете много добри – ставате по-лоши. Такива, каквито сте, да се проявите добре. Петъръ си бѣше Петъръ. Туй, което носите въ себе си отъ хиляди и хиляди поколѣния, да го проявите. Да проявите любовьта, да цъвнете такива, каквито сте. (Нѣкой) казва: „Азъ искамъ да бѫда роза“. Животътъ не е само отъ рози. „Азъ искамъ да бѫда карамфилъ“. Животътъ не е само отъ карамфили. Ти ще цъвнешъ. Като цъвнешъ, ще дойдешъ въ съгласие съ всичко онова, което е цъвнало. Когато дърветата цъвтятъ, тѣ пѣятъ най-хубавата музика. То е оркестъръ. Само пчелицитѣ чуватъ тази музика. И като чуятъ, тѣ отиватъ на този хоръ

да слушатъ. Цъвтенето на дърветата показва най-ниската любовь, която сѫществува въ свѣта. Тази понятна музикална любовь изразяватъ цвѣтята, затова всички вие ги помирисвате, за да възприемете любовьта на най-ниската степень на любовьта. Хубаво е човѣкъ да възприеме, но не съветвамъ певицитѣ да миришатъ цвѣтята, понеже отъ тази любовь се отдѣлятъ такива прашинки, (че) тѣ развалятъ гласа. Даже не препорѫчвамъ нѣкой пѫть да носите цвѣтя. Не ви съветвамъ да кѫсате цвѣтя. Цвѣтята влияятъ на гърлото. Малкитѣ прашинки, които се полепватъ, пречатъ на пѣенето.

Та казвамъ: Турямъ любовьта като една сила, основа за бѫдеще. Вие казвате: „Споредъ Божия Духъ". Но Богъ започва отъ физическия свѣтъ. Ти седишъ на единъ столъ, на едно мѣсто, но ако не ти е удобно – не може да се проявишъ. Хората сѫ практични. Ще турятъ възглавница, (да) седнешъ на меко. Като идемъ на поляната, търсимъ мека тревица да седнемъ на меко, не искаме да сѣдаме на кораво. Като седнемъ на кораво, не може да се въодушевявашъ. Природата е така умна, че е направила меки възглавнички. Сега нѣкои искатъ да станатъ сухи, да нѣматъ възглавнички, да иматъ линия. Азъ съмъ за ония линии, които природата е турила. Азъ съмъ за ония линии – да има достатъчно количество материя. На нѣкои отъ васъ пръститѣ сѫ по-дебели, отколкото трѣбва. На нѣкои отъ васъ носътъ е по-широкъ, отколкото трѣбва. На нѣкои отъ васъ ушитѣ сѫ по-голѣми, отколкото трѣбва.

Азъ не разглеждамъ любовьта практически. За мене любовьта е едно отъ великитѣ проявления на битието вѫтре. Има дни, когато любовьта се проявява. Единъ ясенъ день, едно съчетание на слънцето или на залѣзъ, или на зенита на слънцето, после деньтъ е тихъ, нѣщо величествено има (въ) слънцето, грѣе свѣтлината, не гори, но нѣщо приятно има, разположенъ си. Деньтъ е съчетание по нѣкой пѫть на земята. Нѣкой пѫть атмосферата е пълна съ разумни сѫщества, които слизатъ отъ по-висши сфери, наблюдаватъ земята. Тогава деньтъ е приятенъ. Не ги виждате. Много добре е, че не ги виждате. Ако ги виждате, ще ги безпокоите. Ако човѣкъ е слѣпъ – ще чувствува хубавото влияние на слънцето, което грѣе, но очитѣ ги нѣма. Съ носа си ще усѣща, че цвѣтята (сѫ) цъвнали, съ ушитѣ си ще чува хубавитѣ тонове, съ очитѣ си ще вижда красотата на природата. Вие по нѣкой пѫть искате да видите единъ ангелъ. Че колко ангели има въ човѣшкото тѣло? Виждате ли ли сте човѣшката душа каква красота има? Въ живота по нѣкой пѫть тази душа се проявява. Нѣкой пѫть гледашъ сияещо – нѣщо има. Душата се проявява. Пъкъ тя се скрие, почернѣе лицето, животътъ изчезва. Периодически любовьта се проявява. Тѣзи сѫщества идатъ. Когато тѣ дойдатъ, вие ще се въодушевите, но тѣ искатъ работа. Трѣбва да учите.

/Учительтъ даде едно стихотворение и братъ Симеонъ го прочете/. Който го е писалъ, е билъ вдъхновенъ. Има още много работи, които не сѫ казани. Много пѫти говоримъ за любовьта като нѣщо минало – едно време. Вие се приготовлявате тепърва за любовьта. Въ единъ и сѫщъ моментъ на земята ще бѫдете деца, въ духовния свѣтъ – възрастни и въ Божествения свѣтъ – стари. Ще ги съедините въ едно, ще имате едно пълно проявление на любовьта. На земята ще започнете съ детинската любовь добре, ще свършите зле. Въ духовния свѣтъ ще започнете зле, ще свършите добре. А въ Божествения свѣтъ добре започвате и добре свършвате. Богъ съединилъ двѣтѣ крайности, примирява физическото (и) духовното въ едно. Представете си, че нѣкого, когото обичате, вървите и създадете идея, че той трѣбва да ви поздрави. Той, като дойде, обърне ви гръбъ, не ви погледне даже. Ами че хубаво, азъ вземамъ слънцето. Слънцето ще се спре ли да ме поздрави? Ти вървишъ по пѫтя, азъ може да мисля, че мене гледа. Слънцето гледа всичкитѣ хора. И едно бръмбарче гледа, както и мене. Зависи отъ моето съзнание какъ се е пробудило. Като погледнешъ – виждашъ, че слънцето те (е) погледнало. Въ туй поглеждане виждамъ Божественото. Туй слънце за тебе е създадено. На мене говори и на другитѣ. Отъ слънцето има блага, които идатъ за мене и за всинца ви има. Азъ излизамъ сутринь, вие ще излѣзете по обѣдъ, нѣкой надвечерь – все ще приемете. Но любовната минута сутринь е една, на обѣдъ е друга и вечерь е друга. Сутринь е за децата, на обѣдъ е за възрастнитѣ, вечерь е за старитѣ хора. Сега ние искаме децата да станатъ възрастни. Децата въ своята възрасть да си останатъ деца. Защото отъ физическия животъ като идемъ въ духовния, и тамъ има деца. И въ Божествения свѣтъ пакъ има деца. Само че децата въ Божествения свѣтъ носятъ сила въ себе си, възрастнитѣ носятъ топлина, старитѣ носятъ свѣтлина. Като се съединятъ на едно мѣсто, децата носятъ силата си. Децата сѫ много силни, знаятъ да заповѣдватъ. Едно дете, само като изврѣска, като си нададе гласа, майката и бащата и царь и царица да сѫ – ще станатъ. Той, (царьтъ), за другитѣ не става, генералитѣ трѣбва да му козируватъ, но като се разплаче детето – той козирува предъ него. Една–две години, на третата година бащата казва: „Сега ти ще козирувашъ“. Понеже детето иска да стане възрастно, не иска да спазва детската любовь, която е мощна и силна, започва да проявява духовната любовь. Щомъ станете на земята възрастни – ще ни турятъ на работа. Щомъ станете стари на физическото поле, нали съмъ превеждалъ онзи примѣръ за Св.Никола. Вие сте го чели, (но) не му разбирате смисъла. Далъ съмъ ви да създадете единъ образъ. Единъ турчинъ иде при единъ българинъ и казва: „Защо си турилъ тия?“ Българинътъ ималъ икони (на) Света Богородица и Свети Никола. (Българинътъ) казва: „Да ме пазятъ“. – „Че какъ могатъ? Азъ толкозъ слуги имамъ и постоянно ме крадатъ. Какво имъ плащашъ?“ – „Нищо. Едно кандило имъ паля“. Отива си той, купува

си три икони – Св.Богородица, Св. Георги и Св.Никола. Туря ги, запалилъ кандилото. Чуло се, че наоколо обиратъ хората. Следъ два–три дни обиратъ този бей. Той влиза при иконитѣ, гледа Св.Богородица и казва: „Нѣма да ти се сърдя на тебе, ти дете имашъ, млада си. И азъ да съмъ на твоето мѣсто, ще си гледамъ работата. Св.Георги, и ти си младъ, съ конь, има съ какво да се занимавашъ“. Вижда Св.Никола. – „Този брадатъ, казва, ни дете имашъ, ни конь имашъ. Защо не внимавашъ?“ Обръща иконата съ главата надолу. Случва се, че онѣзи, които откраднали, върнали краденото. – „Вижъ, казва, сега те харесвамъ“. Обръща пакъ иконата съ главата нагоре. – „Онѣзи нека си гледатъ работата, но ти трѣбва да внимавашъ“.

Казвамъ: Стари разбирания има. Като дойдете до тѣхъ, тамъ е погрѣшката. Казвате: „Едно време бѣхме глупави“. Не, децата не сѫ глупави. Азъ съмъ виждалъ толкозъ умни деца. Деца на петь–шесть години, но (съ) проницателенъ погледъ. Чете ти характера. Правилъ съмъ много опити съ момченца и момиченца – много чувствителни сѫ. Като измѣня мисъльта си, оттеглятъ се. Пакъ създамъ доброто разположение, веднага се притеглятъ. Дойде ти да се рѫкувашъ съ нѣкого – Богъ ти казва ти да проявишъ любовьта. Да проявя любовьта – трѣбва да открия една хубава черта въ този човѣкъ. Пъкъ има. Най-малко въ едно минало сѫществувание. Давилъ се нѣкой човѣкъ и въ рѫката му пише, че той го е спасилъ. Написана е една благородна черта. Въ миналото билъ царь – направилъ реформа. Билъ философъ – направилъ нѣкакво съчинение. Билъ ви миналото нѣкоя майка. Билъ нѣкой знаменитъ поетъ – писалъ много добре. Много хубави работи, хиляди хубави работи отвънъ гледашъ, сега нищо не виждашъ. Разбира се, всичко туй е мѫчно да го видишъ. Хората не обичатъ да се ровимъ въ тѣхния животъ. Ние не трѣбва да ги следимъ, да бѫдемъ много внимателни. Цвѣтята, когато цъвтятъ, хубаво миришатъ като минешъ покрай тѣхъ. Голѣмо изпитание е, когато искашъ да откѫснешъ едно цвѣте. Нѣмашъ възпитание. То е едно живо сѫщество цъвнало. То е едно разумно изложение на духовния свѣтъ. Ние ще развалимъ изложението. Че то се радва тамъ. Може да се наведешъ, да го погалишъ, (да) кажешъ: „Колко си хубаво, пъкъ какъвъ ароматъ имашъ. Бихъ желалъ и азъ да бѫда като тебе спокойно, нѣма за нищо да се грижишъ“. Човѣкъ се безпокои, пъкъ то ще се зарадва. Тъй въ себе си ще си кажешъ, пъкъ то ще се зарадва. Лѫчътъ, който (е) излѣзалъ отъ твоитѣ очи, туй цвѣте ще почуствува, че слънце го (е) огрѣло и ще потрепери. Зарадва се, потрепери, че си го погледналъ. Радватъ се цвѣтята. Виждамъ цвѣтята като се усмихватъ. Туй, дето ние виждаме, че нѣщата сѫ мъртви, ние ги гледаме отдалече. Ако отъ близо ги наблюдаваме, ще видимъ, че движение има. Ние не виждаме тия, деликатнитѣ движения. Вземете единъ капелмайсторъ или единъ професоръ по музика – схваща единъ тонъ, схваща ония нюанси. Другитѣ схващатъ само обикновенитѣ тонове,

(а) той слуша, като че единъ тонъ взема. Като вземе нѣкоя пѣсень соль или ла, или ре и вече тълкува. Казва: „Даде единъ нюансъ на чувствата, нѣкѫде взелъ го (е) за примѣръ“. До е напрежение. Седишъ въ ограничение или очаквашъ да дойдатъ благоприятни условия. Веднага тия единици се отварятъ, излюпишъ се. Какъ ще разберешъ това излюпване? Единъ трепетъ има въ това. Той (се) разхожда, минава въ ре, движението дохожда.

Та казвамъ: Има какво да мислите. Нѣкой пѫть седя и нѣкой пита: „Какво има като ида въ оня свѣтъ?“ Казвамъ: „Не ме питай какво има въ оня свѣтъ“. Казвамъ: Питай за този свѣтъ да ви разправямъ, за оня свѣтъ не ме питай. То е толкозъ трудно да се разбере оня свѣтъ. Не че не може да говоримъ. Може да говоримъ, но то е неразбрана работа. Казватъ: „Съ каква храна да се хранимъ?“ Казвамъ: „Отъ въздуха приемамъ“. То не е вѣрно. Въ духовния свѣтъ отъ храната никакви излишеци нѣма. Кухни нѣма – да оставатъ помии, тенджери нѣма. Въ духовния свѣтъ отъ храната никѫде не може да хвърлишъ отъ храната по земята. Всичко е чисто. Знаешъ ли колко е тази храна? Нѣкой пѫть вие казвате: „Нахранихъ се“. Следъ като сѫ ви говорили, казвате: „Нахранихъ се“. Какво сте яли? Може да ви говоря (така, че) да се нахраните. Може да ви говоря така, че да усиля глада. Може да ви говоря за яденето и да се нахраните. Може да ви говоря и да усиля вашия гладъ и жажда. Може да ви дамъ плодъ и този плодъ, като ядете – да се задоволи вашия гладъ. Може да сте гладни и да ви дамъ една ябълка, круша и да ви задоволи вѫтре. Сега се прави възражение. (Нѣкой) казва: „Защо не съмъ подготвенъ?“ Има известно вещество въ ябълката. Онѣзи апарати въ насъ не сѫ подготвени. Духовното тѣло не е подготвено, умственото тѣло не е подготвено. Ние вземаме само физическата страна. Хубавото въ ябълката отива напраздно. Та на васъ бихъ ви казалъ: Всѣки, който яде безъ любовь, той си създава едно болезнено състояние. Ако вземешъ единъ плодъ съ любовь и благодаришъ – то е благословение. Ако всинца бихте яли съ любовь, (трѣбва) да бѫдешъ доволенъ отъ онова, което ви е дадено. Сега ставашъ отъ яденето и казвашъ: „Не е хубаво сготвено“. Всѣки день три–четири часа употрѣбявате за готвене и при това пакъ сме недоволни отъ яденето. Така е въ книгитѣ. Много книги има писани. Тия хора, които сѫ ги писали, сѫ имали много добро желание. Всички, които говорятъ, иматъ много добро желание. Но не е лесна работа да напишешъ една книга. Казвате: „Да обичашъ нѣкого“. Какъ ще го обичашъ? Представете си, че имате да плащате нѣкому. Нѣкой е дошълъ, посетилъ ви е и вие усѣщате, че той е кредиторъ. Кредиторъ ви е, какъ ще го обичате, кажете? Дойде нѣкой министъръ – какъ ще го обичате? За всѣки единъ човѣкъ има особенъ начинъ. Дойде нѣкой беднякъ, него какъ ще посрещнете? Ще му дадете едно левче, малко хлѣбъ, да си върви. Мислите, че сте изпълнили дълга си. Дойде нѣкой просякъ,

казвашъ: „Остани да ядешъ на обѣдъ“. Той казва: „Бързамъ“. Казвате: „Сега нѣмамъ хлѣбъ“. Бърза той, отива да проси. Казвамъ: „Остани за обѣдъ“. Нѣкои просяци оставатъ. Гледамъ му линиитѣ, казвамъ: „Затова си хваналъ този занаятъ“. Като гледамъ линиитѣ, виждамъ, че въ миналото билъ много горделивъ. Сега невидимиятъ свѣтъ го е направилъ да проси, да носи унижение за петь пари, за десеть пари, за единъ левъ да благославя. По-рано билъ нѣкой владика, сега никакъвъ владика не е. Нѣма мантия, седи окѫсанъ. На мнозина съмъ пошепвалъ: „Едно време рекохъ – не си благославялъ. Навремето не си благославялъ“. – „Сега се научихъ“. – „Сега си дошълъ на изпитъ, наближава краятъ, остава ти още една година на просия. Оттамъ насетне ще се уреди работата“.

Та въ любовьта си създайте работа за ума или използвайте работата, която ви е дадена. Каква работа бихте създали на ума си? Каква работа бихте създали на сърдцето си или каква работа бихте създали на тѣлото си? Възпитанието на хората не е така лесно. Човѣкъ възпитава единъ човѣкъ. Дайте свобода. (Нѣкой) казва: „Човѣкъ трѣбва да бѫде свободенъ“. Дайте си свобода да се проявите такива, каквито сте. Запримѣръ: Искамъ да зная – свободенъ ли сте? Турямъ ябълки, круши, череши, казвамъ: Всѣки човѣкъ да си вземе туй, което обича да яде. Ти какъ искашъ – безъ никакви правила? Най-първо всѣки да вземе яденето и да яде, както разбира. Да вземе вилица, ножъ, всѣки да се прояви такъвъ, какъвто е. Турете хубави книги, да видите кой какви книги ще избере – научни книги, проза, поезия, нѣкои научни книги, по математика, каквото и да е. Всѣки да си избере, за да видите какъвъ е.

Сега като дойде (нѣкой), вие започвате да му приказвате, да го обърнете, да го направите религиозенъ. Може би по-рано отъ васъ да е (билъ) по-религиозенъ. Сега, ако е инженеръ – ще му покажете де е разумното инженерство. Този лѣкарь, който се занимава съ болни хора, погледне, пипне пулса, напише рецепта и излѣзе. Не е лѣкарь, лѣкарь така не (се) става. Има известни болести, които произтичатъ отъ обезсърдчението на човѣка, или научно казано – отъ задната часть на мозъка. Има известни болести, които произтичатъ отъ основата на мозъка, отъ разрушителнитѣ способности, отъ чувствата произтичатъ. Има известни болести, които произтичатъ отъ ненормалното ядене. Човѣкъ смѣсва разни храни. Та казвамъ: Едни болести произтичатъ отъ волята, други – отъ надеждата, трети болести произтичатъ отъ любовьта. Щомъ се раздвои умътъ и сърдцето, понеже нарушаватъ закона на любовьта – заболяватъ отъ туберкулоза, става нарушение (на) закона на любовьта. Нарушението (на) закона на вѣрата засѣга нервната система. Когато волята се раздвои, тогава нервната система боледува. Между симпатичната нервна система и между мозъчната нервна система се ражда едно вѫтрешно разстройство. Като се

наруши надеждата пъкъ, става разногласие между мускулитѣ, коститѣ – не може да функциониратъ. На едни мѣста се набира повече кръвъ, на едни мѣста има повече енергия. Много сложно е. Правилъ съмъ много опити. Възстановя надеждата на човѣка – за единъ–два дни оздравѣе човѣка. По нѣкой пѫть казвамъ: „Ти следъ два дни ще бѫдешъ здравъ“. – „Че какъ така?“ Казвамъ: „Дай ми една чаша вода“. Даде една чаша, изваждамъ едно малко пилюлче, едно захарче, туря въ водата. Казвамъ: „Изпий тази вода, следъ два дни ще бѫдешъ здравъ“. После казва: „Отъ онзи цѣръ, дето ми го даде, оздравѣхъ“. За петь пари работа. Нѣкои болести се дължатъ, че той е въ стълкновение съ хората. Дойде единъ свещеникъ при мене, на който ограбиха вѣрата. Иска да напусне свещеничеството. Единъ непреодолимъ страхъ го е обзелъ, не може да служи. Иска да има винаги другъ при него. Сега иска да бѣга. Азъ виждамъ причината – причината е вѣрата въ него. Рекохъ: „Слушай, ако искашъ да ти помогна – нѣма да ме лъжешъ. Ти си направилъ едно престѫпление, въ тебе се е раздвоила вѣрата. Направилъ си нѣщо, не си искалъ извинение“. – „Ще се изповѣдамъ. Нѣма какъ да ти кажа азъ какво съмъ направилъ“. – „Кажи самъ какво си направилъ? Ти сиималъ едно сѫщество, което си го обичалъ много, следъ туй си нарушилъ отношението съ туй сѫщество. Тази болесть се дължи на туй. Нѣма да ме лъжешъ. Ако лъжешъ…“. (Той) казва: „Майка ми ме обичаше, бихъ я и тя умря“. Рекохъ: „Сега ще започнешъ да се молишъ за майка ти, да си възстановишъ мира. То е болесть. Свещеникъ си, ще се молишъ“. Вие считате – какво има отъ това? Много болезнени състояния може да дойдатъ. Нѣмашъ право да ругаешъ хората. Всѣко нѣщо, което правишъ – справедливъ трѣбва да бѫдешъ. Щомъ си направилъ погрѣшка, ще намеришъ по единъ мекъ начинъ да му говоришъ. Нѣма да кажешъ: „Защо го направи?“ Това сѫ безпредметни работи. Човѣкъ трѣбва да държи единство на вѣрата. Не трѣбва да е въ стълкновение съ онѣзи, които обича. Вѣрата не трѣбва да е въ стълкновение по закона на любовьта съ онѣзи, които го обичатъ. Ти да се блъскашъ съ онѣзи, които обичашъ, трѣбва да се разрушишъ. Най-първо трѣбва да бѫдемъ въ единство съ онѣзи, които ни обичатъ, които вѣрватъ въ насъ и, които се надяватъ въ насъ. Не трѣбва да разваляме Божествената връзка. Може да имашъ много погрѣшки, ще гледашъ да възстановишъ връзката. Писанието казва: „Прости дълговетѣ наши, както ние прощаваме“. Прости дълговетѣ на хората на земята. На земята е надеждата. Както Господь прощава, така прощавате и вие. Извинявайте хората въ духовния свѣтъ, тъй както Богъ ви извинява. И най-после – живѣйте тъй, както въ Божествения свѣтъ живѣятъ съ любовь. Туй е. Ако всинца имате тази хигиена – кашлица, хрема, всичко туй ще изчезне. Азъ имамъ две рецепти. Едната е: медъ, черъ пиперъ и ленено семе, индийско орехче, заедно съединени – лѣкуватъ. 10, 15, 20 дена ще вземашъ (на) всѣки единъ часъ.

Туй действува хубаво. Пропорция има. Съединени, счукани – хубаво действуватъ.

Сега азъ представямъ работата така, но не мислете, че е лесна работа. Не е лесна работа да се занимавашъ съ болнитѣ хора, понеже иматъ нервни състояния на трепетъ, трѣбва да се подигнатъ трептенията на тѣлото. Най-първо виждамъ, че той има понижени трептения на тѣлото. Трѣбва да се възстанови неговата надежда. Той има понижени трептения на сърдцето. Трѣбва да се възстанови аурата. Има понижени трептения на мозъка. Знаете (ли), колко мѫчно е да се възстанови това? Щомъ идешъ при единъ боленъ, ще стане една обмѣна. Ако искашъ да му помогнешъ, трѣбва да настане обмѣна между неговитѣ сили и твоитѣ. Ти ще му дадешъ да възприеме отъ това, което е най-здравословно, ще дадешъ отъ своето. Като идешъ въ кѫщи, трѣбва да се чистишъ. Ако не знаешъ да се чистишъ, ще кажешъ: „Урочасахъ“. Мене ми разправяше единъ младъ. Той лѣкувалъ нѣкого, че после него три месеца го е тресла треска. „Лѣкувахъ го. Взехъ единъ котелъ вода, полѣхъ го – треската го напусна, но мене хвана. Три месеца ме държа“. Вие не сте спокойни.

Всички искате да се представите, каквито не сте. Безъ да искате. То е хубаво. Човѣкъ, каквото има въ него, той трѣбва да се отвори. Но практически бихъ ви казалъ за здравословното състояние – търсете здрави хора. Като срѣщнешъ единъ здравъ човѣкъ, дръжъ въ ума си, (че) този, здравия човѣкъ, носи нѣщо хубаво. Когато искате да сте здрави – търсете здравитѣ хора. Когато искате да станете умни – търсете умни хора. Да дойде неговиятъ здравъ мозъкъ, който функционира правилно, да стане една обмѣна. Искашъ да бѫдешъ добъръ – търси добритѣ хора. Защото Богъ е, Който се проявява навсѣкѫде. Като търсишъ добритѣ хора, Богъ ще се прояви въ тѣхъ. Богъ е, Който се проявява въ умнитѣ. Богъ ще се прояви въ добродетелнитѣ, Богъ ще се прояви въ здравитѣ. Богъ се проявява въ всички здрави хора. Като ги търсишъ – вие ще бѫдете здрави. Сега туй да остане за васъ. Никога не разправяйте една теория, която не сте опитали. За вашия опитъ говорете. Най-първо да се занимаете цѣла една година. Намерете единъ здравъ човѣкъ, че като го намерите – да знаете, (че) той е веселъ. Тогава да нѣма нѣкоя работа, която да не искате да направите. Нѣкой отъ васъ ви поставятъ на работа. Ако трѣбва да идете за вода или искате да посадите едно цвѣте, не считайте, че нѣкоя работа е по-горна, каквато и да е работа(та). Не започвайте съ голѣмитѣ работи, съ малкитѣ работи почнете. Имате желание да посадите едно житено зърно, или една слива, или една череша. Имате желание да кажете само една дума. Кажете: „Ще се уреди работата“. Казвате: „Азъ какво ще му доказвамъ, че има Господь“. Кажете: „Ще се уреди работата“. Азъ себе си убеждавамъ, (че) ще се уреди твоята работа. Като се уреди работата, азъ се уча. Който и да

ми каже, азъ съмъ благодаренъ. И той е благодаренъ. Азъ съмъ казалъ, че ще (се) уреди работата, (но) азъ не съмъ благодаренъ и той не може да се ползува. Той иска да каже нѣщо. Казвамъ: „Излѣзъ си, ще оздравѣешъ". (Той) казва: „Изпѫди ме. Питахъ го да ми каже, той ме изпѫди (и) каза: „Иди си, ще оздравѣешъ". Че така става ли?" Казвамъ: „Иди си, ще оздравѣешъ, нищо не ти трѣбва". Следъ единъ месецъ иде, благодари, че (е) оздравѣлъ. Азъ можехъ да го приема по-добре, но ни най-малко да не оздравѣе. Като оздравѣе, азъ не искамъ той да вѣрва въ туй. Азъ искамъ като оздравѣе, да се върне и да благодари. Казвамъ: „Иди си, ще оздравѣешъ". Хубаво е да те изпѫдятъ и да оздравѣешъ. Не трѣбва ли да те изпѫдятъ отъ затвора? Да отворятъ вратата и да ти кажатъ: „Хайде, излѣзъ вънъ". Азъ съмъ постѫпвалъ сѫщо (така) и съ хората, и съ животнитѣ. Кучетата, които иматъ вѣра, безъ позволение сѣдатъ на вратата. То ще те погледне така. Като дойде до вратата – хукне. Ако река да го махна, да го бия – започне да ме лае. Не е туй новото учение.

Всичко онова, което се случва – то е за добро. Опознаватъ се нѣкои души въ време на болестьта. Нѣкои отъ васъ слаби сте въ надеждата, нѣкои слаби сте въ вѣрата, нѣкои сте слаби въ любовьта. Много любовь имате, не знаете какъ да я проявите сега. Запримѣръ: За да проявишъ любовьта си, както трѣбва, какво трѣбва да направите? Когато искашъ пари назаемъ отъ нѣкого, или искашъ услуга – какъвъ видъ да всѣчешъ? Или представете си, че се давите въ нѣкоя река, какъ ще кажешъ: „Я ме извади"? Така ли ще кажешъ? Всѣки човѣкъ въ даденъ случай, когато ти помага, ти ще видишъ – въ този човѣкъ се явява едно сѫщество. Този човѣкъ е слуга. Задъ него седи нѣкой, който те обича. Той е предвидилъ и го турилъ. Задъ него ще видишъ онзи, който те обича. Ще му кажешъ: „Моля, предайте моята голѣма благодарность за услугата, която ми направихте". Казвашъ: „Какво ми е направилъ?" Научете си всинца да благодарите, защото задъ всѣки единъ човѣкъ, който ти направи добро, седи единъ, който ви обича. И ако го обидите – спъвате се. Днесъ го обидите, утре го обидите – тогава си влошавашъ кармата. Ако благодарите, казва (се): „Все, що попросите, като вѣрвате – ще ви бѫде. Все, що попросите, като вѣрвате – ще ви бѫде. Все, що просите, като се надявате – ще ви бѫде. Все, що просите, като любите – ще ви бѫде". Първиятъ законъ: Все, що обичате – ще ви бѫде. Обичашъ – имашъ здраво тѣло, ще го имашъ. Обичате – надявате се. Като вѣрвашъ – пакъ ще имашъ. Като обичашъ – пакъ ще имашъ. Не сполучишъ по единъ начинъ, по втори, по трети. /Гледа часовника/. Днесъ е праздникъ.

По нѣкой пѫть азъ виждамъ, като ви говоря – въ васъ има мисъль, като че имамъ нѣкого предвидъ, като че никаква пакость не сте направили. Не е така.

+1 + 2 = 3

−1 − 2 = −3

1 + 2 = 3

Но резултатитѣ сѫ различни. Който не знае, казва: „Събиране“. Да си туришъ. Дали (ще) туришъ едното първо или двет̀ѣ – не е едно. Въ природата нѣщата иматъ другъ законъ. Първо ти далъ едно плюсъ две, после ти си взелъ едно плюсъ две. Въ количествено отношение е. Но въ природата първо имаме положителенъ резултатъ, после – отрицателенъ. Въ природата имашъ да давашъ два лева и на другъ – единъ левъ, ставатъ три лева. Въ второто имашъ да вземашъ единъ левъ и отъ другъ имашъ да вземашъ два лева, всичко – три лева. Значи си спечелилъ. Въ единия случай си платилъ дълга, въ другия сѫ ти платили на тебе. Нѣкой день вие имате плюсъ, нѣкой пѫть вие трѣбва да давате отъ себе си, трѣбва да излѣзе отъ кесията. Ако семето не излѣзе отъ хамбара, хамбарътъ нѣма да се напълни. Туй, което излиза отъ хамбара – то ще пренесе полза. При тия, въ ограничения свѣтъ, въ първия случай ще се роди синъ, въ втория случай ще се роди дъщеря. Тогава (е) сѫщиятъ законъ: дъщерята ще я дадете, синътъ ще вземе. Синътъ привежда, дъщерята се взема. Сѫщиятъ законъ е и въ мислитѣ: не се раждатъ само момичета, раждатъ се момчета и момичета. Нѣкои мисли ще ги давашъ навънъ, другитѣ ще вземешъ навѫтре. Едни отъ мислитѣ сѫ положителни, други сѫ отрицателни. Едни мисли иматъ женствена мисловна форма. Като разглеждашъ мислитѣ – сѫщото разнообразие има, както тукъ на земята. Нѣкои мисли сѫ грубо облѣчени, нѣкои мисли сѫ мустакати, брадати. Това е само, за да обясня идеята. Законътъ е вѣренъ, че отрицателното и положителното сѫществува въ мислитѣ, въ чувствата. Отрицателното и положителното сѫществува въ постѫпкитѣ. Въ единъ моментъ, ако вие сте положителенъ, въ другъ моментъ вие сте отрицателенъ. Не че е лошо. Ще вземешъ, трѣбва да обработвашъ. Което давашъ, трѣбва да го дадешъ съ съзнание, съ надежда, съ вѣра, трѣбва да го дадешъ съ любовь. Което вземашъ – пакъ съ надежда, съ вѣра, съ любовь да го вземешъ. То е правилното отношение. Което вземашъ, трѣбва да го оценявашъ. Което давашъ, пакъ трѣбва да бѫдешъ разуменъ. Какво раздавашъ навсѣкѫде? „Даромъ сте взели, даромъ давайте“. Богъ дава даромъ, но Той разпредѣля на всичкитѣ много добре. На животнитѣ далъ това, отъ което тѣ иматъ нужда. На малкитѣ буболечки далъ, (отъ) което иматъ нужда. На растенията, на животнитѣ, на човѣка и на всѣки едного отъ хората е далъ. Не дава на всичкитѣ еднакво. Не искайте вие да ви се даватъ еднакви работи. Трѣбва да се събудятъ разнообразни центрове, разнообразни мисли. Всичко това трѣбва постоянно да се събужда, всички центрове да се събуждатъ, всички

мускули. Да не остане нѣкой мускулъ, който да не се тури въ движение. (Нѣкой) казва: „Цѣлъ день работя“. Статистиката показва, че коне, които се движатъ по равно, по-скоро умиратъ отъ онѣзи, които се движатъ по планински мѣста – тѣ умиратъ по-късно. Въ равнитѣ мѣста еднообразни мускули се развиватъ, въ планинскитѣ мѣста – разнообразни. Ония хора, които страдатъ – въ тѣхъ се събуждатъ повече мускули отъ онѣзи, които ходятъ по равното, тѣ по-скоро умиратъ. Вие искате да не страдате, да (не) се мѫчите. Въ мѫчнотиитѣ човѣкъ туря мозъка си на работа, започва да мисли. То е законъ. Ние искаме да бѫдемъ охолни.

Възприемете онзи животъ, който Богъ ми е далъ. По-хубавъ животъ отъ него нѣма. На мене, като ми дадатъ страдания, даже мене искатъ да ме заблудятъ. Азъ, който разбирамъ, и мене искатъ да заблудятъ, че колко повече васъ. Ще дойде нѣкой, ще каже: „Защо си губишъ времето?“ Казвамъ:„Азъ не си губя времето. Ти, който ме занимавашъ, защо си губишъ времето съ мене?“ Знаешъ (ли), (тѣ) сѫ хитри. Дойде нѣкой, започне да те хвали: „Гениаленъ човѣкъ си“. Нѣма да се мине единъ–два часа, казва: „Обичашъ да те мажатъ“. Отворишъ се, той казва: „И ти обичашъ да те понамажатъ“. Сега какво трѣбва да му говоришъ? Азъ по нѣкой пѫть казвамъ: „Азъ мога да ви бѫда въ услуга“. Много добре знаятъ български. Мазането не е Божествено, то е човѣшка работа. Понеже съмъ дошълъ между хората – ще ме мажатъ и азъ ще ги мажа. Кѫщитѣ ще си мажатъ. Азъ мажа, всички мажемъ – то е човѣшка работа. То е една обвивка. Казвамъ: И въ оня свѣтъ има противоречия. Влѣзешъ въ оня свѣтъ, има една зона. Като влѣзешъ – нѣма да те оставятъ епитети отъ памти-вѣка да не ви ги турятъ на гърба. Ще минете презъ такива изпитания, цѣлия адъ, най-ужаснитѣ работи. Не искате да минавате. Тамъ трѣбва да бѫдете въорѫжени съ танкове, нѣкѫде маски трѣбва да имате, ще бѫдете въорѫжени. Не е лесна работа. Да минавате отъ този свѣтъ въ другия не е лесна работа. Нѣкой пѫть ангелъ седи, ще ви вземе на рѫце, но нѣкой пѫть ще излѣзете – нѣма никакъвъ ангелъ, тогава ще ви погнатъ духоветѣ. Сега не искамъ да ви плаша, но само за обяснение. Отчасти е вѣрно. Ще ви погнатъ. Вие трѣбва да учите закона за смирението. Ще се смалите, ще се смалите и най-после – не ви виждатъ, изгубите се, освободите се, но (ще) изгубите формата. Ще ви нападне една тѫга. Спасилъ си се, но всичко (е) взето, нищо не е останало. Минавашъ, никой не иска да знае за тебе, забравенъ си, никой не обръща внимание, ти си чужденецъ.

Казвамъ: Когато Богъ се отдѣли отъ човѣка, или когато човѣкъ се отдѣли отъ Бога, той изгубва своята форма, изгубва своята свѣтлина и топлина. То е ужасно положение, като изгуби свѣтлината на ума, топлината на сърдцето и силата на тѣлото. Нѣма по-голѣмо страдание (да) усѣщашъ,

като че нищо не струвашъ. Самъ оставашъ, нѣкѫде може да си. Ти си като този Бърдъ. Той поне има съобщение съ своитѣ колеги. Минава дълго време, докато се възстанови този вѫтрешенъ миръ. Казвамъ: Дръжте връзкитѣ си. Казвамъ: Дръжте връзкитѣ си съ надеждата на земята. Дръжте връзкитѣ си съ вѣрата на духовния свѣтъ. Дръжте връзкитѣ си съ Божествения свѣтъ. Никога не прекѫсвайте връзкитѣ си при каквито и да сѫ изпитания отъ земята, отъ духовния свѣтъ, отъ Божествения. И въ тритѣ свѣта Богъ еднакво пребѫдва. Всичко е въ Него.

Все, що попросите, като вѣрвате – ще ви бѫде.
Все, що попросите, като се надявате – ще ви бѫде.
Все, що попросите, като обичате – ще ви бѫде.

Добрата молитва.

XX година
14. Лекция на Общия Окултенъ класъ
8 януарий, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ. София.

1941_01_08 Ще ви бъде
Лекция на Общия Окултен клас
Издателство АСК-93

ЩЕ ВИ БЪДЕ

Отче наш. Всичко в живота е постижимо. (Направихме упражнението за дишането.)

Това, което хората придобиват, е подобно на храната. Знаете как сте отхранвали вашите малки деца. Човек трябва да знае как да възприема знанието. Като говорим за знание – да бъдат хората учени, какво значи учен човек? Някои мислят, (че) като станат учени вече всичко постигат. Учението е спомагателно средство. Човек носи условия на учението. Не че сега го придобива, той го проявява. Носи възможности вложени. Като се роди детето – изведнъж не съзнава. Детето, като се роди, още не съзнава. Туй дете, като се роди на физическото поле, не може да се прояви. Колко време се изисква майката да работи върху детето, гледа го? Майката и бащата виждат детето гениално, казват: „Вижте очите – гениално е." Пък то – каква гениалност? Възможности гениални има.

Сега по отношение на религията хората мислят, че като станат религиозни – човек всичко ще придобие. Не е така. Набожен като станеш мислиш, че като е набожен, човек е съвършен. Набожният човек е като една влюбена мома в един момък. Набожният боготвори, момата мисли: „Като него няма други." Щом се приближат двамата да заживеят в една къща – започва да му вижда недостатъците. Най-първо вижда недостатъците, че не знае да спи (и) хърка. Спали ли сте вие в стая, дето някой хърка? Аз имам само един пример в моите научни изследвания в България. То беше в Бяла. Един хотел имаше, имаше място само за двама души. Няма друго място. Дойде хотелджията и казва: „Още един пътник е дошъл. Може ли да влезе?" – „Може, рекох, що не." Вечерта като се поразговорихме, той заспа. Като че десет прасета има в стаята, които грухтят. Мислех, че ще престане, чакам час, два, три – чува се на половин километър гласа му. Казах му да не хърка, той не слуша. Взех да го благославям, да го магнетисам. Като го магнетисах – престана всичкото хъркане. Сутринта, като стана, казва: „Много ми е добре, много добре спах тази вечер." Аз нищо не му казвам. Ако беше видял, ще каже: „Какво прави? Този човек ме омагьоса вече." Ще кажете: „Да може и аз да го направя." Аз не бих желал да имате този опит, няма да може да спите повече. Някой път като магнетисаш някого да спи – ще започнеш ти да хъркаш. Сега всинца ви имате желание да изправите някого в неговите погрешки. Знаеш (ли)

колко мъчно е да изправиш някого в погрешките му? Като го поправиш – те ще минат в тебе. Погрешките – това са помия на човешкия живот. Ако искаш да ги изправиш – трябва да имаш една тръба да излизат, да ги туриш в огъня, да ги изнесеш навън. То е опасно да ги пуснеш надалече. Да вървят по канал както сега имате канализация.

Сега обичате някого и искате да изправите погрешките му. Не ви съветвам да се заемате с това. Сам да ги поправи. Първо – не ви съветвам да се занимавате с погрешките на хората. Много деца са се осакатявали, като са се подигравали на някой човек, който заеква. И като се подиграват – те сами започват да заекват. Подражаваш (на) нещата. Казвам: на място да се занимаваш с отрицателните неща – да се занимаваш с положителните. Ако има добро в човека -подражавайте го. Но злото, ако искате да го поправяте – вие ще влезете в него. Не ви съветвам да се занимавате със злото. Човек, за да изправи една своя погрешка, трябва да разбира. За пример – да изправиш една погрешка в радиото, в инсталацията на радиото – трябва да разбираш. Или да изправиш една погрешка в електричеството – пак трябва да разбираш. Като дойде механикът – разбира къде да тури жицата. Но онзи, който не разбира – безразлично му е. Една положителна фаза и една отрицателна фаза дават различни прояви. Някои хора са положителни. Положителни са, но светлина не дават. Положителни в своята мисъл, но мисълта не носи светлина. Някои са отрицателни в мисълта, но мисълта носи светлина. Тогава – коя е по-добра? Отрицателната мисъл не може да носи в себе си положителната ако няма този положителен плюс. Сега може да се интересувате как ще стане. Как стават работите? То е външна страна. Изисква се дълго време човек да живее един благочестив живот – не е така лесна работа. То е лесна работа да речеш да живееш, но трябва да имаш знание. Аз го сравнявам с цигулката. Гледаш някой цигулар с цигулка. Знаеш (ли) колко мъчно е на 30 сантиметра да туриш всичкото изкуство, да свириш на две струни, на три, после на четири, пък да правиш сума фокуси. Като вземеш някоя нота извън времето – де ще го знаеш? В позициите* има тънки работи – малко да се мръдне, не е лесна работа. Трябва да е роден човек, като хване цигулката. Някой и да се учи 30 години може да вземе вярно тоновете но онзи, който е роден истински цигулар – неговият музикален двойник излиза и влиза в ръката на цигулката. Още като тури пръстите – те се привличат на цигулката точно на мястото, както желязото залепва стърготините, така залепват и пръстите. И (за) добрия живот е същият закон. Някой от вас казва: „Това е дарба.“ Какво нещо е дарбата? Мислиш, че нещо отвън се налива? Събуждат се най-първо от невидимия свят центровете на мозъка, после става едно съчетание. Искаш да се проявиш, да бъдеш благороден, мек. Как ще го проявиш, кажете ми? Трябва да се събуди тази част на челото, горната и средната част на мозъка. Искаш да

дадеш силен израз на мозъка отзад – други центрове трябва да се развият. Някой казва: „Волята – после.“ Къде е волята? Волята е зад ушите на човека.

Та казвам: когато Духът дойде, той ще ви даде знанието. Трябва да започнеш да изучаваш себе си, вътрешно да изучаваш. За пример ако в умствено отношение вие сте добре – винаги като започнеш да мислиш, явява се светлина в ума. Мнозина от вас, като сте били ученици, когато се занимавате със задачи по математика, геометрия, гледаш една формула – мъчна работа е, докато формулата оживее. Гледаш отношенията час, два, три – нещо светне ти. Започваш да разрешаваш, в няколко часа задачите се разрешават. Друг път пишеш по един метод – не върви, по друг метод – няма резултат. Никога не си туряйте на ума: „Той е много духовен.“ По някой път вие мислите, че вие сте човек повдигнат, духовен сте. Няма да се мине много, понеже животът е в движение и ти в живота си ще минеш оттам, отдето не искаш. Може да те прекарат, понеже няма да минеш отдето искаш. Ще те прекарат оттам, отдето не искаш. Може да четете книгата на американския изследовател на Южния полюс. (Той има) амбиция и отиват да изследват. Най-после в него се заражда желание да остане сам да направи изследвания, да се прочуе. Но виждате как се прочува. Турят го на едно изпитание около 60 дни – сам да си шета при един студ 65, 71 до 80 градуса, че му замръзват клепачите, че веднаж ослепял. Замръзнали му клепачите, че трябвало да влиза да ги стопля. Таман размрази очите, ръцете замръзнат. Скрие се в чувала, направен от пух, легне, после тури..., яде, повърне храната. Описва той своята слабост. Казва: „Тогава се научих на едно нещо: в самотията човек намира Бога.“ По-напред не е вярвал. Тогава започва да вярва. По-напред казва: „Когато ви кажа, тогава ще дойдете.“ После като му казали, че ще дойдат – стана му приятно. Наближават, той изтичал вън, падне тук, падне там, най-после припада. Вие не сте живели в самотия. „Най-после започнах да се сърдя на целия свят.“ Останал само на жена си и на себе си. Дошъл вече до самосъзнанието и най-после започнал да се сърди само на себе си. Не искаше да казва на другите, че е болен. Срам го е да каже. Във всинца ви има срам. Хубаво нещо е срамът, но срамът е на място, когато сме на високо положение, паднем и тогава идва срамът. Богатият се срамува, когато започне да носи такива скъсани, вехти дрехи. Като тури хубава дреха – доволен е. Хубаво. Защо ще туриш да носиш стари мисли?

Всички говорят за стара истина, за стара любов. Оставете вашата стара любов, оставете вашата стара истина, пък и старата мъдрост – всичко туй оставете настрана. Какво има в старата любов, кажете ми? Нещо минало. С какво ще се хвалиш? Какво има в старата любов? Аз наричам нестара любов. От християнството любовта минала в сегашните времена. Тази

любов, когато тогава се е проявявала, и сега се проявява. Тя освен че не е остаряла, но онази любов, от която нищо не е останало, (е) като стара баба. Какво ще ми препоръчвате? Казвате: „Много красива била едно време.“ Красива била, но сега каква е?

Има две крайности в живота: ако си чрезмерно активен – ще си създадеш нещастие, ако си муден – ще си създадеш друго нещастие. Отлагаш, искаш нещо да направиш, казваш: „Не му е времето сега.“ Ти бързаш, казваш: „Време, не време – трябва да се направи.“ Нещата трябва да се правят на своето време. Сега онези, които са изучавали музика – каква е разликата между ритъм и време? Щом се тури време във всеки тон – то е собственост. Ти като го туриш във времето, механизираш нещата. Тактове имаш, спазваш ги. Ако не спазваш – капелмайсторът дига шум. Времето влиза в ритъма. Ти определяш мястото, дето се намира. Колко време трябва да тури във всяка нота? Кога в ритъма се дава изражение? Ритъмът сам по себе си носи нещо ново. Няма нищо старо в него. Той е като прилив. Прилив на топлината има. Пролетта е прилив. Пролетта, лятото – прилив имат. През есента започва обратен процес: енергиите от северното полушарие отиват в южното, движението от северното полушарие минава в южното, туй движение минава през южния полюс. Когато енергията е в южния полюс – лято има там. Когато енергията минава в северния полюс – има зима там. Казвам: щом дойде ритъмът, той носи две състояния – пролет, вдъхновение в себе си. Трябва да знаеш, че това ще трае до шест месеца. След шест месеца започва обратният процес. Като започне този процес, пак след шест месеца ще се върне.

Религиозните хора често страдат от този ритъм на живота. Като станат религиозни – въодушевяват се, казват: „Божията любов“. След шест месеца като дойдат изкушенията, мъчнотиите, те са на южния полюс, слънцето ходи на хоризонта, рядко топлината излиза над нула градуса. Всичко (е) покрито със сняг, няма ни круши, ни ябълки, няма нищо, което да ви радва – само резки промени на температурата. Дойдат ни изкушения – те са бурите, които стават на полюса. Ти в любовта, щом си поставен на северния или на южния полюс, трябва да си взел мерки. Има да зъзнеш, да трепериш, ще кажеш: „Хората са много взискателни.“ Всичките хора, като дойдат в любовта – отиват на двата полюса. Те са изследователи. Затуй аз, като ви проповядвам любовта, аз не ви водя на полюсите, аз съм изключил полюсите, аз ходя на екватора. Аз сега ви говоря за екваториалната любов, дето има условия да се развива човек. На екватора има благоприятни условия. По високите планини ще се качите да се приспособите. На някоя планина ще се качите на хиляда, на две хиляди, на 2500, на 3000, на 4000 и на 5000-6000 метра. Ще трябва да носите кислород, понеже на тази височина той (е) рядък, ще трябва да носите уреди за кислород. Не

мислете, че може да се качите на 6000-7000 метра височина свободно. Ще започнете да се клатите, едва ще вървите нагоре. За да направите една стъпка много е трудно. Някои мислят, че така лесно може да се качвате на високите върхове. Казвате: „Учителю, заведи ни на Еверест.“ Германците толкоз години правят опити, ходят. Трудна работа е. Какво ще се качиш на Еверест? Ще кажеш: „ку-ку“. Там има сняг, вятър – колкото искаш. Ще се качиш горе, но трябва да имаш прибори за изкуствено дишане иначе ще се задушиш. Ако се качиш на високите области на любовта – ти ще се задушиш. Някой казва: „Божествената любов“. Ти ще се задушиш в Божествената любов. Любовта трябва да я вземете в хомеопатични дози. Вие искате изведнъж. Не, то е опасна работа. Не ви съветвам в любовта много да ядете защото, ако ядете много – не може да работите, ще ви стане тежко. Малко ще вземеш, пилюли* (им) казват. Казват, че в бъдеще ще се хранят с пилюли. Любовта има малки пилюлчета. Няма да правите погрешката на онзи монах, който заболял от една обикновена болест. Като монах един лекар му дал известни хапчета и му казал да взема по едно парче на ден. Щяло да му отнеме месец и половина, докато вземе всичките. Този монах си казал: „Защо ще вземам по едно на ден. Всичките като ги изгълтам за един ден – ще оздравея.“ Изгълтал ги в един ден и умрял.

Като обичаш един човек, какво значи? Да откриеш хубавото, великото, което има в неговия ум. Да откриеш нещо велико в неговия ум, да откриеш нещо велико в неговото сърце. Вие говорите за сърцето, че е покварено. Те са изтъркани фрази, те са неща човешки. В човешкото сърце има нещо чисто и велико. Ако тази теория е вярна, ако човешкото сърце е покварено, защо Господ казва: „Сине мой, дай си сърцето?“ Има нещо хубаво в човешкото сърце. Когато един скъпоценен камък го налепят с кал не се намалява неговата цена. Не е грешно това, нацапал се малко. Като го умиеш, той веднага пречупва цветовете.

Та казвам: хората трябваше да открият хубавото, което Бог е вложил в ума, хубавото, което Бог е вложил в сърцето, хубавото, което Бог е вложил в тялото. В тялото има много хубави работи, в сърцето има много хубави работи. Сега аз говоря не за туй, физическото, сърце. Над пъпа, под лъжичката, има едно място – наричат го слънчев възел, някои го наричат стомашен мозък. В скоро време са го наричали сърцето на човека. Там е живял, там е интуицията на човека. По някой път вие чувствате, (че) нещо ви нашепва. Каквото ви нашепва – вярно е. Каквото мислите с мозъка – едва една стотна излиза вярно. Долу, под лъжичката като мислите – всичко е вярно, на хиляда мисли само едно ще има изключение. Интуицията е в слънчевия възел. Някой път умът се координира с интуицията, когато сърцето и умът са в съгласие. Когато мислиш правилно – в една мисъл

трябва да имаш светлина. Щом нямаш светлина – мисълта ти не е вярна. Казвам: щом в един религиозен живот влезете, ще се зароди мисълта: „Дали има Господ или няма, да не би да съм се халосал? Що ли си хабя живота с такива работи?“ То е наше неразбиране. Физическият живот е толкоз верен, колкото Божествения и духовния живот. Духовният живот не е нищо повече от физическия. Физическият живот е за децата. Духовният живот е за възрастните. Божественият живот е за старите, понеже старите хора в Божествения живот са деца. Възрастните в духовния живот са деца. Всички са деца по отношение на духовния свят. Божествените деца са стари хора за физическия свят. Старите хора в духовния свят са възрастни за физическия свят, а пък напредналите във физическия свят са стари хора за живота. Като влезете в духовния свят, ще бъдете млади. Като влезете в духовния свят, на колко години ще бъдете? В духовния свят старостта се определя от това колко пъти той се е прераждал на земята. Прераждал се да кажем 500 пъти по сто години – 50 000 години. На 50 хиляди години той е възрастен човек. Като влезе там, има ясна представа. Един живот на земята там като се завърти, като че е една година. Там като се родиш, като се върнеш от другия свят – то е нова година. Слезеш пак на земята. Някой имат, да кажем, десет хиляди прераждания по сто години. Един милион години тук, на земята. Как ще си представите един човек на един милион години? На един милион години може всичко да прави, носи в себе си една ясна представа за хубавото в света. За пример казвате: „Ти още не си се научил.“ В ония измъчвания, които имате вътре, не може да видите красивото. За пример: за нас е мъчно да ни хвърлят във вода – ние ще се удавим. Рибата да я хвърлят във водата е едно благо. Туй, което за мене е мъчно, за нея е едно благо. Да кажем, (ако) заравят някого в земята – ще го убият. Но едно житено зърно ако го заровят в земята – едно благо е за него. То няма да плаче, но ще се зарадва. Като го забучваш в земята – то се радва. Сега това са неща за обяснения.

Ако дойде да разглеждаме сегашния живот, колко реално ще остане? Ако сегашната наша любов поставят на изпит колко от вашата любов ще бъде реална? Като поставиха учениците Христови на изпит, който беше един герой за любовта, кой казваше: „Учителю, ако всичките да се отрекат, аз, Петър, знаеш ли, сърцето ми не мръдва. Каквото и да става, аз няма да се откажа.“ Гледа го Христос, казва: „Сатана(та) иска да те опитам, казвам ти: преди петелът да е пропял, три пъти ще се отречеш от мене.“ – „А, (не, не).“ – „Да, да – казва Учителя. – Ще видиш.“ Върви Петър, взе си ножа. Като дойдоха да хванат Христа, (Петър) казва: „Учителю, да ударя ли?“ Той не го удари в главата, но му отряза ухото. Още като го видя, че не знае да воюва и отсече ухото, Христос му каза: „Стига, стига. Тази работа с нож няма да стане.“ Залепи ухото и му каза: „Който вади нож, от нож умира.“ (Петър) казва: „Не ми позволи Учителя.“ Той тръгна да върви по пътя и

казва: „Само да ме бутнат.“ Като влезе в двора, дойде една слугиня и му каза: „Говорът ти показва, че и ти си един от тях.“ – „Не, не съм.“ Той забрави. И втори, и трети път се отрече. Хванаха Христа. Ако Христос отиваше да се защити с войска, Петър щеше да извади нож най-напред. Сега Христос е вързан. (Петър) казва: „Толкоз слаб (е) тоз човек, да позволи да го вържат. Дали ние сме се излъгали? Каква е тази работа? Мислехме, (че) Царството Божие ще дойде и на нас ще даде власт. Сега Го вързаха (и) ще го осъдят, пък ние (ли) ще оправим света?“ Не само Петър направи това, но един от възлюблените ученици (няма да му казвам името), като му хванаха дрехата – той избяга гол. Мантия имаше, остави си мантията и избяга. Сега това го изнасям за поучение. Този, който остави мантията си – остави старото разбиране на любовта. Петър носеше един любовен нож. Сега всинца носите любовни ножове и мушкате на общо основание. Ушите на хората кълцате. Всичките мъже и жени ушите кълцат. В новата любов туй, което хората може да ви вземат, не е любов. Любовта не се нуждае от ножове и ние не се нуждаем от тях. Когато придобиете любовта, вече безсмъртие ще имате. Винаги свързвайте любовта си с безсмъртието. По някой път имате малък лъч прозрение. Минава любовта и заминава. Постоянно човек се кал(ява) в любовта. Човек трябва да влиза и излиза от живота, докато се кали да превъзмогне. Да знае във всеки един случай да (я) употреби. Тя е една мощна сила. С любов трябва да се работи в човешките мисли, в човешките желания, така да се работи в човешките постъпки, да се работи в тялото, да се съгражда новото тяло. Любовта подмладява и тялото. Ако ние остаряваме – остаряваме от страх. Страдаме от постоянни внушения. Сега вие си внушавате, но не може да си внушите, че ще се подмладите. Казвате: „Като умрем – ще се подмладим.“ То всякога става. Като умреш – в другия свят ще се подмладиш. Вие не трябва да седите. Вие носите топлината на миналото. Животът, който носите, не е само ваш живот, но (е) отражение на хиляди други същества. Плащате един чужд дълг – наложен ви е. Плащате го на поколения ваши близки, изплащате дълга и плащате вашия. Лошото не е там, че се изплаща.

Та казвам: освободете мисълта си. Като се привличате, трябва да знаете кой на каква степен на развитие е. Мнозина казват: „Аз много ви обичам.“ Каква е разликата между обичта? „Много ви обичам.“ Каква е мярката? „Обичам.“ Дойде човек, хлопа на вратата. Казвате: „Моля, сега съм легнал, елате утре.“ Това е обич. Като обичам повече – стана от леглото, отворя вратата. Казвате: „Моля, не ме безпокойте, елате утре.“ Пак обича, но се извинява. Казва: „Извинете, неразположен съм, елате утре.“ И то е любов. Обичам повече – ще стана от леглото. Сега вие казвате: „Ще пожертвам живота си. Аз съм готов да умра.“ Тази дума „умиране“ аз я слушам и най-после я разбрах. Никой не иска да умира. Момата като се влюби – напуща света на тревогите. Всеки човек щом не се тревожи – той се е влюбил. Всеки

влюбен, който се тревожи – не е влюбен. Ти като забравиш всичко, не се тревожиш, ти си се влюбил тогава. Сега вие вземете така: той се е влюбил – не се тревожи. При влюбването се заражда в ума един подтик, една жажда да учиш. В тебе се заражда едно желание да се проявиш благородно. То е влюбване. Най-после се заражда желание да постъпиш добре, ставаш умен. Всеки случай лесно решаваш. Ти се влюбиш – мислиш добре, чувстваш добре и постъпваш добре. Така разбирам влюбването. Другото влюбване – то е раздвояване на съзнанието, че не знаеш какво правиш, не знаеш как да приемеш човека, как да се обхождаш с него. Казвам: ако един учител се е влюбил в учениците си – ще се прояви добре. Ако учениците са се влюбили в учителя си – те учат добре. То е вярно. Ако едни в други са влюбени – отнасят се добре. Щом не се отнасят добре, тогава има противоречие. Аз ви казвам: по някой път не искам вие да се измените, да станете много добри. Аз съм забелязал, ако станете много добри – ставате по-лоши. Такива, каквито сте, да се проявите добре. Петър си беше Петър. Туй, което носите в себе си от хиляди и хиляди поколения, да го проявите. Да проявите любовта, да цъфнете такива, каквито сте. (Някой) казва: „Аз искам да бъда роза." Животът не е само от рози. „Аз искам да бъда карамфил." Животът не е само от карамфили. Ти ще цъфнеш. Като цъфнеш, ще дойдеш в съгласие с всичко онова, което е цъфнало. Когато дърветата цъфтят, те пеят най-хубавата музика. То е оркестър. Само пчелиците чуват тази музика. И като чуят, те отиват на този хор да слушат. Цъфтенето на дърветата показва най-ниската любов, която съществува в света. Тази понятна музикална любов изразяват цветята, затова всички вие ги помирисвате, за да възприемете любовта на най-ниската степен на любовта. Хубаво е човек да възприеме, но не съветвам певиците да миришат цветята, понеже от тази любов се отделят такива прашинки, (че) те развалят гласа. Даже не препоръчвам някой път да носите цветя. Не ви съветвам да късате цветя. Цветята влияят на гърлото. Малките прашинки, които се полепват, пречат на пеенето.

Та казвам: турям любовта като една сила, основа за бъдеще. Вие казвате: „Според Божия Дух." Но Бог започва от физическия свят. Ти седиш на един стол, на едно място, но ако не ти е удобно – не може да се проявиш. Хората са практични. Ще турят възглавница, (да) седнеш на меко. Като идем на поляната търсим мека тревица да седнем на меко, не искаме да сядаме на кораво. Като седнем на кораво, не може да се въодушевяваш. Природата е така умна, че е направила меки възглавнички. Сега някои искат да станат сухи, да нямат възглавнички, да имат линия. Аз съм за ония линии, които природата е турила. Аз съм за ония линии – да има достатъчно количество материя. На някои от вас пръстите са по-дебели, отколкото трябва. На някои от вас носът е по-широк, отколкото трябва. На някои от вас ушите са по-големи, отколкото трябва.

Аз не разглеждам любовта практически. За мене любовта е едно от великите проявления на битието вътре. Има дни, когато любовта се проявява. Един ясен ден, едно съчетание на слънцето или на залез, или на зенита на слънцето, после денят е тих, нещо величествено има (в) слънцето, грее светлината, не гори, но нещо приятно има, разположен си. Денят е съчетание по някой път на земята. Някой път атмосферата е пълна с разумни същества, които слизат от по- висши сфери, наблюдават земята. Тогава денят е приятен. Не ги виждате. Много добре е, че не ги виждате. Ако ги виждате, ще ги безпокоите. Ако човек е сляп – ще чувства хубавото влияние на слънцето, което грее, но очите ги няма. С носа си ще усеща, че цветята (са) цъфнали, с ушите си ще чува хубавите тонове, с очите си ще вижда красотата на природата. Вие по някой път искате да видите един ангел. Че колко ангели има в човешкото тяло? Виждате ли ли сте човешката душа каква красота има? В живота по някой път тази душа се проявява. Някой път гледаш сияещо – нещо има. Душата се проявява. Пък тя се скрие, почернее лицето, животът изчезва. Периодически любовта се проявява. Тези същества идат. Когато те дойдат, вие ще се въодушевите, но те искат работа. Трябва да учите.

(Учителя даде едно стихотворение и брат Симеон го прочете.) Който го е писал, е бил вдъхновен. Има още много работи, които не са казани. Много пъти говорим за любовта като нещо минало – едно време. Вие се приготовлявате тепърва за любовта. В един и същ момент на земята ще бъдете деца, в духовния свят – възрастни, и в Божествения свят – стари. Ще ги съедините в едно, ще имате едно пълно проявление на любовта. На земята ще започнете с детинската любов добре, ще свършите зле. В духовния свят ще започнете зле, ще свършите добре. А в Божествения свят добре започвате и добре свършвате. Бог съединил двете крайности, примирява физическото (и) духовното в едно. Представете си някого, когото обичате, вървите и създадете идея, че той трябва да ви поздрави. Той като дойде, обърне ви гръб, не ви погледне даже. Ами че хубаво, аз вземам слънцето. Слънцето ще се спре ли да ме поздрави? Ти вървиш по пътя, аз може да мисля, че мене гледа. Слънцето гледа всичките хора. И едно бръмбарче гледа както и мене. Зависи от моето съзнание как се е пробудило. Като погледнеш – виждаш, че слънцето те (е) погледнало. В туй поглеждане виждам Божественото. Туй слънце за тебе е създадено. На мене говори и на другите. От слънцето има блага, които идат за мене и за всинца ви има. Аз излизам сутрин, вие ще излезете по обед, някой надвечер – все ще приемете. Но любовната минута сутрин е една, на обяд е друга и вечер е друга. Сутрин е за децата, на обед е за възрастните, вечер е за старите хора. Сега ние искаме децата да станат възрастни. Децата в своята възраст да си останат деца. Защото от физическия живот като идем

в духовния, и там има деца. И в Божествения свят пак има деца. Само че децата в Божествения свят носят сила в себе си, възрастните носят топлина, старите носят светлина. Като се съединят на едно място, децата носят силата си. Децата са много силни, знаят да заповядват. Едно дете, само като изврякса, като си нададе гласа, майката и бащата и цар и царица да са – ще станат. Той, (царят), за другите не става, генералите трябва да му козируват, но като се разплаче детето – той козирува пред него. Една-две години, на третата година бащата казва: „Сега ти ще козируваш." Понеже детето иска да стане възрастно, не иска да спазва детската любов, която е мощна и силна, започва да проявява духовната любов. Щом станете на земята възрастни – ще ни турят на работа. Щом станете стари на физическото поле, нали съм привеждал онзи пример за Свети Никола. Вие сте го чели, (но) не му разбирате смисъла. Дал съм ви да създадете един образ. Един турчин иде при един българин и казва: „Защо си турил тия?" Българинът имал икони (на) Света Богородица и Свети Никола. (Българинът) казва: „Да ме пазят." – „Че как могат? Аз толкоз слуги имам и постоянно ме крадат. Какво им плащаш?" – „Нищо. Едно кандило им паля." Отива си той, купува си три икони – Света Богородица, Свети Георги и Свети Никола. Туря ги, запалил кандилото. Чуло се, че наоколо обират хората. След два-три дни обират този бей. Той влиза при иконите, гледа Света Богородица и казва: „Няма да ти се сърдя на тебе, ти дете имаш, млада си. И аз да съм на твоето място, ще си гледам работата. Свети Георги, и ти си млад, с кон, има с какво да се занимаваш." Вижда Свети Никола. – „Този брадат – казва – ни дете имаш, ни кон имаш. Защо не внимаваш?" Обръща иконата с главата надолу. Случва се, че онези, които откраднали, върнали краденото. – „Виж, казва, сега те харесвам." Обръща пак иконата с главата нагоре. – „Онези нека си гледат работата, но ти трябва да внимаваш."

Казвам: стари разбирания има. Като дойдете до тях, там е погрешката. Казвате: „Едно време бяхме глупави." Не, децата не са глупави. Аз съм виждал толкоз умни деца. Деца на пет-шест години, но (с) проницателен поглед. Чете ти характера. Правил съм много опити с момченца и момиченца – много чувствителни са. Като изменя мисълта си, оттеглят се. Пак създам доброто разположение, веднага се притеглят. Дойде ти да се ръкуваш с някого – Бог ти казва ти да проявиш любовта. Да проявя любовта – трябва да открия една хубава черта в този човек. Пак има. Най-малко в едно минало съществуване. Давил се някой човек и в ръката му пише, че той го е спасил. Написана е една благородна черта. В миналото бил цар – направил реформа. Бил философ – направил някакво съчинение. Била ви в миналото някоя майка. Бил някой знаменит поет – писал много добре. Много хубави работи, хиляди хубави работи отвън гледаш, сега нищо не виждаш. Разбира се, всичко туй е мъчно да го видиш.

Хората не обичат да се ровим в техния живот. Ние не трябва да ги следим, да бъдем много внимателни. Цветята, когато цъфтят, хубаво миришат като минеш покрай тях. Голямо изпитание е, когато искаш да откъснеш едно цвете. Нямаш възпитание. То е едно живо същество цъфнало. То е едно разумно изложение на духовния свят. Ние ще развалим изложението. Че то се радва там. Може да се наведеш, да го погалиш, (да) кажеш: „Колко си хубаво, пък какъв аромат имаш. Бих желал и аз да бъда като тебе спокойно, няма за нищо да се грижиш." Човек се безпокои, пък то ще се зарадва. Тъй в себе си ще си кажеш, пък то ще се зарадва. Лъчът, който е излязъл от твоите очи, туй цвете ще почуства, че слънце го (е) огряло и ще потрепери. Зарадва се, потрепери, че си го погледнал. Радват се цветята. Виждам цветята като се усмихват. Туй, дето ние виждаме, че нещата са мъртви, ние ги гледаме отдалече. Ако от близо ги наблюдаваме, ще видим, че движение има. Ние не виждаме тия, деликатните движения. Вземете един капелмайстор или един професор по музика – схваща един тон, схваща ония нюанси. Другите схващат само обикновените тонове, (а) той слуша, като че един тон взема. Като вземе някоя песен сол или ла, или ре и вече тълкува. Казва: „Даде един нюанс на чувствата, някъде взел го (е) за пример." До е напрежение. Седиш в ограничение или очакваш да дойдат благоприятни условия. Веднага тия единици се отварят, излюпиш се. Как ще разбереш това излюпване? Един трепет има в това. Той (се) разхожда, минава в ре, движението дохожда.

Та казвам: има какво да мислите. Някой път седя и някой пита: „Какво има като ида в оня свят?" Казвам: „Не ме питай какво има в оня свят." Казвам: питай за този свят да ви разправям, за оня свят не ме питай. То е толкоз трудно да се разбере оня свят. Не че не може да говорим. Може да говорим, но то е неразбрана работа. Казват: „С каква храна да се храним?" Казвам: „От въздуха приемам." То не е вярно. В духовния свят от храната никакви излишъци няма. Кухни няма – да остават помии, тенджери няма. В духовния свят от храната никъде не може да хвърлиш по земята. Всичко е чисто. Знаеш ли колко е тази храна? Някой път вие казвате: „Нахраних се." След като са ви говорили, казвате: „Нахраних се." Какво сте яли? Може да ви говоря (така, че) да се нахраните. Може да ви говоря така, че да усиля глада. Може да ви говоря за яденето и да се нахраните. Може да ви говоря и да усиля вашия глад и жажда. Може да ви дам плод и този плод, като ядете – да се задоволи вашият глад. Може да сте гладни и да ви дам една ябълка, круша и да ви задоволи вътре. Сега се прави възражение. (Някой) казва: „Защо не съм подготвен?" Има известно вещество в ябълката. Онези апарати в нас не са подготвени. Духовното тяло не е подготвено, умственото тяло не е подготвено. Ние вземаме само физическата страна. Хубавото в ябълката отива напразно. Та на вас бих ви казал: всеки, който

яде без любов, той си създава едно болезнено състояние. Ако вземеш един плод с любов и благодариш – то е благословение. Ако всинца бихте яли с любов, (трябва) да бъдеш доволен от онова, което ви е дадено. Сега ставаш от яденето и казваш: „Не е хубаво сготвено." Всеки ден три-четири часа употребявате за готвене и при това пак сме недоволни от яденето. Така е в книгите. Много книги има писани. Тия хора, които са ги писали, са имали много добро желание. Всички, които говорят, имат много добро желание. Но не е лесна работа да напишеш една книга. Казвате: „Да обичаш някого." Как ще го обичаш? Представете си, че имате да плащате някому. Някой е дошъл, посетил ви е и вие усещате, че той е кредитор. Кредитор ви е, как ще го обичате, кажете? Дойде някой министър – как ще го обичате? За всеки един човек има особен начин. Дойде някой бедняк, него как ще посрещнете? Ще му дадете едно левче, малко хляб, да си върви. Мислите, че сте изпълнили дълга си. Дойде някой просяк, казваш: „Остани да ядеш на обяд." Той казва: „Бързам." Казвате: „Сега нямам хляб.". Бърза той, отива да проси. Казвам: „Остани за обяд." Някои просяци остават. Гледам му линиите, казвам: „Затова си хванал този занаят." Като гледам линиите виждам, че в миналото бил много горделив. Сега невидимият свят го е направил да проси, да носи унижение за пет пари, за десет пари, за един лев да благославя. По-рано бил някой владика, сега никакъв владика не е. Няма мантия, седи окъсан. На мнозина съм пошепвал: „Едно време рекох – не си благославял. Навремето не си благославял." – „Сега се научих." – „Сега си дошъл на изпит, наближава краят, остава ти още една година на просия. Оттам насетне ще се уреди работата." Та в любовта си създайте работа за ума или използвайте работата, която ви е дадена. Каква работа бихте създали на ума си? Каква работа бихте създали на сърцето си или каква работа бихте създали на тялото си? Възпитанието на хората не е така лесно. Човек възпитава един човек. Дайте свобода. (Някой) казва: „Човек трябва да бъде свободен." Дайте си свобода да се проявите такива, каквито сте. За пример: искам да зная – свободен ли сте? Турям ябълки, круши, череши, казвам: всеки човек да си вземе туй, което обича да яде. Ти как искаш – без никакви правила? Най-първо всеки да вземе яденето и да яде, както разбира. Да вземе вилица, нож, всеки да се прояви такъв, какъвто е. Турете хубави книги да видите кой какви книги ще избере – научни книги, проза, поезия, някои научни книги, по математика, каквото и да е. Всеки да си избере, за да видите какъв е.

Сега като дойде (някой), вие започвате да му приказвате, да го обърнете, да го направите религиозен. Може би по-рано от вас да е (бил) по-религиозен. Сега ако е инженер – ще му покажете де е разумното инженерство. Този лекар, който се занимава с болни хора, погледне, пипне пулса, напише рецепта и излезе. Не е лекар, лекар така не (се) става. Има известни болести, които произтичат от обезсърчението на човека, или

научно казано – от задната част на мозъка. Има известни болести, които произтичат от основата на мозъка, от разрушителните способности, от чувствата произтичат. Има известни болести, които произтичат от ненормалното ядене. Човек смесва разни храни. Та казвам: едни болести произтичат от волята, други – от надеждата, трети болести произтичат от любовта. Щом се раздвои умът и сърцето, понеже нарушават закона на любовта – заболяват от туберкулоза, става нарушение (на) закона на любовта. Нарушението (на) закона на вярата засяга нервната система. Когато волята се раздвои, тогава нервната система боледува. Между симпатичната нервна система и между мозъчната нервна система се ражда едно вътрешно разстройство. Като се наруши надеждата пък, става разногласие между мускулите, костите – не може да функционират. На едни места се набира повече кръв, на едни места има повече енергия. Много сложно е. Правил съм много опити. Възстановя надеждата на човека – за един-два дни оздравее човека. По някой път казвам: „Ти след два дни ще бъдеш здрав.“ – „Че как така?“ Казвам: „Дай ми една чаша вода.“ Даде една чаша, изваждам едно малко пилюлче, едно захарче, туря във водата. Казвам: „Изпий тази вода, след два дни ще бъдеш здрав.“ После казва: „От онзи цяр, дето ми го даде, оздравях.“ За пет пари работа. Някои болести се дължат, че той е в стълкновение с хората. Дойде един свещеник при мене, на който ограбиха вярата. Иска да напусне свещеничеството. Един непреодолим страх го е обзел, не може да служи. Иска да има винаги друг при него. Сега иска да бяга. Аз виждам причината – причината е вярата в него. Рекох: „Слушай, ако искаш да ти помогна – няма да ме лъжеш. Ти си направил едно престъпление, в тебе се е раздвоила вярата. Направил си нещо, не си искал извинение.“ – „Ще се изповядам. Няма как да ти кажа аз какво съм направил.“ – „Кажи сам какво си направил? Ти си имал едно същество, което си го обичал много, след туй си нарушил отношението с туй същество. Тази болест се дължи на туй. Няма да ме лъжеш. Ако лъжеш...“. (Той) казва: „Майка ми ме обичаше, бих я и тя умря.“ Рекох: „Сега ще започнеш да се молиш за майка ти, да си възстановиш мира. То е болест. Свещеник си, ще се молиш.“ Вие считате – какво има от това? Много болезнени състояния може да дойдат. Нямаш право да ругаеш хората. Всяко нещо, което правиш – справедлив трябва да бъдеш. Щом си направил погрешка, ще намериш по един мек начин да му говориш. Няма да кажеш: „Защо го направи?“ Това са безпредметни работи. Човек трябва да държи единство на вярата. Не трябва да е в стълкновение с онези, които обича. Вярата не трябва да е в стълкновение по закона на любовта с онези, които го обичат. Ти да се блъскаш с онези, които обичаш, трябва да се разрушиш. Най-първо трябва да бъдем в единство с онези, които ни обичат, които вярват в нас и които се надяват в нас. Не трябва да разваляме Божествената връзка. Може да имаш много погрешки, ще гледаш да възстановиш връзката.

Писанието казва: „Прости дълговете наши, както ние прощаваме." Прости дълговете на хората на земята. На земята е надеждата. Както Господ прощава, така прощавате и вие. Извинявайте хората в духовния свят, тъй както Бог ви извинява. И най-после – живейте тъй, както в Божествения свят живеят с любов. Туй е. Ако всинца имате тази хигиена – кашлица, хрема, всичко туй ще изчезне. Аз имам две рецепти. Едната е: мед, чер пипер и ленено семе, индийско орехче, заедно съединени – лекуват. 10, 15, 20 дена ще вземаш (на) всеки един час. Туй действува хубаво. Пропорция има. Съединени, счукани – хубаво действат.

Сега аз представям работата така но не мислете, че е лесна работа. Не е лесна работа да се занимаваш с болните хора, понеже имат нервни състояния на трепет, трябва да се повдигнат трептенията на тялото. Най-първо виждам, че той има понижени трептения на тялото. Трябва да се възстанови неговата надежда. Той има понижени трептения на сърцето. Трябва да се възстанови аурата. Има понижени трептения на мозъка. Знаете (ли) колко мъчно е да се възстанови това? Щом идеш при един болен ще стане една обмяна. Ако искаш да му помогнеш, трябва да настане обмяна между неговите сили и твоите. Ти ще му дадеш да възприеме от това, което е най-здравословно, ще дадеш от своето. Като идеш вкъщи, трябва да се чистиш. Ако не знаеш да се чистиш, ще кажеш: „Урочасах." Мене ми разправяше един млад. Той лекувал някого, че после него три месеца го е тресла треска. „Лекувах го. Взех един котел вода, полях го – треската го напусна, но мене хвана. Три месеца ме държа." Вие не сте спокойни.

Всички искате да се представите, каквито не сте. Без да искате. То е хубаво. Човек, каквото има в него, той трябва да се отвори. Но практически бих ви казал за здравословното състояние – търсете здрави хора. Като срещнеш един здрав човек, дръж в ума си, (че) този, здравият човек, носи нещо хубаво. Когато искате да сте здрави – търсете здравите хора. Когато искате да станете умни – търсете умни хора. Да дойде неговият здрав мозък, който функционира правилно, да стане една обмяна. Искаш да бъдеш добър – търси добрите хора. Защото Бог е, Който се проявява навсякъде. Като търсиш добрите хора, Бог ще се прояви в тях. Бог е, Който се проявява в умните. Бог ще се прояви в добродетелните, Бог ще се прояви в здравите. Бог се проявява във всички здрави хора. Като ги търсите – вие ще бъдете здрави. Сега туй да остане за вас. Никога не разправяйте една теория, която не сте опитали. За вашия опит говорете. Най-първо да се занимаете цяла една година. Намерете един здрав човек, че като го намерите – да знаете, (че) той е весел. Тогава да няма някоя работа, която да не искате да направите. Някои от вас ви поставят на работа. Ако трябва да идете за вода или искате да посадите едно цвете не считайте, че някоя работа е по-горна,

каквато и да е работа(та). Не започвайте с големите работи, с малките работи почнете. Имате желание да посадите едно житено зърно, или една слива, или една череша. Имате желание да кажете само една дума. Кажете: „Ще се уреди работата.“ Казвате: „Аз какво ще му доказвам, че има Господ.“ Кажете: „Ще се уреди работата.“ Аз себе си убеждавам, (че) ще се уреди твоята работа. Като се уреди работата, аз се уча. Който и да ми каже, аз съм благодарен. И той е благодарен. Аз съм казал, че ще (се) уреди работата, (но) аз не съм благодарен и той не може да се ползва. Той иска да каже нещо. Казвам: „Излез си, ще оздравееш.“ (Той) казва: „Изпъди ме. Питах го да ми каже, той ме изпъди (и) каза: Иди си, ще оздравееш. Че така става ли?“ Казвам: „Иди си, ще оздравееш, нищо не ти трябва.“ След един месец иде, благодари, че (е) оздравял. Аз можех да го приема по-добре, но ни най-малко да не оздравее. Като оздравее, аз не искам той да вярва в туй. Аз искам като оздравее, да се върне и да благодари. Казвам: „Иди си, ще оздравееш.“ Хубаво е да те изпъдят и да оздравееш. Не трябва ли да те изпъдят от затвора? Да отворят вратата и да ти кажат: „Хайде, излез вън.“ Аз съм постъпвал също (така) и с хората, и с животните. Кучетата, които имат вяра, без позволение сядат на вратата. То ще те погледне така. Като дойде до вратата – хукне. Ако река да го махна, да го бия – започне да ме лае. Не е туй новото учение.

Всичко онова, което се случва – то е за добро. Опознават се някои души във време на болестта. Някои от вас слаби сте в надеждата, някои слаби сте във вярата, някои сте слаби в любовта. Много любов имате, не знаете как да я проявите сега. За пример: за да проявиш любовта си както трябва, какво трябва да направите? Когато искаш пари назаем от някого или искаш услуга – какъв вид да приемеш? Или представете си, че се давите в някоя река, как ще кажеш: „Я ме извади!“ Така ли ще кажеш? Всеки човек в даден случай, когато ти помага, ти ще видиш – в този човек се явява едно същество. Този човек е слуга. Зад него седи някой, който те обича. Той е предвидил и го турил. Зад него ще видиш онзи, който те обича. Ще му кажеш: „Моля, предайте моята голяма благодарност за услугата, която ми направихте.“ Казваш: „Какво ми е направил?“ Научете се всинца да благодарите, защото зад всеки един човек, който ти направи добро, седи един, който ви обича. И ако го обидите – спъвате се. Днес го обидите, утре го обидите – тогава си влошаваш кармата. Ако благодарите, казва (се): „Все, що попросите, като вярвате – ще ви бъде. Все, що попросите, като вярвате – ще ви бъде. Все, що просите, като се надявате – ще ви бъде. Все, що просите, като любите – ще ви бъде.“ Първият закон: все, що обичате – ще ви бъде. Обичаш – имаш здраво тяло, ще го имаш. Обичате – надявате се. Като вярваш – пак ще имаш. Като обичаш – пак ще имаш. Не сполучиш по един начин, по втори, по трети. (Гледа часовника.) Днес е празник.

По някой път аз виждам като ви говоря – във вас има мисъл, като че имам някого предвид, като че никаква пакост не сте направили. Не е така.

1+2=3. -1 -2=-3. 1+2=3. Но резултатите са различни. Който не знае, казва: „Събиране.“ Да си туриш. Дали (ще) туриш едното първо или двете – не е едно. В природата нещата имат друг закон. Първо ти дал едно плюс две, после ти си взел едно плюс две. В количествено отношение е. Но в природата първо имаме положителен резултат, после – отрицателен. В природата имаш да даваш два лева и на друг – един лев, стават три лева. Във второто имаш да вземаш един лев и от друг имаш да вземаш два лева, всичко – три лева. Значи си спечелил. В единия случай си платил дълга, в другия са ти платили на тебе. Някой ден вие имате плюс, някой път вие трябва да давате от себе си, трябва да излезе от кесията. Ако семето не излезе от хамбара, хамбарът няма да се напълни. Туй, което излиза от хамбара – то ще принесе полза. При тия, в ограничения свят, в първия случай ще се роди син, във втория случай ще се роди дъщеря. Тогава (е) същият закон: дъщерята ще я дадете, синът ще вземе. Синът привежда, дъщерята се взема. Същият закон е и в мислите: не се раждат само момичета, раждат се момчета и момичета. Някои мисли ще ги даваш навън, другите ще вземеш навътре. Едни от мислите са положителни, други са отрицателни. Едни мисли имат женствена мисловна форма. Като разглеждаш мислите – същото разнообразие има както тук, на земята. Някои мисли са грубо облечени, някои мисли са мустакати, брадати. Това е само, за да обясня идеята. Законът е верен, че отрицателното и положителното съществува в мислите, в чувствата. Отрицателното и положителното съществува в постъпките. В един момент ако вие сте положителен, в друг момент вие сте отрицателен. Не че е лошо. Ще вземеш, трябва да обработваш. Което даваш, трябва да го дадеш със съзнание, с надежда, с вяра, трябва да го дадеш с любов. Което вземаш – пак с надежда, с вяра, с любов да го вземеш. То е правилното отношение. Което вземаш, трябва да го оценяваш. Което даваш, пак трябва да бъдеш разумно. Какво раздаваш навсякъде? „Даром сте взели, даром давайте.“ Бог дава даром, но Той разпределя на всичките много добре. На животните дал това, от което те имат нужда. На малките буболечки дал, (от) което имат нужда. На растенията, на животните, на човека и на всеки едного от хората е дал. Не дава на всичките еднакво. Не искайте вие да ви се дават еднакви работи. Трябва да се събудят разнообразни центрове, разнообразни мисли. Всичко това трябва постоянно да се събужда, всички центрове да се събуждат, всички мускули. Да не остане някой мускул, който да не се тури в движение. (Някой) казва: „Цял ден работя.“ Статистиката показва че коне, които се движат по равно, по-скоро умират от онези, които се движат по планински места – те умират по-късно. В

равните места еднообразни мускули се развиват, в планинските места – разнообразни. Ония хора, които страдат – в тях се събуждат повече мускули от онези, които ходят по равното, те по-скоро умират. Вие искате да не страдате, да (не) се мъчите. В мъчнотиите човек туря мозъка си на работа, започва да мисли. То е закон. Ние искаме да бъдем охолни.

Възприемете онзи живот, който Бог ми е дал. По-хубав живот от него няма. На мене, като ми дадат страдания, даже мене искат да ме заблудят. Аз, който разбирам, и мене искат да заблудят, че колко повече вас. Ще дойде някой, ще каже: „Защо си губиш времето?“ Казвам: „Аз не си губя времето. Ти, който ме занимаваш, защо си губиш времето с мене?“ Знаеш (*ли*), (те) са хитри. Дойде някой, започне да те хвали: „Гениален човек си.“ Няма да се мине един- два часа, казва: „Обичаш да те мажат.“ Отвориш се, той казва: „И ти обичаш да те понамажат.“ Сега какво трябва да му говориш? Аз по някой път казвам: „Аз мога да ви бъда в услуга.“ Много добре зная български. Мазането не е Божествено, то е човешка работа. Понеже съм дошъл между хората – ще ме мажат и аз ще ги мажа. Къщите ще си мажат. Аз мажа, всички мажем – то е човешка работа. То е една обвивка. Казвам: и в оня свят има противоречия. Влезеш в оня свят, има една зона. Като влезеш – няма да те оставят епитети от памтивека да не ви ги турят на гърба. Ще минете през такива изпитания, целия ад, най-ужасните работи. Не искате да минавате. Там трябва да бъдете въоръжени с танкове, някъде маски трябва да имате, ще бъдете въоръжени. Не е лесна работа. Да минавате от този свят в другия не е лесна работа. Някой път ангел седи, ще ви вземе на ръце, но някой път ще излезете – няма никакъв ангел, тогава ще ви погнат духовете. Сега не искам да ви плаша, но само за обяснение. Отчасти е вярно. Ще ви погнат. Вие трябва да учите закона за смирението. Ще се смалите, ще се смалите и най-после – не ви виждат, изгубите се, освободите се, но (ще) изгубите формата. Ще ви нападне една тъга. Спасил си се, но всичко (е) взето, нищо не е останало. Минаваш, никой не иска да знае за тебе, забравен си, никой не обръща внимание, ти си чужденец.

Казвам: когато Бог се отдели от човека, или когато човек се отдели от Бога, той изгубва своята форма, изгубва своята светлина и топлина. То е ужасно положение, като изгуби светлината на ума, топлината на сърцето и силата на тялото. Няма по-голямо страдание (да) усещаш като че нищо не струваш. Сам оставаш, някъде може да си. Ти си като този Бърд. Той поне има съобщение със своите колеги. Минава дълго време, докато се възстанови този вътрешен мир. Казвам: дръжте връзките си. Казвам: дръжте връзките си с надеждата на земята. Дръжте връзките си с вярата на духовния свят. Дръжте връзките си с Божествения свят. Никога не прекъсвайте връзките си при каквито и да са изпитания от земята, от

духовния свят, от Божествения. И в трите свята Бог еднакво пребъдва. Всичко е в Него.

Все, що попросите, като вярвате – ще ви бъде.
Все, що попросите, като се надявате – ще ви бъде.
Все, що попросите, като обичате – ще ви бъде.

Добрата молитва.

14 лекция на Общия Окултен клас.
8 януари, 1941 г., сряда, 5 ч. сутринта.
Изгрев. София.

1941_01_10 Чистене съзнанието
лекция на младежкия клас

ЧИСТЕНЕ СЪЗНАНИЕТО

„Отче наш“

Направихме упражнението на дишането. Ръцете нагоре над главата – вдишване. Задържане ръцете с допрени пръсти – задържане на дъха. Спускане ръцете отстрани – издишване. Пет пъти.

Лявата ръка настрани. Дясната допира пръстите на лявата, постоянно се движи към рамото и после настрани. Сега пръстите на лявата ръка допират пръстите на дясната, лявата ръка се движи към рамото настрани. Това се прави три пъти.

Вземете един такъв обикновен процес, какъвто е животът. Най-първо ви се вижда, че е много лесен животът. Казвате: „Аз живея“, но нямате една ясна представа какво е животът. Някой път вие се безпокоите. Безпокойството, то не е животът. Някой път вие се обезсърчавате. И това не е живот. Или радвате се. И това не е живот, защото и радостта ви скоро се сменя. Защо се радвате, и вие не знаете. Радвате се, имате едно приятно настроение.

Хората се намират на разни степени на съзнание. Да съзнаваш нещо значи да преживяваш нещо, да имаш истинска оценка. Да го съзнаваш значи да го опитваш в три посоки: когато е в покой, когато е в движение и когато е в разширение, когато има светлина. Красивият живот, той е животът на светлината. Вие искате да видите един красив свят, това са ред тела, то са степени, то са хора, които носят съзнание. Трябва да приемете всичките блага на светлината, преплитат се. Вие може научно да правите изследвания. Когато имате едно отлично настроение на чувствата, ако имахте един отличен термометър да измервате, щяхте да видите, че когато човек се радва, топлината се различава. Има една топлина, която причинява скръб. Има една топлина, която причинява радост. Степени има пак на самата радост. Радостта е някога кратковременна, след това се сменя. Има една топлина, която е във възходяща степен. Тия работи за вас са непонятни. Как топлината е възходяща, накъде е?

Когато едно дърво расте и казваме, че е във възходяща степен, накъде е възходящата степен на дървото? То едновременно расте надолу, нагоре, настрани, навсякъде. Не само в една посока, дървото не расте само нагоре, растенето е и надолу. Растенето е някъде нагоре към онзи център, за който

ние се държим, той е нагоре. Надолу има друг център. Надолу е онзи център, който сгъстява материята. Нагоре наричат онзи център, който разредява материята. Нагоре е центърът, който отслабва движението. В единия център движението се усилва, в другия се отслабва. Единия го наричаме положителен, другия го наричаме отрицателен.

По някой път мислите: „Защо нашият живот тече?" Къде тече животът? Накъде тече? Казвате: „Скърбен живот." Животът може ли скръбно да тече? Какво разбирате под думата скръб?

Нека вземем да разсъждаваме за най-обикновените процеси. Имаме процеса на храненето, имаме процеса на дишането, имаме повисш процес на мисълта, на чувстванията. То са все процеси. Но нека вземем процеса на храненето. Имате хубава храна. Представете си, че храната е хубава. Но щом приемете храната, някой път ви стане неприятно. Някой път има нещо в храната, което не ви е приятно. Ако ви заставят тази храна да ядете, ще се яви разстройство на стомаха. Някой път, след като ядеш, всяка хапка, която дъвчеш има, нещо, което те вдъхновява. Когато човек е доволен от яденето, вие не сте забелязали, има едно движение много музикално на устата, има едно триене на зъбите, също много музикално. Като се допират зъбите, дават една особеност на звуковете. Кътните зъби дават басовите тонове, резците, като се допират, дават сопрана.

Човек трябва да бъде музикален, за да може да разбира. Тогава казвате: „Бъдещето какво ще бъде?" Кое е бъдещето? Вие считате бъдещето – нещо занапред някъде, не го знаете къде е. За мене бъдещето е разумно. Всяко нещо, което е разумно, е бъдеще. Всяко нещо, което е глупаво, това е минало. Бъдещето е разумно. Бъдещето е вярата, минало[то] е безверието. Бъдещето е любовта. Вие си представяте любовта това, което не е. Любовта е разумното в света, то е навсякъде. В каквато посока да се подвижиш, то е там. Човек, щом не намери [разумното], мъчно е да се ориентира. В живота човек може да се заблуди. Като изгуби своето бъдеще, той се обезсърчава.

То са четири точки, с които се ориентираме: точката, от която слънцето изгрява и точката, в която залязва; има една точка вдясно и има една точка вляво. В един мъглив ден ти може да загубиш тия четири точки и да не знаеш накъде да се движиш. Всичките ония приятни работи, онова разумното, то е изтокът на човека. Къде е изтокът на човека? Вие накъде го търсите? Вашият изток в съзнанието накъде е? Вие по някой път се молите на Господа. Накъде си Го представяте? Как си Го представяте? Накъде подигате ума си? Имате ли ясна представа? Имате представа – туряте Го

някъде в ума. Вие Го поставяте някъде. Вие мислите, но това пространство на вашата мисъл е съвсем друго пространство проектирано.

Имате две състояния: обичате един човек, веднага виждате в него нещо Божествено. Не знаете какво е Божественото. Щом не обичате човека, казвате: „Няма нищо Божествено“, виждате един човек тъмен. Божественото има светлина, виждате го в една светла красота. Не го обичате – виждате го тъмен. Питам, туй светлото къде го виждате? Този човек го държите в съзнанието си. Държите го цял, какъвто е. Казвате: „В съзнанието ми е.“ На кое място го държите в съзнанието? Държите го някъде във въздуха, но в този въздух го проектирате в един умствен свят. Държите го и няма да ви тежи, никаква тежест няма. Тежи той само във въздуха. Щом не го обичате, той изчезва из вашия свят. А пък някой път, щом не го обичате, той седи там. Щом е разумен, изчезва. Щом е неразумен, не изчезва – той седи на едно място. Той иска да ти каже: „Дали ме обичаш, или не, не ме интересува, аз тук ще седя.“ Дойде, ти го носиш и казваш: „Дано да се махне, да го не виждам.“

Да допуснем, че вие направите някоя голяма пакост. Този, когото сте наранили, направили сте му пакост, не се маха, преследва ви. Нанесли сте му рана, виждате раната на кое място е. Ако направите пакост на един добър човек, той се изтегля от съзнанието. Щом направите пакост на един неразумен човек, той седи в съзнанието. По някой път вие искате да си направите предмета ясен. Може човек да е много учен, пък предметът да не е ясен заради него.

Например вие не можете да определите степента на една любов, която не се изменя. Има една любов, която се мени. Има друга любов, която не се мени. Как бихте познали, че един човек ви обича, тъй както обича себе си, туй да е вярно сто и един процента? Колко от вашите проекции на любовта са верни? Казвате: „Божественото.“ Божественото го виждате, но по едно време виждате, че никак не е Божествено. Кое е било Божественото? Ако е бил Божествен, Божествен е. Ако не е бил Божествен, не е Божествен. Божествените неща не могат да бъдат Божествени и после да бъдат небожествени. От де ще се яви Божественото в човека, ако го няма там? Или пък накъде ще изчезне Божественото? Сега то е въпрос на вашата мисъл.

Не само вие, но даже учените и най-напредналите, светиите, по някой път имат противоречия. Светията може да се обезсърчи. След като живял четирийсет–петдесет години, че е достигнал до една степен, дето е свободен от противоречия, след четирийсет и пет години изпъкнат неща в неговото съзнание, неща, които той не ги знае – дошло, без да го види.

Вижда го в съзнанието си. Представете си един човек, един светия, избегнал от грешния живот. Иска да се освободи от всички ония неща, които изпъкват в съзнанието му. Четирийсет години той живее и после пак дойдат тия неща и се намесят в съзнанието. Казва: „Колко съм бил глупав. Трябва да си пийна малко винце." В него се зароди желанието да види какво е винцето. Не много да пие, но само да вкуси, с края на езика си да го близне. После, яде му се малко месце, да си близне пак с езика – една печена риба – да си близне, не да яде. Като види, в него се зароди желание да близне рибата.

Вие всички търсите щастието. Като срещнете някого, мислите, че ще бъдете щастливи с него. Сега щастието откъде иде? То, щастието, е вложено в самия човек. Ти имаш пет сетива. Не е ли щастие, че имаш очи и можеш да виждаш? Не е ли щастие, че можеш да чуваш? Щом чуваш, ти е приятно. Храниш се, приятно ти е. Щом не се храниш, в тебе веднага настава едно състояние. Или пипаш някой предмет – някой път ти е приятно, някой път никак не ти е приятно.

Казвам, човек трябва тепърва да пречиства тялото. Кра[ищата] на пръстите да бъдат толкоз фини, да възприемат хубавите енергии и вие да усещате трептенията какви са. Щом пипнете един предмет, ръката да показва какъв е предметът – добър ли е, или не. Когато се пипате с вашите другари, ръкувате се, и тогава усещате. Някой път ръкуването е приятно, някой път не е приятно. То е един дълъг процес. Тези чувствания се отнасят към предната част на мозъка. В белите нишки, там се изявява съзнанието. Ако човек знае как са организирани тия нишки, той ще знае и развитието на човека. Тия влакна са повече в мозъка. Щом намалеят тия влакна в съзнанието, животът потъмнява.

Когато вие проектирате една мисъл в една гъста материя, тя се проектира напред и се натрупват известни облаци. Изгубвате естествената светлина, която имате. Вие изгубвате вяра в себе си. Казвате: „Аз не мога да мисля." Ако вашето око не може да вижда, кой е причината? В окото ли е причината, или във вас? Например, когато вие се разгневите, всякога вашите чувства ще изпратят повече топлина в очите, отколкото трябва. Ако скърбите, скръбта има известна топлина. Тази топлина, която изпращате в очите, поврежда очите. Всякога човек трябва да има едно хармонично състояние, защото туй състояние се предава на кръвта. Кръвта на един скърбен човек се отличава. Повредата може да е микроскопическа, но като се повтаря хиляди пъти, тази повреда упражнява влияние, натрупване става.

Например има една скръб, която пречиства нервната система, пречиства и симпатичната нервна система. Има една скръб музикална. Ако един човек бихте го увеличили, колкото цялата земя да стане, тогава ще може да наблюдавате ония процеси, които стават в тялото. Ще наблюдавате как се пречиства нервната система и как се цапа. Някой път, като погледнете, вашата памет е зацапана, затова не може да помните. Или не може да разсъждавате – зацапана е вашата мисъл. Какво трябва да направиш? Трябва да пречистиш. Ти не може да устоиш, нямаш устой вътре, ако нервната ти система не е чиста. При сегашните условия казвате, че човек трябва да мисли. За да мисли, вече трябва да има една нервна система, която е чиста. Сега говорим за физическото тяло, тъй както е направено.

Вие по някой път се оглеждате в огледалото и не се харесвате. Вие не харесвате, което вашият дядо направил. Дядо ви, да кажем, направил една къща, той както разбирал. Той си заминал и те оставил да живееш в нея. Прозорците не ти харесват, че са малки. Започваш да критикуваш. Какво ти коства да вземеш и да разшириш? Викни някой майстор, разшири ги, да има повече светлина. Или някоя гънка на стаята не ти харесва. Дядо ви толкоз разбирал. Ти вземи, че го поправи. Сега, какво са направили другите преди вас, внесете едно преобразование. Какво ви коства да бъдете спокойни? Разтревожите се. Но дядо ви направил един инструмент толкоз чувствителен – когато направите нещо, той започва да дрънка.

Ако имате един звънец – представете си, че това представя един звънец, окачен някъде, този звънец най първо седи спокойно. Като започне да го духа вятърът, той започва да удря. Ако вятърът е силен, ще удря повече. Той ще ви показва степента на движението. Вие сте неспокойни, вашият звънец дрънка. Какво лошо има в това? Щом дрънка, вие се безпокоите.

Вие трябва да знаете какви са вашите условия. Сега има известни скърби, които са фиктивни. Например всякога, когато ще стане атмосферна промяна в природата, по някой път тия промени разширяват капилярните съдове, по някой път ги свиват. При свиването на капилярните съдове чувствате потискане, неразположение. По някой път лятно време има голяма мараня, топлина. После, времето е тихо, нищо не лъха, вие сте неразположен. Когато времето се оправя, вашите капилярни съдове се разширяват, тогава вие сте весел. Когато се свиват, вие чувствате, че нещо ви души. Това да не ви безпокои. Щом сте неразположен, времето ще се развали. Щом сте разположен, времето ще се оправи. Казва: „Весел съм.“ Времето ще се оправи.

Петлите, които са много чувствителни, когато ще се разваля времето, те кукуригат. Когато ще се оправя, пак кукуригат. Когато ще стане

землетресение, петлите мълчат, хич не пеят. Казва: „Страшна работа.“ Щом престанат да пеят петлите, нещо лошо има – свиват се капилярните съдове, ти си неразположен. Сега казваме: „Защо петелът пее?“ Понеже от земята се отделя голямо количество електричество, от пластове, които се търкат, то като влезе в организма, свиват се капилярните съдове, изстудява се, чувства нещо страшно.

По някой път всички може да чувствате известни промени. Чувствате, че някой човек ще се разболее. Може да чувствате, че болестта ще дойде или може да чувствате, че работите някому ще се оправят. Барометърът може да предсказва дали времето ще се развали, или ще се оправи, понеже има спадане и покачване в барометъра. При спадането и подигането на барометъра каква е разликата в налягането? Когато възприемате голямо налягане, вие сте скръбни. Когато налягането е по-малко, естествено, вие имате едно разположение.

Та казвам, има три вида налягания. Има едно налягане на човешката воля, има едно налягане на човешките чувства, има едно налягане на човешките мисли. Най-първо, трябва да знаете какъв е характерът на волята. Тя е свързана с материалния свят – там е тази, гъстата, материя. Чувствата са свързани с жидката материя и после имате светлината на вашата мисъл, тя е на въздуха или на етера. Та вие сте дошли на една граница и се говори човек да има силна воля. Човек никога не може да засили своята воля. Ако имате един конец с една нишка, друг конец с две нишки, трети конец с три, с четири, с пет нишки, кой е най-силен? Вие искате някой път да бъдете силни. Трябва да имате повече нишки. От нишките зависи здравината.

Хора с къси пръсти не могат да бъдат силни. Хора с къси и дебели пръсти не могат да бъдат волеви хора. Хора, които имат афектирани чувства, или някой път са се разсърдили и викат: „Това ще направя, онова ще направя“ – това не е воля. Те дигат шум, крякат и след половин час казват: „Извинете.“ Това не е воля. Някой казва: „Трябва да се прояви волята“, пък той проявява чувствата, че може да кряска. То е прежда, с която не може да се изкара един хубав конец. Освен че нищо не допринася, не усилва волята, но я отслабва. Под думата воля какво се разбира? Ти не можеш да усилиш своята воля, ако не проявиш своята разумност. Волята показва разумно действие. Волята се изявява в един разумен живот.

Вземете музиката. Ако вие искате да хармонизирате една ваша мисъл, вие трябва да разбирате законите на музиката, не тъй, както сега се преподава, но тъй, както е вложена във вас. Ако славеят може да пее, кой го е учил на тия трели, които прави? Къде се е учил? Учил се някъде. Аз виждам

консерваторията, в която се учил, виждам и професорите му. Сега има, мисля, в Германия някъде, дето изкарват по една система канарчета – едни да са сопрано, други тенор, трети бас. Такива училища има, в които изкарват такива породи.

Сега вие имате един организъм и вие не сте господари на вашето тяло. Не сте господари и на вашето гърло. Някои говорят грубо. Например някой каже : „Моля, какво искаш да кажеш?“ (Учителят го изговори по няколко начина: грубо, меко, полумеко.) Каква е разликата? Тия хубавите тонове в музиката, те са разумни. Има тонове, които вредят, трошат. В един деликатен организъм на ухото, което е чувствително, един музикален тон може да причини сътресение. Има тонове в музиката – като въздействат на съзнанието, може да подлудят човека. Вземете едно малко чукче и удряйте по ръката. Най-първо ви е приятно. Но ако чукате двеста, триста, четиристотин пъти на едно и също място, на туй място, на което чукате, ще усетите неприятност.

Та казвам, в музиката, ако искате да накажете един човек, може да го накажете лесно. Аз веднъж имах един случай. Един благороден господин слязъл в един хотел, бил на третия етаж. Но вечерта долу се разправят котки и той не може да спи. За да ги изпъди, той им хвърля една тенекия да дрънка, за да спре бъркотията. За да млъкнат трябвало да хвърли една тенекия. Питам, защо е недоволен от котките? Що не тури памук да запуши ушите си? Не му иде наум да запуши ушите си, но хвърля тенекия по котките. Котките как ще си обяснят идването на тази тенекия, как ще си обяснят в тяхното съзнание? Срещнете един човек, той ви погледне, изследва ви. Някой път ви е приятно, някой път не ви е приятно. Какво има да ви безпокои? Казвате: „Много се взира.“ Какво има да се безпокоите, ако този човек се взира? Вие сте схванали лоша мисъл, не харесвате нещо в погледа му. Или някой върви отподире, наблюдава ви. Казва ви: „Не сте ли вие еди-кой си?“ Казвате: „Не съм.“

Та казвам, под думата воля разбирам туй, разумното, с което може да се справите с всичките мъчнотии. Волевият човек не е онзи, който си свива ръцете. То са спомагателни средства. Той може да има воля, без да си свива ръцете. Вземете онези светии. Режат ги на парчета, и пак седят и поддържат убеждението си. Мене ми разправяше един лекар за един случай. Иде един войник ранен. Лекарят иска да му тури упойка на ръката, преди да започне операцията. Войникът казва: „Господин докторе, никаква упойка.“ Лекарят започнал да оперира ръката му и войникът не мръднал ръката си, не свил лицето си. Накрая пита: „Господин докторе, свърши ли работата?“ Туй е воля.

Някой свива веждите си – и най-малкото страдание не може да понесе. Каква воля е тя? Ти ще неутрализираш тия страдания. Дошло някакво малко движение на въздуха до тебе, казваш: „Обиди ме.“ Че как може да те обиди през въздуха? Казваш, че си схванал нещо, което те обидило. Как се предава през въздуха обидата? Вземете на български простата дума говедо. Какво лошо има думата говедо? Го значи отива, веди значи да знаеш. Човек, който отива да знае, какво говедо е? Добре дошли, такива говеда. Учи се човекът в училище, в университет. Казва: „Обиди ме.“ То е неразбиране на въпроса, не разбира слоговете. Ние сме турили в тия слогове значение, което те не съдържат. Че благодарение на всичките говеда хората живеят. Ако говедата не орат, какво ще стане с нивите? С помощта на говедата житото става. Като ви кажат говедо, нямайте лоша мисъл. Говедо и думата магаре са долни. Казва: „Магаре.“ Нищо лошо няма в магарето, трябва да отделиш името от магарето. Може да му туриш друго име. Лошото не е в магарето, то е в името. Човек му е турил името магаре. В съзнанието ред думи има, които трябва да се пречистят. Някой път вие не можете да издържите един лош поглед или някой път не може да издържите една лоша дума. А пък съвременният свят е пълен. Това знаят хората – това правят.

За да можете да изчистите съзнанието си от онези смущения, постоянно трябва да се свързвате с разумния свят. Може да четете ред научни книги. Четенето служи като метод за пречистване на човешката мисъл, на нервната система. Има книги, като ги четете, става пречистване на вашата симпатична нервна система. Има книги, като ги четете, се пречиства мозъчната нервна система. Та казвам, трябва да има някой да подразделя книгите, тъй щото да знаете какви книги да четете, за да може да си въздействате. Все трябва да четете някакви книги. В тази книга има вложена някаква енергия. Някакъв философ е писал, но той е вложил нещо. Вземете една книга от Библията да четете – има нещо вложено. Онова, което пророците са писали, те са го опитали.

Чували ли сте вие един човек да ви каже една любовна дума? Как любовта произнася думите? Сега мисълта спада към много по-ниски трептения. Да допуснем, някои от вас сте музиканти, искате да се занимавате. Вземете един основен тон. „До“ като основен тон може да го пеете. „До“ може да има по-малко трептения или повече трептения, приятно ти е. Но като пееш това „до“, турни разни „до“. Изпей скръб с „до“. Изпей: Скърбен съм само с „до“. Или изпей: Радостен съм само с „до“. Наблюдавайте по какво се отличава „до“-то в дадения случай. С „до“ пееш, че си скърбен, и пак с „до“ пееш, че си радостен. Ще има една разлика в „до“-то.

Разликата е, че когато обичате някого, вие сте излезли с една голяма свещ, когато не го обичате, сте излезли с малка свещ. Малката свещ е малка обич, голямата свещ е голяма обич. Щом обичате някого, вие ще му сготвите най-хубавото ядене. Щом не го обичате, яденето няма да бъде добре сготвено. Щом влезеш в една къща, ще видиш хората обичат ли ви, по хубавото ядене ще знаеш. Ако хлябът е добре опечен – обичат ви. Ако яденето е добре сготвено – обичат ви, любовта се изявява. Ако яденето не е добре сготвено, любовта е съответна. Вие, когато някой път пишете някому, когото обичате, как нареждате думите? Избирате по възможност най-хубавите думи. Някой седи и мисли миличък ли да пише или мили. Каква по-хубава дума може да кажете? Вие, ако бихте писали, как бихте писали? Кое бихте казали: добри приятелю или много добри приятелю? Каква хипербола туряте? Казвате скъпи. Скъпи значи – не можете да го купите, толкоз е скъп, че не може да го купите. Наскоро четох един английски поет, така наредил думите, че всяка дума турил на място. Не зная дали бил окултист или не, но всяка дума е на място, че не може да я замениш. Музикално са наредени.

Ако денят е мрачен и пееш, ще се отлива пеенето. Ако денят е светъл, пеенето ще съответства.

Сега някои хора говорят негативно, но като говорят негативно, искат един положителен резултат да имат. Той казва: „Моите работи няма да се оправят." Като каже, че няма да се оправят, иска дано някой да го чуе и да му каже, че ще се оправят. Вие седите и казвате на един ваш приятел: „Ти не ме обичаш." Вие го изпитвате, за да ви каже, че ви обича. Ти казваш, че не те обича, но ти не вярваш в това, но правиш политически сондаж. Той казва: „Обичам те." Ти питаш, искаш да чуеш още веднъж. Той взема да ти доказва, че те обича. Някой път ние говорим негативно и очакваме положителни резултати. Случва се някой път, кажете: „Аз ви обичам." Другият каже: „Аз не ви обичам." Но той ви изпитва. Какво трябва да му кажете? Вие ще ме запитате: „Аз като го обичам, коя е причината, че той не може да ме обича?" Трябва да се обосновете. Той казва, че ви обича.

Аз изяснявам работите другояче. Допуснете, че вие отивате да купите нещо. Човекът ви предлага хубави ябълки. Вие не ги искате. Защо не ги искаш? Другаде намерите и купувате, но от него не купувате. Коя е причината? Как ще обясните тия противоречия? То е изключение. Някой казва: „Не искам твоите ябълки." Други, по-кисели, недоброкачествени купува. Погледне тебе и си замине. Хубаво, че не взел твоите ябълки, радвай се. Защо трябва да се смущаваш, че не взел твоите ябълки? Не са за него. Неговият стомах не може да ги понася. Кисели му допадат. Твоите – сладки, хубави, но киселина нямат. Причината е в ябълките. Онези не са

толкоз красиви, но имат ябълчна киселина. Тя му е потребна на стомаха. И той си има някакви съображения.

Искате ние да бъдем щастливи, всичко да ни върви наред в света. Ако ти започнеш да изучаваш музика и не спазваш всичките правила, които всички музиканти учени хора са турили, какво ще научиш? Представете си двама души хора – единият е надарен от природата, другият е придобил нещо, което е близо до дарбата. Няма дарба, но с усилие е добил. Спорят те двамата, че човек не трябва да очаква от природата, сами трябва да придобием. И двамата имат нужда от пари. Отива онзи, който не е свършил музикална академия, пее и му дават пари. Другият, свършил академия, не му дават пари. Кой от двамата пее по-добре? Аз давам един пример. Един български учител влязъл в църквата и пее. Като пее в църквата, тези, набожните, казват, че пее хубаво, но никой не го поканва вкъщи. Отива в кръчмата. Като запял, събрали се наоколо, започнали да го слушат и веднага яденето дошло, хлябът дошъл. Пееш в църквата – никой не те кани. Отиваш в кръчмата – канят те хората. Де е по-добре, в кръчмата или в църквата? Там, дето хората оценяват, е по-добре. Да оценим един човек е да му дадем най-хубавото, което имаме – хубавото ядене, което ние имаме, хубавата вода, която ние имаме.

Когато говорим за любовта, разбираме да не мислим, че ако дадеш от своята любов, ще осиромашееш. Как ще осиромашееш, ако откъснеш една ябълка от едно дърво и я дадеш някому? Ти ще изгубиш малко енергия, докато откъснеш, но каква част от енергията ще изгубиш? Представете си, че вие сте на едно място и имате условия да откъснете ябълки, но не сте откъснали. Някой дал на сто души по една ябълка, другият е отказал. Кой ще има по-добри резултати, който дава или който не дава? Кой ще има по-добри резултати, който се упражнява да пее или който не се упражнява? Който се упражнява.

Всякога човек има един вътрешен подтик в съзнанието. Всеки добър подтик, какъвто и да е, услужѝ. Дойде ти една добра мисъл, услужѝ. Казвам, този звънец, ако вятърът е по-силен, по-силно удря. Ако вятърът духа в едно направление, ще има равномерно движение. Някой път вятърът се върти. Вие ще се чудите, трябва да има едно движение на вятъра. Каквото е движението на вятъра, такова ще бъде движението на звънеца.

Сега искам да ви наведа на онези вътрешни процеси. Някой път вие чакате отвън да ви помогнат. Но има едно изречение: „Помогни си сам и Господ да ти помогне.“ Да си помогнеш, то е Божественото. Тогава ще дойдат и хората да ти помогнат. Щом ти си помагаш, то е Божественото. Че хората

може да ти говорят, че ти си добър, то е човешко – то после ще дойде. Най-първо, дай ход на онова, Божественото. Ако ти си роден музикант, дай ход на Божественото. Ако си роден за скулптор, дай ход на Божественото. Ако ти си роден математик, дай ход на Божественото. За каквото си роден, дай ход на това. После трябва да имате един по-[горен] от вас. Ти, за да станеш певец, непременно ти в съзнанието си трябва да срещнеш друг певец. Или ти не може да станеш виден певец, докато не си срещнал един знаменит певец, той да стане побудителна причина. Ти не може да станеш учен човек, ако ти не си срещнал друг учен човек. Ти не може да станеш добър човек, ако не си срещнал добър човек.

Някои хора мислят, че могат да станат добри. Ако един човек не го е зърнало слънцето, какъв човек може да стане? Едно цвете, ако слънцето не го е гряло, цвете може ли да стане? Всичките хора са цветя, посетени от разумни същества. Степента на хората зависи [от това] какви същества са ги посещавали. Аз виждам някои цветя, посетени от някой ангел. Този ангел, като ги посетил, той оставил своите подаръци на цветето. Как ще обясните? Вземете една пеперуда – има такива хубави дрехи, като царкиня. На едно малко пространство на крилата има четирийсет цвята наредени, такива хубави цветове. Кой е действал да ги нареди с такова внимание? Самата пеперуда, и тя разбира, че дрехата ѝ е хубава. Тя е толкова грижлива за дрехата, че когато ще се развали времето, дойде, че намери някое листенце, че както и да духа вятърът, като застане под него, нито капка не пада да ѝ развали нейната дрешка. Казва: „Глупава е пеперудата." Пеперудата е умна, тя знае да цени. Да кажем, вие имате нещо хубаво в себе си. Защо да нямате разположението на пеперудата – като дойде изпитанието, да се скриете под някое листо? И като дойде буря, вие седите отвън да видите какво ще стане. Какво ще стане? Ще ви нацапа, дрехите ще се развалят. Тогава се заражда една мисъл, казвате: „Така направи Господ света." Един негърски свещеник проповядвал и казвал: „Какво правеше Господ, преди да беше създал света? […] Сечеше пръти в света, да бие учените хора." Тия страдания не са пръти. Страдаш, търсиш причината. Тази причина е вътре в тебе.

Сега къде ще турите вашето обезсърчение? О-без-сърце. Какво значи обезсърчение? Щом спре сърцето, обесърчиш се. Щом се движи, насърчиш се. Те са естествени положения на съзнанието. Да допуснем, че някои от вас обичате бял хляб, другите обичате чер. Каква е разликата между белия и черния хляб? Черният хляб се отличава по своята хранителност. Вас ви привлича белият цвят. Българите по някой път казват за някого: „Пил мляко с кафе." Един селянин казва за гражданина: „Пил мляко с кафе." Какво ще прави въпрос, че пил мляко с кафе? Да си купи кафе за няколко лева и да пие и той. Нему се струва, че само

гражданинът може да разполага и да пие мляко с кафе. Та и вие сега като този българин туряте – че някой пил мляко с кафе, че той е роден за това. Че и ти имаш право да стоплиш мляко с кафе и да го пиеш. Казваш: „Аз нямам условия.“ Ти може да пиеш.

Казваш: „Няма кой да ме подтиква.“ Не е вярно. Най-първо, слънцето те подтиква да станеш сутринта. Петелът те подтиква. Като пее, казва: „Стани.“ Кучето те подтиква. Като лае, казва: „Стани.“ Говедата мучат, казват: „Стани.“ Реката, като се движи, казва: „Стани.“ Вятърът, бурята дойде, казват: „Стани.“ Всичко наоколо те подтиква. Човек казва: „Няма кой да ме оцени.“ Ако вие сте една нота, турена в албума на един гениален музикант, не ви ли е оценил той? Турил ви в първата октава, във втората, в третата октава. Щом ви турил в своя албум на няколко места, казвате: „Аз не съм оценен.“ Искате да завземете мястото на всичките ноти. Право ли е това? Достатъчно е на едно място да ви тури. Трябва да се промените. Като се промени „до“-то, ще го турят и на друго място. Казвате: „Аз не искам да се изменя.“ Щом не искаш да се измениш, ще бъдеш „до“. Може да се измениш в „ре“, може да се измениш в „ми“, може да се измениш във „фа“, в „сол“, в „ла“, в „си“. Като бъдеш готов на всички музикални промени, тогава ще бъдеш на много места. Казваш: „Аз не искам да се изменя.“ Че какво има, ако се промениш? Вие, като страдате, не искате ли да се промените? […] Като сте радостен, не искате ли да се промените? Имате една радост. Имате едно нормално „до“. Туриш повишено или понижено „до“. Каква е разликата между „до“ повишено и „до“ понижено? Вие щом пеете едно мажорно „до“, има мажорно пеене. Но вие пеете не за Първия център, не пеете за Онзи, Който ви е дал музиката. Щом пееш мажорно за хората, този център е надолу вече. Колко е красива мажорната гама, когато пееш за Онзи, Който ви е дал живота. Мажорната гама е да пееш за хората, да ви [видят]. Тя е гама, която слиза надолу в човешкото съзнание. Най-първо, създайте си един идеал, каквото правите, да го правите за онова, възвишеното, красивото. Към него всякога да оперирате, че всяко обезсърчение да изчезне. Нали съм давал онзи пример за извора. Изворът, който изпратил тия водни струи – най-първо са били чисти. Като са минали двайсет, трийсет или четирийсет километра, тази вода се е окаляла. Какво лошо има в окалянето на водата? Вижте хубавата страна – като мине калната вода, оставя тия утайки. След хиляди години от тия утайки ще се образува една хубава почва.

Казвам, трябва сами да филтрирате, да чистите съзнанието си. Не оставяйте прах в съзнанието си, нито в съзнанието на другите. Казва: „Аз не може да обичам. Аз не може да уча. Аз не може да работя. Аз не може да спя.“ Че какво можеш тогава? Не можеш да ядеш, не можеш да спиш, не можеш да работиш. Какво искаш тогава? Той, като не може да прави

всички тия работи, иска всичките хора да му слугуват. Никога не допущайте една отрицателна мисъл в ума си. Научно изследвайте. Ако искаш да чуеш една отрицателна мисъл, ти не я допущай в съзнанието си. Казва: „Аз не може да направя това.“ Ти не допущай за себе си, че не можеш да ядеш.

Аз ще ви наведа един пример. Една българка от Варна, доста благородна, имала четири дъщери. Едната дъщеря, доста своенравна, носила името на реката Йордан в Палестина. Веднъж майка ѝ казва: „Чети Отче наш.“ Казва: „Не искам да чета.“ Била я, карала ѝ се. Казва: „Не искам да чета.“ Майката толкоз се разгневила, че казва: „От тебе човек няма да стане.“ И като я хване, дига я нагоре и я блъсва в земята. Йорданка тогава казва: „Олеле, мамо, ще чета Отче наш.“ Вие сега казвате: „Няма да чета Отче наш. Аз не искам да правя добро.“ Защо да не можеш да правиш добро? А пък като не правите добро, злото само по себе си иде да помага. Злото винаги помага на доброто. Щом дойде доброто, и то помага. Някой път злото в своята помощ прави пакост. Вие не се безпокойте от злото, което някой път прониква в съзнанието ви. Учете се да почиствате съзнанието си. Щом дойдат отрицателните мисли, намерете един начин, един процес, да се отдалечавате от тях. Отрицателните мисли правят едно наслояване вътре в нервната система и след време няма да имаш хубаво разположение и няма да имаш разположение да мислиш, както трябва. От наслояването на отрицателните мисли казваш, че това не може да бъдеш и онова не можеш да бъдеш. Гледайте на светлата страна. Разсъждавайте, че Бог е създал света и искайте всички хора да бъдат щастливи. Тъй е в Божественото съзнание. Онези, които не вървят по Неговия закон, за тях идат известни страдания. Като ти каже Господ да четеш Отче наш, чети. Най-после, ако не четеш, като те вдигне, стърси те и ти тогава четеш.

Вземете сега, хората се бият. Един ден ще дойдат до едно място, ще престанат да се бият, ще се примирят. Питам, защо отрано да не могат да се примирят, защо след време трябва да се примирят? Двама войника се бият. Единият удари и счупи ръката на другия. Другият удари, счупи му крака. Седят и двамата един до други. Единият останал с една здрава ръка, другият с един здрав крак, гледат се. Казват: „Ние сами си създадохме своето нещастие.“ Де е геройството? И двамата герои, но единият със счупен крак, другият със счупена ръка. Какво геройство е това? Не може да ходиш, не може да работиш.

Някой път вие се гневите на Господа. Като се гневите, искате да ви даде нещо повече. Животът не изисква никаква сръдня. Животът е място на най-малките противоречия. Ние в това място на най-малките противоречия създаваме най-големите противоречия. Животът, това е най-малките

противоречия. Противоречие, че ти не си ял – нямало супа да ядеш и правиш цял въпрос. Казваш: „Ядох, но супа нямаше.“ Или нямало баница. Имаш обуща, но не били от камилска кожа. Безпокоиш се. Имаш дреха, но цветът не ти харесва. Може би дрехата е топла. По-хубаво дрехата да е топла.

Някой път седите и казвате: „Светски хора.“ Щом не мислиш добре, ти си светски. Щом мислиш добре, ти си духовен, Божествен. Щом мислиш добре, ти си Божествен. Щом мислиш средно, ти си духовен. Щом мислиш неправилно, ти си обикновен човек. Като мислиш Божествено, ти оценяваш: слънцето изгрява заради тебе, звездите изгряват заради тебе, земята се върти заради тебе. Защо да го не оценяваш така? Казваш, че не е заради тебе. Щом казваш, че не е заради тебе – не е заради тебе. Щом мислиш, че е заради тебе – заради тебе е. Щом ядеш храната – заради тебе е. Щом не ядеш храната – не е заради тебе. Туй, което възприемаш в дадения случай, то е заради тебе. Всичкият въздух не е заради тебе, няма да го вземеш. Едно малко количество вземаш. То е за тебе, то е достатъчно. Какво ви коства на вас да възприемате една хубава мисъл? Казвате: „Той е много лош човек.“ Какво ще спечелиш? Ако кажеш: „Той е много добър човек“, пак няма да спечелиш нищо, но в дадения случай кое е по-хубаво да правиш? За мене в моя ум ето как седи идеята. Имате хубава ленена риза. Облякъл си я чиста, но след като я носиш две седмици, стане кирлива, мръсна е вече. Има нещо, което ви е неприятно. Кой направи ризата мръсна? Вземете малко вода, изперете ризата, да стане пак чиста.

Казвам, да станете господари на ума, значи да пречистите вашата мисъл. Всякога оставяйте отбор мисли, отбор желания и постъпки. Вие сте господари на това положение. Ако правите туй усилие, ще привлечете вниманието на оня разумния свят и ще ви дойдат на помощ. Едно дете, което е талантливо и работи, хората му идат на помощ. Защото гениалният човек всякога има голяма глава, гениалният човек използва най-малките условия. Талантливият, и той използва условията. А обикновеният иска големи условия. Гениалният ще се качи горе на Витоша без кон, а пък обикновеният иска кон или автомобил, или аероплан. Всичките хора, които търсят големи удобства, са обикновени хора. Които наполовина намаляват, са талантливи. Тия, които съвсем ги намаляват, са гениални. Казвам, за да станете гениални, никакви превозни средства, на Витоша на крака ще идете. „Да има някой да ме заведе.“ Сега се заражда идеята: „Какво ние може да направим?“ Ако един паяк може да изтъче най-тънката нишка, защо аз като него да не изтъка своята мисъл? Ако една пчела може да събере мед от цветята, защо и аз да не мога да направя същото в своята мисъл? Ако една риба може да живее в чистата вода, защо аз да не мога да правя същото?

Някои от вас се оплакват от слаба памет. Слабата памет винаги произтича от раздвояването на съзнанието. Щом децата си раздвояват съзнанието, влязат ябълките в ума им, то не си учи уроците. Раздвои се съзнанието. Ти искаш да учиш в училището, но имаш предвид да се прочуеш. Ти пестиш своята енергия. Ти, ако речеш да мислиш и искаш да станеш висок човек, няма да станеш. Забелязано е, че деца, които искат да растат, спират растенето. Ако ти туриш на ума си да бъдеш добър, ти ще спреш своя процес. Работи, пей, рисувай без много определена цел да бъдеш гениален. Дай ход на онова, което имаш в себе си. Тогава ще растете. Всичко, което иде в живота, това, което иде и не сте го търсили, благодарете за това. Имате един ден като днешния. Отвън вали сняг. Може би вие очаквате един ясен ден. Ясния ден го има някъде, времето е само тук такова. То е такова, понеже сте много деликатни – да не би да ви опърли слънцето, че турило едно було. Туй сега е тълкувание. Вие не вярвате в туй. Това казвам само за изяснение.

Днешният ден показва, че на вас ви трябва една трезва мисъл. Не голяма топлина, но изобилна светлина с малко топлина. Сега вие способствайте да се изявят вашите дарби. Някои сте големи инженери, някой е голям техник, някой е химик изобретател. Тия хора, които сега изобретяват тия неща в света, гениални ли са? Нас не ни трябва една гениалност, която руши света. Нас ни трябва една гениалност, която създава света. Ти си гениален човек и рушиш. Дойде нещо в тебе обратно, задържаш го в ума си и след туй не си доволен от резултата. Работил си в противоположна посока, а искаш гениални резултати. Казва: „Не мога нищо да постигна."

Сега, ако ви попитат какво бихте желали да постигнете, какво ще кажете? Ако аз бих бил на вашето място, ето какво ще поискам. Ще пожелая един хубав обед, един хубав ясен ден с чист въздух, хубава прясна вода, една хубава гледка. После бих поискал един оркестър от най-видни музиканти да ми свирят, че аз да слушам. Това бих поискал на първо време. След туй, втория път, ще поискам една хубава книга, една хубава дреха, една хубава шапка. Третия ден ще поискам един бастун. Ако съм млада мома, ще поискам хубаво чадърче, един хубав пръстен. Няма да искам всичко изведнъж. Най-първо ще поискам един хубав обяд и там ще спра. Човек всичко, каквото иска, ще го вземе, но да го използва. Яденето да използва, хубавия ден да използва, хубавата вода да използва. Тогава ще се чувства добре.

Във всинца ви има много киселини. Съберете ги, че направете оцет. Казва: „Вкиснал се е." За да се вкисне човек, трябва първоначално да е бил сладък. Може ли човек да не е сладък и да се вкисне? Само сладките работи се

вкисват. Вие не можете да бъдете лоши, докато не бъдете добри. Само добрите хора може да станат лоши, защото само сладкото може да се превърне в кисело, оттам ще вземем материал. Киселото само по себе си не седи.

По някой път вашите дарби са, които ви правят нещастни. Колкото човек става [по-]нещастен, той е [по-]даровит. Само даровитите хора страдат. Който не е даровит, не страда. Онзи музикант, който страда, той е даровит, талантлив. Талантливите души страдат, гениалните страдат. Вие страдате, че не сте учен човек. Значи имате възможности да бъдете учен. Вие имате толкоз възможности в природата. Изберете онзи клон в света, който може да ви ползва. Всичко трябва да ви интересува. Ако човек не ангажира всичкия си мозък да участва, той ще има един едностранчив живот. Разбира се това са ред факти, които трябва да се съединят.

Казва: „Да бъде човек добър." Но трябва да имате една определена идея какво значи справедлив човек. Трябва да имате една определена идея какво значи справедливост. Турите си идеята, че не сте добри. Отде този бръмбар в ума ви, че не сте добри? Тури си в ума идеята, че не е красив. Той, най-първо, не знае какво нещо е красота. Красотата зависи от известни линии. Красотата е нещо разумно в човека. Бог ти е дал възможност да мислиш, да чувстваш, да постъпваш – то е красота. Красотата седи в твоята мисъл, красотата седи в твоето сърце, красотата седи в твоята воля. Съдържанието на красотата, това е човешкото сърце, а пък онзи простор на красотата, човешкият ум [го] донася. Всеки е красив. Мисли, че си красива. Не ти да създадеш красотата, но вярвай, че като погледнеш лицето, си красив. Има една красота, която е в линиите на тялото. Като видиш един красив човек, имаш хубаво разположение, успокоение. Като видиш красивия човек, ти се успокояваш. В един красив човек като видиш усмивка, ти си доволен. Той като те погледне, ти се зарадваш. Ако си бил недоволен, недоволството изчезва. Мислите ли, че ако се намерите пред лицето на един ангел, че той е станал така изведнъж? То са векове на усилена деятелност, докато той го е придобил. Ангелите са минали през методи. Вие сега сте турени да минете през изпитания. Тия изпитания са за да се подигне вашият ум, сърце и воля.

Да имате една непреодолима вяра и като умира човек, да каже: „Няма да умра." Като дойде най-голямото обезсърчение, не вярвай, че нямаш никакви способности. Мислите ли, че ако мене ми затворят устата и ми кажат, че не мога да говоря, че аз наистина не мога да говоря? В дадения случай, когато устата ми е затворена, не мога да говоря, но аз зная, че като се махне тази превръзка на устата, мога да говоря. Казвам, не се поддавайте на онези внушения на черната ложа. Казват ти: „Ти си неспособен човек."

Не се поддавайте. Запуши ушите. Някои от вас казват, че не могат да мислят. Ти не може ли да направиш разлика между хубаво сготвеното ядене и лошо сготвеното ядене? Вие влизате в една гостилница. Наядете се, и сте недоволен. Като правило, като влезете в една гостилница, щом гостилничарят добре е сготвил яденето, благодарете на гостилничаря, че е сготвил хубаво. Благодарете на онези, които ви прислужват. Ти не си им плащал нищо. Даваш трийсет–четирийсет лева за яденето. Че какво плащаш на гостилничаря, на прислугата? Те са изхарчили много повече енергия, отколкото им плащаш. Ако си гостилничар, ще благодариш за онези, които идват. Този човек, който дошъл да се храни от твоето ядене, той внася нещо в гостилницата.

Някои, които са недоволни, казват: „Какво съм спечелил толкова години?“ Вие имате толкова богатство, и това богатство, което ви е дадено, трябват хиляди години, за да го обработите. Хиляди години ви трябват да обработите туй, което ви е дадено. Изисква се време, за да направите опити. Много работи има разпокъсани – да ги съедините в едно. В една неизградена къща всяка част е разхвърляна. Трябва всяка част да я намериш, да ги съчетаеш, че да направиш едно жилище и да можеш да живееш. Сега ние съчетаваме частите на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. Да се съгради, да се оправи човешкият организъм, да започне душата да живее в това жилище. Да си доволен от тебе значи да си доволен от Господа.

Сега може ли някой да изпее „Махар Бену Аба“? Снощи ни пя тази сестра, не се срамува. Сега соло вие не можете да изпеете „Махар Бену Аба“. Тя има самоувереност в себе си. Вие, понеже нямате самоувереност, не можете да пеете, казвате: „Ще ми се смеят.“ Пред лицето на Великия, Който създал музиката, вие защо да не можете да пеете? Защо се страхувате? (Учителят пее „Махар Бену Аба“.) Аз така бих пял. Трябва да се концентрира мисълта. Пред лицето на Бога искам да пея, че Той да бъде доволен. Щом пея и мисля как ще ме разберат, не върви. Аз, като пея, искам аз да се разбирам. Махар Бену Аба значи: ти седиш пред Великия, тих и спокоен. Фир-фюр-фен е Онзи, Който работи, Великият, Който е в движение, в работа. Махар Бену Аба – ти Го виждаш, Той си почива. Фир-фюр-фен – Той вече е станал и Той работи. Ти пееш, когато Онзи Великият артист седи. Ти пееш и Той те слуша. Ще излезе нещо. Ти като попееш и Той ще попее. Много хора, като са заедно, са герои, пеят.

„Махар Бену Аба“

Сега по какъв начин може да я изпеете? Как бихте изпели, в тенор соло или соло бас? По сърце когато се пеят песните, имат голямо съдържание.

Когато умът взема участие, има широчина, красота. Когато волята взема участие, има сила. Три съчетания има. Често вземате една дума, която обичате. Изпейте я. Някоя дума, която ви прави впечатление: може да е собствено име, може да е глагол, прилагателно, някое местоимение, изпейте го. После, в музиката трябва да турите вашата надежда. Надеждата – ти трябва да я материализираш. Вярата е към по-висока степен, в духовния свят е тя. Като дойде любовта, може да пеете в музиката, то е вече Божественият свят. С вярата пеете, то е духовният свят. Те са същества, които ще дойдат. С надеждата ще предизвикате най-малките гении на земята, по които се ръководят хората.

Ако пеете хубаво, всички разумни същества са отзивчиви. Божественото в света не пренебрегва всичко онова, което е съществено, него го има предвид. Божественото винаги има предвид съществените неща, които са необходими за вас. Има неща, които не са съществени, то не ги има предвид. Съществените неща, които всички желаят, то ги има предвид, тях ще ги постигнете. Има неща, които не са съществени, отделете се от тях. И те са потребни, но са обвивка. Съществените неща всякога ще ги реализираш, ще дойдат, то е само въпрос на време. Някои от вас сте повече музикални, някои от вас сте поети. Всичките работи без поезия, без музика, без философия не се постигат.

Да допуснем, че вие искате да пишете, но нямате перо, нямате мастило, нямате книга. Другото противоречие е, че може да имате перо, мастило, но не знаете какво да пишете. Тия двете възможности трябва да се съединят. Първият има перо – не знае да пише. Другият може да пише – няма перо и книга. Двамата като се съединят – този, който има перо и книга и не може да пише, с онзи, който може да пише, но няма перо и книга, като се съединят двамата, ще дадат нещо. Туй, което сърцето не може да направи, ще повика ума на помощ. Умът и сърцето, като се съединят, и волята дойде – ще свършат работа. Някой път вашето сърце не взема участие в живота, нямате чувства. Някой път умът не взема участие. Някой път умът има повече възможности, някой път сърцето има повече възможности. Съединете този, който може, с този, който има и не може, двамата на едно място ги съединете. Тогава работата ще бъде продуктивна.

От много мисъл и недоволство човек остарява. Като погледна света, виждам само недоволство. Недоволен е, че това няма, онова няма, баща му виновен, дядо му виновен, че светът. Пък то не е така. Той не разбира. Отиде в училището, много трудна е програмата. Ти си влязъл в много горен клас. Влез в онзи клас, който ти допада.

Сега каква остана съществената мисъл? Когато ангелите пеят, вие спите. Когато ангелите работят, вие не дремете. Някой път кажат ви да направите нещо и вие казвате: „Не мога." В туй сте много силни. Кажете: „Мога." Кажи: „Мога да пея." Попей си. Каква мъчнотия има в пеенето? (Учителят пее: „Мирно, деца.")

Първо, цветята трябва да цъфнат. Вие, най-първо, като цветята ще цъфнете, после ще дадете аромат. Ангелите минават около вас и ще се спрат. Сега още не сте цъфнали. Като цъфнете, ангелите минават около вас. Ако вие се спирате при едно цвете, какво ви привлича? Цветето ви привлича, уханието му. В човешката мисъл има нещо много красиво – красиво е, когато човек мисли. Много хубаво нещо има и в сърцето. Няма по-хубаво нещо да видиш човешкото сърце цъфнало, да видиш човешкия ум цъфнал и човешката воля цъфнала, облечена в царска дреха.

Няма по-хубаво нещо да видиш ума, облечен в своята царска дреха, сърцето, облечено в своята царска дреха, и волята, облечена в своята царска дреха. На земята няма по-красиво нещо.

Казвам, по някой път гледайте да видите, като се облечете, да видите ума си, облечен в царската си дреха.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът."

Дванадесета лекция на младежкия клас
10 януари 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_01_12 Трезво гледане
Утринно слово

ТРЕЗВО ГЛЕДАНЕ

Добрата молитва
В начало бе Словото

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея (прочете до 9 стих) „По онова време в една събота, Исус минаваше през посевите; а учениците му като огладняха, почнаха да късат класове и да ядат.“ Тъй се изявява, че те са правоверни. Не трябва да се късат класове в съботен ден, а лихви да се взимат от парите, то е позволено, но класовете да не се късат. (Прочете до 23 стих) „И в неговото име народите ще се надяват.“ Човек трябва да има нещо в себе си, на което всякога да се надява. Често вярващите страдат. То е една епидемия, както сегашната инфлуенца. Като те хване по някой път плачеш като говориш.

Духът Божий

Като чел човек много пъти Библията, иде му на ум: Какво ли има още, което да не съм чел? Но има много работи в Библията, от които ще разбереш неща, които не са писани. Ако трябва да научим само това, което е писано, то е остаряло. Какво ще четеш Библията? Как някой еврейски цар се бил, как победил, колко души избил, колко пленници взел. Или може да четете как Соломон създал храма, как го направил. Хубави работи са, но не интересуват нас. Че направил един хубав храм да се молят на Бога. От този храм, който направил, нищо не е останало.

Ние се спираме едно време, какво казал Христос. Че как Христос е говорил още два дена няма. Два дена са откак е говорил Христос. Вие туряте две хиляди години. Като ви е говорил Христос, вие всички сте били там, какво разбрахте? Вие всички сте Го слушали. Вас ви се вижда чудно. Вчера като изгря слънцето, не бяхте ли? Преди два дена като изгря слънцето не бяхте ли? Бяхте, разбира се. То е степен на съзнанието. Някой път религиозните хора разсъждават със съзнанието на един вол. Някой път разсъждават със съзнанието на един кон, малко по-бързо. Други – с някой автомобил, трети – с аероплан. Представете си, че някой тръгне да иде на гости на слънцето. Ако тръгне с биволска кола, колко време ще му трябва? Най-малко един милион години, и дали ще стигне, не се знае. Ако тръгне с автомобил, ще му вземе 250 години. Но ако тръгне с бързината на светлината, ще стигне за

8 минути. Казвате: Как е възможно? То е степен на съзнанието. Ние съвременните хора сме под илюзия, както в едно кино. Гледаш представя се една драма на платното, виждаш хората се движат. Дигнат прожектирането, всичко това изчезва. Сега по какво може да се познае кое е вярно и кое не е вярно? Казва: Как да зная кое е вярно? Добре. Допуснете, че някого храните с илюзии. Хипнотизирате някой човек и без да му дадете хляб, казвате: Тука имаш хубав, топъл хляб. Той яде, но няма нищо. Той само си мисли. Ти му заповядваш да яде, той яде, но нищо не яде. Имате друг един човек, комуто нищо не му казвате, но му давате хубав хляб да яде. Каква ще бъде разликата? Този, който се храни илюзорно, постоянно ще отслабва, ще става мършав; този, който се храни, той ще се оправя.

Аз разсъждавам дали хората се хранят. По някой път вас ви напада меланхолия, мислите, че животът няма никакъв вътрешен смисъл. Защото се храните с илюзии. Да допуснем, една майка родила едно хубаво дете, което не ходи в училище да се учи, но по кино, по кръчми и така изгулява каквото има вкъщи, харчи. Майката започва да се тревожи. Мнозина тук като се върнат от киното, ми разправят какво видели там. Чудни са. Вие на същинско кино не ходите, ходите на лъжливи кина, дето нищо не е вярно. Тия кина аз ги наричам американски хъмбък.* В една от колегиите в Америка, в Бристоновата колегия, студентите по естествените науки един ден се ухитрили. Взели крила, крака, глава от разни насекоми и направили от различните части един бръмбар. Занесли го на учителя си да определи какъв вид е. Казват: Г-н учителю, искаме да знаем, към кой вид спада този бръмбар. Казва: Момчета, това е един хъмбък. Какво ще научиш ти от един хъмбък? От онова, което е реално, ти може да научиш нещо. Господ те е пратил на земята, ти имаш баща, майка. Досега ти не ги познаваше, не можеш да ги обичаш. Имаш братя и сестри и тях не ги обичаш. Ходиш, запознаваш се със света, мислиш, че ако не познаваш баща си и майка си, ще познаеш другите хора. Баща ти ще бъде справочна книга. Ако баща си не можеш да обичаш, как ще обичаш другите? Някои казват, че не могат да живеят вкъщи. Тия хора не се познават. Ако ти дадат една книга, ти може да я продадеш и да се наядеш. Сега има скъпи книги, ще вземеш 200, 300, 500 лева ще изкараш един месец. После пак ще си гладен. В тази книга има богатства, показва как всякога може да бъдеш богат. В тази книга има знание, как всякога можеш да бъдеш здрав. В тази книга има знание, как може да се обхождаш. Ти без да оценяваш книгата, продаваш я за двеста лева.

Сега всички се готвите за оня свят. Казвате: Как ще ни приемат? Аз да ви кажа как ще ви приемат. Ще ви скъсат, нищо повече. Като екскурзианти може да минете, но да отидете там да живеете се изисква да се стегнете и

да учите. Вие говорите за учение. Най-първо ще учиш какво нещо е любовта и ще я приложиш. Ако вас ви дадат една тема за любовта, как ще опишете любовта? Казвате: Да се обичаме. Представете си, че Господ ви е пратил на два милиарда човека да им разнесете храна. Те са гладни. Вие трябва да се движите с бързината на светлината и като ги обиколите, да се върнете към Господа. Това е любов. Ако като раздадете на един милиард кажете: Много стана, мислите ли, че вашата любов е устояла? Не. Но и като дойде някой, казва: Гори ми сърцето. Аз виждам сърцата на хората да мъжделеят, малък огънчец. Като гледам природата, гледам всичките същества и у най-низките има една искра. У човек този огън е най-голям. Колкото човек е по-напреднал в любовта, толкова огънят е по-голям. Някой път трябва да ви се отворят вашите очи да видите колко е вашата светлина. Може ли да осветите с вашата светлина една стая? Вследствие на малката светлина, която имаме, ние се препъваме. Някой път ние ходим с нашата светлина. Още слънцето на Бога не е изгряло в света. Още е нощ в света. Сега се приготовлява. Вие още не сте видели изгрева на Божественото слънце. Христос казва: „Аз съм виделината на света." Хубаво, Той като си замина, кой е виделината? Казва: „Ходете във виделината." Докато имате виделината, като се вземе виделината, със собствената си виделина ще ходите. Казвам: При сегашните условия ние ходим с онази светлина, която имаме в нашето съзнание. Малка е тази светлина. По някой път, когато вие сте скръбен, скръбта се дължи на малката светлина и на малката топлина, която имате. Сега доста физическа светлина имаме. На тази физическа светлина всички същества на земята еднакво се греят, трябваше и те да бъдат както е човекът, ако тази само светлина можеше да помага... Тази е обикновена светлина. Има една друга светлина, тя помага на човека в знанието. Тази обикновената светлина помага само за събирането на известни факти, но те остават неизяснени. Тази светлина въздейства на човека дотолкоз, доколкото въздейства вътре. Обикновената светлина в природата въздейства на житното зърно и то израства. Тя въздейства и на една песъчинка, но нищо не може да се развие от нея.

Та казва: Във всинца ви трябва да се зароди желание. Вие имате желание, но вие нямате изработени методи вътре. Доколкото аз виждам на всичките хора им липсват методи. Например, аз често съм забелязвал, религиозни хора са идвали при мене и по някой път те и себе си лъжат и другите лъжат. Някой идва при мене и за да ми въздейства, ще облече вехти дрехи, скъсани дрехи, обуща, пръстите излезли, да покаже, че много страда. Иска да му помогна. Аз виждам, че лъжата излязла през обущата. Други идат да просят, но са хубаво облечени, с хубави шапки, но и те просят. Те пък казват: Обичаме красотата, облякохме се, но не ни останаха пари за ядене. Ние обичаме хубаво да се обличаме. Не може ли да ни

дадеш нещо? Сега вие, ако сте на моето място, как щяхте да постъпите? Аз може да ви дам едно кило жито, защото имам в тенекията, но пари нямам. Някои искат 40, 50 или 200 лева. Де да ги намеря? Аз ако ида да работя, едва ще ми дадат по 300 лева, ако ида да се ценя да копая. Надали биха ми дали и толкоз, защото не съм от сръчните. Той иска 200 лева, колко дена трябва да работя? Човекът има вяра в мене, че съм богат. По някой път аз правя много опити. Този, който иска пари от мене, казвам му: Ела с мене на разходка. Отивам да лекувам някой богат човек, който закъсал, на умиране е. Отивам там, водя и него като асистент. След като го излекувам, казвам: Услужете на моя асистент, каквото се пада. Каквото дадат, той го вземе и си върви. Вие ще кажете: Ти го правиш, но ние нямаме това изкуство. Че вие сте един цигулар, вземете цигулката, вие идете свирете, пък той да събира парсата. Ще му кажеш: Каквото събереш, вземи го и си върви. Ти ще вземеш цигулката и ще си вървиш. Или художник си, знаеш да рисуваш. Ще вземеш четката, ще нарисуваш, ще дадеш картината да я продаде. Има различни начини за помагане. Но някой път употребявам и други методи. Този, който е дошъл да иска пари от мене с новите дрехи, давам му една стомна и му казвам да ми донесе вода и то от някоя чешма на един километър. На хора, които не искат да ми донесат вода, аз и пет пари не им давам. Аз съм дошъл до това положение, до което съм, вода съм носил. Ти ако искаш да станеш като мене, вода трябва да носиш. Ако не искаш да носиш вода, да вървиш на друго място. Като тебе правят и други. – Какво правят другите, не ме интересува. Мене ме интересуват хората, които носят вода. Щом не носиш вода, да си вървиш. – Знаеш в Евангелието какво казва Христос. Той най-първо поиска вода от онази самарянка. Казва: „Ти ако би знаела кой съм, аз бих ти дал жива вода.“ Казва: „Дай ми Господи, от тази живата вода, да не ожаднявам. Но отде ще вземеш жива вода, въже нямаш, почерпало нямаш?“

Туй, което ви разправят, подлежи на критика. Аз ако съм на ваше място, ще кажа: Факт ли е това или измислица? Четеш един разказ, той не е верен, измислен е. Четеш един роман, какво има в романа, скърпен е. Нещата са преувеличени. Каквото съм чел, се са преувеличени работи. Някои работи са точно това, което не е. Те описват човешките добродетели, то е бош лаф. Те описват светиите, но те са взели само хубавата страна, не са взели другата. Христос като влезе в храма, взе онзи бич и зашиба търговците в храма. Сега казват: Трябва да се направи един бич. Човек трябва да направи един бич и каквито лоши мисли и желания има в себе си, да ги изпъди навън и да остане само онова, трезвото в него. Трезвите мисли носят светлина, трезвите мисли носят топлина, трезвите мисли носят сила. Всяка мисъл, която носи светлина, носи здраве, носи обществено положение. Човек не може да се повдигне в света, ако не се домогне до ония Божествените мисли. Божествените мисли са реалните

мисли. Има мисли, които са просто едно отражение. Четох ви тук една глава, тя е едно отражение. Дванадесета глава, тя не е реална. Какво ще разберете? Реални неща са само ония, които не са само едно представление, но може да предизвикат(......). Много малко е взето от тази глава. Онова, което е казал Христос, къде е? Ако вземете една ябълка, в какво седи същността на една ябълка? Същността седи в семката. След като изядете една ябълка, семката ще посадите. Има плодове без семки, изядеш плода, семка няма. Някой път словото Божие е без семка. Тогава нямаш резултати. Семката аз наричам устой. Ти обичаш някого само за ден, два, три после стане обикновен човек. Преди да го знаеш, ти с благоволение се приближаваш, хвалиш го. Щом като го видиш, казваш: Разбрах какъв е. Когато вас някой ви изпитва и вие го изпитвате. Превеждал съм онзи пример. Един французин отишъл в колониите, забогатял, не се оженил. Върнал се във Франция, където имал трима души братовчеди, искал да ги опита, при кого да остане да живее. Отива в Париж, представя се пред братовчедите си, че каквото спечелил го изгубил. Представя се пред единия си братовчед и пита може ли да остане да живее при него. Той казал, че може. Като живял един месец, казва му: Търси си друго място, не можеш да живееш между нас. Нямаме достатъчно средства. Отива при втория, там седял един месец, но и той не го искал. Отива при третия братовчед, който му казва: Ела при мене, каквото имам, всичко ще споделим. След като живял при него една година, казва: Аз не съм беден, но богат. И тогава на него оставил всичкото богатство. Дошли и другите, започнали да се омилкват. Той казва: Свърши се тази работа.

Сегашните хора още нямат представа за човешката душа. Божествената душа, която излязла от Бога. Те нямат ясна представа за нея. Най-първо трябва да видиш, дали в тялото има Божествена душа, да видиш там ли е душата или я няма. Защото има хора, при които душата я няма. По някой път, когато душата ви напусне, вие усещате в себе си празнота, животът изгубва смисъла. После пак се връща. Когато Божественото е вътре в човека, всичко върви много добре. Божественото когато напусне човека, веднага той се намира в безизходно положение. Казвам: Първото нещо се изисква да се образува една връзка между невидимия свят и човека. Като си на земята и имаш едно тяло, да знаеш, че зад тебе има една реалност, която може да ти помага. Ние седим и говорим за оня свят, нямаме философия. Уповаваме на този, на онзи, някой път се разколебаваме, тогава изгубваме вярата си. Не че вярата се изгубва. Става загасване по някой път и вярата потъмнява. От тези процеси, които стават, спре се токът и пак трябва да ходиш да правиш инсталацията. Лошите мисли прекъсват токовете. Една лоша мисъл прекъсне тока и трябва да знаеш това изкуство как да поправяш инсталацията, или пък трябва да търсиш някой да ти я поправи.

Казвам: Откакто Христос е дошъл на земята, има две хиляди години, какъв прогрес е направило човечеството? Онези, които сега се бият, са християни. Едно време са се били, казваме, че били варварски народи, сега християнските народи с висока култура се бият. И то най-модерно се бият. Трябва да бъдете сега в Англия, за да видите колко има заболели от сътресението на бомбите. Като се пръсне някоя бомба, които са наблизо, умствено заболяват. Сътресение стане в техния мозък. Казваме: Господ ще оправи света. По някой път аз ви говоря, че ще дойде Христос. За да се оправи светът, трябва да се приспи целият свят и да му се направи операция. Трябва да заспят хората. Смъртта, това е приспиване. По някой път аз съм привеждал примера, не се знае дали хората умират. На един богат човек в миналото един млад момък му служил десет години и той нищо не му плащал. Този момък си казал, че поне веднъж ще намери случай да набие богатия хубаво. Как тъй не плащаш за работата, която ти е свършена? Умрял богатия и по това време оставяли мъртъвците на гробищата да стоят. Чул момъкът за това и взел една тояга и отишъл на гробищата и започнал да го налага. Като го бил, богатият се съживил. Тръгнал си момъкът и богатият викал: Чакай, чакай. Казва: Аз съм онзи слуга, който десет години ти служи и ти не му плати. – Много ти благодаря, че дойде да ме биеш, защото, ако ти не беше дошъл, щяха да ме заровят жив. Отиват двамата в дома на богатия и той го надарява, че го бил. Вие сега ще разсъждавате, че не е хуманно, не е човеколюбиво. Човеколюбиво е да се накаже умрелият и да му се докаже, че трябва да плаща хубаво. Ако можеш с бой да съживиш един човек, набий го.

Според мене три неща има, от които аз изхождам винаги. Когато върша една работа, ако нямам надежда, тази работа не я върша. Ако върша една работа и нямам вяра, тази работа не я върша и ако нямам любов, тази работа не я върша. Ако искам да се бия, ако не се надявам, че ще направя нещо, няма да се бия. Ако не вярвам и ако нямам любов, ще се бия, нищо повече. Вие може да приложите същото правило. Правете ония работи, в които имате надежда, правете ония работи, в които имате вяра, и правете ония работи, в които имате любов. Туй, в което нямате надежда, не го правете. Сега това са правила, които трябва да използувате. Казвате: Сегашният живот какво трябва да се прави, кажете ми сега? Преди две хиляди години Христос говорил много добре, сега какво трябва да правим? Че ти ако не се надяваш на слънцето, което изгрява, ако не се надяваш на земята, която се върти и те носи, ако не се надяваш на хората, между които живееш, ако не се надяваш на баща си и майка си, какво ще цитираш? Тези баща и майка те родиха не по свой почин, не по своя воля те родиха. Бог им каза да те родят и те те родиха. Ти трябва да вярваш в туй. Другояче, ако баща ти те родил без надежда, без вяра, то се нарича роден в

престъпление човек. То е един безреден живот, живот, в който надеждата не взема участие, вярата не взима участие, любовта не взима участие то не е живот.

Преди години отидох в Стара Загора, един мой познат ме повика на гости. В градината му виждам една ябълка закъсала, нападнали я въшки. Казва: Много хубава ябълка, но не дава плод, ще я отсека. Казвам: Може ли тази година да ми я дадеш. Нека седи тази година заради мене и каквито ябълки роди, ще ми ги пратиш. Казва: Какви ябълки ще роди, съвсем е закъсала. – Ако роди, ще ми ги пратиш. Ябълката се оправи нея година, напуснаха я кръвните въшки и роди ябълката. Казвам на себе си: Това, в което се надявах, стана. Оздравя ябълката. Вие искате да знаете как става тази работа. Аз ще ви дам един пример. Има богаташ, една мома като го погледне и пет пари не дава; като дойде друга и го погледне и хиляда долара и 25 хиляди долара дава. Питам: Защо на едната дава, а на другата не дава? Дава на едната, защото и тя дава. Другата нищо не дава. Аз не съм за празните думи. Аз съм заради най-хубавото. Казваш: Няма хубаво. Аз се чудя на хората. Познават Христа и Го обичат, пък Той не ги чува. Едно дете, което майката го обича, каже само една дума и майката тича. Мислите ли, че ако вие обичате Христа, че само една дума като кажете, Той няма да ви дойде на помощ? Като не го обичате и целия ден да кряскате и Той не иска да знае за празни работи.

Сега тук на Изгрева, постоянно има братя и сестри, които ходят и казват: Този брат не постъпва добре, еди коя си сестра не прави добре, че друг не бил от напредналите, че някой не се подигнал още, не е узрял, този зелен, онзи зелен. Не зная, кой е узрял. Какво трябва да се прави сега? Някой взел пари на заем, не ги връща. Съберат се, казват: Представи си, не връща парите. Аз ако бях на ваше място, като се съберем десет души и някой не си платил, ще кажа: Я да съберем помежду си, че да платим. Той е брат. Защо трябва да говорим заради него. Той ял и пил, няма ги парите. Или че някой не рисува добре. Ще му кажем как да рисува. Не може да пее. Ще му кажем как да пее. Ако ви кажа само за десет дни без критика, казвате: Как е възможно? Да се въздържаш, защото всичките тия слабости, които ти ги намираш в хората, те са вътре в тебе още. Трябва да се направи една добра инсталация не по старите начини. Не може да се живее така. Най-първо в сегашните времена като направят едно здание, направят и инсталацията, поставят жиците, инсталират всичко. По стария начин трябва всяка вечер да туряш газ в лампата, да чистиш шишето. По новия начин щом е готова инсталацията, завъртиш ключа, светне. Някои от вас имате стари инсталации, постоянно с газеничетата се разправяте, които димят.

Един мой познат ми казва: Не зная какво да правя с жена си. Като се облече, дойде при мене, че ме пита: Харесваш ли ме? Пък мене никак не ми харесва, нито краските на дрехата, нищо. Казвам: Хубава е дрехата. Казва ми: Ако ти си на моето място, какво ще направиш? – Ще направя това, което и ти правиш. Дойде ми една светла идея. Ще ѝ кажа: Ти като се облечеш, гледай ти да се харесаш, ако ти се харесваш и аз ще те харесвам. – Виж, казва, това не ми е дошло на ум. Ще ѝ кажеш тъй: Като се облечеш, ако ти се харесваш и аз ще те харесам, ако ти не се харесваш и аз няма да те харесам. Най-първо човек като се облича, нека да се харесa сам. Щом той се харесва и хората наоколо ще го харесат. Сега идваме да приложим правилото. Ти имаш една идея, една мисъл. Ти да си доволен от мисълта. Имаш едно желание, ти да си доволен от желанието. Имаш една постъпка, ти да си доволен от постъпката. Това е правило сега.

Ако идете в оня свят, не трябва да влезете в противоречие. Там са много учтиви. В оня свят никога няма да те коригират за една погрешка. Щом произнесеш криво една дума, той минава и заминава и не ти отговаря. Ти искаш хляб, но не си казал правилно, той си заминава. Щом произнесеш правилно, той е на ваше разположение. Някои искат да идат на оня свят и да разправят на Господа колко са страдали. Кое е интересно в страданията ви? Христос като отиде на онзи свят, имаше какво да разправя. Понеже цяла вечер 6 хиляди войници го поругаха, плюха го, той седеше тих и спокоен, виждаше, доколко са културни хората. Туриха Му венец, покланяха Му се, Той ги наблюдаваше. Някой от вас е женен и като иде при Господа, ще се оплаква, че мъжът ѝ е лош. Кой те накара да вземеш този мъж? Най-първо щом ти се оплакваш от него, не си се оженила по любов. Веднага ще те изпратят на земята и ще ти кажат: Иди да вземеш един мъж по любов, че тогава ще говориш заради него. Ти си взела един мъж без любов. В невидимия свят за безлюбие дума не става. Родило ти се едно дете, оплакваш се от него. Не си го родила по любов. И дума да не става, не може да се оплачеш.

Има религиозни хора, които имат правилни възгледи, но трябва да коригират някои от възгледите си. Не мислете, че сте много търпеливи. В сравнение с някои сте много търпеливи, но в сравнение с някои сте много нетърпеливи и тепърва трябва да придобиете търпението. Аз някой път съм правил опити. Дойде някой и иска да му дам, но аз му давам не това, което той искал и той се дразни. Като върви го наблюдавам психологически, като върви настоява. Викам го при мене и се разговарям, казвам: Ако ти си на моето място, аз на твоето, ти колко би ми дал? Колко са щедри. Казва: 500 лева ще ти дам. Аз пък, ако съм на твоето място, ни най-малко няма да искам 500 лева, аз ще искам само един лев. Той ме гледа, че много малко искам, понеже той 500 лева иска да му дам. Аз да се

освободя казвам: Един лев ще поискам. Това са ред разсъждения. По някой път отивам някъде, виждам хубави круши и ябълки. Колко круши ще си взема? Като ида половин кило ще си взема, струват 20 лева килото, десет лева половин кило. Ако някой дойде и ми поиска, ще му купя половин кило, както на себе си. Аз съм мярката. Туй, което на себе си мога да направя, мога да го направя и на другите. То е Божественото. Всичките блага, които Бог ни е дал, ние трябва да ги оценяваме. Една круша, една ябълка, една книга, дреха, виждаме, че слънцето изгрява, някой кон или някое растение, всичко онова, което виждаш, трябва да му придадеш някаква цена. Понеже като оценяваш нещо, ти правиш полза на себе си. Минаваш покрай някое растение и мислиш, че хората не те оценяват. Ами това растение, тази ябълка колко са ги оценили. Спирам се и си казвам: Аз ще бъда толкоз търпелив, колкото тази ябълка. Минавам, гледам някой вол впрегнат на нивата. Казвам: Ако трябва да търпя, ще търпя и аз като този вол. – Ама той е вол. Но в този вол и в него действува Божественото начало, хората не го оценяват. Този вол много добре си учи уроците.

Казвам: Ако всички вие, които ме слушате, бихте изпълнили волята Божия, тъй както Господ иска, тогава знаете ли каква мощна сила щяхте да бъдете? Ние казваме: Господ ще оправи света. Ако ние не сме готови да служим на Бога, Господ ще оправи света. В Него е всичкото богатство, но Той има онова богатство, което ще ни даде да го употребим. Един човек света не може да го оправи, един проповедник не може да го оправи и десет не могат да го оправят. Всички ония, които са в света, трябва да работят за оправянето на света. Плодните дървета работят, животните работят, въздухът работи, слънцето работи, водата работи, всичко, което е в движение, работи. Следователно и ние трябва да вземем своето място да работим. Всеки един от вас като стане сутрин да каже: Какво мога да направя за Господа? Доброволно да го направи. От това зависи вашето благословение. Не да дойда аз да ви карам, не и вие да ме карате. Може да дойдете до мене, но трябва да имате една вътрешна интуиция, като дойдете до мене, да ми е приятно, да се радвам, че сте дошли, пък и вие да се радвате, че сте дошли. Ако идвате при мене и мене не ми е приятно, и вас ви е неприятно, работата не върви.

Сега вас не ви липсва интелигентност, знание и сила не ви липсва. Аз съм намерил погрешката къде е. Младата мома, която е ангажирана със своя възлюбен, няма време за другите. Като вземе да прави нещо, казва: Заета съм. – Мисли за него. Тя има него в ума си. Майка ѝ казва нещо, тя казва: Много съм заната, имам да се срещна някъде. Ние сега в света сме заети, ангажирани. От невидимия свят казват ни нещо, отговаряме: Много съм занят, да си уредя работите, да си уредя живота, че тогава ще служа на Бога. Ако аз съм на мястото на момата, никога не бих се обличал заради

един, който не иска да служи на Господа. Като дойде той, ще туря скъсаните си дрехи, скъсаните обуща, тъй ще го посрещна. Като дойде онзи, който е готов всичко да жертвува заради Бога, тогава ще се облека хубаво. Аз бих желал всички да бъдете хубаво облечени. Когато ходим някой път със скъсани дрехи, любовта не работи в нас. Разбира се, една работа на любовта трябва да я правиш с най-хубавите дрехи. С каква дреха иде светлината от слънцето? – С най-хубавата дреха. С каква дреха иде водата? – С най-хубавата дреха. Плодните дървета когато цъфтят, с най-хубавата дреха са облечени. Казвам: За да служите на Господа, облечете се с най-хубавата дреха – най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и най-хубавите постъпки. Всичко, което имате всичко, което не сте обличали, сега го облечете. Целият християнски свят, всичките християни днес ако имаха вярата, войната може да се прекрати. Ако искаха всички да концентрират ума си, войната ще спре. Но не искат. Чакат да дойде някой от някъде. Политика. Ние сме в състояние да оправим всичко. Ако днес християнските народи биха имали духа Христов – който няма духът Христов, не е Негов – ако целият християнски свят, 500 милиона хора, само да пожелаят и мирът ще дойде. Всички сега отлагат. Тази е Божия работа, казват. Божия работа е, тогава хората ще се приспят. Като дойде за един добър живот, казват: Още времето не е дошло. Има някои неща, които не зависят от нас. Но днес вие и аз какво трябва да направим? Ставате сутрин и казвате: Не зная какво да правя. Че днес какво трябва да направиш, трябва да ти е ясно. Мислите ли, че онзи ученик, който ходи в гимназията, не знае за всеки ден какви уроци има? Ние като станем сутрин не знаем какво да направим. Ние поддържаме,че Бог е дълготърпелив. Казваме, че ние сме родени от Бога. Как е възможно, родени от дълготърпелив, пък да не сме дълготърпеливи? Щом съм нетърпелив, не съм роден от Него. Казвате: Бог е всемъдър. Как е възможно да сме родени от Бога и да сме глупави? Значи не сме родени. Някой казва: Аз имам Божията любов. Казвам: За любовта няма нещо невъзможно. Тия неща като ги изясните в съзнанието си, в себе си ще чуете онзи Божествен глас. Той, Господ, не говори много. Божественият глас е като първия лъч на слънцето. Като се покаже и слънцето изгрява. Като видиш първия лъч, знаеш че слънцето изгрява, денят ще бъде хубав. Казвам: Вслушвайте се вътре. Днес трябва да разрешите всичките мъчнотии, които се изпречат и да ги разрешите правилно. Сега може да преведете следния пример. Представете си, че в някой топъл ден тръгвате за планината. Казвате: Топло е времето и не си вземате кибрит, мислите, че огън няма да ви трябва. Отивате сто–двеста души и само един взема кибрит. Като идете, времето се изменя. Кой ще бъде най-важният? Онзи, който носи кибрит, може да запали огън. Ако вашата любов не може да помогне на хората, не може да запали тяхното огниво, каква е тази любов? Казвате: Аз не мога да услужа на хората. Тя е човешка любов. Божията любов в даден случай услужва на всички. Тя е

като ток, който се предава от единия край до другия. Ако вие почувствувате Божествената любов в него ден всички, които са в хармония с вас, веднага тази любов функционира навсякъде. И тогава вече думите на Христа имат смисъл. Казва, че каквото попросите, като вярвате, ще ви бъде дадено. Попросиш, което става, което не става, ще го коригираш. Няма да разправяш за неща, които не стават. Няма да правите опити за големи работи. Малки опити ще направите, да няма никакви изключения. В опита все ще попросите, като вярвате, ще ви бъде. На учениците си казва Христос: Ако имате вяра колкото синапово зърно, ако кажете на тази гора премести се, ще се премести. Тази гора означава тези мъчнотии в сърцето, които нас ни се виждат, че са непреодолими.

Сега онова, което способните от вас сте разбрали, приложете го. Защото в приложението на Божия закон на любовта човек се подмладява, вътрешно душата се подмладява и човек се освобождава от несносните условия, които стесняват духа му и мислите му, големите противоречия, които съществуват. Малко хора ще намерите, които да са способни.

Тогава спрете се върху последните думи на прочетената глава: „Всеки, който изпълнява волята на Отца, той ми е майка, брат и сестра.“ Ако изпълним волята Божия, ние сме всички братя и сестри. Ако не изпълним волята Божия, братството още не сме възстановили в света.

Отче наш.

11. Утринно слово
12.I.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_01_12 Голямата радост
неделна беседа

ГОЛЯМАТА РАДОСТ

Отче наш.
В начало бе Словото.

Ще прочета 10 стих от втората глава от евангелието на Лука.

(10) И рече им ангелът: Не бойте се, защото, ето, благовествувам ви радост голяма, която ще бъде на всичките люде.

Духът Божи.

Живеете в един свят на противоречия. Че съществуват противоречията, ние не се тревожим за това. Защото и да се тревожим, и да не се тревожим, противоречията съществуват, но поне искаме да обясним причините на противоречията. Аз вземам думата противоречие в много широк смисъл. Не разбирайте в тесен смисъл думата противоречие. Животът е пълен с противоречия, но единственото нещо, което търсим в света, това е животът. Туй, в което се намират всичките противоречия, него търсим. В живота, понеже човек трябва да яде, от яденето произтича едно противоречие. Понеже човек трябва да диша, от дишането произтича едно противоречие. Като работи човек, трябва да почива, от почивката произтича едно противоречие. И като се ражда и като умира човек, се има едно противоречие. Ако си богат, роди се едно дете, радвате се. Ако сте сиромах, роди се едно дете, тъгувате, не може да му услужите както трябва на това дете. Мисля, преди 20 години един софийски чиновник, бедняк, малко позакъсал, ражда му се едно дете. Него ден, когато се родило детето, го повишили като чиновник. Излязъл навън, намерил на пътя 100 лева, с които можел да кръсти детето и оттам насетне всичко му тръгнало наред. Но случило се, че това дете умряло и в който ден то умряло, него го уволнили от служба и откакто умряло детето, всичко вървяло назад. Сега вие ще попитате защо е така. Така си е. Когато се ражда, питаме, защо се ражда. Когато умира, питаме, защо умира. Раждането в един смисъл е осиромашаване. Умирането, смъртта в един смисъл е забогатяване. Смъртта в един смисъл е осиромашаване. Раждането в един смисъл е обогатяване. Понеже човек идва от един по-висш свят, като слиза от тоз свят, осиромашава. Един има повече тук, друг има повече горе. Умира някой, отива в другия свят, там има повече, радва се. Един има повече горе,

друг повече долу. Сега някои може да се не съгласят с това. Дали вие ще се съгласите или не, то е безпредметно. Те са логически изводи. Ние трябва да разсъждаваме за нещата, както стават. Има една реалност, на която всякога може да разчитаме. Туй ние наричаме Божествено. Има една относителна реалност, на която отчасти може да разчитаме. Всичките противоречия произтичат от относителната реалност в света. Например, относителна реалност са книжните пари. В Германия, когато се понижи германската марка, имаше някои разкази, които надминаха приказките в хиляда и една нощ. С един милиард марки не може да вземеш един обикновен обяд. Вие трябва да сте финансисти, трябва да знаете с колко се е намалила германската марка. Мене ми разправяше един пример един българин. Той забогатява. В 14-та година имал 600 хиляди марки, вложени в една германска банка. Мисли си, че си уредил работите, казва си: Да става каквото ще, и война да става. След като се свърши войната, получава едно писмо от банката да иде и да си изтегли парите, понеже банката не могла да води сметка за 600 хиляди марки. Според тогавашния курс те стрували 10 стотинки и банката нямала параграф. Касиерът от обич към клиента дал му още един милион марки, че да станат 30 стотинки, за които могло да се води сметка. Един милион и 600 хиляди марки са равни на 30 стотинки. То е едно обезценяване. Туй сега става в човешкия порядък, но в природата такова обезценяване не става.

Та казвам: В живота ние имаме един порядък, от който произтичат всички противоречия. Той е относителен порядък в света. Има един порядък, от който произтичат всичките блага. Той е Божественият порядък на нещата. Тази е една идея, която трябва да държите в ума. Щом дойде едно нещастие, то е в относителния порядък на нещата. Боледуваш, то е в относителния порядък на нещата. Причината е, че не си знаел, как да ядеш, как да избираш храната. Дишаш, заражда се едно болезнено състояние. Човек, който яде добре, който диша добре, никога не боледува. Казват: Всички боледуват, които не знаят да ядат, които не знаят да дишат. Който знае да яде правилно по Божественому, който знае да диша правилно по Божественому, той никога не умира, всякога живее добре. Туй е сега от чисто логическо гледище. Вие ще кажете, че не виждате това, толкоз хора са измрели. То са онези хора, които са направили погрешка на относителния порядък в света, а всички ония, които са изпълнили Божествения порядък, за тях гробища няма, те са свободни хора в света. Той се чуди, че има гробища някъде. Но вие се страхувате, като се говори за смъртта. Смъртта не принадлежи на Божествения порядък на нещата. То е един изключителен порядък. Казват: Ще умрем. Щом не знаеш да ядеш, ще умреш. Щом не знаеш да дишаш, ще умреш. Щом не знаеш как да мислиш, да чувстваш, ще умреш. Ако мислиш добре, ако чувстваш добре, ако ядеш добре, ако дишаш добре, няма да умреш. Прави се

възражение, че кой не е умрял до сега. Ами че Земята не е умряла. Слънцето не е умряло. Че Земята я изчисляват на една доста голяма възраст. Какво да ви кажа, да ви кажа, че е девица, тя е женена, млада е още. Откак се е оженила, има един милиард и 500 милиона години. Достигнала е 19 години, турете ѝ още толкоз, тъй ще е тя на три милиарда години. И тя се счита млада дева на 21 година по наши години. Те са относителни неща. Казвате, че човек остарява. Земята се завъртяла 120 пъти около Слънцето, а пък човек като се стягал е остарял. Казва: 120 години съм. Казвам: Земята те носела, ти не си обикалял. Земята като се върти, ние остаряваме. Човек като се вози на земята, остарява от притеснение.

Ние сме в един век, поне изисква се да разбираме законите на разумната природа, да имаме една ясна представа за оня свят. Отчасти поне да разбираме света, в който живеем. Ние по някой път се вглъбяваме в себе си, искаме да живеем един щастлив живот. Но щастието никой не може да ни го отнеме. То е качество на цялата природа. Следователно, ако ние живеем съгласно с нея, ние всякога ще бъдем щастливи. Ако четете Библията, първият човек, който беше създаден, Бог му каза: Ако спазваш моите закони в рая, ще бъдеш щастлив, ще бъдеш знаменит и добър ще бъдеш. В който ден престъпиш закона ми, ще излезеш извън рая и ще влезеш в друг свят. Първите хора искаха да опитат, дали това е вярно или не. Разбраха, че е вярно и излязоха извън рая. Сега не знаят как да се върнат в рая.

Сега каквито възгледи имате, дръжте ги, те са придобити от миналото. Човек може да има известни опитности в живота, туй още не е меродавно. Един благороден човек може да има едно схващане за живота, ученият може да има, здравият може да има, всеки човек може да има какъвто и да е възглед. Ние се намираме в един статистически свят. След хиляди години какъв ще бъде сегашният човек? Ще се различава. Преди хиляди години човек не е бил такъв, какъвто е сега. Сега нямам време да ви изяснявам, какъв е бил човек преди хиляди години. Преди хиляди години човек е бил нещо велико сам по себе си, но този великият човек, започнал да се смалява, смалява и дошъл до едно голямо смаляване и се превърнал в едно микроскопическо същество, че като нямало накъде надолу да слиза, започнал да се движи нагоре. Туй го наричат еволюция, започнал да еволюира. Хората казват, че той произлязал от низш живот. Не. Нашият живот е произлязъл от висшия живот. Висшият се е възстановил от низшия. Висшето като се смалявало, станало низше. Низшето, като се въздигнало, станало висше. Питам: Когато милионерът изгуби своите пари, какъв става? Сиромах. Не е ли той същият милионер? Ако го теглите, богатството тежи повече. Имаме един българин, който сега ще

прави демонстрации, че може да издържи на раменете си две хиляди килограма. Най-силният българин, който може да издържа две хиляди килограма. Той не си открива тайната, има си някаква тайна. Кой от вас, ако му турят две хиляди килограма, може да издържи?

Казвам: Трябва да се запознаем с основните закони на живота, по които той се развива. Някои хора искат да живеят щастливо на земята. То е немислимо. Човек сам по себе си не може да бъде щастлив. Той е част от цялото битие. Следователно, той може да живее и да бъде щастлив, само като бъде съгласен с цялото. Той казва: Аз искам да живея за себе си. Щом живееш за себе си, нещастието ще дойде. Понеже в щастието само за себе си не може да предвидите всичките нужди на един човек. В цялото може да се предвидят. Оня свят аз го наричам Божествения свят на цялото, човешкият свят е на частите. Следователно, има един свят на частите. Ти си малко същество, може да живееш в този свят, за да уповаваш, за да разбираш своя си живот. Сега учените хора падат в една крайност. Казват: Човек трябва да бъде учен. Човек трябва да бъде учен, но не е всичко учение в света. Казват: Човек трябва да бъде религиозен. Човек трябва да бъде религиозен, но не е всичко религия в света. Че той трябва да живее малко, да бъде свободен, да живее малко светски живот. Човек в три направления расте. Ако детето живее физически, тялото ще бъде голямо, главата малка. Ако живее умствено, ще има чело голямо, задната част на главата ще бъде сплесната. Ако живее в трите свята в Божественото, тялото ще бъде съразмерно, защото главата има отношение към тялото. Измерено, лицето на човека, съставя една десета част от тялото. В главата има известна съразмерност.

Та казвам: Нещастието някой път произтича от една несъразмерност. Ако майка ти, когато те е раждала, се е скъпила да ти даде една глава. Казва: Що му трябва такава голяма глава, че ти създаде голямо тяло, та тогава в голямото тяло ще имаш само големи разходи. Природата, която правила много опити, ония допотопни същества, големите мамонти, трябваше да ги изчисти в света, понеже видя, че е несъвместимо тия същества с големи тела и малки глави. Всичките ги изчисти. Та казваха, че те ще оправят света. Те създадоха всички съвременни войни, понеже като излязоха от физическия свят, влязоха в духовния свят, наречен астрален свят. Сега хората имат грамадни желания, те са грамадните мамонти. Всеки иска да има милиони, не един, 2, 3, но 40, 60, 100, 300 милиона, един милиард. Защо са му тия милиарди долари? Казват: Да направим фабрики, да подтикнем човечеството. Хубаво е да подтикнем човечеството, но как се подтиква човечеството? Не седи прогресът на човечеството в произвеждането на материали. Една закономерност има. Съвременното човечество създаде своето нещастие от своята лакомия. Милиони години

тялото на Земята е събирало енергия от Слънцето, от която ние се ползуваме. Онези, които се занимават със земята, казват: Да изорем почвата, повече жито да ни дава. Ако ние, както сега харчим положителната енергия, ще се изхарчим, тогава с какво ще се храним ние? Трябва да се икономисва. Природата обича икономия. Икономията е закон, но щастието седи да имаш един труд, който е поносим за тебе. Ние, съвременните хора, умираме от големи грижи, работим повече, че трудът изтощава тялото ни. Най-първо хората се мъчили повече, започнали да се трудят и сега се стремят към работа. Работата е идеал. Да работи човек, разбираме хармонично да впрегне човек ума, сърцето и тялото. Да няма излишък, и да няма недоимък. Хората умират по единствената причина, че някои от техните органи се развалили. Като се развалят мускулите на сърцето, човек умира. Като се изтощят нервите на симпатичната нервна система, човек умира. Като се изтощи мозъчната система, човек умира. От хиляди години хората умират от изтощение, недоимък. От хиляди години хората мислят. Казват: Тъй Господ наредил света. Господ не е наредил света да умират хората. Казва: Множете се и плодете се. Множете се разумно. Изпълнете всичко с разумност. Казва: Множете се. Една риба, която ражда 300 хиляди яйца, колко години ще и вземе да се запознае с имената на тия деца, да ги кръсти? 300 хиляди деца са. И те като станат риби по 300 хиляди деца, целият свят ще се изпълни с риби. Ако света се напълни само с риби, какво ще направят рибите? Рибите сега във войната вземат участие. Големите параходи, това са риби, които воюват. После в сегашната война вземат участие и птиците. Аеропланите са птиците. И те воюват. Хората ги направили и хората ги наблюдават, как рибите и птиците воюват. Човек, когато започне да воюва със своя ум, със своето сърце, светът ще се оправи. Има една война, когато светът ще се оправи. Сега глупавите воюват, не хората, но глупавите птици и глупавите риби воюват. Аз в рибите намирам само едно качество, което е хубаво, че те живеят в чистата вода. Единственото нещо, което е за подражание, е философското мълчание на рибите. Те никога не си казват мнението, никога не обиждат с думи. Единствените същества, които никога не обиждат, то са рибите. Казваме: Мълчи като риба. То е фигура на речта.

Един учен човек ще развие своята сказка или реч по един начин, научно ще доказва. Според мене научни работи са ония, които влизат в един свят, който се организира. Само организираният свят, в който човек може да влезе, е учен. Защото тия факти трябва да се съединят в едно цяло. Например вземете един човек, може да знаете, колко кости има. Тия кости са разхвърляни. Да съедините тия кости с мускулите, с нервната система, да турите кръвта да се движи, да турите живота. Тук преди години имаше един човешки организъм изложен. Ходиха да гледат как кръвта функционира, колко пъти се обръща. Че ако разгледате целия човек като

мисъл и чувство, ще имате една ясна представа, как мисли човек, как действува неговият ум, в какво участва, как чувствува и как действува, когато работи как действува.

Та казвам: В природата съществува един закон. Не може ние да бъдем щастливи, ако природата не ни създаде едно удобно жилище. Защото тялото е едно удобно жилище. Човек няма такова удобно жилище, затова умира. От някакъв недоимък умира човек. Когато хората дишат, във въздуха има един елемент на безсмъртие. За това са говорили старите алхимици. Те са казвали, че има една течност, от която човек ако вземе една капка, се подмладява. Този елексир иде от слънцето. Хората дишат и не могат да вземат елексира, той минава през тях и не остава в тях. Индусите имат разни системи за дишане, но още нито една не се е домогнала до онази тайна на природата. Защо? Онзи, който иска да се домогне до този елексир, той трябва да държи изпит върху надеждата, ще държи изпит върху вярата и ще държи изпит върху любовта. Щом издържи, вече му позволяват да има този елексир. Който има надежда, е като този българин, който издържа две хиляди килограма. То е играчка за него. Най-първо ще му турят Земята на раменете, ще тича около Слънцето с нея. Цялата Земя ще носи и ще тича. Като се върти десет години, той ще издържи изпита си. След туй ще му дадат другия изпит. Да носи на раменете си Слънцето и да обикаля 20 години. Като обикаля 20 години, ще издържи втория си изпит. Най-после ще му дадат да носи и цялата вселена от десет милиона слънца, в която живее, и ще ги тури тия всичките на гърба си и ще ги носи 120 години и като издържи това, той вече добива правото на безсмъртието. Не е лесна тази работа, затова никой не я е постигнал. То е фигуративно казано. Но човек може да вкуси от живота. Има един момент на щастието, когато човек вкуси, че никога не забравя. Двама светии се молили само да зърнат рая. Завели ги и двамата. Единият казал: Само един миг да зърна, не искам повече. Като турил окото си да види, другият го чакал 250 години, най-после го бутнал и казал: Стига, стани. Казва му: Защо си толкова нетърпелив, аз още не съм зърнал. Казва: 250 години те чакам. А той мисли, като че е миг. Човек от хубавите работи мъчно се отказва. По някой път бащата и майката намират голяма промяна в своите дъщери и синове. Като зърне дъщерята някого, тръгне вече, не си обръща окото, в къщи седи, обезсмислил се живота. Казва: Не зная какво става с нашата дъщеря, шашардиса се. Пък обича да гледа. Туй го наричат илюзии в живота. Какви ти илюзии. Страда човекът, но било илюзия; радва се – илюзия; страдш и то е илюзия, ако е илюзия.

Само че щастието е организираният живот, нещастието е неорганизирания. Неорганизираният живот като се организира, то се превръща на щастие. Ние някой път питаме: Защо са тия страдания? Да

организираме страданията, да станат условия за щастливия живот за бъдеще. Съвременната наука ни е дала доста обяснения. Вземете в азотната или в сярната киселина, ако падне някаква капчица, изгаря ръката. Опасен елемент е сярата и азотът. Той като се извади, другото е безопасно. В сярната киселина не всичко е опасно. В страданието неорганизираното е опасно. То е много активно. Активен е, например онзи човек, който иска да забогатее, онова желание, което иска да забогатее, то руши. Извади това желание, човек е добър. Или да кажем човек, когато го страх от живота, не иска да умира. Той е готов привидно да извърши много престъпления. Ако го убедят, че не може да умира, не върши никакво престъпление. Ако го убедите, че ще умре, той пази живота си, ще дойде до престъпление. Ние, съвременните хора, не разбираме от какво произтичат нещастията на хората. Той взема една кокошка, клъцне и главата. Тя се моли. Казва: Ти трябва да умреш, аз да живея. Но кой ни е дал правото да колим? Казвам, че Бог създал нещата. Началото не е било така. Това е нашият порядък. Сами си даваме това право да ядем животни. Всеки един човек, който яде животинска храна, ще умре. Ако се направи един опит, ще видим, че ония хора, които се хранят с растителна храна, ще живеят повече, отколкото ония хора, които се хранят с месо. Тия животинските клетки, те носят смъртта в себе си. Понеже като ядете животинските клетки, всяка животинска клетка тя си има стомах, черва, нечистотии, извержения, като ги ядете, с всичко туй ги ядете в свинското месо, в овчето месо. Вие като ядете месото, приемате тия благоухания. Клетките са пълни с извержения, които учените хора наричат токсини. Когато се препоръча растителната храна, то е защото най-малко токсини има в растителната храна, в плодовете. Това е от чисто научна страна.

Сега аз говоря за онези от вас, които сте готови. Не да се подчинявате, казвате: Условията са такива. Условията в света ние ги създадохме. Човек може да се храни само с жито. Откак е влязло житото в света, човек живее много по-добре, отколкото е живял в миналото. Но трябва едно разумно убеждение. Природата не търпи аномалии в света. Статистиката показва, че в Америка, дето се изсякоха горите базразборно, се зароди неврастенията. Растителното царство е необходимо за здравето на хората. Един народ, ако иска да бъде здрав, не трябва да изсича горите си базразборно. Така са свързани растенията, дърветата с хората, че някога, когато се отсече едно дърво, един човек умира. Ако се отсекат две дървета, двама умират. Ти посадиш едно дърво в света и после казваш: Да се отсече. Не може така безразборно в света. Разумно трябва да постъпим. Когато садиш, трябва да мислиш, ще го сечеш ли това дърво. Щом си садил едно дърво, да го не сечеш, ако искаш да живееш добре. Ако садиш, за да сечеш, не може да чакаш нещо хубаво. Този закон е верен. Някой иска да се ожени и да се разведе. Трябва разумно да се жениш, ще се разболееш.

Другарката, която те обича, и ти трябва да я обичаш. Децата, които раждате, трябва да ги родите с любов. Ако не ги родите с любов, ще ви пати главата. Всяко нещо, което не се спазва физическия закон в света, в един свят, дето не се спазва духовния закон и в един свят, дето не се спазва Божественият закон, хората щастливи не могат да бъдат. Физическият закон се отнася до тялото, духовният закон се отнася до сърцето и Божественият закон се отнася до човешкия ум. Следователно, Божественият свят строи главата, нашият духовен свят строи дробовете ни, а физическият свят строи тялото. Те са свързани в едно. И трите са съвокупни в едно. Ние искаме някой път да се освободиме от тялото си. То е неразбиране. Да се освободим от едно не добре организирано тяло, то е право, но всякога ние се стремим да се воплотим или да живеем в едно добре организирано тяло. Питам: Когато Христос възкръсна, с кое тяло възкръсна? С духовното тяло, с организираното тяло възкръсна. Туй тяло имаше тия свойства, че Христос се яваваше и изчезваше, ставаше видим и невидим. Значи всяка частица е под контрола на човешката воля, че когато искаме да бъдем видими и невидими, когато искаме да бъдем толкоз малки, че никой да не ни вижда и когато искаме толкоз големи, колкото земята. Сега тук може да се родят някои противоречия. Щастието не седи ние да бъдем големи колкото земята. Под думата „колкото земята“, разбираме богатите условия в живота. Аз наричам земята богато условия за живота. И тя има още за милиони и милиони години да живее. Слънцето е още по-голям център за живота. Цялата вселена е още по-богата за живота. Тъй щото земята, слънцето, всичките планети са извор на живота, условия, дето животът може да се развива.

Сега от старо време хората са се занимавали със звездите. Ако обичаш Венера, ще си облагородиш сърцето. Ако обичаш този червения Марс, ще станеш силен, няма да бъдеш страхлив. Ако обичаш Юпитер – сега вечерно време ще видите Сатурн и Юпитер вървят заедно, братски се разговарят. Юпитер отпред върви, Сатурн отподире. И двамата спогаждат се, говорят си нещо. Ако обичаш Сатурн, ще те научи да разсъждаваш правилно. Ако обичаш месечината, тя ще те научи да обичаш красивото в света, да разсъждаваш. Тъй щото някои казват: Нас не ни интересува друг свят, нас ни интересува живота. В какво седи другият свят? Един живот без Месечината, живот ли е? Един живот без Венера, живот ли е? Един живот без Юпитер, живот ли е? Един живот без Марс, живот ли е? Един живот без Сатурн, живот ли е? Един живот без Слънцето, живот ли е? Не е живот. Ние казваме: Да вярваш в Господа. Че как ще вярваш в Господа, кажете ми? Ти, за да се запознаеш с един художник, ще се запознаеш с неговите произведения. Ти не може така да идеш. Най-малко десетина от неговите произведения трябва да познаваш. Ходиш, гледаш ги, та се въодушевиш, че тогава ще се запознаеш. Той хабер няма от работите,

които Господ създал, иска да се запознава с Господа. Животът, който Бог ти е дал, ти не зачиташ, искаш Господа да познаваш. Мисълта, която вложил в тебе, не се интересуваш от закона, искаш с Него да се запознаеш. Благородните чувства, които е вложил в тебе не цениш. Тялото не цениш и питаш дали има Господ в света или няма.

Има нещо в света, което нас ни спъва. То е онзи неорганизиран свят. Има една лоша страна в хората, че човек като стане учен, не иска и другите да станат учени като него. Като стане силен, не искат да станат и другите силни като него. Ако и другите са силни, ще дойде едно състезание, ражда се неразбирането в живота. Не се кооперират да турят силите си да работят като органи на великото цяло, но всеки човек иска да бъде като божество, че той да заповядва. Как ще заповядате? Ако ти имаш хиляда говеда или хиляда овце, как ще заповядваш? Трябва да ги храниш. Откъде ще вземеш сено, зрънца? Зимно време е. Значи, трябва да те кредитира природата. Ако останат всичките тия говеда да замучат насреща ти, казват: Дай ни хляб. Сега светът върви в нови посоки. Хората искат един нов порядък. Новият порядък седи в това, всеки човек иска да използува правата, които природата му е дала. Всеки народ трябва да използува правото, което има. Онзи народ, който не използува своето право, той греши. Всеки народ, който търси своето право за себе си, греши. Всички народи, които се кооперират, вървят по Божествения ред на нещата. Ако една война иде в света да създаде този порядък, добре дошла. Питат: Защо е тази война? Когато стават землетресения, те с векове се готвят. Известни газове се набират и като се наберат толкоз, стане разтърсване на земята, за да излезат навън. Като излезат, после се събират за друго землетресение. Значи, това долу в почвата става. В миналото са ставали и такива землетресения. Има остатъци, които показват, какви са били землетресенията в миналото. Когато човек не използува разумно своята мисъл, остават известни разрушителни сили в мислите. Когато човек не използува своите чувства, които сърцето изисква, в сърцето остават разрушителни сили. Когато човек не използва разумно и своите постъпки, които тялото изисква, остават разрушителни сили в тялото, тогава се образуват тия катастрофи. Организират се хората, трябва да се бият вече. Сега се моделира една част от челото на главата, горната част на челото. Човек започва да мисли за лошите последствия след като се бият. Те се бият, не искат да се организират сега. Те се бият, но същевременно пак преговарят. Всеки иска да победи и пак преговарят да се примирят. Разумни са хората. После се сдружават. Англия се сдружава с Америка, Германия с Италия, с Русия. Всеки гледа да привлече повече към своята страна. Едни други се организират вече.

Та казвам: Ние сме между два блока в света. Единият блок е доброто, другият блок е злото. Единият е блок на силата, която руши, не руши, но не е организирана, свят на личния живот. Другият блок е на доброто, той е на колективния живот. Дотогава, докато мислим за себе си, ние създаваме своето зло. Като започнем да мислим за общото благо, в него се включва и нашето благо, ние влизаме в общото. Ние създаваме доброто в света. То е законът на любовта, да обичаш другите като себе си. Ще каже някой: Защо да го обичам? Всеки човек, който обича, даже едно животно, което те обича, то е проводник на една благотворна сила, която действува в света. Вземете българите вярват, че като се построи една къща и дойде една котка, тя е късмет. Щом сториш къща и дойде една котка, бъди уверен, че за сто години си осигурен. Ако замине котката, ти ще заминеш от къщата. Сега ще кажете: То са поверия. Не са ли поверия тия витамини C, B или кой да е витамин? Тия витамини преди да ги открият учените хора, не ги ли гълтахме? Такива витамини са съществували. Сега като че са ги открили. Те от памти века съществуват. Няма по-силен витамин от надеждата, като го глътнеш на физическото поле, всичко ще ти тръгне. Няма по-силен витамин от вярата. Като го глътнеш, всичко се урежда. Най-силният витамин е Любовта, като го глътнеш всичко се урежда. Три витамини има, кръщавам единият с буквата Н, другият с буквата В, и третият – с буквата Л. Витамин Н, витамин В и витамин Л. Аз съм правил опити с тия витамини. Тепърва ще правят учените хора. Сега, ако ви изнеса в преносен смисъл, ще кажете: Как може да бъде. Надеждата, това е един разумен свят. Най-красивият разумен човешки живот е надеждата. По-красив свят от надеждата на земята няма. Това е ядката на цялото човечество, на разумните, на добрите хора, на благородните хора. Това е надеждата, което обединява всичките хора, в което цялото човечество се вслушва. В името на надеждата, каквото кажете, всичко става. Каквото поискате, всичко става. В името на надеждата, всичко ще ти дадат. Без надеждата нищо не ти дават. На земята, за да ти върви, трябва да намериш тия хора на надеждата, да се запознаеш с тях и каквото поискаш, те ще ти дадат. Сега някои правят възражения, казват: Докажи. Ние не се нуждаем от доказателства. Няма какво да доказваме. Ти си болен човек. Казвам ти: Яж три деня от хляба и ти ще оздравееш. Ако оздравееш, този хляб е добър; ако не оздравееш, не е добър. Казва: Ако четеш тази книга, всичко ще се обърне, ще ти тръгне наред. Мислите ли, че ако християните биха чели евангелието и ако повярваха в туй евангелие каквото е писано, че светът няма да се поправи? Те четат и не вярват.

Казват, че се явили ангели. Възможно е. Ако има ангели, има ги. Светът никога не може да мисли за това, което не е. Никога не може да отричаш това, което е. Защото, ако поддържаш това, което не е, ще отслабнеш. То ще бъде резултатът. Ако поддържаш туй, което не е, всички нещастия ще

дойдат отгоре ти. Ако поддържаш туй, което е, всички блага ще дойдат отгоре ти. Сега казват: Ние вярваме в Бога. Туй не е вярване. Вярата трябва да се облече. Вярата изисква едно здраво тяло. Любовта изисква едно здраво сърце, а пък тялото и сърцето изискват един здрав ум, един здрав мозък. Свързани са заедно. Та казвам: Ако ние с любовта помагаме на нашия ум, ако с вярата си помагаме на нашето сърце, ако с надеждата помагаме на нашето тяло, ония клетки, от които ние сме образувани, това са умни същества, тяхната колективна деятелност е която ни освежава. Някой път мислим, че сме много големи. Благодарение на общото сдружение на техния живот, на техните мисли, всички имат една мисъл и вярват в едно направление. Казват: Този път, в който вървиш, е добър, ние сме с тебе. Един ден, ако внесеш съмнение в тях, те се раздвояват. По някой път имат особено мнение. Дадеш храна, казват: Не искаме да работим. За този господар не искаме да работим. Сърцето по някой път започва да се колебае, разделят се клетките, прескачане се явява на сърцето, не бие пулсът редовно. Като върви редовно, после прескача. Чувствата ти не са редовни. Някой път мислиш, мисълта ти не е редовна. Някой път мислиш, че мисълта ти хвръкне, че не знаеш, какво си мислил. Един американски психолог, д-р Браун от Бостънския университет, развивал една лекция, какво е „Аз“. Като развивал въпроса пред студентите, той се объркал, кой е „Ти“ и кой е „Аз“. Объркал се тъй, той ли е „Аз“ или той е „Ти“. Те ли са „Ти“, или те са „Аз“. Казва на студентите, че спира лекцията и си отишъл. Връща се вкъщи и пита жена си: Аз ли съм „Аз“ или аз съм „Ти“? Знаете колко смешно положение. Срещам много хора, казват: Влязло нещо в мене, казва – не съм аз. И апостол Павел казваше тъй: Не живея аз, друг живее в мене. По някой път беше радостен, а по някой път му идваха страдания.

Питам: Вие как бихте разбрали „аз“. Какво значи „аз“? „Аз“ съм човекът, който ви говоря. „Ти“ – вие сте, които ме слушате. Ами „той“ кой е? Онзи, който преценява, той е „той“. И тримата, то е „аз“. Аз, ти и той, това е „аз“. „Вие“ сте ти, аз и той. „Той“ е ти аз и той. Аз ти и той сме синца „ние“. „Аз“, човекът, който говоря. Вие, които ме слушате сте „ти“ и „той“ е, който преценява. Но всичко това е колективен труд. Аз може да бъда „аз“, вие може да бъдете „ти“. Сега в живота това е вярно. Мъжът е „аз“, който говори. Жената, която слуша, е „ти“. Децата преценяват колко е добър бащата и колко е добра майката. Като се срещнат, казват: Баща ми е много добър, много умен човек. Ето едно семейство. Децата казват: Майка ни е малко сприхава. Казвам: Туй дете не слуша, бащата каквото е казал. Има непослушание.

Та казвам: В света Онзи първият, който говори, туй е Бог. Ние сме, които слушаме, възприемаме. Ти сме ние. Тогава Господ се обръща и казва: Да

възприемем. Ако възприемем словото Му, добре тогава. Онези, които после ще възприемат нашето слово, те ще бъдат точно такива, каквито сме ние спрямо Бога. Законът е много верен. Ако слушаме онзи, който ни говори, и нас ще слушат. Ако ние не слушаме, и нас няма да ни слушат. Тази работа е толкоз ясна, че ако сега хората направят един опит да изпълнят волята Божия, всеки както разбира да изпълни волята Божия без да прави пакост някому, може да направи без да иска, но да няма желание да увреди някого. Ако всичките хора биха изпълнили волята Божия, светът знаете колко щастлив щеше да бъде сега?

Преди години идваше един учител и се оплакваше от директора, казва: Аман от този директор, като мечка ме е нарочил. Казва: Трябва да бягам от гимназията. Рекох: Ще ти дам един съвет. Като го слушаш, ще кажеш: Господ живее в тебе. Ти си добър, ти си добър. Господ живее в тебе, ти си добър. Като го слушаш, гледай го в очите и кажи: Господ живее в тебе. Ти си добър човек. Казва ми след три месеца: Измени се директорът. Казвам: Измени се, защото и ти се измени. Ти по-рано мислеше, че като мечка те е нарочил, че е нехранимайко, сега започна да мислиш, че Господ живее в него, че е добър. Ти го кредитираш и той те кредитира. Казвам: Кредитирате се един друг. Да съзнаете цената, която Бог е вложил.

Има една черта в нас, в българите – няма да кажа така, като че аз не съм българин. Българин, то е псевдоним, като дойде един министър, българите ще му видят всичките лоши качества. Като стане някой министър, турете хубави мисли за него, може би ще свърши работата. Кажете: Господ е в него, той е добър човек. Казвате: Той ще обере орталъка. Той ще направи това, ще направи онова. И тъй става, както мислите.

Най-после ще ви дам един съвет. Синца, ако ме слушате, ще опитате тази година. Три пъти на ден да си казвате: Господ живее в мене. Сутрин като станете, ще си кажете на себе си: Господ живее в мене, аз съм добър. И ще бъдеш добър. Ти казваш: Ама дали живее? Дали живее или не живее, остави това, настрана го кажи. Дали живее или не, не му мисли. Бих желал идната година, като ви държа друга беседа да ми кажете вашия опит, да видите, как ще се измени живота ви, най-малко 75% ще се измени. Вие ще го почувствувате и вашите познати ще го почувствуват, че Господ живее във вас и вие сте добри. После ще кажете: Да изпълня волята Божия. Като дойде някой при тебе и поиска някаква услуга, ще кажеш: Заради Господа, който живее в мене, ще го направя. Ако си учител в училището, заради Господа, който живее в тебе, ще го направиш. Тогава и инфлуенция, и каквито и болести да дойдат, лесно ще ги минавате. Ще имате развлечение с инфлуенцията. Инфлуенцията е почистване за Коледа, треската е почистване за Великден. Те са две пречиствания. Щом дойде треската,

кажи: Великден е дошъл. Щом дойде инфлуенцията, кажи: Коледа е дошла. Щом дойде инфлуенцията, Христос се е родил. Щом дойде треската, Христос е възкръснал. Виж кое време е. Всички тук на Изгрева започнаха много добре, Христос се е родил. Сега, радвам се, че Христос се е родил, сега искам да възкръсне, треската да дойде.

Рече им ангелът: „Не бойте се, ето благовествувам радост голяма, която ще бъде за всичките народи". Каква по-голяма радост от това, Бог да живее в нас или да възприемем Духа Му. Каква по-голяма радост от тази да участвуваме в онова, което Бог е създал. Каква по-голяма радост, да имаме този вътрешен мир, спокойствие. Като погледнеш, да знаеш, че се возиш на един параход, да кажеш: Ама че хубав кораб. Дигнеш знамето сутринта, като станеш да пееш. Сега станеш, навел си главата, казваш: Какво ще се прави, лош е този живот.

Рече им ангелът: „Не бойте се, защото ви благовествувам голяма радост, която е за всичките народи". Страданията показват, че се е родил Христос. Сега, понеже всички страдаме, Христос се е родил. Остава втората фаза. Всичко да превъзмогнем, да дойде възкресението, новият живот, който иде. Трябва да дойде треската. Като дойде треската, като дойде големият огън, всичко измита. Всякога след една треска, хората се усещат някак си обновени. То е онзи вътрешен обновителен процес. Казвам: Любовта като дойде, тя ще произведе тия обновителни процеси на пречистване. Затуй започнете с надеждата, облечете се добре. Започнете с вярата, напивайте се добре. Аз говоря за един свят, дето няма вино. После, говоря за един свят, дето светлината е храна за хората. Съвременните хора трябва да се храним със светлина. Няма по-хубава храна от светлината. Ние всички се храним със светлина, само че е много сгъстена, трябва малко да я разредим. Всичко е кондензирана светлина, в плодовете, в растенията.

Казвам: Ако внесем новата психология, да вярваш в душата си, туй значи да видиш душата си в туй новото тяло, в което човек трябва да бъде облечен. Да вярваш в духа си, в онази мощна сила, Божественото в тебе, което ти обичаш. Да вярваш в своя ум, той е най-добрият слуга, който никога няма да те лъже. Да вярваш в сърцето си, най-добрата слугиня, която върши работата както трябва. Да повярваме в душата си, то е новото в света. Да повярваме в духа си, който носи Божествената сила да побеждава; в ума, който носи светлината – най-добрият слуга, който може да ни служи; и сърцето, което всякога ще бъде на наше разположение. Ние да се научим да им бъдем благодарни. Да благодарим за доброто сърце, което Бог ни дал. Да благодарим за хубавия ум, който Бог ни е дал. Да благодарим за душата, която Бог ни е дал, и да благодарим за духа, който Бог ни дал, че ни освободил от всичките тежести на сегашния живот.

Радвайте се, че живеете на земята, която още не е организирана. Радвайте се, че ще живеете в обетованата земя, която ще бъде организирана.

Благословен Господ Бог наш.

Отче наш.

13-та неделна беседа, държана на
12.I.1941 год. Неделя 10 ч. с.
Изгрев

1941_01_15 Тритѣ единици
лекция на Общия Окултен клас

ТРИТѢ ЕДИНИЦИ

Отче нашъ.
Фиръ-фюръ-фенъ.

/Направихме упражнението за дишане/.

Най-новото е кашлицата. Има единъ чуждъ елементъ, влѣзла е една нечиста материя, която търси пѫть да излѣзе навънъ, която иска да се освободи. Въ свѣта има една константна материя – чиста, отъ която зависи прогреса на човѣка. Тамъ, каквото се направи, остава вѣчно. Има друга материя – преходна, нечиста, неорганизирана, отъ нея се раждатъ всичкитѣ противоречия въ нашия животъ, и въ чувствата, и въ мислитѣ, и въ постпѫктиѣ, и въ разположението на човѣка. Ти си неспокоенъ. Тази, неорганизираната материя, въ малко количество е тя, но е динамична. Ти се усѣщашъ неразположенъ. Та казвамъ: Въ тази, неорганизираната материя, се показва доколко човѣкъ има воля. Седишъ нѣкой пѫть, ядешъ, не е солено яденето, както трѣбва, защото нѣма нѣкаква норма колко соль трѣбва да се тури. Нѣкои казватъ: „Трѣбва да има малко соль въ яденето“. Но каква е нормата за соленето, колко соль трѣбва да се тури? Ти кипнешъ: „Какъ тъй да не е солено яденето?“ Ще зависи, може да не е солено. Другъ пѫть нѣкои отъ по-старитѣ сестри направили яденето солено. Ти кипнешъ: „Какъ тъй да е пресолено?“ Сега (кое) е по-хубаво – солено ли да бѫде или безсолно да бѫде? – Безсолно е по-добре. Пъкъ и за соленото има цѣръ – ще туришъ повече вода.

Трѣбва да разпознавате една мисъль. Когато има отъ тази, нечистата материя, тя се познава. Напримѣръ: Въ тебе се зарежда чувството на зависть. Дойде нѣкой човѣкъ, ти говоришъ единъ езикъ и той говори. Ти казвашъ: „Той не разбира езика“ и слушашъ го. Казвашъ: „Не произнася, както трѣбва“. Единъ чужденецъ, като иде въ Англия и Америка, ще го похвалятъ, че много добре говори. То е отъ учтивость. Но все-таки вие сте чужденецъ, езикътъ не се огъва така, както трѣбва. Има нѣкои трептения, които не може да произнесете. Или говоришъ нѣмски, не може да произнесете всичко. Когато дойде нѣкой англичанинъ и говори български, колко е смѣшно – езикътъ му не се огъва.

Сега по нѣкой пжть казвате: „Да бжде здравъ човѣкъ“. Да бжде здравъ човѣкъ, трѣбва да има хармония между всичкитѣ му органи. Тия органи трѣбва да се подчиняватъ доброволно на човѣшката воля. Щомъ единъ органъ не се подчинява, подучили сж го нѣщо. Не иска да работи, не те слуша нѣкой органъ. Нѣкжде въ мозъка, въ нервитѣ има нѣщо – не те слуша. Искашъ да пѣешъ, но идва единъ страхъ, казвашъ: „Не мога да го взема“. Не можешъ да вземешъ до, ре не може да вземешъ, че какъ ще пѣешъ отвънъ, (като) е 25 градуса студъ. Казвашъ: „Пѣе съ вдъхновение“. Какъ ще пѣешъ, (като) ржцетѣ (сж) вкоченѣсали. Трѣбва известна топлина. Нѣкжде, ако те турятъ на пиростия да те пекатъ и кажатъ: „Я попѣй“, какъ ще пѣешъ? Ако е много голѣма топлината, пакъ не можешъ да пѣешъ. Казвамъ: Каква трѣбва да бжде топлината ви? Колко е температурата на човѣшкото тѣло? – 37 (градуса). Щомъ стане 38, щомъ приемешъ още една единица, казваме, че е болезнено състояние. Ако туримъ две единици – имаме 39 градуса, пакъ е болезнено състояние. Като приемемъ 4 единици – стане 41 градуса, този човѣкъ не може да издържи. При тази, голѣмата температура, всѣкога има по-голѣма гжстота. Когато материята е много гжста, тогава се образува това триене вжтре – температурата иде. Ти имашъ желание да имашъ голѣмо богатство. Отъ този товаръ известна часть на мозъка сгжстявашъ и, като желаешъ дълго едно, ще започне да те боли мозъка. Или станешъ много набоженъ, цѣлъ день се молишъ, викашъ предъ Господа, молишъ Му се – ще започне да те боли главата горе. Ние разбираме: да обичаме, да мислимъ само заради Него. Не е така. Да мислимъ заради Него, препятствия има тогава. Да обичаме единъ учитель, който ни преподава, какъ ще го обичаме? Ако е художникъ – да започнемъ да работимъ като него. Като видимъ произведенията му и ние да рисуваме, не само за него да мислимъ. Или ако той пише нѣщо, не само да мислимъ, но да обичаме неговитѣ произведения, да се учимъ да пишемъ като него. То е обичь.

Въ насъ, въ всички деца има ревность, детинска ревность има. Децата и на 5 години иматъ ревность. Азъ имахъ само единъ много интересенъ примѣръ: Гледамъ две млади майки, турили децата си въ колички една до друга. Едното дете на 6 години, другото на 5 години. Едното дете държи една ябълка, другото дете го хвана за главата, раздруса го и му взе ябълката. Първото плаче, но то, като прескочи и хвана другото, раздруса го и му взе ябълката и започнаха да си раздрусватъ главитѣ и ябълката да минава отъ едното въ другото. Питамъ: Защо си раздрусватъ главитѣ тия деца? – Погрѣшката е тамъ, че едната майка трѣбваше да даде две ябълки на детето си, за да даде то едната. Другото дете казва: „Защо не каза на майка си, тази глава защо не мислеше?“ и го хваща за косата.„Защо не мислишъ да има още една ябълка за мене?“ Другото раздруса първото и каза: „Защо не ми каза по-рано да кажа на майка си?“ То е теория сега. Дали е така или

не, но има известни психологически причини, които показватъ кое е вѣрно. Но има и други причини.

Седишъ ти, набоженъ си. Седишъ тихъ и спокоенъ, като че ли нищо не те интересува. Мине нѣкоя млада мома, красива, хвърлишъ погледъ. Защо гледашъ? Кои сѫ подбужденията? Има нѣкакво подбуждение. Ако (си) художникъ – интересува те тѣлото, носа, ушитѣ. Казвашъ: „Хубавъ сюжетъ за рисуване". Художникъ си, иде ти на ума идеята да можешъ да предложишъ на младата мома да я нарисувашъ. Онзи, който има идеята, казва: „Какво се интересувашъ, нека я нарисува, нѣма нищо лошо". Добре, сега това е едното положение. Но нѣкой може да е заинтересованъ. Въ джоба ти има турени златни монети или въ кесията ти има турени книжни пари. Той те обикаля, седи около тебе, ти погледнешъ единъ день – паритѣ изчезнали. Ако е нѣкой простъ човѣкъ, но тия работи ставатъ въ културния свѣтъ. Правятъ нѣкое предприятие, като си дѣлятъ печалбитѣ – паднатъ се по 50, 60, 100, 200, 300 хиляди.

Тогава има единъ анекдотъ. Единъ владика повиква на гости единъ архимандритъ, после единъ свещеникъ и най-после единъ простъ свещеникъ. Владиката порѫчва единъ голѣмъ шаранъ отъ 7–8 кила. Като сѣдатъ да ядатъ, владиката казва: „Во главе написано есть" и взема главата (на шарана). Архимандритътъ казва: „Посвѣтете тѣлата ваши" и взема тѣлото на шарана. Свещеникътъ казва: „Конецъ краси дело" и взема опашката. Калугерътъ взима чорбата и казва: „И видѣ Господь вашата неправда и ви заля Господь съ огънь и жупелъ". Защо говори така? – Защото за него оставили чорбата – кой взелъ главата, кой тѣлото, кой опашката. Този разказъ е пресиленъ. Онзи, който го направилъ, го пресилилъ. Има нѣщо вѣрно, (но) до каква степень е вѣренъ? – Вѣренъ е по това, че действително владиката взелъ главата, онзи взелъ тѣлото и свещеникътъ опашката. Този калугеръ, (като) си позволилъ да каже да ги залѣе Господь съ огънь, тѣ ще станатъ тримата и ще го набиятъ. Вѣрно е, калугерътъ го е направилъ, но въ кой свѣтъ? Може умствено да е пожелалъ. Казва: „Да имамъ власть да ви полѣя, да ви покажа". Възможно е да го е направилъ, но възможно е само презъ ума му да е миналъ. Може въ неговитѣ чувства да е кипналъ, въ физическия свѣтъ се е въздържалъ. Казва: „По-добре е човѣкъ да си стиска устата". Разказътъ го намирамъ вѣроятенъ. Въ умствения свѣтъ нѣма кой да му заповѣдва. Казва: „Да ви полѣя васъ съ топлата чорба, да видите какъ се яде главата, тѣлото и опашката на рибата".

Казвамъ: Трѣбва сега да правите разлика. Вие да може да се въздържате, защото цѣлиятъ животъ е едно самовъзпитание. И то самовъзпитание, при което трѣбва да правите много голѣми жертви. Отъ всички ни се изисква

много голѣма жертва. Хората изискватъ голѣми жертви и (ние) жертвуваме. Сега, на бойното поле като идешъ, изискватъ отъ тебе да се пожертвувашъ. Качишъ се на онзи аеропланъ – отивашъ на явна смърть. Отивашъ на позицията – на явна смърть си. Казвашъ: „Нѣма какво да се прави“. Казваме: „Такъвъ е порядъка“. Вие критикувате. Въ състояние ли сте да дадете едно правило, какъ трѣбва да живѣятъ хората? Опитвали ли сте вашата вѣра, доколко вие вѣрвате въ Господа? Или казвате, че всичко, което стане, е за добро. Нѣкой пѫть търпишъ. Загубишъ кѫща, пари, всичко ти вcase – доволенъ си. Имашъ възлюбенъ синъ, дойде смъртьта, задигне го – стане ти криво. Или имашъ дъщеря, и нея ти задигнатъ. Имашъ най-после единъ приятель, и него задигнатъ. Останешъ ти самъ – нѣмашъ туй разположение, което имаше по-рано. Представете си, че ти имашъ два крака, ходишъ – разположенъ си. Отрѣжатъ ти единия кракъ – съ дървенъ кракъ ходи ли се? Съ дървенъ кракъ ще бѫдешъ ли тъй разположенъ, както съ здравия? – Никога не може. Или изгубишъ едното око. Ще бѫдешъ доволенъ, но туй доволство е голѣмо изпитание. Човѣкъ, като има какъ да цени краката си, какъ да цени ушитѣ си, да знае какъ да цени сърдцето си и ума си – да знае какъ да цени всичко. Да дойде въ това положение, че никога да не допусне въ ума си нечиста мисъль. Нечиститѣ мисли да ги държишъ отвънъ. Отвънъ може да те обикалятъ, колкото си искашъ. И нечиститѣ желания могатъ да те обикалятъ отвънъ. Може да дойде нѣкаква съблазънь.

Разправяше ми единъ свещеникъ, единъ доста напредналъ свещеникъ. Казва: „Чудно, човѣкъ на 85 години съмъ. Когато бѣхъ младъ, искахъ да живѣя по-чистъ животъ. На 85 години съмъ сега, иде ми на умъ много пѫти: ако ми се даде случай да взема пари отъ нѣкѫде или, ако съмъ ималъ случай, защо не съмъ взелъ тия пари тогава. Казвамъ си: „Ти си човѣкъ, готвишъ се за онзи свѣтъ“, мине ми мисъль – таманъ ще се уреди работата“. Казвамъ: Тази работа не върви. Питамъ: Кое попа занимава сега? Да допуснемъ, че вие минавате нѣкѫде, виждате ябълка и казвате: „Изкушава ме нѣщо“. Виждашъ круша и казвашъ, че нѣщо те изкушава и искашъ да вземешъ една. Въ плодоветѣ има една привлекателна сила. Нѣкой пѫть симпатия има между плодоветѣ, нѣкой плодъ може да има симпатия къмъ тебе. Привлече те и казва: „Вземи си отъ мене, но господарьтъ на крушата не дава“. Крушата обича тебе повече, отколкото господаря си. Вие ще кажете: „Възможно ли е туй?“ Сега мислите ли, че азъ мога да ви го докажа, че е възможно? – Мога да ви го докажа. Представете си, че ти се оженишъ, че имашъ дъщеря, която обичашъ и тя те обича. Стане на 21 години твоята дъщеря, (тя) те обича, но започва да хвърля око навънъ. Ти, бащата, по нѣкой пѫть не си разположенъ, казвашъ: „Кѫде ходи?“ и въ очитѣ гледашъ. Тя казва: „Кѫде ще ходя?“ Нѣкой пѫть, когото тя обикне и той я обикне и е готовъ на жертва, бащата

пакъ е недоволенъ, но казва: „За нейно добро е“. Нѣкой пѫть тя избере нѣкой, когото бащата не обича и той трѣбва да пожертвува. Питамъ: Кое накара младата мома да обича този момъкъ повече отъ баща си? Да ви преведа другъ примѣръ, представете си: единъ човѣкъ носи сухъ хлѣбъ въ торбата си, пъкъ носи и прѣсенъ хлѣбъ отъ житото, което сега е станало. Кой хлѣбъ вие ще обичате повече? Всѣкога единъ човѣкъ, който има по-хубави мисли, по-хубави чувства и по-хубави постѫпки, който и да е – ние го обичаме. Обичьта зависи отъ единъ вѫтрешенъ законъ, който Богъ е поставилъ – той е общъ за всички. Нѣкой пѫть мислим, че този човѣкъ може да ни даде туй, което никой не ни дава. Идеята е вѣрна за Бога. Само Богъ може да ни даде туй, което никой не може да ни даде. По отношение на Бога – това е вѣрно, но по отношение на хората – това не е вѣрно. Допуснете, че ние често страдаме. Когато си здравъ – имашъ едно хубаво разположение, когато си боленъ – имашъ друго разположение. Искашъ да си доволенъ, но не си доволенъ. Кой какъ дойде – криво ти е. Отъ какво зависи това? – Отъ тази, неорганизираната материя. Има друга константна материя – чиста. Тази материя е, която носи животъ въ себе си. Въ този смисълъ, материята е проявениятъ животъ. Туй, което можешъ да видишъ, да чувствувашъ, да усѣщашъ, да пипнешъ – това представя реалниятъ животъ. Онзи животъ, който никакъ не е проявенъ, какъвъ е? Каквато и да е идеята, колкото и да е духовна сѫщината, която се проявява – все има нѣкаква материя въ нея. Сега не смѣсвайте плътьта. Нѣкои обясняватъ, че това е по-низшъ животъ. По-низшъ животъ съдържа неорганизираната материя. По-висшиятъ животъ съдържа тази константна материя. Като живѣемъ добре, ние придобиваме отъ тази материя. Ако тѣлата ви бѣха направени отъ нея, вие не щѣхте да боледувате. Сѫщества има, които иматъ такива тѣла, които сѫ добили безсмъртие. Ние тепърва се стремимъ къмъ безсмъртието. Малки причини може да ни лишатъ отъ животъ. Спре сърдцето ти или спре дишането ти – малка причина е. Или малка причина е (да) загубишъ ти съзнанието си.

Та казвамъ: Да се обичаме. На Бога нѣма какво да му се оплакваме. Следната идея трѣбва да бѫде въ ума ви: За Бога е това. Вие ще мислите (за) едно съвършено сѫщество, въ което вие живѣете. Трѣбва да имате желание винаги да се коригирате. Туй сѫщество, каквото опредѣли за тебе – не трѣбва да имашъ две мнения, да имашъ желание да приспособявашъ волята си, да си готовъ да направишъ заради Него, каквото желание имашъ. Ние говоримъ за Бога, но ние не схващаме Бога. Всѣкога въ живота си ние правимъ нѣща, забравяме Го. Имаме идея за Бога – не онази, реалната идея за Бога. Току кипнешъ, вдигашъ шумъ, следъ туй започва да те гризе съвѣстьта, казвашъ: „Не направихъ добре“. Въ какво седи угризението на съвѣстьта? – Не си постѫпилъ право. Въ даденъ случай

трѣбва да бѫдешъ абсолютно справедливъ спрямо себе си. Защото каквото и да е безпокойство – въ човѣка ставатъ голѣми сътресения. Нѣкой пѫть, като се разгнѣвите, минаватъ нѣколко дена, докато възстановите това равновесие. Хиляди клетки вѫтре ставатъ жертва на вашия гнѣвъ или хиляди клетки ставатъ жертва на вашето съмнение, подозрение или безлюбие.

Седите и казвате: „Докога ще трае тази война?“ Духа вѣтъръ отвънъ. Докога ще трае този вѣтъръ? Нѣкой пѫть ти поемешъ въздухъ и започнешъ да духашъ. Докога ще трае туй духане? Правили ли сте опитъ колко време можешъ да задържишъ въздуха? Или искате да знаете колко време ще трае този гнѣвъ? Поемете въздуха и издишайте по малко. Свийте си устата и наблюдавайте, и вижте за колко време ще излѣзе въздуха. Сега научно обяснявамъ, че температурата на едно мѣсто е по-висока – по-топло е. Другаде е по-студено. Студениятъ въздухъ е по-тежъкъ, топлиятъ е по-лекъ и става една обмѣна, и има едно движение отгоре надолу. Топлото течение отива нагоре. И въ живота нѣкои мисли сѫ топли – отиватъ нагоре, нѣкои мисли сѫ студени – отиватъ надолу. Та има една нормална топлина, която трѣбва да поддържате. Щомъ не може да се самоовладашъ – губишъ топлината. Имате 37, като съберете цифритѣ 3 и 7 – получавате 10, после 1. Въ дадения случай единицата е семе, което трѣбва да се посѣе. Нулата – това сѫ условията, при които може да расте. Ако има условия – туй семе расте.

Сега може да правите опити. Онѣзи, които имате кашлица – вѫтре имате нѣщо, което ви човърка. Помѫчи онзи, не давай да кашли. Поеми въздухъ, задръжъ го. Кашлицата иска да се прояви – не му давай да кашли. Всѣки мисли, (че) като кашли, че той ще се освободи. Какъвъ е законътъ за кашлянето? Всѣка секунда да кашлишъ – уморяватъ се тия мускули. Нѣкой пѫть заболяватъ слабинитѣ (и) кръстътъ отъ кашлицата. Вземете тази, магарешката кашлица – 40 дена кашлятъ, следъ туй престане кашлицата. Когато имате едно болезнено състояние, ще видите, че вашата мисъль не е така ясна, малко сте неразположенъ, пулсътъ ви не е редовенъ, температурата ви… Като се разболѣешъ – считай, че всичко е наредъ, считай, че е въ реда на нѣщата. Сега си се разболѣлъ и вземашъ много присърдце нѣщата. Казвашъ: „Азъ заболѣхъ“. То е дажба, забогатѣлъ си малко. Имашъ 50–60 кила, дойде една болесть и ти казва, че си много забогатѣлъ. 10 кила отъ твоето тѣло ще дадешъ. Хване те, раздруса те хубаво и като оздравѣешъ – погледнешъ: 10 кила са взети отъ тази материя. Какво има отъ това? Отъ невидимия свѣтъ правятъ тъй, както ние правимъ съ пчелитѣ. Туримъ ги въ единъ кошеръ, ходимъ, наблюдаваме ги и за зимата оставяме имъ, колкото да се изхранятъ, 12 килограма медъ. Ако има 24 килограма, другитѣ 12 килограма ги взематъ за тѣхъ. И въ

духовния свѣтъ има пчелари, и като дойдатъ при васъ – вэниматъ 15–20 кила, останешъ нѣкой пѫть сухъ. Казватъ: „Ще работишъ, цвѣтя има, медъ ще събирашъ“. Ти започнешъ да ядешъ, пъкъ все ще си вземешъ. Ако въ мислитѣ и въ чувствата бихме били равномѣрни, болеститѣ щѣха да идватъ рѣдко и въ слаба форма. Понеже искаме да станемъ здрави, не искаме да дадемъ нищо отъ насъ – затова идатъ болеститѣ въ свѣта. Знаешъ (ли), когато човѣкъ е здравъ, колко е егоистъ? Ненаситенъ е въ яденето, не можешъ да го наситишъ. Щомъ се разболѣе – става трезвенъ въ яденето. Направишъ му малко каша (и) казва: „Стига“. Другитѣ може да си похапнатъ около болния. Около здравитѣ оставашъ гладенъ.

Казвамъ: Доброто трѣбва да обичаме. Азъ сега говоря за динамическото добро. За мене, когато гледамъ доброто, виждамъ едно напреднало сѫщество, което прави добрини. Доброто виждашъ като плодъ. Доброто е напреднало сѫщество. Каквото ти каже – да го правишъ. Когато говоря за любовьта, разбирамъ много напреднало сѫщество, което изявява Божията Любовь. Когато говоря за Мѫдростьта, пакъ разбирамъ едно напреднало сѫщество. Щомъ изпъква това сѫщество въ ума ми – Любовьта ми е права. Щомъ туй сѫщество изпъква въ ума ми – Мѫдростьта ми е права. Щомъ изпъква туй сѫщество на Истината въ ума ми – Истината ми е права. Казвате: „Истината е – да не лъже човѣкъ“. Да не лъже човѣкъ – това не е Истина. Да бѫдешъ свободенъ – това още не е Истина. Казва: „Азъ съмъ свободенъ“. Който прави престѫпления – той не е свободенъ. Когато направишъ добро си свободенъ, когато направишъ зло си свободенъ, но разлика има. Въ престѫплението ти си свободенъ, но съ всѣко престѫпление ти загубвашъ часть отъ своята свобода. Да си представимъ, че свободата ти седи отъ 10 000 конци – само за изяснение това. Направишъ едно престѫпление и нѣмашъ вече 10 000 конци, а имашъ 9 999 конци. Направишъ второ пристѫпление – намаляватъ се. Като направишъ 10 000 престѫпления – ти загубвашъ всичката си свобода. При доброто е обратно. Като направишъ едно добро – ти прилагашъ още единъ конецъ. Като направишъ едно добро – имашъ 10 000 конци и още единъ. Вървятъ въ възходяща степень. Направишъ две добрини – имашъ плюсъ два конеца. А като направишъ пакость – концитѣ се намаляватъ постепенно. Въ доброто ти придобивашъ – увеличавашъ, а въ злото ти губишъ. Този законъ е вѣренъ. Ако въ умствено отношение ти направишъ погрѣшка въ своята мисъль – започва да се атрофира носътъ. Ако се увеличаватъ погрѣшкитѣ – деформира се носътъ, деформира се долната часть, излиза навънъ, като на нѣкое животно излиза навънъ. Достатъчно е 20 години да живѣешъ непорядъченъ животъ – устата ти ще изскочи навънъ и носътъ ти ще се деформира. Ако живѣешъ правилно въ мисъльта – веднага носътъ добива една правилна форма. Та въ туй отношение нашитѣ мисли сѫ (тѣзи), които моделиратъ лицето. Редъ поколения сѫ

живѣли въ една посока и всичко това, което тѣ сѫ придобили въ този животъ, ще се тури въ нашето лице и вие за въ бѫдеще ще носите тия форми. Ония хора, които развиватъ вѣрата въ себе си, които иматъ силна вѣра, тѣ се различаватъ. Хората на безвѣрието и хората на вѣрата се отличаватъ по следното: Представете си, че това е една хоризонтална плоскость. Погледътъ на добрия човѣкъ минава надъ плоскостьта, а погледътъ на лошия човѣкъ минава подъ плоскостьта – той, като говори, гледа надолу. Добриятъ човѣкъ гледа нагоре. Нѣкои хора, като гледатъ – раздвоенъ е погледътъ (имъ). Тѣзи, свѣтскитѣ хора, като те гледатъ – ще те погледнатъ по главата, ще те погледнатъ по краката. Онѣзи, които обичатъ кокошчици, които сѫ кокошкари, като дойде нѣкоя кокошка – ще я хванатъ за гърба, ще я попитатъ, ще си прекаратъ рѫката по гърба, ще я попитатъ отдолу, казватъ: „Тази кокошка не струва“, намиратъ, че не е така пълничка. Питамъ: Каква е, безкористна ли е тѣхната любовь? – Не е. Ти, като погледнешъ единъ човѣкъ въ лицето, защо го гледашъ? Ако знаете да гледате – всѣки човѣкъ е едно произведение на Бога. Ти, като срещнешъ единъ човѣкъ, на когото челото е хубаво развито, той ти предава нѣщо отъ челото. Ако има отлични очи, той отъ очитѣ ти предава нѣщо. Ако носътъ е хубавъ, отъ носа ти предава. Ако устата е хубава, отъ устата ти предава. Ако ушитѣ сѫ хубави, отъ ушитѣ ти (предава), отъ всичко ти предава човѣкътъ. Отъ него изтичатъ всичкитѣ блага. Лошиятъ човѣкъ, той кѫдето мине – все събира. Той мяза на Плюшкинъ. Казвамъ: Вие всинца се измѫчвате. Измѫчвате се, че нѣмате достатъчно дърва, че покривкитѣ сѫ тънки, че обущата ви не сѫ зимни, че галоши нѣмате, че шапката не е модна. Безпокоите се. Азъ считамъ: Човѣкъ да се безпокои като погледне въ живота си, че е изгубилъ – едно малко добро не е направилъ. Минавашъ, нѣкой човѣкъ е тѫженъ, ти бързашъ, отивашъ да си купишъ шапка. Спри се при него, не отивай за шапка. Спри се при този човѣкъ, кажи му любезна дума, направи му едно добро, после иди съ него за шапка, че купи за него една шапка и за себе си една. Ако не искашъ да купишъ за него – откажи се и за себе си. Не си длъженъ да му купишъ шапка. Щомъ отивашъ и видишъ, че той е тѫженъ – той плаче за шапка, той е гологлавъ, казва: „Измръзна ми главата“. Казвашъ: „Азъ имамъ условия да купя и на него една шапка“. Пъкъ се върнете и двамата. Ти отивашъ на гостилница. Този човѣкъ трепери, три дена не е ялъ. Той казва: „Да има нѣкой добъръ човѣкъ“ – моли се човѣкътъ въ себе си. Ти минешъ, казвашъ: „Нѣмамъ време да се разправямъ сега“. Съвременнитѣ хора питатъ: „Какъ ще се оправи свѣта?“ Повикай този човѣкъ съ себе си, той се е молилъ. Господь казва: „Вземи го съ себе си“. Господь не иска отъ васъ да оправимъ цѣлия свѣтъ. Ти на деня си длъженъ да направишъ три добрини: една добрина за своя умъ, една добрина за своето сърдце и една добрина за своето тѣло. Не повече. Три добрини ще направишъ. Сутринь като станешъ, ще направишъ добрина за ума си. На обѣдъ ще направишъ

добро за сърдцето си. А вечерь за тѣлото си ще направишъ добро. Казвамъ: Цѣлиятъ животъ седи отъ пропуснати добрини. Ставашъ сутринь – мислишъ само за себе си, на обѣдъ – само за себе си мислишъ, и вечерно време – само за себе си мислишъ. Сега ще се зароди въ ума ви мисъльта: „Какъ ще го познаемъ?“ Да ви преведа единъ примѣръ: Представете си, че се намирате въ една стая, въ която има 100 прозореца. На всѣки единъ прозорецъ има единъ човѣкъ. Ти тръгнешъ да си търсишъ мѣсто. Този прозорецъ, при който нѣма нито единъ човѣкъ – той е за тебе. Тамъ, дето на прозореца има другъ човѣкъ – той е за него. Онзи прозорецъ, дето никой не е застаналъ – застани на него. Ти ще приемешъ туй, отъ което само ти се нуждаешъ и ще дадешъ туй, което трѣбва да дадешъ. Онзи музикантъ, който знае да пѣе, отъ него се изисква. Ако азъ съмъ единъ музикантъ, като ида при единъ боленъ човѣкъ – ще му пѣя една пѣсень и ще оздравѣе. Има пѣсни за треската, за хремата, после за ревматизъма има пѣсни. Азъ бихъ ви пѣлъ на васъ, но вие не вѣрвате. Казвате: „А-а, съ пѣсни?“ Азъ на себе си като пѣя – оздравявамъ.

Вчера седя, взехъ цигулката си да свиря горе. Като засвирихъ, се разигра кашлицата ми, започна да играе. Оставихъ цигулката, пъкъ я гледамъ като играе. Сега всинца вие имате едно съмнение, съ което има да се борите. То е отъ незапомнени времена. Има нѣщо, което постоянно изкушава човѣка. Дошла една сестра наскоро и ми донесла нѣщо. Мене ме нѣмаше, долу бѣхъ. Иде и казва: „Учителю, дай ми ключа“. Носи тархана. Има всичкото добро желание сестрата. Занесла тарханата горе, турила я на печката, че азъ като се кача горе, да бѫде топличка, да мога да ямъ. Печката се сгорещила, заврѣла тарханата, идва друга сестра и ми казва: „Учителю, нѣщо църци горе въ стаята“. Като се качвамъ горе, изтекла около собата и само тархана станало. Останало на дъното два пръста. Рекохъ: „Нѣма нищо, ще се очисти“. – „Какъ ще го очистя?“ – Очистихъ тарханата. Вечерьта пъкъ ми донесла кисело млѣко – много студено. И казвамъ: „Не искамъ да го ямъ“. Казвамъ си: „Ще го постопля“. Турихъ го въ една паничка на собата. Тя била много гореща, пукна се паничката и се разля всичкото млѣко, почерня печката. Казвамъ: Туй и отъ тархана по-лошо. На себе си казвамъ: „Ти намираше причина, че онѣзи оставили тарханата, ами ти сега?“ И мене излъгаха. Имахъ едно стъкло, което не се пука – дъното му се отдѣли и всичкото млѣко излѣзе. Вечерьта ми взе три часа, докато си очистя собата. Отидохъ и четохъ. Оставихъ да изстине и търкахъ съ ножа. Казвамъ: Вечерно време яде ли се кисело млѣко? – Яде се. Та казвамъ: Въ живота такива работи ще се случватъ, които постоянно ни дразнятъ. Нѣщо ми казваше: „Вземи това млѣко“, но азъ закѫснѣхъ отъ една секунда. Още въ първата секунда трѣбваше да го взема. После, като стана работата, виждамъ по колко начина съмъ можалъ да предотвратя това, което стана. Трѣбваше да туря дилафа на печката и отгоре млѣкото да има въздухъ.

Ако се пукне, поне съ дилафа можехъ да взема дъното, което сега остана на печката. Започнахъ да мисля, че втори пѫть съ дилафа ще го туря, че после трѣбваше да работя съ часове. Почерня собата. Понеже имамъ малко кашлица, хрема, казвамъ: За добро е. Образува се вѫглена киселина отъ млѣкото, пъкъ млѣкото лечебно действува. И действително, като се дигна този димъ – лѣкува ме. Кашлицата се наяде съ млѣко. Рекохъ: За добро е. Като дойде тази сестра, която остави тарханата на собата, единъ съветъ ѝ дадохъ: „Не оставяй тарханата на собата. Азъ като дойда, ще я туря да се стопли“. Тя седи. На себе си казвамъ: „Още веднажъ като туришъ млѣкото, ще туришъ дилафа отдолу, подъ паничката. Втори пѫть като топлишъ млѣко, ще туришъ дилафа, та като се пукне, ще вдигнешъ и нѣма да се излѣе млѣкото“. Никога не съмъ ималъ тъй хубаво кисело млѣко. Стана черно като вѫгленъ, не се чисти, залепило се като лепка. Дванадесеть часа стана и азъ пакъ го чистя, стана единъ часа – пакъ чистя, два часа – и пакъ остана още. Дойдоха ми редъ разсѫждения. Седя, разсѫждавамъ и виждамъ хората какъ се каратъ. Като направи нѣкой такова нѣщо, ще му кажа: „Какъ тъй го направи? Не виждашъ ли?“ Азъ го направихъ отъ голѣмо знание. Следъ като го направихъ, имамъ единъ примѣръ: Не туряйте на печката чупливо стъкло. Азъ имахъ едно стъкло, което издържа, рекохъ: „И това ще издържи“. Не издържа. Имахъ друго, което можеше да издържи, но не искахъ да отивамъ на тавана, понеже вратата е малко ниска, не искахъ да се навеждамъ. Ако се бѣхъ навелъ да взема нечупливото стъкло, не щѣше да се пукне стъклото и млѣкото нѣмаше да се разлѣе. Искахъ да се не навеждамъ. Често правимъ погрѣшки, когато не искаме да се наведемъ. По-добре да се наведемъ, да вземемъ онова – нечупливото стъкло. Казвамъ: Ако вие всинца сте така искрени съ себе си, азъ често гледамъ, наблюдавамъ ви тукъ – имате всичкото добро желание, имате идеални желания. Ако всичко, което мислите, можете да го направите – светии ще станете. Но докато дойдете до правенето – много мѫчно е.

Азъ имамъ друга опитность. Понѣкога като дойде нѣкой на гости, приемамъ го, никога не му казвамъ да си върви. Много рѣдко казвамъ: „Ще го оставя да се занимава“. Седи половинъ часъ, единъ часъ, часъ и половина и т.н. Нѣкой пѫть и други чакатъ отвънъ. Нѣкому съмъ казалъ да дойде въ 10 часа. Преди него дошълъ другъ по-рано, и минава 10 часа и половина, 11 часа – той стои, а онзи чака отвънъ. Като излѣзе, азъ трѣбва да се извинявамъ. Казва: „Нали ми казахте въ 10 часа?“ Азъ се извинявамъ. Трима души трѣбваше да приема сутриньта – въ 7 часа да приема едного, въ 11 часа да приема другия и вечерьта около 5 часа да приема третия. Нѣма да има тогава противоречие, понеже ще има по 2 часа за всѣки. Единъ ми е говорилъ само 3 часа. Той се наричаше Тенекеджиевъ отъ Сливенъ. Иде въ („Опълченска“) 66 и казва: „Господинъ Дѫновъ, искамъ 5

минути съ тебе да говоря“. Приехъ го за 5 минути. Че като започна да ми говори разни теории, цѣлата Библия – минаха 5 минути, 10, 15 минути, половинъ часъ, часъ, часъ и половина, два, два часа и половина, три часа – азъ седя, философски слушамъ, говори ми, говори ми, казва: „Разбра ли?“ Казвамъ: „Разбрахъ“. Казвамъ: „Понеже ти държа лекция, хайде да се разходимъ“. Излѣзохъ въ Борисовата градина, оставихъ го тамъ. Азъ се върнахъ въ кѫщи. Можехъ да кипна, да кажа: „Три часа отне ми времето“ – какво ще спечеля? Иска, говори си. Като ми говори три часа, казва: „Много е приятно да се разговаря човѣкъ съ тебе“. Той ми говори, азъ седя и го наблюдавамъ, изследвамъ главата му. Наблюдавахъ го три часа и видѣхъ защо така говори. Можехъ и да го приспя, можехъ да го изпѫдя, изкуство имамъ да го изпѫдя, имамъ известни прахове – червенъ пиперъ, ще започне да киха, ще излѣзе, но не го считамъ (за правилно). Казвамъ (си): „Да търпишъ, сега слушай. По нѣкой пѫть и ти говоришъ повече“. Та казвамъ на себе си: „Ти като идешъ при Господа, какво трѣбва да му кажешъ?“ Не се изискватъ дълги молитви като идешъ при Господа. Ще поискашъ на Господа да те научи да бѫдешъ търпеливъ, както Той е търпеливъ. Като идешъ при Господа ще се научишъ да бѫдешъ благъ, както Той е благъ. Да бѫдешъ уменъ, да се учишъ отъ Него, тъй както Той разбира и ти да разбирашъ. Както Той има добрата воля и ти да имашъ добрата воля. Кѫдето и да те прати Господь, ти ще придобиешъ знания. Нѣма нѣщо, което Господь може да те застави и да направишъ насила. Дали въ Любовьта, дали въ Мѫдростьта или въ Истината – навсѣкѫде, каквото и да ти повѣри Господь, то е за твое благо. Казвамъ: Ако всички така бихте вѣрвали, ако така бихте се надѣвали, ако така бихте обичали – щѣхте да имате съвсемъ другъ животъ. Не да бѫдемъ сериозни. Кой е добриятъ животъ? Всѣкога пазя едно правило въ себе си: Като дойде единъ човѣкъ, макаръ да ми е направилъ лошо впечатление, като излѣзе – ще намѣря една хубава черта. Веднажъ дойдоха двама души – единъ калугеринъ и единъ доста заможенъ човѣкъ. Разправятъ ми, че се интересували отъ новото учение. Единъ день иде калугерътъ и ми разправя, че ималъ нужда отъ срѣдства. Ще ми остави единъ сребъренъ часовникъ, а после ще се върне да го вземе. Рекохъ: „Остави часовника, колко ти трѣбватъ?“ Доста голѣма сума искаше. Дадохъ му я. Той остави часовника. Гледамъ – часовникътъ билъ разваленъ. Пратихъ го на часовникарь, дадохъ 100 лева да се поправи. Чакамъ да дойде да си вземе часовника, той не дойде. Той го задигналъ отъ онзи, съ когото дойдоха и той сега си търси часовника. Откредналъ часовника, че го заложилъ. Той си иска часовника, рекохъ: „Не зная, нѣмамъ нищо противъ да ти дамъ часовника, но да не би да ме главоболи после. Нека ти даде писмо, часовникътъ е твой, ще ти го дамъ“. Казвамъ: „Бѣше разваленъ, поправихъ го“. Сега ще каже нѣкой: „Ти не знаеше ли тази работа?“ Азъ ги зная, но не ми дава сърдце да помисля, че той ще ме лъже. Казвамъ: Този човѣкъ вече

се е обърналъ къмъ Бога, нѣма така да направи. Азъ не вѣрвамъ. И като зная, доброволно се лъжа. Но после, казвамъ, азъ го зная – то е единъ примѣръ за менъ. Тогава казвамъ на себе си: „Ти своитѣ мисли, които пращашъ при Господа, здрави ли сѫ? Не сѫ ли като този часовникъ – развалени? Ти изпращашъ едно чувство, една мисъль, една постѫпка – (тѣ) може да мязатъ на този, разваления часовникъ, който Господь трѣбва да поправи“.

Казвамъ: Въ всинца ви трѣбва да има едно желание. Като се изправишъ предъ Бога, да изпратишъ най-хубавитѣ си мисли. Колко трѣбва да благодаримъ на Бога за онова богатство, което ни е далъ – за хубавитѣ мисли, за ума, който ни е далъ, за доброто сърдце, което ни е далъ, за тѣлото, което ни е далъ, заобиколилъ ни (е) срѣдъ добродетели. Има защо да благодаримъ всѣки день. Та казвамъ: Тази, неорганизираната материя, тя е натрупана отъ редъ поколѣния, съ които трѣбва да се оправимъ. Постоянно трѣбва да се добиватъ чиститѣ мисли и чиститѣ желания. Запримѣръ: Ако вие стоите на тази електрическа свѣтлина, тя е доста добра, но е много силна. Ако дълго време четете на нея, очитѣ ще заболѣятъ. Трѣбва нѣкакси да се смекчи свѣтлината, или трѣбва да се увеличатъ трептенията на тази свѣтлина. Или, когато имашъ едно желание, трѣбва да знаешъ какъ да се поставишъ, колко далече да бѫдешъ. Казвамъ: Колко елементарни работи има, които съ всичкото знание, което имаме, ние не знаемъ. Не знаемъ на какво разстояние да сме отъ една запалена свѣщь. Държишъ една свѣщь на едно разстояние, после я държишъ по-далече. Колкото отслабватъ очитѣ – приспособявате се. Има хора, които виждатъ надалече. Колкото застаряватъ – виждатъ по-близо предметитѣ. Онѣзи, кѫсогледитѣ, колкото остаряватъ – предметитѣ отиватъ по-далече.

Та казвамъ сега: Изисква се воля, за да може да си противодействувате. Направишъ една погрѣшка – веднага да видишъ добрата страна, че тази погрѣшка е за добро. Хилядитѣ погрѣшки, които ставатъ въ свѣта – тѣ сѫ за добро. Съ тия погрѣшки невидимиятъ свѣтъ има какво да работи.

Да ви оставя сега закона за самообладанието. Отъ гледището на Любовьта всѣкога по възможность се стремете да имате едно хубаво разположение. Отъ гледището на вашата мисъль – всѣки день мисъльта ви да бѫде ясна, да има достатъчно свѣтлина. По отношение на тѣлото – гледайте всѣкога тѣлото ви да бѫде въ здравословно състояние. Не измѫчвайте тѣлото си, не измѫчвайте сърдцето си, не измѫчвайте ума си. Не давай на ума си една трудна задача. Една трудна задача щомъ имашъ – не може да се реши така лесно. Нѣкой пѫть има задачи, които могатъ да ти вэематъ една минута, нѣкои – 10 (минути), 1/2 часъ. Има нѣкои мисли, дето може месецъ, два,

три да минатъ – ще мине дълго време, докато мисъльта ти стане ясна. Защото, за да се разбере една мисъль, трѣбва да има свѣтлина. За да се образува нѣкое благородно чувство въ човѣка, трѣбва да има Божествена топлина. Знаете ли, кѫде е Божествената топлина? Вие срѣщате нѣкой човѣкъ. Тази физическа температура е 37 градуса – тя е температурата на тѣлото. Каква е температурата на сърдцето? – Всѣки човѣкъ, който ви обича, той ще притури единица отъ топлината. Всѣки човѣкъ, който не ви обича или вие не обичате – ще изгубите единица отъ топлината. Всѣки човѣкъ, съ когото можете да имате единъ хубавъ разговоръ, той ще ви предаде единица отъ свѣтлината. Всѣки, съ когото сте въ дисхармония – ще изгубите единица. Сутринь, като изгубите, на обѣдъ и вечерь – три единици. Цѣла година губите всѣки день по три единици. За сто дена – то сѫ триста единици. Знаете ли, каква голѣма промѣна ще стане вѫтре въ васъ? Не понижавайте топлината на сърдцето си. Вие казвате: „Не си струва човѣкъ да обича“. Не понижавайте температурата на вашето сърдце. Щомъ понижите температурата на тѣлото – тѣлото страда. Щомъ понижите температурата на сърдцето – сърдцето страда. Щомъ понижите температурата на ума си – умътъ страда. Щомъ понижите силата на тѣлото си – тѣлото страда. Щомъ понижите топлината на сърдцето – сърдцето страда. Щомъ понижите свѣтлината на ума – умътъ страда. Единица свѣтлина за ума – всѣки день трѣбва да придобивате единица свѣтлина за ума. За 365 дена – 365 единици свѣтлина. Всѣки день трѣбва да придобиете единица свѣтлина на сърдцето си и единица сила на тѣлото си. Следователно, ако въ годината прибавяте по една единица сила за здравето, за 100 дена ще имате 100 единици сила. То е достатъчно. Силата ще придобиете чрезъ надеждата. Надеждата е методъ, начинъ за придобиване сила на тѣлото. Вториятъ методъ за добиване (сѫ) добритѣ условия – (за) температурата на сърдцето. Любовьта е, която внася свѣтлина въ вашиятъ умъ. Та казвамъ: Когато искаме да подигнемъ ума си, трѣбва да работимъ съ Любовьта, съ Божествената Любовь. Когато искаме да подигнемъ сърдцето, трѣбва да работимъ съ сърдцето. Сърдцето трѣбва да вѣрва. Тѣлото трѣбва да върши работата. Сега искамъ за 7 дена, сутринь да добиете единица свѣтлина. Сутринь, като станете, да добиете единица свѣтлина за ума. За 7 дена – 7 единици за ума си, 7 единици за сърдцето си и 7 единици за тѣлото си. Да направите три добрини. Сутринь, като станете, на едно дърво можете да направите добрина, на една котка, на камъка – на когото искате можете да направите. Азъ не отнасямъ това само за хората. Защото, ако азъ направя добро, ако азъ взема единъ камъкъ – ще го поставя на едно мѣсто. Като мине нѣкой човѣкъ, ще стѫпи на камъка и той, като стѫпи, ще възприеме моята мисъль. Ако поставя нѣкой камъкъ нѣкѫде съ едно добро желание – който стѫпи на този камъкъ, работитѣ му ще се оправятъ. Ако туря единъ камъкъ съ неразположение въ себе си – който стѫпи, ще му тръгне всичко назадъ. Казвамъ: Много важно е.

Имашъ единъ предметъ, който поставишъ нѣкѫде. Каквото правите, трѣбва да влагате вашитѣ хубави мисли, че като бутне човѣкъ – да ги възприеме. Като не сте разположенъ, вие пакъ възприемате мислитѣ. После съ вашето сърдце можете да направите сѫщото. Въ предмета трѣбва да оставите вашето добро желание. Вие ще кажете: „Какъ е възможно?“ Вижте животнитѣ. Въ нѣкой градъ сѫ минавали хиляди хора. Но едно куче, като минава по земята, мирише и познава, че е миналъ неговия господарь. Въ всѣки предметъ може да оставимъ нѣщо отъ сърдцето си. Въ всѣки предметъ може да оставимъ отъ своята мисъль. На всѣки предметъ можемъ да оставимъ известна специфична сила. Въ туй отношение човѣкъ не трѣбва да се привързва къмъ нѣщата. Понеже, ако изгубишъ този предметъ – ще страдашъ. Затуй страдатъ хората. Ако имашъ шапка, която обичашъ, ако я изгубишъ – ще съжалявашъ, че си я изгубилъ. Затуй много да не обичаме материалнитѣ работи. Много малки влогове влагайте. Вие искате нѣкой пѫть да обикнете нѣкого. То е голѣмо страдание. Голѣмата любовь е само за съвършенитѣ хора. Една котка ще я обикнешъ като котка, едно дърво ще го обичашъ като дърво. Къмъ едно дърво искамъ азъ да покажа любовьта си: ако е лѣтно време, когато цъвти – ще погледна дървото, ако има гѫсеници – ще отида, ще се кача, ще го очистя. То е любовь къмъ дървото. Виждамъ нѣкое цвѣтенце засъхнало, никой не го е полѣлъ – ще взема вода, ще го полѣя. То е любовь къмъ цвѣтето. Всѣкога, дето азъ съмъ направилъ нѣкакво добро на нѣкое цвѣте – туй цвѣте ще благодари, то съ менъ остава. То казва: „Много ти благодаря, че ме поля съ вода“. Вие считате, че цвѣтята се… Другъ има въ цвѣтето. Въ туй цвѣте стои едно възвишено сѫщество, което е слѣзло отъ невидимия свѣтъ и учи една опитность. То очаква нѣкой да мине край цвѣтето, да му помогне.

Казвамъ: Божествениятъ свѣтъ – това сѫ възможности за вашето повдигане. Трѣбва да желаете всички да се повдигнатъ. Ние не може да се повдигнемъ, ако нѣмаме желание всички да се повдигнатъ.

Ние казваме: „Да бѫде Волята Божия, да дойде Царството Божие или да се прослави Името Божие“. Името Божие – то е за нашиятъ умъ, Царството Божие – за нашето сърдце, Волята Божия е за нашето тѣло. Три нѣща. Да бѫде Волята Божия, значи тѣлото да бѫде здраво, силно. Да дойде Царството Божие – да е пълно сърдцето съ любовь. Да се прослави Името Божие – да бѫде пъленъ ума съ Божественото знание и да знаемъ какъ да работимъ. Да престанемъ да се тревожимъ за малкитѣ работи. Каквото стане, да кажете: „За добро е“. Казвате: „Ами че Господь не вижда ли тия работи? Господь, каквото става въ свѣта, не вижда ли? Защо сѫ допуснати тия работи въ свѣта?“ Че ти боледувашъ – ти трѣбва да преодолѣешъ. Трѣбва да взема 10 кила материалъ да лѣкува другитѣ – 10 кила ще се раздадатъ на другитѣ. Ти си пъленъ съ любовь. Отъ твоята любовь ще

дадатъ на другитѣ, които нѣматъ. Природата не обича да трупашъ голѣмо богатство. Ще имашъ за деня толкозъ, колкото ти трѣбва. Имате сега всички статическо положение. Искате да станете светии – такива, каквито ги нѣма. Вие искате да станете добри – такива, каквито ги нѣма. Вие искате да станете силни – такива хора, каквито ги нѣма. Силниятъ човѣкъ е силенъ въ даденъ моментъ. Ако ти се държишъ за Волята Божия и нѣмашъ колебания, като дойдешъ до камъка – само го чукнешъ и той ще се разцепи. Може голѣма канара да е. Д-р Мирковичъ ми казваше, какъ доброто може да …(даде сила на)… единъ отъ затворницитѣ. Единъ голѣмъ такъвъ камъкъ отдѣля (той), взема камъка, съ пръста го повдига. Като го чукна съ пръста – (успява) да го разчупи. Имашъ една голѣма мѫчнотия. Чукнешъ така – тя се разчупи. Чрезъ Волята Божия ще премахнемъ мѫчнотиитѣ на физическото поле. Чрезъ Царството Божие ще премахнемъ мѫчнотиитѣ въ духовния свѣтъ. Чрезъ Името Божие ще премахнемъ мѫчнотиитѣ въ нашия умъ. Да се освѣти Името Божие – да си помогнемъ на ума. Да дойде Царството Божие – да помогнемъ на сърдцето. Да дойде Волята Божия – да помогнемъ на тѣлото. Казвамъ: Това е велика задача, която хората иматъ сега. Когато всинца започнемъ така да слугуваме, ние сме вече въ новата епоха.

Да се прослави Името Божие, да дойде Царството Божие, да бѫде Волята Божия – съ тѣлото си, съ сърдцето си и съ ума си.

Ето каква е задачата. Като станешъ сутринь, като се събудишъ – поблагодари на Бога за хубавия умъ, който ти е далъ. Къмъ обѣдъ поблагодари на Бога за хубавото сърдце, което Богъ ти е далъ. И вечерь поблагодари на Бога за тѣлото си. Презъ тази седмица три пѫти благодарете на Бога за ума, за сърдцето и за тѣлото. Ако друго не може да направите, това може да го направите.

Добрата молитва.

XX година
15. Лекция на Общия Окултенъ класъ
15 януарий 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1941_01_15 Трите единици
Лекция на Общия Окултенъ класъ

ТРИТЕ ЕДИНИЦИ

Отче наш. Фир-фюр-фен. (Направихме упражнението за дишане.)

Най-новото е кашлицата. Има един чужд елемент, влязла е една нечиста материя, която търси път да излезе навън, която иска да се освободи. В света има една константна материя – чиста, от която зависи прогреса на човека. Там, каквото се направи, остава вечно. Има друга материя – преходна, нечиста, неорганизирана, от нея се раждат всичките противоречия в нашия живот, и в чувствата, и в мислите, и в постъпките, и в разположението на човека. Ти си неспокоен. Тази, неорганизираната материя, в малко количество е тя, но е динамична. Ти се усещаш неразположен. Та казвам: в тази, неорганизираната материя, се показва доколко човек има воля. Седиш някой път, ядеш, не е солено яденето както трябва, защото няма никаква норма колко сол трябва да се тури. Някои казват: „Трябва да има малко сол в яденето.“ Но каква е нормата за соленето, колко сол трябва да се тури? Ти кипнеш: „Как тъй да не е солено яденето?“ Ще зависи, може да не е солено. Друг път някои от по-старите сестри направили яденето солено. Ти кипнеш: „Как тъй да е пресолено?“ Сега (кое) е по-хубаво – солено ли да бъде или безсолно да бъде? – Безсолно е по-добре. Пък и за соленото има цяр – ще туриш повече вода.

Трябва да разпознавате една мисъл. Когато има от тази, нечистата материя, тя се познава. За пример: в тебе се заражда чувството на завист. Дойде някой човек, ти говориш един език и той говори. Ти казваш: „той не разбира езика“ и слушаш го. Казваш: „Не произнася, както трябва.“ Един чужденец като иде в Англия и Америка ще го похвалят, че много добре говори. То е от учтивост. Но все таки вие сте чужденец, езикът не се огъва така, както трябва. Има някои трептения, които не може да произнесете. Или говориш немски, не може да произнесете всичко. Когато дойде някой англичанин и говори български, колко е смешно – езикът му не се огъва.

Сега по някой път казвате: „Да бъде здрав човек.“ Да бъде здрав човек, трябва да има хармония между всичките му органи. Тия органи трябва да се подчиняват доброволно на човешката воля. Щом един орган не се подчинява, подучили са го нещо. Не иска да работи, не те слуша някой орган. Някъде в мозъка, в нервите има нещо – не те слуша. Искаш да пееш, но идва един страх, казваш: „Не мога да го взема.“ Не можеш да вземеш до, ре не може да вземеш, че как ще пееш отвън (като) е 25 градуса студ.

Казваш: „Пея с вдъхновение." Как ще пееш, (като) ръцете (са) вкочанясали. Трябва известна топлина. Някъде, ако те турят на пиростия* да те пекат и кажат: „Я попей", как ще пееш? Ако е много голяма топлината, пак не можеш да пееш. Казвам: каква трябва да бъде топлината ви? Колко е температурата на човешкото тяло? – 37 (градуса). Щом стане 38, щом приемеш още една единица, казваме, че е болезнено състояние. Ако турим две единици – имаме 39 градуса, пак е болезнено състояние. Като приемем 4 единици – стане 41 градуса, този човек не може да издържи. При тази, голямата температура, всякога има по-голяма гъстота. Когато материята е много гъста, тогава се образува това триене вътре – температурата иде. Ти имаш желание да имаш голямо богатство. От този товар известна част на мозъка сгъстяваш и, като желаеш дълго едно, ще започне да те боли мозъкът. Или станеш много набожен, цял ден се молиш, викаш пред Господа, молиш Му се – ще започне да те боли главата горе. Ние разбираме: да обичаме, да мислим само заради Него. Не е така. Да мислим заради Него, препятствия има тогава. Да обичаме един учител, който ни преподава, как ще го обичаме? Ако е художник – да започнем да работим като него. Като видим произведенията му и ние да рисуваме, не само за него да мислим. Или ако той пише нещо, не само да мислим, но да обичаме неговите произведения, да се учим да пишем като него. То е обич.

В нас, във всички деца има ревност, детинска ревност има. Децата и на 5 години имат ревност. Аз имах само един много интересен пример: гледам две млади майки, турили децата си в колички една до друга. Едното дете на 6 години, другото на 5 години. Едното дете държи една ябълка, другото дете го хвана за главата, раздруса го и му взе ябълката. Първото плаче но то, като прескочи и хвана другото, раздруса го и му взе ябълката и започнаха да си раздрусват главите и ябълката да минава от едното в другото. Питам: защо си раздрусват главите тия деца? – Погрешката е там, че едната майка трябваше да даде две ябълки на детето си, за да даде то едната. Другото дете казва: „Защо не каза на майка си, тази глава защо не мислеше?" и го хваща за косата. „Защо не мислиш да има още една ябълка за мене?" Другото раздруса първото и каза: „Защо не ми каза по-рано да кажа на майка си?" То е теория сега. Дали е така или не, но има известни психологически причини, които показват кое е вярно. Но има и други причини.

Седиш ти, набожен си. Седиш тих и спокоен, като че ли нищо не те интересува. Мине някоя млада мома, красива, хвърлиш поглед. Защо гледаш? Кои са подбужденията? Има някакво подбуждение. Ако (си) художник – интересува те тялото, носа, ушите. Казваш: „Хубав сюжет за рисуване." Художник си, иде ти на ума идеята да можеш да предложиш на младата мома да я нарисуваш. Онзи, който има идеята, казва: „Какво се

интересуваш, нека я нарисува, няма нищо лошо.“ Добре, сега това е едното положение. Но някой може да е заинтересован. В джоба ти има турени златни монети или в кесията ти има турени книжни пари. Той те обикаля, седи около тебе, ти погледнеш един ден – парите изчезнали. Ако е някой прост човек, но тия работи стават в културния свят. Правят някое предприятие, като си делят печалбите – паднат се по 50, 60, 100, 200, 300 хиляди.

Тогава има един анекдот. Един владика повиква на гости един архимандрит, после един свещеник и най-после един прост свещеник. Владиката поръчва един голям шаран от 7-8 кила. Като сядат да ядат, владиката казва: „Во главе написано ест“ и взема главата (на шарана). Архимандритът казва: „Посветете телата ваши“ и взема тялото на шарана. Свещеникът казва: „Конец краси дело“ и взема опашката. Калугерът взима чорбата и казва: „И видя Господ вашата неправда и ви заля Господ с огън и жупел.“. Защо говори така? – Защото за него оставили чорбата – кой взел главата, кой тялото, кой опашката. Този разказ е пресилен. Онзи, който го направил, го пресилил. Има нещо вярно, (но) до каква степен е верен? – Верен е по това, че действително владиката взел главата, онзи взел тялото и свещеникът опашката. Този калугер, (като) си позволил да каже да ги залее Господ с огън, те ще станат тримата и ще го набият. Вярно е, калугерът го е направил, но в кой свят? Може умствено да е пожелал. Казва: „Да имам власт да ви полея, да ви покажа.“ Възможно е да го е направил, но възможно е само през ума му да е минал. Може в неговите чувства да е кипнал, във физическия свят се е въздържал. Казва: „По-добре е човек да си стиска устата.“ Разказът го намирам вероятен. В умствения свят няма кой да му заповядва. Казва: „Да ви полея вас с топлата чорба, да видите как се яде главата, тялото и опашката на рибата.“

Казвам: трябва сега да правите разлика. Вие да може да се въздържате, защото целият живот е едно самовъзпитание. И то самовъзпитание, при което трябва да правите много големи жертви. От всички ни се изисква много голяма жертва. Хората изискват големи жертви и (ние) жертваме. Сега, на бойното поле като идеш, изискват от тебе да се пожертваш. Качиш се на онзи аероплан – отиваш на явна смърт. Отиваш на позицията – на явна смърт си. Казваш: „Няма какво да се прави.“ Казваме: „Такъв е порядъкът.“ Вие критикувате. В състояние ли сте да дадете едно правило как трябва да живеят хората? Опитвали ли сте вашата вяра доколко вие вярвате в Господа? Или казвате че всичко, което стане, е за добро. Някой път търпиш. Загубиш къща, пари, всичко ти вземат – доволен си. Имаш възлюбен син, дойде смъртта, задигне го – стане ти криво. Или имаш дъщеря, и нея ти задигнат. Имаш най-после един приятел, и него задигнат. Останеш ти сам – нямаш туй разположение, което имаше по-рано.

Представете си, че ти имаш два крака, ходиш – разположен си. Отрежат ти единия крак – с дървен крак ходи ли се? С дървен крак ще бъдеш ли тъй разположен, както със здравия? – Никога не може. Или изгубиш едното око. Ще бъдеш доволен, но туй доволство е голямо изпитание. Човек, като има как да цени краката си, как да цени ушите си, да знае как да цени сърцето си и ума си – да знае как да цени всичко. Да дойде в това положение, че никога да не допусне в ума си нечиста мисъл. Нечистите мисли да ги държиш отвън. Отвън може да те обикалят колкото си искаш. И нечистите желания могат да те обикалят отвън. Може да дойде някаква съблазън.

Разправяше ми един свещеник, един доста напреднал свещеник. Казва: „Чудно, човек на 85 години съм. Когато бях млад, исках да живея по-чист живот. На 85 години съм сега, иде ми на ум много пъти: ако ми се даде случай да взема пари от някъде или ако съм имал случай, защо не съм взел тия пари тогава. Казвам си: „Ти си човек, готвиш се за онзи свят, мине ми мисъл – таман ще се уреди работата.“ Казвам: тази работа не върви. Питам: кое попа занимава сега? Да допуснем, че вие минавате някъде, виждате ябълка и казвате: „Изкушава ме нещо.“ Виждаш круша и казваш, че нещо те изкушава и искаш да вземеш една. В плодовете има една привлекателна сила. Някой път симпатия има между плодовете, някой плод може да има симпатия към тебе. Привлече те и казва: „Вземи си от мене, но господарят на крушата не дава.“ Крушата обича тебе повече, отколкото господаря си. Вие ще кажете:“Възможно ли е туй?“ Сега мислите ли, че аз мога да ви го докажа, че е възможно? – Мога да ви го докажа. Представете си, че ти се ожениш, че имаш дъщеря, която обичаш и тя те обича. Стане на 21 години твоята дъщеря, (тя) те обича, но започва да хвърля око навън. Ти, бащата, по някой път не си разположен, казваш: „Къде ходи?“ и в очите гледаш. Тя казва: „Къде ще ходя?“ Някой път, когото тя обикне и той я обикне и е готов на жертва, бащата пак е недоволен, но казва: „За нейно добро е.“ Някой път тя избере някой, когото бащата не обича и той трябва да пожертва. Питам: кое накара младата мома да обича този момък повече от баща си? Да ви приведа друг пример, представете си: един човек носи сух хляб в торбата си, пък носи и пресен хляб от житото, което сега е станало. Кой хляб вие ще обичате повече? Всякога един човек, който има по-хубави мисли, по-хубави чувства и по-хубави постъпки, който и да е – ние го обичаме. Обичта зависи от един вътрешен закон, който Бог е поставил – той е общ за всички. Някой път мислим, че този човек може да ни даде туй, което никой не ни дава. Идеята е вярна за Бога. Само Бог може да ни даде туй, което никой не може да ни даде. По отношение на Бога – това е вярно, но по отношение на хората – това не е вярно. Допуснете, че ние често страдаме. Когато си здрав – имаш едно хубаво разположение, когато си болен – имаш друго

разположение. Искаш да си доволен, но не си доволен. Кой как дойде – криво ти е. От какво зависи това? – От тази, неорганизираната материя. Има друга константна материя – чиста. Тази материя е, която носи живот в себе си. В този смисъл материята е проявеният живот. Туй, което можеш да видиш, да чувстваш, да усещаш, да пипнеш – това представя реалният живот. Онзи живот, който никак не е проявен, какъв е? Каквато и да е идеята, колкото и да е духовна същината, която се проявява – все има някаква материя в нея. Сега не смесвайте плътта. Някои обясняват, че това е по-низш живот. По-низш живот съдържа неорганизираната материя. По-висшият живот съдържа тази константна материя. Като живеем добре, ние придобиваме от тази материя. Ако телата ви бяха направени от нея, вие не щяхте да боледувате. Същества има, които имат такива тела, които са добили безсмъртие. Ние тепърва се стремим към безсмъртието. Малки причини може да ни лишат от живот. Спре сърцето ти или спре дишането ти – малка причина е. Или малка причина е (да) загубиш ти съзнанието си.

Та казвам: да се обичаме. На Бога няма какво да му се оплакваме. Следната идея трябва да бъде в ума ви: за Бога е това. Вие ще мислите (за) едно съвършено същество, в което вие живеете. Трябва да имате желание винаги да се коригирате. Туй същество каквото определи за тебе – не трябва да имаш две мнения, да имаш желание да приспособяваш волята си, да си готов да направиш заради Него, каквото желание имаш. Ние говорим за Бога, но ние не схващаме Бога. Всякога в живота си ние правим неща, забравяме Го. Имаме идея за Бога – не онази, реалната идея за Бога. Току кипнеш, вдигаш шум, след туй започва да те гризе съвестта, казваш: „Не направих добре." В какво седи угризението на съвестта? – Не си постъпил право. В даден случай трябва да бъдеш абсолютно справедлив спрямо себе си. Защото каквото и да е безпокойство – в човека стават големи сътресения. Някой път като се разгневите, минават няколко дена, докато възстановите това равновесие. Хиляди клетки вътре стават жертва на вашия гняв или хиляди клетки стават жертва на вашето съмнение, подозрение или безлюбие.

Седите и казвате: „Докога ще трае тази война?" Духа вятър отвън. Докога ще трае този вятър? Някой път ти поемеш въздух и започнеш да духаш. Докога ще трае туй духане? Правили ли сте опит колко време можеш да задържиш въздуха? Или искате да знаете колко време ще трае този гняв? Поемете въздуха и издишайте по малко. Свийте си устата и наблюдавайте, и вижте за колко време ще излезе въздуха. Сега научно обяснявам, че температурата на едно място е по-висока – по-топло е. Другаде е по-студено. Студеният въздух е по-тежък, топлият е по-лек и става една обмяна, и има едно движение отгоре надолу. Топлото течение отива нагоре. И в живота някои мисли са топли – отиват нагоре, някои мисли са

студени – отиват надолу. Та има една нормална топлина, която трябва да поддържате. Щом не може да се самоовладееш – губиш топлината. Имате 37, като съберете цифрите 3 и 7 – получавате 10, после 1. В дадения случай единицата е семе, което трябва да се поеме. Нулата – това са условията, при които може да расте. Ако има условия – туй семе расте.

Сега може да правите опити. Онези, които имате кашлица – вътре имате нещо, което ви човърка. Помъчи онзи, не давай да кашля. Поеми въздух, задръж го. Кашлицата иска да се прояви – не му давай да кашля. Всеки мисли, (че) като кашля, че той ще се освободи. Какъв е законът за кашлянето? Всяка секунда да кашляш – уморяват се тия мускули. Някой път заболяват слабините (и) кръстът от кашлицата. Вземете тази, магарешката кашлица – 40 дена кашлят, след туй престане кашлицата. Когато имате едно болезнено състояние, ще видите, че вашата мисъл не е така ясна, малко сте неразположен, пулсът ви не е редовен, температурата ви... Като се разболееш – считай, че всичко е наред, считай, че е в реда на нещата. Сега си се разболял и вземаш много присърце нещата. Казваш: „Аз заболях." То е дажба, забогатял си малко. Имаш 50-60 кила, дойде една болест и ти казва, че си много забогатял. 10 кила от твоето тяло ще дадеш. Хване те, раздруса те хубаво и като оздравееш – погледнеш: 10 кила са взети от тази материя. Какво има от това? От невидимия свят правят тъй, както ние правим с пчелите. Турим ги в един кошер, ходим, наблюдаваме ги и за зимата оставяме им, колкото да се изхранят, 12 килограма мед. Ако има 24 килограма, другите 12 килограма ги вземат за тях. И в духовния свят има пчелари, и като дойдат при вас – вземат 15-20 кила, останеш някой път сух. Казват: „Ще работиш, цветя има, мед ще събираш." Ти започнеш да ядеш, пък все ще си вземеш. Ако в мислите и в чувствата бихме били равномерни, болестите щяха да идват рядко и в слаба форма. Понеже искаме да станем здрави, не искаме да дадем нищо от нас – затова идат болестите в света. Знаеш (ли) когато човек е здрав колко е егоист? Ненаситен е в яденето, не можеш да го наситиш. Щом се разболее – става трезвен в яденето. Направиш му малко каша (и) казва: „Стига." Другите може да си похапнат около болния. Около здравите оставаш гладен.

Казвам: доброто трябва да обичаме. Аз сега говоря за динамическото добро. За мене, когато гледам доброто, виждам едно напреднало същество, което прави добрини. Доброто виждаш като плод. Доброто е напреднало същество. Каквото ти каже – да го правиш. Когато говоря за любовта, разбирам много напреднало същество, което изявява Божията Любов. Когато говоря за Мъдростта пак разбирам едно напреднало същество. Щом изпъква това същество в ума ми – Любовта ми е права. Щом туй същество изпъква в ума ми – Мъдростта ми е права. Щом изпъква туй същество на Истината в ума ми – Истината ми е права. Казвате: „Истината

е – да не лъже човек.“ Да не лъже човек – това не е Истина. Да бъдеш свободен – това още не е Истина. Казва: „Аз съм свободен.“ Който прави престъпления – той не е свободен. Когато направиш добро си свободен, когато направиш зло си свободен, но разлика има. В престъплението ти си свободен, но с всяко престъпление ти загубваш част от своята свобода. Да си представим, че свободата ти седи от 10 000 конци – само за изяснение това. Направиш едно престъпление и нямаш вече 10 000 конци, а имаш 9 999 конци. Направиш второ престъпление – намаляват се. Като направиш 10 000 престъпления – ти загубваш всичката си свобода. При доброто е обратно. Като направиш едно добро – ти прилагаш още един конец. Като направиш едно добро – имаш 10 000 конци и още един. Вървят във възходяща степен. Направиш две добрини – имаш плюс два конеца. А като направиш пакост – конците се намаляват постепенно. В доброто ти придобиваш – увеличаваш, а в злото ти губиш. Този закон е верен. Ако в умствено отношение ти направиш погрешка в своята мисъл – започва да се атрофира носът. Ако се увеличават погрешките – деформира се носът, деформира се долната част, излиза навън, като на някое животно излиза навън. Достатъчно е 20 години да живееш непорядъчен живот – устата ти ще изскочи навън и носът ти ще се деформира. Ако живееш правилно в мисълта – веднага носът добива една правилна форма. Та в туй отношение нашите мисли са (тези), които моделират лицето. Ред поколения са живели в една посока и всичко това, което те са придобили в този живот, ще се тури в нашето лице и вие за в бъдеще ще носите тия форми. Ония хора, които развиват вярата в себе си, които имат силна вяра, те се различават. Хората на безверието и хората на вярата се отличават по следното: представете си, че това е една хоризонтална плоскост. Погледът на добрия човек минава над плоскостта, а погледът на лошия човек минава под плоскостта – той, като говори, гледа надолу. Добрият човек гледа нагоре. Някои хора, като гледат – раздвоен е погледът (им). Тези, светските хора, като те гледат – ще те погледнат по главата, ще те погледнат по краката. Онези, които обичат кокошчици, които са кокошкари, като дойде някоя кокошка – ще я хванат за гърба, ще я попипат, ще си прекарат ръката по гърба, ще я попипат отдолу, казват: „Тази кокошка не струва“, намират, че не е така пълничка. Питам: каква е, безкористна ли е тяхната любов? – Не е. Ти като погледнеш един човек в лицето, защо го гледаш? Ако знаете да гледате – всеки човек е едно произведение на Бога. Ти като срещнеш един човек, на когото челото е хубаво развито, той ти предава нещо от челото. Ако има отлични очи, той от очите ти предава нещо. Ако носът е хубав, от носа ти предава. Ако устата е хубава, от устата ти предава. Ако ушите са хубави, от ушите ти (предава), от всичко ти предава човекът. От него изтичат всичките блага. Лошият човек, той където мине – все събира. Той мяза на Плюшкин. Казвам: вие всинца се измъчвате. Измъчвате се, че нямате достатъчно дърва, че покривките са тънки, че

обущата ви не са зимни, че галоши нямате, че шапката не е модна. Безпокоите се. Аз считам: човек да се безпокои като погледне в живота си, че е изгубил – едно малко добро не е направил. Минаваш, някой човек е тъжен, ти бързаш, отиваш да си купиш шапка. Спри се при него, не отивай за шапка. Спри се при този човек, кажи му любезна дума, направи му едно добро, после иди с него за шапка, че купи за него една шапка и за себе си една. Ако не искаш да купиш за него – откажи се и за себе си. Не си длъжен да му купиш шапка. Щом отиваш и видиш, че той е тъжен – той плаче за шапка, той е гологлав, казва: „Измръзна ми главата." Казваш: „Аз имам условия да купя и на него една шапка." Пък се върнете и двамата. Ти отиваш на гостилница. Този човек трепери, три дена не е ял. Той казва: „Да има някой добър човек" – моли се човекът в себе си. Ти минеш, казваш: „Нямам време да се разправям сега." Съвременните хора питат: „Как ще се оправи светът?" Повикай този човек със себе си, той се е молил. Господ казва: „Вземи го със себе си." Господ не иска от вас да оправим целия свят. Ти на деня си длъжен да направиш три добрини: една добрина за своя ум, една добрина за своето сърце и една добрина за своето тяло. Не повече. Три добрини ще направиш. Сутрин като станеш, ще направиш добрина за ума си. На обяд ще направиш добро за сърцето си. А вечер за тялото си ще направиш добро. Казвам: целият живот седи от пропуснати добрини. Ставаш сутрин – мислиш само за себе си, на обед – само за себе си мислиш, и вечерно време – само за себе си мислиш. Сега ще се зароди в ума ви мисълта: „Как ще го познаем?" Да ви приведа един пример: представете си, че се намирате в една стая, в която има 100 прозореца. На всеки един прозорец има един човек. Ти тръгнеш да си търсиш място. Този прозорец, при който няма нито един човек – той е за тебе. Там, дето на прозореца има друг човек – той е за него. Онзи прозорец, дето никой не е застанал – застани на него. Ти ще приемеш туй, от което само ти се нуждаеш и ще дадеш туй, което трябва да дадеш. Онзи музикант, който знае да пее, от него се изисква. Ако аз съм един музикант, като ида при един болен човек – ще му пея една песен и ще оздравее. Има песни за треската, за хремата, после за ревматизма има песни. Аз бих ви пял на вас, но вие не вярвате. Казвате: „А-а, с песни?" Аз на себе си като пея – оздравявам.

Вчера седя, взех цигулката си да свиря горе. Като засвирих се разигра кашлицата ми, започна да играе. Оставих цигулката пък я гледам като играе. Сега всинца вие имате едно съмнение, с което има да се борите. То е от незапомнени времена. Има нещо, което постоянно изкушава човека. Дошла една сестра наскоро и ми донесла нещо. Мене ме нямаше, долу бях. Иде и казва: „Учителю, дай ми ключа." Носи тархана. Има всичкото добро желание сестрата. Занесла тарханата горе, турила я на печката, че аз като се кача горе, да бъде топличка, да мога да ям. Печката се сгорещила,

завряла тарханата, идва друга сестра и ми казва: „Учителю, нещо църци горе в стаята.“ Като се качвам горе, изтекла около собата и само тархана станало. Останало на дъното два пръста. Рекох: „Няма нищо, ще се очисти.“ – „Как ще го очистя?“ – Очистих тарханата. Вечерта пък ми донесла кисело мляко – много студено. И казвам: „Не искам да го ям.“ Казвам си: „Ще го постопля.“ Турих го в една паничка на собата. Тя била много гореща, пукна се паничката и се разля всичкото мляко, почерня печката. Казвам: туй и от тархана по-лошо. На себе си казвам: „Ти намираше причина, че онази оставили тарханата, ами ти сега?“ И мене излъгаха. Имах едно стъкло, което не се пука – дъното му се отдели и всичкото мляко излезе. Вечерта ми взе три часа, докато си очистя собата. Отидох и четох. Оставих да изстине и търках с ножа. Казвам: вечерно време яде ли се кисело мляко? – Яде се. Та казвам: в живота такива работи ще се случват, които постоянно ни дразнят. Нещо ми казваше: „Вземи това мляко“, но аз закъснях от една секунда. Още в първата секунда трябваше да го взема. После, като стана работата, виждам по колко начина съм можел да предотвратя това, което стана. Трябваше да туря дилафа* на печката и отгоре млякото да има въздух. Ако се пукне, поне с дилафа можех да взема дъното, което сега остана на печката. Започнах да мисля, че втори път с дилафа ще го туря, че после трябваше да работя с часове. Почерня собата. Понеже имам малко кашлица, хрема, казвам: за добро е. Образува се въглена киселина от млякото, пък млякото лечебно действа. И действително, като се дигна този дим – лекува ме. Кашлицата се наяде с мляко. Рекох: за добро е. Като дойде тази сестра, която остави тарханата на собата, един съвет ѝ дадох: „Не оставяй тарханата на собата. Аз като дойда, ще я туря да се стопли.“ Тя седи. На себе си казвам: „Още веднъж като туриш млякото, ще туриш дилафа отдолу, под паничката. Втори път като топлиш мляко, ще туриш дилафа, та като се пукне, ще вдигнеш и няма да се излее млякото.“ Никога не съм имал тъй хубаво кисело мляко. Стана черно като въглен, не се чисти, залепило се като лепка. Дванадесет часа стана и аз пак го чистя, стана един часа – пак чистя, два часа – и пак остана още. Дойдоха ми ред разсъждения. Седя, разсъждавам и виждам хората как се карат. Като направи някой такова нещо, ще му кажа: „Как тъй го направи? Не виждаш ли?“ Аз го направих от голямо знание. След като го направих, имам един пример: не туряйте на печката чупливо стъкло. Аз имах едно стъкло, което издържа, рекох: „И това ще издържи.“ Не издържа. Имах друго, което можеше да издържи, но не исках да отивам на тавана, понеже вратата е малко ниска, не исках да се навеждам. Ако се бях навел да взема нечупливото стъкло, не щеше да се пукне стъклото и млякото нямаше да се разлее. Исках да се не навеждам. Често правим погрешки, когато не искаме да се наведем. По-добре да се наведем, да вземем онова – нечупливото стъкло. Казвам: ако вие всинца сте така искрени със себе си, аз често гледам, наблюдавам ви тук – имате всичкото

добро желание, имате идеални желания. Ако всичко, което мислите, можете да го направите – светии ще станете. Но докато дойдете до правенето – много мъчно е.

Аз имам друга опитност. Понякога като дойде някой на гости, приемам го, никога не му казвам да си върви. Много рядко казвам: „Ще го оставя да се занимава.“ Седи половин час, един час, час и половина и т.н. Някой път и други чакат отвън. Някому съм казал да дойде в 10 часа. Преди него дошъл друг по-рано, и минава 10 часа и половина, 11 часа – той стои, а онзи чака отвън. Като излезе, аз трябва да се извинявам. Казва: „Нали ми казахте в 10 часа?“ Аз се извинявам. Трима души трябваше да приема сутринта – в 7 часа да приема едного, в 11 часа да приема другия и вечерта около 5 часа да приема третия. Няма да има тогава противоречие, понеже ще има по 2 часа за всеки. Един ми е говорил само 3 часа. Той се наричаше Тенекеджиев от Сливен. Иде в („Опълченска“) 66 и казва: „Господин Дънов, искам 5 минути с тебе да говоря.“ Приех го за 5 минути. Че като започна да ми говори разни теории, цялата Библия – минаха 5 минути, 10, 15 минути, половин час, час, час и половина, два, два часа и половина, три часа – аз седя, философски слушам, говори ми, говори ми, казва: „Разбра ли?“ Казвам: „Разбрах.“ Казвам: „Понеже ти държа лекция, хайде да се разходим.“ Излязох в Борисовата градина, оставих го там. Аз се върнах вкъщи. Можех да кипна, да кажа: „Три часа отне ми времето“ – какво ще спечеля? Иска, говори си. Като ми говори три часа, казва: „Много е приятно да се разговаря човек с тебе.“ Той ми говори, аз седя и го наблюдавам, изследвам главата му. Наблюдавах го три часа и видях защо така говори. Можех и да го приспя, можех да го изпъдя, изкуство имам да го изпъдя, имам известни прахове – червен пипер, ще започне да киха, ще излезе, но не го считам (за правилно). Казвам (си): „Да търпиш, сега слушай. По някой път и ти говориш повече.“ Та казвам на себе си: „Ти като идеш при Господа, какво трябва да му кажеш?“ Не се изискват дълги молитви като идеш при Господа. Ще поискаш на Господа да те научи да бъдеш търпелив, както Той е търпелив. Като идеш при Господа ще се научиш да бъдеш благ, както Той е благ. Да бъдеш умен, да се учиш от Него, тъй както Той разбира и ти да разбираш. Както Той има добрата воля и ти да имаш добрата воля. Където и да те прати Господ, ти ще придобиеш знания. Няма нещо, което Господ може да те застави и да направиш насила. Дали в Любовта, дали в Мъдростта или в Истината – навсякъде, каквото и да ти повери Господ, то е за твое благо. Казвам: ако всички така бихте вярвали, ако така бихте се надявали, ако така бихте обичали – щяхте да имате съвсем друг живот. Не да бъдем сериозни. Кой е добрият живот? Всякога пазя едно правило в себе си: като дойде един човек, макар да ми е направил лошо впечатление, като излезе – ще намеря една хубава черта. Веднаж дойдоха двама души – един калугер и един

доста заможен човек. Разправят ми, че се интересували от новото учение. Един ден иде калугерът и ми разправя, че имал нужда от средства. Ще ми остави един сребърен часовник, а после ще се върне да го вземе. Рекох: „Остави часовника, колко ти трябват?" Доста голяма сума искаше. Дадох му я. Той остави часовника. Гледам – часовникът бил развален. Пратих го на часовникар, дадох 100 лева да се поправи. Чакам да дойде да си вземе часовника, той не дойде. Той го задигнал от онзи, с когото дойдоха и той сега си търси часовника. Откраднал часовника, че го заложил. Той си иска часовника, рекох: „Не зная, нямам нищо против да ти дам часовника, но да не би да ме главоболи после. Нека ти даде писмо, часовникът е твой, ще ти го дам." Казвам: „Беше развален, поправих го." Сега ще каже някой: „Ти не знаеше ли тази работа?" Аз ги зная, но не ми дава сърце да помисля, че той ще ме лъже. Казвам: този човек вече се е обърнал към Бога, няма така да направи. Аз не вярвам. И като зная, доброволно се лъжа. Но после, казвам, аз го зная – то е един пример за мен. Тогава казвам на себе си: „Ти своите мисли, които пращаш при Господа, здрави ли са? Не са ли като този часовник развалени? Ти изпращаш едно чувство, една мисъл, една постъпка – (те) може да мязат на този, разваления часовник, който Господ трябва да поправи."

Казвам: във всинца ви трябва да има едно желание. Като се изправиш пред Бога, да изпратиш най-хубавите си мисли. Колко трябва да благодарим на Бога за онова богатство, което ни е дал – за хубавите мисли, за ума, който ни е дал, за доброто сърце, което ни е дал, за тялото, което ни е дал, заобиколил ни (е) сред добродетели. Има защо да благодарим всеки ден. Та казвам: тази, неорганизираната материя, тя е натрупана от ред поколения, с които трябва да се оправим. Постоянно трябва да се добиват чистите мисли и чистите желания. За пример: ако вие стоите на тази електрическа светлина, тя е доста добра, но е много силна. Ако дълго време четете на нея, очите ще заболеят. Трябва някак си да се смекчи светлината, или трябва да се увеличат трептенията на тази светлина. Или, когато имаш едно желание, трябва да знаеш как да се поставиш, колко далече да бъдеш. Казвам: колко елементарни работи има, които с всичкото знание, което имаме, ние не знаем. Не знаем на какво разстояние да сме от една запалена свещ. Държиш една свещ на едно разстояние, после я държиш по-далече. Колкото отслабват очите – приспособявате се. Има хора, които виждат надалече. Колкото застаряват – виждат по-близо предметите. Онези, късогледите, колкото остаряват – предметите отиват по-далече.

Та казвам сега: изисква се воля, за да може да си противодействате. Направиш една погрешка – веднага да видиш добрата страна, че тази погрешка е за добро. Хилядите погрешки, които, стават в света – те са за добро. С тия погрешки невидимият свят има какво да работи. Да ви оставя

сега закона за самообладанието. От гледището на Любовта всякога по възможност се стремете да имате едно хубаво разположение. От гледището на вашата мисъл – всеки ден мисълта ви да бъде ясна, да има достатъчно светлина. По отношение на тялото – гледайте всякога тялото ви да бъде в здравословно състояние. Не измъчвайте тялото си, не измъчвайте сърцето си, не измъчвайте ума си. Не давай на ума си една трудна задача. Една трудна задача щом имаш – не може да се реши така лесно. Някой път има задачи, които могат да ти вземат една минута, някои – 10 (минути), 1/2 час. Има някои мисли дето може месец, два, три да минат – ще мине дълго време, докато мисълта ти стане ясна. Защото, за да се разбере една мисъл, трябва да има светлина. За да се образува някое благородно чувство в човека, трябва да има Божествена топлина. Знаете ли къде е Божествената топлина? Вие срещате някой човек. Тази физическа температура е 37 градуса – тя е температурата на тялото. Каква е температурата на сърцето? – Всеки човек, който ви обича, той ще притури единица от топлината. Всеки човек, който не ви обича или вие не обичате – ще изгубите единица от топлината. Всеки човек, с когото можете да имате един хубав разговор, той ще ви предаде единица от светлината. Всеки, с когото сте в дисхармония – ще изгубите единица. Сутрин като изгубите, на обед и вечер – три единици. Цяла година губите всеки ден по три единици. За сто дни – то са триста единици. Знаете ли каква голяма промяна ще стане вътре във вас? Не понижавайте топлината на сърцето си. Вие казвате: „Не си струва човек да обича." Не понижавайте температурата на вашето сърце. Щом понижите температурата на тялото – тялото страда. Щом понижите температурата на сърцето – сърцето страда. Щом понижите температурата на ума си – умът страда. Щом понижите силата на тялото си – тялото страда. Щом понижите топлината на сърцето – сърцето страда. Щом понижите светлината на ума – умът страда. Единица светлина за ума – всеки ден трябва да придобивате единица светлина за ума. За 365 дена – 365 единици светлина. Всеки ден трябва да придобиете единица светлина на сърцето си и единица сила на тялото си. Следователно ако в годината прибавяте по една единица сила за здравето, за 100 дена ще имате 100 единици сила. То е достатъчно. Силата ще придобиете чрез надеждата. Надеждата е метод, начин за придобиване сила на тялото. Вторият метод за добиване (са) добрите условия – (за) температурата на сърцето. Любовта е, която внася светлина във вашия ум. Та казвам: когато искаме да повдигнем ума си, трябва да работим с Любовта, с Божествената Любов. Когато искаме да повдигнем сърцето, трябва да работим със сърцето. Сърцето трябва да вярва. Тялото трябва да върши работата. Сега искам за 7 дена, сутрин да добиете единица светлина. Сутрин като станете, да добиете единица светлина за ума. За 7 дена – 7 единици за ума си, 7 единици за сърцето си, и 7 единици за тялото си. Да направите три добрини. Сутрин като станете на едно дърво можете да направите

добрина, на една котка, на камъка – на когото искате можете да направите. Аз не отнасям това само за хората. Защото, ако аз направя добро, ако аз взема един камък – ще го поставя на едно място. Като мине някой човек, ще стъпи на камъка и той, като стъпи, ще възприеме моята мисъл. Ако поставя някой камък някъде с едно добро желание – който стъпи на този камък, работите му ще се оправят. Ако туря един камък с неразположение в себе си – който стъпи, ще му тръгне всичко назад. Казвам: много важно е. Имаш един предмет, който поставиш някъде. Каквото правите, трябва да влагате вашите хубави мисли, че като бутне човек – да ги възприеме. Като не сте разположен, вие пак възприемате мислите. После с вашето сърце можете да направите същото. В предмета трябва да оставите вашето добро желание. Вие ще кажете: „Как е възможно?“ Вижте животните. В някой град са минавали хиляди хора. Но едно куче като минава по земята, мирише и познава, че е минал неговия господар. Във всеки предмет може да оставим нещо от

сърцето си. Във всеки предмет може да оставим от своята мисъл. На всеки предмет можем да оставим известна специфична сила. В туй отношение човек не трябва да се привързва към нещата. Понеже, ако изгубиш този предмет – ще страдаш. Затуй страдат хората. Ако имаш шапка, която обичаш, ако я изгубиш – ще съжаляваш, че си я изгубил. Затуй много да не обичаме материалните работи. Много малки влогове влагайте. Вие искате някой път да обикнете някого. То е голямо страдание. Голямата любов е само за съвършените хора. Една котка ще я обикнеш като котка, едно дърво ще го обичаш като дърво. Към едно дърво искам аз да покажа любовта си: ако е лятно време, когато цъфти – ще погледна дървото, ако има гъсеници – ще отида, ще се кача, ще го очистя. То е любов към дървото. Виждам някое цветенце засъхнало, никой не го е полял – ще взема вода, ще го полея. То е любов към цветето. Всякога, дето аз съм направил някакво добро на някое цвете – туй цвете ще благодари, то с мен остава. То казва: „Много ти благодаря, че ме поля с вода.“ Вие считате, че цветята се... Друг има в цветето. В туй цвете стои едно възвишено същество, което е слязло от невидимия свят и учи една опитност. То очаква някой да мине край цветето, да му помогне.

Казвам: Божественият свят – това са възможности за вашето повдигане. Трябва да желаете всички да се повдигнат. Ние не може да се повдигнем, ако нямаме желание всички да се повдигнат.

Ние казваме: „Да бъде Волята Божия, да дойде Царството Божие“ или „Да се прослави Името Божие“. Името Божие – то е за нашият ум, Царството Божие – за нашето сърце, Волята Божия е за нашето тяло. Три неща. Да бъде Волята Божия, значи тялото да бъде здраво, силно. Да дойде

Царството Божие – да е пълно сърцето с любов. Да се прослави Името Божие – да бъде пълен умът с Божественото знание и да знаем как да работим. Да престанем да се тревожим за малките работи. Каквото стане, да кажете: „За добро е.“ Казвате: „Ами че Господ не вижда ли тия работи? Господ, каквото става в света, не вижда ли? Защо са допуснати тия работи в света?“ Че ти боледуваш – ти трябва да преодолееш. Трябва да взема 10 кила материал да лекувам другите – 10 кила ще се раздадат на другите. Ти си пълен с любов. От твоята любов ще дадат на другите, които нямат. Природата не обича да трупаш голямо богатство. Ще имаш за деня толкоз, колкото ти трябва. Имате сега всички статично положение. Искате да станете светии – такива, каквито ги няма. Вие искате да станете добри – такива, каквито ги няма. Вие искате да станете силни – такива хора, каквито ги няма. Силният човек е силен в даден момент. Ако ти се държиш за Волята Божия и нямаш колебания, като дойдеш до камъка – само го чукнеш и той ще се разцепи. Може голяма канара да е. Д-р Миркович ми казваше как доброто може да ...(даде сила на)... един от затворниците. Един голям такъв камък отделя (той), взема камъка, с пръста го повдига. Като го чукна с пръста – (успява) да го разчупи. Имаш една голяма мъчнотия. Чукнеш така – тя се разчупи. Чрез Волята Божия ще премахнем мъчнотиите на физическото поле. Чрез Царството Божие ще премахнем мъчнотиите в духовния свят. Чрез Името Божие ще премахнем мъчнотиите в нашия ум. Да се освети Името Божие – да си помогнем на ума. Да дойде Царството Божие – да помогнем на сърцето. Да дойде Волята Божия – да помогнем на тялото. Казвам: това е велика задача, която хората имат сега. Когато всинца започнем така да слугуваме, ние сме вече в новата епоха.

Да се прослави Името Божие, да дойде Царството Божие, да бъде Волята Божия – с тялото си, със сърцето си и с ума си.

Ето каква е задачата. Като станеш сутрин, като се събудиш – поблагодари на Бога за хубавия ум, който ти е дал. Към обед поблагодари на Бога за хубавото сърце, което Бог ти е дал. И вечер поблагодари на Бога за тялото си. През тази седмица три пъти благодарете на Бога за ума, за сърцето и за тялото. Ако друго не може да направите, това може да го направите.

Добрата молитва.

15 лекция на Общия Окултен клас.
15 януари 1941 г., сряда, 5 ч. сутринта.
Изгрев.

1941_01_17 Малки правила
лекция на младежкия клас

МАЛКИ ПРАВИЛА

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“

Имате ли тема? („Имаме.“ Прочете се темата „Защо плачат децата“.)

Има ли някой автор да е писал върху плача? Някое съчинение има ли? Вие от вашето детство не помните защо сте плакали като малки деца. Плачът е свързан с дихателната система. Той внася известна мекота. Плачът може да го сравним с дъжда, който пада на почвата. Когато човек стане много сух, трябва да поплаче малко, да се овлажни, понеже дъждът е свързан с въздуха, а въздухът е свързан с дробовете.

Сега плачът има степени. Категории на плача има. Има един креслив плач, има по-тих плач. Например детето, когато се отдалечава майка му от него, плаче по един начин; когато не получава някое благо, плаче по друг начин; когато го накажат, плаче по трети начин. Плачът изобщо е смяна на енергия, по-лесно става смяната на енергията в човешкото тяло. Когато човек е тъжен, скърбен, че не плаче, мъчно се сменя енергията. Щом си поплаче, веднага се сменят енергиите, утихне, просветне му.

Кое е противоположното на плача на човека? Смехът, нали? Ако човек е скърбен, ако се засмее, минава му скръбта. Чрез смях лекуват болните. Американците имат тази система. Един американски лекар лекувал чрез смях. Болният казва: „Боли ме коремът.“ Лекарят се смее: „Кис-кис.“ Казва: „Смееш се, но тази е сериозна работа.“ Той пак се смее. Като се смее десет–двайсет минути, и болният започне да се смее. Лекарят и болният започват да се смеят заедно. Болният забравя болестта си. Болката не е нищо друго, освен събрана енергия някъде в някой орган. Има по-голямо налягане и вследствие на това не може да издържи, явява се болката. Туй налягане трябва да се отмахне.

За другия път пишете „Смехът“. Направете един контраст между смеха и плача. С какво може да замените смеха и плача? Смееш се. С какво можеш да замениш плача? От какво произтича плачът? Смехът произтича от много голям контраст. Представете си, че човек е облякъл палтото си наопаки и мисли, че е налице. Всички, които го видят, се смеят.

Минават двама господа, започват да се смеят. Причината за смеха е един петел. На тротоара турена царевица, петелът рови и кълве царевицата. Няма какво да рови там. Той мисли, че е извадил. От почвата може да извади, но без причина рови. Мисли, че от камъните е извадил. Мисли, че е много учен. Като разрови с краката, мисли, че е извадил царевицата. Другите се смеят, понеже мисли, че от камъните изровил царевицата. Не знае, че те му я дали. Сега човек, като е на някой камък, и той рови по същия начин и мисли, че той е открил нещо. Той мяза на един петел. Или например имате едно преждевременно заключение. Времето се развалило, вие сте малко суеверен и мислите, че щом се развали времето, щом се заоблачи, мислите, че вашите работи няма да вървят. Разбира се, ако отиваш на хорото да играеш и се заоблачи – ще вали дъжд, ще развали хорото, неприятност има. С хубави дрехи си, ще се окаляш. Отиваш на нивата, времето е сухо – ако вали дъжд, заоблачаването е на място.

Сега всичките хора разсъждават статически. Ако челото на един човек е голямо, какво показва? Защо ни е високото чело? Или носът е дълъг. Много неприятности в живота произтичат, че челото не е устроено, не може да разсъждава човек философски от причини към следствия. Причината е в челото. Или пък носът е къс. Природният ум не е развит в тебе, нямаш усет за нещата. Защото нали в носа е уханието. Уханието предпазва. Хубавите ухания имат едно предназначение, лошите имат друго. Някои противоречия произтичат от усета. Някои неприятности произтичат от ушите на човека. Представете си, че на някой човек слухът не е развит, не е нормален, заглъхване има на ушите. Върви някъде, върви кола отзад, наближава, блъсне го. Ако беше слухът развит, щеше да чуе веднага. Та казвам, трябва да се свърже слушането с човешката разсъдливост. Ако линията на челото се съкрати, какъв ще бъде човек?

Човек има три капитала вложени. Умът представя единия капитал, носът представя другия капитал и усетът представя третия капитал. Усетът е свързан с физическия свят. Носът е свързан с дробовете. Челото горе е свързано с мозъка. Ако мозъкът не функционира правилно, няма достатъчно енергия, която да изпрати в нервната система, дишането не функционира правилно. Щом дишането не функционира правилно, тогава и храносмилането е в зависимост от дишането на човека.

Та първото нещо се изисква сега – човек да разбира. Челото – предната част е свързана с човешката мисъл. Трябва да има нормална мисъл. Носът е свързан с чувствата. Усетът е свързан с устата. Като дойде до усета, какво прави устата? Казвате, че човек много сладко говори. Много сладко говори, но щом влезеш в нея, като те вземе между зъбите си, ще те сдъвче. Като

влезеш в устата, не може да очакваш от нея снизходителност. Тя ще ти съблече горната дреха, долните дрехи ще ти съблече, ще те вкара в една стая, ще те запознае с народното събрание на човека.

Казвам, три неща трябва да държите в ума си. Трябва да обръщате внимание на умствения си капитал, да го не харчите напразно, и върху капитала на вашето сърце, което е израз на човешкия нос, и после върху вашия усет, на физическия капитал, който е в обръщение. Физическият капитал приход дава, умът е вложеният капитал, носът е капиталът в обръщение. А усетът е капитал, който дава приход, ядеш, придобиваш. Вие имате усет и не знаете защо ви е усетът. Той е да придобиете нещо. Чрез устата лесно придобивате. Щом искате да опитате чувствата си, чрез носа ще ги опитате, чрез уханието. Щом искате да опитате ума, чрез вашето чело ще го опитате. Възприятията, които се приемат чрез челото, са едни; които се приемат чрез носа, са други. Възприятия има, които се различават по степени. Именно трябва да се хармонизират тия възприятия. Чрез челото мислещият действа, чрез носа неговите чувства се проявяват, чрез устата – неговата активност.

Например вие искате да учите. Искате да знаете дали ще може да учиш, или не. Най-първо ще попиташ ума си може ли да учиш, той ще ти каже. След туй да попиташ носа си и устата си, че седнеш на едно хубаво ядене. Ако може да ядеш с приятност, с търпение, ще свършиш училище. Ако нямаш търпение да ядеш правилно, и учението ще бъде същото. В своите похвати, в своите навици не трябва да бързаш. Не трябва да бързате в яденето. Няма какво да се бърза. Като бързаш при яденето, няма да сдъвчеш храната. Работата, която трябва да свършат зъбите, се дава на стомаха и няма да се мине дълго време, ще се разстрои стомахът. Щом се разстрои, твоят мозък ще се повлияе, ще започне паметта да се разколебава и ще получиш песимистично настроение. Като седиш, ще благодариш, че си ял хубаво. Най-първо, като донесат яденето, разгледай яденето с ума си. Помисли малко колко красиво е яденето. След туй с носа си ще помиришеш малко, да видиш какво е уханието. Най-после с устата си вече ще опиташ туй, което с очите си видял. Очите са външната страна на ума, която проверява нещата чрез носа, чрез уханието. Той ще предаде, устата ще си даде мнението.

Та казвам, когато няма хармония между човешкия ум, между човешките чувства и между устата и храносмилането, човек не може да върши работата си добре. Значи умът е свързан с електричеството, с магнетизма, със светлината. Вие някой път казвате: „Топло е времето“ или „Студено е времето“. Вие си влияете. Казвате: „Светлината е много ярка.“ Трябва да се

научите да мислите хубаво. Уханието на вашия нос ще ви свърже с онези впечатления, които природата произвежда във вашите чувства.

Да кажем, [понижи] се температурата или повишава се температурата. Вие трябва да знаете защо се повишава, защо се понижава температурата. Ако се понижи температурата, какво лошо има? Понижението на температурата е на едно място, температурата се повишава на друго място – плюс и минус. Когато имаме плюс, имаме минус в противоположния полюс. Да кажем, ако има минус на южния полюс, ще имаме плюс на северния полюс. Имаме плюс на южния – същият закон. Какво представя скръбта сама по себе си? Как бихте разрешили скръбта? Топлината на скръбта и топлината на радостта къде се намират? Вие не сте правили наблюдение, когато скърбите, каква е температурата. И когато сте радостни, не сте правили наблюдение. Вземете един термометър. Някой път, когато сте много радостни, турете термометъра под мишницата и вижте каква е температурата. Когато сте много скърбни, пак премерете температурата. Това са много интересни наблюдения. Ако човек е много скърбен, неговата скръб се отразява. Ако е радостен, се отразява добре върху растението. Ако си радостен, пипнеш някое растение, разхубавява се. Ако си скърбен, като пипнеш, повяхва. Понеже скръбта съдържа доста активна есенция, трябва да се размива, да се разредява. Щом дойде скръбта, трябва да я разредите, тя е сгъстена. По-малка доза ще вземате. Едно кило захарин се равнява на седемстотин кила захар. Значи един грам захарин на колко ще бъде равен?

При новото възпитание човек всякога търси хора, които са в хармония. Има един вътрешен начин. Човек трябва да влиза в хармония с хора, противоположни на себе си. Някой път религиозните хора се плашат от себе си. То е едно заблуждение. Те, като се отделят от света, стават своеобразни, създават си мнение, че са свети и започват да съхнат. Светските хора, като станат светски, затлъстяват. Едните съхнат, другите затлъстяват. Светските хора страдат от застояла вода. Религиозните хора, които не разбират живота, страдат от голяма суша. Светските хора и религиозните хора, да ги събереш на едно място. Религиозният човек да даде от топлината, от сушата на светския човек. Той ще даде на религиозния от своята влага. Хубаво е човек и в света да ходи. Има един свят, аз го наричам свят на жабите, дето има жабурняк. Светският живот има външна страна, има ред и порядък. Някои вземат светския живот в яденето и пиенето. То е само външната страна. Светските хора са, които вярват, че всичките блага са на земята. Другите вярват, че всичкото благо е в човешкия ум. То е цяла анархия. И трите свята съставят един свят. Да ви приведа онзи пример. В Америка има едно религиозно общество, което лекува с внушение. Те казват, че болестите не съществуват. Че си болен, ти

се заблуждаваш. Счупиш си крака, той ще те убеди, че кракът ти е здрав. Ти си мислиш, че е счупен. Ще мислиш, че кракът ти е здрав и ще оздравее. Някой си ходил на разходка и като бягал, счупил си крака. Един от тези лекари го лекувал, наместил крака, оздравял му. Казва: „Кракът ти не е счупен." Като оздравял кракът, лекарят иска да му плати. Той казва: „Представи си, че имаш десет хиляди долара, въобрази си, че ги имаш."

Та има неща верни. Някой път ние преувеличаваме работите. Счупен е кракът ти, счупен е. Ако този крак се намести, тогава е хубаво. Някой казва: „Аз бял ден не съм видял." Толкоз хубави дни са минали, все бели дни, той не видял бял ден. То е вътрешно субективно схващане. Казвам, при новото възпитание, като влезеш в живота, вие трябва да бъдете екипирани. Представете си, че вие отивате на северния полюс. Може ли да идете с тия тънки дрехи, както сте облечени тук? Казвате: „Господ там ще ни помогне." Как ще ви помогне там Господ? Ще ви помогне, ако имате дебели дрехи. Допуснете, че вие сте музикант, хората са добре разположени спрямо вас. Вие искате да дадете един концерт. Ако вие не сте подготвени и дадете един концерт, втори път тия хора няма да дойдат. Ако пак направите същото, пак няма да дойдат. Хората не искат да гледат колко сте красив. Те искат от вас музика. Ако свирите хубаво, ще имате придобивка. Отивате да работите някъде. Хората изискват не сладък говор, но работа. Вие много сладко говорите целия ден, но не работите. Много сладко говориш, но ако и тъй сладко може да работиш, тогава ще бъдат доволни. После казвате: „Аз ще уча." Казваш, че ще учиш, но не учиш. Казваш: „Аз тази година ще свърша училище." Ще свърши, но не започва. Все чака, казва: „Нямам разположение. Малко не съм разположен днес." Цяла година – все неразположен. Представете си сега, че вашето неразположение произтича от въшка, въшка влязла в ризата. Вие речете да учите и двеста бълхи и въшки по гърба ви хапят. Какво трябва да правите? Вие започвате да философствате защо Господ създал тия въшки и бълхи. Не е разрешение. Бълхите и въшките са създадени за ленивите хора. Предипотопните животни бяха при благоприятни условия. Щом се наядат, проснат се, спят. Легнат да спят – не работят. Затуй Господ изпрати паразитите да ги хапят, да не се атрофират мускулите. Туй е правдоподобно. Понеже хората са научени, тези паразити изпълниха своята рол. Сега, като дойдат, ще им кажем: „Ние ви благодарим за услугата, която ни направихте едно време." Тогава вземете тия въшки и ги впрегнете на работа.

Един американец събрал няколко хиляди бълхи, изкарва си прехраната с тях човекът. Той ги възпитал, образувал си полкове от тях, научил ги да дефилират като войници. Казвам, ако един човек може да научи бълхите да дефилират като войници, защо човек да не може да възпита своята

мисъл, желания и постъпки? Този човек казвал, че най-мъчното било да отучи бълхите да скачат. Щом се отучат да скачат, вече може да ги научиш на друго по-лесно. Един американец казва: „Ходих да гледам как дефилират бълхите.“ Другият му казва: „Не се подигравай.“ „Ходих“, казва.

Колкото челото се доближава да перпендикуляра, толкоз разумността е по-голяма. Челото на змията е сраснало с гръбначния стълб. За да подигнете челото, вие всякога трябва да разсъждавате по половин час на ден. Вие по някой път се занимавате с вашите чувства и мисли. Да мислиш, значи да мислиш, без да се тревожиш. Да мислиш защо хората са лоши, то не е мисъл. Ти ще мислиш за доброто и злото, ще разсъждаваш какво извършват в света. Онзи чук, който играе в ръката, строшава камъните. Казва: „Направи пакост.“ Вземете същия чук – ако сте разумни, ще изваяте една статуя. Каква е разликата между онзи, който строшава камъните и онзи, който вае статуя, скулптора? Казвам, всеки може да чупи, но не всеки може да вае. Човек, който може да вае, той мисли. Ваятелят мисли. Онзи, който пише, и той мисли. Онзи, който дращи само, той не мисли. Онзи, който рисува, мисли. Онзи, който си играе с четката, той не мисли. Та всички трябва да имате [на] един ден поне една мисъл.

Турете един перпендикуляр. Този перпендикуляр трябва да се движи от центъра на слънцето до центъра на земята. Свързано е. Следователно зависи ние доколко сме близо. Течението, което слиза от слънцето, е едно, и имате друго течение – от земята. Имате човешката котва. Ако са хармонични, ако хармонично мислим, ние сме в правилно съчетание с центъра на земята и с центъра на слънцето. Имаме по-хармоничен живот. Правилно може да мислим, правилно може да действаме. Човек от пъпа надолу се регулира от центъра на земята, а от пъпа нагоре се регулира от центъра на слънцето. Ако не сме в хармония със земята, тогава храносмилането ни е слабо. Когато сме в хармония със земята, храносмилането е правилно. Човек трябва да бъде в хармония със земята. Земята вземам като разумен фактор. Не мислете, че земята е проста. Тя сама по себе си е нещо разумно. Казваме, че Бог направи човека от пръст, но в тази пръст тури дихание и човек стана жива душа. След като направи Бог земята, вложи Своя Дух. Тогава Духът Божи се носеше на повърхността на земята. Когато мислиш за земята – Духът Божи се носил върху тази земя. Трябва да бъдем в съгласие с този Дух, Който се е носил по повърхността на земята. Ние мислим, че земята е глупава. Не е така. Има нещо творческо в земята, с което ние трябва да бъдем в съгласие. После, трябва да бъдем и в съгласие със слънцето. Или казано другояче: в съгласие с ума си, в съгласие с волята си, в съгласие с тялото си. После – сърцето, това е равнодействаща линия. В какво направление се развива умът? В

какво направление се развива тялото? Нали кръвоносните съдове отиват навсякъде в тялото: нагоре по главата, надолу по краката. Сърцето еднакво работи за цялото тяло.

За бъдеще, когато искате да развиете една дарба, един талант, вие трябва да разбирате този закон. Човек за да бъде талантлив, то не става така лесно. Искате да изявите музиката, трябва да има някой да ви стимулира. Откъде ще вземете музиката? Трябва да я почерпите отнякъде. Откъде ще почерпим огъня? От слънцето. Светлината ще вземем от слънцето. Изворът на всичката топлина и светлина е слънцето. Казвам, за бъдеще трябва да виждаме вечната хармония, която съществува в цялото битие, да бъдем в съгласие с нея. Имаш една глава, да се радваш на главата, да я разработваш. Човек всяка сутрин влиза в главата да я разработва малко. Някои в главата са работили повече при ушите и са сприхави. Някои са работили повече над ушите и обичат да пипат. Някои са работили отстрани на главата и са станали инженери, техници. Някои са работили по-долу, при ушите, обичат да си угаждат, да ядат и пият.

Та казвам, човек навсякъде трябва да работи в главата си. После трябва да работи и в сърцето си. Вие например, когато се разсърдите, какво правите, когато кипнете? Какъв метод употребявате, за да си въздействате? Когато едно ястие кипне на огъня, какво трябва да прави онази жена? Отслабва огъня или изважда тенджерата навън. Човек, щом кипне, трябва да знае да отслаби огъня или да извади тенджерата. Представете си, че ви дадат такъв един пример: едного от вас да го прекарат през хора, които обичат да се шегуват. Да ви прекарат през сто души от единия до другия край. Да ви се смеят, без вие да изгубите равновесието. Хайде да не са сто, десет души да са. Да минете, те да ви се смеят и като излезете, да имате същото разположение, както когато сте влезли. Като сте влезли, вие сте имали хубаво разположение. Като излезете навън, вече като че целият свят се е изменил. Че туй често се случва. Тръгваш на екскурзия добре облечен, весел си. Ударил някакъв дъжд, изкалял си се, казваш: „Що ми трябваше?“ Не че е лошо, но ако е зимно време. Ако е лятно време, когато е топло, е по-леко.

Какво трябва да се прави, за да се продължи носът? Да допуснем, че вие сте студент в университета. Не ви върви. Какво средство бихте употребили, за да ви тръгне? Най-първо, половин час ще седнете, ще мислите, разправяте всичко. Ще си турите шест. Разправяте на професора, но виждате, че той не туря шест, но ви турил три. Вие сте разсъждавали половин час, но той ви турил три. Втория ден вие пак [разсъждавате] половин час и той ви тури три и половина. После ви тури четири, пет, шест.

Най-първо, човек трябва да добие една самоувереност. Един математик, доста умен човек, искал да скъса един способен ученик. Ученикът казва на професора: „Имате грешка.“ Като провери, ученикът е прав, професорът сбъркал. Някъде, като измени знака, процесът е обратен. Знаците на умножението, делението, изваждането, събирането ако измениш, трябва да се връщаш назад да търсиш резултатите, които са произлезли. Казвате: „Аз съм един неспособен човек.“ Вие сте чудни по някой път, казвате: „Аз съм неспособен човек.“ Какво значи неспособен? Един човек, който е богат, не е орал нивите, не е сял, неспособен човек ли е? Какво се изисква от него, да стане способен? Да изоре нивите си, нищо повече. Не разбираме, че той няма ниви. Ако няма ниви – не може да оре, но той вече има ниви, сто декара хубава земя има. Казва: „Аз съм неспособен.“ Не е изорал нивите си, неспособен е. Способни сме, изорали сме нивите си. Неспособни – разбираме недовършена работа, която трябва да се извърши.

Та трябва да се работи, много трябва да се работи в живота, и разумно да се работи. Щом кажеш една отрицателна мисъл, поправи я. Минава някой човек, веднага ще си дадеш мнението. Казваш: „Той е неспособен човек.“ Провери онова, което казваш, право ли е, или не. Ако не е право, коригирай мисълта си, защото всичко туй зле се отразява върху самия тебе. Ако този човек е неспособен, ще му кажеш тъй: „Ти си неспособен, но не учиш. Впрегни се, за нищо не те бива.“ Така не се говори. „Бива те за много работи, но си мързелив. Никога не ставаш навреме.“ Ако човек на младини не учи, на сто и двайсет години като стане ли ще учи? На сто и двайсет години той трябва да яде от готовото. В младини трябва да придобива. В млади години ще придобивате. Ако в млади години той не е работил, какво ще яде на старини? Това са ред разсъждения сега.

Много погрешки има в миналото направени. Не е лесна работа да се изправят. Има работи, пропуснати в битието на човека от хиляди години. Но всичко може да се поправи по един разумен начин. В един ден не може и в една година не може. Като измени човек своя ум, може да поправи. Като измени посоката на сърцето, може да поправи. Като измени волята си, може да поправи. Насоката трябва да се измени. Казвам, всички трябва да разбирате закона. Ако сте един машинист, трябва ли да туряте спирачка, когато се качвате нагоре? Тия спирачки са потребни, когато слизате надолу. Щом вървим нагоре, никаква спирачка не трябва. Спирачките са за надолу, не за нагоре.

Та вие все противодействате. Вие казвате: „Аз не съм способен човек. Условията са лоши, светът е лош.“ Може би светът е лош, има нещо лошо. В какво седи лошевината на света? Светските хора са много практични.

Щом влезеш. той казва: „Извади си кесията. Имаш ли нещо?“ Той иска да ти види кесията. Щом му покажеш, че кесията е пълна, готов е всичко да ти показва. Щом кесията ти е празна, казва: „За такъв мющерия нищо нямам.“ Вие отивате в природата със своите празни кесии. Имате желание да влезете в едно заведение, искате те да ви покажат. Казват: „Я да видим кесията.“ Имаш желание да учиш. Като видят празната кесия, казват: „Такива ученици не искаме.“

Например, ако аз искам да изучавам музика, ако искам по-енергична музика, ще ям череши. Ако искам по-духовна музика, ще ям сливи. Ако искам да бъда индивидуален – дюли. Ще употребявам лимони. Ако искам да индивидуализирам музиката, ще ям портокали. Не е лесна работа човек да бъде музикант. Например вие никога не сте правили опити дали сте добри певци, или не. Вие, когато пеете, идете при славеите. Ако славеите се конкурират с вас, значи пеете хубаво. Ако славеят не се обажда, значи не пеете. Щом славеят пее – започва състезанието, ти си от добрите певци. Щом славеят не пее – не си добър певец. Идете да се учите някой път от техните трели. Славеите колоратурно пеят, но такт нямат.

Сега да кажем, вие искате да се учите. Как трябва да кажете: „Искам да уча“? То не е музикално, така не се говори. Музикално как бихте казали: „Искам да се уча“? Някой от вас, който е музикален, как ще изпее „искам да се уча, ще уча и мога да уча“? Те са различни. Стомахът се занимава с минорната гама, умът се занимава с мажорната гама, а пък сърцето с хроматическата гама. Минорната е стомашна. Всичко разумно в света е музикално. Всичко в света, което не е разумно, не е музикално. Под думата разумен свят разбираме музикален свят. Под неразумен свят разбираме немузикален свят. Отношение има.

В каквато и да е работа, настоявайте. Може да направите десет–петнайсет опита дотогава, докато преодолеете. Онези, които обичат музиката, като пеете и като гледате червения цвят, да се даде активност на музиката. Портокаленият цвят дава индивидуалност, зеленият цвят – растеж да има в музиката. Жълтият цвят ще даде красота, израз. Човек се занимава с много малки работи. По-голямата част от живота е механична. Човек работи, но си губи времето. Цял ден с чука удряш, ковеш, ковеш. Ръката ти става силна, но какво придобива човек? Или цял ден пишеш. Не е организиран животът още. Пишеш, не знаеш кое трябва да пишеш и какво пишеш. Някой път вие се обличате и усещате, че нещо ви липсва. Не знаете какво ви липсва. Някой път сте доволни от дрехата, някой път не сте доволни.

Казвам, да се създаде един живот: като се облечете, да ви е приятно, като работите, да ви е приятно от работата. Пиши, само да знаеш колко да

пишеш. Или, като седнеш да ядеш, да знаеш колко време да ядеш. Добре, ако един човек и един слон се свържат да работят заедно, как ще си определят времето? За слона седемдесет кила ориз на ден трябва, а на човека колко му трябва? Четвърт кило е достатъчно – не може да бъдат съдружници. Та казвам, несъобразностите в нашия живот седят в това, че някои в чувствата мязат на слона. Те са лакоми. Седемдесет кила ориз му трябват, да си задоволи сърцето. Другиму трябва четвърт кило. Какво сдружение ще направите? В умствено отношение той иска да разреши всичките въпроси. То е слонова работа. Като разреши всичко, какво ще прави следния момент? Да разреши всичко значи в даден случай работата, която ти дават, да я разрешиш, че всичките неща, които работата изисква, да ти бъдат ясни. Следния момент друга работа ще имаш. Защото ние влизаме в един свят, дето съзнанието работи. Ти дойдеш в съзнанието на професора, но там има да се занимаваш със [съ]знанието на професора: съзнанието [му] седи по-високо от съзнанието на ученика. Над тия професори има друго съзнание. Има степени на съзнанието.

Някои от вас говорят за окултна наука. Един ученик не може да научи окултната наука, който не знае какво отношение има между ума и сърцето, и тялото. Един ученик не може да бъде окултен ученик, ако не знае да се справи с една малка мъчнотия. Не може да бъде окултен ученик, ако не знае да се справи със сиромашията, […] ако не може да се справи с болестите. Болестите са задачи, с които трябва да се справи. Болестта като дойде, ще се справи. Сега има работи, с които няма какво да се справяме, те са уредени. Има работи, с които вие трябва да се справите.

Например нямате обхода, не знаете как да се обхождате. Ще се научите да се обхождате. Да допуснем, че пишете на някой човек високопоставен. Вие сте много внимателен. Ще напишете писмото внимателно. Ако пишете на някой прост човек, небрежен сте. Ти ще пишеш тъй хубаво както на високопоставения, така и на простия. Няма да правиш разлика. Щом правиш разлика, ще направиш погрешка. Ти сам за себе си да пишеш. Като пишете, изядате букви. Не изядайте букви. Или започнеш първо големи букви, че после свършиш с малки. Характерът ти показва, че почваш грандиозно, свършваш микроскопически. Някой започва с микроскопически букви, свършва с големи. Няма да пишеш М-то така , няма да го пишеш и така . Туй показва, че за себе си мислиш повече. Друго е да мислиш повече за ближните.

Аз някой път минавам и не искам да срещна никого. Отбивам се и вземам вдясно или вляво. Всякога вдясно не се отбивам – веднъж се отбивам вдясно, веднъж се отбивам вляво. Казвате: „Защо?“ Какво ще изгубите, ако се отбиете вляво, или какво ще спечелите, ако се отбиете вдясно? Ако се

отбиете вдясно, вие трябва да дадете нещо. Ако се отбиете вляво, трябва да вземете нещо. Когато искам да взема, не минавам покрай онази кесия, която е празна, минавам покрай онзи, който е пълен, минавам покрай този човек, който ще даде нещо. Като видя някой беден човек, тогава не минавам отляво. Аз минавам отляво, за да взема нещо, когато минавам покрай богати, защото неговата кесия е пълна. Когато неговата кесия е празна, минавам отдясно, понеже моята е пълна, а неговата е празна. Както отварям кесията за един, така отварям кесията за друг. Трябва хармония в природата. Ще вземаш, ще даваш равномерно.

Та казвам, това са малки правила, но са свещени правила. Така животът добива смисъл. Защото природата обича правилното вземане и даване. Всякога, щом минеш покрай един умен човек, той ти дава, той не може да не ти даде. Ако минеш покрай музикант, и на един километър да минеш, той ще ти даде. Ако на десет километра минеш от един човек, пак ще ти даде. Ти, откъдето и да минеш, все ще даваш. Само че онова, което даваме и което вземаме, трябва да е в хармония. Вие минавате, и не знаете защо минавате отляво или отдясно. Сега, като минавате отляво, готови ли сте добре да вземете? Като минавате отдясно, готови ли сте добре да дадете? Като вземеш, и не си доволен от взетото, и като дадеш, да не си доволен от даденото – то не е хармонично вземане и даване. Да бъдеш доволен от онова, което вземаш, и да бъдеш доволен от онова, което даваш.

Махар Бену дава или взема? Фир-фюр-фен дава, слиза долу да почерпи нещо от кладенеца. Махар Бену ще те спре, ще ти поговори сладко, за да му дадеш нещо. Фир-фюр-фен е като буре.

Вземате „до“ и „сол“, вземате [„ми“] и „сол“. В кое има повече хармония? („Ми“ – „сол“.) „До“ – „ми“ е по-далече, „ми“ и „сол“ отива, затваря го в затвора. Ти му приказваш: „Да те пратим в училище да свириш.“ Казва: „Какво ще уча, в затвора ме пращаш?“ Останала надежда, като излезе из затвора, да иде да следва. „Ми“ е излязло из затвора, че си хармонират. Казва: „За мене е таман. Ще ида да следвам.“ Някой път вие вземате „до“. „До“ е статическо положение. Трябва да се превърне в динамика. Например вие се намирате в лоши условия. То е статическото положение на „до“. Ще подобрите условията. Значи туряте яйцето под квачката, изтънява черупката. Като изтънее „до“-то, измени се. Като се измени, тогава с какво да се занимава? Например, ако турите двайсет яйца под квачката и нито едно не се излюпи, нали е загуба. Ако всички се измътят, имате печалба. Някой път хората пеят тоновете и не може да се измътят.

Един руски виртуоз слушал друг виртуоз. Като се върнал, ударил цигулката си и я счупил, че не е така знаменит като другия. Наместо да се

насърчи, счупва си цигулката. Ония, които се обезсърчават, като слушат други цигулари, те не са разбрали. Да допуснем, че някой път вие вземете „ми“ и дадете четири секунди. Друг път го вземете и дадете една секунда. Най-първо го държите четири секунди, после само една. Каква разлика има между една секунда и четири секунди на „ми“? Ако пуснете в кладенеца една връв и взема четири секунди да я извадите навън и ако спуснете, и взема само една секунда да [я] извадите, кога ще имате по-голяма придобивка? Сега в кой характер се придобива повече: тези, които продължават, или тези, които вземат бързо? Сега някои от нотите продължаваме повече, други вземаме по-бързо. В кое се придобива повече материал? Влизаме в една област, дето е разпокъсана, не може да има една връзка.

Всяко нещо трябва да има приспособление, практическо приложение. Трябва да имате една школа, да имате упражнения. Има упражнения за човешката памет, за разсъдъка, за музиката има упражнения. За да имаш музика, трябва да имаш постановка. За да накараш една машина да върви, най-първо ще напълниш котела с вода, после ще туриш огън, ще се качи машинистът, ще тури парата на работа. Няма да пресиляш, няма да отслабваш. Ако пресилиш, може да се пръсне котелът. Ако е слаб, движението ще бъде бавно. Ако усилиш, движението ще бъде бързо.

Във всички изкуства има едно пресилване. Гледам някой музикант взема някой акорд в горните позиции – двойни, тройни акорди взема. Защо взема тия акорди? В какво е мъчен тройният акорд. Например, ако се вземе „до“ в първа степен – в първата позиция на цигулката или във втората, или в третата, или в четвъртата, или в шестата, каква е разликата? Първата позиция е най-важна. Тя е мярката, тя трябва да се заучи много добре.

Вземете „до“, „ми“, „сол“ и обратно. (Учителят пее: „До“, „ми“, „сол“. „Мирно, деца.“) Защо се смеете? (Пее: „Добре вземате, деца.“) Децата разбират кое може да вземат. Детето по-добре взема, като му дадеш. Старият обича да дава, младият обича да взема. (Пее: „Взимай, взимай. Давай, давай.“)

Кое е по-мощно, вземай или давай? Като вземаш, нагоре излизаш. В даването отгоре надолу слизаш. (Учителят пее: „*Ли-ла-ле-ле.*“) Какво състояние показва? Какви думи бихте турили? На тази мелодия може да се турят думите: „Чакай, чакай, да мога да те стигна.“

„Отче наш“

Тринадесета лекция на младежкия клас

17 януари 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_01_19 Новото в живота
Неделна беседа

НОВОТО В ЖИВОТА

Добрата молитва.
В начало бе словото.

Ще прочета 11 глава от пророк Исайя.

И ще израсте пръчка из пъна Иесеевъ,
И отрасълъ ще поникне из коренете му;
(2) И духътъ Господень ще почине на него,
Духъ на мъдростъ и разумъ,
Духъ на съветъ и на сила,
Духъ на знание и на страхъ Господень;
(3) И неговото благоволение ще е в страха на Господа,
Тъй щото няма да съди според зрението на очите си,
Нито ще решава според слушането на ушите си;
(4) Но с правда ще съди сиромасите,
И с правота ще решава за смирените на земята;
И ще порази земята с жезъла на устата си,
И с диханието на устните си ще умъртви нечестивия.
(5) И пояс на чреслата му ще бъде правдата,
И пояс на лядвията му ще бъде верността,
(6) И вълкът ще живее с агнето,
И рисът ще си почива с ярето,
И телето и лъвчето и огоените все на едно;
И малко дете ще ги кара.
(7) И юницата и мечката ще пасат наедно:
Малките им ще си почиват заедно;
И лъвът ще яде плява като волът,
(8) И дете на цица ще играе над дупката на аспида;
И отбиеното дете ще туря ръката си в гнездото на василиска.
(9) Не ще направят зло нито пагуба въ всичката ми света гора;
Защото земята ще е пълна съ знание за Господа
Както водите покриват морето.
(10) И ще бъде в онзи день Иесеевътъ коренъ
Който ще стои хоругва на народите:
Към него ще притичат племената;
И неговото упокоение ще бъде слава.

(11) И в онзи день
Господ ще тури ръката си пак втори пъть
За да вземе за себе си остатъка на людете си
Който ще остане от Асирия, и от Египет,
И от Патросъ, и от Етиопия, и от Еламъ,
И от Сенааръ, и от Ематъ, и от морските острови.
(12) И ще възвиси знаме за народите,
И ще събере отхвърлените от Израиль,
И ще събере на купъ разпръснатите от Юда
От четирите ъгли на земята.
(13) И завистьта Ефремова ще се махне,
И притеснителите Юдини ще се отсекат;
Ефремъ няма да завижда на Юда,
И Юда няма да притеснява Ефрема;
(14) Но ще полетят на рамената на Филистимците към запад:
Ще оберат и източните жители наедно:
Ще турят ръката си върх Едома и Моава;
И Амоновите синове ще им се покорят.
(15) И Господ ще погуби залива на Египетското Море;
И чрез силния си вятър ще помаха с ръката си върху реката,
И ще я порази въ седемь течения,
И ще направи да я минуват съ обуща.
(16) И ще има друмъ за остатъка на людете му.
Който ще остане от Асирия,
Както имаше за Израиля.
В който день възлезе отъ Египетската земя.

Има души, които от преди хиляди години са прозрели неща, които има да станат за бъдеще.

Духът Божи.

За малките деца животът е едно щастие, за възрастните е труд, а за старите – мъчение. Това е един стих от писанието, който казва: Който опази живота си, ще го изгуби; който изгуби живота си, за вечен живот ще го опази. В живота има две големи противоречия: Доброто, което започва и не свършва, и злото, което свършва и не започва. Всички хора са подложени на един голям органически изпит. Каквото и да говори човек – дали е светски или учен, или светия – какъвто и да е, едно голямо противоречие съществува, само че хората си мълчат. Ще мълчиш, какво ще правиш. Имаш да вземаш от някого, който е по-силен от тебе, натисне ти главата, казва: Я ми кажи, имам ли да ти давам? Натиска ти главата във

водата. Какво ще правиш, ще мълчиш. Ако отвориш устата си да кажеш, че имаш да вземаш, ще се напълни с вода.

Сега мислим да се докаже, дали има щастие в живота. Щастието не е било в миналото, не е в бъдещето – то е в настоящето. Ако сега има щастие, имало е в миналото; ако сега има, и за бъдеще ще има. Ако сега няма, и за бъдеще няма да има. Хората търсят щастието в миналото – едно време как е било – други го търсят в бъдещето. Тогава мене ми иде на ум онзи анекдот. Събрали се трима души много умни, но от мира сего, хора, които разбират как трябва да се живее. Имало една печена кокошка и не могли да я разделят. Намислил единият и казал: Нека и тримата да легнем да спим, че който сънува най-хубавия сън, нему ще се падне да изяде кокошката. Легнали тримата да спят. След като спали, единият казва: Сънувах чуден сън. Като започнах да слизам в земята надолу с хиляди километри и едва успях да изляза. Щях да остана долу. Другият казва: Като започнах да се качвам към слънцето, с километри вървях нагоре, че едва можах да сляза долу на земята. Третият казва: Аз като видях, че единият слиза надолу, другият се качва нагоре, помислих, че и двамата няма да се върнете, че станах и изядох кокошката. Сега има хора на миналото – те сънуват, че слизат надолу в земята, че после едва могат да се изкачат. Хората на бъдещето сънуват, че се качват на слънцето; и сега хората на настоящето изядат кокошката и въпросът се свършва.

Едно противоречие има в човека. Има едно голямо налягане, за него всички философстват. Гледаш, човекът свършил университет, високо положение завзема, но налягане има на слънцето, налягане на ума – не е спокоен човек. Мене ми разправяше един приятел: тук, в София идва един доста учен човек, оплаква се, че е сиромах, че е гладен, че ще умре, не се живее, нямал пари. Той имал 800 хиляди лева в банката и пак се оплаква, че щял да умре гладен. Казвам му: А бе с 800 хиляди лева човек гладен ли ще умре? За колко години един българин може да изяде 800 хиляди лева. Ако изяда по 10 хиляди лева на година, но да оставим това.

Тия противоречия са съществували от памти века. Големите животни, които съществували преди човека, разрешавали се същите въпроси. Сега аз не искам да ви убеждавам. В турците харесвам имат един хубав обичай. Турчинът като те покани на ядене, той два пъти не кани. Покани те веднъж, рече „фуромус“ и втори път не чакай канене. Ако приемеш от първия път – добре; ако не – не кани втори път. У българите не е така, и десет пъти може да те поканят. Като поканят българина, казва, че не е гладен и сяда за хатър. Но като се разяде, казва: Брей, уста кучешка.

Какво трябва да се прави с туй вътрешно налягане? Вземете, двама братя се скарали. Баща им им оставил едно лозе от 5 декара и не може да го разделят, десет години се съдят за едно лозе. Половината на единия брат, половината на другия, но единият взел източната част на лозето – тя била по-хубава, другият взел западната, не можело. Че как да го разделят? Едно лозе не може да разделят, карат се. Има един повод. Някои имат особени убеждения. Казва: Той няма като моето верую. – Че какво е веруюто на хората? Аз не съм виждал хората да имат различни верую. Според мене едно верую има: всички дишат, всички ядат, всички пият – същинските работи всички ги вършат, само че едни повече, други по-малко. Най-първо казва: Ти не вярваш като мене. – Хубаво е, че не вярва както мене. Аз видях малкото дете, вярвам в малкото дете; ти си видял младата мома, вярваш в младата мома; онзи видял стария човек, вярва в стария човек. Малкото дете ще стане възрастен, възрастният ще стане стар. В края на процеса си видял стария човек, който минал детската възраст. Аз виждам детето, няма противоречия. Казваш: Твоето дете не е както стария човек. Старият човек почерпил своята мъдрост от детето. Това голямото дърво израства от малките семена. Всички качества на туй дърво, които има в себе си, те бяха скрити в малките семена, само че им се дадоха условия. Питат мнозина: От мене ще стане ли нещо? Казвам: Какво искаш да стане от тебе? – Човек ще стане ли? – Сега какво си? Щом мислиш по човешки – човек си. Щом чувстваш по човешки – човек си. Щом постъпваш по човешки – човек си. Казва: Кое е човешко? – Да ти кажа кое е. Животните ходят с юлар, човек ходи без юлар. Ако ходиш без юлар – човек си. Ако умът ти ходи без юлар – човек си. Ако сърцето ти ходи без юлар – човек си. Ако тялото ти ходи без юлар – човек си. Ако умът, сърцето и тялото имат юлар, ти си животно. Аз вземам основно нещата. Ако ти напуснеш първата Божествена мисъл, която ти е дала свобода и дойдеш до последната мисъл, която ограничава човека, кое е правото? Първата мисъл, която дава живот, или втората, която ограничава? Кой в света е по-силен – животът или смъртта; туй, което дава живот, или туй, което отнема? Казват: Синца ще умрем. – Не, синца няма да умрем. Всеки, който греши, ще умре. Всеки, който греши, няма да се роди – нищо повече. Всеки, който не греши, няма да умре; всеки, който не греши, ще се роди. Тъй седи въпросът. Сега вземам думата грешене в друг смисъл. Грешенето е нещо чуждо. В света има нещо чуждо, което се вмъкнало в човека. Ти го чувстваш в себе си, неразположен си. Като влезе в тебе, то се изменя. Като влезе в тебе това чуждото, ти започваш да крякаш, да риташ. Тогава ще ви приведа един пример. Случило се в Америка. Волът на един земеделец пощръклял, пощурял: боде, рита. Мислят по едно време, че е побеснял, искат да го убият. Обаче имало един, който чел мислите на животните. Турил си ръката на главата на вола и волът му казва: Има нещо в десния ми заден крак, то ме подлудява. То, ако се извади, ще бъде както по-напред.

Изваждат един трън от крака на вола и волът става нормален. Апостол Павел говори, че и в него влезъл един трън. Три пъти се молил апостол Павел да му се отмахне, да се извади този трън. не се смекчи положението на апостол Павел, но като бисерните миди този трън го увиха в туй вещество и Господ казва: Достатъчна ти е моята благодат, да те не мъчи. Някои искат да знаят, какъв е този трън. Аз може да ви кажа, но всички ще го приемете. Щом ви го кажа, той ще дойде у вас. Затуй не искам да го разрешавам. Апостол Павел го е разрешил. Вие като идвате в оня свят при него, като се срещнете, попитайте го, как седи въпросът. Той ще ви обясни. Всеки един от вас има по един трън апостол Павловски. Има ли някой да няма трън? Защо ви е втори трън?

В съвременния живот трябва едно познание. Не какво сме сега. Ако вие проследите човешката история, откак се явил човекът, ако разгледате съвременното човечество през какви исторически епохи е минало – каква не жестокост, какви не вярвания, какви ли не е вярвал, на какво не се покланял, какви подлости не са правени в света. Но вън от това има нещо хубаво в света, но злото не се дължи на хората. Като дадат отрова на един човек, причината не е излязла от него, той е отровен отвън. Когато дишате въздуха и се отровите, въздухът не е причината, във въздуха има нещо посторонно. Когато ядете една храна, има нещо посторонно в храната, има нещо посторонно във водата и от туй трябва да се пазите. Всякога туй лошото в света то си има ухание. Лошото още преди един километър да се приближиш при него, има едно лошо ухание. Уханието на доброто от един километър ще го почувствуваш. Цветята как се познават? Един американски професор, на един студент, който казвал, че каквато и да е силна миризма, не може да я усети, дал му най-силен амоняк да помирише и той се простря на гърба си. Дал му неразреден амоняк, но нерезреден и той така действува.

Някои хора искат да познаят, какво нещо е злото в света. Злото е най-ужасната сила в света, която разрушава. Всичките нещастия по целия свят – във всички учения, в семействата, в човека, в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешкото тяло – се дължат на това, което ние наричаме зло. То има органически характер, има психически характер, има и причинен характер. Ето какво разбирам. Злото прониква и в човешката мисъл, прониква и в човешките чувства, прониква и в човешките постъпки. Ти вярваш в Бога, в новото учение. Сега проповядват новото учение. В какво седи новото учение? Един човек не може да бъде от новото учение, ако в неговото сърце любовта не господствува. Един човек не може да бъде от новото учение, ако мъдростта не господствува в неговия ум. Един човек не може да бъде от новото учение, ако истината не господствува в неговото тяло. Не само това, ами той накъдето ходи, каквото и да говори, този човек

се чувствува радостен, весел, силен, няма противоречия заради него. Вие седите и мислите, баща ви да замине, да ви остави наследство, вие да се подигнете, да забогатеете. Оженвате се, да кажем, имате три деца и след туй мислите как да ги осигурите. Направите една къща на три етажа. Вие мислите, че ще ги ощастливите. Пък вие ще ги направите да се карат за етажите. На вас баща ви нищо не ви е оставил, вие сте от умните хора, че оставите три етажа, за да се карат децата ви. Питам, колко етажа Господ е оставил на вас? Аз съм много конкретен. Ето какво разбирам. Като дойде при мене един вол, ни най-малко няма да му съградя един етаж. Аз зная, че никакъв етаж не е предвиден за вола. Дойде един кон, и за него няма никакъв етаж. Дойде една овца, и за нея няма етаж. Дойде един вълк, и за него няма никакъв етаж. Дойде рибата, и за нея няма етаж. Дойде птицата, и за нея няма етаж.

Вие сега казвате: Какво трябва да правим? – Като ви е пратил Господ на земята, за какво ви е пратил? Когато бащата праща децата в училище, нямат ли един стол в училището? Какъвто и да е столът, той участвува, той е в стаята, дето се преподава знанието. Сега по някой път в църквата се купуват столовете. Това не е предвидено. Казва: Не може аз да завзема какъвто и да е стол. – Има столове, които не се вземат. Един стол от новото учение има 2 хиляди и 500 градуса температура. Може ли да седнеш отгоре му? Затова аз казвам, че аз никога не предпочитам да седя на такива столове, понеже не е заради мене. Има достойни за тях. Платината, златото, поставят ги на такава температура, благородните метали може да ги поставят. Ако човека поставят при такава температура, той ще се превърне на въздухообразно вещество, ще го превърнеш от друго съществуване, с него не може да говориш.

Сега искам да се разберем добре. Вие какво казвате, какво ще се прави, беднотия. Питам: Колко товар ви трябва, ако влезете да плувате в морето, колко етажа ви трябват? Даже десет килограма, ако турите на гърба си, вие бедствувате да потънете. Никаква тежест не ви трябва. Човешкият ум трябва да бъде готов, освободен от всички посторонни желания, понеже човек има повече, отколкото му трябва. Ако ти си един добър човек, целият свят е на твое разположение. Ако ти си един разумен човек, целият свят е на твое разположение. Всичко, което Бог е направил, е на твое разположение. Ако не вярваш в туй, което Бог е направил, къде е истината тогава, кажете ми? Ако ти имаш едно добро сърце, всичките животни, най-висшите млекопитающи са отворени за тебе. Ако ти имаш едно здраво тяло, всичките врати са отворени. Във всеки един човек има зародиши на безсмъртието. Има една сила, която е безценна. Хората изгубват ценното, което Бог им дал. Изгубват го, постоянно ги лъжат и изгубват безсмъртието. Сега търсят вечния елексир. Този елексир го има в човека.

Дотогава, докато ти не се съмняваш, еликсирът е в тебе. Ти си кандидат за безсмъртието. В деня, в който съгрешиш, този еликсир ще го вземат, този еликсир е вече вън от тебе. Как се лъжат ония младите моми, когато един момък казва на една мома, че ще я направи царица. Туй, което никога няма да бъде. Аз бих желал някоя да ми каже, която и е обещавано, и тя да е станала царица. От Ева насам, коя е станала царица? Ако има, нека каже – ще си изменя мнението. Ако има някоя да е станала царица, то е външната страна.

Време е да престанем да се самозалъгваме и да заблуждаваме другите. Казва: Аз да ти кажа една истина. – Каква истина ще ми каже той? Каква истина ще ми каже, когато той не знае да говори. Той иска да ми говори един факт, казва, че истината ще ми говори. Фактът е едно нещо, пък истината е друго нещо. Истината носи безсмъртие в себе си. Щом кажа името на истината, аз съм безсмъртен вече. Ти по десет пъти ми говориш истината, и пак си смъртен. То е заблуждение. Мнозина говорят за Божията Любов, а не могат да се примирят. Казва: Не мога да го обичам. – То е неразбиране. Този човек не се нуждае от твоята любов. Не мислете, че ако ти не го обичаш, той човек няма да стане. Ти мислиш ли, че ако ти не обичаш един вол, той няма да прокопса. Ако ти го обичаш, той няма да прокопса. Ако го обикнеш, целия ден ще оре на нивата и ти ще му даваш слама. Благодарим за такава любов. Бих предпочел да нямам любовта, която имат към вола, към коня, който обичат и го товарят.

Да престанем с тази самоизмама! Онзи, който люби, той слугува на всичките. Тъй както Бог слугува, тъй да слугувате – то е любов. Когато всичките хора станат така силни да слугуват, тогава ще се прояви любовта. Сега всички се сърдят. Жените се сърдят на мъжете, понеже не им слугуват. Мъжете се сърдят на жените, понеже не им слугуват. Децата се сърдят на родителите си, че не им слугуват. Родителите се сърдят на децата си, че не им слугуват. Господарите се сърдят на слугите си, че не им слугуват. Слугите се сърдят на господарите си, че не им слугуват. Всички се сърдят, че няма кой да им слугува. Как считате слугуването? – То показва степента на знанието, на мъдростта. Онзи човек, който слугува, Любовта е с него. Онзи човек, който слугува, Мъдростта е с него. Онзи човек, който слугува, Истината е с него. Тъй седи въпросът. Сега аз не говоря за обикновените слуги, които се ценяват за пари. Според мене, най-учените хора трябва да станат слуги в света. Светът така ще се изправи. Ние не искаме болните хора, но здравите да слугуват. В библията говорят за самсоновата сила. С една челюст утрепал хиляда души. После го нападнал един лъв, хванал го за устата и му раздрал челюстта. Като се върнал, една пчела образувала мед в черепа на лъва и като се върнал, извадил мед. Ако не може да хванеш злото и да му разчекнеш устата, и да извадиш после

мед от главата, ти още не си Самсон. Аз Самсон наричам този човек, който може да разчекне устата на злото. Както казва Писанието: Побеждавайте злото с добро.

Сега има задачи, които аз няма да ги разрешавам, вие трябва да ги разрешите. Вие искате на вас да ви направят хубав костюм, хубава шапка, да давате обявления. То е друг въпрос. То е американска работа. Според мене, аз сам трябва да направя един костюм, сам да го скроя, сам да изпреда нишките, да ги изтъка, да го ушия и да се облека в него. Онази човешката мисъл е, с която трябва да се облече човек.Вижте човешките лица – виждате лицата са посърнали, не са хубаво облечени. Вижте човешките ръце – посърнали са, като ги пипнете ръцете на някой човек, живот няма в тях. Някой път ми е много неприятно да се ръкувам с хората, като му пипнеш ръката, няма живот в него, четат му молитва за умиране. Вие казвате: Божията милост. – Каква по-голяма милост от тази? Бог, който се е превърнал на Любовь в света и забравил прегрешенията на хората, като минава, Той не гледа прегрешенията, но дава и си заминава. Всеки ден Бог минава и дава блага на хората. Тия блага наказват хората. Защото ти, като не живееш по Божия закон, отслабва твоят стомах и като не се смила храната, образуват се горчивини, киселини, започваш да се въртиш. Казваш: Що ли ме е наказал Господ? Като минава Господ, казва: Използувай благата. Как да ги използуваш? Не може да използуваш известни Божии блага, ако не употребяваш любовта като закон в живота си. Ти не може да имаш благата в света, ако не придобиеш знание в света, ако не спазваш ония закони, на които знанието почива. Ти не може да станеш силен човек и да имаш истината, ако не разбираш нейните закони. Истината има един закон.

Казвам: Който пази грешния си живот в този свят, ще изгуби живота си. Грешникът, който изгуби грешния си живот за вечния живот, ще намери живота си. Засега се проповядва за бъдеще, като идем в оня свят. Аз говоря за настоящето. Говоря за настоящето не в продължение на един ден. Говоря за реалността. За мене самата реалност е само един момент, едно мигновение. То са 4/10 от секундата. Докато мигнеш 4/10 от секундата, всичко ще стане. В този момент ти седиш, в какво седи твоето бъдеще. Онова разумното същество прониква във всички души. Той като дойде, ти идеш при някой богат човек, Господ е там. Ти още като влезеш, лъжеш богатия човек. Ти го уважаваш и почиташ не заради самия него, но заради богатството. Започваш да се показваш и Господ му казва: Не му давай нищо на него. Младият момък някой път се намери в противоречие. Момъкът не обича момата. Как ще я обича? Тя го лъже. Отива при него, не че го обича, но понеже е красив, има някакво желание, някакъв гешефт. Той има отвращение от нея. Господ му казва: Тя не заслужава любовта. За

какво ще се продаде този момък? Той трябва да се нуждае нещо от нея. Ако се нуждае, тогава да му услужи. С какво ще му помогне? Казва: Аз искам да се кача на гърба му отгоре. – Благодаря. Аз го виждам, той носи три–четири на гърба си и ти ще се качиш петата. Стигат му толкоз. Сега разсъждавайте. Вие по вашему разсъждавайте. Въпросът за любовта е въпрос в даден момент да обичаш Бога навсякъде. Казва: Аз се влюбих. Ти не си се влюбил в Господа, ти си се влюбил в материални работи.

Та казваме: Де е вашата любов, която не е умряла? Виж, казва, какво ми е писала. Тя отиде, влюби се в друг. Казвам: Като се беше влюбила в тебе, на свят ли беше? Изворът на любовта е един. Каквито и да са проявленията на любовта в света, изворът е един. Ние се сами заблуждаваме. Жената казва: Аз го обичах, той не ме обича. – То е заблуждение. Сега в любовта какво искате да бъдете? В тавата ли да ви пекат или да ви ядат? Или пък искате да бъдете в любовта на едно перо на един поет, който пише поезия, или да бъдете в лъка на един цигулар, който свири. Кое бихте желали в дадения случай?

Ти не може да познаеш любовта, ако не приемеш всичко. Ти нямаш избор. Любовта всичко дава и всичко взема. Противоречията, които съществуват, те са в заблужденията на хората. Не внасяйте заблуждения. В любовта никакви заблуждения не съществуват. Не мислете, че онзи, който те обикнал и ти когото си обикнал, че не знаете дали да се обичате. Тя казва: Той няма да ме обича. Те си знаят хората, но си играят известни роли. Но има една любов в света, която е необходима. В дадения случай ти не може да мислиш, ако няма едно същество да те обича. В дадения случай ти не може да проявиш чувствата си, ако няма едно същество, което да те обича. Не може да постъпиш като герой, ако няма едно същество, което да те обича. Туй същество не мисли, че е определено. Туй същество навсякъде е. Във всички може да се прояви. Туй същество, което те обича, ние Го наричаме Бог. Този Бог може да се прояви във всички. Какво има да добиеш, ако Господ те обикнал чрез една жена, чрез един мъж, чрез едно дърво, чрез въздуха, слънцето. Какъв въпрос ще правиш, как те обича Той. Ти се нуждаеш от светлина, обича те Господ – дал ти очи. Обича те Господ чрез въздуха – дал ти уши. Обикнал те чрез цветята – дал ти обоняние, носа. Господ ти е дал ръцете да пишеш. Във всички неща, които те обикнал Господ, Той те съжалява. Благодарение на тази Божествена Любов, ти си оживял и чувстваш всичката негова благост. Какво има да чувстваш в света, че хората не те обичат? Не е право. То е първата лъжа, в която хората вярват. Аз питам всеки едного от вас, вие преди да слезете на земята, колко души ви обичаха? Какво е вашето възпоменание? Вие сега ходите тук и там, гледате, че ви обичат. Вие като дойдохте, колко души имаше, които ви обикнаха? Най-първо нямаше никого. Седяхте в една торба, майка ви като

дете ви носеше в една цедилка на гърба си – нали цедилки носят майките, в които слагат децата си. Турила цедилката на гърба си, взела хурката и преде. Малкото дете на 5–6 месеца не знае, макар че е малко в цедилката, то разсъждава. Гледа небето, не вижда майка си, разсъждава как трябва да го носи майка му. По-разумно е да носят майките на гърба децата, отколкото отпред. Две работи свършват. Сега майките хвърлиха хурките, само детето гледат. Сега децата толкоз не обичат майките си, понеже майката, като турила детето отпред, то не може да види небето. Майката седи пред него и му казва: Мене ще гледаш. Туй дете не вижда небето, цветята, слънцето. Достатъчно е майката веднъж на деня да се покаже. Ако целия ден седи пред неговите очи, аз виждам една идея, която ви плаши. Вие мислите сега, че аз искам онези, които имате мъже и жени да не живеят с мъжете си добре. Не, аз считам истински брак онзи: един мъж има една жена, че никога да се не съмнява. Колкото мъже да обича, никога не влиза една мисъл в неговата любов, че тя може да направи някакво престъпление. Този е благороден мъж. Една жена, която има един мъж той да ходи навсякъде, и в главата ѝ да не влиза мисълта, че той може да направи някакво престъпление. Това наричам другар. Мъжът и жената не могат да направят престъпление. Аз да ви кажа: Вълкът не може да направи престъпление в един случай; в друг случай вълкът може да направи престъпление. Вълкът може да направи престъпление да изяде една овца; овцата не може да изяде един вълк. Овцата може да опасе една нива. Вълкът никога не може да опасе нивата. То са възможности сега. Ако вълкът изяде една овца, в кого е вината – във вълка или в овцата? – В овцата. Какво търси овцата при вълка горе в планината? Ако овцата опасе една нива, овцата ли е виновна или нивата? – Нивата. Какво търси нивата при овцата? Следователно, законът е същият. Овцата, която стои на едно място, вълкът я изяда. Нивата, която седи на едно място, овцата я опасва.

Какво нещо е доброто? Добър аз наричам онзи, който винаги отстъпва. Някои мислят, доброто е идейно. Добрият човек винаги отстъпва. Силният отстъпва. Той отстъпва, отстъпва и ти като навлезеш в дълбоките води, ще се удавиш. Той отстъпва, отстъпва, ще дойдеш до едно място, дето ти ще започнеш да отстъпваш. Та казвам: Не се плашете от отстъпването и от жертвата, която човек може да направи в света.

Та първият въпрос е за свободата на сегашните хора. Трябва да изменим нашите възгледи или отношенията си трябва да изменим. Ние сме в постоянно стълкновение с Господа. Постоянно жената мърмори, защо Господ и дал този мъж. Майката мърмори, защо Господ и дал тия деца. Господарят мърмори, защо Господ му дал тия слуги. Слугите мърморят, всички мърморят. Когато в един дом братята и сестрите станат слуги и господари, бащата ли ги прави господари в дома? Те са братя. Основната

идея е братство и сестринство. Ако има слуги и господари, въпросът е другояче поставен. Целият сегашен порядък на нещата – то е човешки порядък, не е Божествен порядък. Казва: Слуга да бъде. – Ти слуга сам може да бъдеш. Ако хората те правят слуга, ти си слаб човек. Ако сам се правиш слуга, ти си силен човек. Ако хората те карат да обичаш – ти си слаб човек; ако сам обичаш – ти си силен човек. Ако хората те карат да мислиш – ти си слаб човек; ако ти сам учиш – ти си силен човек. Ако ти поддържаш истината без никакво користолюбие, ти си силен човек. Сега мислят, той е силен човек, защото баща му е богат. Мене не ме интересува баща му. Казва: Господ мене не ме интересува, Господ е вън от хората. – То е заблуждение. Когато видя един човек, Бог е в него. Аз познавам Бога в човека, който се е явил. Като видя природата, виждам, че Бог е в природата и в човека, навсякъде имам еднакви отношения. Аз, като разсъждавам за едно дърво и за човека, за един камък, за водата, за въздуха, за слънцето, за звездите, гледам Бога, който се проявава в цялото. Като разглеждам Бога, който се проявява в хората, казвам: В този човек е Бог и заради Този, Когото обичам, обичам и него. Тебе те обичам, заради Господа, който живее в тебе. Ти ме обичаш, заради Господа, който живее в мене. Ние и двамата може да се обичаме. Няма никакво противоречие. – Колко ме обичаш? – Колкото можеш да носиш. Колко искате да ви обичат? Представете си, че аз ви пиша любовни писма, както момците пишат: О, прелюбезна моя, откак те срещнах, животът ми се измени, ти си ангел мой спасител. Такива писма са ви писали. След като влезете в самия живот, този, който ви е писал, започва да ви изтупва праха. Казва: Разбра ли любовното писмо, какво е? Няма по-жалко нещо, когато хората, които се обичат, не се разбират. Всичките побоища стават от любов. Когото обичаш, го биеш. Възлюблената сега бият най-вече. Възлюбленият я маже някой път, но я и бие. Когото не обичаш, надалече държиш.

Да оставим тия заблуждения на душите. Вие сте се заблудили. Заблудени сме, че ние търсим своето щастие от хората. Хората са само условие. Щастието Бог го е вложил в нас. Щастието го носим в себе си. Хората са само условие. Пророците са казали – няма да употребим думите – едно заблуждение, с което ние нанасяме своето нещастие. Ти не знаеш колко години може да живееш с един човек. Много майки от голяма любов уморяват децата си. Обичаш един човек, знаеш какво значи. То е голяма наука, не е така лесна работа. Някой път с любовта си може да умориш човека, не му даваш почивка, ходиш подире му, следиш къде се е спрял, кого погледнал. Човекът не е свободен. – Защо еди къде си това направи? Не си свободен обуща да обуеш. Ако обуе лачени обуща, защо му са лачени; ако тури хубаво палто, заради някого отвън. – А бе за Господа се обличам. Както виждате днес съм облечен, нося един цвят много хубав. Човек трябва да се облече с най-хубавите мисли, които има, които Господ

му дал. Всеки трябва да се облече с най-хубавите чувства, които има в себе си и с най-добрите постъпки, които има. Да .... Да го храни, и да благодари на Бога, че му дал такова тяло. Да благодари на Бога за ума, да благодари на Бога за сърцето, да благодари на Бога за всички блага. Да благодари на Бога за всичките хора, които среща. Да благодари на Бога за всички дървета, да благодари на Бога за слънцето, за звездите, за животните – за всичко което действува да благодари на Бога.

Да кажем, десет души дойдат – да благодариш на Бога за десетте. Като тръгнете от този свят за другия, какво ще вземете със себе си? Един ден ще ни интернират, интерниране ще има. Ще те хванат и ще те интернират. като излезеш, нищо няма да ти дадат. Какво ще вземеш със себе си? – Ще вземеш със себе си своята глава, ще вземеш със себе си своето сърце, ще вземеш със себе си своето тяло. Това, което виждате, то са само външни обвивки. Същинското тяло човек ще го вземе със себе си. Христос като възкръсна, не носеше ли своята глава и своето сърце, своето тяло?

Сега разбира се, аз говоря на онези от вас, които сте готови. Които не са готови, нека чакат; които са готови да не седят, понеже като превтаса хляба, нищо не става. Млякото не трябва да прекисне. Всичкото прясно трябва да се яде. Плодът зрял трябва да се яде, не презрял. Онези от вас, които сте готови вече, питате, дали е времето или не. Щом мислите дали е времето или не, не е дошло времето за вас. Някои от вас мислят, че им минало времето. Има много стари сестри, казват: Какво трябва да правим? – Сега много добри проповедници може да станете. Ако всичките стари, които ги има тук, биха тръгнали със своите патерици да проповядват, те са най-добрите проповедници. На 80 години старуха, като тръгне да проповядва, няма какво да я съблазняват момците, няма да я съблазняват апартаменти, ни дрехи, ни други работи. С убеждение ще проповядва – има опасност тази страна, ако кажа вещица – думата има двояко значение, ще кажем знахарка.

Време е да изявим този Господ в света, новият Господ на любовта. Любовта е новото в света. Най-първо да почувствувате, че сте радостни. Да нямате нито пет пари в джоба си и да сте радостни, да кажете: Хлябът ще дойде отнякъде. Вие се плашите. Някои гледам, доста голяма вяра имате, но все още не вярвате в това, което трябва. Казва: Аз голяма вяра имам. Аз разполагам с един капитал, с ума си. – Какво ще ми разправят, разполагам със своя ум. Аз разполагам с много работи, но си мълча. Изследвал съм българската музика, разбирам много добре нейния произход, зная как биха се поправили българите музикално. Понеже българите много се държат за старото, съгласен съм да се държат за старото, което прогресира, да го държат. Гледам българите, от 40 години в музикално отношение

нямат изходен път в музиката. Една характерна черта е в българина, че той обича с малко труд, много да спечели. Хубава е тази черта, но тя е опасна. Той иска малко като работи, много да придобие. Пък то е невъзможно.

Вие още не сте разглеждали въпроса, Адам като беше в рая, одарен с толкова дарби, какво му тежеше, защо не можа да устои при онази велика свобода, която Бог е дал. Адам не беше се научил да обича. Той не знаеше какво нещо е любовта. Доста умен човек беше, но като прекара животните Господ пред него, като ги видя, той им тури имена и каквото им тури и досега се пази, но като минаха животните по две, съблазниха го. Той беше един като цар, и като ги видя, казва: Те са по-щастливи от мене, по две си ходят, аз съм самотен. В тази райска градина, защо се чувствува сам, как е самотен? Господ му виде ума. Казва: Ще ти дам една Евица, да бъдеш и ти щастлив.

В евреите има едно предание, че Адам бил недоволен, понеже Ева била залепена за гърба му; той я носил и бил недоволен, че като лягал, ставал, се я носил, но не можел да я види. Туй е едно еврейско предание. Като бил недоволен, не било времето още да се отдели Ева от него, но Бог, за да го задоволи, я отделил и като я видял, казал: Ти ли беше на гърба ми? Сега затуй жените искат да се качат на гърба на мъжете. Той и казва: Не може на гърба, навсякъде другаде, но не и на гърба.

Да дойдем до основното. Тия неща са за пояснение. Ние живеем в един чужд живот за нас. Един живот на нещастия, не е мой живот. Трябва да се мине през тази кал. От тази кал трябва да изработим нещо. В себе си трябва да почистим своя ум. Колко кал има в нашия ум, която ни смущава! Колко кал има в нашето сърце, която ни смущава! Колко кал има в нашите постъпки, която ни смущава! Всичко трябва да се очисти, че като погледнеш на ума, да се образува цяло небе с луна, със звезди. Като погледнеш на сърцето, и сърцето да е чисто вътре. Като погледнеш на тялото, да е организирано. Сега трябва да бъде организирано. Аз бих ви препоръчал, ето какво тогава. Аз искам някой път да опитате любовта си. Ето какъв малък опит може да направите. Някой казва: Дали ме обичат? – То е друг въпрос. Ако вие искате да покажете, дали вашата любов е динамична, дали е любов, на която може да разчитате, намерете някое дете доста интелигентно, малко да е сприхаво и да започнете само това дете да го виждате по веднъж на ден. Ако само като го виждате и в една година в това дете настане промяна, туй дете се е променило, понеже имате любов; ако в една година вие го виждате и то не се промени и още е отпаднало, вашата любов не струва. Аз говоря за една любов, която е творческа. Казвате: Братска любов. – Каква е тази любов, когато хората боледуват, когато се карат? Какво верую е в Христа? Не, не. Мислите ли

вие, че можете да влезете в Царството Божие без да любите Христа? – Не може. Без любов в Царството Божие не се влиза. Ако ние за Христа не можем да направим всичката жертва, и той за нас не може да направи всичката жертва. Ако ние не можем да направим толкова жертва, колкото той, как мислите, ще може ли да влезете в Царството Божие? – Не може да влезете. Някои се страхуват. За да направя един акт, една постъпка, в мене трябва да стане трояк процес. Най-първо трябва в моя ум да няма противоречие. После ще попитам сърцето си да нямам противоречие, дали то е съгласно. После ще попитам тялото си. Когато се съединят и трите, и аз ще се съединя с тях, и каквото направим, то е благо, приятно е на Бога. Един процес вътрешен, не да ме насилят. Може хората да ме заставят насила да направя нещо. Много добрини се правят чрез насилие. Доброволно да ги направим от онова съзнание. Това се изисква от вярващите. И в свещеници, и в управници, в учители, майки, бащи – навсякъде се изисква доброволно да направят, не по някакво задължение. Ако така не се преобразим, каквито и закони да турим, тия закони са механически приложени. Като се развали механиката, трябва да се прави нова каруца. Онова, което човек сам прави с любов, само то е Божествено. От всичко в света остава само това, което ти обичаш. Единственото нещо, което остава, е само това, което ти учиш. Единственото нещо, което остава е това, което правиш. И тъй, остава, което обичаш, което учиш, което правиш. Всички други неща не са реални, те са привидни, те са условия, те са удобства. Онова, което ти обичаш, което ти любиш – то е реалното. Онова, което ти учиш – то е реалното. Онова, което ти правиш – то е реалното. Сега аз това го желая за мене. Понеже всяко нещо, което го казвам, го желая.

Тази 11-та глава показва, че всички тия противоречия ще преминат. Като се съгласят мечките, лисиците, вълците, като се сприятелят, ще настане Царството Божие. Докато в тебе има ядене, плачене и скърцане със зъби – няма го Царството Божие. Когато искаме ред и порядък в света, какво ще стане със света? Туй което става в света, става и в хората. Неразбранщината е и в хората вътре. Четете историята на европейските колонии. Като четете историята на Вавилон, Асирия, като четете Стария завет, ще видите евреите, които излязоха от Египет, като влязоха в Ханаанската земя, ще видите, какви престъпления са правили. Казват по някой път, че са големи герои. Всички съвременни народи се хвалят с войни. Че бих желал да се хвалят с благородството, да побеждават злото в света. Толкоз милиони хора има, на които трябва да се помага. Толкоз умиращи хора има, на които трябва да се помага. От глад умират, от жажда умират, война трябва да се прави. Всичките тия хора са герои, ще трябва да се облекат. На всеки един да му се даде това, което му се пада като човек. Да се тури ред и порядък за растенията, за животните, за човека. Всички хора – мъже, жени

и деца – всички да живеят така. Казвате: Как ще стане? – Ще стане. Вие искате да стане някога за бъдеще. Днес ще стане. Щом приемете този живот днес в душата си, то е станало, вие сте един от тия членове. Синца, които ме слушате, като станете сутрин, да благодарите на Бога. Всеки да има по едно огледало да се оглеждате. Да видите тази година ще се подмладите или ще остареете. Ако се подмладите, разбрали сте тази беседа. Ако ще остареете, не сте я разбрали.

Казвате: Как е възможно? Господ да дойде да оправи света! – То е съвсем физическо разбиране. Господ иска да види ние как разбираме. Затуй е взел последното място и гледа ума ни. Един ден Той пак ще вземе първото място. И ще ни каже: В тъмница бях, не ме посетихте. Болен бях, не ме посетихте. Гладен бях, не ме нахранихте. Той ще вземе първото място и ще тегли присъдата. Тази присъда ще бъде и във вас. Може да сте един от тези, за които казва: Елате вие благословени от Отца моего. Може да станете един от последните, от вас зависи. Ако приемете Любовта, ако изучавате Мъдростта и ако служите на Истината, вие ще бъдете един от онези, които ще наследят Царството Божие. Ако отхвърлите Любовта, ако отхвърлите Мъдростта и не служите на Истината, вие ще бъдете един от онези, които ще намерят тъмницата. Сега ще кажете: Ние от кои сме. – Аз виждам, около вас седи един отляво и един отдясно. По двама герои седят при вас. Единият казва: Поживей си. Като станете стари, тогава ще служите на Бога, сега си поживейте. Другият отдясно казва: Добре трябва да се живее. Туй, което имате, разумно го употребете. Казва ви още: Впрегнете ума си на работа, впрегнете сърцето на работа. Вие се слушвате и постоянно искате да угодите на единия или на другия: и овде и овде. Здравето, щастието, благоденствието на човека, на семейството, на народа, на цялото човечество – на всички, зависи от Любовта, зависи от Мъдростта, зависи от Истината, която възприемаме днес. „Ако ме любите – казва Христос – ще опазите моя закон“. Какво по-хубаво нещо да се обичате. Да обичате, значи да създадете условия. Да любиш, значи да дадеш от онова хубавото, което Бог ви е дал и вие сте възприели. Аз ви давам от онова хубавото, което Бог ми дал. Дали вие приемате или не, аз забогатявам. Вие, като не приемате, всичко, което остане, ще го взема назад. Аз забогатявам. Аз не осиромашавам ни най-малко. Ако го вземете и приложите, мене ще ми бъде приятно да бъдете всички богати. Богати с любов, богати с обич, богати със знание, богати с познание, богати с постъпки и богати с действия да бъдете. Изхвърлете думата „не мога“. Щом дойде не мога, ще кажете: Мога. Щом дойдете до любовта, кажете: Мога. Мога ли да любя? – Мога. Мога ли да уча? – Мога. Мога ли да постъпвам? – Мога. Щом дойдеш до глагола мога, кажи: Мога да обичам, както Бог обича. Мога да любя, както Бог люби. Мога да обичам, както ангелите обичат; мога да обичам както всичките добри хора обичат. Аз съм едно с Него, едно с тях, каквото

те правят и аз мога да го правя. Сега искат работници и млади, и стари. Младите плачат, старите въздишат, а възрастните се трудят. Аз искам сега младите да пеят, старите да учат, възрастните парсата да събират. Да се не спъвате. Аз ви говоря за динамичния живот. Има нещо, което се бори с вас и иска да ви отклони от пътя. Казвам: Всички сте определени да наследите Царството Божие. Работете в тази посока.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

14-та беседа, държана на
19.I.1941 год. Неделя 10 ч. с.
Изгрев

1941_01_22 Мощната сила
лекция на Общия Окултен клас

МОЩНАТА СИЛА

Отче нашъ.

Имате ли зададена тема? – /Нѣмаме/. Изпѣйте една пѣсень.

Хората мислятъ, че много знаятъ. Ако ви запитамъ преди 100 години кѫде бѣхте или, ако ви запитамъ следъ 100 години кѫде ще бѫдете – не знаете. Ако влѣзете въ една тъмна стая, ще ви кажатъ да четете. Че не може да четете не показва, че сте невежи. Въ тъмнината ученъ човѣкъ да сте, каквото знаете наизустъ – може да го декламирате, но да четете – не можете. Условия нѣмате да четете. Казвамъ: Миналото е тъмно и бѫдещето е тъмно. Въ бѫдеще, ако имашъ свѣтлина – може да видишъ какво ще ти се случи. Напримѣръ: Често вие сте взимали билетъ за лотария. Една сестра, като вземе, все казваше: „1 000 000, ако спечеля – ще скачамъ“. Казвамъ ѝ: „Ще скачашъ, ако спечелишъ, ако не спечелишъ – ще ходишъ обикновено“. Дойде после, казва: „Нѣма го милиона“. Тя предполага. Тъмнина има, тя не вижда работата, не знае кой номеръ ще спечели. Има законъ, който опредѣля кой номеръ ще спечели. На бойното поле не отиватъ деца, отиватъ възрастни. Не отиватъ и стари на по 120 години, а отиватъ на по 21, 22, 23 години – тѣ отиватъ на бойното поле. Защо е така? Защото тѣ сѫ най-здравитѣ, най-способнитѣ хора. Вие сега ще кажете: „Ами ние, които сме остарѣли?“ Кой ви е казалъ, че сте остарѣли? Отъ кѫде ще докажете, че сте стари? Защото въ себе си вѫтре ни най-малко не чувствувате, че сте стари. Стари сте само отвънъ. Нѣкои работи върху васъ, върху лицето, върху мускулитѣ и мислитѣ, че остарявате, но туй остаряване не зависи отъ васъ. Вие безъ да искате остарявате. Остарявате – значи не сте господари на положението. Ако нѣкой силенъ човѣкъ дойде и ви хване за врата – наклонявате се. Ти не искашъ да се наведешъ, но други те натискатъ. Не може да станешъ. Значи онзи, който те натиска, е по-силенъ. Какво ще се прави сега? Той може да те направи старъ или младъ. Като те отпусне – ти си младъ, като те натисне – ти си старъ. Сега има нѣкой, който да ви натиска. Преди 10 години по-малко ви натискаха. Сега ви натискатъ повече.

Сега въобразете си, че това е цвѣтъ. Може да го критикувате, колкото искате. Този цвѣтъ е нагоре. После – завързалъ е този цвѣтъ и току се обърне надолу, изкриви се. Най-после – дойде долу. Питамъ: Кои сѫ причинитѣ? Вие трѣбва да разбирате процеситѣ, които ставатъ вѫтре въ

васъ. Този клонъ се навежда, понеже този клонъ става по-тежъкъ. А по-тежкото се стреми къмъ земята.

Сега всичкитѣ хора сѫ заети само съ ежедневнитѣ процеси. Запримѣръ: Ставате сутринь, турите си обуща, турите си дрехи, ако сте чиновникъ или нѣкой адвокатъ – вземете чантата, ако сте ученикъ – вземете книжкитѣ. Ще се облѣчете – отивате на работа. Каква работа ще свършите? Цѣлиятъ день ще преписвате нѣкой протоколъ, или нѣкаква резолюция на основание на еди-кой си членъ отъ закона. Драганъ, Петко, Стоянъ не си платилъ дълга – осѫжда го сѫда на три месеца затворъ. Секретарьтъ, адвокатътъ направятъ възражение и това ще препишете, следъ туй теглятъ една резолюция. Казвамъ: Кое е важното сега? Толкова години вие се учите. Какво сте научили? Ако учихте музика, поне трѣбваше да знаете да пѣете „Цвѣте мило, цвѣте красно“. Поне една пѣсень да изпѣешъ на свѣтъ. Ако следъ като си училъ 10, 15 години и една пѣсень на свѣтъ не можешъ да изпѣешъ, какво си научилъ? Сега мисъльта ми не е да пѣете, а да мислите. Най-важното нѣщо въ свѣта е мисъльта. Човѣкъ трѣбва да мисли. Съ мисъль се разрешаватъ труднитѣ въпроси. Имашъ нѣкоя мѫчнотия – чрезъ ума си ще я разрешишъ. Има нѣкакъвъ недоимъкъ – чрезъ ума си ще разрешишъ сиромашията. Болесть имашъ – чрезъ ума си ще я разрешишъ. Искашъ да работишъ – умътъ ти ще дойде на помощь. Ще го питашъ и трѣбва да знаешъ какъ да го питашъ. Вие какъ запитвате ума? Често има хора, които казватъ, че нѣщо имъ говорило вѫтре. Туй нѣщо, което имъ говори – тѣ сѫ самитѣ. Разправяше ми единъ, имахъ единъ приятель, наричаше се Иванъ. Не (е) отъ тука. Той бѣше Иванъ съ особенъ темпераментъ. Като става – не обича да става изведнажъ, но обича да се поглези. Казва: „Ха, Иване, стани, Иване“. Той пакъ стои подъ юргана. „Брей, не ставашъ, Иване. Стани, срамота е. Какво ще кажатъ хората?“ Той седи, седи и после дойде жена му и каже: „Иване, ха да станешъ“ и Иванъ става. Докато той си казва – снизходителенъ е. Щомъ каже жена му да стане – вече Иванъ става, защото жена му е срѫчна, ако не стане. Сутринь като станете, какво трѣбва да си кажете? Най-първо, като станете сутринь, забелязвайте какъ ставате. Децата, когато сѫ сърдити, най-първо ще се надигне, нѣма да си надигне главата, а ще си надигне задницата. Ще се нагърби подъ юргана и ще започне да реве. Хубавото ставане (е), че като си снемешъ краката – кракътъ ти да стѫпи. Цѣла наука е да знаешъ какъ да станешъ. Вие често иждивявате голѣма часть отъ енергията си. Нѣкой пѫть стоите и мислите да станете ли или да не станете. После искате да гледате часовника – да станете ли или да не станете. (Нѣкой) казва, че ако времето не е дошло – „пакъ ще си турна юргана отгоре“. После пакъ ще си свѣтне лампичката. Тия работи да ги нѣма. Щомъ се събудишъ – стани. Часовника не гледай. Ще си кажешъ: „Слушай, ти трѣбва да мислишъ“. Ти научи ли се да мислишъ? Азъ наричамъ добъръ майсторъ онзи, който мисли, който

никога не е блъсналъ крака си въ нѣкой камъкъ. Ти по 4–5 пѫти на день тукъ-тамъ ударишъ крака си въ камъка – не мислишъ. Човѣкъ, който мисли – той не си удря крака. Колко пѫти вие си изгаряте рѫцетѣ? Преди нѣколко дена иде една сестра, иска да ми услужи. Казвамъ ѝ: „Азъ ще си направя работата“. – „Азъ искамъ да ти услужа“. Половинъ кило млѣко го бутна отгоре на печката. Казвамъ:„Понеже не съмъ поменувалъ умрѣлитѣ – млѣко имъ се яде, взеха ми го“. Казвамъ: „Не съмъ подавалъ на умрѣлитѣ“. Тя казва: „Ще го събера“. Хубаво, но друга беля направи. Тя, като се смутила, че го разлѣла на дрехата си. Казвамъ: „Чакай, не бързай“. Излѣ млѣкото, направи една пакость на мене. Сега на дрехата го разлѣ, която струва повече. Млѣкото струва 3–4 лева, носишъ една дреха, която струва 7–800 лева. Чакай, не бързай, съблѣчи палтото, запретни рѫкавитѣ си. Човѣкъ трѣбва да се запретне. Въ живота има редъ малки задачи, които сѫ дадени, които трѣбва да се осѫществятъ.

(Като) казвате сега, разсѫждавайте. Имате единица, две, три, цѣла магия е. Ако ти дадатъ една единица звонкови английски, какъ ще бѫде хала ти? Дадатъ ти единица и четири нули и, ако сѫ английски, какъ ще бѫде хала ти? Какво бива, ако туришъ четири нули следъ единицата? Това сѫ 10 000. Десеть хиляди, колко правятъ? Четири милиона правятъ.

На съвременнитѣ окултни ученици имъ липсва едно сѫществено правило. Не само тукъ, но навсѣкѫде, кѫдето съмъ билъ. Сѫщественото имъ липсва. Например: Мнозина отъ васъ, когато се разболѣятъ, мислятъ да има нѣкой виденъ лѣкарь въ свѣта да имъ помогне. Едно заблуждение е. Или мислятъ да има нѣкой философъ нѣкѫде, за да имъ изясни нѣкоя тайна. Въ сѫщность онзи лѣкарь, който ще ви излѣкува, той е вѫтре въ васъ. Медикаментитѣ, съ които ще ви лѣкуватъ, и аптеката е вѫтре. Лѣкарь имашъ, аптека имашъ, асистентъ имашъ – всичко е вѫтре. Като не разбирашъ – не уповавашъ на своя си умъ, на онова, което Богъ ти е далъ, но ходишъ и казвашъ еди-коя си книга, какво е писано тамъ. Какво е писано въ книгитѣ? Какво е писано въ единъ романъ? Ако романътъ е драматиченъ, азъ вече зная какво е. Има единъ голѣмъ герой, има една голѣма героиня-жена. Мѫжътъ е на 25 години, жената е на 19 години. Героятъ има единъ старъ баща, героинята има стара майка, иматъ братя и авторътъ ще образува една интрига. Младиятъ момъкъ, прати го баща му да купува нѣщо и младата мома, прати майка ѝ да купи нѣщо. Срѣщнатъ се, погледнатъ се, не си вървятъ по пѫтя. Но той, като си отива, обръща се, та я гледа кѫде отива. Тя, като си отива, и тя гледа, и тя се обръща, измѣня си пѫтя. Дотогава тази мома ходеше на училище, учеше. Сега момъкътъ, като светия (ще) стане въ ума ѝ. Седи тя и е недоволна вече, пържи се. И тоди седи въ кѫщи и той е недоволенъ малко. Защо сѫ неразположени? Много естествено. Неразположенъ си. Щомъ като дойде нѣкой – имашъ

разположение, но той има да взема 1000 лева. Като дойде, той даде ти полицата, защо си неразположенъ? Понеже иска отъ тебе – неразположенъ си спрямо него. Вече драмата се е образувала. Най-първо ти ще се молишъ да отстѫпи. Разправяше ми единъ: „Искахъ веднажъ да бия една котка. Като влѣзохъ, тя най-първо ми се молеше. Започна да мѣчи. Турихъ на ума си да я бия. Виждахъ въ езика ѝ да ми казва: „Извини ме, съгрѣшихъ, нѣмахъ желание“. Искахъ азъ да я бия. Онази котка съзна, че искамъ да я бия и като се опери, погледна и казва: „Азъ ще умра и ти ще умрешъ. Лицето ти ще направя като решето“. Току отворихъ вратата да излѣзе навънъ. Видѣхъ, че ще се нахвърли отгоре ми, видѣхъ, че ще ми съдере лицето“.

Нѣкои отъ васъ искате да се борите съ дявола. Мнозина герои има, които се борятъ съ дявола. Не може да се борите съ дявола. Вие борили ли сте се нѣкога съ дявола? Трѣбва да бѫдешъ майсторъ, за да го изненадашъ. Единъ съвремененъ ученъ човѣкъ, единъ вълкъ идва въ кошарата му. Той си купилъ изкуствена овца, която да се движи. Внесалъ я вѫтре въ кошарата си. Оставилъ той изкуствената овца въ кошарата, а закаралъ стадото си другаде. Вечерта като се хвърлилъ този вълкъ, като натисналъ овцата, та я натискалъ, мачкалъ и като я мачкалъ, оставилъ я и излѣзалъ вълка и казалъ: „Бамбашка овца“. Трѣбва да имате изкуствена овца, която ще дадете на вълка, за да го турите въ едно голѣмо противоречие. Като ухапе изкуствената овца, вижда, че е яко това месо. Вие сте били малки деца. Какъ се заражда страхътъ? Казвате: „Децата сѫ невинни“. Като дойде (детето), отвори сладкото, яде и следъ като яде, веднага му иде на умъ да каже, че не е яло. Майка му пита: „Кой (е) буталъ гърнето?“ Той мълчи. Питамъ: Защо детето не казва, че е бутало гърнето?

Често ние правимъ погрѣшки. Ти ходишъ цѣлия день, говоришъ противъ този, противъ онзи – това не се позволява. Ти, като говоришъ за Драгана, за Петка, за Стояна, ти не принасяшъ полза, но иждивявашъ онази енергия, която ти е потрѣбна. Каляшъ езика си, каляшъ ума си, че еди-кой си не живѣе добре, че това билъ, че онова билъ, нареждашъ цѣлъ поменикъ. Ти какво се ползувашъ, че е лошъ човѣкъ? Казвашъ: „Това не мога, онова не мога“. Или да допуснешъ (и) казвашъ, че вълка изѣлъ овцата. Хубаво, това е негова работа. Единъ вълкъ, като изѣде овцата, лошъ става. Човѣкъ, като изяде овцата, не е лошъ. Господарьтъ, (като) заколи едно агне – въ реда на нѣщата е. Ако единъ вълкъ го изѣде – лошо е. Ако е лошо вълкътъ да яде овцата, лошо е и господарьтъ да (я) яде.

Та казвамъ: Като ученици, умътъ ви не е свободенъ отъ противоречия, които сѫществуватъ. Запримѣръ: Ако минете въ една стая въ съвременния животъ, (но) вѫглища нѣмашъ, дрехи нѣмашъ, обуща нѣмашъ, (а) гледашъ

– касата отворена, паритѣ вжтре, минешъ, заминешъ, пакъ се върнешъ. Втори пжть пакъ ще погледнешъ въ касата, свѣтятъ ти оттамъ. Искашъ да ги барнешъ. Започнешъ да разсжждавашъ: Имашъ ли право да вземешъ или нѣмашъ право да вземешъ? Имашъ право да вземешъ, но заблуждението е тамъ. Ти мислишъ, че като бръкнешъ въ тази каса – ще уредишъ работитѣ си. Голѣмото заблуждение е тамъ. Онова, което урежда живота въ сжщность – то не се намира отвънъ, то е вжтре въ тебе. Ако всички бихте се спирали въ даденъ случай върху мжчнотиитѣ, за всѣка мжчнотия, ако разбирашъ законитѣ на ума си – ще намѣришъ едно разрешение, ще знаешъ какъ да се справишъ съ работитѣ. Разправяше единъ американецъ, който отишълъ въ Африка на ловъ. Разправя своята опитность. Майка му казва: „Не ходи на ловъ“. Той казва: „Една страсть (имамъ), искамъ да ходя да науча нѣщо“. Отива въ Африка да бие особени екземпляри лъвове, тигри или змии. Разправя, (какъ) единъ пжть, въ голѣмата трева, иде единъ лъвъ на 4–5 крачки отъ него, готовъ да се нахвърли на него. Нѣма условие да вдигне пушката, да го убие. Слуша гласа на майка си: „Веднага вземи кибритената кутия, драсни една клечка (и) ще се избавишъ“. Бръква въ джоба, драсва кибрита, запалва се тревата, избѣгва лъвътъ. Значи не въ пушката, но въ кибритената клечка стои неговото спасение. Нѣкой пжть разчитаме на своята пушка. Когато е за далече, при удобенъ случай на своята пушка можешъ да разчиташъ, но наблизо – огънь ти помага.

Казвамъ: Трѣбва да предизвикате ума. Всичкитѣ мжчнотии не се разрешаватъ по единъ и сжщъ начинъ. Допуснете, че като вървите, по невнимание вие сте турили крака си въ единъ капанъ и сте се хванали въ капана. Какъ ще си помогнете? Единиятъ ви кракъ е хванатъ. Какъ ще си помогнете? Вие трѣбва да знаете устройството. Тия капани сж отъ две желѣза, които се събиратъ и иматъ една пружина, която ги събира. Трѣбва да натиснешъ съ свободния си кракъ онази пружина, която стѣга двѣтѣ желѣза, за да освободишъ другия кракъ отъ мжчнотията, въ която си влѣзалъ. Да допуснемъ, че вие се хващате въ единъ капанъ. Минавате нѣкжде, кажатъ ви една обидна дума. То е единъ капанъ. Вие веднага кипнете. Питамъ: Следъ като кипнете, какво ще придобиете? Представете си, че онзи, който ви е обидилъ, е по-силенъ отъ васъ. Какво ще му кажете? Ако е по-слабъ – може да го набиешъ. Но той е по-силенъ отъ тебе. Какво ще го правишъ? Представете си, че онзи е по-силенъ и той е способенъ на по-лоши работи, отколкото вие мислите. Та казвамъ: Когато човѣкъ се намира въ едно противоречие съ себе си, какво трѣбва да прави? Да допуснемъ, че вашиятъ джобъ е пъленъ съ червенъ пиперъ. Вечерно време, нѣкой апашъ ти казва: „Горе ржцетѣ!“ Нѣщо вжтре ти казва: „Бръкни въ джоба си, пъкъ му дай отъ червения пиперъ“. Азъ съмъ ви препоржчвалъ – нѣкой пжть изъ гората (като) ви посрѣщатъ, сестритѣ да носятъ отъ

червен(ия) пиперъ, отъ този – лютия. Като ви рече – хвърлете въ очитѣ му. Най-хубавото орѫжие е червения пиперъ. Ти си върви, пъкъ той нека си трие очитѣ. Има единъ законъ. Ако вие тръгнете вечерно време и си държите ума концентриранъ, може да има кучета да ви лаятъ – дръжте ума си назадъ, гледайте съ ума си, кучетата никога нѣма да ви ухапятъ. Щомъ се захласнете – тогава ще ви ухапятъ. Всичкитѣ лоши работи въ свѣта ставатъ, когато ние се захласнемъ нѣкѫде. Захласнишъ се да си оправишъ работитѣ. На бойното поле излѣзешъ, мислишъ да си оправишъ работата. Като излѣзешъ, трѣбва да разгледашъ най-първо цѣлата позиция, защото ще бѫдешъ изложенъ на онзи, картечния огънь. Трѣбва да знаешъ, че всѣки единъ човѣкъ си има свои неприятели въ свѣта. Всѣки човѣкъ си има неприятели. Нѣма защо да ги разправямъ, но врагове си има. Питамъ: Кѫде се родиха врговетѣ на Христа? Казвате: „Добъръ човѣкъ“. И добъръ да си – пакъ имашъ врагове. Неговитѣ врагове Го хванали и го разпнаха. Добри хора ли Го разпънаха? Лоши хора Го разпънаха. Врагове имаше. Какъ трѣбва да се постѫпи съ тѣхъ? Най-първо имате единъ ножъ. Казвате: „Да видимъ тази работа ще можемъ ли да я разрешимъ съ ножъ?“ Христосъ погледна и видѣ, че двама души иматъ ножове. Той каза: „Нѣма да стане съ ножове, може да стане по другъ начинъ“. Можеше 12 легиона да дойдатъ да му помогнатъ. Петъръ казва: „Имаме два ножа“. Петъръ взе единия ножъ и съ него удари едного. Иска да се бие. Не знае какъ да се бие. Удари човѣка, отрѣза му ухото. Казва Христосъ: „Съ рѣзане на уши, победа не става въ свѣта“. Той (Петъръ) му отрѣза ухото (на човѣка). А Христосъ му каза: „Тури ножа въ ножницата. Тази работа не може да стане по този начинъ“. Онова, което се крие въ вашия умъ, ако знаете закона – всичката сила Богъ тури вѫтре въ човѣка. Той трѣбва да я изучава, за да си помогне. Въ Индия има индуси, които ловятъ бисерни миди. Тамъ има доста акули. Тѣ хващатъ отъ тия хора, подобно на дервишитѣ, които стоятъ и концентриратъ ума си и тѣ държатъ акулитѣ на три–четири километра. После, като излѣзатъ онѣзи, тѣ преставатъ да мислятъ и акулитѣ приближаватъ /идатъ/ и всѣкога може да нападнатъ. Онзи стои, съ мисъльта си ги респектирва. Той като седи, плащатъ му индуситѣ. Има такива факири, които ще ги хванатъ и той, докато е концентриранъ – всички тигри, лъвове, змии надалече стоятъ. Като престанешъ да мислишъ – веднага идатъ. Сега казвате: „Какъ става това?“ Щомъ мислишъ – ти си по-силенъ отъ мисъльта на едно животно (и) то седи надалече. Щомъ твоята мисъль е слаба – то те напада. Винаги слабото се напада. И въ живота 100 души смѣли хора съ мисъльта си могатъ да разпръснатъ хиляди на бойното поле и пакъ да ги изпоплашатъ. Хиляди хора могатъ да се изпоплашатъ – зависи отъ мисъльта. И ние се изпоплашихме. Дойде сега инфлуенцата. Каква е тази инфлуенца? Силата на тази инфлуенца се дължи на убийственитѣ мисли, които се образуватъ на бойното поле. Хиляди хора мислятъ да убиватъ, да унищожаватъ.

Цѣлиятъ въздухъ е пъленъ съ такъвъ родъ трептения. Като дойде нѣкоя инфлуенца – прикомандироватъ се човѣшкитѣ мисли. Казватъ сега, че инфлуенцата била по-лоша. Най-първо трѣбва да си създадатъ ограда. Тукъ можехме да държимъ инфлуенцата вънъ отъ Изгрѣва. Тази година нарочно я повикахъ да ви дамъ единъ урокъ. Най-първо я повикахъ върху себе си. Повече отъ две седмици се занимавамъ съ нея, изучавамъ законитѣ ѝ. Тѣ сѫ известенъ родъ малки сѫщества. Като влѣзатъ – гъделичкатъ гърлото. Намиратъ нѣщо за ядене. Дойдоха (и) казватъ: „Да си похапнемъ. Има доста затлъстѣли, мазнички братя и сестри. Да си веземемъ отъ тѣхната мазнина. Туй, непотрѣбното, ще го вземе(мъ), ще го изядемъ, ще си заминемъ. Ще покашлятъ, малко температура ще иматъ, ще поотрѣжемъ оттукъ-оттамъ, ще похапнемъ, ще заминемъ – нѣма да направимъ никаква пакость“.

Необходима е сега вѣрата. Човѣкъ може да се лѣкува съ вѣра, понеже цѣлиятъ мозъкъ е силна електрическа батерия. Ако умътъ ви е силенъ, ако не сте разхлабили своя мозъкъ, не разхлабвайте мозъка си съ тревоги. Никога не се тревожете, за да бѫде пълна главата съ електричество, съ тази енергия. Като дойде болезненото състояние, ти като изпратишъ една струя къмъ тия микроби – всички бѣгатъ. Електричеството, кѫдето мине – тѣ бѣгатъ. Щомъ пуснешъ тока, (а) имашъ ревматизъмъ, щомъ пуснешъ тока – тѣ бѣгатъ. Всичкитѣ болести, като пуснешъ този токъ – (тѣ) бѣгатъ. Ако мозъкътъ ти е женственъ, знаешъ (ли) какво значи женственъ? Ти имашъ вѣра, но самъ не вѣрвашъ въ мисъльта си, въ това, което мислишъ. Азъ наричамъ силна мисъль следната: Една американка, като страдала 12 години отъ неврастения, стотина лѣкари я лѣкували въ Америка, чете въ една книга какво може да направи вѣрата, какво може да направи човѣшкиятъ умъ. Като чете тази книга, прилага закона. Казва: „Здрава съмъ“ и става. Започва да шета. „Здрава съмъ“ – нищо повече. Повѣрвала вече. Казва(мъ): То става тъй, когато сте гладенъ, пѫтували сте, отслабнали сте, не ви се ходи. Следъ като похапнете, следъ 20 минути, 1⁄2 часъ, вече имате достатъчно сила да пѫтувате. Човѣшката мисъль е сила. Онова, което Богъ ни е далъ – трѣбва да вѣрваме въ него. Ние казваме едно време какво (е) говорилъ Христосъ на хората, но Христосъ не само едно време е говорилъ, Той и сега говори. Майка, която обича децата си – тѣ никога не умиратъ. Майка, която се съмнява и се колебае, може да изгуби децата си. Ако една майка е зачената детето си съ любовь – детето не умира. Ако го е зачената безъ любовь – детето умира. Казвамъ: Ако майка(та) има отличенъ умъ – туй дете ще бѫде винаги здраво. То е осигурено. Нѣма да ви кажа кои сѫ причинитѣ, дето умиратъ хората. Но причинитѣ, дето умиратъ хората, сме ние. И въ кѫщи често азъ следя какъ умиратъ. Синътъ казва: „Този нашиятъ старъ – да си замине вече“. Човѣкътъ е 80 годишенъ, не е много старъ. Най-малко 20 години може да живѣе. (Синътъ) казва: „Да

си замине, да останемъ по-свободни". Малкитѣ деца казватъ: „Дѣдо да си замине". И започва той да чувствува това. Детето единъ день казва: „Ще си върви". Дѣдото, иска – не иска, като му казватъ „Иди си, иди си" (и) той трѣбва да си иде.

Та казвамъ: Азъ бихъ желалъ за въ бѫдеще, когато дойде друга инфлуенца, нѣкаква друга болесть – да може да се лѣкувате безъ никакъвъ цѣръ. Единствениятъ цѣръ да бѫде само топлата вода, чистиятъ въздухъ и свѣтлината – нищо повече. Нѣкой пѫть може да накуцвашъ така. Нѣма да казвашъ, че накуцвашъ. То е най-последната мода, азъ опитвамъ тази мода. Нѣкои отъ тия нерви на крака сѫ толкова деликатни. Има едно чувство у човѣка. Когато хората не знаятъ какъ да мислятъ, тѣ си създаватъ своитѣ нещастия. Двойникътъ, съ който тѣ сѫ облѣчени, като е въ тѣлото – той подържа енергия и деятелностьта на тѣлото. Като не разбиратъ – този двойникъ излиза и влиза. Когато излиза двойникътъ и влиза, и не се намѣства, както трѣбва, следствие на това – страдаме. Като се върнемъ сутринь отъ своята разходка, която правимъ, двойникътъ не се намѣства въ тѣлото, както трѣбва, но се намѣства, както не трѣбва. Следствие на туй размѣстване се зараждатъ болести въ пръститѣ на краката. Вие искате по изкуственъ начинъ да оправите работата. Ще накарашъ двойникътъ да излѣзе навънъ, че той наново да влѣзе и да се намѣсти, както сѫ го направили. Тогава не може да се образува никаква болесть. Този двойникъ е толкова чувствителенъ, (че) ако излѣзе три пръста вънъ отъ тѣлото, само като махне съ рѫка нѣкой – вие ще чувствувате, че сѫ ви причинили голѣма болка. Ще чувствувате чрезмѣрна болка. Всички, които ставатъ ученици или религиозни хора – двойницитѣ имъ излизатъ навънъ. Не сѫ господари на двойницитѣ и затова тия хора много страдатъ. Като станатъ светии – ставатъ много здрави. Никаква болесть не ги хваща. Но докато станатъ светии – много страдатъ. Първото нѣщо: като се лѣгате – ще се помолите, че като излѣзете, двойникътъ ви да излѣзе презъ вратата. Нѣкой пѫть двойникътъ ви излиза презъ прозореца навънъ и се връща презъ прозореца, не презъ вратата. Христосъ казва: „Азъ съмъ вратата и презъ тази врата трѣбва да влизате и да излизате". Ако двойникътъ ви влиза и излиза, както трѣбва – вие нѣма да страдате. Ако не влѣзе двойникътъ ви, както трѣбва – ще ви се случатъ много голѣми нещастия. Не само физически, но и операциитѣ… Въ учението много учени все ги скѫсватъ по единствената причина, че двойникътъ е излѣзалъ – не може да функционира паметьта на човѣка, забравяшъ. Трѣбва да намѣстишъ двойника. Нѣкои казватъ, че трѣбва човѣкъ да възприеме това, което Богъ му е далъ – да го цени. Ти не го знаешъ. Казвашъ: „Що ми е далъ Господь този животъ?" Животътъ, който Богъ ви е далъ, дето вдъхналъ Богъ на човѣка дихание и той сталалъ жива душа, азъ наричамъ този животъ двойникъ. Той трѣбва да влиза на мѣсто и да излиза. Сега молитвата,

разсѫждението – това сѫ методи, съ които двойникътъ на човѣка или неговата мисъль може да работи.

Та първото нѣщо, като се събудите сутринь – гледайте да бѫдете добре разположенъ. Преди да легнете – ще се помолите. Може наново да заспите и пакъ двойникътъ да не може да влѣзе. Ако твоятъ двойникъ не може да влѣзе – не спи. По-добре е цѣла нощь да останешъ буденъ, да останешъ въ тѣлото, отколкото да се върне двойникътъ ти и да не се намѣсти. Казватъ: „Умътъ да е на мѣсто". Ако сутринь умътъ влѣзе и се намѣсти въ мозъка, както трѣбва – ти ще бѫдешъ здравъ. Ако умътъ влѣзе и не се намѣсти, както трѣбва – цѣлиятъ день си неразположенъ. Това чувствувашъ, онова чувствувашъ. Всички трѣбва да се молите умътъ ви да е на мѣсто. Не сега Господь да ви даде новъ умъ. Но вашиятъ умъ, който отъ хиляди години Богъ ви е далъ – да започнете да го оценявате, защото онова, Божественото, което Богъ ви е далъ – то е безсмъртието вѫтре въ васъ. Разчитамъ сега на вашия умъ. Да разчиташъ на своя умъ, понеже Богъ ти го е далъ. Ще кажешъ, че другитѣ иматъ по-добри умове. Не се заблуждавайте. Вашиятъ умъ, който Богъ ви е далъ, е по-добъръ. По-добъръ умъ отъ него не можете да намѣрите въ дадения случай. На всѣки човѣкъ, умътъ, който има, е най-добриятъ. Този умъ, който ти имашъ – той е предѣлъ на развитие, но неговитѣ способности, чувства, които имате, силата – постепенно се развиватъ. Като се развива умътъ ти – ти ще видишъ по кой начинъ Божественото въ тебе ще расте. Ние виждаме малкитѣ деца. Ти ще разчиташъ на Божественото, което те рѫководи. Ти изразствашъ, израствашъ, дохождашъ на стари години. Пакъ ще разчиташъ на своя умъ. Сега туряме своето щастие, извънъ нашия умъ. Има ли душа? Има ли духъ? Има ли сърдце? Кое е човѣкътъ? Чудни сѫ хората. Казватъ: „Човѣкътъ ималъ духъ, душа, умъ, сърдце". Кое е човѣкътъ сега? Човѣкътъ е онова, на което умътъ помага, на което сърдцето помага, душата помага и духътъ помага. Духътъ и душата – това сѫ два Божествени полюса. Пъкъ умътъ и сърдцето – това сѫ полюси, между които помага Божествената енергия. Това е човѣкътъ. Наричатъ го личностьта, азътъ на човѣкъ или егото на човѣка. Ти съзнавашъ, че си господарь на нѣщо или, че има кой да те учи. Душата и духътъ – това сѫ професори на личностьта на човѣка. Нито туй, което мисли, на сѫществото, което мисли, туй сѫщество, дето е съзнанието, което възприема мисъльта – то е човѣкътъ въ дадения случай. На туй съзнание иде душата и духътъ да помагатъ, на ума и сърдцето. Ти, който съзнавашъ – седишъ. Въ тебе дойде твоята душа. Душата ти действува чрезъ твоето сърдце. Духътъ ти действува чрезъ твоятъ умъ. Духътъ ти направо не може да действува на тѣлото. И душата не може да действува направо. Душата чрезъ сърдцето действува на тѣлото. И духътъ чрезъ умътъ действува на тѣлото. А пъкъ само душата си има свой начинъ за действие на сърдцето. Ти като човѣкъ ще възприемешъ това благо.

Човѣкъ е онзи, който възприема постоянно Божиитѣ блага. Каквото го учатъ – той трѣбва да го върши. Човѣкъ сте вие. Съзнанието, което съзнава, че върху васъ работи Божествения духъ, Божествената душа работи, Божествения умъ работи и Божественото сърдце – тѣ ви учатъ. Онова, което приемате – вие ще го прилагате. Азъ съмъ ви говорилъ за вѣрата въ свѣта. Въ Америка има издадена една книга, отговоръ на единъ милионъ и половина молитви. То е единъ старецъ, който е живѣлъ 90 години. Има цѣла книга дебела, около 800 страници. Когато се молилъ – единъ милионъ и половина отговори ималъ. Авторътъ, между много работи, казва, че единъ день ималъ нужда отъ една крупна сума. Но той никога не искалъ отъ никого пари. Помоли се и каквото му трѣбва – идва. То е човѣкъ, който поддържалъ 2000 деца. Нѣматъ децата срѣдства. Има срѣдства и отвънъ. Той се помоли за тия деца (и) срѣдствата идватъ. Единъ день му трѣбва една сума, помолва се и идва англичанинъ и му казва: „Имамъ 500 лири, опрѣделилъ съмъ ги за благодеяние, да ги оставя на васъ“. Казва: „То е ваша работа, както искате“. – „Имате ли нужда?“ Казва: „Да ви ги оставя ли?“ Мълчи, нищо не казва. Излиза, идва на другия день и пакъ казва: „500 лири имамъ. Да ви ги оставя ли?“ Онзи пакъ мълчи. На третия день идва и казва: „Имате-нѣмате нужда, оставямъ ви паритѣ да ги употрѣбите, както искате“. Но сега ние не можемъ да повторимъ този опитъ. По сѫщия начинъ нѣма да се случи туй. Мене ми разправяше единъ мой познатъ: „Досега, казва, не мога да си обясня какъ стана тази работа. Единъ день пѫтувамъ, трѣбватъ ми 10 лева, бръквамъ въ джоба си – нѣмамъ пари. Съжалявамъ крайно. Бѣхъ се примирилъ вече. Трѣбваха ми 10 лева да се кача, да вървя по трена. Казвамъ (си): Ще отложишъ, ще вървишъ пешъ. По едно време бръкнахъ пакъ въ джоба и гледамъ – 10 лева въ джоба ми. И сега се чудя, какъ съмъ бъркалъ? Ималъ съмъ 10 лева. Преди изваждахъ джобоветѣ, обърнахъ ги и досега не зная откѫде тия 10 лева дойдоха“. Но туй и съ насъ се случва. Казва: „Азъ си го обяснявамъ – може би тия пари сѫ останали въ горната дреха и джобоветѣ сѫ били задръстени тамъ“. Тукъ има единъ вѫтрешенъ промисъль въ живота. Когато човѣкъ има нужда отъ нѣщо сѫществено – помощьта ще дойде. Но човѣкъ не трѣбва да мисли. Ако мислишъ – нѣма да дойде. Трѣбва да го забравишъ. Казвашъ: „Нѣма да го бѫде“ и като забравишъ – бръкнешъ, паритѣ, които искашъ – ще дойдатъ. Или отъ хлѣбъ може да имате нужда, или отъ друго нѣщо. Нѣкой пѫть пожелаешъ да оздравѣешъ и оздравявашъ. Та казвамъ: Разчитайте на ума си. Вѫтре въ ума е вложенъ лѣкъ за болеститѣ. Вѫтре въ вашия умъ е вложенъ онзи съветникъ, който ще ви покаже най-добрия пѫть, по който трѣбва да вървите, какъ трѣбва да се обхождате. Всичко онова, което трѣбва, което човѣкъ трѣбва да направи, е вложено въ него. Трѣбва да дойде нѣкой да го научи. Ако дойде нѣкой човѣкъ отвънъ, нѣма да ви донесе една книга, но ще разгъне книгата, която Богъ е вложилъ въ тебе. Ще каже: „Еди-коя страница“, Той ще ти

покаже пѫтя. Писанието казва: „Богъ е вложилъ духа си да ни научи“. Богъ е изпратилъ духа си да ни научи, да покаже, че отъ памти-вѣка Богъ е вложилъ нѣщо въ насъ. Трѣбва да разчитаме, сега трѣбва да го изучимъ. Даже сега се показва кое е, каквото ще научимъ. Нѣкой ходи да копае – не му върви. Ходилъ дрехарство да учи – не му върви. Насамъ-натамъ ходилъ, пъкъ той за това не е роденъ. Той е роденъ за музикантъ, разбира музика. Може отличенъ цигуларь да бѫде. Казвамъ: Не ходи съ мотиката, но съ цигулката. Нѣкой е роденъ за художникъ – той разбира боитѣ. Като вземе боитѣ – рисува. Всѣки трѣбва да се захване за това изкуство, което Богъ му е далъ и за което е роденъ. Ако си роденъ за дрехарь – дръжъ дрехарството. Ако си за художникъ, за музикантъ, ако си роденъ за лѣкарь – стани лѣкарь. Ще учите кой за каквото е роденъ да стане такъвъ. Никой да не става туй, за което не е роденъ. Та казвамъ: Нѣкои искатъ да бѫдатъ красноречиви. Всички не сте родени за красноречие. Онѣзи хора, които сѫ красноречиви, другояче сѫ направени очитѣ имъ. Чертата на човѣка е тамъ, въ долната часть на окото. Тази часть показва дали речьта е развита или не. Не всички могатъ да бѫдатъ еднакво красноречиви. Всѣки има по единъ ларингсъ, но на онзи, родения пѣвецъ – другояче е устроенъ неговия ларингсъ. Казвамъ: Всички имате по една дарба, която Господь ви е далъ – туй го зная. Която дарба въ тоя животъ, ако хванете – всичко ще ви тръгне напредъ.

Тукъ, преди повече отъ единъ месецъ, идваха двама млади – момъкъ и една млада мома, която лѣкува брадавици. Тя имала брадавици и една стара жена я излѣкувала, баяла ѝ е. Тя слушала и запомнила думитѣ. Тя лѣкувала само въ сѫбота, когато се разкапва луната. Тази баба бае и всичко изчезва. Момата, като дойде нѣкой, на който рѫката е посипана съ брадавици, започне и тя да бае въ сѫбота и брадавицитѣ изчезватъ. Казвамъ: Дръжъ занаята – ще си изкарашъ прехраната. Тя не лѣкува понедѣлникъ или вторникъ, но само въ сѫбота. Тя лѣкува съ соль, може да е крадена, може да не е крадена. Нѣкой лѣкуватъ само съ крадена соль. Пъкъ тя лѣкува съ крадена или некрадена соль, въ сѫбота само. Който не разбира, ще каже: „Това е суевѣрие“. Че вие всички сте суевѣрни. Нима като дойде единъ лѣкарь и ти даде единъ лѣкъ, понеже ти вѣрвашъ въ лѣкарството – помага. Не само съ лѣкарства, но въ бѫдеще и безъ лѣкарства ще се лѣкуватъ. Ето, иде нѣкой да го лѣкувамъ – нѣма да има лѣкарство. Ето какъ бихъ го лѣкувалъ. Да допуснемъ, че той е неврастеникъ. Ще му кажа: „Направете му кюфтета отъ празъ съ брашно и масло. Да изяде по три кюфтета сутринь, обѣдъ и вечерь. 10 дена по три кюфтета да яде и всичката неврастения ще изчезне“. Нѣкой има разстроенъ стомахъ. По три супени лъжици отъ рѣпа, само ще изцеди рѣпата. Сутринь по три лъжици, обѣдъ и вечерь. Десеть дена като взема по три лъжици – ще си оправи стомаха. Което говоря, азъ работя, но

законътъ има изключения. Единъ свещеникъ билъ недоволенъ отъ Св.Никола. Той ималъ едно желание и билъ недоволенъ, че Св.Никола не му помагалъ да си постигне желанието. Казва на Св.Никола: „Ще тръгна по пѫтя, ще напусна свещеничеството“. Попска работа. „Ще ида по широкия свѣтъ да живѣя, както зная“. Ето, минава време, прикомандирова се единъ старецъ – Св.Никола билъ. Казва: „Кѫде отивашъ, синко. Какво искашъ?“ Казва: „Вѣрвахъ въ Св.Никола. Толкова години работихъ, изгубихъ си живота. Тръгнахъ да си оправя работата“. – „Синко, казва, много добре“. Тръгватъ и двамата. Дошли до една кѫща и старецътъ казва: „Тукъ имамъ единъ приятель, една жена и едно болно дете. Ще идемъ при тѣхъ. Хемъ ще излѣкувамъ детето и тѣ ще ни приематъ. Утре пакъ ще тръгнемъ двамата“. Отиватъ въ кѫщата, доста богати хора били. Детето вече на умиране било. Св.Никола казва: „Дайте една стая, едно корито, дайте и детето“. Детето (било) на около 6–7 години. Взема го Св.Никола, изтърбушва го, изважда червата, измива ги, нарежда ги пакъ. Всичко, каквото прави стареца – попътъ гледа какво прави. Измива всички части на тѣлото хубаво и започва пакъ да ги натуря на мѣстото, залепя всичко, духне и детето става. Казва си (попа): „Лесна работа“. Той мисли, че вече (е) научилъ изкуството. Сутриньта казва на Св.Никола: „Бързамъ, имамъ своя работа, напущамъ те. Другъ пѫть ще се срѣщнемъ“. (Св.Никола) казва: „Добре, синко. Като се намѣришъ на зоръ – може да ме повикашъ. Въздъхни си само – ще дойда да ти помогна“. Той отива на другото село, едно болно дете има и започва и той. Отрѣзва рѫцетѣ, изтърбушва детето и той измива всичкитѣ части. Нарежда ги пакъ, но не се залепватъ. Започва да въздиша. Дошълъ Св.Никола, казва: „Не става тъй, синко. Трѣбва да се учишъ“.

Пазете едно правило: Човѣшкиятъ умъ безъ любовь не може да работи. Онѣзи предмети, които учишъ, трѣбва да ги обичашъ. Какъвто и да е предметътъ – дали е химия, физика, астрономия, каквото и да е въ свѣта – непременно трѣбва да имашъ обичь къмъ този предметъ. Здравето, ако не го обичашъ – здравъ не може да бѫдешъ. Мисъльта, ако не я обичашъ – мисъль не можешъ да имашъ. Доброто разположение, ако не го обичашъ – добро разположение не можешъ да имашъ. Всичко онова, което искашъ да го имашъ, трѣбва да го (обичашъ). Всичко онова, което търсимъ въ свѣта, трѣбва да го искаме съ любовь, понеже Богъ е Любовь – Любовьта даромъ дава. Не всичко ще ни даде изведнажъ, но въ даденъ случай онова, отъ което имашъ сѫществена нужда – Той ще ти го даде. Сега всички започнете да учите съ любовь, да имате любовь. Научете се едно нѣщо: да имате най-малкото доволство. Не да бѫдете много доволни. Но да има нѣщо, (което) като направишъ – да си доволенъ и цѣлия день да се радвашъ за едно малко постижение. Вѣрвайте въ ума си, който имате. Вѣрвайте въ сърдцето си, което Богъ ви е далъ. Не се плашете. Като чуете

ритъма на сърдцето си – да се зарадвате. Ти като гледашъ въ огледалото главата, пакъ да се насърдчишъ, да кажешъ: „Тази глава, която Господь ми я далъ – съ нея всичко можешъ да постигнешъ“. Главата, докато я имашъ – всичко ще постигнешъ. Докато сърдцето бие – всичко ще постигнешъ. Че това е тъй – благодари на Бога. 72 удара на сърдцето – тѣ сѫ елементарна сила.

Ха сега, коя пѣсень да изпѣеме. Да изпѣемъ Махаръ-Бену. /Изпѣхме пѣсеньта/. Махаръ-Бену не върви. Цигуларьтъ свири едно, вие пѣете друго. Трѣбва да вземете много вѣрно тоноветѣ. Изпѣйте Тѫги-скърби. /Изпѣхме пѣсеньта/. Инфлуенцата е разхлабена. Ако тръгнете – ритмично ще пѣете, понеже това е движение. Отъ ре започва движението. Ако вземете ритъма право, може да пѣете добре. Ако започнете да вървите полека – нѣма да върви. Ако искате да вземете правилно соль – трѣбва да имате хубавъ цвѣтъ. Ако нѣмате идея за хубавия цвѣтъ – нѣма да вземете соль вѣрно. Фа не може да вземете вѣрно, ако нѣмате ябълка, да ядете съдържанието вѫтре. Ако ти не може да направишъ една операция правилно, ти не можешъ да вземешъ ми. Да кажемъ – единъ ораторъ, който не може да направи едно движение красиво – той не може да вземе ми. Изисква се дълго време да се учите. Когато пѣете въ кѫщи нѣкои пѣсни, създайте си единъ вашъ методъ за пѣене. Щомъ хората може хармонично да пѣятъ. Я да изпѣемъ Давай, давай. /Изпѣхме пѣсеньта/. Като дойдохме до пѣсеньта Давай, давай – по-добре върви пѣсеньта. Старитѣ сестри трѣбва да бѫдатъ стари пѣвици. Колкото минава времето – изгубватъ гласа си. Въ бѫдещия животъ ще ви накаратъ да пѣете. Какво ще правите? Понеже всѣки говори, който говори – може да пѣе. Всѐ-таки – може да пѣе, нѣма да бѫде първокласенъ пѣвецъ. Онѣзи пѣвци ги наричамъ гениални, талантливи. Единъ обикновенъ пѣвецъ въ духовния свѣтъ стои по-горе отъ гениалния тукъ, на земята. Ако сте отъ обикновенитѣ, духовни пѣвци. Та първото нѣщо: имайте вѣра, слушайте се като пѣете. /Учительтъ пѣе Давай, давай/. Да ти даватъ ли? И като не ти даватъ, като давамъ кой тонъ е по-горе – който дава или който взема? Който дава е по-високо. Който взема е по-ниско. Ти си беденъ човѣкъ, искашъ да пѣешъ за сиромашията си. Какъ ще ми изпѣешъ пѣсень за сиромашията си? Можете ли да ми съчините? Ако ми изпѣете, 20 лева съмъ готовъ да ви дамъ. Я попѣйте: Я, сестра-сиромашия, откакто си дошла въ кѫщи – всичко обърна съ главата надолу. Какви пѣвци ще станатъ отъ васъ? Вие сте скромни, криете таланта. Понеже, ако ви знаятъ – нѣма да ви оставятъ на свобода. Понеже искате да си почивате – скрили сте се. Иначе отъ цѣлия свѣтъ ще пращатъ да ви викатъ да пѣете. Имате доста музика, само че трѣбва да се развива музиката. Най-първо трѣбва да се освободимъ отъ мисъльта, че не може да пѣемъ. Не питайте дали можемъ или не можемъ. Най-първо се изисква една музикална мисъль. Не може човѣкъ да пѣе, (когато) въ свѣта има

студъ. Когато ще пѣешъ, трѣбва да бѫдешъ разположенъ, да си отоплишъ салона. Щомъ се съмнявашъ – не пѣй. Трѣбва да имашъ вѣра, че можешъ да пѣешъ, трѣбва да си отоплишъ салона, трѣбва да имашъ известна топлина. Единъ пѣвецъ, за да пѣе добре, трѣбва да почувствува топлинка подъ лѫжичката долу и малко топлинка на гърлото. Щомъ на гърлото е студено – и на лѫжичката е студено. Ще пѣе, ще крѣска. Щомъ почувствува малката топлинка – може да пѣе. Тази топлинка всичкитѣ пѣвци я иматъ. Пѣвицата, която пѣе хубаво, усѣща единъ трепетъ. Нѣщо ѝ играе подъ лѫжичката. Като излѣзе – пѣе. Като нѣма туй мърдане, този трепетъ – не може да пѣе. Тя усѣща, че има разположение на гърлото, приятно разположение усѣща. Другояче усѣща, като че ли нѣкой я хваналъ за гърлото – не може да пѣе. Първото нѣщо, като станете сутринь – попѣйте си. Попѣйте си, слушайте се, коригирайте се, докато ви е приятно. Не може да имате ясната мисъль, правата мисъль, ако не пѣете. Ако бихте пѣли, да имате поне малка пѣсень съ онѣзи тонове, които създавате – вие ще привличате известна енергия, която отъ никѫде не можете да вземете. Ако човѣкъ пѣе хубаво – той винаги е здравъ. Не може човѣкъ да пѣе хубаво или да боледува, или да му се случи нѣкое нещастие. Когато му се случи нѣкакво голѣмо нещастие – ще има дискордиране. Не е добре разположенъ. Щомъ е добре разположенъ – всичко върви добре. Първо: не допущайте дисхармонични мисли. Нагласете се и пѣйте. Никога не казвайте: „Азъ не мога да пѣя“. Да кажемъ ти си гладувалъ три дена. Кажатъ ти: „Пѣй! Ако изпѣешъ хубаво една пѣсень, обикновена една пѣсень – ще ти дамъ единъ обѣдъ. Ако изпѣешъ хубаво – ще ти дамъ топълъ хлѣбъ и сиренце, по български“. Ако пѣешъ обикновено, ще изпѣешъ срѣдно – малко сухъ хлѣбъ и сухо сирене ще ти дадатъ. „Ако изпѣешъ, както не трѣбва – ще ти дамъ сухъ хлѣбъ, безъ сирене“. Сега като пѣете, гледайте топлия хлѣбъ и сиренето да е тамъ. Много трудно е да се пѣе. Ние седимъ въ единъ свѣтъ на постоянна дисхармония, караница, лоши мисли. Какъ ще пѣемъ? Нѣмаме красиви мисли. За да пѣе, човѣкъ трѣбва да има красиви мисли. Ние осакаща(ва)ме гърлото. Туряме тия трептения, които сѫ груби.

Щомъ дойдемъ до любовьта, любовьта тонира – тя ще ни даде тия трептения на любовьта. (Нѣкой) казва: „Трепери ми сърдцето“. Колко трепетъ трѣбва да има сърдцето? Когато сърдцето трепери добре – ти, ако бутнешъ оловото – злато става. А пъкъ когато сърдцето не бие добре – като бутнешъ златото, златото олово става. Магия има. Ако срещнешъ единъ човѣкъ, на когото сърдцето бие добре. Тия хора, които се влюбватъ, каква е любовьта въ свѣта? Любовьта, кѫдето мине – всичко превръща въ здраве. Нѣкой човѣкъ гледашъ – сухо дърво. Като мине любовьта, той веднага се оживи, листа пуща, цвѣтове, оживѣва този човѣкъ. Нѣма нѣщо въ свѣта, по-мощно отъ любовьта. Любовьта внася свѣтлина на ума, топлина на

сърдцето и човѣкъ става силенъ. Не го е страхъ отъ нищо. Достатъчно е само да я зърнешъ. Това азъ го наричамъ онова, вѣчното слънце на човѣшкия животъ. Сега може да се говори тъй, но ще каже нѣкой: „Покажи ми". Какво може да ви покажа? Какъ може да ви покаже човѣкъ любовьта си, кажете ми? Може да ви каже, може да ви напише „Азъ ви обичамъ" – всичко туй. Азъ (ще) напиша съ черни букви, (ще) наредя тия думи – отъ де ще ми повѣрвашъ? Какъ ще ми повѣрвашъ, като четешъ моето писмо? Ще посадишъ цвѣтя. Като четешъ писмото ми, тия цвѣтя ще израснатъ, ще цъвтятъ. Ако ти носишъ едно любовно писмо и спрешъ при една суха чешма, като започнешъ да четешъ – водата ще дойде, чешмата ще потече. Ако си въ тъмна стая и четешъ писмото на любовьта – ще дойде свѣтлината. Ако си при нѣкой умрѣлъ, като четешъ писмото – той ще оживѣе. Тѣ сѫ нѣща, за които сѫ правени провѣрки. Илия правеше провѣрки. Чудеца. Разправятъ – дойде жената, хвана го и казва: „Нѣма да пращашъ слугата, ти ми обеща, даде ми това дете, нѣма да ми го вземешъ. Ти ме лъжешъ". Като го хвана, Илия отиде съ него, влѣзе въ кѫщи и той се простря върху детето и като стана – оживя това дете. Знаете, какво значи да се прострешъ. То е движение. Онзи аеропланъ, като се простре – той се движи. Казватъ: „Падналъ". То е движение, когато човѣкъ се простре така на земята. Трѣбва да хване всичкитѣ сили здравето, казва: „Ти трѣбва да се подчинявашъ на любовьта, нищо повече". (Нѣкой) казва: „Той се простря на земята". Ако е за простиране – нищо нѣма да стане. Онзи човѣкъ, върху който си се простърѣлъ – да оживѣе. Щомъ се прострешъ и той не оживява, твоето простиране (е) както, когато женитѣ простиратъ платното да изсъхне. Азъ съмъ констатиралъ, (че) вие, като стоите, сте доста богати. Имате много работи, но като излѣзете на пазаря, не вземете златнитѣ монети, но взимате медни. Скѫпоценнитѣ работи ги оставяте въ васъ. Нѣкой пѫть трѣбва да вземете златни монети. Турете въ джобоветѣ си една звонкова монета. Дето и да дадете, монетата ходи – нѣма да стои тамъ. Едно дете, като иде да купува ябълки – то ще извади пари, златни ще даде. Като замине, гледатъ – паритѣ ги нѣма тамъ. Тогава се познаваме. Като продадемъ ябълкитѣ нѣкому и паритѣ ги нѣма, казваме: „Той е светия". Да бѫде благословенъ. Азъ се радвамъ, че светията (е) дошълъ, златото отишло на друго мѣсто. Туй злато, което светията (е) платилъ, то ще дойде въ тебе. То се превръща, то е динамична сила, която става динамична, влиза въ нашата мисъль, нашето сърдце – тя е истинска любовь. Онази любовь, която стои вънъ, въ хлѣба – и тя е добра. Ние се нуждаемъ отъ динамичната любовь сега въ свѣта.

Добрата молитва.

ХХ година
16. Лекция на Общия Окултенъ класъ

22 януарий, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ – София.

1941_01_22 Мощната сила II
лекция на Общия Окултен клас

МОЩНАТА СИЛА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – (Нямаме.) Изпейте една песен.

Хората мислят, че много знаят. Ако ви запитам преди 100 години къде бяхте или ако ви запитам след 100 години къде ще бъдете – не знаете. Ако влезете в една тъмна стая, ще ви кажат да четете. Че не може да четете не показва, че сте невежи. В тъмнината учен човек да сте, каквото знаете наизуст – може да го декламирате, но да четете – не можете. Условия нямате да четете. Казвам: миналото е тъмно и бъдещето е тъмно. В бъдеще ако имаш светлина – може да видиш какво ще ти се случи. За пример: често вие сте взимали билет за лотария. Една сестра като вземе, все казваше: „1 000 000 ако спечеля – ще скачам." Казвам ѝ: „Ще скачаш, ако спечелиш, ако не спечелиш – ще ходиш обикновено." Дойде после, казва: „Няма го милиона." Тя предполага. Тъмнина има, тя не вижда работата, не знае кой номер ще спечели. Има закон, който определя кой номер ще спечели. На бойното поле не отиват деца, отиват възрастни. Не отиват и стари на по 120 години, а отиват на по 21, 22, 23 години – те отиват на бойното поле. Защо е така? Защото те са най-здравите, най-способните хора. Вие сега ще кажете: „Ами ние, които сме остарели?" Кой ви е казал, че сте остарели? От къде ще докажете, че сте стари? Защото в себе си вътре ни най-малко не чувствате, че сте стари. Стари сте само отвън. Някои работи върху вас, върху лицето, върху мускулите и мислите, че остарявате, но туй остаряване не зависи от вас. Вие без да искате остарявате. Остарявате – значи не сте господари на положението. Ако някой силен човек дойде и ви хване за врата – наклонявате се. Ти не искаш да се наведеш, но други те натискат. Не може да станеш. Значи онзи, който те натиска, е по-силен. Какво ще се прави сега? Той може да те направи стар или млад. Като те отпусне – ти си млад, като те натисне – ти си стар. Сега има някой, който да ви натиска. Преди 10 години по-малко ви натискаха. Сега ви натискат повече.

Сега въобразете си, че това е цвят. Може да го критикувате колкото искате. Този цвят е нагоре. После – завързал е този цвят и току се обърне надолу, изкриви се. Най-после – дойде долу. Питам: кои са причините? Вие трябва да разбирате процесите, които стават вътре във вас. Този клон се навежда, понеже този клон става по-тежък. А по-тежкото се стреми към земята.

Сега всичките хора са заети само с ежедневните процеси. За пример: ставате сутрин, турите си обуща, турите си дрехи, ако сте чиновник или някой адвокат – вземете чантата, ако сте ученик – вземете книжките. Ще се облечете – отивате на работа. Каква работа ще свършите? Целият ден ще преписвате някой протокол, или някаква резолюция на основание на еди-кой си член от закона. Драган, Петко, Стоян не си платил дълга – осъжда го сега на три месеца затвор. Секретарят, адвокатът направят възражение и това ще препишете, след туй теглят една резолюция. Казвам: кое е важното сега? Толкова години вие се учите. Какво сте научили? Ако учихте музика, поне трябваше да знаете да пеете „Цвете мило, цвете красно“. Поне една песен да изпееш на свят. Ако след като си учил 10, 15 години и една песен на свят не можеш да изпееш, какво си научил? Сега мисълта ми не е да пеете, а да мислите. Най-важното нещо в света е мисълта. Човек трябва да мисли. С мисъл се разрешават трудните въпроси. Имаш някоя мъчнотия – чрез ума си ще я разрешиш. Има някакъв недоимък – чрез ума си ще разрешиш сиромашията. Болест имаш – чрез ума си ще я разрешиш. Искаш да работиш – умът ти ще дойде на помощ. Ще го питаш и трябва да знаеш как да го питаш. Вие как запитвате ума? Често има хора, които казват, че нещо им говорило вътре. Туй нещо, което им говори – те са самите. Разправяше ми един, имах един приятел, наричаше се Иван. Не (е) от тука. Той беше с особен темперамент. Като става – не обича да става изведнъж, но обича да се поглези. Казва: „Ха, Иване, стани, Иване.“ Той пак стои под юргана. „Брей, не ставаш, Иване. Стани, срамота е. Какво ще кажат хората?“ Той седи, седи и после дойде жена му и каже: „Иване, ха да станеш“ и Иван става. Докато той си казва – снизходителен е. Щом каже жена му да стане – вече Иван става, защото жена му е сръчна, ако не стане. Сутрин като станете, какво трябва да си кажете? Най-първо, като станете сутрин, забелязвайте как ставате. Децата, когато са сърдити, най-първо ще се надигне, няма да си надигне главата, а ще си надигне задницата. Ще се нагърби под юргана и ще започне да реве. Хубавото ставане (е), че като си снемеш краката – кракът ти да стъпи. Цяла наука е да знаеш как да станеш. Вие често иждивявате* голяма част от енергията си. Някой път стоите и мислите да станете ли или да не станете. После искате да гледате часовника – да станете ли или да не станете. (Някой) казва, че ако времето не е дошло – „пак ще си турна юргана отгоре“. После пак ще си светне лампичката. Тия работи да ги няма. Щом се събудиш – стани. Часовника не гледай. Ще си кажеш: „Слушай, ти трябва да мислиш.“ Ти научи ли се да мислиш? Аз наричам добър майстор онзи, който мисли, който никога не е блъснал крака си в някой камък. Ти по 4-5 пъти на ден тук-там удариш крака си в камъка – не мислиш. Човек, който мисли – той не си удря крака. Колко пъти вие си изгаряте ръцете? Преди няколко дни иде една сестра, иска да ми услужи. Казвам ѝ: „Аз ще си направя

работата.“ – „Аз искам да ти услужа.“ Половин кило мляко го бутна отгоре на печката. Казвам: „Понеже не съм поменувал умрелите – мляко им се яде, взеха ми го.“ Казвам: „Не съм подавал на умрелите.“ Тя казва: „Ще го събера.“ Хубаво, но друга беля направи. Тя, като се смутила, че го разляла на дрехата си. Казвам: „Чакай, не бързай.“ Изля млякото, направи една пакост на мене. Сега на дрехата го разля, която струва повече. Млякото струва 3-4 лева, носиш една дреха, която струва 700-800 лева. Чакай, не бързай, съблечи палтото, запретни ръкавите си. Човек трябва да се запретне. В живота има ред малки задачи, които са дадени, които трябва да се осъществят.

(Като) казвате сега, разсъждавайте. Имате единица, две, три, цяла магия е. Ако ти дадат една единица звонкови английски, как ще бъде халът* ти? Дадат ти единица и четири нули и ако са английски, как ще бъде халът ти? Какво бива, ако туриш четири нули след единицата? Това са 10 000. Десет хиляди, колко правят? Четири милиона правят.

На съвременните окултни ученици им липсва едно съществено правило. Не само тук, но навсякъде, където съм бил. Същественото им липсва. Например: мнозина от вас, когато се разболеят, мислят да има някой виден лекар в света да им помогне. Едно заблуждение е. Или мислят да има някой философ някъде за да им изясни някоя тайна. Всъщност онзи лекар, който ще ви излекува, той е вътре във вас. Медикаментите, с които ще ви лекуват и аптеката, е вътре. Лекар имаш, аптека имаш, асистент имаш – всичко е вътре. Като не разбираш – не уповаваш на своя си ум, на онова, което Бог ти е дал, но ходиш и казваш еди-коя си книга, какво е писано там. Какво е писано в книгите? Какво е писано в един роман? Ако романът е драматичен, аз вече зная какво е. Има един голям герой, има една голяма героиня – жена. Мъжът е на 25 години, жената е на 19 години. Героят има един стар баща, героинята има стара майка, имат братя и авторът ще образува една интрига. Младият момък, прати го баща му да купува нещо, и младата мома прати майка й да купи нещо. Срещнат се, погледнат се, не си вървят по пътя. Но той като си отива, обръща се, та я гледа къде отива. Тя като си отива, и тя гледа, и тя се обръща, изменя си пътя. Дотогава тази мома ходеше на училище, учеше. Сега момъкът като светия (ще) стане в ума й. Седи тя и е недоволна вече, пържи се. И той седи вкъщи, и той е недоволен малко. Защо са неразположени? Много естествено. Неразположен си. Щом като дойде някой – имаш разположение, но той има да взема 1000 лева. Като дойде той, даде ти полицата, защо си неразположен? Понеже иска от тебе – неразположен си спрямо него. Вече драмата се е образувала. Най-първо ти ще се молиш да отстъпи. Разправяше ми един: „Исках веднъж да бия една котка. Като влязох тя най-първо ми се молеше. Започна да мечи. Турих на ума си да я

бия. Виждах в езика ѝ да ми казва: „Извини ме, съгреших, нямах желание.“ Исках аз да я бия. Онази котка съзна, че искам да я бия и като се опери, погледна и казва: „Аз ще умра и ти ще умреш. Лицето ти ще направя като решето.“ Току отворих вратата да излезе навън. Видях, че ще се нахвърли отгоре ми, видях, че ще ми съдере лицето.“

Някои от вас искате да се борите с дявола. Мнозина герои има, които се борят с дявола. Не може да се борите с дявола. Вие борили ли сте се някога с дявола? Трябва да бъдеш майстор за да го изненадаш. Един съвременен учен човек един вълк идва в кошарата му. Той си купил изкуствена овца, която да се движи. Внесъл я вътре в кошарата си. Оставил той изкуствената овца в кошарата, а закарал стадото си другаде. Вечерта като се хвърлил този вълк, като натиснал овцата, та я натискал, мачкал и като я мачкал, оставил я и излязъл вълкът и казал: „Бамбашка* овца“. Трябва да имате изкуствена овца, която ще дадете на вълка, за да го турите в едно голямо противоречие. Като ухапе изкуствената овца вижда, че е яко това месо. Вие сте били малки деца. Как се заражда страхът? Казвате: „Децата са невинни.“ Като дойде (детето), отвори сладкото, яде и след като яде, веднага му иде на ум да каже, че не е яло. Майка му пита: „Кой (е) бутал гърнето?“ Той мълчи. Питам: защо детето не казва, че е бутало гърнето?

Често ние правим погрешки. Ти ходиш целия ден, говориш против този, против онзи – това не се позволява. Ти като говориш за Драгана, за Петка, за Стояна, ти не принасяш полза, но иждивяваш* онази енергия, която ти е потребна. Каляш езика си, каляш ума си, че еди-кой си не живее добре, че това бил, че онова бил, нареждаш цял поменик. Ти какво се ползваш, че е лош човек? Казваш: „Това не мога, онова не мога.“ Или да допуснеш (и) казваш, че вълкът изял овцата. Хубаво, това е негова работа. Един вълк, като изяде овцата, лош става. Човек, като изяде овцата, не е лош. Господарят, (като) заколи едно агне – в реда на нещата е. Ако един вълк го изяде – лошо е. Ако е лошо вълкът да яде овцата, лошо е и господарят да (я) яде.

Та казвам: като ученици умът ви не е свободен от противоречия, които съществуват. За пример: ако минете в една стая в съвременния живот, (но) въглища нямаш, дрехи нямаш, обуща нямаш, (а) гледаш – касата отворена, парите вътре, минеш, заминеш, пак се върнеш. Втори път пак ще погледнеш в касата, светят ти оттам. Искаш да ги барнеш. Започнеш да разсъждаваш: имаш ли право да вземеш или нямаш право да вземеш? Имаш право да вземеш, но заблуждението е там. Ти мислиш, че като бръкнеш в тази каса – ще уредиш работите си. Голямото заблуждение е там. Онова, което урежда живота всъщност – то не се намира отвън, то е вътре в тебе. Ако всички бихте се спирали в даден случай върху

мъчнотиите, за всяка мъчнотия, ако разбираш законите на ума си – ще намериш едно разрешение, ще знаеш как да се справиш с работите. Разправяше един американец, който отишъл в Африка на лов. Разправя своята опитност. Майка му казва: „Не ходи на лов.“ Той казва: „Една страст (имам), искам да ходя да науча нещо.“ Отива в Африка да бие особени екземпляри лъвове, тигри или змии. Разправя (как) един път, в голямата трева, иде един лъв на 4-5 крачки от него, готов да се нахвърли на него. Няма условие да вдигне пушката да го убие. Слуша гласа на майка си: „Веднага вземи кибритената кутия, драсни една клечка (и) ще се избавиш.“ Бръква в джоба, драсва кибрита, запалва се тревата, избягва лъвът. Значи не в пушката, но в кибритената клечка стои неговото спасение. Някой път разчитаме на своята пушка. Когато е за далече, при удобен случай на своята пушка можеш да разчиташ, но наблизо – огън ти помага. Казвам: трябва да предизвикате ума. Всичките мъчнотии не се разрешават по един и същ начин. Допуснете, че като вървите, по невнимание вие сте турили крака си в един капан и сте се хванали в капана. Как ще си помогнете? Единият ви крак е хванат. Как ще си помогнете? Вие трябва да знаете устройството. Тия капани са от две железа, които се събират и имат една пружина, която ги събира. Трябва да натиснеш със свободния си крак онази пружина, която стяга двете железа за да освободиш другия крак от мъчнотията, в която си влязъл. Да допуснем, че вие се хващате в един капан. Минавате някъде, кажат ви една обидна дума. То е един капан. Вие веднага кипнете. Питам: след като кипнете, какво ще придобиете? Представете си, че онзи, който ви е обидил, е по-силен от вас. Какво ще му кажете? Ако е по-слаб – може да го набиеш. Но той е по-силен от тебе. Какво ще го правиш? Представете си, че онзи е по-силен и той е способен на по-лоши работи, отколкото вие мислите. Та казвам: когато човек се намира в едно противоречие със себе си, какво трябва да прави? Да допуснем, че вашият джоб е пълен с червен пипер. Вечерно време някой апаш ти казва: „Горе ръцете!“ Нещо вътре ти казва: „Бръкни в джоба си, пък му дай от червения пипер.“ Аз съм ви препоръчвал – някой път из гората (като) ви посрещат, сестрите да носят от червен(ия) пипер, от този – лютия. Като ви рече – хвърлете в очите му. Най-хубавото оръжие е червеният пипер. Ти си върви, пък той нека си трие очите. Има един закон. Ако вие тръгнете вечерно време и си държите ума концентриран, може да има кучета да ви лаят – дръжте ума си назад, гледайте с ума си, кучетата никога няма да ви ухапят. Щом се захласнете – тогава ще ви ухапят. Всичките лоши работи в света стават, когато ние се захласнем някъде. Захласнеш се да си оправиш работите. На бойното поле излезеш, мислиш да си оправиш работата. Като излезеш, трябва да разгледаш най-първо цялата позиция, защото ще бъдеш изложен на онзи, картечния огън. Трябва да знаеш, че всеки един човек си има свои неприятели в света. Всеки човек си има неприятели. Няма защо да ги разправям, но врагове си

има. Питам: къде се родиха враговете на Христа? Казвате: „Добър човек." И добър да си – пак имаш врагове. Неговите врагове Го хванали и Го разпнаха. Добри хора ли Го разпънаха? Лоши хора Го разпънаха. Врагове имаше. Как трябва да се постъпи с тях? Най-първо имате един нож. Казвате: „Да видим тази работа ще можем ли да я разрешим с нож?" Христос погледна и видя, че двама души имат ножове. Той каза: „Няма да стане с ножове, може да стане по друг начин." Можеше 12 легиона да дойдат да му помогнат. Петър казва: „Имаме два ножа." Петър взе единия нож и с него удари едного. Иска да се бие. Не знае как да се бие. Удари човека, отряза му ухото. Казва Христос: „С рязане на уши победа не става в света." Той (Петър) му отряза ухото (на човека). А Христос му каза: „Тури ножа в ножницата. Тази работа не може да стане по този начин." Онова, което се крие във вашия ум, ако знаете закона – всичката сила Бог тури вътре в човека. Той трябва да я изучава, за да си помогне. В Индия има индуси, които ловят бисерни миди. Там има доста акули. Те хващат от тия хора, подобно на дервишите, които стоят и концентрират ума си и те държат акулите на три-четири километра. После, като излязат онези, те престават да мислят и акулите приближават (идат) и всякога може да нападнат. Онзи стои, с мисълта си ги респектира. Той като седи, плащат му индусите. Има такива факири, които ще ги хванат и той, докато е концентриран – всички тигри, лъвове, змии надалече стоят. Като престанеш да мислиш – идат веднага. Сега казвате: „Как става това?" Щом мислиш – ти си по-силен от мисълта на едно животно (и) то седи надалече. Щом твоята мисъл е слаба – то те напада. Винаги слабото се напада. И в живота 100 души смели хора с мисълта си могат да разпръснат хиляди на бойното поле и пак да ги изпоплашат. Хиляди хора могат да се изпоплашат – зависи от мисълта. И ние се изпоплашихме. Дойде сега инфлуенцата. Каква е тази инфлуенца? Силата на тази инфлуенца се дължи на убийствените мисли, които се образуват на бойното поле. Хиляди хора мислят да убиват, да унищожават. Целият въздух е пълен с такъв род трептения. Като дойде някоя инфлуенца – прикомандироват се човешките мисли. Казват сега, че инфлуенцата била по-лоша. Най-първо трябва да си създадат ограда. Тук можехме да държим инфлуенцата вън от Изгрева. Тази година нарочно я повиках да ви дам един урок. Най-първо я повиках върху себе си. Повече от две седмици се занимавам с нея, изучавам законите ѝ. Те са известен род малки същества. Като влязат – гъделичкат гърлото. Намират нещо за ядене. Дойдоха (и) казват: „Да си похапнем. Има доста затлъстели, мазнички братя и сестри. Да си вземем от тяхната мазнина. Туй, непотребното, ще го взема(м), ще го изядем, ще си заминем. Ще покашлят, малко температура ще имат, ще поотрежем оттук-оттам, ще похапнем, ще заминем – няма да направим никаква пакост."

Необходима е сега вярата. Човек може да се лекува с вяра, понеже целият мозък е силна електрическа батерия. Ако умът ви е силен, ако не сте разхлабили своя мозък, не разхлабвайте мозъка си с тревоги. Никога не се тревожете, за да бъде пълна главата с електричество, с тази енергия. Като дойде болезненото състояние, ти като изпратиш една струя към тия микроби – всички бягат. Електричеството, където мине – те бягат. Щом пуснеш тока, (а) имаш ревматизъм, щом пуснеш тока – те бягат. Всичките болести, като пуснеш този ток – (те) бягат. Ако мозъкът ти е женствен, знаеш (ли) какво значи женствен? Ти имаш вяра, но сам не вярваш в мисълта си, в това, което мислиш. Аз наричам силна мисъл следната: една американка, като страдала 12 години от неврастения, стотина лекари я лекували в Америка, чете в една книга какво може да направи вярата, какво може да направи човешкият ум. Като чете тази книга, прилага закона. Казва: „Здрава съм“ и става. Започва да шета. „Здрава съм“ – нищо повече. Повярвала вече. Казва(м): то става тъй когато сте гладен, пътували сте, отслабнали сте, не ви се ходи. След като похапнете, след 20 минути, 1/2 час, вече имате достатъчно сила да пътувате. Човешката мисъл е сила. Онова, което Бог ни е дал – трябва да вярваме в него. Ние казваме едно време какво (е) говорил Христос на хората, но Христос не само едно време е говорил, Той и сега говори. Майка, която обича децата си – те никога не умират. Майка, която се съмнява и се колебае, може да изгуби децата си. Ако една майка е заченала детето си с любов – детето не умира. Ако го е заченала без любов – детето умира. Казвам: ако майка(та) има отличен ум – туй дете ще бъде винаги здраво. То е осигурено. Няма да ви кажа кои са причините, дето умират хората. Но причините, дето умират хората, сме ние. И вкъщи често аз следя как умират. Синът казва: „Този нашият стар – да си замине вече.“ Човекът е 80-годишен, не е много стар. Най-малко 20 години може да живее. (Синът) казва: „Да си замине, да останем по-свободни.“ Малките деца казват: „Дядо да си замине.“ И започва той да чувствува това. Детето един ден казва: „Ще си върви.“ Дядото, иска – не иска, като му казват „Иди си, иди си“ (и) той трябва да си иде.

Та казвам: аз бих желал за в бъдеще, когато дойде друга инфлуенца, някаква друга болест – да може да се лекувате без никакъв цяр. Единственият цяр да бъде само топлата вода, чистият въздух и светлината – нищо повече. Някой път може да накуцваш така. Няма да казваш, че накуцваш. То е най-последната мода, аз опитвам тази мода. Някои от тия нерви на крака са толкова деликатни. Има едно чувство у човека. Когато хората не знаят как да мислят, те си създават своите нещастия. Двойникът, с който те са облечени, като е в тялото – той поддържа енергията и деятелността на тялото. Като не разбират – този двойник излиза и влиза. Когато излиза двойникът и влиза, и не се намества както трябва, следствие на това – страдаме. Като се върнем сутрин от своята разходка, която

правим, двойникът не се намества в тялото както трябва, но се намества, както не трябва. Следствие на туй разместване се зараждат болести в пръстите на краката. Вие искате по изкуствен начин да оправите работата. Ще накараш двойникът да излезе навън, че той наново да влезе и да се намести както са го направили. Тогава не може да се образува никаква болест. Този двойник е толкова чувствителен, (че) ако излезе три пръста вън от тялото, само като махне с ръка някой – вие ще чувствате, че са ви причинили голяма болка. Ще чувствате чрезмерна болка. Всички, които стават ученици или религиозни хора – двойниците им излизат навън. Не са господари на двойниците и затова тия хора много страдат. Като станат светии – стават много здрави. Никаква болест не ги хваща. Но докато станат светии – много страдат. Първото нещо: като си лягате – ще се помолите, че като излезете, двойникът ви да излезе през вратата. Някой път двойникът ви излиза през прозореца навън и се връща през прозореца, не през вратата. Христос казва: „Аз съм вратата и през тази врата трябва да влизате и да излизате." Ако двойникът ви влиза и излиза както трябва – вие няма да страдате. Ако не влезе двойникът ви както трябва – ще ви се случат много големи нещастия. Не само физически, но и операциите... В учението много учени все ги скъсват по единствената причина, че двойникът е излязъл – не може да функционира паметта на човека, забравяш. Трябва да наместиш двойника. Някои казват, че трябва човек да възприеме това, което Бог му е дал – да го цени. Ти не го знаеш. Казваш: „Що ми е дал Господ този живот?" Животът, който Бог ви е дал, дето вдъхнал Бог на човека дихание и той станал жива душа, аз наричам този живот двойник. Той трябва да влиза на място и да излиза. Сега молитвата, разсъждението – това са методи, с които двойникът на човека или неговата мисъл може да работи.

Та първото нещо, като се събудите сутрин – гледайте да бъдете добре разположен. Преди да легнете – ще се помолите. Може наново да заспите и пак двойникът да не може да влезе. Ако твоят двойник не може да влезе – не спи. По-добре е цяла нощ да останеш буден, да останеш в тялото, отколкото да се върне двойникът ти и да не се намести. Казват: „Умът да е на място." Ако сутрин умът влезе и се намести в мозъка както трябва – ти ще бъдеш здрав. Ако умът влезе и не се намести както трябва – целият ден си неразположен. Това чувстваш, онова чувстваш. Всички трябва да се молите умът ви да е на място. Не сега Господ да ви даде нов ум. Но вашият ум, който от хиляди години Бог ви е дал – да започнете да го оценявате, защото онова, Божественото, което Бог ви е дал – то е безсмъртието вътре във вас. Разчитам сега на вашия ум. Да разчиташ на своя ум, понеже Бог ти го е дал. Ще кажеш, че другите имат по-добри умове. Не се заблуждавайте. Вашият ум, който Бог ви е дал, е по-добър. По-добър ум от него не можете да намерите в дадения случай. На всеки човек умът, който има, е най-

добрият. Този ум, който ти имаш – той е предел на развитие, но неговите способности, чувства, които имате, силата – постепенно се развиват. Като се развива умът ти – ти ще видиш по кой начин Божественото в тебе ще расте. Ние виждаме малките деца. Ти ще разчиташ на Божественото, което те ръководи. Ти израстваш, израстваш, дохождаш на стари години. Пак ще разчиташ на своя ум. Сега туряме своето щастие извън нашия ум. Има ли душа? Има ли дух? Има ли сърце? Кое е човекът? Чудни са хората. Казват: „Човекът имал дух, душа, ум, сърце." Кое е човекът сега? Човекът е онова, на което умът помага, на което сърцето помага, душата помага и Духът помага. Духът и душата – това са два Божествени полюса. Пък умът и сърцето – това са полюси, между които помага Божествената енергия. Това е човекът. Наричат го личността, азът на човек или егото на човека. Ти съзнаваш, че си господар на нещо или че има кой да те учи. Душата и Духът – това са професори на личността на човека. Нито туй на съществото, което мисли, туй същество, дето е съзнанието, което възприема мисълта – то е човекът в дадения случай. На туй съзнание иде душата и Духът да помагат, на ума и сърцето. Ти, който съзнаваш – седиш. В тебе дойде твоята душа. Душата ти действа чрез твоето сърце. Духът ти действа чрез твоят ум. Духът ти направо не може да действа на тялото. И душата не може да действува направо. Душата чрез сърцето действува на тялото. И духът чрез ума действа на тялото. А пък само душата си има свой начин за действие на сърцето. Ти като човек ще възприемеш това благо. Човек е онзи, който възприема постоянно Божиите блага. Каквото го учат – той трябва да го върши. Човек сте вие. Съзнанието, което съзнава, че върху вас работи Божествения дух, Божествената душа работи, Божествения ум работи и Божественото сърце – те ви учат. Онова, което приемате – вие ще го прилагате. Аз съм ви говорил за вярата в света. В Америка има издадена една книга, отговор на един милион и половина молитви. То е един старец, който е живял 90 години. Има цяла книга дебела около 800 страници. Когато се молил – един милион и половина отговори имал. Авторът между много работи казва, че един ден имал нужда от една крупна сума. Но той никога не искал от никого пари. Помоли се и каквото му трябва – идва. То е човек, който поддържал 2000 деца. Нямат децата средства. Има средства и отвън. Той се помоли за тия деца (и) средствата идват. Един ден му трябва една сума, помолва се и идва англичанин и му казва: „Имам 500 лири, определил съм ги за благодеяние, да ги оставя на вас." Казва: „То е ваша работа, както искате." – „Имате ли нужда?" Казва: „Да ви ги оставя ли?" Мълчи, нищо не казва. Излиза, идва на другия ден и пак казва: „500 лири имам. Да ви ги оставя ли?" Онзи пак мълчи. На третия ден идва и казва: „Имате-нямате нужда, оставям ви парите да ги употребите както искате." Но сега ние не можем да повторим този опит. По същия начин няма да се случи туй. Мене ми разправяше един мой познат: „Досега, казва, не мога да си обясня как стана тази

работа. Един ден пътувам, трябват ми 10 лева, бръквам в джоба си – нямам пари. Съжалявам крайно. Бях се примирил вече. Трябваха ми 10 лева да се кача, да вървя по трена. Казвам (си): „Ще отложиш, ще вървиш пеш.“ По едно време бръкнах пак в джоба и гледам – 10 лева в джоба ми. И сега се чудя как съм бъркал? Имал съм 10 лева. Преди изваждах джобовете, обърнах ги и досега не зная откъде тия 10 лева дойдоха. Но туй и с нас се случва. Казва: „Аз си го обяснявам – може би тия пари са останали в горната дреха и джобовете са били задръстени там.“ Тук има един вътрешен промисъл в живота. Когато човек има нужда от нещо съществено – помощта ще дойде. Но човек не трябва да мисли. Ако мислиш – няма да дойде. Трябва да го забравиш. Казваш: „Няма да го бъде“ и като забравиш – бръкнеш, парите, които искаш – ще дойдат. Или от хляб може да имате нужда, или от друго нещо. Някой път пожелаеш да оздравееш и оздравяваш. Та казвам: разчитайте на ума си. Вътре в ума е вложен лек за болестите. Вътре във вашия ум е вложен онзи съветник, който ще ви покаже най-добрия път, по който трябва да вървите, как трябва да се обхождате. Всичко онова, което трябва, което човек трябва да направи, е вложено в него. Трябва да дойде някой да го научи. Ако дойде някой човек отвън, няма да ви донесе една книга, но ще разгърне книгата, която Бог е вложил в тебе. Ще каже: „Еди-коя страница.“ Той ще ти покаже пътя. Писанието казва: „Бог е вложил Духа си да ни научи.“ Бог е изпратил Духа си да ни научи, да покаже, че от памтивека Бог е вложил нещо в нас. Трябва да разчитаме, сега трябва да го изучим. Даже сега се показва кое е, каквото ще научим. Някой ходи да копае – не му върви. Ходил дрехарство да учи – не му върви. Насам-натам ходил, пък той за това не е роден. Той е роден за музикант, разбира музика. Може отличен цигулар да бъде. Казвам: не ходи с мотиката, но с цигулката. Някой е роден за художник – той разбира боите. Като вземе боите – рисува. Всеки трябва да се захване за това изкуство, което Бог му е дал и за което е роден. Ако си роден за дрехар – дръж дрехарството. Ако си за художник – за художник, ако си роден за лекар – стани лекар. Ще учите кой за каквото е роден да стане такъв. Никой да не става туй, за което не е роден. Та казвам: някои искат да бъдат красноречиви. Всички не сте родени за красноречие. Онези хора, които са красноречиви, другояче са направени очите им. Чертата на човека е там, в долната част на окото. Тази част показва дали речта е развита или не. Не всички могат да бъдат еднакво красноречиви. Всеки има по един ларингс, но на онзи, родения певец – другояче е устроен неговият ларингс. Казвам: всички имате по една дарба, която Господ ви е дал – туй го зная. Която дарба в тоя живот ако хванете – всичко ще ви тръгне напред.

Тук, преди повече от един месец, идваха двама млади – момък и една млада мома, която лекува брадавици. Тя имала брадавици и една стара

жена я излекувала, баяла й е. Тя слушала и запомнила думите. Тя лекувала само в събота, когато се разкапва луната. Тази баба бае и всичко изчезва. Момата, като дойде някой, на който ръката е посипана с брадавици, започне и тя да бае в събота и брадавиците изчезват. Казвам: дръж занаята – ще си изкараш прехраната. Тя не лекува понеделник или вторник, но само в събота. Тя лекува със сол, може да е крадена, може да не е крадена. Някои лекуват само с крадена сол. Пък тя лекува с крадена или некрадена сол в събота само. Който не разбира, ще каже: „Това е суеверие.“ Че вие всички сте суеверни. Нима като дойде един лекар и ти даде един лек, понеже ти вярваш в лекарството – помага. Не само с лекарства, но в бъдеще и без лекарства ще се лекуват. Ето, иде някой да го лекувам – няма да има лекарство. Ето как бих го лекувал. Да допуснем, че той е неврастеник. Ще кажа: „Направете му кюфтета от праз с брашно и масло. Да яде по три кюфтета сутрин, обед и вечер. 10 дена по три кюфтета да яде и всичката неврастения ще изчезне.“ Някой има разстроен стомах. По три супени лъжици от ряпа, само ще изцеди ряпата. Сутрин по три лъжици, обед и вечер. Десет дена като взема по три лъжици – ще си оправи стомаха. Което говоря аз работя, но законът има изключения. Един свещеник бил недоволен от Свети Никола. Той имал едно желание и бил недоволен, че Свети Никола не му помагал да си постигне желанието. Казва на Свети Никола: „Ще тръгна по пътя, ще напусна свещеничеството.“ Попска работа. „Ще ида по широкия свят да живея както зная.“ Ето, минава време, прикомандирова се един старец – Свети Никола бил. Казва: „Къде отиваш, синко. Какво искаш?" Казва: „Вярвах в Свети Никола. Толкова години работих, изгубих си живота. Тръгнах да си оправя работата.“ – „Синко, казва, много добре.“ Тръгват и двамата. Дошли до една къща и старецът казва: „Тук имам един приятел, една жена и едно болно дете. Ще идем при тях. Хем ще излекувам детето и те ще ни приемат. Утре пак ще тръгнем двамата.“ Отиват в къщата, доста богати хора били. Детето вече на умиране било. Свети Никола казва: „Дайте една стая, едно корито, дайте и детето.“ Детето (било) на около 6-7 години. Взема го Свети Никола, изтърбушва го, изважда червата, измива ги, нарежда ги пак. Всичко, каквото прави старецът – попът гледа какво прави. Измива всички части на тялото хубаво и започва пак да ги натуря на мястото, залепя всичко, духне и детето става. Казва си (попът): „Лесна работа.“ Той мисли, че вече (е) научил изкуството. Сутринта казва на Свети Никола: „Бързам, имам своя работа, напущам те. Друг път ще се срещнем.“ (Свети Никола) казва: „Добре, синко. Като се намериш на зор – може да ме повикаш. Въздъхни си само – ще дойда да ти помогна.“ Той отива на другото село, едно болно дете има и започва и той. Отрязва ръцете, изтърбушва детето и той измива всичките части. Нарежда ги пак, но не се залепват. Започва да въздиша. Дошъл Свети Никола, казва: „Не става тъй, синко. Трябва да се учиш.“

Пазете едно правило: човешкият ум без любов не може да работи. Онези предмети, които учиш, трябва да ги обичаш. Какъвто и да е предметът – дали е химия, физика, астрономия, каквото и да е в света – непременно трябва да имаш обич към този предмет. Здравето, ако не го обичаш – здрав не може да бъдеш. Мисълта, ако не я обичаш – мисъл не можеш да имаш. Доброто разположение, ако не го обичаш – добро разположение не можеш да имаш. Всичко онова, което искаш да го имаш, трябва да го (обичаш). Всичко онова, което търсим в света, трябва да го искаме с любов, понеже Бог е Любов – Любовта даром дава. Не всичко ще ни се даде изведнъж, но в даден случай онова, от което имаш съществена нужда – Той ще ти го даде. Сега всички започнете да учите с любов, да имате любов. Научете се едно нещо: да имате най-малкото доволство. Не да бъдете много доволни. Но да има нещо, (което) като направиш – да си доволен и целия ден да се радваш за едно малко постижение. Вярвайте в ума си, който имате. Вярвайте в сърцето си, което Бог ви е дал. Не се плашете. Като чуете ритъма на сърцето си – да се зарадвате. Ти като гледаш в огледалото главата, пак да се насърчиш, да кажеш: „Тази глава, която Господ ми я дал – с нея всичко можеш да постигнеш." Главата, докато я имаш – всичко ще постигнеш. Докато сърцето бие – всичко ще постигнеш. Че това е тъй – благодари на Бога. 72 удара на сърцето – те са елементарна сила.

Ха сега, коя песен да изпеем. Да изпеем Махар-Бену. (Изпяхме песента.) Махар-Бену не върви. Цигуларят свири едно, вие пеете друго. Трябва да вземете много вярно тоновете. Изпейте Тъги-скърби. (Изпяхме песента.) Инфлуенцата е разхлабена. Ако тръгнете – ритмично ще пеете, понеже това е движение. От ре започва движението. Ако вземете ритъмът право, може да пеете добре. Ако започнете да вървите полека – няма да върви. Ако искате да вземете правилно сол – трябва да имате хубав цвят. Ако нямате идея за хубавия цвят – няма да вземете сол вярно. Фа не може да вземете вярно, ако нямате ябълка да ядете съдържанието вътре. Ако ти не може да направиш една операция правилно, ти не можеш да вземеш ми. Да кажем – един оратор, който не може да направи едно движение красиво – той не може да вземе ми. Изисква се дълго време да се учите. Когато пеете вкъщи някои песни, създайте си един ваш метод за пеене. Щом хората може хармонично да пеят. Я да изпеем Давай, давай. (Изпяхме песента.) Като дойдохме до песента Давай, давай – по-добре върви песента. Старите сестри трябва да бъдат стари певици. Колкото минава времето – изгубват гласа си. В бъдещия живот ще ви накарат да пеете. Какво ще правите? Понеже всеки говори, който говори – може да пее. Все таки – може да пее, няма да бъде първокласен певец. Онези певци ги наричам гениални, талантливи. Един обикновен певец в духовния свят

стои по-горе от гениалния тук, на земята. Ако сте от обикновените, духовни певци. Та първото нещо: имайте вяра, слушайте се като пеете. (Учителя пее Давай, давай.)Да ти дават ли? И като не ти дават, като давам кой тон е по-горе – който дава или който взема? Който дава е по-високо. Който взема е по-ниско. Ти си беден човек, искаш да пееш за сиромашията си. Как ще ми изпееш песен за сиромашията си? Можете ли да ми съчините? Ако ми изпеете 20 лева съм готов да ви дам. Я попейте: я, сестра-сиромашия, откакто си дошла вкъщи – всичко обърна с главата надолу. Какви певци ще станат от вас? Вие сте скромни, криете таланта. Понеже ако ви знаят – няма да ви оставят на свобода. Понеже искате да си почивате – скрили сте се. Иначе от целия свят ще пращат да ви викат да пеете. Имате доста музика, само че трябва да се развива музиката. Най-първо трябва да се освободим от мисълта, че не може да пеем. Не питайте дали можем или не можем. Най-първо се изисква една музикална мисъл. Не може човек да пее, (когато) в света има студ. Когато ще пееш, трябва да бъдеш разположен, да си отоплиш салона. Щом се съмняваш – не пей. Трябва да имаш вяра, че можеш да пееш, трябва да си отоплиш салона, трябва да имаш известна топлина. Един певец за да пее добре, трябва да почувства топлинка под лъжичката долу и малко топлинка на гърлото. Щом на гърлото е студено – и на лъжичката е студено. Ще пее, ще кряска. Щом почувства малката топлинка – може да пее. Тази топлинка всичките певци я имат. Певицата, която пее хубаво, усеща един трепет. Нещо ѝ играе под лъжичката. Като излезе – пее. Като няма туй мърдане, този трепет – не може да пее. Тя усеща, че има разположение на гърлото, приятно разположение усеща. Другояче усеща, като че ли някой я хванал за гърлото – не може да пее. Първото нещо, като станете сутрин – попейте си. Попейте си, слушайте се, коригирайте се, докато ви е приятно. Не може да имате ясната мисъл, правата мисъл, ако не пеете. Ако бихте пели, да имате поне малка песен с онези тонове, които създавате – вие ще привличате известна енергия, която от никъде не можете да вземете. Ако човек пее хубаво – той винаги е здрав. Не може човек да пее хубаво, или да боледува, или да му се случи някое нещастие. Когато му се случи някакво голямо нещастие – ще има дискордиране. Не е добре разположен. Щом е добре разположен – всичко върви добре. Първо: не допущайте дисхармонични мисли. Нагласете се и пейте. Никога не казвайте: „Аз не мога да пея.“ Да кажем ти си гладувал три дена. Кажат ти: „Пей! Ако изпееш хубаво една песен, обикновена една песен – ще ти дам един обяд. Ако изпееш хубаво – ще ти дам топъл хляб и сиренце, по български.“ Ако пееш обикновено, ще изпееш средно – малко сух хляб и сухо сирене ще ти дадат. „Ако изпееш както не трябва – ще ти дам сух хляб без сирене.“ Сега като пеете, гледайте топлия хляб и сиренето да е там. Много трудно е да се пее. Ние седим в един свят на постоянна дисхармония, караница, лоши мисли. Как ще пеем? Нямаме красиви мисли. За да пее, човек трябва да

има красиви мисли. Ние осакатя(ва)ме гърлото. Туряме тия трептения, които са груби.

Щом дойдем до любовта, любовта тонира – тя ще ни даде тия трептения на любовта. (Някой) казва: „Трепери ми сърцето.“ Колко трепет трябва да има сърцето? Когато сърцето трепери добре – ти, ако бутнеш оловото – злато става. А пък когато сърцето не бие добре – като бутнеш златото, олово става. Магия има. Ако срещнеш един човек, на когото сърцето бие добре. Тия хора, които се влюбват, каква е любовта в света? Любовта, където мине – всичко превръща в здраве. Някой човек гледаш – сухо дърво. Като мине любовта, той веднага се оживи, листа пуща, цветове, оживява този човек. Няма нищо в света по-мощно от любовта. Любовта внася светлина на ума, топлина на сърцето и човек става силен. Не го е страх от нищо. Достатъчно е само да я зърнеш. Това аз го наричам онова – вечното слънце на човешкия живот. Сега може да се говори тъй, но ще каже някой: „Покажи ми.“ Какво може да ви покажа? Как може да ви покаже човек любовта си, кажете ми? Може да ви каже, може да ви напише „аз ви обичам“ – всичко туй. Аз (ще) напиша с черни букви, (ще) наредя тия думи – от де ще ми повярваш? Как ще ми повярваш, като четеш моето писмо? Ще посадиш цветя. Като четеш писмото ми тия цветя ще израснат, ще цъфтят. Ако ти носиш едно любовно писмо и спреш при една суха чешма като започнеш да четеш – водата ще дойде, чешмата ще потече. Ако си в тъмна стая и четеш писмото на любовта – ще дойде светлината. Ако си при някой умрял като четеш писмото – той ще оживее. Те са неща, за които са правени проверки. Илия правеше проверки. Чудеса. Разправят – дойде жената, хвана го и казва: „Няма да пращаш слугата, ти ми обеща, даде ми това дете, няма да ми го вземеш. Ти ме лъжеш.“ Като го хвана, Илия отиде с него, влезе вкъщи и той се простря върху детето и като стана – оживя това дете. Знаете какво значи да се простреш. То е движение. Онзи аероплан, като се простре – той се движи. Казват: „Паднал.“ То е движение, когато човек се простре така на земята. Трябва да хване всичките сили здравето. Казва: „Ти трябва да се подчиняваш на любовта, нищо повече.“ (Някой) казва: „Той се простря на земята.“ Ако е за простиране – нищо няма да стане. Онзи човек, върху който си се прострял – да оживее. Щом се простреш и той не оживява, твоето простиране (е) както когато жените простират платното да изсъхне. Аз съм констатирал, (че) вие като стоите, сте доста богати. Имате много работи но като излезете на пазара не взимате златните монети, но взимате медни. Скъпоценните работи ги оставяте у вас. Някой път трябва да вземете златни монети. Турете в джобовете си една звонкова монета. Дето и да дадете, монетата ходи – няма да стои там. Едно дете като иде да купува ябълки – то ще извади пари, златни ще даде. Като замине, гледат – парите ги няма там. Тогава се познаваме. Като продадем ябълките някому и парите ги няма,

казваме: „Той е светия.“ Да бъде благословен. Аз се радвам, че светията (е) дошъл, златото отишло на друго място. Туй злато, което светията (е) платил, то ще дойде в тебе. То се превръща, то е динамична сила, която става динамична, влиза в нашата мисъл, нашето сърце – тя е истинска любов. Онази любов, която стои вън, в хляба – и тя е добра. Ние се нуждаем от динамичната любов сега в света.

Добрата молитва.

16 лекция на Общия Окултен клас.
22 януари 1941 г., сряда, 5 ч. сутринта.
Изгрев, София.

1941_01_24 Метафизични разсъждения
лекция на младежкия клас

МЕТАФИЗИЧНИ РАЗСЪЖДЕНИЯ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? („Имаме.“) Каква? („Контраст между смеха и плача.“ Прочете се темата.)

Каква е разликата между контра и противоположно? Българска дума има и английска дума има. Една българска дума може ли да я схванете? По какво се отличава един българин от един англичанин? В химията по какво се отличава кислородът от водорода? По какво се отличава азотът? Има едно качество, по което се отличава. Кислородът се отличава от водорода, кислородът е много сприхав. Водородът е раз[по]ложен, мек е той, политика има в него. Най-мекият е той. Като влезе някъде, масло образува. Кислородът, като му дадете правото, запалва света, не мисли. То са наши схващания. Темпераментът му е такъв. Като дойде до горенето, насъсква всичките, съсипе къщите. Как мислите, той като погледне, приятно му е, че къщата е изгоряла. Един затвор като изгори – затворниците няма ли да се радват?

Всичките хора разсъждават статически. Всяко едно статическо положение произвежда страдание. Седите на стола. Като ви дигнат, пак ви е неприятно. Щом ядете някой път, имате статическо положение, пак ти е неприятно.

По какво се отличава един българин от един англичанин? Различават се. Друг е черепът на българина, друг е черепът на англичанина. На българина черепът е доста дебел, на англичанина е малко по-тънък. Напредъкът на душите се познава по броя на трептенията. Българинът има особен брой, англичанинът има особен брой, французинът има особен брой. Всичките по броя се отличават. Колко точно – ще позная българина. Не е потребно да знаете какъв е броят на българина. То остава велика тайна на природата, древна тайна.

Сега казвате: „Кое в природата е знайно?“ Кое е знайно, реалността или сянката? Те са вече научни работи, физически работи. Може ли да дадете един научен факт? Хлябът е един научен факт. Като се нахраниш, то не е научното състояние. Хляба може да го обръщаш, да го пипаш, да го обръщаш насам-натам, да го гледаш. Като си се наял, не може да го

обръщаш, не може да го видиш. Хлябът сам по себе си, като го видиш, произвежда нещо в тебе. То е друг въпрос. Чисто обективно гледам. Гледам тебешира. Като напиша думата любов, това любов ли е? Казва: „Туй е любов.“ Къде е любовта? Любов без ер малък (Според правописа, прилаган между 1899 и 1945 година) не може ли да се пише? То са езикови правила, нямам нищо против тях. Love – англичанинът го написал с четири букви. Българинът го написал с други букви. Англичанинът започва много добре. Той отгоре надолу слиза, отгоре се спуща надолу. Като те хване, не те пуща. Като дойде до средата, любовта му е материалистическа – обича, но все иска да вземе нещо. Като го вземе, разширява го. Българинът, той излиза отгоре. Като дойде любовта, той ще се покаже, че е щедър, навсякъде дава. Англичанинът, който носи любовта, е икономист, икономисва. Българинът се отваря, дава. Онзи казва: „Всяко нещо на място.“

Сега това не са научни работи, те са практически работи. Че се е влюбил някой, това не е наука. Едно животно, като се влюби, и един човек – знае толкова, колкото животното. Сега вие мислите, че човек знае за любовта нещо повече, отколкото животните. Не е вярно, животните знаят, колкото човек знае. Едно животно, като се влюби, става тъй меко, както човекът. Те, като се влюбят, омекват. Като изгубят любовта, стават твърди. Всичката онази материя, която е мека, се е влюбила. Всички онези, които са твърди, изгубили любовта си. Това са метафизически работи. Това не са научни работи.

Сега вие се смеете и казвате: „Ние сме яли попарата на любовта.“ Каква попара на любовта сте яли? Някой говори за попара на любовта. Ако аз дам меню, може да направите любовна попара? Но специално който прави, за себе си я прави, за другите не може да я направи. Казва: „Забърках една попара, но за себе си.“ Любовната попара се яде, но бързо. Ти не може да чакаш. Като я направиш, трябва да я ядеш. Някой път много гореща е попарата на любовта. Като я ядеш, изгори устата. Това не е научна работа. Това е стилописание, поезия. Пезията е римуване на помирение на противоположностите. От единия бряг до другия да минеш, това е наука. Да мислиш, значи да слезеш, да вземеш нещо и минаваш през моста – Н. При мисълта трябва да излезеш горе. Що е мисълта тогава? М. Да мислиш значи два пъти да слезеш, един път да излезеш. То е мисъл. Човек, който два пъти не слиза и веднъж не се качва, не може да мисли правилно. Тук се ражда противоречието: защо два пъти да слезеш и веднъж да излезеш горе? Под думата два пъти слизане разбирам – човек мисли, който освобождава хората. Да освободиш човека веднъж и да слезеш втори път да го освободиш, туй подразбира. Не може да мислиш, ако не освободиш себе си. Имаш едно противоречие в себе си. Ако ти не

може да се освободиш от противоречието, ти не мислиш. Всякога мисълта е права и силна, когато освобождава.

Да допуснем сега, че си изгубил десет лева. Какво се разбира, че си изгубил десет лева? Ти си изгубил, друг ги е намерил: имаш минус десет и плюс десет. Този, който изгубил десетте лева, изгубил ли е нещо от себе си? Този, който е намерил десетте лева, придобил ли е нещо? Привидно е придобил десет лева. Ако са звонкови, тежат. Колко тежат десет сребърни лева? Втория път намерете една българска десетолевка и вижте научно колко тежи. Аз се занимавам чисто психологически.

В някой разговор ти влязла мисълта, че някоя дума е уронила твоя престиж. Кажат ти: „Ти не разбираш." След като раздвижите този въздух, има ред трептения. Казват: „Ти не разбираш." Веднага в тебе настане едно психологическо състояние. Или, ако турим плюс, каже: „Ти разбираш." Всичкото е тази отрицателна частица не. Туй съединение произвежда един психологически момент. Сега под думите „ти не разбираш", какво искаме да кажем? Имаш двама приятели. Казват: „Ти не разбираш работите." Ти ги разглеждаш от особено гледище, не ги разбираш да влезеш в положението. Да допуснем, че си вързан с едно въже. Твоят приятел иска да те убеди, че не си вързан, казва: „Ти се заблуждаваш, стани." „Ти не разбираш моето състояние. Ти, ако си в моето състояние, ще разбереш как седи тази работа." Значи, щом влезеш в положението, добре разглеждаш състоянието на един човек. На един човек трябва не само да му дадеш храна. Ако не разбираш, ти веднъж ще му дадеш храна. Щом го обичаш, ти се интересуваш тази храна да я възприеме. Той като яде, като че ти ядеш.

Закон съществува в природата: ако ти преподаваш някому един предмет, ако го добре преподаваш, той те разбира. Онзи, комуто преподаваш, печели и ти печелиш. И двамата печалба имате. Да кажем, вземаш уроци по музика. Ти разбираш музиката. Учителят е доволен и ти си доволен. Преподават ти музика, ти не разбираш. Учителят е недоволен и ти си недоволен. Казваш: „Не знае как да предаде." Ти разбираш, че той не може да предаде тъй, [че] да го разбереш. Има противоречие. Защо не разбираш, аз зная причините. Учителят е плюс и ученикът е плюс – не се разбират. Учителят е минус и ученикът е минус – не се разбират. Това са математически работи. Какво означават плюс и минус? Плюс значи да събереш две единици. Какво отношение има сега плюс? Турят, че учителят турил плюс. Не знае как да преподава. То е математическо понятие. Или минус. Двама души – единият е плюс, другият е минус. Какъв е характерът? Ако турите някого в черупка и той има сила да разчупи черупката, той никога не седи в черупката. Минусът, като го затвориш,

казва: „Няма какво да се прави.“ Седи в черупката, седи в затвора. Всеки човек, който чака, е минус. Всеки човек, който пръска черупката, е плюс. Пъпката, която не цъфти, е минус, Пъпката, която цъфти, е плюс. Кое е по-хубаво сега? Има друго отношение. Ако пъпката цъфне навреме, този цвят е на място. Ако не цъфне навреме, процесът е неправилен. Туй състояние на тия две линии – Л – това е плюс. Но то е метафизическо вече. В нас има едно активно състояние. Щом влезе в тебе кислородът в тази форма, ти ставаш активен. Щом влезе азотът в тебе, ти не се проявяваш, ти изследваш, изучаваш нещата. Щом влезе въглеродът – ти си търговец, готов си за всички предприятия, готов си навсякъде да гледаш. То са метафизични разсъждения, не са научни. Щом вле зе кислородът, ти станеш много активен. Това е метафизично разсъждение.

Да допуснем, че вие сте цигулар. Научен факт е, че вас ви е потребен хляб. Сега трябва да се определи какво количество храна ви е потребна. Казвате: „Научен факт е.“ В дадения случай колко хляб е потребен за човека? Като е гладен човек, колко хляб трябва? В природата имате едно шише от едно кило. Вие може ли да турите повече от едно кило в шишето вътре? Туй шише е направено от стъкло, не може да турите повече. Но ако имате едно шише, направено от гума, тогава в туй гумено шише може да турите повече, точно толкоз, колкото трябва. Но понеже е направено от гума, разширява се.

Казваш: „Преядох.“ Малко повече ял, защото разтяга се стомахът. Лошото храносмилане седи в туй, че като се тури много храна, напълни се, няма празно място да започне да функционира. Стомахът мяза на физхармоника, започва да се свива и разпуща. Като се свие, обръща се храната. Цяла музика е. Като се запуши, че не може да се свие, тогава ти стане тежко. Като няма свиване, храносмилането не може да стане редовно, ти си неразположен. То са метафизически работи. Ти не си виждал стомаха. Може да се наблюдава. Стомаха може да наблюдаваме как работи приблизително. Прави едно движение, че храната, която е вътре, се повръща навън.

Казвам, ти тепърва има да изучаваш онзи истински порядък, който съществува в природата. Всичките хора страдат от безпорядък. Ти ядеш в безпорядък, спиш в безпорядък. Не ставаш навреме. Вие не сте правили опити да ставате точно навреме. В колко часа ставате? Някой път ставате в четири, някой път в четири и половина, пет, шест. Някои стават в десет часа. Тези, които стават в четири – законът работи в тях. Той е работник, трябва да става в пет. Който става в десет – работите му са по-уредени, не е чиновник, свободен е. Дигне юргана, пак го тури. Питам, кое положение е най-хубавото, в четири часа ли да станеш, в пет, шест, седем, или в десет?

В природата всеки човек си има свое предназначение. Ние работим, правим нещата не на своето време. Всичките противоречия в света произтичат, че не може да намерим времето, нищо повече. Нещастие е, когато не може да попаднеш в онзи ритъм на живота, който носи всичките блага. Ако ти ставаш сутрин, когато слънцето изгрява, има малко да придобиеш. Ако ставаш, когато залязва, няма какво да придобиеш. Имаме два момента – един момент, [в] който ти приемаш, в другия момент ти се лишаваш от туй благо. Природата постоянно ни дава. Пак метафизично схващане.

Например, ако сутрин слънцето изгрява от изток, дойде в стаята ти, влиза светлината. Но туй слънце през целия ден дава ли? Може да минат три–четири часа, веднага слънцето се изменя. Залязва най-после, престава да дава от своята светлина. Значи в дадения случай има един ред, в който слънцето до известно време ще дава, след туй престава да дава своята светлина. Не че слънцето няма разположение, но то е така разположено материално, че слънцето не е в състояние да ти дава храна. На другия ден в същото време пак – ще има една малка разлика. Лятно време и зимно време дава ли слънцето еднакво светлина? Сега туй се отнася до онзи неразумен живот. Ако ти си под влиянието на разумното слънце, което озарява хората, ще станеш разумен. Щом като не си под неговото влияние, не може да придобиеш тази разумност. Вземете един учител, който е просветен и учен човек, вие ще научите нещо от него. Ако учителят, който ви преподава, е сам невежа, не може да ви предаде нищо. Ако имате гениален учител по музика, ще ви предаде нещо. Обикновеният учител нищо няма да ви предаде. Трептенията на гениалния учител са други, трептенията на обикновения учител са други. Ако имате един гениален ум, ще приемете повече. Ако имате един обикновен ум ще приемете по-малко. В даден случай имате гениален учител – плюс ГУ. Имате гениален ученик – минус ГУ. Ако ученикът е гениален, плюс, двамата не може да се споразумеят. Щом и двамата са плюсове, не може да се споразумеят, и двамата са учители.

Та ако ти не разбираш онова състояние да възприемаш знанието, ще помните, че ти не може да бъдеш учител, докато не си възприел. Хората не се раждат учители. Раждат ли се учителите? Раждат се ученици. Отпосле стават учители. Учителят, и той се ражда. Аз веднъж слушах един учен американец, който предаваше по психология. Той разправя: „Когато бях на трийсет и две години, като станах един ден, проблесна идеята в ума ми. Дотогава имах смътно понятие. На трийсет и две години като станах, разбирам работата. Нещо в мене влезе, започнах да мисля, че тази работа

[я] разбирам. Дотогава се колебаех в своите възгледи. Като станах на трийсет и две години, не се колебаех в своите възгледи.“

Та казвам, има състояния, в които човек трябва да се роди. Ти, ако не се родиш, памет не може да имаш. Има обикновени хора, талантливи хора и гениални, паметливи. Някой път паметта не е вярна. Гледам мнозина – като цитират, някои цитират много вярно, някои цитират свободно. Да допуснем, че някой гениален човек е писал нещо и друг цитира от гениалния. Ти си близо до истината. Да кажем, някой велик човек е писал и някой цитира, каквото писал. Трети цитира втория. От третия ти цитираш. Вие сега цитирате Евангелието, че Христос така е казал. Но то не е вярно, някой евангелист писал. Тогава някой казва: „Ако човек не се отрече от себе си…“ Как ще се отречеш от себе си? Кой ще се отрече от себе си? Ти си едно малко детенце, което си ходило с едно малко шишенце за вода. Станал си на една година, със същото шишенце ходиш. Но като станеш голям, със същото ли шишенце ще ходиш да си губиш времето? Това шишенце сто грама събира. Трябва да се откажеш от това малко шишенце. Ако отиваш да пълниш това шише, времето, което иждивяваш, не отговаря на онова, което си придобил. Туй значи да се откажеш. Ако не се откажеш от дребнавия живот и не приемеш широкия живот, ти не може да бъдеш ученик. Туй е неразбиране. Казва: „Да се откажеш.“ Как да се откажеш? Да се откажеш от живота си. Да се откажеш от стоте грама. Вземаш друго шише от пет или десет килограма. То е новият живот. Вече има смисъл.

Вземете един метод по музика. Ти всякога „до“ не може да го вземеш вярно. Има музикално време, когато може да го вземеш вярно, но има време, когато не може да го вземеш вярно. Относително може да го вземеш, но не са верни тоновете. Има време, когато може да вземеш вярно тона. Щом ти вземеш вярно тона, ти имаш вдъхновение. Вдъхновението се дължи на правилно вземане на тона. Една мисъл ако не може да вземеш правилно, не може да имаш вдъхновение. Един тон ако не вземеш правилно, не може да имаш вдъхновение. Гениалните хора имат вдъхновение, талантливите имат отражение, обикновените хора имат копието. Аз наричам гениални хора, които вземат правилно, вярно тона. Това са хора, които схващат правата посока, от извора вземат нещата. В този смисъл всеки народ е гениален. Ти може да бъдеш гениален, но работата е да спазваш тази гениалност, да знаеш, че през целия ден не може да взимаш „до“-то така. Ето аз какво разбирам психологически. Понеже тонът „до“ е свързан с ограничително състояние, в което природата те е ограничила и ти дала възможност, че ти точно навреме трябва да се освободиш, ни по-рано, ни по-късно. Ако се освободиш точно навреме, ти си гениален. Яйцето, когато се излюпи точно навреме, то е

гениално. Когато една идея дойде в тебе точно навреме, когато да ти бъде полезна, ти разработваш тази идея.

Разсъждението е изключено, защото разсъждението е процес на пипане в Божествения свят. Да разсъждаваш значи да пипаш. Тъй го считам, защото процесът да разсъждаваш е гениална работа. В Божествените неща е пипането без разсъждения. Аз зная, като отивам, ще издържа изпита или не. Никакво разсъждение не ми трябва. Зная сто и един процента, че ще издържа изпита. Ако държа изпит и ще ме скъсат, пак зная сто и един процента, че ще ме скъсат. Това е метафизика. Не може да го докажеш, туй го чувстваш. Ти всякога чувстваш, че нещата стават. Ти чувстваш и туй, което чувстваш, ще стане. Каквото и да стане, то е добро. Вдъхновението, което чувстваш, то е за добро. Чувстваш, че ще се разболееш, за добро е. Защото [теб], като здрав човек, те карат да работиш с мотиката, с търнокопа, с лоста. Един ден се разболееш, отслабнеш, хората дойдат, станат снизходителни. Какво лошо има, де е лошото в разболяването? Ти, като си бил здрав, трошил си камъни. Като се разболееш, станеш миротворец, пускаш чука. Камъните казват: „Този човек поумня.“ Ние считаме: всеки човек, който руши камъни, е идеален човек. Вземеш някоя книга, казва: „Пиши.“ Начерни книгата. Какво ще пише? Кое е по-хубаво в дадения случай, да черниш или да не черниш? Ако знаеш да черниш, начерни книгата. Ако не знаеш, остави книгата бяла, не бутай. Сега казва: „Много добре начерни книгата.“ Защото, ако я начерниш, ще може да научиш нещо.

Сега да дойдем до онова, което природата върши. Ако един учител дойде? Според тази теория, че не му е времето, знаеш колко точност се изисква. Ако искаш да учиш, кое време трябва да станеш? Как предполагате, кое време музикантът може да учи „до“-то сутрин? От сутрин до обед имате плюс, всичките тонове са все плюс. От обед до залез имате минус. Човешкото съзнание е музикално. Ти, най-първо, ще се пробудиш. Щом съзнанието се пробуди, ти си взел „до“. Тръгваш по пътя, то е „ре“. „Ре“ показва пътя на движението, приятно ти е ходенето. Най-после, ще започнеш. По права линия няма да ходиш, ще направиш огъване. При тия малки огъвания да не губиш никаква енергия, това е „ми“. Да знаеш, че отдето минаваш, каквото придобиваш, ще вземеш нещо хубаво. Най-после, трябва да знаеш как да се облечеш хубаво. Хубавата мисъл, това е цъфтенето. Да знаеш как да цъфнеш, при какви условия. Казва: „Мисълта трябва да има съдържание. Трябва да има узрял плод.“ След като узрее плодът в туй съзнание, ти трябва да вземеш плода, да го вкусиш, за да видиш цялата гама. Всичките тези тонове – „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“ – ще ги погълнеш и ще ги опиташ дали правилно си ги взел, или не.

Какво разбрахте сега? Ако по този начин разсъждаваме, аз изучавам музиката. Музикант е онзи, който, преди да е взел тона, знае дали ще го вземе, или не. Онзи цигулар, който не е майстор, той не е сигурен. Като тури ръката, има страх, усеща, че не е вярно. Много тонове не са взети вярно. Понеже са майстори, някъде много бързо вземат тоновете, че правят глисандо, замотават ги. Самият музикант усеща, че не е взел вярно. Да кажем, вземеш някъде „до“ или „ре“, тридесет и вторини. Каква част от времето трябва да вземеш? Каква част от секундата съставя една тридесет и вторина? Колко тридесет и вторини може да се вземат в една секунда?

Цялата мисъл на човека е построена на един музикален ред. Човек, ако би знаел да мисли, да взема мислите правилно като тонове, не би бил нещастен. Човешките мисли не са наредени така, както трябва по закона. Вследствие на това имаме толкоз нещастия. Как ще докажем на някого, че една мисъл е права? Аз съм привеждал следния пример. Среща един турски дервишин един бей, княз. Казва му: „Направи ми една услуга, няколко пари ми трябват.“ Беят изважда кесията си с четири подразделения: има турски лири, меджидиета, черечета, грошове, десетачета. Казва му: „Буюрун.“ Дервишът взема десет стотинки. Казва: „Защо не вземеш една златна?“ „Не ми трябват толкоз пари, трябват ми само десет стотинки.“ Този дервишин има правилно разбиране. Ти, който не разбираш законите на природата, искаш да вземеш повече. Не ти трябват турски лири, защо ти са? За бъдеще тебе ти трябват само десет стотинки.

Кое е по-хубаво: да имаш един приятел да ти каже една дума или да ти каже десет думи, които нямат никакво съдържание? Кое е по-хубаво: да ти каже, че ти си добър или да ти разправя много работи? Кое бихте предпочели? Според мене най-хубаво нещо е да мислиш правилно. За мене има три момента, които са важни. Няма по-хубаво състояние от правата мисъл, няма по-хубаво състояние от правилното чувстване, няма по-хубаво състояние от правата постъпка. Да знаеш в даден случай, че мисълта ти е права, че имаш чувство, което е право и постъпката ти е права. По-хубаво състояние от тия важни работи няма. Всякога ние помним тия състояния. Затуй при сегашните условия човек трябва да се учи да мисли. По кой начин човек ще се научи да мисли? Трябва да вярва в себе си, не да вярваш в другите. Най-първо, трябва да вярваш на себе си, тогава да вярваш на другите. Или казано другояче: да вярваш на онова, което е Божествено в тебе. Тогава може Божественото да го проявиш навън. Аз, щом имам в себе си Божественото, аз зная. Слушам един учител, имам музика в себе си – имам Божественото, няма да вярвам [на другите].

Тогава зная как да слушам, когато ми преподават. Зная правилата, по които музиката се преподава.

Ще имате предвид – сутрин като станеш, ти не знаеш как да мислиш. Щом стане човек сутрин, той е свободен от всичките противоречия. Щом станеш, ти веднага започваш с противоречията. Противоречие в стомаха, противоречие в сърцето, противоречие в кръвообращението. Най-първо, трябва да се премахнат всичките противоречия: главоболие, сърцебиене, разстройство на стомаха. Всичко туй премахнеш. Сутрин като станеш, нямаш никакъв недъг. От всичко туй трябва да се освободиш. Трябва да знаете, че като си лягате вечерно време, трябва да затворите прозорците. Често човек оставя своя прозорец на ума отворен, слушаш и ставаш сутринта, имаш лошо състояние. Таман легнеш, стреснеш се. Отворени са прозорците. Някой път легнеш, заспиш, и сутринта станеш освежен. Ти си спал добре, понеже всичките прозорци са били затворени. Мислите ли, че ако в един съвременен параход се отвори някоя дупка под линията на водата, той [не] е изложен на една опасност? Вечерно време, като лягаш, никаква влага, никакви посторонни влияния от нисшия свят да не влизат да те безпокоят. Умът ти трябва да бъде свободен, да си починеш, онези работници в тялото да могат добре да си вършат работата.

Най-първо, човек може да направи следния опит. Вземете вие и дайте на едно дете около сто парчета скъпоценни камъни, направени от стъкло, и му кажете, че струват скъпо. Ако му вземете тия стъкла, цял въпрос ще стане в неговия ум. Представете си, че туй дете разбира кои са скъпоценни камъни. По какво се отличават скъпоценните камъни? По своята твърдост. Колко е твърдостта на стъклото? Шест или седем. Най-твърдият диамант има твърдост десет. Ако вие имате една мисъл и вашата мисъл може да се огъне или може да се направи рязка на вашата мисъл, мислите ли, че вашата мисъл е скъпоценна мисъл? Онази мисъл, която е скъпоценна, тя има най-голямата твърдост. Върху нея каквото туриш, с нищо не може да я счупиш. Никаква драскотина не може да направиш на една своя мисъл, която е скъпоценна. Никаква драскотина не може да направиш на едно свое чувство, което има тази твърдост. Онази мисъл, която се дращи от нищо и никакво, тя е обикновена мисъл. Разчитайте на вашата мисъл, която е скъпоценна. Една скъпоценна мисъл всякога може да бъде на ваша услуга. Положителните мисли всякога може да ви ползват. Мисли, които не са положителни, не може да ви ползват всякога.

Вие идвате в друго противоречие. Защо Господ създаде света? Ти трябва да имаш в Бога една вяра и любов непреодолима, която с нищо не се разклаща. Най-малките неща в живота те разклащат. Щом дойде едно нещастие, мислиш, че светът не е направен добре. Светът с главата надолу

да се объхне, да кажеш: „Онова, което Господ е създал, е разумно.“ Ако и цялата земя да се разклати, ти да останеш твърд, да кажеш: „Тя пак ще се създаде.“

Във вашия живот тия работи как стават? Някой път цялата земя е опушена, седиш в една тъмнота, казваш: „Свърши се всичко.“ Отчаял си се. Погледнеш, отнякъде току нещо дойде изведнъж. Този мрак се пръсне, ти пак се насърчиш. Цялата земя, цялата вселена пак се създаде. Психологически ние се заблуждаваме от лошите положения, които идат. Те са изпитания, те са сенки на реалността. Русите казват: „Колкото по-зле, толкоз по-добре – чем хуже, тем лучше.“ В цигулката в какво седи гениалността? Изпълняват едно мъчно парче. Един цигулар как изпълнява някои мъчни работи? Един художник рисува някъде. Ти се чудиш на онзи похват, на ония хубави линии или на онова тънкото разбиране, или на онази досетливост.

Казвам, вярвайте в онова, което е вложено във вас. Вярвайте във вашата права мисъл, вярвайте във вашите прави чувства, гениални чувства ги наричам. Вярвайте във вашите гениални постъпки. Достатъчно е да имаш една гениална постъпка за през цял живот. Достатъчно е да имаш едно гениално чувство. Не ти трябват повече. Другите нека бъдат талантливи, обикновени. Но да имаш една гениална мисъл е достатъчно.

Сега другото положение. Казват: „Не всички са родени.“ Всички са родени. На съвременните хора погрешката е там, че хората не са родени навреме. Всичката погрешка е там. Според мене много хора не са родени навреме. Да кажем, някой е марсианец астрологически, но не е гениален марсианец. Той ще дига скандал, дето иска. Не го води в един свят, дето трябва. Някой е юпитерианец, но няма положително благородство. Друг е венерин тип, но няма положителната любов. Той е меркурианец, но няма онзи похват на знанието, на мъдростта, за дребни работи се смущава. Или някой е сатурнов тип. Казват: „Лошо пише.“ Гениалният сатурнов тип е отличен за разсъждение, отличен философ.

Та казвам, човек правилно може да се роди. Майка ви може да не ви е родила навреме, но вие може да се родите навреме. Седите и разсъждавате. Казвате: „Как е възможна тази работа?“ Гениалните деца това го знаят, но тук най-учените хора не го знаят. Седиш в планината, дървата са сухи, нямаш кибрит. Казваш: „Сухи са дървата, хубав огън става.“ Учен човек си, ти си произвел огън. Колко часа ти трябва да произведеш огън? Ако би бил умен колкото един българин, да имаш едно огниво и кремък, тебе ти трябва един момент. Като извадиш праханта, запалиш. Аз съм наблюдавал. Някой извади огнивото, цъкне веднъж, два,

три, десет пъти, и запали. Друг извади, цъкне и запали, с първото цъкване запали праханта. Той е гениален – знае да цъка човекът. Аз да взема това огниво, може десет пъти да цъкна и едва ще запаля. Казва: „Ще видиш туй, което не си видял.“ Като цъкне, запали. Казвам, това не е прост човек. Този е майстор. Още с цъкването, и запали.

Та вярвайте в онова, което е във вас. Не вярвайте в онова, което е вън от вас. И в него може да вярвате. Най-първо, вярвайте в онова, което е във вас. То е най-ценното.

Вземете сега „до“. (Учителят свири български мотив.) Българинът възприема „ре“-то, понеже изходен път има. Той разсъждава, философия няма, и казва: „Много натегнато. Казваш, че ще се оправи, но кога?“ Туй е мотив на натрупано – съжалява, търси място. Казва: „По-широко, по-широко.“ Българинът, като не може да разреши, тогава… (Учителят свири българско хоро, свири тъжен български мотив.) Това е вече разрешението на въпроса. Ако вземете класическите песни, ако някой направи проучвания – да види как са поставени нотите, колко пъти се повтарят, в какво разнообразие, да види колко се повтаря „до“, „ре“, „ми“, понижения, повишения, каква част от времето вземат. Хубостта на един тон зависи [от това] какво време ще му дадеш. Ако дадеш стегнато време, какво ще придобиеш? Или ако вземете да разтегнете, или ако го вземете бързо? Каква идея се крие, когато бързаш? Светлината, която пътува, пътува с голяма бързина, понеже има голямо пространство да обхожда, няма време да чака. Даже тази бързина, с която пътува, е малка. Има още по-голяма бързина от [тази на] светлината.

Как бихте изпели вие: „Постигни всичко“? Думата ще е много материална, много груба. Е-то е разширение, е-то мъчно се взема. (Учителят пее: „Ти ще сполучиш всичко в живота.“) Като дойдем в пътя, в който се придобиват нещата, всички ще пеят еднакво. Ако не дойдем, не може. (Пее: „Ти всичко ще сполучиш в живота.“)

По кой начин ще сполучиш? Понеже вие имате такава идея предначертана, че сами се спъвате. Никога не трябва да начертаваме какво ще сполучим в даден случай. Бъди благодарен на онова, което имаш. Не си туряй никаква идея. Онова, което сполучиш – бъди благодарен, понеже може природата да ти е дала само семенце. Като го посееш това семенце, когато даде плод, като израсне, тогава ще разбереш. Дървото на ябълката не може да разбираш, дървото се разбира по плода. Онова, което ние вкусим при сполуката, то е реалността. Затуй не трябва да се обезсърчавате. Плодът, който опитваш, показва сполуката. Ти ще сполучиш в живота. Един ще сполучи да стане богат. Друг ще сполучи да

стане учен. Трети ще сполучи да стане красив. Друг ще сполучи да стане безсмъртен. Кой е сполучил? Който е добил живота и безсмъртието – да влезе в онзи живот, дето се изключва смъртта, само да има промяна, без да има умиране. Под думата смърт разбирам крайно разочарование. Ако се разочароваш в живота, то е смърт. Придобил си малко, считаш, че животът няма смисъл, няма цена в себе си. Безсмъртието подразбира: придобил си живота, доволен си от онова, което си придобил в момента. Всякога, когато човек е доволен от онова, което придобие, от своите мисли, от своите чувства и постъпки, то е безсмъртие. Туй, от което не може да го лишиш.

Изпейте сега „Ти ще сполучиш в живота“. Вие вътре го разбирате, отвън не е дошло. То ще дойде само по себе си.

„Ти ще сполучиш в живота“

Сега вие се съмнявате ще добиете ли живота. Животът е една непрекъсната сполука, възходяща сполука. Днешната несполука, то е едно стъпало за утре. Непрекъсната възходяща сполука е животът. Разгледан отвън, показва, че не сме сполучили. То е една стълба, по която трябва да се качваме. Безброй стъпала има вътре. Вярвайте, както малките деца. Не ви трябва много, малко ви трябва. На човека му трябва малко, понеже главата съставя една десета от тежестта на цялото тяло. Нему му трябва колкото му тежи главата. Като вземеш толкоз, колкото главата тежи, не се бой. Не искай повече. Искай туй, което сполучиш, да тежи колкото главата. Онова, което умът може да провери, онова, което сърцето може да провери, и онова, което тялото може да провери – то ти стига. Половин кило като туриш в стомаха, е достатъчно. Половин кило, една закуска е приятна. После, онова чувство, [което] си добил с езика, тъй като разглеждаш храната, тия съчетания са достатъчни. Толкоз, колкото умът е приел и колкото сърцето и тялото, е достатъчно в даден момент. Следния момент ще се измени. Мярка е туй. В даден момент благодари за три неща. Онова, което умът ти може да поеме – този ум всякога не побира едно и също. Сърцето втория момент ще побере повече, после ще побере малко, микроскопическо.

Големите работи и малките работи в природата си мязат. Великото в света, като слиза до малкото, счита, че има големи постижения. Малкото, като се качи до великото, счита качването за постижение. Голямото, като слиза надолу, постига. Малкото, като се качи нагоре, постига. Две постижения има. Малките хора постижения имат, като се качват. Големите хора постижения имат, като слизат.

Тъй щото, ако сте от големите, радвайте се, като слизате да постигнете. Ако сте от малките, като се качвате, пак се радвайте.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Четиринадесета лекция на младежкия клас
24 януари 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_01_26 Младият син
Неделна беседа

МЛАДИЯТ СИН

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета само няколко стиха от 15 глава от евангелието на Лука, от 11 до 25 стих.

(11) Рече още: Някой си човек имаше двама синове; (12) и по-младият от тях рече на баща си: Отче, дай ми дела който ми се пада от имането. И раздели им имота си. (13) И след малко дни по-младият син събра си всичкото и отиде в страна далечна, и там разпиля имането си с разблудното си живеяне. (14) И като иждиви всичко, стана голям глад в онази страна; и той начна да е в оскъдност. (15) И отиде та се пристави едному от гражданите на онази страна, който го проводи на полетата си да пасе свине. (16) И желаеше да напълни търбуха си от рошковите които ядяха свинете; и никой му не даваше. (17) И като дойде на себе си, рече: На колко наемници бащини ми изостава хляб, а пък аз мра от глад! (18) Ще стана да ида при баща си, и ще му река: Отче, съгреших на небето и пред тебе, (19) и не съм вече достоен да се нарека твой син: стори ме като едного от наемниците си. (20) И стана та дойде при баща си. И когато бе далеч още, видя го баща му, и смили се, и завтече се, и припадна на врата му и го целуна. (21) Рече му син му: Отче, съгреших на небето и пред тебе, и не съм вече достоен да се нарека твой син. (22) И рече баща му на слугите си: Изнесете вън най-добрата премяна и облечете го, и дайте пръстен на ръката му и обуща на нозете му. (23) и докарайте храненото теле та го заколете, да ядем и да се веселим; (24) защото този ми син мъртъв бе и оживя, загинал бе и намери се. И начнаха да се веселят.

Духът Божи.

Онези, които са чели Библията, казват, че Бог създал земята от нищо. Думата нищо разбира това, което не е. Казва, че от нищо създал света. Тогава, ако от нищо може да се създаде нещо, то то не е нищо. Казват: Нищо и никакъв човек, пък каква работа направи. Там е чудното. Вие виждате едно голямо дърво, например една череша. Туй дърво от нищо е станало, от една малка семка. Виж една семка от ябълка, пък от нея ще излезе едно дърво милиони пъти по-голямо. Как е възможно тази семка да

създаде това дърво? Кое е по-важно – семката или дървото? По някой път питат: Кое е по-важно – яйцето или кокошката? Може да разсъждавате, както искате. Ако обичате кокошката – кокошката е по-важна. Ако обичате яйцето – яйцето е по-важно. Туй, от което човек се ползува, то е важно. Сега у всичките хора има едно криво схващане. Казва: Аз тия работи ги знам.

Вземете кой да е европейски език – френски, английски, български, руски. Преди хиляди години тия езици имаше ли ги? Значи, френският си има свой произход. От кога се е появил в тази форма, в която сега съществува? Българският език в тази форма, в която сега съществува, той е отскоро. По-напред формите не са били такива, каквито са сега. Формата всякога означава някаква идея. Идейни работи се считат първичните работи.

Питат по някой път, откъде дошъл човекът. Казвам: От Божествения хамбар. Туй, което всякога е било, аз го наричам Божествен хамбар – оттам е дошло. Човек в тази форма, в която сега се проявява, тя е преходна. Адам, първият човек, когото Бог създаде, не знаеше да мисли. Той чувствуваше. Адам беше първият човек, в когото се пробуди съзнанието – започна да мисли. Обективният ум се яви в него, зароди се желание да проучва животните. Голям зоолог беше, то беше негова специалност. Бог прекара всичките животни пред него да държат изпит, да им тури имена и досега имената, които им тури Адам, останаха. Много учен човек беше. Хиляди и хиляди имена... Откъде ги измисли. Но това не беше още учение. Той не разбираше например ботаниката. Понеже той беше специалист зоолог, неговата другарка, неговата дъщеря Ева – наричам я дъщеря на Адама – взе друга специалност да изучава ботаниката. Тази ботаничка изучаваше всичките растения, изучаваше плодовете, опитваше ги. Само от плодовете на едно дърво не биваше да вкусва, понеже последствията са много лоши. Аз няма да ви разправям. Но плодовете на това дърво са отровни. Вас не ви интересува, какво нещо е отрова. Може да ви покажа, какво нещо е отрова, но вие ще я повърнете назад. Всяко нещо, което се повръща, то не ти трябва. Всяко нещо, което те ослабва, то не ти трябва. Всяко нещо, което отнема силата ти, защо ти е?

По някой път искате да знаете, какво нещо е грехът. За греха няма да питате. Като изучите всичко в света и като няма друго какво да учите, най-после да остане греха да го изучавате. То е последният предмет, който трябва да учите. В началото не ви трябва да изучавате, какво нещо е грехът. Колкото по-малко го знаете, по-добре. Греха кой от вас не го знае? Произходът не му знаете, но всички му служите. Не че искате да му служите, но тъй става, че вие без да искате, направите една погрешка.

Сега, например, казват, че някой човек е красив, някой е грозен. По какво се отличава грозният човек от красивия? В красивия човек има известна симетрия между частите на тялото. У него всяка част е на място. В грозния има една асиметрия, размесени са линиите; веждите са едната нагоре, другата надолу, чертите разбъркани; очите не са съразмерни – едното око е изкривено. Турците казват: Тебе гледа, мене вижда.

Туй, от което вие се нуждаете, то е реалното в света. В реалното е знанието. Всеки ден чувствуваш, че придобиваш по малко. Придобиваш нещо външно. Аз не считам придобивка, ако те срещне един човек и ти даде един килограм пясък. Нищо не си придобил, хабиш енергията си напразно. Придобивка считам, когато един човек,един брат те срещне и ти даде една семка; срещне те друг, даде ти друга. Тези семки като посадиш, ти вече придобиваш нещо. Колкото и да опитваш пясъчните зрънца, ти нищо не може да добиеш от тях. В живота имате един живот като пясъка, който понася всичкото нещастие на хората. Една млада мома си въобразява да се ожени, да роди дете, да стане майка. Отлична идея е да стане майка. На физическото поле няма по-високо положение да станеш майка. Ако родиш едно дете и то умре, второ дете не може да родиш. Започваш да пишеш история: Едно време имах едно дете, ангелче, хубаво, но умре. Разправяш на този, на онзи. Защо умряло? Господ го даде, Господ го взе. Децата, които умират, майките им не са ги родили, както трябва. Всичките деца, които не са родени навреме, умират. Деца, които са родени навреме, не умират. Знаете, колко малко хора има днес, които са родени навреме. Щом не ви върви – на време не сте родени. Сиромаси сте – на време не сте родени. Сега вие задавате въпроса: Защо навреме не сте родени? Да ви приведа примера, какво значи на време.

Един английски лорд, който имал 500 души длъжници, чудил се, защо Бог им дава толкова блага и защо не вярват в Господа. Защо Бог, Който толкова блага дава на хората, те не вярват. Аз ви предавам този анекдот – не зная дали се е случил, но ви представям една идея, която е вярна. Той дава едно обяснение в английските вестници, че през годината, в еди кой си ден, в еди кой си месец, в еди колко си часа, всеки, който дължи на лорда, да се яви – ще им прости дълга. Събират се 499 души и разсъждават отвън, какво искал да каже лордът, какви са подбудителните причини; дали има някаква цел да ги изпитва дали са честни платци? Най-после иде един беден човек и казва: Тук ли е къщата на лорда? Хлопа и влиза. Лордът затваря вратата; онези остават вън да философствуват. Гледа като англичанин, минава времето. От 500 души само един се намерил да вярва и да влезе.

Сега всичките хора са като тия длъжници на лорда, питат: Какъв е смисълът на живота? – Смисълът на живота е да живееш щастливо, здрав да бъдеш, богат да бъдеш, да бъдеш учен, да бъдеш силен, добре да ядеш, добре да спиш, добре да живееш с хората, да се не караш и да помагаш на всички. Казваш: Че какво да правя? – Ще ядеш, няма да преядаш. Сутрин, преди изгрева на слънцето, няма да ядеш като животно. Като изгрява слънцето, с първия лъч, вземи си закуската. Още като изгрява слънцето, да ознаменуваш твоята закуска. Не зная колцина от вас закусвате, като изгрява слънцето. Няма нито един от вас – така предполагам. Обеда да си вземете точно, когато слънцето минава меридиана. Вечерно време, преди да е залязло слънцето, да си вземеш вечерята. Туй вие не го правите, нито на обед, нито на закуска, нито на вечеря. Някои вечерят в 10, или в 9 часа. Туй не е голямо зло. Аз може да се примиря с това. Понеже сутрин вие ядете след изгрева, то в този момент слънцето изгрява за някои – вие ядете, пък други ще се ползуват. Ти сутрин като ядеш навреме, ти се ползуваш от яденето; като ядеш не на време, ти ядеш, пък други се ползуват. Тъй щото вие правите услуга. Гледайте поне като ядете, някой да се ползува от вашето ядене – пак е полезно. Нищо не се губи в природата. Истинският живот в какво седи? Туй, което е най-реално, е достъпно в света. Животът, който е най-реален, е достъпен. Любовта, която е най-реална, е достъпна. Който е навсякъде, най-лесно е достъпен. Ние сме направили тия работи много мъчни.

Казва: Няма Господ. – Той е толкоз голям, че много мъчно можеш физически да си го представиш – то е невъзможно. Тогава ще намериш светии, учени, гении да ти разправят, какво нещо е Господ. Значи, майка ми, която ме е родила в света, други трябва да ми показват, коя е майка ми и да ми доказват, че ми е майка, че е тя, и че не е друга. Всичките деца без да им доказват майка им коя е, знаят майка си. Някои ще възразят: Ако е умряла майка им? – То е идолопоклонство. Майка, която умира, не е майка. Не говори за майка, която умряла; за син, който умрял; за баща, който умрял; за братя, които са умрели; за сестри, които са умрели; за слуги, които умират; за учени хора, които умират.

Всеки, който умира, не е това, което той е. Сега аз не искам да вярвате в туй. За мене то е безразлично. Това е така. Каква е разликата между един, който умира и един, който не умира? Онзи, който не умира, работите му вървят добре: той никога не осиромашава, той сам сиромах става, но сиромашията никога не може да му се наложи; богат става, но богатството никога не може да му се наложи. Господар е на сиромашията и на богатството. Онзи, който не умира, животът не може да му се отнеме. Щом може да ти отнемат живота, въпросът другояче седи. Сега чели сте много книги, казвате: Трябва да умрем. – Че то е цяло изкуство да знаеш да

умреш. Но кога не знаеш да умреш, то е мъчение. Виждали ли сте как умират хората? Някои се мъчат, не знаят да умират.

Ще ви приведа един пример от едно село във варненско, сегашната Николаевка, едно време Хадърчъ. Имало някой си дядо Ради. В селото имало добър свещеник и той казва на близките си: Извикайте свещеника да ме причести, че съм пътник за оня свят. Казва: Заколете ми една кокошчица. Той не е бил вегетарианец, такива са били разбиранията му. Свещеникът иде с причастието и гледа, дядо Ради яде кокошка. Като го видял, казал: Отче, вземам си последния обяд на земята, заминавам си, вече няма да ям. – Е, дядо, ти има да живееш. Започнал да се смее. Казва: Не се смей, сериозно ти говоря, тази работа е сериозна. Наял се дядо Ради, изял цялата кокошка – да допуснем, че я изял. Свещеникът не повярвал, че ще замине и не го причестил, но като отишъл до външната врата, чул, че заплакали – умрял дядо Ради. Това е факт, самият свещеник ми го разправяше. – Върнах се – казва – умрял човекът. Съжалявах, че не го причестих. Докато ида до вратата и умря човекът за пет минути, отиде в оня свят. – Къде отиде дядо Ради? Щом един плод капне от дървото, той или при дървото ще остане, ще изгние, или човек ще го изяде, или някоя птичка ще го изяде. По някой път и семката човек изяда. Къде е ябълката? В благоутробието на човека, в благоутробието на някоя птичка или в благоутробието на някое животно?

Ние имаме особени понятия. Считаме, че животните са по-долу. Понеже животните са изостанали същества, неразумни същества, които не изпълнили Волята Божия, както трябва. Казано е: По техния път човек не трябва да ходи. И човек на земята е създаден, за да възпитава животните. Той е учител на животните. Как съвременните хора възпитават животните? Някои ги възпитават много добре, а някои не. Аз например, никога не бих избрал да ме възпитават. Ако бях едно животно, не бих избрал да ме възпитават. Срещаш един кон, който са впрегнали, постоянно камшикът играе върху него; мислиш ти като животно да имаш туй съзнание и този камшик да е на гърба ти, никой да не може да се застъпи на твоята страна; всички казват: То е животно и на туй животно са му затворени устата, докато човек сам дойде до съзнание.

Сега да приведа един анекдот от древността, за да обясна идеята си. Един богат земеделец имал един хубав вол и едно магаре. Върнал се волът от нивата, орал целия ден. Магарето пита: Как прекара деня? – Остави се, казва, много работа, целия ден орах, и то не е ден, не са два. Магарето казва: Кой ти е крив, като си толкова глупав. Престори се на болен. Земеделецът бил наблизо и разбирал езика на животните. Магарето казва: Престори се на болен, не яж, после характера малко си поизмени –

поритай, пободи, ще те оставят да си починеш. Тебе кажат ти да работиш, и ти отиваш. Слушал ги господарят, как се разговарят. Отива слугата и вижда, че волът е болен – боде, рита. Казва: Изменил се волът, изопачил се. Господарят казва: Няма нищо, остави го да почива. Вземи и впрегни магарето. То целия ден орало. Връща се и волът му казва: Много ти благодаря, целия ден си почивах. Ти как прекара? – И аз съм добре. Но магарето започнало да лъже сега. Казва: Знаеш какво чух днес от господаря? Ако утре правиш както днес, да те продадат, да те заколят и да се освободят от тебе. Затуй съветвам те, тази вечер да си вземеш яденето. Мислите ли, че магарето е разрешило въпроса. Ни най-малко не е разрешило. Едно време магарето си даде мнението за жената и досега страда. Защо страда? – Единственото животно, което видяло Ева и казало мъъ. И сега магарето започва с мъъ. Онзи, който създал този анекдот, той имал известна идея.

Когато Господ създал всичките животни, те са имали предназначение. Защо създаде Господ животните? – Животните и растенията са азбука на човешката мисъл. Хората трябва да се отнасят много добре с животните, понеже това е техният език – азбуката. Като не се отнасят добре, нарушават езика на нещата. При това животните носят нещо много хубаво за човека. Например котката носи много хубаво. Щом правиш къща и дойде котка, бъди уверен, че къщата ще остане. Като правиш къща и котката си отиде, хич не прави къщата. Сега няма какво да ви убеждавам да вярвате в туй. Питам: Когато човек има една мотика, не е ли тази мотика за него едно благо? Той може да копае и да си помага. Ако няма тази мотика, трябва да впрегне ръцете. Мотиката замества ръцете и улеснява работата. Животните в дадения случай в труда заместват човека. Той трябва като господар да се отнася с тях много добре. Не 10, 15 часа да работят, но работата, която им дава и товара, да не бъде пряко силите им. Натоварят един кон да тегли една каруца от хиляда килограма. Трябва да има човещина, да знае човек, колко може да тегли един кон.

Та казвам: Ние искаме този свят да се оправи. Туряме една предпоставка, която не е вярна. Искаме светът да се оправи. Но ние не трябва да разваляме света. Светът е създаден толкоз хубаво, че ние не трябва да го разваляме. От всичките хора се изисква да имат човешка обхода. Не само със своите домашни, със себе си, с братята си и сестрите си, но и с всички наоколо, човек трябва да се обхожда добре, да се отличава, че той е едно същество, създадено от Бога. Да кажат животните: Тия същества Бог ги е създал. Ако ние не се обхождаме добре, показва, че нас Бог не ни е създал. Ако една майка ражда едно дете и детето умре, Божието благословение не е било с детето. Ако една майка ражда едно дете и то боледува, Божието благословение го няма. Майката, като роди едно дете, трябва да има

Божието благословение. Има деца, които не вървят по пътя на своята майка и баща. Не бих желал да имам един син, който не поддържа моите идеи. Не бих желал да имам една дъщеря, която не поддържа моите идеи. Не бих желал да имам една дъщеря, която не вярва, както аз вярвам, и да вярва, каквото тя иска. В какво ще вярва тя? Ще вярва в някой млад момък, че може да я направи щастлива. Кой момък досега е направил някоя мома щастлива или коя мома е направила някой момък щастлив? – Никой. Единственото добро нещо, което може да направи, е да роди едно здраво дете. Да роди здраво дете или под думата здрав човек разбирам човек, който мисли. Туй дете да бъде спокойно да мисли и да чувствува, да постъпва добре. Естествено да постъпва туй дете – то е родено.

Какво нас ни препятствува да мислим, да чувствуваме и да постъпваме добре? Запример сега аз трябва да ви убеждавам, че има Господ в света. Няма нужда да ви убеждавам. Всеки един човек в света е проводник на Великото, на Божественото в света. Когато дойде време да се проявиш, да проявиш Божественото в себе си, да го проявиш без никакво изменение в Божественото. Всеки един може да свири. Когато имате един роден музикант, другояче свири. Когато имате някой, който не е роден музикант, друго свири; и той свири, но като че хлопа на дъска. Всеки говори, че Христос като се изправи пред гроба на Лазаря, каза: Лазаре, излез навън. – И Лазар излезе. И вие може да кажете, Лазаре, излез навън, но Лазар няма да излезе. Каква е разликата? Ще кажете: Той беше пратен от Бога. – Не само пратен от Бога, но Христос изявяваше Божията Воля и не служеше на себе си. Казва: Да изявя волята Божия. – Всеки човек, който в дадения случай извършва волята Божия, както трябва, той е Христос. Казва: Ти Христос ли си? – Щом обичам хората – Христос съм. Щом не лъжа хората – Христос съм. Щом внасям навсякъде ред и порядък дето мина – Христос съм. Какво значи Христос? Вие може да бъдете Христосовци. Аз бих желал всички да бъдете Христосовци. Вие мислите отделно да кажете: Аз да бъда, пък вие не сте. Аз съм само Христос. Да кажа на пръста си на ръката: ти не си човекът. На този пръст трябва да му дам почитанието на ръката. Ако се откъсне от ръката, моята ръка ще бъде безобразна. Този пръст допринася, той е част от мене. Трябва да му дам нужното почитание. Ако с показалеца показвам, какво значи? Когато един цар си дигне показалеца, какво показва? Дигнеш ръката с всичките пръсти нагоре – какво искаш да кажеш? Някой дойде и пита: Вярваш ли в мене? Казвам: Покажи си ръката. Показва ми ръката си. Аз зная вече. Аз вярвам не в онова, което ти говориш, но на ръката ти вече е написано ти, каквото ми казваш. На ръката ти трябва да видя написана ли е честността, разумността написана ли е на ръката. Най-мъчно се изличават белезите на ръката.

Пак ще ви приведа един пример. Изследвах един български поборник, един от старите герои – не зная как са го наричали. Много правилно лице. След като изследвах главата, лицето, дойдох до ръката. Казвам му: Ти носиш ръка на престъпник. Доста хора си избил. Той поклати глава. На лицето се е загладило престъплението, няма ги и на главата, но на ръката останали знаците. Казва: Тежи ми на душата. С нашите заблуждения ходихме да освобождаваме България, натрупахме си грехове; какво ще се прави? Как ще ни прощава Господ, не зная. Ние искаме да се освободим чрез убийство.

Защо хората да не могат да се освободят чрез любовта? Защо да убиват? Защо с любов да не могат да се освободят? Сега имаме християнски народи – повече от 500 милиона християни имаме; ако тия хора вярват, какво биха могли да направят? Като кажеш, че не си православен, като кажеш, че не си католик, като кажеш, че не си евангелист, веднага те гледат особено. Но защо с любов да не можем да разрешим въпросите в света? Ако ги разрешим с любов, всякога ще бъдем радостни, весели, здрави. Понеже ги разрешаваме с омраза, с убийства, затова боледуваме. Навсякъде слушам да казват: Да го обесим, да го убием, да се махне. Като го убиеш, още по-лош ще стане този човек. Една отрова в шишето е по-безопасна; като се излее е по-опасна. Лошите хора, като се убиват, стават по-лоши. Лошите хора трябва да се пратят някъде. Знаете онзи пример: Христос като срещнал беснуемия и го пита за името, казва: Легион сме. Молим ти се, пусни ни да влезем в свинете. Като влезли в свинете, всичките свине се издавили в езерото. Излезли хората и казват: Отидоха нашите свине. Според еврейския народ, не беше позволено свинарството.

Днес хората се съдят за 100, 200 лева, ще викаш свидетели, не петни името на Бога, напразно за 100 лева. Съвременните християни, като дойде не за 100, но за милион да не се съдят. Езичниците да се съдят, но християнин за да бъде, да извика длъжника си и да му каже: Колко можеш да ми дадеш? Без лихвите може ли да ми дадеш? – Не мога. Три трети давам. – Дай ги. Тук имаше един адвокат в София – Бъчваров; той замина за другия свят. Разправяше ми той една опитност. Ще ви приведа неговия пример. Казва: Като адвокат бях ударил нашироко – този закача, онзи закача – хванаха ме. Осъдиха ме на 4 години затвор. Лишиха ме и от граждански права. Като ме затвориха, нямаше какво да правя – взех да чета евангелието. Просветих се. Разбрах, че не се живее така по адвокатски. Турих си наум, като изляза от затвора, с онези, от които имам да вземам, ще ликвидирам сметките си. Отивам при единия и му казвам: Парите без лихвите можеш ли да ми ги дадеш, както ти ги дадох? – Мога. – Дай ми ги. Някои три трети ми дадоха, някои половината, някои една трета от дадените пари. Казва: Благослови ме Господ, тръгнах по нов начин.

– Какво ни коства на нас да изпълним Волята Божия в света? Колко години ще живеем на земята още? Някои след 20, 30, 50 години ще заминат. Отивате в един свят, дето не го знаете. Отивате в един свят, дето хората живеят по любов. Знаете колко въпроси има, които сега трябва да се разрешат. Най-първо въпросите между мъже и жени трябва да се разрешат. Жена никога да се не жени за един мъж, когото не обича. Мъж никога да се не жени за жена, която не обича. Дете никога да се не ражда от една майка, която не обича; или майка да не ражда дете, което не обича; тя да роди дете, което обича. Всичко в света трябва да стане по любов. Това изисква природата. Аз говоря не тъй, както е вашето разбиране. Аз говоря за дадения момент. Има един момент в живота извън времето. В дадения момент каквото мислиш, то е истина, не как ще се проявя. В дадения случай съм една клечка кибрит, това е реалност. Драсвам клечката, не се запалва огънят, втора, трета. Онази клечка, която драсна и огънят се запали, тя е важна. Всяка мисъл, която реализирам в дадения случай, всяко чувство, което реализирам в дадения случай, всяка постъпка, която реализирам и е за славата Божия, казвам: Това е реалното в живота. Това е нашето богатство. Защото всеки един човек той не е сам в света. Той е свързан със своите близки. Ако ти направиш услуга някому, ти правиш услуга на цялото общество. Всеки човек представя цял народ.

Казвам: Когато едно време Господ каза на Авраама да излезе из земята и да напусне бащиния си дом, той представяше целия еврейски народ. Ако той беше се отказал, нямаше да съществува израилският народ. Казва му Господ да излезе и той излезе. Всеки един от вас представя цялото човечество. Вие сте в удовете на човечеството някъде. Може да представяте неговите вежди, може да представяте неговите уши, очи, може ръката или нокътът някъде или косъмът някъде на главата. Този косъм е цяла антена. Не мислете, че космите са безпредметни. Когато оголее главата на човека, малко не му върви напред. Когато се изсекат горите, суша настава. Когато растат горите, има влага, повече плодородие. Не всичко да е обрасло с гори. Има една закономерност, която съществува в света.

Та казвам: Ние, съвременните хора не знаем косми ли сме, вежди, нос, пръсти ли сме на човека. Ние вярваме, като турим 100, 200 хиляди лева в банката. Знаете ли, че веднъж, когато Аделина Пати била ангажирана да пее в операта в Ню Йорк, усетила, че директорът на театъра иска да я играе; тя седи и публиката събрана и я чака. Тя си обува едната обувка и не си обува втората. Той и дал 25 хиляди лева, тя не си обува другата обувка. Ангажирана била за 50 хиляди. Публиката ръкопляска, чака я да се яви на сцената; не излиза, докато не и даде цялата сума. Като и дава директорът още 25 хиляди, и тя си обува другата обувка. Тя му казва: Да платиш, ще си

туря обувката. Казва: Тази работа ще я уредя. Навреме да свършим работата. Той трябва да плати – тя ще обуе обувката. Като кажем нещо сега, трябва да стане. Ние всички трябва да бъдем последователни, малко да говорим и всяко нещо, което говорим, да бъде обмислено. Ние се намираме пред един свят и ние нямаме ни страх. Някой го гледа и той казва: Какво ме гледаш? Има една закономерност. Мога да ви приведа много примери. Трябва да се напише една книга, да се види, че има една закономерност.

Разправяха ми един случай в габровско село, няма да го кажа кое е. Едно дете разрушава едно ластовиче гнездо и отрязва езичетата на пет малки лястовички. Майка му се смее, че отрязало езици на лястовичките. То пораства, става на 21 година, оженва се, раждат му се пет деца – и петте неми. Ти ще направиш нещо в живота скрито, но тази твоя идея, някакво твое престъпление ще се покаже. Ти ще се ожениш и ще имаш деца, и туй престъпление ще дойде върху децата ти. Всяко престъпление, което направиш като човек, ще се отрази върху тебе. Всяка лоша мисъл, която възприемеш, ще се отрази и всяко лошо чувство, което възприемеш, ще се отрази върху тебе – деформира те. Всяка постъпка, която направиш, те деформира. Този закон е неумолим за всички. Дали си гениален или талантлив, или обикновен – законът работи.

Да ви приведа друг пример. В село Чатма Варненско, в кръчмата две лястовички си правят две гнезда. Едната донася кал, поставя я на гнездото, отлита пак и в това време другата взима донесената кал от гнездото и я поставя на своето гнездо. Така първата лястовичка донасяла кал за гнездото си и другата все я крала. Веднъж я заварва, когато ѝ краде калта и хващат се да се бият, падат на земята. Котката на кръчмаря напада и хваща едната лястовичка. Кръчмарят видял, че котката хванала престъпницата лястовичка и я изяла. Законът навсякъде работи.

Казвам: Има разумност в света. И ние, съвременните хора, трябва да се научим да правим всяко нещо от любов. Като обичаме нашия Небесен Баща, заради Него, заради Неговата любов, заради всичко онова, което ни е дал на наше разположение, заради ума, заради сърцето, заради тялото, заради баща си, заради майка си, за братята си, за всичките условия да бъдем всякога готови в душата си да извършим Неговата воля. Ако всички българи така биха служили на Господа, какъв щеше да бъде българският народ? Той щеше да бъде първият народ. Нито един българин да няма да каже една лъжа. Ние се извиняваме и казваме: В грях ни зачна майка ни. Човек какво добива с лъжата?

Ще ви приведа друг пример на измама. В Америка има едно общество, което лекува с вяра. Доста хора лекуват. Тези, които лекуват с вяра, казват, че в света болести няма. Някой си счупи крак, казват: Счупени крака няма. Казва: Ти ще вярваш, че твоят крак не е счупен, и кракът ти ще оздравее. Един млад американец, отива в своя щастлив ден със своята възлюблена да се разхожда и си счупва крака. Викат едного от тези лекари и започва човекът да го убеждава, че кракът не е счупен. След два месеца кракът оздравява. Лекарят казва: Сега ще ми платиш 10 хиляди долара. Казва: Ти ще си въобразиш, че 10 хиляди долара ти давам. Каква е разликата между реалността – туй, което е и туй, което не е. Ако един човек го храните с внушение, той винаги губи от своето естествено тегло. Дете, което се ражда, има специфична тежест. Всичките добри деца имат специфична тежест. Лошите деца и те имат специфична тежест. Обикновените деца имат специфична тежест; талантливите, гениалните деца и те имат специфична тежест. Това са факти заради мене. Не е необходимо вие да вярвате. Дали вие вярвате, че това е така – то си е така. Дали туй, което е истина, дали вие го приемате – истината си е винаги истина. Лъжата, дали аз я приемам или не, но тя винаги е лъжа. Ако тебе те хранят с илюзии, ти отслабваш и олекваш. щом започнеш да олекваш, ти си на крив път. Като боледуват хората ослабват 25 килограма, те са на крив път. Защо боледуват хората? При мене са идвали мнозина. Казвам: Имаш един съсед, на който дължиш 1500 лева. Дай му ги и ти ще оздравееш. Някакъв цяр няма ли? – Цярът е туй да платиш. Ако не платиш, десет години ще страдаш, не можеш да се освободиш. Плати, защото този човек ще те благослови. Неговата мисъл работи заради тебе. Той постоянно има много лоши мисли. Най-първо трябва да създадеш една атмосфера. Гледам сега религиозни хора тук в България. Веднъж бях в трамвая; двама свещеници седят. Аз имам много остър слух и ги слушам какво говорят. Казват: Видиш ли го този, той толкоз лоши работи говори за църквата. Излизаме отвън и питам: Ти откъде си? – От провинцията. – Не, не, ти си свещеник от София. Защо не говориш истината? Вие двамата свещеници може да оправите България. Никой никого не може да изопачи, човек сам се изопачава. Аз не вярвам, че някой може да ме заблуди или аз може да заблудя някого. Един човек не може да го заблудя. Всяка лъжа ще излезе. Даваш една монета на един човек и казваш, че е злато. Ти я изчистваш и тя не е златна. Този свещеник питам: Я ми кажи, какво лошо съм говорил за църквата? Единственият човек, който е говорил много хубаво за църквата – то съм аз. Аз съм църква. Аз искам да ви дам един образец, как да живеете честно.

Църквата е онова, в което Бог живее. Църквата е онзи, в сърцето на когото Бог живее. Аз ще се радвам, ако Бог живее във вас. Аз съжалявам, че вие не изпълнявате волята Божия и създавате пакости на мене. Знаете какво каза

Йоан: „Кой ви обади да бягате от бъдещия гняв?“ Що ми влиза мене в работа, че някой прави престъпление. Има съдии за това. Какво ще му доказвам, че той е извършил престъпление. Какво ще казвам на един вълк, че той върши престъпление. Той носи престъпления от хиляди години. Овцата носи своите добродетели със себе си. Орелът носи своите престъпления със себе си, всичко е написано на главата.

Казвам: Такива ли сме ние, каквито Бог ни създал? – Не сме. Сега да оставим – това са посторонни работи. Един гениален човек, той може да използува противоположностите на живота. Ние разглеждаме живота принципиално. В този свят не може да живеем щастливо, докато не приемем онзи принцип на любовта доброволно да се подчиняваме, не насила да ни заставят или от страх. Страхът досега ни е заставял. Не, аз да нося в съзнанието си идеята, че трябва да живея добре. Дали има хора при мене или няма, дали съм в гората или по пътя, като минавам покрай едно цвете, гледам да не стъпча цветето. Като минавам през реката, никога не си турям крака в един извор; вземам вода от извора и го изчиствам. Навсякъде трябва да бъдем образец на едно съзнание и човещина. Като погледна едно дърво, виждам, какво Бог е направил за това дърво.

Сега ви говоря за Любовта. Изпълнявайте всички само подбужденията на любовта. В тази любов трябва да участвува вашият ум. Когато направите такава една постъпка, вас да ви е приятно. Тази постъпка да остане записана. Защото, ако всеки един придобиваше по една от тези хубавите мисли, ако по едно хубаво чувство придобивате всеки ден и по една хубава постъпка, в годината ще имате 365 хубави мисли, чувства и постъпки. То са цяло едно богатство.

Казвам: Ако по този начин живеехме, щяхме да имаме много по-добри музиканти. Сега не е хубаво да си изказвам мнението; гледам, някои пеят, но много малко певци съм срещал, които пеят хубаво. Много малко музиканти съм срещал, които свирят. Понеже човек, за да свири хубаво, музиката излиза из неговите пръсти. После музиканта като свири, неговият двойник трябва да влезе в инструмента. Цигулар, който свири и неговата душа не влиза в цигулката, не може да свири. Пианист, който свири и душата му не влиза в пианото, не може да свири. Ако не влезе душата, като тенеке само дига шум. Влезе ли душата, вече музика има. Като говори, трябва душата му да влезе в неговите очи.

Та аз искам да проявите онова, което ви е дадено. Вие седите и чакате да идете в другия свят и да се оплачете на Господа. Всеки, който умре на земята, затваря си устата и вие като идете при Господа с тази уста, не можете да говорите. Един ням да имате, как ще говорите? Като идеш при

Господа, устата е затворена, как ще Му говориш; какво ще Му кажете? Вие сега мислите да идете да се оплаквате на Господа. Колкото рибата може да се оплаква във водата, толкова и вие ще се оплаквате на оня свят. Като ви обере някой човек, вие трябва да се радвате, че не сте на неговото място и да благодарите на Бога, че друг взел тази служба, че вас не са ви турили за чиновник на тази служба, на този занаят. Някой като ви нагруби, наругае, да благодарите на Бога, че друг цапа езика си. Вие се учите. То е морал в света. Вие ще кажете: Тази работа е много трудна. – То е най-лесното. Вие казвате, че е трудна, но то е едно заблуждение. Кое е по-лесно: да ядеш лошо ядене или хубаво? Гнили ябълки ли се ядат лесно или хубави? Хубавата храна се яде лесно, лошата храна много мъчно се яде. Следователно, вие сте правили мъчните работи; като дойде до лесните, то е мъчното. Човек да живее добре, то е най-лесната работа. няма по-лесна работа от нея. Сега вие сте от тези, които сте излезли от небето. Едно време Адам слезе от небето, че после дойде Господ да го намери и като го намери, и неговата дъщеря Ева и тя излезе от небето. След като съгрешиха, Господ направи света и им даде условия. Като дойде Христос, Той беше първият син, който дойде и рече: Отче! Христос е този младият син, който се върна и понесе греховете на света, греховете на хората, всичките престъпления. Вие носили ли сте престъпленията на света, носили ли сте едно престъпление на убийство, да знаете, колко тежи? Като идеш в оня свят – за форма го представям – убил си десет души и те цял ден вървят подир тебе и казват: Дай ни живот, дай ни живот. Не може да спиш, накъдето ходиш, ден и нощ подир тебе казват: Дай ни живот. Какво ще правиш тогава? Сега да оставим тия посторонни работи. Те са илюзии на живота.

Никога не си туряйте мисълта в ума да убиете един човек. Турете си в ума да дадете живот. Когато Христос дойде на земята, казва: Аз дойдох да дам своя си живот. Да дам живота си, значи да съм проводник на Божественото в света. Сега вие не може ли да повярвате? Не да вярвате, както аз вярвам, но да вярвате, както вие вярвате. Допуснете, че аз ви давам сто хиляди лева и като ви дам тия пари, вие ще говорите добре за мене. Вестниците ще пишат за един благодетел. Но ако вие вземете стоте хиляди лева от банката, вестниците ще пишат, че един изнудвач задигнал сто хиляди лева. Каква е разликата? Аз считам, че като ви дам сто хиляди лева, това е едно престъпление за мене. Вие, като сте ми дали възможност, вие сте направили два пъти престъпление.

Човек не трябва да дава възможност в себе си за едно престъпление. Не трябва да вярва в парите. Отдавна се правят тия възражения. Човек ще тури в банката 50, 60 хиляди лева и мисли, че е осигурен човешкият живот – То е заблуждение. То са уловки. Животът не седи в парите. Онзи, който

ви обича и ви даде пари, парите са едно благословение. Любовта трябва да ви дава пари. В света – трябва да знаете – любовта е разменна монета. Ние сме готови да услужим на когото и да е, ако го обичаме; когото не обичаме, не сме разположени да му услужим. Бащата, който има дете, което обича, как е разположен всичко да направи за него.

Казваме: Този младия син. – Ние всички на земята сме младите синове. Онези, които останаха горе, са ангелите, които не съгрешиха. Ние младите, които дойдохме на земята, ударихме на широк живот. Та вие сте всички от тия младите, които дойдоха на земята и сте загазили. Няма по-благородно нещо да обичаме Бога вътре в себе си. Няма по-благородно нещо да обичаш ближния както себе си. Няма нещо по-благородно да обичаш Бога в себе си – то е твоят дух; да обичаш ближния като себе си – то е твоята душа. То са два принципа. Ти живееш в духа, живееш и в своята душа. В душата чрез любовта работи духът ти. Само духът работи с по-възвишена Божествена любов. После и умът работи чрез любовта и сърцето работи чрез любовта. Ние казваме: Трябва да впрегнем ума, чувствата си – но това не е на място. Трябва да тръгнем по пътя на нашия дух, трябва да тръгнем по пътя на нашата душа, трябва да тръгнем по пътя на нашия ум и трябва да тръгнем по пътя на нашето сърце, които обичат Бога. Тогава пред синца ви ще се отвори нова епоха. Тази епоха много пъти е проблесвала. Най-първо ще се подмладите. Най-първо всички от вас, които сте осъдени да умрете, няма да умрете, ако решите по любов да живеете в Бога. Писанието казва: „Бог беше в Христа и примиряваше себе си със света, като не им вменяваше престъпленията." Какво по-хубаво нещо в света да дойдем в любовно отношение с Онзи, Който ни е създал. Тогава пред нас ще се отвори светът. По някой път се възхищавате от жена, която ви обича или от един ваш приятел. Няма ли да се възхитите повече, когато Бог ни обича? Когато чуем гласа на Битието, като дойде гласа на Онзи, Който те обича и ти каже: Всичко туй съм създал за тебе.

Върнете се към вашата първа Любовь! Върнете се към Вашия Баща. По някой път онези, които са се върнали, трябва да вземат участие с онези, които се връщат, докато се върнат всичките. Всичките като се върнем, ще бъде като че един човек се връща. Ангелите нямат нашата опитност. Ние имаме съвсем друга опитност. Всички трябва да чакаме да се върнат всички и като един човек да станем. Казват, че всички в Христа съставяме един човек. Един човек ще бъдем, единство ще има тогава. Каквото всички притежават, един ще го притежава; и каквото един притежава – всички ще го притежават. Някои мислят, че ще се изгубят. Ако моят пръст излезе от ръката, каква ще му бъде съдбата? Той е щастлив, докато е на ръката ми. Всички пръсти са щастливи, докато са на моята ръка. Докато сме в Божествения организъм, ние имаме щастие. Щом се отсечем от него,

нямаме никакво щастие. Някой път ни е страх, че ще се върнем при Господа, ще изчезнем – поддържа се такава философия. Няма никакво изчезване. Вие, като приемете Божията Любовь, ще започнете да живеете. Ще кажете: Туй е сега живот.

Казва: Отче, съгреших, не съм достоен да бъда твой син, но ме направи като един от слугите си. Няма по-хубаво нещо да станем слуги на Бога Едно време бяхме синове, голямо мнение имахме, но сега слуги да бъдем. Като дойде, Христос прокара същата идея:„Син човечески не дойде да му служат, но да послужи."

Първото нещо в новото учение е всеки да стане служител на любовта. И в своята мисъл. И в своето сърце. И в своето тяло. Че като ляга да служи, като спи да служи, като яде да служи – да стане един слуга на Божествената любов. Така светът ще се оправи.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

15 беседа, държана на
26.I.1941 год. Неделя 10 ч. с.
Изгрев

1941_01_28 Законъ за обнова
лекция на Общия Окултен клас

ЗАКОНЪ ЗА ОБНОВА

Отче нашъ.
Мога да кажа.
Махаръ Бену Аба.

Ще говоря върху закона за обновата.

Човѣкъ може да знае много работи, но ако законътъ за обновата не работи – той не се ползува. Единъ, който не е запознатъ съ закона за обновата, той не разбира какъвъ е смисълътъ. Имате единъ знакъ – обърнатъ. Въ единия случай сѫ съединени заедно – С, С е обърнатъ надолу. По нѣкой пѫть усѣщате особено неразположение, не си разположенъ. Да си боленъ – не си боленъ, да си гладенъ – не си гладенъ, но имашъ едно неразположение. Не искашъ да срѣщашъ никого, не искашъ да говоришъ съ никого. Ако нѣкой ти говори нѣщо, не искашъ да го слушашъ. Казвашъ: „Неразположенъ съмъ“. Значи законътъ за обновяването не работи. Просто изяснение. Имашъ едни модерни, съвременни обуща, (но) стѣгатъ ти кратата. Докато въ кѫщи можешъ да ги носишъ, но като тръгнешъ да вървишъ – започватъ да ти стѣгатъ краката. Краката се разширили (и) усѣщашъ, че тия обуща те стѣгатъ. Питамъ: Кои сѫ подбудителнитѣ причини, че си турилъ тѣсни обуща. Ако сѫ тѣсни, е лошо. Ако сѫ широки, пакъ е лошо. Значи обущата трѣбва да прилѣгатъ. Една мисъль, която стѣга човѣка, не прилѣга на ума. Нѣкоя мисъль е пъкъ много широка – и тя не му е полезна. Нѣкои казватъ: „Имамъ широки мисли“. Широката мисъль трѣбва да прилѣга на ума. Ето какво разбирамъ „да прилѣга“. Природата, чрезъ закона за обновата, събужда човѣка чрезъ носа, произвежда обнова чрезъ ушитѣ, очитѣ, чрезъ устата, чрезъ цѣлата кожа се стреми да обнови човѣка. Човѣкъ е разположенъ къмъ единъ природенъ мързелъ. Човѣка трѣбва да го стѣгнатъ, за да работи. Ако остане свободенъ – не иска да работи. Вземете даже видни музиканти. Щомъ имъ се уреди материалното положение, тѣ не искатъ да свирятъ. Щомъ е беденъ – свири човѣкътъ, вдъхновение има. Щомъ забогатѣе – вече чака вдъхновение. Докато е беденъ – религиозенъ е, моли се по 3–4 пѫти на день, и 10 пѫти се моли. Щомъ забогатѣе, казва: „Съ молитва работа не става“ (и) намира друга работа, не се занимава съ такива малки работи.

Ако наблюдавате природата на човѣка – имате единъ перпендикуляръ, който минава презъ гърдитѣ. Ако тежестьта мине въ неговия стомахъ, ще се измѣни състоянието му. Ако тежестьта мине отзадъ, въ неговия гръбъ, ще имате две различни състояния. Какво ще бѫде състоянието, ако благоутробието е развито? – Ако благоутробието образува кривата линия АВ – става натрупване на чужди вещества. Писанието казва: „Понеже не искатъ да служатъ на Господа, тогава ще имъ даде духъ на затлъстяване". Коремътъ е така подутъ, като на бременна жена. Човѣкъ иска да роди цѣлъ животъ и не може да роди. Само нѣкоя болесть ще дойде. Роди тогава. Като роди – освободи се вече.

Сега да дойдемъ до закона за обновата. За да се обнови човѣкъ, трѣбва да бѫде въ хармония съ онзи човѣкъ, когото изучава. Ти не може да се обновишъ, ако не разбирашъ природата, да видишъ какви сѫ твоитѣ възгледи. Ако изучавашъ и по-низшитѣ сѫщества, като срѣщнешъ нѣкое животно – погледне те, съобразява се има ли нѣкаква обновителна сила или не. Като те погледне, веднага ще вземе нѣкаква стратегия. Защото всичкитѣ хора не оказватъ едно и сѫщо влияние. Срѣщате единъ човѣкъ – цѣлия день сте неразположени. Срѣщате другъ човѣкъ – цѣлия день сте разположени. Срѣщате единъ набоженъ човѣкъ и цѣлия день вие имате туй Божествено настроение. Другия день срѣщате свѣтски човѣкъ, който мисли само за този свѣтъ, не мисли за оня свѣтъ. То сѫ специфични разбирания. Нѣкои мислятъ, че само този свѣтъ е хубавъ. Ние нѣмаме противоречие, че е влѣзълъ въ този свѣтъ. Нѣкои мислятъ, че само въ другия свѣтъ е хубаво. Ако си въ този свѣтъ и очитѣ ти не функциониратъ хубаво, ушитѣ не функциониратъ хубаво, носътъ не функционира хубаво, устата, краката не функциониратъ – тогава какво те ползува този свѣтъ? Но и въ другия, и въ духовния свѣтъ, трѣбва да имашъ известни чувства да функциониратъ. Представете си, че този свѣтъ представ(лява) една долина съ градини, съ плодове, съ плодови дървета, има езера, блатисти мѣста. Духовниятъ свѣтъ представ(лява) високъ планински връхъ, той е красивъ. Ако се качите горе, на планината, имате чистъ въздухъ, но мисъльта ви не функционира добре. Тамъ има ли нѣщо за прехрана? Чистъ въздухъ има по високитѣ мѣста, но само туй не ползува човѣка. Ти седишъ горе, на високото мѣсто, и ще трѣбва да слѣзешъ въ долината, дето има плодове – ябълки, круши, всички удобства. На високитѣ мѣста нѣма тия нѣща. Туй положение, тая обстановка е временна. Представете си, че на високитѣ мѣста, по планинитѣ, може да растатъ ябълки, круши и други плодове. Тогава планината ще бѫде още по-хубава. Защо именно горе, по планината, не растатъ плодни дървета? – Разпредѣленъ е трудътъ. Защо дробоветѣ не се хранятъ тъй, както стомахътъ се храни? – Ако дробоветѣ се хранѣха така, както стомахътъ се храни, човѣкъ какъвъ ще бѫде? – То ще бѫде страшно. Въ дробоветѣ вече имате единъ по-възвишенъ свѣтъ. Въ

стомаха – ти си робъ на условията. Много ще работишъ, малко блага ще имашъ, малко благоутробие ще имашъ. Ще изучавашъ, колко отъ тази храна може да те ползува. – Много малко. Ние работимъ чрезмѣрно много, много малко благоутробие имаме. Сега работа имаме въ много направления. Ядешъ нѣкой пѫть, но храната не ти допринася онова, което ти искашъ отъ нея. Нѣкой пѫть ядешъ храна и си благодаренъ. Щомъ си благодаренъ – има една обнова. Тази храна принася ти нѣщо. Има единъ човѣкъ, когото обичашъ, приятно ти е да го срѣщнешъ, искашъ да го срѣщнешъ. Щомъ не го обичашъ – не искашъ да го срѣщнешъ. То е първиятъ случай /1 на чертежа/. Тѣзи стрели показватъ мѫжкия принципъ. Тѣ сѫ положителни, отблъскватъ се. Тукъ сѫ трима, и тримата сѫ на три мнения, отблъскватъ се, съ нищо не може да ги примиришъ. Единъ човѣкъ, който е гладенъ, ти му разправяшъ за оня свѣтъ. (Той) казва: „Не ми разправяй за оня свѣтъ“. Пита: „На оня свѣтъ има ли храна, има ли ядене?“ Ако му кажешъ: „Нѣма“, ще каже: „Мене не ми трѣбва такъвъ свѣтъ, въ който нѣма ядене“. Нѣкои мислятъ, че въ оня свѣтъ нѣма ядене. И тамъ има ядене. Въ оня свѣтъ, като вземешъ храната – нѣма да я дъвчешъ, както въ този свѣтъ. Тази храна сама се разтопява въ цѣлия организъмъ. Тукъ ти трѣбва да знаешъ да дъвчешъ. Следъ като ядешъ, казвашъ: „Не е хубава храната“. Нѣколко часа е употрѣбено да се приготви яденето и казвате, че не е добре сготвено. Преди два деня бѣха ни сготвили сарми, голѣми сарми. Зелето изисква зѫби. Гледамъ – нѣкои дъвчатъ листата, нѣкои оставятъ листата, изѣдатъ само ориза. До мене седи единъ приятель, на когото казвамъ: „Ние сме честни хора, оставяме листата, показваме, че сме яли сарми. Оставяме обвивката, изѣдаме само ориза. Казваме, че сме яли сърми“. Въ насъ има доста зелеви листа, които сѫ останали, понеже искатъ дъвкане. Ние се намираме въ противоречие. Нѣкой пѫть ние слизаме въ стомаха и не може да намѣримъ вратата да излѣземъ навънъ. Нѣкой пѫть господарьтъ влѣзе въ стомаха, защото потрѣбно е да влѣзе въ стомаха. Но по нѣкой пѫть се намѣри въ противоречие. Като единъ виденъ богатъ английски банкеръ, който веднажъ отишълъ да прегледа своето подземие съ каситѣ си и оставилъ ключа отвънъ, не извадилъ ключа да го тури въ джоба си, но оставилъ ключа отвънъ на вратата. Тя се затворила и той останалъ затворенъ въ подземието. Седи той тамъ, търсятъ го насамъ-натамъ, и гладенъ умира вѫтре. И пише тъй: „Ако имаше нѣкой да ми даде малко хлѣбецъ, щѣхъ да му дамъ половината си имане“. И като умира, пакъ не дава цѣлото си имане. Като умира, дошълъ до положението да даде половината отъ имането си. Та казвамъ: Когато слизашъ въ стомаха, ще извадишъ ключа, ще го туришъ въ джоба си, защото опасна работа е. Като слизашъ въ дробоветѣ, пакъ сѫщият законъ е – ключа ще го носишъ въ джоба си. И въ главата си като влизашъ, ключа ще го носишъ въ джоба си. Три нѣща има, които човѣкъ посещава: главата, дробоветѣ и стомаха. Той трѣбва да носи ключоветѣ. По нѣкой пѫть ние

загазимъ въ мозъка си. Голѣмъ да е, но загазимъ. Знаешъ (ли), какво става на човѣка, ако загази въ малкия мозъкъ? – Цѣлия день ще крѣка, ще вика, ще вдига шумъ, неразположенъ е. Нѣкои мислятъ, като влѣзатъ въ малкия мозъкъ, че никой не ги обича. Но то е въ отрицателната, въ пасивната страна /2 на чертежа/. Въ едно отношение ти си недоволенъ. (Нѣкой) казва: „Нѣма хора, никой не може да те обича“. Другъ казва: „Нѣма хора, нѣма кого да обичашъ“. Единиятъ се оплаква, че нѣма кой да го обича, другиятъ се оплаква, че нѣма кого да обича. Каква е разликата? – „Нѣма кой да те обича“ – ти си гладенъ, нѣма кой да ти даде хлѣбъ. А пъкъ „нѣма кого да обичашъ“ – ти носишъ хлѣба, но не искашъ да го дадешъ на когото и да е, но търсишъ нѣкого – искашъ да продадешъ хлѣба. Въ първия случай искашъ да купишъ хлѣбъ, въ другия случай искашъ да го продадешъ, търсишъ нѣкой да ти даде повече за хлѣба. Казвашъ: „Нѣма хора, които да те обичатъ“ – значи: нѣма кой да ти продаде хлѣбъ. „Нѣма кого да обичашъ“ – нѣма кому да продадешъ хлѣба.

Та казвамъ: Нашата глава служи за обнова. Ако човѣкъ знае (кѫде) има мѣста въ мозъка – той ще се обнови. Има мѣста въ мозъка, ако се постави тамъ – цѣлия день ще бѫде неразположенъ. Има една область, отстрани горе на главата, ако се залостишъ тамъ – цѣлия день ще имате страшни работи. Ще мислишъ за сиромашията, ако осиромашѣешъ – какво ще правишъ, ако ви нападнатъ разбойници, ако стане земетресение, ако стане нѣкоя война, ако дойде нѣкоя буря, ако дойде наводнение. Се такива страшни работи ще ти идватъ на ума. Цѣлата вечерь ще бѫдешъ такъвъ объркань: ако ямъ – ще се задавя, ако храната ми не (се) смеле, ако сърдцето ми спре, ако гръбнака ми се счупи, ако краката ми се изкълчатъ. Като мислишъ така, какъ ще се обновишъ, кажете ми? – Не може да се обновите, докато имате противоречия. Законътъ за обновата изисква да се премахнатъ противоречията. Най-първо ти мислишъ, че нѣма такива хора за обичь.

Азъ съмъ превеждалъ онзи анекдотъ. Турция забогатѣла нѣкога. Когато хората забогатѣятъ – леностьта се образува. Въ една область имало много мързеливи хора – дембелханета. Набирали се 20 хиляди дембелханета – всички лежатъ, нищо не работятъ, очакватъ да имъ донесатъ яденето, пиенето. Султанътъ се обезпокоилъ, какво да правятъ съ тия дембелханета – само ядатъ, държавата ще пропадне така. Везирътъ билъ уменъ човѣкъ и той, (за) да ги изпита кои сѫ хасълъ дембелханета, решилъ да запалятъ дембелханетo, кѫдето лежѣли и които останатъ, (до)като гори дембелханетo, ще ги счита за дембелханета. Като се запалило дембелханетo, всички избѣгали, останали само двама – седятъ, пекатъ се. Единиятъ казва на другия: „Ще изгоримъ“. Другиятъ му отговорилъ: „Какъ не те мързи да говоришъ?“ Слушалъ ги везирътъ и отъ 20 хиляди

останали само двама хасълъ дембелханета. Дембелхане, значи човѣкъ, който търси своето удоволствие. Въ турско време имаше единъ навикъ, който го обичамъ. Като стане сутринь турчинътъ, той имаше едно наргиле. Ще запали лулата, ще пие кафето, ще запуши и наргилето ще заклокочи. Доста хигиенично е. Понеже димътъ минава презъ наргилето и се пречиства. Като пуши, въздуха минава презъ единъ маркучъ и се пречиства. Тукъ бѣше дошълъ единъ лѣкарь (и) имаше едно наргиле.

Трѣбва да се изучава човѣшкиятъ организъмъ – да знаеме обновителнитѣ мѣста въ себе си. Ти не може да се обновявашъ, ако не знаешъ кѫде да се хванешъ. Ако горната часть на челото е тѣсна, не е развита – нѣмашъ въображение. На нѣкои хора главата мяза на китайцитѣ – горе тѣсна, долу широка. Въ бѣлата раса, главата горе е широка. Китайцитѣ много ядатъ. Разправяше ми единъ американецъ, който билъ на гости на единъ китайски мандаринъ. 40 вида яденета имало и отъ всичкитѣ 40 вида трѣбва да вкусишъ. Какви ли не. Този, който търси 40 вида яденета, той не е горе въ главата, той е долу въ главата.

Казвамъ: Трѣбва да знаятъ, кѫде сѫ обновителнитѣ процеси. Трѣбва да срещнешъ единъ човѣкъ, който е обновенъ, който се обновява. Срещнешъ нѣкой – не вървятъ работитѣ добре. Българинътъ има една черта – когато го питашъ какъ е гроздето или какъ е житото, никога нѣма да ти каже, че е хубаво. Казва: „Родило е малко“. Турчинътъ има една черта. Той преувеличава и показва повече, отколкото е. Българинътъ намалява. Страхъ го (е), ако каже, че е хубаво, да не би да му го вематъ. Казва, че не е хубаво, за да има и идната година малко повече. Но то зависи де е човѣкъ. Редъ поколѣния има, които сѫ живѣли тамъ, дето не трѣбва. Ако започнемъ съ религиозния животъ, искаме да преустроимъ мозъка на човѣка, да се разшири главата. Ако неговото чело не може да се подигне, ако коронната часть не може да се подигне и остане права линия – трѣбва да се образува поне една малка крива линия горе. Тази крива линия показва, че при каквито и условия да си, и при най-лошитѣ, казвашъ: „Добъръ е Господь, ще се оправи тази работа“.

По закона на обновата лесно се лѣкуватъ хората. Казвашъ: „Ще оздравѣя“ и оздравявашъ. Онзи казва: „Я оздравѣя, я не. Тази болесть е лоша, не се лѣкува, нѣма да оздравѣя азъ“. Такъвъ човѣкъ, за да го излѣкувашъ, трѣбва да го приспишъ. Нѣкой пѫть тѣ съзнаватъ това. Казва: „Приспа ме, че да се освободя отъ болестьта“. Той, като мисли постоянно, нѣма обнова. Сега по нѣкой пѫть слушамъ, казвате: „Не върви добре, както едно време“. Нѣкои стари, като били на млади години, били по-по-добре. Сега, като остарѣли, не били толкозъ добре. Питамъ: Кога плодътъ е добъръ – като пѫпка на цвѣтъ или като узрѣе? Въ младини ти си една пѫпка, въ пълната възрасть

ти си разцъфналъ, въ старини – на 125 години, ти си узрѣлъ плодъ. Кое е по-хубаво? Хубаво узрѣлитѣ плодове ядемъ. Тогава нѣкои хора се оплакватъ, казватъ: „Тѣзи работи, като бѣхме млади, (а) не на стари години“. Питамъ: Съ какво да се занимава човѣкъ на стари години? – На стари години, понеже зѫбитѣ изпопадали, не може да яде. Сѫжалява, че не може да яде тъй, както на млади години. На млади години ти не знаешъ какъ да мислишъ. На 4–5 години децата какво правятъ, каква е обновата? – Често децата обичатъ да плачатъ. Има деца, като се изгърбятъ, дигнатъ задницата нагоре, главата надолу и плачатъ, плачатъ. Майка му ще иде нѣколко пѫти, то се плаче. Защо плаче и то не знае. Нѣщо криво му е. Туй дете влѣзло, забъркало се нѣкѫде, то има понятие за оня свѣтъ, отъ който слиза. Децата, които плачатъ, иматъ възпоменание отъ онзи свѣтъ, не харесватъ тия условия, не знаятъ какъ да се върнатъ, не може да се примирятъ. Първото нѣщо – всички трѣбва да се примирите съ условията, при които живѣете. Не искайте голѣми удобства. Казвате: „Да имамъ пиано, да имамъ цигулка, да имамъ китара или друго нѣщо“. Но то сѫ завършени процеси. Ти, ако имашъ пиано, какво ще стане съ тебе? Какво ще добиешъ? – Ти имашъ едно отлично пиано /сочи гърлото/, може да пѣешъ. Може да направишъ едно пиано – да вземешъ 30–40 паници, вземи ги, тури ги на едно мѣсто и започни да ги чукашъ. Може да ви направя едно пиано. Когато бѣхме въ Сливенъ, наредихме съ онѣзи, които бѣха съ мене, камъчетата на едно поточе, както азъ зная. Музикално наредихме камъчетата. И водата, като минава, шумоли музикално. Кой какъ дойде, казва: „Особено е туй шумолене“. Но камъчетата сѫ наредени. Дойдатъ овци, размѣсятъ камъчетата. Ида, пакъ ги наредя. Дойде нѣкой, казва: „Много приятно е да слуша човѣкъ, какъ върви водицата“. Онзи, който гледа, ще каже: „Този нѣма работа, че реди камъчетата да шумоли водата“. Кой какъ дойде, казва: „Колко сѫ хубаво наредени камъчетата“.

Та казвамъ: Ако знаемъ да наредимъ нашитѣ мисли – имашъ вадичка. Ако знаешъ да наредишъ камъчетата, ако знаешъ да наредишъ своитѣ чувства и своитѣ постѫпки – ще имашъ нѣщо музикално. Цѣлиятъ свѣтъ е едно благо. Ние живѣемъ въ единъ свѣтъ на голѣми възможности. Не си самъ музикантъ. Ти ще идешъ при единъ музикантъ, (той) ще ти помогне, ще те изслуша. Нѣкой е художникъ. Ще идешъ при нѣкой, който е художникъ. На всѣки художникъ трепти сърдцето му, за да даде нѣщо отъ себе си. Всѣки човѣкъ иска да даде нѣщо отъ себе си. Много хора страдатъ, че нѣма кѫде да дадатъ стоката си. Много страдатъ, че нѣма кѫде да направятъ едно добро. Единъ лошъ човѣкъ седи, иска да купи. Добриятъ пъкъ иска да продаде. Този, който не може да купи стоката, сърди се, че не може да купи. Другъ има, който не може да продаде стоката си, и той се сърди. И двамата се сърдятъ. Ако онзи купува добре, а другиятъ продава добре – и двамата сѫ доволни. Най-първо природата иска отъ насъ нѣщо ние да ѝ

дадемъ. Тя всѣки день иска да ѝ дадемъ нѣщо. Станешъ сутринь, не искашъ да благодаришъ на Бога. Благодари на Господа, че слънцето ти дава. Приемашъ свѣтлината, приемашъ въздуха, приемашъ водата – за всичко туй благодари, което си възприелъ. Ти трѣбва да дадешъ нѣщо отъ себе си. Ти седишъ, мърморишъ и казвашъ: „Туй не е наредено, онова не е наредено". – Тепърва има да се нарежда. Ако постѫпишъ ученикъ въ една гимназия, изведнажъ въ 8-ми класъ ли ще постѫпишъ? – Най-първо ще постѫпишъ въ 1-ви класъ, втората година – въ 2-ри, въ 3-ти, и постепенно ще идешъ въ 8-ми класъ презъ осмата година. Ако си училъ добре – всичкитѣ професори, всичкитѣ учители въ гимназията ще иматъ добро мнение за тебе. Ако не учишъ, казватъ: „Не учи добре". Казвамъ: Всички ние сме ученици въ това Божествено училище. Сега ние мислимъ, че като постѫпимъ въ 1-ви класъ – то е свършено. Хиляди години като учите, пакъ ще знаете толкозъ, колкото сега знаете. Всички тия теории, които сега ги знаете, тѣ сѫ привидни. Следъ хиляди години свѣтътъ ще се измѣни. Следъ хиляди години свѣтътъ не може да го обяснимъ по този начинъ, по който сега го обясняваме. Ти си билъ едно малко детенце, игралъ си съ малки прѫчици, станалъ си на 21 година – ще земешъ ли прѫчката да я туришъ между краката и да си играешъ на конче? Сега вие се връщате къмъ вашето минало и казвате: „Колко хубаво бѣше, когато майка ми ме носеше на рѫце". Ако цѣлия животъ майка ти те носи на рѫце, какво ще стане отъ тебе?

Най-първо сега трѣбва да се премахне недоволството. Вие опитвали ли сте да премахнете вашето недоволство? Да допуснемъ, че вие сте въ единъ голѣмъ салонъ, има много публика. Ако всички прозорци сѫ затворени, следъ половинъ часъ усѣщате, че атмосферата е натежала. Трѣбва да се отвори отнѣкѫде, да влѣзе една обновителна струя. Човѣкъ има въ себе си около десетина органи за обнова. Презъ всѣки органъ трѣбва да влѣзе една обновителна струя. Ти, ако чрезъ органа на твоето милосърдие не може да влѣзе милосърдието – тази енергия, ти нѣма да имашъ хубавото разположение. Ако чрезъ органа на твоята вѣра не може да влѣзе силата на вѣрата – (нѣма) да ти даде онзи широкъ просторъ за свѣта. Ако чрезъ органа на надеждата тази сила не може да влѣзе – не може да усѣтишъ това подмладяване. Надеждата всѣкога подмладява човѣка. Вѣрата дава просторъ. Надеждата обхваща нѣщо по-материално. Като дойдете до любовьта, вие имате най-високата проява на Божествения животъ.

По нѣкой пѫть вие мислите кого да обичате. Вие може да обичате, ако разбирате природата. Много разумни сѫщества има, които сѫ влѣзли въ цвѣтята и скрили сѫ се, напримѣръ въ единъ карамфилъ, и очакватъ само да ги погледнете, да ги помиришете, че имъ става много приятно. Понеже това ухание, което издава карамфилътъ, като дойде въ носа ви това ухание,

може да кажешъ: „Колко хубаво мирише“. Само като помислишъ за него, радва се сърдцето на това карамфилче. Казвате: „Ще ида азъ да се занимавамъ съ единъ карамфилъ“. Мислите ли, че нашиятъ животъ, като се занимаваме само съ хората, че е много сериозна работа? Представете си единъ младъ момъкъ или една млада мома. Но следъ години, като остарѣе, стане сухи кости. Не е ли човѣкъ като едно цвѣте, и той съхне. Чудишъ се какъ си я прегръщалъ, прегръщашъ я, но нѣма нищо. Като прегърнешъ нѣкой човѣкъ, мяза на сухо дърво. Като прегърнешъ другъ, излиза нѣщо отъ него. Като прегърнешъ другъ, нищо не дава, мяза на крава, която доишъ, но нищо не дава.

Казвамъ: Сѫществениятъ животъ е животътъ на обновата. Туй, което влиза въ човѣка и което излиза, то е реалното. Туй, което вече не излиза и не влиза – ние се намираме въ единъ статически свѣтъ. Казвате: „Онзи не струва да обичашъ, този не струва да обичашъ“. То сѫ изопачени работи. Трѣбва да се освободите отъ голѣмитѣ заблуждения, въ които сега се намирате. Виждашъ една монета, която е окалѣна. Казвашъ: „Тя е окалѣна“. Като измиешъ тази монета, ще видишъ, че тя е чиста. Видишъ скѫпоцененъ камъкъ, окалѣнъ е. Ако вземешъ този камъкъ, умиешъ го (и) стане чистъ. Казвамъ: Сега всички живѣете въ единъ свѣтъ на Божествени възможности и Господь ви изпитва. Срещнете единъ човѣкъ, казвате: „Той е грѣшникъ“. Този грѣшникъ е скѫпоцененъ камъкъ – отвънъ е грѣшникъ, отвѫтре е праведникъ, съдържание има. Очисти му кальта. Внеси въ него една мисъль положителна. Този човѣкъ се е обезсърдчилъ, боленъ (е). Помисли, че ще оздравѣе следъ три деня. Казвашъ: „Като кажа, ще стане ли?“ – Ще стане. Ако кажешъ, че следъ петь деня ще оздравѣешъ, ти не се съмнявай – ще оздравѣешъ. Онова, което мислишъ, щомъ не се съмнявашъ въ себе си – то ще стане. Защото Богъ е онова сѫщество, което ни дава онова, което мислимъ, което чувствуваме. Дотолкозъ, доколкото вѣрваме въ Него – дотолкозъ ни дава. Защото вѣрата въ насъ е възможность. Ти отивашъ при Господа съ една малка цепнатина, една малка дупчица – какво ще ти даде? – Колкото твоята цевь е по-голѣма, толкозъ повече ще ти даде Господь. Ако имашъ силна вѣра – по-голѣма възможность имашъ, благословението ще дойде по-скоро. Ако вѣрата ти е слаба – ще дойде благословението по-кѫсно.

Ето азъ какво разбирамъ подъ думата „любовь“. Като обичашъ нѣкого, ще видишъ, че и Господь се радва на това. Богъ е доволенъ, че обичашъ. Като обичашъ (нѣкого) – радвай се заради Господа въ себе си, че го обичашъ. Щомъ обичашъ единъ човѣкъ заради Него, тя е временна (обичь). Щомъ го обичашъ, азъ се радвамъ въ себе си, Богъ е доволенъ отъ любовьта. Богъ е доволенъ, че азъ проявявамъ Неговата любовь, както Той иска. Този, когото обичамъ, е доволенъ, че Господь му (е) изпратилъ единъ човѣкъ,

който го обича. Знаете (ли), колко хубаво е да има единъ човѣкъ, който ви обича? Обича ви онзи, който никога нѣма да ви направи една забележка. Идеалната любовь седи въ това. Да кажемъ – азъ съмъ единъ учитель, имамъ единъ способенъ ученикъ, (който) свири. Като го слушамъ, никога не му казвамъ, че не може да свири. Казвамъ му: „Добре свиришъ“. Понеже го обичамъ, той, като направи погрѣшка, той вече знае и той самъ се коригира. Ако река азъ да го коригирамъ, то е несъвмѣстимо. Когато обичашъ единъ човѣкъ, никога не го коригирай. Който те обича, ако те коригира… Ще изучавате любовьта си, само нѣма да се коригирате. Казва: „Ти не трѣбва да пѣешъ“. – „Че какъ трѣбва да пѣя?“ Може да каже нѣкой: „Този предметъ не трѣбва да се развие“. – „Че какъ трѣбва да се развие?“ Имамъ единъ сопранъ, нека пѣе като сопранъ. Имамъ единъ алтъ, нека пѣе като алтъ. Имамъ единъ теноръ, нека пѣе като теноръ. Имамъ единъ басъ, нека пѣе като басъ. Басътъ е хубавъ, магнетиченъ е басътъ. После, теноръть има голѣмъ замахъ, сила има въ него. Сопранътъ има голѣми амплитуди, той е високъ. Алтътъ е толкова скроменъ – като пѣе, не иска да се покаже. Сопранътъ, като пѣе, иска всички да го разберать. Басътъ иска всички да знаятъ, че е силенъ. Като пѣе нѣкой басъ, да започне свѣтлината да се раздвижва.

Да допуснемъ сега, че имате едно неразположение. Какъ ще се премахне неразположението? – Ако сте единъ художникъ и започнете да рисувате – ще го премахнете. Ако сте нѣкой скулпторъ и започнете да чукате, започнете да работите, тия скулптори доста музикални хора сѫ, музикално удрятъ, музика има въ него. Не си скулпторъ, не си художникъ, (но) знаешъ да пѣешъ – пѣй тогава. Вие още не сте се научили да пѣете. Вие пѣете, като издишате. Сега трѣбва да се научите да пѣете и като вдишвате. Пѣли ли сте вие, като вдишвате въздуха? Най-добритѣ пѣвци въ свѣта сѫ ония, които пѣятъ като вдишватъ. Който пѣе, като издишва – той е наполовина пѣвецъ. Който пѣе и като вдишва, и като издишва – той е истински пѣвецъ. /Учительтъ свири при вдишване/. Онзи, който знае да пѣе, когато вдишва и издишва, тогава ще чувамъ онова, хубавото пѣене. Като пѣе „Въ началото бе Словото“ – тоноветѣ ще ги чувашъ. Казвамъ: Мѫчно е пѣенето, като вдишва човѣкъ. Пѣенето, като вдишвашъ, е за тебе. Като издишвашъ, е за другитѣ. Ако за себе си знаешъ да пѣешъ, и за другитѣ ще знаешъ. И въ мисъльта е сѫщия законъ.

Законътъ за обновата започва отъ онова, което приемашъ. Най-първо ще се научишъ да оценявашъ любовьта, която Богъ ти дава. Ако туй, което си придобилъ отъ Бога, ти го оценявашъ и туй, което дадешъ вънъ отъ себе си, ще се оцени. Сега вие искате да се подмладявате. Възможно е, но мислете по половинъ часъ за подмладяването. Чувамъ сестри да казватъ: „Остарѣхме, побѣлѣхме“. Пакъ се срѣщатъ и пакъ казватъ: „Остарѣхме,

побѣлѣхме“. – Че какво сте побѣлѣли? Зимно време, като навали снѣгъ по растенията – остарѣли ли сѫ растенията? Всички сѫ побѣлѣли, но то е временно. Зимно време е, малко снѣгъ е дошълъ по главитѣ ви, (а) казвате, че сте остарѣли. Като дойде пролѣтьта, ще се стопи снѣга, пакъ ще почернѣятъ главитѣ ви. Вие се заблуждавате, че сте побѣлѣли. Ако старостьта седи въ бѣлитѣ коси – лесна работа е. Има млади хора, които иматъ бѣли коси. Има деца по на 5–10 години съ бѣли коси.

Събуждайте въ себе си хубавитѣ чувства. Сега на васъ ви трѣбва едно огледало. Денемъ, най-малко три пѫти на день, пъкъ и десеть пѫти като правите – добро ще бѫде. Каквото настроение и да имате, огледайте се да видите. Когато се разсърдите – нѣма да ви правятъ забележка, само да имашъ едно огледало и да се огледашъ. Ти самъ започвашъ да се смѣешъ. Вие сега, като се разсърдите, смѣшни ставате – деформира се лицето, навѫсите се. Азъ, като се разсърдя, ето какво правя: лицето – засмѣно, рѫката – на главата. Туй е сръднята въ мене. Защото, като пѣя нѣкои нѣща, съзнавамъ, че другояче трѣбва да се пѣятъ, не може да ги изпѣя. Нѣкой пѫть свиря нѣкои работи, азъ самъ съмъ недоволенъ. Нѣкой пѫть правя опити. Иде нѣкой при мене боленъ, седи отвънъ, пъкъ азъ свиря. Като свиря, този човѣкъ се нервира. Като започна да свиря на болния, като даде внимание – забравя болестьта и оздравява. Другиятъ, който се безпокои, тревожи се – че тревожи и мене, азъ не мога да свиря. По нѣкой пѫть азъ го държа половинъ часъ вънъ, той ходи, тревожи се, азъ свиря. Понеже виждамъ, че (съ) свирене нѣма да стане – туря цигулката, слизамъ долу. Казвамъ: „Какво обичате?“ Нѣкой пѫть зная кѫде е болката. Той се уплашилъ, че ще умре. Азъ взема, че го бутна съ лѣвата рѫка по лѣвата страна на главата. (Той) казва: „Чудна работа. Бѣхъ боленъ, бутна ме съ лѣвата рѫка по главата и оздравѣхъ. Магия ми направи. Омагьоса ме“. Пъкъ омагьосването е проста работа. Азъ като турихъ рѫката на главата му, неговата енергия започна да тече. Той прилича на жена, която родила малко дете, набрало се млѣко въ нѣнкитѣ на майката и ѝ причинява болка. Ако детето не смуче това млѣко, набира се млѣко и майката страда. Нѣкѫде се набира енергия, въ мозъка нѣкѫде. Трѣбва да дойде единъ човѣкъ, да изтегли тази енергия. Въ природата Богъ, като ни обича, праща ни по нѣкой пѫть страдания, за да отнема онова излишното, което имаме въ насъ. Страданията сѫ излишна енергия въ насъ. Като страдаме, тази енергия отива навънъ. Като се разсърдишъ, то е пакъ изчистване. Сръднята не е лошо нѣщо. Нѣкой пѫть искашъ да се разсърдишъ. Тогава харчишъ повече енергия. Ако давашъ излишното, сръднята е на мѣсто. Нѣкой пѫть хубаво е да се разсърдите. Взема се тази енергия. Нѣкой пѫть ти дойдешъ въ съприкосновение съ хората, които сѫ по-магнетични. Другъ пѫть срѣщашъ човѣкъ, който е нервенъ. Нервнитѣ хора даватъ импулсъ. Тѣ не даватъ магнетизъмъ, но импулсъ. Като срещнешъ човѣкъ разположенъ,

предава ти магьосническа сила. Нѣкой пѫть, когато хората сѫ нервни, трѣбва да срѣщашъ разположени хора. Въ разположения човѣкъ силно е развита вѣрата, надеждата, любовьта, въображението, всичкитѣ разположения. Богатъ е този човѣкъ. Като срещнешъ този човѣкъ, въ духовния свѣтъ дава. Дойде нѣкой човѣкъ при тебе, приеми го добре. Сега говоримъ за себе си, да знаете какво да си говорите.

Споредъ закона за обновата, човѣкъ всѣки день трѣбва да се качи на три мѣста. На първо време стани на физическото поле въ тѣлото. Следъ туй трѣбва да се качишъ въ своята дихателна система – то е духовния свѣтъ. Най-после да се качишъ горе въ мозъка – въ Божествения свѣтъ. Да направишъ една връзка между физическия свѣтъ, и духовния свѣтъ, и Божествения свѣтъ. Всѣки день разнообразие трѣбва да има. Не избѣгвайте хората. Казвате: „Тѣ сѫ свѣтски хора“. Не гледайте така. Не искамъ да ви говоря, защото, ако ви дамъ нѣкаква външна форма, ще се заблудите. Ако ви кажа по какво се отличава единъ лошъ отъ единъ добъръ човѣкъ, нѣма да се ползувате. Ако ви кажа по какво се отличава единъ даровитъ отъ единъ недаровитъ човѣкъ, нѣма да се ползувате. Споредъ мене, единъ лошъ човѣкъ е недаровитъ. Думата „лошъ“ не е лоша, но ш-то е лошо. Като извадишъ ш-то отъ думата „лошъ“, тя става на добра. Ш-то да го обърнешъ надолу, както обръщатъ удавницитѣ, на които дробоветѣ се напълнили съ вода – обръщатъ ги надолу съ главата, за да излѣзе водата. Човѣкъ отъ себе си трѣбва да извади непотрѣбнитѣ работи. Станешъ сутриньта, казвашъ: „Остарѣхме“. Другояче говорете, кажете: „Наближи времето да си ходимъ (у) дома. Пишатъ ни нашитѣ, искатъ да си идемъ“. Да ти е приятно, че ще се върнешъ. Казватъ: „Остарѣхъ“. Дойдешъ на голѣми изпитания, ще кажешъ: „Учатъ ме“. Изпитанието не е лошо нѣщо. Давашъ изпитъ на онова, което си училъ. Нѣкой пѫть може да те изпитатъ доколко обичашъ, може да те изпитатъ доколко вѣрвашъ, може да те изпитатъ доколко се надявашъ, може да те изпитатъ доколко знаешъ – колко знаешъ да пѣешъ, колко знаешъ да рисувашъ, нѣкой пѫть може да те изпитатъ да знаешъ каква е тежестьта. Въ всичкитѣ процеси трѣбва да знаешъ – тѣ сѫ важни. Срѣщашъ едно дете, казвашъ: „То е дете“. Ти се радвай, че е дете, погали го малко, неговото съзнание не е пробудено. Срещна нѣкой старъ дѣдо, погледне ме и казва: „Знаешъ (ли), на 85 години съмъ“. Старитѣ баби и старитѣ дѣдовци много ги разбирамъ. Като го погледна, виждамъ, че има достойнство. Погледне ме, измѣри ме, мисли си: „Не можешъ да ме излѫжешъ, че носишъ нѣщо ново“. Гледа ме дѣдото критически, поусмихне се. Казвамъ: „Дѣдо, много ми харесвашъ“. Тѣ обичатъ много да ги хвалятъ. „Има нѣщо много хубаво въ тебе“ – му казвамъ. „Имашъ единъ отличенъ умъ и сърдце, но живѣешъ между хора, които не те оценяватъ. Едно време, когато си билъ младъ, личенъ си билъ между всичкитѣ момци, много способенъ човѣкъ“. Той казва: „Кой ти е

казалъ нѣщо?“ – „Никой не ми е казалъ, но наука е това“. – „Че какъ? Може ли? Да не ти е казалъ нѣкой отъ селото нѣщо?“ – „Не, но наука е това. Господь е написалъ на човѣка известни черти. Мене ми е много приятно, че се срещнахъ съ тебе. Колко нѣща научихъ отъ тебе“. – „Я ми кажи нѣщо“, и си подава ръката, заинтересува се вече дѣдото. Тогава му казвамъ: „Ако се подмладишъ, тогава какво ще правишъ?“ – „Ако се подмладя, не искамъ да правя една глупость, която направихъ едно време – оженихъ се, баща станахъ. Сега нѣма да се женя. Като стана на 33, на 45 години, че тогава искамъ да науча нѣщо хубаво“. Казвамъ: „Много хубаво. Едно време, въ Библията пише за единъ човѣкъ, който се оженилъ на 65 години, хемъ имаше две жени“. – „Че какъ две жени?“ – „Едната обичаше, другата не я обичаше“.

За какво може да се говори сега на свѣта? Какво значи свѣтъ? – Единъ свѣтъ красивъ навсѣкъде – каквото погледнешъ, всичко се радва. Свѣтскиятъ животъ е всички цвѣтя, вода, листа – всичко туй се радва. То е свѣтскиятъ животъ. Свѣтътъ на любовьта е дето всичко се радва. Свѣтътъ на вѣрата е дето всичко има довѣрие. Свѣтътъ на надеждата – то е реализиране. Да влѣзешъ въ свѣта на надеждата, значи въ физическия свѣтъ да влѣзешъ. Свѣтътъ на вѣрата е красивиятъ духовенъ животъ. Любовьта е свѣтътъ на любовьта, то е Божествениятъ животъ. Нѣма да казвашъ: „Тукъ криво си направилъ“. Въ любовьта не може да има криви работи. Всичкитѣ работи, които любовьта прави, сѫ ценни. Тя носи живота. Онзи, който ви обича, само чрезъ своя погледъ, само чрезъ своето пипане – той ви дава нѣщо. Като ви обичатъ хората, внасятъ живота. Като не ви обичатъ, тѣ ви отнематъ живота.

Сега говоримъ за закона на обновата. Два живота има въ свѣта: животъ, който е образувалъ рая на безлюбието, който е образувалъ ада и животъ на любовьта, който е образувалъ рая. Въ новия животъ е любовьта. Ти живѣешъ по закона на безлюбието и искашъ да имашъ рая. Ти ще имашъ ада. Всичкитѣ страдания въ насъ произтичатъ отъ закона на безлюбието. Всичкитѣ радости произтичатъ отъ закона на любовьта.

Казвамъ: Всѣки день отваряйте душитѣ си. Сега не че вие не я отваряте.

Сега ще пристѫпимъ малко къмъ музика. Да кажемъ имате обикновено пѣене, пѣете една пѣсень. Имаме коя да е пѣсень, тѣ сѫ обикновени работи. Азъ ще ви дамъ сега едно упражнение. Азъ ще пѣя на себе си, вие ще ме слушате, на себе си ще пѣя. /Учительтъ свири и пѣе „хаинзо“ въ много мелодии/. То вече е свободното пѣене. То е единъ музикаленъ езикъ. „Хаинзо“, когато искашъ да примиришъ хората. „Хаинзо“, когато слизашъ да помагашъ.

Соль – туй, което цъвти. Ре – туй, което се движи. Ла – туй, което знае. И ми – туй, което се обхожда. Туй, което цъвти въ тебе, трѣбва да завърже. Туй, което завързва, трѣбва да узрѣе. Туй, което узрѣва, трѣбва да се възприеме. Всѣка една мисъль, всѣко едно чувство, всѣка една постѫпка трѣбва да се възприеме отъ човѣшката душа, отъ човѣшкия духъ да се опита. Само въ опита е Божественото разбиране. Ние опитваме нѣщата. Ние само помирисваме цвѣтята. Какъвъ е вкусътъ на плода, не знаемъ. Уханието, красотата, която има цвѣта, опитваме. Но после има процесъ на зрѣене. Това, което опитваме после, то е разбирането, то остава въ насъ. Най-първо опитваме живота въ насъ. Казваме: „Свѣтски животъ“. Свѣтскиятъ животъ е посѣтиятъ животъ въ земята. Израстналиятъ животъ е въ младини. Ти се раждашъ като дете, възприемашъ като младъ. Духовниятъ животъ е узрѣлиятъ плодъ. Този плодъ (трѣбва) да се опита. Да бѫдемъ доволни отъ самото семе, отъ пѫпката, отъ цвѣта и отъ плода. Не само (да) казваме: „Свѣтскиятъ животъ не струва“. За мене всичкиятъ животъ има смисълъ. Духовното и Божественото вече даватъ цена. Божественото е да приемешъ благото, което никой не може да ти отнеме. Въ физическия животъ може да цъвнешъ и да завържешъ. Може да завържешъ и да не узрѣешъ. Онова, което узрѣе, ще имашъ земенъ животъ. Подъ думата „Божественъ животъ“ разбираме плодътъ да узрѣе, да го опитаме и да бѫдемъ доволни отъ онова, което Богъ ни е далъ, понеже въ следния моментъ ще имаме пакъ нѣщо ново. Вѣчно обновяване има. Въ английски има едно изражение…/Въ оригинала липсва/. То е вѣчното обновяване въ човѣка, то е мисъльта. Туй го наричатъ любовь. Подъ думата „любовь“ разбираме вѣчното проявление. Богъ постоянно обновява.

/Учительтъ пѣе: „Ние ще се подмладимъ, ние ще се подмладимъ, ние ще се подмладимъ. Ние ще се подмладимъ, макаръ и стари да сме днесъ. Побѣлѣлитѣ глави ще почернѣятъ и красиви ще станатъ“/. Пѣйте, не се смущавайте. Човѣкъ при Бога трѣбва да бѫде като малко дете. Никога да се не критикувате. До бѫдемъ благодарни. Предъ лицето на Бога да бѫдемъ благодарни за всичко. То е хубавото разбиране. Богъ, като погледне на хората, Той не ги сѫди. Той като погледне, понеже всички обича, Той като гледа, всичко става тъй, както Той гледа. Тъй като го гледа Той, тъй става. Господь като дойде въ свѣта и погледне на свѣта, свѣтътъ става такъвъ, както Той иска. Всички тия противоречия Той ги превръща. Любовьта е по-силна отъ всичко. Ако вѣрваме въ Бога, всичкитѣ противоречия, които ние не ги разбираме… А въ Божествения планъ има една голѣма тайна. Богъ като погледне на свѣта, всичко става за добро. Писанието казва: „Всичко, каквото се случи, ще се превърне за добро“. Радвайте се на старостьта, радвайте се на болеститѣ – на всичко се

радвайте, защото всичко е за добро въ свѣта. Има нѣщо друго, но то е нашето неразбиране.

Всѣки день да се проявявате такива, каквито Господь ви е направилъ.

Добрата молитва.

XX година
17. Лекция на Общия Окултенъ класъ
29 януарий, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ

1941_01_28 Закон за обнова
Лекция на Общия Окултенъ класъ

ЗАКОН ЗА ОБНОВА

Отче наш. Мога да кажа. Махар Бену Аба.

Ще говоря върху закона за обновата.

Човек може да знае много работи, но ако законът за обновата не работи – той не се ползва. Един, който не е запознат със закона за обновата, той не разбира какъв е смисълът. Имате един знак – обърнат. В единия случай са съединени заедно – С, С е обърнат надолу. По някой път усещате особено неразположение, не си разположен. Да си болен – не си болен, да си гладен – не си гладен, но имаш едно неразположение. Не искаш да срещаш никого, не искаш да говориш с никого. Ако някой ти говори нещо, не искаш да го слушаш. Казваш: „Неразположен съм."

Значи законът за обновяването не работи. Просто изяснение. Имаш едни модерни, съвременни обуща, (но) стягат ти краката. Докато вкъщи можеш да ги носиш, но като тръгнеш да вървиш – започват да ти стягат краката. Краката се разширили (и) усещаш, че тия обуща те стягат. Питам: кои са подбудителните причини, че си турил тесни обуща. Ако са тесни е лошо. Ако са широки, пак е лошо. Значи обущата трябва да прилягат. Една мисъл, която стяга човека, не приляга на ума. Някоя мисъл е пък много широка – и тя не му е полезна. Някой казва: „Имам широки мисли." Широката мисъл трябва да приляга на ума. Ето какво разбирам „да приляга". Природата чрез закона за обновата събужда човека чрез носа, произвежда обнова чрез ушите, очите, чрез устата, чрез цялата кожа се стреми да обнови човека. Човек е разположен към един природен мързел. Човека трябва да го стегнат, за да работи. Ако остане свободен – не иска да работи. Вземете даже видни музиканти. Щом им се уреди материалното положение, те не искат да свирят. Щом е беден – свири човекът, вдъхновение има. Щом забогатее – вече чака вдъхновение. Докато е беден – религиозен е, моли се по 3-4 пъти на ден, и 10 пъти се моли. Щом забогатее, казва: „С молитва работа не става" (и) намира друга работа, не се занимава с такива малки работи.

Ако наблюдавате природата на човека – имате един перпендикуляр, който минава през гърдите. Ако тежестта мине в неговия стомах, ще се измени състоянието му. Ако тежестта мине отзад, в неговия гръб, ще имате две различни състояния. Какво ще бъде състоянието, ако благоутробието е

развито? – Ако благоутробието образува кривата линия АВ – става натрупване на чужди вещества. Писанието казва: „Понеже не искат да служат на Господа, тогава ще им даде дух на затлъстяване." Коремът е така подут, като на бременна жена. Човек иска да роди цял живот и не може да роди. Само някоя болест ще дойде. Роди тогава. Като роди – освободи се вече.

Сега да дойдем до закона за обновата. За да се обнови човек, трябва да бъде в хармония с онзи човек, когото изучава. Ти не може да се обновиш, ако не разбираш природата – да видиш какви са твоите възгледи. Ако изучаваш и по-низшите същества като срещнеш някое животно – погледне те, съобразява се има ли някаква обновителна сила или не. Като те погледне, веднага ще вземе някаква стратегия. Защото всичките хора не оказват едно и също влияние. Срещате един човек – целия ден сте неразположени. Срещате друг човек – целия ден сте разположени. Срещате един набожен човек и целия ден вие имате туй Божествено настроение. Другия ден срещате светски човек, който мисли само за този свят, не мисли за оня свят. То са специфични разбирания. Някои мислят, че само този свят е хубав. Ние нямаме противоречие, че е влязъл в този свят. Някои мислят, че само в другия свят е хубаво. Ако си в този свят и очите ти не функционират хубаво, ушите не функционират хубаво, носът не функционира хубаво, устата, краката не функционират – тогава какво те ползва този свят? Но и в другия, и в духовния свят, трябва да имаш известни чувства да функционират. Представете си, че този свят представ(лява) една долина с градини, с плодове, с плодови дървета, има езера, блатисти места. Духовният свят представ(лява) висок планински връх, той е красив. Ако се качите горе, на планината, имате чист въздух, но мисълта ви не функционира добре. Там има ли нещо за прехрана? Чист въздух има по високите места, но само туй не ползва човека. Ти седиш горе, на високото място, и ще трябва да слезеш в долината, дето има плодове – ябълки, круши, всички удобства. На високите места няма тия неща. Туй положение, тая обстановка е временна. Представете си, че на високите места по планините може да растат ябълки, круши и други плодове. Тогава планината ще бъде още по-хубава. Защо именно горе, по планината, не растат плодни дървета? – Разпределен е трудът. Защо дробовете не се хранят тъй, както стомахът се храни? – Ако дробовете се хранеха така, както стомахът се храни, човек какъв ще бъде? – То ще бъде страшно. В дробовете вече имате един по-възвишен свят. В стомаха – ти си роб на условията. Много ще работиш, малко блага ще имаш, малко благоутробие ще имаш. Ще изучаваш колко от тази храна може да те ползва. – Много малко. Ние работим чрезмерно много, много малко благоутробие имаме. Сега работа имаме в много направления. Ядеш някой път, но храната не ти допринася онова, което ти искаш от нея.

Някой път ядеш храна и си благодарен. Щом си благодарен – има една обнова. Тази храна принася ти нещо. Има един човек, когото обичаш, приятно ти е да го срещнеш, искаш да го срещнеш. Щом не го обичаш – не искаш да го срещнеш. То е първият случай (1 на чертежа). Тези стрели показват мъжкия принцип. Те са положителни, отблъскват се. Тук са трима, и тримата са на три мнения, отблъскват се, с нищо не може да ги примириш. Един човек, който е гладен, ти му разправяш за оня свят. (Той) казва: „Не ми разправяй за оня свят." Пита: „На оня свят има ли храна, има ли ядене?" Ако му кажеш: „Няма", ще каже: „Мене не ми трябва такъв свят, в който няма ядене." Някои мислят, че в оня свят няма ядене. И там има ядене. В оня свят като вземеш храната – няма да я дъвчеш както в този свят. Тази храна сама се разтопява в целия организъм. Тук ти трябва да знаеш да дъвчеш. След като ядеш, казваш: „Не е хубава храната." Няколко часа е употребено да се приготви яденето и казвате, че не е добре сготвено. Преди два дни бяха ни сготвили сарми, големи сарми. Зелето изисква зъби. Гледам – някои дъвчат листата, някои оставят листата, изядат само ориза. До мене седи един приятел, на когото казвам: „Ние сме честни хора, оставяме листата, показваме, че сме яли сарми. Оставяме обвивката, изяждаме само ориза. Казваме, че сме яли сарми." В нас има доста зелеви листа, които са останали, понеже искат дъвкане. Ние се намираме в противоречие. Някой път ние слизаме в стомаха и не може да намерим вратата да излезем навън. Някой път господарят влезе в стомаха, защото потребно е да влезе в стомаха. Но по някой път се намери в противоречие. Като един виден богат английски банкер, който веднъж отишъл да прегледа своето подземие с касите си и оставил ключа отвън, не извадил ключа да го тури в джоба си, но оставил ключа отвън на вратата. Тя се затворила и той останал затворен в подземието. Седи той там, търсят го насам-натам, и гладен умира вътре. И пише тъй: „Ако имаше някой да ми даде малко хлебец, щях да му дам половината си имане." И като умира, пак не дава цялото си имане. Като умира, дошъл до положението да даде половината от имането си. Та казвам: когато слизаш в стомаха, ще извадиш ключа, ще го туриш в джоба си, защото опасна работа е. Като слизаш в дробовете, пак същият закон е – ключа ще го носиш в джоба си. И в главата си като влизаш, ключа ще го носиш в джоба си. Три неща има, които човек посещава: главата, дробовете и стомаха. Той трябва да носи ключовете. По някой път ние загазим в мозъка си. Голям да е, но загазим. Знаеш (ли) какво става на човека, ако загази в малкия мозък? – Целия ден ще кряка, ще вика, ще вдига шум, неразположен е. Някои мислят като влязат в малкия мозък, че никой не ги обича. Но то е в отрицателната, в пасивната страна (2 на чертежа). В едно отношение ти си недоволен. (Някой) казва: „Няма хора, никой не може да те обича." Друг казва: „Няма хора, няма кого да обичаш." Единият се оплаква, че няма кой да го обича, другият се оплаква, че няма кого да обича. Каква е разликата? – „Няма кой

да те обича" – ти си гладен, няма кой да ти даде хляб. А пък „няма кого да обичаш" – ти носиш хляба, но не искаш да го дадеш на когото и да е, но търсиш някого – искаш да продадеш хляба. В първия случай искаш да купиш хляб, в другия случай искаш да го продадеш, търсиш някой да ти даде повече за хляба. Казваш: „Няма хора, които да те обичат" – значи: няма кой да ти продаде хляб. „Няма кого да обичаш" – няма кому да продадеш хляба.

Та казвам: нашата глава служи за обнова. Ако човек знае (къде) има места в мозъка – той ще се обнови. Има места в мозъка, ако се постави там – целия ден ще бъде неразположен. Има една област, отстрани горе на главата, ако се залостиш там – целия ден ще имате страшни работи. Ще мислиш за сиромашията, ако осиромашееш – какво ще правиш, ако ви нападнат разбойници, ако стане земетресение, ако стане някоя война, ако дойде някоя буря, ако дойде наводнение. Все такива страшни работи ще ти идват на ума. Цялата вечер ще бъдеш такъв объркан: ако ям – ще се задавя, ако храната ми не се смели, ако сърцето ми спре, ако гръбнакът ми се счупи, ако краката ми се изкълчат. Като мислиш така, как ще се обновиш, кажете ми? – Не може да се обновите, докато имате противоречия. Законът за обновата изисква да се премахнат противоречията. Най-първо ти мислиш, че няма такива хора за обич.

Аз съм превеждал онзи анекдот. Турция забогатяла някога. Когато хората забогатеят – леността се образува. В една област имало много мързеливи хора – дембелханета*. Набирали се 20 хиляди дембелханета – всички лежат, нищо не работят, очакват да им донесат яденето, пиенето. Султанът се обезпокоил, какво да правят с тия дембелханета – само ядат, държавата ще пропадне така. Везирът бил умен човек и той, (за) да ги изпита кои са хасъл* дембелханета, решил да запалят дембелхането, където лежат и които останат, (до)като гори дембелхането, ще ги счита за дембелханета. Като се запалило дембелхането, всички избягали, останали само двама – седят, пекат се. Единият казва на другия: „Ще изгорим." Другият му отговорил: „Как не те мързи да говориш?" Слушал ги везирът и от 20 хиляди останали само двама хасъл дембелханета. Дембелхане значи човек, който търси своето удоволствие. В турско време имаше един навик, който го обичам. Като стане сутрин турчинът, той имаше едно наргиле. Ще запали лулата, ще пие кафето, ще запуши и наргилето ще заклокочи. Доста хигиенично е. Понеже димът минава през наргилето и се пречиства. Като пуши, въздухът минава през един маркуч и се пречиства. Тук беше дошъл един лекар (и) имаше едно наргиле.

Трябва да се изучава човешкият организъм – да знаем обновителните места в себе си. Ти не може да се обновяваш, ако не знаеш къде да се

хванеш. Ако горната част на челото е тясна, не е развита – нямаш въображение. На някои хора главата мяза на китайците – горе тясна, долу широка. В бялата раса, главата горе е широка. Китайците много ядат. Разправяше ми един американец, който бил на гости на един китайски мандарин. 40 вида яденета имало и от всичките 40 вида трябва да вкусиш. Какви ли не. Този, който търси 40 вида яденета, той не е горе в главата, той е долу в главата.

Казвам: трябва да знаят къде са обновителните процеси. Трябва да срещнеш един човек, който е обновен, който се обновява. Срещнеш някой – не вървят работите добре. Българинът има една черта – когато го питаш как е гроздето или как е житото, никога няма да ти каже, че е хубаво. Казва: „Родило е малко." Турчинът има една черта. Той преувеличава и показва повече, отколкото е. Българинът намалява. Страх го (е) ако каже, че е хубаво да не би да му го вземат. Казва, че не е хубаво, за да има и идната година малко повече. Но то зависи де е човек. Ред поколения има, които са живели там, дето не трябва. Ако започнем с религиозния живот, искаме да преустроим мозъка на човека, да се разшири главата. Ако неговото чело не може да се повдигне, ако коронната част не може да се повдигне и остане права линия – трябва да се образува поне една малка крива линия горе. Тази крива линия показва, че при каквито и условия да си, и при най-лошите, казваш: „Добър е Господ, ще се оправи тази работа."

По закона на обновата лесно се лекуват хората. Казваш: „Ще оздравея" и оздравяваш. Онзи казва: „Я оздравея, я не. Тази болест е лоша, не се лекува, няма да оздравея аз." Такъв човек за да го излекуваш, трябва да го приспиш. Някой път те съзнават това. Казва: „Приспа ме, че да се освободя от болестта." Той като мисли постоянно, няма обнова. Сега по някой път слушам, казвате: „Не върви добре както едно време." Някои стари, като били на млади години, били по-добре. Сега като остарели, не били толкоз добре. Питам: кога плодът е добър – като пъпка на цвят или като узрее? В младини ти си една пъпка, в пълната възраст ти си разцъфнал, в старини – на 125 години, ти си узрял плод. Кое е по-хубаво? Хубаво узрелите плодове ядем. Тогава някои хора се оплакват, казват: „Тези работи като бяхме млади, (а) не на стари години." Питам: с какво да се занимава човек на стари години? – На стари години, понеже зъбите изпопадали, не може да яде. Съжалява, че не може да яде тъй, както на млади години. На млади години ти не знаеш как да мислиш. На 4-5 години децата какво правят, каква е обновата? – Често децата обичат да плачат. Има деца като се изгърбят, дигнат задницата нагоре, главата надолу и плачат, плачат. Майка му ще иде няколко пъти, то все плаче. Защо плаче и то не знае. Нещо криво му е. Туй дете влязло, забъркало се някъде, то има понятие за оня

свят, от който слиза. Децата, които плачат, имат възпоменание от онзи свят, не харесват тия условия, не знаят как да се върнат, не може да се примирят. Първото нещо – всички трябва да се примирите с условията, при които живеете. Не искайте големи удобства. Казвате: „Да имам пиано, да имам цигулка, да имам китара или друго нещо.“ Но то са завършени процеси. Ти ако имаш пиано, какво ще стане с тебе? Какво ще добиеш? – Ти имаш едно отлично пиано (сочи гърлото), може да пееш. Може да направиш едно пиано – да вземеш 30-40 паници, вземи ги, тури ги на едно място и започни да ги чукаш. Може да ви направя едно пиано. Когато бяхме в Сливен, наредихме с онези, които бяха с мене, камъчетата на едно поточе, както аз зная. Музикално наредихме камъчетата. И водата като минава, шумоли музикално. Кой как дойде, казва: „Особено е туй шумолене.“ Но камъчетата са наредени. Дойдат овце, размесят камъчетата. Ида, пак ги наредя. Дойде някой, казва: „Много приятно е да слуша човек как върви водицата.“ Онзи, който гледа, ще каже: „Този няма работа, че реди камъчетата да шумоли водата.“ Кой как дойде, казва: „Колко са хубаво наредени камъчетата.“

Та казвам: ако знаем да наредим нашите мисли – имаш вадичка. Ако знаеш да наредиш камъчетата, ако знаеш да наредиш своите чувства и своите постъпки – ще имаш нещо музикално. Целият свят е едно благо. Ние живеем в един свят на големи възможности. Не си сам музикант. Ти ще идеш при един музикант, (той) ще ти помогне, ще те изслуша. Някой е художник. Ще идеш при някой, който е художник. На всеки художник трепти сърцето му за да даде нещо от себе си. Всеки човек иска да даде нещо от себе си. Много хора страдат, че няма къде да дадат стоката си. Много страдат, че няма къде да направят едно добро. Един лош човек седи, иска да купи. Добрият пък иска да продаде. Този, който не може да купи стоката, сърди се, че не може да купи. Друг има, който не може да продаде стоката си, и той се сърди. И двамата се сърдят. Ако онзи купува добре, а другият продава добре – и двамата са доволни. Най-първо природата иска от нас нещо ние да ѝ дадем. Тя всеки ден иска да ѝ дадем нещо. Станеш сутрин, не искаш да благодариш на Бога. Благодари на Господа, че слънцето ти дава. Приемаш светлината, приемаш въздуха, приемаш водата – за всичко туй благодари, което си възприел. Ти трябва да дадеш нещо от себе си. Ти седиш, мърмориш и казваш: „Туй не е наредено, онова не е наредено.“ – Тепърва има да се нарежда. Ако постъпиш ученик в една гимназия, изведнъж в 8-ми клас ли ще постъпиш? – Най-първо ще постъпиш в 1-ви клас, втората година – във 2-ри, в 3-ти, и постепенно ще идеш в 8-ми клас през осмата година. Ако си учил добре – всичките професори, всичките учители в гимназията ще имат добро мнение за тебе. Ако не учиш, казват: „Не учи добре.“ Казвам: всички ние сме ученици в това Божествено училище. Сега ние мислим, че като постъпим в 1-ви клас

– то е свършено. Хиляди години като учите, пак ще знаете толкоз, колкото сега знаете. Всички тия теории, които сега ги знаете, те са привидни. След хиляди години светът ще се измени. След хиляди години светът не може да го обясним по този начин, по който сега го обясняваме. Ти си бил едно малко детенце, играл си с малки пръчици, станал си на 21 година – ще вземеш ли пръчица да я туриш между краката и да си играеш на конче? Сега вие се връщате към вашето минало и казвате: „Колко хубаво беше, когато майка ми ме носеше на ръце.“ Ако целия живот майка ти те носи на ръце, какво ще стане от тебе?

Най-първо сега трябва да се премахне недоволството. Вие опитвали ли сте да премахнете вашето недоволство? Да допуснем, че вие сте в един голям салон, има много публика. Ако всички прозорци са затворени, след половин час усещате, че атмосферата е натежала. Трябва да се отвори отнякъде, да влезе една обновителна струя. Човек има в себе си около десетина органи за обнова. През всеки орган трябва да влезе една обновителна струя. Ти, ако чрез органа на твоето милосърдие не може да влезе милосърдието – тази енергия, ти няма да имаш хубавото разположение. Ако чрез органа на твоята вяра не може да влезе силата на вярата – (няма) да ти даде онзи широк простор за света. Ако чрез органа на надеждата тази сила не може да влезе – не може да усетиш това подмладяване. Надеждата всякога подмладява човека. Вярата дава простор. Надеждата обхваща нещо по-материално. Като дойдете до любовта, вие имате най-високата проява на Божествения живот.

По някой път вие мислите кого да обичате. Вие може да обичате, ако разбирате природата. Много разумни същества има, които са влезли в цветята и скрили са се например в един карамфил и очакват само да ги погледнете, да ги помиришете, че им става много приятно. Понеже това ухание, което издава карамфилът, като дойде в носа ви това ухание, може да кажеш: „Колко хубаво мирише.“ Само като помислиш за него, радва се сърцето на това карамфилче. Казвате: „Ще ида аз да се занимавам с един карамфил.“ Мислите ли, че нашият живот като се занимаваме само с хората, че е много сериозна работа? Представете си един млад момък или една млада мома. Но след години, като остарее, стане сухи кости. Не е ли човек като цвете и той съхне. Чудиш се как си я прегръщал, прегръщаш я, но няма нищо. Като прегърнеш някой човек, мяза на сухо дърво. Като прегърнеш друг, излиза нещо от него. Като прегърнеш друг нищо не дава, мяза на крава, която доиш, но нищо не дава.

Казвам: съществения живот е животът на обновата. Туй, което влиза в човека и което излиза, то е реалното. Туй, което вече не излиза и не влиза – ние се намираме в един статичен свят. Казвате: „Онзи не струва да обичаш,

този не струва да обичаш." То са изопачени работи. Трябва да се освободите от големите заблуждения, в които сега се намирате. Виждаш една монета, която е окаляна. Казваш: „Тя е окаляна." Като измиеш тази монета ще видиш, че тя е чиста. Видиш скъпоценен камък, окалян е. Ако вземеш този камък, умиеш го (и) стане чист. Казвам: сега всички живеете в един свят на Божествени възможности и Господ ви изпитва. Срещнете един човек, казвате: „Той е грешник." Този грешник е скъпоценен камък – отвън е грешник, отвътре е праведник, съдържание има. Очисти му калта. Внеси в него една мисъл положителна. Този човек се е обезсърчил, болен (е). Помисли, че ще оздравее след три дни. Казваш: „Като кажа ще стане ли?" – Ще стане. Ако кажеш, че след пет дни ще оздравееш, ти не се съмнявай – ще оздравееш. Онова, което мислиш, щом не се съмняваш в себе си – то ще стане. Защото Бог е онова същество, което ни дава онова, което мислим, което чувстваме. Дотолкоз, доколкото вярваме в Него – дотолкоз ни дава. Защото вярата в нас е възможност. Ти отиваш при Господа с една малка цепнатина, една малка дупчица – какво ще ти даде? – Колкото твоята цев е по-голяма, толкоз повече ще ти даде Господ. Ако имаш силна вяра – по-голяма възможност имаш, благословението ще дойде по-скоро. Ако вярата ти е слаба – ще дойде благословението по-късно.

Ето аз какво разбирам под думата „любов". Като обичаш някого ще видиш, че и Господ се радва на това. Бог е доволен, че обичаш. Като обичаш (някого) – радвай се заради Господа в себе си, че го обичаш. Щом обичаш един човек заради Него, тя е временна (обич). Щом го обичаш, аз се радвам в себе си, Бог е доволен от любовта. Бог е доволен, че аз проявявам Неговата любов, както Той иска. Този, когото обичам, е доволен, че Господ му (е) изпратил един човек, който го обича. Знаете (ли), колко хубаво е да има един човек, който ви обича? Обича ви онзи, който никога няма да ви направи една забележка. Идеалната любов седи в това. Да кажем – аз съм един учител, имам един способен ученик, (който) свири. Като го слушам, никога не му казвам, че не може да свири. Казвам му: „Добре свириш." Понеже го обичам той, като направи погрешка, той вече знае и той сам се коригира. Ако река аз да го коригирам, то е несъвместимо. Когато обичаш един човек, никога не го коригирай. Който те обича ако те коригира... Ще изучавате любовта си, само няма да се коригирате. Казва: „Ти не трябва да пееш." – „Че как трябва да пея?" Може да каже някой: „Този предмет не трябва да се развие." – „Че как трябва да се развие?" Имам един сопран, нека пее като сопран. Имам един алт, нека пее като алт. Имам един тенор, нека пее като тенор. Имам един бас, нека пее като бас. Басът е хубав, магнетичен е басът. После, тенорът има голям замах, сила има в него. Сопранът има големи амплитуди, той е висок. Алтът е толкова скромен – като пее, не иска да се покаже. Сопранът, като

пее, иска всички да го разберат. Басът иска всички да знаят, че е силен. Като пее някой бас, да започне светлината да се раздвижва.

Да допуснем сега, че имате едно неразположение. Как ще се премахне неразположението? – Ако сте един художник и започнете да рисувате – ще го премахнете. Ако сте някой скулптор и започнете да чукате, започнете да работите, тия скулптори доста музикални хора са, музикално удрят, музика има в него. Не си скулптор, не си художник, (но) знаеш да пееш – пей тогава. Вие още не сте се научили да пеете. Вие пеете, като издишате. Сега трябва да се научите да пеете и като вдишвате. Пели ли сте вие, като вдишвате въздуха? Най-добрите певци в света са ония, които пеят като вдишват. Който пее като издишва – той е наполовина певец. Който пее и като вдишва, и като издишва – той е истински певец. (Учителя свири при вдишване.) Онзи, който знае да пее когато вдишва и издишва, тогава ще чувам онова, хубавото пеене. Като пее „В началото бе Словото“ – тоновете ще ги чуваш. Казвам: мъчно е пеенето като вдишва човек. Пеенето като вдишваш, е за тебе. Като издишваш е за другите. Ако за себе си знаеш да пееш, и за другите ще знаеш. И в мисълта е същият закон.

Законът за обновата започва от онова, което приемаш. Най-първо ще се научиш да оценяваш любовта, която Бог ти дава. Ако туй, което си придобил от Бога, ти го оценяваш и туй, което дадеш вън от себе си, ще се оцени. Сега вие искате да се подмладявате. Възможно е, но мислете по половин час за подмладяването. Чувам сестри да казват: „Остаряхме, побеляхме.“ Пак се срещат и пак казват: „Остаряхме, побеляхме.“ – Че от какво сте побелели? Зимно време, като навали сняг по растенията – остарели ли са растенията? Всички са побелели, но то е временно. Зимно време е, малко сняг е дошъл по главите ви (а) казвате, че сте остарели. Като дойде пролетта ще се стопи снегът, пак ще почернеят главите ви. Вие се заблуждавате, че сте побелели. Ако старостта седи в белите коси – лесна работа е. Има млади хора, които имат бели коси. Има деца по на 5-10 години с бели коси.

Събуждайте в себе си хубавите чувства. Сега на вас ви трябва едно огледало. Денем, най-малко три пъти на ден, пък и десет пъти като правите – добро ще бъде. Каквото настроение и да имате, огледайте се да видите. Когато се разсърдите – няма да ви правят забележка, само да имаш едно огледало и да се огледаш. Ти сам започваш да се смееш. Вие сега, като се разсърдите, смешни ставате – деформира се лицето, навъсите се. Аз като се разсърдя, ето какво правя: лицето – засмяно, ръката – на главата. Туй е сръднята в мене. Защото, като пея някои неща съзнавам, че другояче трябва да се пеят, не може да ги изпея. Някой път свиря някои работи, аз сам съм недоволен. Някой път правя опити. Иде някой при мене болен,

седи отвън, пък аз свиря. Като свиря, този човек се нервира. Като започна да свиря на болния, като даде внимание – забравя болестта и оздравява. Другият, който се безпокои, тревожи се – че тревожи и мене, аз не мога да свиря. По някой път аз го държа половин час вън, той ходи, тревожи се, аз свиря. Понеже виждам, че (със) свирене няма да стане – туря цигулката, слизам долу. Казвам: „Какво обичате?“ Някой път зная къде е болката. Той се уплашил, че ще умре. Аз взема, че го бутна с лявата ръка по лявата страна на главата. (Той) казва: „Чудна работа. Бях болен, бутна ме с лявата ръка по главата и оздравях. Магия ми направи. Омагьоса ме.“ Пък омагьосването е проста работа. Аз като турих ръката на главата му, неговата енергия започна да тече. Той прилича на жена, която родила малко дете, набрало се мляко в ненките на майката и ѝ причинява болка. Ако детето не смуче това мляко, набира се мляко и майката страда. Някъде се набира енергия, в мозъка някъде. Трябва да дойде един човек да изтегли тази енергия. В природата Бог като ни обича, праща ни по някой път страдания за да отнема онова излишното, което имаме в нас. Страданията са излишна енергия в нас. Като страдаме, тази енергия отива навън. Като се разсърдиш, то е пак изчистване. Сръднята не е лошо нещо. Някой път искаш да се разсърдиш. Тогава харчиш повече енергия. Ако даваш излишното, сръднята е на място. Някой път хубаво е да се разсърдите. Взема се тази енергия. Някой път ти дойдеш в съприкосновение с хората, които са по-магнетични. Друг път срещаш човек, който е нервен. Нервните хора дават импулс. Те не дават магнетизъм, но импулс. Като срещнеш човек разположен, предава ти магьосническа сила. Някой път, когато хората са нервни, трябва да срещаш разположени хора. В разположения човек е силно развита вярата, надеждата, любовта, въображението, всичките разположения. Богат е този човек. Като срещнеш този човек в духовния свят, дава. Дойде някой човек при тебе, приеми го добре. Сега говорим за себе си, да знаете какво да си говорите.

Според закона за обновата, човек всеки ден трябва да се качи на три места. На първо време стани на физическото поле в тялото. След туй трябва да се качиш в своята дихателна система – то е духовният свят. Най-после да се качиш горе в мозъка – в Божествения свят. Да направиш една връзка между физическия, духовния и Божествения свят. Всеки ден разнообразие трябва да има. Не избягвайте хората. Казвате: „Те са светски хора.“ Не гледайте така. Не искам да ви говоря защото, ако ви дам някаква външна форма, ще се заблудите. Ако ви кажа по какво се отличава един лош от един добър човек, няма да се ползвате. Ако ви кажа по какво се отличава един даровит от един недаровит човек, няма да се ползвате. Според мене, един лош човек е недаровит. Думата „лош“ не е лоша, но ш-то е лошо. Като извадиш ш-то от думата „лош“, тя става добра. Ш-то да го обърнеш надолу, както обръщат удавниците, на които дробовете се напълнили с

вода – обръщат ги надолу с главата, за да излезе водата. Човек от себе си трябва да извади непотребните работи. Станеш сутринта, казваш: „Остаряхме." Другояче говорете, кажете: „Наближи времето да си ходим (у) дома. Пишат ни нашите, искат да си идем." Да ти е приятно, че ще се върнеш. Казват: „Остарях." Дойдеш на големи изпитания, ще кажеш: „Учат ме." Изпитанието не е лошо нещо. Даваш изпит на онова, което си учил. Някой път може да те изпитат доколко обичаш, може да те изпитат доколко вярваш, може да те изпитат доколко се надяваш, може да те изпитат доколко знаеш – колко знаеш да пееш, колко знаеш да рисуваш, някой път може да те изпитат да знаеш каква е тежестта. Във всичките процеси трябва да знаеш – те са важни. Срещаш едно дете, казваш: „То е дете." Ти се радвай, че е дете, погали го малко, неговото съзнание не е пробудено. Срещна някой стар дядо, погледне ме и казва: „Знаеш (ли), на 85 години съм." Старите баби и старите дядовци много ги разбирам. Като го погледна виждам, че има достойнство. Погледне ме, измери ме, мисли си: „Не можеш да ме излъжеш, че носиш нещо ново." Гледа ме дядото критически, поусмихне се. Казвам: „Дядо, много ми харесваш." Те обичат много да ги хвалят. „Има нещо много хубаво в тебе" – му казвам. „Имаш един отличен ум и сърце, но живееш между хора, които не те оценяват. Едно време, когато си бил млад, личен си бил между всичките момци, много способен човек." Той казва: „Кой ти е казал нещо?" – „Никой не ми е казал, но наука е това." – „Че как? Може ли? Да не ти е казал някой от селото нещо?" – „Не, но наука е това. Господ е написал на човека известни черти. Мене ми е много приятно, че се срещнах с тебе. Колко неща научих от тебе." – „Я ми кажи нещо", и си подава ръката, заинтересува се вече дядото. Тогава му казвам: „Ако се подмладиш, тогава какво ще правиш?" – „Ако се подмладя, не искам да правя една глупост, която направих едно време – ожених се, баща станах. Сега няма да се женя. Като стана на 33, на 45 години, че тогава искам да науча нещо хубаво." Казвам: „Много хубаво. Едно време, в Библията пише за един човек, който се оженил на 65 години, хем имаше две жени." – „Че как две жени?" – „Едната обичаше, другата не я обичаше."

За какво може да се говори сега на света? Какво значи свят? – Един свят красив навсякъде – каквото погледнеш, всичко се радва. Светският живот е всички цветя, вода, листа – всичко туй се радва. То е светският живот. Светът на любовта е дето всичко се радва. Светът на вярата е дето всичко има доверие. Светът на надеждата – то е реализиране. Да влезеш в света на надеждата, значи във физическия свят да влезеш. Светът на вярата е красивият духовен живот. Любовта е светът на любовта, то е Божественият живот. Няма да казваш: „Тук криво си направил." В любовта не може да има криви работи. Всичките работи, които любовта прави, са ценни. Тя носи живота. Онзи, който ви обича, само чрез своя поглед, само чрез

своето пипане – той ви дава нещо. Като ви обичат хората, внасят живота. Като не ви обичат, те ви отнемат живота.

Сега говорим за закона на обновата. Два живота има в света: живот на безлюбието, който е образувал ада, и живот на любовта, който е образувал рая. В новия живот е любовта. Ти живееш по закона на безлюбието и искаш да имаш рая. Ти ще имаш ада. Всичките страдания в нас произтичат от закона на безлюбието. Всичките радости произтичат от закона на любовта.

Казвам: всеки ден отваряйте душите си. Сега не че вие не я отваряте.

Сега ще пристъпим малко към музика. Да кажем имате обикновено пеене, пеете една песен. Имаме коя да е песен, те са обикновени работи. Аз ще ви дам сега едно упражнение. Аз ще пея на себе си, вие ще ме слушате, на себе си ще пея. (Учителя свири и пее „Хаинзо" в много мелодии.) То вече е свободното пеене. То е един музикален език. „Хаинзо", когато искаш да примириш хората. „Хаинзо", когато слизаш да помагаш.

Сол – туй, което цъфти. Ре – туй, което се движи. Ла – туй, което знае. И ми – туй, което се обхожда. Туй, което цъфти в тебе, трябва да завърже. Туй, което завързва, трябва да узрее. Туй, което узрява, трябва да се възприеме. Всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяка една постъпка трябва да се възприеме от човешката душа, от човешкия дух да се опита. Само в опита е Божественото разбиране. Ние опитваме нещата. Ние само помирисваме цветята. Какъв е вкусът на плода, не знаем. Уханието, красотата, която има цветът, опитваме. Но после има процес на зреене. Това, което опитваме после, то е разбирането, то остава в нас. Най-първо опитваме живота в нас. Казваме: „светски живот". Светският живот е посятият живот в земята. Израсналият живот е в младини. Ти се раждаш като дете, възприемаш като млад. Духовният живот е узрелият плод. Този плод (трябва) да се опита. Да бъдем доволни от самото семе, от пъпката, от цвета и от плода. Не само (да) казваме: „Светският живот не струва." За мене всичкият живот има смисъл. Духовното и Божественото вече дават цена. Божественото е да приемеш благото, което никой не може да ти отнеме. Във физическия живот може да цъфнеш и да завържеш. Може да завържеш и да не узрееш. Онова, което узрее, ще има земен живот. Под думата „Божествен живот" разбираме плодът да узрее, да го опитаме и да бъдем доволни от онова, което Бог ни е дал, понеже в следния момент ще имаме пак нещо ново. Вечно обновяване има. В английски има едно изражение...(В оригинала липсва.) То е вечното обновяване в човека, то е мисълта. Туй го наричат любов. Под думата „любов" разбираме вечното проявление. Бог постоянно обновява.

(Учителя пее: „Ние ще се подмладим, ние ще се подмладим, ние ще се подмладим. Ние ще се подмладим, макар и стари да сме днес. Побелелите глави ще почернеят и красиви ще станат.“) Пейте, не се смущавайте. Човек при Бога трябва да бъде като малко дете. Никога да се не критикувате. До бъдем благодарни. Пред лицето на Бога да бъдем благодарни за всичко. То е хубавото разбиране. Бог, като погледне на хората, Той не ги язди. Той като погледне, понеже всички обича, Той като гледа, всичко става тъй, както Той гледа. Тъй като го гледа Той, тъй става. Господ като дойде в света и погледне на света, светът става такъв, както Той иска. Всички тия противоречия Той ги превръща. Любовта е по-силна от всичко. Ако вярваме в Бога, всичките противоречия, които ние не ги разбираме... А в Божествения план има една голяма тайна. Бог като погледне на света, всичко става за добро. Писанието казва: „Всичко, каквото се случи, ще се превърне за добро.“ Радвайте се на старостта, радвайте се на болестите – на всичко се радвайте, защото всичко е за добро в света. Има нещо друго, но то е нашето неразбиране.

Всеки ден да се проявявате такива, каквито Господ ви е направил.

Добрата молитва.

17 лекция на Общия Окултен клас.
29 януари, 1941 г., сряда, 5 ч. с. Изгрев.

1941_02_05 Учение и служене
Лекция на Общия Окултенъ класъ

УЧЕНИЕ И СЛУЖЕНИЕ

Добрата молитва.
Мисли, право мисли.
Махаръ Бену Аба.

Ще говоря за Учение и служение.

Трѣбва да се освободите отъ превзети възгледи. Запримѣръ: кртътъ има превзетъ възгледъ, че кѫдето ходи – мисли, че трѣбва да рови земята. Мисли, че който не знае да рови, той нищо не може да постигне. Една мода е да се учи. Онзи човѣкъ, който не знае да се учи, не знае какъ да служи. Сега нѣщата, които сѫ вънъ и вѫтре въ човѣка, сѫ две нѣща различни. Като се говори за любовьта, казвате: „Външна любовь и вѫтрешна любовь“. Но нито външната, нито вѫтрешната любовь е още съвършената любовь, която се проявява. Физическата любовь е отвънъ, духовната е отвѫтре, Божествената е и отвънъ и отвѫтре – обединява и двете въ едно. Нѣкои мислятъ, че е лесна работа, но и мѫчна работа е. Вие правили ли сте разлика въ говора? Запримѣръ: като говорите – да давате внимание на всѣка дума, която произнасяте. Нѣкой пѫть говорите за любовьта, но толкозъ обикновена е тази дума, че нѣма никакъвъ смисълъ. После, разлика има между любовьта и обичьта. Любовьта дава потикъ, а обичьта дава условия. Да обичашъ и да любишъ – то сѫ две различни нѣща. Но то е пакъ неразбрано. Сега ти не може да учишъ, ако нѣмашъ любовь. Какво значи да нѣмашъ любовь? За да ядешъ, трѣбва да имашъ нѣщо, да ти е дадено. Какъ ще ядешъ, ако нѣмашъ какво да ядешъ? Казвашъ: „Да ядемъ“. Трѣбва да има нѣщо. Не е, каквото и да е да ядешъ. Ако ядешъ – да ядешъ на свѣтъ, каквото е най-хубаво, което Богъ е създалъ.

Сега ученицитѣ отъ двата пола правятъ по една погрѣшка. Адамъ направи една погрѣшка и Ева направи една погрѣшка. Адамъ стана причина да се яви Ева въ рая, когато още не ѝ бѣше времето за рая. Ти влизашъ въ училището да учишъ музика, но умътъ ти е на друго мѣсто. Нѣкой, като седне на пианото, си въобразява, че може да свири. Хубава е идеята, но знаете ли колко мѫчно е да се свири? Знаете колко мѫчно е да се говори. Всѣкога думитѣ, съ които си служимъ, не ги избираме. Азъ често слушамъ една сестра, която казва: „Всѣко нѣщо си има причина“. Но казвамъ и обратното: Всѣка причина има свои последици. Всѣко нѣщо си има

причина, но това не е цѣлата истина, всѣка причина има свои последствия. Причината не може да се познае отвънъ отъ последствията. И последствията не може да се познаятъ отъ причината.

Сега на всички ви трѣбва единъ методъ за работа. Да се учи и да служи човѣкъ. Има единъ обикновенъ процесъ въ яденето. Ти не може да ядешъ, ако нѣмашъ единъ потикъ отвѫтре, ако гладътъ не идва у тебе – яденето ще бѫде безпредметно. Трѣбва да имашъ единъ вѫтрешенъ потикъ, че онова, което ядешъ, да ти е приятно. Щомъ ядешъ и не ти е приятно – нѣмашъ гладъ. Често казватъ: „Да служимъ на Бога“. Но служенето на Бога, днесъ го считатъ единъ товаръ. Всѣки мисли, че да служи на Бога е едно ограничение. Ние считаме служенето на Бога като единъ, който се е оженилъ, като една жена, която се оженила и не може да погледне на другитѣ мѫже. Само единъ мѫжъ трѣбва да гледа. Възможно ли е само единъ мѫжъ да гледа? Ще ѝ се роди едно мѫжко дете, после – този мѫжъ има баща, има братя. Казва: „Другъ мѫжъ да не гледашъ“. Какъ? Баща му ще погледне, брата му ще погледне. Каква е философията „другъ мѫжъ да не погледне“? Правъ е мѫжътъ. Какво подразбира мѫжътъ „други мѫже да не гледа“? Мѫжътъ казва, че той не иска тя да гледа други мѫже. Жената не иска той да гледа други жени. Разбирамъ сѫщностьта каква е на идеята. Сега погрѣшката, отъ какво прозтича, на Адама? Азъ съмъ казвалъ и другъ пѫть. Адамъ бѣше голѣмъ зоологъ. Първиятъ зоологъ въ свѣта бѣше Адамъ. Понеже бѣше авторитетъ, когото Богъ създаде, всичкитѣ животни ги прекара предъ него като предметно учение и веднага той имъ тури имена. Той избра отъ тия животни кои да му служатъ и си създаде цѣли стада. Но той забеляза, че животнитѣ сѫ по-щастливи, отколкото той. Той забеляза, че тѣ живѣятъ две по две, пъкъ той е самъ. Започна да се чуди, да философствува, да мисли защо Господь е направилъ животнитѣ по две, а него направилъ самъ въ рая. „Какъвъ е дълбокиятъ смисълъ?“ – започналъ да философствува. Но една мисъль се явила въ него. Тогава Писанието казва: „И видѣ Богъ, че не е добро човѣкъ да бѫде самъ“. Той имаше работа да се разговаря съ Господа, но той пожела пѫтя на животнитѣ, забрави Господа. Казва: „Господи, има нѣщо, което мене не ми достига. Ако туй ми го даде Господь – всичко ще тръгне напредъ“. Животнитѣ, които ходятъ две по две, щастливи ли сѫ? Всичкитѣ нещастия произтичатъ отъ дветѣ. Фаталното, скандалното число е дветѣ. II – какво е това? За да стане две, какво му трѣбва? I – I = 0 ; I + I = 2 Тия въпроси, които засѣгамъ, сѫ щекотливи. Изисква се трезвъ умъ. Всички мислите, че този е съвършенъ животъ, че не искате да се освободите отъ него. Малкото дете не трѣбва ли да се освободи отъ живота на първата година? Каквото прави на майка си първата година, мислите ли, че всичко е благоприлично? Казва: „Моето ангелче“. Но какво ангелче? Ангелчето прави нѣща, които не сѫ благоприлични. Погрѣшкитѣ, които прави нейното ангелче, тя ги

покрива. Майката казва: „Нѣколко години съмъ му прала пеленитѣ“. Не само човѣкъ, но и птицитѣ, лястовичката, като измѫти малкото пиленце, бащата дойде, и майката сѫщо, турятъ човката на задницата на малкото, вематъ нечистотията въ устата и го изнесатъ вънъ отъ гнѣздото. Майката учи малкото, че не трѣбва да оставятъ нечистотии въ положката.

Всѣка една мисъль, която не е добре организирана, всѣко чувство, всѣка постѫпка, която не е добре организирана, иматъ известни нечистотии, които образуватъ всичкитѣ тия отрови, отъ които съвременното човѣчество страда. При сегашнитѣ условия, какво трѣбва да правимъ? Трѣбва да се прави нѣщо. Къртътъ, като го питашъ какво трѣбва да се прави, той казва, че трѣбва да се рови. Ако питашъ птицата какво трѣбва да се прави, казва, че трѣбва да се хвърка. Ако питашъ рибата какво трѣбва да се прави, казва, че трѣбва да се плава. Човѣкъ, ако хване занаята на кърта, той по нѣкой пѫть прави такива дупки. Но именно тия дупки, които той прави, колко нещастия произвеждатъ. Но се ще намѣрятъ нѣкое извинение, че е потрѣбно. Да кажемъ, че сега изравятъ вѫглища отъ земята. Казватъ, че сѫ необходими за неговата индустрия. Не е само това. Ако човѣкъ бѣше подигнатъ, нѣмаше защо да рови земята. Горе пространството е пълно съ енергия. Ако знаеше да снеме тази енергия, пъкъ тя толкоз лесно може да се снеме, нѣмаше нужда да ходи долу да копае. Ако би разбиралъ законитѣ, нѣмаше защо да се оре земята, както сега. Като оре земята, като изважда житото, онѣзи, които вематъ това жито, искатъ да се подигнатъ съ 10–20 стотинки ценитѣ на житото и като иматъ милиони килограми жито – да забогатѣятъ и да си уредятъ живота. Отъ хиляди години хората се си уреждатъ живота. Казватъ: „Да се уредимъ“. Сега и вие имате сѫщата идея. И вие се уреждате. Знаете ли следъ 100 години кѫде ще бѫдете? Сега казвате: „Да си поживѣемъ“. Хубаво е да се живѣе, но трѣбва да знаемъ какъ да живѣемъ. Наскоро четохъ една психология въ младитѣ момичета, (които), като се отчаятъ отъ живота, иде имъ на умъ да вематъ сода каустикъ и да я изпиятъ. Туй момиче, като страда, защо ще вземе сода каустикъ? Мисли, че като погълне тази сода – ще се уредятъ работитѣ. Знаешъ колко мѫчно се умира, като е погълналъ човѣкъ сода каустикъ. Вие, като ви стане лошо, току вземате сода каустикъ. Васъ по нѣкой пѫть ви харесвамъ. Толкозъ промѣнчиви сте въ характера. Има нѣщо постоянно, на което може да се разчита. Докато ви държатъ мекичко – хубаво, но щомъ ви пипнатъ нѣкѫде – обърнете цѣлия свѣтъ, веднага обърнете другия листъ. Често дойде нѣкоя сестра и ми хвали друга. Не се мине много време и дойде, и ми казва: „Азъ съмъ се лъгала, тя е такава, тя е онакава“. Дойде другата, тя пъкъ ми казва: „Тя е такава, тя е такава“. Казвамъ: Че е такава – такава е. Такива бѣхте въ рая, такива сте сега. Всѣка жена, която е учила ботаника, знае отровнитѣ растения и може да те отрови. Всѣки мѫжъ, който е зоологъ – той знае да коли. Той, като те

хване, не се спира. Започне, на това отрѣже гърлото, на онова отрѣже, на този извади маслото. Казваме: „Човѣкъ е много благороденъ, направенъ е отъ Бога по образъ и подобие Божие“. Той казва: „Нека да имаме любовь. Съ любовь трѣбва да се яде една кокошка“. Хубаво, „съ любовь“ какво азъ разбирамъ? Че като ямъ кокошката, тя да ме обича и азъ да я обичамъ. Азъ ямъ съ любовь, но кокошката не ме обича. Тя, като влѣзе въ мене, започне да рови въ мене. После въ всички вѣрвания, навсѣкѫде има една лъжа. „Бѣла лъжа“ азъ я наричамъ. Наблюдавалъ съмъ и въ града, навсѣкѫде заколятъ една кокошка, бащата вземе мазното копанче, майката вземе друго и на малкото момиченце дадатъ шията, понеже най-малко месо има. Казватъ: „Ти яжъ шията, за да се научишъ да шиешъ“. Тя, горката, чопли, чопли. Питамъ: Като яде шия, ще се научи ли да шие? Който яде шия, ще се научи ли да свири? Ако той не е роденъ съ дарба да шие, ако не е роденъ съ дарба за музика, той може да яде колкото иска шии на кокошки, но шивачъ не става. Казватъ: „Ти, като се помолишъ – всичко ще стане“. Така не се вѣрва. Той трѣбва да е роденъ. Какво значи молитва? Молитвата е вѫтрешенъ потикъ на една вѫтрешна любовь. Туй, което обичашъ, ти като насочишъ погледа си къмъ него – молитвата е отиване, слизане къмъ онзи предметъ, когото обичашъ. Ти не може да обичашъ единъ човѣкъ, ако не може да влѣзешъ въ неговото положение, да разгледашъ живота, както той го разглежда. Ако той те обича, ти, който обичашъ, си горе, ти седишъ по-високо. Ако ти не слѣзешъ при него – не го обичашъ и, ако долниятъ не се качи горе – и той не те обича. Ти седишъ високо, той, като те обича, ще се качи при тебе. Сега защо винаги слизането е по-лесно отъ качването? Каква разлика има между слизане и качване? Най-първо вие посаждате едно семе въ земята. Какъвъ резултатъ дава? Значи, слизате – туряте семето въ земята. Семето вече има желание да възлѣзе нагоре. Ако едно семе, за което ти си слѣзалъ, ако не възлѣзе – то не те обича. Щомъ те обича – то ще израстне нагоре. Иде вече подражанието. Нѣкой те подражава. Какво ще подражавашъ? Ще подражавашъ любовьта на онзи, който вече те обича не въ сѫщия смисълъ ти да слизашъ по-долу, но трѣбва да се качвашъ нагоре. Единъ трѣбва да слиза, другъ трѣбва да се качва. Разбирайте този законъ.

Сега представете си, че имате едно келяво, това е колелото, долу имате вода и по това колело сѫ наредени кофитѣ. Като се напълнятъ тия кофи, качатъ се нагоре и после се излива тази вода. Тия кофи се обръщатъ надолу. Този, който слиза – слиза, за да почерпи нѣщо и да изнесе. Този, който възлиза нагоре, е почерпилъ нѣщо. За да слизашъ при беднитѣ, не само ще слизашъ, но трѣбва да вземешъ нѣщо, като излизашъ нагоре. Вие сте дошли на физическото поле, за да почерпите нѣщо. Ако не почерпите знание, тогава е безпредметно вашето слизане. Вие сте млади, ще остарѣете. Не знаете защо бѣхте млади, защо сте възрастни и защо ставате

стари. Не знаете защо се оженихте, защо народихте деца. Казвате: „Господь така наредилъ свѣта“.

Хубаво азъ направихъ две нѣща. Казвамъ: 1 + 2 + 3 + 4 + 5 = 15. Този резултатъ какво означава въ дадения случай? Едно е положително, 5 е отрицателно. Едното е положително, трѣбва да даде нѣщо отъ себе си. Имате човѣшката устна – горната бърна е положителна, долната е отрицателна. Често хората обичатъ да се цѣлуватъ. Говоримъ за цѣлувката. За мене цѣлувката е обмѣна на енергии въ природата. Горната устна е на мѫжа, долната е на жената. Долната е женска, горната е мѫжка. Когато се цѣлувате – мѫжъ съ мѫжъ се цѣлува и жена съ жена се цѣлува. Ти, като цѣлувашъ единъ мѫжъ – цѣлувашъ неговата жена, и мѫжътъ, като те цѣлува – той цѣлува мѫжа. Сега вие мислите, че трѣбва да се жените. Какво разбирате подъ думата „женене“? На български тази дума „женене“ значи посѣтото, което е узрѣло, трѣбва да ожене, да се събере плода. Вие подразбирате „да се ожени“ – да вземе една жена. Единъ мѫжъ, като вземе една жена и една жена, като вземе единъ мѫжъ – какво добиватъ? Ако цигуларьтъ вземе цигулката – той свири. Когато цигулката я вcase се – тя иска да свирятъ на нея. Трѣбва да се образува една вѫтрешна връзка между мене и цигулката. Тази връзка въ какво седи? Че азъ трѣбва да зная да разклащамъ жицитѣ на цигулката. Жицитѣ трѣбва да знаятъ какъ да разклащатъ въздуха. Тогава се образува единъ тонъ, може да го възприемешъ чрезъ ушитѣ. Казватъ, че този е единъ добъръ свирецъ. Сега вие свирите на пианото. То е така нагласено, но я вземете една цигулка, да видите колко е мѫчно да вземете вѣренъ тонъ. Вие имате вашия ларингсъ, имате и жици тамъ, трѣбватъ ви години да се научите какъ да ги съкратявате. Защото, ако не знаешъ какъ да съкращавашъ, нѣма да можешъ да пѣешъ. И тогава другитѣ нѣма да бѫдатъ доволни. Има известни думи, следъ като ги изкажешъ – иматъ точно отрицателенъ характеръ. Запримѣръ: Щомъ на единъ човѣкъ вие не сте му говорили нищо за любовьта. Казвате: „Азъ ви обичамъ“. Този човѣкъ обърне гръбъ. Щомъ кажешъ нѣкому, че го обичашъ – този човѣкъ започва да се съмнява въ тебе. Защото вие отдѣляте любовьта отъ живота. Дави се единъ човѣкъ, ти го извадишъ, нѣма какво да му говоришъ, че го обичашъ. Той самъ съзнава. Боледува единъ човѣкъ, ти му помагашъ. Нѣма защо да му казвашъ, че азъ те обичамъ – затова ти помагамъ. Тѣ сѫ праздни работи. Ще хванешъ здравия човѣкъ, казвашъ: „Азъ те обичамъ“. Здравиятъ човѣкъ, като го обичашъ, каква нужда има отъ тебе? Здравиятъ винаги подразбира, че ти искашъ да вземешъ нѣщо отъ него. Като говоришъ за любовьта, винаги разбира: „Имашъ ли нѣщо да ми дадешъ?“ Сега въ синца ви се зараждатъ противоположни процеси. Заражда се единъ вѫтрешенъ процесъ. Казваме, че всичкитѣ хора сѫ създадени отъ Бога. Въ Писанието се казва: „Въ началото Богъ създаде небето и земята, а земята

бѣше неустроена“. Ние подразбираме, понеже човѣкъ е създаденъ отъ Бога – мислимъ, че е съвършенъ. Не е така. Човѣкъ не е устроенъ. Човѣкъ въ днешната форма е неустроенъ. Мислимъ, че е създаденъ отъ Бога. Това не показва, че е съвършенъ. И земята Господь създаде, но бѣше неустроена. Тогава дойде процесътъ на усъвършенствуването и Богъ започна да устройва земята. Богъ създаде човѣка. Два начина има. Единиятъ го създаде по образъ и подобие, следъ туй създаде другиятъ отъ пръстъ, отъ една по-проста материя. После въ Писанието има и друго положение. Родениятъ отъ Бога. Роденъ отъ Бога и създаденъ отъ Бога сѫ две различни идеи. Създаденъ отъ Бога, но има още дълго време работа. Всичкитѣ страдания, които изпитвате, сѫ, защото още не сте устроени. Сега Господь строи този свѣтъ. Минавате презъ нѣкои страдания и казвате: „Защо е туй изкушение?“ Да допуснемъ, че имате едно изкушение. Най-първо, най-голѣмото изкушение въ свѣта, сѫ паритѣ. Яденето е голѣмо изкушение и женитѣ сѫ голѣмо изкушение. Три нѣща има за изкушение. Мѫжетѣ сѫ изкушение, и женитѣ сѫ изкушение, и децата сѫ голѣмо изкушение. Три нѣща има, които сѫ изкушение: мѫжетѣ сѫ голѣмо изкушение, женитѣ сѫ голѣмо изкушение и децата сѫ голѣмо изкушение. Трѣбва да намѣримъ вѫтрешната връзка. Вие сами може да си създадете едно изкушение въ свѣта – умъ. Ако човѣкъ стане много уменъ, мисли, че всичко разбира, казва: „Този невежа, онзи невежа“. Тѣзи работи азъ ги разбирамъ. Ако дойде до любовьта, се заражда друго противоречие. Казва: „Като мене нѣма другъ да обича“. Съгласенъ съмъ, че другъ като васъ нѣма да обича. Както ти мислишъ, другъ нѣма да мисли като тебе. Ти си единственото цвѣте, като тебе нѣма друго. Другъ казва: „Както азъ постѫпвамъ, другъ нѣма да постѫпва“. Ако азъ съ своитѣ постѫпки влизамъ постоянно въ дисхармония съ окрѫжаващитѣ, кѫде е причината – или въ мене, или въ срѣдата? Може да има и въ срѣдата, не може само азъ да съмъ причината. Ако единъ човѣкъ, който нѣма знание, който ме обича, може да ми създаде неприятность. Ако азъ съмъ въ училището и той дойде, и каже: „Я напусни това училище, азъ съмъ намислилъ да ти купя дрехи, да се облѣчешъ“. Кое е по-хубаво: да идешъ дрехи ли да ти купуватъ или да учишъ? Мнозина ще напуснатъ класа да си купуватъ дрехи. Мислите ли, че като се облѣчете хубаво, ще учите? Най-способнитѣ ученици не сѫ онѣзи, които сѫ хубаво облѣчени. Най-добриятъ цигуларь не е, който е хубаво облѣченъ съ фракъ, съ бѣла жилетка, съ бѣла връзка, съ пръстени. Може да има всичко туй, но като тегли лѫка – не може да свири. Като тегли лѫка – нѣма тонъ. Напъва се, напъва се – нищо не излиза. Казвамъ: То не помага. Гледашъ другъ – скромничко облѣченъ, но свири хубаво. Като свири този музикантъ, само музиката седи въ съзнанието му. Миналата вечерь бѣхъ на единъ концертъ, свири две парчета отъ Паганини, майсторъ, младъ цигуларь. Но казвамъ: Колко време му е взело да взема вѣрни тонове, да ги взема и двойни, и тройни акорди тъй вѣрно, пъкъ и подражанието изважда различни

тонове. Нѣкои мислятъ, че е лесна работа. Много трудна работа е. Казвамъ: Ако всичкитѣ хора (сѫ) такива майстори, като него да свирятъ. Най-първо излиза непознатъ цигуларь, публиката го гледа, но изсвири Паганини (и) всички започнаха да рѫкоплѣскатъ. Отвори се и той, и всички се отвориха, но знае да свири. Ако не знае да свири тъй хубаво, публиката нѣма да се отвори. Свърши се концерта, не ставатъ, седятъ всичкитѣ, не си отиватъ. Единъ седи до мене и казва: „Българинътъ, докато не извади нѣщо вънъ отъ програмата, не си отива". Тамъ имаше единъ господинъ, доста благороденъ човѣкъ, но потиснатъ отъ жена. Толкозъ чувствителенъ, толкозъ нервенъ. Тя седи, по мѫжка линия върви, единъ генералъ. Следъ като свири този цигуларь, малко му стана весело, забрави жена си, забрави генерала, започна да гледа весело, да рѫкоплѣска, обтегна се лицето, дойде на себе си.

Та казвамъ: Божествената мисъль трѣбва да дойде, както този цигуларь, да влѣзе и да се отвори човѣкъ. Но трѣбва ушитѣ да се отворятъ, да не сѫ тъй заглъхнали. Азъ бихъ желалъ да се учите. Като говоримъ за любовьта – да ти е приятно. Като говоришъ за любовьта, този човѣкъ да ти каже: „Я ми кажи думата какъ бѣше?" Ти слушалъ ли си нѣкой да казва думата „Любовь" и тебе да ти е приятно? Нѣкой говори за Господа, но думата не е приятна. Какъ се произнася думата „Любовь"? Първо: Въ Любовьта, ако ти не слизашъ надолу – не може да любишъ. Ако седишъ на стола и казвашъ: „Азъ не ви любя" – никаква любовь не е това. Ти трѣбва да станешъ отъ стола и по стълбата нагоре, надолу – това е любовь. Ако ти не си готовъ да слизашъ надолу – никаква любовь не е. То може да е всѣкакво чувство. Щомъ като кажешъ „Любовь", трѣбва да имашъ разположение, да бѫдешъ готовъ да слизашъ въ най-долнитѣ мѣста да служишъ. Не само да имашъ желание, казвашъ: „Азъ ще слѣза долу". Още като кажешъ първата сричка „лю" – долу да слѣзешъ. Сега вие може да направите едно възражение: „Като слѣза, какво ще правя?" Човѣкъ, който започва да слиза, още като възприеме първия знакъ на любовьта, Л-то показва, че разбира любовьта – това сѫ два Божествени лѫча, които излизатъ отъ него. Тия два лѫча ще ме занесатъ въ най-хубавото мѣсто. Любовьта никога нѣма да ви заведе въ нѣкое мрачно мѣсто. Дето иде тя – подобрява всичко. Любовьта, дето мине – всичко изглажда, всичко подобрява. Любовьта, като те зърне въ ада, адътъ не е адъ. Адътъ се превръща въ рай. Отдето любовьта излиза – всичко се превръща на адъ. Тамъ, дето любовьта влиза, всичко става рай. (Нѣкой) казва: „Азъ вече не го обичамъ". Адъ е вече. Казвашъ: „Азъ го обичамъ". Рай е. Ти казвашъ, че го обичашъ, а раятъ не е въ тебе. Питамъ: Любовь ли е това? Любовьта носи най-хубавото, нищо повече. Сега казвашъ: „Какъ да обичамъ?" Тъй, както искате васъ да обичатъ. Всѣки отъ васъ може да ви даде. Всѣки има програма. Ако ви попитамъ, какъ трѣбва да ви обичамъ – ще ми покажете програмата. Ще

ми кажете да си отворя обятията, тъй да ви приема, кѫщата да бѫде освѣтена, съ най-хубави думи да ви посрещна, да ви дамъ вода да си измиете краката, да ви дамъ хубаво угощение, презъ цѣлото време, докато сте били на гости, азъ да бѫда доволенъ, отъ вашето присѫтвие да бѫда доволенъ.

Разправяше ми единъ българинъ. Единъ евангелски проповѣдникъ иде въ село, тѣ го приематъ много добре. Това (е) действителенъ примѣръ, само за изяснение на идеята. (И) престои цѣла седмица. (Българинътъ) казва: „Отивамъ му на гости, той ме посрѣща и ми казва: „Отъ кѫде дойде?“ – „Отъ село“. – „Кога ще си ходишъ?“ – „Кога дойдохте и кога ще си ходите?!“ (Азъ), като дойде въ село, не го питамъ кога ще си ходи. Да остане (и) за по-дълго време“. Сега има една малка погрѣшка. То е необмисленость. Проповѣдникътъ не е далновиденъ. Може да го пита, защото го обича, иска да знае дълго време дали ще седи, за да приготви нѣщо.

Питамъ: Когато слънчевата свѣтлина слиза отъ слънцето, ще питашъ ли кога (е) излѣзла отъ слънцето и кога е дошла при тебе, и кога ще си отиде. Тя ще дойде, ще остави своето благословение и ще си замине. Любовьта на едно мѣсто не седи. Онзи, който ви обича, нѣма да седи постоянно. Колко братя и сестри има да обикаля. Всичкото заблуждение е, че вие мислите, че онзи, който ви обича, че само при васъ ще седи. Законътъ седи другояче. Онзи, който ви обича, като ви посети и си замине, вие ще тръгнете подиръ него, че дето се спре той – и вие подиръ него. Той нѣма да върви, както обикновено. Онзи, който ви обича, ще върви, както това колело, което се върти – градината ще се полива. Туй е фигура на речьта. Сега, ако дойде нѣкой при васъ, ще ви носи подаръкъ. Вие имате едно разположение. Той дойде, че носи това-онова. Често сега, като идатъ при мене, влѣзло е като вода, всѣки, който иде – носи ми нѣщо, понеже съ праздни рѫце да се идѣло не може. Като дойде, ще ми даде пакетчето. То е една опасна работа. Ако съмъ сѫдия, дойде нѣкой и ми даде една звонкова, каже: „Господинъ сѫдия, имайте ме предъ видъ“. Опасна работа. На единъ адвокатъ, като му турятъ въ рѫката – опасна работа е. Хубаво е подаръкътъ. Сега, като ми донесатъ нѣщо, нѣкой пѫть не гледамъ, нѣкой пѫть се интересувамъ. Отворя пакета, гледамъ какво е. Ябълки, мандарини, портокали, по нѣкой пѫть има и бонбони. Сега започвамъ да човъркамъ какви сѫ ябълкитѣ. Нѣкой пѫть виждамъ – сбутани сѫ, намирамъ че е скържавъ. Той, като ходилъ, гледалъ да намѣри най-евтинитѣ ябълки. Нѣкой донесе много хубави, царски. Казвамъ: На този се е отворило сърдцето. Тогава започна да ги чета колко сѫ. Азъ предполагамъ, че този е търсилъ най-евтинитѣ, възможно е да е търсилъ, но възможно е да е нѣмало по-хубави. Казвамъ: Ние правимъ

заключението тъй, но може тия да сѫ най-хубавитѣ, които (е) намѣрилъ. Казвамъ: Въ човѣка има доста съветници, които постоянно ти даватъ съвети. Казвамъ: Онази Божествена Любовь, която се струи, която ни потиква къмъ учение – то е първото нѣщо. Чрезъ учението, чрезъ храната, чрезъ въздуха, чрезъ Божествената свѣтлина, чрезъ пипането – то сѫ елементарни работи, отъ които човѣкъ започва да учи. После идатъ по-сложнитѣ процеси. Иде нѣкой човѣкъ, казвате: „Какво ми е донесълъ?" Всѣки човѣкъ, когато (го) срѣщате, ако разбирате закона – всѣки човѣкъ е носитель на Бога. Но този, който еноситель, може да бѫде положителенъ и отрицателенъ. Всѣки човѣкъ, като дойде въ кѫщи, като че донася благословение. Всѣки, като дойде, донася отъ тия влияния, които носи съ себе си. Нѣкой човѣкъ, който е боленъ или го гонятъ, той е недоволенъ въ себе си. Щомъ дойде въ кѫщи, той оставя своето недоволство.

Казвамъ сега: Първото нѣщо – трѣбва да се освободите отъ вашето недоволство. Една сестра ме пита и ви давамъ обяснение. Тя ме пита: „Защо ме нападатъ тия нещастия?" Да ви дамъ едно малко обяснение. Представете си, че имате 4–5 орѣха, и тамънъ сте намислили да ги счукате, да ги изядете, иде единъ и казва: „Моля, дай ми тѣзи орѣхи да ги посадя". Ако вие сте човѣкъ на любовьта – ще ги дадете. Но, като ги дадете, ще настане недоволство въ васъ. Той казва: „Дайте всичкитѣ орѣхи, вие може и съ хлѣбъ само да прекарате". Тия орѣхи ще израснатъ и следъ години ще дадатъ плодъ. Въ васъ може да влѣзе съмнението: „Дали ще ги посѣе?" Въ Божествения свѣтъ нѣщата другояче седятъ. Ти като дадешъ нѣщо отъ себе си, ти придобивашъ. Всѣко страдание, което е минало презъ тебе – ти си първиятъ, който ще опиташъ неговия плодъ. Всѣко добро, което ти си направилъ – (ти си), който ще опиташъ плода на доброто. И на страданието, и на доброто ти си първиятъ човѣкъ, който ще се ползувашъ. Ако сега страдате, отъ тия страдания вие ще се ползувате. Ако сега се радвате, пакъ вие ще се ползувате. Само че отъ какво произтичатъ страданията? Много просто. Азъ да ви дамъ едно обяснение. Страданията произтичатъ, че ние перемъ дрехитѣ на нашитѣ заблуждения, които сѫ се окалѣли. Що е страданието? Да оперешъ дрехитѣ на заблуждението. Що е радостьта? Да об(л)ичашъ опраната дреха. Радостьта е да об(л)ичашъ опраната дреха. Страданието е да перешъ кирливата дреха. Въ моя умъ тази идея така седи. Ти обичашъ нѣкого – ще му перешъ ризата. Ако при обличането на ризата и при прането чувствата сѫ еднакви – любовьта е съвършена. Ако при прането имашъ едни чувства, при обличането други – любовьта ти не е съвършена, защото въ кира на любовьта, този киръ ти носи благословение. Азъ бихъ желалъ да имамъ характера на любовьта. Като оперешъ една любовна риза, тази вода нѣма да я хвърлишъ, но като оперешъ ризата отъ онзи, който обича, кѫдето туришъ водата – благословение носи. Ако едно общество наръсишъ – всичко ще тръгне. Съ

нищо не може да се сравни. Такова е моето разбиране. На една риза опрана, (водата), макаръ да е кирлива, е по-чиста въ сравнение съ другата вода. Въ сравнение съ Божественото има нѣщо дисхармонично, но въ сравнение съ другата вода – тя е най-чиста отъ най-чистата вода на земята. Та казвамъ: При моитѣ условия, както азъ разбирамъ нѣщата, когато пера ризата на любовьта – радвамъ се. Когато обличамъ – пакъ се радвамъ. И едното, и другото носи благословение. Понеже, следъ като я нося тази риза, следъ като (е) седѣла у мене – тя е изтеглила онова, което ми е непотрѣбно. Всѣка Божествена риза ще извади отъ тебе онова, което е непотрѣбно и ще остави потрѣбното. Този, който пере любовната риза – той се ползува. Всичкитѣ гении сѫ станали гении, понеже знаеха какъ даператъ. Всичкитѣ талантливи станаха талантливи, понеже знаеха какъ даператъ ризата на любовьта. Обикновенитѣ хора сега се учатъ какъ даператъ дрехата на любовьта. Две нѣща да знаешъ: да перешъ и да обичашъ. Адамъ не се научи какъ да си облича ризата и Ева не се научи какъ да облича ризата на любовьта. Всичката погрѣшка (тамъ) седеше. Вие представяте ли си какъ занесе Ева плода на Адама? Каква идея имате – какъ му занесе? Рѫката ѝ бѣше нечиста. Погрѣшката бѣше тамъ, че тя, преди да занесе плода, трѣбваше да си измие рѫцетѣ и после да го занесе. И мѫжътъ не си изми рѫцетѣ. Всѣки, който прави престѫпление – той го прави съ немити рѫце. Когато рѫцетѣ сѫ мити – престѫплението не се прави. Но и доброто не можешъ да направишъ, ако вашитѣ рѫце не сѫ мити. Щомъ сѫ мити рѫцетѣ – ще направишъ добро, щомъ не сѫ мити – престѫплението е неизбежно. При Ева престѫплението е микроскопическо. Въ какво седеше престѫплението? Ева само погледна този плодъ и като го погледна – изкушението дойде. То дойде отъ очитѣ. (Тя) казва: „Хубавъ е този плодъ. Има нѣщо тукъ“. И второто престѫпление седи, че тя го попипала, погледнала го, пипнала го и го изѣла. Занесе на мѫжа си и той яде. Вие казвате: „Защо Ева направи това?“ Азъ ви питамъ: Защо носите въ сърдцето си едно неприязнено чувство къмъ нѣкого? Не е ли този плодъ на познанието (на) доброто и злото? Имате вѫтре едно чувство лошо, то е отъ плода на дървото на познанието и доброто. Или имате съмнение, или безвѣрие – то е сѫщиятъ плодъ. Туй, което мислите за единъ човѣкъ, да е вѣрно. Туй, което мислите за единъ човѣкъ, когото обичате, да е истина. Какъ ще му кажешъ? Имате едно малко подозрение. Какъ ще му кажете? Ако не знаете какъ да му кажете – мълчете. Ако искате да му кажете, какъ ще му кажете? Представете си единъ, който направилъ едно малко престѫпление. Кацнала една муха и си оставила визитната картичка на бѣлата му дреха. Питамъ: Какво трѣбва да кажете на този, който носи това петно? Азъ, ако бѣхъ на вашето мѣсто, ще минемъ покрай единъ изворъ, ще извадя кърпичката си, ще (я) потопя въ извора и ще кажа: „Чакайте малко“. Нѣма да му кажа: „Ще ви направя една малка услуга“. Ще го изчистя безъ да му кажа, че муха е кацнала. Като

изчистя, той тогава ще започне да мисли за мухата. „Какъ тъй мухата да кацне и да остави петно? Кѫде е тази муха? Азъ ще ѝ откѫсна главата“. Мухата направила едно престѫпление, че кацнала. Но ти, като ѝ откѫснешъ главата, ще направишъ по-голѣмо. Ти си въ едно изкушение. Въ духовния свѣтъ сѫществува друго. Азъ като облѣка бѣлата дреха, има една течность, (съ която) като наквася дрехата – мухитѣ седятъ на около два–три метра, не се приближаватъ. Не може да кацатъ. Щомъ мухитѣ кацатъ на дрехата, показва, че съмъ нѣмалъ тази течность. Щомъ ти направишъ една погрѣшка – ти се извинявашъ. Като облѣчешъ новата дреха, ще туришъ тази течность отгоре.

Наскоро ми разправѣха единъ опитъ. Две сестри има тукъ, не се обичатъ. Не че не се обичатъ, но и двете сѫ користолюбиви, дѣлятъ една ябълка, не искатъ да я раздѣлятъ. Едната казва: „Тази ябълка е заради мене“. Другата казва: „Тази ябълка е заради мене“. Казвамъ на едната: Тази ябълка принадлежи на тебе, не принадлежи на другата. Другата започна да плаче. Защо плаче? Защото ябълката не е нейна. Тя като започне да плаче, казвамъ: Направихъ една погрѣшка, на тебе се пада ябълката. Веднага лицето ѝ просвѣтне. Нито въ единия, нито въ другия случай е права. Азъ ви давамъ това само за изяснение, психологически гледамъ на нѣщата, тъй както Богъ гледа. Докато дойде да проникне въ васъ Божествената мисъль, презъ колко срѣди ще мине, тази мисъль ще се пречупи. Една мисъль считате Божествена, но не е Божествена. Наредили се други съзнания. Имате едно съзнание, презъ което минава Божествената мисъль. Вие трѣбва да знаете какъ да освободите Божествената мисъль отъ нейнитѣ опаковки. За да разберете една книга, (а) книгата е подвързана и трѣбва да отворите книгата. Да знаете какъ да четете тази книга. Да има, да намѣрите коментаторъ, да намѣрите смисъла на думитѣ. Първото нѣщо: Щомъ искате да учите – свѣтлина ще дойде въ васъ. Щомъ служите – силата ще дойде въ васъ. Ако не иде свѣтлината – значи вие не учите. Ако сила не придобивате – вие не служите. Въ служенето на Бога, човѣкъ силенъ става. Въ учението свѣтлината се придобива. Безъ учение свѣтлина не може да имате. Подъ думата „учение“ вземамъ всичко въ живота, което трѣбва да научимъ. Да научишъ какъ да мислишъ, какъ да чувствувашъ, какъ да постѫпвашъ, какъ да готвишъ, какъ да се обличашъ, да ходишъ, да разбирашъ предмета. То е учение да оценявашъ малкитѣ работи.

Единъ день пѫтувамъ съ единъ и приказвамъ върху единъ философски въпросъ. Минахме презъ една поляна съ цвѣтя и азъ го спрѣхъ. Да внимаваме, да не стѫпчемъ тия цвѣтя, ще ни държатъ отговорни. Престѫплението нѣма да бѫде голѣмо, нѣма законъ, който да ни сѫди, но невидимиятъ свѣтъ ще каже, че сме хора невежи, не се учимъ. Спрѣхъ се. (Той) казва: „Какво сѫ намѣрили тукъ да цъвнатъ? Тукъ ли се намѣри да

цъвнатъ на този пѫть, презъ който ние минаваме?“ – Ние пъкъ презъ този ли пѫть трѣбваше да минемъ? Презъ друго мѣсто не можеше ли да минемъ?

Българитѣ, като казватъ „лю“ – много омекчение има. „Лю“ изразява учудване. Какъ бихте произнесли „лю“? „Любовь“? Ами какъ бихте изпѣли думата „любовь“? Сега цельта е правилно да се научимъ да учимъ. Съ какъвъ тонъ бихте започнали? Да кажемъ, имаме една пѣсень, която започва съ „Любовь“. Имаме една пѣсень „Любовь ме озари“. Съ какъвъ тонъ почва? /Една сестра започна пѣсеньта. Изпѣ само думитѣ „Любовь ме озари“/. Така не се пѣе. Въ любовьта ти слизашъ надолу, а той възлиза нагоре. /Учительтъ пѣе „Любовь ме озари“/. Като пѣешъ думата „любовь“ нѣма да възлизашъ нагоре, но ще слизашъ. На горнитѣ нѣма какво да имъ пѣешъ. На тѣзи, при които слизашъ, ще пѣешъ. Съ всѣки тонъ ще слизашъ. Като слизашъ, пѣсеньта ти ще покаже. Като слизашъ, показва, че имашъ цель. Ти сега имашъ две противоположни идеи. Ти слизашъ надолу. Казвашъ: „Надолу слизамъ“. Азъ казвамъ: Азъ слизамъ долу, за да ви помогна. Това е тщеславие. Надолу слизамъ, нося ти вѫжето. Тази работа ще се уреди. Всѣкога, когато сме спънати отъ известна мисъль, защото спънати сме въ ума, спънати сме нѣкой пѫть въ сърдцето, спънати сме въ своята воля. Всѣкога да имашъ единъ изходенъ пѫть. Да кажемъ: Ако азъ бихъ ви казалъ така – всѣкога, когато ще правите нѣщо, да ме питате – колко отъ васъ ще ме питатъ? Ще ме питате, когато ще направите една погрѣшка. Тогава ще дойдете. Преди да сте направили погрѣшката, хичъ нѣма да ме питате. Като направишъ погрѣшка, ще питашъ още веднажъ, както въ музиката има камертонъ. Не като направишъ погрѣшката, но преди да си направилъ погрѣшката – да си взелъ тона правилно. Всичкитѣ тонове иматъ съотношения. Ако всичкитѣ тонове не сѫ вѣрни, каква музика е? Въ истинската музика не можешъ да вземешъ първия тонъ фалшивъ. Другитѣ, ако ги вземешъ фалшиви, първиятъ трѣбва да е вѣренъ. Ако първиятъ е правиленъ, и другитѣ ще бѫдатъ правилни. Ако първиятъ тонъ не е правиленъ, и другитѣ нѣма да бъдатъ правилни. Когато говоря за мисъльта, разбирамъ, ако първата мисъль ти е права и другитѣ мисли ще бѫдатъ прави. Ако първото ти чувство е правилно, и другитѣ ти чувства ще бѫдатъ правилни. Тѣ си хармониратъ. Подобното подобно привлича. Хармонията хармония привлича. Дисонансътъ дисонансъ привлича. Българитѣ иматъ една поговорка, която не е много хубава. Тѣ казватъ: „Креставитѣ магарета презъ деветь баира се намиратъ“. То е отрицателната страна.

/Учительтъ пѣе „Любовь ме озари“. „Право, братко, мисли. Стани, стани, ти отъ леглото стани, така болестьта ще изгонишъ“/. Всички трѣбва да се отличавате съ една мисъль. Никога не допущайте въ себе си една лъжлива

мисъль, която нарушава миръть ви. Щомъ имате една фалшива мисъль, тя понижава температурата. Щомъ имате едно фалшиво чувство, то понижава температурата. Може погрѣшката да е микроскопическа, невидима, но тя понижава температурата. Щомъ дойдете до учението и служението на Бога, не да се самоосѫждате, азъ не съмъ за самоосѫждането, но за постепенното подобрение и изправление. Сутринь, като станете, какъ започвате? Казвашъ: „Азъ искамъ да бѫда добъръ ученикъ“. Каквото и да ви се случи, ще кажешъ: „За добро е“. Станешъ, времето е облачно. Кажи: „За добро е“. Станешъ сутринь, духа вѣтъръ. „За добро е“. Станешъ сутринь, кучетата лаятъ. „За добро е“. Станешъ сутринь, петлитѣ пѣятъ. „За добро е“. Станешъ сутринь, температурата се промѣнила. „За добро е“. Тамъ, дето Богъ присѫствува, всичко се измѣня. Ако кажешъ, че всичко е за добро, за добро ще се измѣни. Духа северенъ вѣтъръ, студено става. Духа юженъ вѣтъръ, ще кажешъ: „За добро е“. Щомъ кажешъ: „За добро е“, веднага любовьта започва да действува. Въ свѣта, ако вие не се научите да имате довѣрие въ любовьта, нищо не можете да постигнете. Сега вие още нѣмате довѣрие въ любовьта. Не че нѣмате довѣрие, но по нѣкой пѫть казвате: „Дали моята любовь е правилна?“ Казвамъ: Не си възприелъ любовьта, както трѣбва. Не че имашъ лошото желание. Нѣкой пѫть на нѣкои казвамъ така: Почакайте, имамъ работа. Казва: „Много бързамъ, работа имамъ“. Казвамъ: И азъ имамъ бърза работа. Ти бързашъ и азъ бързамъ. Коя работа е по-бърза? Мисля, че моята е по-бърза, ще почакашъ. Той иска азъ да направя една жертва. Казвамъ: Може да направя една жертва, но нищо нѣма да ти дамъ. Туй, което искашъ, нѣма да го получишъ, ако ти не си готовъ да чакашъ. Ако и азъ не съмъ готовъ да чакамъ – и азъ нѣма да получа. Господь ти каже: „Чакай, чакай“. Може да мислишъ, че много време ще мине. Нѣма да мине много време, ние сами продължаваме Божието благословение съ нашето колебание и недовѣрие. Той е много точенъ. Ако нѣма никакво раздвояване въ любовьта, нѣщата ставатъ навреме. Щомъ започнешъ да се колебаешъ, Божията любовь се забавя. Ние сме причина, контактъ не може да стане, Божието благословение не може да работи. Понеже законътъ е: Ти не можешъ да учишъ, ако не си свободенъ. Учението трѣбва да произтича отъ пълната свобода, да имашъ любовь къмъ всичкитѣ преподаватели. Да не кажешъ: „Старъ съмъ, не мога да уча“. Като си боленъ – пакъ ще идешъ. И пари като нѣмашъ – пакъ ще идешъ. Нѣма препятствие въ свѣта, което може да те спъне. Всѣкога трѣбва да учишъ. То е учение. И за закона на служението да не кажешъ: „Старъ съмъ, не мога да служа“. Старитѣ хора могатъ по-добре да служатъ, отколкото младитѣ. Първото нѣщо, за да се подмладите, трѣбва да знаете какъ да учите. Второ нѣщо, за да се подмладите, трѣбва да знаете какъ да служите. Човѣкъ, който не знае какъ да се учи и какъ да служи, той не може нищо да постигне. Той ще има обикновени резултати, които всичкитѣ хора

постигатъ. Онѣзи, които сѫ се научили да учатъ, туй, което ви казвамъ, трѣбва да го разбирате отвѫтре. Не само веднажъ, дважъ, десеть, 10–15 пѫти да ви говоря. Не да опровѣргавамъ, защото сегашниятъ ви животъ е изразъ на вѣруюто, на учението на миналото, каквото хората сѫ учили. Писанието казва, че всички ще бѫдатъ научени отъ Бога. За да се научатъ всички отъ Бога, трѣбва да се учатъ и да служатъ. Запримѣръ: Ако азъ идвамъ и си кажа: Какво ще говоря на тия хора, нѣма да ме разбератъ. Вие станете сутринь отъ леглото и кажете: „Пакъ трѣбва да се ходи“. Като станешъ, да ти е приятно, че отивашъ. Да не кажешъ, че имамъ болка въ крака си. Ако и краката навсѣкѫде болятъ, да ти е приятно. Като вървишъ и като имашъ болка, да ти е приятно.

Тази, старата сестра, бѣха я заблудили. Казватъ ѝ: „Ти си стара, да не ходишъ, стой си“. Изпоплашила се тя и седи въ кѫщи. Казвамъ на една млада сестра: Да ѝ кажешъ да стане отъ леглото. Тя се оплаква, че имало нѣщо, нѣкѫде я болѣло. Тя като стане, казвамъ: Всичко ще се свърши. (Тя) казва: „Той, Учительтъ, да ме излѣкува“. Какво ще я лѣкувамъ. Казвамъ ѝ: Стани, стани, нищо повече. (Тя) казва: „Да се премахне (болката)“. Като ти кажатъ „Стани“ – стани. Ако Господь ти тури цѣлата земя на гърба и ти каже „Стани“ – стани, ще дигнешъ земята. Щомъ ти направишъ думата Му на две, тогава тази тежесть ще те свърже. „Стани!“ – и дигне земята. Ти стани, земята ще се дигне, като каже Господь. Господь ще каже на земята и тя ще стане. Ти като станешъ, и земята става. Всичкитѣ мѫчнотии, които сега носите, като станете – и мѫчнотиитѣ ставатъ и тѣ се подчиняватъ. Нѣма болесть въ свѣта, нѣма неприятность, която да се не подчинява на този законъ. Вѫтре въ себе си не се колебайте. Казвате: „За друго прераждане, като дойдемъ втори пѫть на земята“. Оставете за друго прераждане, днесъ се преродете. Днесъ, въ единъ моментъ цѣлъ единъ животъ може да го измѣните. (Нѣкой) казва: „Сега не може, на 40 години съмъ, остарѣлъ съмъ“. Земята се е въртѣла 40 години, че то е работа на земята, 40 години земята обикалѣла. Ти колко пѫти си обикалѣлъ около слънцето? Още една обиколка не си направилъ.

Имайте съвършената любовь на съвършенитѣ мѫже. Имайте съвършената любовь на съвършенитѣ жени. Жени, които не се женятъ. Да имате съвършената любовь на Духа. Да имате съвършената любовь на душата. За мене, като кажа „съвършената любовь на жената“, е се едно – или съвършената любовь на мѫжа, или съвършената любовь на Духа, или съвършената любовь на душата, или съвършената любовь на Бога и съвършената любовь на Господа. Или казвамъ: Съвършената любовь на Вѣчния, Безпредѣлния.

Понеже заставаме предъ лицето на Господа – да благодаримъ за всичкитѣ Негови блага, колко е билъ внимателенъ къмъ насъ. Ако Той не би ни пазилъ, не зная какво би станало. Да Му благодаримъ не общо, но всѣки единъ отъ насъ да благодари колко богатство Господь е внесълъ въ вашитѣ глави. Какво богатство носите въ вашето сърдце и какво богатство седи въ вашитѣ тѣла – ще Му благодаримъ. Тогава нѣма да бѫдете болни, сиромаси. Ще се радвате, че имате отличенъ умъ, отлично сърдце и имате отлично тѣло.

Учение и служение. /Учительтъ пѣ „Любовь ме озари“/.

Да изречемъ онзи стихъ: ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИНАГО ИСТИНАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ. /Три пѫти/.

XX година
18. Лекция на Общия Окултенъ класъ
5 февруарий 1941 г., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1941_02_05 Учение и служене II
Лекция на Общия Окултен клас

УЧЕНИЕ И СЛУЖЕНИЕ

Добрата молитва. Мисли, право мисли. Махар Бену Аба.

Ще говоря за Учение и служение.

Трябва да се освободите от превзети възгледи. Например: к595ртът има превзет възглед, че където ходи – мисли, че трябва да рови земята. Мисли, че който не знае да рови, той нищо не може да постигне. Една мода е да се учи. Онзи човек, който не знае да се учи, не знае как да служи. Сега нещата, които са вън и вътре в човека, са две неща различни. Като се говори за любовта, казвате:"Външна любов и вътрешна любов". Но нито външната, нито вътрешната любов е още съвършената любов, която се проявява. Физическата любов е отвън, духовната е отвътре, Божествената е и отвън и отвътре – обединява и двете в едно. Някои мислят, че е лесна работа, но и мъчна работа е. Вие правили ли сте разлика в говора? Например: като говорите – да давате внимание на всяка дума, която произнасяте. Някой път говорите за любовта, но толкоз обикновена е тази дума, че няма никакъв смисъл. После, разлика има между любовта и обичта. Любовта дава подтик, а обичта дава условия. Да обичаш и да любиш – то са две различни неща. Но то е пак неразбрано. Сега ти не може да учиш, ако нямаш любов. Какво значи да нямаш любов? За да ядеш, трябва да имаш нещо, да ти е дадено. Как ще ядеш, ако нямаш какво да ядеш? Казваш:"Да ядем". Трябва да има нещо. Не е, каквото и да е да ядеш. Ако ядеш – да ядеш на свят, каквото е най-хубаво, което Бог е създал.

Сега учениците от двата пола правят по една погрешка. Адам направи една погрешка и Ева направи една погрешка. Адам стана причина да се яви Ева в рая, когато още не й беше времето за рая. Ти влизаш в училището да учиш музика, но умът ти е на друго място. Някой, като седне на пианото, си въобразява, че може да свири. Хубава е идеята, но знаете ли колко мъчно е да се свири? Знаете колко мъчно е да се говори. Всякога думите, с които си служим, не ги избираме. Аз често слушам една сестра, която казва: "Всяко нещо си има причина". Но казвам и обратното: Всяка причина има свои последици. Всяко нещо си има причина, но това не е цялата истина, всяка причина има свои последствия. Причината не може да се познае отвън от последствията. И последствията не може да се познаят от причината.

Сега на всички ви трябва един метод за работа. Да се учи и да служи човек. Има един обикновен процес в яденето. Ти не може да ядеш, ако нямаш един подтик отвътре, ако гладът не идва у тебе – яденето ще бъде безпредметно. Трябва да имаш един вътрешен подтик, че онова, което ядеш, да ти е приятно. Щом ядеш и не ти е приятно – нямаш глад. Често казват:"Да служим на Бога". Но служенето на Бога, днес го считат един товар. Всеки мисли, че да служи на Бога е едно ограничение. Ние считаме служенето на Бога като един, който се е оженил, като една жена, която се оженила и не може да погледне на другите мъже. Само един мъж трябва да гледа. Възможно ли е само един мъж да гледа? Ще й се роди едно мъжко дете, после -този мъж има баща, има братя. Казва: "Друг мъж да не гледаш". Как? Баща му ще погледне, брата му ще погледне. Каква е философията "друг мъж да не погледне"? Прав е мъжът. Какво подразбира мъжът "други мъже да не гледа"? Мъжът казва, че той не иска тя да гледа други мъже. Жената не иска той да гледа други жени. Разбирам същността каква е на идеята. Сега погрешката, от какво произтича, на Адам? Аз съм казвал и друг път. Адам беше голям зоолог. Първият зоолог в света беше Адам. Понеже беше авторитет, когото Бог създаде, всичките животни ги прекара пред него като предметно учение и веднага той им тури имена. Той избра от тия животни кои да му служат и си създаде цели стада. Но той забеляза, че животните са по-щастливи, отколкото той. Той забеляза, че те живеят две по две, пък той е сам. Започна да се чуди, да философствува, да мисли защо Господ е направил животните по две, а него направил сам в рая. "Какъв е дълбокият смисъл?" – започнал да философствува. Но една мисъл се явила в него. Тогава Писанието казва: "И видя Бог, че не е добро човек да бъде сам". Той имаше работа да се разговаря с Господа, но той пожела пътя на животните, забрави Господа. Казва: "Господи, има нещо, което мене не ми достига. Ако туй ми го даде Господ – всичко ще тръгне напред". Животните, които ходят две по две, щастливи ли са? Всичките нещастия произтичат от двете. Фаталното, скандалното число е двете. II – какво е това? За да стане две, какво му трябва? 1 – 1 = 0 ; 1+ 1 = 2 Тия въпроси, които засягам, са щекотливи. Изисква се трезв ум. Всички мислите, че този е съвършен живот, че не искате да се освободите от него. Малкото дете не трябва ли да се освободи от живота на първата година? Каквото прави на майка си първата година, мислите ли, че всичко е благоприлично? Казва:"Моето ангелче". Но какво ангелче? Ангелчето прави неща, които не са благоприлични. Погрешките, които прави нейното ангелче, тя ги покрива. Майката казва: "Няколко години съм му прала пелените". Не само човек, но и птиците, лястовичката, като измъти малкото пиленце, бащата дойде, и майката също, турят човката на задницата на малкото, вземат нечистотията в устата и го изнесат вън от гнездото. Майката учи малкото, че не трябва да оставят нечистотии в положката*.

Всяка една мисъл, която не е добре организирана, всяко чувство, всяка постъпка, която не е добре организирана, имат известни нечистотии, които образуват всичките тия отрови, от които съвременното човечество страда. При сегашните условия, какво трябва да правим? Трябва да се прави нещо. Къртът, като го питаш какво трябва да се прави, той казва, че трябва да се рови. Ако питаш птицата какво трябва да се прави, казва, че трябва да се хвърка. Ако питаш рибата какво трябва да се прави, казва, че трябва да се плава. Човек, ако хване занаята на кърта, той по някой път прави такива дупки. Но именно тия дупки, които той прави, колко нещастия произвеждат. Но все ще намерят някое извинение, че е потребно. Да кажем, че сега изравят въглища от земята. Казват, че са необходими за неговата индустрия. Не е само това. Ако човек беше подигнат, нямаше защо да рови земята. Горе пространството е пълно с енергия. Ако знаеше да снеме тази енергия, пък тя толкоз лесно може да се снеме, нямаше нужда да ходи долу да копае. Ако би разбирал законите, нямаше защо да се оре земята, както сега. Като оре земята, като изважда житото, онези, които вземат това жито, искат да се подигнат с 10-20 стотинки цените на житото и като имат милиони килограми жито – да забогатеят и да си уредят живота. От хиляди години хората все си уреждат живота. Казват:"Да се уредим". Сега и вие имате същата идея. И вие се уреждате. Знаете ли след 100 години къде ще бъдете? Сега казвате: "Да си поживеем". Хубаво е да се живее, но трябва да знаем как да живеем. Наскоро четох една психология в младите момичета, (които), като се отчаят от живота, иде им на ум да вземат сода каустик и да я изпият. Туй момиче, като страда, защо ще вземе сода каустик? Мисли, че като погълне тази сода – ще се уредят работите. Знаеш колко мъчно се умира, като е погълнал човек сода каустик. Вие, като ви стане лошо, току вземате сода каустик. Вас по някой път ви харесвам. Толкоз променчиви сте в характера. Има нещо постоянно, на което може да се разчита. Докато ви държат мекичко – хубаво, но щом ви пипнат някъде – обърнете целия свят, веднага обърнете другия лист. Често дойде някоя сестра и ми хвали друга. Не се мине много време и дойде, и ми казва: "Аз съм се лъгала, тя е такава, тя е онакава". Дойде другата, тя пък ми казва: "Тя е такава, тя е такава". Казвам: Че е такава -такава е. Такива бяхте в рая, такива сте сега. Всяка жена, която е учила ботаника, знае отровните растения и може да те отрови. Всеки мъж, който е зоолог – той знае да коли. Той, като те хване, не се спира. Започне, на това отреже гърлото, на онова отреже, на този извади маслото. Казваме: "Човек е много благороден, направен е от Бога по образ и подобие Божие". Той казва:"Нека да имаме любов. С любов трябва да се яде една кокошка". Хубаво, "с любов" какво аз разбирам? Че като ям кокошката, тя да ме обича и аз да я обичам. Аз ям с любов, но кокошката не ме обича. Тя, като влезе в мене, започне да рови в мене. После във

всички вярвания, навсякъде има една лъжа. “Бяла лъжа” аз я наричам. Наблюдавал съм и в града, навсякъде заколят една кокошка, бащата вземе мазното копанче, майката вземе друго и на малкото момиченце дадат шията, понеже най-малко месо има. Казват: ”Ти яж шията, за да се научиш да шиеш”. Тя, горката, чопли, чопли. Питам: Като яде шия, ще се научи ли да шие? Който яде шия, ще се научи ли да свири? Ако той не е роден с дарба да шие, ако не е роден с дарба за музика, той може да яде колкото иска шии на кокошки, но шивач не става. Казват: ”Ти, като се помолиш – всичко ще стане”. Така не се вярва. Той трябва да е роден. Какво значи молитва? Молитвата е вътрешен подтик на една вътрешна любов. Туй, което обичаш, ти като насочиш погледа си към него – молитвата е отиване, слизане към онзи предмет, когото обичаш. Ти не може да обичаш един човек, ако не може да влезеш в неговото положение, да разгледаш живота, както той го разглежда. Ако той те обича, ти, който обичаш, си горе, ти седиш по-високо. Ако ти не слезеш при него – не го обичаш и, ако долният не се качи горе – и той не те обича. Ти седиш високо, той, като те обича, ще се качи при тебе. Сега защо винаги слизането е по-лесно от качването? Каква разлика има между слизане и качване? Най-първо вие посаждате едно семе в земята. Какъв резултат дава? Значи, слизате – туряте семето в земята. Семето вече има желание да възлезе нагоре. Ако едно семе, за което ти си слязъл, ако не възлезе – то не те обича. Щом те обича – то ще израсне нагоре. Иде вече подражанието. Някой те подражава. Какво ще подражаваш? Ще подражаваш любовта на онзи, който вече те обича не в същия смисъл ти да слизаш по-долу, но трябва да се качваш нагоре. Един трябва да слиза, друг трябва да се качва. Разбирайте този закон.

Сега представете си, че имате едно келяво*, това е колелото, долу имате вода и по това колело са наредени кофите. Като се напълнят тия кофи, качат се нагоре и после се излива тази вода. Тия кофи се обръщат надолу. Този, който слиза – слиза, за да почерпи нещо и да изнесе. Този, който възлиза нагоре, е почерпил нещо. За да слизаш при бедните, не само ще слизаш, но трябва да вземеш нещо, като излизаш нагоре. Вие сте дошли на физическото поле, за да почерпите нещо. Ако не почерпите знание, тогава е безпредметно вашето слизане. Вие сте млади, ще остареете. Не знаете защо бяхте млади, защо сте възрастни и защо ставате стари. Не знаете защо се оженихте, защо народихте деца. Казвате: ”Господ така наредил света”.

Хубаво аз направих две неща. Казвам: 1+2+3+4+5=15. Този резултат какво означава в дадения случай? Едно е положително, 5 е отрицателно. Едното е положително, трябва да даде нещо от себе си. Имате човешката устна – горната бърна* е положителна, долната е отрицателна. Често хората

обичат да се целуват. Говорим за целувката. За мене целувката е обмяна на енергии в природата. Горната устна е на мъжа, долната е на жената. Долната е женска, горната е мъжка. Когато се целувате – мъж с мъж се целува и жена с жена се целува. Ти, като целуваш един мъж -целуваш неговата жена, и мъжът, като те целува – той целува мъжа. Сега вие мислите, че трябва да се жените. Какво разбирате под думата “женене”? На български тази дума “женене” значи посятото, което е узряло, трябва да ожене, да се събере плода. Вие подразбирате “да се ожени” – да вземе една жена. Един мъж, като вземе една жена и една жена, като вземе един мъж – какво добиват? Ако цигуларят вземе цигулката – той свири. Когато цигулката я вземат – тя иска да свирят на нея. Трябва да се образува една вътрешна връзка между мене и цигулката. Тази връзка в какво седи? Че аз трябва да зная да разклащам жиците на цигулката. Жиците трябва да знаят как да разклащат въздуха. Тогава се образува един тон, може да го възприемеш чрез ушите. Казват, че този е един добър свирец. Сега вие свирите на пианото. То е така нагласено, но я вземете една цигулка, да видите колко е мъчно да вземете верен тон. Вие имате вашия ларингс*, имате и жици там, трябват ви години да се научите как да ги съкратявате. Защото, ако не знаеш как да съкращаваш, няма да можеш да пееш. И тогава другите няма да бъдат доволни. Има известни думи, след като ги изкажеш – имат точно отрицателен характер. Например: Щом на един човек вие не сте му говорили нищо за любовта. Казва-те: ”Аз ви обичам”. Този човек обърне гръб. Щом кажеш някому, че го обичаш – този човек започва да се съмнява в тебе. Защото вие отделяте любовта от живота. Дави се един човек, ти го извадиш, няма какво да му говориш, че го обичаш. Той сам съзнава. Боледува един човек, ти му помагаш. Няма защо да му казваш, че аз те обичам – затова ти помагам. Теса празни работи. Ще хванеш здравия човек, казваш: ”Аз те обичам”. Здравият човек, като го обичаш, каква нужда има от тебе? Здравият винаги подразбира, че ти искаш да вземеш нещо от него. Като говориш за любовта, винаги разбира: ”Имаш ли нещо да ми дадеш?” Сега във всинца ви се зараждат противоположни процеси. Зарежда се един вътрешен процес. Казваме, че всичките хора са създадени от Бога. в Писанието се казва: ”В началото Бог създаде небето и земята, а земята беше неустроена”. Ние подразбираме, понеже човек е създаден от Бога – мислим, че е съвършен. Не е така. Човек не е устроен. Човек в днешната форма е неустроен. Мислим, че е създаден от Бога. Това не показва, че е съвършен. И земята Господ създаде, но беше неустроена. Тогава дойде процесът на усъвършенствуването и Бог започна да устройва земята. Бог създаде човек. Два начина има. Единият го създаде по образ и подобие, след туй създаде другият от пръст, от една по-проста материя. После в Писанието има и друго положение. Роденият от Бога. Роден от Бога и създаден от Бога са две различни идеи. Създаден от Бога, но има още дълго време работа. Всичките страдания, които изпитвате, са,

защото още не сте устроени. Сега Господ строи този свят. Минавате през някои страдания и казвате: "Защо е туй изкушение?" Да допуснем, че имате едно изкушение. Най-първо, най-голямото изкушение в света, са парите. Яденето е голямо изкушение и жените са голямо изкушение. Три неща има за изкушение. Мъжете са изкушение, и жените са изкушение, и децата са голямо изкушение. Трябва да намерим вътрешната връзка. Вие сами може да си създадете едно изкушение в света – ум. Ако човек стане много умен, мисли, че всичко разбира, казва: "Този невежа, онзи невежа". Тези работи аз ги разбирам. Ако дойде до любовта, се заражда друго противоречие. Казва:"Като мене няма друг да обича". Съгласен съм, че друг като вас няма да обича. Както ти мислиш, друг няма да мисли като тебе. Ти си единственото цвете, като тебе няма друго. Друг казва: "Както аз постъпвам, друг няма да постъпва". Ако аз със своите постъпки влизам постоянно в дисхармония с окръжаващите, къде е причината – или в мене, или в средата? Може да има и в средата, не може само аз да съм причината. Ако един човек, който няма знание, който ме обича, може да ми създаде неприятност. Ако аз съм в училището и той дойде, и каже: "Я напусни това училище, аз съм намислил да ти купя дрехи, да се облечеш". Кое е по-хубаво: да идеш дрехи ли да ти купуват или да учиш? Мнозина ще напуснат класа да си купуват дрехи. Мислите ли, че като се облечете хубаво, ще учите? Най-способните ученици не са онези, които са хубаво облечени. Най-добрият цигулар не е, който е хубаво облечен с фрак*, с бяла жилетка, с бяла връзка, с пръстени. Може да има всичко туй, но като тегли лъка – не може да свири. Като тегли лъка – няма тон. Напъва се, напъва се – нищо не излиза. Казвам: То не помага. Гледаш друг – скромничко облечен, но свири хубаво. Като свири този музикант, само музиката седи в съзнанието му. Миналата вечер бях на един концерт, свири две парчета от Паганини, майстор, млад цигулар. Но казвам: Колко време му е взело да взема верни тонове, да ги взема и двойни, и тройни акорди* тъй вярно, пък и подражанието изважда различни тонове. Някои мислят, че е лесна работа. Много трудна работа е. Казвам:Ако всичките хора (са) такива майстори, като него да свирят. Най-първо излиза непознат цигулар, публиката го гледа, но изсвири Паганини (и) всички започнаха да ръкопляскат. Отвори се и той, и всички се отвориха, но знае да свири. Ако не знае да свири тъй хубаво, публиката няма да се отвори. Свърши се концерта, не стават, седят всичките, не си отиват. Един седи до мене и казва: "Българинът, докато не извади нещо вън от програмата, не си отива". Там имаше един господин, доста благороден човек, но потиснат от жена. Толкоз чувствителен, толкоз нервен. Тя седи, по мъжка линия върви, един генерал. След като свири този цигулар, малко му стана весело, забрави жена си, забрави генерала, започна да гледа весело, да ръкопляска, обтегна се лицето, дойде на себе си.

Та казвам: Божествената мисъл трябва да дойде, както този цигулар, да влезе и да се отвори човек. Но трябва ушите да се отворят, да не са тъй заглъхнали. аз бих желал да се учите. Като говорим за любовта – да ти е приятно. Като говориш за любовта, този човек да ти каже: "Я ми кажи думата как беше?" Ти слушал ли си някой да казва думата "Любов" и тебе да ти е приятно? Някой говори за Господа, но думата не е приятна. Как се произнася думата "Любов"? Първо: в Любовта, ако ти не слизаш надолу – не може да любиш. Ако седиш на стола и казваш:"Аз не ви любя" – никаква любов не е това. Ти трябва да станеш от стола и по стълбата нагоре, надолу – това е любов. Ако ти не си готов да слизаш надолу – никаква любов не е. То може да е всякакво чувство. Щом като кажеш "Любов", трябва да имаш разположение, да бъдеш готов да слизаш в най-долните места да служиш. Не само да имаш желание, казваш: "Аз ще сляза долу". Още като кажеш първата сричка "лю" – долу да слезеш. Сега вие може да направите едно възражение: "Като сляза, какво ще правя?" Човек, който започва да слиза, още като възприеме първия знак на любовта, Л-то показва, че разбира любовта – това са два Божествени лъча, които излизат от него. Тия два лъча ще ме занесат в най-хубавото място. Любовта никога няма да ви заведе в някое мрачно място. Дето иде тя – подобрява всичко. Любовта, дето мине – всичко изглажда, всичко подобрява. Любовта, като те зърне в ада, адът не е ад. Адът се превръща в рай. Отдето любовта излиза – всичко се превръща на ад. Там, дето любовта влиза, всичко става рай. (Някой) казва: "Аз вече не го обичам". Ад е вече. Казваш: "Аз го обичам". Рай е. Ти казваш, че го обичаш, а раят не е в тебе. Питам: Любов ли е това? Любовта носи най-хубавото, нищо повече. Сега казваш: "Как да обичам?" Тъй, както искате вас да обичат. Всеки от вас може да ви даде. Всеки има програма. Ако ви попитам, как трябва да ви обичам – ще ми покажете програмата. Ще ми кажете да си отворя обятията, тъй да ви приема, къщата да бъде осветена, с най-хубави думи да ви посрещна, да ви дам вода да си измиете краката, да ви дам хубаво угощение, през цялото време, докато сте били на гости, аз да бъда доволен, от вашето присъствие да бъда доволен.

Разправяше ми един българин. Един евангелски проповедник иде в село, те го приемат много добре. Това (е) действителен пример, само за изяснение на идеята. (И) престои цяла седмица. (Българинът) казва:"Отивам му на гости, той ме посреща и ми казва: "От къде дойде?" – "От село". – "Кога ще си ходиш?" – "Кога дойдохте и кога ще си ходите?! (Аз), като дойде в село, не го питам кога ще си ходи. Да остане (и) за по-дълго време". Сега има една малка погрешка. То е необмисленост. Проповедникът не е далновиден. Може да го пита, защото го обича, иска да знае дълго време дали ще седи, за да приготви нещо.

Питам: Когато слънчевата светлина слиза от слънцето, ще питаш ли кога (е) излязла от слънцето и кога е дошла при тебе, и кога ще си отиде. Тя ще дойде, ще остави своето благословение и ще си замине. Любов-та на едно място не седи. Онзи, който ви обича, няма да седи постоянно. Колко братя и сестри има да обикаля. Всичкото заблуждение е, че вие мислите, че онзи, който ви обича, че само при вас ще седи. Законът седи другояче. Онзи, който ви обича, като ви посети и си замине, вие ще тръгнете подир него, че дето се спре той – и вие подир него. Той няма да върви, както обикновено. Онзи, който ви обича, ще върви, както това колело, което се върти – градината ще се полива. Туй е фигура на речта. Сега, ако дойде някой при вас, ще ви носи подарък. Вие имате едно разположение. Той дойде, че носи това-онова. Често сега, като идат при мене, влязло е като вода, всеки, който иде – носи ми нещо, понеже с празни ръце да се идело не може. Като дойде, ще ми даде пакетчето. То е една опасна работа. Ако съм съдия, дойде някой и ми даде една звонкова*, каже: "Господин съдия, имайте ме пред вид". Опасна работа. На един адвокат, като му турят в ръката – опасна работа е. Хубаво е подаръкът. Сега, като ми донесат нещо, някой път не гледам, някой път се интересувам. Отворя пакета, гледам какво е. Ябълки, мандарини, портокали, по някой път има и бонбони. Сега започвам да човъркам какви са ябълките. Някой път виждам – сбутани са, намирам че е скържав*. Той, като ходил, гледал да намери най-евтините ябълки. Някой донесе много хубави, царски. Казвам: На този се е отворило сърцето. Тогава започна да ги чета колко са. аз предполагам, че този е търсил най-евтините, възможно е да е търсил, но възможно е да е нямало по-хубави. Казвам: Ние правим заключението тъй, но може тия да са най-хубавите, които (е) намерил. Казвам: в човека има доста съветници, които постоянно ти дават съвети. Казвам: Онази Божествена Любов, която се струи, която ни потиква към учение – то е първото нещо. Чрез учението, чрез храната, чрез въздуха, чрез Божествената светлина, чрез пипането – то са елементарни работи, от които човек започва да учи. После идат по-сложните процеси. Иде някой човек, казвате: "Какво ми е донесъл?" Всеки човек, когато (го) срещате, ако разбирате закона – всеки човек е носител на Бога. Но този, който е носител, може да бъде положителен и отрицателен. Всеки човек, като дойде в къщи, като че донася благословение. Всеки, като дойде, донася от тия влияния, които носи със себе си. Някой човек, който е болен или го гонят, той е недоволен в себе си. Щом дойде в къщи, той оставя своето недоволство.

Казвам сега: Първото нещо – трябва да се освободите от вашето недоволство. Една сестра ме пита и ви давам обяснение. Тя ме пита: "Защо ме нападат тия нещастия?" Да ви дам едно малко обяснение. Представете си, че имате 4-5 ореха, и таман сте намислили да ги счукате, да ги изядете, иде един и казва: "Моля, дай ми тези орехи да ги посадя". Ако вие сте

човек на любовта – ще ги дадете. Но, като ги дадете, ще настане недоволство във вас. Той казва: "Дайте всичките орехи, вие може и с хляб само да прекарате". Тия орехи ще израснат и след години ще дадат плод. Във вас може да влезе съмнението:"Дали ще ги посее?" В Божествения свят нещата другояче седят. Ти като дадеш нещо от себе си, ти придобиваш. Всяко страдание, което е минало през тебе – ти си първият, който ще опиташ неговия плод. Всяко добро, което ти си направил – (ти си), който ще опиташ плода на доброто. И на страданието, и на доброто ти си първият човек, който ще се ползуваш. Ако сега страдате, от тия страдания вие ще се ползувате. Ако сега се радвате, пак вие ще се ползувате. Само че от какво произтичат страданията? Много просто. Аз да ви дам едно обяснение. Страданията произтичат, че ние перем дрехите на нашит заблуждения, които са се окаляли. Що е страданието? Да опереш дрехите на заблуждението. Що е радостта? Да об(л)ичаш опраната дреха. Радостта е да обличаш опраната дреха. Страданието е да переш кирливата* дреха. В моя ум тази идея така седи. Ти обичаш някого – ще му переш ризата. Ако при обличането на ризата и при прането чувствата са еднакви – любовта е съвършена. Ако при прането имаш едни чувства, при обличането други – любовта ти не е съвършена, защото в кирта* на любовта, тази кир* ти носи благословение. аз бих желал да имам характера на любовта. Като опереш една любовна риза, тази вода няма да я хвърлиш, но като опереш ризата от онзи, който обича, където туриш водата – благословение носи. Ако едно общество наръсиш -всичко ще тръгне. с нищо не може да се сравни. Такова е моето разбиране. На една риза опрана, (водата), макар да е кирлива, е по-чиста в сравнение с другата вода. в сравнение с Божественото има нещо дисхармонично, но в сравнение с другата вода – тя е най-чиста от най-чистата вода на земята. Та казвам: При моите условия, както аз разбирам нещата, когато пера ризата на любовта – радвам се. Когато обличам – пак се радвам. И едното, и другото носи благословение. Понеже, след като я нося тази риза, след като е седяла у мене – тя е изтеглила онова, което ми е непотребно. Всяка Божествена риза ще извади от тебе онова, което е непотребно и ще остави потребното. Този, който пере любовната риза – той се ползува. Всичките гении са станали гении, понеже знаеха как да перат. Всичките талантливи станаха талантливи, понеже знаеха как да перат ризата на любовта. Обикновените хора сега се учат как да перат дрехата на любовта. Две неща да знаеш: да переш и да обичаш. Адам не се научи как да си облича ризата и Ева не се научи как да облича ризата на любовта. Всичката погрешка (там) седеше. Вие представяте ли си как занесе Ева плода на Адам? Каква идея имате – как му занесе? Ръката й беше нечиста. Погрешката беше там, че тя, преди да занесе плода, трябваше да си измие ръцете и после да го занесе. И мъжът не си изми ръцете. Всеки, който прави престъпление – той го прави с немити ръце. Когато ръцете са мити – престъплението не се прави. Но и доброто не

можеш да направиш, ако вашите ръце не са мити. Щом са мити ръцете – ще направиш добро, щом не са мити – престъплението е неизбежно. При Ева престъплението е микроскопическо. в какво седеше престъплението? Ева само погледна този плод и като го погледна – изкушението дойде. То дойде от очите. (Тя) казва: "Хубав е този плод. Има нещо тук". И второто престъпление седи, че тя го попипала, погледнала го, пипнала го и го изяла. Занесе на мъжа си и той яде. Вие казвате: "Защо Ева направи това?" аз ви питам: Защо носите в сърцето си едно неприязнено чувство към някого? Не е ли този плод на познанието (на) доброто и злото? Имате вътре едно чувство лошо, то е от плода на дървото на познанието и доброто. Или имате съмнение, или безверие – то е същият плод. Туй, което мислите за един човек, да е вярно. Туй, което мислите за един човек, когото обичате, да е истина. Как ще му кажеш? Имате едно малко подозрение. Как ще му кажете? Ако не знаете как да му кажете – мълчете. Ако искате да му кажете, как ще му кажете? Представете си един, който направил едно малко престъпление. Кацнала една муха и си оставила визитната картичка на бялата му дреха. Питам: Какво трябва да кажете на този, който носи това петно? Аз, ако бях на вашето място, ще мина покрай един извор, ще извадя кърпичката си, ще я потопя в извора и ще кажа: "Чакайте малко". Няма да му кажа: "Ще ви направя една малка услуга". Ще го изчистя без да му кажа, че муха е кацнала. Като изчистя, той тогава ще започне да мисли за мухата. "Как тъй мухата да кацне и да остави петно? Къде е тази муха? Аз ще й откъсна главата". Мухата направила едно престъпление, че кацнала. Но ти, като й откъснеш главата, ще направиш по-голямо. Ти си в едно изкушение. В духовния свят съществува друго. Аз като облека бялата дреха, има една течност, (с която) като наквася дрехата – мухите седят на около два-три метра, не се приближават. Не може да кацат. Щом мухите кацат на дрехата, показва, че съм нямал тази течност. Щом ти направиш една погрешка – ти се извиняваш. Като облечеш новата дреха, ще туриш тази течност отгоре.

Наскоро ми разправяха един опит. Две сестри има тук, не се обичат. Не че не се обичат, но и двете са користолюбиви, делят една ябълка, не искат да я разделят. Едната казва: "Тази ябълка е заради мене". Другата казва: "Тази ябълка е заради мене". Казвам на едната: Тази ябълка принадлежи на тебе, не принадлежи на другата. Другата започна да плаче. Защо плаче? Защото ябълката не е нейна. Тя като започне да плаче, казвам: Направих една погрешка, на тебе се пада ябълката. Веднага лицето й просветне. Нито в единия, нито в другия случай е права. аз ви давам това само за изяснение, психологически гледам на нещата, тъй както Бог гледа. Докато дойде да проникне във вас Божествената мисъл, през колко среди ще мине, тази мисъл ще се пречупи. Една мисъл считате Божествена, но не е Божествена. Наредили се други съзнания. Имате едно съзнание, през което минава

Божествената мисъл. Вие трябва да знаете как да освободите Божествената мисъл от нейните опаковки. За да разберете една книга, (а) книгата е подвързана и трябва да отворите книгата. Да знаете как да четете тази книга. Да има, да намерите коментатор, да намерите смисъла на думите. Първото нещо: Щом искате да учите – светлина ще дойде във вас. Щом служите – силата ще дойде във вас. Ако не иде светлината – значи вие не учите. Ако сила не придобивате – вие не служите. в служенето на Бога, човек силен става. в учението светлината се придобива. Без учение светлина не може да имате. Под думата "учение" вземам всичко в живота, което трябва да научим. Да научиш как да мислиш, как да чувстваш, как да постъпваш, как да готвиш, как да се обличаш, да ходиш, да разбираш предмета. То е учение да оценяваш малките работи.

Един ден пътувам с един и приказвам върху един философски въпрос. Минахме през една поляна с цветя и аз го спрях. Да внимаваме, да не стъпчем тия цветя, ще ни държат отговорни. Престъплението няма да бъде голямо, няма закон, който да ни съди, но невидимият свят ще каже, че сме хора невежи, не се учим. Спрях се. (Той) казва: "Какво са намерили тук да цъфнат? Тук ли се намери да цъфнат на този път, през който ние минаваме?" – Ние пък през този ли път трябваше да минем? През друго място не можеше ли да минем?

Българите, като казват "лю" – много омекчение има. "Лю" изразява учудване. Как бихте произнесли "лю"? "Любов"? Ами как бихте изпели думата "любов"? Сега целта е правилно да се научим да учим. с какъв тон бихте започнали? Да кажем, имаме една песен, която започва с "Любов". Имаме една песен "Любов ме озари". С какъв тон почва? /Една сестра започна песента. Изпя само думите "Любов ме озари"/. Така не се пее. в любовта ти слизаш надолу, а той възлиза нагоре. /Учителят пее "Любов ме озари"/. Като пееш думата "любов" няма да възлизаш нагоре, но ще слизаш. На горните няма какво да им пееш. На тези, при които слизаш, ще пееш. с всеки тон ще слизаш. Като слизаш, песента ти ще покаже. Като слизаш, показва, че имаш цел. Ти сега имаш две противоположни идеи. Ти слизаш надолу. Казваш: "Надолу слизам". Аз казвам: аз слизам долу, за да ви помогна. Това е тщеславие. Надолу слизам, нося ти въжето. Тази работа ще се уреди. Всякога, когато сме спънати от известна мисъл, защото спънати сме в ума, спънати сме някой път в сърцето, спънати сме в своята воля. Всякога да имаш един изходен път. Да кажем: Ако аз бих ви казал така – всякога, когато ще правите нещо, да ме питате – колко от вас ще ме питат? Ще ме питате, когато ще направите една погрешка. Тогава ще дойдете. Преди да сте направили погрешката, хич няма да ме питате. Като направиш погрешка, ще питаш още веднъж, както в музиката има камертон*. Не като направиш погрешката, но преди да си направил

погрешката – да си взел тона правилно. Всичките тонове имат съотношения. Ако всичките тонове не са верни, каква музика е? В истинската музика не можеш да вземеш първия тон фалшив. Другите, ако ги вземеш фалшиви, първият трябва да е верен. Ако първият е правилен, и другите ще бъдат правилни. Ако първият тон не е правилен, и другите няма да бъдат правилни. Когато говоря за мисълта, разбирам, ако първата мисъл ти е права и другите мисли ще бъдат прави. Ако първото ти чувство е правилно, и другите ти чувства ще бъдат правилни. Те си хармонират. Подобното подобно привлича. Хармонията хармония привлича. Дисонансът* дисонанс привлича. Българите имат една поговорка, която не е много хубава. Те казват: "Краставите магарета през девет баира* се намират". То е отрицателната страна.

/Учителят пее "Любов ме озари". "Право, братко, мисли. Стани, стани,ти от леглото стани, така болестта ще изгониш"/. Всички трябва да се отличавате с една мисъл. Никога не допущайте в себе си една лъжлива мисъл, която нарушава мирът ви. Щом имате една фалшива мисъл, тя понижава температурата. Щом имате едно фалшиво чувство, то понижава температурата. Може погрешката да е микроскопическа, невидима, но тя понижава температурата. Щом дойдете до учението и служението на Бога, не да се самоосъждате, аз не съм за самоосъждането, но за постепенното подобрение и изправление. Сутрин, като станете, как започвате? Казваш: "Аз искам да бъда добър ученик". Каквото и да ви се случи, ще кажеш: "За добро е". Станеш, времето е облачно. Кажи:"За добро е". Станеш сутрин, духа вятър. "За добро е". Станеш сутрин, кучетата лаят. "За добро е". Станеш сутрин, петлите пеят. "За добро е". Станеш сутрин, температурата се променила. "За добро е". Там, дето Бог присъствува, всичко се изменя. Ако кажеш, че всичко е за добро, за добро ще се измени. Духа северен вятър, студено става. Духа южен вятър, ще кажеш: "За добро е". Щом кажеш:"За добро е", веднага любовта започва да действува. в света, ако вие не се научите да имате доверие в любовта, нищо не можете да постигнете. Сега вие още нямате доверие в любовта. Не че нямате доверие, но по някой път казвате: "Дали моята любов е правилна? " Казвам:Не си възприел любовта, както трябва. Не че имаш лошото желание. Някой път на някои казвам така: Почакайте, имам работа. Казва: "Много бързам, работа имам". Казвам:И аз имам бърза работа. Ти бързаш и аз бързам. Коя работа е по-бърза? Мисля, че моята е по-бърза, ще почакаш. Той иска аз да направя една жертва. Казвам:Може да направя една жертва, но нищо няма да ти дам. Туй, което искаш, няма да го получиш, ако ти не си готов да чакаш. Ако и аз не съм готов да чакам – и аз няма да получа. Господ ти каже: "Чакай, чакай". Може да мислиш, че много време ще мине. Няма да мине много време, ние сами продължаваме Божието благословение с нашето колебание и недоверие. Той е много точен. Ако няма никакво

раздвояване в любовта, нещата стават навреме. Щом започнеш да се колебаеш, Божията любов се забавя. Ние сме причина, контакт не може да стане, Божието благословение не може да работи. Понеже законът е: Ти не можеш да учиш, ако не си свободен. Учението трябва да произтича от пълната свобода, да имаш любов към всичките преподаватели. Да не кажеш:"Стар съм, не мога да уча". Като си болен – пак ще идеш. И пари като нямаш – пак ще идеш. Няма препятствие в света, което може да те спъне. Всякога трябва да учиш. То е учение. И за закона на служението да не кажеш: "Стар съм, не мога да служа". Старите хора могат по-добре да служат, отколкото младите. Първото нещо, за да се подмладите, трябва да знаете как да учите. Второ нещо, за да се подмладите, трябва да знаете как да служите. Човек, който не знае как да се учи и как да служи, той не може нищо да постигне. Той ще има обикновени резултати, които всичките хора постигат. Онези, които са се научили да учат, туй, което ви казвам, трябва да го разбирате отвътре. Не само веднъж, дваж, десет, 10-15 пъти да ви говоря. Не да опровергавам, защото сегашният ви живот е израз на веруюто, на учението на миналото, каквото хората са учили. Писанието казва, че всички ще бъдат научени от Бога. За да се научат всички от Бога, трябва да се учат и да служат. Например: Ако аз идвам и си кажа: Какво ще говоря на тия хора, няма да ме разберат. Вие станете сутрин от леглото и кажете:"Пак трябва да се ходи". Като станеш, да ти е приятно, че отиваш. Да не кажеш, че имам болка в крака си. Ако и краката навсякъде болят, да ти е приятно. Като вървиш и като имаш болка, да ти е приятно.

Тази, старата сестра, бяха я заблудили. Казват й: "Ти си стара, да не ходиш, стой си". Изплашила се тя и седи в къщи. Казвам на една млада сестра: Да й кажеш да стане от леглото. Тя се оплаква, че имало нещо, някъде я боляло. Тя като стане, казвам: Всичко ще се свърши. (Тя) казва:"Той, Учителят, да ме излекува". Какво ще я лекувам. Казвам й: Стани, стани, нищо повече. (Тя) казва: "Да се премахне (болката)". Като ти кажат "Стани" – стани. Ако Господ ти тури цялата земя на гърба и ти каже "Стани" – стани, ще дигнеш земята. Щом ти направиш думата Му на две, тогава тази тежест ще те свърже. "Стани!" – и дигне земята. Ти стани, земята ще се дигне, като каже Господ. Господ ще каже на земята и тя ще стане. Ти като станеш, и земята става. Всичките мъчнотии, които сега носите, като станете – и мъчнотиите стават и ти се подчиняват. Няма болест в света, няма неприятност, която да се не подчинява на този закон. Вътре в себе си не се колебайте. Казвате: "За друго прераждане, като дойдем втори път на земята". Оставете за друго прераждане, днес се преродете. Днес, в един момент цял един живот може да го измените. (Някой) казва: "Сега не може, на 40 години съм, остарял съм". Земята се е въртяла 40 години, че то е работа на земята, 40 години земята обикаляла.

Ти колко пъти си обикалял около слънцето? Още една обиколка не си направил.

Имайте съвършената любов на съвършените мъже. Имайте съвършената любов на съвършените жени. Жени, които не се женят. Да имате съвършената любов на Духа. Да имате съвършената любов на душата. За мене, като кажа "съвършената любов на жената", е все едно – или съвършената любов на мъжа, или съвършената любов на Духа, или съвършената любов на душата, или съвършената любов на Бога и съвършената любов на Господа. Или казвам: Съвършената любов на Вечния, Безпределния.

Понеже заставаме пред лицето на Господа – да благодарим за всичките Негови блага, колко е бил внимателен към нас. Ако Той не би ни пазил, не зная какво би станало. Да Му благодарим не общо, но всеки един от нас да благодари колко богатство Господ е внесъл във вашите глави. Какво богатство носите във вашето сърце и какво богатство седи във вашите тела – ще Му благодарим. Тогава няма да бъдете болни, сиромаси. Ще се радвате, че имате отличен ум, отлично сърце и имате отлично тяло.

Учение и служение. /Учителят пее "Любов ме озари"/.

Да изречем онзи стих: ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИНАГО ИСТИНАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛ. /Три пъти/.

18 Лекция на Общия Окултен клас
5 февруари 1941 г., Сряда, 5 ч.с. Изгрев.

1941_02_07 Голямата привилегия
лекция на младежкия клас

ГОЛЯМАТА ПРИВИЛЕГИЯ

„Отче наш"
„Духът ми шепне това" („Аз в живота ще благувам")

Имате ли зададена тема? („Нямаме.")

Най-добрия метод за възпитание как бихте го разбрали? Най-добрия метод за възпитание. Ако ви дадат да възпитавате един вълк, как ще го възпитате? Или една овца да възпитате? Или да отгледате едно дърво – какъв метод бихте опитали? […] значи да отхраниш вълк, значи да му дадеш храна и да знаеш каква храна да му дадеш. На гръцки думата пети (Вероятно от гр. πεθνμω – желая силно, петимен съм) какво значи? Българите имат думата пита. Коренът е същият.

Да допуснем, че вие някой път сте недоволен, имате едно неразположение. На какво се дължи? Някой път неразположението на човека се дължи на времето. Когато се разваля времето, всичко ви се разваля. Времето е неразположено. Вие сте неразположени, когато времето се разваля, понеже при развалянето на времето свиват се капилярните съдове. Трябва да носите голяма тежест, по-голяма работа има. Вследствие на тази работа усещате една голяма умора. Или главата ви боли, или лакетът ви боли, или гръбнакът някъде, или пък [имате] общо неразположение. То е близо до ума, понеже при развалата на времето имате голяма част електричество в атмосферата, човек се наелектрисва и туй електричество не може да го носи. Тогава търси да се скара с някого, да каже няколко думи, да се освободи от тежестта. Мухите тогава ходят да хапят: тук ще те ухапят, там. И човек като мухата иска да хапе. Щом видиш, че хората започват да се хапят, времето ще се развали. Не че те искат или са лоши, но [става] набиране на енергията и искат да я изхарчат някъде. Някой път хапливостта е на носа, някой път ухото може да те хапе или ръката някъде. Ще стане малка експлозия. Та когато времето се разваля, казвате: „Аз съм неразположен." Вие знаете, че неразположението има отношение към атмосферните налягания. Доброто разположение пак има отношение към атмосферните налягания.

При възпитанието важи храната, която си ял, дали е добре сготвена. Ако не е била добре сготвена, щом ядеш, ще имаш неразположение. Щом

храната е добре сготвена, ще имаш добро разположение. Направете за една седмица наблюдение. Даже и един месец наблюдавайте. Когато сте неразположени, отбелязвайте си. Имате една тетрадка – забележете какво е времето, какъв вятър има, каква температура. Интересни данни са, от които може да се ползвате, защото човек, за да се самовъзпитава, трябва най-първо да се хармонизира, да знае да се влияе от природата. Понеже, и да се сърди, пак е разумно, гневът ѝ е на място. Тя, като се сърди, ще ти прати дъжд, проветрение. То е полезно. Ще пораздуха дърветата, ще подобри кръвообращението им. Вие, като се разсърдите, причинявате вреди на себе си. Ако се сърдите, сърдете се като природата, сръднята ви да бъде на място.

Когато някой път се разваля времето, някои хора говорят много отрицателно. Каквото говори, все така – опако. Ако му разправиш някаква работа, казва: „Няма да я бъде.“ Той иска нему да му дадеш. Той се разболее, казва: „Няма да оздравея. Тази работа няма да я свърша.“ Щом започне да се оправя времето, казва: „Малка промяна стана.“ Измени политиката. Големи политикани са хората. Някой път нали знаете, като носите едно ножче в джоба си, то ръждясва. На какво се дължи ръждата? От влагата [е]. Не може да изсъхне навреме. Сега имате тези ножчета, които не ръждясват – има стомана, която не ръждясва.

Сега всичките хора мислят, че като са дошли на земята, всичко ще им върви добре. Колко от това е вярно, че всичко ще им върви добре? Няма някой, който да е мислил другояче. Всеки мисли, че всичко ще му върви добре. След туй започне да опитва, че онова, което е мислил, не е така. Например всичките ученици в гимназията са идеалисти, поезия пишат. Като излязат из гимназията, казват, че животът се обърква. В живота каквото е, такова е в гимназията. И отвън животът е същият. Идеалистите в гимназията [са] от онези, които са и извън гимназията. Онези, които в гимназията вярват в прозата, и извън гимназията вярват в прозата. Кой е на правата страна? Какъвто е в гимназията, такъв е и извън гимназията, в света. Само, че светът върви по пътя на знанието, мислят, че знаят. Онези са с вяра, които и в училището са с вяра. Учениците са вярващи, а пък вън в света са учените хора. Учените казват на вярващите, че са зелени, неузрели. Светът, който е узрял, по какво се отличава? Които са много учени [по какво се отличават]? Вярващите ученици мислят, че като излязат в света, ще им тръгне напред. Онези в света са обезсърчени, казват: „Едно време какво беше, пък сега какво е.“ Онези, които влизат в света, мислят, че ще оправят света. Щом изгубиш вярата си, ти ставаш светски човек, учен човек ставаш. Щом изгубиш учението си, ти ставаш вярващ. Всички, които не могат да печелят нещо в света, да се подигнат, да станат богати, стават

вярващи, стават лековерни. Вярват, че като вземат един билет от лотарията, ще спечелят. Фантазират си.

Гениалните хора се отличават по това, че не са лековерни хора. Обикновените хора са много лековерни. Обикновеният е лековерен, талантливият е вярващ, сила има. Гениалният какво има? Гениалният човек е талантлив. Допуснете, че двама души работят: единият работи земя, другият е художник, работи една картина. И двамата са работили. Като се върнат, какво ще бъде разположението на художника и какво ще бъде разположението на земеделеца, който е работил, целия ден е копал с мотиката? Единият осем–девет часа е копал, другият осем–девет часа е работил с четката или осем–девет часа е свирил, ако е музикант. Каква ще бъде разликата? Целият ден из ума на художника ще се въртят бои, линии, ще намери някаква погрешка. В ума на музиканта ще се въртят някои мелодии, този пасаж не е взел, по друг начин трябваше. Музикантът ще види, че неговото свирене не е, както трябва. Сега някои музиканти защо някъде свирите форте, защо трябва да се свири тихо някъде? Каква разлика има между тихото свирене и силното свирене? На какво уподобявате силното свирене в природата? Може да уподобите силното свирене на силния вятър, тихото – на тихия вятър. Но на какво уподобявате още един силен тон? На един висок връх. Тихите тонове – на долини. Високите тонове – нагоре се качвате. Тихите тонове, които тихо вземаш – надолу слизате. Всичките тихи тонове са долини. Всичките силни тонове са върхове. То е уподобление сега.

Преди няколко време един казва, че е много неразположен. Виждам, че времето ще се разваля. Имаше подпушване на волята. Казвам: „Твоето неразположение се дължи на времето.“ Казва: „Не е на времето, има да стане нещо.“ Има да стане нещо: дъжд ще вали, вятър ще има. Ще стане нещо – много хора ще боледуват. Защо е тази промяна? Когато се стопли времето, какво става с хората? Когато става студено време, какво става с хората? Лятно време, ако пътувате в топло време, какво ще стане с вас? Най-малко, ще излезе половин кило от вас, вие ще олекнете. С вашето олекване, с развитието навън ще стане една промяна, ще изгубите голяма част от вашата топлина. Ако не сте внимателни, след като сте се изпотили, по някой път искате хладина – ще седнете под някое дърво на хладина и след туй ще излезете от тази сянка, ще почувствате неразположение. Когато се изпотите, под сянка не влизайте, но слънце да ви грее. Тогава, вие сте неразположени, изпотили сте се. Всякога неразположението аз го свързвам с изпотяването. Изпотили сте се, голяма част от водата е излязла навън, голяма топлина е излязла, става свиване на капилярните съдове и при неразположението търсите сянка. Казвам: на сянка не стойте. Намерете някой весел човек. Не гледайте песимистично на работата.

Песимистично като гледаш, ти си на сянка. Оптимистично като гледаш, ти си на слънце. Уподоблението е вярно.

Да кажем – лятно време, когато е топло – че главата ви е топла. Тогава какво е вашето състояние? Ако лятно време, когато е горещо времето, и главата ви е гореща, какво е отношението? Тази горещина на главата на място ли е? Краката ви да бъдат горещи, главата и ръцете ви лятно време хладина трябва да имат. Главата ви не трябва да бъде гореща. Като казвам тия работи, вие не може да намерите една връзка. В живота има известен род мисли, известен род чувствания и постъпки, които внасят голяма прохлада. Например да допуснем, че вие имате вложени сто хиляди лева в някоя банка – аз взимам банка Гирдап – [и] че банка Гирдап фалирала. Веднага вие ще усетите студени тръпки. Като кажат, [че] банка Гирдап фалирала, веднага тръпките започват. Защо треперите? Мислите за парите си, отидоха парите. Всичко туй, на което вие сте разчитали, отиде. Влезе във вас един страх. Веднага, ако вие вземете огледалото, ще видите, че цветът се е изменил, неразположен сте. Дойде друг и каже: „Банка Гирдап не е пропаднала." Вие изведнъж се изправите. Какво е станало? В първия случай какво е вашето отношение? Ако правите психологически наблюдения, ако се измери температурата, ще има едно различие в температурата, ще има една подвижност. Когато човек е неспокоен, забелязва се една подвижност в тялото или ще чопли нещо. Седи, обръща се, не е спокоен. То е изразходване на известна енергия. Неспокоен си, изразходваш известна енергия, довършваш някаква работа.

Та казвам, когато се занимаваме с тия работи, потребни са и външни условия. Един художник, той е вътрешно разположен, за да може да рисува. Един музикант трябва да има равновесие, за да може да свири или да пее. Който говори, трябва да има вътрешно разположение да работи, мисълта му да може да говори. Може да се дадат много наблюдения. Мъчно е да се правят наблюдения. Например, ако [на] сърцето започне да се намалява пулсът? На минута колко удара трябва да имате? Седемдесет и два удара. Ако се увеличи пулсът, ще имате едно настроение. Ако се намали, ще имате друго настроение. Някой път, когато се подига диафрагмата, притесняват се дробовете. Някой път, като се уплашите, сърцето започва да бие бързо. Кой не е чувствал сърцето си да бие? Ти си се изпоплашил какво ще стане. Казвам, наблюдавайте на какво се дължи неразположението, да знаете причината на вашето неразположение. Статистиката показва, че Англия има при тази канонада милион и двеста хиляди заболявания от сътресенията, които стават, неестествено разклащане. Когато дойде естествено – буря – хора има, които се усещат като болни.

Преди една година бяхме на Витоша. Дойде една буря и тъй духа вятърът – търкаля ги по земята, хващат се по двама, по трима, по четирима, за да се държат. Едного хвърли чак в храстите. След като мина бурята, станаха герои. Често в духовния свят стават бури. Някоя буря ви завари на някой връх. Ако ви кажа на стотната страница от книгата „Пътят на ученика" какво има, може ли да знаете? Ха да видим може ли да отговорите. Вие може да мислите, че съм го видял. Изберете вие една страница. Коя страница ще изберете? Да имаме стотната страница, пък вие изберете друга, да видим какво ще изберете. („Двеста и пета.") Съгласни ли сте? Я четете стотната страница, да видим каква добродетел ще има. (Прочете се стотната страница.) Аз искам във всинца ви да съществува тази трезва мисъл. (Прочете се и двеста и пета страница.) Каква е сега връзката между двете? Значи законът е все същият. Първият е по-идеен – той не е свързан с Бога. Вторият е по-материален – той иска да има майка и баща. Значи Божествената идея, материализирана по-близо, по-понятна става. Какво е Бог, не знаеш. Майка си и баща си познаваме. Хубаво е човек да има майка и баща, да се грижат заради него. Идеята е все същата. Онова, което майка ти прави за тебе и баща ти, то е Божественото. И в баща ти е Божественото, и в майка ти е Божественото, което ти помага. Тогава синът по какво трябва да върви, по пътя на баща си или по пътя на майка си? Бащата донася, майката дава. Ако бащата не донася, какво ще даде майката? Майката дава, защото бащата е донесъл. Когато бащата нищо не донася, и майката нищо не дава.

Да допуснем, че вие имате едно неразположение. Какво трябва да направите? Сега методът на възпитанието. Заръчали сте на някой обущар обуща. Понеже този обущар не е голям майстор, не ви взел правилно мярка, направил ви едни обуща тесни. Какво трябва да направите тесните обуща? Ходите, усещате се неразположен, обущата ви са недобри. Сега как поправят тесните обуща? Най-първо, тесните обуща препятстват кръвообращението на краката – не става правилно. Ако с години носиш тесни обуща, ще започнеш да боледуваш. Ще си направиш обуща, с които кръвообращението да става редовно, понеже туй кръвообращение ще се отрази върху цялото ви тяло. Имаш някоя шапка, която стяга главата. Не я носи, защото препятства на кръвообращението. Имаш някоя дреха, която те стеснява. Не я носи тази тясна дреха. Не трябва да бъдат тесни дрехите, но да са халтави, едва да се допират, да има междина между тялото и дрехата. Да има поне междина, пълна с въздух. Въздухът е добър носител, проводник е той. Ако междината е голяма, тогава туй състояние се изменя.

Имаш една неприятна мисъл, те са ония, тесните, обуща. Какво трябва да направиш? Една мисъл, която те стеснява, какво трябва да я направиш? Може ти да не си я направил, една мисъл – възприел си я, чужда е – която

те стеснява. Какво трябва да направиш? Например влезе идеята в ума ти: „Мене хората не ме обичат, домашните не ме обичат.“ Какво трябва да направите? Не те обичат, значи майка ти не ти дава за ядене, няма какво да даде. Не че майката няма желание, но бащата нищо не е донесъл. Майка ти ти казва: „Баща ти нищо не е донесъл. Като донесе, ще ти дам.“ Да допуснем, че майка ти има слабост. Имаш две сестричета или две братчета. Майката някой път по-малкия, някой път по-големия обича. Намери някое парче хляб или плод, ще му даде. Забележиш, че майка ти дава и казваш: „На малкото братче има да дадеш, на мене няма.“

В живота имате стремежи, работи – не стават, както мислиш. Тогава какво трябва да правите? Ако е зимно време и сте в една хижа, имате една кибритена кутия пълна, но по едно невнимание сте взели тънки дрехи, не сте взели в съображение. Какво трябва да направите? Едно от двете: или трябва да се върнете, или, ако има достатъчно дърва, да запалите огън, да държите хижата топла, да запазите топлината си. Някой казва: „Постъпвам реалистично.“ Някой път хората трябва да се обичат, защо? Казвам, ти си горе в планината, в хижа. Дрехите ти са тънки. Ти ще обичаш хората, да запалят печките и да отоплят хижата. Ако не обичаш, ще бъде студено, ще се простудиш. Вече има смисъл.

Някои казват: „Да се обичаме.“ Обич, която не помага, нищо не струва. Да се обичаме, сладко да си поговорим, то не е обич. Често казват: „Аз ви обичам.“ Но празна работа е аз ви обичам. Какво ме обичаш? Обичаш очите. Че очите няма какво да ги обичам. „Обичам носа.“ Че носът няма нужда от твоята обич. „Ама обичам ръцете ти.“ Ръцете ми нямат нужда от твоята обич, те имат съвсем друго предназначение. Как може да обичаш носа на един човек? Как може да обичаш очите на един човек? Аз, за да покажа, че обичам очите на един човек, ще му дам да види една хубава картина или ще го въведа в стая, дето има хубава светлина, че светлината да бъде храна за очите му. Туй значи обич. Туй, което природата дава, ще стане проводник той да възприеме. Когато обичам очите, ще дам възможност на очите да възприемат най-хубавата светлина. То е обич. Ако обичам носа, ще го заведа при някои хубави цветя, ще му дам най-хубавото ухание. Или, ако обичам носа, ще го заведа човека някъде, дето има най-хубавите течения, вятърът да го лъха, да го гали. Туй поглаждане ще покаже, че го обичам. Другояче, хващаш носа да го галиш, това ни най-малко не е любов. Не че не е любов, и тази любов съществува в света, но тя нищо не допринася. И тя допринася, но то са временни състояния. Ако дойде един човек, бутне ти носа, ще ти бъде приятно. Но дойде втори, трети, четвърти, пети, няма да ти бъде приятно. Носа да го бута само светлината и въздухът, като минават. Те са най-добрите проводници, които знаят как да галят. Даже и силният вятър като бута носа ти, не е приятно.

Знаете ли, че вие сами още не знаете как да обичате носа си? Ако хората биха научили как да обичат носа си, щяха да мислят по-правилно, щяха да вземат един акт. Някой път хваща носа си не навреме. Имаш желание да хванеш носа си, то е по внушение. Седи някой до тебе, бута си носа. Той има желание да бутне носа, предаде това желание на тебе. Ти нямаш нужда, той има нужда, сърби го, кацнала някоя муха, бута се. Ти, без да има нужда, буташ се. Тогава, ако вървиш по пътя и двайсет, петдесет, сто души ти внушават да си буташ носа, вече ти не си самостоятелен в своята мисъл. Кацнала някоя муха на носа ти, иска да те хапе. Тогава е на място да се пипаш. Често си бутате очите. То е естествено. Да си бута човек очите е естествено, да си бута човек носа е естествено. Всяко място, което буташ, трябва да бъде в хармония. Ако ти бутнеш основата на носа или ако бутнеш върха на носа, или ако бутнеш отстрани на носа, ще произведеш три състояния в себе си. Ако буташ постоянно назад, то не е навременно. Или ако буташ основата на носа, или ако буташ върха на носа, ще имаш различни състояния в себе си.

Някой път се разсърдиш, искаш да направиш нещо. Тогава побутай носа си и чакай тази работа. Ти си намислил нещо, побутай носа си четири–пет пъти – гледай да не стане. Имаш хубаво разположение, не бутай носа си, защото ще развалиш хубавото разположение. Сега казват: „Научно да се докаже." Как ще го докажеш научно сега? Знаеш колко е мъчно. Някои мислят, че научно всичко може да се докаже. Не може да се докаже. Че умрял човек, как ще го докажеш? „Ама спряло сърцето." То ни най-малко не доказва, че човек е умрял. „Ама не диша." То не показва, че е умрял. Спряло дишането. Ако дишането започне пак? Животът в дадения случай не се проявява. Казвам, най-първо, трябва да имате правилно понятие какво значи живот. Какво значи живот?

Едното е първоначалното начало на живота. Другите линии са проявление: вляво – човешкият ум, вдясно – човешкото сърце. Живот е туй, което освобождава човека от ограничения. Едно семе в хамбара е ограничено. Поставя се в земята, дава му се живот. Под думата смърт ние разбираме крайното ограничение на живота, защото в смъртта хората изгубват своето съзнание. Само че умрелият чувства, че той е умрял. Вие, като умрете – че ръце нямате, крака нямате, очи нямате, уши нямате, сърце нямате, мозък нямате. Съзнавате отрицателната страна – какво нямате, какво ви трябва. Гладен сте, пък не може да ядете. И да имате храна, не може да ядете. При един умрял може да му турите всичкото ядене и понеже вече е излязъл, то е мъчение, то е ад вътре. Има желания, пък тия желания не може да се изпълнят по никой начин. То е ад. Имаш едно желание, имаш една мисъл, пък не може да я изпълниш. Искаш да

действаш, пък не можеш. Някой път ти в сън седиш, искаш да станеш, не можеш. Чувстваш, мъчиш се, докато най-после се стреснеш.

Казвам, ние се стремим към онзи пълния живот, който може да ни освободи от всичките ограничения. Смъртта е противоположният живот. Затуй, за да се прояви животът, има начини. Животът не може да се прояви, ако ти, най-първо, не се запознаеш със законите на любовта. Животът не може да се прояви, ако не си запознат със законите на мъдростта. Животът не може да се прояви, ако ти не си запознат с истината, със свободата. Три неща основни има. Животът почива върху един закон на любовта, върху един закон на мъдростта, върху един закон на истината. Ако ти не разбираш закона на любовта, ако ти не разбираш закона на мъдростта и ако ти не разбираш закона на истината, не може да живееш. Щом не разбираш, тогава иде смъртта, иде ограничението. Ако четете Толстой, той се намира в такова едно противоречие. „Учен човек бях, какво съм добил аз, по какво се отличавам? По-добър писател, по-знаменит от Шекспира, от Шилера има ли? Какво от това? Ти си нещастен човек. Писател си, но страдаш, неспокоен си. На хората им давам, на себе си не може да дам. Хората искам да възпитавам как да бъдат щастливи, пък аз сам съм нещастен.“

Трябва да се изучава любовта като един подтик на разумния живот. Толстой намерил едно противоречие в знанието. Знанието мяза да се качиш на някой висок връх. На върха няма всичките удобства, най-малките условия има. На високите планински върхове няма условия, както долу в долината. Често вие ще влезете в едно противоречие. Вие искате един щастлив живот без любов. Искате да ви обичат. Защо ще ви обичат хората? Вие искате да ви обичат тези, които не може да ви обичат. Например, ако поиска някое дърво да ви обича, как ще ви обича дървото? Допуснете, че седите при едно дърво. Попитайте обича ли ви това дърво, или не. Как ще познаете дали дървото ви обича, или не? Най-първо, ще възприема тази философия. Толстой бил в противоречие. Най-първо, ще съзнаеш, че има Един, Който те обича. В това трябва да повярваш. Толстой казва: „Ти, като повярваш, почни да изучаваш живота на бедните хора. Бедни са, нищо нямат, но са доволни. Учените хора имат много по-големи противоречия.“

Казвам, най-първо ще повярваш, че има Един, Който те обича и те пратил не земята. Ти живееш благодарение на Този, Който те обича. Ако не те обича, няма да си жив. Че имаш този организъм, че имаш тези условия, то е благодарение, че има Един, Който те обича. Ако не те обича, ти не може да се явиш на земята. Туй трябва да влезе като един постулат. Какво значи постулат? Влезли сте в един дом, този човек ви посрещнал, дал една хубава

стая. Питате дали ви обича. Туй запитване на място ли е? Аз, който съм влязъл в този дом, обичам ли този човек? Въпросът седи другояче. Той ме е приел в дома си, дал ми вечеря, дал ми легло да поспя. Аз питам дали ме обича – може да има задна мисъл. Как трябва да се постави въпросът? Всички поставяте въпрос дали учителят ви обича. Онези ученици, на които учителят поставил шест, те са убедени, че ги обича. Онези, на които турил пет, те се малко съмняват. Онези, на които турил четири, повече се съмняват. Онези, на които турил три – още повече. На които турил две, единица, нула?

Онези, които имат единица любов, на какво е равна? Онези, на които учителят турил единица любов, другият в какво седи? Гледам конкретно. Две единици от любов, толкоз отделил от себе си, толкоз сърцето му дало. На другия три единици, на другия четири, на другия пет, шест, толкоз сърцето му дало. Аз поставям този въпрос, психологически разсъждавам: на първия ученик учителят дал едно семе, на втория дал две семена, на третия три семена, на четвъртия четири, пет, шест на шестия. Казваме, че този ученик, на когото учителят турил шест, него обича най-вече. Да допуснем, че тъй както разсъждаваме, е право. Да допуснем, че този, който взел единица, посял това семе, да допуснем, че е ябълка, круша или череша. Този, шестият, държи семето за спомен, не ги е посял. Питам, кой се ползва повече от благата на учителя? Който взел единицата. Но ако този, който получил шестте семена, е посял всичките, той ще се ползва повече. Той трябва да посее шестте семена, за да има шест пъти повече, да направи шест пъти по-голямо добро. Ти като посееш шест семена, ти си полезен не само на себе си, полезен си и на другите.

Та казвам, когато учителят ви тури единица, какво трябва да правите? Да допуснем, че вие учите математика, учителят ви турил единица по математика. Какво трябва да правите? Да допуснем, че вие се разсърдите на вашия учител, кажете: „Несправедлив е.“ Идете в друга гимназия. И другият учител по математика, и той ви тури единица. Обикаляте гимназиите, и все по единица ви турят. Какво трябва да правите, за да влезете в съгласие с тия учители математици? Ще повикаш способния ученик и ще започнеш да разбираш тази материя, която този учител ти преподава. Те искат да го подкупят. Онзи невежият ученик нищо не донася на учителя. Онзи, на когото туриш шест, той донася учение. Значи работа е. Под думата шест разбирам, че този ученик работи, следователно плаща му повече. Комуто турил единица – този ученик работи по-малко, следователно по-малко му дават. Разсъждавам според законите на природата. В природата има една обмяна. Никога не може да вземеш повече, отколкото заслужаваш: не може да вземеш една хилядна, една милионна част [повече]. Природата е толкоз скържава. Някои мислят, че е

щедра. Не е много щедра. Тя, когато работиш, е много щедра, но когато не работиш, по-скържава от нея няма. Косъма го дели на милионни части.

Често вие казвате: „Господ не ме обича.“ Вие не знаете какво говорите – то е само своенравно дете. „Баща ми не ме обича.“ То е своенравно дете. „Майка ми не ме обича.“ То е своенравно дете. Българите са разрешили този въпрос. Българинът често прави някои работи, които не са съгласни с природата. Българинът ще насади квачки. Тури и кокоши яйца, тури и юрдечени, пачи яйца, тури яйца на пуйка. Като се излюпят, като поведе тия деца, чуди се. Някои мязат на нея, другите не мязат. Иде при реката, юрдечетата влязат във водата, плават. Тя се чуди, не може да разреши откъде са, не са нейни, не мязат на нея, но ги търпи. След като израснат, отиват юрдечетата при юрдечката, пуйчетата при пуйката, само пилетата остават при кокошката. Казвам, вие сте измътили някои юрдечета. Казвате: „Не ме обичат.“ Те отиват във водата. Като отидат във водата, там си намерят своята среда.

Когато говорят за любовта, когато говорят за Бога, те възприемат светлината – то е любов на Бога. Те възприемат въздуха – това е любовта на Бога. Ядеш – това е на Бога. Отнасят се хората добре с тебе – то е Бог, Който действа навсякъде. Ти си заобиколен с всичката Божия любов, навсякъде тия блага имаш като някое своенравно дете. Какво искаш, сам не знаеш. И тогава Господ заповядва на природата. Казва: „Понеже е недоволен от живота, свържете му крака.“ Още си недоволен. „Свържете му и другия крак.“ Пак си недоволен. „Свържете му ръката.“ Пак си недоволен. „Свържете му другата ръка. Свържете ухото, свържете носа, устата.“ Започват да връзват гръбнака, връзват навсякъде мускулите. Ти започваш да се плашиш. Плашиш се, защото казваш, че никой не те обича. Щом не те обича, ще те свържат. Като признаеш, че те обичат, тогава ще те развържат.

Ти си при най-неблагоприятните условия в живота. Мисли, че те обичат. Много мъчно е да повярва човек, че го обичат. Много своенравно същество е човек. Аз не съм намерил [друг такъв] екземпляр за своенравие. Когато искат да намерят екземпляр за своенравие, хората са първи. Човек е своенравен. За упоритостта – там ще търсите дявола. По-упорито същество от дявола няма. Човек е своенравен, пък дяволът е упорит. Тогава мяза на онзи циганин, дето казал: „И чука продавам, и чергата продавам, но не се покорявам. Всичко може да изгори, но не се покорявам.“ Ако сте своенравен – човек сте. Ако сте упорит – дяволът има думата. Ако е за своенравие, хората имат думата.

Щом обичаш, то е Божественото. Щом мислиш, то е Божественото. Щом обичаш свободата, то е Божественото. Щом престанеш с любовта, иде безлюбието. Щом не се занимаваш със знанието, ще влезеш в друго противоречие. Знанието е свързано със светлината. Светлината е необходима вътре в човешката мисъл. Знание, което не носи светлина в човешката мисъл, то не е знание, то не е естествено. Съвременният свят се отличава с голямо противоречие. Ние търсим щастието на живота извън любовта, извън мъдростта, извън истината. Ние търсим онази любов, която ни дава условия да живеем. Това не е любов. Външните условия на любовта са за самата любов, самата любов да се прояви. Ако външните условия на любовта не дойдат и ако вътрешната любов не може да се прояви, те не са на място.

Казвам, в какво седи хубостта на едно стъкло? Доброкачествеността на стъклото седи в добрия проводник на светлината, която може да мине през това стъкло. Стъклото е хубаво, ако могат да минат лъчите на светлината. Колкото стъклото е по-чисто, по-прозрачно, толкоз е по-добро. Колкото по-мъчно минава светлината, толкоз е по-лошо. Същият закон е и за човешкия ум. Колкото човешкият ум е по-светъл, по-прозрачен и може знанието да минава свободно, той е отличен ум.

И за бъдеще ще дойдете в едно противоречие. Сега всички вървите по един гладък павиран път. Но дълго време няма да бъде така. Ще помните – нагоре е планинско място, малки пътеки има. Като дойдете до най-големите висини и пътека няма да намерите, сам трябва да си създадете път. Птиците, като не можаха да намерят по кои пътища да се качат на планината, създадоха си крила да се качват по въздуха. Хората, които не намират път по планините, и те вървят по пътя на птиците. Птиците разрешиха този въпрос, че като се качи една птица на високия връх, кацне. Сега хората, като се качат с аероплана, не може да кацнат. Ще кацне, но после не може да хвръкне. Птицата кацва и хвръква. Човек може да кацне, но не може да хвръкне. Сега сме се научили на кацването, като дойде до хвръкването – не можем. У вас погрешката е там, че вие кацвате по-лесно и хвръквате по-мъчно. Научете се да хвърчите. И в кацането някъде не знаят: като кацват, сгромолясват се. Така че по-лесно кацате, по-мъчно хвръквате. Да кацнете на върха на някое голямо противоречие, как ще хвръкнете?

Едно време бях излязъл и деца намазали една пръчка с някакво лепкаво вещество. Децата вземаха такива пръчки, намазваха ги с лепкаво вещество и ги туряха на плета. Като кацне някоя птица, като рече да хвръкне, не може да си отвори краката. Хвърка, хвърка, най-после се обърне надолу с главата. Като дойде детето, казва: „Аз ще те освободя.“ Колко от тия деца

имаше, които освобождаваха птичките. Като мина, кажа: „Защо не пуснеш птичката?“ Казва: „Да не е била глупава да каца на пръчката.“

Онова, което приложите в човешкия ум – правилно прилагайте закона на светлината, то е първото нещо. Прилагайте закона на топлината. Прилагайте закона на силата на физическото поле. Ние започваме от последствията на нещата, към причините отиваме. От самата причина към самите последствия мъчно се отива. Всяка мисъл, която внася тъмнина, е гъста. Трябва да бъдете учени. Всеки предмет, който отнема топлината, не е полезен за вас. Всеки предмет, който внася по-голяма топлина, и той дава. Една умерена топлина трябва да има. Тази умерена топлина колко е? Коя е най-приятната топлина? Приблизително трийсет и седем градуса е най-умерената топлина: трийсет и шест, трийсет и пет, трийсет и осем, трийсет и девет. Има една топлина, като се възприеме от организма, той не издържа. Когато имате най-хубавото разположение на своята мисъл, на своето сърце, усещате се като в разцвета на живота. Ако измерите топлината с един чувствителен топломер, тогава ще имате ясна представа коя е нормалната топлина.

Тази, истинската, топлина не е закръглено цяло число: трийсет и седем и една деветстотин деветдесет и девета, то продължава. Ние съкращаваме. Числото, което има тази топлина, трябва да има завършен характер, не може с нищо да го разклатиш. И студът не може да му отнеме топлината. Който има тази температура, и голям огън от две хиляди градуса не може да [го] гори. Защото човек изгаря, когато има какво да гори. Този, който има трийсет и седем градуса, той няма нищо какво да гори в него, всичко е на място. Изгаря само туй, непотребното. Някой път изгаря непотребното. Има едно естествено горение, правилно горение. Температурата се различава на рибите и птиците. Ако разгледате температурата на птиците и хищниците, на тревопасните – ще има едно различие в температурата. Тази температура е свързана с вътрешните чувства на човека. Човек чувства, и със своите чувства мисли. Не само чувстваме. Чувстваме, че известни чувства са прави, а други не са прави. Чувстваш някой път, че някое чувство е на място. Чувстваш, че други чувства не са на място.

Нормално е мозъкът ви да има известно количество светлина, сърцето ви, симпатичната нервна система, трябва да има известно количество топлина и тялото ви да съдържа известно количество сила. Тия трите съчетания, те съставят подем на един културен човек, на един способен човек.

Вие се намирате в една мъчнотия, не знаете какво да правите. Как ще излезете от тази мъчнотия? Да кажем, вие сте християнин, кажете: „Ако Христос беше на моето място как щеше да разреши тази мъчнотия, тази

задача?“ Христос, Който беше Син Божи, изучаваше дърводелство. Имаше още един занаят – земеделец беше. Вие като човек каква работа ще изберете в света, която да ви отличи? Допуснете, че вие искате да пишете. Какво ще изберете? Проза или поезия ще изберете да пишете? Да кажем, че поезия не може да пишете, ще изберете проза. Но и в прозата има степени. Коя проза ще изберете? Прозаически може да представите живота обикновено – че няма никакво съдържание. Поетически може да представите живота повече, отколкото е. И в двете има една невероятност. Земния живот трябва да го опишеш в тази форма, която съдържа в себе си.

Сега вие къде се спирате? Ако ви дам да изберете между светлината, топлината и силата, кое ще изберете в дадения случай? Ако всеки един от вас може да избере само едно, кое ще изберете? Вие, които сте тук, имате три избора. Трите не може да изберете, може да изберете само едно. Кое бихте избрали? За да бъдете умен, добър и силен, кое бихте избрали? Между умен, добър и силен кое бихте избрали? Човек може да бъде проводник на доброто, добро не може да прави. Казват: „Добро да прави.“ Добро не може да се прави. Не може да правиш добро, ако не разбираш доброто. Ти не може да мислиш, ако не обичаш мисълта. Казваме: „Да правиш добро.“ Ние говорим едно – разбираме друго. Но нямаме една идея, че доброто не се прави.

Прави съдържа пет елемента. П-то означава един плод, който завързва. Р-то показва, че се нуждае от светлина и топлина да расте. А-то показва, че материалите трябва да дойдат, за да узрее този плод. В-то означава, че всички тия материали трябва да се определят. И-то показва, че трябва да се даде насока на самото растение. То значи правиш добро – доброто, което иска да се прояви, да му дадеш всичките условия за проява.

Казва: „Аз ще направя едно добро.“ Той не разбира да направи, но да даде условия на доброто да се прояви в ума му, в сърцето му, в тялото му. То е дълбоката идея. Ти като разбираш, идва светлината. Казва: „Не можах да направя едно добро.“ Много материалистично схващане. Вие мислите, че като дадете пет лева някому, че сте направили добро. Ни най-малко. Кое е по-хубаво, пет лева ли да дадеш на човека, или да го нагостиш? Ако дойде един пътник у вас, кое е по-хубаво да му дадете: да му дадете подслон да си почине или пари да му дадете? Кое бихте избрали? Да допуснем, че ви приемат, но няма свобода. Какво ще правите? Ще благодарите, че сте на топло. Отвън е буря, студено. Вие седите на топло. Този прием е достатъчен. Някъде може да ви дадат само един обед. Някъде – тъй пълно съчетание – те приемат, с трите работи да дойдете в съчетание.

Разумният човек, ако само с едното от тях го приемат, е благодарен. Ако с двете го приемат, пак е благодарен. Ако с трите го приемат, пак е благодарен.

Казвате: „Не съм умен.“ Щом си добър, и умен може да станеш. Щом си умен, и добър може да станеш. Щом си силен, и добър може да станеш. Щом си добър, и силен може да станеш. Човешкият ум, човешката доброта и човешката сила, те се сменят. Щом употребяваш едното от тях, и другите ще дойдат. Щом ти липсва едното, и другите липсват. Ако имаш интелигентност, и добротата ще дойде. Ако имаш интелигентност, и силата ще дойде. Ако само едно имаш, разчитай на него, и другите ще дойдат. Тогава, щом дойдат, започни да работиш. Работи със законите на своята мисъл, работи с законите на своята доброта, работи със законите на своя ум.

Вие сте се намерили сега в един труден път. Прочетете сто и петдесета страница от „Пътят на ученика“, да видим какво има. (Прочете се.)

Въпросът е хората да идат при Бога. Ако не идат при Бога, всичко друго е излишно. Разрешението е на сто и петдесета страница. Да имаме любов към Онзи, Който ни е дал всичко. Туй, което сега имаме, Бог ни го е дал. Всеки ден трябва да бъдем благодарни за онова, което имаме. Не да се изпълним с благодарност, но да благодарим. Що са дни и години за бъдеще, носят блага, които ние не подозираме. Бъдете благодарни в дадения момент за онова, което Бог ви е дал. Колкото и да е малко, бъдете благодарни за дадения момент. Следния момент ще дойде друго. Не говоря за целия ден, но за дадения момент. Бъди благодарен за онова, което съзнаваш в себе си, защото ще дойде разрешението.

Вие идвате в света. Утре като си заминете за другия свят, онези, които ви обичат, няма да дойдат. Ти сам ще минеш. Какво ще правиш? Какво разочарование ще видиш. Всички говорят, казват: „Той умря, той си замина.“ Ти си в тялото, чувстваш. Казват: „Да го занесем, да го посеем в земята, да видим дали ще израсте.“ Ти ще започнеш да се чудиш как тия хора са така жестоки да мислят, че си умрял. Знаеш колко страшна работа е. В такъв случай какво ще бъде състоянието на умрелия? Той дава всичко, той не е умрял. Неговото положение какво е, той как ще се утеши? Ще му запалят свещ. Страх, молитви, но какво струват тия молитви? Молитвите не го въздигат. Казват, че той отишъл при Бога. Той не е никак при Бога, той е в тялото си затворен.

Казвам, ние се намираме в сегашния живот в големи противоречия. Няма друго разрешение. Та като опитате всичките разрешения, като си блъскате

главата навсякъде, най-после казвате: „Я да опитам туй, последното“ – защото вие по-напред няма да идете там – последното място, дето трябва да си ударите главата. Казвате: „Хайде да бръкнем, да видим какво ще стане.“

Едно правило да ви дам. Най-голямата привилегия, която човек има в света, то е да се научи да обикне Бога, понеже Единственото Същество, Което го е обичало досега, то е само Бог.

Да се научи да обича Този, Който го е обичал.

„Отче наш“

Петнадесета лекция на младежкия клас
7 февруари 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

На 31 януари 1941 нямаше лекция. – Бел. стеногр.

1941_02_09 Най-светлият път
Утринно слово

НАЙ-СВЕТЛИЯТ ПЪТ

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Йоана.

Тя е глава за човешкия ум, човешкото сърце и човешкото тяло. Всяка една мисъл, която не върви по този път, не е права. Разправят кое е правото и кое е кривото.

Прочете първия стих. Всяка мисъл, която не влиза през врата, влиза през другаде, не е права мисъл. Прочете до края главата.

Духът Божий

Прочете се беседа „Правила на любовта“ от тома „Божествен и човешки свят.“

Ако има един предмет, върху който хората са специалисти, то е любовта. Всички са специалисти. Виждам по този специален въпрос най-голямо невежество съществува. Началото на живота е любовта. И краят на живота е любовта – какво има да се плашиш? Ти се раждаш и не знаеш, когато се раждаш, спиш, когато се раждаш. После майка ти трябва да те пробуди. В кой час е дошъл, нито един от вас не знае, и когато умира, пак изгубва съзнание човек. Хората, когато идват на земята спят, бих употребил една дума – и когато отиват за оня свят, пак спят. Каква любов е тази, която приспива хората? Не е въпрос. Всинца, когато започвате с любовта, ставате крайни критици. Няма по-големи критици от хората на любовта, започват на тънко да предат. Казва: Той не ме обича както трябва. Че как си намерил, че не те обича? Как ще попаднете, че един не обича другиго? Например, ако аз взема една кокошка, нахранена хубаво, поглеждам я всеки ден, милвам я по три пъти, държа я в хубав курник или някой кафез. Един ден казвам, че я пращам в училището – в някоя тенджера. Снема всичките дрехи, пратя я на баня да се окъпе, после я туря на трапезата, казвам: Вижте тази оправената кокошка. Викам хора. Елате да си вкусите

от онази кокошка, която много обичах едно време. Каква е тази любов? Ами когато синът бяга от къщи, или от баща си, каква е тази любов? Когато дъщерята бяга от майка си, когато синът бяга от бащата, каква е тази любов? Когато учениците бягат от учителя, когато учителят бяга от учениците, каква е тази любов? Върху любовта не трябва да се говори много. Трябва да говорят, но само много способните хора. По-добре хората да бъдат невежи в любовта, да не знаят като какво нещо е тя. Защото, ако човек веднъж опита любовта и я загуби, то е страшно нещо. Място не може да си намери. Да кажем събуждате един човек в живота. Има много сравнения. Едно семе докато спи в хамбара е щастливо, там седи и царски си живее. Изнесат го, посадят го някъде, настанат страдания, за туй семенце дойдат големи изпитания. Дали ще се върне в хамбара е въпрос. Може да се върне, пък може и да не се върне. Като го посадят, може да го изкълват птиците.

Преди години се разхождах веднъж да гледам край една нива едни патки скачат, играят. Помислих си, какво си играят там. Около 20 патки скачат, играят си. Направи ми впечатление, спрях се и после разбрах в какво седи работата. Нивата ечемичена, вече почти узрели класовете, навели се и патките, за да хванат клас, скачат. Като отидох цялата нива по краищата опасана, от скачането на тия патки класовете изпокъсани. Казвам: И аз бих скачал така. Вие като патките като обичате някого, скачате да хванете нещо и откъсвате ечемика. Ечемикът вече не се връща в хамбара.

После чел съм много автори говорят за любовта, но не съм намерил нито един от съвременните автори, който да е описал в какво седи любовта. Казват: Безкористна любов. Казвам: Да представят един пример, в какво седи безкористната любов. Аз наричам безкористна любов онази, в която и който обича и когото обичат еднакво да се ползуват. И които обичат и обичаните всички еднакво се ползуват. То е безкористна любов. Много проста работа е тя. Щом любовта се изявява философски, тя е неразбрана. Говорят за идеална любов, чиста любов. Не зная как любовта може да бъде чиста, чистото е за материални предмети. За любовта не може да кажем, че е чиста, защото тя е над чистотата. За любовта не можем да кажем, че е светла, защото тя е над светлината. Любовта произвежда светлината, но сама не е светлина. Тя произвежда живота, но тя не е живот. Тя е нещо повече от самия живот. Сега иде въпросът: Какво е тя? Има два отговора. Ако ме питате: Какво си ти, ще кажа: Аз съм това, което нищо не зная – то е единият отговор. И вторият е: Аз съм това, което всичко зная. Първият отговор е това, че аз не зная какво нещо е любовта. Но, за да знаеш какво нещо е любовта, трябва да се пожертвуваш. Но ако се пожертвуваш, то още не е любов. Ти трябва да станеш жертва за всичките, то е любов. Туй наричаме ние Божествена любов. Бог се е пожертвувал, дал всичко от себе

Си и благодарение на тази Божествена любов ние живеем. Един ден ние, които не сме доволни от любовта, които философстваме, Бог започва да ни гледа и да си оттегля любовта, понеже не оценяваме любовта. И като оттегли любовта от хората, те умират. Този въпрос е на прочутия хаджи Калчо, не младия, но стария хаджи Калчо. Разказват един анекдот. Отива един и иска пари на заем. Преброява му той 200 наполеона и му ги дава. Като му дал парите, хаджи Калчо тръгнал подир него, да види къде ще иде, дали е сигурен човек. Гледа го, че влиза в една рибарница и купува едно кило чер хайвер. Хаджи Калчо казва: Този човек, който купува едно кило чер хайвер, не плаща. Настига го и му казва: Извинете, направил съм една погрешка, дайте да видя парите. Взел парите и му казва: Който взема едно кило чер хайвер, не плаща парите. Взел си парите и си отишъл. Ако вие влизате да купувате чер хайвер да ядете, любовта, хаджи Калчо ще си вземе парите. Аз бих уподобил любовта в този случай. Живея с един човек 20 години. Този човек никога не съм го чул да каже една любовна дума. Но той живее добре. За любовта никога не говори, но той живее добре. Сега, аз съм да говорят за любовта – поезия пишат, стихове пишат, но караници има колкото искаш. За някаква малка погрешка спорят все. Майката току мърда пръста, бащата мърда пръст и всички за любовта говорят. Тук в Изгрева е пълно с такава любов. Постоянно пръстът се мърда и за първо място има спор, за хубавото ядене, за голям апартамент. Казват: Господ го обичал, дал му голям апартамент. Щом имаш апартамент, мязаш на едно прасе в кочината. Не се лъжете. Щом имаш любовта, целият свят е твой, какъв апартамент ти трябва? Ти като имаш любовта, нищо не ти трябва. Апартаментът е един затвор. Щом като имаш любовта, цялата земя е на твое разположение, слънцето е на твое разположение, навсякъде като ангел може да се разхождаш и да гледаш целия свят, който Бог създал. Щом влезеш в един апартамент и мислиш, че Божията любов е дошла. Ти може да се забавляваш така: уредил си работите, апартамент имаш. Като те е пратил Господ на земята, ти голяма амбиция имаш, искаш голям апартамент. Ние тук едва се събираме. Казват постоянно: Учителю, тесен е салонът, трябва да се разшири. Ами колко е голяма главата и в тази глава, освен че аз живея, но Господ направил да живеят 3 билиона и 600 милиона клетки. Всички са в туй малкото място. Този апартамент какъв е? 19 сантиметра на дължина, 15 сантиметра на широчина и 15 сантиметра на височина. Сега вие, за да ми дойдете на гости, тряба да се смалите няколко милиарда пъти, най-малко 10 милиарда пъти трябва да се смалите от вашата сегашна величина, за да ви намеря място вътре, да дойдете в главата на гости.

Сега казвате: Аз съм ходил на гости у него. Вие не говорите истината. Кой от вас ходи на гости някому? Вие нямате понятие какво значи да ходиш на гости. Ти трябва да се смалиш толкоз много, и така малък да станеш. Кой

от вас би предприел да се смали десет милиона пъти? Казвате: Това да го няма.

Сега съществуват големи заблуждения. Майката трепери за сина си. Жената трепери за мъжа си. Всички треперят да не изгубят нещо. Всички ги е страх. Всички в Бога живеят и стражари има да ги пазят. Може да зададете въпроса: Как трябва да се живее? Че този живот, както сега живеете, другояче не може да се живее. Другояче този живот не може да се живее, но по този начин човек никога не може да бъде щастлив. Всякога ще има едно недоволство в себе си, едно подозрение. Аз съм гледал някой прати слугата си вкъщи и господарят отива подир него после. Казва: Не му се доверявам. И той влиза подир слугата. Пратил слугата да му донесе нещо и той отива подир него. Щом се съмнявам, няма да пращам никой вкъщи. Някой път аз правя така. Някой иска да ми услужи, да иде в стаята ми. Казвам: Не, не, аз сам ще ида. Най-първо, като го пратя в стаята си, ще му се наруши мирът. Той мисли, като влезе в стаята ми, ще придобие нещо. Той ще изгуби и това, което има. Аз си правя една стая за бъдеще, в която ще имам само един стол, една маса, нищо друго. Няма да има възглавници, нищо друго, само един прост стол, една масичка, една вехта книжка на масата. Който влезе и погледне, да съжалява. Сега като влезе, ще види хубави книги, мебели, гардероб за дрехи, за шапки, някои картини. Като излезе навън, там ги няма. В него ще се зароди амбицията, ще си каже: Да стана и аз учител, да имам такива работи. Всеки един учител, който слиза от небето, той оставя апартамента, всичкото богатство, слиза тук като последен бедняк на земята. Докато той носи тази беднотия в ума си, той е учител. Щом напусне земята и иска да живее охолно, той ще иде в небето, връща се там. Другояче ще мисли.

Мнозина искат да напуснат дома си. Не ви казвам да напускате. Хубаво е да имаме един салон. Аз този салон не бих го заменил с кой да е салон в света. Той има особени качества, дето другите ги нямат. Някой човек има къща, радва ѝ се. Нека се радва човекът. Някой човек има жена, радва ѝ се. Нека се радва човекът. Казват: Тя не е заради него. Заради кого е? Ябълката не била заради него. Ябълката, който и да я яде, все едно е. Не е все едно, защото един мъдрец като изяде ябълката, ще посади семето, а детето като изяде ябълката ще изяде всичко и семето заедно.

Казвам: Ако имаше поне десет души от новата любов! Колко кандидати има от вас? Не искам да казвате, но тайно, вътрешно колко души кандидати са? Мнозина при мене са идвали да ме питат да им покажа пътя на любовта. За да ви покажа пътя на любовта, трябва да ви дигна високо и да ви пусна отгоре, че ако останете живи, тогава ще ви покажа пътя. Това е алегория. Много трудна работа е.

Съвременният свят минава през големи изпитания. Че трябва да мине, то е в реда на нещата. На вярващите, на религиозните хора, на всички тепърва трябва да им се дават известни уроци по любовта. Да гледаш човек и да не виждаш нищо лошо в него. Като го видиш разгневен, да ти е приятно. Като го видиш да кряска, да кажеш: Колко хубаво кряска! Да ти е приятно, че си видял човек да кряска. Като видиш някой скъперник, да ти е приятно, че си видял човек, който трепери на парите. Да ти е приятно, че той събира парите. Като срещнеш някой учен да ти е приятно, че срещаш един учен човек. Като срещнеш един будала, пак да ти е приятно. Че будала какво значи? БУД – значи Христос, АЛЛАХ – значи Бог. Будала значи един човек, който се упования на Бога. Човек, който раздава всичко, минава за будала. Онзи, който всичко прибира на едно място, той е умен човек. Пазете единственото нещо: Никога не давайте урок по любовта. От мене един съвет: Не учете хората как да се обичат. Защото знаете ли на какво ще замязате? Вие ще замязате на един професор по кражба, джебчийство. Един от знаменитите професори давал урок на един свой ученик, как да задига парите от касите на хората, часовниците, това, онова. Като преподавал урока един ден забелязал, че часовникът му го няма. Вика ученика си и му казва: Слушай, аз ти преподавах уроци другите как да обираш, не мене. – Исках да ти покажа учителю, че научих занаята. Ти като учиш някого, щом той те обере, ще му кажеш: Аз те учих другите да обираш, не мене да обираш.

Та казвам: Любовта на земята е единственото красиво чувство, което някога може да имаме. Най-красивото чувство е то. Няма нещо по-красиво. Най-красивото чувство, най-красивата мисъл и най-красивата постъпка е любовта. По-красива постъпка няма от любовта. По-красиво чувство няма от любовта. По-красива мисъл няма от любовта. Като видя постъпката на любовта, изведнъж всичко забравям, нищо друго не ме интересува. В ума ми седи да уча. Като видя хубавото чувство, всички други чувства изчезват. Като дойде красивата мисъл, всички други мисли изчезват. То е магия. Накъдето ходиш, каквото бутнеш, всичко на добро се обръща. Ти като имаш това чувство, каквото искаш, ще го имаш. Вие казвате: Да ги имаме тия работи. Най-първо, те ще ти дадат един урок. Ще те оженят за един лош мъж, който три пъти ще те бие на ден и ти да му благодариш и да му целуваш ръката. После ще родиш две деца, и те ще те бият по три пъти на ден и ти да благодариш на Господа, че ти дал такова благословение. Не е лесна работа. Ред сълзи ще капят. Искаш да намериш пътя на любовта. Ами ние какви екземпляри сме на Бога? При това Той гледа спокоен. Господ е така мъдър, ти както искаш да живееш, Той няма да ти намери махна, но ти с този си живот определяш живота си за в бъдеще. Ако си бил щедър, ти печелиш; ако си вземал, ти губиш. Ако биеш хората и тебе ще

бият; ако ги милваш и тебе ще милват. Каквото правиш, ще ти правят. Всеки един каквото прави, това за бъдеще ще му бъде. Аз да ви представя какво е раят. Вие вече сте създали вашия рай. Мислите да идете в оня свят, да ви посрещнат. Но пред вас ще изскочат най-малко 200 кокошки да си искат живота. Пред вас ще изскочат 300 агнета да си искат част от краката, плешките, дробовете, дето сте ги яли. Ще изскочат патици, после охлюви, миди, ще се наредят след това дървета, които сте секли, листа, цветя, които сте късали, всичко туй ще иска, ще кряска. Какво ще правите? Ще те прати Господ да ги задоволиш. На цветята, на дърветата, на кокошките, на всичко трябва да повърнеш живота. Като изкупиш това, ще те повика Господ и ще те пита. – Как искаш да живееш? Ти ще си научиш урока. Като идеш при Бога, ще кажеш: Научих си урока, втори път като ме пратиш на земята, ще живея както Ти живееш.

Сега в ума ви седи мисълта: Възможно ли е това? Много мъчно е. Аз ви разправям за любовта, не искам да ви направя овци, да ви ядат вълците. Някои мислят, че като дойде любовта, трябва да ги направи хората меки. Овците трябва да мязат на онези жабчета в реката Нил, които плават по реката и като мине някой крокодил, който си отворил широко устата, те си скрият крачката и влезат в стомаха на крокодила. Но като влезат вътре не казват: Да бъде волята Божия, че крокодилът е голям, но започват да човъркат, да гризат, за да излезат навън и прегризват корема на крокодила. Излизат навън. Водата влезе в корема на крокодила и той се обърне на гърба си.Та като дойде някой лош човек, иска да ви глътне, да влезете вътре. Прояжте корема му, дайте му един хубав урок.

Сега вие казвате: Да обичаме враговете си. Смешна работа е когато някой ми казва: Трябва да обичаме враговете си. Той своите си не се е научил още да обича, че ще обича враговете си. Най-малкият урок е да обичаш майка си, баща си. Ти на тях се сърдиш, че ще обичаш врага. Врага няма да го обичаш, но ще се подчиняваш. Като дойде с тоягата да те налага, ще кажеш: Миличък братко, не ме бий. После като замине казваш: Само да стана малко по-силен, ще ти дам да разбереш. То не е любов. Това не разрешава въпроса.

Най-първо имайте почивка на тялото си. Най-първо едно практическо правило: дайте почивка на тялото си, не го измъчвайте. Дайте почивка на ръцете, на краката, на очите, на ушите. Нищо в себе си не измъчвайте. На второ място не измъчвайте и сърцето си. На трето място не измъчвайте и ума си. Защо ще го измъчвате, то е отрицателната страна. Ние се мъчим, мъчиш ума си да разрешиш къде е ходил някой. Ходил в кръчмата, пил вино, де е лошото? Къде е погрешката му? Да кажем един, който пил в кръчмата, връща се вкъщи и се кара. Дойде друг, той не е пил и той се

кара. Кой е по-добре да се кара, който е пил или който не е пил? Пияният след като се кара, ще заспи. Онзи, който не е пил, не заспива. Винаги онзи, който не е пил се кара повече отколкото трябва.

Питам: Онзи, който отива да пие вино, кое го заставя да пие. Ако човек е абсолютно здрав, никога няма да дойде да пие вино. Който пие вино, винаги подразбира, че търси един елемент. Апостол Павел препоръчва на болните хора да пийнат малко винце. Болният човек нека пийне една чашка и едно кило да пийне. Ти може от една мисъл да направиш човека пиян. Пияница може да стане един човек от една мисъл. Тази мисъл ще се развие.

Аз мога да правя опити. Мъчно става, но може да стане. Като видя един човек, който обича да пие, мине ми мисълта. Той ще се откаже. Минават години и той се отказва да пие. Тази мисъл е останала, тя работи. Ако чувствуваш правилно, мислите се развиват.

Казват: Какво ще стане със света? Ще се поправи ли? Светът не е лош. Светът е поправен. Казвате: Много лош е. Не е така. Ние мислим. Той е добър човек, но и лош е. Когато мислиш, че е добър, добър е. Казваш: Той не живее добре с жена си. Гледам с другите жени живее добре. Те го обичат. – Жена му не го обича. – Другите го обичат. Жената не е авторитет. Ако една жена обича мъжа си, това ни най-малко не показва, че той е добър; ако не го обича, ни най-малко не показва, че той е лош. Нито показва, че ние сме добри. Тогава считаме, че любовта излиза от доброто. Защото аз съм добър, затова ще обичам. Но то е погрешна идея. Всичките добродетели произтичат от любовта. Аз съм слушал мнозина, като обикнат някого говорят добро за него. Една сестра като обикне един брат, казва: Той е ангел. Аз зная, че тя го е обикнала. Когато тя не го обича, не е ангел. Пък и сестрата като я обикнат и тя е ангел, като не я обичат, не е ангел. Тя мисли, че я обичат, защото е добра. За никаква нейна добродетел не я обичат. Аз обичам една книга заради онова, което са написали в книгата. Ако този човек нищо не беше написал, нямаше да бъде интересно. Аз обичам един човек заради онова, което Бог е вложил. Ти, който не разбираш Божието написано, ти не го обичаш. Всеки един човек е Божествена книга. Всяко едно дърво е Божествена книга. Всеки извор, слънцето, това са Божествени книги. Ти в природата трябва да седиш като в Божествена библиотека, трябва да имаш всичкото уважение и почитание, те са Божии работи. Ако не ги обичаш, един ден ще станеш невежа. Казвам сега за ваше спокойствие. Най-първо, не ви считам, че сте нещастни. Аз гледам на всяко нещо реално. Вие сте в едно предметно училище. Само че не се учите както трябва. Онези от вас, които са най-силни в учението, най-първи, да се зароди във вас едно желание навсякъде

да отстъпвате, навсякъде да бъдете кавалери, да имате една отстъпчивост, да вземате последното място. Някой път харесвам майките. Те дават преднина на децата си, ще ги препоръчат, изявяват ги. Силните по какво се познават? По товара, който носят. Казва Писанието: „Вие силните носете товара на слабите.“ Или вие, които имате голямата любов, носете товара на онези с малката любов.Какво лошо има, ако носиш едно малко твое братче. Като го носиш да ти е приятно. То бръщолеви несвързани работи, вас да ви е приятно, както майката, като слуша малкото дете и му се радва на всяка казана дума. Тя рязправя каква дума е казало. И на вас да ви е приятно, че вашето братче казало една любовна дума. Както ви виждам, вие вече имате една сформирана мода на любовта. Аз не съм за модната любов. – Обичам я. Това е модна любов. Модната любов е приятелката, другарката. По какво се отличава дамата от жената? Като умре мъжът, дамата се облича в черно. Тя се радва, че се освободила от мъжа. Жената, която не е дама, тя ще иде до гроба, ще пролее няколко сълзи, ще вземе пръст, ще поръси тялото на мъжа си. Ще си каже: Аз се освободих от него. Като влезе той в тази дупка, тя казва: Да си вървиш. Онзи, който те обича, той с тебе в дупката ще влезе, с тебе заедно, ще дойде до края с тебе. Ако с един човек не може да идете до края, вие не го обичате. Ако той не може да дойде с вас до края, той не ви обича. Не само да говорите, но в мисълта си да може да го направите. Защото вие осакатявате себе си. Срещнеш един човек, помогни му. Не с пари, не с дрехи. Не е въпросът там. То е последното нещо, което трябва да направиш. Ако светът се нуждае от дрехи, от шапки, то е най-лесното. Най-първо трябва да се помогне на хората, на тяхната мисъл, на тяхните чувства, на тяхните постъпки. Вътре трябва да се помогне. Трябва да знаете начина, как да си помогнете. Аз често съм срещал някои боси хора. Питам ги: Колко години ходите боси? Може ли да ми дадете урок? Хубаво е човек да ходи бос, защото босото ходене лятно време е приятно. Зимно време е трудно. Но и обущата като носиш, не всякога е хубаво. Знаете колко обутите крака се спарват. Този човек, като го видиш, че бос ходи, да го харесаш, виждат естествените, Божествените обуща носи. Аз говоря за онези естествени привички. Лоши привички са изкуствените неща, които са присадени от после. Когато видя върху една слива присадена череша, аз зная, че то е неестествен процес. Много пъти в едно лозе на един корен ще присадят два–три вида грозде. Но то е неестествен процес. Аз съм за онези навици, които имаме и които са умствени в нас. Милосърдието в нас е един естествен процес. Обичта в нас е един естествен процес. Мисълта е един естествен процес. Добрите постъпки са един естествен процес.

Аз гледах веднъж две братчета се карат. Голямото братче бутна малкото. Малкото падна и заплака. Като заплака малкото братче, веднага се промени лицето на голямото, започна да се извинява, да го глади, да го

целува, да иска извинение. Веднага се измени състоянието на голямото братче. Естествено е.

Казвам: Трябва да дадем ход на онова Божественото в нас, за което аз ви говоря сега. Ако разбирате изкуствено любовта, как може да обичате? Казвате: Тя не е добра жена. Той не е добър мъж. Оставете се от тия работи. Не е добър. За този, когото ти не харесваш, Господ изпраща слънцето да грее, Господ го харесва, пък ти не го харесваш. Сега аз искам да ви обърна внимание върху вашето състояние. Някой път имате едно неразположение, едно лошо чувство. Да можете да търпите лошото чувство. Имате лоша мисъл. Търпете лошата мисъл. Имате лоша постъпка. Направил си една лоша постъпка. Разгледайте постъпката, не търсете лошата страна на постъпката. Ако направите една лоша постъпка, вие от лошите постъпки много хубави уроци може да имате. Ако имате едно лошо чувство, от него много хубави работи може да научите. Имате една лоша мисъл, ще я разгледате, ще научите много хубави работи. При мене са идвали, искат да ги освободя от лошите мисли, от лошите желания и постъпки. Пък то зависи само от тях. Те са за тяхното благо. Тия лоши постъпки те сами ги създадоха. Ще ви кажа сега: Сега друго спасение в света освен това няма. Обичайте тъй, както Бог обича. Единственият пример в света е този, нищо повече. Обичай тъй, както Бог обича. Защото да обичаш някого, ето аз какво разбирам. Един баща завежда едно свое дете в училището. То било палаво, непослушно, бащата понеже знаел, че то ще прави много грешки, казва на учителя: Детето не е възпитано, много погрешки ще прави. Като направи една погрешка, забележи я, аз ще идвам веднъж в седмицата, че на мене ще налагаш наказанието. Него няма да биеш, мене ще биеш. На детето казва: Гледай да правиш по-малки погрешки, че по-малко да ме бият. Ако вземете педагогическото правило на този баща, повече ще спечелите. Щом бият, щом наказват това дете, то започва да лъже, да бяга. Не се поправя. Нито една жена, която бият, не се поправя. Нито един мъж, който бият, не се поправя. Нито едно дете, което бият, не се поправя. Временно може да се поправи, но то е отгоре. Туй дете като дойде съзнанието в него, че майка му страда, че баща му страда. Когато другите страдат заради него, в него се заражда едно чувство, една мисъл и Божественото иде. Казва: Да не правя така, че другите да страдат. Това е за нас. Трябва да се откажем да правим лошото, за да не страдат другите. Ако всичките хора пожелаят да не правят зло, не да унищожим злото, но да не вършим туй, което злото върши. Любовта не седи в познание на доброто и злото, тя е извън тях. Следователно, трябва да влезем в този Божествен свят, който превръща злото в добро. Единствената сила в света, която може да превърне злото в добро, то е само любовта. Единствената сила, която може да победи злото, то е доброто. И да побеждаваш злото, то е пак зло. Да го превърнеш в добро е друго. Само

любовта може да превърне злото в добро. Само тя знае това. Тя е единствената сила, която може да ни освободи напълно, в дадения случай то е силата на любовта. Тази мисъл трябва да седи в ума ви. Не трябва да я разбирате. Вложете в ума си, че любовта може да превърне злото в добро, макар че не се превръщат работите, пак вярвайте в туй.

Ако си турите един ден правило, че няма да се сърдите, него ден десет пъти ще се създадат повече изкушения, които естествено идат. Ти като се разсърдиш, дойде ти на ума. Ти се сърдиш преди да ти дойде в съзнанието. Ти пазиш съзнанието си да не се разсърдиш. Дойде някой човек и ти направи нещо, което ще те възбуди, разсърди.

Та казвам сега на вас: Вие искате да знаете какво нещо е любовта. Не може да ви кажа какво нещо е любовта. С любовта хората оживяват, без любовта умират. Всичките страдания в света са резултат на безлюбието. Всичките радости в света са плод на любовта. Всичко онова хубаво, възвишено се дължи на любовта. Всичко онова лошо, което съществува в света, произтича от безлюбието. Ако искаме добрия път в живота, този е пътят. Когато говорим за Бога разбираме, че Той е единственото същество, което не се мени, което всякога има отношение към хората. Христос казва: „Защо ме наричате благ. Благ е тъкмо Бог.“ Сега вие искате да се подмладите. Това е пътят на подмладяването. Това може да го направиш. Вие не може да се подмладите, докато не контролирате ума си. Ако всяка мисъл ви безпокои, ако всяко чувство ви безпокои, тогава никакъв прогрес не може да имате.

Сега не искам да станете светии. Ако сега станете светии, по-голямо зло ще бъде за вас. Да станете светии, както един човек забогатява отведнъж, то е опасно богатство. Да станеш светия, но да го заслужаваш. Светийството да е изработено. Да минеш през всичките опитности. Не само да станеш светия, да светнеш. Казвам: Бих желал такива, каквито сте, да възприемете любовта ни повече, ни по-малко. Вие искате да станете ангели с криле. Не сте още за крила, за ангели. Ако станете с крила, ще паднете на земята. Сега хората станаха ангели, хвъркат, но колко ги търкалят. И с парашути падат, не помага някой път и парашутът. Да не говорим много.

Да се спрете сега върху любовта. Тя е единствената сила, която може да ви помогне сега и за бъдеще, когато и да е. Да измените вашето естество, да измените вашия ум. Не да го измените, но да осмислите живота си. То е любовта. Божията любов трябва да бъде идеал. Единствена е Божията любов, която може да измени всичко в нас, и да осмисли живота ни. Не само да го осмисли в един момент, но вечно да има прогрес и смисъл и да върви от просвета към просвета.

Желая, като излезете днес, да направите един микроскопически опит, най-малкият опит на Божествената любов. Някъде някое сухо листо паднало, дигнете го, турете го на почтено място. Някое камъче влязло в стаята ви, изнесете го и го турете някъде на някое хубаво място. Нечистата вода като изнесете, хвърлете я на някое почтено място. И не да я хвърлите, но като че чиста вода наливате. Защото като я хвърлите, вие казвате: Тази помия. Тази вода вие я оцапахте, към нея храните лоши чувства. Вие разваляте себе си. Ще дойде съзнанието, че ти си оцапал тази вода. Ти на тази вода ще кажеш: Много благодаря за услугата, която ми направи, изцапах те. Ако тия малки работи няма в съзнанието ти, ще говориш за други работи. Туй е основата вътре. Сега да не станете буквоядци. Питате ме къде да хвърляте водата. Ни най-малко не трябва да зная къде си хвърлил помията. Някой ще каже: Намерих място. Аз говоря за самата мисъл. Омил си се, благодариш на водата. Случило ти се малко препятствие да благодариш на Бога, че препятствието е малко. За всичко да се научим да благодарим. Защото в света доброто и злото са на степени. Те вървят някога от голямото към по-голямото, от малкото към по-малкото.

Приложете най-първо любовта към своята мисъл. Облечете всичките мисли в добри дрехи. Облечете всичките чувства в добри дрехи. Облечете всичките постъпки в добри дрехи, каквито дрехи изберете, но хубави, нови дрехи да са.

Сега не искам да кажете колко лоши хора сме били. Колко невъзпитани хора сме били. Вие трябва да се поставите в положение като ученик, като влезете в училището, да ви е приятно, че учите. Ако на ученика откриват първата буква, да му е приятно. Да започнем с буквата „А“ в живота. Любовта считам първата буква „А“, която ще ви покаже пътя към Бога. Няма по-светъл път от него.

Отче наш.

12. Утринно слово
9.II.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_02_09 Благословен!
Неделна беседа

БЛАГОСЛОВЕН!

Отче наш.
Ще се развеселя

Ще прочета само един стих: „Благословен, който иде в Името Господне."

Духът Божи.

Човек трябва да разчита на нещо положително, реално. Човек сам на себе си не може да разчита в този смисъл, както сега ние мислим. Казвате: Човек е всесилен, всичко може да направи. – Относително е така. Ако няма земята, какво може да направи човек? Корабът е всесилен да плава по водата, но ако няма вода, по сухото не може да плава. Аеропланът може да хвърчи във въздуха, но благодарение на въздуха. Ако въздухът го няма, той не може да хвърчи.

Съвремените хора са дошли до едно положение, че искат да живеят само на земята. Казват: Да си поживеем малко. – Но земята е едно място, дето вие си създавате вашето щастие или нещастие. Место отдето започва съдбата, ти или щастлив ще бъдеш или нещастен. Земята е место на избор. Какво ще избереш? Ще теглиш билет. Сега аз оставям на страна всички тия разсъждения. Тук не се интересуваме от философията на философите, понеже туй, за което те говорят, то е теория, пък аз го зная. Затуй не ме интересува философията. И науката не ме интересува, понеже туй, с което учените хора сега се занимават, отдавна го зная. Има нещо, което сега и аз уча, то ме интересува. Ако е въпрос за любовта, която хората имат, аз я зная. Не ме интересува тази любов; от нея хората умират. Ако е за богатство, не ме интересува туй богатство, то образува всичките насилия в света. Ако е за сиромашия, не ме интересува и сиромашията – нея аз отдавна я зная. Мене не ме интересуват тия работи.

Мене ме интересува в света само едно: Благословен , който иде в Името Господне. Благословен е онзи човек, на когото Господ е дал благословен ум. Благословен онзи човек, на когото Господ е дал благословено сърце. Благословен онзи човек, на когото Господ е дал благословено тело. Туй е за мене учение. Всичката друга философия не ме интересува. Благословена земята, която Бог дал да живеем. Благословено слънцето, което Бог дал да

живеем. Благословени всичките звезди, благословени всичките хора, които идат от Господа и носят по нещо. Да се разберем.Има нещо в нас, което трябва да се измени. Някой казва: Аз не искам да се изменя. – Ако детето иска да влезе в утробата на майка си така голямо, може ли да влезе? То влиза толкоз малко. И знаете каква конкуренция е претърпяло, за да се роди. Знаете, каква конкуренция има между децата, докато дойдат на земята. Голяма конкуренция има , за да се родят. За раждането на едно дете има 5 милиона кандидати, и само едно от тях ще дойде. Другите чакат. Ако само по едно дете може да се роди на година, значи пет милиона години трябва да чакат, за да дойде реда на всичките. Какво ще бъде вашето положение, ако вие сте от петте милиона кандидати и ще трябва да чакате пет милиона години? Статистика е туй. Има още по-голяма конкуренция от тази. Тази конкуренция е нищо. Но тази статистика е достатъчна. При това хората, които са дошли на земята са недоволни. Такава конкуренция са издържали, дошли са и като са дошли са недоволни. Те мязат на онзи турски манафин: Давали един английски параход на лотария. Паднал се параходът на манафина. Като го взели в парахода да го види, той полудял. Завели го в болницата. Хората като дойдат тук стават шашкъни. Казват: Изведете ме, не искам в този параход. Мнозина бягат от живота. Казвам: Знаете ли откъде сте дошли и къде отивате? Сега аз искам да разсъждаваме. Ни най-малко нямам на ум да ви плаша. Сега аз не ви говоря за ада, но за създаването на рая. Вие мислите, че има някакъв си рай някъде. Аз сега в рая живея. Ние сме в рая. Мнозина сега сте кандидати да излезете извън рая. Казвам: Гледайте да не излезете из рая навън. Ако изгубиш ума си, не си ли извън рая? Ако изгубиш сърцето си, не си ли извън рая? Ако изгубиш телото си, не си ли извън рая? Казвате: Как е в рая?

– В рая е, щом имаш благословен ум. В рая е, щом имаш благословено сърдце. В рая е, щом имаш благословено тело. Щом изгубиш благословените неща от Бога, ти си извън рая. Казва: Какво нещо е извън рая? Сега мнозина проповядват онзи свят, но не са ходили, не знаят нищо и проповядват. Аз считам, то е един роман. Може да ви каже някой: Ще ви говоря за оня свят – не съм ходил, но тъй както съм чел. Ще ви говоря за ада – не съм ходил, но тъй както съм чел, ще ви разправям заради него. Интересно, учени хора разправят, че адът е много далече от небето. Небето е горе, адът е долу. Ако адът е така далече от небето, как е възможно за богатия, който беше в ада, като си дигна очите и виде Авраама. Ако небето е така далече както месечината, един човек може ли да го видиш тогава от земята? За да го видиш, значи много близо е. Казва се, че само една голяма пропаст имало, но хората се разговарят там, гледат се значи. Казват, че адът е огън. Огън е, но този огън не е видим, но е вътре. Има нещо, което засяга гърлото. Сега вие мислите, че има вили, с които дяволите мушкат

хората. Възможно е. Всеки човек в своя ум носи един дявол. Не е своенравен дявола, но непреклонен е дяволът, с нищо непоправимо същество. Всеки човек носи в своето сърце едно упорито сърце. Упорит човек е този. Когато твърдоглавият дявол и упоритият човек се съберат на едно място, те образуват ада. И Писанието е съгласно с това.

Както адвокатите аргументират, привеждат факти – адвокатът ще приведе еди кой си член – и аз привеждам думите на Христа, Който казва: „Гладен бях и не ме нахранихте; жаден бях и не ми дадохте да пия; в тъмница бях и не ме посетихте. Идете вие проклети в ада, и вие неговите слуги идете в ада.“ Сега онези, които не разбират думата проклет, какво значи, какво разбират? Проклет, значи да туриш една птица в клетка. Да туриш една птица в кафез малък и да не може да излезе. Проклетият в клетка живее, не е на свобода. Сега турят една каша, която не е. Те мислят, че е урсус, че е нещо такова. Например, златото е много урсус, при сто градуса не се стопява и при 1000 не се стопява, повече трябва да го нажежиш, за да се разтопи. Казва: Много проклето е това злато. Защо не се стопява? Златото казва: Искам много да ме обичат. Калаят с малко любов се сгорещява. Като го нагорещиш 120 градуса, стопява се, но златото при 120 градуса казва: Такава любов не ми трябва.

Човек трябва да има нещо, на което да разчита. Ние физически разчитаме на слънцето, на земята. Ако не е земята да задържа слънчевата енергия, ако не е слънцето да изпраща своята енергия, ние няма да имаме условия да живеем на земята. Значи разчитаме на туй. Ние разчитаме на ума на човека, разчитаме на човешкото сърце, разчитаме на човешките чувства. Сърцето е орган, чрез който се реализират чувствата. Трябва да знаете какво е съотношението между ума, сърцето и тялото. Сърдечният свят е подвижен. Той е крайно подвижен. Ако влезете в духовния свят на сърцето, вие в духовния свят никога няма да намерите същества да са седнали както вас да седят на едно място. В духовният свят всичко е в движение и толкоз бързо се движат, че като се движат, вие няма нищо да виждате. Някои хора мислят, че могат да виждат. Ти може да виждаш само това, което си дошъл на равно с неговата сила. Като се движиш с бързината, с която то се движи, ти ще го виждаш. Щом се движи по-бързо от тебе, то става невидимо за твоето зрение. Тогава говорим от друго гледище. Ти не можеш един човек да го обичаш, ако в тебе няма движение. Любовта е най-мощното движение, което съществува във вселената. Постоянно движение и по-бързо движение от него няма. Едновременно тя се намира навсякъде. Няма място в света, дето любовта да не присъствува. Не, че тя е голяма, но с движението си тя присъствува навсякъде.

Сега вие ще ми кажете: Обясни ни. – Няма какво да ви обяснявам. Защото, ако го обясня, съвсем ще се забъркате в тази каша. Без обяснения по-късно ще го разберете. Любовта е навсякъде. Няма место в света, дето да няма любов. Ще кажете: Защо аз не я чувствувам? – Пресякъл си съобщенията. Затворил си прозорците, вън слънцето грее, но в стаята при тебе е тъмно. Човек може да пресече пътя на любовта, която трябва да се прояви в нас. Хората сами се омотават сега. Проповядват, че трябва да умрем. Нека да ни изяснят две неща. Умирам – на български турете запетая след У-то У, МИРА – значи в един нов свят влиза, в един свят на мъчение. Пак е в света, пак ще живее, няма да бъдеш богат, пари няма да имаш, апартамент няма да имаш, баща няма да имаш, автомобил няма да имаш, като циганин ще бъдеш. Даже по някой път мене ми е съвестно да говоря за Божествения свят, понеже след като говоря за Божествения свят, ние си представяме това, което не е. Ние разбираме един свят, който хората са създали, ние разбираме един свят, който духовете са създали. Нямам нищо против това разбиране. Човешкият свят е хубав, светът на духовете е хубав. Когато говорим за Божествения свят, разбирам: той е идеален свят. Започваш добре и свършваш добре, започваш с Любовь и свършваш с Любовь. В духовният свят започваш с умраза и свършваш с Любовь, в човешкия свят започваш с Любовь и свършваш с умраза. Що е човешкият свят? – Започваш с Любовь и свършваш с умраза. Започваш с Истина и свършваш с лъжа. Започваш с доброто и свършваш със злото. Започваш с богатството и свършваш със сиромашията. Започваш с живота и свършваш със смъртта. Това е човешкият свят. Духовният свят е обратното: Започваш с омразата и свършваш с любовта, започваш със смъртта и свършваш с живота. Божествения свят започваш с живота и вечно продължаваш. Някой казва: Няма ли край това вечно? – Туй, което има край, не е вечно. Сега аз не зная какво се ползувате, ако някой ви би обяснил, че вечността има край. Тогава във вас ще настане такава паника, такова отчаяние, което не сте виждали. Благодарение, че има нещо вечно, няма паника. Благодарение на безкрайната любов, която съществува, благодарение на безкрайната доброта, на свободата, на истината, която съществува, знаем, че всичките нещастия, които имаме сега, ще свършат, ще се мре, ще влезем в другия свят. След като идем в другия свят и оттам ще подемем от живот в смърт, и от смърт в живот, и пак в живот, във втори живот. Ще имаме съвсем друго положение. То е като едно дете, което влиза в утробата на майка си, свило се там, не му дават да яде, да диша, свили го там и казват: Ще мълчиш, ще кротуваш, гък няма да кажеш. Ако речеш да дадеш мнението си, на вън ще те изхвърлят. Какво прави баща ти и майка ти, ти ще мълчиш като най-кроткото дете. Всичките деца, които са се опитали да си кажат мнението, преждевременно, се пометат. Ако речете да говорите, ще бъдете пометени. Ще мълчите – нищо повече. Някой казва: Какъв е оня свят? – Тия учени хора аз ги питам, защо се бият сега? Всички доказват, че

било Волята Божия да се бият. Съгласен съм всичките глупави хора да се бият, но умните хора трябва ли да се бият?

Друг пример да ви приведа. Всичките кални хора трябва да се къпят в банята. Но който е чист, има ли нужда той да ходи в банята? Банята е за нечистите, да се очистят. Светът е за чистите хора. Сега аз говоря за Божествения свят, за чистите хора, дето може да живеем и да развием онова, което е скрито. Човек има дарби на ума, има свои стремежи на сърцето, има свои възможности на тялото. Той трябва да постигне Божествения свят. Човек е така направен. Главата му е свързана с Божествения свят. Сърцето му е свързано с духовния свят – кръвта, кръвообръщението. Тялото му е свързано с физическия свят, с човешкия свят. Едновременно ние живеем в три свята. И следователно, ще изпълним своите функции, които физическият свят изисква. Ще изпълним ония органически функции, които сърцето изисква. И най-после ще изпълним и онова, което умът изисква. Тия трите свята ще ни подготвят, ще минем в духовния свят, и тогава ще минем в Божествения свят. Или аз наричам този свят красив, хубав свят. Когато една мома се облече с най-хубавите дрехи, тя е в духовния свят, приготовлява се за Божествения свят. Защо се обличат? Онзи, който търсим, той е Божествения свят. Той представя Господ. Тя се облякла в духовния свят, за новия живот.

Сега хората разбират Любовта другояче. Но да оставим този въпрос.

„Благословен Онзи, Който иде в Името Господне.“ При сегашните условия вие искате да знаете какво ще стане. Какво ще стане? Че германците печелили, че англичаните печелили , нас не ни ползува. Германците и англичаните ще измрат. Ще бъдат ли хората щастливи? – Няма да бъдат щастливи. – Защо? – Защото те не са турили любовта за основа. Те се бият. И германците искат да осигурят своите работи, и англичаните искат да осигурят своите работи, и русите искат да осигурят своите работи, и французите. Всеки за себе си мисли. Как мислят тия хора, когато всеки мисли за себе си. Как те ще създадат нов ред и ще живеят щастливо тия хора?

То мяза на тази млада мома, която дойде при мене и да ме пита. Казва: Имам един кандидат. Дали мога да се оженя заради него, дали ще мога да живея щастливо? Казвам: Само тебе ли обича? – Има още една. Казвам: Ти се откажи тогава. Мъж, който има две, с него да нямаш вземане – даване. Всеки, който има две – настрани стой. Остави, дай това щастие той да се ожени за втората. Ти това щастие не го търси от Господа. Ако ти си сама, много добре. Дали си мъж или жена – едно е. Винаги търсете Благословеният, Онзи, Който иде в Името Господне. Щом идат двама,

стойте на страна. Сега ще ме разберете криво. Щом при мене идат мъж и жена, аз вземам предпазителни мерки. Като дойдат двамата, той ме наблюдава, как гледам жена му. Казва: Ти, както те виждам, не може да ме излъжеш. Ти минаваш за свят човек. Аз като погледна жена му, той ме гледа, как я гледам. – Много изпитателно я гледам. Казвам: Направена е по образ и подобие Божие, искам да видя, дали е опетнила Божия образ. Как, харесваш ли я? – Много хубави очи има. – Ах. – Много хубава уста има. – Ах. – Хубави уши има. – Ах. – Не ме разбирайте криво. Казвам: Жена ви има хубави, магнетични очи. Много добра жена е, добре се отнася с вас. – Тъй ли, отде го знаеш? – Очите показват. Много внимателна, проницателна. Не искам да я съблазня. Ако си замине, ти ще изгубиш. Пази я като Божествен цвят. Ако си замине, ти ще бъдеш нещастен. По някой път са идвали мъж и жена и казвам, че нямам време да ги приема. Ще ми казва мъжът „ах“ за очите. Като му разправям за очите, се съблазнява, за устата, за ушите. Той дошъл че ми разправя, че жена му коремът я болял. То е голяма съблазън, какво ще ми разправя за корема. Че сърцето я боляло. То е още по-опасна работа. Няма какво да ми разправя за тия болки. Една жена, която боледува, трябва първо да оздравее, и тогава да се жени. Не като се ожени да се лекува. Нас ни трябва едно поколение здраво. Хора със здрави тела, със здрави сърца, хора със здрави умове. Казвам: Съвременният свят се нуждае от това. То е такова голямо противоречие, че каквото кажеш, ще го увият на пръст. Че този въпрос не бил научно разгледан. Няма какво да го разглеждам научно. За онова, което ми говорите, аз съм бил там. Онези, учените хора, които не са виждали атомите, се разговарят с тях. Ако съвременните учени хора са впрегнали атомите на електричеството на работа – не го виждат, не го знаят какво е, но са го впрегнали на работа и то осветлява. Не го познават какво е, но на работа са го турили. Това е едно противоречие. Като кажеш нещо, казват: Не е верно. Аз считам неверни неща, които са неприложими в живота. Всяко нещо, което може да се приложи в живота, всяко нещо, което може да се приложи в човешкият ум, всяко нещо, което може да се приложи в човешкото сърце и човешкото тело и което може да даде резултат, то е реално.

Тогава реалността се познава по следните качества. Щом една мисъл е верна, тя винаги произвежда светлина. Щом едно чувство е верно, то всякога произвежда топлина, такава животворна топлина. Щом един организъм е здрав, той винаги произвежда сила. Щом човек има светлина в ума, тази светлина иде от умствения свят. Светлината иде от Бога. Топлината иде от духовния свят, силата иде от физическия свят. От трите свята идат тия енергии. Някои мислят, че само Бог е в духовния свят.

Щом кажеш, че Бог е всесилен, разбираме, че е на физическия свят. Щом кажем, че Бог е огън пояждащ – в духовния свят е. Щом кажем, че Бог е светлина – в умствения свят е. Когато говорим за Бога, разбираме, че Той е навсякъде. Няма нещо, което да избегне от неговия поглед. И най-малките същества и най-малките атоми, йони и по-малките от тях. Всичко е под Неговия поглед, не е останало нещо, което да не предвиди. Единственото нещо, което не държи в своя ум, то са нашите глупости. Единственото нещо, което Господ не държи, то са нашите заблуждения, малките, дребнавите работи. Нему и на ум не Му идват. Ние се занимаваме с неща, които нищо не струват. Нито в клин, нито в ръкав влизат. Ние искаме да знаем кой човек е добър и кой човек е лош. Питаме кой човек е умен. Казваме: Той има хубав нос, не къс, но дълъг. – То е много общо казано. Не всякога дългият нос означава една интелигентност.

Разумният човек има едно хубаво чело сформирувано, той има един ъгъл. Ако говорим за волята на човека, разбираме една долна челюст, която е добре сформирована . Казва: Има интелигентен нос, има разумно чело, има красива уста. – В какво седи красивата уста? В красивата уста има нещо привлекателно. Като погледнеш един човек, някоя уста е красива, излиза нещо сладко, хубаво. Като видиш красивата уста, ти с години не може да я забравиш. Като си видял красивата уста, ти при голямата скръб като помислиш, тя скръбта изчезва. Такова впечатление остава. И за очите е същият закон. Онези хубавите очи съдържат такава дълбочина, мекота имат тия очи, никога не може да ги забравиш. Паднал си духом, като помислиш за тия очи – просветне ти. Аз говоря за онези очи, които носят Божието Благословение. Аз говоря за оная уста, която носи Божието Благословение. Аз говоря за ония уши, които носят Божието Благословение. Уши, които чуват хубаво, имат особени линии. Три вида уши има. Едни уши статически. Едните са динамически, другите са интелектуални уши, или уши на доброто. Те си имат особена форма. Тези интелигентни уши се познават по горната част на ухото. Динамичните се познават от страни, и статическите – отдолу. Те са научни неща. Подробности трябва да ви дам, като ви покажа картини. Аз съм срещал много учени хора, които по физиогномия не разбират тия работи. Малко има, които разбират, какво нещо е динамичното ухо. Под думата динамично ухо разбирам, че този човек всяко нещо го прави на време. Никога не закъснява, той е динамичен, той е точен като англичаните. Но не да избухва. То е една динамичност, която не е организирана. Под думата динамика разбирам една разумна последователност. Сега в статическото положение разбирам един покой пак разумен. Този човек седи, този в статическото положение мяза на индуските йоги.

При един от индуските учители отишъл един ученик и искал да го учи на закона на мъдростта. Той го пратил да свърши една работа. Казва му: Там има един военен. Ще идеш да му удариш две плесници. После има един браминин – моли се. И на него ще му удариш две плесници. Най-после ще идеш при един адепт. И на него ще удариш две плесници. Ще се върнеш при мене, да ми кажеш какво ти казаха, след като ги удариш. Като отишъл при военния и му ударил една плесница, и той му ударил една и се търколил два пъти. Видял, че втора плесница не може да му удари. Като отишъл при брамина, ударил му една плесница, той го тикнал назад, казва му: Не ме безпокой, да си свърша молитвата. Не му останало време да удари втората плесница. Отишъл при адепта, който бил погълнат в съзерцание. Той му ударил две плесници, пък той останал, като че нищо не се е случило. Връща се при учителя си и го пита: Как свърши? – Първата много зле излезе. Една ударих, мене две ми удариха и се търкулнах два пъти. Вторият се молеше, ударих му една плесница, той ме тикна назад и втора не можах да му ударя. А онзи шашкънин, като му ударих две плесници, той седи, не се мърда. Казва му: Ти в живота, ако искаш да сполучиш, не бъди нито като военния, нито като браминина, но бъди като адепта. Той се съсредоточил в Божиите работи, че ни най-малко не го интересува отвън неговото тело. То е, като че къщата си му ударил. Ударил си две плесници на неговата къща, но не на лицето му.

Аз харесах един българин, разправяше ми един пример: Дойдоха и ми казаха, че някой целунал дъщеря ми. Казвам: Къщата и целунал. Ако някой дойде и целуне къщата, ще ида ли да се карам? Утре пак ще я намажа с вар. Тялото на човека е къща. Душата е нещо свещено, тя е нещо неуловимо. Никога нея не може да я целунеш. Душата не се целува. Голяма превзетост има в хората. Казва: Целунал го. – Душата не можеш да целунеш и Духа не може да целунеш. Те са неща непостижими. Ти, когато искаш една душа да я целунеш, тя ще се намери на едно разстояние от 92 милиона мили. Как ще я целунеш, кажете ми? 45 милиона градуса топлина има душата, как ще я целунеш? Никой дух не се осмелява да целуне една душа. Тя е чиста, тя е огън пояждащ. Има нещо, което душата праща. То е Божественият огън. Ако ние имаме този огън, какви ще бъдем?

Казвам: Благословение носи душата, която е в нас. Трябва да се радваме. Ние отричаме своята душа. Казва: Дали душата е жива? – Единственото нещо, което в света живее, то е душата. Единственото нещо което работи, което мисли, то е духът, човешкият дух. Служител на човешкия дух е човешкият ум. Сега във философията има доста ограничения. Духът в човека в този смисъл е, който мисли. Умът е произлязъл от духа. От душата е произлязло човешкото сърце. Целия духовен свят е основан по

закона на човешката душа. Целият умствен и причинен свят е създаден по закона на духа. Целият физически свят е създаден, както човешкото тело е създадено. Целият физически свят представя астрологически един човек, разложен на своите части. Сега те са отвлечени работи, да ви не плашат.

Нали онези, които отиват в Америка, отиват да посетят Ниагарския водопад. Там има поставени пречки, защото като идеш там, се явява желание да се хвърлиш във водата. Така водата хипнотизира, увлича те нещо да се хвърлиш. Но като влезеш, не може да излезеш. За това има преграда.

И Бог е турил големи прегради, като дойдем до големите блага, понеже в нас се явява желание да се хвърлим. Пък не сме готови за туй благо, което Бог ни дава. Ако разгледаме цялата природа, ще видим, как са създадени Божиите блага. Като започнат от най-малките до най-големите вървят по една линия и човек се въздържа да възприеме Божиите блага. Цялата природа представя една книга, която трябва да проучаваме, за да можем да бъдем щастливи. На земята човек може да бъде щастлив. Няма нещо, което да ти препятствува. В деня, в който обикнеш Бога, ще бъдеш щастлив. Този Господ, като Го обичаш във всичките хора, Той ще ти се усмихне и не само в хората, но като срещнеш едно куче, и то ще ти се усмихне; като срещнеш едно дърво, и то ще ти се усмихне, един извор като посетиш, и той ще ти се усмихне. Ако хората направяха опит, ако обикнат Бога, цялата природа ще се измени. Туй студеното време което имаме, ако обикнат Бога, веднага ще се стопли времето, ще се премахнат облаците. Облаци има, понеже Любов към Бога нямаме. Една любов, която е слаба в своето движение, не може да разпръсне облаците. Божията Любов сега трябва да мине през облаците, за да се приспособи към нашия организъм, нашето сърце и нашият ум. Не е лош денят. Днешният ден показва, че човек трябва да се съсредоточи в себе си, да пречисти себе си. Онзи, Който иде в Неговото Име, трябва да Го посрещнем в Неговия Ум, трябва да Го посрещнем в Неговото Сърце, и в Неговото Тяло трябва да Го посрещнем. Казваме в съвремения свят, че човек трябва да има условия. Онзи, Който иде от Бога, Той носи условията. Ако вие сте беден човек и имате един американски милионер, който ви е станал приятел, мислите ли, че вие беднотия ще имате? Какво му костува на богатия да праща на бедния българин хиляда долари на месец? Те са близо сто хиляди лева, на годината те са един милион и двеста хиляди. Какво ще правите тогава с тия пари? 12 години по един милион и двеста хиляди, колко правят? Като се върнете в къщи, сметнете. Неразбиране на закона е.

Ние съвремените хора се измъчваме. Всички се измъчваме без основание. Казвате: Когато дойде Христос на земята, какво ще ни говори? – Че преди

две хиляди години като дойде Христос, приеха ли го хората? Сега четох една книга, един сънувал, че Христос пак дошъл на земята – някъде ми хареса, пък някъде не е така хубаво – то е едно въображение. Ако сега дойде Христос, как ще го приемете? Сега хората не са готови, като дойде Христос да кажат: Учителю, каквото кажеш, ще го направим. Христос би дошъл, ако те го повикат, Той ще дойде и ще им каже, какво трябва да направят. Но ако искат да вземе някоя страна, Христос казва: Това да го няма. Той казва: Благодарим за онова посещение, което ми дадоха. Нямам нужда. Мнозина казвате: Да дойде Христос. – И мислите, да се оплаквате. Ако искате да се оплаквате, Христос няма да дойде. Ако Го приемат и кажат: Учителю, какво да правим, каквото кажеш, ще го направим. Скарал си се с брата си – искаш да дойде Христос. И в Неговото време един дойде и Му каза: Кажи на брата ми, да раздели с мене имането по равно. Христос казва: Кой ме е поставил съдник? – Ако искаш да се съдиш, Христос мълчи. Ако искаш да се съдиш, има съдии в света, където искаш иди да се съдиш – в Англия, Германия, България, Сърбия – дето искаш, съдии има. Казваш: Учителю, не искам да се съдя, но каквото ми кажеш, ще го направя. Веднага ще се яви и ще ти каже много лесно. Знаете какво ще ви каже Христос – „Да възлюбите Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“. Туй ще ви каже. Ще ви каже още да се учите и да служите. Сега няма да ви каже да идете в някой манастир. Ще ви каже: Всичко в света е хубаво, ако имате любов. Там, дето е Бог, е рай. Дето Го няма Господа, е ад. И на земята ако си, щом дойде Господ – раят иде. Хората се съгласяват. Щом Господ се отдалечи – пъкълът иде. Всеки ден ние се измъчваме.

Сега ме питат, какво ще правим – ще се бием ли, или няма да се намесим? Според мене българите в хиляда години 150 войни са водили, на всеки 8 години война са имали. Казвам: Сега е осмата година за следната война, нека сега да се не бият. До сега се с войни, сега да кажат: Без война! Какво е спечелил българинът от 150 войни? Ще кажат: Да се бием. – От тия войни какво имаме? Велика Симеонова България къде е? – Няма я. България на Ивана Асена къде е?

И аз съм за война, но да воюваме с любов. Сега аз съм против оръжието, но има едно оръжие на любовта. За бъдеще ние ще имаме огнестрелни пушки на любовта, ще имате огнестрелни пушки на светлината. После ще имаме огнестрелни пушки на хляб. Като дойде неприятеля, ще го зачешеме с гранати от хляб. Нека да си похапнат. Ще кажем: Наяжте се, пък да си идете. Защото, ако ние като им даваме хляб не приемат, тогава ще дойде огънят, ще дойде светлината. Като се наядат, оставят оръжието, ще дойдат при нас и тогава ще им покажем нашето оръжие, ще ги въоръжим със сила. Всеки от вас трябва да носи оръжието на сърцето и

всеки трябва да носи оръжието на ума си. Туй оръжие трябва да бъде в употребата на една велика цел в света. С туй оръжие да турим ред и порядък в нашия ум. Сега, когато някой дойде и иска да те обиди, къде е лошото? Дойде някой, иска да те настрои против някого. Ти да кажеш: Аз зная тази работа. Сега ние се настройваме за нищо и никакво. Ние живеем в Бога. Коя страна ще вземе Господ? – Кажете ми. Всички живеем и се движим в Бога. На Бога Му трябват работници в този свят. Ако вие искате да служите на Бога, каквото вие искате, Той ще ви даде; но каквото Той поиска от вас, няма да бъдете готови да го направите. Ще кажете: Чакай да помислим малко. – Вие искате всичко да ви даде, каквото вие искате, но като дойде вие да направите нещо заради Господа, казвате: Ще си помислим. Вие и сега мислите, че Господ ще ви каже да напуснете жена си, ако сте женен, за да служите на Господа. Господ казва на мъжа: Обичайте се с жена си и двамата елате да ми служите. Имате деца. – Обичайте се с децата си и с жената и децата елате да ми служите. Господ ще те приеме и с жената, и с децата – всички да му служите с всичкото си сърце. Каквато и да е работата. Ако сте трима, на три пиана ще ви тури да свирите. Или ще ви даде три цигулки – една сопран, другата алт и третата чело, ще седнете да свирите. Ако сте художник, ще ви даде да рисувате. И жена ви, и децата ви да рисуват, и вие. Или ако знаете да шиете, ще ви даде да шиете. Знаете как е направена вашата кожа, вашата дреха. Кожата, тази дреха, с която е облечен човек, какви шивачи са работили в невидимия свят, докато ви облекат с тази дреха. Тя е така направена, че сама се обновява. Като се скъса някъде, сама се кърпи. Ако много я скъсаш, тогава мъчно се кърпи, но ако е малко скъсана, сама се кърпи.

Сега виждам във вашия ум мисълта; казвате: Кажи ни нещо за Господа. Да ви кажа. Но първото нещо, ако ви заведа във физическия свят, най-първо трябва да ви покажа слънцето, то да огрее цялата земя, че тогава вече да ви говоря за земята. Слънцето ако грее, може да ви говоря. Ако слънцето не грее, нищо не може да ви покажа. За да ви покажа красотата на земята, непременно слънцето трябва да грее, за да разрасте всичко. За да ви покажа човешкия живот, непременно Божественото слънце трябва да озари вашето тело, вашето сърце, вашият ум. Тогава нещата може да станат много ясни. Вие искате по един умствен начин да разберете, съществува ли някъде Господ. Аз, който ви говоря сега, как мислите, кой ви говори? Вие, които ме слушате, кой ви кара да ме слушате, кажете ми? Ако аз ви говоря лъжа, това е позор. Ако вие седите и ме слушате с подозрение, то е позор. Какво се ползуваме? Какво ще ви лъжа. Мене ми е приятно да ви кажа истината, в която вие може да участвувате, да ви изведа в онзи свят, дето вие можете да бъдете щастливи. Аз се радвам да проникне светлината във вашия ум, да можете да постигнете всичкото онова, което желаете. Желая да проникнат ония благородни чувства в сърцето, че

каквото желаете, да постигнете. Желая да проникнат ония сили във вашето тело, да имате едно подвижно тяло, с което да се движиш и да идеш на слънцето, на месечината. Не си ли струва за една, две години да направите една разходка из слънцето и после да разправяте вашата опитност. Сега не искам всички да тръгнете, но поне наблизо. Казвате: Един апартамент да имам. – Много малко искате. Ако искате такъв апартамент, всеки може да го има. Аз ако бих искал един апартамент, ще искам от най-финната материя, прозрачна, чиста, през която преминава светлината. Ако бих пожелал килим, най-финният, който никога да се не петни, върху него никога няма да стъпиш с такива обуща. Ако дойдем по този начин да живеем, вие като ме гледате, по земята никога няма да стъпвам; ще бъда четири пръста над земята, че като ходя на краката си, краката ми всякога ще бъдат чисти, тъй както птиците вървят. Казвате: Как е възможно? – Птиците тъй ходят. Само че те турят краката си назад. Аз като човек, ще ходя четири пръста над земята. То е, за да ви бъде понятно, ако се дигна нагоре, няма да ме виждате.

Вие разбирайте, Който и да дойде в Името на Господа, ще ви говори същото. Хиляди бащи има в света, но как говорят на своите синове. Един ли баща има, една ли майка има, хиляди бащи и майки има, но всички говорят любовно на своите деца, галят ги. Бащата като види сина си, казва: Гениално е това дете, виж очите му, устата му – ангелче; сълзи на любовта има. Аз, който не съм баща, не виждам така, както той вижда. Той е прав, аз не съм прав. Това дете е излязло от него. Та сега аз съм заинтересуван, аз съм на другата страна.

Аз ви говоря за Любовта, вие казвате: Любовта, ние не сме опитвали, каква е тази любов. „Благословен е Този, Който иде.“ Някои от вас може да ми кажат: Аз имах един такъв благословен. – Благословеният, за Който аз говоря, никога не се мени. Той като дойде, ще остави своето благословение и ще се върне. Вие ще напишете едно писмо и той ще се върне назад. Той няма да остане с вас да дели тия вериги с вас. Ще остави благословението, с жена си, с децата си, с приятелите си да разчиташ. Този ден като дойде, в който ден дойде във вашия дом, ще бъде светъл и вие всички в дома ще бъдете радостни, животът ще има друг смисъл, може да живеете на земята колкото искате – 120, 200, 300, 400, 500, 1000, 2000, 3000, 10000 години. Ако искате и 5 и 10 години може да живеете. Колкото искате ще живеете.

Искам сега в ума ви да внесете една нова идея. Вие казвате: Аз съм остарял, какво ще се прави, като идем в оня свят, ще има мъчение, ад ще има. – Оня свят, за който ви говоря, е свят на учение, на служене на Бога. Онзи свят, за който ви говоря, е свят на онази жива светлина. Всички там са щастливи, няма нещастен там. Там всеки мисли трезво да помага. При най-малката

скръб, която може да дойде, всички се притичват да премахнат скръбта, всички са на ваша услуга. Както човек се грижи за тялото, така е с тези, които живеят в Божествения свят. И на земята е тъй. Майката колко внимателна е като обича децата, и децата колко внимателни са като обичат майката. Законът навсякъде е същ. Ние трябва да носим навсякъде тази идея.

„Благословен Онзи, Който иде“. Казвам: Онези, които идат за вас, може ли да кажете: Благословен. Аз не казвам, че не сте готови. Във вас в синца ви има съмнение: Ами ако не е Той? Ами ако е Той? – Ако ти си го познал, благословението ще дойде. Ако не си го познал, ще си го вземе назад. Той казва: Хлопам, който ме познае – така казва Христос. Казва още: „Това е живот вечен да позная Тебе Единаго Истинаго Бога и Христа, когото ти си пратил“. Вече 2000 години как се проповядва, че „това е живот вечен да позная Тебе Единаго Бога“. Казвате: Когато дойде Христос. – Всеки ден Христос хлопа и си заминава. И сега хлопа. Той казва на бойното поле: Спрете! Те – дум, дум; казват: Помогни ни, помогни ни. Трябва да се бием да победим злото. На место тия хора да се бият, да се опретнат да победят злото. Англичани, германци, руси, българи да кажат: Мирът да царува, любовта да царува. Те може да го направят. На сила не може да стане. Във всички трябва да има съзнание, да кажат: Благословен, Който иде в Името Господне! Благословен Онзи, Който е създал българския народ, германския народ, английския народ. Благословен Онзи, който ни е дал тази земя. Бог ги създаде. Тия народи едно време ги нямаше. Всичките народи разрешават един въпрос за новата Европа. Не нова Европа, нов живот трябва сега. На себе си ли ще служим или на Бога ще служим? Ако служим на себе си, ще има затвори, бесилки. Ако служим на Бога – мир, радост, веселие, любов и успех ще има навсякъде. Сега в невидимия свят са казали – онези да спрат. Спирачките са турени. Сега обаче няма да ви кажа, кога ще спрат. Докато се спрат, се ще мине доста време. Засилили се много, но ще спрат. Колкото по-зле стане, по-добре. Колкото по-зле стане, по-скоро ще се свърши. Колкото по не е зле, по-дълго време ще иде. Новият живот, който сега иде, ще дойде при големи страдания, както когато жена, когато ражда. При раждането има големи мъчения онази жена, която ражда. Някои леко раждат, но някои по три дена раждат. Сегашното човечество се мъчи, както когато жена, която ражда. Ще се роди новото в света. Новото – това е човещината, това е братството в света, което сега иде. То ще се наложи по закона на любовта. На сила няма да стане. Ще проникне една светлина в хората. Те ще кажат: Да си подадем ръка, братски да живеем. – Това в година няма да стане, и в две няма да стане. Аз турям един период от десет години. Десет години разбирам Божествената единица. С една дума, това са условията. Десет години съставя Божията Любов, която ще работи и условията, които Бог ще даде.

Аз говоря за онези хора в света, които трябва да се организират. Те са организирани. Не са само те хората, които вие виждате. Те са само една малка част. Тук имаме близо два милиарда хора. Горе имаме от човешката раса повече от 60 милиарда същества, които са готови за работници. Тук тези на земята са най-изостанали. Другите – в запас има 60 милиарда. Те казват: Мир. – Пък те решават. Вие ще кажете: Къде са тия, на кое място? Питат ме мравите: къде са хората? Тук на Изгрева има няколко мравуняка и те ме питат: къде са хората? Казвам: Тук. – Ние не ги виждаме. Казвам: Аз съм един от тях. Казват: А, ти си от тях? Ти си една по-голяма мравя.

Просвета трябва на ума. Желая на вас и ви пожелавам, Този Който иде, някой път, когато Той благоволи, да ви даде една гледка да видите тази земя, каквато тя е в същност, в нейната красота, в нейната хубост.

Всеки един въпрос и тази задача може да се разреши по три начина: чрез начина на просветена воля, на просветеното сърце, и на просветения ум. Когато ги впрегнем и трите наедно, тогава ще имате едно Божествено разрешение.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

17 беседа, държана на
9.II.1941 год. Неделя 10 ч.с.
Изгрев

1941_02_12 Правъ пѫть
Лекция на Общия Окултенъ класъ

ПРАВЪ ПѪТЬ

Отче нашъ.
Вениръ Бениръ.

Разликата между правиятъ и кривиятъ пѫть. По какво се различаватъ?

Какво е предназначението на черната дъска? Защо е черна, ами не е бѣла? Нѣкой пѫть не е хубаво да работитѣ съ бѣли дрехи, защото, ако речешъ да работишъ съ бѣли дрехи, трѣбва да ги перешъ по десеть пѫти на день. А пъкъ чернитѣ, не е така. Има нѣщо, което е полезно въ дадения случай. Казвате: „Черенъ цвѣтъ". Черниятъ цвѣтъ е полезенъ, едно ограничение. Имате една материя, която е прозрачна. Полезнитѣ нѣща сѫ относителни. Имате една прозрачна материя и имате друга, непрозрачна. Кажете въ какво седи лошевината? Лошевината е, че като дойде свѣтлината, едната материя я задържа и казва: „Тукъ нѣма да влизашъ". Прозрачната материя казва: „Тукъ ще влѣзешъ". Питамъ: Тази, прозрачната, материя има ли съзнание? Тукъ вече се е намѣсилъ човѣшкиятъ духъ. Природата създала тия неудобства на човѣка, иска да развие неговия умъ.

Сега религиознитѣ хора казватъ: „Господь ще нареди всичко". Всичкитѣ хора казватъ: „Ние ще наредимъ всичко". Казвате: „Тѣ не сѫ прави". Прави сѫ. Ние ще наредимъ всичко и Господь ще нареди всичко. Господь ще нареди всичко, което Господь е създалъ. Ние ще наредимъ всичко, което ние сме създали. Ти създавашъ нѣщо, искашъ Господь да го нареди. То е твоя работа. Което Господь е създалъ, Той него ще нареди. Често човѣкъ влиза въ стълкновение съ себе си. Иска нѣкои работи Господь да ги нареди. Пъкъ тѣ сѫ човѣшки работи. Казвамъ: По нѣкой пѫть вие не знаете какъ да си създадете занимание. Запримѣръ: въ какво седи заниманието на кърта? Цѣлъ день ходи и рови. Еднообразие. Нему му е дотѣгнало, но и той не знае какво да прави. Къртътъ, като философствува, казва: „Защо Господь ме е турилъ тукъ да ровя, дотѣгна ми. Нѣмаше ли друго нѣщо да правя, друго нѣщо да стане отъ мене?" Кой му е кривъ? Другъ примѣръ, тѣ сѫ специални примѣри. Нѣкой пѫть има специални нѣща, които не трѣбва да ги вземаме за общи. Нѣкоя мома, като душа се моли на Господа да се яви красива на земята. Щомъ е красива, започва да се приближаватъ хората. Погледнешъ – подиръ красивата мома тръгнали. Ако тръгнатъ красиви момци, на нея ѝ е приятно. Не тръгнали нѣкои черни, сополиви,

своенравни. Тѣ мислятъ, като погледне на тѣхъ, че ще ѝ стане приятно. Кой е кривъ? Тя се чуди защо сѫ тръгнали. Тази красота ги привлича. Понеже тя е генералъ, князъ, разполага. Всички мислятъ, че красивата мома разполага. Понеже е толкозъ красива, има какво да даде. Но тя има само външна красота, която привлича. Има една красота, която не се губи. Има красота, която се губи. Често очитѣ и тѣ иматъ такава красота. Като погледнешъ очитѣ на нѣкого, нѣматъ никаква привлѣкателность. Казва: „Не си струва човѣкъ да бѫде красивъ, но не си струва да бѫде и грозенъ“. Какъвъ трѣбва да бѫде? Всичко въ природата се стреми къмъ красота. Красотата е на три степени. Има статическа красота, има динамическа и психическа, или Божествена красота. Статическа красота сѫществува. Но красотата се дава, тя е единъ изводъ. Не може човѣкъ да бѫде красивъ, ако той не е работилъ. Въ красотата умътъ трѣбва да е вземалъ участие, сърдцето трѣбва да е вземало участие, волята да е взела участие, човѣшкиятъ духъ и човѣшката душа – сѫщо. Хиляди години трѣбва да е работилъ човѣкъ, за да постигне тази красота. Да кажемъ Господь най-първо ви създалъ единъ правъ носъ. Перспективно така се гледа – правъ. Човѣкъ може да изкриви носа. Започва носътъ да се изгърбва или да се извива надолу. Носътъ не става правъ, но се изкриви. Изкривениятъ носъ показва, че вѫтре въ човѣшкитѣ чувства и способности станала нѣкаква промѣна. Отъ тази промѣна се изкривява носътъ. Ако сърдцето на човѣка се развие повече, отколкото трѣбва, носътъ става широкъ. Ако човѣкъ стане повече уменъ, отколкото трѣбва, носътъ става много дългъ, по-дългъ, отколкото трѣбва. Но кога имате кѫсъ носъ? Кѫсиятъ носъ е детински. Кѫсиятъ носъ се занимава само съ дребни работи. То сѫ опредѣлени физиономически опредѣления. Отъ части сѫ вѣрни. Разправяше ми една жена, казва: „Като погледна отдалече, вижда ми се дългъ носътъ му. Като го погледна отблизо, носътъ ми се вижда кѫсъ“. Казва: „Обясни ми защо“. Рекохъ: Отдалече ти го сравнявашъ носа съ други, по-кѫси носове, вижда ти се дългъ. Като дойдешъ наблизо, нѣма съ какво да го сравнявашъ, ти се вижда кѫсъ носътъ. Казвате, че носътъ е дългъ. Имате една мѣрка, съ какво мѣрите носътъ. Ако дойдете до тия хора, които иматъ валчести лица, носътъ имъ трѣбва да съответствува. Ако лицето е продълговато, носътъ трѣбва да съответствува. Но то е вече специалность. Имаме една мѣрка, съ която мѣримъ. Казвамъ: Този човѣкъ е добъръ. Съ какво го сравнявамъ? За всичкитѣ нѣща имаме мѣрки.

Да кажемъ, различавате единъ тонъ. Единъ пѣе и другъ пѣе. Капелмайсторътъ различава тоноветѣ. Единъ диригентъ има хоръ отъ двеста души, нѣкои въ алта, тенора или баса направи погрѣшка и той веднага намѣри погрѣшката. Обикновениятъ човѣкъ хичъ не подозира, но който е специалистъ – веднага познава. Има нѣкои, които разбиратъ какво нѣщо е красота и може да покаже кѫде е именно. Художникътъ, който

рисува, ще покаже кѫде е погрѣшката. Казвать: „Тази картина е добра“. Често съмъ ги питалъ: Кѫде е добрината, я ми кажете? Казвате, че единъ човѣкъ е добъръ. По какво се отличава добриятъ човѣкъ? Де седи добрината? Има известни специфични черти на лицето, които опредѣлятъ добрия човѣкъ. Има известни линии на лицето, които опредѣлятъ честния човѣкъ. Има известни линии на лицето, които опредѣлятъ умния човѣкъ. Художникътъ ги рисува и не ги знае. Нѣкои художници сѫ набарали тия картини, нѣкои не ги знаятъ. И безъ да ги знаятъ, пакъ ги рисуватъ. Той рисува, както вижда. Линиитѣ на лицето на единъ човѣкъ сѫ хармонични. Казвамъ: Ти казвашъ, че една постѫпка е права и друга не е права, по какво познавашъ? Значи имашъ специфично чувство, което опредѣля. Както единъ музикантъ познава кой тонъ е правиленъ и кой не. Единъ правиленъ тонъ има опредѣленъ брой трептения. Да кажемъ, вземе до отъ първата октава, той съдържа опредѣленъ брой трептения. Когато се вематъ тия трептения, тонътъ е правъ. Щомъ липсватъ едно, две, три трептения – тонътъ не е правъ. Или нѣкой пѫть нѣкой отъ васъ не следите какви сѫ причинитѣ. Говорите нѣщо, но не следите какви сѫ причинитѣ. Разправяше ми единъ български свещеникъ, какъ човѣкъ самъ си създава своето нещастие. Като билъ свещеникъ, билъ добъръ пѣвецъ, разбиралъ службата въ църквата, всичкитѣ потънкости на службата ги знаелъ. Иде единъ младъ дяконъ да служи. Сбъркалъ нѣщо въ литургията и кипва свещеникътъ, и му удря една плѣсница, какъ тъй да сбърка. Ударилъ му една плѣсница, да се научи да служи хубаво. Случило се, че този дяконъ сталалъ владика. И той трѣбвало да служи при него. 20 години плащалъ за плѣсницата. Ти ще кажешъ нѣкоя дума, но ще плѣснешъ нѣкоя дума нѣкому, но той ще стане владика и после ще плащашъ.

Та първото нѣщо: сега искамъ да си изправите езицитѣ. На нѣкои езикътъ е много кѫсъ, на нѣкои е много дългъ, на нѣкои е много широкъ, на нѣкои сѫ много грапави, на нѣкои сѫ много изкривени, на нѣкои сѫ много остри, на нѣкои сѫ много сухи езицитѣ ви, често засъхватъ. Това не се позволява. Трѣбва да имате единъ езикъ мекъ, който да разтопява и желѣзо, и златото да разтопява. То сѫ алегории. И въ Писанието, тамъ има една глава, Яковъ разправя за езика. Опасенъ удъ е той.

По нѣкой пѫть нѣкои учени хора и нѣкои религиозни мислятъ, че нѣма какво да учатъ, пъкъ тѣ едва започватъ. Той мисли, че всичко му е казано, знае. То е едно заблуждение. Колко хиляди научни теории ще дойдатъ за създаването на свѣта. Сега, ако васъ ви попитатъ колко голѣмо е слънцето, колко голѣмъ е Меркурий, Венера, Земята колко е голѣма, Марсъ колко е голѣмъ, Юпитеръ, Сатурнъ, Уранъ, Нептунъ колко е голѣмъ, ако ви питатъ 19-тѣ звезди отъ първа величина колко сѫ голѣми, знаете ли? Тѣ сѫ елементарни работи. Вие ще се намѣрите въ чудо. Сега нѣкои отъ васъ,

които сте много набожни, ако ви питатъ колко пѫти Сатурнъ е по-голѣмъ отъ Земята, единиятъ ще каже: „Колко простъ човѣкъ“. Религиозниятъ ще каже, че тѣ сѫ малки работи. Казва, че Господь му открилъ. Казвамъ: Като ти открилъ Господь, я ми кажи, следъ хиляда години какво ще бѫде? – „То не е моя работа, не го зная“. Какво знаешъ? Знаешъ малки, обикновени работи. Синца религиозни минаватъ за знаещи. Споредъ мене онзи човѣкъ, който познава себе си, знае въ всѣки даденъ случай какъ да постѫпи. Той минава за уменъ човѣкъ. Умниятъ човѣкъ не ходи съ главата си да търкаля камъни. Азъ имамъ единъ примѣръ, отдавна съмъ го наблюдавалъ въ Варна. Едно дете, като се разсърди на майка си или баща си, удря си главата въ стената, половинъ-единъ часъ си блъска главата. Азъ съмъ ви превеждалъ примѣръ. Единъ търсилъ една много хубава мома, кротка. Най-после намѣрилъ една и казва: „Намѣрихъ единъ ангелъ, много благородно сѫщество. Да я видишъ какъвъ характеръ има. Ще се живѣе добре съ нея“. Завежда приятеля си да я види. Тя иде съ таблата, носи сладко и кафе да имъ даде. Той си туря крака, тя се препъва и пада. Простира се съ таблата, разлива кафето. Става и казва: „Нищо“. Пакъ отива да направи ново кафе. Казва: „Видишъ, какво благородно сѫщество е. Друга да бѣше, щѣше да окрѣка хорталъка“. Като се оженилъ обаче, видѣлъ, че тази работа не е така. Казва: „Ти каква бѣше по-рано. Ти, като се спъна, какъ постѫпи, пъкъ сега какъ постѫпвашъ“. – „Ти трѣбва да бѣше влѣзалъ въ кухнята, да видишъ какво правѣхъ“. Като хванала масата съ зѫбитѣ си. Другъ минава и нищо не казва. Като онзи българинъ, който ходилъ въ Варна да си купи еминии. Голѣмъ пазаръ отъ еминджии. Отива при единъ отъ най-голѣмитѣ еминджии, турчинъ. Човѣкътъ му изважда, изважда много еминии, но никой не му става. Най-после турчинътъ му казва: „Калъпсъзъ, върви си, нѣма за тебе еминии“. Обидилъ се българинътъ, но нищо не му казалъ, претърпѣлъ. Излѣзалъ навънъ и като излѣзалъ далече отъ града на Аджамлеръ, се обърналъ и казалъ: „Ти си калъпсъзъ“, далечъ, единъ–два часа отъ Варна. Вие, като се върнете дома понѣкога, казвате: „Ти си калъпсъзъ“. Значи – безъ калъпъ е кракътъ ти. Този човѣкъ разбъркалъ въздуха. Ако човѣкъ започне съ една прѫчка да разбърква водата, грѣхота ли е? Ако е кално дъното, като разбутва водата, може малко да се размѫти водата.

Но въпросътъ седи на друго мѣсто. Каквото мисли човѣкъ, каквото чувствува и както постѫпва, всичко това се отразява на неговото тѣло. И човѣкъ съ своитѣ мисли, съ своитѣ чувства и съ своитѣ постѫпки, той създава своето бѫдеще. Сегашниятъ ни животъ, тъй както тѣлото ни е създадено, зависи отъ нашитѣ минали условия. Каквото сме правѣли въ миналото, каквото сме чувствували въ миналото и каквото сме мислѣли въ миналото – туй е сега създадено. За бѫдеще има много да се работи. Още хиляди години има да се работи. Вие по нѣкой пѫть искате да бѫдете

ангели. Докато станете ангели, пъкъ и докато станете светии. Вие имате погрѣшно разбиране за светиитѣ. Светията, дето и да го туришъ, веднага може да се приспособи на условията. Дето и да го турите, и при най-мѫчнитѣ условия, веднага се справя. Знание има. Знае въ дадения случай какъ да постѫпи. Ние сега светията го вземаме като богаташъ, да онаследимъ нѣщо, да разполага съ милиони. Такова светийство нѣма. Има добродетели, които сѫ онаследени, има добродетели, които човѣкъ самъ е добилъ. Казвамъ: Ония добродетели, които сами добивате, тѣ сѫ ценни. Онѣзи, които не може да ги добиете, вие нѣмате знание какъ трѣбва да се употрѣбятъ. Запримѣръ: ако сега на васъ ви дадатъ една хубава цигулка на Страдивариусъ, която струва нѣколко милиона лева, какво ще направите? Ще посвирите една–две години, после ще кажете: „Толкозъ пари струва, я да я продадемъ, да си уредимъ живота". Ще я продадете.

По този начинъ като се говори, не искамъ да критикувамъ работитѣ. Казвамъ: Този е добъръ, онзи е добъръ. Всички хора сѫ създадени да бѫдатъ добри, но всички не сѫ добри. Всички хора сѫ създадени да бѫдатъ богати, но всички не сѫ богати. Всички хора сѫ създадени да бѫдатъ здрави, но всички не сѫ здрави. Причината е въ самитѣ тѣхъ. Сега мнозина отъ васъ не сте здрави. Нѣкой ще каже, че го боли рамото. Влѣзли сѫ нѣкакви неорганизирани вещества между ставитѣ и ставитѣ, като се движатъ, тѣ образуватъ възпаление, спъватъ кръвообращението. Или пъкъ става свиване на вашитѣ капилярни сѫдове, кръвьта не може да функционира. Има много причини, сега азъ имамъ цѣръ за всичкитѣ хора. Туй е много казано. Панацея имамъ. Ако се приложи туй, което азъ зная, на васъ, тогава всичкитѣ лѣкари какво ще правятъ. Има цѣръ да направя всичкитѣ хора добри. Какво ще правятъ тогава адвокатитѣ, кого ще защитаватъ? Хората нѣма да се сѫдятъ, какво ще правятъ тогава сѫдиитѣ? Имамъ знание да направя хората да не грѣшатъ. Но щомъ не грѣшатъ, нѣма да се раждатъ на земята. Какво ще правятъ майкитѣ, какво ще правятъ бащитѣ? Въ единъ грѣшенъ свѣтъ има много бащи, понеже свѣтътъ е грѣшенъ. Щомъ хората станатъ праведни, нѣма вече да има нужда отъ бащи и майки. Първиятъ баща създалъ доброто, вториятъ баща създалъ злото. Първиятъ баща прояви любовьта, вториятъ баща прояви омразата. Първата майка прояви любовьта, втората майка прояви омразата. Че какъ тъй? Онази лъвица, която ражда своето лъвче, не отива ли да вземе детето на овца и го изѣда? Защо ходи да взема другитѣ деца? Кой я научи сега? Казвате: „Господь". Значи на Господа му останала работа да иде да я учи какъ да яде децата на другитѣ. Казвате: „Господь направи това". Вие обичате да одумвате хората. Кой ви научи? Вие сами се научихте да одумвате. То е изкуство. То е цѣлъ адвокатъ, прокурорътъ завежда дѣло, казва: „На основание на това направилъ туй, направилъ онова". Искашъ да го оправдаешъ, говоришъ добро за човѣка. Пакъ си прокуроръ. По нѣкой

пѫть хората сѫдятъ другитѣ, но по нѣкой пѫть осѫждатъ себе си. Значи това сѫ положения въ природата, които ни заставятъ да влѣземъ въ едно неестествено състояние. Най-първо ще приложите върху себе си правилото, ще си кажете: „Господь ме е създалъ добре. Ако има нѣкакъвъ дефектъ, той е отъ мене“. Ще търсишъ причината въ себе си. Ако ти намѣришъ истинската причина оттамъ, отдето си се отклонилъ, веднага недоразуменията, които имашъ въ себе си, ще изчезнатъ. Всѣкога, когато човѣкъ се е отклонилъ отъ правия пѫть, веднага настава една вѫтрешна тъмнота, започва да не разсѫждава. Недоглежда работитѣ. Най-първо става внимателенъ къмъ себе си. Своитѣ погрѣшки не вижда, вижда погрѣшкитѣ на другитѣ. Всички външни погрѣшки на хората, тѣ сѫ твои погрѣшки. Ако Адамъ сега дойдеше въ свѣта, всичкитѣ погрѣшки, които сега сѫществуватъ, на кого сѫ? Ако Ева дойдеше, всичкитѣ погрѣшки сѫ тѣхни. Тѣ ги направиха. Тѣ сѫ се скрили сега нѣкѫде и децата страдатъ. Пакъ тѣ сѫ причината. Причината сме ние. Единъ веднажъ ме пита: „Кой е причината на грѣха?“ Казвамъ: Ти си причина. Ти си първиятъ Адамъ, който съгрѣши въ рая заедно съ Ева. Ти сега оправи себе си, да се оправи цѣлия свѣтъ. Цѣла бъркотия има. Били ли сѫ всичкитѣ хора съ Адама, или не въ рая – цѣлъ философски въпросъ е, който не е разрешенъ. Единъ приематъ, че всичкитѣ хора съ Адама сѫ съгрѣшили. Други твърдятъ, че всички не сѫ съгрѣшили, но по причина на Адама, и тѣ съгрѣшили после. Сега въпросътъ е били ли сте въ рая да съгрѣшите или не сте били. Сега нищо не помните. Нѣкой отъ васъ помните ли да сте били въ рая? Не помните.

Да дойдемъ до научната страна. Имате линията АВ, права ли е? Не е права. Гърбава е. Азъ я чертахъ за права, но тази А′В′ е права. Защо линията, теглена съ линия, е по права отъ тая, теглена само съ рѫка? Коя бихте предпочели? Имате линия 1 и 2. Коя бихте предпочели? Първата линия е мека, втората е остра. Едната линия е гъвкава, другата е права. Тази, правата, линия ще те бутне, ще каже: „Право трѣбва да вървишъ, какво ще се огъвашъ“. Сега това сѫ тълкувания.

Казвамъ: Въ васъ има едни линии, които не сѫ събудени. Казвамъ: Да ги събудите сега. Вие досега сте работили съ нѣкои отъ вашитѣ способности и чувства, не работите съ цѣлия си умъ, не работите съ цѣлото си сърдце и не работите съ цѣлото си тѣло. Много нѣща въ васъ има спѣщи. Нѣкой казва: „Като умремъ, ще идемъ въ оня свѣтъ, че като се преродимъ, за бѫдеще“. Не е лошо това. Една работа може да я свършишъ за 10 години, за една година, за единъ месецъ, за единъ день. До слънцето съ краката на свѣтлината се отива за 8 минути, съ краката на единъ най-бързъ тренъ, който имаме, се отива за 250 години, а съ биволска кола – за нѣколко милиона години. Нѣкой казва: „Милиони години се движа“. Казвамъ: Съ

биволска кола си се движилъ. Не че много е направено. Казва: „Дългъ животъ живѣхъ, сто години“. Ако съ една биволска си се движилъ, какво си свършилъ? 120 години си живѣлъ, 120 пѫти земята обиколила около слънцето. Изчислете за 120 години колко километра е изходилъ човѣкъ. После, въ 120 години колко слънцето е изходило? Това трѣбва да изчислимъ. Сега нѣкои отъ васъ започватъ да мислятъ, че сѫ закъснѣли. Хората казватъ: „Ние остарѣхме“. Казвамъ: Остарѣли сте, но не сте поумнѣли. Всѣки, който не е поумнѣлъ, споредъ мене на хакерене е остарѣлъ. Старостьта е единъ процесъ и младостьта е единъ процесъ. Човѣкъ е извънъ старостьта и извънъ младостьта. Въ началото на пѫтя е младиятъ, въ края на пѫтя е стариятъ. Седите нѣкой пѫть и ви нападне тѫга, обезсърдчение, обезмисли се животътъ.

Въ своитѣ изследвания, веднажъ се спрѣхъ при една стара баба, 85 годишна. Виждамъ едно правилно лице, много хубавъ носъ, хубава брадичка, хубава уста. Виждамъ млада, като е била, е била хубава. Сега е стара, но пакъ има една свежесть. Зная какъ да ѝ говоря. Тя седи и ми разправя: „Обезмислилъ се животътъ ми, нѣма какво да ме интересува. Едно време млада бѣхъ, играехъ на хорото, момцитѣ ме интересуваха. Като погледна очитѣ, носа на всички, знаехъ какъ да се въртя, знаехъ какъ да си турямъ китката, знаехъ какъ да си завързвамъ чумбера. Пъкъ всичко мина. Онзи момъкъ замина за другия свѣтъ, пъкъ другитѣ момци, които едно време хвърлѣха очи на мене, сега не може да ходятъ, не може да дойдатъ при мене. Азъ да ида, да ги търся, срамъ ме е“. Казвамъ: Хубавъ списатель би станалъ отъ нея. Казва: „Да си замина за другия свѣтъ“. Азъ искамъ да събудя интересъ въ нея. Казвамъ ѝ: Знаешъ, че азъ зная едно изкуство за подмладяване. Изведнажъ тя се заинтересува, казва: „Да не би да ме изпитвашъ?“ Не, зная. Може да те направя на 19 години. Тя изведнажъ започна да мисли. Рекохъ: Азъ може да те подмладя. Азъ може да те подмладя, но я ми кажи, какво ще направишъ? Ще идешъ ли на хорото? Понеже туй си го правила вече. Сега ще те подмладя, ако ми кажешъ какво ще правишъ. – „Остави ме да помисля“. Не, не, сега ми кажи. – „Не зная какво ще правя. Може да обещая нѣщо и да не мога да го направя, може да съгрѣша“. Казвамъ: Затова и азъ нѣма да ви подмладя.

Старостьта е едно противоречие на ума, на нашето сърдце и на нашитѣ постѫпки. Даже ако човѣкъ би живѣлъ споредъ Божия законъ и 120 години, той пакъ щѣше да бѫде свежъ. Ще си замине безъ да има нужда да му помагатъ хората. Той ще бѫде като имотенъ човѣкъ, който ще си продаде имането и ще иде въ другия свѣтъ. Ако нѣма срѣдства, тогава ще търси срѣдства отъ другитѣ.

Та сега какъ трѣбва да се подобри положението? Нѣкой казва: „То се видѣло". Ако сте единъ грънчарь, трѣбва да проявите вашето изкуство. Ако сте единъ шивачъ, трѣбва да проявите вашето изкуство. Ако сте единъ говоритель, трѣбва да проявите вашата речь. Ако сте единъ художникъ, трѣбва да проявите вашето художество. Трѣбва да проявите каквото да е, занаятъ, трѣбва да направите едно подобрение. Ако сте единъ финансистъ, трѣбва да проявите изкуството си. Но опасностьта ето кѫде седи. Онзи финансистъ цѣлия день като молецъ като застане надъ книгата, цифритѣ ги събира. Ако го питате нѣщо за природата отвънъ, него не го интересува. Интересуватъ го само числата на бюджета. Че то не е нито въ клинъ, нито въ рѫкавъ. Този бюджетъ нищо нѣма да му донесе. Вие седите и разрешавате единъ вашъ плюсъ, недоволни сте. Вие сте финансистъ, занимавате се съ себе си. Какво има хубаво въ природата, не си подигате главата нагоре. Казвате: „Господь ме е забравилъ". Действително глухитѣ хора, на които Господь говори и тѣ не разбиратъ, Господь ги е забравилъ. Слѣпитѣ хора, които не виждатъ, Господь ги е забравилъ. Всички, които осакащатъ себе си, Господь ги е забравилъ. Турилъ ги е за ремонтъ. Слѣпитѣ – за ремонтъ, болнитѣ – за ремонтъ, всички тия ги е турилъ за ремонтъ. Здравитѣ, които оставатъ, на тѣхъ казва: „Дайте имъ работа". Та сега за какво сте – за ремонтъ или за работа? Азъ ви говоря за работа. За ремонтъ има много.

Сега има много нѣща, които трѣбва да се събудятъ въ васъ. Трѣбва да се събудятъ нови интереси. Защото, ако сега ви попитамъ: Какво бихте поискали отъ мене? Ако ви кажа: Поискайте една дарба отъ мене, какво ще поискате? Ще поискате като всичкитѣ хора, повечето ще искате да станете богати. Нѣкои отъ васъ ще искатъ да станатъ красиви, силни и т.н. Не зная колцина отъ васъ ще поискатъ това, което ви трѣбва. Ние сме изправени предъ Бога. Казва Господь: „Какво искашъ?" Ти искашъ това, което не ти трѣбва. Ти искашъ здраве, но здравето е въ тебе. Тебе ти трѣбва умение какъ да пазишъ здравето си. Искашъ да бѫдешъ уменъ. Имашъ въ себе си всичкитѣ условия да бѫдешъ уменъ човѣкъ, имашъ отлична глава. Тази глава не си я турилъ на работа. Искашъ да бѫдешъ добъръ. Имашъ отлично сърдце, тури сърдцето си на работа. Разсѫждаваме ние и казваме: „Този човѣкъ е лошъ". Лошитѣ хора, това сѫ материалъ, отъ който ще направите вашитѣ грънци. Ако не знаете да направите грънцитѣ, вие ще се окаляте. Ако знаете да правите грънци, ще си уредите работитѣ си. Лошото въ свѣта е онова, което не е организирано. Онази материя, която не е организирана, е лоша. Организирана(та) материя е добра материя. Организираниятъ човѣкъ, въ този смисълъ, е добъръ човѣкъ.

Сега всички трѣбва да се впрѣгнете на работа. На нѣкои отъ васъ паметьта е слаба. Защо? Защото умътъ и сърдцето сѫ въ противоречие. Нѣкои отъ

васъ не знаятъ да пѣятъ, защото слухътъ не е развитъ. Нѣкои отъ васъ не могатъ да бѫдатъ художници, защото недовиждатъ. Знаете, колко добре е човѣкъ да вижда? Мнозина сѫ ми казвали: „Много ми хареса този човѣкъ“. Питамъ: Какви сѫ очитѣ? – „Не видѣхъ“. Какви сѫ веждитѣ? – „Не видѣхъ“. Лицето, носътъ какъвъ е? – „Не зная“. Като срещнете единъ човѣкъ, да видите лицето му, очитѣ, носа, брадата, пръститѣ му какви сѫ. То е сѫщественото. Като срещнете единъ човѣкъ, най-първо питамъ: Съ какви дрехи бѣше облѣченъ? Той билъ въ бѣли дрехи, казва: „Съ червени дрехи бѣше“. Нѣкой пъкъ ще разправи дрехата какъ била направена, яката, всичко ще види. Всичкитѣ хора еднакво не гледатъ. Има хора специалисти само за шапки. Наблюдавалъ съмъ жени въ своитѣ наблюдения – ще види всѣка жена съ каква шапка е била, ще види формата ѝ. Другъ не наблюдава шапкитѣ, тя е специалистка по шапкитѣ. Другъ е специалистъ по рѫкавицитѣ, какви сѫ шапкитѣ – не знае. Трети е специалистъ за роклитѣ какви сѫ. Малко хора съмъ срѣщалъ да обръщатъ внимание на цѣлия човѣкъ. Шапкитѣ какви сѫ, рѫкавицитѣ, лицето – на тѣхъ обръщатъ внимание.

Та най-първо създайте въ себе си, като видите единъ даровитъ човѣкъ, единъ музикантъ, той ще събуди въ васъ едно музикално чувство; единъ художникъ ще събуди художествено чувство; единъ ораторъ – едно ораторско чувство; единъ добродетеленъ човѣкъ ще събуди добродетель. Не е нѣщо външно. Всѣки човѣкъ, когото вие срѣщате въ свѣта, той ще ви предаде нѣщо. Добритѣ, умнитѣ хора ви предаватъ, тѣ сѫ, чрезъ които Божественото начало се явява, не само външно да бѫдемъ добри. Добродетельта е като изворъ, който (е за) тебе. Като срещнешъ добъръ човѣкъ, той дава, нищо не взема. Тѣзи, които нѣматъ, всѣкога искатъ да бѫдатъ добри, да бѫдатъ умни, тѣ само вниматъ. Онѣзи, които иматъ, раздаватъ. Като срещнете праведенъ, вземете отъ него. Казвате: „Да съмъ като него“. Ти да си като него, значи постоянно да давашъ. Трѣбва да мислишъ като него, да не вземашъ. Ще работишъ. Човѣкъ трѣбва да работи върху себе си. Срѣщате единъ уменъ човѣкъ, вие не знаете да се ползувате. Въ васъ влѣзе едно състезание: „Защо да не съмъ уменъ като него?“ Или музикантътъ свири, художникътъ прави картини. Ако вие събудите въ себе си новитѣ нѣща, вие ще се подмладите и една нова енергия ще влѣзе въ васъ. Има нѣкои мѣста небутнати въ васъ. Трѣбва да ги разбутате, за да се подмладите. Опитвали ли сте се нѣкой пѫть да се върнете въ живота си? Онѣзи, които заминаватъ въ другия свѣтъ, 45 години имъ взема само да се занимаятъ съ живота си. Онова, което е непотрѣбно, го изхвърлятъ и малкото, което остава, съ него го пращатъ на земята пакъ. Раждатъ се и пакъ започватъ живота си изново. Другото остава въ архивата, той го носи съ себе си.

Сега вие имате желанието да станете възрастни. Казвате: „Дете нѣма да бѫда“. Значи не трѣбва да бѫдешъ едно глупаво дете, но трѣбва да бѫдешъ единъ глупавъ старецъ. Защото за глупавото дете има шансъ да се поправи на земята, за глупавия старецъ нѣма шансъ. Глупавото дете се поправя въ живота, но глупавиятъ старецъ само смъртьта може да го поправи. Затуй ви препорѫчвамъ да станете деца, за да имате шансъ. Ако сте отъ глупавитѣ старци, смъртьта ще ви поправи. Казва: „Ако не станете като децата, не можете да влѣзете въ Царството Божие“. Ако ти въ себе нѣмашъ онова любопитство на детството да учишъ, да ти е приятно. Вие старитѣ нѣкой пѫть, като видите младото момиче, обърне ви се сърдцето. Може да искате да бѫдете млади, но радвайте се на младото момиче, като че вие сте. Вие не може да бѫдете тъй радостни. Обичайте младитѣ, за да се подмладите. Обичайте добритѣ стари, за да поумнѣете. Ти не може да се подмладишъ, ако не обичашъ. Ти не може да поумнѣешъ, ако не обичашъ. Ще обичашъ младия, ще обичашъ стария. Стариятъ, въ умствения свѣтъ, е младъ. Младиятъ, въ свѣта на любовьта, е младъ. Три вида младость има. Тази любовь, за която ви говоря, то е онази вѣчната Божествена младость на любовьта. Вѣчната Божествена младость на любовьта, вѣчната Божествена младость на мѫдростьта и вѣчната Божествена младость на истината. Та въ дадения случай ти въ всички свѣтове не може да се подмладишъ. Ти ще се подмладишъ или въ любовьта, или въ мѫдростьта, или въ истината. То е законътъ на обновяването. Вѣчно подмладяване трѣбва да има. Сега започнете съ закона на подмладяването. Случи ви се нѣщо много неприятно. Въ себе си трѣбва веднага да се справите. Казвате, че живѣете въ Господа. Туй поправете, което срѣщате, което ви е спънало. Него Господь ви го турилъ на пѫтя, то е една задача. Единъ лошъ човѣкъ ви турилъ на пѫтя. Въ този лошия човѣкъ е Господь. Казва ти: „Кѫде ти тръгна?“ Господь ти казва. Ако Го познаешъ, ще кажешъ: „Господи, кажи ми какво трѣбва да правя?“ Какво ще ти каже лошиятъ човѣкъ? – „Я върви съ мене“. Единъ разбойникъ казва: „Я върви съ мене“. Сега теоретически говорятъ, че Господь е въ всичкитѣ хора, но, като дойдете до лошия човѣкъ, забравяте теорията. Тамъ, въ лошия човѣкъ, защо не Го виждате?

Тукъ преди години дойдоха на Изгрѣва да преглеждатъ отъ Обществена безопасность. Дойдоха горе, седнаха, носятъ орѫжие, извади револвера, тури го на масата, погледна ме, пъкъ се поусмихна. Азъ го гледамъ. Казва: „Какво ще се прави? Държава, трѣбва да се служи. Тукъ сме дошли, не сте вие нито разбойници, но туй го носимъ само да плашимъ хората“. Като го погледнахъ, Господь говори сега, да не те е страхъ, привидно е това. Бащата, който иска да сплаши детето си, нали привидно става сериозенъ. Отвѫтре не е, но отвънъ. Детето, като погледне баща си сериозенъ, то го гледа мило и бащата се отваря, започва да го глади. Детето познава, казва: „Татко, нѣма какво да ми се сърдишъ, признавамъ погрѣшката си. Каквото

ми кажешъ, думата ти на две нѣма да я направя, ще изпълня волята ти“. И тъй, не се противете на Божитѣ работи. Имашъ нѣщо въ себе си, изправи погрѣшката. Не се извинявай, да кажешъ: „Условията, че беднотия“. Но кажи: „Ще изправя погрѣшката си“, нищо повече. Туй е законътъ на подмладяването. Навсѣкѫде, въ всѣко общество нарочатъ нѣкого. Нѣкого нарочатъ, направятъ го по-добъръ, другия го нарочатъ лошъ и го направятъ по-лошъ. Казватъ: „Много лошъ бѣше, поправи се човѣкътъ“. Кой знае? „Много лошъ бѣше“ – не забравятъ хората, се помнятъ миналото. Сега онова, което правимъ, то важи за бѫдеще. Сега градимъ новото бѫдеще.

По нѣкой пѫть азъ ви говоря за любовьта. Първото нѣщо: човѣкъ трѣбва да премахне ония препятствия, които сѫществуватъ между Бога и него. То е първото нѣщо. Не трѣбва да уреждате вашитѣ въпроси съ хората, но първото нѣщо – препятствията, които седятъ между неговия умъ, неговата душа, неговото сърдце, тия препятствия трѣбва да се махнатъ. Само тогава може да разберемъ онази Божествена любовь въ насъ. Въ Божествената любовь лѣгашъ обремененъ, и умътъ ти е обремененъ, и сърдцето ти е обременено, и животътъ се е обезсмислилъ. Ставашъ сутриньта, нѣщо проведрено, има изходенъ пѫть, показва се една надежда. Сега този пѫть трѣбва да се подобрява постепенно.

Сега на васъ, сестритѣ, казвамъ да намѣрите отъ Библията всичкитѣ стихове за подмладяването. Извадете всичкитѣ стихове за поумняването, извадете всичкитѣ стихове за подобряването. Та казвамъ: Изваждайте всѣки день ония стихове, които се отнасятъ до подмладяването. Или всѣки день внасяйте по една хубава мисъль за подмладяването. Кажи си: „Ако съмъ богатъ, какво бихъ направилъ днесъ?“ Последенъ сиромахъ си, нѣмашъ петь пари. Представи си, че си богатъ. Казвашъ: „То не е право“. Че като представятъ тамъ, на сцената, една драма, право ли е? Онзи, който представя на сцената, че нѣкой умира, лъже хората. Не умира ни най-малко. Нѣкой представя, че краде, но не краде. Нѣкой е прокуроръ на сцената, нѣкой, че е нѣкакъвъ царь, но не е. Туй вѣрно ли е? Ако тѣ иматъ право да си представятъ тия работи, защо да нѣмаме право да си (представяме), че сме царе или богати хора. Сега, ако бѣхте милиардери, какво щѣхте да направите? Една тема ще ви дамъ: Ако бѣхъ милиардеръ, какво бихъ направилъ. Я напишете, да видимъ. Ако сте милиардеръ, какво ще направите. Да използуваме Божественитѣ блага. Всѣки день си има свои блага. Онова, което днесъ може да използувате, този хубавиятъ день при месечината, която се промѣни. Нощьта бѣше прекрасна. Въ такава нощь единъ астрономъ ще се радва, че може да наблюдава звездитѣ. Всѣки хубавъ, красивъ день носи нѣщо красиво въ живота. Онова, което Богъ е вложилъ, развийте въ себе си. Колко дарби Богъ е вложилъ, на които не

сте обърнали внимание. Много добродетели Богъ турилъ въ васъ и вие не сте обърнали внимание. Много способности Богъ ви далъ, на които не сте обърнали внимание. Азъ виждамъ нѣкои отъ васъ можеха да бѫдатъ отлични пѣвци. Нѣкои отъ васъ бихте били голѣми художници, нѣкои бихте били оратори, да говорите. Нѣкои отъ васъ сте критици, тъй на мѣсто критикувате. Критикъ наричамъ онзи, който знае да изчиства лекетата. Нѣкое леке така да го махне, да остане дрехата чиста. Критикуватъ на нѣкой човѣкъ стила, нѣкоя дума турилъ не на мѣсто, глаголътъ или мѣстоимението не е на мѣсто. Или запетаята, или точка и запетая, или нѣкѫде две точки не сѫ турени на мѣсто. На български по-лесно се пише, но на български знаешъ колко мѫчно се пише. Съвременнитѣ хора могатъ по онова, което пишете, да познаятъ вашиятъ характеръ. Ако пишете нѣщо и въ началото си писалъ тънко и после си го надебелилъ, или започналъ си дебело и свършвашъ тънко – по това ще сѫдятъ за тебе. Почеркътъ ти показва какъвъ е твоятъ характеръ, дали си щедъръ, дали си ученъ, дали си дребнавъ, дали можешъ да свършвашъ работата до край или не. Мнозина се оплакватъ, че изѣдате по една буква. Нѣкой отъ васъ изѣдате ѣ, туряте Е. Нѣкѫде вмѣсто еръ малъкъ туряте еръ голѣмъ. На английски какъ пишете Т-то, или на български какъ пишете Е-двойно (ѣ)? Отъ това кѫде пишете чертичката, по-горе или по-долу, пакъ показва характерътъ какъвъ е. Нѣкой пише Г-то главно голѣмо, какво показва това? Това означава голѣмо тщеславие. Нѣкой го пише много скромно. Нѣкой напише Б-то така, тогава тщеславието е и отзадъ и отпредъ. Това сѫ мнение на графолозитѣ. Не може безъ тщеславие, но да не е извънъ мѣрката, да е на мѣсто. „Не отъ човѣцитѣ, но търсете слава отъ Бога“. Търси слава, която ще ти дава постоянно. Да търсимъ чувства и способности, които ще бѫдатъ постоянни, че като идемъ въ другия свѣтъ, тѣ да ни последватъ. Нѣкои нѣща, следъ като заминемъ, ще ги напуснемъ. Има нѣща, които насъ не ни сѫ потрѣбни. Запримѣръ: да обичашъ да се сърдишъ, то е непотрѣбно. Ако идешъ нѣкѫде между добритѣ хора, ти имашъ изкуството да критикувашъ, ти си голѣмъ критикъ. Живѣлъ си между невежи, критикувалъ си ги, влѣзалъ си между учени хора, всичкитѣ сѫ специалисти, никой не прави погрѣшка, кого ще критикувашъ? Ти ще се учишъ отъ тѣхъ. Като погледнешъ, всичко написано хубаво. Най-после ще кажешъ: „Вече тукъ нѣма мѣсто за критика“. Започвате да живѣете въ свѣта на умнитѣ хора, какво ще критикувашъ? Щомъ се критикувате, вече азъ зная де живѣете. Щомъ не се критикувате, всички сѫ умни. Какво ще критикувашъ художницитѣ? Казва: „Знаешъ какво нѣщо е старъ човѣкъ“. Рекохъ: Не зная. Казва: „Да ти не дава Господь да знаешъ“. Старецътъ прави смущение на хората. Казва, че е остарѣлъ, той е на 45 години, тамънъ човѣкъ за работа. Или на 60 години е, тамънъ човѣкъ за работа. На 120 години е, тамънъ ученикъ да бѫде. Казва: „Остарѣхъ“. За старость да не става дума. Нѣма кандидати за старость. Голѣмъ цензъ се изисква за стари

хора. Въ небето има едва 24 старци. Цѣла една епоха отъ милиони години едва образува единъ старъ човѣкъ. Вие сега всички сте станали кандидати стари да станете. За деца има мѣсто, но за стари нѣма. Съжалявамъ, че сте турили кандидатурата си, дето всички ще фалирате. Всички, като идете въ другия свѣтъ, ще ви скѫсатъ. Защото има шансъ да бѫдете деца, да бѫдете старци нѣма шансъ. За земята е тъй. Въ далечното бѫдеще, въ вѣчностьта може би ще ви се даде нѣкога.

Малко музика сега. Да изпѣемъ „Тѫги, скърби". /Учительтъ пѣе и ние пѣемъ „Тѫги, скърби". Учительтъ свири „Братство, единство", „Време е да вървимъ" и ние ги изпѣхме. Следъ това изпѣхме „Давай, давай"/. Тази пѣсень пѣете по-добре. /Изпѣхме и „Махаръ Бену Аба"/.

Човѣшката мисъль върви по една музикална линия и човѣшкитѣ чувства вървятъ по музикална линия. Лошитѣ мисли, лошитѣ чувства оставятъ голѣми отпечатъци, бразди вѫтре. Видите нѣкой човѣкъ, счупилъ му се кракътъ, пукнала му се главата. Всичко туй оставя голѣми отпечатъци. Много пѫти хората сѫ свикнали да гледатъ, когато колятъ нѣкоя кокошка или нѣкое животно. То оставя едно впечатление. Видишъ нѣкое цвѣте откѫснато. Всичкитѣ тия малки работи следъ време даватъ много лоши резултати. Хранете въ ума си красивото, което да остане въ ума ви. То е здравословно. Пъкъ има нѣща, които не трѣбва да ги държишъ въ съзнанието си. Нѣкой пѫть си недоволенъ. Изхвърли недоволството отъ себе си. Помисли, че ти живѣешъ при едно сѫщество, което е всѣкога доволно, съвършено, въ Бога живѣешъ. Ти се мѫчишъ. Ако въ Бога ние се мѫчимъ, какво ни очаква тогава? Въ ума си дръжте хубавитѣ лица на всичкитѣ добри хора. Нека тѣ сѫ на първо мѣсто. Като влѣзете въ църквата, тамъ сѫ само образи на светии, нѣма престѫпници. Въ тази църква дръжте най-хубавитѣ икони вѫтре. Хубавитѣ мисли сѫ икони, хубавитѣ чувства сѫ икони, хубавитѣ постѫпки сѫ икони. Ти направишъ нѣкакво добро, то вече (е) цѣлъ единъ образъ. Помогнешъ на единъ беденъ човѣкъ отъ любовь, то е вече цѣлъ единъ образъ. И двамата сте нарисувани. Ти както си направилъ доброто, и двамата сте нарисувани. Единъ день ще видишъ кѫде си направилъ доброто. Ти ще се измѣнишъ, като се видишъ. Ще мислишъ, че не си ти. За всички добри направени работи нѣкой пѫть казваме: „Не е мое". И за лошитѣ работи казваме: „Не е мое". Единъ день ще познаемъ, че доброто, което сме направили, сме ние и лошото, което сме направили, сме ние пакъ. Та лошото ще го хванете да ви даде сила, както сегашнитѣ учени хора вzематъ отровата на змиитѣ и лѣкуватъ най-лошитѣ болести. Злото ще го хванете, ще му извадите отровата, съ нея ще се лѣкувате. Ще направите аптека. Тогава ще турите змиитѣ на работа.

Да кажемъ следниятъ стихъ: „ДА ПОЗНАЕМЪ ТЕБЕ ЕДИНАГО ИСТИНАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ“. /три пѫти/.

Да познаемъ Този, Който ни е далъ всичко, е най-хубавото.

XX година
19.Лекция на Общия Окултенъ класъ
12 февруарий, 1941год., 5 ч.с., Срѣда
Изгрѣвъ.

1941_02_14 Живот, светлина и сила
лекция на младежкия клас

ЖИВОТ, СВЕТЛИНА И СИЛА

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? (Имаме темата „Най-добрият метод за възпитание“. Прочете се темата.)

Изпейте една песен.

„Махар Бену Аба“

Мислите ли, че като се дадат равни условия на хората, че те ще станат добри? Мислите ли, че ако се дадат на хората равни, еднакви, условия, че хората ще станат по-добри? Ако едно перце падне на гърба, ще ти причини ли някаква вреда? От колкото и високо да падне перото на гърба, нищо няма да ти причини. Но ако падне една тежест, някаква топка, тя трябва да се спре. Рибите нямат ли еднакви условия? Всички в чистата вода живеят. Някои са по-големи, някои са по-малки. Не се дъвчат, но те се гълтат цели, тъй щото по-големите гълтат по-малките, по-малките – още по-малките. Като хванете някога една риба, ще намерите няколко вътре. Птиците хвъркат в същия въздух, имат еднакви условия, но и между тях има противоречия.

Често забелязваме: като си удари някой крака някъде о някой предмет, така кипне, че удари още по-силно. Защо втори път рита? Мисли, като ритне, какво ще направи. При сегашните условия трябва да намерим противоречията, в които се намираме. Някой път се намират в самите вас. Да оставим външните, но когато се явяват вътре противоречията, в самия човек, откъде произтичат? Аз съм гледал, някой облича ризата, не може да я облече. Дръпне, съдере я. Или върви, закачи си палтото някъде. Не се спира, не се върне да го откачи, но дръпне палтото и го скъса. Сега по пътя има телени мрежи, закачило се някъде, върни се. Той започва да хука кой направил телената мрежа. Действително [туй] е един от факторите – ако улицата беше широка, не щеше да се скъса палтото. Но когато вие дойдете в противоречие със себе си, къде е причината?

Някой път вие сте забравили предмета, не може да помните. Не се нахвърляте върху себе си, но върху майка си и баща си, че не са ви дали хубава памет. Как другите са даровити? Нахвърлите се върху Господа, че не

ви дал памет. Вземете в съвременното радио – имаме едно колело, с което отваряте радиото да говори. Другото колело е така направено, че като се върти, хващат се разните станции, където говорят. И друго едно колело – то предава тона по-мек. Сега някой път, ако забравите да завъртите това колело, не може да хванеш нито една станция. Като отвориш първото, веднага има една светлина, радиото има око. Ако забравите да движите второто колело, не можете да хванете никоя станция.

Вие как си обяснявате, че някои хора са паметливи? Изобщо паметта не спада към обективния ум, към природния ум. Паметта спада към духовния свят, тя е нещо духовно. Занимава се със сериозна работа. Паметта се занимава с повести, разкази, какво е станало по света. Тя го хроникира, синтезира събраните неща. Паметливите хора, те се познават. Вие как познавате, че хората са богати? Най-първо, как познавате дали един човек е материално богат, дали телесно е богат? Аз наричам един човек богат, когато тялото му е богато (защото има [и] сиромашко тяло), когато има гърди добре устроени, благоутробие добре устроено, глава добре устроена. Богатия човек – апартаментът му е хубав. Гледаш някой бедняк – лицето хлътнало, очите хлътнали, ушите изтънели, мускулите му слаби, стомахът хлътнал навътре, гърдите навътре. Като го погледнете, като го съблечете, ребрата му се четат. Бутнеш пулса, и той не върви, както трябва, прескача. Ако сте лекар, ще кажете, че той е болен, има някаква болест. Да допуснем сега, че баща му или майка му са били болни. По закона на наследствеността и той е наследил. Някой път баща му е здрав и майка му здрава, а той е болен. Основната причина се крие вътре в самия човек.

Имаме, най-първо, свещените книги, дето е казано, че Бог създаде човека по образ и подобие Свое. Някой път казвате, че човек е създал нещо. Да допуснем, че човек е създал войната. Съвършена ли е войната? Човек е създал науката. Но тази наука, която създал, върви ли по правия път? Човек е създал и религията, но религията върви ли по правия път? Старите религии са принасяли жертвоприношение човека. Хванат живия човек, за да угодят на боговете, принесат го в жертва. Като умре мъжът, хванат жената, и нея заровят с мъжа, не трябва да остава тя. Дойде ви някой гост – в миналото го правехте – хванете някоя кокошка в курника или някое агне, заколите го, одерете го, приготвите, опечете агнето, угощавате вашия приятел.

Казвам, трябва да се върне човек. Докато вие не се върнете, да намерите причината къде се крие, не можете да постъпите правилно. Мислите ли, ако ви дадат хубав тебешир, можете да пишете? Или ако ви дадат хубаво златно перо, [че] може да пишете? За да пише човек, той трябва да е роден писател. В този живот художник не можеш да станеш. Казват: „Човек

може да стане каквото и да е.“ Художник не можеш да станеш, музикант не можеш да станеш, пък поп не можеш да станеш, пък и учител не можеш да станеш, ако не си роден [за това]. Една овца, като рече да възпитава едно агне, как ще го възпита? Овцата, като роди едно агне, тя му предава всичките качества, няма да го възпитава. Никога овцата не вика децата си, да им дава наставления, морал, че тъй трябва да пасете. Всяко агне вече знае как да пасе. Младото орле, като го измъти майка му, като го отхрани, майката казва на малкото орле: „Ще гледаш, каквото аз правя, и ти ще го правиш.“ То наблюдава какво прави майка му, хваща птичката и я изяде. То прави, каквото майка му прави и каквото баща му прави.

Сега казваме: да възпитаваме един човек. Какво ще го възпитаваш. В християнската епоха как възпитават хората? Колко са възпитани? Светът е възпитан, и в сравнение с методите, [които] са изопачени толкоз, енергията, която отишла напразно – постиженията са много малки. Казват: „От три бука три вретена направил.“ От всеки един бук – по едно вретено. Детето да гледа какво прави учителят. Детето да гледа какво прави майка му и баща му. Детето ще стане като баща си в някои неща. Отидеш ти при някой голям певец. Учителят преподава. Ти ще започнеш да пееш. Ще има едно различие в пеенето. Гълъбът живее при същите условия, славеите живеят при същите условия и много други птици, но всички не пеят. Кой научи славея, канарчето да пеят така хубаво? Те се научиха да пеят, пък другите не пеят. Например гаргата, и тя пее. Откъде се е научил славеят да пее? Много мъчни въпроси са. Няма да ги научим, да [ги] разрешим. Но че се е научил да пее, е вярно. Мисля, че в Германия има някъде дружество, работят за възпитанието на канарчетата. Хората успели от тях да изкарат алт и сопран, и тенор. Понеже имат развит слух, турят [ги] при хубав певец и той като пее, те слушат. Малките канарчета се научават да пеят.

Тогава имаме един факт. Имаме линията АВ. Тя показва една вълна. Като се измерва главата на един лъв, тя е широка. Във всички месоядни животни главата е широка. Във всички тревопасни животни главата е тясна. [У] всичките хора, които обичат да ядат месце, главата е широка, имат това, животинското. Сега в какво седи [въпросът]? Ако една овца пасе трева, главата ѝ става продълговата, не става широка. Къде ще търсите причините? Понеже, като нападат, животните се борят, правят едно усилие. Види се, усилието, което правят, след като хванат противника, жертвата, която трябва да ядат, е хубаво. Някакво усилие, което прави, разширява главата [му]. Овцата, която пасе трева, не прави никакво съпротивление, тревата доброволно се дава. Тогава главата расте повече на дължина. У месоядците, дето има борба, главата расте на широчина. Това сега е факт. Като се измерват главите, се вижда, че у месоядците е широка,

в тревопасните е тясна, продълговата. И овцата е била поставена при същите условия, и вълкът е бил поставен при същите условия. Кое е дало повод на вълка да яде овцете? Най-после, кое заставило човека и той да яде месо? Казват, че ледената епоха е станала причина да се яде месото, да стане храна на хората – като нямало никакви плодове, човек търсил храна и бил принуден да се храни с месо. Но туй не обяснява.

Ако вземете Библията – хората излязоха от рая. Имали са много добри условия, и виждаме, че един от синовете на Адама закла едно агне и го принесе в жертва на боговете. Откъде му дойде наум, че трябва да се принася в жертва на боговете? Каин, който беше земеделец, той взел от житото и го принесе в жертва – изгорил го. Единият принесъл агне, другият – жито. Откъде им дошло наум, че трябва да се принася жертва? Хроникирал се този факт. Единият брат вижда, че неговата жертва е приета и претрепва брата си. Как тъй неговата жертва да не се приеме? Откъде дошло наум на Каина да убие брата си?

Сега по някой път вие сте много миролюбиви хора. Миролюбиви сте, отстъпвате. Някой път, като излезете вън от себе си, ударите човека. Откъде се е явило у вас това желание? Защо не може до края да издържите? Вие минавате за търпеливи, но наблюдавали ли сте се някой път? Говорите с някого и мускулите на устата му треперят? Хората в света са по-искрени, казва: „Махни се, ще ме натовариш с някаква беля. Махни се, ще те убия.“ Като започнат да се мърдат отстрани устните, ще направи някоя беля, казва: „Махни се, защото ще стане нещо.“ Тогава същият закон вече може да се обясни. В тия, долните, центрове се образува достатъчно електричество – започва да безпокои човека. Тази енергия се събира, трябва да излезе през ръцете.

Месоядните животни са турени като регулатори, да регулират тревопасните животни, понеже те, като се намират в благоприятни условия, започват да се размножават много. Провидението, за да избави земята, понеже те биха се размножили толкова много, че щеше да се създаде друго противоречие, създали са се месоядните животни, за да регулират да не се размножават. Цяла Европа била застрашена от термитите и за да се избави съвременната култура от термитите, оста се отклонила на двайсет и три градуса и те са отишли на екватора. Избавили се от тях. Знаете какво правят тия термити – като влязат в една къща, изпоядат всичко дървено, всички дървени предмети отвътре ги изядат.

Сега нека си дадем отчет. Културният човек, който има десет или сто, или двеста милиона – отлично е това желание. Но защо му са двеста милиона долара? На един човек според вас колко му трябват, за да живее? Аз турям

най-много по хиляда долара по американски. Хиляда долара на месец (хайде да турим по сто долара по български), значи дванайсет хиляди долара на годината. Дванайсет хиляди долара той не може да изяде, защо му са двеста хиляди долара? Той мисли, че след като умре, тия пари ще останат за синовете, на внуците, да имат с какво да се изхранват. То е онова състояние, че хората мислят, че при богатството могат да бъдат щастливи.

Потребно е човек да има едно отлично тяло. Здравото тяло е богатство. Аз считам здравето богатство. Болестта е сиромашия. Никой не иска да бъде беден, но да бъде богат. Болестта е един метод, един начин за изправление, за да опазваш своето здраве. Че богат трябва да бъде човек, но богатството трябва да бъде еднакво разпределено, трябва да бъде пропорционално. Човек трябва да бъде еднакво богат по ум, но трябва да има здрав ум, не болен ум. Да има здрави чувства, не болни чувства. Той трябва да има и здрави постъпки, а не болни постъпки.

Вземете всичките хора, ако [се] измерват антропологически, благоутробието му и гърдите [трябва] да са еднакви. На някои благоутробието по-развито – обичат яденето и пиенето, обича да яде и пие. Този, на когото стомахът е хлътнал, туй чувство е слабо развито. После, ако измервате хората дали са здрави, измерете широчината на неговия нос. От широчината на носа зависи неговото здраве. Носът показва дали дихателните органи са добре развити. А пък очите на човека показват в какво състояние се намира неговият мозък. Очите показват състоянието на мозъка. Хубавите уши показват състоянието на дихателната система. Като се изследва човешкото ухо, горната част на ухото показва какво е състоянието на мозъка. Тази линия, горната част на ухото, показва какво е състоянието на мозъка, средната част на линията на ухото показва какво е състоянието на дробовете и долната част на линията на ухото показва какво е състоянието на цялото тяло – на мускулите, на костите. Тези работи са специални. Онези, които изучават… Вие не знаете. Това са идеи верни. Когато средната част на ухото е издадена, показва активност. За да се види дали един човек е здрав, зависи как е устроено ухото. Дебелината и тънкото ухо, и те имат значение. Но да оставим тия подробности. Не се безпокойте какви са вашите уши.

Веднъж на един лекар казвам: „Вие, лекарите, трябва да тупате гърдите на един човек, за да познаете дали е здрав. Прав е този метод, но е непрактичен. По вашите методи трябва да съблечете човека, да си турите ухото на гърдите и да слушате, когато човек диша, да видите дали човек диша хубаво, дали е здрав, или не. Аз ще измеря само широчината на носа. Носът показва, няма какво да го преслушвам.“ Казва: „Как може това?“ Рекох: „Ще направим един опит. Вие ще изследвате един човек по

вашему, няма да ми казвате дали е болен, или здрав. Аз ще взема също да го изследвам." Избрах един здравеняк, носът има четири и половина–пет сантиметра. Казвам: „Този човек има здрави гърди." Той си тури ухото, изследва, казва: „Здрав е." Казва: „Кажи ми как го позна?" Не само тази широчина на носа да е четири–пет сантиметра, но зависи какви са кривите линии на носа и целият нос как е построен. Носът на един здрав човек е другояче построен, на болния човек [е] другояче устроен. Трябва едно око будно, за да види. Винаги тия линии на здравите хора са много красиви.

Всякога красивите линии, където и да са, на главата ли… са здравословни. Всякога начупените линии, кривите линии се отразяват върху почерка на един човек. Когато човек пише, че в почерка няма гладки линии, че писмото образува една крива линия, показва болно състояние на чувствата. Когато пише здрав човек, почеркът е много равномерен. Даже като пише някой, може да познаеш дали е болен, или не. Като пишете сами, можете да се наблюдавате. Когато сте болни, пишете, и когато сте здрави, пишете – ще видите каква е разликата. Ако ще изучавате човешкия характер: когато ще се разгневите, пишете, когато имате хубаво разположение, пак пишете. Ще имате почерци. Когато мислите някой път много хубаво, пък някой път когато не мислите – напишете, да видите как се различават почерците на човека в разните състояния. Колкото линиите на почерка на човека са по-красиви, толкова характерът е по-добър.

Та какъв беше сега предметът? Отде започнахме ние? Когато говорим за любовта, аз разбирам – става една правилна смяна между светлина, топлина и сила в природата. Докато съвременните хора не се научат, този метод е скрит. Съвременните хора не знаят как става тази смяна. Има една смяна между светлината, топлината и силата. Всяка сила има разумно отношение, тъй както в музиката. Злото в света е произлязло от неправилната смяна на светлината с топлина и сила в природата. Ако в ума ти съществува по-голяма светлина, при сегашното органическо развитие, ако има по-голяма светлина, отколкото трябва, ние ставаме сухи. Ако има по-голяма топлина, ние ставаме влажни. Пък ако има повече сила, отколкото трябва, ние сме страхливи, крехки.

Във всяка една мисъл, във всички чувства светлината влиза като един елемент. В строежа на една мисъл, на чувствата топлината влиза като елемент. В строежа на мислите и чувствата силата влиза като елемент. Във всяка една мисъл влизат и трите. Ако чувствата не са съразмерно построени с тия елементи и мислите не са така построени, и постъпките не са построени, този човек не е добре организиран. Тогава аз правя една аналогия: наричам материалистите хора на въглерода, наричам духовните хора хора на водорода, културните хора са хора на въздуха, на кислорода.

После в умственото развитие на човека важна рол играе азотът. Четири елемента има, които играят важна рол. Когато преобладава въглеродът, ти си материалист. Когато преобладава водородът, ти си влажен. Дето има повече вода, растителността е развита. Духовните хора са ония, на които работите са много добре уредени.

Най-първо, един духовен човек, той не е роб да работи. Духовните хора вярват. Вижте онези религиозни хора – само се молят, много малко работят. Онези, материалистите, по тринайсет–петнайсет часа работят, а пък религиозният, като работи един–два часа, казва: „Добър е Господ.“ Като работи много, ще се осакати човек. Ако е артист материалист, играе едно действие, второ, трето, иска много да играе. Ако артистът е духовен, като играе едно действие, казва: „Стига толкова.“ Ако е цигулар, пак няма да свири много. Десет–петнайсет минути като свири, казва: „Онези, които искат да се прочуят, по шест, седем, осем часа да свирят като Паганини.“ Един цигулар защо осем часа трябва да свири? Осем часа да свири е много работа. Много са амбициозни музикантите и много трудолюбиви. Онези музиканти, които по осем часа работят, те работят без любов. Тях са ги заставали условията, те не работят от любов за музиката. Понеже искат да се прочуят, да печелят пари, свирят. Не вземат музиката като подтик да се подигнат духовно, но като условие.

И религиозните хора вземат религията да се прехранват, не вземат като подтик да се повдигнат. Стане религиозен човек, да се покаже, че е набожен. Че какво ще се показваш, че си набожен? Най-първо, религията е била свързана с музиката. Ти не можеш да станеш религиозен, ако не знаеш да пееш, да свириш. Първите религиозни хора са свирили, играли и пели. Сега са религиозни, без да пеят, без да свирят. Сега само ще съзерцават, само ще мислят. Ако човек само мисли, какво ще придобие? Колкото и да си въобразяват някои хора, търсят Бога извън видимия свят. Да кажем, вие не обръщате внимание на звездите. Времето е само облачно, какво ще си представите? Никаква форма не можете да направите. Когато изучавате един художник, по какво ще го познаете, че той е художник? По онова, което той може да направи. Другояче, от самия него, ти не можеш да познаеш, че е художник, но от неговите работи. Един гений по музиката по какво ще го познаете? По онова, което пише, по онова, което е направил. Не да е направил много картини, но да е направил малко, но хубави.

Та какъв беше предметът? Какво разбираме ние [под думите] при еднакви условия. При еднакви условия – разбираме онова, което е вложено в човека, да се прояви. Двама музиканти, които имат еднакви условия –

зависи от заложбите, които имат. Сега как бихте оценили, че двама души имат еднакви заложби? Вие как ги познавате?

Най-първо, вие по какво ще познаете себе си? По онова, което излязло от вас. Например искате да знаете дали сте добър. Как ще познаете дали сте добър критически, научно? Или искате да познаете дали сте умен. Критически как ще познаете? Аз искам да позная дали един човек е умен. Ще му дам един предмет, завързан с най-мъчните възли, да може да ги развърже. Ако е умен, ще ги развърже. Ако е глупав, ще ги разреже оттук-оттам, ще ги развърже. Който реже, не е от много умните. Лесно става така. Пък ако сте от много умните, като кажете на възела: „Развържи се!", той ще се развърже. Възлите слушат умните хора. Които са най-умни, гениални, възлите сами ще се развържат. В живота има три възли и на гениалния му остава един възел да развърже, на талантливия остава два възела да развърже, а на обикновения – три възли. Който отвързва три възела, е обикновен. Който развързва два възела, е талантлив. Който развързва един възел, е гениален. То е само за една идея.

Да допуснем, че имате едно число – четири. [Четири] минус две колко е?

4 – 2 = 2
3 – 1 = 2
3 – 2 = 1

Сега кой е гениален, кой е талантлив, кой е обикновен? Като извадите от трите едно, колко остава? Две. Като извадите от трите две, колко остава? Едно. Когато на един ученик се увеличават погрешките, за какъв минава? Пишете по български, учителят намира двайсет–трийсет погрешки, значи в правописанието не сте толкова майстори. Ако започнат да се намаляват погрешките, ако намерите само една, значи сте писали по-добре.

Първото нещо – човек трябва да вярва в онова, което е вложено в него. Ако се оставите на вашата вътрешна интуиция, винаги вие можете да знаете какво ще излезе от вас приблизително. От черешата череша ще излезе, от сливата слива ще излезе, от ябълката – ябълка. Хората са създадени и от всеки човек ще излезе това, [за] кое[то] е създаден. Може да създадете от себе си едно изкуствено растение, но това растение няма шанс. Ако сте роден за музикант, вземете гъдулката и почнете да свирите. Нищо не ви трябва. Ако сте роден за художник, вземете четката и рисувайте. Ако сте роден за архитект… кой за каквото е роден, да даде туй направление. Който е за шивач, да работи. Той иска да напусне иглата. Той ще се научи равномерно да избада иглата от едно място на друго, шевовете да са еднакви. Аз съм обръщал внимание на шевовете между другото, като

нямам работа. Като видя един шев, по шева познавам какъв е човекът. Някоя мома шие – по шева познавам характера ѝ. Гледам бодовете как ги правила: някои направила много хубави бодове, някои – по-ситни бодове.

Казвам, тия, които изучават човешкия почерк, познават човека, който го е писал. Като пишеш нещо, и хората ще го четат. Ти си написал в писмото една идея. Човек може веднага да вади заключение, от писмото чете какъв е характерът. Човекът познава дали си честен, дали си устойчив на думата, дали работата, която започнеш, ще я свършиш, дали си здрав, дали си болен. Всичко туй чете. Не само това – няма нищо срито-покрито. За в бъдеще, като заминете от земята, като оставите главите си, бъдещите хора, като вземат черепите ви, ще знаят какъв е [бил] целият ви живот.

Посетих Рилския манастир и ме заведоха в едно място, дето има само черепи – калугерски глави. Запалих една свещ. Туря свещта на черепа и описвам какъв е бил калугеринът. Те си имат дневници как са живели калугерите. Като туря свещта в черепа, гледам къде е костта тънка, дето има светлина. Дето е милосърдието, е светло, значи, че е разсъждавал философски. Ако никаква светлина не прониква през костта, значи е бил глупав. Гледам, при религиозното чувство тънка е костта. Значи е бил набожен. Гледам на друг, там е дебела костта, значи няма никакво религиозно чувство.

Всичко, каквото правим в природата, ще оставим цели образи. Предметите, с които сме живели, ще имат нашите образи. Нашите черепи ще носят образи. Ние сме дошли до онова заблуждение, че може да се скрие нещо. В света скрито-покрито няма.

Казвам, тогава за Бога ще имаме една идея: Бог е Онова Същество, Което хроникира. Бог хроникира всичко онова, което е добро. Аз вземам добро в реален смисъл: всичко онова, което е добро в реален смисъл. Всичко онова, което е добро, колкото и малко да е, всякога, във всичките подробности, във всичките нюанси го хроникира.

Природата само две неща има, които хроникира: доброто и злото. Паралелно вървят. Тревопасните животни хроникират доброто, месоядните хроникират злото. И в хората е същото. Има хора, които хроникират само доброто. Има ред поколения, които хроникират злото. Ето имате една война, която хроникира злото.

Сега обяснявам философски въпроса: злото трябва да се прояви. От проявяването на злото за в бъдеще, от този материал на злото, ще се създадат условия за доброто.

Един човек, който не знае как да прави гърнета, за да бъдат гърнетата здрави, прави ги големи по десет–петнайсет килограма. Много материал се иждивява, много материал за печенето. Колкото хората стават по-умни, виждат, че здравината на материала не зависи от количеството. Най-после, хората дошли едно гърне да тежи едно кило. Много лесно може да се направи, по-лесно може да се опече, по-издръжливо става. Злото седи в това, че ние употребяваме много добро, за да направим зло. Знаеш колко време ще иждивим. Една котка, докато хване една мишка, знаете колко време ще седи. Часове седи. Мишката не е много глупава – муцуната на мишката е остра – излезе, погледне, скрие се. Часове седи котката като философ, само очите ѝ мърдат. Седи един–два часа и чака. Мишката излиза, влиза. Три часа да седиш и да чакаш да хванеш една мишка и да се наядеш! Ако си тревопасно животно, колко време ти трябва? В три часа ще се напасеш. Котката седи и чака пред дупката на мишката. Някой път седи пред дупката на някой щурец. Той като излезе, тя скочи. Той пак влезе. Цял ден седи. Може да хване, може да не хване.

Злото е един начин за прехрана в света. Злото произлязло от прехраната. Лошото хранене е зло. Доброто хранене е добро. Храненето е причина за злото сега. Например вие ядете месце. Искате да си поопечете. Всички хора мислят, че човек става по-здрав, като яде месо. Възможно е. Кои са по-здрави, по-силни? По-енергични са месоядците, но по-силни са тревопасните. Един тигър по-силен ли е от един слон? Не. Ако дойдем до работа, тигърът каква работа може да свърши? Каква работа ще извърши един слон? Каква работа ще извърши един вол, един вълк? В природата злото произтича от това: щом желаеш повече, отколкото ти трябва, тогава ти създаваш злото в себе си. То е много просто: щом желаеш повече, отколкото трябва, ти създаваш злото в себе си. Ще желаеш в даден случай това, което ти трябва, ни повече, ни по-малко.

Мярка за това е дишането. Природата е дала едно правило. Може да вземеш и да дадеш, но ти трябва да поемеш всичкия въздух. Всичко туй природата е дала, да използваш условията. Не увеличавай желанията си. Не казвай, че мене това не ми трябва. Ние сме за онези естествени желания, които природата е вложила като подтик. Всички естествени желания, които служат за развиването на ума, всички желания, които служат за развиването на сърцето, и всички желания, които служат за развиването на тялото – използвай ги. Не желай повече от това, ще създадеш зло в себе си. Злото произтича от неестествените желания. Щом дойде едно неестествено желание, ще дойде злото.

Запример ти умствено се пресилиш, дойде едно пресилване на мисълта, мисълта става индиферентна. Щом пресилиш чувствата си, пак стават индиферентни. Ако и физически се пресилиш в работа, пак ставаш индиферентен. Никога не пресилвайте себе си. Някой път учиш. Прочети един–два пъти и престани. Вземи някой друг предмет. После пак се върни към него. Някой път вие се тревожите. С тревога нищо не се постига. Някой път искате да бъдете добри. За да бъдеш добър, не желай повече, отколкото ти трябва. Аз, ако бях един певец и исках да зная дали ще стана певец, ще науча една песен много елементарна и ако нея мога да пея на свят, и другите ще пея. Ако елементарната песен не може да пея, и другите не може да пея.

Защото, когато говорим за музика, разбирам следното: музиката е начин за обмяна между хората, музиката е изкуство, което трябва да улеснява ума да набере мисловната енергия, да се обменят правилно. Това е музика според мене. Онова изкуство, което става, да се обменят енергиите на мислите, на чувствата и на тялото, това е хубавата музика. За това е създадена. Тя е създадена като Божествен процес в света. Същият закон е. Правата мисъл е наука. Що е наука? Науката трябва да бъде като проводник, да става правилна обмяна в мисловния свят. И в науката трябва да има музика. Никъде не може без музика. Религията не може без музика, нито музиката може без религия, нито музиката може без наука – те са неща, свързани едни с други. За мене всяко нещо, което представя истина, е музика. Истината е музика. Аз турям музиката под знаменателя на истината. Затова между музикантите няма да срещнете музикант да е престъпник. Слабости имат, но престъпници от тях няма. Имат слабости, но музикантите имат най-малко слабости. Съвременните музиканти обичат да пият. Те пият […], понеже се образува голяма топлина – за да престане огънят в тях.

Та казвам, турям музиката външната страна на истината. Музиката трябва да бъде проводник на истината. Ако самата музика не е проводник в мене, да дойде за моето здраве, ако самата музика не дойде за облагородяване на моите чувства, то не е музика. Тъй разбирам. При това онези, които са болни, не са много музикални. Онези, които много се енервират, не са много музикални. Други са пъргави, енергични, но като се енервират, не са музикални. Ако са страхливи, не са музикални, защото в музиката страх няма. Аз съм привеждал този пример. Един цигулар, отдалечил се зимно време, заобикалят го вълци. Казва си: „И тъй, и тъй ще ме ядат – да си извадя цигулката, да си посвиря, че като замина за оня свят, да не ми останат очите отворени.“ Започва да свири, въодушевява се. Върви и свири. Вълците, и те вървят. Чуват го приятелите му и го виждат да върви, да свири и от двете му страни вървят вълци. Дал им концерт на вълците.

Вълците имат музика. Те направили кръг, но не стесняват кръга, вървят с него. Той върви, и те казват: „Такъв музикант ние не ядем.“

Като дойдат мъчнотиите – те са вълците – ще извадиш цигулката и ще свириш и ще вървиш. Като тръгнат мъчнотиите отдясно и отляво с тебе, ти си музикант. Ако мъчнотиите вървят с тебе заедно, ти си музикант. Ако не вървят, никакъв музикант не си.

Казвам, мислите, чувствата и силите на човека са израз на живота. Аз вземам любовта като проява на [топлината], мъдростта като проява на светлината, да виждам отвън светлината. Вземам истината – то е силата в света, която туря всичко на работа. С музика много работи може да се направят. Тя носи сила в себе си.

Та казвам, когато човек започва да изгубва силата си, той не е музикален. Когато запазва силата, той е музикален. Болният човек не може да бъде музикален. Музикалният човек съдържа сила, съдържа светлина, съдържа топлина. Силата, светлината са на негово разположение. В този смисъл аз вземам музиката като истина. Човек, в който истината преодолява, той е музикален. Който е музикален, в него светлината е равномерна, топлината е равномерна във всичките си нюанси и животът е равномерен. Дето светлината, топлината и силата е равномерна, там животът върви отлично, и мъчнотиите могат да се премахнат.

Трябва да обичате истината. Като обичате истината, ще станете музикални. Като станете музикални, ще обичате светлината и топлината и светът ще се поправи. Само по този начин може да се поправи светът.

Живот, светлина и сила.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Шестнадесета лекция на младежкия клас
14 февруари 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_02_16 Търпение
Утринно слово

ТЪРПЕНИЕ

Добрата молитва
В начало бе Словото

Ще прочета 13 глава от Първото послание към Коринтяните.

Вие сте чели тази глава. Като писал тази глава апостол Павел имал предвид физическия живот, тя не е глава за другите светове, тя е за физическия живот. Започва най-първо с търпението, какъв трябва да бъде човек. Търпението е потребно за земята, при всичките най-големи неприятности. В другите светове няма какво да търпи човек. Като не се спогаждаш с някого, в другия свят няма да го виждаш какво ще бъдеш търпелив. Тук го виждаш, искаш да се махне, той не се маха, ти го виждаш все около тебе. В другия свят кого ще търпиш, няма го. Като четат, някои мислят, че в оня свят е потребно търпение. Няма нужда от търпение в оня свят. Ще прочета 13 глава, като глава за този свят. Ще го снемем долу. Говоря за любовта: „Ако говоря с човешки и ангелски езици...“, апостол Павел взел едно изречение. Казват: Говори като ангел. На земята като говориш като обикновен човек и като гениален човек, трябва знание, да знаеш, то е за земята, а пък ако любов нямаш, речта ти няма да бъде силна. (прочете 1, 2 и 3 стих). Ти ще дадеш тялото си на изгаряне, но то не е твое. Тялото ти е дадено на заем. Чужда дреха ти ще я продадеш. Казва: Дал си дрехата. То не е голяма добродетел да си дадеш дрехата. Щом си дадеш дрехата, съжаляваш, че си я дал. Слушал съм мнозина да казват, че били глупави едно време, правили добро на хората. Ти ще му дадеш своята дреха. Не, ти ще му изтъчеш нова дреха и ще му я дадеш, че и ти ще имаш дреха и той да има дреха, нищо повече. Казват: Съблякъл дрехата си, че я дал от любов. Не зная доколко е вярно това. Като го заплашат, съблича дрехата си все от любов. Някой път от страх съблича дрехата си, минава за праведен и казва: От любов. „Любовта дълго търпи“. Вземат парите разбойниците, ще търпиш. Насочил дулото на револвера насреща ти, ще търпиш, какво ще правиш. Та сега казва, че любовта дълго търпи. Много алегорично е казано. Любовта всякога дълго търпи, ами ние? Казва: „Любовта дълго търпи“. Хубаво, значи вземете поука от любовта. Както любовта дълго търпи, така и ти ще търпиш. Любовта дълго търпи, благосклонна е. Когато обичаш един човек, ти не му виждаш погрешките. „Любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не

безобраствува, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло.“ Всичко туй е за земята. (прочете 6, 7, 8, 9 и 10 стих). Значи ние сме в един живот, отчасти не сме в съвършения живот. „Като бях младенец, като младенец говорех“, туй е на физическото поле. „Като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах, но откак станах мъж“ – като станах духовен започнах да мисля. То е духовният свят. „Напуснах, което е младенческо.“ Значи напуснах физическите работи. (прочете глава 13 до края)

Изпяхме Духът Божий.

Разправяше ми един българин, баща. Казва: Решил бях да възпитам децата си по новия начин. Бях чел Евангелието и мислех с любов да възпитам децата си. Казва: Мислех си, че всичко ще върви по мед и масло. Понякога разправям на детето си, разправям му, то не взема от дума и току му кресна. То ме разбере, но мене ми стане мъчно, че съм креснал и по стария начин съм постъпил. Детето ме разбира, но мене ми стане мъчно, то ще свърши работата. Седна аз и започна да се съдя: нали щеше по новия начин да възпитаваш, защо кряскаш, защо не му говориш по закона на любовта? Разбрах, че като кряскам на децата си, само себе си възпитавам, че причината не е в децата, а в мене, аз не мога да търпя. Казвам си: Слушай, тия деца ти ги създаде такива, защо кряскаш. Ти си грънчар, като кряскаш на гърнетата, те ли са виновни, ти каквато форма си им дал, такива са, за какво се сърдиш, за какво кряскаш? Разбрах, че е много мъчно да се възпитава човек.

По някой път ние възпитаваме сами себе. Аз съм дошъл до едно положение: Каквото Господ е вложил в тебе ти го прояви, не ти трябва нищо друго. Слушам две сестри да разправят. Едната казва: Той, Учителят, е много мек, много добър. Другата започва да се учудва, казва: Той не е бил толкоз мек. В какво седи добротата? Във физическия свят ти не можеш да бъдеш мек, понеже имаш четири качества, направен си от твърда материя, от жидка, от въздухообразна и от огнена материя. С твърдата част, ако засегнеш един човек, ще го охлузиш, с водната материя, ако го засегнеш и той е от захар, ще го разтопиш, той ще бъде недоволен. Ако е от въздух, духаш много, ако човек сее брашно, ще дигнеш брашното. Ако е от огън, дето влезе, ще запалиш някоя къща, ще направиш някоя пакост. Не че искаш, но това е в натурата ти. С огнената част като докоснеш някого, ще го опариш. С водната ще го намокриш, с твърдата ще го нараниш. Някой човек се много докачил. Казвам: Човекът се обърнал и ме засегнал със своя въглерод; поомокрил ме със своя водород; поизгорил ме тук там, кислородът се показал. Както човек постъпва в света, той създава вече своя бъдещ живот. Свободата на човека седи в неговите постъпки. Следователно, човек върви по два пътя. Човек от Бога излязъл свободен, но

върви по един път, с който се ограничава сам и върви по един път, по който сам се освобождава. Вземете някои хора са много скържави . Да допуснем, че някои хора са много щедри за себе си. Има една щедрост, която хората проявяват към себе си, те имат средства и ядат, пият, автомобили имат, каквото поискат, дават си, няма нищо, което да не е задоволено. Тия желания не са в съгласие със законите на природата. Следователно, за в бъдеще Господ ще остави всичките тия желания. Може да имаш слава, дрехи, шапки, обуща, видиш някой човек, не му влизаш в положението, казваш: Нека носи своето бреме, мене сега Господ ми е дал туй. Той да си носи бремето, да се учи, аз няма какво да се уча. Всичките тия желания за в бъдеще ще останат в друг един живот. Тогава ще се изменят условията. Желанията Бог във вас ги оставя, пък ви взема условията. Вие искате да бъдете добре облечен, а скъсани дрехи имате, недоволен сте. По-напред в царска мантия си ходил, на всичките хора си обръщал внимание, почитали са те, уважавали са те, сега ти се мъчиш. В миналото си пил винце, ракийца, сега пари нямаш, никой нищо не ти дава, оттук те изхукат, оттам те изхукат. Желания имаш, пък никой нищо не ти дава. По-напред дето идеш те приемат, сега идеш в някой хотел, изпъдят те. Хотелите са странноприемници. Казват: Имаш ли пари? – Нямам. Изпъдят те. Отидеш на друг и оттам те изпъдят, казват: Ние не искаме човек без пари. Някой беден човек седи и съжалява, че няма, понеже като види някой по-беден човек, казва: Да ми даде Господ къща ще му направя, дрехи да му купя, да пратя децата му в училище, казва: Братко! Той на този дава, на онзи дава. Заради доброто му желание, Бог ще му даде най-хубавите условия. В този живот нищо не е могъл да направи, всичко прави, но мислено: църкви прави, училища прави, на всички дрехи купува, но нищо не е направил. За бъдеще Бог ще му даде условия за доброто му желание. Ето един човек, който върви напред. Аз искам за бъдеще да ви върви напред. Ако държите първото, ще се ограничите, ще имате желание, пък условия няма да имате. Неумолим е този закон. Каквото и да казваме в това отношение, ние някой път се възмущаваме. Като те види, че грешиш, Господ ще се поусмихне, вижда че има обратна реакция. Туй, на което ти се радваш, туй, за което ти Му благодариш, един ден може да дойде обратното положение, пък да роптаеш. Когато казваме, че Бог е дълготърпелив разбираме, всичките погрешки, които хората правят в света. Той е дълготърпелив спрямо тях. Често казват: Как Господ го търпи? Какво трябва да го направи?

Разправяше ми един своята опитност. Казва: Бях много сприхав, честолюбив до немай къде. Направиха ми едно модерно палто, но не го направили, както аз исках, и изведнъж като кипнах, турих палтото в собата вътре и го изгорих. Сега питам себе си: Ти като изгори палтото, поправи ли го? Нахуках дрехарина. Човекът казва: Дай ще го поправя както искаш

ти. Ако не може да се поправи, ще взема палтото, ще взема друг плат и ще го направя. Защо ще гориш дрехата? Аз искам да му дам морал, че дрехата трябва да бъде хубаво направена, като на някой цар. Всяка една дреха може да се поправи. Всичко в света, което ни се случва е за добро, и добро и зло е все за добро. Най-неразбраната работа е това.

Някой път някои казвате: Дяволите Господ да ги гори. Има една индуска философия: Дяволът като съгрешил, понеже бил много горделив, турил го Господ, че го горил хиляда години. Извадил го Господ и той казва: Не те признавам. Аз съм такъв, какъвто и ти. Още хиляда години го горил и пак същото казвал. Огънят не го хваща. Не се плаши от огъня. Тогава Господ обърнал друго: държал го хиляда години гладен и започнал дяволът да се клати, поомекнал. Като го държал още хиляда години гладен, казва: Признавам, ти си ми баща, няма какво да се прави. Дяволът като го турят на глад, той човек става. Мислят сега, че дяволът во веки веков ще мъчи хората. Какво значи во веки веков? Два пъти ще го умножиш – сто по сто прави десет хиляди. Значи десет хиляди години като го държат гладен, дяволът ще омекне, ще дойде като блудния син, ще се разкае и Господ ще му прости. Понеже големите братя са причина за нашето съгрешаване, големите братя ни изкараха от този път, видяхме те какво правят. Господ наказва тях и казва: По пътя на братята си няма да ходите. Онези са братовчеди.

Единственото нещо, което е хубаво е спокойствието. Защо човек да не бъде спокоен? Знаете какво нещо е спокойствието. Вие мислите, че един човек, който плаче, че той има страдание. Аз съм проучвал хората. Те нямат много страдания, техните страдания не са толкова големи. Не че нямат страдания, имат, но страданията им не са големи.

Разправяше ми пак един българин, от доста благородно семейство. Казва: Като бях малък, бях направил една доста голяма пакост, пък баща ми беше много строг. Всякога не бие, веднъж бие, но като бие, много бие. Бях направил една погрешка, че трябваше да ме бие. Измислих, че съм болен. Разболях се, че ме хвана треска. Майка ми ме зави под юргана. Иде баща ми и пита: Тук ли е Атанас. Болен е, казва майка ми. Баща ми откри юргана, че ме гледа, гледа, поусмихна се малко и нищо не ми каза. Като се поусмихна тури юргана отгоре ми. Аз казвам: Направиш една погрешка, усмихни се малко, тури юргана и поправи погрешката. Да допуснем, че един майстор техник турил колелото наопаки. Срамота е да каже, че не може да поправи тази погрешка. Ако е майстор да го тури наопаки, какво му костува да вземе да отвърти винтовете, да извади колелото и да ги завърти наново. Всеки, който направи една погрешка, той е майстор. Да

обърне колелото и да го постави направо, че да свърши работата. Направиш една малка погрешка поправи я. Всичките погрешки са малки.

Та казвам: Когато дойде да се проповядва, лесно се проповядва. Ако бих казал, че човек трябва да дава повече отколкото той дава, колко повече трябва да дава. Вие ако искате да станете търпеливи, трябва да станете бакали. Ако искате да бъдете търпеливи, станете чиновник, дето се продават марки или някои книжа, или станете един стражар, пътя да показвате на хората. Или, ако искате да станете търпелив, станете раздавач на писма. Някой път като раздавач носиш едно писмо, с което съобщават, че убили баща му. Такъв е законът: ако му занесеш два–три пъти подобни писма, казва: Иде онзи, той пак носи някаква беда. Ти, раздавачът започваш да ставаш виновен за писмата, които носиш. Ако носиш писма, в които съобщават, че някаква голяма сума му изпращат, веднага се развеселяват хората. Щом не носиш хубави писма, не си виновен ти, ти не си написал тези писма, трябва да ги носиш. Често в света вие сте такива раздавачи на писма. Считат ви виновни, че носите такива писма. Какво ще правиш с такива писма? Ето аз как разрешавам въпроса. Като станеш раздавач, носиш едно писмо, че умрял баща му. Ти като разбереш, ще идеш да възкресиш баща му, ще оживиш баща му и тогава ще занесеш друго писмо, че баща му оживял. Някой път носиш писмо, че парите са изгубени. Ти ще идеш, ще намериш парите, ще ги наместиш, и в писмото ще пишеш, че парите са спечелени. Няма да носиш писмо за умрелите. Дойде писмо, в което пише, че някой умрял, ще кажеш: Не раздавам такова писмо. Аз ако съм, така ще постъпя, то е заради мене. Трябва да има раздавач специален, който да носи писма за умрелите. Или като дойде едно писмо за гладуване, ще кажеш: Не раздавам такова писмо. Ще нося писма, които носят само най-хубавото. Вие в себе си туй не може ли да го направите? Занесете на себе си най-хубавите писма. Щом има лоши писма, оставете ги вън. Идеш от вън, от града, ще носиш писма вкъщи да ги четеш. Жена имаш, деца имаш, всичките писма навън дръж, не ги внасяй вкъщи. Че някой те обидил, защо ще носиш тази обида вкъщи какво са ти казали. Аз съм забелязал тук и навън от Изгрева, току ми разправят как го обидили, какво му казали. Сега ви казвам: Онези, които разказвате, даже и на себе си не казвайте. Казва: Да мълчиш. Вие ще се намерите в положението на онези две съседки, които били от двете страни на една река, едната от едната страна, другата от другата. Едната била търпелива, другата сприхава. Започват да се карат за своите кокошки, за яйцата. Едната казва най-лошите думи, другата все си мълчи. Не, че тя е толкова търпелива, но тя търси начин да я ухапе на място. Онази ѝ казва: Кажи мари нещо, ще се пукна. Тя говори, онази мълчи.

Помнете едно нещо. Физическият свят не може да се реформира, както хората искат. То е невъзможно. Ние не можем да реформираме света. Аз може да реформирам себе си, както искам. Няма нещо невъзможно. Сиромах съм. Ще тръгна със сиромашията си, ще намеря други сиромаси, ще тръгна с тях и ще започна да се шегувам. Като погледна дрехите им, ще кажа. Тези са модерни дрехи, вентилации има. Досега нечист въздух имахме, сега чист въздух влиза; отвсякъде вятър влиза. По-напред в тъмнина живееше тялото, сега през дупките е просветнало. По-напред главата в тъмнина беше, сега нямаме шапки, светлината дошла, че какво лошо има. Ами, че едно време, ако човек не носеше шапка, смяташе се срамно. Сега вече културни хора, дипломати тръгнали без шапки, боси, само една подложка под краката им, без палто, само по риза, турена под сакото. Ние не трябва да държим. Измени се този възглед. Казвам: Какъв трябва да бъде възгледът на духовните хора? Ние казваме: Оня свят. Че оня свят, то е разбраният свят, в който хората живеят. Например, вкъщи, аз не мога да имам затвор за децата си. Държавата може да има затвор, тя може да разполага, то е оня свят, дето казват, че отишъл богатият и Лазар. Тук то не се отнася до моя свят. Във вашия свят за децата си затвор няма да имате. Във вас болница няма да има и лекар няма да има. Но във външния свят лекар може да намериш. Във вашия дом свещеник няма да имате. В кой дом има свещеник или учител? Учителите са отвън, децата от нищо не се нуждаят. То е онзи закон, дето в Писанието се казва, че всички ще познаят Господа. Ще Го познаят тъй, както децата познават баща си и майка си.

Та казвам: В себе си ние може да имаме един свят без затвори, без погрешки, без престъпления. Като погледнеш да видиш, че никъде не си направил една погрешка. Срещнеш един човек, който е красив, радвай му се. Срещнеш един грозен човек, пак му се радвай, и на него се радвай. Защото красотата и грозотата са два полюса. Ако няма грозота, не може да има и красота. Грозотата е сянка на красотата. При грозотата красотата изпъква. То е философия сега. Злото е сянка на доброто. Доброто без злото не може да се прояви. Ти не можеш да разбереш това добро, ако нямаш сенките. Туй е в умствения свят. А пък отвън злото, което правят хората, то е само на физическия свят. Да се прави добро е една необходимост. Добро има само на физическия свят. Казвам: Един човек е добър, когато ти даде хляб. Един човек е добър, когато ти даде вода. Един човек е добър, когато ти даде дрехи, обуща, книги, пари ти даде – изключително материални работи.

Та казвам: По какво ще се отличават новите хора? Ще кажеш: Господ това ми каза, онова ми каза. Вие изследвате живота на проповедниците. Господ много работи казал на проповедниците, но тия проповедници каквото Господ им каза много малко са приложили. Първата заповед, която

Господ им даде, да не ядат от дървото на познание на доброто и злото, те не послушаха. Адам получи първата заповед и той даде първата заповед на Ева, но тя не послуша.

Сега в 13-та глава четем: Постъпвате тъй, както вие знаете. Каква е мярката? Мярката е следната: Един човек, който те е лъгал 99 пъти, имаш право на стотния път да му се скараш. 99 пъти като те лъже, ще му вярваш, като те излъже сто пъти, ще го изтласкаш из къщи и нищо няма да му дадеш. На 99-ия път, като че не те е лъгал, на стотния път ще го изхвърлиш. Някои от вас изхвърляте още на първия път; като ви излъжат – вън от къщи. Някой на десетия път, на 20-ия, 30-ия, а правилото е на 99-ия път, но на стотния път ще го хванеш и ще го изхвърлиш навън.

Та сега въпросът седи в търпението. Като те излъже някой не на първия път, не на втория, но 99 пъти ще търпиш, като те излъже 100 пъти, тогава само можеш да го изхвърлиш навън. Тогава е на място. Казвам: Ако има един от вас, когото 99 пъти да са лъгали, че е вярвал, искам да го видя, да се разговоря с него. Досега съм срещал хора, които са ги лъгали един път, 2,3,4,5,10,20,30,40,50 пъти съм срещал. От 50 пъти нагоре по-малко съм срещал. Тогава оправдавам постъпката на Христа. Евреите го лъгаха, лъгаха го и на стотния път направи бич от върви, изпъди ги навън, масите прекатури. Каза: Кой ви дал правото този дом да го правите разбойнически? Но 99 пъти те го лъгаха. Помнете търпението е до 99 пъти. Дойде ли сто, камшикът вече иде. Камшикът ще дойде не на 2,3,10, но по Бога ще дойде след 99 пъти. Тогава вече камшикът е на място. По еврейски ще бъде. Сега то е закон. Колко има още да се учим. Търпението е във всяко едно отношение. Колко хиляди години Бог ни търпи и изпраща слънцето да ни грее, изпраща ни блага и добрини и на най-лошите хора. Все ще намери нещо да даде и на най-лошите хора. Даже повече храни лошите. Вие не разбирате. Аз по някой път не искам Господ да ме храни много. Знаете ли какъв е законът? Господ е добър, но ако аз не съм добър! Някоя овца много добре я хранят, угоят я, дойде господарят, пипне я намери че е охранена. Ако аз съм от тези неохранените, повече ще живея, щом съм от охранените по-къс живот ще живея. Аз съм богат човек, ще ме оберат. Кого обират, богатия или бедния? Богатите са изложени много повече на страдания и страх да си изгубят живота. При сегашните условия богатството носи много страдания. И сиромашията носи страдания. Да говориш истината, това може да ти донесе страдание. Направиш една погрешка, чиновник си, казваш: Ще говоря истината, както е станало ще кажа. Може да пострадаш. Разправяше ми един български майор: Бях решил да говоря истината. Бяха ме поставили в полка домакин на конете и магаретата, да се грижа за тях. Едно магаре както било завързано се увило и се удушило. Питат ме как се е удушило магарето. Аз разправих как се

удушило, полковникът ме арестува за три дена. Аз се обърнах и му казах: Господин полковник, аз досега веднъж реших да говоря истината и три дена ме арестувахте, бъдете уверен, за бъдеще никога няма да се опитвам да кажа истината как е умряло магарето. Погрешката къде е? Никога не ставайте домакин, като не знаете как трябва да се отглеждат магаретата. Ако магаретата са в едно естествено състояние, не са вързани с въже, ами сами ходят, няма опасност. Но щом са свързани с въже има опасност да стане някаква погрешка. Ето къде е причината. Ето къде е погрешката. Ние туряме юлар на животните. Правилата, които туряме на себе си, толкоз правила, връзки навсякъде. Ако си някой чиновник, банкер, касиер, дойде някой твой приятел и ти се примоли да му дадеш една сума от десетина хиляди лева. Обещае, че след два–три дни ще ги даде. Ти изведнъж си щедър, дадеш парите, но след два–три дена не ти ги връща. Случи се, че дойдат и ти направят ревизия. Или трябва да лъжеш, или трябва да кажеш как се е удушило магарето. Щом кажеш, веднага уволнение, глобяване и затвор може да има. Говоря за света всичко. Аз ще оставя света. Вземам тия положения от света, понеже в света всичко както върви, е много хубаво наредено. По-хубав свят не може да стане от този. Но мога да създам в себе си един идеален свят. Аз съм ясновидец, виждам, че иде един да ме ругае, аз ще взема, ще ида на друго място, не му давам възможност да ме срещне. Зная му слабостта, иска да ме ругае, че 25 лева не съм занесъл навреме. Аз му изпращам 50 лева. Пратя му ги с едно писъмце, като го види, вече няма да ме ругае. За 25 лева ще ме наругаят на общо основание. Какво ще му давам възможност. Ако нямам пари, ще ида в гората някъде. Няма да му дам възможност да ме ругае. Че ми дал 25 лева според моите разбирания, тия пари не са негови. Аз съм виновен, че не съм предвидил, виновен съм, че съм взел 25 лева, мен не ми трябваха 25 лева. В дадения случай ми трябваха 25 лева само за хляб. Понеже исках да се осигуря, взел съм повече, взел съм 25 лева. Колко ми трябват за днешния ден? За утрешният ден Господ ще се погрижи. Това е закон заради мене, не е закон заради другите. Заради мене е този закон. Пет лева ми трябват само. За другите хора какво трябва, това е тяхна работа. За мене в бюджета чета, че пет лева ми се изпращат за хляб. Тези 5 лева ще ги имам. Но ако аз си позволя един лев повече да взема, то остава за моя сметка. Тогава идат всичките погрешки.

Сега да ви приведа друг пример. С какви обуща се обуват птиците? Не ходят ли боси? Но хвъркат. Значи, ако птиците можеха да разрешат въпроса за обувките, защо ние да не можем да го разрешим? Има един начин на разрешение. Има и други противоречия в природата. Една пеперуда, която е хубаво облечена, носи царска дреха, която струва милиони, нито една царска дъщеря не е носила такава дреха, хубава като пеперудата. Дъждът е потребен за растенията, но този дъжд не е потребен

за тази хубаво облечена пеперуда. Ако тя си позволи да лети, когато има дъжд, цялата дреха, която струва милиони, ще ѝ отиде. Но тя не пита, тя е метеоролог, знае кога ще се развали времето, като някой геометър, намира някой лист, ако не може да намери някоя дупка да се скрие, ще намери някой лист, под който ще се скрие така, че накъдето да го върти вятърът, да не я намокри. Защо аз като пеперудата да не мога, като иде някоя голяма беля, защо да не се подслоня под някой лист, че откъдето и да иде дъждът, да не капне нито една капка на дрехата ми. Ако една пеперуда може да си спаси дрехата, защо аз да не мога да спася моята?

Сега аз мислех да прочетем тук лекцията „Закони на Доброто“ от книгата със същото заглавие, но вие ще си я прочетете вкъщи.

Няма нищо, което да е невъзможно за човека. Аз зная, че когато човек има прави отношения към Бога, Бог го благославя. Всеки ден той няма да бъде в лишение. Туй се отнася до човека, отнася се до обществото. Много добре хората знаят тия връзки. Ако един народ страда, хората нямат еднакво отношение към Бога. Бог изисква всички да имаме еднакви отношения към него, думата му на две да не правим. Каквото кажем, трябва да изпълним.

От вчера имам един пример. Седя с дрехата си отвън. Забелязах, че има леке, мислех да намеря нещо да изчистя дрехата. Някой път сапунът не чисти, има други прахове. Идва една сестра и казва, че хумата чистела. Една млада сестра гледам ѝ дрехата, и нейната дреха оцапана. Казвам: Ти трябва да си изчистиш дрехата, да идеш да купиш хума да изчистиш дрехата, пък и за мене да купиш. Тя казва: Днес не искам да ида, в понеделник ще ида. Аз мълча. После ѝ рекох: Хумата, която ще купиш в понеделник, тя не чисти; хумата, която купиш днес, тя чисти лекетата. Казвам: Ако днес не купиш хумата, не чисти. Казва: Не искам. Казвам: Искам да ми направиш една малка услуга, като купиш за себе си и за мене ще купиш. Ти отлагаш за понеделник, но и аз ще отложа моята работа. Като казах, че ще отложа работата, изведнъж тръгна. Другата сестра казва: Сестрата разбра закона. Иде сестрата, носи хумата, дали ѝ правилото как се чисти с хумата. Каже ли ти Господ да купиш хума, да изчистиш дрехата, не отлагай за понеделник. Всяка една работа навреме свърши. Никога не отлагай. Една малка мисъл, която ти дойде на деня, не я отлагай. Отложиш ли ти вече нямаш условия. В момента, в който ще изпълниш тази мисъл, в дадения момент, за дадения случай трябва да изпълниш. Отложиш ли за другия ден, въпросът е друг. Сега ще кажете: За бъдеще може да бъде добре. В деня онова, което ми се дава, малкото, трябва да го направя. В туй е свободата. Не от страх доброволно трябва да го направи, за себе си. Аз казвам на сестрата: Аз ако съм на твоето място и аз ще ида. Тя още като упорствуваше, казвам: Не искам да бъда такъв. Щом трябва хума, ще ида

веднага. Щом направя една погрешка, да не отлагам след 4–5 дена или няколко месеца, но в същия момент, като направиш погрешка, изправи грешката, не отлагай. Направиш някаква погрешка, прическата ти е разчорлена, или яката ти е вдигната, този закон навсякъде работи; искаш да идеш някъде, поправи яката, иди пред огледалото, поправи погрешката. Не мисли, че нищо не знаем, и че е малка погрешка, че яката е изкривена. Поправи погрешката. Имаш едно малко леке, казваш: Друг път ще го изчистя. Сега вземи, че го изчисти. Каквото си видял, не го оставяй. Малко косата разрошена, вземи гребен вчеши косата си. Тази малката работа, ако сега не поправиш, за бъдеще ще причини голяма дисхармония. Вземи гребена, вчеши се, измий лицето си със сапун да е чисто. Казвам: Духовните хора ходят разгащени, чорапите паднали, лекета по дрехите, за Бога мислят. Не, не може по старому. Новите хора в света трябва да са спретнати, косите вчесани. Може да имате сто ями по дрехите, но всички да са чисти, да няма никакво леке отгоре. То е закон заради вас. Не можете да го наложите на света, вие може да го приложите, има си приложение. Казвам: Ако вие го приложите, ще имате много по-добри резултати от други философии.

Една сестра иде при мене, правила едно резюме да ми го чете. На една от моите беседи правила резюме, не го харесвам. Казвам: Това резюме, сестра, не ми харесва, както го правиш. Каза: Учителю, десет пъти още ще опитам. Втори път ми чете пак, не ми харесва. Давам ѝ от Толстой да прочете няколко разказа, казвам: Направи го тъй, както Толстой пише. Тя като прочела, носи ми книгата и казва: Той е гениален човек, майсторлък има там. Като пише човекът тъй хубаво, че никого не засяга, изнася факти. Излага обективно, като четеш, виждаш, че не може другояче. Не дава никакви коментарии. Рекох: Сестра, не върви. Туй резюме ще го оставиш, намери друга лекция и направи едно резюме. Носи го. Казвам: Това горе-долу. Когато правите едно резуме, направете го като свят. Когато казвате един стих, кажете го както трябва. Не го изопачавайте. Когато казвате една Божествена истина нищо не отнемайте и нищо не притуряйте. Може да притурите, но Божествената истина не търпи. Кажи истината тъй, както си я разбрал. Нито я смалявай, нито я увеличавай. Да се благодарим, че за в бъдеще имаме условия да проявим по-добре любовта. Ние ще дойдем до положение да разберем любовта. Когато я разберем, да не се страхуваме. „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго, истинаго Бога и Христа, Когото Ти си пратил.“ Ти не можеш да познаеш един човек, докато не го обичаш. След като го обичаш, ти ще го познаеш.

Идва една друга сестра и на нея ѝ дадох едно правило и на вас ще го дам. Две правила ѝ дадох: Слушай, сестра, че ти ме обичаш, това е твоя работа. Аз не се меся в твоята работа. Че ти възприемаш моята любов, то е пак

твоя работа. Ти като ме обичаш, ти печелиш, понеже ти се облагородяваш. Ти като ме обичаш, ставаш проводник на Божественото благо, Божественото като мине през тебе, ти се ползуваш. Ако аз съм обект на твоята любов, аз съм последният човек, който ще се ползувам от твоята любов. Онова, което приемам от твоята любов, ти не искай да знаеш как аз оценявам твоята любов. То е моя работа. Понеже аз, както оценявам, така ще се ползувам. Ако оценявам добре, добре ще се ползувам; ако оценявам зле, аз ще губя. Казвам: Аз не се интересувам, как ти приемаш моята любов. Ако я оценяваш, ти се ползуваш от нея, ако не я оценяваш, ти губиш. Ако ме обичаш, ти се ползуваш, ако не ме обичаш, ти губиш. Ако аз оценявам любовта ти, аз печеля. Може да ме питаш: Ти обичаш ли ме? То е много общо казано. Като идете в къщи и свещите са запалени, питате ли: Горят ли свещите? Ти сам ги виждаш, запалени ли са свещите. Има неща, за които не трябва огън да гори. Ти имаш огън, ти го виждаш този огън. Туй, което не виждаш, питай за него. Това, което виждаш, кажи: Радвам се, че огънят гори, радвам се, че свещите светят много добре. Казва: Свириш ли добре? Аз не искам коментарии. Ухото, което Бог ми е дал, като слуша, казва: Много хубаво свири, много ми харесва свиренето. Аз зная като свири, че огънят гори добре. Няма да я питам, добре ли свирите. То е нейна работа, не моя.

Онова, което Бог ви е дал, оценявайте го. Той ни е дал добър, отличен ум. Дал ни е такъв ума, дето не сме го оценили. Казвате: Да ми даде Господ друг ум. Ума ни Господ не го иска, но Той иска нашите сърца. Казва: Дай сърцето си. Господ иска да ни даде други сърца. Кое ще приемем? Писанието казва: „Сине мой, дай си сърцето.“ Господ иска това сърце, от което сме недоволни. Ние не го искаме и него. Господ иска да Му го дадем. Ние искаме Господ да ни даде други сърца. Казва се в Писанието: „Ще им отнема каменните сърца и ще им дам плътски сърца и ще напиша закона си на тях и ще ме познаят от голям до малък.“ Ако имаш каменно сърце, как ще разбереш света? Ще разбереш, че всички хора са направени като тебе. Каквото и да правят ти ще знаеш едно. Щом Бог ти даде едно сърце от плът, ще познаеш, че всички хора имат плътски сърца. Казвам: Такъв е законът: Щом аз обичам хората, ще мисля, че всички хора са добри; щом не ги обичам, мисля, че не са добри. Ако обичаш, всичко е добро в света, ако не обичаш всичко е зло в света.

Та казвам: Приложете любовта в себе си. Светът днес е оправен. При обществото, ако чакате, хиляди години ще минат, докато обществото се оправи, докато стане това, което търсите. Хиляди години ще вземе, хиляда, две, три хиляди години, докато то дойде. Три хиляди години като те турят като дявола на изпитание, ще кажеш: Господи, без Тебе не мога. Без любовта ти не мога. Трябва три хиляди години да те горят на огън, три

хиляди години да гладуваш, 6 хиляди години да минат, за да кажеш: Господи, без любовта нищо в света не може. Шест хиляди години са минали, даже две хиляди години са надминали повече. Осем хиляди години как Адам излезе из рая. Вие сте закъснели с 2000 години. Който не е приложил закона да го приложи вече. Аз ви извинявам. Някои сте спали дълго време, не сте чули обявленията. Сега, който е чул това обявление, да приложи закона. Приложете го вътре в себе си, за да ви тръгне всичко напред. „Бъдете съвършени, както е съвършен Вашият Отец небесен.“

Законът е: Обичайте хората, както Бог ги обича. Праща слънцето на земята, направил земята, предвидил всичките блага. И когато на Господа Му говорят нещо, че някой е сбъркал, Той казва: Ще се поправи, ще се поправи. Когато ни укоряват пред Господа, Той казва: Ще се поправят. Кой каквото и да каже, Той казва: Ще се поправят. Кой каквото и да каже, казва: Ще се поправят, ще се поправят. Всякога, когато укоряват някого пред Господа, Той само се поусмихне малко.

В един от разказите си Толстой разправя, че един ангел като направил една погрешка, изпратили го на земята. Докато живял този ангел три пъти се усмихнал. Като разбрал първата си погрешка, той се усмихнал, понеже познал погрешката си. Видял, че Господ му е простил. Втори път и трети път се усмихнал, когато Господ съвършено му е простил. Когато Господ се усмихва, Той прощава. Всемилостив е Господ. Милостив е и прощава всичките погрешки. Този ангел дошъл на земята да поправи погрешката си, шил най-хубавите обуща, Толстой както го разправя. Като дошъл един руски помещик да му направят най-хубавите обуща, този ангел му скроил чехли за погребение, не направил обущата. Обущарят мислил, че е голямо нещастие. Но след половин час казват, че не трябват хубави обуща, а само обуща за погребение. Обущарят го попитал: Братко, аз те видях три пъти да се усмихнеш, защо, на какво се дължи това? Ангелът тогава му разправя своята погрешка и защо е дошъл на земята и защо само три пъти се усмихнал.

Когато Бог ти прощава погрешките, Той се усмихва. Щом не се усмихва, погрешката е останала. Ще дойде някой твой приятел и ти се усмихне, Господ е простил. Всеки брат, който ви се усмихва, Господ ви е простил вашите погрешки. Вие искате да знаете, защо ви се усмихнал. Във всяка усмивка, който и да ви се усмихне, Господ ви е простил една погрешка.

Ще станем добри, аз виждам това.

Отче наш.

13. Утринно слово
16.II.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_02_16 Да не оскудее твоята вяра
Неделна беседа

ДА НЕ ОСКУДЕЕ ТВОЯТА ВЯРА

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета само няколко стиха от двайсет и втората глава на Лука от 24 ст., (Прочете Учителя от 24 до 30-тия).

(24) Стана още и препирня помежду им кого от тях ще имат за по-голям. (25) А той им рече: Царете на народите господаруват над тях, и тези които ги владеят наричат се благодетели. (26) А вие не така; но най-големия изпомежду ви да бъде както най-малкия, и който началствува, както оногоз който слугува. (27) Защото кой е по-голям, който седи на трапезата ли, или който слугува? не този ли който седи? Но аз помежду вас съм като един който слугува. (28) А вие сте онези които устояхте с мене наедно в моите напасти. (29) За това аз вам завещавам царството както Отец ми завеща на мене, (30) за да ядете и да пиете на трапезата ми в царството мое, и да седнете на престоли да съдите дванадесетте племена Израилеви.

Дотук върви добре работата.

Прочете 31 стих.

(31) И рече Господ: Симоне, Симоне, ето, Сатана ви изиска за да ви отсее като жито;

Само Христос знаеше туй сеене.

Прочете още 32, 33 и 34 стих.

(32) но аз се молих за тебе да не оскудее твоята вяра; и ти когато се обърнеш утвърди братята си. (33) И Петър му рече: Господи, готов съм с тебе наедно и в тъмница и на смърт да ида. (34) А той му рече: Казвам ти, Петре: Петелът днес няма да пее преди да се отречеш ти триж че ме не познаваш.

Духът Божи.

Има една наука трудна в света: То е да накараш големия малък да стане, или началствуващият да слугува. Трудна работа е то. Може би си има свои причини, понеже човек има едно Божествено произхождение; като един царски син, знае, че баща му е цар, той да слугува; казва: Как тъй баща ми е цар, как аз царски син да слугувам? От Бога съм излязъл, Който направил света, пък аз да слугувам. Не може да го понеса. Този син, който така мисли, той не разбира баща си. Значи Баща му създал света – работи, пък синът не иска да работи върху това, което Бащата е създал. Какво има, ако един художник, разглежда неговата картина, ще разгледа картината, как нарисувал главата. Всяка част в дадения случай е интересна, понеже показва гениалността на художника. Как рисува пръстите. Ако нарисувал добре главата, пък нарисувал карикатурно пръстите, той е сбъркал много. Ако гениално нарисувал пръстите, карикатурно нарисувал главата, този художник не е на себе си, липсва му нещо. Сега аз не го обвинявам, защото според съвременните научни наблюдения, всичките художници не са еднакво развити. Има художници, у които способността за цвят е силно развита, следователно, техните картини са издържани в цвят. Но има художници, у които формата е слабо развита. Те може да рисуват планини, пейзажи, но като дойде до човешки образ, няма ги там. Рече да нарисува един нос – не може. Тогава се поставя в положението на онзи американски милионер, на когото осакатили носа и той си направил един изкуствен нос. Отишъл в Италия, избрал един от най-видните художници да го рисува. И след като го рисувал доста време, художникът не могъл да нарисува носа му. Отиде единия ден, бутне носа малко, на другия ден по другояче поставя, и художникът не могъл да го изрисува. Казва: Господине, ти си първият човек, чийто нос не мога да нарисувам. Казва: Там е работата. Как ще нарисуваш една лъжа? То няма никаква същина в себе си. Няма с какво да се занимава. Истината съдържа най-красивия свят. Лъжата седи в безсмислието на нещата. Туй, което няма никаква реалност, и карикатура не е, по-долу от карикатура.

Сега считайте, че ви говоря по отделно. На всеки едного по отделно говоря, не колективно. Защото ако ви говоря колективно, ще мязате на едно стадо. Отделно искам да ви говоря, като хора, които разумяват, разбират. Не мислете, че когато се говори, че е насочено против вас. Според мене човек не трябва да лъже. Защо? Защото ти, докато не научиш истината, не може да научиш да лъжеш. Ти като се научиш на истината, тогава ще знаеш майсторски да лъжеш. Като не знаеш истината, никаква лъжа не може да кажеш. Следователно, всеки ще те хване в лъжата. Тава са разсъждения. Че как ще лъже сега? В тъмнината каква картина ще нарисуваш? Казва: Как да не мога да лъжа? – Че не можеш. В тъмнината какво художествено изложение може да направиш? Щом имаш светлина, светлината – това е

истината. В светлината можеш да рисуваш. Отнемат ли я, ще нарисуваш неща, които не са верни по отношение на цялото. Най-първо вие се чудите за противоречията, които съществуват в живота. Че целия органически живот е пълен се с противоречия. Че каква нужда имаме ние от комарите? Каква нужда имаме от жабите? Каква нужда имаме от змиите? Каква нужда имаме от плъховете, от мишките? Каква нужда имаме от тия червейчетата, които ходят по дърветата на всякъде? Каква нужда имаме от микробите, които образуват всичките болести? Каква нужда имаме от холерните бацили? Комарите – това са една комарска култура в миналото, която приложила правилата на комарската култура, която донесла ред противоречия. Изминала тази култура и комарите са останали като хронология. Комарите не можели да разрешат главния въпрос. После дошла културата на жабите. И те не могли нищо да разрешат. Всички тия животни – това са култури, да оправят света. Не мислете, че така са били. Жабите какви философи са имали, каква книжнина, какви библиотеки, музиканти са били. Жабите и днес имат басове, сопрани, тенори, алти. Аз съм слушал като пеят хорово. После артисти са, че като пеят, подвижват се. Вие казвате, че нас не ни интересуват жабите. Ами какво ви интересува? Ябълки ли ще ядете или месо? Ако ядеш месо, какво ще стане? Ти ще осакатиш зъбите, част от месото започва да гние, ще мирише устата. Тия месоядните животни по скоро осакатят зъбите. После някои доказват, че месоядните били по-умни. Съгласен съм, че месоядните са по-умни, но в друго отношение са по-глупави. Ако останеше нас месоядните животни да ни помагат, какво щеше да бъде с нас? Онези, които орат на нивата, месоядни ли са или тревопасни? Тревопасни са. Сега ни най-малко не искам да ви кажа, да не ядете месо. Вие може да ядете месо, то е ваша работа. Вие може да ядете, каквото и да е. Но когато ядете месо, трябва да правите договор с тия животни, понеже един ден ще дойде едно заявление, че толкоз месо сте изяли от тях и трябва да плащате. Непременно ще платите. Ще ви кажат, че има счетоводство в природата и ще ви питат, на кое основание сте яли месо? Трябва научно да го доказвате. После ще ви докажат, че и трева трябва да ядете, ябълки. Ще докажете, коя беше причината, че ядохте месо. Ще кажете, че месото е по-хубаво, по-силно. Ако е за сила, по-силни от тревопасните животни няма. По-силен от слона има ли? Той може да се бори с всичките.

Храната в едно отношение е опасна. Един народ след като видите каква храна яде, вие ще знаете какво е неговото бъдаще. Ако разгледате една религия с какви форми си служи, ще знаете, каква е религията. Ако вземете стария завет, тогава ще видите, какво са правили евреите с жертвоприношенията. За всичките грехове, животните трябвало да плащат. Съгреши някой евреин, ще хване някоя овца, ще я заколи, ще му се простят греховете. Който е по-беден, ще вземе гургулица, гълъбче, ще го

заколи. Които са по-богати ще заколят някой вол. После свещеникът с кръвта ще наръсят, казва: Да се простят греховете на хората. Господ казва: Кой ви е казал тия работи да ги пренасяте в жертва? Аз искам ли тия работи от вас? Защо ходите да лъжете в мое име? Туй не го създадох аз. Каква нужда има да ме лъжете с месото, което съм създал, да го пренасяте в жертва? Казват: Жертва пренасяме на Господа. Други казват: Аз съм го хранил с хляб. – Че то е разврищение. Хлябът, житото хранят света, ти не го храниш. Ти си измъчвал житото под хремъла. Господ ще те вика един ден и ще те пита, защо си млял това жито, защо не го вари?

Ние съвремените хора искаме да бъдем свободни, да правим каквото си искаме, без да бъдем отговорни. Държавата държи индивида отговорен за едно престъпление. Много хубаво. Ако направи най-малкото престъпление, в затвора ще иде. Ако извърши убийство – 15–20 години затвор. Щом дойде един народ да прави престъпления във време на война, никой не наказва народите. Сега освен, че не ги наказват тези, които вършат престъпления във време на война, но ги награждават. Откъде е този морал? Личният морал е един, общественият е друг. Туй значи, че личността е напреднала, личността е отишла по-напред от народа. Аз считам една личност в един народ като човешката глава. Телото е по-голямо от главата, но главата е много по-умна, по-развита. Всичките мисли се раждат в главата, не в телото. Телото е останало много назад. Изискват се хиляди години, докато телото дойде до положението на човек, да се диференцира, да може тия идеи, които са вложени вътре, да ги развие. Сега аз не се спирам да казвам, кое е право, или кое не е. От законите на природата, всичко, което се върши е право. Вие сега, като изядете една ябълка, считате, че за нищо не сте отговорни. Има в природата един закон, всичките хора се държат отговорни само за едно нещо. Ако изядете една ябълка без любов към Бога, към природата, ти си отговорен. Аз нямам нищо против войната. Ако една война се прави от любов, ще подпиша с двете ръце. Аз съм за една война, която се прави от любов. Да идат хората да умрат от любов, нищо не е изгубено. Той ще иде да се освободи, по-скоро ще иде в Царството Божие. Когато хората отиват на бойното поле неподготвени, умират и отиват в другия свят, те са емигранти и ги изпъждат от едно место. Те ще идат в оня свят, че пак ще ги връщат на земята.

Това са ред разсъждения, не искам вие да вярвате, но разсъждавайте. Всяко нещо, което в света се върши без Любовь е престъпление. Новият закон е това. Всяко нещо, което се върши без Любовь е престъпление. Всяко нещо, което се върши с Любовь е законност. Това подържам в света. Ако един ден народите турят това за основа, Царството Божие ще дойде на земята.

Сега ще се спра, минавам от мисълта на друг въпрос. Англичаните и германците в своите езици се отличават по едно нещо: в английски има една тенденция да съкращават думите, две, три думи ги съкращават. В германски е точно обратното: увеличават, удължават думите си. Дълги думи по 20,30 букви и по 40 букви има. Ще кажете: Какво има от това? Когато един народ се смалява, той остарява. Когато един човек се разширява, той се подмладява. Някой път някои съкращават идеите си. Не искат да живеят един живот на любовта. Ако ние разширяваме своите идеи, ако разширяваме знанието, добродетелта, ако разширяваме нашата любов, всичко това ни подмладява. Но когато ние започнем да съкращаваме любовта оттук, оттам, вече в природата започва нашето остаряване. Такъв човек е на остаряване. Това са изводи сега.

Казвам: В света нас ни интересува най-важното: човешките души. Това са елементи, от които човек е създаден. Всяка душа е един необходим елемент. Аз говоря за душите, не за телата, като същественото на онова Божественото начало, което за бъдаще има условие да вземе каквато и да е форма. Един уд може да вземе каквато и да е форма. Ето какво разбирам.Тази душа винаги ще вземе форма, която приляга, която обича. Ако някой си гледа тялото и не го обича, прави прегрешение. Добри хора са онези, които обичат тялото си. Като погледнеш главата си, да я обичаш. Като погледнеш тялото си, да го обичаш. Като погледнеш ръцете си, пръстите си, да ги обичаш. Всичко ще обичаш. В този случай ще бъдеш в състояние да поправиш погрешката. То ще бъде един дисонанс. Един музикант много лесно може да поправи един дисонанс. Но дисонансът се явява вътре в самата музика. Ако няма музика, дисонансът е друго.

Казвам: При сегашните условия ние искаме да се подигнем, да имаме един щастлив живот. Питат някой път хората: ще живеят или не? Ако ме попитат комарите: Ще имаме ли бъдеще? – Казвам: Нямате бъдаще. – Какво трябва да правим? – Трябва да напуснете комарството. Ако ме попитат жабите: Ще имаме ли бъдаще? – Казвам: Нямате бъдаще. – Какво трябва да правим? – Ще напуснете жабешството. – Как? – За вас Царството Божие не е създадено. Защото в свещените книги никъде не се говори за комарите и жабите. За хората, за ангелите се говори. Една нисша мисъл, едно нисшо чувство, една нисша постъпка нямат бъдаще. Защото според мене и според всички, които са идвали, всяка една мисъл тя е една жива същина. Тя е форма на едно разумно същество, което пребъдва в света. Всяко едно чувство, формата на туй чувството е формата на туй разумно същество. То пребъдва в тебе. Всяко същество има същата форма. Следователно, вие функционирате с три величини. Аз ги наричам три елемента. Първият е Любовта. Има хора в света, които са Образ на Любовта. Има хора, които са Образ на Божията Мъдрост. Има хора, които

са Образ на Божията Истина. Ако тия хора, които представят Любовта, ти не ги обичаш, ти нямаш бъдаще. Защо евреите страдаха? – Нямаше пророк, когото да не гонеха да го утрепат. Като дойде Христос, и Него утрепаха. Христос им казва: Вие като народ няма да ме видите отсега нататък, нямате бъдаще. Туй е верно не само за евреите, но за всеки народ. Всеки народ, който гони избранниците, които Бог е пратил, няма успех. Всеки човек, който гони своите хубави мисли, всеки човек, който гони своите хубави чувства, всеки човек, който гони своите хубави постъпки, той няма бъдаще. Законът е такъв. Това е религия. Трябва да се научите как да живеете. Ако живеете според сегашния морал, той не издържа критика. То е хубавото за времето. Новото човечество изисква един нов морал. Новото човечество изисква – както сега мислят, да има 5, 6 милиарда хора на земята. Тя, земята трябва един ден да се освободи от тия хора. Пет, шест милиарда са много. За бъдаще на земята ще останат около един милиард . Земята има условия за един милиард хора да живеят царски. Тези, които сега са дошли, то е залъгване. Те са дошли да подготвят земята. Те са като работници. Като я подготвят, ще останат един милиард, другите ще идат в други светове да работят. Един ден, за всички от вас, които работите, ще има една земя, дето ще бъдете щастливи. На земята, колкото хора има те да бъдат щастливи, то е невъзможно. Да проповядвам на жабите, че ще бъдат щастливи, никога няма да бъде. Да проповядвам на комарите, че ще бъдат щастливи, няма да бъде. Да проповядвам на дърветата, че ще бъдат щастливи, когато има сечене, няма да бъде.

Основното нещо, което хората са пренебрегнали, то е онази нишка, която свързва човешката душа със същината на Бога, който го е пратил в света. През хиляди години Той е подкрепял тия хора, те са Го забравили и са станали много самостоятелни. Казват: Няма Господ. – Като умреш, ще познаеш, къде е Господ. Питат някои: Къде е Господ? – Като умреш, Господ ще каже: Вземете всичко, което съм му дал и го доведете при мене. Ще каже: Сега познаваш ли ме ти? – Как ще се явиш там? Ще се явиш с всичките си дрипели, които си създал от памти века без никаква същина. Или ще се явиш като едно същество, което обхванато от проказа от главата до петите. Тогава идеш при Бога. Питат: Какво бъдаще има един човек, който е обхванат от проказа? Сега доказват и казват: Да докажем нещата. Два вида доказателства има. Какво може да докаже слабият? Ако двама пехливани се борят, единият е силен, и другият е слаб. Слабият ще докаже, че ще го победят; силният ще докаже, че ще победи. Питам: Кое доказателство е по-хубаво – на победения или на победителя? Всеки, който умира е слаб; всеки, който живее, е силен. Всеки, който е глупав, е слаб; всеки, който е умен, е силен. Всеки, който е сиромах – аз говоря сега за глупавия сиромах, защото два вида сиромаси има – е слаб. Богатството не е земно качество. На земята богат човек, както разбират, е криво. Богат

значи един човек, който носи Велики Божествени Блага в себе си. Сиромах значи, който има това богатство на Божественото богатия. Сега всичко туй стана една объркана работа. Сиромахът, той е счетоводител, той оправя работата. Богатият носи богатството. Богат човек значи, в който Бог живее. Сиромах човек – в който Силата Божия живее. Следователно, сиромахът като дойде, това което го спасява, то е работата. Богатият какво трябва да прави? Богатите хора трябва да бъдат хора на науката, на изкуствата, на религията, на всичко хубаво в света. Трябва да дават тон, да покажат голяма щедрост, понеже разполагат със средства. Аз виждам всичките богаташи пред мене и им казвам: От вас зависи бъдащето на света. Всички от вас казвате: Бог в мене живее. – Радвам се. Срещам религиозните хора, които казват: Господ живее в мене, мене Господ ми говори. Казват: Ето хора, които ще оправят света. Казват, че Господ живее в тях, пък ходят да просят пари. Вие ще идете в банката, ще дадете чека си, ще ви платят. Не се позволява на един човек, в когото Бог живее, да проси. Туй е срамота. Има две неща: В Името на Бога ще просим и ще мислим, че светът с пари ще се оправи. – И със сила няма да се оправи. Там е работата. Светът ще се оправи, когато Бог дойде, както е казано: Бог ще дойде и ще се засели в нас. То е любовта. Когато любовта ще се засели, тогава всичките хора ще имат най-добрите условия да работят.

Като ви гледам, вие сте пратени да помогнете да се оправи светът. Вие очаквате някой да дойде да оправи света, пък вие да останете да живеете на готово. Вие сте от големите хора, които малки трябва да останат. Майката, която е голяма, разбира този закон; тя шета, става малка и помага на това малкото същество. То и заповядва. Да знаеш, че тук едно същество заповядва. Само че майката и бащата винаги не запазват това състояние. Детето само две три години заповядва на баща си. Има деца, които са много умни, през целия живот бащата има слабост към тях. Майката, която обича детето, през целия живот му помага. Има деца, които са умни, никога не изискват това, което не могат да направят. Никога детето не иска туй, което е в ущърб на майката. Те са добрите деца. Има и такива синове. Те са Божествените деца в света, които Бог изпраща на добрите майки и бащи. Ние всички започваме добре, но не може да издържим на този напор, който иде в света.

Христос казва на Петра: „ Моля се да не оскудее вярата ти“. Петър казва: „Господи, ако и всички да се отрекат, аз няма да се отрека“. Кое е онова, което накара Петра да се отрече? – Заякът, жабата, комарът. Културата на комара, културата на жабата, културата на заяка накараха Петра да се отрече и да каже: Не го познавам. Като го погледна Христос, казва: Нали ти казах, че дяволът поиска да ви пресее. Дойде съзнанието на Петър в този момент и стана един преврат. Петър ясно мислеше, че само със сила

светът ще се оправи. Много смел беше. Той носеше един нож и като дойде един от слугите, той извади ножа и отряза ухото на слугата. Христос казва: Не си се научил още да се биеш. Залепи ухото и казва: Така не се воюва. Петър не знаеше, как да воюва с любовта. Първите християни воюваха с любов, мъченици станаха. Това е воюване с любов. Те със своята мисъл победиха света. Мисълта е която побеждава. В една война побеждава оня народ, който има силна мисъл. Ако един народ иска неговата победа да бъде устойчива, Божествена, непременно трябва да побеждава с мисъл, придружена с Любов. Всяка мисъл, която не е придружена с Любовь, тя не е устойчива. Казвам: Този преврат коренно трябва да дойде във вас. Трябва да знаем като Петра. Ние се намираме в една култура, дето, докато петелът пропее, ние три пъти ще се отречем от Христа. Колко хора не са осакатени при сегашните условия? Казват: Вярвах в Бога, но сега вече тия заблужденя не искам да ги подържам. – Че има заблуждения, има. Но тялото е създадено по законите на любовта. Човешкото сърце е създадено по законите на любовта. Човешкият мозък е създаден по законите на любовта. Всичко в човека – от петите до главата и космите, са създадени по законите на Любовта. По някой път вие сте изпитвали ония моменти, когато изпитвате онова щастие. Докато любовта е в човека, готов е да се жертвува. Щом изгуби любовта, става малодушен. Силните хора са хора на любовта. Безсилните са хора на безлюбието. Когато любовта не е в тях, всички проповядват. Войникът е силен от любов към народа си. Бащата е силен от любов към децата си. Ако той изгуби тази любов, той не е силен.

До тогава сме силни, докато обичаме Бога. Щом не обичаме Бога, ще дойде втората любов, третата любов. Тогава силата съответствува на онзи предмет, който ние обичаме. Понеже разглеждаме живота за бъдаще, какви трябва да бъдем. Вие няма да остареете и на 120 години да станете, ще си заминете. Вие отивате в един свят дето не го знаете. Колцина от вас знаят къде отивате? Казват: Младото поколение, което остава след нас. Учените хора доказват, че земята след 500, 600 милиона години ще загасне, животът ще се намали. Един ден всички трябва да напуснете земята. Един ден земята ще бъде като месечината, ще има студ на повърхността от 150 градуса. Питам тогава: Тия хора как ще живеят на земята? При 150 градуса студ живели ли сте? Нищо не може да расте. Няма да има плодове. Няма да има какво да правите тогава. Казвате: Да му мислят онези, в тия времена, които ще бъдат. – Че вие ще бъдете пак същите хора. Онези същества, които населиха месечината, около сто хиляди има там, понеже тя е 50 пъти по-малка от земята. Там има десет хиляди души, които живеят под кората на месечината. Не искам сега това да го вярвате. Аз го зная това, че има 100 , 150 хиляди хора, които живеят там. Много учени са, живеят под кората, имат градини, плодни дървета, всичко туй. Използуват слънчевата светлина, вкарват я под кората и излизат навън, понеже имат

много хубава обстановка за изследване на небето, понеже то е всякога ясно, никаква пара няма. После свободни са от микроби. Микроби няма там. На месечината живеят колкото искат. То е хубаво това за месечината, но ние тук на земята, кои сме. Ако един човек от земята се пренесе на месечината със своето устройство, който тежи 60, 70 килограма, той ще тежи само 250 грама. Ако вие се пренесете на Слънцето, ще тежите 16 тона – все същото тело. Сега туй може да ви се вижда смешно. Ще ви приведа един факт, който учените хора съобщават. Сегашните учени хора намерили, че материята на Сириус е толкова тежка, че 3–4 кубически сантиметра е достатъчно да счупи един камион. Само четири кубически сантиметра от тази материя могат да счупят най-силния камион. Ако вие на Слънцето ще тежите 16 тона, тогава вие трябва за да живеете там, да имате 16 тона и вътрешно напрежение, за да се уравновесят 16 хиляди килограма, ще ги носите, ще си играете с тях. Трябва външното налягане и вътрешното напрежение да са еднакви. В живота ние се подигаме в човешката еволюция, толкоз напрежението отвътре става по-голямо, условията стават по-трудни. Всички, които проповядват религията, проповядват, че като стане човек набожен, ще му тръгне напред. До колкото аз зная, всичката статистика показва, че законът работи. Във Варна имаше един богат бакалин в Балък пазар, на един ъгъл. Много богат човек, но се заинтересува за евангелизма и започва да чете Евангелието. От този момент започва всичко да му върви назад, назад и изгубва всичкото човекът. Казва: Как ме благослови Господ, че всичкото, което спечелих с лъжа, се отиде. Като идваха турците от Дели ормана лъжех ги, сега започнах да им говоря истината, да продавам без лъжа. Той турил новия живот. Казва:Сега печеля по закона на истината. Което спечелих с лъжа, отиде всичкото.

В Америка един американец чул един глас в себе си, който му казал да иде и да проповядва Евангелието. Казва: Да ида да проповядвам Евангелието, да ми се смеят хората. Отива в Австралия, става търговец, милионер става. Минават се години, дохожда една криза, задига всичкото богатство. Тогава му дошло на ума да проповядва евангелието и тогава след 20 години отива да проповядва. Сега някои от вас казвате: Да имаме пари да проповядваме; автомобил да имаме, да проповядваме; да сме облечени хубаво, да проповядваме. Хубаво нещо са дрехите, но преди всичко трябва да имаш нещо в ума си, да имате нещо в сърцето си и да имаш нещо в телото си. Тялото трябва да просветне, не трябва да бъде телото мършаво. Не съм аз от тези, които поддържат светии, които трябва да бъдат жълти. Аз поддържам, светията трябва да бъде висок шест стъпки по 30 см, правят 180 см. Той трябва да бъде като Джон Хол, в Америка най-високият човек, един епископ. Два метра висок, който говорил много бързо, 250 думи в минута. Като го слушаш, толкоз бързо говори, че само трима души стенографи могли да му стенографират. Той и още двама други, малко по-

низки от него, отиват в Лондон. След като обиколили целия град, чуват, че някой сказчик, щял да говори за американците, за техните обичаи, тяхната култура. Заинтересовали се и те отиват на сказката. Сказчикът започнал да говори и описва американците, че те са низки хора, дребни хора. Става единият от тях, който бил висок близо два метра и казва: Господа, аз съм американец. След него става и другият, и той близо два метра. Най-после става Джон Хол, два метра висок, казва: И аз съм американец. Всичката публика започва да се смее и сказчикът излиза през задната врата. Джон Хол имал една благородна черта в характера си. Този епископ по някой път искал да помага. През седмицата искал да помогне на някоя вдовица. Ще вземе книгата, ще иде при някоя бедна вдовица, той остава да и гледа детето, даде и пари, тя да се разходи. Тя се върне вечерта, чете и забавлява детето. Той бил ергенин, неженен. Влюбва се в него една богата милионерка, която му предлага ръката си, парите и сърцето си – всичко. Той и казва: Парите дайте на бедните, ръката на онзи, който те обича, а пък на Бога сърцето.

Като дойде новата култура, трябва да имаме едно богато тело за да има, какво да раздаваме. Сърцето си ще дадем на Бога, пък ръката ще бъде за служене на новото в света. Аз проповядвам едно Учение и благото на държавите, ако служат, това е. Всяка една държава за бъдаще, която не приложи закона като основа, и Мъдростта като основа, и Справедливостта като основа, тази държава няма бъдаще. Който и да е народ, всеки народ, който приложи Любовта за основа, Мъдростта, Истината и Справедливостта, той има бъдаще. Този закон навсякъде работи. И за всеки един от вас,който приложи този закон, има бъдеще. Българският народ, пък и всеки българин трябва да го приложи. Всеки англичанин, всеки французин, всеки русин – да не остане нито едно същество в света, което да не приложи този закон. Тогава ще имаме една култура съвсем друга. Някои искат да се изменят съвсем. В съвременния свят, всички не ще умрем, но всички ще се изменим. Сега не искам да се отдалечаваме, да влизаме в една зона, която не разрешава въпросите.

Социалните въпроси са резултат на онзи Божествен закон, който функционира в света. Когато един народ спазва Божия закон, Бог му благоприятствува.В еврейския народ имаме потвърждение на този закон. Докато евреите изпълняваха Божия закон, Бог им благоприятствуваше. Щом се отдалечаваха от този закон, всичките нещастия идат. То е, не само за евреите, но и за всичките народи е така. Съгласен съм да се изгони от света, но кое? И аз съм съгласен за гонене. Да се изгони неправдата. Аз съм съгласен да се изгони безлюбието; аз съм съгласен да се изгони глупоста; съгласен съм да се изгони насилието. Всичките ония отрицателни черти, които спъват цялото човечеството. Всички ние трябва да се отречем от

него. Всеки от нас да приеме любовта, тъй както той я разбира. Ще кажете, че не знаете как. Вие както искате да ви обичат, така ще обичате. Синът знае, как да го обича баща му. Синът знае, как трябва да го обича. Бащата знае, как да обича, понеже и той бил син. Другарката знае, как трябва да я обича нейния другар, мъжът знае. Както те знаят, така да приложат този закон. Само че ние искаме това разрешение за нас, не го прилагаме за другите. Ние сме хора, които постоянно опетняваме Божественото. Бог постоянно ни изпитва. Ние седим и го отричаме. Господ седи до тебе и ти го отричаш. Казваш: Господи, къде си ти? – Ще го видиш. Когато дойде смъртта, ангелът ще дойде. Два ангела са, които вървят заедно: единият е с черно лице, другият е със светло. И двамата слугуват много добре. Като дойде ангелът на смъртта, той показва черното си лице – вика те Господ. Казваш: Къде е Господ? – Той иска да ти се покаже сега. Извади ножа, натисне те, извади душата.

Ще приведа един анекдот. Един беден човек се молил на Господа, понеже работите не му вървяли, молил се да му помогне Господ да му даде едно изкуство, да си изкара прехраната. Дошъл архангел Михаил и му казва: Лесно ще прекараш. Щом ме видиш при краката на един болен, той ще умре; щом ме видиш при главата му, той ще оздравее. Започнали да го викат при болните и той се прочул, на всякъде, предсказвал. Тръгнали му работите. Оттам насетне и апартаменти имал, и автомобили имал, и удобства имал, и дрехи имал – всичко. Но един ден вижда, че ангелът застанал при краката му. Той си обърнал главата – там. Той отишъл пак при краката му, той наново се обърнал. Три четири деня се въртял така. Казвам: Като си без любов, като дойде архангел Михаил, ще се въртиш. Може ангелът да се премести при главата, само като приемеш любовта за основа. Всички ония, които служат на Любовта, архангел Михаил е при главата. Всички, които служат на безлюбието, архангел Михаил застанал при краката. Щом застане при краката, трябва да знаете, че въпросите се разрешават без Любов. Щом застане при главата, има служение. Всички хора в съвремения свят трябва да се решим да служим с Любов. Всеки, който може да служи – да служи. Служение има навсякъде. Възлюблената домакиня да направи щастлив своя другар. Възлюбленият домакин да направи щастлива своята другарка. Да се направят хората щастливи. Още като се зададе твоята възлюблена, да ти трепне сърцето. Намислил ли си да кажеш нещо някому, като се зададе възлюблената, нищо няма да кажеш. Навсякъде да се приложи Любовта. И съдии, и свещеници, и адвокати, всички да имат едно доверие и не само доверие, но и онзи, който началствува в света, да началствува с Любовь. Никой не може да началствува без Любов. И силен не може да бъдеш без Любов. Няма никаква друга философия. Ще приложите и ще опитате Божията Любов. Любовта, както е вътре във вас ще опитате. Бог казва: „Опитайте ме и

вижте, че съм благ.“ Вие още не сте опитали Бог. Вие опитвате малките работи. Опитайте Го в ония големите работи. Стойте на обещанията, които вие сте дали. Вие обещавате едно и после се изменяте. Аз съм слушал младите моми да казват: Господи, дай ми един възлюблен. Господ и даде и тя забрави Господа, започне да се облича, да ходи по жур фикси, по представления, по концерти, на опери. Народи деца и започват да умират. Едно умре, друго умре. Най-после и възлюбленият умре. Ти на възлюбления си ще кажеш: Аз имам Един Възлюблен на Когото съм обещала да живея по Любов. Ако и ти искаш да Му служиш с Любов, може да се съединим и двамата да живеем. Ако не искаш, не искам да се съединя с тебе. Аз ако бях жена, на децата ще кажа: Ако сте готови да служите на Бога с Любов – елате; ще стана бременна с тебе, ще те нося; но ако не искаш да служиш, такъв син или такава дъщеря не искам. Ако имаш един слуга, пак кажи: Ако си готов от любов да ми служиш, не за пари – ела. Ти с любов ще ми служиш, пък и аз с любов ще се отнасям с тебе. Няма да се пазарим, няма да се лъжем.

Казвам : Колко е просто това учение. Култура се иска сега. Еволюцията ще стане – ще минем от едно състояние в друго; ще минем от един живот в друг. Милиони години са минали, откак се е създала културата на комарите и жабите, и де сме ние?

Нещо утешително на вас ще ви кажа. Едно време вие слушахте Христа преди две хиляди години. Всички вие, които ме слушате, слушахте Го, когато проповядваше една беседа, в която казваше: „Ако не се отречете от себе си, ако не се отречете от баща си, майката, брата, сестра си, вие не може да станете мои ученици.“ Казахте: Трудно е туй учение. После слушахте друга беседа, дето казваше: „Ако не ядете плътта и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Казвате: Как може да бъде това – и Го напуснахте. Виждам, че всички туй не сте разбрали. Аз ви казвам тъй: Всеки, който иска да се подигне в света, да служи на Любовта, да служи на Бога. Какво по лесно? Не ви казвам да се отречете от себе си. Да обичаш себе си, че да не се измъчваш с ядене. Ти като ядеш много, ти се измъчваш. Ще работиш с Любов, да се радваш от това. Като художник работиш – да се радваш. Има музиканти, които по 8 часа свирят. Много е 8 часа. На един гениален музикант достатъчно е 1 час. 8 часа е много. Един час стига. То е пресилено 8 часа.

Ония дарби, които Бог е вложил във вас, проявете ги. Кой за каквото е роден, да го прояви. Но проявете вашите дарби с любов. Искаш да станеш богат – стани с Любовь. Искаш да станеш учен – стани с Любовь. Искаш да станеш силен – стани с Любовь. Искаш да станеш художник – стани с Любовь. Искаш да станеш майка – стани с Любовь. Искаш да станеш баща

– стани с Любовь. Искаш да станеш брат, сестра – стани с Любовь. Любовта навсякъде да бъде. И слуга да си, и благородник да си. Тия ангели, които идат от небето да ни служат, са по-горе от нас. Не е унижение. Ние, съвремените хора считаме, че богатият, който има пари, седи по-горе от сиромаха. В какво един богат човек седи по-горе от един сиромах? Ако прекарате богатия през реката, ще се удави. Ако прекарате сиромаха през реката, той ще преплава. Ако натоварите едно магаре с 70–80 кила вълна и го прекарате през реката, ще се удави, ще потъне някъде. Ако го прекарате ненатоварено, ще преплава реката. Сиромахът аз го наричам ненатоварен. Сега думата магаре е обидна. Магаре, значи магхахарец. Маг – значи великият мъдрец на земята. Хахарец значи земя. Големият мъдрец на земята е Магаре, маг-хахарец.

Искам да станете весели. Аз се радвам, че вие се усмихвате – Господ говори. Щом човек се усмихне, щом човек те обича – Господ говори чрез него. Всеки, който те обича, радвайте се. Един човек да ви обича, то е велико нещо – Бог те обича. Ако обичаш някого, всички трябва да се радвате. Радвайте се, че има Един, Който ви обича, понеже любовта е от Бога. Защо да се не радваме? На най-голямото благо в света не се радвате. Щом те обича някой, Бог те е възлюбил. Когато не те обича, то е лошото. Щом те обича, ти имаш бъдаще. Щом се усмихваш, значи имаш бъдаще. Ако съм много сериозен, е друго. Понеже весело гледам, имате бъдаще. Казвам ви: Радвайте се на Любовта. В днешния ден слънцето се усмихва. То казва: Имате бъдаще. Дърветата – виждам – се усмихват и те казват: Имате бъдаще. Всичко наоколо казва: Имате бъдаще. И аз виждам и ви казвам: Имате бъдаще. Сега всички вие имате бъдеще. Като се върнете в дома си, турете в ума си: Служене на Бога с Любов, служене на Бога с Обич.

Спирам се върху пречистването на съзнанието. Чисто съзнание трябва да имате. Ще обясня. Снощи слязох долу и един приятел дойде и казва: Заоблачи се, стана мрачно, започна да гърми. Казвам: Ще се поправи. След туй дойде голямата буря. Бурята, то е човешката мисъл; гръмотевиците, то е съзнанието, че е говорил. Тези облаци показват нашето неразбиране. Дойде гърмежът, вятърът,след туй падна влага и днешният ден е хубав.

Та казвам: Във вашия живот ще дойдат гърмежи, ще дойде малко буря, облаци ще имате, които ще изчезнат, и тогава вие ще станете хора като днешния ден.

Добрата молитва.

18 беседа, държана на
16.02.1941 г., Неделя, 10 ч.с.

1941_02_19 Слушайте съвета
Лекция на Общия Окултенъ класъ

СЛУШАЙТЕ СЪВЕТА

Отче нашъ.
Изпѣйте „Махаръ Бену Аба“.

Имахте темитѣ: „Ако съмъ милиардеръ, какво ще направя?“ и „Правиятъ и кривиятъ пѫть“. Ако съмъ милиардеръ, какво ще направя? Ако вие имате една свѣщь, какво ще направите? Да дадете конкретно опредѣление. Или ако сте милиардеръ, какво ще направите? Вие мислите, че много може да направите. Но ако имате една свѣщь, какво ще направите? Ще запалите свѣщьта да ви свѣти. Ако сте единъ милиардеръ, имашъ единъ умъ, какво ще направишъ съ ума си? Ще запалишъ този умъ най-първо да ти свѣти. Вие мислите, че изведнажъ ще направите нѣщо, нѣкакво подобрение въ свѣта. Тогава хората нѣматъ ясна представа какво нѣщо е свѣтътъ. Всичкитѣ сѫщества, които Богъ е създалъ, ги направилъ разумни. Нито едно сѫщество нѣма нужда отъ васъ. Вълкътъ не се нуждае отъ нѣкакъвъ моралъ, да го учишъ какъ да яде или какъ да се превива, нито да му кажешъ какъ да образува домъ, семейство. Той казва: „И безъ тебе мога да живѣя като вълкъ“. Казватъ: „Искашъ ли човѣшка култура?“ Казва: „Мене не ми трѣбва човѣшка култура, азъ ще си живѣя като вълкъ“.

Сега имате понятие за правъ и кривъ пѫть. Каква е разликата? Единиятъ пѫть е надолу, другиятъ пѫть е нагоре. (Въ оригинала липсва рисунката). Щомъ слизашъ въ единъ кладенецъ, ти си въ кривия пѫть. Щомъ излизашъ отъ кладенеца навънъ, ти си въ правия пѫть. Щомъ влизашъ въ кладенеца, има възможность да се скѫса вѫжето нѣкой пѫть и да паднешъ. Щомъ си влѣзалъ въ кладенеца и искашъ да излѣзешъ, пакъ може да се скѫса вѫжето, като излизашъ и пакъ да се върнешъ. Като слизашъ, може да се скѫса вѫжето, и като излизашъ – пакъ може да се скѫса.

Нѣкой казва: „Азъ да му кажа“. Сега азъ, ако ви кажа, ще стане ли нѣкаква промѣна въ васъ? Не. Следъ като ви кажа, синца имате по една свѣщь, запалите свѣщьта. Какво може да направите? Вие, и безъ туй, може да си запалите свѣщьта. Следъ като ви кажатъ, да си запалите свѣщьта, тогава какво може да ви кажатъ по сѫщия пѫть? Хубаво ги запалете, нека да горятъ хубаво. Гледайте да не димятъ тѣзи свѣщи. Тя, свѣщьта, е направена да дими. Казва: „Твоята свѣщь дими“. Не съмъ правилъ тази свѣщь азъ, държатъ те отговоренъ за дима. Държатъ те отговоренъ нѣкой пѫть, че не

знаете какъ да говорите. Вие накарате нѣкого да направи баница. Той никога не е правилъ баница, не знае пропорцията колко соль, колко сирене да тури. Замѣси тестото и тури една шепа соль въ брашното. Тя солена се не яде, дори горчи. Кѫде е погрѣшката? Че си турилъ повече соль. Когато вие критикувате единъ човѣкъ, какво показва, когато турите една шепа соль на критиката? Та нѣкой пѫть ние се намираме въ положението на Настрадинъ ходжа. Правилъ си кѫща, качилъ се на покрива, падналъ и си изкълчилъ крака. Взема тояжка и започва да накуцва. Питатъ го: „Настрадинъ ходжа, какъ стана?“ – „Качихъ се на покрива, паднахъ, изкълчихъ си крака“. Започватъ да му говорятъ: „Че защо не внимавашъ, бива ли така?“ Единъ му казва, втори, трети, че защо не се вързалъ съ вѫже, че защо това не е направилъ, защо онова не е направилъ. Всѣки го пита какъ е станала тази работа. Той, като разправялъ, разправялъ, казалъ: „Нѣкой отъ васъ нѣма ли, който да е падалъ?“

Имате числото 10, съпоставено съ тия знаци: плюсъ – знака на събирането, на умножението, на изваждането и на дѣлението. Значи 10-тѣ, за да се употрѣби въ свѣта два начина има – положителенъ и отрицателенъ. Каква е разликата, ако съберете 5 5 10; 5 5 25 ? Каква е разликата между събиране и умножение? Разликата е, ако ти работи единъ човѣкъ или ако ти работятъ петь души изведнажъ. Ако ти работи единъ човѣкъ – то е събиране. Ако ти работятъ петь души – то е умножение. Значи процесътъ се ускорява. Работитѣ въ умножението ставатъ по-бързо, отколкото въ събирането. Сега синца имате желание да направите нѣщо. Нѣкой иска да стане поетъ, не знае какъ се става поетъ. Нѣкой иска да стане музикантъ, не знае какъ се става музикантъ. Или нѣкой иска да стане проповѣдникъ, или свещеникъ, нѣкой иска да стане баща, нѣкой иска да стане майка. Знаете ли, какъ се става баща? Или знаете ли, какъ се става майка? Нѣкой иска да стане синъ или дъщеря. Знаете ли, какъ се става синъ или дъщеря? Има осиновени дъщери и осиновени синове. Каква е разликата между осиновениятъ синъ и осиновената дъщеря? Сега не искаме да показваме знанието си, какво ние знаемъ. Туй знание може да го разправяшъ на хората само веднажъ и тогава ще бѫде най-интересно. Ходилъ си нѣкѫде въ странство, започвашъ да имъ разправяшъ, интересуватъ се. Втори пѫть, като имъ разправяшъ, интересътъ нѣма да бѫде така голѣмъ. Ако имъ разправяшъ трети и четвърти пѫть, интересътъ се намалява. Сега нѣма да се спирамъ върху въпроса защо се намалява този интересъ. Може да го обяснимъ по следния начинъ: ти си човѣкъ, който си билъ гладенъ, огладнѣлъ си. Намѣри се единъ твой приятель, нахрани те. Тамънъ излѣзешъ отъ него, намѣри те другъ приятель, и той иска да те нахрани. Първиятъ, който те е нахранилъ, разправя своята история. Ако дойде други да разправя сѫщата история, казвашъ: „Не ми се яде“. Той ще каже:

„Нали ме обичашъ?“ Въпросътъ не е за обичане. Тамънъ излѣзешъ, намѣришъ трети приятель, и той иска да те угощава. Ти не си разположенъ да ядешъ. Направишъ една погрѣшка. Срещне те единъ, започва да ти чете моралъ. Тамънъ излизашъ, вече моралътъ ти е четенъ, срѣщашъ другъ, и той започва да ти чете моралъ: „Ти защо направи така?“ Трети, четвърти, се ти четатъ моралъ. Питамъ: Каква полза има да ти четатъ сѫщиятъ моралъ? Едно дете ходило съ една стомна на извора и счупило стомната. Срещне го бащата, казва: „Защо счупи стомната?“ Чете му бащата единъ моралъ. Иде при майката, и тя му чете другъ моралъ. Иде при голѣмия братъ, и той му чете единъ моралъ, и голѣмата сестра, и тя му чете единъ моралъ. Стомната е счупена, какво се ползувашъ отъ морала? На това дете всѣки му чете моралъ: защо счупило стомната. Сега кѫде е приложението на счупената стомна. Представете си, че на едно дете баща му е далъ едно житено зърно, много ценно, да го пази, да го занесе нѣкѫде. Туй дете върви до нейде и изгуби зърното. Не може да го намѣри вече. Това дете ще започне да плаче, че зърното се е изгубило, че не може да го намѣри. Туй дете трѣбва да чака на това мѣсто и на следната година той ще намѣри зърното, ще се покаже това зърно. Тамъ на мѣстото му ще има 40 стърка израснали, на всѣки по единъ класъ и всѣки класъ по 40–50 зърна. Тогава всичко прави 40 класа по 40 зърна, 1600 зърна. Питамъ: Кѫде е погрѣшката? Туй дете, което изгубило едното зърно, сега има 1600 зърна. Вие му четете моралъ защо го изгубило. Изгубило това зърно, за да се увеличатъ 1600 пѫти. Като това дете изгубишъ зърното, само една година трѣбва да чакашъ и ти ще имашъ 1600 зърна. Сега погрѣшката седи, че това дете, като паднало зърното, не го заринало, а пъкъ минаватъ кокошки, намѣрятъ зърното, глътнатъ го. Тогава зърното отиде. Ако това зърно попадне въ стомаха на кокошката или попадне въ земята при благоприятни условия, то нѣма да произведе сѫщитѣ резултати. Да допуснемъ сега, че хората се спиратъ върху свои погрѣшки. Спирашъ се върху погрѣшкитѣ да свиришъ. Вие, когато започнахте „Махаръ Бену Аба“, понеже сте свикнали органътъ или цигулката да ви помага, понеже нѣма тия помощници, току изведнажъ „Махаръ Бену“ не върви. Едно колебание има и къмъ края малко се пооправи. Започнахте съ едно колебание. Че и една цигулка, и тя нѣма да вземе вѣрно. Цигуларьтъ трѣбва да нагласи струнитѣ, времето, ако е влажно, разпущатъ се струнитѣ. Ти може да туришъ на сѫщото мѣсто на цигулката и тонътъ нѣма да бѫде вѣренъ. Казвамъ: Преди да пѣете, човѣкъ трѣбва да се нагласи малко, всѣки да си има по единъ камертонъ. Често хората искатъ да знаятъ какво влияние има музиката. Ако една дума не знаешъ какъ да произнесешъ, ти ще си напакостишъ. Една добра дума нѣма да ти напакости, но една лоша дума, ако не знаешъ какъ да я произнесешъ, ти ще си напакостишъ, много може да ти напакости. Ако знаешъ какъ (да) я произнесешъ, тогава нѣма да ти причини пакость. Често чувамъ бащата да казва: „Моето шопарче“. Ама

тъй го казва, че не се оскърбява детето. Често бащата употрѣбява думата „шопарче“, като пипне детето, не казва, че е здраво, казва: „Шопарче“. Понеже шопарътъ никога боленъ не може да бѫде, винаги е здравъ. Само здравиятъ може да го наречешъ „шопаръ“. Този епитетъ е на мѣсто. Или пъкъ нѣкой пѫть ще кажешъ „гълѫбче“, или „моето пиленце“ – има хубави качества.

Казвамъ: При сегашнитѣ условия трѣбва да научимъ ценноститѣ. Всѣка една дума, всѣка една пѣсень, всѣка една постѫпка има своя ценность. Сега говоримъ за правъ и кривъ пѫть. Правиятъ пѫть въ музиката е да знаешъ да пѣешъ. Кривиятъ пѫть, ти влизашъ въ кривия пѫть и, ако речешъ да пѣешъ, нѣма никой да те слуша. Ако си артистъ и пѣешъ криво, нищо нѣма да ти дадатъ. Ще изгубишъ всичкитѣ разноски, които направишъ. Нѣма да имашъ никакви постижения.

Та казвамъ: И въ мисленето е сѫщото. Ако човѣкъ презъ цѣлия си животъ не се научи да мисли, той губи отъ себе си. Нѣкой пѫть седимъ и се колебаемъ дали туй, което мислимъ, е право или не. Виждашъ единъ човѣкъ и веднага си съставишъ понятие. Но знаешъ ли, колко мѫчно е да си съставишъ понятие за човѣка. Какво може да излѣзе отъ него? Има нѣкои хора, които сѫ силни на физическото поле, силно тѣло иматъ, но чувствата у тѣхъ сѫ слаби. Има хора, на които чувствата сѫ силни, тѣлото е слабо. Има хора, на които умътъ е силенъ, и тѣлото, и чувствата сѫ слаби. Ние разбираме единъ силенъ човѣкъ, на когото и тѣлото е силно, и чувствата сѫ силни, и умътъ е силенъ. Разбираме, че тѣлото е здраво, и сърдцето е здраво, и умътъ е здравъ. Подъ думата „здраво“ разбираме, когато сърдцето функционира правилно. Въ правилното функциониране човѣкъ не се пресиля (въ) работата. Щомъ пѣешъ и ти е приятно, то е здравословно. Щомъ пѣешъ и се безпокоишъ, пѣнето не може да ти даде това, което искашъ. Или ако говоришъ. Да допуснемъ, че вие искате да произнесете думата „добъръ“. На какъвъ тонъ ще я произнесете? Сега всички произнасяте думата „добъръ“. На какъвъ тонъ я произнасяте? За да я произнесешъ, какъвъ е музикалниятъ тонъ на доброто? Доброто има свой цвѣтъ. Произнасяшъ думата „любовь“. Любовьта има свой тонъ, съ който започва, има особенъ цвѣтъ. Вие ще произнесете „любовь“, но не я произнасяте съ тона, който има. Онзи цвѣтъ, който има, и него не виждате. А пъкъ искате да знаете какво нѣщо е любовьта. Сега ето какво се разбира. Ако вие сте въ едно разнебитено положение мислено, разнебитени сѫ мислитѣ, разнебитени сѫ и чувствата ви, и тѣлото ви, вие това го чувствувате. Ако вие въ дадения случай вземете вѣрно основния тонъ на любовьта, веднага ще се хармонира ума ви, сърдцето ви и тѣлото ви, веднага ще стане една промѣна. Всичко ще се хармонизира. Но преди да стане туй хармонизиране, вие ще изгубите вашето съзнание. Изгубване на

съзнанието и ще минете отъ едно състояние въ друго. Въ първия случай, ако вие сте боленъ, трѣбва да слѣзете надолу, т.е. трѣбва да престанете да мислите за вашата болка. Когато хората боледуватъ, нѣкой пѫть минаватъ презъ една криза, че изгубватъ съзнанието си. Тогава лѣкарьтъ казва, че болниятъ минава една криза, изгубва съзнанието, той не чувствува болката. Казва: „Като мине тази криза, ако може да я мине, започва оздравяването. Ако не може да мине кризата, става влошаването". Ако човѣкъ не може да мине нѣкоя криза добре, слиза въ този процесъ надолу и може да слѣзе толкозъ надолу, че не може да излѣзе. Тогава казваме, че този човѣкъ е безнадежденъ. Казвамъ: Любовьта е онзи вѫтрешенъ процесъ, който поставя мислитѣ на тѣхнитѣ мѣста, поставя чувствата на тѣхнитѣ мѣста, поставя и здравословното състояние на човѣка на мѣсто. Ако дойде любовьта въ тебе, ще дойдешъ въ меки трептения, въ тебе ще се зароди желание да ядешъ и вече ти е сладко яденето. Искашъ да пиешъ, но следъ като пиешъ вода, имашъ единъ сладъкъ вкусъ. По нѣкой пѫть ядешъ, но не ти се яде. Ти не си взелъ вѣренъ тонъ на любовьта, не действува. Тогава става човѣкъ и казва: „Не ми се яде". Канятъ го за едно, канятъ го за друго, не му се яде. Като дойде любовьта, човѣкъ избира своята храна. Щомъ вземешъ вѣренъ тонъ, веднага любовьта ти пошушне каква храна ти трѣбва на тѣлото. Като вземешъ вѣренъ тонъ, любовьта веднага ти пошушне какво чувство ти трѣбва. Като вземешъ вѣренъ тонъ, ще знаешъ и коя мисъль е вѣрна въ дадения случай, съ която трѣбва да започнешъ. Щомъ се колебаешъ, тонътъ не е вѣренъ. При туй разбиране ние щѣхме да имаме съвсемъ друго възпитание. Станешъ сутринь, не знаешъ какво да правишъ. Трѣбва да вѣрвашъ. Вѣрата е законъ за ума. Казва: „Ти трѣбва да се надявашъ". Надеждата е законъ за тѣлото на човѣка. Любовьта е законъ за чувствата, за сърдцето на човѣка. Ако вѣрата не може да нагласи твоя умъ, ако надеждата не може да нагласи твоето тѣло, твоята воля, ако любовьта не може да хармонира чувствата, да хармонира биенето на сърдцето, защото често пулсътъ не е равномѣренъ. Нѣкой пѫть удря сърдцето два пѫти, после забави се и има единъ ударъ, пакъ удари два пѫти, не е хармонично биенето. Пулсътъ бие съ прескачане, не е онзи равномѣренъ пулсъ – тупъ-тупъ. Казвамъ: Като станешъ сутринь, ще пипнешъ пулса си, да видишъ какво е състоянието на сърдцето. Ако сърдцето не бие равномѣрно, ще се уплашишъ. Нѣкѫде сърдцето е стѣгнато, ще се отпуснешъ. Има едно мѣсто въ мозъка, ако се бутне – сърдцето започва да бие много бързо. Има особенъ центъръ, поставенъ въ мозъка, който регулира движението на сърдцето нормално 72 удара. Нѣкой пѫть този центъръ не регулира движението. Тогава сърдцето бие 80, 90, 100, 150 пѫти. Изобщо, когато се набере много нечиста кръвь, нечистата кръвь усилва движението на сърдцето, пулсътъ се усилва. То както единъ човѣкъ вървѣлъ полекичка, пъкъ закѫснѣлъ, и за да стигне навреме, вземе да тича, дава единъ юрушъ, заморява се. Често ние, като не спазваме Божия законъ,

по нѣкой пѫть се сплашваме, че тази работа не върви. Като се уплашимъ, сърдцето започва да бие бързо. Като започне сърдцето бързо да върви, тебе ти се прекѫсватъ краката. Освенъ, че бързо не може да вървишъ, но никакъ не може да вървишъ. Нѣкой, като се уплаши, никакъ не може да върви. Нѣкой, като се уплаши, като заякъ бѣга.

Та казваме: „Правиятъ пѫть". Въ туй отношение религията е една наука за урегулиране на човѣшкото сърдце. То е религия. Религия въ правата смисълъ е да бие сърдцето равномѣрно. Ти, ако си добъръ, сърдцето бие по единъ начинъ. Ако дойде любовьта, гамата се измѣня, пулсътъ не е сѫщиятъ. Когато ти дойдешъ до въпроса на истината, сърдцето ти нѣма да бие по сѫщия начинъ. Има различие въ пулса. Всичкитѣ състояния, това не е изследвано въ психологията, всичкитѣ състояния се различаватъ по пулса на човѣшкото сърдце. Въ даденъ случай различно число сѫ ударитѣ на сърдцето при единъ любовенъ актъ, отъ ударитѣ, когато искашъ да бѫдешъ добъръ. Сборътъ отъ ударитѣ на любовьта се различава отъ сборътъ на ударитѣ на доброто. Когато ставашъ лошъ, пакъ се различаватъ ударитѣ. Отъ степеньта на погрѣшка се различаватъ ударитѣ на сърдцето. Тъй щото има една лента, на която се отбелязватъ ударитѣ и по тая лента можешъ да знаешъ какво е било твоето състояние. За бѫдеще ще имаме цѣли ленти, като погледнете на тѣхъ, ще знаете какво е било вашето състояние. Та казвамъ: Въ възпитанието трѣбва да се измѣнятъ ударитѣ. Напримѣръ: вие сега, като си създадете любовно състояние, вие нѣмате ясна представа. Като ви говорятъ за любовьта, вие се свените, защото имате за любовьта едно чувство, което не е никаква любовь. Знайте, че има една пресилена любовь, цѣла шепа соль е турена. Пъкъ има една безсолна любовь, никаква соль не е турена, забравили сте да турили соль. Тогава, ако на мене ми дадатъ една пресолена любовь, какво ще направя? Ще я налѣя въ едно шише и като дойде нѣкой, по една лѫжица ще я дамъ въ една тенджера. Като я туря, като размия любовьта – става супа. Ако съвсемъ нѣма соль, тогава отъ мене зависи. Пакъ я турямъ въ шишето, ще ѝ туришъ соль, колкото ти искашъ. Сега въ всичкитѣ хора има едно желание да поучаватъ любовьта. Любовьта не търпи никаква поука. Ние грѣшимъ. Като обичашъ единъ човѣкъ, започвашъ постоянно да го учишъ туй да не прави, онуй да не прави. А пъкъ любовьта никакъ не обича да ѝ даватъ съвети. Тя нѣма време да я морализиратъ. Времето ѝ е така заето, че нито една хилядна отъ секундата нѣма време да ѝ говоришъ. Ти искашъ да я спрешъ. Тогава тя оставя нѣкой заместникъ, нѣкой свой секретарь, казва: „Каквото искашъ да ми кажешъ, кажи на него". Тя си върви по работата. Напримѣръ: вие се спирате и казвате: „Ти не ме обичашъ". Какво разбирате подъ думитѣ „Ти не ме обичашъ"? Нѣмате една ясна представа. Че азъ разбирамъ много конкретно. Казвамъ: Ти не ми давашъ хлѣбъ. Далъ ми човѣкътъ една филия. Казвамъ: Много малко ми давашъ. Законътъ на

любовьта е и колкото житено зърно да ти даде, нѣма да казвашъ, че малко ти е далъ. Любовьта е магична. Малката хапчица, тя я прави цѣлъ самунъ, винаги прави нѣщата цѣли. Половини работи нѣма, една малка часть ще я направи цѣла, половинъ не дава. Ако дойде законътъ на любовьта, всичко става цѣло.

Най-първо вие седите и се съмнявате въ Бога. Нѣкой пѫть васъ ви е страхъ отъ Господа. Като се молите, охранявате се. „Господи", казвашъ, но охранявашъ се да не би Той да направи една погрѣшка, криво да те разбере. Иде ми единъ разказъ, който разказваше Милаки Георгиевъ. Единъ българинъ, шопъ отъ софийскитѣ села, отишълъ въ Цариградъ и станалъ слуга при единъ отъ турскитѣ паши. Десеть години му слугувалъ. Поискалъ отъ пашата да му даде отпускъ да види роднинитѣ си. Далъ му отпускъ, но му порѫчалъ да се върне точно навреме. Ако не дойде навреме, щѣлъ да го обеси. Обещалъ той да се върне навреме. Дошълъ въ софийско, яли, пили, минало времето, закѫснѣлъ. Не може да стигне навреме въ Цариградъ. Като стигналъ до Пловдивъ, започналъ да се моли, да чуе Господь молбата му и да му прати помощь, да стигне навреме въ Цариградъ, да го не беси пашата. Мислѣлъ си да се намѣри нѣкой конь. Иде единъ турски суббашия, качилъ се на коня и едно конче върви подиръ тѣхъ. Настига българина и му казва: „Я вземи това конче да го носишъ". Той си го турилъ на врата си и си казва: „Господи, азъ ли не знаехъ какъ да се моля или Ти не ме разбра?" Работата станала лоша. Освенъ, че коньтъ не дошълъ той да се качи, но и кончето се качило на врата му.

Често вие, като говорите за любовьта, натоварвате се съ конче на врата. Работата не върви. Когото обичате, съветъ не му давайте. Обичашъ ли, направи ли погрѣшка, затвори си очитѣ и на погрѣшката му не обръщай внимание. Щомъ дойдете до любовьта, не търсете никаква погрѣшка. Всичкитѣ нещастия произтичатъ, че ние коригираме любовьта въ дома. Че не се обичатъ хората, че братя и сестри не се обичатъ. Този начинъ, оставете го настрана. Извънъ любовьта може да правите бележка, колкото искате, намѣсто сѫ. Въ любовьта всичкитѣ бележки, които правите, не сѫ намѣсто. Разправяте, че въ любовьта е Господь. Какъвъ съветъ ще давашъ на Господа? Господь, Който обича този човѣкъ, ти ще идешъ да учишъ отъ него. „Господи, не става тъй, ти много му давашъ". Не давайте съветъ на Господа, учете се отъ него. Като идешъ тамъ, щомъ видишъ, че нѣкой човѣкъ направи погрѣшка въ любовьта, трѣбва да знаешъ, че си въ свещено мѣсто и ще чуешъ гласа на Господа, Който казва: „Изуй обущата си, защото мѣстото, на което седишъ, е свято". Майката се чуди какъ дъщеря ѝ обикнала този момъкъ. Тя се чуди какъ е обикнала този момъкъ, пъкъ тя е забравила себе си. И тя обикна единъ момъкъ. Не правете никаква бележка въ тази работа, тя е Божия работа. Не се петнете. Майката да каже въ себе

си: „Божия работа“ или хичъ въпросъ да не подига. Казвамъ: Ако въ любовьта се откажете да правите бележки, работитѣ ще вървятъ по-добре, отколкото да говоримъ, че любовь нѣмало, любовь нѣма. Въ любовьта живѣемъ, пакъ любовь нѣмало. Та щомъ ми кажатъ хората, че любовь нѣматъ, тия хора, които казватъ, че нѣматъ любовь, споредъ мене тѣ сѫ пробити шишета. Налѣешъ вода, изтече. Вземи, тури восъкъ на дупката, че шишето да не тече. Нѣкой казватъ: „Учителю, я ни кажи какъ да се обичаме“. Азъ никога не давамъ съветъ на хората какъ да се обичатъ. Нѣмаме право да даваме съветъ на Господа. Когато нѣкой ме пита за любовьта, казвамъ: Ела да ядемъ. Казва: „Я ми кажи нѣщо за любовьта“. Казвамъ: Я да идемъ, да си купимъ нови дрехи на пазаря. Казва ми нѣкой: „Какво е любовьта?“ Казвамъ: Да вземемъ автомобилъ, да се качимъ. За любовьта не говоря. На автомобилъ ще се кача, на желѣзница ще се кача, на аеропланъ ще се кача. Като ме питатъ за любовьта, казвамъ: Я да имашъ единъ милиардъ. Но за любовьта не говоря, за науката ще говоря, но за любовьта – мълча си. Любовьта е огънь, който всичко изгаря. Който иска да я коригира, тя всичко изгаря. А пъкъ който я приема такава, каквато е, тя го пречиства. Любовьта всичко разтапя. Ако имашъ захарь и го туришъ въ водата, се разтапя. Тази захарь нѣма да я намѣришъ никога. Казвамъ: При новото възпитание ще влѣзешъ въ себе си. Ти роптаешъ въ себе си по нѣкой пѫть. Много пѫти случи се нѣщо, намѣришъ, че причината е Господь, че спрямо тебе Той не е такъвъ, както къмъ другитѣ. Казвашъ, че на другитѣ уредилъ работитѣ, на тебе не ги уредилъ. Виждашъ, че нѣкой има по-добро тѣлосложение, по-хубавъ умъ, казвашъ: „Господь го благословилъ“. Пъкъ не разсѫждавашъ правилно. Въ любовьта всичко, което имашъ, радвай се на туй, което имашъ въ дадения моментъ. Ако можехте да разберете любовьта, даже въ единъ моментъ, ако само въ едно състояние може да постигнете трептенията на любовьта, вие ще бѫдете други. Любовьта си има свои трептения. Ако единъ тѫпанъ барабанчикътъ не е билъ, набрала се много прахъ, налепналъ прахътъ, като го удари – всички прашинки отскачатъ. Тѫпанътъ се освободилъ отъ тѣхъ. Любовьта като дойде, всичкитѣ прашинки, които сѫ залепнали, които иматъ свойството да поядатъ, за бѫдеще ще отхвръкнатъ, ще изчезнатъ. Любовьта е нѣщо най-динамично. Като дойде любовьта, пречиства всички утайки, които има въ човѣка. Тя започва постепенно да ги пречиства. Нѣкой пѫть имате едно чувство, нѣщо потиснато, мракъ, тъмнота. Щомъ дойде любовьта, веднага това чувство изчезне.

Но трѣбва да схващате цѣлокупностьта. Ти ще кажешъ въ себе си: „Богъ не търпи никакъвъ съветъ да Му давамъ“. Ти ще бѫдешъ благодаренъ на онова, което ти дава. Никакъвъ ропотъ нѣма да се яви въ тебе. Щомъ въ тебе се зароди чувството да имашъ повече, ти ще направишъ прегрѣшение, както направиха първитѣ хора. Богъ казва: „Всичко туй,

което имате е достатъчно, нищо повече не ви трѣбва". Да не търсишъ повече отъ това, което съмъ ти далъ. Да не ходите при онова дърво на познание добро и зло, да търсите знание отъ него. То е човѣшката алчность. Напримѣръ: често въ васъ се зароди желание да бѫдете чисти или да бѫдете умни. Този процесъ е на мѣсто. Ти искашъ ученъ човѣкъ да бѫдешъ. То е неразбрана работа. Единъ музикантъ, като свири, радвамъ се, понеже той училъ 30 години музика, знае да свири. Той, като ми свири, ползувамъ се отъ неговия трудъ, както той се ползува. Той, като свири, се радва на своя 30-годишенъ трудъ, слуша, възприема музиката и самъ се тонира. Той, като свири, азъ, който не съмъ свирилъ, и азъ се тонирамъ, и мене ми е приятно, както нему му е приятно. Разликата е, че азъ не може да свиря, но може да се ползувамъ отъ неговата музика. Той може да свири и може да се ползува. Това е разликата. Казвамъ му: Я ми направи една услуга, азъ не мога да свиря. Следъ като ми свири, онова, което съмъ приелъ чрезъ ухото си, азъ може да се ползувамъ, както той се ползува. Та казвамъ: Ползувайте се отъ звука на музиката, а не да знаете законитѣ, да бѫдете този великъ музикантъ. Вие искате да бѫдете голѣми артисти на любовьта. Много малко артисти има въ свѣта на любовьта. Засега имаме само единъ артистъ на любовьта – Христосъ. Той свири на хората. Никой не може да свири, както Христа. Той свири едно отъ най-мѫчнитѣ парчета. Кой отъ васъ е свирилъ такова мѫчно парче, както Той свири? Онова парче, което свири, и казва: „Въ твоитѣ рѫце предавамъ Духа си". Туй значи, че Той ще изсвири това парче, както Богъ иска. И го изсвири по всичкитѣ правила. Христосъ изсвири едно парче, както Богъ Му го предалъ. Казва: „Както Ме Отецъ възлюби, така и азъ ви възлюбихъ". Сега вие по нѣкой пѫть минавате въ любовьта за голѣми артисти. Мене сѫ ми разправѣли: „Сърдцето ми гори". Кое сърдце не гори най-първо? Всички сърдца горятъ. Безъ горение не може да има животъ. Казва: „Сърдцето ми гори". Радвамъ се, че сърдцето ти гори. Казва: „Както моето сърдце гори, другитѣ не горятъ". Правъ си. Всѣки така мисли. Ти споредъ както съзнавашъ, е право. Горенето навсѣкѫде е едно въ любовьта. Азъ какво разбирамъ? Изкуствено горение има. Въ любовьта горението е пълно. Азъ наричамъ „любовь" като нѣма никакъвъ излишъкъ, никаква пепель не остава. Само любовьта е единствената сила, въ която горението не остава никаква пепель, никакъвъ димъ нѣма. Всичко е абсолютно чисто. Единствената сила въ свѣта, въ която нѣма обратна реакция.

Казвамъ: Докато туй понятие въ васъ не го задържите, новата култура не може да дойде. Въ любовьта нѣщата моментално се възприематъ. Да допуснемъ, че имате една бучка захарь и я турите на езика си, тя се стопява. Тази бучка захарь ще стопи, но може да улесните процеса, намѣсто въ устата, да се стопи въ вода. Тъй разтопената захарь нѣма отведнажъ да я глътнете. Първото нѣщо, съ което хората се осакащатъ на

физическото поле е, че тѣ иматъ желание винаги да ядатъ много бързо. Нѣкои ядатъ много медлено, но нѣкои ядатъ много бързо. За да сдъвчишъ храната си, изискватъ се опредѣлено количество трептения. Гладътъ показва едно количество трептения. Истинскиятъ гладъ се опредѣля отъ известно количество трептения. Когато тѣзи трептения съвпадатъ, гладътъ е на мѣсто. Храната, която трѣбва да сдъвчишъ, и отъ нея се изисква да образува известно количество трептения. Ако не дъвчишъ право, ако мисъльта не е съсредоточена, не е хармонична, ако за тази храна, която дъвчишъ, не мислишъ заради нея – ти нѣма да се ползувашъ. Ако имашъ свещеното чувство, че дъвчишъ една хубава ябълка, пазишъ красива мисъль, после имашъ едно желание на тази храна да ѝ дадешъ най-хубавото мѣсто и после да ѝ дадешъ най-хубавата работа – яденето е на мѣсто. Човѣкъ се поправя. Щомъ ти си ялъ и си недоволенъ, после чувствата ти не съответствуватъ на храната, ражда се онази дисхармония, отъ която сега се раждатъ всичкитѣ болезнени състояния. Казвамъ: При сегашнитѣ условия човѣкъ трѣбва да се учи да яде. То е цѣла една наука. Ако знае правилно да яде, по този начинъ мисъльта му да присъствува, неговитѣ чувства да присъствуватъ и неговата сила да присъствува – този човѣкъ правилно може (да се) развива. Заложбитѣ, които Богъ е вложилъ въ него, правилно ще се развиватъ.

Та сега ние отлагаме работитѣ, казваме: „Като идемъ въ оня свѣтъ“. Че ти оня свѣтъ никога не може да го видишъ, ако не го обичашъ. Въ оня свѣтъ искашъ да видишъ Христа. Не може да Го видишъ. Като умратъ нѣкои хора и следъ 45 години, като седятъ въ оня свѣтъ, нѣкой пѫть любовьта е така малка, че само за 1–2 секунди проблѣсне да видятъ свѣтлината и после небето се затваря, свършва се. Това е тѣхната любовь. Умрѣлитѣ следъ туй трѣбва да се върнатъ на земята. Споредъ вашитѣ понятия вие мислите, като идете въ оня свѣтъ, ще се отворятъ вратитѣ, ще ви приематъ. Въ този свѣтъ имате примѣръ. Може ли отъ първо отдѣление да влѣзешъ и идешъ въ университета? Ще трѣбва да свършишъ отдѣленията, прогимназията, ще минешъ въ гимназията и като я свършишъ, ще постѫпишъ въ университета. Знание трѣбва да имашъ, за да разбирашъ предметитѣ, които ти се преподаватъ.

Та първото нѣщо: Когато обичате нѣкого, попитайте се защо го обичате. Какви сѫ вашитѣ подбуждения за вашата обичь? Ако ме попитатъ защо обичамъ ябълката, обичамъ ябълката и се задължавамъ, като я изямъ, да посѣя семето ѝ въ земята. Щомъ минавамъ покрай едно дърво, ябълката, още като ме види, казва: „Може ли да ми направишъ една услуга?“ Въ мене се зароди едно желание да я изямъ, едно желание да ѝ помогна, понеже тя иска нейното семе да се посади. Тогава казвамъ: Ще услужа. Откѫсвамъ ябълката, изѣдамъ я и семето ѝ посаждамъ въ земята. Ако като

изямъ ябълката и изямъ семето ѝ, ще направя една погрѣшка. Ти обичашъ нѣкого, какво добро ще му направишъ, кажете ми сега? Ти обичашъ нѣкого, ще му дадешъ нѣщо. Какво ще му дадешъ? Ако онзи, когото обичашъ, ще му дадешъ здраве – то е на физическото поле. Да кажемъ онзи, когото обичашъ, той е съ разнебитени чувства, тѫженъ, скърбенъ. Щомъ го обичашъ, веднага ти ще измѣнишъ неговата скърбь, неговата скърбь ще се превърне на радость. Ти ще му дадешъ нѣщо отъ себе си. Той ще е радостенъ. Той нѣма знание въ ума си. Ти, щомъ го обичашъ, ще му дадешъ свѣтлина. Ти, щомъ обичашъ нѣкого, на ума му ще дадешъ свѣтлина. Като обикнешъ нѣкого, на сърдцето му ще предадешъ чувства, топлина. Като обикнешъ тѣлото, ще предадешъ сила. Щомъ обичаме тѣлото, предаваме сила; щомъ обичаме сърдцето, предаваме топлина; щомъ обичаме ума, предаваме свѣтлина на ума. То е естественията пѫть. Тамъ, дето нѣма свѣтлина въ ума, любовьта на ума не е на мѣсто. Тамъ, дето нѣма топлина въ сърдцето, любовьта не е на мѣсто въ сърдцето. Тамъ, дето нѣма сила въ тѣлото, любовьта не е на мѣсто. То сѫ конкретни разбирания. Дойде ли свѣтлината, ще се радвашъ на свѣтлината. Имашъ едно приятно чувство, то е топлината, която го произвожда. Чувствувашъ една хубава приятность, готовъ си да се примиришъ съ цѣлия свѣтъ.

Разправяше ми единъ американецъ, той слушалъ Камила Русо да пѣе „Сѫньтъ на живота“. Казва: „Въ дадения случай, като слушахъ, бѣхъ се примирилъ съ цѣлия свѣтъ. Така ми е приятно, че каквото имамъ, искамъ да го раздамъ. Следъ една седмица пакъ останахъ сѫщиятъ. Когато свирѣше Камила Русо, имахъ това желание да се примиря съ цѣлия свѣтъ. Следъ една седмица изгубихъ това състояние“.

Когато дойде любовьта, ние сме готови на всичко. Като дойде любовьта, готови сме на всички жертви. Когато си замине, пакъ се втвърдимъ. Постоянно трѣбва Камила Русо да дава концерти, по единъ въ седмицата.

Свѣтлината въ ума е любовьта; топлината въ сърдцето е любовьта; силата въ тѣлото е любовьта – правиятъ смисълъ. И когато човѣкъ е здравъ, любовьта действува правилно; когато чувствата сѫ добри, трѣбва да разберемъ нормалното състояние на сърдцето, любовьта е на мѣсто; когато просвѣтне умътъ, любовьта е на мѣсто. Любовьта едновременно трѣбва да действува въ ума чрезъ свѣтлината; въ сърдцето – чрезъ добритѣ чувства и въ тѣлото – чрезъ силата, която да постави всѣко нѣщо на своето мѣсто. Всѣко нѣщо на мѣсто, разбирамъ да се поставятъ думитѣ на мѣсто. Единъ музикантъ трѣбва да постави нотитѣ на мѣсто, той трѣбва да предаде половини ли да бѫдатъ, четвъртини ли, осмини ли, шестнайстини ли или въ точка. После тия ноти къмъ коя гама спадатъ да опредѣли. Всѣки единъ тонъ въ една мажорна гама или въ една миньорна гама е. Мажорната гама

е за тѣлото, миньорната гама е за сърдцето, а хроматическата гама е за ума. Всичкитѣ тия гами, които минаватъ рѣзкитѣ промѣни, съдържатъ единственъ процесъ. Мелодиитѣ изобщо, тѣ сѫ образци за сърдцето ви. Въ съвременната хармония идемъ да съединимъ музиката на човѣшката воля, на човѣшкото сърдце и на човѣшкия умъ. Тѣ съставятъ съвременната хармония. Значи любовьта изисква едно хармониране между силитѣ на ума, между силитѣ на сърдцето и силитѣ на тѣлото. Това не е единъ простъ процесъ. Говорите за любовьта, да обичашъ нѣкого. Да обичашъ нѣкого, трѣбва да се проявишъ. Най-първо трѣбва да се прояви твоятъ умъ, трѣбва да се прояви твоето сърдце, трѣбва да се прояви твоята воля. Ти ще се проявишъ, като обичашъ. Това не значи да придадешъ нѣщо на твоя умъ, но твоятъ умъ се простира въ онова нормално състояние, въ което Богъ те създалъ. Казва Писанието: „Като направи човѣка Богъ отъ пръсть“. Значи въ спѣщо състояние билъ Адамъ, отъ пръсть билъ направенъ, нѣмалъ съзнание. Като вдъхналъ диханието – оживѣлъ. Диханието подразбира любовьта на ума. Адамъ станалъ жива душа и почувствувалъ, че оживява вече, умътъ му и сърдцето му започватъ да се движатъ. Разбралъ, че има нѣкой въ свѣта, който го обича, който му е далъ нѣщо. И Адамъ почувствува въ себе си Божията любовь. Почувствува любовьта, която Богъ има къмъ него, че Той работи върху него. Трѣбва да разбираме човѣшкото развитие. Човѣшкото развитие не може да стане, ако ние не почувствуваме това, което Богъ ни е далъ, тия вѫтрешни заложби.

Сега азъ не ви говоря да стане(те) съвършени. Съвършенството е една динамична цель на Божествения животъ. „Бѫдете съвършени“. Непреривно е туй. Човѣкъ непреривно трѣбва да се стреми къмъ съвършенство. Казвате: „Какво ще правятъ хората, като станатъ съвършени?“ Съвършенството е непреривно желание да изучава човѣкъ, да постигне онова, което Богъ е вложилъ вѫтре. Съвършениятъ човѣкъ никога не се обезсърдчава, никога нѣма да каже: „Съ какво да се занимавамъ?“ Представете си, че за бѫдеще вие ще се качите на небето, ще станете ангелъ. Очудвате се, съ какво ще се занимавате? Отъ небето Богъ ще ви прати да помогнете на единъ червей, който се дави нѣкѫде. Господь като ангелъ ще те прати да помогнешъ на единъ червей. Ако не разбирашъ, ти ще слизашъ. Ако разбирашъ, ти, като помогнешъ на този червей, ще видишъ какво е скрито въ червея. Ето азъ какво разбирамъ. Ти посаждашъ една семка, тя е единъ червей. Нищо почти нѣма. Но като посѣешъ семката, ще видишъ, че отъ тази семка ще излѣзе цѣло дърво съ най-хубави плодове. Въ този червей Богъ е вложилъ известни заложби, които следъ време ще дадатъ своитѣ плодове. Ако не знаемъ какъ да помагаме на червея, на една ваша погрѣшка, то е червеятъ. Ако знаете какъ да помагате на единъ червей, на една ваша погрѣшка, следъ време ще имате най-хубавитѣ плодове. Така седи. Казвате: „Защо сѫ тия червеи?“

Господь ги създаде. Въ червеитѣ сѫ възможноститѣ за вашето бѫдещо щастие на земята. Ако вие не можете да помогнете на тия червеи, значи ако не посѣете тия семена – нѣмате подобрение. Сега трѣбва нови възгледи на нѣщата. Всички казвате въ себе си: „Защо сѫ тия погрѣшки?“ За работа. Всѣки день имате да помогнете на единъ червей. Често азъ слушамъ да казватъ: „Дотегна ми да помагамъ на тия червеи“. Да ви не дотѣга. Писанието казва, че Богъ казва на Якова: „Не бой се ти, червей“. Значи, нарича го „червей“. Онова, Божественото, което Богъ вложилъ въ васъ, Богъ иска да го събудите, да се използуватъ новитѣ вѣяния. Като дойде Христосъ да помага на хората, въ какво положение ще се намѣрятъ хората? Въ положението на червеи. Всѣки единъ червей трѣбва да има нѣкой да му помага.

Сега азъ ще ви попитамъ: Какво разбрахте и какво може да приложите? Вие ще кажете: „Това нѣщо е за бѫдеще, то е висока работа, непостижими нѣща сѫ, понеже носимъ едно бреме“. Въ дадения случай нѣщата сѫ постижими. Въ дадения случай васъ ви е потрѣбна малко количество свѣтлина; васъ ви е потрѣбно малко количество топлина; васъ ви е потрѣбно малко количество сила. Другитѣ нѣща сѫ вложени, тѣ сами по себе си ще дойдатъ. Ти посѣй въ земята семето и не мисли какъ то ще израстне, Богъ ще го възрасти. Ти посѣй семето на свѣтлината въ ума си, то ще израсте; ти посѣй семето на топлината въ сърдцето си, то само ще израсте, ти посѣй семето на силата въ тѣлото. Азъ употрѣбявамъ фигури. Посѣй семето и не мисли заради него какъ ще израсте, какъ ще се развива. Отъ гледището на семето на свѣтлината, ти, като пуснешъ свѣтлината, ще видишъ какво е. Ти, като вкусишъ плода на топлината, ще видишъ какво е. Като вкусишъ отъ плода на силата, ще видишъ какво нѣщо е самото семе. Всички нѣща трѣбва да се опитатъ. Реално е туй, което човѣкъ опитва. Ти като опитвашъ, каквото можешъ да задържишъ за себе си, то е опитаното. Отъ всѣки опитъ свѣтлината, която можешъ да задържишъ въ ума си, тя е опитана. Топлината, която можешъ да задържишъ въ тѣлото си, то е полезното за тебе.

Сега подъ думата „махаръ“ азъ разбирамъ – посаждане. „Бену“ е изникване. Въ цѣлата пѣсень имаме единъ процесъ. Туй, което сме посѣли, какъ ще изникне, какъ ще се развиятъ листата, какви плодове ще даде? Какъвто плодъ даде, ще го ямъ. Азъ, въ дадения моментъ, като изпѣя тази пѣсень, накрая вече имамъ единъ обѣдъ. Единъ хубавъ обѣдъ „махаръ“ посадихъ, изниква, завърже, даде плодъ. Азъ съмъ първиятъ, който вкусва отъ този плодъ. Като вкусвамъ този плодъ, азъ съмъ придобилъ онази Божествена топлина. Затуй музиката е единствениятъ Божественъ методъ, чрезъ който можемъ да разберемъ нѣщата най-лесно. Най-лесниятъ пѫть, по който можемъ да разберемъ Божествениятъ пѫть, е музиката. Вънъ отъ

музиката хиляди години се изискватъ. Въ музиката процесътъ е съкратенъ. Казвате: „„Махаръ Бену“ какво е?“ „Махаръ“ е посаждане – правя добро нѣкому, посаждамъ въ него. Следъ като си посадилъ, не се спирамъ, чакамъ да израстне нѣщо. Тогава не се спирамъ. Ще цъвне, ще извадя като пчелитѣ медъ отъ цвѣта. И тамъ не се спирамъ. Чакамъ да завърже. Чакамъ най-после да узрѣе плодътъ. Семето ще падне и пакъ ще го посадя. Сега, като пѣете „Махаръ Бену Аба“, приложете. Онзи, който слиза долу, натоваренъ да посѣе семето, е бащата. Щомъ туй семе израстне, то е майката. Щомъ ядешъ вече отъ плода, ти си детето. Които ядатъ сѫ деца, които посаждатъ сѫ бащи, които възрастватъ сѫ майки. Които ядатъ сѫ деца. Следователно ти си баща, като посаждашъ; ти си майка, като възрасташъ; като изядешъ плода, дете си. Като изядешъ плода, ако дадешъ семето на бащата да го посѣе, ти си отъ умнитѣ деца. Сега искамъ хората да пѣятъ. „Махаръ“ това значи. „Бену“ е, който израства нагоре. „Аба“ значи онзи, който носи. Сега ви подигамъ завесата на една пѣсень „Махаръ Бену Аба“. Ако изпѣемъ тази пѣсень ниско и, ако я изпѣемъ високо, каква е разликата? Когато пѣемъ ниско, има повече магнетизъмъ, топлината се дава, за да може да възрасте. Когато гласътъ е много интензивенъ, работитѣ не растатъ. Когато дървото започва да израства, да се разлюлява, тогава идатъ високитѣ гласове. Музиката, като се посѣе, долу запазена е отъ тия интензивности. Най-малкитѣ трептения имаме долу. /Учительтъ пѣе ниско/ – не е израстнало. /Пѣе високо/ – израстнало е. Сега отъ васъ зависи да израстете или не. Ако пѣете хубаво, израствате много хубаво. Ако не пѣете, ако пѣете лошо, пакъ растете, но изкривени насамъ-натамъ. Кривитѣ мисли, кривитѣ чувства показватъ, че зърното не е посѣто, поставено на мѣсто. Една мисъль, която е поставена добре въ ума, едно чувство, което е добре поставено въ сърдцето, една сила, която е добре поставена въ тѣлото – то е правилниятъ процесъ. Правилно трѣбва да се поставятъ нѣщата.

Не давайте съветъ на Господа. Прилагайте съветитѣ, които Господь дава на човѣка на любовьта. Туй учение не е за свѣта. Нѣма какво да разправямъ на свѣта. Азъ, като вървя по земята, гледамъ да не стѫпча едно червейче, да бѫда внимателенъ. Като го видя, виждамъ колко деликатни движения прави като върви. Виждамъ – за бѫдеще ще стане млада мома, ще гори сърдцата на момцитѣ. Какви тайни сѫ скрити въ този червей? Велики работи Богъ е създалъ. Пъкъ и онова, което Богъ е вложилъ въ васъ, развивайте. Подигайте вашитѣ червеи, за да ви благослови Господь.

Сега всички вие носите костюми, които не сѫ направени отъ добъръ майсторъ. Погрѣшката е тамъ. Сега бѫдещитѣ костюми, които ви се шиятъ, гледайте да ги направятъ по всичкитѣ правила на любовьта. Вие носите костюми, които ви стѣгатъ подъ мишницата. Не че вие сте виновати

за това. Виноватии сѫ онѣзи, които ги шиятъ. За бѫдеще сами трѣбва да си шиете дрехитѣ.

Добрата молитва.

XX година
20. Лекция на Общия Окултенъ класъ
19 февруарий 1941 г., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1941_02_21 Отношение на цялото и частите
лекция на младежкия клас

ОТНОШЕНИЕ НА ЦЯЛОТО И ЧАСТИТЕ

„Отче наш“

Каква беше темата на миналата лекция? За какво се говори миналия път? (Каза се.)

Някой може ли да стане и да напише следните думи на дъската? Който – знае да пише добре.

БЕЗ ВЪЗДУХ
БЕЗ ВОДА
БЕЗ ХЛЯБ
БЕЗ ОГЪН
БЕЗ УМ
БЕЗ СЪРЦЕ
БЕЗ ЗДРАВЕ

Какво се разбира от всички тия думи? Ако едно място е без въздух, в него не може да се живее. Може ли човек да живее без въздух? Без хляб колко дни може да живее? Всичките тия думи съдържат известни състояния, които човек е намерил. Ако има едно безвъздушно пространство, ще опита сегашното състояние. Това са ред състояния, доколко съзнанието на човека може да издържа. В коя дума съзнанието ще издържи повече? Без въздух след колко минути ще изгуби съзнание? Представете си, че имате едно пространство, в което въздухът е изгубен. Тогава къде ще иде този въздух? Като казваме без въздух, какво разбираме? Може ли съвършено да изчезне всичкият въздух? Значи в едно пространство може въздухът да се изтегли. Някоя форма може да се направи в пространството. Например, ако вземете в един затворен съд да започне да се изтегля въздухът, щом се изтегля въздухът, налягането се увеличава. Щом се достигне до стомилионно налягане, ако се мине стомилионно налягане, светлината изчезва. При сто милиона цялата крушка ще светне. Колкото по-рядък е въздухът, толкова повече светлината се усилва. Дойде до едно място, дето светлината не може да се прояви. Когато разглеждате един предмет, като че блесне нещо във вашия ум и предметът стане ясен. Вие сте ученик, разрешавате някаква задача – в ума ви седи оплетена, не е ясна задачата. Два–три дни като мислите, когато разрешите тази задача, като че блесне тази светлина и изясни всичките отношения, тази задача стане ясна.

Казвам без въздух. Така говорим. Но знаем ли какво нещо е без въздух? Ще се намерим в едно ужасно стеснение. Щом започне да се изтегля въздухът, ще започнеш да страдаш. Щом започне да се изтегля водата, пак ще страдаш. Щом започне да се изтегля хлябът, ще започнеш да страдаш. Щом започне да се изтегля огънят, пак ще страдаш, пак ще дойде страданието. Може да е малко. Във всичките тия думи де страданието ще бъде най-малко? За сърцето трябва огън. Умът за да работи, трябва светлина. Но страданието при огъня ще бъде най-малко. Можете ли да определите защо страданието при огъня ще бъде най-малко? Че хората, които умират от студ, като че заспиват и им става приятно. Без огън хората умират лесно. Не умират лесно, но заспиват лесно.

Именно въздух, вода, хляб, огън, ум, сърце, здраве – всички са наредени. Туряме една дума, която разбърква цял свят: без, без, без. Станало цяла една каша, та всинца вие имате по едно без, което разбърква всичко в човека. Може ли човек да бъде без ум? Има ли органически същества, които нямат сърце? Значи това са отношения, които съществуват. Въздухът е потребен при известни условия. Какъв е задгробният живот? Като умре човек, потребен ли е въздухът? Значи при сегашните условия въздухът е потребен. Тогава кое ще замести въздуха в задгробния живот? Ако съществува [задгробен] живот, няма да има нужда от въздух, но ще има нужда от друго нещо. Във водата рибата живее. Обаче извадена рибата вън от водата, във въздуха, не може да живее. Значи в друга една по-рядка среда рибата не може да живее. Следователно човек, изваден вън от въздуха – има една среда по-рядка от въздуха. Като умре човек, влиза в по-рядката среда. Предполагаме, че влиза в етера. Като умре, ще отиде в другия свят, ще има други органи, ще може да си служи с етера. Има достатъчно условия в етера за живот. Как ще го докажете сега?

Вие какво подразбирате да докажеш нещо? Как човек ще докаже, че има задгробен живот? Ако докажете, че имате живот в себе си, ще го докажете. Доказвате, че имате живот. Как ще докажете, че нямате живот? Как ще докаже човек това, което не съществува, което не е опитал? Туй, което има, може да го докаже. Как ще докажеш туй, което го няма? Хората доказват туй, което го нямат. Нямаш живот – как ще докажеш, че нямаш живот? Човек в смъртта не може да живее, не можеш в смъртта да знаеш какво нещо е смъртта. Смъртта, като влезе, ще ти вземе въздуха, водата, хляба.

Сега какъв закон ще извадите? Вие мислите, че имате едно познание. Казвате: „Две, две – четири." Като ги събереш и като ги умножиш, дават четири. Защо, събрани, две единици дават две, а единицата умножена дава едно? Това е свойство на числата. При събирането и при умножението [на

две] има един и същ резултат. При единицата при събирането имаме един резултат, при умножението – друг. Единицата умножена дава едно, събрана дава две.

Хубаво, човек сам по себе си, какво става в него? Сам човек какво може да направи? При какви условия? Значи вече имаме едно физическо проявление. Ако се оглеждаш и има светлина, ти ще видиш себе си във водата, но ако имаш едно огледало и има светлина, че двама ставате. Какъв пример бихте дали при умножението? Имате тъмнота, умножавате единицата, какво ще видиш? Нищо. Виждаш, ти си сам в съзнанието, то не е раздвоено. Какъв фактор е, какво ценно може да дадете на отражението?

Да допуснем, че имате един процес в живота. Най-първо сте едно малко дете, във вас има желание да растете. Най-първо вие минавате за един невежа. Всички се радват на вашето невежество, има какво да ви учат. Всички виждат, че сте невежа, но сте едно способно дете – има възможности да добие знание, да расте. Като стане на петдесет, шейсет, сто и двайсет години, хората започват да мислят обратно. Кога хлябът е по-ценен, при ситият или при гладния? Защо хората, когато остареят, изгубват смисъла на живота? Вие всички искате да растете, да станете възрастни. Като станете възрастни, мислите, че сте изгубили смисъла на живота. При сегашното положение има един неестествен процес.

Сега, както човек расте, има един неестествен процес. Смените в природата не са правилни. Ако човек би вървял в един естествен процес, той би бил вечно млад. Понеже върви в един неестествен процес, остарява. Както сега върви процесът, смяната не е правилна – винаги губи от качеството на веществото, от силата, от неговите способности. Смяната не е правилна. След като остарее, в ума му се натрупват толкоз идеи, започват да тежат. Вследствие на туй той започва да се прегърбва. Най-после стане един полукръг. Сега причината, че човек се изкривява, не може да пази тази правота, този перпендикуляр, но се прегърбва? Всякога, когато имаш една идея, която не можеш да разрешиш правилно, тя оказва известно напрежение в ума ти. Когато човек има една мисъл, той си навежда главата надолу. Казват, че замислените хора все надолу гледат към земята. Хубаво, когато житният клас израсне, завърже, навежда се, мисли ли за земята? Навежда се, понеже тежест има. Стъблото е слабичко за петдесет, шейсет, седемдесет зърна. Те имат тежест, те се приближават към земята. Без житното зърно да иска, се навежда.

Да допуснем, че вие разрешавате един въпрос: има ли живот вън от земята. Какво разбирате под думите има ли живот вън от земята? Може ли да има живот без въздух, без вода, без хляб, без огън, без ум, без сърце,

без здраве? Ако един човек изгуби ума си, какво е изгубил? Кое е онова, което може да застави човек да изгуби ума си? Често употребяват израза изгубил ума си. Какво разбирате? Не може да мисли. Или, ако изгуби своите чувства? При какви условия може да изгуби своите чувства?

Казвам, в окултната наука искат да концентрират ума. Има стари методи да се концентрират, за да могат да влязат в другия свят. Концентрирането е един метод, но като се концентрираш, ти заспиш. Заспиването не е влизане. Няма защо да се концентрираш, защото всички, които спят, без да се концентрират, ще влязат в другия свят. Каква нужда има да се концентрираш, когато след всеки двайсет и четири часа ще спиш пет–шест часа? Под думата концентриране разбират, че съзнателно искат да влязат в другия свят, без да заспят. Като заспиваш, съзнанието ти да запазва онова състояние, че да помниш. Да помниш, че ти от физическото състояние минаваш в духовното, да не забравяш. Вие забравяте момента, в който заспивате, вие изгубвате съзнанието си. Например до известно време вие сте будни, но след туй [идва] онзи момент на преходното състояние, минаването на сън, не помните. Как сте заспали, не помните. Трябва да помните онова състояние как сте заспали.

Един, който се е учил как да се концентрира, ми разправяше своята опитност. Казва: „Дойдох до едно място. Усещам, като че потъвам. След туй, в туй потъване, дойде нещо като буря, едно движение, огради ме отвсякъде. За един момент почувствах тази, преходната, граница. Не можах да я мина, но след малко се събудих. Дойдох пак в съзнание. Знаех, че съм заспал. Зная, че съм заспал – намирам се в един свят на светлина. И този свят е като земята, само че по-хубава е светлината, редът на нещата е малко по-хубав. Гледам, един мой приятел тръгнал, иде ми на гости. Виждам, че той иде. Виждам и тялото си оставено някъде на леглото, пък аз се разхождам. В мене съзнанието е, че моят приятел иде, че аз трябва да се върна от оня свят. Виждам, че приятелят наближава улицата, влиза в къщата, отваря вратата, влиза отвътре на вратата, започва да хлопа. Аз от оня свят не съм дошъл в този. Започнах да се смущавам, пак минах същия процес и се събудих. Питах приятеля колко време се бавих да му отворя. Той не знае. Погледна часовника си и казва, че нещо около три минути.“ Три минути взело от сънното състояние, за да дойде в будно. „И в двата свята положението е еднакво – туй, което видях, е много явно.“

Питам сега, къде е? Казват, че е някъде на земята. На земята е някъде, но като че е един метър над земята. Пътища има и там, но като че са един метър над тия пътища. Хубава ливада има и там, слънцето и там грее, но атмосферата е по-чиста.

Това са илюзии. Хубава илюзии са. Някой път човек види нещо – казваме, че са илюзии. Целият човек е затворен в тялото. Всичките впечатления, които има за външния свят, той ги приема чрез сетивата си и има едно понятие за света. Светът, който виждаме, той е едно отражение. Виждаш света, казваш: „Виждам това." Но това е едно отражение. Ти не си вън от обективния свят, да го знаеш такъв, какъвто е. Виждаш го само като отражение в мозъка си. Значи според светлината, която влиза в ума ти, такова понятие имаш за външния свят. Щом изгубиш тази светлина, веднага твоите понятия се размесват. Имате едно просто правило. Имате един приятел, когото обичате, вас ви се вижда красив, благороден, светлина излиза от него. Един ден като ви обиди, както трябва, веднага става грозен – и тялото се изменя, и думите, които говори, не са на място, няма логика. Стане ви неприятен.

Питам, де е реалността? Този ваш приятел, като разбутал въздуха, този въздух дошъл до вашето ухо, вие сте дали едно криво тълкувание, че ви обидил. Какво ви е обидил? Не ви е заплюл. Казва ви: „Вие сте първокласен невежа." Има ли някаква реалност в тия думи? Значи от първи клас невежа. Какво разбирате от първи клас невежа? Че като се роди едно дете от майка си, учен човек ли е? Майка му трябва да го учи. То не знае да си мърда краката, ръцете. Очите не може да си отвори. Майка му трябваше да го учи. Като му казал този, че е първокласен невежа, той се докачил. Той трябва да каже: „Тъй е, невежа съм."

Разправят, че когато един физиономист видял Сократа, започнал да описва характера му и наредил ред отрицателни качества, много порочни черти, че бил женкар. Сократ казал: „Всичко, което казваш, е право, но всичко туй чрез усилията на волята изправих. Всичко, каквото казваш, че съм невежа, че съм женкар, че съм простак, е право, но чрез усилията на волята си всичко туй изправих и не съм простак. По-рано бях, но сега не съм."

Има неща съществени в света. Каква е разликата между същественото и несъщественото? Същественото – ние разбираме живота ни в една възходяща степен на развитието, няма прекъсване в развитието на живота. Нереалният живот има прекъсване. Ти си млад – остаряваш, не си в реалния живот. Донякъде си учен човек, паметлив си, после станеш осемдесет–деветдесет години, започва паметта ти да се помрачава. Когато животът е непрекъснат, паметта винаги се увеличава. Един ангел има повече познания, отколкото цялото човечество, ако го събереш на едно място. Ангелът, който живее милиони години, знае повече, отколкото човечеството. Колко време живеят ангелите? Имате особени понятия. Дошъл си на земята, не знаеш откъде идеш. Някои от вас имате ли

понятие откъде сте дошли? Не знаете и къде отивате. Дошли сте отнякъде, не помните.

Туй са психологически въпроси, които не трябва да се засягат. Човек, когато има дългове, не трябва да мисли за дълговете си. Ако дългът ти е малък, може да мислиш, но ако е голям, хич не мисли заради него. Имаш да даваш сто милиона, хич не мисли за тях. Ако имаш пет лева да даваш, мисли заради тях, но дълга от десет милиона, забрави го. Защото то е илюзия. Пет лева можеш да направиш дълг, но десет милиона? Сега в живота хората правят дългове. Този, който направил дългове десет милиона, за кого ги изхарчил? Похарчил ги в някакво предприятие. Да допуснем, че е съвременен човек, учен човек, изследва слънцето. След туй един голям трактат съчини и напечата, и за десет–двайсет години се прочуе. След двайсет години дойде друг учен, и той изучава слънцето, и той създаде друга теория – опровергае първата. Той се прочуе. След двайсет години дойде трети, опровергае втория. И така виждаме, учените хора в света постоянно се опровергават. Мъдреците са малко в спор. Сега вие мислите, че като сте учени хора, ще уредите вашия живот. Съвсем ще загазите. Едно време мислеха, че молекулата е най-малката частица. След това доказаха, че молекулите не са най-малките частици, но атомите. Сега доказват, че атомите не са най-малките частици, но [електроните]. Но и [електроните] не са още. Туй е външната страна на живота.

Сега в научно отношение трябва да дойдем до онова, което можем да приложим. В какво отношение може да приложите въздуха? Въздуха ще го подготвиш, както се подготвя житото. Трябва дълго време да се меси, за да изтеглиш онова, което въздухът има. Не е лесна работа. Много хора дишат, без обаче да се ползват от въздуха, ползват се много малко. Вземете един болен човек – дадете му храна, но неговият стомах не може да я смели, не може да извади от храната хранителните вещества, вследствие на това той боледува.

Казвам, съвременните хора, за да дишате, трябва да имате особено състояние. Умът, сърцето и волята трябва да бъдат в съгласие, за да извадиш туй, което индусите наричат прана във въздуха. Въздухът при малка светлина и при малка топлина не дава. В органическия свят, когато светлината и топлината е малко, тогава растителното царство не е така богато. Щом отивате към северния полюс, растителността вече се намалява. Към северния полюс големите растения вече се намаляват, изчезват и остават само мъховете. Кои са причините, че растителността не може да расте? Към северния полюс остават само някои малки растения. Същото отношение е и като отивате към полюса на живота – ще претърпите една криза.

Например вие искате да знаете какво нещо е абсолютната истина. Ако познаеш цялата истина, ти съвсем ще замръзнеш. Няма по-страшно нещо [от това] човек да дойде до истината. Друг е въпросът за истината, която е родена от любовта. Истината, която е родена от мъдростта е друг въпрос. Но онази истина, голите факти, то е едно място, дето всичко замръзва. Знаеш истината – умре човек, свърши се всичко, какво ще добиеш? Да допуснем, че докажеш, че няма друг живот. Да допуснем, че е истина, че няма живот. Какво добиваш? Нищо. То е северният полюс или южният полюс.

Под думата истина ние разбираме онзи извор, ония възможности, които носят мъдростта и любовта в себе си. От чисто научно гледище резултатите на любовта и резултатите на мъдростта, това е истината. Тази истина ние опитваме. Туй, което излиза от любовта, и туй, което излиза от мъдростта, ние опитваме, и това наричаме истина. То е, което дава възможности на човека да расте и да се развива и да бъде доволен от живота си.

Вие често падате духом. Щом кажеш, че от мене нищо няма да стане, ти търсиш абсолютната истина. Абсолютната истина значи извън любовта, извън мъдростта. Казва: „Какво нещо е животът всъщност?“ Какво е същността на живота? Най-първо, един човек трябва да диша, да пие вода, да яде хляб. Огън му трябва. Трябва да мисли, сърце трябва да има и здраве трябва да има. То е животът. Ако извадите тия работи в живота, де е животът? Искам да зная какво е животът вън от въздуха. Това са все материали, с които животът си служи. Щом се обезсърчава човек, той е излязъл из областта на положителния живот. Щом излезете из областта на любовта, намалява се топлината. Щом излезете из областта на мъдростта, намалява се светлината. Всичкият упадък на хората зависи от намаляването на светлината. Учените хора се опасяват, че слънцето няма да дава светлина и топлина, следователно сегашният органически живот не може да съществува в тази форма, в която сега съществува.

Казвам, в живота си човек не трябва да изгуби своята топлина или казано другояче, не трябва да изгубва онази връзка, която любовта му дава. Тази връзка, това са чувствата, които се проявяват. Не онези пресилени чувства, реакция, но в дадения случай ти си доволен, има едно задоволство. Учиш един предмет и си доволен. Бъди благодарен на онова, което си научил. Да вземем числата – едно, две, три, четири, пет, шест. Ако тия числа ги превърнете в геометрически величини – ние вземаме в сантиметри – ако имаш един нос дълъг един сантиметър, два, три, четири, пет, шест сантиметра, какво ще бъде отношението? Де ще бъде интелигентността

най-голяма? При шест. Но то е по отношение на дължината. Тогава ширината може да бъде един, два, три, четири [сантиметра]. Широчината на носа не може да бъде толкоз, колкото е дължината. Този, който има четири сантиметра широчина на носа, какъв човек ще бъде? С нищо не може да го задоволите. Толкоз е променчив и динамичен, че трябва да бъдеш надалеч от него. Ако ти е началник, при най-малката погрешка, която направиш… Всяко нещо трябва да бъде изправно. Каквото разбираш, да го направиш без грешка. Ако не го направиш така, ще видиш.

Ако носът е един сантиметър широк, а шест сантиметра дълъг, здрав ли е този човек? Не е здрав. Ако два сантиметра е широк, здравето се подобрява. Два е нормално, защото широчината зависи от дишането. Като дишаш въздуха, носът се разширява. [У] хората, на които носът е тесен, дишането не е правилно. Постоянно като дишаш, упражняваш се с тия, малките, въздишки. Ред деди и прадеди са живели така, затуй носът е станал такъв. Когато носът е тесен долу, чувствата са неустойчиви. Хора с широки носове – чувствата им са устойчиви, имат повече кръв, дробовете енергично работят. Хора с широки носове физически са здрави, може да работят. Това са различни единици. Ако човек е на двайсет години и носът е един сантиметър широк, той е в едно болезнено състояние. Трябва да удвои тази широчина, да стане два, два и половина, три сантиметра.

Казвам, това са наблюдения, приведени с числа. Как сега се изявяват в органическия свят? Ако ние разглеждаме хората, които страдат, в тази пропорция, за построяването на всеки човек има своя форма. Всеки човек, виждам, се е отклонил от първоначалната форма, в която той е създаден. Ние разглеждаме въпроса от едно нормално положение, от здравословно състояние. Тия отклонения наричаме болезнени. Когато говорим за тия отклонения, в каквото и да е направление вън от тази норма, казваме, че е престъпление. Престъплението всякога е едно отклонение от нормалния тип на човека.

Ако един човек чрезмерно развие своята алчност – има желание да трупа пари, богатство – това чувство е силно развито, има един център на стяженолюбието, [който] е силно развит. Когато у човек този център е силно развит, пък съвестта е слабо развита, заражда се желание да краде. Той мисли, че всичко, което съществува в света, е негово право. Вземете в кокошката – стяженолюбието е слабо развито. Дайте ѝ една крина жито, ще се качи на крината, ще вземе да рови, изхвърля навън от крината. Казва: „Елате да ядете.“ За утре не мисли. Днес да живее, свърши работата. Вземете катерицата, у която туй чувство на стяженолюбие е силно развито, затуй тя събира орехи, складира ги… И кучетата събират.

Казвам, през безбройните векове, които са минали, органическите същества в разните епохи на своето съществуване – някои са развили своя наблюдателен ум, долната част на челото е изпъкнала; някои са развили горната част, разсъдителните способности, паметта. У онези хора с философски темперамент челото другояче е построено. [У] онези, които са разбрали духовната страна, средната част на челото е развита. Има и други способности и чувства, и всички не са еднакво развити. Вземете например българина – способността за времето е много слабо развита. Ще питам българина от туй село до другото колко има, казва: „Близо е, като повървиш, като прехвърлиш – този баир, ще го видиш." Вървиш час, два, три, не иде селото. Минаваш един баир, два баира, четири–пет часа вървиш, докато отидеш. Времето много хубаво е развито у евреите. Англичаните казват, че те имат малко време. Те казват: „Времето е пари." Вследствие на това те всякога съкратяват думите си, понеже нямат време, времето е ценно. Обичат всички работи да стават на място. После, има наблюдения, че когато човек е нетърпелив, времето е слабо развито у него. В когото времето е хубаво развито, той е търпелив. Гледаш, някой извадил часовника, бърза. Ако имаш да придобиеш наследство и чакаш един час, вижда ви се дълъг. Психологически се самозаблуждаваш.

Та казвам, когато времето е развито в човека, той не се безпокои. Всяко нещо има своето време в природата. В туй отношение човек не трябва да направлява своето развитие. Например в религиозно отношение човек трябва да се остави да расте много естествено. Ако се събуди в едно дете едно религиозно чувство по-рано, отколкото трябва, понеже тези чувства са много интензивни, ще се измени животът на човека. Интензивните чувства изискват интензивни мисли. Светлината изисква повече. Не само едно чувство трябва да израсне, но туй чувство трябва да се развие, да даде плод. Чувствата, които не дават плод, и мислите, които не дават плод, не са естествени. Мисълта трябва да има плод. Мисълта трябва да я опиташ, да добиеш известна приятност от нея. Христос казва на едно място: „Не само с хляб ще бъде жив човек, но с всяко Слово." Значи Словото да донесе храна. Мисъл, с която не можеш да се храниш, чувство, с което не можеш да се храниш, не са естествени.

Да допуснем, че вие изучавате живота. Имате печката, направена е да се греят хората. Откъде дошъл този огън? Дошъл е от слънцето. При този огън трябва да имаме противоречия. При естествения огън, при слънцето, нямаме противоречия. Земята е толкова широка, че всяко органическо същество има достатъчно светлина и топлина. Няма никакъв недоимък. Сега по някой път вие казвате, че нямате условия да се развивате. То е едно неразбиране. Значи житното зърно, щом се посади, има условия да расте.

Вие вярвате в Бога, казвате: „Вярвам в Бога." При това казвате: „Нямам условия да се развивам." Тогава каква е вашата вяра? Вярата е един контакт с реалността, щом ние съзнаваме, че Бог съществува като една Разумна Реалност в света. Ти имаш какъв да е стремеж, чувствен или сърдечен стремеж. Този стремеж се дължи на Първата Причина. Искаш да бъдеш учен човек, това е само твой стремеж. Този стремеж не е на Онова Начало, което те е създало. Бог иска ти да изучаваш природата. Има един метод как трябва да се изучава. Всеки един човек, той си има един особен метод. Да допуснем, че човек изучава светлината. Щом изучава светлината, когато организмът възприема светлината, то е един начин, с който трябва да се справи.

Да допуснем сега, че вие искате по-голяма активност. Значи от светлината за да придобиеш активност, трябва да придобиеш повече червен цвят. Още на знаем методите. Учените хора и простите хора още не си служат с методи. Един адепт, който разбира законите, той си служи много разумно, с много малко труд, с много малко труд си изкарва прехраната. Един адепт, който разбира законите на природата, ако му трябва портокал, той носи едно портокалено семе и в два–три часа отгоре посее семето, израсне това дърво и даде плод. Узрее плодът, той взима семето и го туря в джоба. От всяко семе може да има плода, какъвто му трябва. Трябва му хляб? Веднага посее житното зърно, направи си един хляб. Това са неща от „Хиляда и една нощ", но е една реалност, правили са опит да ускоряват процеса на растенето.

Щом желаем активност – червеният цвят е потребен. Искаш да растеш – зеленият цвят е потребен. Искаш да бъдеш по-умен – жълтият цвят е потребен. Искаш да развиеш вярата си – синият цвят е потребен. Искаш царствено да живееш, да имаш достойнство – виолетовият цвят е потребен. Цветовете ти дават особени качества на органическия живот. Когато започваме да изгубваме жълтия цвят, изгубваме способността на мисълта. Когато изгубваме синия цвят, изгубваме вярата си. Когато изгубваме зеления цвят, спира се растенето. Казвам, като се губят някои от цветовете на светлината, губят се някои качества и ние не знаем кои са причините. Затова е потребно човек винаги да ходи в светлина. Никога не допущайте една отрицателна мисъл да засенчи цялото небе. Може да я допуснеш като малко облаче, но да я допуснеш да покрие цялото небе, не действа винаги благотворно.

Та първото нещо, старайте се да бъдете доволни от онова, което имате, в дадения случай – доволни извън времето и пространството. Да кажем, имаш да вървиш двайсет дни по пътя, имаш само един хляб. В дадения случай бъди доволен от хляба, който имаш, бъди доволен от единия хляб,

който носиш. В природата разполагаш само с този ден – откато изгрее слънцето, докато залезе. Ако мислиш за другите дни, обременяваш ума си. Казваш: „Утре какво ще бъде?“ Утрешният ден ще се погрижи за себе си. След двайсет години другите ще мислят за тебе. Вие, когато се раждахте, мислехте ли кой мислеше заради вас? Вие сега едва сте се пробудили, след като сте се родили. Като сте дошли в света, като сте се родили, сте започнали да мислите. Представете си, че имате едно дърво, едно клонче се отделя. Клонът за какво трябва да мисли? Туй клонче трябва да бъде свързано с дървото, самото дърво ще се погрижи за клончето. Колкото и каквито и да са клончетата, дървото ще се погрижи за тях.

Хората сега се грижат. Те са клончетата и листа на едно дърво. Като погледнеш цялото човечество, то е като едно дърво. Всеки човек е като лист, клон или плод, храната ще дойде, малкото клонче ще получи, колкото му трябва, и голямото листо. Ти, като лист, се безпокоиш какво ще стане с тебе. Какво ще стане? Нищо няма да стане. Вие се безпокоите. Листът на цвят не може да стане. Клончето, и то на цвят не може да стане. То са само условия в дадения случай. Вие каква представа имате за себе си, какво сте в живота – клонче ли сте, листо, или цвят? Ако сте клонче, трябва да подкрепите листата. Ако сте листо, трябва да подкрепите клончето. Ако сте лист, ще подкрепите цвета. Ако сте цвят, ще подкрепите плода. Всякога във вас степените на вашата мисъл, мисъл подкрепят. Трябва да има целокупност в мислите ви и в чувствата ви. Едни мисли подкрепят клоните на живота, едни чувства усилват тези клони. Други чувства ще усилят клонищата на вашия живот в по-рядка среда. Чувствата усилват тези клонища. Тъй щото физическият живот е почвата, духовният живот е горе в клоните. Като се говори за оня свят – духовният живот е по-рядка материя, физическият свят е по-гъста материя, но те един други се проникват. Значи един корен вие можете да го превърнете на клон – един корен, изложете го на слънчевите лъчи и коренът веднага се обръща в клон: израстват листа, цветове и плод може да даде.

Та идеята ви за Бога каква е? Казвате: „Вярвам в Бога.“ Няма какво да вярваш, ще знаеш, че си свързан, ще спазваш законите. Този клон зависи от корените, от почвата. Ако едно дърво е на богата почва, и листата ще бъдат богати. Ако едно дърво е на бедна почва, и листата ще бъдат бедни, пък и дървото, и цветът. Щом животът е богат, няма какво да се плашите.

Сега основната мисъл. В окултната наука има една опасност. Могат да се насъберат известни данни, които нямат приложение. Да кажем, за оня свят говорите. Но оня свят е ценен дотолкоз, доколкото е продължение на земния живот, дето можете да се усъвършенствате. Мене ме интересува университетът дотолкоз, доколкото след като свърша гимназия, може да

вляза в университета. Ако аз не мога да вляза в този университет, аз съм от отделенията – интересува ме прогимназията, понеже мога да вляза в прогимназията. Интересува ме после гимназията, защото мога да вляза. Дотолкоз, доколкото онзи свят служи за нашето развитие, е потребен. Човек може да иде в него като в един университет, да види професора, като учи. Казва: „Учени хора." То е нереално. Реален е онзи живот, в който ние вземаме участие. Та другият свят е продължение на нашето развитие.

Казвате: „Какъв ще бъде животът в онзи свят?" По-голяма свобода ще имаме, по-голяма наука ще имаме. Отношенията, които стоят между материалния и духовния живот, няма да се скъсат.

В ума си дръжте мисълта: извън вашия баща или майка, или природата, в която живеете, има други, които мислят за вас. Но как да ги не знаете?

Веднъж Крайслер се разхождал в Англия с автомобил. Слуша, че някой свири – едно дете свири. Но така му харесва свиренето, че взема това дете, качва го на автомобила, дава му всичките възможности да развие своите способности. Този човек, като го слушал, се заинтересовал от това дете, от тона му. Казвам: Ако вие сте даровити, Провидението, като минава с автомобил, ще се заинтересова от вас. Ако вие не може да заинтересовате Провидението, ще носите последствията, ще теглите последствията и ще чакате за в бъдеще. Искам да ви кажа, че около вас ще мине един Крайслер, вие трябва да го чакате. Туй дете в Англия колко дни с цигулката е свирило? Като минава, чува го и казва: „От тебе може да стане нещо." Представете си, че вие се качвате на автомобила на Крайслер. Кажете: „Тук няма да я бъде", повръщате се в същото положение.

Съвременните хора със своя критичен ум се връщат и казват: „Да си поживеем, както другите хора си живеят." То не е лошо. Всеки един човек има една възможност, която му е дадена. Той толкова ще бъде верен на тази възможност. Туй, което е вложено в него, той трябва да прави всичкото усилие да се развие. Да не съжалява, че нищо не могъл да постигне.

Сега, ако бих искал да ви утешавам, бих ви привел много примери. Те са илюзии. Представете си, един актьор на сцената играе ролята на един цар с мантия, с корона, макар че знае, че е само на сцената, пред публиката. Друг играе ролята на един келнер, проста работа. Царят му заповядва, но и онзи, келнерът, се радва, че играе хубаво ролята. Той е келнер на сцената, но знае, че не е келнер [в действителност], казва: „Така е нагласено." И двамата актьори се ръкуват. Казват: „Много добре царят си играе ролята."

Казвам, не считайте, че всичко онова, което е на земята, е много реално. Мислите ли, че много реален е земният живот? Той е толкоз реален, колкото и сънят. Бъдете доволни, че добре сте играли своята рол, като се разхождате като цар и като келнер. Утре могат да ви дадат друга роля.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Седемнадесета лекция на младежкия клас
21 февруари 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_02_23 Малката любов
Утринно слово

МАЛКАТА ЛЮБОВ

Добрата молитва
В начало бе Словото
Ще прочета 10 глава от Евангелието на Матея.
Духът Божий

Прочете се лекцията „Малкото Добро“ от „Ценното из книгата на Великия живот“.

Изпяхме „Иде, иде“

Най-малкото добро не е нещо статично, то е динамично. Най-малкото добро е почти без никаква тежест. Всичко съдържа в себе си, не тежи, носи се лесно. Най-голямото добро няма да може да го носите. Да допуснем, че ви харижат цялата земя, какво ще правите с нея? Колко години ви трябва да я обиколите, да видите имането, което Господ ви е дал. Да допуснем, че ви подаря месечината, даром ви я дам, имам право да ви я дам, кой ще иде там? Ако имате малкото добро, ще идете. Понеже имате голямото добро, затворен е пътят за месечината. Всичките хора не постигат, понеже имат статическото голямо добро, вследствие на това всичките пътища за постижение са затворени. Ева затвори пътя, понеже искаше голямото добро, искаше да бъде като Бога. Изгуби рая и всичко.

Та сега в ума ви седят големи работи, големи мисли, да бъдете силни, да бъдете учени, да оправите света. И сега го оправят навсякъде, бият се, карат се, делят се, съдят се, затварят се – все голямото добро. Недоволен си, ти имаш голямото добро. Много си учен, голямото добро имаш. Че всичките учени хора, философи на миналото, ако биха дошли сега и децата ще им се смеят. Те са твърдели такива глупави работи, че сегашните деца са по-умни. Старите гърци философи мислеха, че слънцето едва било голямо колкото Атина. Даже считаха, че много му дават. Тия философи считаха, че земята е голяма, пък слънцето е наравно най-много с Гърция. Сега и децата знаят колко е голямо слънцето.

Малкото добро, това е първият плод на любовта. Когато човек приеме малкото добро, в него ще проблесне този, който никога не го е виждал. Аз вземам тия думи от Писанието, дето казва: „Да се новороди човек“. Да се

роди човек от Бога. Казва: „Роденият от Бога, грях не прави, не се заблуждава.“ Сега хората по някой път ги е страх да не би Господ да ги завладее. Че какво ще придобие Господ, ние какво ще му дадем? Ние сме излезли от Него, страх ни е да не би Той да ни завладее. Чудна философия. Казваме, че ще изгубим своята индивидуалност. От Бога излязъл, пък го е страх да влезе в Господа вътре, ще се изгуби. От Господа излязъл, не се изгубил, сега като влезе в Господа, го е страх, че ще се изгуби някъде. То е все едно да влезе човек между умните хора и да го е страх, че ще подивее. Някои питат: Всичките хора като станат добри в света, какво ще правят тогава? Питам: Сегашният живот на какво мяза? Значи да идеш при някой гостилничар, хубаво се наядеш, но законът е такъв, ще трябва да платиш. Ако нямаш пари да платиш, ще вземат да те набият хубаво. Излезеш вън, казваш: Биха ме, но се наядох. Влезеш на едно място, ядеш, бият те. Влезеш на второ, бият те. Навсякъде те бият. Питам: Каква полза има от такова ядене? И вас ви бият сега. Таман си спечелил нещо, ще те бият. Като влезеш в новото, в най-малкото добро, че като влезеш и като излезеш, без бой да бъде. Да влизате и да излизате без бой. Да станеш приятел с гостилничаря. Онзи гостилничар, който приготвил всичките яденета, как мислиш, той мяза ли на нас? Той приготвил хиляди гозби от слънчеви лъчи, събрал най-хубавата материя, най-хранителната. Като идеш там, нищо не ти взема, нищо не плащаш. Казва: Заповядай да ядеш. Поканва ви.

По някой път се чудя на онази голяма неблагодарност, която хората имат. Той гледа светлината и е неблагодарен. Гледа света и е неблагодарен. Иска големи работи. Хубаво, ако Господ би ни направил такива големи прозорци, очи като прозорците, сега очите са малки, но чудното е, че през тия малките очи виждаш по-добре, отколкото с един голям прозорец. Ако имахте такова едно голямо око, знаете ли колко ще тежи то. Затова любовта е малкото в света, Бог се занимава с малките работи. Ако искаш да познаеш хората, ще се занимаваш с големи работи. Хората другояче не можеш да ги познаеш. За да се запознаеш с хората, с големи работи трябва да се занимаваш. За да се запознаеш с Бога, малкото добро трябва. Върху туй е говорено: „Да намерим Бога чрез малкото добро.“ Ако искаме да намерим хората, чрез голямото добро. Ако някой от вас желае голямото добро, вие няма да познаете Бога, но хората. Големите работи са създадени за хората. Бог създал малките работи за себе си, пък големите работи създал за хората. Но вижте какъв е законът: Големите работи не могат да станат по-големи. Големите работи може само да се смалят; малките работи може да се увеличат само. Малките работи по-малки не могат да станат. Малкото има свойството да се увеличава, голямото има свойството да се смалява. Хората, които търсят големите работи, мислят, че големи ще станат. Добрият не може да стане по-добър, той трябва да се смалява

вече. Който намери малкото в този Божествен път на нещата, всички неща се увеличават. То е разграничено. Трябва да знаете, че големите работи са смаляват, малките работи се увеличават. Динамически законът е верен. Радвайте се на малката любов. Някой човек ви се усмихне, погледне ви с един хубав поглед, вие не сте доволен, вие искате да го хванете за ръката, да се ръкувате, искате да ви говори, да ви даде угощение, да ви заколи агне хубаво, да ви даде дрехи, някой голям пръстен с някой диамант като кокоше яйце. После искате голям човек да станете, министър с голяма заплата. Много проста работа 2000, 3000, 4000, но 10000, 15, 20 хиляди, един милион. Един милиардер повикал един секретар в Америка, че му дал пет милиона долара да му оправя сметките. Колко души може да получават такива заплати? То са приказки от хиляда и една нощ.

Казвам: Малката любов, но голямата разумност! Малко да е човек разумен е друго. Казвам: Противоречието седи в методите. Два пътя има: единият – широк път, другият – тесен път. Единият път е на малките постижения, другият е на големите постижения. В истинския живот трябва да се започне от малките постижения. То е естественият път. Децата не се раждат много големи, малки се раждат. Едно дете в утробата на майката с микроскоп първоначално трябва да го видите, като влезе в майката. Малко е то. После, след като седи девет месеца, майката го храни и то едва излиза от майка си и тежи 3–4 килограма. След време туй дете стане 50, 60, 70, 80 кг. Наскоро четох за един, който тежал 350 килограма, че като умрял на третия етаж, не могли да го снемат през вратата, че го пуснали от прозореца.

В нас в новото учение се изисква не само да се говори за Бога. Аз по някой път търся най-простите думи. Защото има думи, с които не можеш да изразиш една идея. Като ги изречеш, големи думи са те. Благородство, величина, грандиозност, планина, море, океан, земя. Големи работи са. Нашата земя едно време била много малка, сега се вижда голяма. Иде ми на ум, бих казал една дума, която е неразбрана дума. Тя първоначално е била малка, като някое малко дете, едно шеговито дете, много палаво. Нарича се, че била неустроена. Дощяло ѝ се да стане видна, оплакала се на Господа. Господ дошъл, започнал да я облича, дал ѝ големи подаръци на земята и сега е доста богата. Всички ние я наричаме майка. Някой я целуват. От вас има ли някой, който да е целувал земята? Може би някой път насила. Тя по някой път е доста взискателна. Като вървиш някъде, препънеш се, паднеш, целунеш я. Аз понеже зная, по някой път, като вървя по земята, за да ни спъне, бутне ни, че аз си туря ръката на земята. Казвам: Толкоз чиста и свята, че целуна ръката си, на нея ѝ е приятно. Доста обича да я целуват. Сега тази идея изглежда противоречива. Как е възможно тази земя, мъртво нещо, как ще го целунеш. Как е в ябълката,

която вие обичате. В земята право е, има нещо, което е мъртво, но има нещо, което е живо. Понеже държиш отрицателната страна. Ако имаш любов към земята, ако я разбираш както Бог я разбира, ти ще почувстваш онази разумност. Като се интересуваш, ти ще почувстваш, че в нея има съзнание, веднага чувстваш радостта ѝ, като си неблагодарен, и тя те гледа с презрение. Тогава ще произведе неприятност, тук ще паднеш, там ще паднеш. Тя е касиерка, но не ти дава.

Та казвам: В света трябва да имаме малкото динамическо добро, този ключ. Любов трябва да имаме и към земята. Трябва да мислим за нея такава, каквато е. Ние за земята имаме онова понятие, както децата на една майка, която не я слушали, тя направила една страшна, голяма гугла – страшилище с един образ. Облякла се в него и един ден влиза в стаята при децата, размахала се, децата клекнали, започнали да плачат, тя си маха ръцете. Излиза, хвърля костюма си, като влиза майката при децата си, те се хвърлят в обятията ѝ, казват: Едно чудовище щеше да ни изяде. – Не бойте се, аз ще му кажа да ви не бута. То не може да ви изяде, трябва мене да пита.

Та сега и вие често се плашите от тази голяма гугла в света. Там, дето няма любов, дето няма това малко добро, тази се явява. Всичките нещастия се дължат на отсъствието на малкото добро, на малката любов. Тогава всичките гугли се явяват. Всичките нещастия се дължат на това. В новия живот, туй трябва да се опита. Да опитаме реалното! Да благодарим на Бога, като видим, че слънцето изгрява, да благодарим на Бога, че то ни удостоява със светлина. Виждаме едно дърво, да благодарим на Бога за плода, който ни дава. Идем при един извор, ще благодарим на извора.

Тази вечер ме събуди вятъра, не можах да спя. Разсърдил се нещо. Слязох долу. Седя, цялото здание се тресе. Не мога да търпя. Разлюлява ме като дете в люлка. Аз седя и мисля. Казва: Да си поиграем малко. Рекох: Не е време за игра сега. По едно време започна да вали. Търся една беседа. Намерих беседата – духа вятърът. Намерих друга, пак духа, не престава. Търсих, търсих, не престава. Като намерих тази беседа „Малкото добро“, престана. Започна да утихва, изясни се небето. Намерих една – духа вятърът, казва: Не може. Намерих тази книга, хайде пак аз ли да го чета? Хайде да го чете някой, да го не чете някой много голям човек, но малък да бъде. Сега може да питате защо аз не го чета. Голям съм. Та казвам, в живота – дайте на някой малък да чете и вие слушайте. Малките работи са хубави да ги слуша човек. Хубаво е да слушаме малките деца, като говорят за любовта. Хубаво е да слушаме дърветата, като говорят за любовта. Хубаво е да слушаме изворите, като говорят за любовта. Хубаво е и вятърът да слушаме, като говори за любовта. Този, големият вятър казва: Знаеш

кой съм аз! Казвам: Всичко можеш да разрушиш, къщи да разрушиш, влага да разнесеш. Той казва: Всичко туй мога да направя. Казвам: Какво ще се занимаваш с големите работи, с малките се занимавай. С малките работи не иска да се занимава вятърът. Най-хубавото в света е малкото добро. Малката любов, която трябва да проявим. Малко нещо се изисква от всинца ни. Да бъдем благодарни – каквато и работа да вършим, каквото и положение да заемаме. Във всичко да се стремим да бъдем благодарни в дадения момент. Не постоянно, не същото състояние да го държим с дни, но в даден случай да бъдеш благодарен за всичко онова, което провидението ти дава.

Тогава казва стиха така: „Който не взема малкото добро, малката любов и не я носи в себе си, той не може да бъде ученик на новото учение." Значи никой не може да се извини. Най-малкото трябва да се вземе, да се приложи. Например, между вас има много недоразумения, които трябва да се изправят. Недоразумения има между ума и сърцето. Недоразумения има и между вас. Всичките тия недоразумения трябва да се примирят. Трябва да се примирят и противоречията. Да кажем, някой от вас е недоволен от себе си. Като се погледнеш, остарял си, трябва да се възрадваш, че си остарял. Разболял си се. Да се зарадваш, че си се разболял. Направил си някаква погрешка, да се зарадваш, че си направил погрешка. Направил си добро, пак се зарадвай. Каквото и да направиш, радвай се на всичко. Ще имаш две разбирания за нещата. Много мъчна работа е тъй да се радваш, да те оберат, пак да се радваш. Че ако те оберат, когато си в морето, че няма ли да се радваш? – Ти си в морето и носиш 50 кг. злато, увиснало на врата. Ако дойде някой да те обере, няма ли да ти спаси живота? Като вземе този чувал, ще можеш да плуваш, иначе с него ще идеш на дъното.

Казвам: Туй, което ни освобождава, то е любовта. Защо? – Законът на малкото добро, на малката любов, ако хората я възприемат, то е едно благо. Човек, който обича, той ще бъде на разположение на всичките хора. Хората няма да се изнудват едни други. Ако да кажем едно общество – ако би живяло с малката любов – всички така да служат на Господа и Господ да е господар, а ние само да сме слуги, какво противоречие ще има? Всичко ще бъде на ред. Сега злото е там, че всички сме господари, а Господ е слуга. Ако Господ стане господар и ние всички станем слуги, всичко ще тръгне на ред. Той е направил света и в него всичко е наред. Ние като слуги ще се научим как да слугуваме. От сега нататък и млади и стари трябва да се учите да слугувате. И там, дето казва Писанието, не само на онези, които вие обичате, защото нашата обич на земята е голямата обич. Туй дето наричат „да обичаш враговете си", то не е малката обич. Имаш някой враг, и него да обичаш. Казва Писанието: „Ако обичате тези, които те обичат",

какво правите повече? Ако обичате онези, които, не ви обичат, та и в туй отношение сега е подвигът. Всичките онези, които искат да разбират живота, имат Божието благословение.

Този е пътят. Често, аз проверявам същия закон. Някой ден аз реша да си дам почивка, казвам: Искам днес да си почивам, да размишлявам, да ходя, да се разхождам, да мисля за слънцето, за звездите, за големи работи. Него ден ще се заредят да хлопат на вратата: този хлопа, онзи хлопа, от големите работи трябва да се връщам, да се занимавам с малките работи. Дойде тъй да кипна. Аз сега вече нов метод турям. Като дойде някой и ми казва: Учителю! Казвам: Можете ли да ми направите една малка услуга? Дам му стомна да ми донесе вода, той иде за големи работи. Аз малки работи искам. Дойде друг и на него същото направя. Виждам още един иде, той иде и се чуди защо го пращам, казвам: И аз трябваше от големите работи, горе от слънцето, да ида до малките работи. Трябва да се връщам – казвам, ще донесеш малко вода.

Казвам: Тия неща в преносен смисъл са много верни. Когато искаме някой път да се поставиш на високо положение, тогава Бог те поставя на един малък изпит. Големият изпит, ще ни даде някоя малка стомничка, та ми иде на ума за онзи шоп, който дошъл за 40 дена от Цариград. Искал да се върне, постоял повечко отколкото трябва и започнал да се моли на Господа, да му даде кон или друго превозно средство, за да стигне навреме в Цариград. Въпросът е на живот, ако не иде навреме, ще го обесят. Среща го към Пловдив един турчин, язди на кон и подир върви едно конче. Като го вижда, шопът си мисли, Господ ми го праща, ще яздя на кончето. Но турчинът му вика и казва: Гяур, я вземи това конче да го носиш. Той казва, какво сгреших против тебе, да нося кончето? Този разказ е на Михалаки Георгиев. Българинът казва: Господи, аз ли не можах да се помоля, или Ти не ме разбра добре.

Когато желаем големите работи на този шоп, ще носим кончето. Няма по-хубаво нещо в света, човек да е доволен от малките работи, които върши. Няма по-хубаво нещо. Дойде ти една мисъл, която никой не вижда, тя ти носи толкоз радост, че ако ти би имал всичкото богатство, такава радост не би ти произвело. Казвам: Малките ония чувства, малките мисли и постъпки по някой път, произвеждат много по-голяма радост, отколкото, ако бяха ни дали наследство цялата земя. Заблуждение е, когато ние искаме да сме големи, да завладеем цялата вечност, пък всичко е на наше разположение. Всичко туй на земята е предметно учение, цялата физическа вселена е предметно учение. Ти в света можеш да се учиш, разходки да правиш по цялата земя и след като обиколиш, ще се върнеш, ще пишеш една теза и ще напишеш своите пътешествия, ще опишеш една

своя добродетел, къде си ходил, какво си видял, какви същества Бог е създал, какви приключения си имал по пътя. Мъчнотии има навсякъде. Каква е била температурата на разните звезди. Какъв е животът на месечината, навсякъде. Та казвам: Малката добродетел, малката любов са основа, върху която трябва да се съгради бъдещето. Познание на Бога, когото човек познава. По кой начин ще познаем Бога? Да допуснем, че Бог ти даде богатство. Дойдат в мене мисли: раздай всичко, да го раздам, Бог ми е дал знание, след туй казва – иди при простите деца. Майките са, които раждат невежите деца, майката свършила два факултета, роди едно невежо дете. Туй малкото дете с години го учи. Ние имаме този път, ние сами се отказваме. Малките работи са, които ще ни повдигнат в света. Туй трябва да бъде като основа, няма да бъде другото. Както света върви, ще оставим света да си върви. Нямам нищо против големите работи, те са човешки. Малките работи са Божествени. Следователно, досега изучаваме човешкия свят. Отсега нататък ще изучаваме Божествения свят, той седи в любовта, която засяга най-доволните същества и урежда живота на тези, на които никой не е уредил живота. Малкото добро, малката любов уреждат живота на онези, за които никой не се е грижил досега.

Следователно, пътят за постижението, новият път е Божественият свят, тъй го наричат. Ако не станете като малките деца, вие не можете да влезете в Царството Божие. Малките разумни деца, които да оценяват малкото добро и малката микроскопическа любов, която спасява света.

Отче наш.

14. Утринно слово
23.II.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_02_23 Двама синове
Неделна беседа

ДВАМА СИНОВЕ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета част от 15 глава от евангелието на Лука, от 11 стих до края.

(11) Рече още: Някой си човек имаше двама синове; (12) и по-младият от тях рече на баща си: Отче, дай ми дела който ми се пада от имането. И раздели им имота си. (13) И след малко дни по-младият син събра си всичкото и отиде в страна далечна, и там разпиля имането си с разблудното си живеяне. (14) И като иждиви всичко, стана голям глад в онази страна; и той начна да е в оскъдност. (15) И отиде та се пристави едному от гражданите на онази страна, който го проводи на полетата си да пасе свине. (16) И желаеше да напълни търбуха си от рошковите които ядяха свинете; и никой му не даваше. (17) И като дойде на себе си, рече: На колко наемници бащини ми изостава хляб, а пък аз мра от глад! (18) Ще стана да ида при баща си, и ще му река: Отче, съгреших на небето и пред тебе, (19) и не съм вече достоен да се нарека твой син; стори ме като едного от наемниците си. (20) И стана та дойде при баща си. И когато бе далеч още, видя го баща му, и смили се, и завтече се, и припадна на врата му, и го целуна. (21) Рече му син му: Отче, съгреших на небето и пред тебе, и не съм вече достоен да се нарека твой син. (22) И рече баща му на слугите си: Изнесете вън най-добрата премяна и облечете го, и дайте пръстен на ръката му и обуща на нозете му, (23) и докарайте храненото теле та го заколете, да ядем и да се веселим; (24) защото този ми син мъртав бе и оживя, загинал бе и намери се. И начнаха да се веселят. (25) А по-старият син беше на нива: и като идеше та наближи къщата чу пение и ликувание. (26) И повика едного от слугите и питаше що е това. (27) А той му рече: Брат ти си дойде; и закла баща ти храненото теле защото го прие здрав. (28) И разгневи се, и не рачеше да влезе; и тъй, баща му излезе и молеше му се. (29) А той отговори и рече на баща си. Ето, толкози години ти работя, и никога твоята заповед не съм пристъпил; и на мене нито яре ми си дал някога да се повеселя и аз с приятелите си; (30) а по що си дойде този твой син който изяде имота ти с блудниците, за него си заклал храненото теле. (31) А той му рече: Синко, ти си винаги с мене, и всичкото мое твое е; (32) а трябваше да се възвеселим и да се възрадваме; защото този твой брат мъртав бе и оживя, и загинал бе и намери се.

Духът Божи.

Няма съмнение, че семейството е едно от най-благородните учреждение, които съществуват на земята, образ на Божественото. В най-благоприятната форма ние вземаме дома. Аз ще разгледам този въпрос свободно. Няма по-хубаво нещо да разглеждаш нещата свободно, защото свободата произтича от истината. Семейството се нуждае от много подобрения. Действително, то е едно учреждение, но се нуждае от големи подобрения.

В тази притча виждаме двама синове със заложби противоположни. В младия се заражда една идея в ума му, да иде в странство. Идеята е добра. Най-първо отива да учи, в някакъв университет отива. Разбира се, попада в един град, дето има развлечения, кино, театър. После има други забавления, увлича се в любовни работи. Разблудният живот е любовна работа. Любовни писма се пишат; обличат се хората всеки ден с нови костюми; шапки хубави, обуща, срещане с приятелки, разни ликьорчета има културният човек; после цигулки. Тия неща ги нямаше при бащата. Казват, че не бил умен. Много умен. И той е умен, като големия си брат. Някой път осъждат бедните, че са лоши. Колкото са лоши бедните, толкоз са лоши и богатите; колкото богатите са лоши, толкоз лоши са и бедните. Има един спор, който се подобрява. Всичките богати хора станаха от бедните и всички бедни станаха от богатите. В Америка всички фалирали богаташи станаха най-напредничавите хора. Всичките социални идеи приемат. Всичките бедни хора, които са забогатели, казват, че в света трябва да има ред и порядък, възнаграждение на труда. Какви са възгледите им.

Сега от религиозно гледище, съвремените религии обръщат внимание как се обличат хората. Ако си облечен добре, веднага считат, че не постъпваш по Бога. Пък хората в света считат, ако не си облечен добре, че не постъпваш по Бога. Ако си хубаво облечен, хубаво вчесан, това го считат за правоверно. Религиозните – обратно. То са човешки схващания сега. Религията е система за възпитание на човека. Тя има съвсем друго предназначение, но сега се отклонила малко от своето предназначение. И науката, и тя е една друга система за самовъзпитанието на човека. Религията е да се възпитава човешкото сърце; науката и от старо време до днес е да се възпитава човешкият ум. И в науката, и в религията има две крайности. Един човек щом е свършил четири факултета, свършил е вече с докторат. Доктор по нещо, и той вече минава за учен човек. Даже минава за авторитет за всеки въпрос. Може да кажем, че изгубва своята скромност. Религиозните хора като дойдат, някой път се считат за по-добри,

отколкото са в същност. Вземам думите „добър човек“. Силният човек познава своята сила. Той мисли, че е много силен. В какво седи силата му? Има хора, които като са се упражнявали, могат да дигнат два коня и едно конче. Но те са малцина. Трябва да се упражняват. Казвам: В човека има скрити сили, които човек може да развие. Човешкият организъм е толкоз пластичен и такава енергия има, че ако човек знае, как да ги развие, може и хиляда килограма да вдигне не само, но и четири тона може да дигне. Сега аз дойдох до едно място, дето преувеличават работите, както често правят и в научните данни дори. Един арменски проповедник преувеличавал. Държал една сказка върху лисиците на Палестина, за да обясни как онзи Самсон, който хванал триста лисици, свързал по една свещ на опашките и запалил нивите на филистимците. Казват: Но трябва да знаете, че тези лисици имаха дълги опашки по три метра и половина. Понеже преувеличавал, той имал един приятел, който му предсказвал, че много преувеличавал, като си дигнал пръста. Казва: Три метра и половина ми се виждат много дълги, но трябва да са били три метра. Приятелът му пак си дига пръста. – Много са и три метра, но трябва да са били два метра и половина. Така смалявал, смалявал, докато дошъл на половин метър и казал: Повече не снемам. Като дойдем до половин метър, то е естествената дължина на опашката на лисицата. Думите, до три метра и половина, то е преувеличено. Някой път преувеличаваме, за да направим ефект. Казва: Много добър човек. – В какво седи, много добър? Думите „много добър“ те са в сравнение. То е относително статическо добро. Например, ние казваме, че един човек е мълчалив, другият е среден. Единият мълчи, не иска да си каже мнението, има известни съображения и той минава за мълчалив. Даже мълчаливият, като не говори много, минава за мъдър човек. Някой път и умният човек, като говори много, започват другите да го считат, че той не е на себе си.

Аз искам да засегна живота от неговата реална страна. Човек е едно от най-възвишените същества на земята, надарен с такива дарби, както никое друго същество не е надарено на земята. Даже най-неспособното човешко същество има грамадни заложби. То е въпрос само на време да могат да се събудят. Всичко онова, което е спящо в него, може да се събуди. Съвременните хора изчисляват, челото на човека не може да бъде полегато и брадата не може да бъде полегата назад. Челото излиза напред, и брадата излиза напред. Носът става правилен, очите са добре построени, организмът става деликатен, има особени линии. Целия строеж на човешкото тяло се отличава от друг. Един добър човек се отличава с един добър строеж на тялото. Ако разгледаме строежа, материала, от който е съградено едно тяло на човека, се различава от материала на друг, който има един прост организъм. Сега още от древността се забелязва, че доброто състояние на човешкия организъм зависи от човешката мисъл, от

човешкото сърце. Развалата на човешкият организъм пак зависи от човешките мисли и човешките чувства. Следователно, онези, които са ръководили човечеството, са създали тия религиозни системи именно да свържат човешките сърца с благородните постъпки, за да могат да се образуват хубави тела. Науката в миналото и науката сега имат една и съща цел – човешката мисъл да създаде по-добър организъм.

Та казвам сега: Ние виждаме един закон, който действува сега в света. Сега някой път хората казват, че трябва да вярваш в Бога. Туй е специално възпитание. Така се казва, да вярваш в Бога, като че Бог е вън от природата, че трябва да го търсим някъде. То е криво разбиране.

Всякога в твоите най-благородни мисли, ти ще видиш едно отражение на Бога. В твоите най-благородни чувства, в твоите най-благородни постъпки, ти ще видиш едно отражение на Бога. Всеки човек може да види туй Божественото, както слънцето се отразява върху повърхността на бистрата вода. Така и Бог се отразява в растителното царство, в животинското царство – навсякъде. По някой път питали са ме, има ли Господ, няма ли Господ. Има един Господ, но Той не е такъв, какъвто ти Го мислиш. В Индия има 35 милиона богове, в които вярват. Много Божества.

Ние разбираме едно същество, Което ни разбира, Което ни дава подтик на нашия живот. Онзи вътрешен подтик, за всичко онова възвишено в човешките мисли, за всичко онова възвишено в човешките чувства, и за всичко онова възвишено в човешките постъпки. Това е Божественото в когото и да е. Следователно, всички хора, които имат тия претенции, принадлежат на тази религия. Туй Божественото на всичките хора действува. Понеже това същество действува разумно, всичките хора са свободни да действат, както те искат. По някой път погрешките, които правим от Негово гледище, то не ни счита виновни, както ние мислим. Ние само го тълкуваме. Казвате, че имало ад. – На земята няма ли ад? Казват, че в оня свят ги горели. – В този свят не ги ли горят живи? Живи ги горят и мъртви ги горят. Адът е създаден, за да се тури един ред на страх. Страхът в природата съществува, като едно спомагателно средство на човека. Човешкият разум – да избави човека от много страдания, които съществуват. Ако този човек няма този страх, може би хиляди страдания ще му дойдат. Ако ти не си внимателен, искаш някой път да пипнеш горещата соба, но ще си изгориш ръцете. Ако не си разумен, може да пиеш от сярната киселина; ако не си разумен, може да живееш в една маларична страна, да се заразиш от разни болести. Казвам: Светът е пълен с противоречия. Тия противоречия ги изясняват хората по разни начини. Всичките противоречия произтичат от три източника. Това са поддържали във всичките времена. Противоречията произтичат от

човешката мисъл, противоречията произтичат от човешките чувства и произтичат от човешките постъпки. Най-простото е това. Така се изяснява закона за наследствеността. Сега няма да се спирам на това, което учените казват. Туй което е вярно, с факти са го изнесли. Теориите няма да обяснявам, понеже не може да се обясни в един час. Някой път казвате: Еди кой си предмет, защо не го обясниш? – Изискват се способности, за да може да се обясни един предмет от висшата математика. Какво ще разберете? Колко математици има? Виждам, много малко математици има по висша математика, които разбират. Или да разправям нещо по висшата музика, при която хората може да възкръснат, как ще я разберете? Или говорим някой път за окултната музика. Какво нещо е окултната музика? Окултната музика е следното. В Америка се прочул един проповедник, много красноречив; много добре проповядвал в църквата, че хората, като го слушали, се захласвали. Един апаш си казва: При тия захласнатите хора ще ида. Той, като проповядва за Господа, ще се захласнат, аз ще бръкна в джобовете им, ще си уредя работата. Отива в богатата църква, сяда и чака да се захласнат. Започва проповедника да проповядва и той се захласва, и той се увлича да слуша. Излезал навън недоволен. Казва: Този дявол ме излъга. Втори път ще се пазя. Отива втори път – същото се случва. Четири, пет, шест пъти отива; казва: Тази работа няма да я бъде. Ако ходя, ще си изгубя занаята. Българите имат един навик да казват: Да си пийна малко ракия, малко винце, за да ми дойде сила. Не е лошо нещо да пиеш ракийца – дезинфекционно действува. Като мине през гърлото, ако има микроби, уморява ги. И винцето не е лошо да се пие. Аз даже препоръчвам на някои да вземат вино и да си жабуркат устата, ако имат слаби венци. Хубаво нещо е като си жабуркат с винце. Някой път стане така, че влезе в гърлото. Сега дойдохме до една точка на въздържанието: Трябва ли да се пие или не? – Трябва да се пие, разбира се. Природата е създала най-хубавото вино, бяло вино. Някои казват: Не трябва да пием. Някой казва: Аз не пия. Казвам: Как не пиеш? Пиеш най-хубавото вино. Казва: Ти пиеш ли? – И аз пия, как не. Ходя по планините и търся виното.

Сега това не са научни работи. Научни работи са, когато човек има известен недъг, който онаследил от своите деди и прадеди, научно да знае, как да се справи. Аз имам един пример, който нарядко се случва, че хората имат воля. Един онаследил от баща си навика да пие, пиянството. Изпохарчил всичкото, останали му още пет лева. Купува и едно евангелие, заинтересувал се от духовния живот и най-после казва: 25 години служих на дявола, сега – казва – ще служа на Господа. Отива в кръчмата да види, дяволът ли ще бъде по-силен от него или той. 25 години дяволът бил по-силен. Казвал му: Ще пиеш, и той пил. Заповядвал му като майстор, полковник или генерал. Казва на кръчмаря: Дай едно кило вино, дай една

чаша. Дават му. Той налива вино в чашата и поискал една чаша с вода. Някой вътре му казва: Винце! Той взима чашата с виното, занася я до устата си и казва: 25 години ти служих, каквото ми казваше правих, от сега нататък, ти ще ме слушаш. Сега ще пия друго нещо. Взема чашата вода и глътва малко. Пак нещо му казва: Винце! Казва: 25 години аз съм те слушал, сега ти ще ме слушаш. Изпива една чаша вода. Изпил още една чаша вода, плаща виното, оставя го и си излиза, и оттам насетне става трезвеник. Казват: Ето един човек, който има воля.

Имаш, да кажем, един навик да се сърдиш. То е плод на излишната енергия. Много енергия има. С енергията е лошо, но без енергията е още по-лошо. Не е лошо, че някой път някои хора се сърдят. Тия хора са много добри. Не е лошо човек да се сърди. Казвам: Онзи, който се е сърдил 25 години, да дойде един ден, да е поставен на същия изпит и да се не сърди вече. Може да го обиждаш, да му казваш нещо – той само да се позасмее. Казва: 25 години се сърдих. – Ти си това, ти си онова му казват, и той казва: Много ти благодаря, и има ли още да ми кажете? – Аз зная още, казва. После ще вземе една чаша топла вода, заварена, като го обиди някой, ще каже: 25 години се сърдих. Вземе чашата. На първата година не можеше, но след 25 години има капитал, който може да го обработва. Тия хора, които се сърдят, са доста умни. Трябва да схващате. Че те обидили хората, че не се отнасяли добре, затова ти се обиждаш. Ако нямаш един отличен ум да го схванеш, не би се обидил, не би се разсърдил. Тия хора, са се с големи умове. Във всяко отношение тия музиканти, капелмайстори, диригенти, като се разсърдят, хвърлят палката и излизат. Какво не става. После се извинява човекът. Даровит е човекът, не може да търпи. Това са задачи дадени. Аз като разглеждам нещата, всичките слабости, които хората имат, те не са слабости, но те са даровити хора. Един престъпник е даровит. Вие ще кажете, че като говоря така, не е библейско. Дали е библейско или не, е друг въпрос. Но какъв беше еврейският цар Давид? – Герой беше. Претрепа Голията, отряза му главата. Колко престъпления направи. Когато искаше да направи храма, му казаха: Много кръв си пролял, ти не можеш да съградиш храма, но твоя син, на който ръцете не са така опетнени, той ще съгради храма.

Та по някой път ние в живота искаме в живота хубавото. Не може човек да създаде хубавото и красивото в себе си, докато не изправи своите погрешки, своите недъзи. Не трябва да съжаляваме. Трябва да се съвземем да реформираме себе си. Често се изправяме, казваме, че условията са такива, средата е такава, хората са такива. Ако средата е такава, как е възможно орелът и гълъбът, които са живели при едни и същи условия – орелът е станал месоядец; гълъбът и до днес се храни само със зърна, никакви мушици не яде – останал е вегетарианец. На какво основание, как

е могъл да издържи? Убеждение има гълъбът. Ако един гълъб може да бъде вегетарианец при всичките условия, защо един човек да не може да бъде? Аз говоря за хора, които имат убеждение, не само да се наложи със закон. Със закон може 4–5 дена, щом има закон, щом има затвор, щом има глад. Да те глобяват по хиляда лева на ден, как ще станеш вегетарианец? Щом се премахне закона, пак си месоядец. Или ние сме добри, ако има закон. Дето има закон, всичките хора са добри. Хубаво е, не е лошо, но аз бих взел едно общество без да има такъв закон, да няма никакви кражби, да няма никакви обири, да няма обиди, да няма убийства, да няма затвори. В България да има само десет затворници.

Но българинът по естество е динамичен. Много енергия има. Той има толкоз електричество – разправяли са ми други, пък и аз съм срещал – във всичките градини, дето има столове направени с железни бурми, ги развинтват. Българинът като седне, развъртат се тия бурми, ослабват. Не че те ги развъртват, но толкоз електричество има, че електричеството развъртва бурмите. Казва: Какво ще се прави? Казвам: Тия бурми да се не развъртат, не е и практично. Забелязано е, че в странство, дето има българи, първо място имат. Като дойдат в България не ги бива, но в Америка например са първи.

Казвам: При съвременните условия трябва един вид самовъзпитание. Самовъзпитание не по най-лесния път. Сега по лесния път казват: Той Господ ще го вразуми. – Остане ли Господ да те вразумява, тази работа е трудна. Мойсей, който беше посветен, беше тъй надъхан с патриотически чувства, че като видя един египтянин да бие един израилтянин, отиде, че го претрепа. Уби човека и го зарови в пясъка. Не че искаше да го убие. Блъсна го по главата и той умря; и като посветен, скри го, зарови го. След няколко години вижда, че двама израилтяни се бият и отиде да ги примири. Единият от евреите му каза: Ти да не искаш и мене да убиеш, като онзи египтянин, дето го претрепа? Уплаши се Моисей и отиде в пустинята. 40 години трябваше да пасе стада, трябваше да се ожени, а според закона на посветените не трябва да се женят. Понеже извърши престъпление, трябваше да му се роди един син, да се изплати прегрешението. За неговия син нищо не се знае. После, като му се яви Господ, му казва: Изуй обущата, краката ти не са чисти, защото мястото, на което стоиш е свято. Виждаме, че тогава в Моисей се зарежда точно обратното желание. Господ му каза: Аз съм решил да те пратя да освободиш еврейския народ от египтяните. Казва: Господи, тази работа не е за мене, не съм свободен за такава работа, гъгнив съм, не може да я свърша. Едно време можех, но сега съм на толкова години, остарях, 80 годишен човек, прати другиго. – Не, не, тебе съм решил да пратя и брата ти Арон. Арон е красноречив, той ще дойде с тебе. Аз ще ти казвам, какво

да казваш, ти знаеш, много тайни. Ти, казва, какво имаш в ръката? – Тояга. – Хвърли тази тояга. Моисей хвърли тоягата и тя се превърна на змия. Уплаши се от нея. – Хвани я за опашката! Хвана я за опашката и пак стана тояга. Бог му каза: Тури си ръката в пазвата. Тури ръката в пазвата и като извади, стана прокажена. – Тури я пак в пазвата. Тури я пак в пазвата и като я извади, стана пак здрава – проказата изчезна. Като идеш при фараона, ще ти дам и други знания, че като идеш при фараона, да покажеш, че аз съм Иехова, Който съм те пратил. Най-после Моисей реши да слуша. 40 години прекара Моисей в Египет в посвещение, 40 години прекара в пустинята – 80 години, и тогава беше в сила да иде в Египет, и да изведе евреите от Египет, като този, който пил 25 години и можа да превъзмогне. Моисей имаше един недъг и Бог не му премахна недъга, не му го отне, остави го гъгнив.

Та казвам: По някой път вие се обезсърдчавате. Няма защо да се обезсърдчавате. Аз съм срещал мнозина да казват: Жените, понеже не са мъже, не може много да свършат. Мъжете, казват, понеже не са жени, и те не могат много да свършат. Мъже и жени ако се съединят с онези закони, които съществуват в света, може да се преобрази целия свят. Мъже, жени и деца – то са първите пионери, които трябва да преустроят света. Но в света трябва да се проповядва едно ново учение. Всичките хора трябва да бъдат абсолютно здрави. Здрав човек наричам онзи, който никога не боледува. Който боледува, не възпитава болестта. Защото всичките болести се дължат на известни същества – микроорганизми на физическото поле или в духовния свят от ненапреднали същества. Някои хора се повреждат умствено. Тези, които отслабват физически, пак се дължи на тези микроорганизми. Всички болести се дължат на най-малки микроорганизми. Повреждането на ума се дължи на същества не толкоз напреднали, както трябва. Развращаването на сърцето пак се дължи на същества.

Та казвам: Трябва да се тури един антидод в света. Трябва да има достатъчно светлина в човешкия мозък. Всичките хора страдат от недоимък на светлина, от недоимък на онази органическа топлина, която съгражда човешкия организъм. В много хора няма достатъчно цветове. Например , вие някой път виждате лицето жълто или зелено, или очите потъмнели, или устата черна, няма онзи червен цвят. Устата бледа не може да бъде. Има заложби, но той не може да я подобри. Някои сега се ухитряват, боядисват си устата. Аз харесвам това, аз съм за боята, но хас боя. Онези от вас, които искат хас боя – яжте грах. Отвътре употребете червения цвят. Лятно време яжте червени череши. Дишайте дълбоко, ще подобрите вашето кръвообращение. Всякога дръжте в ума си онези светли мисли и дружете със здрави хора. Като видиш един човек със живи очи, с

уста изразителна, с лице красиво, дръжте това здравото лице в ума си. Тия хора ги наричам магнетични. Здравите хора имат този магнетизъм. Такъв човек, който е здрав, дето влезе в някоя къща, той е като лекар. Като дойде в дома, нищо не разбира от медицина, но той като влезе, болните оздравяват. От себе си отделя от тази животворна сила. Че тази животворна сила имаше Христос. Онази жена, като се допря до Него, веднага оздравя и Той попита: Кой се допря до мене? – Няма нищо, народът те притиска. – Не – казва – някой се допря, защото сила излезе от мене. Казвам: При сегашните условия всички ние трябва да имаме тази животворна сила. Тази сила ние трябва да я почерпим от въздуха. Знаете ли колко време се изисква, за да станат хората учени? Религиозните най-първо трябва да се научат да ценят въздуха. За хляб може да се гладува 40 дни. За вода 10, 15, 20 дни. За въздух, даже и най-напредналите адепти в Индия, едва ли 4 часа може да издържат да не дишат. Има някои бобри, като се потопят във водата, 10–15 минути може да издържат под водата, след туй пак излизат.

Казвам: Има много системи, които проповядват здравословното състояние. Няма по-хубава сила от светлата мисъл, която носи светлина в себе си. Ти усещаш, че мозъкът ти е осветен, имаш разположение, нямаш нищо, което те спъва. Ти не можеш да бъдеш нервен. Ти не можеш да бъдеш песимист. И при най-лошите условия ти ще се справиш, ще подобриш състоянието си. После и сърцето ви, като има тази топлина, и при най-лошите условия може да се справиш. Може да страдаш – нищо не значи страданието. Това са условия, при които човек се облагородява. Аз не съм за мъчението. Страданията в природата са дадени , за да се облагороди човек, да се облекчи. Защото без страдания, както е сегашният свят, ние нищо не бихме могли да постигнем. Вън от това всеки трябва да знае, че ако майката имаше един характер, ако тя би имала туй влияние в ума си, ако тя би имала туй влияние върху сърцето и ако тя би имала туй влияние върху тялото си, когато тя стане бременна, щеше да предаде тия качества на своето дете. Ако бащата имаше тия качества – туй влияние на ума си – на сърцето си и на тялото си – ако синът върви по негова линия, бащата щеше да му даде тия качества. Сега майката хилава, бащата хилав – какви деца ще се родят? Най-после и проповедниците трябва да бъдат здрави, аз не съм за болни проповедници. И лекарите трябва да бъдат здрави. Проповедникът трябва да бъде здрав, не едно да проповядва, а друго да живее. Помнете: Всичко, каквото говорите, трябва да го живеете. Има хора раздвоени в себе си. Говорят за Бога, но сами не вярват. Той проповядва, но тъй както го проповядва, не е. Защото, когато Божественото е в нас, ние сме в състояние всичко да направим. Когато Божественото не говори в нас, тогава не сме тази мощна сила. Сега ще кажете: Как е възможно? Вземете един момък, който има лоши навици да

пие, да пуши; влюби се в една мома и се откаже от тютюна, не пие вече. Става трезвен човек. Докато Любовта е в него, той е мощен. Щом изгуби Любовта, пак се повърне назад. Ако ние, съвременните хора може да влеем Любовта в нашия ум, тя ще произведе светлина. Ако можем да влеем Любовта в нашите сърца, тя ще произведе тия благородните чувства. Ако можем да влеем Любовта в тялото, тя ще ни даде здраве. Тогава можем да почувствуваме, какво нещо е онзи Божествен живот. Аз съм превождал този пример, здравето, какво произвежда. Отиват цяла комисия при един богат американски милионер и след като го убеждават, говорят му в Името на Бога, той едва им дал сто долара. Върнали се всичките недоволни – десет госпожи били в комисията. Казват: Много скържав. Отива една млада красива мома, която разбирала закона, поглежда го и казва: Господине, искам да ми направите една услуга. Казва: На ваше разположение съм. – Дайте ми 25 хиляди долара на заем. – На ваше разположение – и и дава. На какво се дължи това? Туй е, с тази мома е Господ. Богатият казва: Всичко каквото имам, на тебе го давам – не 25, но и 50 да иска, ще дам. Ако ходите без Господа – сто долара ще ви дадат и ще бъдете комисия от десет души. Ако идете с Господа – и 25 и 50 хиляди ще ви дадат. Ако имате неуспех в живота, знайте го, че се дължи на малка любов, която имате. Може да мислим, че имаме любов, че ни гори сърцето.

Любов, която не обработва човешкото сърце, не е любов. Любовь, Която обработва човешкия ум, Любовь, Която обработва човешкото сърце и Любовь, Която обработва човешкото тяло, тя е Божествена Любовь. Аз вярвам само в Тая Любовь, Която обработва човешкото сърце, обработва човешкия ум, обработва и човешкото тяло. То е Любовь. На Любовта се отваря, тъй както цветята се отварят на слънцето. Говоря за разумното отваряне, да влезат слънчевите лъчи. Тогава трябва да разбираш закона. Всичко онова, което Бог изпраща чрез слънцето, да знаеш, как да го използуваш.

Сега този пример за двамата синове, ако не беше се случил, някои казват, че е съчинен. Той Христос е взел един действителен пример. Онзи големият син, който върви по линията на баща си, който е недоволен, в него има честолюбие. То е мъжкият принцип. Този младият син върви по линията на майка си, по женския принцип. Той иска да опита всичко. Като се върна, в него имаше онова съзнание, съзнава погрешката си. Не обвинява майка си, да каже, че майка му дала това качество – тя да беше по-добра, той не щеше да бъде такъв. Казва: Майка ми направи една погрешка, че ми предала този характер; аз направих две погрешки – съжалявам. Аз реших сега да изправя погрешките си. Каквото ми кажеш, ще го направя и като един от твоите слуги ще работя. Заражда се съзнание,

умът започва да работи. Той иска да стане слуга, ни най-малко не иска да стане господар. Само човек, който може да мисли, той може да работи. Онзи, който не мисли, не може да работи. Подтикът за работа дава сърцето. За да се извърши работата, това иде от ума; а за да се реализира, човешката воля трябва да дойде. В сегашното общество много хора имат отлични идеи. Планове имат – не могат да ги приложат. Други имат много добро сърце, но тяхната мисъл не работи. На трети волята им е слаба.

Та казвам: Нас ни трябват хора на човешката светла мисъл. Нас ни трябват мъже на светлата мисъл. Трябват ни жени на светлите чувства. Трябват ни нас деца на светлата воля. Тогава мъжът носи мисълта, жената носи чувствата, любовта носи онази мъдрост. Децата носят истината и свободата. Свободата в света не може да влезе без децата. Именно чрез бащите и чрез майките тя се дава. Както бащата слугува и както майката слугува на детето – те доброволно стават майки и бащи. То е свобода, не са заставени. Едно чувство имат. Та казвам: Всички ние трябва да се въодушевим от истината. Истината трябва да бъде като ангел. Като го видиш, да бъдеш готов за всички жертви. Който говори за свобода, за истина, той трябва да бъде готов за всички жертви.Така имаме много добри синове, които се жертвуват за майка си, за баща си. Туй показва, че ги обичат. Няма в света по-хубаво нещо от добрия син. Имаме един добър син в света. Христос беше един отличен син, Който казва: Отче, каквато е Волята Ти. Дойдох да изпълня не моята воля, но Твоята. Добрият син казва: Не аз, каквото мисля да бъде, но баща ми , който ме е пратил да извърша неговата воля. Ето един добър син. Казва: Тъй както си определил, така да бъде. Казвам: Ако ние, съвременните хора бихме били такива синове, както Христос беше – ето от какво се нуждае човечеството. Не изведнъж да станем като Него – и Той не може изведнъж – но да започнем от най-малкото. Когато ти вземеш една кошница с ябълки или грозде да раздадеш, ти най-големите гроздове и ябълки да раздадеш, а най-малките да оставиш за себе си. Ако сипваш ядене, на всички ще сипеш, пък на себе си ще сипеш, каквото остане в тенджерата. То е мярката на добрия син. Сега имаме хубава черта: искаме да се облечем хубаво. Но външното обличане трябва да съответствува на вътрешното обличане. На хубавия цилиндър трябва да съответствува един отличен ум – тогава цилиндърът или шапката са на място. Ако има отличен ум, шапката на жената и щраусово перо да има, пак е на място. Хубавата царска мантия трябва да съответствува на сърцето – тогава мантията е на място. После, на човешките обуща трябва да съответствува човешката воля. Та казвам: Трябва да бъдем облечени от главата до петите – и отвътре, и отвън. Аз съм за хубавите дрехи. Според мен, човек като носи едни дрехи, и десет години да не се е окапал. Аз ви казвам нещо, което и за мене е трудно. Трудно е, защото такива чорбулаци ми дават. Ако бях ял само

ябълки, круши и други плодове, дето нямаше да се капят дрехите... Някой сготвил някой път, нямам кърпа, капне някъде, погледнеш – някъде със зехтин накапани дрехите.

Казвам: В света има едни същества, които ръководят цялото човешко възпитание. Те са много внимателни. Едни, които ръководят човешкия ум; други които ръководят човешкото сърце; трети които ръководят човешката воля. Те са напреднали същества, много напреднали. Вън от това, човек има други спомагателни слуги, които му помагат за тялото, как да се учи. Та казвам: Често вие чувате техния глас, който ви казва да направите нещо, пък вие си правите оглушки. Сутрин, като се събудите, казва: Стани! Ти погледнеш и казваш: Още не е съмнало. Щом ти кажа: Стани! – Стани – нищо повече. – Много студено отвън, огън няма, краката боси, ще настинат. – Стани, обуй чорапите, облечи се, нищо няма да ти стане – никакви други разсъждения. – Ама студено било. – Щом станеш и послушаш, ще се стоплиш. Топлината иде от тях. Направете един опит. Ония хора, които са лоши, на които умът не е на място, имат лошо кръвообръщение. Всичките добри хора имат добро кръвообращение. Доброто кръвообращение произвежда онази истинска топлина в човешкото тяло. Когато говорим за доброто, ние разбираме онзи източник на онази жизнена енергия, която оживотворява човешкото тяло. Когато говорим за добрите чувства, разбираме онази топлина, която се произвежда от сърцето. Когато говорим за човешкият ум, разбираме онзи източник, отдето светлината иде. Защото умът, след като приеме известна енергия от сърцето, тя е светлина. Тази светлина се образува в нас, проектира се навън. Както ние схващаме света, то е нещо субективно схващане. Обективно ние не знаем, какъв е светът. Вземете един човек и го попитайте, колко е дадено разстояние. Казва: Десет метра. Премерете го – 20 метра. Друг казва за едно разстояние, че е 4 километра. Премерете – не е толкова. Питате някой българин, колко е до едно село. Казва: Близо е, като прехвърлиш баира – половин час. Пътуваш половин час, един, два, три, и все не може да стигнеш. Много дълъг половин час. Не че иска да те заблуди, но обнадеждава те. Той няма да ти каже, че е непостижимо, че е много далеч. Казва: Близо е. Насърчава те човекът, като тръгнеш.

Та казвам: Ние сме при най-добрите условия, имаме най-добрите заложби, от толкоз хиляди години, има неща които трябва да развием. Ние седим и очакваме. Мнозина казват: Като дойде Христос. – Отдавна е дошъл Христос. Преди две хиляди години. И сега е дошъл. Тази просвета, тия училища навсякъде, тия църкви, свещеници – то е Христос. Аз навсякъде го виждам. Христос е навсякъде, де го няма? В Америка има повече от сто хиляди проповедници. Те очакват по особен начин Христос. Казва, че син човечески няма да дойде тъй, но тъй ще дойде като светлина.

Той е дошъл. Книжнината е толкоз развита. Днес светът е много по-благороден, отколкото преди. Днес има много по-големи благодеяния, отколкото едно време. Днес хората са по-милостиви, отколкото преди. Едно време претрепваха човека на бойното поле. Сега, ако сте ранен, ще ви вземат, ще ви лекуват. И сега като се нападат, нападат само военни обекти. София минава за открит град. И Рим е открит град. Открит град, значи да го не бомбардират. Значи има известна човещина.

Веднъж един ме пита: Кога ще дойде Христос? Казвам: Той е вътре. Ако ти обичаш науката, Христос е в ума ти дошъл. Ако ти обичаш хората, Христос е дошъл в сърцето ти. Ако обичаш да слугуваш, да работиш, Христос е дошъл в тялото ти. Щом мислиш добре – Христос е дошъл. Щом чувстваш добре – Христос е дошъл. Щом постъпваш добре – Христос е дошъл. Какво Го чакаш сега? Казвам: Вие се намирате в положението на младите моми и момци. Момъкът, като се сгоди за младата мома, казва: Дали ще живея с нея? Щом пита, дали ще живее с нея, разваля годежа още в началото. Онези хора, които са родени да влязат във съдружие, нито в младата мома, нито в младия момък се ражда противоречива мисъл. Щом се роди противоречива мисъл, тия хора не са един за друг.

Аз говоря сега за идеалното в света. Аз говоря за един порядък, дето и мъжът да бъде напълно свободен, и жената да бъде свободна. Той сам да се съди, да го не съдят отвън. Щом започнат да ни съдят отвън, разваля се всичко. Всеки да се остави сам да съди себе си, не да го съдят отвън, но сам да се съди. Всичката погрешка е, че ние се съдим отвън. Съдии колкото искаш. Аз съм виждал цигулари да свирят, правят известни погрешки. За бъдаще ще има микрофон. Ще се снема и ще се види после, кой как е свирил, ще се види и двамата как са свирили – кой е свирил право и кой не.

Аз съм говорил много пъти за възпитанието на хората. Музиката трябва да влиза като един от мощните фактори за възпитанието. То е истинският метод за възпитание. Човек, който не пее сам вътре в себе си – не да кряска да го слушат хората, но да пее на себе си – той не може да се възпита. Не може да мисли правилно, не може да чувства правилно, не може да постъпва правилно. Всяка една работа ще я оставиш, ще пееш. Ти казваш: Да мислиш. – Има известни мисли, които оправят човешките мисли. Ти не може да мислиш за някой предмет, докато не го обичаш. Всички ония учени хора, които се занимават, те обичат тия предмети, и тогава учат. Онзи, който се занимава с астрономия – обича я. Затова се занимава с нея. Онзи, който се занимава с геология, той обича геологията. Обича земята, интересува се как се е образувала. Онзи зоолог, който се занимава със

зоология, обича животните, проучава ги. Всеки човек учи това, което обича.

Та казвам: Ако ние в религията не внесем Любовь; ако в науката не внесем Любовь; ако в обществения живот не внесем Любовта, ние ще имаме пак един порядък такъв, какъвто сега имаме. Той е добро постижение. Но не може да имаме един идеален порядък на нещата.

Питам: Каква беше опитността на Мойсея, който чу Онзи Глас пред горящата къпина? Питам: Какъв беше този огън? Видя Моисей една къпина, която гореше и не изгаряше. Като се приближи, чу един глас да му говори на някакъв език, който Моисей разбираше. Казва: Изуй обущата си, защо мястото на което стоиш е свято. Чух въздиханието на моя народ и ще те пратя да го избавиш. – Когато дойде онова изпитание в живота на големите мъчнотии, както тогава беше израилският народ, както хората сега – тогава ще чуеш гласа. Господ ще ти се яви. Ще чуеш Гласа Му . Тогава вие ще започнете да се отричате като Моисея: Господи, аз остарях вече. Не съм млад. Това не мога, онова не мога. – Всичко туряме само на младите. Всички сте млади. Стари между вас аз не виждам. Виждам хора с побелели коси. Това е сняг, който е навалял на главите ви. Виждам побелели глави – то са вълнени нишки, които са туряни на главата на младия човек, който е на сцената и играе ролята на един стар човек. Един млад момък на 21 година го направят стар дядо – прегърбил се, ходи като стар. Като изиграе ролята, пак ще се подмлади. Казвам: Вие играете една роля и не знаете, че сте млад. Вие играете на сцената. Щом слезете от сцената и хвърлите дегизирането, ще бъдете млад.

Вие всички нали вярвате в Бога, нали всички сте християни? Защо да не можете да прекарате един ден най-радостни и весели, като че имате всичко? Целият свят за вас е създаден. Въздухът свободно дишате, светлината иде свободно, здрави сте; защо да не можете да бъдете радостни и весели, целия ден да пеете? Всичко е възможно в света, само човек трябва да знае, как да работи. Сега не се изисква от нас да създадем нещо. Трябва да знаете откъде да започнете. Искате да се запознаете с Любовта – ще намерите хората на Любовта. Искате да се запознаете с Мъдростта – ще намерите хората на Мъдростта, хора умни. Искаш да станеш смел – ще дружиш със смели хора. Искаш да станеш честен – ще дружиш с честни хора. Искаш да бъдеш здрав – ще дружиш със здрави хора. Така се добиват нещата.

Казвам сега: Бащата излиза и казва: Всичко, каквото имам е твое. Този син не вярва. Казва: Синко, каквото имам, твое е всичко. – Досега нищо не си ми дал, нито яре да заколя и се повеселя с приятелите си. Този, който

дойде, за него закла теле. Бащата му казва: Синко, всичко каквото имам,твое е.

Ние сме от тия недоволните. Казваме: Нищо Господ не ни е дал на нас. Като видим, че някой човек е малко по-одарен, казваме: Той е голям грешник, пък него Господ го е благословил. Този човек иде с едно смирение, казва: Господи, аз съм дошъл да ти служа на Тебе. Сега например, ако бих поискал от вас да ми покажете любовта, как бихте ми я показали? Ако дойда в дома ви, не искам да ми заколите теле. Вие имате едно теле, но то беше преди Христа, тогава се колеха телета. Ако дойда в дома ви, вие ще ми наберете ябълки, круши. Ще наберете от най-хубавите круши – жълти и малко хлебец. Няма да ми заколите и кокошка, сварена с малко ориз и яйце. После баница хубаво направена, със сирене и полята с мляко отгоре. Тия неща са хубави. Но за да имаш тия неща, трябва да имаш пари. Една баница знаеш колко струва. Като посеем дървета, след четири години, ще ни дадат плод.

Искам да ви наведа на онзи факт. Аз ви казвам на вас, както бащата, че целият свят е за вас. Казвате: Само думата е тъй. Комуто съм говорил, казва: Нямам нито пет пари. Казвам: Ти знаеш ли да свириш, парите ще дойдат. Знаеш ли да рисуваш, парите ще дойдат. От скулптура разбираш ли, парите ще дойдат. Знаеш ли да тъчеш, парите ще дойдат. Здрав си, знаеш да копаеш, парите ще дойдат. После, знаеш ли да гадаеш на боб, на кафе, парите ще дойдат. Може да бъдете уверени в едно нещо: Ако искате да гадаете, да ви кажа, как да гадаете. Българинът, как гадае. Като тръгне българинът и петелът се качи някъде и изкукурига, той казва: Ще спечеля тази работа – петелът казва. Като дойде петелът на прага, да изкукурига, казва: Гости ще дойдат. И тъй е. После българинът като види, че някой паяк слиза надолу, казва, че е късметлия. Като сънува, че риба лови, че въшки чеши, казва: Парите ще дойдат. Значи въшки и риба като хваща, пари идат на хората. Въшките са паразити. Има по-лошо от въшките, но ще оставим това. Всички метеоролози са гадатели. Като наблюдават как изгрява слънцето, каква светлина се явява, предсказват хората. Има български метереолози – овчари, които предсказват 4–5 месеца, какво ще бъде времето. Наблюдават. Есенно време наблюдават, как падат листата. Имат и други наблюдения. Ако ние наблюдаваме природата, има много ценни работи, които бихме научили, които са ценни и здравословни. Няма да изгубим вярата си. В синца ни има готовност за една свещена умствена работа. Да не бъдем умствено лениви, да не бъдем и сърдечно лениви, и телесно лениви. Всеки един да бъде готов за работа. Няма по-хубаво нещо в света от работата.

Казвам: Три неща се изискват: Светли умове, топли сърца и силни тела. Светлият ум само чрез Божествената Любовь се добива. Топлото сърце само чрез Божествената Любовь се добива, и силното тяло само чрез Божествената Любовь се добива. Туй човек трябва да го намери в себе си. Той не трябва да търси Бога извън себе си. Щом го намери в себе си, ще го намери и отвън. Щом го намери отвън, ще се хармонира с цялата природа. Веднага смисълът на живота ще се изясни – ще бъде доволен от себе си, ще бъде доволен от окръжаващата среда и ще бъде доволен от хората – ще бъде доволен от всичко, което го заобикаля наоколо и ще се радва. По този начин ще се влее в нас една нова магнетична струя на живота и ще се подмладите. Така казва Писанието: Които чуят Гласа Му, ще оживеят. Това е Глас на Господа. Че всичко туй е създадено за нас. При най-лошите условия които имаме, от всичко туй, ще дойде нещо добро, което Бог ще превърне за добро. Тъй както голямата буря, както големият дъжд стават за добро.

Снощи ме събудиха, дига шум вятърът, слязох долу, рекох му: Какво искаш? Казва: Идвам да поправя времето. Снощи ако бях казал, че времето ще се оправи, кой би повярвал? Вие имате някоя голяма буря във вас. Тя иде да подобри вашия живот. Иде сиромашия – това е за ваше добро. Иде болест – то е за ваше добро. Идат някои несгоди – и то е за добро. И доброто е за добро, и злото е за добро. Та всичко, което ви се случва, вярвайте, че е за ваше добро, защото живеете в един свят, дето любовта царува. Ако ние мислим, че любовта не царува, то е наше криво разбиране. Нали сте виждали, когато някой човек го хване треска – и най-хубавото ядене като му дадат, усеща горчивина. Като мине треската, яденето не е горчиво. Аз виждам много заложби във вас. Вярвайте в доброто, което Бог е вложил във вас. Вярвайте в светлината, която Бог е вложил във вас. Вярвайте в добрите чувства, които Бог е вложил във вас. Той е определил едно нещо. Казва: Вам е дадено да наследите Царството Божие. Така казва Христос на своите ученици.

В българина се крие нещо хубаво. Аз имам един пример и от него вадя заключение, че българинът го очаква нещо добро. Аз веднъж видях пет гимназисти и пет гимназистки, които помогнаха на един кон, който возеше въглища. Те му помогнаха да изкара. Туриха рамената на колата и всичките подкараха колата и конят тръгна. Казвам: Този народ, който така постъпва, има бъдаще.

Добрата молитва.

19 беседа, държана на
23.II.1941 г. 10 ч.с. Неделя

Изгрев

1941_02_26 Тритѣ връзки
Лекция на Общия Окултенъ класъ

ТРИТѢ ВРЪЗКИ

Добрата молитва.
Кажи ми ти истината.

Въ свѣта търсите най-важното. Въ Писанието има единъ стихъ, дето казва, че нѣкой ималъ голѣмо имане, ходилъ въ странство, търсилъ нѣкой бисеръ, нѣкой скѫпоцененъ камъкъ и като го намѣрилъ, продалъ всичкото си имане, да вземе скѫпоценния камъкъ. Сега нѣкои считатъ, че човѣкъ да бѫде здравъ, то е скѫпоценния камъкъ. Нѣкои считатъ живота за скѫпоцененъ камъкъ. Нѣкои считатъ богатството за скѫпоцененъ камъкъ, нѣкои считатъ знанието за скѫпоцененъ камъкъ. Вие го знаете, но името му не знаете. Тукъ миналата вечерь бѣхъ на едно мѣсто, та между другото има на стената едно огледало. Огледалото претърпѣло една авария и то пострадало. То е елипсовидно и за да се скрие тази погрѣшка, направили една хоризонтална подложка отдолу, че станало хубаво. Васъ какво ви интересува чуждото огледало? Отъ едната страна на огледалото има лампа, която свѣти, хвърля свѣтлина въ огледалото и то прави отражение. Отражението не върви въ права линия, както пада свѣтлината, но прави една крива линия, наклонено. Ние живѣемъ въ единъ свѣтъ. Огледалото си е огледало, може да се оглеждате въ него, има малъкъ дефектъ, нищо не значи. Казвамъ: Всѣкога въ живота виждаме опакото. Вие виждате тази крива линия, но нея не я направихте вие. Въ ума ви сѫществуватъ такива отражения, нѣкаква опасность. Казвате: „Ако нѣмамъ хлѣбъ и умра гладенъ. Ами ако нѣмамъ пари, ако нѣмамъ обуща, ако нѣмамъ шапка…“ Плашимъ се за нищо и никакво. Тукъ преди години единъ приятель си имаше една колибка, преди повече отъ 10–15 години. Като иде за вода, го бѣше страхъ отъ вълцитѣ, да не би да дойдатъ и да влѣзатъ презъ прозореца. На, сега всички се се плашите отъ нѣкой вълкъ. И вѣрващи, и невѣрващи се плашатъ отъ нѣкой вълкъ. Страхътъ си има своето мѣсто. Писанието казва: „Начало на мѫдростьта е страхъ Господенъ“. Когато страхътъ е начало на мѫдростьта, но когато страхътъ не е начало на мѫдростьта, тогава идатъ всичкитѣ страдания. Турятъ по нѣкой бръмбаръ и кажатъ: „Имашъ язва въ стомаха, затъмнение въ дробоветѣ, или затъмнение въ черния дробъ, жлъчката“. Пожълтѣлъ малко нѣкой, какво има като пожълтѣлъ човѣкътъ. Като пожълтишъ кѫщата и стане жълта, тя не е болна. Боядисалъ си кѫщата жълта, то е мода. Като пожълтѣе човѣкъ, казватъ: „Разболѣлъ се“. Когато въ Индия искатъ нѣкому да му дадатъ

титла, нѣкой адептъ, ще му облѣкатъ жълта дреха. Малко неприятна краска. Неприятна е, понеже щомъ дойде жълтия цвѣтъ, трѣбва трезво да мислишъ. Но лошото е да гледашъ, безъ да разсѫждавашъ. Дайте на нѣкой слабъ ученикъ една трудна задача, казва: „Отде се намѣри такава трудна задача, ще ме скѫсатъ“. Способниятъ ученикъ, като му дадатъ трудната задача, се радва, че може да работи. Дайте на единъ пѣвецъ една проста пѣсень, тя е играчка. Като дадешъ на добрия пѣвецъ мѫчна пѣсень, той се радва. Ако дадете мѫчна пѣсень на нѣкой неспособенъ пѣвецъ, казва: „Отде се намѣри тази пѣсень, що не ми дадоха лесна пѣсень“.

Казвамъ: Най-важното въ живота е това, което знаете, пъкъ не му знаете името. Туй го наричатъ щастие, наричатъ го блаженство, наричатъ го любовь. Но всичко туй, което търсятъ хората, спорятъ заради него, отричатъ го. Ако васъ ви попитатъ какво търсите въ живота и вие кажете, че търсите Бога, тогава какъ ще намѣришъ това, въ което живѣешъ. То не се намира. Именно рибитѣ, ако искатъ да намѣрятъ какво нѣщо е водата, никога нѣма да я намѣрятъ. Трѣбва да излѣзатъ изъ водата, за да я намѣрятъ. Искатъ да намѣрятъ водата кѫде е. Тя е въ самата вода. Въ водата живѣе и водата търси. Хората живѣятъ въ Бога и търсятъ Бога. Туй, което търсите, то не е реалното. Казва: „Търсете ме, докато съмъ близо“. Да търсишъ нѣщо, значи, когато ти можешъ да се ползувашъ. То е отношение вече. Вечерно време посрѣдъ нощь какво ще търсишъ слънцето? Въ ума ти сѫществува нѣкаква илюзия. Ти виждашъ, че слънцето е залѣзло задъ хоризонта. Който не разбира закона, мисли, че слънцето е отдолу подъ земята, минава отъ другата страна и пакъ изгрѣва. Но то е илюзия, както за отражението въ огледалото, за което ви говорихъ. Слънцето никога отдолу не минава. Но слънцето се върти, хоризонтално върви. Вие виждате, че не земята се върти, но слънцето, виждате движението на слънцето. Движението на слънцето се показва такова, каквото не е. Животътъ се показва такъвъ, какъвто не е. Виждате, запримѣръ, единъ човѣкъ веселъ. На какво да го уподобимъ? Веселиятъ човѣкъ мяза на едно ясно небе. Утре виждате този човѣкъ – не е веселъ. Небето винаги весело ли е? Погледнешъ – единъ день е ясно, но после се заоблачи, цѣлото небе на 100–200 километра заоблачено. Ако туй небе никога не се заоблачава, ако това небе никога не става бурно, ако отгоре не идваше нѣкакъвъ дъждъ, какво щѣше да има на земята? Благодарение, че небето стане сериозно, има какво да дойде оттамъ. Ако стане весело, показва, че свѣтлината ще дойде. Ако стане сериозно, значи дъждътъ ще дойде. Виждаме нѣкой човѣкъ замисленъ. Какво лошо има, ако човѣкъ е замисленъ? Нѣма нищо лошо. Той казва: „Много веселъ“. Щомъ човѣкъ е веселъ, свѣтлината ще дойде. Щомъ е замисленъ, дъждътъ ще дойде. Щомъ е бурно, работата ще дойде. Ние казваме: „Този човѣкъ не е тихъ“. Ако свѣтътъ бѣше направенъ само отъ тихо, какво щѣше да бѫде? Сега вие

считате (за) светия (нѣкой), седналъ въ съзерцание като индусъ. Хубаво е съзерцанието. Ако всички бѣха адепти въ съзерцание, какъвъ щѣше да бѫде животътъ? По-голѣми философи отъ камънитѣ нѣма. Погледнешъ – всички седятъ като адепти. Съ години, камънитѣ на Витоша, дето ходимъ, седятъ на едно мѣсто и размишляватъ. Около камънитѣ има едни, които не седятъ, но се измѣнятъ, растатъ.

Та първото нѣщо: вие трѣбва да изучавате тѣлото си. Вие имате една държава, трѣбва да я изучавате. Най-първо онова предприятие на дишането, предприятието на храносмилането, на човѣшката мисъль какъ става. Ако не разбирашъ законитѣ на храносмилането, веднага ще страдашъ, не знаешъ какъ да си измѣнишъ храната. Ако не разбирашъ закона на дишането, ти ще имашъ задушаване, ще се задушишъ. Ако не разбирашъ законитѣ на човѣшката мисъль, винаги умътъ ти се помрачава. Сега мнозина казватъ, че трѣбва да служимъ на Бога. За да служимъ на Бога, трѣбва да изпълняваме законитѣ, които Той е наредилъ.

Обикновено какви обуща трѣбва да носи човѣкъ? Трѣбва ли да бѫдатъ отъ гума или отъ кожа? Ученитѣ хора казватъ, че гуменитѣ обуща не сѫ здравословни, изолиратъ човѣка отъ земята. Коженитѣ обуща сѫ по-хигиенични. Но следствие на това, животнитѣ, които даватъ суровия материалъ за нашитѣ обуща, снематъ кожата имъ и правятъ обуща на насъ. Гледашъ – обущата много хубави, но забравяшъ, че нѣкое животно пострадало. Вземешъ нѣкоя дреха, казвашъ: „Много хубава дреха“. Но хичъ не ти иде на умъ, че остригали дрехата на овцата. Дрехата е взета отъ материала на овцитѣ и отъ този материалъ е направена дрехата. Или, ако е направена отъ памукъ, се отнѣкѫде е взета дрехата отъ природата. Азъ не искамъ сега да представямъ мрачната страна. Всичко въ свѣта е направено за човѣка, за онзи човѣкъ, който мисли, който чувствува, който работи. Може да кажемъ, че Богъ изисква Неговитѣ деца на земята да учатъ. Господь иска децата Му на земята да не боледуватъ, да не остаряватъ. Смѣшно е да кажемъ, че ние сме бедни. Имаме най-богатиятъ Баща и при това се оплакваме, че сме бедни. Имаме Баща, Който никога не боледува, пъкъ ние боледуваме. Имаме Баща, Който всѣкога е благъ, пъкъ ние не сме винаги като Него. Той знае причинитѣ защо. Коя е причината, че не сме като Него? Не е лошо, че не сме като Бога. Въ нѣкои отношения мязаме. Че не е човѣкъ толкозъ благъ, както Бога, не е лошо. Азъ не намирамъ нищо лошо, ако едно шише не може да събере цѣлия океанъ. Шишето е отъ едно кило. Каква разлика между океана и него? Въ туй шише много лесно се разваля водата, отколкото водата на цѣлия океанъ.

Да кажемъ, вие си направите една кѫща. Въ Америка нѣкой пѫть духатъ западни вѣтрове, и като духатъ – по единъ пръстъ прахъ се набира въ

кѫщата по всичкитѣ предмети. Презъ всичкитѣ дупчици минава. Ако вие не чистите кѫщата, вѣтърътъ духа, вие ще намѣрите следъ една година прахъ навсѣкѫде, и по килимитѣ, всичко въ прахъ. Пъкъ този прахъ, като се налепи по дрехитѣ ви, действува разрушително върху материала. Не само това, ако не мислимъ, ако не чувствуваме има единъ умственъ прахъ въ свѣта и въ умствения свѣтъ. И въ този свѣтъ, дето живѣемъ сега, е така. Гледайте тази лампа, която свѣти, горението е пълно. Като гори 4–5 месеца, една година, виждашъ, че се окадила малко. Колкото и да е пълно горението, нѣмаме туй правилното горение. Та въ всичкитѣ нѣща, които изучаваме, се има известенъ прахъ. Да кажемъ, въ музиката има музикаленъ прахъ. Щомъ се насъбере музикаленъ прахъ, музикантитѣ ставатъ нервни. Нѣкои музиканти сѫ нервни. То се дължи на музикалния прахъ. Той трѣбва да знае какъ да се очисти отъ музикалния прахъ. Поетитѣ иматъ поетически прахъ, религиознитѣ иматъ религиозенъ прахъ. Онѣзи, които обичатъ, иматъ любовенъ прахъ. Любовниятъ прахъ ни пара не струва. Всѣкога трѣбва да спазвате онова правило: гори нѣкоя свѣщь въ твоята кѫща, ако ти на тази свѣщь не можешъ да четешъ, тази свѣщь не ти услужва тъй, както трѣбва. Тогазъ трѣбва да направишъ едно подобрение. Или имашъ нѣкаква камина, но горе кади, нѣкой пѫть не гори, течение има. Трѣбва да намѣришъ причината. Ако не намѣришъ причината, ще има всѣкога едно кадене, една отслабнала тяга.

Когато ние не разбираме живота, ние сме недоволни. Казваме: „Защо Господь направилъ свѣта такъвъ?“ Какъ да го направи? Ти питашъ, то е твое понятие. Какъвъ е твоятъ проектъ, какъ трѣбва да го направи? Свѣтътъ, както е направенъ сега, е направенъ толкозъ хубаво, че всичко, каквото става въ дадения случай, е на мѣсто. По отношение на цѣлия животъ, като разсѫждаваме за бѫдеще, какъвъ ще бѫде животътъ? Този животъ не е такъвъ, какъвто трѣбва да бѫде. Другъ е въпросътъ. Но за дадения моментъ е най-добриятъ. Вали дъждъ. Защо вали? Че какво трѣбва да прави? Следъ 4, 5, 10 часа ще престане. Казвашъ: „Защо не вали?“ За бѫдеще ще вали. Въ дадения случай не вали.

Та казвамъ: Въ всѣки случай онова съотношение, което имате, бѫдете доволни отъ него. Станешъ сутринь, не си разположенъ. Казвашъ: „Не ме бутайте, не съмъ разположенъ“. Не знаешъ защо. Липсва ти нѣщо. Може да си гладенъ, три деня не си ялъ. Да кажемъ три деня не си ялъ, не си разположенъ. Нѣмашъ пари, не смѣешъ да кажешъ на хората. Имамъ такъвъ единъ примѣръ. Единъ българинъ свършилъ на западъ по музика, 10–15 години преди освобождението, свършилъ по пиано, знаелъ да свири човѣкътъ. Иде въ Варна, направили го учитель. Скарва се съ варненскитѣ чорбаджии. Много добъръ учитель, учелъ ученицитѣ си да играятъ полка. Изпѫждатъ го и той останалъ безъ работа. Нѣмалъ нито петь пари. Ученъ

човѣкъ, знае да свири, но го е срамъ. Знае да свири на момитѣ, но отвънъ, другитѣ, да свири съ цигулката, ще кажатъ: „Той е циганинъ“. По това време да свиришъ въ България на цигулка, то ще изгубишъ и диплома си, че си свършилъ наукитѣ си. Като свиришъ на цигулка, никой нѣма да те слуша. Българитѣ казваха: „Циганинъ“. Три деня гладувалъ. За васъ три деня е подвигъ, но за него не е подвигъ, налага му се. Срѣща го единъ свещеникъ отъ града и му казва: „Дълго време не съмъ те видѣлъ, заповѣдайте, елате у дома на гости“. Повиква го въ дома си, угощава го, той се отворилъ и му благодарилъ много, казалъ му, че три деня не е ялъ. – „Че какъ?“ – „Скарахъ се съ чорбаджиитѣ и ме изпѫдиха“. – „Нѣма нищо, казва, чорбаджийска работа. Тѣ не разбиратъ живота, ти си младъ, Господь ще ти уреди твоята работа“. Не се минава дълго време и тогавашниятъ варненски валия билъ ученъ човѣкъ, свършилъ въ Франция, знаелъ френски, вика го да стане секретарь на валията. Пъкъ въ това време изкуствено набедили този свещеникъ, че той се занимавалъ съ комитски работи, бунтовнически работи. Задигатъ му всичкитѣ книги и търсятъ единъ вѣренъ човѣкъ, който да прегледа книгитѣ на попа и писмата, да види дали този попъ попството ли си гледа или нѣщо прави противъ държавата. Като го срещналъ този секретарь, който билъ натоваренъ да прегледа книгитѣ на свещеника, казва: „Благодари за онзи обѣдъ, който ми даде и онова меджидие“.

Той, като преглеждалъ писмата и всички писма, които били опасни, ги отдѣля. Дето казваме ние: „Направи добро, пъкъ го хвърли въ морето“. Ти имашъ една хубава мисъль, задръжъ я. Законътъ е такъвъ. Ако приемешъ тази, хубавата мисъль, тя единъ день ще стане секретарь на валията. Имашъ едно хубаво чувство въ себе си, приеми го, единъ день то ще ти услужи. Или направишъ каквото и да е добро въ свѣта, не мисли, че можешъ да изгубишъ. Най-малката мисъль, която възприемешъ, най-малкото Божествено чувство, което възприемешъ, най-малката постѫпка и микроскопическа да е, която си направилъ, тя ще ви услужи.

Сега туй, за което ви говоря, има приложение, ежедневно може да прилагате. Да допуснемъ, че нѣкой отъ васъ изисква голѣми работи – поетъ да стане. То е за малцина. Пѣвецъ да станешъ, то е за малцина. Малко сѫ пѣвцитѣ. Силенъ да станешъ, и то е за малцина. Вие избирате такива професии, които сѫ за малцина. Искашъ богатъ да станешъ, но колко души богати може да бѫдатъ? Въ цѣла Америка има 400 души богаташи. Не сѫ много. Малко сѫ богатитѣ. 120 милиона хора има, пъкъ 400 милионери има само. Какво е отношението? 120 милиона, всички могатъ ли да бѫдатъ богати? Ако всички станатъ богати, то всички не могатъ да бѫдатъ щастливи. Даже и здравъ да си, пакъ не можешъ да бѫдешъ щастливъ. Ти си щастливъ само тогава, когато можешъ да

помагашъ на другитѣ. Ако имашъ единъ умъ, не може да го впрѣгнешъ на работа, той не може да ти донесе нѣкаква приятность. Въ дадения случай приятно е онова, което човѣкъ може да направи. Да допуснемъ, че нѣкой отъ васъ е боленъ. Болестьта се лѣкува по три начина. Една болесть се лѣкува чрезъ мисъльта, една болесть се лѣкува чрезъ чувствата, една болесть се лѣкува чрезъ постѫпкитѣ. Ако ти не постѫпвашъ добре, ти не можешъ да оздравѣешъ. Ако ти не чувствувашъ добре, не можешъ да оздравѣешъ. Ако ти не мислишъ добре, не можешъ да оздравѣешъ. Здравето на човѣка зависи отъ неговата мисъль. Ако ти искашъ да бѫдешъ щастливъ въ свѣта, да бѫдешъ богатъ, ти не можешъ да бѫдешъ богатъ, ако не мислишъ добре. Ти не можешъ да бѫдешъ богатъ, ако не чувствувашъ добре. Ти не можешъ да бѫдешъ богатъ, ако не постѫпвашъ добре. Ти искашъ да бѫдешъ поетъ, пакъ сѫщиятъ законъ. Ти не можешъ да станешъ поетъ, ако не мислишъ добре. Ако искашъ да станешъ музикантъ, пакъ сѫщиятъ законъ. Ти музикантъ не можешъ да бѫдешъ, ако не мислишъ добре въ най-обикновения смисълъ. Защото музиката е едно отношение на хубавитѣ, красивитѣ методи за идването на живота. Ти не може да имашъ красивъ животъ, ако нѣмашъ туй музикално чувство да го изразишъ. Всѣки е поетъ отъ васъ. Синца сте поети. Щомъ ти е приятно, ти си поетъ. Въ себе си мислишъ само, че не можешъ да изразишъ своята мисъль. Дойде единъ день нашиятъ Ради и ми казва: „Учителю, да ти издекламирамъ нѣщо“. Самъ го съчинилъ. Хареса ми. Като седимъ до собата, издекламира ми го. Питамъ: Откѫде? – „Азъ, казва, го направихъ“. Нѣкой пѫть ще го извадя на сцената. Той само на мене го каза. Азъ го харесахъ, хубаво го направилъ. Може би на васъ като го декламира, да не го харесате, не е тъй огладено, хубаво. Външната форма не е съвършена, но съдържанието е хубаво. Хлѣбътъ не е намазанъ съ яйце отгоре, формата не е хубава, но съдържание има. Като го ядешъ, вкусенъ е. Казвамъ: Ради, простиятъ човѣкъ, като започна да пише, всичко ще тръгне напредъ. Ще кажатъ нѣкои: „Не си гледа той хала, сега човѣкътъ остарѣлъ“. Сега тамънъ се е подмладилъ, ще пише.

Сега новиятъ животъ иде. Той изисква нови форми. Онази риба, която иска да подобри живота си, тя е въ състояние да го подобри, но и хиляди години да работи, пакъ ще си остане риба. Онова, което търси, е извънъ водата. Трѣбва да стане птица. Щастието на рибитѣ е въ птицитѣ. Птицата, която иска да стане щастлива, щастието не е въ птицитѣ, тя трѣбва да слѣзе долу, при млѣкопитающитѣ. Млѣкопитающитѣ, които искатъ да станатъ щастливи, трѣбва да станатъ човѣци. Човѣкътъ, който иска да стане щастливъ, той трѣбва да напусне своята форма. Сега вие вече разбирате, че не трѣбва да измѣните формата си. Ако не може да измѣните формата си, щастливи не можете да бѫдете. Въ този животъ е така. Ако живѣешъ хиляда години като човѣкъ, ще имашъ туй, което хората сѫ придобили.

Ако искашъ нѣщо повече, трѣбва да излѣзешъ отъ тия условия, при които живѣешъ. Отъ тебе зависи. Има много деца, на които бащитѣ сѫ умрѣли и майкитѣ сѫ умрѣли, и тия деца сѫ станали хора. Има много деца, които сѫ останали при баща си и майка си, въ странство не сѫ ходили, оратъ нивитѣ, еднообразна работа. Впрѣгнешъ воловетѣ, качишъ ралото на колата, идешъ, бучкашъ земята, пакъ се върнешъ въ кѫщи. На другия день пакъ впрѣгнешъ воловетѣ, пакъ качишъ ралото, пакъ идешъ на нивата, бучкашъ земята. После съберешъ житото. Хубаво е това, ти го правишъ 50, 60, 70 години, какво си добилъ? Заминешъ за другия свѣтъ, ралото не можешъ да вземешъ, воловетѣ не можешъ да вземешъ, житото не можешъ да вземешъ. Какво ще занесешъ съ себе си? Ако си поетъ – поезията съ себе си ще занесешъ, ако си музикантъ – музиката съ себе си ще занесешъ. Доброто, което си научилъ, съ себе си ще занесешъ, мисъльта си съ себе си ще занесешъ, доброто, което си научилъ, съ себе си ще занесешъ, своитѣ постѫпки съ себе си ще занесешъ, своитѣ добри чувства, своитѣ добри мисли човѣкъ съ себе си ще ги занесе.

Та казвамъ: Отъ толкозъ години наблюдавамъ, всички сте се окултни ученици, като го бутнешъ – току се наежи. Обикновенъ човѣкъ, нито е поетъ, той много не може да постигне. Като те бутнатъ, като че нищо не е станало. Не си давайте мнението.

Сега ми разправѣха: две дами седятъ въ трамвая и говорятъ за политика. Едната казва: „Хитлеръ ни донесе тази беля“. Детективи има тамъ, хващатъ ги, арестуватъ ги. Вие седите и си давате мнението кой е виноватъ. Кой е виноватъ, не се знае. Единъ камъкъ се търкаля отгоре, отъ планината. Този камъкъ отъ само себе си ли се търкаля? Дошла голѣма буря или землетресение. Той отъ себе си не го прави. Изгубилъ равновесието по единъ наклонъ и се търкаля. Не можешъ да кажешъ (на) единъ камъкъ: „Защо се търкаляшъ?“, де му е пѫтя. Вие имате една неприятность въ свѣта, то е единъ камъкъ, който се търкаля. То е единъ адептъ, който слиза по пѫтя. Нѣкой пита: „Защо се търкаля?“ Отъ този камъкъ ще научишъ единъ добъръ урокъ. Писанието казва: „Зидете се като камъни на домъ нарѫкотворенъ“. Има единъ камъкъ, ти плюешъ отгоре му, той е спокоенъ. Ритнешъ го, той се търкули, пакъ е спокоенъ. Седи, не си мѣни лицето. Скочишъ отгоре му, спокоенъ седи. Казвате: „Камъкъ е това“. Каквото и да направишъ, той седи спокоенъ. Това (е) една хубава черта. Казва: „Ама той е камъкъ“. Кой е по-уменъ – камъкътъ или ти? Риташъ камъка, не го боли. Той е толкозъ пластиченъ. Като го риташъ, заболи те крака, пъкъ камъкътъ казва: „Не ме ритай, защото този, който ме рита, страда“. Понеже азъ зная езика на камънитѣ, всѣки камъкъ, като го ритнешъ, това му пада като медъ на сърдцето. Той това чакалъ съ вѣкове. Като го ритнешъ, той казва: „Дойде единъ ангелъ“. Той това го счита за

привилегия. Като ритнете нѣкой камъкъ, той разправя на другитѣ камъни историята какъ го ритнали. Щомъ говоримъ за камънитѣ, ще разбираме онази теория – камънитѣ сж спѣщи духове. Теорията е такава. Дали е въ сжщность така, но така вѣрватъ. Спѣщитѣ духове, като ги ритате, единъ день ще се събудятъ. Той се помръдне, казва: „Хубаво да поспя“. Като го ритнешъ, обърне се на другата страна, налѣво, надѣсно. Казвашъ: „Колко е хубаво, той си спи“.

Сега законътъ е, че: Ако азъ се безпокоя, какво придобивамъ? Безпокойството не е лошо. Щомъ се безпокоишъ, то е едно състояние. Заставенъ съмъ да излѣза отъ положението, въ което се намирамъ. Сега нѣкой пжть човѣкъ се разгнѣви. Гнѣвътъ е на мѣсто. Въ каквото положение да се намѣри човѣкъ, то е на мѣсто. Но въ дадения случай съ цѣлокупния животъ не е въ съгласие. Ако всѣки день извършвашъ еднообразна работа, сърдишъ се, срѫднята не е на мѣсто. Ако на всѣки сто минути се разсърдвашъ по една, намѣсто е срѫднята. Ако на сто думи казвашъ една дума, която не е на мѣсто, намѣсто е. Ако кажешъ сто думи и повторишъ едно и сжщо нѣщо, то не е на мѣстото си. Та казвамъ: Разглеждайте хората. Казвате: „Енергиченъ е този човѣкъ“. Знаете, като се разгнѣви този човѣкъ, какво хубаво лице има. Нѣкой като се разгнѣви, стане енергиченъ, отпуснатиятъ нѣма линия. Като се разгнѣви, като се изпжчи, иначе стои отпуснатъ. Кое е по-хубаво? Енергичното лице е по-хубаво.

Та казвамъ: Вие по нѣкой пжть искате всичкитѣ хора да бждатъ добри. Именно този човѣкъ, който се гнѣви, той е много добъръ. Ти си добъръ, вземешъ ножа, одрѣзвашъ хлѣба. Ако този ножъ не може да реже хлѣба, то какво ще бжде съ тебе? Като простиятъ човѣкъ ще вземешъ съ ржцетѣ си, ще счупишъ, отчупишъ и туришъ едно парче въ устата си. То е една красива линия. После казвашъ: „Тукъ ще се подчинишъ, азъ каквото ти казвамъ“. Откжснешъ, туришъ го въ устата. Още като чупя хлѣба и го турямъ въ устата, има една красива линия, който разбира. Следъ като ядешъ, ти си доволенъ отъ яденето. Нѣкой счита, че ти не знаешъ какъ да чупишъ хлѣба. Казвамъ: Я ми покажи какъ. Сега ето кжде е на мѣсто. Ти седишъ, нѣкой взелъ хлѣба, дърпа го, че като го тегли, удари те. То не е на мѣсто. Ти не трѣбва да си толкозъ близо, че като тегли хлѣба, да не може да те удари. По който и начинъ да пипа хлѣба, се е на мѣсто. Но да те удари, не е на мѣсто. Ако е модеренъ човѣкъ, ще каже: „Пардонъ“. Сега нѣкой пжть азъ засѣгамъ нѣкои въпроси. Нѣкои отъ васъ, които сж много чувствителни, казватъ: „Кжде ли Учительтъ ни е видѣлъ?“ То малко се изисква. Азъ му виждамъ жглитѣ на устата му, макаръ че има мустаци, виждамъ, че жгълътъ е обърнатъ надолу. Туй положение на устата показва, че човѣкъ е сериозенъ. Туй положение показва, че човѣкъ е веселъ. Веселиятъ винаги ги взема, скръбниятъ винаги дава. Този човѣкъ далъ

нѣщо, намѣрилъ, че не го далъ, както трѣбва. Този, понеже взелъ, не знае какъ се печели. Отъ този взелъ, отъ онзи взелъ, събралъ като просѣкъ, че вечерно време извади торбата, веселъ е човѣкътъ. А пъкъ онзи, тѫжниятъ, като се върне сутриньта, е излѣзалъ съ пълна торба, на този далъ, на онзи далъ, гледа – торбата празна. Какъ нѣма да е сериозенъ. Гледа торбата, нѣма петаче. Замисленъ, нѣма какво да прави. Казвамъ: Тѫжнитѣ хора сѫ хора, които помагатъ въ свѣта, въ нуждитѣ имъ. А пъкъ радостнитѣ хора сѫ онѣзи, да намѣрятъ добрата страна. Радостниятъ човѣкъ е като види, че имашъ голѣмъ товаръ на гърба, казва: „Дай ми отъ този товаръ“. Взема го, ще услужи. Вземе половината отъ товаря, но като го носи, ще каже: „Ще бѫдешъ тъй добъръ да ми го дадешъ“. И въ Арабия между бедуинитѣ, като идешъ нѣкѫде на гости, ако нѣщо ти се хареса, той ти го подарява. Каквото и да е, като хвърлишъ на него око, той ти го подарява. И въ природата е така. На каквото човѣкъ хвърли око, даватъ му го. Като се даде, туй даденото си има свои разноски.

Аз съмъ превождалъ онзи примѣръ за единъ турски паша, който посетилъ едно село въ видинско и селянитѣ го приели много добре. Отъ признателность казва на селянитѣ, че ще имъ изпрати единъ слонъ. Човѣкътъ имъ мислилъ доброто. Че слоноветѣ въ Индия работятъ. Но селянитѣ 4–5 години го хранили, обеднѣли, всѣки день трѣбвало по 60–70 кила оризъ да изѣда. Той не работи, тѣ не го турятъ на работа. Срѣща единъ отъ селянитѣ и пита: „Какъ е моятъ слонъ?“ – „Много добре, паша ефенди“. Казва: „Тогава да ви пратя още единъ слонъ, като е много добре“. Казвамъ: Всѣко нещастие, което ни се праща въ свѣта, ако не знаемъ да го туримъ на работа, мяза на слона. Та казвамъ: Хубаво е, единъ слонъ може да свърши работа. Казвамъ: По нѣкой пѫть нашиятъ умъ мяза на единъ слонъ. Като дойде, не знаемъ да го туримъ на работа и тогава плащаме. Сърдцето ни, и то мяза на единъ слонъ. Ако не знаемъ какъ на туй сърдце да му дадемъ работа, то ще бѫде втори слонъ. Като дойде волята, и тя, ако не я туримъ на работа, ще бѫде трети слонъ. Тѣ ядатъ и ние се намѣримъ въ чудо. Казвате: „Не знаемъ какво да правимъ, не знаемъ какво да чувствуваме, не знаемъ какво да мислимъ“. Значи слоноветѣ трѣбва да се хранятъ. Сега трѣбва да се постави човѣшкиятъ умъ на работа. Не че не е поставенъ. Вие мислите много добре. Но дойде ви една малка скръбь, да намѣрите произхода ѝ. Имате едно недоволство въ себе си. Искате нѣкой пѫть да пѣете. Ти никога не можешъ да се научишъ да пѣешъ, ако не дружишъ съ музиканти. Ти поетъ никога не можешъ да станешъ, ако не дружишъ съ поети. Ти добъръ човѣкъ никога не можешъ да бѫдешъ, ако не дружишъ съ добри хора. Ти любѣщъ никога не можешъ да станешъ, ако не дружишъ съ любѣщи. Съ какъвто дружишъ, такъвъ ще станешъ. Ако искашъ волята ти да стане силна, трѣбва да дружишъ съ силни хора. Ако 20 години вие пасете говеда, какво ще научите? Ти ще замязашъ на тѣхъ, тѣ

нѣма да замязатъ на тебе. Единственото положение, положение, кѫдето отиваме, тѣ сѫ ония напредналитѣ братя въ свѣта, тѣ сѫ високитѣ върхове, къмъ които ние се стремимъ. Тѣ сѫ, които даватъ направление на живота. Всѣки единъ отъ васъ, той си има своето мѣсто. Нѣма косъмъ на главата си, който да не е на мѣстото си. Сега защо ви сѫ космитѣ? Тѣ сѫ като покривка на главата. Тия косми отгоре на главата, когато сѫ хубави, космитѣ сѫ въ съобщение съ Божествения свѣтъ. Даже на челото, ако търсите, и тамъ има косми. Тѣ сѫ малки антени. Горе на главата сѫ дълги, тамъ съобщението е на дълги вълни, на челото е на кѫси вълни. После, мустацитѣ на мѫжетѣ функциониратъ на дълги вълни, женитѣ – на кѫси вълни. Жената надалечъ съ кѫситѣ вълни схваща, мѫжътъ само отблизо. Отдалечъ той не може да приеме. Тия нѣща сѫ алегории. Вие ще кажете: „Мене това не ме интересува“. Сега ще оставимъ онѣзи, които не се интересуватъ, ние ще го оставиме на мѣстото, дето сте. Болниятъ, щомъ го оставимъ, не може да дойде, здравиятъ да върви. И болниятъ, като оздравѣе, да върви. Този пѫть, по който вървите, ако вървите – ще постигнете онова, което желаете. Защото, ако човѣкъ разсѫждава правилно, той ще придобие една линия на челото. Ако човѣкъ е музикаленъ, ще придобие една правилна линия на челото на друго мѣсто. Ако е поетъ, ще придобие една правилна линия на челото. Ако е скулпторъ, ако добре готви, каквото изкуство да има, ще придобие една правилна линия. Ако е веселъ, на кое мѣсто е веселието въ насъ? Веселитѣ хора отстрани на бузитѣ при носа придобиватъ известни линии. Умнитѣ хора по челото се познаватъ горе, музикантитѣ по челото пакъ се познаватъ. Има специални линии. Не ви казвамъ кѫде е, понеже тѣ сѫ динамични линии. Линиитѣ изпъкватъ, както изпъква едно освѣтено мѣсто, нѣкой планински върхъ. Като има свѣтлина – вижда се, като нѣма свѣтлина – не се вижда. Като дойде онази Божествена свѣтлина, високитѣ върхове ще ги видите. Хубавото въ човѣка всѣки може да го види, но работа трѣбва.

Та казвамъ: Когато нѣкои искатъ да обичатъ Бога, тѣ ще иматъ отношение къмъ Него. Когато обичаме единъ човѣкъ, ние знаемъ всичко, което има. Като мине по пѫтя и стѫпкитѣ считаме свещени, каквото посѣлъ, каквото пипналъ е свещено за насъ. Туй е въ всичко. И въ животнитѣ го има, и въ растенията го има туй почитание въ съвсемъ друга форма. Вие седите и мислите какво трѣбва да правите. Толкозъ разнообразие има.

Запримѣръ – по какво се отличаватъ тѫжнитѣ пѣсни? Всѣкога, когато симпатичната нервна система не е развита правилно, пѣснитѣ сѫ тѫжни. Когато симпатичната нервна система е правилно развита, пѣснитѣ сѫ весели. Когато въ човѣка има песимистично чувство, когато вѣрата и надеждата сѫ слабо развити, той е песимистъ. Като не вижда надалече какво има, стане ти мрачно. Песимизмътъ е състояние на човѣшкия умъ,

неразположението се дължи на симпатичната нервна система, на неговото сърдце. Една тѫжна пѣсень е хубава, понеже една тѫжна пѣсень донася повече влага, веселитѣ пѣсни донасятъ повече свѣтлина. Азъ имамъ три начина. Имаме пѣсни, които употрѣбявамъ да стимулиратъ ума. Има пѣсни, които употрѣбявамъ да стимулиратъ сърдцето. Има пѣсни, които употрѣбявамъ да стимулиратъ волята, тѣлото, каквото и да е. Следователно, щомъ волята ми отслабне, подновявамъ я съ тия пѣсни. Музиката служи за възпитанието да събуди ума къмъ дейность. Цѣлиятъ день, щомъ ти вѫтрешно имашъ хубаво разположение, то е музика въ тебе. Нѣкой само механически пѣе. Въ музикално отношение има известни мотиви, които събуждатъ човѣшката мисъль. Да кажемъ, нѣкой човѣкъ поговорилъ и събудилъ една мисъль. То е музика. Нѣщо приятно дошло до вашитѣ уши. То е музика. Събуди се въ тебе една нова мисъль. Ако така не бѣше ти говорилъ, не щѣше да събуди тази мисъль. Та казвамъ: Ако поезията и музиката се съединятъ въ едно, придобиватъ едно качество на човѣшката речь, която събужда мислитѣ, събужда чувствата, събуждатъ човѣшката воля къмъ правилна работа. Така провидението работи. Нѣкой пѫть вѣтърътъ духа и събужда вашиятъ умъ. Нѣкой пѫть дъждъ като вали, събужда вашитѣ чувства, пъкъ вѣтърътъ събужда вашиятъ умъ. Вие сте разточителни, чувствата ви събрали въ себе си лошо, човѣкъ чувствува само за себе си. Пъкъ съвсемъ да забрави чувствата, то е другото зло. Правилно разбиране трѣбва. Единъ човѣкъ да мисли за ума си, да мисли за сърдцето си, да мисли за тѣлото си. Най-после да впрѣгне ума си, да впрѣгне сърдцето си, да впрѣгне и волята си, да служи. Защото Богъ пратилъ човѣка и Той иска отъ всѣки едного отъ васъ да впрѣгне ума си, сърдцето си и волята си да работятъ за Господа. Какво ще работятъ? Седнешъ нѣкой пѫть и проповѣдвашъ на хората. И азъ проповѣдвамъ, седна и проповѣдвамъ на хората, изпращамъ своитѣ хубави мисли. Пожелавамъ на цѣлъ свѣтъ да има свѣтлина. Азъ пожелавамъ, и щомъ пожелая – работата отива. После, на тия хора пожелавамъ добритѣ чувства. Щомъ пожелая, чувствата идатъ. После, на слабитѣ пожелавамъ да се усили тѣхната воля. Новото пожелание, което изпращамъ, колкото и малко да е едно желание, което изпраща единъ вашъ приятель – то е благословение за васъ. Силни и мощни сѫ човѣшкитѣ чувства и мисли. Затова трѣбва да си пожелаваме добро. Дали ще стане? Пожелай! Ако ти пожелаешъ нѣкому и той не го приеме, то пакъ ще се върне при тебе, ти печелишъ. Нѣкога, когато човѣкъ мисли добре, който върши добро – всѣкога печели. Каквото и да изпрати въ умствения свѣтъ, въ сърдечния свѣтъ, въ волевия свѣтъ, ако го приематъ – хубаво, още по-добре. Ако не го – той печели. Станете сутринь, за какво да мислите. Недоволни сте. Всичкото недоволство се върне отгоре ти като каша, като тиня, ще ходишъ по кальта. И обущата ще бѫдатъ кални. Ако мислишъ хубаво, ако чувствувашъ хубаво, споредъ Божественитѣ закони, казва Писанието: „Така

да просвѣтнатъ дѣлата ви предъ човѣцитѣ, че като ги видятъ, да прославятъ Бога предъ човѣцитѣ“. Така да просвѣтнатъ вашитѣ дѣла, дѣлата отъ вашата мисъль, дѣлата отъ вашитѣ чувства и дѣлата отъ вашитѣ постѫпки, че като ги видятъ хората, да прославятъ Бога. Сега не казвамъ, че вие не работите. Вие правите всичкитѣ усилия, но нѣмате единъ начинъ, ще го научите. Запримѣръ: вземешъ единъ товаръ, дигнешъ го. Ти може да се осакатишъ. Има единъ начинъ на дигане. Не си струва да дигашъ единъ товаръ наведнажъ. Най-първо онѣзи, които се упражняватъ въ гимнастиката, иматъ си начини. Трѣбва да се научишъ какъ се носи товаръ съ ума си, съ сърдцето си и съ волята си. И тогава ще дойдешъ до физическото тѣло. Умствено ще носишъ, най-първо ще си представишъ, че дигашъ единъ килограмъ, нѣма да се навеждашъ, но мислено протѣгашъ рѫката, мислено го дигашъ. После дигашъ два килограма. Това нѣма да стане въ единъ день, може въ цѣла година. Дойдешъ и мислено можешъ да дигашъ 150 килограма, 200 килограма. Започни съ сърдцето си да дигашъ такъвъ товаръ и най-после съ волята си. Тогава въ физическия свѣтъ твоитѣ мускули ще бѫдатъ готови да дигнешъ товара. Мислено може да дигашъ, но дойде една мѫчнотия, не можешъ да се справишъ съ нея. Виждалъ съмъ мнозина да плачатъ, казвамъ: Защо? Казали му „простакъ“ и четири реда сълзи му протекли. Какво значи „простакъ“? По-стой. Всѣки човѣкъ, който не свършва навреме работата, протака. Не протакайте работата. Трѣбва да разбирате думата „простакъ“, който протака. Сега предметното учение е следното: да кажемъ първитѣ методи сѫ много отвлечени. Ще ви донеса въ една кошница книжни направени плодове, хубави ябълки, форма иматъ, цвѣтъ, тѣ сѫ направени съ една миризма, усѣщате миризмата. Но отъ тѣхъ вие не можете да се ползувате. Хубаво сѫ направени, миришатъ, но книжни. Туй сега е умствената страна. Донеса ви и една цѣла кошница съ ябълки. Имаме предметно учение за ябълкитѣ. Следъ като държа лекцията, раздамъ ябълкитѣ на всички. То е реално. Сега само ви разправямъ. Вие казвате: „Малко по-реално“. Казвамъ: Втори пѫть, като говоря, ще имамъ цѣла една кошница. Тогава предметътъ ще бѫде много по-важенъ, понеже всѣки ще има по една ябълка. Реално е въ свѣта туй, което постигаме. Имашъ едно чувство на разположение, то е вече постижение. Имашъ една мисъль, колкото и малка да е, то е постижение. Имашъ една малка постѫпка, то е постижение.

Азъ веднажъ гледахъ такъвъ единъ примѣръ. На единъ старъ човѣкъ отвързала му се обувката. Едно малко момиче се спира и му връзва обувката. Ето единъ хубавъ примѣръ. Като му свърза обувката, дѣдото погледна, казва: „Какво хубаво дете, каква майка, какъвъ баща“. Туй дете го гледа право въ лицето и старецътъ му казва: „Господь да те благослови“. То единъ добъръ примѣръ. По нѣкой пѫть казваме, че има добри хора. Въ едно дете се зарежда едно добро желание. Стариятъ човѣкъ и той

преценява, казва: „И азъ бихъ желалъ да бѫда като тебе“. Пъкъ азъ се радвамъ, че видѣхъ нѣщо хубаво въ свѣта.

Та казвамъ: Радвайте се на вашитѣ страдания, не на изкуственитѣ страдания, но страданията, които невидимиятъ свѣтъ ви изпраща. То сѫ благословение. На тия страдания снемете опаковката, ще намѣрите нѣщо вложено. Писанието казва: „Потърсете ме въ день скърбенъ, ще ви помогна и ще ме прославите“.

Всичкитѣ хора казватъ: „Война има, какво ще стане?“ Цѣлиятъ народъ да потърси Господа, ще имъ помогне. Нѣма нѣщо невъзможно за Него, само като каже: „Спрете!“, ще спратъ. Казва: „Бийте го!“, биятъ те, ударятъ ти единъ ударъ, ти се молишъ, казва: „Спрете!“, спратъ да те биятъ. Като не се молишъ, 25 удара ще ти ударятъ. Ако се молишъ преди да сѫ почнали да те биятъ, ще се отложи страданието. Казвамъ: Не чакайте да ви набиятъ и накрай да се молите. Преди да ви ударятъ, гледайте да ги избѣгнете. Има страдания, които трѣбва да се избѣгнатъ, не сѫ необходими. Туй, което сега става въ свѣта, то е една необходимость за единъ по-високъ свѣтъ, който разрешава една важна задача. Въ планинитѣ се трошатъ камънитѣ, превозватъ се, васъ ви е неприятно. Чупятъ тия камъни, но тѣ сѫ потрѣбни да се направи едно шосе. Казва: „Не може ли безъ да се чупятъ камъни?“ При сегашнитѣ условия трѣбва да се чупятъ камънитѣ. Казвамъ: Онова, което става въ свѣта, е предвидено въ Божествения свѣтъ, да ви не смущава. Казвате: „Какво ще стане?“ Господь си знае работата. Затуй Писанието казва: „За добре е“. Да каже човѣкъ „за добре е“, знаешъ колко мѫчно е. Както онзи, който има раница, той знае тази раница да я снеме, да я откопчава отъ ремъка. Всѣка една мисъль, която може да ви безпокои, да знаете какъ да се освободите отъ нея. Всѣко едно чувство, всѣка една постѫпка да знаете какъ да се освободите. Сега казваме: „Да се освободимъ“. То е само твърдение. Казваме: „Да бѫдешъ паметливъ“, но паметьта не се добива въ единъ день. Съ вѣкове трѣбва да сѫ работили редъ поколѣния, за да бѫдешъ паметливъ. И сега човѣкъ трѣбва да работи, не трѣбва да бѫде разсѣянъ. Когато хората изгубватъ своята паметь, то е когато сърдцето взема надмощия въ ума. Азъ наричамъ въ човѣшкото небе се набрала толкова влага, нѣщата не сѫ ясни. Не виждаме ясно работитѣ. Когато помнимъ, небето е ясно. Когато човѣшкото небе става тъмно, хората губятъ паметьта си. Когато човѣшкото небе вѫтре се изяснява, паметьта иде. Зависи отъ свѣтлината. Та по нѣкой пѫть не е необходимо вие да носите товара на цѣлия свѣтъ. Какво ще стане? Нѣма какво да мислите какво ще стане. Ще има желания въ васъ. Въ училището ще има желание да учите, да бѫдете въ съгласие съ своитѣ другари, да бѫдете по възможность единъ отъ първитѣ ученици. Въ себе си да бѫдешъ доволенъ. Каквато дарба имашъ, тури я тамъ.

Сега, ако ви попитамъ: Какво бихте желали да имате? – какво ще ми отговорите? За втория пѫть нека всѣки да ми каже какво иска. Една тема е това. Само съ една, 2, 3 думи да каже какво иска. Може да кажете тъй: „Искамъ шапка, или обуща, или връзка, или пръстенъ, или цигулка, или само едно нѣщо". Въ дадения случай, какво ви трѣбва? Едно перо да пиша, ако съмъ поетъ. Едно златно перо. Ако съмъ цигуларь – една хубава цигулка. Или ако имамъ хубава цигулка, ще ми трѣбватъ хубави струни, или хубавъ лѫкъ ще ми трѣбва. Ако съмъ въ обществото, ще ми трѣбва рединготъ. Казвате: „За такива работи да не мислимъ". Предметно учение е. Въ дадения случай съ какво се занимава умътъ ти? Запримѣръ: днесъ какво искате да бѫде времето? Нѣкой отъ васъ доволни ли сте отъ туй време? Не сте доволни. Какво трѣбва да бѫде времето? Щомъ си недоволенъ, излѣзъ надъ облацитѣ съ ума си, качи се горе. Като има дъждъ, иди на мѣсто, дето нѣма дъждъ, влѣзъ въ кѫщи въ съзерцание. Премѣсти се автоматически, щомъ искашъ хубаво време. Нѣкой пѫть времето е хубаво, не си доволенъ отъ хубавото време, пренеси се на мѣсто, дето има облаци, дето има вѣтъръ. Човѣкъ всѣкога може да има такова време, каквото той иска. Реално нѣма да бѫде. Но за себе си винаги може да има. Ти си беденъ, нѣмашъ нито петь пари. Представи си, че си богатъ, имашъ апартаментъ, автомобилъ, аеропланъ, хвъркашъ навсѣкѫде. Казвате: „Илюзия". Не е илюзия. То е реалность. Илюзията е тамъ, че ти като ходишъ съ аероплана на ума си, никога нѣма да паднешъ. Които ходятъ съ аеропланъ реално, често падатъ и се осакатяватъ. Щомъ се осакатимъ, то сѫ илюзии. Казва: „Не ми трѣбваше да ходя съ аеропланъ". Всѣки, който е падалъ три–четири пѫти отъ аероплана, казва: „Не искамъ да се качвамъ". Който не е падалъ, не знае какво е падане.

Сега дръжте ума си заетъ съ най-хубавитѣ мисли, опитайте какво нѣщо е свѣтла мисъль. То е Божественото. Дръжте едно хубаво чувство, турете го въ сърдцето си, или намѣрете хубава постѫпка, турете я въ тѣлото си. Всѣки день правете, туй никой не може да ви отнеме. Може да си боленъ, може да си сиромахъ, никой не може да ви лиши отъ благото, което Богъ ви дава. Тогава, ако нѣмате нищо, призовете Господа. Трѣбва да знаете какъ да Го призовете. Помолете се да ви хвърли свѣтлина. Туй, което ви се случило, каква полза имате отъ него? Този български свещеникъ, този човѣкъ можеше да каже: „Какво ми трѣбваше този човѣкъ да го нагостявамъ". Той правеше нѣщо, безъ да знае. Онѣзи, които рѫководятъ сѫдбинитѣ, му казватъ: „Направи добро на този човѣкъ и той ще ти бѫде полезенъ единъ день". Ти вървишъ по пѫтя и нѣщо ти казва: „Махни този камъкъ отъ пѫтя". Казвашъ: „Защо да го махна?" Като минешъ втория пѫть, да не блъснешъ крака си въ него. Всѣка погрѣшка, която сме направили, не съжалявайте за нея, турете я настрана. Втори пѫть, като

минете, да се не блъснете въ погрѣшката. И други, като минатъ, да се не блъснатъ. По този начинъ само ще се създаде новото въ свѣта.

Сега всички вѣрващи желаятъ едно нѣщо. Германци, англичани, италианци желаятъ да победятъ. И еднитѣ, и другитѣ казватъ: „Ние ще победимъ“. Кой ще победи, времето ще покаже. Може да кажа: Азъ ще направя това, онова. Това, което съмъ свършилъ, което съмъ реализиралъ, то е. Въ Божествения свѣтъ азъ поставямъ така. Казвате: „Ние ще победимъ“. Ще победимъ знанието. Всичкитѣ ученици могатъ да иматъ победа. Едни ще победятъ по-лесно, други ще победятъ по-мѫчно. Казвамъ сега: Победата е въ васъ. Сега вие искате да победите. Трѣбва да победите. Ако учите добре, ако живѣете добре, ако мислите добре, ако чувствувате добре, ако постѫпвате добре – победата ще бѫде ваша. Трѣбва да победите, защото ако не победите – ще дойдатъ лошитѣ условия, ако победите – ще дойдатъ добритѣ условия, ще бѫдете господари на положението.

За да бѫдемъ ние свободни, трѣбва да направимъ ние връзка съ Бога. Първата връзка съ любовьта да бѫде така, че никога да се не кѫса. Втората връзка трѣбва да направимъ въ духовния свѣтъ, да се свържемъ съ вѣрата, съ човѣшката мисъль, че тази връзка да се не кѫса. Третата връзка на постѫпкитѣ трѣбва да направимъ връзка съ надеждата, че и тя да се не кѫса. Да имаме три връзки, които никога да се не кѫсатъ, да бѫдатъ пѫтища, съобщения, да ходимъ въ тия свѣтове и да се връщаме. Тогава ще имаме туй знание, което ние го искаме.

/Изпѣхме „Всичко въ живота е постижимо“/.

Въ живота има една вѫтрешна последователность, на която искамъ да обърна внимание. Въ дадения случай гладниятъ се нуждае отъ храна. Следъ като се наяде, идатъ другитѣ нѣща. Дишането е една необходимость. Туй дишане трѣбва да стане естествено, че да не ни безпокои. Започваме да усѣщаме задушаване. Мисъльта е единъ естественъ процесъ. Когато върви, човѣкъ е радостенъ. Когато този процесъ не е естественъ, човѣкъ се усѣща, че има нѣщо, което му липсва. Тия процеси трѣбва да бѫдатъ естествени, да бѫде човѣкъ свободенъ. Въ чувствата нѣкой пѫть се плашимъ да се проявимъ такива, каквито сме. Запримѣръ: Какъ трѣбва да ви говоря? Нѣкой пѫть съмъ естественъ въ говора. Не да ви втълпя въ ума ви да мислите. Безъ да ви говоря, вие ще дойдете да мислите, но следъ голѣми страдания. Въ Божествения свѣтъ времето се съкращава. Времето трѣбва да се съкрати. Онзи, който не е вещъ, той продължава времето. Въ музиката времето не може да се продължи. Ако продължишъ времето, пѣсеньта губи своя смисълъ. Ако удължишъ времето на една игрива пѣсень, тя

изгубва ритъма. Ако съкратишъ времето на една класическа българска или европейска пѣсень, и тя губи своя ритъмъ. /Учительтъ пѣе игрива българска пѣсень и тѫжна бавна българска пѣсень/. Едната е мудна пѣсень, другата е игрива. При едната човѣкъ е на работа. Онзи адептъ седи. Другиятъ нѣма време, казва: „Трѣбва да се върви, работата трѣбва да се свърши“. Когато искаме, ние сега може да пѣемъ много хубаво. Както ви пѣхъ, не е много музикално. Българскитѣ игриви пѣсни сѫ много музикални, много подвижни, много мѫчно се свирятъ, много украшения иматъ.

Трѣбва да имате единъ микрофонъ. Като станете сутринь, да произнесешъ думата „любовь“ и всѣки день, като я произнасяшъ, да има отражения, да видишъ какъ музикално си я произнесалъ. Нѣкои казватъ: „Да се обичаме“. Той така говори „Да се обичаме“. Но да се обичаме и да се любимъ, то сѫ две нѣща различни. Да любишъ единъ човѣкъ, трѣбва да му донесешъ хлѣбъ, да му направишъ дрехи, да внесешъ топлина въ него. Да го обичашъ, значи да му дадешъ всичкитѣ условия. Като яде, да го не мушкашъ, да го оставишъ свободенъ, че и ти да ядешъ. Обичьта изисква сега да му дадешъ условия да се наяде сладко. Любовьта носи яденето. Обичьта дава условия да ядемъ. Насъ ни трѣбва любовьта да дойде, да донесе знанието. Обичьта като дойде, да възприемемъ това знание, че като го възприемемъ, да бѫдемъ доволни отъ него.

Отче нашъ.

ХХ година
21. Лекция на Общия Окултенъ класъ
26 февруарий, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1941_02_28 Музикални тонове
лекция на младежкия клас

МУЗИКАЛНИ ТОНОВЕ

„Отче наш“
„Цветята цъфтяха“

Ако ви зададат [въпроса] каква е задачата на пеенето, какво ще отговорите? Във всяко дишане влиза пението. Първият опит на човека да говори пак е пението. Как бихте превели музика на български? Музика произлиза от музи, гръцките музи. Една дума може да се преведе, но може да изгуби своя смисъл. Как ще я побългарите? На английски имат думата игране. На български има свиря и играя. На английски да играеш и да свириш е все едно.

Музика значи една мисъл, която туря нещата в ред и порядък, да се нареждат нещата, да ги нареждат да станат познати. Не само да ги нареждаш – може да направиш една музикална песен не тъй, както ги туряте в петолинието. Там има само една линия. Някой път линиите са счупени, някой път са криви, огънати. В една песен, в някоя пиеса, ще видиш долини, високи върхове, после водопади има, отвесни канари, някъде има наклони.

Сега често хората казват: „Да живеем.“ Какво разбират под думите да живеем? Най елементарно какво подразбират? В себе си вие какво разбирате под думите да живеем? Трябва конкретно да обясним. Какво разбирате под думата студ? За студа можеш ли да имаш някакво понятие? Най-първо, ти чувстваш една промяна, която става, ти се свиваш. Значи студът не разширява, но свива нещата. Събираш се. От топлото не се свиваш, но имаш обратен процес. Казвате: „Те са прости работи.“ Имаш една идея, която ти чувстваш. Какво показва? Тази идея е хладна. Има идея, която разпуща. Например, ако произнесеш думата мъжество, какво чувстваш? Казвате: „мъжествен бъди“ или „смел бъди“. Какво чувствате? Или думите „бъди правдив“, „бъди добър“?

Да допуснем, казвате „до“, основния тон на гамата. Но „до“ е тон, ако го вземеш, тогава познаваш какво е „до“. До допуснем имате „ре“. Какво е, какво разбирате под „ре“? Каква е разликата между „до“ и „ре“, какво отношение имат? В музиката под „до“ разбираме един тон, който те изважда от едно пасивно състояние. Не знаеш какво да правиш, седиш в

затворено, всичко е тъмно, нямаш никаква светлина, ти не знаеш къде си. Дойде нещо, блъсне те наляво, надясно, надолу. Навсякъде като те блъска, че те наблъсква някъде. Отдето излезеш, то е „до“. Пътят, през който излизаш от това затвореното място, е „до“. Спасителният път на блъскането, който те изведе и да престане туй блъскане, е „до“. Бълника те, удари те отгоре, отдолу. Онова място, през което излезеш, пък си доволен, като си излязъл, то е „до“. „До“ [е] основен тон на неприятностите, през които си минал. Като излезеш от тия неприятности, чувстваш, че ти е приятно. Туй приятното чувство е „до“.

„Ре“ е пак блъскане. Много пъти те блъскат от един път в друг. Този път, в който тръгнеш, проправиш си път, то е „ре“. Излезеш от затвора. Пътят, през който тръгнеш, без да се спираш, то е „ре“. „Ре“ е път за постижение на онова, което желаеш. „Ми“ представя всичките постове, през които трябва да минеш. „Фа“ представя всичките опитности, които придобиваш по пътя. „Сол“ представя изложението на твоите придобивки. В „сол“ поетите имат думата. Един поет, който не е минал през „до“, не е минал „ре“, през „ми“… той поет не може да стане. Поетът става в „сол“. От „до“ до „сол“ какво е? Какво представя квинтата? Когато съществуват три потенциала между тоновете, това е квинтата. „Ре“ мълчи, „ми“ мълчи и „фа“ мълчи. Те са, които субсидират, дават капитал. „До“ и „сол“ обработват капитала.

Какво разбирате под думата потенциал? Потенциал на една идея е набраната енергия, от която може да се яви някаква деятелност. Потенциал значи хиляди години се събира енергия на едно място или материал се събира. Когато този материал започне да се обработва, туй място, отдето вземаме материала, то е потенциал. Онова място, отдето произтича един тон, то е потенциал. Ако вземете „до“ и „ми“, какъв потенциал имате? Един потенциал е. Каква е идеята на „до“ и „ми“, за какво живеят „до“ и „ми“? „Ре“ е в тях.

Музика е това, което туря нещата в порядък. Онова нещо, което туря нещата в един порядък, в знаен порядък, който можем да го слушаме, да ни говори порядъкът, то е музика. Поезията е обяснение. Поезията дава ценност на този порядък. Музиката го създава, поезията го прогласява. Съградят една къща, направят я, говорят заради нея. После турят цената на тази къща, за колко се продава. Един професор като го турят в университета, поезия трябва. Да покаже, че е свършил, че заема туй място, че е вещ. Той ще държи първата встъпителна лекция. Ще се съберат всичките професори, той ще държи първата си лекция, че е достоен за професор по някакъв предмет.

Когато децата плачат, те търсят поезия. Плачът е поезия. Децата, след като плачат, търсят поезия. Вие не знаете защо плаче едно дете. Плаче, то е професор, иска да заеме една катедра, майката ще даде една тема. То е професор, свършил в някой висок свят една голяма работа. Той още не е поет. Майката му взема главичката, туря го на катедрата, казва: „Я направи нещо." Какво направя детето? То освобождава майка си от едно голямо мъчение. Кое е туй освобождение? В майката се набрало мляко, в нейните гърди, и ако туй дете не изсмуче това мляко, ще причини болка. Тия болки то ги изважда от двете страни, майката се радва, че е учено детето. Това не е фантазия, това са данни. Обърне се към майка си и казва: „Доволна ли си от онова, което направих?" Майката поглади това дете, че е умно. Ще каже: „Да те благослови Господ, че си много учен професор."

Сега може да пренесете идеята във вас. Онази мисъл, която може да ви освободи, тя е професор. Вие седите по някой път и мислите какъв е смисълът на живота. Туряте си някаква идея в ума си, искате да бъдете красив. На друг му хрумнало на ума да бъде силен. На друг му хрумнало на ума да бъде учен. На друг му хрумнало на ума да бъде красноречив. Много работи може да ти хрумнат на ума. В дадения случай ти се намираш в трудно положение, значи насъбрала се е енергия, имаш една болка, никой не може да ти помогне. Онази мисъл, която отнема твоите страдания, тя е професор. Тя е основната мисъл в дадения случай, от която зависи твоят прогрес, за да не се повторят страданията. Никога не обръщайте внимание на ония мисли, които ви освобождават от страдания.

Питам, от неуспеха кой те освобождава? Казвате: „Не успявам." От неуспеха кой те освобождава? Нали аз съм ви дал един пример. Едно дете се ражда нямо. Но причината на тази немота как се създала? Когато се зачевало детето, майката и нейният другар се скарали. Той ѝ казал обидни думи и тя казва: „Аз няма да ти продумам повече." Ражда се едно дете, което е вече нямо. Каквото майката продумала, че не иска повече да говори на другаря си, то не иска вече да говори на баща си и на майка си, не продумва. Детето и на двамата не продумва. Станало това дете на двайсет години. Един ден праща го баща му в гората да иде за дърва. То разбира, но не иска да говори. Вижда го онзи пазач на гората – разправил му да набере клечки – иде той и казва: „Кой ти позволи да береш дърва в гората?" То мълчи. „Какво мълчиш? Казвай кой ти позволи?" То пак мълчи. Започнал да го бие по задницата, да го налага. Най-после момчето продумало: „Не ме бий." В този случай бащата и майката викнали горския стражар да му благодарят, че като го бил, върнал се от гората с една поправена погрешка. Причината на това е майката, която казва: „Няма да ти продумам." Първата причина е бащата, който не знаел как да говори. Втората причина е майката. Третата причина е детето, което възприело

това, което майката казала. Бащата и майката викнали този горски стражар, който го бил, че му дали едно угощение. Казват: „Колко свят човек е този горски стражар, че като бил нашето дете, като го ударил със святата си ръка, проговорило детето.“ Викат го на угощение. Те разбират закона. Само един свят човек като бие някого, може да проговори.

Питам сега, ако дойде едно наказание, не е ли на място? Считате ли, че туй, което е станало с момчето, не е на място? Значи вашият ум направил една погрешка, вашето сърце е подкрепило, вашата воля приложила погрешката. Ако дойде нещо, което изправя нещата, как трябва да се посрещне?

Казвам, музиката е път за разрешение. Онзи път, по който всички мъчнотии се разрешават, е музикален. И по друг начин се разрешават, без музика, но дето има музика, има смисъл. Няма музика – няма смисъл. Ако вие биете един камък, вие може да го разтрошите, чува се гласът му. Камъкът пак остава. След като се разтроши камъкът на малки камъчета, имате състоянието на големите камъни. По какво се отличава големият камък от малкия? Че големите камъни са големи инатчии, не можеш да го бутнеш. Ако го пречупиш на две, инатът му се намалява. Колкото камъкът става по-малък, инатът му се намалява, намалява. Значи той има едно качество, което музикално се явява.

Та казвам, по някой път вие чувствате в себе си, че вашата мисъл не се подчинява. Човешките мисли, човешките чувства са пълни с инат, не инат, но упорство, твърдост. Мисъл, която е твърда, трябва да стане мека. Чувствата, когато са твърди, и постъпките са твърди. Щом мисълта е твърда, и чувствата са твърди, и мислите са твърди. Казвам, по някой път човешката твърдост трябва да [се] превърне в подвижност. Сега в света в какво седи разумната твърдост? Умен да бъде човек, не твърд.

Ако заменим доброто със зло, какви ще бъдат последствията? Ако превръщаш материала, който доброто има, в зло, какъв резултат ще имаш? Представете си, че злото представя една бомба, направена с едно взривно вещество. Питам, какво ще излезе от тази бомба? Че човешката глава е една бомба, напълнена с взривно вещество. Всички тия вещества в човешкия ум, в човешкия мозък, трябва да се организират. В света човек е дошъл, сравнението е правилно, не за такива взривни вещества. Някой път, като ходите из вашата глава, попаднете на някое взривно вещество. Не само в мозъка, но и сърцето има взривни вещества. Вие, като ходите във вашето сърце, ще попаднете на такива взривни вещества, ще има измъчване. Като влезете в мозъка, трябва да знаете пътищата и съобщенията. Човек трябва да се възпита. Казвам, музиката е един метод,

който организира нещата. Поезията осмисля нещата. Поезията не е последното още. Поезията описва външната красота на нещата, която съдържат в себе си.

Та казвам, онзи тон, който те освобождава от онова мъчение, което е вътре в тебе, онова недоразумение – щом се освободиш, една идея ти стане ясна – туй положение, туй състояние на яснота на идеята, то е „до“ в тебе. „Ре“ в дадения случай ще даде път на тази идея. Тази идея трябва да върви някъде, движение трябва да има в света. Животът започва с движение. От едно пасивно състояние, в което си се намирал, от затвора вътре, трябва да тръгнеш. Туй движение, което ти дава простор в живота за постижение, че една идея може да постигне нещо, то е „ре“. Всичките мостове, през които минаваш в света, то е „ми“. Опитността, която придобиваш, то е „фа“. Не всичката опитност, онази опитност, която ще имаш в този път, то е „фа“. Тогава какво е „сол“? Един оратор говори, произнесената реч е „сол“. Хубава е тази реч. Хубавата реч, в която ще изложиш идеята си, това е „сол“. Онова, което слушателите са разбрали, постижението в тази идея, след като са чули тази идея, то е „ла“. Благото, от което той сам може да се ползва и другите се ползват, това е „си“.

Ако музиката те изважда от затвора, ако тази музика те туря в пътя, ако тази музика ти създава всичките удобства, поставя мостове, дето да минеш, ако ти дава средства, за да можеш да постигнеш онова, което желаеш, ако тази музика ти дава чувството да съградиш нещо в света и да можеш да живееш и да се ползваш, то е музика. Това ние го наричаме закон на мислене. Да мислиш, значи музикално да разбираш онзи естествен Божествен път, по който вървиш. Ако разбираш така, постижения ще имаш. Ако не го разбираш, оттук ще се отклониш, оттам ще се отклониш, тук ще се удариш, там ще се удариш. Затуй музикантите турят повишение и понижение, понеже по пътя като вървиш, за пръв път минаваш, отбиеш се някъде. Тогава турят бемол. Кривнеш наляво, кривнеш надясно. Някъде турят диез. Питам тогава, какво представят диезите и бемолите? Те са почивка. Защото интензивен е пътят на музиката. Ако нямаш един бемол, ще се пръснеш. Ако нямаш един диез, ще се пръснеш. Едно отклонение от пътя трябва. Този път на правата линия е Божествен, мъчно може човек да мине без отклонение. Една крива линия трябва, спасително положение. Стават понижения и повишения.

В музиката под думата бемол се разбира намаление на една материя, влага се събира в живота. Под думата диез разбираме ясно небе. Под бемол разбираме облачно небе. Под бемол аз разбирам облачно небе – влага има, няма образи. Като се тури мажорната гама, има диези – разбираме ясно време, няма да слиза енергия, онази енергия ще се оплодотвори. Бемолът

не е само така, знак. Казваме: „Да се понижи или да се повиши.“ В музикално отношение разбираме какво се крие в една песен. Всяка една песен има съдържание в себе си. Вземете думата искам да живея. Какво разбирате? Ти искаш да живееш, усещаш се ограничен, искаш да излезеш от тия ограничения. Туй желание да излезеш от тия ограничения, ти го различаваш. „Искам да живея, искам свободен да бъда.“ Искам да живея – онова, което е вложено в тебе, ти искаш да го използваш. Как да го използваш? Сега туй „до“ не е мъртво, то е свързано. Ти, за да можеш да изпееш „до“, непременно у тебе, в този вътрешен затвор, трябва да е проникнал червеният цвят. Ние виждаме движението на човешката кръв в човека. Движението на човешката кръв върви по тона „до“. Ако вие бихте чули, ако наблюдавате пулса, който бие във вас – не този външен пулс по пътя, по който се движи кръвта – ако послушате, ще откриете този тон във вашите артерии. При връщането на кръвта по вените вие ще чуете един бемол. Тази нечиста кръв пак се връща и минава през сърцето – трябва да се върне, да се обнови и пак да излезе. Връщане, и после има пак нов поход.

Та казвам сега, вие имате объркани идеи. Искате да постигнете големи работи. Искате да станете велик поет. За да станеш велик поет, поезията е разумно движение, трябва да знаеш как – да туриш думите, музикално да ги поставиш. Поетът е музикант, римува думите. После ритъм има. Той се вдъхновява по някой път и има диези, бемоли. И бекари има. Сега какъв е поетическият бекар, какъв е поетическият диез и бемол? Не искам от вас да ми отговорите.

В природата животът е музикално създаден. За да живее човек, той трябва да изучава живота. Ти искаш да постигнеш каква и да е идея. Има особени пътища, особени методи, особени начини. Ако намериш този път, ти си доволен, че си намерил пътя. Ако не си намерил пътя, всякога оставаш недоволен. Щом си недоволен, не си в пътя, попаднал си в някой друг път. Хубав е и този път, но в Божествения път, във всичките постижения ти остава нещо. В този път, който сам създаваш, освен че нищо не постигаш, но отвлича. Грехът в света, погрешките са един човешки път. Всичките онези пътища, в които хората вървят и заборчават, те са човешки пътища. Злото е един човешки път. Доброто е един Божествен път. Ако вървиш по пътя на злото, ти ще пътуваш дълго, ще натрупаш дълг, който никога няма да платиш, няма разрешение.

Да допуснем, че вие искате да станете богати. Представете си, че вие сте щастлив. Казвате: „Какво нещо е злото?“ Обичате скъпоценни камъни. Донеса ви един скъпоценен камък, голям колкото камилско яйце, после ви донеса два, три, четири, пет, десет, двайсет, трийсет, сто, двеста, триста.

Първият камък ще ви бъде приятен, вторият също. Но като дойдат триста камъни да ги турите, какво ще бъде вашето положение? Представете си, че аз турям един скъпоценен камък във вашия ум като някой тумор. Знаете ли какво ще стане? Някой път правят [разрез] да се намери туморът из мозъка на човека.

Живите идеи у човека ни създават тия, ненужните, страдания, които ние имаме. Страданието всякога произтича от неорганизираната материя. Тя се натрупва и понеже не знаете в какво да я употребите, тя ви причинява страдания. Ако имате едно желание, и не знаете как да се справите с него, имате второ, трето, четвърто, насъберат се ред желания – не знаете как да постъпите. Един ден те ще ви причинят недоволство. Вие искате да бъдете оправени, здрави. Хубава, отлична идея. Но ако вие сте кокошка или патица, или пуяк в някой двор на някой богат господар, ще искате ли да бъдете здрави и мъжествени? Ще дойде господарят, ще ви пипне и ще каже: „Доста е оправен, хванете го. От този пуяк става хубаво угощение." Направя това угощение, съберат се такива господари, казват: „Отличен е този пуяк, колко е хубав този пуяк." За господарите е много добре, но за пуяка не е много добре.

Сега, когато вие страдате, разбирам: вашите господари ядат и пият, вие плащате, защото сте герой. Тъй седи идеята в моя ум. Хубаво е тогава да се проповядва на пуяка пост, религиозен живот – да пости, да бъде сух. Като те видят сух, казват: „Не струва, нека си живее." Ти ще постигнеш спасението в поста, да си болнав. Господарят ще дойде, ще те лекува, той ще се отнася добре с тебе. Обаче в деня, когато господарят усети, че ти си оздравял, той ще измени своето отношение. Ти ще се чудиш защо този господар, когато си бил болен, се носеше добре, като стана здрав, той ти отсича главата, не ти дава никаква работа, но те изяда. Как да си обясните тази работа?

Който не знае да пее в живота, той затлъстява. Който не знае да пее, той винаги затлъстява. За да се избавиш от психическо затлъстяване, трябва да пееш. Знаете какво нещо е затлъстяването. Затлъстяването произтича от една неорганизирана материя. Тази материя е преходна. При една болест двайсет, трийсет, четирийсет килограма от тази материя изчезват. При болестите губи се много от онази неорганизирана материя. При болести мозъкът никога не се губи. Мозъкът е най-организираният, тялото не е организирано. Тялото изгубва пет, десет, двайсет, трийсет килограма. Като знаеш, пак си достави тази материя.

Мозъкът е най-организиран. Един ден, ако тялото се организира, както мозъкът е организиран, ние ще дойдем до съвършения живот.

Безсмъртието ще дойде. В безсмъртието промените ще стават свободно. Сега промените стават недоброволно. Ти умираш, без да искаш. А пък ако умираш, когато искаш – напуснеш една форма, влезеш в друга, в трета, в четвърта. Във втората форма, в която влезеш, трябва да бъдеш готов да разбираш законите – като минаваш от тяло в друго, да можеш да си служиш с тялото. Ако влезеш в едно тяло, и не можеш да си служиш с него, то е мъчение. Всякога, когато минаваме от едно състояние в друго, ние се мъчим. Детето, като дете, пак се мъчи, като стане възрастен, пак се мъчи, като стане стар, пак се мъчи. Понеже детето не е разбрало смисъла на детството. В какво седи възмъжаването, и него не е разбрал. И старостта не е разбрал.

Но да дойдем до практическия въпрос. Музиката е туй, което освобождава човека. Всеки тон ще те освободи от онова, първото, ограничение, ще ти покаже правия път, по който да вървиш. Правият път, това е „ре“ в света. Сега представете си, че музиката, това е фирма, която кредитира цялото семейство, една голяма фирма, която облагодетелства хората. Те са много бедни, музиката ги кредитира. Ще кажете: „Защо ми е „до“?“ Ако не знаеш основния тон, ще бъдеш затворен в яйце. Като излезеш от яйцето, трябва да знаеш да пееш „до“. Като изпееш „до“, „ре“ ще се яви. „Ре“ излиза от „до“. Ако не можеш да вземеш „до“, не можеш да вземеш „ре“. Ако не можеш да вземеш „ре“, не можеш да вземеш „ми“. Последователно вървят психологически в живота. Това са законите на мисълта.

Когато някой казва, че някой трябва да знае да мисли, той трябва да разбира идеално какво нещо е музика. Той няма какво да разправя навън, на себе си трябва да разправя и да си служи. Имаш една мъчнотия, ще изпееш „до“ – мъчнотията ще излезе. Не знаеш пътя, ще изпееш „ре“ – пътят веднага ще се отвори. Музиката е един красив език. Ти се намираш в мъчнотия, като изпееш „до“, всички разумни същества ще дойдат да ти помагат. По ред, като дадеш знак, ще дойдат да ти помагат. Като изпееш „ре“, те веднага дойдат и ти показват правия път, турят те в пътя. Като изпееш „ми“, кредит дават. Като изпееш „фа“, професорът иде. Ако не пееш, тия вълни не отиват. Тогава ти ще се мъчиш.

Онези религиозните хора четат един стих в Стария завет, казва Господ: „Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, ще Ме намерите.“ Пък с всичкото си сърце разбира този музикален път. Искаш да стане твоята воля. Какво разбираш да стане твоята воля? Казваш: „Моята воля трябва да стане.“ Хубаво, ти се давиш във водата, как ще стане твоята воля? Той казва: „Остави ме да стане моята воля.“ Казвам, ако стане твоята воля, ти ще се удавиш. Каже ли така, той се дави. Онзи, който не знае да плава, виждам, като потъне, ще се удави. Трябва да наблюдавате, когато се дави някой.

Хвърлете някого във водата и гледайте какво прави. После, като хвърлите онзи, който знае да плава, вижте какво прави, вижте каква е разликата. Човек, който се дави, изстива. Обемът му е по-малък, той потъва. Пък онзи, който надделява условията, той се разширява. Ако ти в живота не разбираш добре свиването на човека… В разширението се излиза на повърхността на мъчнотиите. Ти си бил в един неорганизиран свят, в небитието. Музиката вече ти дава форма, прави те господар на положението. В книгата на живота те запишат, че ти постъпваш в училището. Ти нищо не знаеш, ти си поет. Първо ще ти запишат името и тогава ще се учиш.

Сега вие казвате, че двайсет–трийсет години сте живели. Какво сте постигнали? Без разлика е какво сте постигнали. Например вие искате да бъдете здрави. Здравето ти зависи от отношението ти към средата. Ти не можеш да бъдеш здрав, ако си в стълкновение с цялата среда, в която живееш. Живееш в едно разумно общество, ти си в стълкновение с всичките, ти не можеш да бъдеш здрав. Ти не можеш да бъдеш здрав по единствената причина, понеже ти ще си в положението на човек, който е настанен в една много хубава къща, но отвсякъде я обстрелват – отляво, отдясно, отстрани, от запад, от изток. Като те обстрелват в тази къща, ще бъде ли къщата здрава? Не може да бъде здрава.

При сегашните условия вие почти всеки ден отваряте война, изваждате ножа и воювате. Някой извади ножа и на всеки час воюва, на всеки час отваря война. То разноски има. Та сега вие казвате: „Защо е тази война?“ Ами питам ви, вие защо отваряте война по десет пъти на ден? Не отваряйте даже веднъж на ден война, пак е много. Даже веднъж на седмицата да отворите, пак е много. На месеца веднъж е много. При една война в човека, при едно раздразнено състояние, пет милиона клетки стават жертва. Има войни, при които десет милиона клетки стават жертва. Тези, петте милиона клетки, като измрат, докато се народят нови, [докато] мине туй състояние, два, три, четири и пет месеца [ще трябват], докато се възстановят. Казваме: „Няма нищо.“ Но организмът така се изтощава. Щом се изтощава организмът, той изгубва своята способност или богатство да може да се възстановява. Щом не може да се възобновява, човек остарява. Ако искате да бъдете млад, трябва да бъдете жизнерадостен, да възстановявате всякога вашия организъм, да обновявате мозъка си, да възобновявате сърцето си, мускулите си, костите си, нервите си. Кожата си трябва да възобновявате.

Когато казвам: добре трябва да се живее, разбирам – науката трябва да се тури. Всичките науки, които днес имате, действат различно. Ако вземете тези естествени науки – развива се долната част на челото. Ако човек стане

естественик, туй чело долу ще изпъкне, горната част ще бъде полегата. В естествените науки ще развие мускулите си, ще развие своите кости. Когато работи с литературата, ще развие средната част на челото. Там изпъква. Щом развива разумния живот, горната част на челото се издава напред, закръглена става. Когато е естественик, развива долната част. Когато проучва литература, поезия, той развива средната част. Когато изучава разумния живот, горната част на челото става закръглена. Или: горната част я свързвам със светлината, средната част я свързвам с топлината, долната част я свързвам със силата.

Казвам, ако долната част на челото е развита, този човек е силен; ако средната част е развита, чувствата са развити – сърце има; ако горната част е развита, този човек е умен. Умен, добър и силен – всичко това е една придобивка от музиката. Ако не е вървял по методите на музиката, той не е могъл да придобие тези работи.

Да кажем, вземате „до“. (Учителят пее „до“.) Но това не е „до“. Туй „до“ е на един естественик. Той е погрешил. Казва: „До ще ден“. Никакъв ден няма, той търси парите. Докато дойдат парите, как трябва да вземе „до“? Пее „до“. Приближава се към „до“. Като вземеш „до“, трябва да чувстваш едно вътрешно освобождение. Да забележиш, че обкръжаващата среда, която много пъти те стеснява, да я забравиш. Много пъти са те били, имаш такова болезнено състояние, но като вземеш „до“, веднага всичката болка по мускулите, навсякъде да изчезне. Ти имаш естествено състояние, приятно ти е, че си здрав. Човек, след като оздравее, има едно приятно чувство, което съответства на „до“. Усеща, че е станал от леглото и му е приятно. По-напред не можеше да ходи, сега се изправя на краката и се радва, че има голямо постижение. Само е станал, не е тръгнал в пътя, но като станал, му е приятно, че е могъл да стане, перпендикулярно да се издигне. Едно чувство на благодарността има в него. Туй е състоянието на „до“. В даден случай ти се избавяш от някаква беда, това е „до“, то е „до“. Избавил си се и тръгваш по пътя. Туй чувство, което ти дава хубавото настроение, аз го наричам „до“. Или пък в момента искаш да направиш едно добро. Не си го направил, но туй чувство го имаш. Или искаш да направиш нещо. Не си го направил, намислил си нещо. Туй чувство, което изпъква, хубавото, което си почувствал, то е „до“ сега. Като започнеш работата, тази работа на твоята мисъл, то е „ре“. Тръгваш в правия път.

Та по някой път се наблюдавайте. Дразниш се, спри се. Да придобиеш туй, хубавото, чувство в себе си. (Учителят пее „до“ и „ми“.) „Ми“ бемол. Бемолът показва, че сърцето се е намесило, влиянието на топлината е. Топлината дава бемол. Светлината дава диези. Волята дава бекари, тя отменя.

Сегашната музика е преходен етап. Сегашната музика, както я разбират музикантите, тя е преходен етап в музиката. В старо време музиката е била чувствена мелодия – човек се е въртял в много тесен кръг, само за себе си е пял. Сега в мелодията той пее в по-широк кръг. Досега личният живот, той е мелодичен. Когато нещата съответстват на тебе, пееш мелодия. Щом дойде хармонията, намериш се в чудо – не пееш сам, най-малко трябва да имаш квартет, четирима души. Трябва да имаш една майка, майката е сопран. Трябва да имаш баща, бащата е бас. Трябва да имаш брат, братът е тенор. Трябва да имаш сестра, сестрата е алт. Сопранът е майката, басът е бащата, тенорът е братът и алтът е сестрата. Ти кой си? Ти, в дадения случай, ако вървиш по линията на майка си, ти си сопран. Ако вървиш по линията на баща си, бас си. Преобладаващото влияние на баса образува тенора и преобладаващото [влияние] на сопрана образува алта. Какво разбирате под преобладаващо влияние? Там, дето може да стигне басът и оттам дето може да продължи – то е тенорът. Дотам, додето слиза сопранът и дето може да продължи – то е алтът. То е закон в природата. S е сопран, B е бас. Сопранът е това, което дава материал. Басът е, който го обработва. Тенора и алта басът ги съгражда. Тенорът и алтът се опичат от сопрана. От сопрана слиза разумна сила, която дава материал. Басът е, който събужда твоята воля – съграждаш нещата в себе си, но се изискват методи. Ти не можеш да отмахнеш една мъчнотия, ако не мислиш добре или ако вярно не вземеш един тон. Вземеш „до“. Ти с това „до“, ако го вземеш правилно, премахваш всичките мъчнотии, които в дадения случай имаш около себе си. Всичките мъчнотии, които те спъват – има погрешка в „до“. В „ре“ имаш мъчнотия в права линия; като се движиш в „ре“, не можеш да имаш движение по права линия, много активни са трептенията на „ре“. Ако ти „ре“ не можеш да го вземеш, ти сам ще си създадеш някакви препятствия, защото онези, които не знаят да вземат правилно „ре“ – става скъсване в нервната им система. Има хора, в които се скъсват капилярните съдове, стават кръвоизлияния – не вземат правилно „ре“.

Ако не вземеш правилно „ми“, организмът изгубва своята мекота. Мекотата иде от „ми“. Пластичността, която си добил, е „фа“. Красивите форми, които се добиват, външната красота на мускулите на лицето, то е „сол“. Онова изражение, което дава лицето в даден случай – лицето добива едно вътрешно изражение – то е „ла“. Когато се погледнеш в лицето, да видиш как тоновете строят тялото ти. Тия работи не са лесни, много трудни работи са.

Казвам, една от хубавите работи е тая, в която човек ще види смисъла на живота. Направиш една погрешка. Не си взел правилно „ре“. Изправи „ре“, всичко ще тръгне наред. Най-после, в материално отношение не ти

върви. Губиш, печелиш, губиш, печелиш. Губиш си влиянието, не си цъфнал, както трябва. Някой път като влезеш в едно общество, само от движението, което си направил, може да изгубиш или да спечелиш пред това общество. Сега хората са толкоз наблюдателни, че ти можеш да изгубиш само от едно помръдване. Един дипломат е като сфинкс, не може да се мърда, както и да е. Ще имаш едно лице, което да има правилно изражение – да имат правилно отношение, да имат доверие. Ако движиш лицето, очите, хората изгубват доверие в тебе. Седиш някъде и си притиснал устата. Онзи, който наблюдава това, ще види и ще си направи заключение. Или, ако седиш с отворени уста, ще каже: „Този човек не е заради мене." Ако знаеш да поставяш устата, още като те види, ще те хареса, само от линията на устата той ще те оцени. Няма нужда от никаква препоръка, по устата ще те познае. Един професор по музика не само по устата ще те познае, но по очите може да те хареса. Някой път харесва носа, някой път харесва ушите. Ако те хареса по устата, ще бъдеш един вид музикант. Ако те хареса по очите, ще бъдеш друг вид музикант. Ако те хареса по носа, ще бъдеш друг вид музикант. Професорът не може да изкара едни и същи музиканти. Ще бъдеш даровит в разни направления.

Сега това са теоретически неща, те са предположения. Допуснете, че вие имате един товар на гърба си: бръквай, изваждай и давай. „Какво да правя?" Вземи и давай. Ти ще имаш една опитност. Бръквай и давай, давай, давай. В туй даване ще забележиш, че товарът на гърба започва да олеква. Сега по някой път казваме: „Бъди добър." Туй не може да разберете. Бръквай, давай, бръквай, давай, докато дойдеш до онова положение, че ти е приятно. Докато не ти е приятно, давай. Щом започва да олеква, да ти е приятно, престани да даваш. Престани да даваш, като дойдеш до най-приятното. Спри там. Не изпразвай чувала. Като изпразниш чувала, ще изгубиш равновесие. С материал е опасно, но без материал е по-опасно. С материал ако си, ще бъдеш прикован на едно място. Без материал ако си, вятърът ще те носи навсякъде из пространството и никъде не можеш да се спреш. Ще бъдеш като откъснат лист, търкаляш се навсякъде. Казвам, спри се на онова положение, дето имаш онова приятно чувство, не искай повече. Щом искаш повече, ще си създадеш бела. Ако искаш да бъдеш силен, ще си създадеш едно противоречие, защото, ако станеш най-силен, ще опълчиш всички срещу себе си. Не в света да бъдеш най-силен, но най-разумен, най-добър. Третото какво трябва да бъде? Най-любящ, най-добър. Най-добрият, той е волев човек. Който не люби, не може да бъде волев. Човешката воля трябва да бъде ръководена от любовта. Когато волята е ръководена от любовта, имаме много добър живот. Най-силният волев човек трябва да бъде най-любящ. Воля, ръководена от любовта, е силна. Когато се подчиниш на

любовта, ти си герой. Постъпките ти ще бъдат идеални, ще постъпваш, както трябва.

Сега засегнах злото. За злото не искам да говоря. То е един отровен газ, най-отровният газ, който съществува. Отрова е то. Трябва да се постави в шише, не трябва да се отваря. Ако се отвори туй шише, веднага ще изгубите разположение. Ако се излее това шише, оттам трябва да бягате. Злото не го отваряйте. Дръжте го затворено, както е затворено в себе си. Злото е една форма от доброто, но доброто обхваща злото, което седи затворено. Затова по някой път вие във вашия темперамент отпушите злото, намислите да му дадете ход. Вие правите пакост на себе си. Ако имате нужда от злото – защото някъде има нужда от злото, но микроскопическо, трябва да знаете как да турите на десет кила една малка капчица от злото – става едно хубаво нещо, една малка приятна киселина дава, както е киселината на ябълката. Ако турите повече от злото, руши.

Та казвам, злото е една необходимост за разумните същества. Те знаят как да се справят със злото. Злото е сила в света, с която човек не трябва да се занимава.

Под думите добре да мисли човек или да бъде музикален разбирам не само да пее, но да може и своята мисъл да изрази. Под добра воля разбирам пак музика във физическия свят. Когато тази мисъл трябва да се осъществи в някаква форма, потребна е добра воля. Сега всинца сте музиканти, без да подозирате. Вие искате да мислите, вие искате да обичате. Не може да мислиш, ако не си музикант. Не можеш да обичаш, ако не си музикант. Да обичаш, то е музика. Като дойде да постъпиш, не си постъпил, както трябва. Не вземаш „до“, както трябва. Не вземаш „ре“, както трябва. Не вземаш „ми“, както трябва. Не вземаш „фа“, както трябва. Не вземаш „сол“, както трябва. Не вземаш „ла“, както трябва. Не вземаш „си“, както трябва.

Каква е любовта? Любовта е потребна. Когато ние разбираме нещата, даваме свобода на мислите си, освобождаваме всичко. Трябва да освободим мисълта от всички ограничения, трябва да я оставим в онзи естествен път, в който тя е създадена.

Сега колко неща основни разбрахте? „До“ в дадения случай е един подтик да се освободи човек, „ре“ е подтик на човешката воля и „ми“ е подтик на сърцето. Имате вече терца. Когато умът действа и сърцето действа, волята трябва да бъде потенциал. Защото онова, което ти мислиш, което чувстваш – волята ще го приложи. След като се оформи мисълта, след като се оформи чувството, волята ще изпълни. Ако волята трябва да действа,

преди мисълта да е оформена, ще има недоносче. Ако волята действа, когато чувството не е определено, волята ще бъде неоформена. Вземете „до“ и „ми“. Как ще вземете „ре“? [Като] вземете „до“ и „ми“, вземете [„ре“] и „фа“. После имате „сол“, „си“. Колко терци имате в гамата? Я ги вземете. (Изпяха се.)

Значи мисълта е еднообразна, в един момент ти мислиш, умът взема надмощие, има повече светлина. Но в постоянната светлина нещата стават сухи. Равномерна трябва да бъде. В един момент вземи „до“ и „ми“ – искаш умът ти да работи. Искаш сърцето ти да работи – „ми“, „сол“. Искаш да работи волята ти – „ре“, „фа“. Ако вземеш „ми“, „фа“, трябва да има топлина, трябва да има мекота и влага. Няма да вземате постоянно еднообразни тонове, ще се сменят.

Има един ритъм на човешката мисъл, на светлината. Има един ритъм на топлината. Има един ритъм на силата. Тия три качества на ритъма вътре трябва да се сменят. Бързина има ли, вълните са много ситни. В топлината [дължината] се намалява, а в движението се увеличава. В топлината, в разширението, е интензивността, разширява тя нещата. Силата е в реализирането на нещата, в постижението.

Всичко това, което светлината е постигнала, което топлината е постигнала, волята го реализира.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Осемнадесета лекция на младежкия клас
28 февруари 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_03_02 Мир вам
Неделя

МИР ВАМ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще ви прочета само един стих 19 от 20-та глава от Йоана:

„А вечерьта на този день, първия на седмицата, когато бяха и вратата заключени дето учениците бяха събрани поради страха от Юдеите, дойде Исус, и застана насред и казва им : Мир Вам!“1.

Ще взема само думите „МИР ВАМ“. Те често се употребяват тия думи. Но туй, което често се употребява, се обезсмисля. Всяка вечер иде вестник „Мир“, написано е мир на вестника. Мир, но в света ни най-малко не съществува мир. Не че в света не съществува мир, но в нашия свят не съществува. В Божествения свят съществува постоянен мир. Когато казвам, на земята мир не съществува, понеже земята не е място за мир. Как ще искате мир от един грънчар, който постоянно се кара с калта. Най-първо ще я сее, после ще и тури вода, ще я гази, ще я тъпчи, ще и се кара, ще я тури на колелото, ще я върти, и от там ще я тури в пеща.Ще я пече. Какъв мир искаш? Но от всичкия този процес излизат хубавите гърнета, паници, приспособления, на които ние се радваме. Често, когато разглеждаме процесите на природата, намираме, че някъде има размирици, война. То е в реда на нещата. Неприятно е за калта, но на грънчара му е приятно да продаде гърнетата, да продаде паниците, и онези които ги вземат, и те се радват. Как ще е приятно тази кал да мине през този процес на повдигане. Богатият винаги запитва, защо осиромашава. Лесно се отговаря: Сиромах съм. Защо е сиромах? Той пита, защо не е станал богат. Невежият пита, защо не е учен. Ученият го е страх да не изгуби това, което има. В съвременното човечество има някои предпоставки, които хората напущат. Например в граматиката вие имате подлежаще, имате връзка, един спомагателен глагол и сказуемото. Но туй го минавате така. Казвате: Подлежащото е човекът, за когото се говори. Може да се говори само за разумните работи. Връзка може да има между разумните работи. Сказуемо може да има за разумното. Дето няма разумност, няма нито сказуемо, нито връзка, нито подлежаще. Казвам: Това е връзка. Това е сказуемо. Това е подлежаще. Добре. Казвам, че в този процес трябва да съществува едно разумно начало. Разумното начало се отличава с това, че

то дето съществува, има мир. В мира има радост, веселие, богатство, здраве. Всичко има, дето има мир. Ние, съвременните хора на 20-я век – тези, които са живяли в миналото са имали едно схващане за света, земята тогава минавала през друго пространство – ние сега минаваме не в туй пространство. Ние не можем да мислим, както те са мислили, понеже не минаваме в същото пространство. Не може да мислим като тях. Ще се ползуваме от тяхната опитност. Други са нашите мисли, чувствувания и постъпки. Невъзможно е да се връщаме назад. Онази вода, която прекарвате през една тръба, не може да се върне назад. Трябва да излезе из тръбата навън. Има ограничения, в които сте поставени. Вие сте поставени в известни ограничения, в известни форми. И вие не може да измените вашата първоначална съдба, т.е. онзи първоначален подтик, който ви е тикнал. Не тикнал, но който ви е поставил, който ви е подвижил. Вие не може да измените съдбата, вие не може да се върнете назад, понеже всичкият този подтик – зад вас има хиляди милярди същества, които вървят по същия път и казват: Напред вървете. Невъзможно е да се върнете назад, да ви отворят път. Пътят назад е затворен за вас. Злото в света е в това, че хората искат да се върнат назад. Защото те считат отиването напред има страдание, но връщането назад е двойно. Тогава за предпочитане е страдание напред, отколкото страданието назад. За предпочитане е в една война, онези войници, които вървят напред да си пробият път, отколкото онези които бягат назад. Които бягат назад, носят своя позор. Като се върнат, тяхната история не ги описва със светли и красиви линии. Не им туря никакви паметници. Всички онези, на които туря паметници, те са вървели напред. В природата този закон е верен. Човек, който служи на доброто, върви напред. Човек, който служи на злото, върви назад. Човек, който живее в доброто, е в светлината, защото в доброто е светлината. Човек, който живее в тъмнината – това е злото. То е в нощта. Следователно, в нощта естествено стават всичките престъпления. Всички ония месоядни животни, може да кажете, че през деня правят пакости, но вечер правят много по-големи пакости, отколкото денем.

Сега аз искам да разберете живота. Животът не е създаден механически. Че трябва да страдате, страданията съществуват само в един разумен свят. Извън разумния свят няма никакви страдания. Страданията – това са корените на живота. Тия корени, понеже са в гъстата материя, понеже трябва да извадят сокове за да поддържат живота, защото животът трябва да се поддържа. А пък радостите – това съставят клонищата. Щом си радостен – това са клонищата. Те са необходими пак да черпат необходимото за живота. Следователно, тия разбраните страдания, не че се налагат. Онзи грънчар, той като тъпчи калта, приятно му е. Приятно му е да си каля краката, в тинята да тъпчи. Вземете онези керемидчии, които правят керемиди, приятно ли им е? Виждал съм ги със запретнати

крачоли. В модерното изкуство е по друго, но е все същото в старото изкуство и в модерното изкуство. В старото изкуство калта се е виждала. В модерното изкуство калта не се вижда. Но калта, която се вижда по-лесно става. От невидимата кал нищо не става. От видимите неща вие можете да извадите някаква поука. От невидимите неща не се извлича поука. Следователно, ние обръщаме внимание на онова, което е видимо, което става в живота. Страданието е вече видимо. Човек, който страда, има отпечатък на страданията. Ти не му се притичаш на помощ. Някой се представя, че е весел, а той страда вътрешно, но отвън се показва, като че ли няма никакво страдание. Той е беден, пет пари няма, страда в дома, но се показва, като че е големец. Показва се пред хората. Какво считате неговото състояние? Ако този човек разчита на своя ум, ако този човек разчита на своето сърце, ако тоз човек разчита на своята воля, туй положение е вярно. Макар пет пари да няма, той е богат човек. Аз съм един певец, който може да пее на четири октави. Мислите ли, че ако дойда във вашия дом и ви изпея една песен, ще бъда ли гладен? Вие синца ще напуснете работата, ще ме слушате. След като ви изпея, ще ми дадете най-хубавото ядене, ще кажете: Заповядайте. Ще кажете: Този човек има ангелски глас. Човек който пее четири октави, е ангел. Такива ангели няма в историята на музиката.

Казват, че една певица имала приблизително такъв глас. Да оставим: Те са невъзможните работи. Да ви кажа, че трябва да имате четири октави, за да бъдете щастлив – не две, три октави трябва да имате. Първата октава е човешката воля. Втората октава е човешкото сърце. Третата октава – това е човешкия ум. Четвъртата октава – това е човешката разумност. С разумността много малко хора има, които боравят. Защото да мисли човек, трябва да знае как да пее. Да пееш – това е изкуство. Всеки, който пее, като един грънчар, който направил едно хубаво гърне или един колар, който изработи хубава кола, или един зидар, който изгражда хубава къща – той е майстор. Един художник, който рисува хубава картина, или един музикант, който изпълнява едно творение. Изкуство е, онзи човек, който може да направи в даден случай нещо. За да направи човек нещо, трябва да има подтик, трябва да разчита на нещо. Погрешката на съвремения живот седи в това, че ние разчитаме на външните причини повече, отколкото на вътрешните. Външните причини са необходими. Това са условия, но ония възможности седат в самия човек. Възможностите седат в ума на човека, в неговото сърце и неговата воля. Под думата воля, аз разбирам човешкото тяло. Човешкото тяло, това е сбор на разумни клетки, които са събрани. Милиарди са събрани на едно място и живеят под един велик закон. Служат на човека, помагат му в неговото предприятие.

Та казвам: Някой ще говори за тялото, за душата. Например, говорите за тялото, за душата извън тялото. Говорите за тялото извън душата. Говорите за душата извън сърцето. Че туй са материални работи. Те разбират душата извън тялото. Някои разбират извън ума. Че къде е умът? Какво място завзема умът? Или някои разбират извън сърцето, извън чувствата. Тогава къде са чувствата на човека? То е една работа неразбрана. Понеже хората говорят на един неразбран език, не се разбират. Идва един французин във Варна, във време на Севастополската война. Че на един българин му говорил на френски. Той му казва: Че как майка ти не те е научила да говориш на френски? На какъв език говориш? Не те разбирам. Най-после французинът с движение на ръцете и пръстите си и българинът разбрал, че той иска мляко. Казва: Така кажи, че мляко искаш от кравата. Че направо го кажи, какво ходиш да говориш толкова работи.

Гладът ти го почувстваш вече. Радостта ти я чувстваш. Сиромашията ти я чувстваш. Здравето ти го чувстваш. Болестта ти я чувстваш. Всичките несгоди, температурата, светлината, страданията – всички неща, които чувстваме, те са реални. По някой път философите говорят, че нямало студ в света. Някои казват, топлина няма. Онези казват, че намалената топлина е студ. Онези, които приемат, че студът е реалното, казват: Увеличеният студ, който се увеличава, е топлината. Намаленият студ е топлина. А пък увеличеният студ е намаление на топлината. Те философите разбират тия работи. Питам го един: Каква е разликата между тебе и мен? Между аз и ти? Един професор се забъркал и не знаел аз ли е, или ти. Отишъл да пита жена си, кой е той – аз или ти. Жена му започнала да му казва: Когато на тебе ти говорят – това си ти; когато ти говориш на другите – това си аз. Хубаво, така ли е? Когато говориш ти, си аз. Когато ти говорят, това си ти. Ти си човекът на когото говорят. Аз съм човекът, който говори. Аз съм човекът, който предавам една реч, или една вещ, а ти си човекът, който приемаш, слушаш или приемаш вещта. Искам да зная психологически по какво се отличават. То е едно състояние. Състои, значи със-той. Като застанеш на едно място, то е състояние. Сега казват: Какво нещо е състоянието, психологическо състояние? Стоиш на едно място, не се движиш. То е състояние. За да те познават хората, ако се движиш с бързината на светлината, срещаш един. За една секунда на 300 хиляди километра ще бъдеш. Кой ще те знае, като се спреш някъде – то е вече състояние. Казвам: Понеже знанието се снема от невидимият свят, думите трябва да станат знайни, или да имат едно съдържание. Когато се говори една дума, ние трябва да я разбираме, да разбираме думите. Думите се опитват, както се опитват плодовете. Ако един, който опитва сливите, знае какво нещо са сливите, какво нещо са черешите. Всичките плодове, които сме ги опитали, ги знаем; които не сме опитвали, нямаме понятие. Както да ти разправят за предмета, предметът е незнаен. Сега аз искам да ви

говоря за неща, за които вие имате ясна представа. Има едно състояние в което човек, като се спре, той мисли, че всичко знае. Всичко онова, което си учил, знаеш. Всичко , което си учил, знаеш. Но туй ни най-малко не разбира, че няма какво да учиш. Всичко знаеш, което си учил в първо отделение. След като научиш всичко в първо отделение и няма какво да учиш в първото отделение, турят те във второ и започваш пак да учиш. След като научиш всичко, каквото съдържа второто отделение и там не ти остава друго да учиш, ще излезеш и ще влезеш в трето. Някои питат, като свършиш училището, като научиш всичко, какво ще правиш? Чудни са хората. Какво ще правиш! След като научите всичко, което си учил в първото отделение, ще те турят в първото отделение да служиш. Който завърши всичките отделения като учен човек, като слезе да слугува, ще го турят в първото отделение, да учи онова, което си учил в първото отделение, да знаеш как да служиш в първото отделение. Казвам: Служение трябва. След като служиш като слуга, какво ще бъдеш? Ще станеш като приятел. Ще влезеш в първото отделение. Ще станеш брат, сестра, хиляди работи. Като престане този процес, ти за да се учиш, знаеш колко милиона години са учили ангелите! Няма какво да ви казвам на вас. Само физическата култура на ангелите съдържа два милиарда и половина години. Има култури и повече. Там туй и децата го знаят. В сравнение с тия ангели, ние хората сме малки бръмбарчета. В сравнение с тяхното знание ние сме малки бръмбарчета. Ние се показваме, че знаем, а те казват – мушици. Много са деликатни. Казва, един ангел ще станеш за в бъдеще. Едно време, казва, и ние бяхме като вас мухи. Сега някой ще се обиди: как, аз муха да бъда. Той се обижда как тъй муха да бъде. Че тази муха е създадена от Бога. Господ каза дума и тя излезе от Бога тази форма. Какво се обиждаш? Господ обърнал внимание на мухата, създаде ги за една велика цел в света, а ти се обиждаш, като ти кажат, че си муха. Сега не си муха, човек си. В сравнение с културата на ангелите, ти си в степента на онова разбиране, което мухите имат. Сега една муха, когато ще се развали времето, защо хапе? Те разбират метеорологията много добре. Там ще кацне, ще те ухапе. Ти си се облякъл много хубаво, тя дойде и като стражар кацне и казва: Хайде да си вървиш, защото времето ще се развали. Казва, ще се развали времето. Дрехите, шапката ще се оквасат. Ще се развалят. Ти казваш: Тия пусти мухи силно хапят. – Те са стражари, които казват, времето ще се развали. Сняг ще дойде, буря ще има, вятър ще има. Кажи така: Благодаря. Още като започне да те хапе, кажи: Разбирам. Вземи си шапката. Ти виждаш зимно време свинете започват да играят на полка. Който не знае, когато започне да носи клечки от едно място на друго, трябва да знаеш, че дето си, трябва да се връщаш у дома си, ще стане голяма буря. Спира се един аянин – в турско време било – в едно българско село, при един български чорбаджия. Той го угощава. Зимно време било. Чорбаджията му казва: Аянин ефенди, времето ще се развали.

Ако останете още един ден, няма да може да си отидете. – Отде знаеш? – Моята свиня носи клечки. Послушал го, отива си. И действително времето се разваля. Аянинът пита турският ходжа, казва му: Я ходжа ефенди, какво ще бъде времето? – Господ знае. Казва: На чорбаджията свинята знае кога ще се развали времето. Някой път слушаме някой да казва: Господ знае. – Ти остави какво знае Господ. Ние трябва да знаеме. Знанието е потребно заради нас. Че Господ знае. Както Той е наредил, трябва да изучаваме тези закони, за да не влизаме в едно голямо противоречие с онова, което Той изисква. Често, когато хората говорят за любовта, някои, като говорят за Божията Любов разбират, че няма закон в света. Любовта е единственото нещо, което изпълнява всичките закони. Че никой закон не застава против любовта. Да познаваш Любовта, значи да изпълниш всичките закони. Любовта да ти бъде закон, да знаеш как да изпълниш закона. Законът в света не е нещо лошо. Светлината върви по един закон. Топлината върви по един закон. Човешкия ум върви по един закон. Човешкото сърце върви по един закон. Нашето движение върви по закон. Всичките други прояви, които стават в света, са по причина на тези закони. По образа на тези закони са направени до някъде и земните закони, като едно отражение. Ние казваме, че трябва да се освободим от закона. От закона може да се освободиш чрез Любовта, да изпълним закона. Щом обичаш някого, ще изпълниш закона. Тогава няма да бъдеш в противоречие. Ако отиваш при някой човек и искаш пари на заем без Любов, ти постъпваш по закон. Ако отиваш при някого с Любов, ти без да си му казал нещо, той ще разбере. Аз ще ви приведа един пример. Ако искаш направо някому да кажеш, че се нуждаеш от пари, той като ти види лицето и има тази сума, на твое разположение е, ще ти я даде. Тогава ако ти плащаш без Любов, ти пак нарушаваш закона. Ще платиш, като искаш да изплатиш дълга. Ще платиш дълга с Любов, че да ти е приятно, не да мърмориш: този изядник, че това, че онова. Сега вземам съвременния ред на нещата, който съществува. Туй, което съвременните хора разбираме. Ний искаме да живеем един щастлив живот, без да разбираме, че Бог живее във всички неща. Ние опитваме как разбираме законите, които Той е поставил. Идеш на гости някъде, не яж, ако нямаш Любов. Чакай, спри се. Като те поканят на гости, спри се да ти дойде Любовта. Мене ако ме поканят на гости, ето какво ще направя: Най-първо ще погледна домакина, ще видя лицето какво е, ще се поусмихна малко. После ще погледна домакинята, ще се поусмихна. Ако имат синове и дъщери, и тях ще погледна и ще се поусмихна. Най-после ще се поусмихна и на себе си, и на яденето. То значи по Любовь. Онези, които ме канили на гости ще чакам – сега етикеция – аз ще се усмихна, той ще ме погледне, и той ще се усмихне. Аз ще погледна и ще се усмихна, и те ще се усмихнат. Всички ще се усмихнем. Тогава всичко по свобода ще бъде. Започваме да ядем. Сега вие като наготвите – мъжете усмихвате ли се на вашите жени? Хич не се усмихвате.

Тя усмихва ли се? Не се усмихва. Сега, като се върнете дома, мъжът трябва да се усмихне. Защо не, ще каже, ще се смея. Ако ти не знаеш да се смееш – не да се смееш, но да се усмихваш – ти не можеш да изпълниш Оня Велик Закон, ти не можеш да бъдеш проводник на Божията Любов. Вие туряте една преграда, затвориш кепенците, не пущаш светлината да влезе в тебе. Че от невидимия свят този, който те е поканил на гости, явило се е хубаво чувство. Господ му е казал: Нагости го заради мене. Че тъй е заповядал Господ да те нагости, защо да не признаеш. Отиваш там да благодариш, ще кажеш: Предайте моята благодарност на Господа. Предайте му, че съм много благодарен за голямото внимание, което Господ показа към мене, че искате да ме нагостите.

Съвременните хора имат едно понятие за оня свят, за Божествения свят. Само за външната дреха, че ангелите са хубаво облечени с разнообразни дрехи, с колани. Че са хубави, то е външната страна. Ти, като влезеш в ангелския свят, ще започнат всичките ангели да те обикалят. Всеки ден по един ангел ще те кани да те угощава с най-хубавото ядене. След като те угощават, ще дойде ред да те разхождат, да ти покажат къщата. После ще ти покажат библиотеката. Ще ти покажат своята музика, която имат, отношенията, дъщерите, синовете си. Ще кажете, имат ли синове и дъщери? – Имат, разбира се. Чудни сте вие. Хубавите, красиви мисли в нас – това са синове и дъщери на ангелите. Нашите хубави чувства – това са техните слуги. И слуги имат. Нашите чувства са слуги. Нашите хубави постъпки – това са превозните им средства, автомобилите им. Следователно, като постъпваме добре, те си имат автомобили. Като имаме хубави чувства, те имат добри слуги. Като имаме хубави мисли, това са техните синове и дъщери. Образува се една връзка. Който разбира онова, Великото Божествено Начало, което свързва всичките велики същества – от най-възвишените до най-ниските – има една връзка, с която Бог свързва нещата. И най-великите същества и най-малките – всички пред Неговото Лице имат еднаква стойност, еднакво са важни. Бог обръща внимание и на малките неща. Знае, че те могат да станат велики. Знае, че могат да станат големи. Снегът, който се стопява, какво има, кажете ми? Някой път десет, петнадесет хиляди преспи се стопяват, нищо не остава и тия преспи като се стопят, стават на вода за употребление на растенията, животните и най-после за употребление на човека.

Та казвам: В живота има четири неща, на които трябва да се обърне внимание. Внимание трябва да се обърне върху телата, които са построени върху въглеродните вещества. Внимание трябва да се обърне на сърцето. То е създадено от водородните вещества. Внимание трябва да се обърне на човешкият ум, на човешката мисъл, които са създадени от кислородните вещества. И най-после внимание трябва да се обърне на разумния живот,

който е създаден от азотните вещества. Цялата земя е въглерод върху който ние ходим. Всички извори, всички води от горе и от долу, това е един проводник на живота. Под въглеродни вещества ще вземем общ термин. В химията се употребява въглерода като един елемент. Въглеродът има свойството да втвърдява нещата, твърди да стават. Водородът има свойството да прави нещата меки. Кислородът има свойството да прави нещата запалителни. Азотът има свойство да прави нещата разумно да мислят. Човек, който няма азотни вещества в мозъка, не може да бъде разумен. Човек, който няма кислород , подвижност в ума, неговата мисъл, не може да мисли. Ако няма водород, неговите чувства не могат да бъдат меки. Ако няма въглерод в природата, костите и всичките твърди тела ще се разкапят. Когато човек изгубва своята стабилност, човек започва да се разлага. Когато водата започва да изгубва своята стабилност, започва да се разлага. Сърцето загазва. Ако човек загуби своите кислородни вещества, неговата мисъл се обърква. Закон има, който регулира тия вещества. Ще дойдеш да съзнаеш в себе си, че има разумно начало, ще идеш при Бога да учиш. Писанието казва: „ Ще бъдат всички научени от Бога". Под думата Бог, разбираме, ще идеш при Онова Същество, Което познава хората най-добре. Познава всичките същества най-добре, и най-дребните същества ги познава. Че влиза в тяхното положение. Господ е в състояние да им услужи, да премахне всичките им нужди, всичките препятствия, които съществуват. Щом видиш туй същество, което е в състояние да те разбере и да премахне всички препятствия, които съществуват вътре в тялото, съществуват вътре в сърцето, съществуват в ума ти. Не да бъдеш при Бога, който ще те съди. Ако е за съдба, тук на земята има съдии. Учителят може да те осъди. При Бога ще идеш като същество, от което ще почерпиш онзи живот на бодрост и веселие. Казвам: Под думата Христос разбираме туй същество, което се изявило в света. По някой път казвате: Аз не съм честен, не съм светия, аз не съм добър. Тези са думи неразбрани.Аз бих казал тъй: Аз съм едно същество, което съм намислил да ида при Господа да уча. Казвам: Аз съм едно същество, което съзнавам, че трябва да направя една промяна в чувствата. Ще ида при Господа да ме научи. Аз съм едно същество, което съм дошел до убеждението да направя една промяна в ума. Трябва да ида при Господа да се уча сега. Като ида при Господа да се уча, Той има много помощници. Той като ме види още – в Бога има една усмивка.Човек, който е отишъл при Бога, той никога няма да забрави онази хубавата усмивка. Само ще се усмихне, ще ти даде учител, всичко тъй ще се нареди, че живота ще тръгне по мед и масло. Страданията вече които имате, ще можете да ги носите.

Като дойде Христос при учениците, които бяха изплашени, усмихна се. Знаеш каква усмивка! Учениците казват: Като видели Господа, зарадвали се. Той казва: Не бойте се. Те се бяха изплашили, какво ще стане в света.

Сега да ви приведа онзи анекдот: Като създал Господ света, за да не страдат хората, на всички дал да живеят само по 30 години. За 30 години могат да си свършат работата добре и да не страдат. Най-първо Господ повикал магарето – маг – ха-харец. Голям адепт било. Понеже писало много книги, започнали да го критикуват за книгите, че не разсъждавало добре. Повикал го Господ и му казва: Маг-ха-ха-рец доволен ли си от 30 години? Искаш ли да ти дам още? То казва: Господи, намали ги , много са. Каквото стане, все магарето виновно. Намали ги на 15 години. Като ги намалил, на кого да ги даде? Явил се човекът. Казал: Дайте ми. Човекът не бил започнал да страда и взе още 15 години. Повикал Господ кучето и казва: Доволен ли си от годините си? То казва: Много са тези години. При господаря, при който живея, зимно време постоянно зъзна. Живея в една малка каптурка. Ако не свърша някоя работа – бой. Моля, съкрати наполовина. Човекът взел и тия 15 години. 45 и още 15 – станали 60 години. Викал Господ маймуната, казва: Ти доволна ли си? Тя казва: Господи, много са тия 30 години. Хванат ме, разиграват ме, карат ме да се качвам, да се обличам, да се събличам с дрехи – вземи половината. Човекът взел и тях и станал на 75. То е една арабска приказка, за да обясни живота. До там спира. Най-после повикал Господ и рибата. Рибата много добре облечена, като спретната мома. Казва: Направил си ме много красива, кой как ме срещне, прегръща ме, целува ме, пекат ме на пирустия, изваждат мазнината от мене, дотегна ми. За пръв път се оплаквала рибата, но съзнателно се оплакала на Господа. Казва: Господи, за туй не искам да се оплаквам. Затвори ми устата, че нищо да не казвам. Да ме туриш във водата, да мълча. Затова сега рибите, каквото и да става, все мълчат. Маймуните говорят, кучетата говорят, магаретата говорят. Най-после човекът и той се разговарял. Затуй Господ казва на рибата: Понеже ти пожела доброто, ще те поставя да мълчиш. Казва: Ще бъда благодарна за всичко, което си наредил на радо сърце. Когато се науча, тогава ми отвори устата, да виждам само доброто в света. Господ казал: Ти ще бъдеш емблема на новото учение. Като дойдат хората на любовта, трябва да бъдат като рибите, да не говорят, да мълчат. Като мълчат, да виждат само доброто. И за бъдаще, като насъберат всичкото хубаво, онова възвишеното, благородното, да замязат на цветя, които цъфтят, да излиза хубавото ухание. После, като цъфнат, да завържат най-хубавите сладки плодове. Като вкусиш един плод, да ти падне мед на сърцето.

Желая на всинца ви да бъдете като рибите, да цъфнете като цветята и Господ да ви благослови всички. Когато Господ ни говори чрез светлината – да се учим от нея. Когато Господ ни говори чрез вятъра – да се учим от вятъра. Когато ни говори чрез въздуха – да се учим чрез въздуха. Да се учим от растенията, които произвеждат своите цветове. Да се учим от реките, които текат. Да се учим от ония книги, които са писани – от всичко

да се учим. Чрез всичко Господ ни говори и тогава трябва да мълчим. Като се научим, тогава ще ни се отворят устата, ще говорим тъй както Господ ни е научил.

Добрата молитва.

20 беседа, държана от Учителя
на 02.03.1941 год.,10 ч.с. Неделя
Изгрев, София

1941_03_09 Хубавата усмивка
Утринно слово

ХУБАВАТА УСМИВКА

Добрата молитва
В начало бе Словото

Ще прочета 5 глава от Евангелието от Матея.

Духът Божий

Има две неща, за които трябва да се говори и за които не трябва да се говори. Знаете ли кои са? Вие не обръщате внимание. Не трябва да се говори, когато имаш да даваш. Хич не обичаш да ти говорят, че имаш да даваш. Трябва да ти се говори, когато имаш да вземаш, тогава вече ти е приятно. Не трябва да се говори за погрешките на хората. Щом кажеш, че някой направил погрешка, неприятно е. Щом кажеш, че има някаква добродетел, приятно е. Не трябва да се говори за един човек, който не знае да пее. Кажеш че не знае да пее, стане му веднага мъчно. Като кажеш знае да пее, стане му приятно. Неприятно е като му кажеш, че е грозен. Като кажеш, че е хубавец, приятно му е. Не трябва да говориш на човек, че е болен, какво тъй е пожълтял. Ще му кажеш, че е здрав. Всичките духовни хора иждивяват Божествените енергии безразборно. Религиозните хора са много разточителни. Например, той е скържав в яденето, не обича да яде много, не от убеждение, но скържавина има. Богат е, не иска той да харчи, вземе евтино от тук-от там, да не осиромашее. Религиозният мисли, че ако иде в Царството Божие, не може да влезне. Иска да пости, да кажат хората, че е много добър. Някой път казват, че си много добър, почтен си в обществото. Казват, богат човек е, къщи има, ниви има. Щом кажат, че нищо няма, никой не обръща внимание.

Ще ви кажа онзи анекдот за Настрадин Ходжа. Влязъл той със своята работна дреха в едно турско кафене и както са насядали не на столове, но с кръстосани крака на земята, никой не му обърнал внимание. Станало му мъчно. Направил си той хубав кюрк от лисичи кожи със сукно, облича го и на другата седмица влиза в кафенето, всички станали, поздравили го и когато сяда, казва един: На Ходжата от мене едно кафе. Той взима кафето и го изсипва на кюрка. Друг казва: На Ходжата от мене едно кафе, той пак на кюрка го изсипва.

Сега ние се смеем, но някой път даваме важност на неща, които са второстепенни и третостепенни. Една млада сестра ме среща и казва, че тук на Изгрева имало кой да заповядва. Някои казват: Учителят заповядва, други казват: Някоя сестра, някой брат заповядват. В моите очи нито Учителят, нито някой друг заповядва. Господ направил земята да се върти в пространството. Господ я направил. Слънцето изгрява, не му казвам аз да изгрява. Казват: Учителят казва на слънцето да изгрява или Иван, Драган казва. Учителят какво ще заповядва на слънцето. Ако му заповядва, то няма да изгрее. Я вечерно време му кажи да изгрее, колко упорито е, то само изгрява, когато иска. Сутрин изгрява и вечер залязва. Ако кажеш сутрин да залезе, то наопаки, то се показва. Наопаки прави, опърничаво. То току изгрява, върви, хич не слуша, прави само каквото то знае. Сега някои мислят, че обичат някого. Чудна работа Ами ако имаш едно гърне с мед. Всеки обича гърнето. Защо го обича? Сегашните са културни хора, но едно време, като влезеш в една турска бакалница, отвори гърнето, той дойде и бъркне с пръста да го опита. Ако го хареса: Дай четвърт или половин кило мед. Сега да бъркнеш с пръста не става. Ще има някаква лъжичка. Аз казвам, тия работи са хубави. Аз като разглеждам света от едно гледище, от чисто Божествено гледище, намирам, че всичко в света е добро. Злото произтича от едно неразбиране. Ако вземеш двама много добри певци и пеят на две различни гами, които не са хармонични, гамите ли са виновни? Някои гами ритат като коне и се чува като дисонанс. Двама певци хубаво пеят, но не ти се харесва. Двамата ако пеят и гамите са хармонични, да кажем единият пее сопран, другият пее тенор, допълват се. Третият може да пее бас. Когато всеки пее каквото знае, и то е хубаво, но надалече трябва да бъдат хората. Вие казвате, този заповядва. Дръжте мисълта, че единственият, който заповядва, то е Бог. Дръжте тази мисъл. Дойдат да ви кажат, че този заповядва. Вие се лъжете. Казва: Дяволът прави всичко. Не прави дяволът всичко. Дяволът е търговец на дребно. По-безочливо същество от дявола няма. Ако го изпъдиш из вратата, през комина ще влезе, ако и от там го изпъдиш, през една дупчица ще влезе. Много честолюбив е. Ако слуша тук през някоя дупчица, казва: Хубаво тъй за мене говорят. Казват, че не трябва да се говори нищо лошо. Че как тъй? Аз виждам, нямаме право да говорим. Аз ще кажа най-хубавите думи за него. Много устойчиво, по-устойчиво същество от дявола няма. Знаеш ли, колко е прилежен? Такова прилежание, сън не го хваща. Като си свърши работата, за друга все мисли. Много трудолюбив е. Няма да се отчайва, че на едно място го изпъдили, на второ, на трето. Навсякъде, като постигне целта, прави угощение. Например той обича хората да смятат. Някой път хората го бият, то не е бой, но дяволът взел една тояга удря дрехата, че като излизат прашинките, той ги чете. Сега дяволът чете прашинките колко са излезли. Казва: Мене обвиняват, че съм имал погрешки, вижте колко прах! Вие не сте толкоз учени. Вие четете колко удара има. Дяволът, след като

удари един удар, той чете прашинките, той ги преброява. Някой път, когато бърза, чете бързо, те бият. Някой като те удари веднъж, чака да ги прочете. После пак удари, пак чака. Разправяше ми една сестра: Една наша сестра имала дъщеря в седми клас. Отишла на гости и оставила дъщеря си на бащата. Дъщерята мяза на бащата. Какъвто е характерът на бащата, такъв е характерът на дъщерята. Бащата иска да заповядва и дъщерята иска да заповядва. Баща ѝ и изтупал гърба, поизтупал главата ѝ, поизтупал ръцете ѝ. Тя казва, че много я бил. Пише на майка си, наби ме много. Рекох, то е благословение. Бащата, когато бие дъщерята или сина си когато бие, то е благословение. Да те бие баща ти, човек ще станеш. Човек, когото баща му не го е бил, не може да стане човек. Земя, която се оре, която се сее, от нея нещо излиза. Земя, която никой не бута, тръне и коприва растат. Казвам на сестрата: Не бой се. Дъщерята пише, мама да се върне, понеже майката ги примирява. Казвам, баща ѝ и дал пари за модерна прическа, модерни дрехи. Няма да се мине дълго време, ще видиш, те ще се спогодят двамата, бащата и дъщерята. Бащата турил нова прическа и той ще се облече. Не се минава и една седмица и дъщерята пише, мамо ние сме много добре с бащата. Че, когато вали дъжд отвън и се разкаля, виждаме нивите стават зелени и поникват. Има доста противоречия.

Идва една сестра снощи и ми казва: Германците са напълнили орталъка. Казва: Чак от бакалницата всичко задигнаха. Обраха ни тези хора. Те са дошли тук да се позапознаят, да минат от тук. Излизам горе на поляната, няма ги. Тя казва, че са напълнили, а то около 10–20 души и наоколо големи камиони. Слушам, че се разправят, направили една погрешка. Наместо да идат към Княжево, завъртели се на изток. Първо на изток трябва да дойдат, после на запад. Дошли тук да направят една разходка. Казват им: Тук не е Княжево, тук е Изгрев. Сестрата казва: Мене ме е страх. – Защо те е страх? Германците дошли наоколо, страх я. Та казвам: Често и ние прегрешаваме пътя си. Друга една сестра иде и ми разправя, че една сестра отишла на разходка някъде, не ѝ се обадила, цяла една седмица не ѝ писала. Казва, кажи ми къде е сестрата? На разходка, разхожда се с германците. Тя знае немски, на германците трябват преводчици. Какво ще ходи казва, гърбавичка е, тя не е здрава, защо не пише? Те са хора на мълчанието. Младата мома, като бяга с момъка, не казва къде е. Бащата като я не знае, тогава е добре.

Един анекдот разказват. В Америка в един щат една мома и един момък се влюбват. Бащата не обича момъка, не си дава съгласието. Не само не го обича, но не си дава съгласието да се венчаят. Надумват се двамата, взели от тези габарчета, че като вървят по пътя и отиват в другия щат, пущат габарчетата по пътя. Знаете защо? Имат предвид, че бащата ще се качи на

велосипед да ги гони. Те отиват в другия щат и хващат друг проповедник да ги венчае. Бащата казва, че са избягали, отива и той, но по пътя се спира. Бащата успял след два часа да отиде, поглежда ги, поусмихва се и казва: Понеже моя велосипед не можа да ви стигне, ще ви дам моето благословение.

Не си иждивявайте енергията напразно. Не мислете, че този управлява света, че онзи управлява света. Ако е за управление, вятърът управлява облаците, водата управлява реките. Ако е за светлината, слънцето управлява светлината, изпраща я. Та казвам: Какво е предназначението на всеки един човек? Какво му е неговото предназначение в тия размирни времена, които имаме? В света са дошли рибари. Българите, като влезат в някоя река, не остават водата свободно да тече, но размътят цялата река. Тогава ще турят сак и в мътната вода хващат риба. Сега модерните рибари и в бистрата вода хващат. Отдалече хвърлят мрежата. Вие сега някой път сте от старите рибари. В себе си вземете и ходите, ще размътите водата да ловите риба. Не е лошо, стига да се хване риба. Някой път размътиш реката, нищо не можеш да хванеш. Идеш на друго място, пак размътиш и пак нищо не може да хванеш. Ако идеш в оня свят, какво ще кажеш? Един човек, който е репортер на този свят, с новини се занимава, какво пишат вестниците, казва на мен: Учителю, знаеш какво пишат вестниците? – Какво пишат вестниците? Каквото пишат вестниците, да се не говори. Едно правило, каквото вестникарите пишат, аз не говоря за него. Каквото вестникарите не пишат, аз говоря за него. Ако искаш да знаеш кое е вярно, говоря за туй, за което вестниците не са писали, то е вярно. Да кажем, ти си кореспондент, като идеш в другия свят, какво ще разправяш? Там не се нуждаят от такива новини. Като идете на оня свят какво ще разправяте сега? Пък в оня свят, вие мислите, че ще излезете от тоя свят навън. На земята ние сме на дъното на един океан, земята е още по-голяма. Ние сме на дъното. Някой път някой умира, разбъркали са водата, рибари има горе. Този, който умрял, дошли някои със своите мрежи, хванали го, извадили го навън. Аз виждам, че те го пекат на пиростия. Казва, че той умрял, отишъл в оня свят. Аз виждам, че рибата я пекат, насъбрали се хора, с лимон и зехтин ще я ядат. Вие казвате, Царството Божие. Ние всякога обичаме да ни говорят хората това, което не е. По някой път, като ме похвалят казват, много добър е нашият Учител. Аз, за да проверя дали това е вярно, отивам в някой дом, дето се карат хората и ако тия хора като ме видят се зарадват и настане мир, действително добър съм. По някой път отида някъде и хората се карат още повече, започнат да се бият. Като ме видят дигнат още повече шум. Казвам: Не съм от добрите хора.

Съвременните хора, са много културни, пък се бият. Защо трябва да се бият? Не е имало друга епоха, толкоз културни да са хората, както нашата.

Християнството не е имало никога толкоз библии, преведени на толкоз езици, с хиляди, и тия хора се бият. Казват, блажени кротките. Всеки си носи една тояжка, то не е кротост. Не се месете в Божиите работи. Когато виждате, че някой си сложил снопите на хармана и ги вършее, не се месете в неговата работа защо вършее. Не се месете защо туря сламата в плевнята, а житото в хамбара. Не се месете, то е негова работа. Светът сега се вършее. Хубаво е, ще излезе сламата на една страна и житото на друга. Защо стават тия работи? Какво трябва да стане? Ако не го овършеят, отиде житото. Нито жито за тебе ще има, нито слама за воловете. Като се овършее и за тебе ще има, и за воловете ще има. Да ви кажа от тази епоха аз не съм видял по-добра. Никога в света по-хубава от тази епоха не е имало. В писанието има един стих, дето казва, че земята и небето побегнали от лицето на Господа. Как ще го обясните? Като че ли Господ идва и земята и небето всички избягали от лицето на Господа. Защо земята бяга от лицето на Господа? Небето и то бяга. Как ще го обясните? Побегнали, значи един стар порядък си отишъл. Господ казва старият порядък да си замине. Той е физическият порядък. Небето, значи и мисълта на хората, старите мисли и те може да си идат. Тогава Писанието казва, Бог създава ново небе и нова земя. Какво имаме? Господ създава новото небе, пък ние се безпокоим от праха, който се вдига. То е малко прах само. Коя къща като се събаря, няма да се вдигне прах? Казвам: Гледайте на всичко онова, което става в света, че се върши една велика работа. Я вижте в нашите умерени пояси есен колко листа падат отгоре. Но идущата година ще израстат толкоз милиони свежи нови листа. Вижте есенно време колко от плодовете окапват и идната година ще се появят още по-хубави. Всяка година плодовете, които се раждат, са по-добри.

Та радвайте се и когато страдате. Една млада сестра казва: Направи да не страдам. Аз съм дошла до убеждението, че не искам да страдам. Казвам: Там е всичката ти погрешка. Тя досега не е страдала, пък иска да избегне страданието. Пък туй, което не искаш, то ще ти дойде до главата. Ние съвременните хора имаме нещо, което не разбираме. В една от екскурзиите отива един баща на разходка на Витоша със своето момиченце на 5–6 години, много интелигентно. То се умори и започна да прави гримаси по лицето, недоволно е, доста умно дете. Политика има. Не се усмихва на бащата, криви лицето си, за да го види баща му. Взе го баща му, тури го на раменете си, то стана весело, разприказва се. Тъй вървят половин час, бащата от обич го прави, но и той се умори, сне я долу. Като я сне, виждам, че неговото лице просия. Като вървят половин час, пак се измени лицето на дъщерята. Туря я на гърба, измени се пък сега лицето на бащата. Което е приятно на бащата, не е приятно на дъщерята. Тя не иска да ходи, иска да го язди. Когато той я снеме че я кара да ходи нему му е приятно. Дъщерята има едно убеждение. Ако тази дъщеря стане на 21

години, той и да иска да я тури на врата си, тя ще каже, че не може. На 5 години всички ще го похвалят, че я носи, но ако е на 21 години и я тури на врата, целият град ще знае, че 21-годишна дъщеря носи на врата си, вестниците ще я пишат. Дъщерята на 21 години не се качва вече на врата на бащата. Ако ми каже някой, че бащата се качил на врата на дъщеря си, зная, че не е вярно. И ако друг ми каже, че дъщерята се е качила на врата на баща си – зная, че не е вярно. Ако е малко момиченце, може да се качи, то е възможно. Бащата от любов може да го направи. На място е. Неприятностите в живота, които сега имате, като станат на 21 години, никак няма да се качат на вашия врат. Една неприятност е, младо момиче, качи се на врата ти. Направи ти една малка услуга.

Пестете вашата енергия. Гледам дойде някой да ми разправя, че еди кой си имал някаква погрешка. Ще ми разправя, че като вървели двама души единият блъснал стомната, счупил я и стомната потекла. Пък и двамата са си казали някои любезни думи. Дойде един, че ми разправя, знаеш ли какво станало. На еди кого си стомната се счупила. Какво ме интересува, че се счупила стомната? Какво ще спечеля аз, какво ще спечелите и вие като кажете, че стомната се счупила? Ако аз съм на вашето място, като видя, че се счупила стомната, ще ида, ще купя две стомни и им казвам: от мене един подарък. Дайте ми счупената стомна. Когато изгорят някои крушки, аз ги събирам. Купиш една крушка, след един месец изгори. Някои не изгарят така лесно. Някои изгарят. Насъбрах ги десетина, които не светят. Турям ги на цветята наоколо. Денем цветята не знаят, че не горят. Вечерно време ги забавлявам. Вечерно време, понеже те спят, не виждат. Денем са отворени очите им, понеже слънцето грее и те се радват на светлината на слънцето. Радвайте се на всяка добродетел. Една сестра говори много, радвайте се, че говори много. Ти печелиш. Онзи, който много говори, много гори. Като мълчи, печели. Казват, човекът е щедър, навсякъде дава. Казвам: Много говори. Ако много говори, лошо, ако съвсем не говори пак лошо. Какво трябва да прави? Българите казват немтутин.

В духовния свят трябва да се икономисва енергията. Висшите енергии мъчно се придобиват. Толкоз мъчно се придобива едно добро настроение. Разправяше ми един господин. Повикаха ме на едно място да ме гощават с риба. Пък стопанинът лаком, седи на средата. Аз съм наблизо, той като взима рибата, изпръска ме. Като яде пръска, толкоз вдаден в нея, че като тегли тази риба пръска лицето ми. Пък тя костелива, вземе една костица, плюе повече от 30, 40 пъти. Какво ще му кажа, гост съм. Та ме наплю без да иска човекът. Казва: Пак заповядайте да ви гостя с риба. Казвам: Много съм зает. Втори път не искам да отида. Не яжте риба с кости, ако ядете някоя, хубава да е. Много малко кости да има. Не ги зная какви са. Има някои риби с много кости.

Блажени са ония хора, които разбират закона на Божията Любов в света. В туй отношение Христос казва: „Не съдете." Остави тази работа, не съди. Да съдиш, значи да уредиш работите. Щом не можеш да уредиш, какво ще буташ? Ако знаеш да месиш хляб добре, ако не знаеш, не бутай; ако знаеш да ушиеш една дреха, уший я, ако не знаеш, не бутай. Ако знаеш да пишеш, пиши, ако не знаеш да пишеш, ще изцапаш книгата. Правете онова, което знаете. Ако не можеш да дадеш спокойствие на ума си, ако не знаеш да дадеш спокойствие на сърцето си, ако не знаеш да дадеш спокойствие на тялото си, какъв човек си тогава? Оплаква се тялото, че е болно, помогни му. Тия клетки се оплакват. Те са отделни души. Заболи те кракът, ти не може да му помогнеш, ще викаш някой лекар. Той ще влоши работата още повече. Лекар не ви трябва. Ти сам трябва да бъдеш лекар на тялото си. Дойдеш до сърцето, сам стани лекар. Дойдеш до ума, сам стани лекар, не викай хората да те лекуват, или ако викаш някого, той трябва да е майстор.

Та казвам, трябва да се икономисва Божествената енергия. Сега мислили ли сте, че в света Господ не гледа всичките хора? Вие казвате, това не е право, онова не е право, вие критикувате Господа. Че Той е едно от съвършените същества. Всички живеем и съществуваме в Него. Той седи тих и спокоен, не се вълнува. Ние казваме, това не е направено. Господ казва, дай ми един план как трябва да се направи. Знаете ли на какво ще замязате тогава вие? Има един анекдот. Един рибар хванал една от най-хубавите риби и понеже тая риба само царят може да я купи, отишъл да я даде на царя. Придворните не го пускат, казва: Ако ми дадеш половината от онова, което ще дадеш на царя, ще те пусна. Казва: Ще ти дам рибата. Пита го: Колко искаш? Нищо, казва, искам да ми ударите 40 удара. Това е благословение за мене. Царят казва: По-малко го удряйте. Като му ударили 20 удара, той казва: Аз имам ортак. Царят казва: Не го удряйте него, удряйте ортака. Сега аз ви казвам: Господ дявола не бие, понеже туй му е занаят. Онези, които слушат дявола, те ядат бой повече. Някой пуши тютюн. Ти като гледаш казваш, дай да го опитам! Защо да го опитваш? Той да ти вземе тютюна.

Да дойдем сега до съществено в живота. Всичко в света е за добро. Всичко в света, което става, е за добро. Не в дадения случай всичко е за добро за в бъдеще. В дадения случай всичко за добро не може да бъде. За някой е добро, за някой не е за добро. Ако онзи, който проси е добро, за него ти изваждаш една златна монета, искаш да покажеш своето добро. Ти имаш 10 златни монети, дадеш на 10 души. Твоята кесия осиромашее. След като си дал 10 златни монети, какво си добил? Представете си, че аз имам 10 агънца, които ги паса. Дойде един, иска ми едно, че децата му ще

измрат гладни. Казва ми: Дай ми едно. Дам му. Дойде друг и на него дам. Раздам десетте агънца и аз остана без агънца. Какво добро съм направил? От моето гледище аз направих една неприятност, едно зло. Не питах тия агънца. Аз ги давах, като че ли от себе си давах. Трябваше да кажа на първото агне: Искаш ли да идеш на гости? – Не искам. Стой при мене! Ще кажа: Те не искат да дойдат при тебе, ще идат на друго място. Казвам: Когато искате да дадете някоя ваша мисъл, някое ваше чувство или някоя постъпка, питайте тази постъпка иска ли да иде или не. Често гледам хора дойдат при мене и ми казват, много те обичам. Че някой ме обича, то е негова работа. Какво печеля аз, че ме обича? Или аз като обичам някого, той какво печели? Всякога онзи, който обича, той печели, понеже онзи, който влага парите си в някоя банка, той печели. Вложи 100 000 в някоя банка, парите са на него. Аз не влагам нищо. Казва, знаеш, че аз съм вложил. Той ги вложил заради мене, но на свое име. Казва, вложих 100 000 лева за тебе, но на книжката пише неговото име. Казва, като ги извадя, ще ти ги дам. Вие всички сте обичани, все обичате, все любов имате, но вложили сте парите все на ваше име. Искаш да обичаш някого, внеси парите в банката, дай парите на негово име, нищо повече. Гледам сега вие се поусмихвате малко. Трябва едно разбиране. Казвате: Да служим. Бог има нужда от разумни хора, от разумни деца. Ти виждаш една сестра прави грешка от твое гледище. Турила въжето, турила своя килим, взела тоягата и налага килима. Чува се тупаница. Прах излиза. Започваш да кихаш. Казваш: Тази сестра не знае как да бие. Турила въжето там. Ти разумен ли си като минаваш там, дето тупат. Мини надалече. Като изтупат килим и вдигнат въжето, тогава мини ти. Ти минеш, когато тупат килима, да критикуваш, че не избрали времето. Ти избра ли времето? Като видиш, че тупат килима, зарадвай се. Като снемат килима и като снемат въжето пак се зарадвай, че пътят е пак отворен. Ако идете в тия, големите градове в Америка, полицаят като вдигне пръчката, всичките тия хиляди хора спират. Отвори се път, минават други. Пак вдигне, те спират, други почнат да се движат. Пак вдигне ръката, пак спират. Ту отиват, ту спират, всичко по ред. Порядък има. Тупат там килимите си, полицаят като снеме ръката надолу, тръгнат, като вдигне ръката пак спрат.

Казвам: Блажени сме, ако в света може да вдигнем Божествената права мисъл. Говоря за вътрешното разбиране. Ние искаме другите хора да станат добри, ние да бъдем последни. Искаме да живеем в един съвършен свят. Светът е съвършен, но ние не сме на съвършеното място. Например, нашата соба като гори, тези, които са наблизо усещат топлината, онези, които са далече, усещат ли топлина? И въздухът не може да има приятност. Които са до собата, казват: Много хубаво е! Онези казват: Вие сте близо до собата, разбираме. Питам, колко души може да се съберат около тази соба? В дадения случай едно благо не може да бъде благо за

всички. Една хапка хляб, която аз ям, или един плод, туй благо е само заради мене. Туй благо не може да бъде за всичките хора, които ме гледат 10–20 души. Трябва да разделя на 20 парчета, да раздам и на другите, да им дам. Казвам: Много хубава е, отлична е ябълката. Нищо не им давам. Казват: Хубава е за тебе, не е хубава за нас. Ние се намираме в туй противоречие. Искаме някой човек, който яде от някой плод, искаме и ние да имаме. Той е щастлив, ти като ядеш, щастлив си. Ако искаш разумното в света, трябва да разделиш. Ако разделиш яденето, за тебе остава много малко. Но по новото учение, ти вземи кошницата и като раздаваш от кошницата, по една ябълка да дадеш. Ако срещнеш 20 души, ще раздадеш други ябълки. Кошницата ще олекне. Тогава ще кажат, че действително ябълките, които носиш са полезни. Аз за в бъдеще ви препоръчвам всеки ден да носите по една ябълка. Българите ги харесвам, носят кошницата на ръка. В едната ръка ябълката, в другата кошницата. Като срещнеш някой, когато ядеш ябълка, извадиш и дадеш. Казва: Много хубави са ябълките ви. Не носете само един плод от Божественото, но цяла една кошница. По целия път, по който минавате, ще извадите на всеки едного. Тогава ще кажат: Ето тия хора се водят по Божествения закон, понеже носят Божиите блага. Ходиш с празна кошница, носиш само една ябълка за себе си и проповядваш едно учение. Там е погрешката, че кошницата е празна. Всеки носи само по една ябълка. Старото учение е по една ябълка. Новото учение е една ябълка за тебе и цяла кошница с ябълки. Дето минеш, ще раздаваш, обаче ще остане. То е новото учение. Срещаш и даваш от своите плодове. Той ще даде от неговите на друго място. Тогава като срещнете всички с кошницата, нищо няма да изгубите, ще стане размяна. Пък ако искаш да се освободиш, ще идеш между хората, които не носят никакви кошници. И такива има. Светът е пълен с хора, които носят празни кошници. Една сестра имала много хубаво разположение в едно събрание, нещо като, че била в рая. Аз някак си така съм я погледнал, та съм я поразил. Така става. Насочил съм си погледа, като че тя е виновата. Някой път искам да представя някои работи сериозно, казва: Много криво ме погледна. Там е всичката беля. И облачното време е красиво и ясното време е красиво. В ясното светлината иде, във влажното, влагата иде. Може влагата за нас да е неприятна, но тя е приятна за онези растения, които се нуждаят. Казвам: Не считайте вие, че когато лицето на Господа така се намръщи, че е лошо. В Бога, каквото и да дойде в света, всичко е за добро. В Писанието се казва: „Всичко онова, което става в света, ще се превърне за добро.“ Един ден Бог ще примири всичките противоречия в света. Сега всички трябва да минем през една дисциплина. Че ти, ако идеш в банята, няма да влезеш с дрехите, ще ги съблечеш и тогава в банята ще влезеш. Порядък има. Щом влезеш в банята, с булчинска дреха не може да бъдеш. С булченски дрехи в банята не се позволява. В банята с попски дрехи, с царски не може. Тъй пише в банята: влизането с пищимал. Всичките

еднообразни. Като влизаш, после ще дойде телякът с изтривалката. Като каже: *Легни!* – Ще легнеш. Обърни се на гръб, на гърба ще легнеш. Като излезе, всички тия хора виждат, че е културен. Той плаща на теляка в банята, а отвън някой теляк, без пари човекът те търка. Казвам: Там плащаш и си доволен, тук без пари тия хора те търкат, пък ти си недоволен.

Това са девет правила, които Христос дава в петата глава, блаженства. Те са състояния на човешкия ум, за разни епохи са казани девет блаженства: три за ума, три за сърцето, три за тялото. Ако ги прилагате, може да се ползувате. Ако станете сутрин, изпратете една хубава мисъл, изпратете едно хубаво чувство. Имате един ваш приятел, изпратете му своето добро чувство, изпратете му своята добра мисъл. Ако всяка сутрин като станете от леглото, изпращате своите хубави мисли, те пристигат по радиото на мястото. Ние се нуждаем в света от добри мисли. Сега се проповядва едно християнство – искаме да бъдеме добри. Ние сме от добрите хора, които не показват своето добро. Ще пострадаме, понеже има още защо да страдаме. Ако си беден, няма какво да дадеш – разбирам, но ти си богат. Дойде някой човек при тебе, Господ казва: Няма извинение, ако кажеш на Господа тъй: Господи, нямам нищо, какво да му дам. Господ казва: Нали имаш мое оставено в тебе, защо не даде от доброто. Ако нямаш от своите, ще дадеш от Божиите работи, които са в тебе. Животът, който Бог ви е дал, ваш ли е? Мисълта, която имате, не е ваша. Добрите чувства, които имате и те не са ваши. Следователно, хубавите мисли са Божии мисли. Тази мисъл е Божествена. Тази вода, която изтича от чешмата, не е нейна. Свещта, която дава светлина, тази светлина не е нейна. Тя е само един проводник. Тя иде от друго място. Следователно, ние сме проводници на всичко онова вложено в нас. Ако ние не дадем ход на Божествената светлина, ако ние не дадем ход на Божествената топлина, тогава ще ни считат за лоши проводници. Всяка крушка, която не свети, турят друга на нейно място. Казвам: Божественото, което е в нас, трябва да му дадем място на него. Едновременно, който дава, той се благославя. В любовта всеки, който обича се благославя. Всеки, който приема любовта и той се благославя. Всеки, който не предава от любовта, губи благословението. Всеки, който не приема любовта, губи от благословението. Да премем Божията любов! Да предаваме Божията любов! Да предадем добре Божията любов и да възприемем добре Божията любов!

Наскоро правех едно наблюдение. Гледам една млада сестра, като художник я наблюдавам, тя погледна един брат така мило, така хубаво го погледнала, че остава паметно ангелската усмивка. Като даде едно хубаво лице, на брата затупа сърцето. Веднага се измени сърцето. Гледам една сестра сериозна, мина един млад брат. Тя му даде една хубава усмивка. Тя

се подмлади и братът остана доволен. Казвам: Хората знаят. Младата сестра, като замина, този брат пак стана сериозен. Значи тя при дадения случай може да даде един хубав поглед и усмивка. Казвам: Тази усмивка ще бъде към всички ви. В душата на всеки един човек Бог седи вътре. Той иска да види онова хубавото в нас. Господ проверява нещата дали предаваме любовта му тъй, както Той иска. Обективно проверява. Срещам един човек, като погледна, Господ казва: Много хубаво си направил. Като видя Господа, казвам: Много съм доволен, че живея в един хубав свят. Тук се усмихнеш, там се усмихнеш – усмихваш се на Господа и Му казваш, че всичко, каквото Той е направил, е добро.

Отче наш.

15. Утринно слово
9.III.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_03_09 Ще се наситят
неделна беседа

ЩЕ СЕ НАСИТЯТ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета шести стих от петата глава от евангелието на Матея: „Блажени, които гладуват и жадуват заради правдата, защото те ще се наситят.“

„Духът Божи“

Има дадено едно блаженство за нещо отрицателно: „Блажени, които гладуват и жадуват.“ Ние считаме гладуването и жадуването за голямо нещастие. Казвате: „Гладен е този човек, жаден е този човек – голямо нещастие.“ Само гладният може да мисли и само жадният може да мисли. Човек, който не жадува, не може да мисли. Човек, който не гладува, не може да мисли. Ситият, щом се наяде, заспива. То е равносилно – когато хората искат да бъдат сити, значи да спят винаги.

Порядъкът на природата трябва да се разбира. Света, в който живеете, трябва да го изучавате. Ние живеем на земята като курортисти, искаме удоволствия. Но на земята всичко има, но курорт няма – всеки, каквото иска. Да живееш всред най-големите противоречия. На другите светове курорти има, но на земята няма. Думата курорт е чужда дума, само богатият може да си позволи на курорт да иде. Като че много е работил. Богатите най-малко работят, но те отиват на почивка. Тези, които най-малко се нуждаят от почивка, те отиват да си почиват. Има нещо красиво в живота, което ние не говиждаме. Писателите и поетите често пишат – някой път пишат хубави работи, но пишат, пишат, изменят туй, което пишат, понеже прекалено е, те описват земята такава, каквато не е. Някой път я описват много лошо, някой път пък по-добра, отколкото е. Нито е толкоз лоша, колкото я описват, нито е толкова добра. По средата е. И не зная дали някой от вас може да бъде по-търпелив от земята. Ние постоянно я чоплим, тя ни гледа, гледа, казва: „Какво да ги правя тези деца, къде да ги туря?“ Някое растение завряло корените, смучи от нея. Камъните се качили на гърба ѝ. Къде да ги тури? Да намери някое друго място – няма. Дето и да ги премести – все на нейния гръб. После гледа, гледа, казва: „Господ ги е турил на моя гръб.“ И като погледне нагоре, казва: „Ще ги нося.“ С оглед, че вие един ден ще поолекнете малко, защото,

колкото човек е по-неразумен, толкова е по-тежък; колкото става по-разумен, отнема се от тежестта, става по-лек. Когато сме много тежки, то е, понеже сме неразумни.

Ра, това е един корен на египетската азбука. Ра значи светлина, значи слънцето, разумният човек, който дава. Неразумното значи малко светлина има. Ра значи човек, който има много светлина, е разумен. Който няма много светлина, показва, че не е разумен човек. Сега на вас, когато ви се разправя за истината, вземате отрицателната страна. Като кажа – неразумен човек, че не разбира работата, той се докача. Няма нищо отрицателно, живота не разбираш. На български няколко думи са дадени. Бере – не разбираш значи, не знаеш как да береш, не знаеш да береш. Аз съм виждал българина – хванал дървото, че го търси, падат плодовете, натъртят се. Не знае да бере. Не взема един по един да ги обере, но ги друса. Българинът икономисва времето, нямал време, много работа имал. Като се качи, разтърсва, казва: „Натъртиха се." Те после се окалят, ще ги чисти. Казвам, не разбираш работата. Казва: „Как да не разбирам, време нямам, скоро ще стане тази работа." Работи, които скоро стават, винаги се натъртват. Като идеш при ябълката, при крушата, простри ръката, и си откъсни. Не оставяй плодът да падне на земята. Туй е изяснение. Ще каже някой: „Има ли някакво престъпление, че съм го разтърсил?" Доста престъпления има, понеже, като паднат на земята, има разни микроби, разни отрови. Колко хора има, които с така отърсени плодове са умрели, заразят се. Ти трябва да отиваш да береш, когато е валяло дъжд – тогава отивай. Един месец като не е валяло, не ги бери или ги измий малко.

Повидимому се казва, че трябва да се слугува на Бога. Някои мислят, че да се слугува на Бога, било смешно. Ние мислим, че като коленичим, като изправим ръцете си нагоре – сутрин коленичиш, на обед коленичиш, вечер коленичиш, повтаряме, 360 дена коленичиш, повтаряш една и съща молитва: „Отче наш", „Отче наш", „Отче наш", четеш я, четеш я и казваш: „Отче наш, който си на небето." Ти го казваш, но не знаеш още какво е небето. Казваш: „Да се свети името ти." Но не знаеш какво нещо е: да се свети името ти. „Да дойде царството ти." И него не знаеш. „Да бъде волята ти." И него не знаеш. Единственото нещо, което разбираш, е: „Хляба наш насъщний дай го нам и днес и прости нашите грехове." Това разбираме. „Както ние прощаваме." Него не го разбираме. В „Отче наш" две неща са разбрани. Ако целият християнски свят бяха разбрали „Отче наш", светът щеше да има съвсем друг облик, отколкото сега има. Аз съм гледал други – външни, не от нашите – религиозни хора, в странство. Туй, което кажа, да не мислите, че съм го взел от вас, аз вас не наблюдавам. Аз имам за правило – на гости като ида, ще наблюдавам, наблюдавам чуждите хора. Гостите каквото правят, считам, че всичко е право.

Една сестра – доста учена, благородна, разправя за любовта, за обходата. Друга пък върви до нея и по невнимание настъпва крака ѝ, тя казва: „Сляпа ли си?“ Сега туй е и когато някой млад момък иска да покаже на някоя млада мома, че много я обича. Ще мине, ще я ощипе, тя го разбира криво. Той иска да покаже, че има особено чувство, че само нея може да ощипе. Която не обича, хич не щипе. Сега вие казвате: „Ощипал я.“ В туй ощипване той има една свещена идея. Толкоз знае човекът, толкоз прави. Изнасям факт, но то не е между вас. Пък туй щипане съществува в умствения свят. Някой критикува някоя поезия, която си написал, че той като те зачеше, обърне всичкото, та ти се отказваш да пишеш поезия вече. Или писал си някой разказ, та те критикува, че не си турил глагола, местоимението, съществителните намясто, че стилът не е хубав, и ти се откажеш да пишеш разказ. Туй е само за разнообразие.

Някой път дойде вятърът. Духа ли тъй, както ние искаме? Дойде някой вятър, събори листата; минаваш по път, дигне ти шапката, носи я, хич не иска да знае ти кой си. Искаме да има в природата някакъв морал. Той казва: „Без шапка може.“ Ти с шапка роден ли си? Той ти махне шапката и като размърда косата, казва: „Хубаво са заловени.“ Като ви размърда вятърът космите, той ви предава живот. Растенията са много мързеливи, инертни са, и този вятър ги раздвижва. Те са големи аристократи. Най-големите аристократи в света Господ ги е направил на растения, да ги научи на работа. Клоните горе хич не работят, горе няма какво да работят. Вятърът, като дойде, разклати ги наляво, надясно, навсякъде, и подобрява тяхното кръвообращение. Вие ще излезете някой път – вятърът ви разбърка косите, той ви е предал известна енергия. Всеки косъм възприема от въздуха, вие не съзнавате това. Много пъти на хората оголяват главите преждевременно от недоволство. Върни се, вятърът като ти разклати косите, направи угощение – благодари на Бога, че ти размърдал косите. Ти ще вземеш сам с гребена, ще изгладиш косите си, какво си предал? Вие не знаете как да се чешете. Ще се чешете, за да предадете нещо на косите си.

Или аз бих ви съветвал някой път, ако някой е болен, неразположен, пратете някому да ви вчеше с гребен, но да е разположен, да има широко чело, да е весел, да не са хлътнали бузите му навътре и коремът му да не е хлътнал навътре. Раменете му да не са паднали, да са широки. Той да ви пречеши два–три пъти с гребена, той ще ви предаде известна енергия. Струва си някой път здрав да ви чеше, не болен, има смисъл. Хич не давайте болен човек да ви чеше. Сега туй вие не го знаете. Аз харесвам много – разни прически има и са хубави, но да ти направи човек прическа, че да си доволен от тази прическа. Някой казва: „Много скромен трябва да бъде човек.“ На главата си има двеста и петдесет хиляди косми. Те са

прическа, украшение, панделки турени. Двеста и петдесет хиляди панделки, турени на главата, защо са? Те са украшение, но същевременно тия украшения имат отношения към външния свят. От тия косми има, които са върху центъра на вярата, те възприемат вълните на вярата. Има косми, които са на центъра на съвестта, има косми, които приемат вълните на туй, което е справедливо, което е право, внасят живот. Има косми, които са на центъра на милосърдието. Тия косми, които приемат тия вълни като храна, извършват една велика работа. Някой път, като оголее главата на човека, няма с какво да се хранят хората. Като имат много косми, пак не знаят – нямат никаква определена посока. Някой път хората искат да бъдат красиви. Красотата произтича от онова хармонично съчетание – да знаеш да мислиш, а да мислиш, трябва да възприемаш. Не мислете, че някой може от само себе си да създаде мисъл. Мисълта трябва да я привлечеш от външния свят, от същества, които стоят много по-високо от тебе. Оттам трябва да привлечеш тази мисъл. После искаш да чувстваш, ти трябва да привлечеш чувствата на по-възвишени същества. Божествената мисъл навсякъде в света се предава със светлината, с въздуха се предава, от почвата се предава, чрез растенията, чрез камъните се предава. Онзи, който разбира законите, отвсякъде може да черпи.

Та казвам, религията е наука за облагородяването на човешкото сърце. Човешкото сърце дава храна, продължава живота. Общото образование, просветата, тя е за възпитанието на човешкия мозък. Човешката глава не може да се възпита без знание. Та казвам, в сегашния век някои казват, че имат знание, казват, че е много изобретателен човекът. Изобретателността е в слепите очи. Казва: „Много учен човек е.“ Още умът не е дошъл, приготвя се отстрани, т.е. той е много наблюдателен човек. Той е още в материалния свят, наблюдава отделните факти. Те са неща важни, но като дойдем до онази божествена мисъл, която носи светлина, тя иде вече отгоре. Следователно, колкото човешкото чело се повдига нагоре, толкова повече човек става проводник на божествената мисъл. Под думата повдигане в научно отношение вие разбирате, че челото трябва да бъде няколко сантиметра. Може едно повдигане да има на един ъгъл – зависи как се повдига челото. Има изправено чело, има чело малко повдигнато. Туй повдигнатото съставя един ъгъл от милиметри. То е повдигане: ъгълът в основата на един градус, но след двеста, триста или милион километри тия две линии се разширяват, разстоянието става голямо.

Ние, съвременните хора, не сме благодарни на малката придобивка. Казва: „Да бъда много учен човек.“ Знаете ли какво е да бъдете много учен? Някои хора искат да знаят всичките тайни в света. Ако вие знаехте тайните на земята, вие не можехте да спите една вечер. Казвате: „Да мога да чувам надалече.“ Ако можехте да чувате, щяхте да чувате такъв вопъл отвсякъде,

само да ви се предава по радиото молбите: „Помощ, помагайте!“ Ти ще се намериш в чудо, какво да правиш. Имаш всичкото желание да помогнеш, но желанието не е всичкото, не е достатъчно. Трябва да знаеш как да помагаш. Тогава религиозните хора казват: „Господ ще оправи света.“ То е така – Господ ще оправи света, но ако моята ръка каже, че аз ще оправя тази работа и тя трябва да вземе участие. Ако каже, че ще оправи, после не иска да вземе участие, нищо не може да се оправи. Ако моите очи кажат, че всичко трябва да се види, а те не вземат участие в тази работа, какво ще видим? Значи очите, ушите, устата, носът, пръстите, всичко в мене трябва да вземе участие с мене заедно в работата. Когато казваме, че Господ ще оправи света, и ние трябва да вземем участие. Да считаме, че Божиите работи са наши работи. Туй, което е за слава Божия, то е и за наша слава. Ако светът се подобрява, и за нас ще бъде по-добре. Ние сме дошли до едно отрицание, казваме: „Не живеем добре.“ Казваме: „Земният живот няма да го бъде, но като идем в духовния живот.“ Ти ако на земята не си живял добре, и на небето не можеш да бъдеш добре. Който долу е живял добре, и горе ще живее добре. Който долу живее добре, и горе ще живее добре. Който долу не може да живее добре, и горе не може да живее добре. Който горе не може да живее добре, и долу не може да живее добре. Не е абсолютно, но казвам, относително е верно.

Всеки труд, всяко най-малко усилие, което хората правят в тази велика работа, те се благославят. Най-малкото усилие, което правиш, да го правиш добре. Това, което никой не го вижда в света, разумните същества от разумния свят виждат най-малкото, което никой не го вижда. Те го виждат, понеже туй невидимото, което ти си направил, то може да бъде за в полза на хиляди хора за в бъдеще. Аз съм привеждал един пример, и пак ще го приведа. Оженили се двама млади, които се обичат. Става една причина, че младата булка – невестата, сготвя едно ядене и малко го пресолила. Той си набръчква челото и казва: „Много си го пресолила.“ Тя е много честолюбива мома, обидила се, казва: „Аз няма да ти продумам отсега нататък.“ Ражда се едно дете нямо. Тя казва: „Няма да ти продумам.“ Мисли, че няма да продума, но ражда се нямото дете. Защо? Заради пресоленото ядене. Защо да не кажете: „Много добре си сготвила.“ Какво има, ако е пресолено? Каква е нормата – без сол или пресолено трябва да бъде? Една мома, когато сготви едно ядене, колкото и да го пресоли, то се яде пресолено. Любов, която не може да претърпи над солта, е слаба любов. Любов, която не може да претърпи една обида, е слаба любов. По-слаба от обидата е. Силната любов е, която е над обидата отгоре. Аз говоря за любов, която обосновава нещата в света. Те са неща, които опитват това, което ние имаме, да предизвика божественото. Обидата не е нищо друго освен неразбиране на един факт. Аз считам, че една обида може да бъде един скъпоценен камък. Един камък, който не е

турен намясто. Този камък да се извади, да се тури на мястото му, дава красота. Някой човек е грозен, понеже тия скъпоценности не са турени намясто. Онзи разумният човек е турил всяко нещо намясто. Ние в света сме дошли до възпитанието да турим всяка своя мисъл намясто, да турим всяко свое чувство намясто и да турим всяка своя постъпка намясто. Ред поколения са работили. Не че са работили зле, много добре са работили. Всичкото желание са имали, но не са турили точно там, дето трябва. От тяхното неразбиране нещата не бяха където трябва и следствие на това идат някои страдания.

„Блажени онези, които гладуват.“ Кое иде след глапресищане. Никога не давайте на вашите гости, не им туряйте голяма паница, не им туряйте много ядене – до половината. Половината да изядат, другото да остане. Много малко им туряйте. Видиш, че изяде всичкото ядене в паницата. Природата в туй отношение е много внимателна. Ние всички страдаме от пресищане, затуй тя ни дава малко.

Всички вие искате да бъдете богати. Че има ли някой от вас, който да не е богат? Не ви трябват пари. Парите отпосле ще дойдат. Те са последните. Господ ви е дал най-важното. Пари, вие имате пари колкото ви трябват. Вие искате пет, десет, двайсет милиона. Аз искам толкоз любов, толкоз пари, колкото Господ ми е определил. Без да ги знаеш, дръж ги в ума си. На деня пет лева ти дадат отнякъде, благодари. Пет лева златни колко правят? По трийсет дена – сто и петдесет лева. Не е малко. По някой път аз правя опит. Има цигулари, които много добре свирят. Казва: „Много добре свирят.“ Има пианисти, които много добре свирят, но бих желал, когато някой цигулар дойде да свири, иде буря – и той като свири, бурята да си отиде. Ако е добър цигулар, бурята ще се разиде. Бурята, вятърът ще престанат. Като иде бурята, ако някой добър певец запее, тя ще се откаже. Иде някоя буря, той знае, тя ще утихне. Иде някакъв град – няма какво да се страхуваме от града – ще дойде някой певец, ще запее, и градът ще си замине. Искаме годината да бъде плодородна – певците ще пеят, свирците ще свирят, и плодородие ще имаме. Искаме да имаме здраве. Свирците ще свирят, певците ще пеят, и здравето ще дойде. Толкоз лесно е. Ние го търсим там, дето никога няма да дойде. Господ казва: „Ако ме потърсите с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила, ще ме намерите.“ Той ви е дал дарби, с които трябва да покажеш, че знаеш да пееш. Да благодарите. Вие не искате да пеете на Господа, вие пеете на хората, не на Господа. Колко души има, които пеят на Господа? Ще кажете: „Господ пеене не иска.“ Той не иска пеене, той иска добър живот.

В какво седи добрият живот? Мислите ли, че като давате пари на един беден човек, е добър живот? Някой се е отчаял, не че е сиромах, богат е, но

му е дотегнало, казва: „Животът няма смисъл.“ Ще го срещнеш, ще му покажеш, че животът има смисъл. Кажи му: „Раздай имането си на сиромасите и ако искаш после да се самоубиеш, ако не си доволен, после се убивай.“ Ти се убиеш, оставиш богатството, да се карат след тебе. Раздай имането си, ако не си доволен. Първият беше недоволен от богатството, сега – от сиромашията.

В божествения живот се изискват тия усилия – гладуване и жадуване трябва да има. Те са качества на човешкия ум и на човешкото сърце. Когато човешкият ум гладува и жадува за знание, когато човешкото сърце гладува и жадува за доброто в света, тогава човек е на правата посока. Всичките възможности има. Светът е място като възможност за подобряване. На земята всичко е възможно. Искаш да бъдеш красив – възможно е; искаш да станеш богат – възможно е; да имаш един богат мозък, да имаш едни богати гърди, да имаш едни богати мускули, всички да бъдат богати, да нямаш тия паразити – болестите ги наричам паразити. Болестите идат, за да ни турят в правия път, за да разбираме. Там, дето има гниене, винаги се раждат паразити. Болестите се дължат или на нечистата кръв, или на нечистите мисли, или на нечистите желания, или на нечистите постъпки – това са основни причини за всички болести. Изчистете човешката мисъл; изчистете човешките чувства; изчистете човешките постъпки, и болести няма да имаме. Може би в 20–30 години ще дойде някоя хрема, но тя ще е удоволствие, понеже тя е малко почистване, или една малка треска, повишаване на температурата. В целия ти живот веднъж само да те хване хрема и веднъж – треска, то е едно благословение. Всяка година те хваща 20–30 пъти хрема и след като се секнеш, най-после повредиш носа си. Хремата поврежда носа и като повредиш носа, нямаш обоняние – не можеш да мислиш право.

В света иде един глад. Писанието казва: „Ще им дам глад, ще търсят Словото, ще тичат от единия край на земята до другия, от единия полюс до другия ще търсят.“ Сега е времето. Какво ще правите сега? Сега търсите Господа всички навсякъде. Кой е Господ? Онзи Господ на любовта, който внася ред и порядък и поддържа света. Онзи Господ, който носи здраве в света. Онзи, който носи мир, радост и веселие. Онзи, който носи всичките благословения. Казвам сега, може би вие се смущавате. Някой път ме питат какво ще стане. Какво ще стане? Вие на по-добър параход от този не сте се качвали. Първокласен параход е земята в пространството. Не само вие, има други напреднали същества, които аз виждам, от другите светове, взели билет, както в Америка, които отиват, докато дойдат на земята да се превозват, не им позволяват, виза не им дават. На вас, на които са дадени визи, вие не сте доволни, искате да заминете от земята. Къде ще идете, кажете ми? Чудни са някои, които искат да заминат от земята. Знаете ли

какво е положението на онези, които искат да напуснат земята? Като онези от парахода, дето – да избяга от парахода, да се хвърли във водата. Но параходът е на земята. Той върви, пътува. Като влезе във водата, по-добре ли ще ти бъде? Ако пък се хвърлиш и останеш на твърдата почва, има скъпоценни камъни, които са заровени на няколко километра вътре в земята, искат да излязат на повърхността. Да благодарите, че вас провидението ви извадило от тъмните места и ви е турило горе на повърхността на земята, да гледате светлината и да се ползвате от нея, която Бог изпраща. Вие гладувате и казвате: „Ще умрем гладни." Няма да умрем гладни. Човек гладен не умира и жаден не умира. Човек умира всякога от насилие. Всичките хора в света умират от безлюбие. От любов никой не е умрял. Казва някой, че за любов умира. Няма такова нещо. От безлюбие може да умре, но от любов – никога. От любов можеш да страдаш, но да умреш, е невъзможно.

Ако вие внесете любовта във вас, във вашия ум, във вашето сърце, по-велика сила няма. Тя ще ви освободи от всичките страдания, които имате. Не изведнъж, но постепенно. Ще ви даде светлина, сила и вие ще знаете как да се справите с мислите си. Господ няма да премахне всичките мисли изведнъж, но всичките ония мисли, които ви измъчват, той ще ги тури на работа. Защото досега, колкото автори съм чел, в разказите, в романите има казано как да се обичат, но еднообразна любов. Двама ще се обикнат, ще се оженят, ще се родят деца, ще се скарат. На стари години той, като погледне своята възлюблена, казва: „Как се влюбих в туй дъртище!" Навън не го казва, но в себе си. Неговата възлюблена го възпитава, тя е турила една маска отвън, а отвътре е красива. Турила маска отвън, а той се самозаблуждава. Човекът на любовта никога не остарява. Старостта в тази смисъл, която хората носят, се дължи на едно колебание на човешката вяра, на човешката надежда и на човешката любов. Колебае се човек дали трябва да обича, или не. Всяко колебание в любовта е престъпление. Всяко колебание във вярата е престъпление. Всяко колебание в надеждата е престъпление. В любовта – никакво колебание, във вярата – никакво колебание, в надеждата – никакво колебание. Вие се колебаете дали човешката душа е жива, или не. Вие се колебаете дали човешкият ум, след като умре човек, ще съществува или не, ще се разруши. Вие се колебаете в човешкия ум. Няма какво да се колебаете. Кое е онова, което може да разруши човешката душа. Че в нея е Господ. Кой е онзи, който ще разруши човешкия ум. Той е излязъл от Бога. Кой е онзи, който може да разруши човешката душа, която е излязла от Бога. Дявола смятат като всемощен. Един доста добър служител е дяволът. Когато някой стане много мързелив, не иска да изпълнява Волята Божия, той казва: „Господи, дай го да го възпитам. Ще те познае." Всички онези, които слугуват на дявола, по три пъти се молят на ден.

Съвременните хора трябва да се изправят. Знаеш какво казва дяволът: „Вие, хората, ни създадохте голямо нещастие, заради вас теглим.“ Защото, хората като направят погрешка, Господ праща дявола да ги изправи. Той страда заради тях, не насила. Господ го учи дявола с любов да изправя. То е най-голямото мъчение за него. Казва: „Ще идеш да го изправиш, няма да го измъчваш много. Това го мъчи.“ Казва: „Дай да го помъча.“ В историята имаше само няколко случая. На праведния Йов Господ даде дявола да го изпита, и пак го ограничи. Казва: „Ще му вземеш всичко, но до живота му няма да се докоснеш.“ Като дойде до страданията на Христа, казва: „Само до душата няма да се докоснеш, всичко, каквото има, ще вземеш.“ На Йов му взе всичкото имане, но после, като му остави живота, той придоби имане и синове, и дъщери, и двойно богатство доби. Не му се даде Христовото възкресение. На Христа му се даде друго тяло, ново тяло – доста богат е Христос сега – петстотин милиона християни има. Всеки има по едно говедце, значи Христос има петстотин милиона говеда. Петстотин милиона християни има. Всеки християнин има по две кокошки, значи един милиард кокошки. Пък и къщи има, всичко туй. Туй е сега материалната страна, но трябва да станем като едно цяло. Някои схващат живота на Христа. На Христос му е приятно хората да живеят, както той живее – с онова съзнание – да използват благата, които Бог е дал, да използват големите блага. Ако всички работеха с любов: онези, които орат земята, с любов да я орат; онзи, който плете, с любов да плете; онзи, който учи, с любов да учи... Аз не съм против заплатите, но първото нещо е, с любов да се заплаща. Да се остави, според степента на любовта да е възнаграждението. Защото възнаграждението на един математик – може да носите един пръстен. Пръстенът златен, хубав може да е, не да се изхвърля пръстенът – понеже си туряте всички украшения, носите един пръстен като подарък. Носите един камък като подарък. Често вие се оглеждате – онези блага, които ние имаме. Ние имаме нокти. По някой път искате да знаете какъв е вашият характер. Щом започват да огрубяват ноктите, и вие огрубявате. Има нещо, което не мога да ви разкрия. В природата има тайни, които не могат да се разкрият. Има неща, за които аз не мога да говоря. Не само аз, но който и да е не може да говори, то е забранено. Държавна тайна, тайна на природата е. Има нещо, за което може да се говори.

Казвате: „Какво нещо е любовта?“ Велика тайна е. Проявлението на любовта е в светлината, в топлината, но какво нещо е – то е тайна. Те са сенки на любовта. Някой иска да знае какво е любовта. Тайна е. Какво нещо е всъщност вярата? Тайна е. Всъщност какво нещо е надеждата? То е тайна. Да се обнадеждаваш, то е друга работа. Понеже мислим, че сме дошли до същността, мислим, че знаем какво нещо е любовта. Ние

тепърва има да се учим. То е един свят толкоз красив, че само като го видиш отдалече, ти не може да се наситиш.

Молили се двама светии на Господа да им покаже онзи свят. Казват: „Господи, не сме готови за онзи свят, само да надзърнем през прозореца, да го видим онзи свят." Трийсет години се молили и двамата. Дошъл един ангел и казва: „Ще ви покажем, но на двамата не може изведнъж. Първо единият ще погледне, после другият ще погледне през този прозорец." Паднало се чоп и турил окото си единия и гледал 250 години. Другият чака, онзи казва: „Остави ме, нямаш никакво търпение, едва сега погледнах." Двеста и петдесет години, а нему се сторило като година. Ако вие сте при този прозорец всички да гледате, колко хиляди години трябва да разглеждате онзи свят? Няма да се задоволите с половин час. Сега така е в разказа.

Ако сега ни открият, ние ще забравим работата на земята. Ние ще останем като захласната мома. Когато хората се влюбят, стават захласнати, не учат вече. Някой път, преди да намерят любовта, обличат се хубаво, а като намери, ходи като замаян. Тя не е замаяна, но в онзи свят гледа. Хубав свят е. Трябва да се приготвим, да оценим онзи великия живот, който ни предстои. Трябва да се приготвим, че да не направим погрешката, която Адам направи. Господ сега създава един нов свят, нова земя създава и ново небе, в което грехът не може да стъпи. Не може да направят същата погрешка. И вие не можете да правите същите опити, които сте правили досега. Онези, които искат да влязат в този свят, тук – на земята, ще бъде. Тази земя няма да бъде като сегашната. Бодили и тръни няма да има. Ще бъде толкоз красива. Мътни извори няма да има; мътни реки няма да има; вълци и мечки няма да има; мечки ще има, но ще бъдат питомни, те ще говорят. В този свят лисиците няма да ходят в курниците. Като намерят някоя болна кокошка, ще я вземат, ще ѝ услужат. Лисиците ще бъдат така умни, както хората. Всичките лисици ще бъдат вегетарианци; всичките вълци ще бъдат вегетарианци. Сега казвате: „Възможно ли е?" За този свят при сегашното наше разбиране не е възможно. Когато човек е силен и юнак, казва: „Невъзможно е да ме носят другите, да ми заповядват." Но когато го хване някоя болест, не му държат краката – носят го. Питам, кое е онова, което го заставя? Те считат за голяма привилегия, че го носят. Казват: „Много благодарим. Какво правиш, братко?" И той благодари, че му услужиха. Казвам, трябва да благодарим, че по някой път слабите хора носят героя.

Аз ви привеждам онзи поврат, който трябва да стане в нашите схващания. Всички трябва да знаем, че във всяка една душа, във всяко едно сърце, във всеки един ум, във всеки един дух, се крие нещо божествено. Туй за в

бъдеще ще се разцъфти. Сега ние не виждаме човека такъв, какъвто трябва да бъде. Може да се направи опит сега. Вие накарайте един човек да се влюби, както разбирате, веднага ще се подобри неговият организъм, ще се подобри лицето му. Туй, от което зависи животът, хората го търсят на друго място. Търсят го в ниви, в къщи, в ядене, в пиене и т.н. И тия неща са важни, но съществено нещо е любовта. Любовта не я разбирате. Помощниците на любовта трябва да дойдат – светлите мисли; помощниците на любовта трябва да дойдат – светлите чувства; помощниците на любовта трябва да дойдат – светлите постъпки на човека. Туй е сега, което може да се постигне. Казвате: „Като умрем." Не, верно е, че човек трябва да се ограничи, да направи нещо. Ако онази пара искаш да я накараш да работи, трябва да я туриш в един котел и да я изкараш. Ако я оставиш на свобода, парата хич нищо няма да направи. Ако я туриш натясно, тя ще завърти колелото. Ако бъде свободна, тя нищо няма да направи. Тя, като завърти колелото, ще каже: „Още веднъж не влизам." Която влиза, ще я турим на работа, а която излиза, няма да я турим. Сега ние, когато се освобождаваме, трябва да завъртим колелото. Който не е завъртял колелото веднъж, ще влезе пак в казана. Който е завъртял колелото, няма да влезе вътре.

Когато казваме, че някой човек трябва да е направил една добра постъпка, да прояви едно добро чувство, аз имам тази простата идея. Като излезе, да завърти онова божествено колело. Като го завърти, ще дойде второ. Всичките въртения идат в твой интерес, ти отвън си дал този подтик, всички срещате този пример. Като се свърши, всички участвате, всички са доволни. Казвам, най-първо, учете се да въртите колелото. Защо, като станете сутрин, 5 минути да не благодарите на Бога, че ви е оставил живи на земята. Да благодарите за вашата глава, за ума, който имате, да благодарите за сърцето, което имате. Като благодарите на Бога, него ден не говорете за пресолено ядене. Като говорите за любовта, никога да не изпъкват недъзите на хората. В любовта има закон. Щом дойде тя, поправя всичките погрешки. Любовта като влезе, всичко минало се поправя. Туй е, което Писанието казва: „Ще залича греховете им и няма да ги помня." То е законът на любовта. Без любов в света никакъв грях не може да се заличи. Казва: „Елате да разсъждаваме. Ще залича всички престъпления и няма да ги помена." Няма да ги помене, когато ние възприемем закона на любовта. Бог е казал: „Прости нашите прегрешения, както ние прощаваме." Щом заличаваме, и той заличава, понеже той е любов. Опитва ни отвътре. Ти отвътре не искаш, пък искаш Господ да постъпи другояче.

Извън любовта здравето не може да дойде. Нищо в света без любов не може да се прояви. Не считайте, че любовта е нещо, което страдате, то е друг въпрос. Тя е туй незнайното в света, което не знаеш, което не може да

определиш, което, милиони години като изучаваш, не знаеш толкоз, колкото сега. То ще остане една от великите тайни. Ти ще се радваш, че има нещо в света, което не знаеш, което всякога се изявява и всякога остава неизявено. Туй ще бъде вечната радост. Казвате: „Защо да го не знаем?“ Ха, да допуснем, че го знаете. После какво ще правите? Като знаете всичко, кое ще ви стимулира? Вашата къща защо ви става тягостна? Ходите от единия край до другия, дотегне ви. Като излезете из земята, ходите, интересно е, понеже нямате опитност, не сте обиколили цялата земя – някой може да има, който да обиколил земята. Ще се пренесете в един свят като слънцето, което е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от земята. Колко години ще ви трябват да обиколите слънцето, да се запознаете с него? Сега аз само искам да ви наведа да мислите. Жадувайте за любовта. Гладувайте за божественото знание. Когато ви дойдат всички страдания, те ще дойдат. Сега във войната майки изгубват дъщерите си, синовете, всичко изгубват. Всичките нещастия, които идват, как ще ги примирите? Примирението седи в любовта, чрез любовта, която възвръща живота. Под думата смърт разбирам изгубените неща. Изгубените неща в любовта се намират. Човек, който е умрял, той ще се намери в любовта. Щом си изгубил, това е смъртта. Щом си намерил, това е животът. По някой път вие се считате като изгубени. По някой път мислите, че няма кой да ви обича, тогава задайте си въпроса, вие обичате ли.

Ще ви приведа на вас един пример, мене ми го разправяше един. Случил се във Варна. Някой влязъл в новото учение. Един ден така се обезсърчил, че не му се живее, отива на брега, то било през един февруарски ден. Отива на брега и слиза в една дупка, мисли си да живее или да не живее. Казва: „Денят беше много ясен, топло. По едно време дойде една много малка мушица и кацна на носа ми. Като кацна на носа, всичката мъка, която имах, изчезна. Стана ми радостно. Има кой да ме обича – целуна ме по носа. После излязох вън весел.“

Все таки има една малка мушица, която ви обича. Ти си се отделил. Тази малката искрица на любовта, от тази искра цялата земя ще се запали. Казвам, щом лъхне въздухът, това е Божията Любов; щом цъфнат цветята, това е Божията Любов; отношенията на хората, това е любовта на Бога, която се проявява. Хлябът, който ви донасят, онзи фурнаджия, който е пекъл хляба, кой го е заставил; онзи учител, който преподава, не са само парите, които са го заставили, има нещо в душата. Ако нямаше любов, щеше ли да го направи? Онази майка, която ражда, не че само иска да се жени. Във всичките хора има нещо божествено.

Казвам, бъдете верни на вашата жажда, на вашия глад. Да гладувате за любовта, да жадувате за любовта и да не се колебаете в любовта. Идат

добрите времена. Питате: „Къде са?“ Много близо, една педя е останало. Казвате: „Тук ли ще бъде?“ Тук ще бъде, на земята. Живи ще бъдете, няма да спите, разбира се. Писанието казва: „Страхливите няма да наследят Царството Божие.“ Това е, понеже страхливите не искат да работят. Като го лъхне вятърът, загърне се. Лятно време лъхнало го вятърът, а има 30 градуса, страх го е да се не простуди. Казвам, снеми яката, в юни, юли не може човек да се простуди. Не си внушавайте онази мисъл, да казвате – от нас нищо няма да излезе. Кажете: от нас нещо ще излезе. „Какво ще бъде?“ Сега какво искате да бъдете? Каквото искате да станете, кажете ми. Всичките искате да станете ангели. Отлично желание, но ангелите са служители, които Господ праща навсякъде по небето да ходят и постоянно пътуват. Вие искате да станете ангели, без да пътувате. Ако е за седене на едно място, защо искате да станете ангели? Всеки един от вас желанието, което има, да се усили това желание. Аз не казвам да не желаете. Казва се: „Не пожелай.“ Не да се изхвърли желанието, но казва се: „Не пожелай.“ Възлюбвам желанието – не пожелай. Гладувам – желай, желай. Не пожелай е друг закон, стар закон. Желай да обичаш, желай да правиш добро. Желай да бъдеш силен, желай да обичаш хората. Желай да свириш, желай да пееш, да не кряскаш, всичко туй желай го. Не туряй думата не – то е стар закон.

Желайте да станете служители на онази любов, на онази мисъл, която носи свободата на хората, и да работим всички за освобождението на цялото Битие, което сега е под робство.

Едно малко разграничение. Моята мисъл турям в една малка форма. Двама знаменити гръцки художници – единият нарисувал една гръцка богиня, а другият нарисувал грозде. Онзи направил гроздето от мрамор и измамил птиците един ден – толкоз живо го направил. Другият нарисувал богинята, тъй че турил едно було и като дошъл художникът, му казал: „Снеми булото!“ Той пък измамил другия художник. Туй наричам все старата култура. То е изляно това грозде от камък, не е реално. Тази богиня не е жива – то е старата култура.

Иде друг един художник, носи едно грозде и казва: „Това е от моето лозе, което го изработих.“ Иде и донася дъщеря си – като богиня красива. „Туй – казва – е моята дъщеря. Направих тази статуя.“ Новото грозде е живо. Което говори, то е новото. Онова, което лъже птиците, което лъже хората, то си заминава.

„Добрата молитва“

Двадесет и първа неделна беседа

9 март 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_03_12 Музикални тактове
Лекция на Общия Окултенъ класъ

МУЗИКАЛНИ ТАКТОВЕ

Добрата молитва.
Богъ е Любовь.

Пишете върху темата: „Отъ какво произтичатъ противоречията въ живота“. Хубаво да пишете, не само пишете какво сѫ писали другитѣ. Ще пишете едно изречение, какво казалъ нѣкой, отъ какво произтичатъ противоречията. Вие какво мислите. Какво сѫ говорили философитѣ, остава за тѣхна смѣтка. Не всичкитѣ философски работи сѫ вѣрни. На съвременнитѣ хора трѣбва философия. Нѣкои хора много знаятъ, нѣкои малко знаятъ. Нѣкои музиканти много знаятъ по музиката, нѣкои много малко знаятъ. Музикантитѣ често казватъ: „Тактъ“. Какво нѣщо е тактътъ? Напримѣръ: 2⁄4 какъвъ тактъ е? Или 3⁄4, или 6⁄4? Ще кажете, че много тактове има. Въ всѣко отдѣление, въ всѣки тактъ има опредѣленъ брой ноти. Една пѣсень е турена въ 2⁄4 тактъ, друга въ 6⁄4, каква разлика има? Или ако нѣкѫде туришъ цѣла нота, или половина нота, или ако туришъ четвъртина нота, защо, или осмина нота, или шестнайсетина, или тридесетвторина, или шестдесетичетвъртина, защо? Казвате: „Свойство на музиката“.

Сега нѣкои казватъ: „Високъ човѣкъ“. 165 сантиметра. Това е едно количествено число колко е високъ единъ човѣкъ. 165:41, 165 къмъ 41 – неговата широчина на раменетѣ. Казва: „Широкъ е“. Ако хранишъ една пчела, или ако хранишъ една свиня, тогава разноскитѣ сѫ различни. Пчелата ще се задоволи съ много малко. Свинята не може да се задоволи съ сѫщото. По отношение на храната, свинята ще те тури въ изпитание, за милиони пчели ще изяде храната. Свиня ли да хранишъ е добре или пчела да хранишъ? Но ако е за печалба, ако имашъ единъ работникъ, който работи като пчела и имашъ единъ, който работи като свиня, тогава по отношение на работата, кой ще донесе по-голѣма търговска печалба? Разбира се, свинята ще донесе, повече мазнина ще даде, като я заколишъ.

Сега това сѫ редъ разсѫждения. Какво може вие да направите съ една рѫка? Или имате рѫката, имате петь пръста, защо сѫ петтѣ пръста? То е търговска работа. Рѫката е за търговска работа направена. Първиятъ пръстъ, палецътъ, означава Божественото начало, едното. Четиритѣ пръста сѫ работници, палецътъ ги командува. Палецътъ е полковникъ, генералъ е той. Четиримата може да сѫ 40, 400, 4000, генералътъ командува. Ако

измѣрвате палеца, ще видите дължината. Каква е дължината на прѫститѣ? Човѣкъ, както е построенъ или както е работилъ, той е опредѣлилъ своята сѫдба. Този човѣкъ самъ си опредѣля сѫдбата. Влияние върху него има слънцето, влияние върху него има Венера, влияние върху него има Меркурий. 1-то иска да живѣе, 6-тѣ иска да се удоволствува, 5-тѣ иска парици, търговия. 165 казва: „Азъ искамъ да живѣя, азъ искамъ да не страдамъ, добре да ми е въ живота, да се удоволствувамъ, пари да имамъ". Сега откѫде иде туй? Зависи отнѣкѫде. Вие казвате: „Откѫде иде?"

Л Ю

Б О

В Ь

Имате тия букви. Какво има сега? То сѫ елементи, ако знаешъ да ги съчетаешъ. Ако можешъ ти да ги съединишъ, ако съединишъ Л и Ю, какво става? ЛЮ – очудване, нѣкога се очудвашъ на онази, младата мома: „Лю, брей, какъ е израснала!" БО – богатъ, започва съ Б, не съ В. Б-то е вързано съ земята, има на какво да уповавашъ. Богатиятъ уповава на своитѣ пари. О-то е нула, въ дадения случай показва условията, означава и самата вѣчность, отдето нѣщата излизатъ. Самата единица е излѣзла отъ нищо. Когато казватъ, че свѣтътъ е създаденъ отъ нищо, отъ нула е създаденъ свѣтътъ. Какво нѣщо е нищо? Нулата е нищо. Ако имашъ нула, тя сама по себе си е нищо. Ако я туришъ предъ единицата – намалява, ако я туришъ задъ единицата – увеличава. Никакво количество нѣмашъ въ нея, но въ този зародишъ имате динамика. Нулата срѣщашъ въ природата, ще ѝ дадешъ съвсемъ друго значение. Двѣтѣ очи сѫ ненаситни, защо? Числото две е негативно, то е ненаситно. Какво значи две? Човѣкътъ на двѣтѣ е всѣкога недоволенъ, кесията винаги му е празна, то иска това, иска онова, 2-тѣ само иска: „Дай, дай, дай". Детето плаче, оплаква се, тукъ-тамъ го боли – то е вече числото 2. Сега вие ще кажете: „Защо е така?" Какъ трѣбва да бѫде? Следъ като си взелъ пари, следъ като отивашъ при единъ човѣкъ да вземешъ единицата, 1-то е вземашъ пари назаемъ, сърдцето ти помага. Обаче, щомъ дойдешъ до 2-тѣ, показва, че туй, което си взелъ, трѣбва да го платишъ. Взелъ си единъ левъ, лесно се връща, лесно се плаща. Като дойде до плащането – изваждашъ, плащашъ. Взелъ си 2 хиляди лева, и тѣхъ лесно може да платишъ, но взелъ си 10, 15, 100 хиляди лева, като дойде до плащането – намѣришъ се въ трудно положение. То е числото 2. 1 – вземашъ назаемъ, 2 – плащашъ. Щомъ дойдешъ до 2-тѣ, трѣбва да се плаща, започвашъ да мислишъ какво трѣбва да се прави. Какво ще правишъ? Казва: „Защо ми дойде тази бѣля на главата". Че тази бѣля ти самъ си създаде. Що ти трѣбваха 100, 200 хиляди лева, тия търговски работи? Защо ти трѣбваше да мислишъ, че, като имашъ много, ще живѣешъ по-добре? Сега сте недоволни въ живота. Двѣтѣ очи иматъ числото 2. Очитѣ количествено сѫ 2. По форма очитѣ образуватъ осморка.

Числото 8 е число ненаситно. То е число на недоимъкъ, на недоволство. Човѣкъ всѣкога е недоволенъ. То е числото 8. Той е песимистъ. Каквото да му кажешъ, казва: „Не върви тази работа“. Казва: „Защо ми е този животъ?“ Умъ има, казва: „Защо ми е този умъ?“ Има здраве, казва: „Защо ми е това здраве?“ Лице има, казва: „Защо ми е това лице?“ Крака има, казва: „Защо ми сѫ тия крака?“ Знае да свири, казва: „Защо ми е туй знание?“ Знае да говори, казва: „Що ми трѣбва да говоря?“ 8-тѣ ще го направишъ на 9. За да излѣзешъ отъ тази бѣля, отъ това недоволство, ще го превърнешъ на 9. То е марсиянско число. Дойде този съ 8, той е страхливецъ, казва: „Ще изгубя, ще ми се смѣятъ хората, ще ида да уча. Става ли? Какво ще кажатъ другитѣ?“ Той навсѣкѫде вижда само лошата страна. Тогава той си казва: „Защо Господь създалъ свѣта така, азъ така да се плаша?“ Господь ти далъ пълни шишета. Защо ти ги начупи тия шишета и ги нахвърли по двора? Тури ти обуща на краката, ти започна да ходишъ съ боси крака. Тукъ се натъкнешъ на едно парченце, тамъ се натъкнешъ на друго парченце, казвашъ: „Защо свѣтътъ е така направенъ?“ Ти направи този свѣтъ така. Ти имашъ единъ езикъ и тръгнешъ (да) критикувашъ хората – този лошъ, онзи лошъ, този кривъ, онзи кривъ. Тѣ сѫ парченца отъ стъклото. За да критикувашъ хората, трѣбва да бѫдешъ съвършенъ. Като влѣзешъ въ стаята, тогава ги критикувай. Не си давай мнението за хората, защото щомъ ти си давашъ мнението за хората и тѣ ще си дадатъ мнението за тебе.

Азъ веднажъ излизамъ отъ („Опълченска“) 66, гледамъ едно голѣмо куче върви, гледамъ друго куче, и то голѣмо, носи една кость. Голѣмото куче, като се нахвърли върху него, обърна го на гърба. Голѣмото му казва: „Кой ти позволи тази кость да я вземешъ? Тази кость (азъ) ще взема“. Като го върдаля, върдаля, пусна го и то избѣга. Следъ десетина крачки то срещна друго малко куче, и то носѣше една кость. То веднага се нахвърли върху него, обърна го на гърба, казва: „Кой ти позволи тебе?“ Въпросътъ бѣше за една кость, разправятъ се за правото и (даватъ) заявление да дойде прокурора. Казва: „Нѣмашъ право да носишъ тази кость“. Азъ се спрѣхъ и ги наблюдавамъ. Гледамъ едно явление въ природата. Обърна го на гърба и казва: „Ти за тази кость пита ли Господа?“ Проповѣдва му. Като му проповѣдва къмъ Господа да гледа, гледа надолу, къмъ земята. Обърналъ го на гърба и казва: „Трѣбва да гледашъ къмъ Господа“. То взело костьта и хичъ не се обърнало къмъ Господа. Проповѣдва на другитѣ, казва: „Знаешъ, на мене ми проповѣдваха да гледамъ къмъ Господа“. То като взе костьта на малкото кученце, хичъ не гледа нагоре. Остана това малкото кученце, като му взеха костьта, обърна се, облиза си задницата. Погледахъ едното куче, погледахъ другото и разсѫждавамъ. И си казва малкото куче: „Така е свѣтътъ, нали съмъ слабъ, така ще ме върдалятъ“. Ако си силенъ, никой нѣма да те върдаля. Щомъ си слабъ, ще те върдалятъ.

Разсѫжденията въ мене сѫ вѣрни. Дали така мислятъ кучетата, азъ не съмъ авторитетъ, азъ така предполагамъ, че така мислятъ. Първото куче, което мисли, е авторитетъ за себе си. Не се спрѣхъ да го питамъ, можехъ да го питамъ, то щѣше да ми каже. Можеше да питамъ и второто куче, има единъ начинъ.

Да кажемъ вие имате една болесть, предполагамъ каква е болестьта. Вие чувствувате какво е вашето състояние, усѣщате каква е степеньта на болката. Какъ усѣщате – вие сте авторитетъ. Азъ не може да усѣщамъ вашата болка, както вие. Или пъкъ имате приятно чувство. Тази радость, която имате въ себе си, азъ не може да я чувствувамъ, предполагамъ. Всѣки отъ васъ е авторитетъ въ себе си и въ своитѣ радости, и въ своитѣ страдания. Та казвамъ: Страданията произтичатъ отъ числото 2. Щомъ страдате – имате да давате, щомъ се радвате – имате да вземате. Едва вече въ числото 3, то е на Юпитеръ, 3 показва достойнство. Домътъ е създаденъ на юпитеровско начало. Първо е слънцето, вече го сгодяваме за 2, тогава 123, 3-тѣ е резултатъ. Въ тритѣ се осмисля животътъ. Туй три е турено на котвата. Котвата не е нищо друго, освенъ единицата, то е бащата, то е правата линия въ котвата. Майката – това е хоризонталната прекръстосана линия на котвата. Крѫгътъ отгоре – това е детето, условията, които сѫ дадени за това развитие. Човѣкъ му е турилъ всичкитѣ правила. Като погледнете рѫката, като погледнете лицето, както сѫ създадени – вие вече имате всичкитѣ правила какъ трѣбва да постѫпите, какъ трѣбва да излѣзете изъ неблагоприятнитѣ условия и какъ трѣбва да употрѣбите благоприятнитѣ условия, при които се намирате. Нищо не е произволно въ живота. Задача ви е дадена. Имашъ животъ на мѫчнотии, то е задача. Ако знаешъ какъ да постѫпишъ – ще излѣзешъ, за да се справишъ съ числото 2 на мѫчнотиитѣ. Имате 27, но 7 въ дадения случай е число на луната, на пълнолуние. Растенията на земята ги регулира месечината, приливитѣ и отливитѣ, кръвообращението се регулиратъ отъ месечината. Ако месечината въ тебе е добре поставена, разбирамъ, че кръвообращението въ тебе става редовно. Щомъ не става редовно кръвообращението, има повече венозна кръвь, то е числото 2. Артериалната кръвь – то е числото 7, пълнолунието. Сега азъ говоря за 27, то е процесъ на кръвообращението. Гледамъ знака въ природата какъ е туренъ. Въ природата, ако има плюсъ, показва, че кръвообращението е добро. Ако има минусъ – значи отслабва. Трѣбва да вземете мѣрки, за да се пази да има равновесие. Ако на линията турите още, вие имате единъ квадратъ, то е числото 4. Числото 4 – то е елементъ за мене. Ти се намирашъ въ едно голѣмо противоречие. Имашъ една нива, която трѣбва да се оре. Казва: „Какво значи 4?“ 4 означава работа, имашъ да се боришъ.

Тогава имате единъ тактъ въ музиката 2⁄4, имате 4⁄4, 6⁄4. Какъ се взема? Съ такта 3⁄4 ти предизвикашъ едно влияние, съ 6⁄4 друго влияние. Съ 6⁄4 предизвикашъ влиянието на Венера, то е венеринъ тактъ. Съ 3⁄4 ще предизвикашъ влиянието на Юпитеръ, 3⁄4 е юпитериански тактъ. 7⁄16 – това е тактъ на месечината, музикаленъ тактъ на месечината, или 4⁄4. Имате 5⁄4 – то е на Меркурий, търговска работа е 5. Това сѫ философски разсѫждения. Музикантитѣ, които даватъ тактъ, знаятъ какво означаватъ. Тактътъ 3⁄4 съвсемъ другъ колоритъ ще даде. Ще даде достойнство на музиката. Въ такта 6⁄4 тия ноти ще бѫдатъ съобразни съ този тактъ, ще даде едно вѫтрешно съдържание, чувствителность въ тази музика, да го почувствувашъ. Нѣкои казватъ: „Да почувствуваме“.

Та казвамъ: Животътъ е музика самъ по себе си. Ти, като музикантъ, трѣбва да разбирашъ тия ходове, да разбирашъ смисъла на тия ноти. Имашъ цѣла нота – това е нота на Слънцето. Имашъ половина нота – това е нота на месечината. Имашъ четвъртина нота – това е нота на Земята. Имашъ осмина нота – това е нота на Сатурнъ. Имашъ шестнайсетина – това е нота на Венера. Имашъ тридесетивторина – това е нота на Юпитеръ и на месечината съединени. Имашъ шестдесетичетвъртина – то е на Венера и на Земята. Така музикантитѣ се спиратъ. Тогава една осминка има недоимъкъ въ себе си. Въ осминката не се изисква много време, по-лесно се свършва работата. Вие казвате: „Да зная голѣми работи“. Азъ да ви кажа: Ти, ако ядешъ и не знаешъ да ядешъ, какво ще стане съ тебе? Ти, като туришъ една хапка въ устата, колко пѫти я обръщашъ въ устата си? Ако сѫ здрави зѫбитѣ ти, ти не сдъвчишъ тази храна, не туришъ музикално толкозъ обръщения, какво ще стане съ тебе? Музикално колко се дъвчи една храна? Добре сварено жито колко време взема, за да се сдъвчи? Гледали ли сте, колко секунди ти взема да я сдъвчишъ хубаво и тогава да я глътнешъ? Днесъ не сдъвчишъ добре храната, утре не сдъвчишъ добре, после пиешъ студена вода, следъ това топла вода, напука се глечътъ на зѫбитѣ, изпопадатъ зѫбитѣ, тревожишъ се за това-онова, не можешъ да дъвчишъ, зѫбитѣ изпопадатъ, казвашъ: „Остарѣхме, не можемъ да ядемъ“. Казвате: „Защо Господь създаде свѣта?“ Ни най-малко свѣта Господь не го създалъ. Господь създаде да дъвчишъ храната си хубаво и никога да не преяждашъ. Вие даже не знаете по колко хапки да ядете на едно ядене. Вие ядете безразборно. Азъ никога не бихъ взелъ 8 хлѣба, ще взема единъ или три. Може нѣкой пѫть да взема 6 хлѣба. Нѣкои иматъ 6 деца, и тѣ двама – 8, да се пазите. За да ви върви, трѣбва да дойде още едно дете, да имате 7 деца, а и вие двама – 9. Не считайте, че тия нѣща сѫ произволни. Преди васъ други хора, които не разбираха реда, разбъркаха реда. Единъ механикъ, често като прави единъ автомобилъ, може да разбърка нѣкои части. Или единъ цигуларь, като нагласява една цигулка, не може да я нагласи добре. Онзи цигуларь, който нагласява, знае добре да я нагласи четиритѣ струни,

ще я нагласи хубаво. Който не може да я нагласи, вземешъ, за да свиришъ, но струнитѣ не сѫ нагласени хубаво. Ако я дадешъ на единъ добъръ музикантъ, той веднага ще я нагласи. На една цигулка, не добре нагласена, не можешъ да свиришъ добре. Добре ли е нагласена, можешъ да свиришъ.

Хубаво, вие имате единъ умъ, имате едно сърдце, имате една воля, значи три подраздѣления. Тройката е на Юпитеръ, достойнството на човѣка. Че има умъ, чувства, воля или тѣло, значи има съ какво да разполага. Ако не можешъ да се ползувашъ отъ ума, ако не можешъ да се ползувашъ отъ сърдцето – то е двойката. Като дойде волята, ще оправи работата. Ако кажемъ, че човѣкъ не знае какъ да се справи съ ценноститѣ, подразбираме числото 2. Числото 2 – то е едно нажежено желѣзо. Ти, ако не разбирашъ закона, може да пипнешъ, да си изгоришъ рѫката. Числото 2 винаги взема, не дава. Туй, което те изгаря, е числото 2. Имашъ каквато и да е несрета въ живота си, това е числото 2. То винаги взема. То може да е нагорещено или може да е нѣкой чукъ, то е числото 2. Ти ще бѫдешъ внимателенъ, когато се справяшъ съ условията, които влизатъ въ негативната страна на живота.

Да допуснемъ сега, че нѣкои васъ ви обиди. Какъ трѣбва да се справите? Ако си силенъ, вземи, че го набий. Казвате: „Не го бий“. Ако си силенъ, набий го хубаво, музикално дай му единъ урокъ. Ако си слабъ, играй ролята на единъ тѫпанъ, като те биятъ. Въ музиката тѫпанътъ дава тонъ на цѣлия оркестъръ. Той е негативенъ, като го ударятъ, казва: „Бумъ“. Биятъ те като тѫпанъ. Тѫпанътъ иска ли много? Той не е като първа или като втора цигулка, или (като) другитѣ, пискливитѣ. Като го ударятъ – единъ–два тона и после си мълчи. Нѣкои питатъ: „Защо трѣбва тѫпанъ?“ Тѫпанътъ дава тонъ на оркестъра. Като каже тѫпанътъ „бумъ“, първа и втора цигулка се въодушевяватъ. Тѫпанътъ въодушевлява нѣщата въ себе си.

Та казвамъ: Въ живота, ако носътъ ти е два сантиметра, ще се молишъ на Бога да го проточи, да го направи три сантиметра. Като е три сантиметра, ти ще излѣзешъ изъ областьта на страданието. Влизашъ тамъ, дето всѣки зачита правото. Щомъ си въ числото 2, навсѣкѫде ще имашъ противоречия. Не че хората те мразятъ на земята, но навсѣкѫде ще имашъ противоречия на земята. Противоречията сѫ неорганизиранъ свѣтъ, който тепърва трѣбва да се организира. Казваме: „Негативенъ“. Подъ думата „негативенъ“, разбираме една неорганизирана материя. Подъ думата „три“, разбираме – влизашъ въ единъ свѣтъ, дето започва да се организира, умътъ взема участие, сърдцето взема участие и тѣлото взема участие. Въ единъ неорганизиранъ свѣтъ имашъ чувства, желаешъ нѣщо, казвашъ: „Да имамъ пари“. Вземешъ билетъ отъ лотария, не ти върви. Избирашъ само

моментитѣ. Ако разбирате, може да спечелите. Взехъ, казва, билетъ, но не спечелихъ. Азъ зная, че когато той е купилъ билета, времето е било 2. Нѣкой пѫть взелъ една четвъртинка, нѣкой взелъ една половинка отъ билета, нѣкой взелъ единъ цѣлъ билетъ, но ако вземешъ цѣлъ билетъ на числото 2 – нищо нѣма да спечелишъ. Може да е 8 часа, или 8 минути, или 8 секунди – тѣ ще развалятъ работата. Когато вземашъ билетъ, да не е осмата секунда, да не е 8 часа, да не е 8 минути, защото нищо нѣма да вземешъ. Ако започнешъ една работа, нищо нѣма да стане отъ тебе, не върви. Ще кажете вие: „Защо е така?" Ще ви кажа защо е така. Зимата е четири, пролѣтьта е първа, второ е лѣтото, трета е есеньта, зимата е четвърта. По какво се отличава? Въ зимата имате вѫтрешна работа въ кѫщи. Отвънъ условия нѣма, всичко е покрито съ снѣгъ. Ако зимно време искашъ да орешъ и да сѣешъ, то е невъзможно. Но зимно време можешъ да имашъ единъ хубавъ обѣдъ, може да имашъ една хубаво отоплена стая, то е вѫтрешенъ животъ. Зимно време може да го направишъ красивъ, а пролѣтно време е друго. Сега разглеждамъ живота, зависи какъвъ знаменатель вземамъ. Ако човѣкъ разбира живота тъй, както Богъ го създалъ, ако вървимъ по великия Божи законъ, нѣма да имаме противоречия. Ние сме числото 2, Богъ е единица. Нашата воля влиза въ стълкновение съ Божията воля, нашиятъ умъ влиза въ стълкновение съ Божия умъ, нашето сърдце влиза въ стълкновение съ Божието сърдце, и тѣлото ни влиза въ стълкновение съ тѣлото на природата. Тогава какъ ще вървите? Значи умътъ на всѣки единъ отъ васъ трѣбва да дойде въ съгласие съ онова, разумното въ природата. Трѣбва да виждашъ онова, разумното, което сѫществува въ природата. Тази разумность, това е Богъ, Който се проявява. Нѣкой пѫть правишъ нѣщо, нѣщо ти казва: „Недей". Азъ съмъ срѣщалъ и хиляди хора сѫ ми разправяли своята опитность и всѣки, който не е послушалъ онова, което вѫтре му е говорило, винаги пострадвалъ. Нѣкой музикантъ, когато работи по музиката, нѣщо му казва да тури нѣкой тонъ. Ако той се съгласи, ще му върви. Нѣкой пѫть иска да го тури другояче, по своему. Защото, когато искамъ да се освободя отъ нѣкоя мѫчнотия въ свѣта, азъ се уча да вземамъ тона до. Основенъ тонъ сѫществува въ природата. Когато нѣкой пѫть провѣрявамъ една пѣсень, отивамъ въ природата, да видя сѫществува ли въ природата или не, дали е добре копирана или не. Нѣкой пѫть провѣрявамъ такта въ природата. Природата има свой тактъ, свой ритъмъ. Ние имаме 72 удара на сърдцето. Сърдцето е единъ тактъ, безъ ударъ е то. Първото число 7 – то е пълнолуние. Когато луната има хубаво влияние, 2-тѣ, негативната страна, е добре застѫпена. Много пѫти изобилието не е организирано. Богатъ е този човѣкъ, но не знае какъ да употрѣби това богатство. Даровито е това дете, но не го праща въ училище, не му дава материалъ да учи, остава недоразвито. Нѣкой пѫть човѣкъ е религиозенъ, но недоразвитъ религиозенъ. Тѣ мислятъ, (че) това е религия да знаешъ три пѫти на день

да седнешъ, да колѣничишъ, да се молишъ. То е вече една поза. Но да знаешъ какъ да съпоставишъ ума си, да знаешъ какъ да съпоставишъ сърдцето си, да знаешъ какъ да съпоставишъ тѣлото си въ природата – то е религия. То е педагогия, то е възпитание. Тогава, ако азъ зная какъ да се съпоставя съ окрѫжаващата срѣда, съ хората зная какъ да се съпоставя – всичко ще върви добре.

Вие искате по нѣкой пѫть да умрете, да се освободите. У М И Р А. Но знаешъ ли какво значи „умира“? То е търговска работа. Тя има петь букви. Ти накарашъ свинята да умре, но то е търговска работа, за да ѝ вземешъ мазнината. Ти искашъ да умрешъ, да продадешъ нѣщо отъ себе си. Хубаво е да умрешъ, но какво ще ти дадатъ? Ако имашъ една пчела, какъ ще спечелишъ отъ нея? Или ако имашъ една свиня, какво ще спечелишъ отъ нея? Подъ думата „умиране“ всѣкога разбираме, че искашъ да излѣзешъ изъ мѫчнотиитѣ. Когато единъ човѣкъ се намира въ мѫчнотии, които не може да разреши, казва: „Да умра, да се освободя, да се свърши“. Но ще се свърши фирмата, ще фалирашъ, ще изиграешъ своитѣ кредитори. Казватъ: „Вземалъ си, вземалъ си, на единъ – десеть, на другъ – 2, свършвашъ, то не е честно“. Природата не обича такива работи. Ти ще ликвидирашъ честно. Какво си взелъ – ще го върнешъ и безъ никакъвъ дългъ ще останешъ. Говорятъ за карма. Законътъ на кармата е умиране. Умиралъ си, не си плащалъ, казвашъ: „Каква е моята карма?“ Миналата карма е много тежка, понеже си вземалъ и не си плащалъ. Пъкъ сега ще трѣбва да започнешъ да плащашъ. Ще мислишъ добре, ще чувствувашъ добре, ще постѫпвашъ добре. Трѣбва да вѣрваме въ Бога, за да ликвидираме съ своята карма. Защо трѣбва да живѣемъ? За да изплатимъ дълговетѣ. Следъ като платишъ дълговетѣ, ти ще бѫдешъ свободенъ. Нѣкои говорятъ за свобода. Ти не можешъ да бѫдешъ свободенъ, докато не си платишъ дълга. Или другояче казано: не можешъ да живѣешъ добре, докато въ тебе не се организира умътъ, докато не се организира сърдцето ти и тѣлото ти тъй, че да отговаря и въ всѣки моментъ да знаешъ какъ да постѫпишъ. Да си бързъ въ решенията си.

Втората котва има съвсемъ другъ смисълъ. Първата котва освобождава. Втората котва е на работа. Тази котва е дигната. Първата котва е пѫть на освобождение, а пъкъ втората котва, както е направена, е за движение. Имате образуванъ единъ квадратъ. Има закони на силитѣ въ природата, които действуватъ. Тази котва е емблема, тя показва пѫтя на ония сили въ природата, които действуватъ. Котвата показва направлението на ония сили въ природата, които действуватъ – силитѣ на ума, силитѣ на сърдцето и силитѣ на тѣлото. Ако вземете кръста, първата линия показва положителнитѣ сили, които работятъ и преодоляватъ мѫчнотиитѣ. Туй сѫ негативнитѣ сили, които трѣбва да се преодолѣятъ. Негативнитѣ сили

вървятъ тукъ и трѣбва да знаешъ закона какъ да се справишъ съ тѣхъ. Имашъ единъ дългъ, казвашъ: „Какво трѣбва да правя съ този дългъ?“ Ще го платишъ. За да го платишъ, ще работишъ нѣкѫде. Като идешъ при своя кредиторъ, ще му кажешъ сладки думи, ще образувашъ приятелство. Той започне да се колебае. Ще оставишъ довѣрие да има въ тебе. Или другояче казано: ние, съвременнитѣ хора, трѣбва (да) възстановимъ довѣрието, което сме имали едно време. Господь едно време ималъ довѣрие въ насъ. Сега като ни гледа Господь, колкото и да е благъ, казва: „Не вѣрватъ“. Той търпи, търпи и казва: „Не вѣрватъ“. Ще те срещне нѣкѫде и ще ти каже: „Кѫде вървишъ така по този пѫть?“ Ще се върнешъ назадъ. – „Азъ не искамъ“. Ще се върнешъ. Ако не искашъ да ме слушашъ, веднага ще ти създаде една мѫчнотия. Ще ти даде болесть, ще ти се счупи крака, безъ пари ще останешъ, безъ кѫща ще останешъ, ще ти създаде хиляди нещастия на главата. Какво ще се боришъ сега, върни се назадъ, какво ще ти коствува?

Тукъ, въ насъ, българитѣ още не сѫ научени на редъ и порядъкъ. Въ Америка е опредѣлено откѫде да вървишъ, откѫде да се връщашъ. Ако си влѣзалъ въ противната страна, стражарьтъ ще ти каже. Ако направишъ най-малкото възражение, веднага ще ти каже: „Който е дошълъ въ Америка, трѣбва да се подчинява на законитѣ“. Стражарьтъ е 6 стѫпки високъ и съ едната си рѫка дига 75 килограма. Казва: „Ти трѣбва да се подчинишъ“. Онзи, който иска да се бори съ природата, тя е онзи стражарь, който те хване и казва: „Слушай, на другата страна ще вървишъ, отлѣво съ сърдцето, отдѣсно съ ума“. Отивашъ, връщашъ се. Тукъ, въ България, какъ е? Като отивашъ на работа, накѫде вървишъ? Надѣсно съ ума, налѣво като се връщашъ. Винаги страданията показватъ, че ти си се върналъ. Радостьта винаги показва, че ти си излѣзалъ. Защото пчелата, като излѣзе и като влѣзе въ свѣта вѫтре, излѣзе отъ дома и се радва на соковетѣ, които намѣрила, гледа да стигне до дома си, връща се по пѫтя. Като се върне, онова, което събрала отъ цвѣтята, го поставя въ килиитѣ. Като постави излишното, което взела, усѣща една радость. Ние гледаме пчелитѣ, но трѣбва да имаме сѫщото чувство. Като си натоваренъ съ едно Божие благо, като задържишъ онова, което ти е необходимо за тебе, другото ще го туришъ въ Божествения кошеръ, въ Божественото съкровище. То е доброто, то е дихарма. Ако ти играешъ ролята на единъ бръмбаръ, бръмбарътъ, като излѣзе, казва: „Брънъ“. Излиза и влиза, но нищо не донася той. Казва: „На работа всичкитѣ“, свири имъ той, музикантъ е. Всичкитѣ бръмбари свирятъ, цѣлъ оркестъръ образуватъ. Тѣ сѫ най-добритѣ музиканти въ кошера. Понеже ядѣли меда, били непотрѣбни. Колко сѫ тѣ? 400, 500 търтеи, колко ще изядатъ? Единъ кошеръ има близо 20–30 хиляди пчели, 400 бръмбари-музиканти не може ли тѣ да ги издържатъ? 30 хиляди пчели, единъ оркестъръ отъ 400 души на

мѣсто е. Защо ще ги избиватъ? Не избивайте вашитѣ бръмбари! Нито единъ бръмбаръ не избивайте, вие имате бръмбари. Казвате: „Имамъ единъ бръмбаръ“. Благодари, не го убивай. Този бръмбаръ е на мѣсто. Но тѣзи бръмбари трѣбва да въодушевяватъ ония работници-пчелици, тѣ отиватъ и се връщатъ отъ работа.

Азъ искамъ да прекарамъ една нова мисъль. Сутринь, като станете, да знаете, че всѣки день носи едно богатство. Знаете ли какво богатство носи всѣки день? Азъ, като излизамъ, навсѣкѫде се радвамъ въ природата – разхвърлени камъни, треви, цвѣтя, виждамъ нѣща, които менъ ме радватъ. Виждамъ онази разумность, която сѫществува скрита въ природата. Нѣкой казва: „Какво гледашъ?“ Гледамъ тия камъчета разхвърлени, но виждамъ бѫдещитѣ възможности, които сѫществуватъ въ природата. Нѣкой пѫть срѣщамъ нѣкой човѣкъ, който ме пита: „Я ми кажи, какви недостатъци имамъ?“ Казвамъ: Азъ съ недостатъци не се занимавамъ. За мене недостатъци въ природата не сѫществуватъ. За мене сѫществува една неорганизирана материя, която трѣбва да се организира. То сѫ възможности, то сѫ условия. Погрѣшката е тамъ, че тази материя не се организира. Ти чакашъ нѣкой другъ да организира работата. Ти ще се завземешъ. Онзи, който организира добре, пробужда въ тебе. Искашъ да пѣешъ – пѣй. Искашъ да ядешъ – яжъ. Искашъ да спишъ – спи. Искашъ да станешъ – стани. Искашъ да ходишъ – ходи. Искашъ да седнешъ – седни. Искашъ бързо да вървишъ – върви. Всичко върши, каквото искашъ и не бѫдете еднообразни. Вървишъ бързо, после полека искашъ да вървишъ. Въ тебе има нѣщо разумно. Слушай командата. Имашъ единъ полковникъ, той дава ходъ. Нали въ музиката има бързи тактове, класически тактове. Слушайте командата. Тия работи сѫ необходими. Нѣкой пѫть вие заболѣете. То е числото 2. Ще го измѣните на 3. При числото 2 умътъ работи и сърдцето работи, но волята ти не работи. Тури волята на работа. Гледалъ съмъ, нѣкой дойде, който е боленъ, казва: „Много ме боли коремътъ?“ Казвамъ: Ще вземешъ рициново масло. – „Ще оздравѣя ли?“ – Не ме питай за това. Не питай дали ще оздравѣешъ, но вземи рициново масло, тури го въ действие. Не питай дали ще оздравѣешъ или не. То е другъ въпросъ. Ти, следъ като вземешъ рициновото масло, ще видишъ. Или боли те коремътъ, вземи топла вода, лъжичка по лъжичка. Азъ, когато пия вода, вземамъ три по три лъжички, спирамъ се. Три пѫти по три, почивамъ и пакъ вземамъ. Три лъжички топла вода и почивамъ 3. Искамъ водата да я направя динамична. Вие не трѣбва да правите този опитъ, азъ изяснявамъ само работата. Три потика давамъ. Съ числото 3 излизамъ отъ онази, неорганизираната материя, отъ едно безизходно положение. Щомъ влѣза въ числото 3, първитѣ лѫчи на слънцето изгрѣватъ, има какво да работишъ. Тази слънчева свѣтлина ти ще употрѣбишъ за своя полза. Ако знаешъ какъ да съберешъ слънчевитѣ лѫчи

и да ги пречупишъ, ще доставишъ топлина на себе си. Ако разбирашъ законитѣ на топлината, водата ще туришъ на работа, парата сѫщо. Ще направишъ едно голѣмо колело, ще започне да се движи твоето колело. Ние, като възприемемъ свѣтлината, ще накараме нашия умъ да работи. Като съберемъ свѣтлината, ще накараме нашето сърдце да работи. Като знаемъ какъ отъ свѣтлината да образуваме нашата сила на тѣлото, тѣлото ще туримъ въ движение. То е процесъ. Свѣтлината, топлината и силата даватъ едно постоянно движение. Когато казваме, че мислимъ добре, значи да възприемемъ добре свѣтлината. Когато казваме за себе си, че трѣбва да чувствуваме добре, трѣбва да възприемемъ топлината. Когато казваме да постѫпваме добре, трѣбва да се образува силата въ насъ. Свѣтлината, топлината и силата вече даватъ една правилна посока на движението. Движението азъ, човѣкътъ, ще употрѣбя за едно благо въ моя животъ. Ако нѣмамъ една свѣтла мисъль, едно топло чувство и една добра постѫпка, силата не може да се прояви. Богъ всѣкога отговаря на една свѣтла мисъль, на едно топло чувство и на една добра воля. Всѣкога, нѣма изключение. Но когато имамъ единъ дисонансъ въ ума си, когато имамъ единъ дисонансъ въ сърдцето си и въ волята си, веднага закѫсняваме. Тогава казвамъ: Ако причината е въ ума, Господь нѣма да ти отговори дотогава, докато не координирашъ ума си съ Божия умъ. Ако причината е въ сърдцето, Господь нѣма да ти отговори, докато не координирашъ сърдцето си съ Божието сърдце. Ако причината е въ волята ти, Господь нѣма да ти отговори, докато не координирашъ своята воля съ Божията воля. Той е съвършениятъ животъ. На земята синца можемъ да бѫдемъ съвършени, щастливи, здрави, всичко можемъ да постигнемъ. Само тактъ се изисква. Ще проточите носа си. Нѣма да искате носътъ ви да бѫде 8 сантиметра. На нѣкои отъ васъ е потрѣбенъ носъ отъ 6 сантиметра, за да облагородите чувствата. На нѣкои отъ васъ е нуженъ носъ отъ 5 сантиметра, за да станете по-практични. На нѣкои е потрѣбенъ отъ 3 сантиметра, за да станете по-благи. Нѣкои иматъ голѣми носове, иматъ голѣми навици. 3 сантиметра носъ е малъкъ въ съотношение, той ще те тури въ дългъ. 7 сантиметра ще те научи да почивашъ. Ако искашъ да бѫдешъ християнинъ, 6 деня ще работишъ, 7 ще почивашъ. Ти, като имашъ 7 сантиметра носъ, ще искашъ всички хора да работятъ, пъкъ ти да почивашъ. Ако имашъ носъ отъ 2 сантиметра, работитѣ ще бѫдатъ недовършени. Туй ще започнешъ, онова ще започнешъ. Нѣкой пѫть 2 сантиметра широчина на носа препятствува. Трѣбва да се изкара носа отъ 2 сантиметра. Ако имате единъ носъ отъ 1 сантиметъръ широкъ, нищо не върви. И единъ и половина не върви. Два сантиметра върви, но се трѣбва да надминава двата съ единъ–два милиметра. Като направишъ една постѫпка, ще се влоши работата. Като постѫпишъ, както природата изисква, ти чувствувашъ една радость въ себе си. Щомъ имашъ едно недоволство въ себе си, значи направилъ си една погрѣшка. Всичкитѣ

погрѣшки въ живота трѣбва да се изправятъ. Всички сте дошли много малки погрѣшки да поправяте. Нѣкой има малка, микроскопическа погрѣшка на ума. Нѣкой има малка, микроскопическа погрѣшка на сърдцето. Нѣкой има малка, микроскопическа погрѣшка на волята. Нѣкои имате нѣкои добродетели и не ги туряте на работа. Гледамъ, мнозина отъ васъ биха станали добри музиканти. Вие гледате, че пари не даватъ. Не е въпросътъ за пари. Ти ще пѣешъ, паритѣ отпосле ще дойдатъ. Имашъ едно религиозно чувство, казвашъ: „Ще ида да се моля". Ти разбирашъ ли какво нѣщо е молитва? Да се моли човѣкъ, значи да се научи да говори. Онзи, който се моли и не знае съдържанието на всѣка дума, не знае да се моли. Да намѣришъ тайната на всѣка дума. То е да знаешъ да произнесешъ една дума. Ти си вече царски синъ.

Веднажъ мене ми направи впечатление. Въ 14-та година срѣщатъ едного, искатъ му личната карта. Той си обърна края на ревера на палтото и го показа. Ако не си покаже подъ палтото, хайде въ участъка. И другъ може да покаже, но нѣма нищо. Трѣбва да има нѣщо написано на палтото отдолу. Като дойдешъ, ще обърнешъ ума си, ще обърнешъ сърдцето си, ще обърнешъ и тѣлото си и ще покажешъ, че си упълномощенъ. Всѣки трѣбва да носи своята карта. Всѣки си има по една карта. Всѣки день трѣбва да знаете какъ може да влѣзете въ ония течения, които сѫществуватъ въ природата. Искашъ влиянието на Венера, една планета, която Богъ турилъ. Течение има. Ти ще се потопишъ въ тия течения. Ти искашъ да се умиешъ, ще влѣзешъ въ рѣката вѫтре. Ти искашъ хлѣбъ, ще идешъ при хлѣбаря или ще идешъ въ ония градини, дето има плодове, или въ ония мѣста, дето има зрѣло жито. Трѣбва да влѣземъ въ ония течения, които ще ни доставятъ онова, което желаемъ. Трѣбва да влѣземъ въ свѣта на свѣтлината, за да възприемемъ оная свѣтлина, която е необходима за мозъка. Трѣбва да влѣземъ въ свѣта на любовьта, да възприемемъ оная топлина, която любовьта дава за сърдцето. Най-после трѣбва да влѣземъ въ свѣта на истината, за да възприемемъ силата. Три течения сѫ това, въ които всѣки день трѣбва да се потопяваме. Да се потопявашъ въ Божията любовь и да възприемешъ онова, което ти е потрѣбно. Да се потопишъ въ Божията мѫдрость и да вземешъ онова, което ти е потрѣбно. Да се потопишъ въ Божията истина и да възприемешъ онова, което ти е потрѣбно. Всѣки день туй трѣбва да го правишъ. И десеть пѫти, ако го правишъ, нѣма да ти бѫде зле. Най-малко два–три пѫти да се потопявашъ.

Та казвамъ: Всички може да работите. Туй, каквото сте разбрали, приложете го. Отъ мѫчнотиитѣ, които сега имате – сърдечни, умствени и волеви, всичко туй поне 25% ще ликвидирате. Ще останатъ 75% да работите за бѫдеще. Въ този животъ, ако ликвидирате съ 25%, то е

постижение. 25% е лихва. То е постижение. На сто сега даватъ 4–5 лева. 25% не е малко. Прилагайте! Турете очитѣ си на работа, турете носа си на работа, турете рѫцетѣ, краката си на работа, сърдцето си турете на работа. Да не остане нито една частица да не работи. Всичко въ насъ да бѫде на работа.

Има ли време малко за музика? Да изпѣемъ „Цвѣтята цъвтѣха“. Какъвъ тактъ има тя? 4⁄4. /Изпѣхме пѣсеньта/.

Мнозина съжалявате, че не може да пѣете. Трѣбва да започнете. Едва сега хората се учатъ да пѣятъ. Много добри пѣвци въ свѣта нѣма сега. Премѣрено много малко добри пѣвци има въ свѣта. Че всички пѣятъ. Казва: „Азъ не мога да пѣя добре“. Всѣки, който пѣе, то е крачка напредъ, излиза вече изъ тази, неорганизираната материя. Започва да мисли. Неприятно ти е, попѣй си. Ако самъ не пѣешъ, слушай ония, които пѣятъ. Като минавашъ, слушай нѣкой щурецъ, нѣкой славей, нѣкой кошеръ. Всичко онова, което носи музикалность, слушай. Нѣкой човѣкъ говори сладко, слушай, музикалность има въ този говоръ. Онова постижение, което искашъ въ свѣта, ще дойде. Специалисти сѫ хората. Вие сега сте турили мисъльта: „Остарѣхме, остарѣхме“. Като сте остарѣли, ако сте поумнѣли – хубаво. Ако сте остарѣли и добри сте станали – добре е. Ако сте остарѣли и силни сте станали – добре е. Но ако човѣкъ остарява, и не поумнява, и добъръ не става, и силенъ не става – защо му е такава старость? То е числото 8. Подмладяването е работа. Стариятъ вече направилъ една смѣтка какво ще спечели, той помага на младитѣ. Едни отъ васъ трѣбва да даватъ поощрение. Сега не да станете преждевременно критици. Казвате: „Той не пѣе хубаво“. Кое е хубавото пѣене? Сега въ тази пѣсень се взема много високо. Защо? Не може ли да се пѣе по другъ начинъ? Отъ коя нота започва соль? Значи цвѣтята цъвнали.

Има една музика, тя е музика на живота. И азъ трѣбва да пѣя нѣкому. Трѣбва да има кому да пѣешъ. За да пѣя, най-първо трѣбва да има въздухъ, трѣбва да има свѣтлина, трѣбва да има топлина, трѣбва да има нѣкои предмети, които да ни въодушевяватъ. Щомъ нѣма тия условия, азъ съмъ затворенъ въ себе си. Сега нѣкой пѣвецъ пѣе за пари. То е единъ символъ. Но трѣбва да пѣешъ за живота. Ако ви дадатъ една тема да направите една пѣсень за живота, какъ ще я направите? Да изпѣете „Азъ искамъ да живѣя“. Или да изпѣете „Азъ ще живѣя“. Коя форма ще туримъ да отива най-добре? /Учительтъ го изпѣ нѣколко пѫти/. Нѣкой пѫть се затваря гърлото. Трѣбва да се пѣе, да ми се каже: „Какво трѣбва да работя?“ Затваря се гърлото, има пакостници, които затварятъ гърлото. Речешъ да пѣешъ, не можешъ да пѣешъ. Ще пѣешъ, докато се отвори гърлото. /Учительтъ пакъ пѣ „Искамъ да живѣя“/. Англичанитѣ казватъ: „Кѫмъ“.

Значи „ела“. Искаме нѣщо да дойде въ насъ, но трѣбва да го привлѣчемъ, за да дойде това. До 22 да направимъ едно упражнение, само единъ моделъ на пѣенето. То е малъкъ мотивъ. Да излѣземъ отъ еднообразието. Нѣкой пжть казвате: „Това е казано, онова е казано“. Много работи сж казани. /Учительтъ пѣе „ии-ии“/. И-то показва движение. Искамъ, значи тръгналъ той. Искането е навсѣкждe, и напредъ, и назадъ, и нагоре, и надолу, и надѣсно, и налѣво, навсѣкждe, 6 посоки. Имате 6, то е любовьта. 6-то е Венера. Любовьта ще ти даде постижение. Щомъ имате 6, очаквате да получите. Не избирайте само лѣво и дѣсно, то е трудно положение.

Цѣлиятъ животъ е съграденъ върху 4⁄4 и 3⁄4. Музикални тактове сж това. 4⁄4 е основата, 3⁄4 е Богъ.

Отче нашъ.

XX година
22. Лекция на Общия Окултенъ класъ
12 мартъ, 1941 год., 5 ч.с., Срѣда
Изгрѣвъ.

1941_03_14 Силното число
лекция на младежкия клас

СИЛНОТО ЧИСЛО

„Отче наш"

Имате ли зададена тема? („Не.")

Пишете тогава върху най-приятния ден от седмицата.

„Цветята цъфтяха"

Турете динамика. Цветето, като цъфти, има динамика – като някой извор иска да се покаже под слънчевите лъчи. То е вътрешно състояние, възприема нещо от слънцето. Първо, навън падат слънчевите лъчи. После, възприеме навътре и какъв е резултатът? Придобива се нещо, завързване. Три последователни процеса. Първо – показваш, второ – възприемаш и най-после дойде съзнанието какво си придобил. Вторият пасаж какъв е, вторият процес как би се изпял? Като се облечеш, мислиш къде да идеш. Ако си религиозен, ще идеш в църква, да се покажеш хубаво облечен. Ако си военен, ще идеш на парад. Значи, тъй облечени в красота и чистота, красотата е външен процес, чистотата – вътрешен.

Когато човек се опари, той не мисли, дръпне си ръката. По никакви правила не става това, но едно вътрешно чувство само, което има. Значи може да си представи е първият център. Светлината показва ли се? Понеже светлината съзнава, възприела нещо. Щом като види някое дете ябълката, скрива я. Като вземе ябълката да я яде, индивидуално чувства, има мисъл какво да направи с тази ябълка. Вие всички знаете какво правите с ябълката. Кои деца изядат ябълката? По-умните от тях, като изядат ябълката, вземат семената и ги посаждат. Най-умните изядат ябълката, изядат и семето заедно. Те са най-умните. Иносказателно е това. Казват: „Да си не създаваме работа да ги садим."

Каква е първата нота на „Цветята цъфтяха"? „Сол". „Тъй цъфнали" – отишли на хорото, вече обект е. Вкъщи е „сол". Идеш на хорото, гледаш всички облечени. Обективно е туй състояние. Изпейте песента.

„Цветята цъфтяха"

„Махар Бену Аба"

Ако се зададе една тема „Защо хората не успяват в живота си“, може да има и туй за тема. Искате да знаете, но трябва да имате едно правило. Знанието във вас трябва да бъде една такава необходимост, както е необходим хлябът. Ние чувстваме знанието като необходимост в живота. Ти си немарлив, казваш: „И без знание може.“ В турско време, когато казваха на някой баща да си праща детето в училище, той казва: „Няма да го правя поп. Да оре земята.“ Мислите ли, че само на попа е потребно знанието? Знанието трябва да стане съществено, както хлябът. Сега се разправя за каквото и да е знание, вие го вземете като нещо съществено. Разправят например за пеенето, казват: „Да си поразмърдаме езика.“ Опасно нещо е човек да си мърда езика. С едно криво мърдане на езика ти можеш да си развалиш живота за двайсет години. Кажеш някому някоя обидна дума. Този човек стане после цар или стане пръв министър. Или кажеш другиму обидна дума, и той стане генерал, после ти станеш войник. За тази дума има да плащаш.

Казвате: „Какво има, че е казал една дума?“ Може да кажеш, но катастрофа става. Друг път кажеш, безопасно е. Седиш на камък и цъкаш с кибритена клечка, хвърлиш я. Но ако си в плевня и цъкнеш, и хвърлиш клечката, знаеш какво ще стане. Ще отиде плевнята и други наоколо ще се запалят. Та казвам, по някой път вие седите на камъни и там цъкате кибритени клечки, безопасно е. Ако сте при слама или взривни вещества, една запалена кибритена клечка ако падне, може да стане цяла експлозия.

Наскоро четох в един от вестниците – млад ученик от седми клас пуши. Един от учителите казва: „Не те ли е срам да пушиш? От тебе човек няма да стане.“ Ученикът го наблюдава, вижда, че не постъпва добре. Отива в трена учителят и там го поканва да вземе една цигара. Той се възмущава от ученика, като пуши, но като се качва на трена, онзи като му предлага цигара, той запушва. Казва: „Ако имаше на млади години [някой] мене да ми се кара, както аз на ученика, не щях да имам този лош навик, който ми създаде много неприятности.“ Често вие се възмущавате от известни навици. Хубаво, но трябва да се знае по кой път един навик може да се изправи. Сега ако този учител, който се кара на ученика, нищо да не му каже, когато пуши да го повика, да каже: „Колега, този занаят съм учил преди двайсет и пет години, заповядайте.“ Като започнат двамата да пушат, той да започне да разправя на него: „Едно време и аз като тебе го учих – да имаше кой да ме накара да не пуша – много злини ми е причинил.“

Та сега вие сте готови да кажете една погрешка, която иде от хората. Да хванете да се карате: „Не те ли е срам.“ Да стъпчеш цигарата на земята, а седи табакерата с всички недостатъци в твоя джоб. Изваждаш една

[цигара]. Питаш сега: „Какво се ползва той да изправи този ученик?“ Желанието в него е добро. Често вие избирате един метод вън от себе си, който не е ефикасен, не може да ви въздейства. Да допуснем, че вие боледувате. Има причини. Търсите помощници отвън да ви помогнат. Ако си в град и заболееш – ще идеш при лекар. Но заболееш в гората, лекар няма. В града е лесно, лекари колкото искаш, ще идеш. Но в гората заболееш, няма лекар, какво ще правиш? Именно трябва да знаеш малко от медицина, че пролетно време, лятно време има растения, да разбираш от медицина, да знаеш как да се лекуваш. Ти трябва да знаеш един цяр за главоболие, някое растение или билка трябва да знаеш за коремоболие – поне двете. Или ако се нараниш, трябва да знаеш как да правиш една малка превръзка. Три неща за себе си трябва да ги знаеш. Ти оставяш хората да ти лекуват главата, корема, да ти правят превръзки. Докато си в града – лесно. Щом си вън от града, ще се намериш в трудно положение. Тогава ще питаш защо Господ е създал света. Вие се намирате в положението на онзи, който говорил веднъж за създаването на света. Казва: „Господ създаде човека, че го пече три дни на един плет.“ Другият го пита: „Прътите откъде взеха, да направят плета?“ Той казва: „Не е твоя работа.“ Тия пръти защо Му бяха на Господа? Да бие глупавите хора, глупавите хора като вас. Понеже Господ нямаше тогава кого да бие, плет направи. Сега плет не правят, но бият глупавите. Но с туй въпросите не се поправят. След като биеш някого, той ни най-малко не се поправя. Себе си като биеш, пак не се поправяш. Казва: „Да го бием.“ Биенето нищо не помага.

Как е произлязла тази единица? Единицата е творчески принцип. Тази единица няма да я вземете като символ на едно количествено число, но то е един път, по който някои сили в природата се проявяват. Единицата показва първоначалните сили, скрити в човека или в самата природа. Що е единицата? Път, по който първоначалните Божествени сили се проявяват в света. Това е единицата. Тази единица не е мека. Това е най-силното, най-грубото число, най-грубата сила в света. По този път се явяват най-грубите сили в света, които са толкоз разрушителни. Всичките тия сили, които действат – тоягата е от тях. Като те наложат с тояга, ще покажеш каква сила се явява вътре. Следователно числото едно трябва да се смекчи. След като се смекчи туй число… Две е закон за смекчаване. Но туй число е още силно. Едва в три имате една сила, която е по-мека, която може да се тури в действие. Числото три създава мисълта в човека, дава едно правилно направление как да постъпва. В числото три седи онова благородно чувство в човека. От резултатите на тия две сили, които действат в Божествения път, излиза мекото число. Туй число е неутрално само по себе си. То не заема ничия страна, нито на едното, нито на двете. Тия две числа имат желание да минат през този трети път.

Някои от вас забелязали ли сте, че някой път във вас се събуди гневът? Щом станете активни, то първоначалните сили се събуждат във вас. Искате, каквото намерите, да го разрушите. Вълкът и кучето винаги, като хванат някое по-слабо същество, го раздрусват. Сърди му се, че не е дошло по-рано да го хване. Толкоз време трябвало да ходи. Казва му: „Защо не дойде по-рано да ми услужиш, но ми създаде толкоз бели, да ходя да те търся?“ Като че го наказва, като го раздрусва. Някое куче, като хване някоя котка, като я разтърси за врата, умъртви я. Затуй всичките котки бягат, по дърветата се качват. Кучето знае къде е слабата [ѝ] страна. Котката легне на гърба и с ноктите си като хване, че се обърне нагоре и гледа към Господа. Котката казва: „Господи, помогни ми.“ Като легне на гърба си, гледа на онова, което Господ ѝ дал в нейните предни и задни крака. Тази котка сама си помага. Ще кажете: „Човек трябва да бъде миролюбив.“ Да остави да я разтърси.

Казвам, като дойде злото в света, легнете на гърба си и с всичките си сили се бранете да ви не закачи. Или като дойдат лошите условия в живота, човек трябва да се бори. Казвате: „Да бъде миролюбив.“ Не разваляйте мира, който съществува. Човек не може да създаде мира, но не разваляйте мира. Ако вие имате една капсула, не разваляйте спокойствието на капсулата, на тая миролюбива капсула. Всички са мирни, но ако натиснете, изведнъж се разгневят всичките. Като се разгневят, като се пръснат, какво ще стане тогава с тебе? Бъди внимателен, да не предизвикаш туй старото начало, което те имат.

Хубаво, сега вие казвате – да бъдете богати. Но знаете ли? Като дойде богатството, има една капсула богатството, като я бутнеш, може да ви причини най-големите злини. За да можеш да се ползваш от силата на богатството, трябва да бъдеш в тройка. Като си в единицата и двойката, не бутай богатството. При придобиването на това богатство, трябва да бъдеш в състояние да може да използваш това богатство. Ами че защо Господ турил такава глава на глистята, не турил като на човека. Главата, това е най-голямото богатство. На една глистя, която не е научена да си държи главата в равновесие, ако тази глистя речеше да се покаже – падне тази глава, ще се пукне. Ти, като човек, трябва да знаеш как да държиш главата си в равновесие. Силите, които са в тебе, да знаеш как да ги употребиш. То е много важно. Главата на една глистя, като се качи нагоре, ще създаде една катастрофа на себе си и на другите.

Ако ме попитате защо страдате, ще ви кажа: защото не знаете как да си държите главата. Например често в старо време учениците са ги прекарвали през големи изпитания, много реални изпитания. Сега ще

накараш някой твой приятел да те изпита. Да кажем, ти си учител, вложил си петдесет–шейсет хиляди лева в банката – малко да те поизлъжат, че банката е фалирала, че всичко туй изчезнало. Ако помръдне сърцето ви, умът ви не е на място. Казвате: „Пропаднаха ми мене парите." Баща ви умрял, този умрял, онзи умрял – да знаеш в дадения случай умрял ли е баща ти. Казват: „Баща ти умрял." Ти не можеш да повярваш в неща, които не са. Да вярваш, че баща ти умрял, когато не е умрял, право ли е? Да вярваш, когато е умрял, разбирам, но не е умрял. Какво показва? Да вярваш, че ти не си способен в живота, когато си способен за работа. Какво е състоянието? Неспособен човек, казваш: „От мене нищо не става." Някой ти е казал, че от тебе нищо не става. Ти си повярвал, че от тебе нищо не става. Те ви казвали едно време, че от вас нищо не става. Туй нещо повярвахте ли го, че от вас нищо няма да стане? Не сте го повярвали.

Та казвам, най-първо, самообладание трябва. Самообладанието в едно и две не може. Двете е негативно число. Имате плюс едно и минус две. Плюс единица е отрова, като [си я] взел в себе си, да действа. Минус две – още не си я взел, но действа отрицателно. Всички ония сили, които не действат, те са отрицателни. Които действат, са положителни. Една отрова действа вече, показва се, положителна е. Тази, която не действа, тя е потенциална. Как ще наречем плюс единица? Най-силното, най-грубото. Единицата е най-силната, най-грубата сила в света. Тази единица, като е дошла в природата, изпокъсала всичката материя, направила една каша, хвърлила тук едно парче, там друго из пространството.

Ако дойде сега един човек у вас, знаете ли какво ще направи? Ако дойде един човек, който е така активен, той ще ви съблече голи. Ще махне палтото, дрехите ви ще хвърли. Един българин ми разправяше за един американец проповедник, модернист. За да произведе ефект, качил се горе на амвона. Носил шапка, хвърлил я в публиката. Извадил си палтото, и него хвърлил. Тогава започнал да говори защо си хвърлил шапката, казва: „Вие от шапките си страдате." За палтото казва: „Да се освободите." Хвърля и палтото и започнал да се разхожда, американски ефект произвежда. Българите ще кажат: „Подлудял е." Но това е за сензация в дадения случай. Цигулари, големи артисти, някой път излизат и започват съвсем тихо. Друг изведнъж започне много силно. То е маниер. Единият произвежда силно впечатление, да стресне хората. Тогава започва тезата си по музика – развива я тъй, както знае. Всички вие от света искате да постигнете нещо, защото в живота всички сте артисти.

Та казвам, всичките нещастия на хората произтичат [от това], че онези сили, които са вложени в човешкия мозък, са вложени динамични, основата на човешкия мозък е динамична сила. Ако човек не знае как да се

справи, оттам произтичат ред неприятности. Ако се вземе задната част, там са вложени всички отрицателни страни на чувствата. Ако се качите малко по-нагоре в мозъка, там има място за човешкото честолюбие, тщеславие. То край няма. Едва някъде нагоре на главата се явява мекота, подига се челото, човек започва да става по-мек, по-внимателен към хората. После, в задната част се явява справедливост. Човек намира, че тъй както постъпва някой път, е несправедливо. Хората и по обратен път се възпитават. Някой заболява, заболяват го гърдите. Казва: „Наказа ме Господ." Едно време заповядваха хората да ги бият. Като ги бият, казвам: „Идете да се учите." Сега мене, като започна Господ да ме удря по корема, по гърдите, съжалява вече. Прави една връзка между първия живот и сегашния. Има някаква връзка.

Та казвам, като дойде да удариш един човек, да знаеш как да го удариш. Музикално да го удариш. Удряли ли сте някой път музикално? Мене ми разправяше един музикант как биел. Няма да ви кажа как. Много пъти съм удрял, но дойде един и ми удари две плесници. Две плесници ми удари, и ми стана приятно. Музикално удряне е. Числото три в дадения случай показва човешката уста. Езикът вътре, който се мърда, е числото едно, първото, строгото число. Горната бърна е числото две, а долната бърна е числото три, която показва мекотата на човека. Езикът е най-активен, той е числото едно. Сега това са форми. Езикът е свързан с една динамична сила. Аз говоря за динамичните сили, които са скрити в този орган. То е един символ. Тази сила е скрита някъде в тебе.

Следователно, как тази динамична сила се проявява чрез езика? Необходими са горната и долната бърна, които ще дадат ход на тази енергия как да се прояви, защото желанието на човека да даде произтича от горната бърна. Ти искаш да си снизходителен към някой човек. Желанието добре да възприемаш зависи от долната бърна. Под нея има една резънчица, която регулира да приемаш нещата добре и да ги приложиш добре. След като ги приемеш, цял процес има. Написано е туй, което си възприел, как да го употребиш в живота. Вие четете някаква морална книга – да бъдеш добър, снизходителен. Когато искаме да бъдем снизходителни, аз турям една рязка на брадата. Чета някой философ какво е казал. Бутна на рязката на брадата. Веднага ще ми дойде какво да правя. Но трябва да знаеш как да бутнеш. Аз съм гледал някой петел, като вземе едно зърно, вдигне го от земята, че като го сложи, подигне опашката си – едно положение много красиво – и започне да вика: „Кът-кът." Казва: „Туй зърно е за вас, щедър съм." Кокошките се съберат. Той се изправи, да се покаже. „Само аз може да го направя." Една хубава черта. „Аз може да го изям, но не искам. Аз от любов го давам."

Много добра е тази черта на петела, но не постъпва всякога така. Само при обикновените условия постъпва така, при другите условия – по съвсем друг начин. Някой път у нас има много благородни пориви като у петела, но не спазваме всякога туй правило. Само веднъж в седмицата ще направиш едно добро, другите шест дни правиш големи пакости на себе си. В седмия ден ще направиш едно добро. Казваш: „Направих едно добро.“ Животът така не се поправя. Знанието в света помага само тогава, когато стане необходимо, както храната, както водата, както въздухът. Ако нямаш такава любов за знанието, както за хляба, не може да те ползва. Ако нямаш такъв стремеж за знанието, както за водата, туй знание не може да те ползва. Ако нямаш такъв стремеж за знанието, както за светлината, искаш да я възприемеш, знанието не може да те ползва. Тия трите импулса трябва да дойдат, да знаеш, че знанието е необходимо, и да се радваш на него, да използваш малкото, което знаеш за нещата. Знанието в света означава само по себе си три, но […] трите като закон в света, като път в света, който ще те заведе в света на динамичните сили. Трите показва един ключ в „Хиляда и една нощ“ – да отвориш, да влезеш, да намериш скъпоценни камъни, да знаеш колко да вземеш, да затвориш и да излезеш. Отваряш, влизаш, взимаш и пак затваряш. Тия подземия са не само пълни с пари, но с книги, богатства. Там са най-хубавите инструменти по музика. Всичко може да намериш. Да кажем, туй подземие е място за здравето, място за знанието, за доброто – всичко е там.

Като дойдеш до числото три, и си намерил ключа, дето можеш да се подигнеш, не изведнъж, но постепенно. Всичките богатства, които са дадени, са на твое разположение. Да знаеш как да ги употребиш. Ако започнеш да ги предаваш, тогава другите може да се ползват и ще останеш невежа.

Та първото нещо, знанието трябва да се приложи. Човек трябва да прилага знанието вътре в себе си. Да има един малък опит и върху него да гради бъдещите изводи. Вие считате числото дванайсет щастливо. Дванайсет е динамическо, то показва дванайсет дома, през които слънцето минава. Първият дом има влияние върху главата – значи може да се ползва твоята глава. Вторият дом има влияние върху врата, туй, което държи главата. Вратът е съединителната нишка между Божествения и духовния свят. Симпатичната нервна система е връзка между духовния свят и физическия свят, вратът е връзка между Божествения и духовния свят. Като влезеш в духовния свят, тогава ще разбереш законите. Лесно е. В сегашната наука какво означава вратът? Нищо не означава. Вие казвате: „Ще разтриеш врата.“ Ще разтриеш със своята мисъл врата си. Вие можете да направите един опит, да видите силата на мисълта. Да кажем, имате треска. Искате да лекувате треската. Ще си представиш, че отиваш на аптеката. Нямаш пари

да идеш да си купиш хинин, ще идеш мислено. Влизаш вътре, казваш: „Дайте ми хинин." Вземеш, върнеш се вкъщи. Ще вземеш хинина. Как се взема? Можеш да го вземеш на прах или на хапчета. Ще туриш мисълта да действа. Ти ще почувстваш горчивината. Ще го направиш и ще ти подейства. Сам може да го направиш. Ако сам не можеш да го направиш, може някой да ти даде прах отвън, да те убеди. Пак ще ти подейства. Мисълта е мощна сила.

Някой път някой учител ти казва: „Ти си даровит, от тебе всичко ще стане." Тази дума веднага ще проработи. Някой път учителят може да каже: „От тебе нищо няма да излезе." Тя ще ти подейства по негативен път. Спрял го. Той може би вижда, че по този път, по който вървиш, нищо няма да получиш. Той турил спирачка, той не му казал как да се дигне спирачката. За времето е било полезно. От тебе за две години нищо няма да стане. След две години ти така, изведнъж, ще се прочуеш, до две години нищо няма да стане. Казваш: „Мене ми казаха: до две години нищо няма да стане, но като минат две години." Та не казвайте: „До две години нищо няма да стане от мене, но след две години." Ако започнете добре, добре ще свършите. Законите в природата нямат изключение. Всички във физическия свят започват много добре, но свършват много зле. Тъй е. Срещнеш човека. Какво стана? Умре човекът. Задигнат го на една тарга, турят го в земята, казват: „Там, да мълчи." Тези, които са го обичали, обичат го, не го оставят на свобода, но го затиснат с пръст. Защо го затискат, и те не знаят. Та казвам: „Ти оттук си излязъл и там отиваш. При майка си отиваш." Никой не може да те поправи. На света като дойдеш, отдето си излязъл, да отидеш – на пръст ще станеш. Казват: „Тя да се разправя с тебе, както тя знае, ние вече не искаме да се разправяме с тебе." Като дойде майка му, казва: „Пиленцето ми." Започне да му разхвърля дрешките, освободи го. Като остане ефирен, извади го, заведе го в своя апартамент. Природата има много красив апартамент и хубави къщи. Извади го из земята, облече го хубаво с царска мантия. Тя го разхожда. Той ни най-малко не съжалява, че е умрял. Казват: „Взел Господ пръст и направил човека." То е онази свещена пръст. Човек е направен от свещена пръст, от земята.

Казвам сега за числата. Числото едно е крайно динамично. Във вас се повдига честолюбието. Човек е непримирим. Дойде числото две. Пак човек е непримирим. То е песимистично. Трябва да дойде числото три. То е вече човешкият ум, всички тия сили трябва да ги превърне. Не че те са лоши, но те са крайно динамични. Трябва да разбираш техния закон, да знаеш какво количество трябва да вземеш. От една взривна сила много малко трябва да вземеш. Един американски професор, който намерил взривно вещество, с една микроскопическа част искал да направи опит

пред студентите, искал да видят силата му. Като забелязал, че ще направи голяма пакост, вика на студентите: „Бягайте.“ И студентите, и професорът, всички из аудиторията избягали навън. Пръсва се и направило големи поражения. Ще бягаш, нищо повече. Казва: „Защо ще бягам, срамота е.“ Ако останеш на мястото – сила е. Да бягаш е най-малкото зло. Да останеш на мястото е най-голямото зло.

Та казвам, когато дойдете до закона на правдата, казвате, че няма правда в света. Щом дойдете до правдата, кажете: „Правдата трябва да се смекчи.“ Който бие с тоягата, […] дава правдата. Който налага, дава правдата, учи го какво е правото. Всеки, който почувства какво нещо е правото, какво впечатление ще извади? След като ти ударят двайсет и пет, какво ще почувстваш? Ще кажеш, че в света трябва да има право. В света има право. Направиш една погрешка, изгубиш петдесет хиляди лева. Но петдесет хиляди лева за колко години се спечелват? Хубаво е правото. Някой извади окото на някого, наказват го да извадят и неговото око. Той извадил окото, и неговото ще извадят. Какво право се възстановява? Казват: „Правото да се въздаде.“ Окото е извадено. Да се възстанови правото, извадят и неговото око. Съдят го, осъждат го. И двете очи са извадени. Де се възстановява правото?

За в бъдеще онзи, който извади окото на някого, трябва да го поправи. Тогава ще има култура. Всеки да знае закона. Ще има очи – като се извади окото, ще дойдат, ще турят едно око. Сега турят едно стъклено. Тогава ще дойдат, ще поправят. Ще каже: „Извадили ти окото, но тук има друго. Има лекар, който намества очите. Той ще намести.“ Това разбирам. Но да извадиш и неговото, понеже той извадил на другия, туй да го считат за право, не разбирам. Като извадят и неговото, онзи се счита удовлетворен, понеже и той останал с едно око. Казва: „Аз като останах, и ти да видиш, да опиташ.“ Като се извадят и двете очи, какво се добива?

Да допуснем сега, че имате едно музикално съчинение, една песен. На две места замествате „сол“ с „фа“. Какво добивате? Казвате: не е „сол“, но „фа“. Замествате го – или долно, или горно „фа“. Какво ще добиете, след като заместите? Вие имате в себе си един вътрешен усет, но не знаете. Усещате, че трябва да стане промяна, защо, не знаете. Казвате: „Тъй по-хубаво звучи.“ Мислите ли, че неща, които всякога звучат хубаво, всякога са верни? Дойде някой и ви казва: „Дай ми пет лева назаем.“ Тъй мекичко го каже, музикално: „Дайте ми пет лева, аз ще ви ги върна.“ Мекичко говори. Като дойде друг, казва: „Слушай, дай ми пет лева, ще ти ги върна. Ако не ми дадеш, ще те утрепя.“ Ти изваждаш, даваш. Той какво ще каже? Не се минават пет–шест месеца: „Я ми заеми пет хиляди лева.“ Онзи, който мекичко говори, няма го, не може да го намериш никъде. Кое е по-

хубаво? Казва: „Меко говори." Разбирам меко да говори, че като каже, да дойде. Но мекичко да говори, и да го няма никакъв? Грубото говорене е лошо, но ако този човек говори грубо и седи на думата, може да предпочета грубото, отколкото мекото. Ако този, мекият, изпълнява, има качества на мекия, ще предпочета мекия. Мекият мекичко да ми поиска и мекичко да ги върне, няма по-хубаво.

Ние се стремим от грубите елементи към красивото. Да дойдем до онзи, мекия. В началото и в края нещата да бъдат красиви. Защото в музиката някои певци искат да пеят меко. Ти, за да пееш меко, трябва да знаеш да възбудиш тия центрове. Той иска да пее. Трябва да тури ръката на главата, да предизвика вълнение в слънчевия възел и тази енергия да мине в гърлото. Ще даде мекота. Ако този център на главата не се събуди, гласът ще бъде обикновен. Мекотата на гласа зависи от нямане енергия във вас. Тъй както сухата пръст, като падне вода, е мека. Ако не падне, тя е груба. Отнякъде трябва да дойде меката енергия. Ако не знаеш да извадиш меката енергия, ти ще се покажеш такъв, какъвто не си. Или пък искаш да се покажеш справедлив. Справедливостта трябва да я вземеш отнякъде. Или пък вие говорите често за любовта. За любовта трябва да предизвикаш три центъра, за да имаш туй понятие. Едно същество, което ти не можеш да поставиш на уровена при себе си, да го гледаш, ти не може да го разбереш – едно същество, което не можеш да обичаш като себе си. За да го обичаш като себе си, то трябва да бъде на същото равнище като тебе. Например един учител по музика може да обича ученика, когато той е способен. Като дойде учителят, веднага разбира, че той свири. Като не разбира, учителят излиза из търпение.

Казвам, трябва да има една вътрешна схватливост. Искате да бъдете духовни. Духовният човек има съзнание, схваща благата, които има, които човешкият ум носи; благата, които човешкото сърце носи; благата, които са скрити в човешкото тяло от хиляди поколения. Има богатства в човешкото тяло. Хиляди неща са в тялото. Ходиш, плачеш, тъжиш. Всичките богатства са заровени в тебе. Ти не знаеш, че си богат. Трябва да дойде някой да те убеждава, убеждава, докато разбереш, че има нещо. Богатството е в гласа ти вътре. Ти, като започнеш да пееш, ще се облечеш добре. Като започнеш да пееш, здрав да бъдеш. Ти като започнеш да пееш, ще те обичат хората. Всички, онези хора, които пеят хубаво, те са здрави. Ако хубаво пеем, пеенето ни ползва лично нас. Пеенето лекува. На един човек, който е болен на умиране, му казвам: „Ще пееш." Има температура четирийсет градуса, той пее. Рекох: „Ще пееш вечерно време, посред нощ ще пееш." Казват: „Изгубил си ума, пее при четирийсет градуса температура." Рекох: „Докато пее, аз гарантирам сто и един процента, ще е здрав. Но ако престане да пее, не гарантирам."

Дотогава, докато един човек пее в себе си, в ума си, в сърцето си пее, той всичко може да постигне. Като престане да пее, казвам: пейте в себе си, при най-лошите условия пейте.

При обикновените условия, при красивите условия всеки пее, но при най-лошите условия да пееш. Тогава ще се проявиш ти. Там е силата на човека. Сега разбрахте ли?

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Деветнадесета лекция на младежкия клас
14 март* 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

* На 7 март 1941 г. не е имало лекция.

1941_03_16 Което излиза от устата
неделна беседа

КОЕТО ИЗЛИЗА ИЗ УСТАТА

„Отче наш"
„Ще се развеселя"

Ще взема само част от осемнайсети стих от петнайсета глава от евангелието на Матея: „Което излезе от устата..."

„Духът Божи"

„Което излезе из устата." Да излезе нещо хубаво из човешката уста, трябва добре да е работил човешкият ум, трябва добре да е работило човешкото сърце и човешкото тяло. Само тогава може да излезе нещо хубаво. Не е важно колко години човек е следвал в университета или колко години е прекарал в гимназията или отделенията, или прогимназията, но колко съзнателно той е приложил. Не е важно колко години човек е живял на земята. Историята на човека е доста голяма. Изчисляват, че човек откак се е явил на земята, има осемнайсет милиона години. Откак се е проявил червеният човек има осем хиляди години. Преди този човек е имало една епоха, за която за бъдеще ще се разправя това. „Създаде Бог човека по образ и подобие свое." Тази история не е написана, написана е само историята на червения човек, който сега се разправя навсякъде. Човек, който живее на земята, е червеният човек. Червеният човек е земен човек, на когото мотивът е червената кръв – с червена кръв е, с червен цвят. Казвам сега, когато по някой път се говори, хората се плашат. Когато идете на някое кино, какво има да се плашите. Ще ви представят нещо от войната, от бойното поле. Има нещо страшно на платното, представя трясък, но това е само отражение на онова, което е станало. Нямате една реалност. Имате само отражение на една реалност. Реалността не е представена такава, каквато е, но в много ограничен смисъл. Вашето въображение трябва да работи живо, да си въобразите какво е войната. Трябва да си на войната, за да знаеш какво е войната. Или трябва да си бил на някое високо планинско място, за да знаеш какво е на планината. Представят на платното, че някои хора се качват на планината, но в дадения случай няма никакви хора да се качват. Картината е така направена, хора всъщност няма да се качват. Сенки има само. Казвате: „Хора се качват на планината."

Има едно знание, с което хората се забавляват. То е на киното. Не е лошо. Има една подготовка. Ние, съвременните хора, трябва да оценим. Казвате, че на земята условията били лоши. По-добри условия никога не сте имали от тия на земята. Че цялата Слънчева система представя нещо великолепно. Говорят някои за Юпитер, за Венера, за Земята, за Марс, за Сатурн, за Нептун, за Уран и т.н. Какво представят те? Те представят епохи. Какви епохи представят? Меркурий представя една епоха, която била търговска в Слънчевата система. И тогава се роди Меркурий. Понеже тия хора, като забогатяха, искаха да се оженят, да имат домове, тогава дошла Венера – с любовта си се появила. Тогава се родила Венера. Понеже тия деца трябвало да се хранят, храна им трябвало, дошла Земята, явила се Земята. Децата после трябвало да има кой да ги пази от враговете външни – дошъл Марс. Пък трябвало да ги възпитава някой – дошъл Юпитер. Най-после трябвало някой да напише историята – дошъл Сатурн. Ето цялата история. То е едно тълкувание. Вие може да мислите дали е верно това, или не. Всяко нещо, което съществува в света, е верно в дадения случай. Има една абсолютна верност и една лъжа. Когато казвате верно, за дадения случай е верно. Този човек, който те излъгва, плащаш му – верно. После преценяваш, че той те е излъгал, то е друг въпрос. Ти си мислил само една услуга да ти направи за дадено време.

Например един беден прекарал през една река един богаташ. Носил го на гърба си, но той бил апаш и като го прекарвал през реката, взел му часовника. Богатият като минал реката, бръква, няма часовника. Минал през реката, но часовника го няма. Платил му. Ще кажете, че не постъпил по човешки. За спомен искал да го има, понеже го прекарал през реката този богатия човек. Вие казвате: „Не е морално.“ То е друг въпрос. Вие отивате, вземате една ябълка – нито сте я садили, нито сте работили заради нея. Смятайте, че то е същото нещо – да вземете ябълката от дървото или часовника от богатия, че го пренесъл през реката. Ако сам минаваше през реката, този човек щеше да се удави. Казва: „Аз държа часовника, че не съм се удавил в реката. Жив съм те пренесъл.“ То са логически заключения.

Това е за изяснение на онези противоречиви мисли, които нас ни спъват, за да ги приложим в живота. Ние се спъваме от много малки работи. Неща, които са писани преди хиляди години, искаме да ги приложим сега. Туй, което е казано преди хиляди години, не може да се приложи сега. То трябва да служи като условие. Сега има нови условия, които трябва да се приложат. Ние например не можем да живеем, както Адам живееше в рая. Някой път искат да подражават. Има нудисти в Париж на един остров на Сена. Някои казват, че е срамота да се ходи гол. Облечени ли се раждат хората? Раждат се облечени с царска мантия и в утробата на майка си имат

мантия. Като се роди, той се отказва от царската мантия, оставя тази мантия, остава какъвто Господ го е направил. Майката после му направи друга мантия – това наричат човешко облекло в света. Искам да ви кажа, че всяка една божествена мисъл, че всяко едно божествено чувство и всяка една божествена постъпка в света, това е облекло. Ние, хората, се обличаме в една своя форма. Може някой път тази форма да е пригодна, някой път е близо, някой път – далече. Там става сега всичката погрешка.

В стиха е казано в отрицателна форма. Някой казва: „Какви лоши работи излизат от човешката уста?“ Вие ги знаете. Защо ще ви разправям за неща, които вие ги знаете по-добре от мене. Вие сте специалисти. Аз не съм специалист. За бъдеще, ако реша да ги изучавам, ще дойда при вас, да ме учите. Сега нямам време. Ако река да се уча, ще дойда при вас, да ме учите. Ще внимавам как го казвате, как го правите и аз ще го кажа. Какво лошо има? Вие изказвате една лоша дума. В какво седи лошевината на думата? Да произнесете една лоша дума, ред трептения ще направите с езика си. Всяка лоша дума се изразява с известен ред трептения и всяка добра дума се изразява с известен ред трептения. Те ще влязат в ухото, ще се преработят, и тогава ще ви побутнат към някаква постъпка да направите. В тази постъпка ние казваме, че думата или мисълта, или чувството, или постъпката е лоша. Значи вълкът, щом като огладнее, ще намери една овца, ще я разкъса и както е още топла, на парчета я изяда. Овцата вика, плаче, моли се, но той намира, че е много хубаво месцето ѝ. Благодари, че Бог е създал такова хубаво същество, че може да си направи един хубав обед. Вълкът така разсъждава. Овцата разсъждава как Господ е направил такова жестоко същество, с такова безобразие, да няма никаква милост.

Питам, право ли е учението на вълка. Не е право. Той благодари, овцата съжалява, плаче. Че и овцата като ходи и къса трева, и тревата плаче, но овцата не иска да знае нищо. Тя мисли, че е права. Вълкът казва: „От тебе се научих.“ Първо дойдоха тревопасните и после се явиха месоядните животни. Вълкът казва: „Аз това от тебе научих. Ти късаш, и аз рекох от тебе да откъсна. Ти късаш без позволение, и аз късам от тебе без позволение.“

Това са ред разсъждения. Дали така мислят овцете и вълците, то е друг въпрос. Мислите ли, че те разсъждават? Важното е за нас, че вълкът е една написана книга, и овцата е друга написана книга; растенията са една написана книга за развитието на растенията; животните са една написана книга за развитието на животните; рибите са една написана книга за развитието на рибите; цялото човечество е една написана книга за цялото човечество. Трябва да се четат тия книги, за да разберем защо се създадоха

растенията. Който не е чел тия книги, трябва да влезе в изучаването им и той може да даде свое тълкуване. Но ние това не знаем. Защо Бог създаде света, тепърва трябва да го учим. Когато на човека е добре, казваме, че светът е добре създаден. То са наши понятия. Когато разглеждаме нещата от божествения свят, тъй както е създаден светът, и в единия, и в другия случай е за добре. Злото е непроявено добро, пък доброто е проявено зло. Какво ще кажете? Доброто е проявено зло; злото е непроявено добро. Следователно ти страдаш, защото доброто не е проявено – затова страдаш. Ти се радваш, защото злото е проявено и е станало на добро. Всяко нещо, което се изявява в света, на добро става.

Отива един, на когото челюстта излязла, при един лекар, който бил много сприхав. В това време бил неразположен. Като влязъл, лекарят казал: „Защо хлопаш?“ Удря го по лицето и му казва: „Да се махнеш оттук.“ Но като го ударил, наместила се челюстта. Той казва: „Удари ме, но ми намести челюстта.“ Значи, ако един удар може да намести една човешка челюст, намясто е ударът. Удари те човек, и като се намести, този удар е на място. Удари те, казва да си вървиш, и пари не ти взема. Нахука те само, върви си. Малка работа е тази.

Та ние, съвременните хора, не разсъждаваме по този начин, имаме особени правила. Говорим за това, което сами не правим. Искаме от другите хора това, което никога не сме направили. Ние искаме с нас хората да се обхождат като съвършени. Пък то е невъзможно. Ние искаме да бъдат много нежни, деликатни, благи, че каквото поискаме, те да го направят. Пък те каквото поискат от нас, ние не им го правим. Искаме от хората неща невъзможни. Ако сега изискваме това, което в дадения случай е възможно, щом искаме от един човек невъзможното, ние го туряме в едно трудно положение. И от себе си не трябва да искаме нещо невъзможно. Казва: „Трябва да бъдем добри.“ За да бъдем добри, трябва да знаем закона на доброто. Как се постига доброто в света? Вие искате нещо назаем или вземате пари от някой банкер. Но, най-първо, това злато се извади от земята. Онези, които вадиха златото, как го вадиха от земята? Ви го имате от банката определено, искате оттам да го вземете. Вие не знаете къде се извади от земята, как се е образувало, не знаете историята на това злато. Сега не е престъпление, че не го знаете. Но ако знаехте историята на златото, другояче щяхте да постъпвате сега. На човека е нужно толкова злато, колкото е потребно в кръвта му, за да бъде здрав. Ако имаш повече злато, отколкото ти трябва, ти ще си създадеш нещастие в себе си.

Богатите хора, които забогатяват, стават нещастни. Имаме един пример в Евангелието за онзи, който забогатя много, имаше да яде и пие за много

години, и Господ му каза: „Тази вечер ще ти извадя душата, на кого ще оставиш това?“ Не външното нещо, което човек може да го има. Външните неща не са наши. Ние се лъжем. Всичко, което съществува вън от нас, то е условие заради нас. Заради нас е важно онова, което ние имаме в нашето тяло. В нашата кръв колкото злато имаме, от него зависи нашето здраве. Щом си здрав, ти ще имаш светли мисли, светли чувства. Тогава ти ще бъдеш човек спокоен. Човек, който има злато в кръвта си, той не може да бъде беден, той не може да бъде глупав, не може да бъде лош. Лош може да бъде онзи човек, който има външно злато, но вътре който има злато, той лош не може да бъде. Ти може да имаш доброто отвън, но ти не си добър. Ако доброто е вътре в тебе, в твоята кръв, ти си добър тогава. Ако ти нямаш достатъчно фосфор в мозъка си, да имаш светлина да мислиш, ти си глупав човек. Ако имаш повече фосфор в мозъка си, да се образува светлина и да те заставя да мислиш, ти си умен. Някои го наричат това – да има азот повече. На нас, съвременните хора, ни липсват някои елементи, за да проявим онова разумно начало, доброто начало, здравото начало, което е в природата. Цялата природа еволюира, действа, да станем такива. Хиляди методи има в природата, чрез които иска да внесе божествените елементи вътре в нашата мисъл; хиляди методи има, чрез които да внесе божествения елемент в нашето сърце и в нашето тяло.

Сега някои мислят, че са религиозни, защото се молят. Че се молиш, нищо не значи. И реката се моли, дига шум – туй не значи, че е молитва. Да мислиш, да твориш нещо в себе си, да чувстваш реалността на нещата, да пишеш тия работи, то е живот. Ако онази птица, която има крила, не знае да хвърка, нали тя ще се постави в изпитание. Щом се намери в някаква опасност, веднага ще хвръкне, после по-лесно намира своята храна – прехвръкне с крилата си. Има птици, които пътуват 50, 60 километра, някой път и повече пътуват, и не може да си намерят храна.

Кое е новото в света, което иде? Ние говорим за любовта. Любовта е чисто божествена наука. Мъдростта, и тя е божествена наука на чисто светлите духове. А пък истината, това е наука за напредналите човешки духове. Това е истината. Истината е за земята. Мъдростта е, която кредитира съвременния човек. Истината е, която раздава всичко свободно. За туй казва Писанието: „Само което раздава истината, ще ви направи свободни.“ Туй, което е вложено в твоя ум; туй, което е вложено в твоето сърце и в твоето тяло, то ти дава нещо. Какво се ползваш от богатството, ако нямаш живот? Какво се ползваш от знанието, ако твоят пулс спре да бие? Или какво се ползваш от книгите, които имаш, ако твоят мозък потъмнее, престане да функционира? Някой казва: „Нямам книги.“ Книгите отпосле трябва да дойдат. Най-първо, трябва да се създаде мозъкът, да имаш едно желание, че като видиш една книга, като четеш, да светне лицето ти.

Добрият човек е червеният човек. Първият човек е бил по-добър, защото е бил червен. Доброто е на живота. Вие вземате червения цвят в лош смисъл. Първото проявление на човека, който носи червения цвят, е бил човекът, който е добър. Хранил се той с плодове, той не бил месоядец. В градината обработваха плодове. Човекът после, като излезе от рая, се научи да яде месо. Тази наука е извън рая. Тя съставя съвсем друга култура. Не е лошо. С тази култура се създадоха хиляди страдания. Седемдесет и пет процента от съвременните страдания на хората се дължат на онова безразборно изтребване на млекопитаещите, на животните, които образуват в неговия умствен свят цял катаклизъм, едно раздрусване. Че е разклатена така нервната система, се дължи на това, че бялата раса безразборно избива животните, безразборно не само ги избива, но ги консервира. С години седят и се развалят. Милиони и милиарди риби се избиват, консервират и някой път се изхвърлят.

Та сега е идеята за Бога. Искат някои да доказват съществува ли Господ, или не. Тази идея в моя ум е смешна – да доказваме дали нещо съществува. Щом доказваме, трябва да знаем, че е реално. Туй, което се доказва, то е лъжливо. Неща, които не може да се докажат, те са истини. Какво ще доказваш дали съществува светлината, или не. Какво ще доказваш дали съществува топлината, или не. Че ти я виждаш, тази светлина е пред теб. Тя е, която събужда твоя ум, топлината е, която събужда твоето сърце. Може да образувате теории, но твоите теории само едно обяснение имат. Реалността съществува вън от нашето обяснение. Не може да обясниш светлината, ако нямаш светлина. Не можеш да обясниш топлината, ако нямаш топлина. Не можеш да обясниш какво нещо е силата, ако нямаш сила в себе си. Но ние трябва да гледаме на цялата природа като проявление на онова първото разумно същество, което отворило за нас да виждаме неговите проявления, да постъпваме тъй, както то постъпва. То не изисква от нас много. Много елементарни работи изисква. Сега говорят за морал. Но за бъдеще, когато хората минават през някоя река, няма да я минават с обущата си. Като дойдат до реката, ще снемат обущата си, ще запретнат крачолите, ще си измият краката и ще минат реката. Като минават, ще гледат да не повдигат калта на дъното и да размътят водата. После, като минават, ще гледат да не плашат тия – жителите, които живеят във водата, някои риби или други същества. Казвате: „Де ще остане време? Ще се кача на гърба на някого.“ Ще се качиш, но часовникът ще иде.

По някой път разглеждам противоречията в историята вътре. Всеки един от вас не представя ли едно голямо противоречие. Някой път се нанижат такива неприятности една след друга. Ти отдаваш причината на този, на онзи. Не може да намериш причината, не ти върви. Каквото направиш, все

се руши, руши. Най-после казваш: „Животът няма смисъл.“ Причината е вътре в самия тебе. Сега онези, които не знаят, казват, че майката родила едно слабо дете. Но причината е в детето. Понеже то е един дух с едно долно минало, че като дошло в майка си, безпокои я, рита, рита, че тя не могла да направи работата както трябва. Виждали ли сте децата – когато майката тури пита да пече в огъня, детето всеки четири–пет минути пита: „Опече ли се?“ Иска да рови пепела. Тя казва: „Чакай, чакай, не е опечена.“ След пет минути пак пита. Най-после започне да плаче, да хленчи. Ако майката се поддаде на тази слабост, ще извади питата сурова. Кой е причината? Когато месиш хляба, детето да седи вън. Като се опече питата, майка ти, ако те е родила със слабо тяло, ще кажеш: „Втори път като ме раждаш, ще създам много хубави условия за майка си, ще създам и много хубави условия за баща ми.“

Всички ние излязохме чисти от Бога. Как стана така, че ние се раждаме такива хилави, каквито сега? Значи в Бога ли е причината? Не е. Ако е за търпение, ще научите това търпение от дърветата. Идеш с брадва, сечеш дървото, то не бяга. Ти го удряш, то седи, удряш, то седи. Като го отсечеш, на другата година то пак отдолу започва да израства. Ти пак го отрежеш, то пак горкото расте. Търпение имат растенията. Ние, съвременните хора, казваме: „Това са дървета, не мислят.“ Казват: „Едно време бяхме философи като вас. Сега ни туриха главата в пръстта. Сега мислим как да извадим главата из земята.“ Ако растенията не бяха мислили досега, нашите глави щяха да бъдат в земята. Благодарение на тяхното знание изправиха се хората нагоре. Те казват: „Ние ходихме към центъра на земята. Няма какво и вие да ходите. Ще си обърнете главите нагоре към центъра на слънцето.“ Тъй казват растенията. Всяко растение казва: „Ще се обърнеш нагоре, да дадеш плода си на хората да ядат, няма да ги продаваш.“ За щедрост те са образец. Ако ние всички следвахме пътя на растенията, всички щяхме да бъдем щедри. Щедро дават растенията плодовете си, много малко искат. Даже не искат да ги поливаме. Те казват: „Поразмърдайте ни, поразкопайте ни малко, понеже четем във вашите лица: искате да бъдете щастливи – хубаво желание; искате да бъдете умни – хубаво желание; искате да бъдете здрави – хубаво желание е; искате вие да бъдете силни, умни.“ По-умни от природата няма. Ако е за разумност, всичко онова, което тя е направила, е така хубаво, тъй хубаво изчислено. В нея имаме най-хубавите методи, отдето трябва да черпим. Ако е за разум, от нея ще почерпим. Ако слънцето нас не ни изпраща светлина, как ще мислим? Ако слънцето нас не ни изпраща топлина, как ще мислим? Седим и казваме, че нашите философи написали книги. Благодарение на слънцето, че то изпраща светлина и топлина, затова са писали тия философи.

Тогава някой път казваме: „Защо хората са лоши?“ За мене, че са лоши хората, е много естествено. Всеки човек може да бъде лош. Дръжте го три дена гладен, той ще стане лош. Погладете един кон по главата, е добро, но го погладете отзад – ще ви ритне. Малко само като го бутнете, ще ви ритне. Стиснете една котка за опашката, ще ви одраще. Погладете я по гърба, дайте ѝ хляб и сиренце, веднага ще ви изкаже благодарствени думи. Казвате: „Да има някой да ни научи.“ Търсите някой да ви научи отвън. Отвън са условията. Онзи, който ще ви научи, той е вътре. Той живее вътре в главата, има си място, дето живее. Той живее вътре във вашето сърце – приблизително в това, до това сърце има друго сърце, там живее.

В Писанието се казва: „Сине мой, дай си сърцето.“ Дай го, да го организирам, да го очистя, да живееш добре. Господ иска да организира сърцата. Всички вярват в техния водач, казват: „Фюрерът.“ Вярват в него. Никой не роптае. Идея имат. Трябва да имаш идея. Тогава се постигат нещата. Ако хората нямат единение, ако не вярват в една идея, какво биха могли да направят? Ако съвременните християни имаха идеята на германците, ако всичките вярваха какво е казал Христос, какво щеше да бъде? Казват сега: „Докажи право ли е.“ Онова, което ти казва любовта, веднага го направи, нищо повече. Не разсъждавай. Онова, което ти казва Божията мъдрост, веднага го направи, не разсъждавай. Онова, което ти казва Божията истина, веднага го направи, не разсъждавай. След като го направиш, тогава разсъждавай. Ние, преди да сме го направили, разсъждаваме. Като го направиш, тогава разсъждавай колкото искаш. Живей, тогава разсъждавай, не разсъждавай, преди да си живял. Обичай, че после разсъждавай за обичта, не разсъждавай, преди да си обичал. Ти не знаеш какво нещо е любовта, създаваш теории, теории, че била мека, кротка, снизходителна.

Какво е мекота, какво е кротост? Мекотата е физическо качество на човека, навсякъде отстъпва. Кроткият човек разумно прави нещата. Мекият се огъва, мекият избягва. Той никога не оставя да го бият. Вие водата може ли да биете? Въздуха може ли да биете? Някой казва: „Мек човек.“ Може ли да биете светлината? Мекият човек мяза на светлината, мяза на водата, мяза на въздуха. Ако е корав, всички може да го бият. Ти речеш да биеш водата, тя хвръкне. Като удариш, подскочи. Казва: „Още веднъж ме удари, много ми е приятно. Колко си добър човек.“ Направи едно малко упражнение. Радва се водата. После понапръска те, целуне те. Казва: „Колко си добър, че си дошъл, направи едно занимание.“ Ако тия удари бяха турени на гърба на един човек, образуван от твърда материя, какво ще бъде? Ако някой човек реши да ви бие, има причина. Той защо ви бие? Например той е материалист. Иска да ви удари. Той ви удари веднъж, вие извадите и му дадете един наполеон. Удари те два пъти, дадеш му два;

удари те три пъти, дадеш му три. И като му даваш така, той ще започне полека да слага тоягата и най-после, като му даде стотина, сложи тоягата. Като вземе стотина наполеона, ще сложи тоягата, ще ви потупа по рамото и ще каже: „Не си човек за биене. Много добър човек си.“

Разправяха ми един пример за една мечка. Хуква един ловец да го гони, обръща се с пушката, тегли един куршум. Ударя я в предния крак и тя се повалява на земята. Той отива да я доубие, тя дига краката. Казва: „Не прави туй, както аз направих.“ Дига краката и започват да текат две сълзи. Съзнава, че не трябваше да направи това. „Ти, разумният човек, не ме доубивай.“ Ние като мечката по някой път правим. Тази мечка защо довлече своето нещастие? Защо гони ловеца? Онзи разполага с пушка. Тя мисли постарому – да го гони. Едно време той се качваше по дърветата, а сега той има пушка, ще ѝ тегли един куршум. Мечките не могат да гонят. Картечен огън има. Мечият характер не върви с геройство. Те не могат да воюват – мечките, с хората.

Та в света, когато се проповядва за любовта, хората мислят, че хората на любовта са разкашкавен свят, меки, хора смахнати. По-красиви хора от хората на любовта няма. По-свободни хора от хората на любовта няма. То е величие, един строеж, едно тяло. Онзи, който служи на любовта, той носи живота. Светлина и топлина излизат от него. Той е бодър, не е дряхъл. Той не казва, че ще се страда. Той се радва, че страда. Като погледне на страданието, казва: „Още страдания да дойдат.“ Страданието според мене е една раница за път, нищо повече. Туй страдание е турено, както си туряш за път да носиш хляб и дрешки на гърба си. Това е страданието – една раница от 10–15–20 килограма. Благото е там. Ще снемеш тази раница, ще извадиш да ядеш и колкото ядеш, тя олеква. Вие искате да я хвърлите. По-лошо ще е после. Всичките страдания, турени на цялото човечество, – в страданията Бог е турил всичките блага. Ако няма страдания, няма да има какво да ядеш и да пиеш. Ако няма страдания, ще гладуваме. Искате да се махнат страданията. Хлебец има в страданията, в тази раница. Туй, което ви говоря, е верно. В страданията са скрити благата на човечеството. Ако не беше така, страданията са безпредметни за човечеството. Неразбраните страдания спъват човечеството. Злото седи там, че всичките хора не искат да носят страданията. Там е лошото. Ако идете в един град тук, в България, ще видите, че седнали в кафенето и бистрят политика кой ще успее. Другите копаят и работят, а те бистрят политика. Колко има, които работят? Че тия всичките хора трябваше да дойдат там да работят. Някой казва: „Аз не съм роден за проповедник.“ Устата са за проповедник. Ръцете са за земеделец. Краката са за пешеходец. Умът е за мисъл. Сърцето е за чувство. Всичките тия работи трябва да ги вършите. „Как така?“ Значи

другите да работят. Ще работиш половин час с мотиката. Най-малко половин, един час ще работиш, туй е божественото според мене.

Ако искаш да изпълниш Волята Божия, като станеш сутрин, няма да се караш, а ще вземеш лопатата и ще идеш един час да копаеш, да извършиш Волята Божия. То е закон. Който иска да бъде здрав, направете това. Ако вие нямате място, идете някъде при някой градинар. Ще кажеш: „Може ли един час да работя на вас?" „Господарят, той ще ми плати ли?" Направете това. Не да бъдете всички градинари. Казва: „Нека всеки да си плати." Тогава имаме сегашния порядък. Добър е този порядък, но този порядък е порядък на закон. Хората на закона само на половината разрешават въпроса. В бъдещия порядък, на първо място, трябва да се даде място на всичките хора. Ще имате не тъй, както сега са градовете направени. Всеки да има по една част да работи. И министри, и царе, всичките ще работят. И свещеници, и владици, всичките ще работят. По един час ще работят – не по закон, но по любов. Като работят, може лопатата да е направена с хубава дръжка, гладка. Той ще носи своята лопата както иска. Голяма няма да бъде, да се умори. Ще я направи малка, само да копае един час. Колко ще копае, не е въпрос. Един час да копае.

Идеята в нас е – ние избягваме онзи физическия труд като нещо, което унижава човека. Не е така. Тия растения, които създадоха плодовете, които ни храниха, слязоха долу, трябва да им помогнем. Те ни направиха едно добро растенията. Трябва да обработим земята. За да им услужим, за да услужим на онези, които на нас услужват. Даже свините са разбрали това. Те, като ходят, за благото, което им дават, ровят земята. Търсят нещо заровено. И техните семена израстват. Свините са били много добри разсадници на семената.

„Туй, което излиза из устата." За бъдеще из устата трябва да излизат най-хубавите думи на истината. Туй, което казваш, да е истина, най-хубавите думи, и тия думи да са верни. Най-хубавите думи, които са любещи, да казваш. И този човек, като му кажеш една божествена дума, той става здрав. Той се е заблуждавал. Да казваш туй, което е верно – и веднага, като отидеш там, ще му кажеш. Някои сега страдат. Някои са ясновидци. Ако искате, аз като дойда при вас, и на Витоша да ви намеря да сте изгубили игла, аз може да намеря иглата. Ще ви кажа как. Имам един голям магнит. Още като го нося, веднага ще се залепи иглата. Ясновидец съм. Казвате – как я намерих. Казвам, виждам. Всичките влюбени хора имат този магнит. Любовта зависи от магнита. Някои привличат малките игли, някои големите. Във Вашингтон от техните междуособици, размирици между Съединените щати са останали две големи оръдия, които са намагнетисани, поставени са в един музей, и тогава, който отива в музея,

отдалеч трябва да снеме всичко, което има, металическо по себе си: часовника си, не може да иде с обуща, които имат гвоздеи, иначе ще се залепят. До 500 килограма предмети се залепят за топа.

Та ви казвам, аз говоря за любовта, като една привлекателна сила, която привлича хората. Ти на един човек няма какво да му смръщаш веждите. Покажи магнита. Няма какво да спущаш кофата. Ще я пуснеш кофата, и с магнита ще се издигне от кладенеца. Лесна работа ще бъде тогава. Колко време трябва, знаете ли? Няма да бъде дълго време. Тази епоха ще се смени, и ще дойде другата. Няма да се мине много, когато въглища няма да има. Няма да има дим. Няма да горят хората дърва, ще се впрегне всичката енергия – с електричество ще бъде. Не само това, но горе във въздуха, в пространството, над 500 километра над земята има цял океан с електрическа енергия, тя ще се снеме. И цялата земя ще бъде осветена. Ще имат хората, ще светне на земята. И от другите планети ще кажат, че нова култура има вече на земята. Няма да има дим. Понеже иде едно велико бъдеще, всички трябва да бъдем умни, трябва да бъдем любещи, трябва да бъдем здрави, за да може да се ползваме. Защото, ако тия блага дойдат, и нашите мозъци не са готови да възприемат тези блага; ако тия блага дойдат, и нашите сърца не са готови да ги възприемат и ако нашите тела не са готови да възприемат благата, ще закъснее работата.

Та казвам, туй, което излиза от устата. Българинът казва: „Златен език има." Някой човек, като говори, златен език има. Значи говори хубаво. Има нещо по-хубаво от златния език. Любещият език. Езикът трябва да бъде любещ – когато този език омекне по закона на любовта. Знаете ли, има такива думи отровни. По някой път казва човек думи, които произвеждат отрова, като отрова са. И ние със своята мисъл, без да искаме, някой път образуваме тия отрови, защото в природата съществуват известни елементи, които са отровни. И със своето сърце образуваме известни отрови, и със своите постъпки образуваме отрови. Та, най-първо, ще се научим да работим химически. Да осигурим нещата, да произвеждаме доброто в света. Злото нека седи отвън като една сила. Но нито един от вас да не го възприема в своята Светая Светих. Казвате: „Злото да го не приемем." Ти няма да вземеш калта и да я туриш в твоята приемна стая. Калта на пътя е намясто, на нивата е намясто, но калта не трябва да се приема на гости в приемната стая. Някой път и тя се ухитрила. Калта е жива. Те са живи същества. И аз, както мисля, някой път те пращат делегати – малки частици се отделят като екскурзианти и през въздуха се пренасят и влизат в стаята вътре. Понеже се влюбват, остават да живеят вътре. Онези ги чакат. И някой път ние трябва да вземем някаква форма, да ги изгоним навън. Нали сте виждали как бухат килимите,

изпъждат ги навън. Те като се върнат, дават следното изяснение. Казват: „Много добре е там, но буханица има."

Сега да ви обясня. Слезе един ангел от невидимия свят. Приказка е това. Може някои от вас да вярват, може да не вярват. Аз ще ви разкажа приказка, в която всеки може да вярва. Аз не считам, че ангелите са родени. И че всички ангели от хора са ангели. Може да са били едно време хора, сега са ангели, напреднали същества, сила имат. Един ангел, наречен Орифи, слязъл да прави научни изследвания в земята. Дошъл да посети учените хора на земята, да види какво мислят, какво намерение имат. Като минава, гледа – едно дете вика. На една година било. Спира се той. Детето казва: „Спри се при мен. Няма кой да ми помогне. Гладно съм, ще умра гладно. Ще може ли да ми помогнеш?" Детето иска биберонче. Детето казва: „Много ти благодаря." Ангелът си заминава. Майка му наскоро дошла. След 5 години ангелът вижда – едно момиченце плаче, 4 реда сълзи. Пита го: „Защо плачеш?" „Изгубих майка си, не зная къде е." Той видял, че това момиченце е същото, което било в люлката по-рано. Тогава биберонче искаше, а сега търси майка си. Ангелът ходил по земята и след 19 години гледа една мома при една река, готова да се дави. Пита я: „Защо искаш да се къпеш в реката?" Тя казва: „Не, дотегна ми животът." „Че ти си млада." „Имах един възлюблен, когото обичах. Той замина с друга. За мене животът няма смисъл." „Ти още не си намерила своя възлюблен. Няма защо да се давиш. Аз ще ти кажа къде е твоят възлюблен." Завежда я при нейния възлюблен. Ходил пак по земята ангелът и след 4–5 години гледа, че ѝ се родило едно дете, но умряло и я вижда, че плаче. Пита я: „Защо плачеш?" Казва: „Детето ми умря." Той казва: „Не бой се." Той полага ръка и оздравява детето ѝ. Сега има още приказка, но аз ще спра тук. Има хора, които като детето биберонче им трябва. Има хора, които като малкото момиченце майка си изгубили. Има други, които ги разлюбили, и искат да се давят. И най-после има някой, на който детето е умряло.

Как ще се разрешат тия въпроси? Само трябва да има един ангел Орифи, който, като дойде и чуе гласа на детето, да му даде биберончето. Всякога можем да бъдем в полза на човечеството. Всеки човек е една важна единица. В дадения случай, мястото в което живееш, ти трябва да изпълниш своята длъжност. Ти си турен намясто. Казваш, че нямаш място. Божиите войници са турени да пазят. Техните воини ходят из София. И като дошъл, гледа целия ден. Войниците като ги поставят на поста, седи и гледа. Турил бинокъла и гледа. Защо гледа? Той е длъжен да гледа, изгубил нещо. Ти гледаш някоя библиотека, искаш да четеш някоя книга. Като намериш книгата, не гледаш библиотеката. Ти търсиш нещо в една

книга. Вземеш книгата, намериш онова място, четеш, затвориш книгата, излезеш вънка.

Всеки един човек е длъжен. На хората трябва изпълнение вече. Всеки един трябва да съзнава, че той е един пътник в света, че със своето усилие той може да помогне за успеха на човечеството. Какво ви коства, като станете, да кажете: „Ще се подобри светът. Хората ще станат добри, ще станат любещи.“ Какво ви коства да кажете туй, което казвам. Казвате: „Туй, което аз казвам, ще стане ли, или няма да стане?“ Когато видите един камък, ударите го с чука. Петстотин души минават, удрят, и не се чупи. Но като дойде петстотин и първият човек, като удари, и камъкът се строши. Като се повтарят нещата, един казва, втори, трети, четвърти, всичките тия мисли се групират. Съединяват се мислите, чувствата и постъпките на хората. Съединяват се като войници, за да помогнат на човечеството. Ние сега схващаме лично. Личен егоизъм има. Искаме да идем в оня свят, да живеем там, с китари ангелите да ни свирят. Ако е за свирене, тук има свирене. В зала „България“, като идеш, постоянно има концерти. Свири някой. Ако искаш хубаво облечени хора, иди в църква. Ще видиш – свещениците са хубаво облечени. Ако искаш да идеш в небето и там да има каране, не разбираш божествения свят. Ако искаш божественият свят при тебе да бъде, божествената музика, ти трябва да бъдеш онзи певец, ти трябва да бъдеш облечен с онези светли мисли, с онези светли чувства, с онези светли постъпки, че като дойдеш, като стъпиш, да кажеш: „Аз любя само едного и заради неговата любов служа на всички.“

Какво ви коства да кажете това: „Заради неговата любов служа на всички. Аз служа само на едного и заради него служа на всички.“

„Добрата молитва“

Двадесет и втора неделна беседа
16 март 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_03_16 Божествената книга
Утринно слово

БОЖЕСТВЕНА КНИГА

Добрата молитва
Молитвата на Царството
В начало бе Словото
Ще прочета 9 глава от Евангелието на Лука.
Духът Божий

Да се занимава човек със стари работи, то значи да си губи времето. Да се занимаваш със стари дрехи, да ги купуваш, да ги продаваш, стари обуща, стари шапки. Да се занимаваш да купуваш стари дъсчени къщи, които са изгнили. Старото има само едно нещо, в което трябва да се поучава. Старото показва пътя, по който Бог се проявява. Следователно, там дето мине, оставя някакво богатство, благо. Онези, които се занимават със старото, те са иманяри, да ходят да копаят. Всичките хора са иманяри, които ходят да копаят въглища дълбоко в земята и пари печелят. Милиони години как е заровено това богатство. Иманяри са онези, които вадят петрола, там са турени тия масла, вадят ги. С тия масла сега ходят, разхождат се по небето, пущат яйца, какво ли не правят. Всичките автомобили се движат благодарение на това старо масло, навсякъде се движат по света. Ако нямаме това старото масло, няма да се движат. Та казвам: Ще намерим тия масла, такива масла има достатъчно във вас заровени. Вие не сте бедни хора, въглища имате, масла имате, доста залежи имате заровени, големи океани имате като Великия или Тихия океан, като Атлантическия, пък рибки, сомчета имате, какво ли нямате. И идат някои, че ми се оплакват.

Наскоро чух от една котка две разумни думи. Котката ми проговори две думи на един стар език. Тя седи и казва: Мяу, мяу – нищо не значи. То е главоболие, няма никакво съдържание. Кой как седи, казва: Беден съм, беден съм, болен съм, болен съм – то е мяу. Казва ми мяу, дадох ѝ сух хляб, казва пак мяу. Гледа ме и ми казва: Само сух хляб ли, няма ли нещо друго тъй сготвено хубаво, направено като за котка. Котка какво значи. То е едно астрално същество. Направих ѝ баница, сирене с бял хляб, както аз зная и ми казва: Мър-махау. Казвам: Браво! Цяла философия е мър-махау. Казвам: Какво ви донесе тук. – Скрит съм в тази форма, изучавам съвременната култура, защото другояче ще ме безпокоят хората, сега ходя от къща на къща да ги видя. Едно време ние, като живеехме, искам сега да ги видя те как живеят. Хубаво, но това са стари работи мър-махау. Вие не

го знаете какво значи, аз го зная. Една свещена дума е. Тя е рядко казана. Значи когато човек е много благодарен, казва мър-махау. Трябва да се разбират Божиите пътища, знание трябва на съвременния свят. Знанието трябва да бъде тъй насъщо, както хлябът, както водата, както въздухът, както светлината. Когато знанието стане тъй потребно, ще разберем. Сега се изучава знанието, което е запомнено, цитирате някой стих, тъй е казал Христос. Много работи е казал Христос. Какъв смисъл има. Изпратил учениците си и им дал власт. На тях им дал власт, но вие каква власт имате? Вие само четете. Дойде някоя болест, търсите лекар. Той като дойде, той е невежа и вие сте невежи, той със своята губерка ще ви дупчи. Ще ви даде хапове. Вие вярвате, че този лекар ще ви излекува. Ще ви даде някой цяр по десет, петнадесет капки, но не оздравявате. Викате друг лекар, лекуват ви 3–4 месеца, после намирате друг лекар. Ако избирате един лекар, изберете го вещ. Отивате да пиете вода, идете при най-хубавата чешма, дето тече хубава вода, за да пиете, понеже тази вода ще ви ползува. Ако пиете лоша вода, ще пострадате. И аз не бих се подложил на всеки лекар. Ако е умен лекар разбирам, но всеки лекар не лекува. Най-първо вие имате един ваш лекар вътре във вас. Чудя се по някой път тук, от Изгрева, не питате вашия лекар. В Господа вярвате, тичате при някой лекар, не питате Господа: Да идем или не. Заболи я някоя сестра кракът, тича, изпоплашила се, какво ли е станало с крака. Казвам: Няма нищо, дошъл е един твой възлюбен, хванал крака, целува го, прегръща го, стиска го. Боли те кракът, то е любовникът в крака, какво ще бягаш. Някого го боли гърбът, друг любовник хванал гърба, целува го, обича те.

Дойде една млада сестра, недоволна е, дадох ѝ един разказ от вестника, пише за една Айше, живяла при един имамин. Тя се оженва за един много красив момък, а после се оплаква от ученика му. Някой си, няма да му кажа името, да не се обиди някой от вас, който бил много красив, пък и тя била много красива, тя се оплаква, че той ходел под нейния прозорец да я смущава. После по някой път се провиквал. Казва: Да му кажеш да не ме смущава, мъжът ми какво ще каже. Пък мъжът заемал важна длъжност, голям началник. Този ученик, от когото се оплаква, хабер няма за това. Тя казва, че ѝ хвърлял влюбени погледи през решетката. Отива този имамин, намира младия момък, той нищо не знае за нея, нищо не е чувал. Казва му: Ти си ходил под прозореца да ѝ пееш, пък и любовни погледи си ѝ хвърлял, срамота е. Казва: Не я познавам. – Виж, казва, как ме лъжеш. Под прозореца ѝ си ходил, пък казваш, че не я познаваш. Казвам на сестрата, я прочети го да видим какво ще кажеш. Един начин е това, любовна работа, показва пътя на момъка, който не я познава, да я познае. Сега в света ние се оплакваме от живота, който сега имаме. Какъв живот трябва да ни даде Господ? Да те гледат криво, лошо; да те гледат умилно, пак лошо. Ако си обърнат лицето към тебе, лошо; ако си обърнат гърба, пак лошо. Ако

минат от лявата страна лошо, ако минат от дясната, пак лошо. Като срещнеш човека, какво трябва да правиш? Хората са недоволни. Защо бакалинът е недоволен? Когато му дадеш повече за онова, което продава, той е доволен; когато му дадеш по-малко, отколкото ти искаш, ти си недоволен. От какво зависи недоволството? Бакалинът е доволен, когато има повече пари. Ти си недоволен, понеже не си приел достатъчно, захар купуваш, сирене купуваш. Тия материални работи правят всичките скандали. Дошъл някой, целунал лицето на някого. Че какво лошо има. Дошъл някой, целунал къщата. Че той повредил мазилката. Има една статуя в Рим на апостол Петър, че толкоз години като целували крака, трап направили на крака, повредили крака от целувки. Държат те отговорен, че си целувал къщата. Щом я целуват, замажи я отново. Какво има? Всяка целувка е резултат, зад нея седи една човешка мисъл, едно човешко чувство и една човешка постъпка. Законът на моралността зависи от мисълта. Мисълта права ли е, чувството право ли е, постъпката права ли е? Тия неща трябва да се знаят, понеже ако човек няма права мисъл, хубави чувства, той не може да прогреси в живота си. Той има отношение не само към физическия свят, но и към духовния свят има отношение. Вие гледате на тия работи тъй солидно, като един който казва, че свършил гимназия, свършил университет, той преди да свърши, отива да държи изпит. Ако ти не знаеш материала за осми клас, не можеш да свършиш гимназия. Четири години си учил в университета, ако не знаеш материала за последната година, не можеш да издържиш изпита, не може да свършиш университета.

Ако вие ще се подложите на един изпит за любовта, какво ще правите? Имате един изпит за любовта, например, какъв изпит бихте държали. Като срещнеш един човек, когото обичаш, какви думи трябва да му кажеш най-първо? Мислите ли, че трябва да му кажеш, че го обичаш? Ти онзи, когото обичаш, няма да му казваш. Когато момъкът обикне една мома, той не ѝ казва, че я обича, но ще направи една къща, измаже я хубаво, мебелира я, купи пиано, столове, има кухня с всички неща, тенджери и други, купи огърлица, пръстени, тя нищо не знае, той има в ума си една идея. Когато я покани на гости някой път, стаята ще бъде добре отоплена, тя като влезе, като погледне, харесва ѝ. Вие по някой път, и християните казват: Да дойде Духът Божи върху нас. Аз се чудя на ума им. Мислите ли, че Духът Божи трябва да дойде в един курник? Някои евангелисти говорят, че Духът Божи ще дойде. Той е един курник, и на гости ще дойде Духът. Новото понятие е, че този курник трябва да се превърне в палат. Трябва да има градина, вода, шадравани, абсолютна чистота, цветя, плодни дървета. Никаква нечистотия не трябва да има. Чудно е, че ние искаме да се запознаем с любовта. Чудя се на съвременната любов, която мяза на една каша. Тя мяза на една просена каша, мяза и на царевична каша. И това е

любов, но каква любов? Казвам: Ако животът седи в сегашната любов, аз се отказвам. Ако нещо има от което може да се откажа, то е от сегашната любов. То е най-голямото лицемерие, което съществува в света, за което светът плаща скъпо. В името на тази любов седят най-големите користолюбиви неща, от които цялото човечество от хиляди години страда. Всички вярвате в това, което не е. Любов, която не носи безсмъртие, не е любов. Любов, която не носи щастие, това не е любов. Любов, която не носи знание, не е любов. Любов, която не носи сила в себе си, свобода, не е любов. Любовта трябва да носи със себе си всичките богатства, които можеш да имаш. Това е любовта. Защо, ако на вас са ви дали една лъжлива монета, защо вие искате да я прокарате на другите хора. Вас ви излъгали и вие искате да не изгубите, и вие искате да я прокарате на другите. Турете я настрана, не я давайте никому. Болният, както и да го храниш, той силен няма да стане.

Аз искам да ви изнеса една истина. Не правя сега критика на нещата, но правя преценка. Трябва да знаеш истината, да знаеш колко злато и колко сребро, колко мед, колко желязо съдържа. Ти си направил голяма грешка, че позлатеното желязо си го взел за злато, то е заблуждение. Именно първото нещо е да се намери любовта. Ще дойдат някои, занимават се с любовта. За любовта говорят, но това не е любов. Значи ли слънцето ако се покрие с облаци, че е престанало да свети? Станало е промяна. Промяната се дължи на земята. И на слънцето може да стане някоя промяна. Ще се промени не самото слънце. Тази любов, която ние търсим, тя е несъвместима. Има известни лъчи, които минават през земята и заминават. Има една светлина от слънцето, която не можем да я спрем, тя не прави никакво пречупване, тя само преминава. За тази светлина нищо не знаем. Следователно, за този свят, който ни осветлява, ние нищо не знаем за него. Някой казва, че той се пренесъл някъде. Пренасянето е само едно състояние. Това не е постоянно състояние да идеш ти в оня свят, да живееш и да се върнеш на земята, да сънуваш, че този се явил, онзи се явил. Това е един илюзорен свят. В сегашните условия виждаме един човек шест дена със своите работи дрехи, седмия ден облечен хубаво. Започваме да се чудим, че на седмия ден е облечен хубаво, другите дни е с обикновени дрехи. Обикновените дрехи са за работа, празничният ден е ден за любов. Сега всички задават въпроса, как да я намерим любовта. Любовта не се намира. Любовта не е нещо изгубено. Любовта не може да се намери, тя не се купува. Дето казват,че ще дойде, тя не иде. Като че сега я няма, та после ще дойде. Щом сега я няма и после няма да дойде. Щом сега я има и после ще дойде. Единственото нещо, което всякога е божествено, то е любовта, нищо повече. Туй, което всякога е било. Вие искате сега да дойде, казвате: Да се отворят очите на моето съзнание, да благодаря на Бога, да се пробуди моето съзнание, познал съм любовта. Аз досега не съм я познавал.

Пробудих се, отвориха ми се очите, видях Божествената любов, която изпраща своята светлина. Всичките тия плачове, скърби, плачене, всички са плакали. Хубаво е. Аз съм носил повече страдания, които ако се турят на вашия гръб, на прах ще станете. Ще ги нося. Дойде някой, оплаква се, че му турили 10 кила на гърба му. Аз нося милиони килограми и не съм се оплакал още, той носи десет килограма и се оплаква. Казва: Как десет милиона, вярно ли е това? Десет милиона нося, но има добри същества, които ме съжаляват и ми помагат. Те като ме видят ми помагат. Чудни са хората. Струва си да носи човек. Като казвам, че нося, аз туй разбирам. Че ако вие се решите да живеете по любовта, ще носите всичките мъчнотии, понеже ще дойдат онези, които се ви помагат. Когато ти се качиш на един автомобил, който те носи, кажете ми? Миналото те носи. Туй вещество, от което е направен автомобилът, дължи се на миналото, петролът е на миналото. Този господин, който ви кара, и той е на миналото. Той е Божественото. Сега ти опитваш как се е проявявал Господ. Той те кара и ти не знаеш защо те кара този човек. Вие не знаете защо ви обичат хората. Научете се най-първо защо ви обичат. Най-първо кажете защо обичате някого. Трябва да каже защо ме обича някой. Обича ме заради нещо. Аз съм професор по музика, защо ме обичат. Онези, които обичат музиката, ще ме обичат заради музиката. Ако си художник, ще те обичат заради художеството. Певец си, обичат те заради пеенето. Имаш мощно тяло, обичат те заради тялото. Имаш хубави очи, обичат те заради очите. Имаш хубав нос, обичат те заради носа. Имаш хубава уста, обичат те заради устата. Имаш хубави крака, обичат те заради краката. Имаш хубаво слово, обичат те заради словото. Казвате: За Божественото ме обичат. Че кое е Божественото? Божественото е онова, което любовта носи. То е безсмъртие, което не се разваля, в което няма скръб. Не че няма скръб, но тази скръб, който има, нему е приятно. Туй чувство скръб е като радост. А пък великите хора, които разбират, чувствуват радостта като една скръб. В тях е обратното. Вие чувствувате великата радост като скръб, а те чувствуват великата скръб като радост. То е разликата. Ти се радваш, но твоята радост се дължи на скръбта на някои хора. Ти се радваш на хляба. За този хляб човек е орал с ралото, после са вършали житото, мляли са го, много са страдали. Ти казваш: Колко е хубав хлябът, приятно ти е. Зад тази приятност седи едно голямо страдание. Това е любовта. Единственото реално нещо е страданието, не радостта. Какво ще кажете на това отгоре? Онези хора, които страдат, са реални, онези, които се радват, те са афиф. Христос казва: „Ако не се отрече от себе си." Ако човек не може да приеме най-голямото страдание, той иска да се самоубие, да се освободи от страданието. Там е заблуждението. Че той като се самоубие, ще възприеме страданието. После, като не може да разбере смисъла, ще бъде най-голямото страдание заради него. Майката учи младата си дъщеря, като види момъка да не го гледа, да си затвори очите. Със затворени очи не

става. Ако светът можеше да се спаси със затворени очи, Бог би затворил очите на Ева да не гледа. Тя като погледна това дърво съгреши. Въпросът е не да си затвориш очите, ами да си отвориш очите. Казвам: Сега на всинца ви трябва едно ново разбиране за живота. Сегашният живот трябва да го разберем. Война става, на място е. Давят се хората, на място е. Умират хора, на място е. Раждат се хората, на място е. Гръмотевици стават, на място е. Сиромашия има, на място е. Безпаричие, на място е. Голота, на място е. Без обуща, на място е. Всичко е на място. Като видиш един човек да се зарадваш. Ще му видиш красивите крака. Другояче Божествените крака са скрити, няма да ги видиш. Видиш го окалян, повикай го вкъщи да се измие калта от обущата, измий калта да му видиш Божествените крака. Той е гладен, нахрани го, за да видиш какво е глад. Той е в една кал облечен. Съблечи тази кал от него. Ти казваш: Гладен е. Нахрани го, за да видиш твоята любов. Тогава как ще разберете думите на Христос: „Затворен бях, не дойдохте да ме посетите, гладен бях, не ме нахранихте; гол бях, не ме облякохте, болен бях не ме посетихте.“ Вие не сте разбрали болестта. Вие не сте разбрали беднотията. Напредналите сестри на Изгрева, защото има напреднали сестри и много напреднали братя има, които бягат от болести. Напреднали братя има, които се съблазняват от братя. Напреднали сестри има, които се съблазняват от сестри. Господ не създаде света за съблазън, за учение го създаде. Съблазънта е ваше невежество. Съблазънта, това е най-голямото невежество, нищо повече. Сега какво ще бъде бъдещето? Ще се освободят хората. Сега какъв трябва да бъде бъдещият строй? Най-първо, ако ти изтупваш една черга, показва, че строят не е добър. В един нов строй ни най-малко не трябва да пада прах на чергата. Чергата, върху която пада прах, е старият строй. Новият строй ще бъде, дето прах няма да има на земята. Този прах ние го създадохме. Ти съзнаваш в себе си една лоша мисъл. Аз тук се занимавам и някой път дойде една мисъл: Вие ми се свят, ще падна. Намеря го и по радиото му кажа: А, бе серсемин, какво ще паднеш. Друг казва: Беднотия. Казвам: Бре серсемин, какво си обеднял, защо ходиш да лъжеш? Слушам по радиото казва: Така не се говори. Казвам: Така не се живее. По някой път като седя някой ми говори неща, които ми са крайно неприятни. Правя една жертва, за да изнеса истината. Какво е направил този, че се влюбил, че онзи се влюбил, че този бил жена си. Що ме интересуват тия неща, ни в клин, ни в ръкав влизат в моя живот. Аз имам за цел да проповядвам една истина, да покажа, че по този път, животът не може да дойде, то е крив път. Аз виждам хубавото в живота. Според мене, че някой бил жена си, той е капелмайстор, ударил 20 удара, писал ноти на гърба ѝ, аз започна да свиря по него, зная песента каква е. Запея една песен. Казва: Колко е хубава песента. Благодарение на твоя мъж, който написа тази песен.

Аз не искам във вас да се измени състоянието ви. Който е сприхав, нека си е сприхав, който е разложен, нека е разложен. Кой какъвто си е, да е. Карамфилът да е карамфил, розата да е роза, черешата да е череша, сливата да е слива. Но черешата да дава хубави плодове. Не искаме всичко да стане еднообразно. Този брат не знае как да постъпва. Не мислите ли така, вие се ограничавате и не давате свобода един на друг. Всеки да се поправи. Например, имате един брат толкоз години ви свири на цигулка и досега не ви дошло на ума да му дадете един банкет, освен това го критикувате, че не свири хубаво. Не свирел хубаво! Онзи, който казва, да дойде на неговото място да покаже. Не само да критикува, да дойде онзи, който критикува, да направи по-хубаво. Някой ме критикува и като дойде не може да свири колкото мене, няма право да говори. Досега не ви е дошло на ум, весели ви човекът, постоянно свири, мисли коя песен да изсвири. Вие кажете: Ха, Симеоне, тази песен. Готов е. И той очаква нещо, току тъй не свири за черните очи. Сега аз ви говоря и аз очаквам нещо, и вие очаквате нещо.

Та казвам: Новото трябва да се приеме. Да бъдем благодарни за малкото. Братът свири, че всеки като излезе отвън, да му изпрати една хубава мисъл, че е свирил. Пък вие забравяте това. Излизаш из салона, изпрати своята мисъл на всеки, кажи: Благослови ги, Господи! Изпрати благословение на всичките хора, изпращайте хубавите мисли. Тогава животът ни щеше да бъде съвсем друг. Сега окултно да не ни предадат своето влияние. Един от друг всеки се свива. Много пъти вие ще кажете, че някой работи сте ги разбрали, но вие мязате на онзи испански поет, който писал едно стихотворение. Отишли да го питат за един пасаж, какво искал да каже, той казал: И аз не зная. Той го писал, те си дават мнението и най-после казват, че това искал да каже, онова искал да каже, решили да го попитат какво искал да каже. Като го попитали, казал, че и той не знае какво е искал да каже.

Сега вие казвате: Какво искал да каже Христос. Някои от вас мислите, че дошъл старият Христос, новият Христос и т.н. дошъл старият пророк, новият пророк Илия. То са разбирания. Нещата трябва да са разграничени. Думата Христос в обикновения смисъл е онова състояние, в което човек се освобождава от всичките несгоди на живота. Това е Христос. Едно състояние. Най-първото нещо, което ви освобождава от всичките несгоди, това е Христос. То е съзнанието на Бога, което ви освобождава. В съзнание може да се яви в когото и да е от вас, само че вие не го задържате за дълго време. Тогава ще се яви спор, кой е по-голям. Че то е определено. Ако вземем от слънчевата система, коя е по-голяма планета? Меркурий е най-малката. До Венера иде земята. Меркурий е най-малката. Венера е по-голяма от Меркурий. Земята е по-голяма от Венера. Марс е по-малък от

Земята. След туй иде Юпитер, най-голямата от всичките. Какви са били причините, защо Юпитер е най-голямата? Има си причини. Сега искате да давате някакви обяснения. Има обяснения. Казвам: Големината на един човек, умът на един човек, всичко това е определено. Ти ще намериш не само големината, но какво има на Меркурий. Меркурий е търговец. Той е малък, затуй с търговия се занимава. Венера, която е по-голяма от него, 15–16 годишна, с любов се занимава. Младите моми с любов се занимават. После иде Земята, тя се занимава с дрехите си, как да се облече. Марс иде, ставащ войнствен, да не би да ти вземат къщата. Юпитер, най-старият дядо, той дава само разпореждания. Сатурн, който е по-малък от него, той е философ, разбира всичките, той е старото разбиране, старият мъдрец преди сегашната епоха. Понеже сега има други планети открити.

Вие говорите за вашата душа. Намерете онова състояние вътре, намерете вашата душа, вашия ум и вашето сърце, намерете онова най-ценното в себе си, което никога не се мени. Физиогномически кога се разглежда един човек, физиогномистите не могат да четат, понеже има една линия, която минава по средата на човешкото лице и тяло, която не се мени, като я намери, от нея той трябва да прави своите наблюдения, как се мени лицето, как се менят другите неща, но тази линия остава неизменима винаги. Който вижда тази линия, той е физиогномист. Който не я вижда, не може да бъде физиогномист. Трябва да имате една мярка, с която да мерите нещата. Казвам: Мярката на нещата е любовта. Ако вие не можете да виждате тази линия, няма да имате едно правилно понятие за живота. Всичко се изменя, защото всичко е подложено на същия въздух. Всички дишате същия въздух. Като се съберат хората в един град, покварват въздуха. Всичките места първоначално са чисти, но като направят къщи, не са така чисти. Всичките места не са чисти. Има места на нашите селища, не са така здравословни. Ако живееш и под тебе има едно голямо течение, на туй течение не можеш да бъдеш здрав. Човешкият организъм изисква здраво място, не изисква много големи блага. Образува се много електричество, дето тече вода, туй електричество действува някак си вредно .

Казвам: Ако вие се събирате между хората, които говорят само за любовта, вие ще замязате на риби. Там дето само за любов се говори, ти си риба, във водата живееш, не знаеш какво е любовта, ще бъдеш ням. Влюбените хора винаги мълчат. Понеже рибата може ли да говори? Не може да говори. В нея езикът не е образуван. Трябва да се излезе от това положение на водата, да се влезе във въздуха, за да започнеш да говориш. После трябва да виждаш себе си в другите хора. Трябва да разглеждаш всичките хора, като ги погледнеш, да виждаш себе си. Нали всичките хора трябва да представят като огледало. Че като се оглеждаш, да ти е приятно да видиш

себе си. Кой от нас не се радва на огледалото, понеже себе си вижда. Хилядите огледала са ценни, понеже себе си виждаш. Ти си ценен заради другите, понеже у тебе виждат себе си. Ние сме ценни един за друг, понеже виждаме себе си. Аз виждам себе си във вас и вие виждате себе си в мене. Вие сте ценни заради мене дотолкоз, доколкото аз мога да се огледам във вас. Дотолкоз, доколкото аз мога да проявя вашия живот, аз съм ценен заради вас; дотолкоз, доколкото може да ви услужа за вашия живот, аз съм ценен заради вас. Дотолкоз, доколкото вие може да ми услужите, вие сте ценни заради мене. Тъй седи Божественият закон. То е новото разбиране. Дълбоко разгледано, мистично разгледано, то е закон на безсмъртието. Всичките хора са условие на нашия живот, ние трябва да ги ценим, без тях не може да се изявим. Без тях не можем да бъдем щастливи. Ако на земята нямаше никакви дървета, ако на земята нямаше вода, реки, океани, тогава какъв щеше да бъде нашият живот? Една пустиня. Благодарение на дърветата, благодарение на цветята, на тревичките, на всичките неща, на птиците с всичките неща, с които Бог ни е заобиколил, във всичко това Бог се изявява. Той иска да ни помогне. Ние го обичаме във всичко, понеже той действува да ни повдигне, като че живее заради нас. Ние искаме Господ да живее заради нас, пък не искаме да живеем заради Него. Там е всичката погрешка. Както Той трябва да живее заради нас, така и ние трябва да живеем заради Него. Там седи красивата мисъл във всяка душа. Господ направил света заради мене. Той живее заради мене и аз живея заради Него. Той работи заради мене и аз работя заради Него. Вие ще кажете: Каква нужда има Господ ние да работим заради Него? Каква нужда има Господ да работи заради нас? Пак казвате: Защо ние ще работим заради Него? Ние такива дребни хора, какво ще работим заради Него? Но ако нямате туй разбиране, вие на духовете няма да заповядвате. Те винаги ще ви заблуждават, целият чувствен свят седи от ред заблуждения. В целия астрален свят има всички заблуждения, които съществуват на земята. Аз гледам, дойдат някои сестри и се преструват пред мене, ще дойде някоя пред мене и примижава с очи, уж си затваря очите, срамежлива, надолу гледа, но през очите ме наблюдава, като че не гледа, за Бога мисли. Пък тя хич не мисли за Бога. Аз считам един човек чистосърдечен, да няма нито една задна мисъл. Гледам една сестра и като я гледам, виждам какво мисли, не какво мисли, но в дадения случай какво мисли. Погледна тази сестра и я съжалявам, че тя не използува Божията любов, виждам, че е осакатила носа, гледам, че е осакатила ухото, осакатила устата, осакатила пръстите си. Като я гледам, мисля как да ѝ кажа, да ме разбере. Ако ѝ кажа, че е осакатила носа, ще каже, че ѝ търся погрешките. Тя със своята мисъл е осакатила носа, със своите чувства е осакатила устата. Всеки ден трябва да се поглежда и да поправя работите.

Питал един германец: Вие защо живеете в палатки? Сестрата казала, че ние се повръщаме към природния живот, тъй както е в природата да живеем и да изучаваме природата. Право е. Като живееш в палатка казваш: Той къща си има, а пък аз съм в палатка. От зор живее в палатка. Аз не съм видял богати да живеят в палатка, но онези, които са сиромаси живеят. Аз бих желал милионери да живеят в палатки, бих желал бедните да живеят в палати. Когато един беден живее в палат, идея има. Когато видя богатият да живее в палатка, казвам, идея има. Казвам: Разменили се. Богатият да каже: Я братко, ти да живееш в палата, да видим как ще живееш. Но това трябва да стане по закона на любовта. Вие със сила седите в палатка. Тук има една сестра, две години седи в палатка. Съжаляваха я, че е в палатка. Казвам: Какво има да го съжалявате този милионер? Нека седи в палатка. Казвам: По новото разбиране не трябва да се съжаляваме, да не бъдем жестоки. Любов да проникне в душата на този, който живее в палатката както иска. Някой път да му направиш една услуга, но да я направиш без той да знае, че той да остане доволен. Дошъл човекът, палатката малко студена, ти си приготвил топла вода за краката, приготвил си гореща вода за пиене, тъй да я туриш, че той да не те види. Като дойде, стане му приятно, пие топла вода, измие си краката. Умен брат и умна сестра е тази, която направи това. Мнозина от вас в духовния свят живеят в палатки, реват в палатката от студ. Дойде някой, че ви каже една хубава дума. Да знаеш тази хубава дума как да я кажеш.

Аз ви говоря: Не злоупотребявайте с Божиите блага. Най-първо не злоупотребявайте с Божиите блага, не злоупотребявайте с вашия ум, не злоупотребявайте с вашето сърце, не злоупотребявайте с вашата воля. Като се научите туй, научете се най-после как да работите с вашия ум. Умът ви да бъде на разположение за благото на човека. Сърцето ви да бъде на разположение за благото на човека. От любов към Бога за цялото човечество, понеже Бог работи чрез всички заради нас, и ние трябва да работим. Бог работи за частите, ние трябва да работим за цялото. Бог работи за малките работи, ние трябва да работим за големите работи. Ние искаме Бог да работи заради всички, ние да работим заради никого. Носители трябва да бъдем на Божията любов. Срещнеш някого, мисли: Аз съм невежа. Тази книга (Учителят показва Библията) не е невежа. Туй знание, което има, казва: Отворете ме, прочетете ме, дето искаш ще намериш ценни неща в мене, така казва книгата. Като срещнеш някого ще му кажеш: Аз съм Божествената книга, ако знаеш да четеш, да разбираш, отвори и прочети дето искаш. Онова, което прочетеш, приложи го за себе си. Всеки е една ценна Божествена книга написана. Като срещнете един брат или една сестра по закона за свободата не казвайте: Той нищо не е. Така не се говори. Който разбира тази книга е с голямо богатство, може да те спаси. Ако я четеш спасява. Всеки човек е една книга. Ако четеш онова,

което Бог е написал в ума, ако четеш онова, което Бог е написал в сърцето, ако четеш онова, което Бог е написал в тялото, ще се спасиш. Ако не четете, оттам иде смъртта. Та казвам: Започнете да четете онова, което Бог е написал във вашия ум, във вашето сърце. То е новото, което сега иде.

Аз считам тази беседа за 22 март. Сега ви казах това преди. Днес като изгрее слънцето да видите, че Господ го носи в ръката си като една свещ. Въздухът като приемете, да видите присъствието на Бога. Навсякъде да видите присъствието на Бога, да се зарадвате.

Отче наш.

16. Утринно слово
16.III.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_03_19 Божествени закони
Лекция на Общия Окултенъ класъ

БОЖЕСТВЕНИ ЗАКОНИ

Отче нашъ.
Цвѣтята цъвтѣха.
Всичко въ живота е постижимо.
Блага дума.

Пишете какво представятъ противоречията. Значи, щомъ знаете – можете да ги изправите. Щомъ човѣкъ знае – може да го изправи. Противоречията сѫ една необходимость за прогреса на човѣчеството.

Имаме огнища. Какво ще бѫде състоянието на почвата? Тамъ, дето е горѣло огънь, не може да растатъ цвѣтята. По единствената причина, понеже огъньтъ е отнелъ влагата, която е необходима за растенията. Тази местность е суха, безплодна почва. Ако вземете най-лакомитѣ хора следъ като сѫ яли, престанали сѫ отъ яденето, заражда се въ тѣхъ вѫтрешно отвращение, не имъ се яде. Не че иматъ нѣкаква педагогическа постановка и не искатъ да ядатъ, но вѫтрешно иматъ отвращение, нѣматъ достатъчно енергия да смѣлятъ втората храна. Намиратъ се въ една почивка.

Да кажемъ, (че) нѣкой пѫть вие усѣщате едно неразположение, но не знаете на какво се дължи неразположението. Гледамъ въ сегашната литература се заяли двама български поети. Единиятъ умрѣлъ, отишълъ въ другия свѣтъ. Другиятъ жлъчно се нападатъ по български. Сега пъкъ другитѣ вzематъ страната. Единиятъ пише нѣщо противъ другия. Онзи написалъ книга, че онзи сега опетнилъ името. Написано(то) е резултатъ на онази мисъль, която (е) минала, тя вече е засегнала другия въ онзи свѣтъ. Може да се пита кое го е подбудило. Има нѣкоя причина, която го е подбудила. Когато болниятъ плаче, кое го подбужда? – Болестьта. Когато бедниятъ постоянно говори, кое го подбужда? – Сиромашията. Пѣвецътъ, като говори, подбужда го пѣенето. Когато нѣкой прави добро, кое го подбужда? Когато нѣкой знае много, кое го подбужда? Се има подбудителна причина, на която той се подчинява.

Казвамъ: Между тия 6 огнища, нѣкой пѫть може да сѫ самостоятелни, но нѣкой пѫть може да има нѣкоя връзка, но всички тия връзки сѫ различни, не сѫ еднакви. Такава връзка ще произведе единъ резултатъ. Връзката CD ще произведе другъ резултатъ. Връзката DA или AD ще произведе другъ, CD ще произведе другъ резултатъ. Напримѣръ, ако вие сте пили много

вино – ще ви заболи главата. Нѣкой пѫть направете малъкъ опитъ. Сварете млѣко, че напълнете чашата и турете отъ съвременното вино. Нѣма да се мине и половинъ часъ и нѣкой отъ васъ ще усѣтите болка. Отъ какво произтича болката? Можете да пиете чай съ вино. Ако се наядете и пиете единъ чай съ вино, нищо нѣма да ви бѫде. Ако стомахътъ ви е празенъ и пиете чай съ вино, веднага ще се образува една болка вѫтре. Сега, ако попита нѣкой, той ще обясни, че много сложенъ химически процесъ става. Може би съ чай и виното да се образуватъ газове. Става напрежение въ стомахътъ, като се образуватъ. Може да стане нѣкакъвъ химически процесъ, но може и да не става. Фактътъ е, че нѣкой ще усѣти болка, на когото стомахътъ е много деликатенъ, а нѣкой нѣма да усѣти. Ако и двамата направятъ опита, единиятъ ще го боли коремътъ, а другиятъ ще каже: „Азъ не усѣтихъ никаква болка въ стомаха". Тогава ще питате защо единиятъ страда, а другиятъ не страда. То е все сѫщото. Вземете и турете 50 килограма на гърба на детето и турете 50 килограма на гърба на единъ снаженъ човѣкъ. И двамата ще иматъ различни опитности. Едно 15-годишно дете, ако му турите 50 килограма на гърба и ако турите 50 килограма на онзи, който може да носи стотина кила, различни ще бѫдатъ вѫтрешнитѣ опитности. На нѣкои отъ васъ кажатъ една и сѫща дума. На единия ще произведе едно впечатление, а на другия сѫщата дума произвежда друго впечатление. Една и сѫща дума произвежда различни впечатления. То зависи отъ самата чувствителность. Вземете двама души. Единиятъ, на когото ухото е развито, отдалече слуша тоноветѣ и прави различие. Другъ слуша, но не може да прави правилно различие. Казвамъ: Всичкитѣ хора се различаватъ по вѫтрешното схващане. Това е тъй върху всичкитѣ въпроси. За Любовьта се говори, но малцина има, (които) разбиратъ какво нѣщо е Любовьта. Тѣ разбиратъ, иматъ понятие за Любовьта, онази Любовь, която е основа за живота. Всѣки човѣкъ безъ никаква философия и животнитѣ разбиратъ какво нѣщо е Любовьта.

Та казвамъ: Когато човѣкъ не върви по правилниятъ пѫть, по онзи, естествениятъ пѫть – образуватъ се редъ противоречия. Представете си, (че) сега нѣкой (е) следвалъ въ гимназия, но каквото учителитѣ сѫ преподавали – той не е училъ. Нѣкои уроци не е училъ, нѣкои е училъ и презъ годината нѣкои нѣща знае, нѣкои не знае. Искатъ да го изпитватъ. Той иска да го изпитватъ за онова, което той знае, не онова, което той не знае. Ако го изпитатъ за онова, което той знае – минава, че знае. Ония нѣща, които ги знае – ги знае. Като попадне на онова, което не знае – ще го скѫсатъ, минава, че нищо не е училъ. Въ единия и въ другия (случай) нѣмаме ясна представа за сѫщината на нѣщата. Нѣкой ученикъ не може да отговори на въпроситѣ (и) мислятъ, че не знае. Нѣкой отговаря на въпроситѣ и мислятъ, че знае всичко. Върху даденитѣ въпроси знае, но много други въпроси има, за които може да го скѫсатъ. Искатъ отъ васъ да

дадете 1 левъ. Учительтъ не може да те скѫса за 1 левъ. Давашъ 1 левъ. Не може да те скѫсатъ и за 2 лева. Изваждашъ и давашъ 2 лева. Не може да те скѫсатъ и за 5 лева. Не може да те скѫсатъ и за 10 лева. Но кажатъ: „Дай 25 000 лева“, тогава ще те скѫсатъ, не може да го направишъ. Съ 1 левъ лесно става и съ 100 лева, но 25 000 лева. Нѣкои хора иматъ 25 000 лева, но на 50 000 лева ще ги скѫсатъ. Все има нѣкои нѣща, които сѫ невъзможни. Ако е за носене на товаръ, 1 кило ще го пренесешъ. Нѣкои могатъ да пренесатъ до 40–50 кила и спиратъ. Даже най-силнитѣ спиратъ до 100–150 кила. Нѣкой пѫть човѣкъ може да носи тежесть много по-голѣма, отколкото той тежи.

Казвамъ: Има единъ вѫтрешенъ законъ, който регулира живота и въ мислитѣ, и въ чувствата, и въ постѫпкитѣ. Човѣкъ никога не трѣбва да харчи повече, отколкото може да приеме, ако иска той да върви въ живота си. Човѣкъ никога не трѣбва да мисли повече, отколкото той разбира. Никога не трѣбва да чувствува повече, отколкото е способно неговото сърдце да възприеме. Или пъкъ съ волята си не трѣбва да прави нѣща, които сѫ извън силитѣ имъ. Често има християни, които, като се молятъ, искатъ, като че заповѣдватъ на Господа да оправи цѣлия свѣтъ. Казватъ: „За всички се молимъ“. Като се молишъ за всичкитѣ работи, всичкитѣ хора оправени ли сѫ? Не сѫ оправени. Даже, ако никакъ не се молѣха, тия хора и безъ тѣхнитѣ молитви работитѣ имъ щѣха да се оправятъ. Има нѣща, които ставатъ извънъ нашата воля. Нѣкой пѫть ние мислимъ, че сме взели участие. Има нѣкои работи, които като се молишъ – ще станатъ, но и като не се молишъ – пакъ ще станатъ. Само като се молишъ – ползувашъ се отъ тѣхъ. Онзи, който се е молилъ за другитѣ, понеже тѣ сѫ нѣмали нужда отъ тази молитва, туй, за което той се е молилъ, ще се върне върху него. Въ природата никога не вземай това, отъ което ти нѣмашъ нужда. Това, което ти пращашъ, го връщатъ назадъ. Казвамъ: Защо ще го върнатъ? Не го желаешъ, (но) ще го вземешъ. Вие разсѫждавате по единъ много обикновенъ начинъ. Ще го вземешъ вече. Ти имашъ цѣла каруца. Кѫде ще го туришъ? Ти сега носишъ 40 кила на гърба си, 10 души искатъ да ти дадатъ по 5 кила подарѫкъ. Ти ще приемешъ ли? Ти ще се откажешъ. Ти носишъ 50 или 20 кила на гърба си. Носятъ ли се на пѫть? Ако ти дадатъ още, ще се откажешъ. Казвашъ: „Какъ ще се откажа азъ?!“ Казвате: „Прати ми въ дома“. Този човѣкъ това благо само въ този пѫть ще ти го даде. Въ дадения случай не може да го ползувашъ. Да го прати по пощата, не може. Сѫщевременно подаръкътъ не е мѣродавенъ за цѣлата природа. Срѣщамъ те на пѫтя, казвамъ ти една дума. Вървимъ до едно мѣсто. Казватъ: „Тѣ двамата вървятъ“. Двамата вървятъ до известно време, случило се паралелно да вървятъ. Казвате: „Разбирамъ се съ този човѣкъ“. Разбирате се донѣкѫде. Какво ще образуватъ тия двамата? Ще образуватъ едно шише. Сега трѣбва да разсѫждаваме въ сегашния животъ, както се

срѣщаме. Ако четете третата глава отъ Притчитѣ, ще видите колко хубави нѣща има казани. Тогава това, което е казано, се е прилагало по единъ начинъ. Сега се прилага по другъ начинъ. Казвате: „Яжъ умѣрено“. Какъ се яде умѣрено? Ако ядешъ умѣрено, ще се претеглишъ. Ти тежишъ 70 килограма. Математически на 70 килограма каква храна се пада на день? Или тежишъ 40 килограма. На 40 килограма колко храна се пада? Може математически да изчислимъ колко обѣдъ се пада. Най-първо ще вземемъ една малка пчела и математически ще изчислимъ, като претеглимъ една пчела, каква тежесть има (и) ще изчислимъ какъвъ обѣдъ ѝ се пада. Ще претеглимъ и себе си и тогава ще направим едно съотношение. И съобразно съ пчелата ще видимъ колко храна ни се пада. Правили ли сте вие изчисления колко храна ви се пада на день, ако вземете пчелата за мѣрка? Може да вземете единъ слонъ. Ако вземете слона, както сега му даватъ по 70 килограма на день, ако го оставите въ естествено положение, колко ще изѣде?

Казвамъ: Всички вие страдате от пресищане. Вие имате толкова желание, искате да станете знаменитъ, да ви знае цѣлия свѣтъ. Питамъ: Ако ви знае цѣлия свѣтъ, какво ще добиете? Да бѫдешъ прочутъ пѣвецъ, че като пѣешъ – да знаятъ, че ти пѣешъ хубаво. Ти, за да станешъ знаменитъ, на всичкитѣ хора трѣбва да дадешъ нѣщо отъ себе си. Станешъ знаменитъ, богатъ, трѣбва на хората да раздавашъ, на хората пари. Тогава ще станешъ знаменитъ. Ако ти на тия хора имъ разправяшъ колко милиони имашъ, колко слуги имашъ, ни най-малко нѣма да станешъ знаменитъ. Всички тия хора ще те считатъ (за) единъ човѣкъ, който обича да се хвали – тщеславенъ е. Като ходишъ да раздавашъ паритѣ си, ще помислятъ хората, че ти си добродетеленъ, ще се прославишъ. Искашъ да се прославишъ, че си най-силниятъ човѣкъ. Тогава пакъ трѣбва да раздадешъ отъ своята сила. Ще ходишъ да се боришъ. Данъ Коловъ, който ходи да се бори навсѣкѫде, какво стана съ него? Умориха го.

Казвамъ: Всѣки единъ отъ васъ живѣе въ единъ крѫгъ, въ крѫга, който Богъ ви е далъ. Ние, съвременнитѣ хора, казваме: „Това не прави“. Много се коригираме. Казвате: „Еди-кой си какъ постѫпи“. Не ме занимава, то е негова работа. Ама той тъй писалъ – негова работа е. Писалъ – писалъ. Ама той не трѣбваше тъй да пише – че то е негова работа. Не трѣбваше. Има редъ и порядъкъ. Защо ще ме занимавате сега? Гледамъ ги тия статии ми попаднаха. Защитаватъ се. Портретитѣ имъ, като погледнахъ – търкулило се гърнето, намѣрило се капачето. Портретътъ на Кирилъ Христовъ и на Пенчо Славейковъ. Това сѫ експлозиви. Туй, което Кирилъ Христовъ направилъ – направилъ го. Не го направилъ съзнателно. Една бомба напълнилъ, като бутналъ капсулата. Като гледамъ лицето, единъ личенъ елементъ има въ него. Онзи го измѫчвалъ. Пенчо Славейковъ

мачкалъ го, не му давалъ да се прояви. Като учитель минавалъ и онзи и сега не може да забрави онази обида. Мислите, че положението на Давида е по-добро, отколкото на Пенчо Славейковъ. Единъ евреинъ, като намѣрилъ Давида – изложилъ го. И въ Библията всички, които четатъ отъ хиляди години, казватъ: „Брей, така да направи, такава подла постѫпка, ужъ избраникъ на Бога". Казватъ, че е билъ споредъ сърдцето на Господа. Може ли да бѫде такъвъ човѣкъ? Ние виждаме, (че) онзи, който изнесалъ, има една морална страна. Най-първо изнесалъ престѫплението, нарушението на закона. Следъ това изнася, че той (Давидъ) се разкайва, отива, моли се Давидъ и самъ иска да поправи своята погрѣшка. Та казвамъ: Сега и на Кирилъ Христовъ му остава като Давида – като направилъ погрѣшката, да си поправи погрѣшката. Защото имате сега Пенчо Славейковъ, като жената на Урий, красива жена била. Той, ако нѣмаше красива жена, щѣше да остане живъ. Но понеже имаше красива жена, турятъ го на бойното поле, (за) да остане жена му свободна. Сега поезията е тази жена. И двамата поети спорятъ. Тукъ често ставатъ спорове, както съ Пенчо Славейковъ. Сега ще извадя поука.

Въ човѣкъ има нѣщо, отъ което не може да се въздържа. Има нѣкои работи, които човѣкъ трѣбва да ги регулира. Понеже (в)асъ (ви) интересува, и насъ ни интересува. Сега, когато се говори за живота, животътъ за насъ е важенъ дотолкозъ, доколкото може да ни допринесе нѣкакво благо. Мисъльта за насъ е интересна дотолкозъ, доколкото служи за повдигане на нашия умъ. Любовьта за насъ е интересна дотолкозъ, доколкото може да повдигне сърдцето. Значи всичкитѣ нѣща, които насъ ни интересуватъ, тѣ иматъ отношение къмъ нашето съзнание. Ако ти си пророкъ и трябва да изобличишъ хората за грѣховетѣ, какъ ще направишъ? Както стои нѣкой стражарь на пѫтя и казва: „Налѣво, надѣсно". Българинътъ ще каже: „Що ми заповѣдвашъ, то е моя работа кѫде да вървя". Той казва, законъ е. Ако ти си въ Америка и ако ти си европеецъ и стражарьтъ ти каже:„Влѣво" – влѣво трѣбва да идешъ, или ако ти каже: „Вдѣсно", ако се противишъ, съ дѣсната рѫка ще те удари въ носа. Какво ще се биешъ? Като го погледнешъ – 6 стѫпки високъ човѣкъ, 70 килограма може да вдигне съ едната си рѫка. Ако речешъ да се противишъ – ще те вдигне. Казва да се подчинявашъ на закона. Казвашъ: „Ами свобода нѣма ли?" Каква свобода? Оттукъ ще минешъ.

Човѣкъ, който не знае да мисли, не може да бѫде свободенъ. Човѣкъ, който не знае какъ да чувствува, не може да бѫде свободенъ. Човѣкъ, който не знае какъ да постѫпва, не знае какъ да бѫде силенъ. Силенъ трѣбва да бѫдешъ. Въ българитѣ има единъ характеръ, който въ малкитѣ деца съмъ наблюдавалъ. Седятъ две деца и се каратъ. Едното казва: „Я ме удари, че да видишъ азъ какво ще направя". Онова е по-смело и като го удари другото,

започва да плаче и казва: „Ти като дойдешъ въ нашата махала, ще ти покажа тогава“. Който бие въ тази махала, той бие и въ вашата махала, и тамъ ще те бие. Който не може да се защити тукъ, кѫдето и да е – не може да се защити. Често казвате: „Туй сега не може да го направимъ“. Сѫщата логика е: „Въ този не можемъ, че въ другия животъ“. Сега като не може да го направите, и въ другия животъ не може да го направите. „Сега условията сѫ такива – не може да го направимъ, но за въ бѫдеще“. Блажени вѣрующитѣ. Човѣкъ това, което въ даденъ моментъ може да направи – той е силенъ. Никога не оставяйте своитѣ погрѣшки непоправени въ съзнанието. Всѣка погрѣшка, която имате – поправете я. Има погрѣшки, които никой не вижда, тѣхъ поправете. Ония погрѣшки, които всички ги виждатъ, тѣ сѫ на миналото. Има погрѣшки, които сега прави човѣкъ, само той ги знае. Поправете тѣхъ, защото за въ бѫдеще тия погрѣшки ще се увеличатъ. Фламарионъ прави едно малко изчисление. Туря 25 стотинки отъ времето на Христа до наше време подъ сложна лихва. За да се изплати този дългъ, и цѣлата земя да е златна – не може да се плати. Този дългъ той изчислява и трѣбвало 9000 години всѣки часъ да пада по една земя въ банката, за да се изплати дългътъ. Коя е онази банка, която отъ създаването на свѣта може да приема толкова земи и кѫде ще ги тури? Почти такъвъ дългъ не може да се изплати. Природата никога не остава за 2000 години ти да не си изправишъ погрѣшката, защото тя е непоправима. Колкото по-лесно се поправятъ погрѣшкитѣ, по-добре е. Човѣшката енергия трѣбва да се впрѣгне въ работа. Често грѣшимъ отъ нѣмане какво да правимъ. Да допуснемъ, (че) цѣлъ день стоишъ, само се движишъ. Приятно ти е. Но 5, 10, 20, 30 години, ако стоишъ на едно мѣсто, ще започнатъ да те болятъ краката. Ако не се упражнява тѣлото, ще се образува въ тебе една застояла кръвь. Тия крака, които не си движилъ, ще се атрофиратъ. Въ туй отношение страданията въ свѣта идатъ, за да избавятъ хората отъ този покой, въ който се намиратъ. Хората страдатъ, (за) да станатъ по-здрави. Казва се, че хора, които страдатъ, сѫ винаги по-здрави отъ хора, които никога не страдатъ. Ако едно дете никога не е боледувало, хване го болесть, умира. Деца, които сѫ боледували, като ги хване нѣкоя тежка болесть – издържатъ. Организмътъ става по-устойчивъ. Тогава, когато организмътъ става по-устойчивъ, задната кость при ухото се развива и става по-изпъкнала. Хора, които сѫ много страдали, тази кость задъ ухото е по-развита, има една малка издатина. Нѣкой казва: „Много съмъ страдалъ“. Пипне се отзадъ задъ ухото. Напримѣръ: Това поколѣние, при което азъ съмъ дошълъ, тия хора по сърдце сѫ страдали повече, по умъ – по-малко. Когато ти си страдалъ, има мѣсто, дето ти влагашъ. Отъ страданието остава нѣщо, като една основа. Организмътъ става по-издръжливъ. Умъ, който е страдалъ, ималъ препятствия – става по-издръжливъ. Сърдце, което е страдало – става по-издръжливо. И воля,

която е страдала – става по-издръжлива. Това сѫ все препятствия въ живота.

Азъ гледамъ животнитѣ. Котката, напримѣръ, не обича да яде топло. Тя яде топли мишки, приятна ѝ е тази топлина. Но, ако ѝ дадешъ топло ядене, като го бутне – се опари, бие го съ крака, удря го, мисли, че е нѣщо живо, което я е ухапало. Отдалечи се, пакъ се приближи и като го удари два–три пѫти, тя мисли, казва: „Най-после може да го ядешъ“. Не знае, че има една горещина, която е турена въ храната.

Та казвамъ: Ние страдаме. Въ свѣта има единъ огънь, който гори хората. Напримѣръ: Ако нѣкой човѣкъ ви е далъ нѣщо – пари или хлѣбъ – и въ него е вложилъ една лоша мисъль, вие като се наядете съ хлѣба, ще почуствувате мисъльта. Ще почуствувате едно неразположение. Хората въ миналото, които сѫ знаели тия тайни въ природата, тѣ никога не сѫ искали да ядатъ такъвъ хлѣбъ, понеже знаятъ, че въ този хлѣбъ има нѣщо вложено, което не е приятно, не е хубаво. Нѣкой пѫть нѣкой подаръкъ дадатъ на човѣкъ и той не го иска. Казвамъ: Ние живѣемъ въ свѣта и не всѣко нѣщо може да го буташъ. Азъ съмъ гледалъ нѣкой човѣкъ върви изъ София, дойде до една улица, не минава презъ нея, презъ друга улица ще мине. Той усѣща, че ако мине презъ тази улица, ще изгуби настроение и минава презъ друга улица. Може земнитѣ течения да не съответствуватъ на неговия организъмъ или хората, които живѣятъ на тази улица, тѣхнитѣ мисли не хармониратъ. Като дойде, спре се, погледне на улицата, нѣкой пѫть дойде, спре се, погледне и трета улица ще вземе. Нѣкой ще каже, че това е суевѣрие. Не, туй е предпазване въ свѣта. Има нѣщо, което предпазва човѣкъ. Ако вие всички слушате вашето радио, ще ви кажатъ откѫде да минете и какъ да минете. Станешъ сутринь, ще ти кажатъ какъ да излѣзешъ, кой часъ да излѣзешъ. Всичко туй ще ти кажатъ. Хората сѫ изгубили тия показания, които иматъ. Ние сега туряме единъ новъ порядъкъ. Казвате: „Въ 12 часа ще ядемъ“. 12-тиятъ часъ ние го туряме. Има едно време въ природата, което е опредѣлено отъ природата. Ще ядешъ, когато си гладенъ. Гладътъ е мѣрка за здравето. Ако всинца ядѣхме, когато сме гладни, щѣхме да бѫдемъ по-здрави, отколкото сега. Понеже 12 часа туряме за ядене, дошълъ 12 часа и ти ядешъ. Много мѫчно е да се повърнете въ вашата мисъль, казвате сега, че всичко съ вѣра става въ свѣта. Не вѣрата схваща ония закони, които сѫ турени. Съ вѣра – значи ще вървишъ по законитѣ, които Богъ е вложилъ въ свѣта. Има закони, които ангелитѣ сѫ турили, има закони, които хората сѫ турили. Ако вървишъ по законитѣ, които Богъ е турилъ – ще имашъ единъ резултатъ. Ако вървишъ по законитѣ, които ангелитѣ сѫ турили, Стариятъ заветъ е по закона на ангелитѣ. Въ свѣта има закони, турени отъ хората. Въ София има закони, турени отъ хората. Единъ чиновникъ въ 8 часа трѣбва да бѫде на работа.

Казвамъ тогава: Защо свѣтътъ е създаденъ? Азъ говоря сега за Божественитѣ закони. Когато говоримъ за възпитанието, то сѣди въ силата на Божественитѣ закони. Най-първо ще се хармонираме, ще туримъ, че умътъ (и) мисъльта да върви по Божиитѣ закони. Никому нищо нѣма да помага. То е частна работа. Ще туримъ нашето сърдце да върви по Божиитѣ закони, ще туримъ и нашата воля да функционира чисто по Божиитѣ закони. Ако започнемъ ние да действуваме по Божиитѣ закони, Господь, който живѣе въ сърдцата, регулира. Като решишъ да живѣешъ по законитѣ на Господа, ако имашъ господарь, на когото служишъ, като те усѣти, че ти вървишъ по Божиитѣ закони, не те счита отговоренъ по своитѣ. Щомъ не вървишъ по Божиитѣ закони, казва: „Моя законъ ще изпълнишъ". Ти като изпълнявашъ Божия законъ, той знае, че ще изпълнишъ и неговия законъ. Като не изпълнявашъ Божия законъ, казва: „Моя законъ дръжъ". Нѣма другъ законъ, който да те регулира. Сега нѣкои отъ васъ се спъвате отъ човѣшкитѣ закони, нѣкои отъ васъ се спъвате съ ангелскитѣ закони. Говоря ви за Божественитѣ закони. Започнете съ нѣщо. (Нѣкой) казва: „Бѫди кротъкъ". Кротъкъ е споредъ Божествения законъ. Ти ще бѫдешъ кротъкъ, когато отвѫтре изучавашъ този законъ. Ще постѫпишъ тъй, както ти го научишъ. Щомъ започнатъ отвънъ да те учатъ какъ да бѫдешъ кротъкъ, то не е Божествено. Казва: „Трѣбва да бѫдешъ кротъкъ". Кажете: „Върви по Божествения законъ на кротостьта, върви по Божествения законъ на Любовьта, върви по Божествения законъ на Божията Истина". Истината и тя си има единъ пѫть. Божественъ пѫть, по който тя се проявява. Нѣкой казва: „Искамъ да бѫда свободенъ". Не може да бѫдемъ свободни, ако всинца не служимъ на Божия законъ. Въ законитѣ на ангелитѣ има ограничения, въ законитѣ на хората има ограничения. Въ Божественитѣ закони има свобода, понеже Неговитѣ закони започватъ добре и свършватъ добре. Ангелскитѣ закони започватъ зле и свършватъ добре. Човѣшкитѣ закони започватъ добре и свършватъ зле. Ние сме обратно на ангелитѣ. Ангелитѣ, понеже започватъ винаги зле и свършватъ добре, затова взематъ хората за образецъ, понеже хората започватъ добре и свършватъ зле, а ангелитѣ започватъ зле и свършватъ добре. Тѣ започватъ оттамъ, дето хората свършватъ, за да свършатъ добре. Иматъ известни съотношения, интереси иматъ. Ако единъ ученикъ влѣзе въ едно училище, дето учительтъ започва зле, ученикътъ трѣбва да започне добре. Учительтъ ще го приеме оттамъ, отдето той е свършилъ. Ако ученикътъ започва добре, той ще бѫде въ хармония съ учителя си, понеже ако учительтъ е лошъ и ученикътъ като е лошъ, и двамата започватъ зле. Не може да мелятъ брашно. Казва:„Ученикътъ трѣбва да бѫде мекъ". Мекота, значи добре да започнешъ. Лошъ, значи зле да свършишъ. Сега животътъ има ценности отъ онова, което придобиваме… Нѣкой иска да бѫде добъръ, заради хората. Бѫди добъръ, заради себе си. За да бѫда добъръ, ще се ползува моятъ умъ, ще се ползува сърдцето ми, ще се ползува и

тѣлото. Добро считамъ това, отъ което най-първо се ползува моятъ умъ. Божествениятъ порядъкъ е добро. Онова, отъ което моето сърдце се ползува, считамъ Божественъ порядъкъ. Божественъ порядъкъ е, отъ което и тѣлото ми се ползува. Казвамъ: Нѣма изключения. Щомъ изпълнявате единъ Божий законъ, вие ще имате подобрение въ ума си, подобрение въ сърдцето си и подобрение въ тѣлото си. Така се лѣкуватъ болеститѣ. Дето нѣкои хора не може да се лѣкуватъ, то е по причина, че не сѫ въ Божествения порядъкъ. Тѣ сѫ често въ човѣшкия порядъкъ. Казва нѣкой: „Ти ме излѣкувай, тогава ще повѣрвамъ“. То е човѣшко. Та казвамъ: Въ Божествения порядъкъ вие ще се ползувате отъ него. Единствениятъ порядъкъ, отъ който еднакво може да се ползуваме, то е Божествения порядъкъ. Нѣма защо да ни казватъ хората, вѣрвайте въ Божествения порядъкъ. Нѣма какво да ви разправямъ, влѣзте въ Божествения порядъкъ. Сега, за да влѣзешъ, трѣбва да се покаешъ, трѣбва да се обърнешъ, трѣбва да се новородишъ. Тѣ сѫ нѣща човѣшки. Ангелска работа е да се обърнешъ и да влѣзешъ въ Божествения порядъкъ. Щомъ обичашъ Господа, ти ще влѣзешъ. Щомъ влѣзешъ въ Божествения порядъкъ, ти ще възлюбишъ Господа съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си сила. То е Божествения порядъкъ. Двата други порядъка сѫ да възлюбишъ ближния си като себе си – човѣшкиятъ порядъкъ. Ангелскиятъ порядъкъ е като възлюбишъ ангелскиятъ порядъкъ, както своя порядъкъ, въ него ще влѣзешъ. Казвамъ: Въ Божествения порядъкъ нѣма какво да изправяшъ. Върви по Божествения порядъкъ. Трѣбва да вървимъ въ Божествения порядъкъ. Като влѣземъ въ Божествения порядъкъ, вече не може да кажемъ: „Азъ стоя по-горе отъ тебе“. И двамата сме пѣвци, азъ ще пѣя и ти ще пѣешъ. Като пѣешъ, зная дали пѣешъ по-добре отъ мене. Азъ зная като пѣя, азъ ли пѣя по-добре или ти пѣешъ (по-добре). И ти знаешъ дали пѣешъ по-добре отъ мене или не. Или и двамата пѣемъ добре. Щомъ добре пѣемъ, акорди има, хармония има. И двамата може да пѣемъ каквато и да е пѣсень. Щомъ не разбираме Божия порядъкъ, има дисхармония. Единиятъ взелъ тона по-долу, дисонансъ има. Прави му се бележка: „Не вземашъ вѣрно тона“. То не е Божественъ порядъкъ. Въ Божествения порядъкъ имаме добритѣ пѣвци. Божествениятъ порядъкъ е – единиятъ пѣе, другиятъ му се радва. Всѣки се радва на въздуха, понеже има свобода да вземе толкова, колкото иска, не му го претеглятъ съ грамове. Оставенъ си да вземешъ толкова, колкото искашъ.

Казвамъ: Любовьта, трѣбва да влѣзешъ въ нея, да я възприемашъ, да я дишашъ. Нѣкой казва, че му е дотегналъ живота. Какво има да се говори? Ние не може да влѣземъ въ Божествения порядъкъ, ако тукъ отъ земята не влѣземъ. Оттукъ трѣбва да влѣземъ, за да ни приематъ горе. Ако тукъ сме въ човѣшкия порядъкъ, като заминемъ за другия свѣтъ, пакъ ще бѫдемъ въ човѣшкия порядъкъ. Ако тукъ сме въ ангелския порядъкъ, като идемъ въ

другия свѣтъ, пакъ ще бѫдемъ въ ангелския порядъкъ. Ако тукъ сме въ Божествения порядъкъ, и горе ще бѫдемъ при него. Кѫдето си тукъ, и горе ще бѫдешъ на сѫщото мѣсто. Сега, когато правимъ сравнение, нѣкой отъ васъ мислятъ, че сте въ Божествения порядъкъ. Щомъ си въ Божествения порядъкъ, всичкитѣ противоречия въ ума ти, въ сърдцето ти, въ тѣлото ти изчезватъ и излизатъ навънъ. Отвънъ сѫ противоречията, отвѫтре нѣмашъ. Щомъ не си въ Божествения порядъкъ, противоречията сѫ вѫтре, отвънъ нѣма противоречия. Божественниятъ порядъкъ е, който изважда противоречията навънъ. Не че ще се освободишъ съвсемъ, но противоречията ще бѫдатъ отвънъ. Ти отвѫтре ще имашъ единъ импулсъ, който постоянно тече. Ще се радвашъ на живота. Въ Божествения порядъкъ, каквото започнешъ – ще го постигнешъ. Дето казватъ „всичко е постижимо“ – то е въ Божествения порядъкъ. И сила, и знание, и пѣене, и художество, не всичко да изучаваме, но въ даденъ случай ти само се интересувашъ отъ нѣщата. Туй, отъ което се интересувашъ, ти си го постигналъ. Всички цигулари не може да бѫдете, всички челисти не може да бѫдете, всички пианисти не може да бѫдете, но всички пѣвци може да бѫдете. Като станете сутринь, млади и стари, най-малко поне 5 минути ще си попѣете. После ще увеличишъ 10 минути. 15 минути е достатъчно. Не да те чува цѣлата махала, че пѣешъ. Ти за себе си ще пѣешъ.

/Учительтъ нагласява цигулката/. Изпѣйте „Тѫги, скърби“. /Учительтъ свири тихо/. Туй е сърдцето. /Свири силно/. Това е волята. Волята е малко груба.

Речешъ да пѣешъ, има известни правила, редъ ограничения. Искашъ да пѣешъ хубаво, мисъльта ти, умътъ ти не е въ съгласие съ сърдцето. Като се съгласятъ човѣшката воля, човѣшкото сърдце и човѣшкиятъ умъ, човѣкъ пѣе хубаво. Ако не се съгласятъ, има дисонансъ, трѣбва да настрои ларингса. Казвате: „Младитѣ да пѣятъ, не старитѣ“. Ако е за старость, ангелитѣ, които пѣятъ, сѫ на милиони години и пѣятъ. Милиони години живѣятъ и не сѫ остарѣли. Вие на 50, на 80 години (сте) и мислите, че сте остарѣли. Като сте на 80 години, казвате: „Стари сме“. Що сѫ 80 години? Вие не сте работили. 80 години земята се е мѫчила, 80 пѫти обиколила около слънцето, пъкъ вие сте се уморили. Мязате на онзи анекдотъ, дето мухата се качила на рога на вола и казала: „Цѣлъ день орахъ на нивата“. Волътъ и нея носилъ, а тя мисли, че орала. Оралъ волътъ, тя седѣла само на рога отгоре.

Въ Божествения порядъкъ трѣбва да се освободимъ отъ ограниченията. Има известни ограничения, отъ които трѣбва да се освободимъ. Ограничения на миналото. Казвате: „Това не мога“. Ще дойдемъ до единъ порядъкъ да пѣешъ въ себе си. Прави ти нѣкой нѣкое добро. Като се

върнешъ въ кѫщи, ще изпѣешъ една пѣсень. Този човѣкъ, който ти е направилъ едно добро, да му изпѣешъ една пѣсень. Той ще те чуе. Ти днесъ не пѣешъ, утре не пѣешъ и така човѣкъ се осакаща. Казва (се): „Пѣйте и възпѣвайте Господа въ сърдцата си“. Като пѣете, никой да ви не слуша. Като пѣете, да ви е приятно. Ти, и чиновникъ като си, може да опредѣлишъ да пѣешъ. Божественото пѣене (е да) нѣма мѣсто, (кѫдето) да не пѣешъ. И въ затвора, като си, може да пѣешъ. И на служба като си, и по пѫтя, навсѣкѫде може да пѣешъ въ себе си. Ти ще чувашъ музиката. Като възприемешъ Божественото, всички мѫчнотии въ живота се разпръсватъ. При Божественото пѣене всички мѫчнотии се топятъ тъй, както снѣгътъ и ледътъ се топятъ при слънчевитѣ лѫчи. Сега ви говоря не за това, обикновеното пѣене. Вие пѣете много добре. Въ Божественото пѣене сте слаби. Въ човѣшкото пѣене сте по-майстори. Тамъ сѫ по-високи тоноветѣ. Въ Божественото пѣене отъ 4-тата октава е нагоре. Затуй хората не засѣгатъ това пѣене. Да се радваме. Въ Божественото пѣене човѣкъ се подмладява. По човѣшки като мислишъ, ти си старъ. По Божественому като мислишъ, тъй както тревата се подмладява, и ти се подмладявашъ. Презъ идущата година човѣкъ пакъ ще се подмлади. Ако една трева може да се подмладява съ хиляди години, колко повече човѣкъ. Изсъхналъ си, то е човѣшко, идната година пакъ се подмладявашъ. Казвамъ: Туй трѣбва да бѫде правило. Като гледашъ тревата, да кажешъ: „И азъ може да се подмладя“. То е вѣчното подмладяване. Вѣчно се обновявайте въ вашата мисъль. Не мислете: „Ние сме остарѣли“. Ако сте остарѣли, азъ ще ви питамъ колко знание имате. Щомъ сте стари, всичко трѣбва да знаете. Щомъ сте стари, трѣбва да сте били въ рая, трѣбва да сте гледали какъ Адамъ обработва, понеже старитѣ сѫ по-стари отъ Адама. Адамъ е червениятъ човѣкъ. Вие, старитѣ, сте преди Адама. Стариятъ човѣкъ преди Адама е билъ. Адамъ е отъ новитѣ, червениятъ човѣкъ е. Отъ червениятъ човѣкъ ние страдаме. Той е ненаситенъ. Иска много да яде, много да пие, много нѣща да има. Всичкото много не му е потрѣбно. Нѣкой пѫть ще ти дадатъ подаръци, които докато пренесешъ отъ едно мѣсто на друго, струва повече, отколкото струватъ самитѣ подаръци.

Следователно: Въ Божествения порядъкъ, което имате въ себе си като станете сутринь, всѣка сутринь правете единъ опитъ да се премахнатъ противоречията. Всичкитѣ противоречия, които сѫществуватъ въ ума, да се премахнатъ. Всичкитѣ противоречия, които сѫществуватъ въ сърдцето, да се премахнатъ. И всички противоречия, които сѫществуватъ вѫтре въ тѣлото, да се премахнатъ. Отвънъ ще ги оставимъ сами по себе си да се разтопятъ. Но вѫтрешнитѣ противоречия ние сме длъжни да ги премахнемъ. То представя работата ни въ живота.

Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратилъ. /Три пѫти/.

XX година
23. Лекция на Общия Окултенъ класъ
19 мартъ, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ, София.

1941_03_21 Обикновен, талантлив и гениален
лекция на младежкия клас

ОБИКНОВЕН, ТАЛАНТЛИВ И ГЕНИАЛЕН

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“

Имате ли зададена тема? („Имаме.“) Четете. (Прочете се темата „Най-приятният ден от седмицата“.)

За силния кой е най-приятният ден? Денят, в който той победи. Най-приятният ден е денят, в който победи. За болния кога е най-приятният ден? Денят, когато оздравее. Говори се за приятен ден. Не може човек да говори за приятен ден, ако няма вътрешна опитност. По какво се отличава приятният ден? Какви са качествата на приятния ден? Ако ви попитам по музика, по какво се отличава една терца от една кварта? Разстоянието е по-голямо геометрически. В терцата са по-близо, в секундата още повече и в примата разстоянието геометрически е [най]-малко. […] Туй разстояние някои го мерят, но то не върви по права линия. Но какво заставя музиканта, защо прескача от „до“, да взема „ми“, защо прескача „ре“? Коя причина го заставя да прескача? Защото в дадения случай, ако повика „ре“, то ще вдигне цял скандал. „Ми“-то е повикал, ще уреди работите другояче. Има война, „ми“ като повикат, ще има примирие.

Вие имате разчорлена коса. Защо ви е гребен? Считате, че може да се вчешете. Защо имате гребен? Може с ръка да се вчешете или с кърпа. Но не можете да свършите работата с кърпата, донякъде ще я свършите и с ръце. Донякъде ще я свършите. Но ако вземеш гребена, гребенът ще свърши работата по-хубаво. Косите са все прави линии. Гребенът ще тури всеки косъм на място. Сегашните гребени не са толкоз идеални, не може да турят всичките косми на място. Някъде се преплитат космите на главата, гребенът не е могъл да ги тури успоредно. Във вчесването всичките косми искат да бъдат успоредни. То е правото вчесване. Ако не са успоредни, вчесването не е право. Защо трябва да бъдат успоредни? Има си причини. Щом се преплитат косите, значи ще се преплитат някои работи. Всеки косъм е антена. Като се преплетат косите, като не се вчешеш хубаво, не можеш да свършиш добре работата. Забележете, че някои хора, на които работите им не вървят, винаги са разчорлени. Двама души, след като са се били, какви са косите им? На някои работите са в ред. Затуй, когато косите са набръчкани – нали обичате накъдрените коси, те са набръчкани – хора с накъдрени коси имат големи противоречия в чувствата. Индивиди, на

които косите са накъдрени, може би ред поколения са срещали големи препятствия, косите са станали къдрави. Някой път косите стават бели, пак по закона на наследствеността. От големите противоречия в живота косите стават къдрави. Навремето къдравите коси са били много неприятни. После, като са се накъдрили, са добили цена. Който има къдрави коси, освобождава се от труда да ги къдри. Онези с правите коси имат ред прибори, с които ги къдрят, и им взема най-малко половин час, докато ги накъдрят.

Сега вие се смеете. Защо? Коя е причината, че се смеете. Понеже говорим за къдравите коси. Те са бентове. Един бент, други бент – има вода. Ако минете през къдрава почва, вие съвсем ще се намокрите. Ако в планините минете в планинско накъдрено място, […] има високи върхове и долини – слизане надолу. Като дойдете до полето, е гладко. Значи в къдравите коси често опасности се крият. Онези, които не разсъждават, казват: „Къдрави коси.“ Но в природата може да има къдрава енергия. Някъде енергията върви къдраво, набраздена, някъде върви по една гладка линия.

Сега, когато човек започне една работа и не я свършва, какво става с енергията, с която започнал да работи? Всичките хора, които започнат една работа и не я свършват, отзад на главата им се образува една трапчинка. Казваме, нямат постоянство. Щом започне една работа и не я свърши, започне друга работа и не я свърши, ред поколения така правят – отзад на черепа на главата се образува една трапчинка. Дошло наум на хората да вярват в Бога, да обичат Бога, но не Го обичат. И там има хлътване на черепа. Ако започнеш да мислиш, и не мислиш, отпред на челото се образува хлътване – философската мисъл оставиш. Върху целия череп, покривката на главата – всичката разнообразна деятелност, всичката енергия в човешкия живот, неговите физически енергии, неговите духовни и Божествени енергии – всички са оставили отпечатъци върху главата. Не само върху главата, но и върху лицето. Не само върху лицето, но и върху ръката. Когато казваме, че човек трябва да мисли, че трябва да чувства и да постъпва, това са енергии. Постъпките боравят с най-грубата материя, чувствата боравят с малко по-деликатна материя, мислите с най-деликатни сили и материя боравят.

На пръв поглед казвате: „Защо трябва да мислим?“ Че ако престанеш да мислиш, главата ти ще стане плоска като на глистя. Като погледнеш, почти няма да имаш глава, главата е много малка, главата е толкоз малка, че не може да мисли. Глистята върви, прави едно движение зиг-заг. Туй движение зигзагообразно е образувало глистята.

Някои от вас сега се плашите, казвате: „Не трябва много човек да работи.“

Ти, ако не работиш, ще се обърнеш на една глистя. Вие искате да нямате мъчнотии в живота, не искате да имате никакви страдания, никакви препятствия в мислите си и постъпките си. Искате всичко да ви върви добре. Хубаво, да допуснем, че така е създаден един свят. Казвате: „Светът не е направен хубаво.“ Казвам, дайте вашия план как трябва да се създаде. Намираш, че този свят не е добър. Не си доволен от сиромашията. Направи един свят, дето всички да бъдат богати. Как ще го направите? Какъв план ще дадете? Всеки от вас може да създаде какъвто живот иска от себе си. Вие сте чудни. Намирам, че не сте прави. Онзи, който направил света, той е направен заради Него. Ти в себе си създай един свят без противоречия. Направи тъй, че да не си в противоречие със света, в който живееш.

По какво се отличава умният човек? По какво се отличава обикновеният човек, талантливият човек? Обикновеният човек само се пънка да направи нещо. Ако е много тежко, ще вика някой да му помогне – ще дойдат двама души приятели. Талантливият, като се намери на трудно, ще намери един лост. Всеки, който има един лост, той е талантлив. Обикновеният седи цял ден и чака някой да дойде да му помогне. Талантливият ще тури един лост, ще свърши работата. Гениалният какво ще направи? Обикновеният ще ходи пеш, талантливият ще ходи с биволска кола, гениалният ще хвърка с аероплан. Щом ходиш – обикновен си. Щом се возиш на биволска кола – талантлив си. Щом хвъркаш с аероплан – гениален си. Сравнението донякъде е вярно. Обикновените хора се справят със себе си, а пък талантливите се справят със себе си и с колата, и с биволите. Гениалните се справят със себе си, с биволите, с колата се справят, пък се справят и с аероплана из въздуха горе.

Тогава гениалният ще се подвижи три пъти, имате куб. Талантливият ще се подвижи два пъти, ще образува квадрата. Обикновеният ще се подвижи веднъж.

Съвременните педагози говорят за възпитание. Ако ти от един обикновен човек не можеш да направиш един талантлив и ако от един талантлив не можеш да направиш един гениален, тогава в какво стои възпитанието? Обикновеният има възможности да стане талантлив, талантливият има възможност да стане гениален, гениалният има възможност да стане друг, но това е турено в човешкия живот. Ако в себе си ти не можеш да превърнеш една мисъл в една талантлива мисъл и гениална мисъл, тогава нямаш простор на движение, светът в тебе е тесен, не е широк, нямаш възможност.

Обикновените хора носят материал за талантливите, а пък талантливите –

за гениалните. Туй подразделение съществува в тялото. Стомахът е обикновен, дробовете са талантливи, главата е гениална. Обикновеният човек се занимава със стомаха, талантливият се занимава с дробовете, гениалният се занимава с мислите. Казваш: „Аз може да бъда гениален.“ Можеш. Щом мислиш, ти си гениален. Щом дишаш добре, значи помагаш на чувствата. Щом чувстваш добре, дишането произтича от чувствата. Правилното дишане има влияние върху чувствата, но има влияние и върху кръвообращението. Онези хора, които дишат правилно, имат много хубаво кръвообращение. У тях отношението на венозната и артериалната кръв има една хубава пропорция, пропорционално е втичането и изтичането. Венозната кръв е втичане, артериалната кръв е изтичане, казвам – туй, което възприема, и туй, което дава. Артериалната кръв е, която носи условия за деятелност на човека.

Та казвам, в сегашното възпитание във всичките народи, навсякъде всички имат едно желание да бъдат в съгласие с природата. Искат да възпитат младото поколение. Един народ се възпитава, когато има излишък от енергия. Един човек, който няма излишък от енергия, ти не можеш да го възпиташ. Например да допуснем едно просто правило. Ако нямаш излишък от енергия, какво можеш да направиш? Ако нямаш изобилно брашно, изобилно сирене, изобилно масло, как ще се научите да правите баница или турския сладкиш баклава? За тия турски сладкиши трябва да разточиш четирийсет тънки листа, да направиш хубава баклава. Трябва да туриш орехи. Знаете колко време заема да разточиш четирийсет листа. Точили ли сте? Правили ли сте баклава?

Вие искате една хубава, отлична, мисъл. Това е баклава. Вложени са известни чувства, сладка е баклавата. Добре е опечена – показва каква е интелигентността. Щом е хубаво изпечена, показва, че тия хора са доста гениални. Хора, които правят баклава, са гениални; които правят чорба, са талантливи; които ядат сух хляб, са обикновени.

Казвам, всякога в живота си трябва да различаваме постъпките си дали са обикновени, дали са гениални, дали са талантливи. Хубаво е някой път да бъдеш обикновен, най-малко енергия харчат. Обикновените са икономисти, не харчат много. Той нито е богат, нито е беден – нито сиромах може да стане, нито богат може да стане. Талантливият може да стане богат, но може да стане и сиромах. Гениалният, и в него възможностите са по-големи, но и паденията са по-големи. Гениалният може да прави много дългове, гениалният може да напише много книги.

После вземете закона в природата: каквото направиш, сам трябва да го носиш. Като се измерва една глава, трябва да знаеш дали главата е

обикновена, дали е талантлива, или е гениална. Ако е малка, е обикновена. Ако е средна, е талантлива. Ако е голяма, е гениална. В тази глава трябва да има мозък. Не е лесно да носиш девет килограма мозък на един слон. Едва гениалният човек има два килограма мозък. Тургенев, Толстой са имали. Мозъкът има съотношение към тялото. Голям е мозъкът, но ако е много активен, ще замязаш на суха треска. Сух ще бъдеш с голям мозък, не можеш да бъдеш така разположен, да имаш много мазнини. Големият мозък е активен, той туря всичко в движение. Не може да има мазнини, сухи са хората. Когато мозъкът е много активен, човек сух става. Човек, щом мисли, не може да бъде тлъст. Като мисли много хубаво, той не може да затлъстее. Ако иска човек да затлъстее – да престане да мисли. Колкото по-малко мислиш, започваш да затлъстяваш. Затлъстяването става и по друг закон, затлъстяването произтича от факта, че има понижение в дихателната система. Хората, които не дишат правилно, винаги затлъстяват. Хората, които не мислят, винаги затлъстяват. Турят известен товар, щом не искаш да мислиш сериозно. В замяна на твоята мисъл природата ще ти даде един товар. Ти ще мислиш. Мъчат се хората, когато не искат да разрешат известен въпрос. Например не можете да разрешите въпроса защо сте сиромах или не можете да разрешите въпроса защо не ви върви в живота. Има си причини защо не ви върви.

Да допуснем, че една разбойническа банда се спира по пътя, по едно шосе. Хората вървят по него и те започват да ги обират. Ако има разбойници и ще седят три–четири месеца, една година, като научат хората за разбойниците, ще напуснат пътя. Кой как мине, каквото носи, взема му го. Този път ще се прекрати. Някой път в някоя местност има топъл извор или хубава вода. Понеже хората имат интерес от тази вода, започват постоянно да минават. Значи в себе си ще създадеш един център, за да бъдеш полезен на обкръжаващата среда. Трябва да имаш общение с хората. Ти трябва да имаш допирни точки, допирни точки на съобщение ги наричам.

Няма по-страшно нещо да останеш сам. Онези, които са чели книгата на онзи американски изследовател, капитан Бърд – той няколко месеца е бил самичък. Пак не е бил съвсем сам – имал грамофон, радио; предавали му сутрин и вечер, бил в съобщение. Да нямаш никакво съобщение, да нямаш никакъв грамофон – самотията – е най-страшното нещо. Когато човек не мисли, не чувства и не постъпва, това е самотия. Ако ти не чувстваш добре, то е самотия. Ако не мислиш, е самотия. Започваш да чувстваш в себе си едно голямо недоволство. Трудно е човек да чувства, да не чувстваш е по-лошо. Трудно е да мислиш, но да не мислиш е по-лошо. Да не мислиш, няма какво да те радва. Една мисъл, колкото и да е малка, допринася нещо. Едно чувство, колкото и да е малко, допринася нещо. Една постъпка,

колкото и да е малка, допринася. Може да кажем, че постъпката мяза на един стрък, който така поникнал, из земята малко се показал – то е обикновено. Той се е разцъфнал, израснал, разклонил – талант е. Туй, което цъфти, е талантливо. Туй, което завързва и плод дава, е гениално. Гениално е туй, което дава плод.

Значи плодът представя гениалното, цветът – талантливото. Онези, които едва сега се показали отвън, са обикновени хора. Това са три процеса, свързани в едно. Този, който не е обикновен, не може да стане талантлив. Този, който не е талантлив, не може да стане гениален. Виждам в природата, че този плод, като падне, какво става? Ти изядеш един плод. Щом изядеш, трябва да посадиш семката. Всеки плод, от който ти си се ползвал, ти си длъжен да посадиш семката, която има. Този процес трябва да се повтори.

Та казвам, този закон е приложим. Ти се ползваш от една чужда мисъл. Някои мислят, че трябва да се ползват само от своите мисли. Щом се ползваш от една чужда мисъл, на тази мисъл трябва да ѝ дадеш ход. По кой начин, какъв ход ще дадеш на една чужда мисъл? Желанието да обичаш твоя мисъл ли е, или на Бога, или е чужда мисъл? Да обичаш, това не е твое. Ако баща ти и майка ти нямаха това желание? Благодарение на желанието на майка си и баща си дължиш твоето съществуване. Следователно, щом ти имаш желание да обичаш, ти трябва да дадеш ход на твоето желание. Ако ти не дадеш ход на твоето желание, да се не прояви, веднага спираш. То може да се спре, това желание да обичаш другите хора. Ще се обърне, ще започне обратна реакция, ти ще започнеш да се смаляваш. С всяко желание се притуря нещо към човека. С всяка една мисъл човек се увеличава, може с един милиметър, може с една милионна част от грама; даже голяма част е тази – с още по-малка част.

Казвам, при всяко едно желание, при всяка една мисъл, при всяка една постъпка човек се увеличава. Организира се мозъкът, дробовете му се организират, стомахът му се организира, тялото му се организира.

Казвам, при възпитанието трябва да знаете при какви постъпки се организира добре тялото, костите, мускулната система – всичко се организира добре. При чувствата се организира добре дихателната система, а при мисълта се организира добре мозъкът.

Та казвам, след като мислим, чувстваме и постъпваме, ние организираме постоянно, мисълта постоянно се изменя. Като изучаваме разните раси, ще видим на каква степен на развитие са били. Първо имаме червената раса, черната, жълтата и бялата. Сега новата раса, която иде, се различават

по степента на тяхната мисъл, по степента на техните чувства и постъпки. По-рано в постъпките на една раса, която е по-груба, няма качество на съзнанието на справедливост. […] Един високо развит човек е гениален в пълния смисъл.

Сега да вземем един вълк. Той, след като изяде една овца, той се усеща доволен. Вълкът, когато къса месото на овцата, той никога не влиза в положението ѝ как тя страда, но като къса топлото месо, приятно му е. Като я гледа, че тя блее, струва му се, че много хубава песен пее. Казва: „По-дълго да блее, по-хубаво е.“ Значи той като яде овцата, тя му се моли, блее – нему му е приятно. В него няма съзнание какво нещо е страданието. Някой път хора има – когато ти страдаш, на тях е приятно. Един разбойник, след като обере някого, нему му е приятно. Колкото повече обира, нему му е [по-]приятно. На обрания му се къса сърцето, нему пък му е приятно, че доста пари се намират в джоба му. На онзи му се къса сърцето, пък той не иска да знае, пет пари не дава.

Та казвам, сегашните хора при туй разбиране, което имат, те искат да турят в света един нов порядък. Този нов порядък трябва да внесе една нова мисъл, трябва да се внесе едно хубаво топло чувство. Колкото чувствата са [по-]благородни, толкова по-добре. Някои поддържат, че като се облагородяват хората, израждат се. Израждането винаги става, когато човек не работи. Когато талантливият престане да работи, когато гениалният престане да работи, те са в израждане. Ако обикновеният не иска да мисли, ако талантливият, и той не иска да мисли, в мисловно отношение са в израждане. Ако обикновеният не иска да чувства, задоволява се с малко, израждане става в чувствата. Най-после, става израждане и в постъпките на физическото поле – издребняват хората, израждат се. Цели видове в природата са изчезнали.

Та ако искаме в нас една мисъл да остане да подвижи, трябва да бъде обикновена, но да има стремеж, да има качествата на талантливия. Талантливият трябва да има качествата на гениалния. Трябва да работи.

Или казваме: „Щом мислиш, ти си гениален. Щом чувстваш, ти си талантлив. Щом ходиш, ти си обикновен.“ Тъй щото няма какво да съжалявате. „Аз не съм гениален.“ Щом мислиш, ти имаш условия да станеш гениален. В началото е гениалността. Щом чувстваш, ти вече си талантлив, трябва да бъдеш талантлив. Талантливият изучава по кой начин да побеждава мъчнотиите в света, да се справя с мъчнотиите в света. Обикновеният трябва да има предвид да завърти колелото. Като завърти веднъж колелото, то е обикновен човек. Туй колело, като се върти в обикновен[ия], дойде до талантливия човек, вземе друго направление в

талантливия. Обикновеният човек мисли само за себе си, талантливият мисли за ближния си, гениалният мисли и за Бога. Обикновен си, когато мислиш само за себе си. Талантлив си, когато мислиш за едного като себе си – за баща си, за майка си, за сестра си. Гениален си, когато мислиш за Бога, за природата. В един широк смисъл е това.

Казвам, в съвременната литература вие срещате обикновени, талантливи и гениални хора. Там са разхвърляни, не можете да намерите никаква връзка. Тялото ви е обикновено, сърцето ви е талантливо, умът ви е гениален. Значи едновременно функционирате в три свята. Гъстата материя три качества има различни: имаме твърда материя, течна и въздухообразна на физическото поле. Казват: „Въздухообразна материя." Тогава законът е такъв: като посееш едно семе, то трябва не само да поникне, но трябва да се разклони, да цъфне и да даде плод. Всяка една мисъл трябва да мине през тия три процеса. Казвам, тоя човек трябва да се ползва от плода на своята мисъл, от плода на своите чувства и от плода на своите постъпки, на своя физически живот. То е нормалното състояние. Когато човек не може да се ползва, ние считаме, че той има несрети в живота.

Когато представяте едно тяло на плоскостта, вие си служите с прави линии и с пунктир. Пунктирът не се вижда. Ако е плътно тялото, пунктирът няма да се вижда. Пунктирът показва, че тялото е плътно.

В съвременния живот както е построено тялото, във всичките тия гънки на ръката е начертана цяла история. В пръстите на ръката са начертани процесите, които са станали в умствения свят. Дланта отвътре показва процесите, които са станали и в сърцето. По пръстите може да познаеш колко един човек е умен. По дланта може да познаеш един човек колко е добър. Съотношение има. В някой дланта е по-голяма, отколкото пръстите. Ако изучавате ръката отстрани, вие ще имате едни факти, ако я изучавате отвътре, ще имате други. Външната страна е обективна, вътрешната е субективна. Когато се изучава ръката, то е невидимата страна, субективната. Човек, който се е проявил отвън, ще изучава във физическо отношение как човек е постъпил.

Като изучава човек животните, лицето им е покрито с козина. Защо е покрито с козина? Те се намират в много неблагоприятни условия: на северния и на южния полюс. Като дойдеш до човека, космите са изчезнали, само на главата отгоре останали. Показва, че главата се намира на северния полюс. На някои хора започват да опадват косите на главата. Това са твърдения, които може да се докажат.

Да допуснем, че искате да докажете, че срещу равни ъгли лежат равни страни. Как ще докажете, че срещу равни ъгли лежат равни страни? Ако два срещуположни [ъгли] са равни, и страните срещу тях са равни. В геометрията туй се доказва. След като докаже, че тези страни са равни, тогава ли станаха равни? И без да ги докаже, пак са равни. И да го докаже, и да не го докаже, срещу равните ъгли лежат равни страни. Но в съзнанието трябва да стане една промяна. Този закон, който съществува в природата, трябва да се яви в съзнанието, за да може да го използва. Ако аз не разбирам, че срещу равни страни лежат равни ъгли, тогава тия ъгли не можем да ги употребим.

Например имате прав ъгъл и остър ъгъл. По какво се отличават? В правия ъгъл съпротивлението е по-голямо, в острия е по-малко. Ако имате един тъп ъгъл, съпротивлението е още по-голямо. При острия ъгъл съпротивлението е по-малко. Следователно при острия ъгъл ще изхарчите по-малко енергия, при правия ъгъл ще изхарчите повече енергия. Да кажем в един куб едната страна е перпендикулярна, падането ще бъде по-силно. Ако страната е полегата, туй падане ще бъде по-малко. Ние всякога знаем, когато минаваме по една плоскост, какъв е наклонът. Когато слизаме, имаме предвид наклона. Тогава се решаваме да слезем или да не слезем. Ако наклонът е отвесен, има опасност. Този наклон може да е в умствения свят, може да е в духовния свят. И там има опасност. Ти не можеш да постигнеш едно чувство. Вие искате да постигнете някое ваше чувство. Опасни са. Теренът, по който пътувате, може да е такъв, че да вземете в съображение опасностите, които съществуват. Или в умствения свят искате да решите някой въпрос – трябва да вземете предвид терена, в който пътувате.

Казвам, сега вие мислите, че в умствения свят нямате препятствия. Големи препятствия има и духовни препятствия има. Трябва да вземете природата във всичките ѝ препятствия, като постъпвате съобразно със законите. Ако постъпвате добре, ще имате по-малко мъчнотии. Това показва, че сте умен човек.

А пък сега седите и казвате: „Защо светът е така направен, защо са тия страдания?“ Колко качества има страданието? Каква е разликата между страданието и мъчнотията? Или каква е разликата между страданието, мъчението и неволята? В неволята ти си ограничен. В неволята свобода нямаш. В мъчението, освен че не си свободен, но в мъчението турен си като вола, да оре целия ден. Вечерно време ще му дадат слама. В страданието е най-меко. Страданието е най-малката страна от неволята и от мъчението. По-меко от страданието няма. За да излезеш от тоя свят на противоречия, страданието е най-малко. Следователно, щом вие сте дошли до

страданието, вие вече сте близо до закона да излезете из областта на тоя свят на противоречия. По-малко от него няма. Вие сте близо до онзи свят, който търсите. Страданието е най-близката граница на човешката свобода, мъчението е най-далечната. Мъчението, това е далечната граница, страданието е най-близката граница. Щом започнеш да страдаш, ти си вече близко до възможността, която очакваш. При страданието вече няколко минути са останали да изгрее, да се появи слънцето. Ако не се обезсърчиш, ти ще видиш слънцето. Като изгрее, ония възможности, които очакваш, ще дойдат. Помнете, че в света едно слънце трябва да дойде, за да създаде нещо в тебе. Имаш възможност, трябва да дойдеш в съприкосновение с едно слънце в живота.

Та казвам, има едно различие, денят може да бъде облачен, може да бъде ясен като днешния ден, може да не е само облачно, но и бурно, тъмно, буря да бушува, че да не виждаш нищо. При неволята е посред нощ. Страданието е вече сутрин, утихва, тук-там звезди. Щом излезеш из страданието навън, жълтото небе се изяснява, всичките облаци изчезват, явява се слънцето на живота. Казвате: „Туй състояние е нормално." Те са неща, които съществуват вътре в живота. Колкото сте [по-]недоволни от мъчението, толкоз [повече] то се усилва. Като се намериш в мъчение, бъди доволен от мъчението. Като те турят в неволя, бъди доволен от неволята, защото освобождение ще имаш. Всякога бъди доволен, като дойде страданието. Ще се освободиш, ще дойдеш на туй място, което ти търсиш. Не мязайте на онзи богаташ, който носил една скъсана дреха и я хвърлил. Иде студ двайсет и пет градуса, казва: „Ако бях запазил тази дреха, колкото и да е вехта, все струва нещо. Съвсем гол – още по-лошо."

Казвам, бъдете доволни при лошите условия. Вехтата дреха е за предпочитане, докато дойде да имате хубава дреха, каквато вие очаквате.

Тъй щото в живота трябва да възприемем всичко онова, което става в живота. Трябва да го възприемем, понеже ние сме в един процес на движение, докато излезем из тази област. Да кажем, минавате по една река. Не е дълбока. Имате хубави обуща. Мост няма. Какво трябва да направите, за да преминете реката? Ще изуете обущата, ще изуете чорапите, ще запретнете крачолите. Казвате: „Защо да няма мост?" Българинът ще каже: „Защо да няма мост?" Няма мост. Сега ти ще направиш мост. Ще прегазиш реката, втория път ще намериш няколко души, ще дойдете да направите мост. Ще прегазиш реката. Като минават други хора, ще минат по моста.

Сега да направим едно сравнение. Обикновеният е потребен за талантливия. Талантливият е потребен за гениалния. Вас ви са потребни

обикновени, талантливи и гениални чувства и гениални мисли. То е смисълът на човешкия живот.

Сега да ви кажа, аз ви говорих една лекция, която уподобявам на чорба, извадена много гореща. Знаеш колко гореща. Вие, като вземете, мислите, че не е толкоз гореща. Като вземете в устата, ще ви опари. Малко ще почакате да изстине, че тогава ще вземете.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът."

Двадесета лекция на младежкия клас
21 март 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_03_23 Възпитанието
неделна беседа

ВЪЗПИТАНИЕТО

„Отче наш"
„Ще се развеселя"

Ще ви прочета само един стих от двайсета глава от евангелието на Матея. „Тогаз пристъпи при него на Заведеевите синове майката им със синовете си, та му се кланяше и искаше нещо от него."

„Духът Божи"

Ще говоря върху възпитанието като един метод, от който съвременното човечество се нуждае. В механическите процеси на природата възпитанието е отвън, а в органическите процеси възпитанието е отвътре. Някой път ние искаме да възпитаме един човек външно. То е механическо. Искаме някой човек да е добър. То е невъзможно. Или искаме някой човек да бъде щастлив, но по механически начин. И то е невъзможно. Ако един часовник, който показва времето, върви добре, часовникът е щастлив, понеже ще го турим на най-хубавото място, ще се ориентираме от него. Че той нищо не знае за времето. Той ще погледне, ще погледне – това показва движението на слънцето, къде се намира – той, който знае. Как е построен часовникът?

Сега всичките хора искат да бъдат здрави. Как човек да стане здрав? Закона на здравето не знаеш. Всички искат да бъдат умни, но как става умен човек, не знаят. После искат да бъдат добри, но доброто не е един механически процес. Тогава някои ни посочват и казват: „За да станеш добър, стани религиозен човек." Ти може да се молиш, и в църквата да ходиш по няколко пъти на ден, но най-малко няма да станеш добър. Някой казва: „Ходя в училището." Но учен от ходенето няма да станеш, ако не учиш. Та при възпитанието често слушам да казват: „Впрегни ума си на работа." Че как ще го впрегнеш? Не е вол, да го впрегнеш на работа. Казва: „Впрегни ума на работа." Трябва хомот да туриш на врата му. Не може. С години се говори да впрегнеш ума на работа. Други вземат онази поговорка, казват: „Накарай дявола на работа, за да те научи на ум." Накарай дявола да ти работи, той ще даде ум, какво трябва да правиш.

Има един анекдот. Когато хората се научили да орат в древността, един адепт, като изпаднал в беднотия – много учен човек – никой не му помага в света. Най-после дошло му наум да се обърне към дявола. Казва: „Не ми върви.“ Казва: „Ще те науча да ти върви, но ще ми обещаеш, че това, което спечелиш, ще ми го дадеш. – Казва – виж, тия двата вола се разхождат. Хвани ги, те ще орат нивата, ти само ще държиш ралото, пък те ще теглят. Впрегни тия ленивци. Цял ден стоят под крушата, не работят. Господ ги пратил, стани им учител, ще ги учиш.“ Дяволът хванал воловете, турил ги на работа и ги учи, все ги учи. Учи ги да правят прави линии от единия край до другия край на нивата. Когато воловете искат да се освободят, казва: „Ще свършите училището, като се научите да теглите абсолютно прави линии. Щом правите криви линии, не можете да напуснете училището.“ И досега воловете не се научили да правят абсолютно прави линии. Сега този, който създал този разказ, подразбира, че това животно не е вън, но то е вътре в него животното. Имаш желание да ядеш, то е животинско състояние. Какво ще правиш с него? Един българин се оплаква, че искал да пости, пък нещо вътре му казва: „Хляб, хляб.“ Казва: „Река да се моля, смущава ме, вика: „Хляб, хляб.“ Казва: „Дай му да се наяде.“ Казва: „Като му дам да се наяде, приспива ми се.“ Какво ще прави, ако е гладен и иска да се моли на Бога? Иска хляб, а щом се наяде, приспива го. Казва: „Спи.“ Има деца, някои са много ревливи. Майката го къпе, какво ли не го прави, то плаче, постоянно хленчи. Това е дете. Казва: „Не зная защо плаче, урочаса това дете.“ Не е никакви уроки, но това дете не се е родило навреме.

Един българин ходил на воденицата, завел едно десетгодишно дете на воденицата и то седяло една година там. Детето се научило, като дрънка воденицата, да спи. Много хубаво спало там. Като се връщат вкъщи, детето плаче, не може да спи. Казва: „На воденицата спеше много добре. Като дойдохме вкъщи, плаче, урочасано е.“ Майката – по-умна, взела едно тенеке и започнала да го бие. Детето заспало. Навикът в човека е второ естество. Един навик става второ естество.

Та казвам, сега в нас имаме известни навици на миналото, с които лично човек трябва да се бори, но трябва да знае как да ги изправи. Онази мома в живота си, която, преди да се оженила, се сърди, тя ще роди сърдливи деца. Онази мома, която била непослушна на майка си – каквото майка ѝ каже, не изпълнява – и децата ѝ ще бъдат непослушни. Ако е обичала, когато кокошката снася яйцата, да ги взема и ги опича без позволението на майката, като роди деца, и те ще правят същото.

Съвременните хора говорят за възпитанието. Но трябва да знаем как да възпитаме един човек. Но за да се възпита един човек, не е лесна работа.

По-лесно е да се възпита едно животно, отколкото да се възпита един човек. Възпитанието на човек е един най-сложен въпрос. Цялата природа, която е толкова умна, с хиляди години мисли какво да направи с човека, за да го вкара в правия път. Търси методи как да го възпита.

Преди години в Америка един богат американец има два коня – много скъпи, но с лоши навици. Единият обичал да рита, другият обичал да хапе. Понеже ухапал ушите на много хора, неговият господар давал хиляда долара на тоя, който го отучи да хапе. Това са доста пари, това са сто хиляди лева. Явява се един професор и казва, че в половин час ще го отучи да хапе. Но той изучавал характера на конете, какви са. Хваща коня с гема, но в същото време носи в джоба си един сварен голям чукундур, още горещ. Този кон го дебне, да му хване ухото. Той държи в джоба си чукундура и гледа, когато конят ще посегне да хване ухото му, той да му тури в устата чукундура. Три пъти като му турил чукундура, и оттам насетне конят престанал да хапе ушите на хората. Туй в американските вестници го писаха. Сега вече знаете как се отучил първият кон и може да го употребите. Втория случай ще го намерите във вестниците.

Всяка една мисъл, която прониква във вашия ум, от какъв източник тя иде? На тази мисъл трябва да знаете нейния произход – положителен ли е, или отрицателен. Положителната мисъл, която излиза от мъжете, или отрицателната мисъл, която излиза от жените. Отрицателните мисли всички са женски, положителните мисли всички са мъжки. Сега да обясня. Положителните мисли имат произход от ума, отрицателните мисли имат произход от сърцето, сърцето дава подтик на тия мисли. Когато сърцето е подтик на една мисъл, тя е отрицателна, тази мисъл е вглъбната, тя събира. Положителната мисъл, тя е корубеста, тя изпъква, нейният извор, който постоянно тече, дава. Едно езеро, което постоянно събира водата вътре, то е отрицателно. Затова българите казват – когато мъжът с лопата да внася, а жената с игла да изнася, къщата се изпразва. Когато мъжът с игла внася, тя знае как да пести, домът се повдига. С игла как се внася? Като шие бод по бод.

Степента, на която сме достигнали знанието, което постигнал човек, толкоз знание има за земята, толкоз е изучен човек, че ако вземете една анатомия, ще видите как е съградено човешкото тяло – колко кости, колко мускули, физиологията е изучил, неговата нервна система. Но нямаме още една система още, по която да се възпитава човешкият ум, да се възпитава човешкият мозък. Например ти си сърдит, но не знаеш откъде произтича твоята сръдня. Два вида сръдня има: положителна сръдня и отрицателна сръдня. Положителната сръдня пее, отрицателната сръдня плаче. Туй положение произтича от мозъка. Зад ухото има едно място, откъдето

произтича сръднята. Сръдливото дете, пък и всички хора, които обичат да се сърдят, са много енергични. Хората трябва да се впрегнат на работа. Техният мозък трябва да се впрегне на работа. Когато човек може да впрегне своя ум на работа, винаги сръднята се явява като резултат. За малка причина човек може да се разсърди. Спрете човека внезапно, ще се разсърди. Ако го срещнете, че го завъртите около себе си, ще се разсърди. Сега слушаме двама души. Единият настъпва другия и казва: „Пардон." Другият казва: „Пардон, но не трябва да ме настъпваш. Трябва да гледаш. Много зле настъпи крака ми." Някой те хване за дрехата и я скъса, казва: „Пардон." Но скъсаната дреха с пардон не се оправя. С пардон тази работа не става.

Малко хора ще намерите днес, на които езикът да е възпитан. Често в разговора ти привеждаш някой пример, който няма никакво приложение. Гледам, мнозина вземат моите примери и не ги турят там, дето трябва. Аз съм ги турил там, дето изяснява един закон. Той ги турил, дето трябва и не трябва. Тогава този пример става като кост. Човешката кост не е отговорна. Тя добра функция изпълнява. Казва: „Такава кост." Ако една кост излиза от първия пръст, знаете каква енергия се развива от първия пръст. Всеки един анатомист ще ви разправи какви мускули има, как се изпраща динамическа енергия от мозъка, как работи. Ако твоят пръст е изкривен, това зле се отразява. Но ако и двата пръста на ръката имат дефект, много зле се отразява. Преди няколко време иде един човек с доста високо образование, казва: „Разболях се от сина си. Загубих равновесието на ума си. Не иска да учи, нищо не работи, обича да говори и да пипа, лъже." Пита ме какво да прави. Казвам: „Тури го на занаят." Казва: „Не иска никакъв занаят, нищо не работи, само пипа и целия ден се потрива." Рекох: „Отдалечи го от ума си." „Не мога – казва – все в ума ми седи." Аз виждам пръста на ръката му, гледам, няма воля. Той воля няма. Този човек е турен на висока служба, заповядва на другите. Той на хората може да заповядва, но на себе си не може да заповядва. Гледам, че първата фаланга на палеца не е добре развита, не е правилно развита. По закона на наследствеността волята му има достатъчно енергия при ушите. Непослушанието на сина се дължи на бащата. Синът носи качествата на баща си. И той се бори със себе си. Днес колко трудно е човек да се бори със себе си. Направил си една погрешка, кого ще наказваш? Не знаеш какво да направиш. Да речеш да го биеш, тебе ще те боли. Да речеш да говориш, зле заради него, на себе си пакост ще направиш. Ако речеш да го спънеш в живота, себе си ще спънеш.

При сегашното възпитание може да го пратите в училището. Сегашното самовъзпитание е механическо. То е като позлатяването. Като дойдат трудните времена, туй самовъзпитание не издържа. Разправят двама

пътници, които се избавят от потънал кораб. Качват се на една лодка. Пътуват дълго време из морето, няма какво да ядат, гладни са, не се решават да измрат гладни. Казва: „Започнахме да се гледаме един друг – и току нарочат едного – и претрепаме, изядем го.“ Минаха десетина дни, пак нарочат някого. Често говорят за онези канибали. Гледал съм образа на канибалите, тези същества, които са яли човешко месо, – като описват дявола, и той мяза на светия при тях – такива страшни образи имат. Аз съм ги гледал в един музей. Казвам, човек трябва да се учи на самообладание. Ако десетина дни като гладуват, се зароди желанието да изядат човека, че защо не се заеха да уловят риба от морето. Ще кажат, че нямали условия. Но в морето има достатъчно риба. Ако бяха от умните хора, щяха да уловят риба.

Привеждам този пример, за да видите какви противоречиви неща има. Не само това, но в нашата култура, в Европа на много места тая култура е била опорочена, дето често се продавало човешко месо. Често млади момчета и момичета са изчезвали и после месото им се продава. Казвам, това е стар атавизъм. Този стар атавизъм съществува и в нас. Казвате: „Как става?“ Вие вече сте вегетарианци, но дойде тъй, че ви се прияде месо. Имаме един наш приятел – той сега е в другия свят, той ми разправяше една своя опитност. Тя е следната. „Двайсет години – казва – съм вегетарианец. Един ден отивам в една кръчма, дето вино се продава. Там, като влязох, ми се приядоха момици. Момиците не ги зная какви са. Казвам: „Дай половин кило вино, дай ми една порция момици.“ Седнах на масата. Казвам на себе си: „Ти какво правиш? Вино ли ще пиеш?“ Изваждам, давам пари, плащам, оставям виното и момиците и излизам.“

Казвам, често и вие сте имали такива опитности. Често човек кипва. Разправяше ми един българин една опитност. Тя е реална опитност. Мястото е Варненско, в село Отънца. Един селянин имал една хубава жена, спретната, хубаво се носела, хубаво готвела, но малко устата. Тя не сготвила хубаво, и той ѝ ударил една плесница. Тя не му говори. Той бил евангелист, в новото учение на Евангелието, ще живее според правилата на Христа. Той казва: „Ще се пукна от мъка, че не ми говори. Да ида да се помоля, как да ида на жена да се моля, да се подчиня. – Казва – пък и тя е евангелистка, и тя вярва, но погрешката е в мене. Виждам, че трябва да се въздържам. Какво придобих? Целия ден тя мълчи. Мина обед, пак мълчи, че се държи, като че аз не съществувам заради нея. Надвечер, понеже Евангелието казва „Да ви не свари нощта свадени“, казвам ѝ: „Сестра, ще ми простиш. В Евангелието пише – като сестра да ми простиш. Съжалявам, че ме накара този дявол. Ако можеш да го намериш, извади го от мене, че го набий. Ето – казва – удари ме. Ако искаш, прости ми, ако искаш, удари ми две плесници.“ Тя ме погледна малко и виждам, че се

поусмихна, подаде ми ръка. Веднага ми прости. Оттам насетне – казва – се зарекох жена да не бия. Туй е по Евангелието.“

Сега онези методи на самовъзпитанието трябва да започнат от бащата и от майката. Говорим сега за новото учение. Онзи идеалният брак в света трябва да предшества обикновения брак. Този го наричам обикновен. Светът няма да се оправи с обикновен брак. Идеалният брак е, когато човек реши да живее чист живот. Някои хора мислят какъв е смисълът. В чистата вода живеят най-хубавите риби, не в мътната. После мислите какъв смисъл има животът. Мътната вода тече, и чистата вода тече. Питам, коя вода е по-хубава. В чистия живот има по-голям смисъл, отколкото в мътния живот. Мислим, че ако се разсърдим, ще спечелим нещо, като че има нещо повече. В тихия живот има по-голямо разнообразие, отколкото в сръднята. Ти като се разсърдиш малко, мускулите ще се скъсят, някъде ще се продължат. В сръднята ръката се продължава, ти ще трябва да правиш усилие. Ако е близо ръката, ще трябва да скъсиш ръката. Ако е далече, ще простреш тази ръка. Ако протакаш, ти си положителен; ако отблизо биеш, ти си отрицателен. Жените по-меко бият. Нали знаете как бият – като хване детето за ръката, бие с ръката си. Тогава боят е половината на детето, половината – на майката. Тя като те бие, заболява ръката. Майката се бие повече, понеже на голо се бие, детето бие по дрехи. Майката бие повече дрехите, отколкото детето. Хубаво е тя да има малка пръчица, че както тя страда по ръката, така и детето страда. Сега ще кажете, че има закон – не се позволява да се бие в училищата. Някой път пак си позволяват учителите. И майките, и те си позволяват. Ръката, това е един проводник. Боят не е нищо друго освен в тебе да се събудят известни енергии. Като не знаеш къде да я положиш тази енергия, ще излезе из ръката ти.

Най-първо, да ви кажа да се пазите. Имайте едно огледало. От гнева всякога можеш да се запазиш. Щом човек започне да се разгневява, започва от двете страни на устата да мърдат по един особен начин. Щом започнат така да се мърдат устните на онзи човек, с когото говориш, веднага го напусни, че си върви. Ще се дигне скандал. Пък и ако на себе си почнат да ти играят устните, трябва да бъдеш умен. Казва: „Въздържай се.“ Но човек трябва да знае как да се въздържа. Някой път, ако човек не се разсърди, може да се парализира. За предпочитане е да се разсърдиш, отколкото да се парализираш. Психологически моменти са. Природата е допуснала сръднята и боя у хората. Понеже, ако нямаше бой, ще се парализират хората. За предпочитане е енергията да излезе през ръката, понеже ще се образува едно гимнастическо упражнение. Тогава вземате ралото, с което орат земята, и земята дава своите плодове. Туй рало не е ли учение за самата почва. Сега представете си, че земята е един човек, че

земята чувства, както един човек, има съзнание като човека. Прекарваш ралото през земята, и тя страда. Допуснете, че тази земя се учи на евангелското учение. След като са я били, били, хвърлят семето, и тя казва: „Заради Христа това, което хвърлят, ще го приема.“ Приема тия дечица да ги отглежда. Те израстват и дават плод. Ако тази земя би се разгневила, както човекът се гневи, какво щеше да стане? Та сега двама едновременно не трябва да се гневят.

Според Стария завет и Господ се сърди. Казва: „Разгневи се Господ.“ Когато Господ се разгневи, туря хората на работа. Сръднята е намясто. Сега казват: „Християнин да станеш. Университет да свършиш, четири факултета.“ Тъй както си роден, своето естество ще го опиташ. Сприхавият човек светия не може да стане. Той и светия да стане, ще го видиш, че не е спокоен. Като го обидиш, казва: „Да беше дошъл преди пет–шест години при мене, щях да ти кажа.“ Благодари, че и той сега се въздържа. Не че не се обижда, въздържа се този човек. Счита, че законът на самовъзпитанието е една необходимост.

Сръднята е една разточителност. Във всяка една голяма сръдня, в големия гняв в човека умират хиляди клетки. Правени са наблюдения – по някой път по четири–пет милиона кръвни телца стават жертва на гнева. Мисля, на това постоянно дразнене, което хората имат, се дължи неврастенията. Хората са станали неврастеници по единствената причина, че енергията, която се зарежда, не турят намясто. Тази енергия може да се прати в горните центрове на мозъка на главата – отпред, отзад или отгоре. Онези хора, които се сърдят, главата им е по-широка, отколкото трябва. Личните чувства са развити повече, отколкото трябва. Лични чувства и в животните има. Във всяко животно, вземете котката, разрушителната сила е силно развита. И понеже личният елемент е много силно развит, котката е много тщеславна. Като влезе вкъщи, професорка е. Като влезе вкъщи, веднага запреде, мине покрай едного, поглади се на крака и предава своята мисъл. Мине, на господаря поглади се, на господарката се поглади от едната, от другата страна. После седне и започне да си прави тоалета. Господарят казва: „Дайте ѝ малко хляб.“ Ако котката започнеше и да се храни добре, тя щеше да живее сто години. Откъдето и да е дошла, ще седне, ще изчисти краката, ще изчисти цялото тяло. Ще хване някоя мишка – с козината, с червата ще я изяде. Котката дълго време не живее. После обича да се грее на слънце. Сутрин, като изгрее слънцето, ще избере най-хубавото място, дето грее слънцето. Изложи гърба си, пече се, знае да си грее гърба. Ако, както знаеше законите за възприемане на слънчевата енергия, ако знаеше и така да се храни, щеше да живее дълго. Храненето вземам в широк смисъл.

Ако човек знае как да храни ума си, очите си, ушите си, устата си, гласа си – това са най-силните стимули на човешкия мозък и на човешкото сърце. Ако ти в очите си можеш да правиш подбор на онова, което виждаш, да стимулираш мозъка си естествено; ако ти можеш да избираш ония звукове, да стимулираш мозъка си; ако можеш да избираш най-хубавите цветя, да стимулираш мозъка си; ако можеш да избираш ония храни, които стимулират естествено мозъка ти, защото с храната ти можеш да си въздействаш. Щом помиришеш с носа си, той стимулира слепоочната област. Като усетите миризмата на едно ядене, у вас се зарежда желание да я ядете. Обонянието е свързано с тия центрове в слепите очи. Тези хора, които обичат да ядат, изпъкнала е тази част. Виждам, че някои обичате да си похапвате, а други сте злояди.

Сега тази майка иска нейните синове до Христа да тури – единия отляво, другия отдясно. Две правила сега има в сегашния свят. За да туриш един човек отляво, трябва да разчиташ на неговата любов. Няма ли любов към тебе, надалеч стой от него, и той далеч да стои от тебе. За да го туриш отдясно, трябва да бъдеш умен, прозорлив, да има светлина, тогава тури го от дясната си страна. Ако не е умен, надалече стой. Христос, като видя, че синовете ѝ не са такива, казва: „Не знаеш какво искаш.“ Най-после, за да се освободи, казва: „Не е на мене дадено да съдя. Това нещо не мога да го дам никому, комуто е дадено от Бога.“ Онзи, който научи закона на любовта, отляво ще бъде, онзи, който научи закона на мъдростта, отдясно ще бъде. Или казано другояче: онзи човек, който е развил своя ум, видно място ще вземе; онзи човек, който добре е развил своето сърце, в него любовта съзнателно действа, той ще завземе видно място.

Та казвам, когато Бог образува дома, бащата и майката, това са два елемента на божествения свят. Бог е основал дома върху любовта – върху майката, и върху мъдростта – бащата. Тогава иде третият принцип в света. Започва да говори истината. Истината носят децата. Ако майката няма любов, ако бащата няма мъдрост, истината не може да дойде в света. Когато започнат да работят с любовта и с мъдростта, истината ще дойде. Децата съответстват на Божията истина. Или другояче казано: майката ще предаде ония енергии на любовта, бащата ще предаде ония енергии на мъдростта, и тия, съединени в децата, дават истината. Истината е подтик в света, който тика цялата култура за развитие. Когато нашият живот се обезсмисли, показва, че няма деца в нас. Можем да бъдем умни, можем да бъдем любещи, но ако не дойде в света истината, любовта не може да се осъществи както ние искаме. То е закон за самовъзпитанието. Какво нещо е любовта? Както ви казах тази сутрин, тя е едноцентрова. Мъдростта има три центъра. Няма да се спирам да обяснявам това, как е трицентрова мъдростта. Нали говорят за троеличието на Бог – с три центъра.

Та казвам, при самовъзпитанието, когато говорим за бащата, то е нашият ум. Когато говорим за майката, това е нашето сърце. Когато говорим за детето, то е нашето тяло. Тялото се е родило от човешкия ум и от човешкото сърце. Динамичните сили в човека са, които са създали тялото. Няма в света по-хубав строеж от човешкото тяло, по-хубаво нещо няма създадено – ако се изучава създаването на очите, ако се изучава създаването на човешкия нос, на човешката уста, на човешката ръка. Трябва само да видите каква опитност има природата, докато е създала човешката ръка. Каква красота има в ръката. Ти, като погледнеш един човек, по ръката може да познаеш какъв е човекът. Когато едно качество съществува на главата, когато туй качество съществува на лицето и когато то съществува на ръката – на трите места, този човек е идеален. Когато съществува на главата и на лицето, и на ръката, идеално е, гениален е човек. Аз вземам гениален човек като последна мярка. Когато съществува само на две места, това е талантливият човек. Когато съществува само на едно място, той е обикновен човек. Ако известно качество съществува само на ръката ти, а на лицето ти го няма и на главата го няма, ти си обикновен човек; ако съществува на главата и на лицето, ти си талантлив, а ако съществува на главата, на лицето и на ръката, ти си гениален човек. Любовта има признаци, които съществуват, три признака има. Ако признакът на любовта съществува на главата, на лицето и на ръката, вие имате любовта. Няма да ви кажа кои са тия три признаци. Ако ви ги кажа, ще започнете вие да се гледате. Те са много тънки работи. Ако признаците на любовта съществуват на главата, на лицето и на ръката, тогава любовта е гениална. Същевременно и мъдростта има три черти. Ако и те съществуват, този човек е гениален умен. И за истината пак е същият закон. Едновременно като се разглежда ръката, един човек може да види в ръката кое преодолява. Ако преодолява любовта, ръката има един строеж; ако преодолява мъдростта, цялата ръка има друг строеж; ако преодолява истината, пак има трети строеж.

Та казвам, ние ще имаме три вида хора в света: едни, които представят любовта, – има гениални в любовта; други, които представят мъдростта, – те са гениални по ум, и трети, които представят истината, – и те са гениални. Според мене три вида гениални хора има: едни, които са представители на истината, – то е чисто в материалния свят, те са гениални; други, които представят духовния свят, – те са хора на сърцето, те са талантливи; онези, които представят божествения свят, – но то е вече наречената божествена мъдрост. Но в този свят любовта, мъдростта и истината представят едно цяло. Тъй както аз ги разглеждам, мъдростта има божествения свят, любовта има духовния свят, а истината има физическия свят. Следователно земята я управляват децата; духовния свят

го управляват майките; божествения свят се управлява от бащите. Понеже сме на физическото поле, пък обичаме този свят, неизбежно децата са авторитет. Най-големите хора към тях имат уважение и почитание. Най-почитаните хора на земята са децата. Сега някои от вас имате друго мнение, може да правите възражения. Следователно децата са, които кредитират света. Под думата деца не разбирайте деца, които нямат съзнание. Ами едно дете, то е създало дома. Туй дете стана причина да се намерят майката и бащата. Туй дете намерило баща си и майка си и най-после то дошло в дома и донесло Божието благословение, или Божиите блага дошли в този дом според заслугите на това дете. Аз говоря за божествения порядък в света.

Ще ви приведа този пример, привеждал съм го и друг път. Един беден българин тук, в София, бил много беден, нямал деца и едва прекарвал. Ражда му се едно дете. Като вървял по пътя, намира сто лева една банкнота. С тия пари купуват за детето каквото трябва и го кръщават, понеже това било в евтините времена. В същия ден като чиновник го повишават и му дават добра служба, повишават заплатата му. Така тръгнало на бедния. Десет, петнайсет години му вървяло добре. Случва се, че детето заболява, умира. И в деня, в който детето умира, уволняват го. Имал спестени пари – завличат му ги, и всичко тръгнало назад. Сега правя следното сравнение. Когато дойде истината в човека, тя донася всичките Божии блага със себе си. Казвате – истината е детето. Дойде истината, искаш да бъдеш несправедлив, не постъпваш любовно. За мене любовното отношение, то значи – истината е дошла у тебе. Тази истина като дойде, обичай я, понеже от тази обич към истината в себе си ще се повдигне животът ти. Ако ти зле бараш, ще дойдат обратите, страдания, за които ти после ще мислиш каква е причината. Защото, ако не възлюбим истината, ние не можем да се освободим. Ако не възлюбим истината, светлината няма да дойде. Ако не възприемем любовта, животът няма да дойде. Следователно с възприемането на любовта животът иде; с възприемането на мъдростта светлината иде и с възприемането на истината всичките блага, които Бог е определил заради нас, идат. Това трябва да се тури в бъдещата култура, така да разсъждават.

Казвате: „Защо трябва да бъдем чисти? Защо трябва да бъдем добри? Защо трябва да обичаме?“ От любовта зависи животът. От мъдростта зависи знанието. От светлината зависи, от тази светлина зависи вашето повдигане в живота, понеже няма да имате една и съща форма. Ако една съвременна жена достигне до тази степен на своето умствено развитие, че тя знае къде се намират всичките божествени съкровища в земята, после да бъде най-красивата жена и като се намери в трудно положение, да става невидима – ще може ли тя да се намери в трудност? Аз като говоря така,

някои казват: „Много хубаво е да можем да станем невидими, като вземем пари назаем и като дойдат онези да ги искат, да станем невидими.“ Те са чудни, когато някой път разсъждават така. Ако аз имам да давам сто хиляди лева, пък имам в джоба си една банкнота от хиляда долара, какво ще ме изкушават стоте хиляди лева книжни пари. Големите работи може да ни изкушават, но малките работи не могат да изкушават човека. Някой ми задава следния въпрос: „Как – казва – изкушение има?“ Направи кюфтенца, с масло полети, или кокошка опечена, или някоя скумрия с малко зехтин отгоре и лимон, онова хубавото грозде, хубавите ябълки, после смокини, жълти круши. Казва: „Първо ям месо, после ще ям круши.“

Аз поставям въпроса за яденето другояче. Ако човек яде без любов, прави престъпление. Но трябва да имаш светлина върху онова, което ядеш, какво ще достави на твоя ум. Ако е една храна, която си я ял с любов, не може да внесе светлина в мозъка, тази храна не е добра. Ако една храна си ял с любов, не може да внесе светлина в мозъка, тази храна не е добра. Ако една храна си ял с любов, и тя не може да внесе светлина и топлина, и сила вътре в тялото, тази храна не е намясто. Храна, която с любов ядеш и която внася светлина, топлина и сила в тялото, подмладява се човек. Или другояче казано: храната, която те подмладява, тя е, която е определена за човека. И така трябва за бъдеще хората да ядат.

Та най-първо, ще се научим с любов да ядем онова, което Бог е определил в нас. Тази храна, като влезе в тебе, ще ѝ дадеш едно почетно място. Чудни са хората. Ти изядеш една ябълка. Тази ябълка, като влезе в тебе, ще внесе най-хубавата мисъл, която е донесла от слънцето. После тази ябълка ще ти даде най-хубавата топлина, която е в слънцето, която слънчевите хора имат в себе си. Тази ябълка ще внесе сила, която слънчевите хора имат. Казвате: „Има ли хора на слънцето?“ Хората, които живеят на слънцето, са ангели. Ходят, излизат по цялата Слънчева система и регулират живота на земята. По всичките планети ходят, и се връщат на слънцето. Някой път отиват и по други слънчеви системи. Те излизат на полкове, и пак се връщат.

Сега не искам да вярвате в това. Казвате: „Може да е лъжа.“ Щом мислите, че е лъжа, оставете го настрана, не мислете за това. За мене в слънцето живеят същества напреднали, без да имат греха на хората. Те нямат тия слабости, които хората имат. Понеже хората на земята съгрешиха, затова цялата земя изпъдиха и туриха на заточение. Не само земята, но и всичките планети, които не живеят както слънцето, туриха ги на заточение, сега обикалят по своите орбити. Един ден и ние ще се върнем със земята на слънцето. Сега сме вън на заточение. Станало е някога един голям бунт и земята е била съучастница и затова сега е изгонена, изпъдена.

И ние тук седим бунтовниците.

В Писанието се казва: „В началото създаде Бог небето и земята, и земята беше неустроена и пуста.“ Бунтовница е земята. Бог казва: „Да дадем благоволението си на тия непокорните деца.“ И дал Господ своето благоволение на земята. Като дал своето благоволение, турил слънцето, турил звездите, направил едно забавление на хората. Казва: „Един ден, когато се научите да изпълнявате закона да обичате, както аз обичам, тогава пак ще се върнете пак при мене, ще ми бъдете синове и дъщери.“

То е сега самовъзпитанието. Да възприемем любовта на земята и живота, тъй както сега се изявява. Всеки от вас, както е роден, да работи върху себе си. Богатството в главата, което имате, да го разоравате. После туй сърце, което имате, да ви служи, и за него да благодарите, да благодарите и за тялото, което ви е дадено. Всеки ден да благодарите за това хубаво жилище. Постоянно, като живеете на земята, стават постоянно промени в апартамента. Вие се лъжете с положението на земята. Човешкото тяло постоянно се подобрява и затова ние сме изпратени да се учим от онова, което любовта може да внесе в нас. Постоянно да се учим от онова, което мъдростта може да внесе в нас. Може да се учим и от онова, което истината може да внесе в нас на земята, както е животът. Да оставим онзи живот, за който говорим.

Божественият живот сега е в нашата глава, духовният живот е в нашето сърце и физическият живот е в нашето тяло. Всичко онова, което тялото изисква, да му дадем. Всичко онова, което сърцето изисква, да му дадем. И всичко онова, което умът изисква, да му дадем. Аз считам онова, което тялото иска, то е божественото. Аз считам това, което сърцето иска, то е божественото. Аз считам умът което изисква, то е божественото. То е, което Бог е вложил в нас. Тялото, сърцето и умът – тях всичките трябва да ги задоволим. То е правото. Човек трябва да яде с любов, да благодари за онова, което Бог му е дал. То е правият път. Да благодари, че може да мисли. Да благодари, че може да чувства. Да благодари, че може да се храни. То е новата култура. Новата култура трябва да се създаде върху туй. Тогава ще имаме нови хора, които ще живеят по един братски начин. Аз виждам онова, което ви трябва.

Ще кажете, че това е толкова високо, непостижимо. Аз ще ви кажа ето как трябва да мислите. Когато посадите една семка в земята, вие не мислете как тя ще израстне и какъв плод ще даде. Посейте тази семка във вашето сърце, и не мислете как ще израстне. Посейте тази семка във вашето тяло, и не мислете как ще израстне. Те сами ще израстнат, и Господ ще ви

благослови.

Тайна молитва

Двадесет и трета неделна беседа
23 март 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_03_23 Единственият път
Утринно слово

ЕДИНСТВЕНИЯТ ПЪТ

Добрата молитва
В начало бе Словото

Ще ви прочета една от най-съдържателните глави на апостол Павел, 13 глава от Първото послание към коринтяните.

Духът Божий

Размишление върху изгрева на слънцето.

Било е време в човешкия живот, когато човек не е имал думата. Той е приемал нещата тъй както са, без никакво възражение. Вие ще кажете: Кога е било това време? Когато човек е бил в утробата на майка си, той е мълчал. Каквото майката направи, мълчи, не взема никакво участие, няма думата. Но щом човек се роди, изменя се положението вече. Докато е в утробата на майка си, майката изисква, детето мълчи. Ако каже една дума е престъпление, то е решило своята смърт. Ако детето продума в утробата на майка си, непременно смъртта го очаква. Ако мълчи, ще спаси живота си; ако продума ще го изгуби живота си. Когато се роди, законът е обратен. Ако мълчи, ще изгуби живота си, ако говори, ще спечели живота си.

Било е време, когато човек не се е интересувал от любовта. Любовта е била закон за майка му. Тя от любов го е заченала. Любовта не е влизала в неговата програма. Той трябвало да учи от майка си какво да прави. Животът на майката е бил едно предметно учение, той е бил ученик в утробата на майка си, обаче щом човек се родил, той започнал както майката да изучава законите на любовта, понеже от любовта зависи бъдещото развитие на човека, развитието на неговия ум, развитието на неговото сърце и тяло. Всичко от любовта зависи. Единствената сила, която не се раздвоява, е любовта. Аз я наричам едноцентрова. Само любовта има един център. Няма никакво раздвояване в любовта. Там спор не може да има, противоречие не може да има, зло не може да има, тези всички неща ги няма в нея. Всичко представя онзи пълен Божествен свят, отдето произтичат всичките работи в света. Не само това, но и всичките лоши

работи на земята, като дойдат в съприкосновение с любовта, всички тия работи ще се превърнат на скъпоценни камъни. Някои мислят, как ще се превърнат? Ако стопите въглена при висока температура, вие ще образувате скъпоценен камък, ако не може да го стопите ще се изгуби, ще се превърне на газ. Най-първо, вие имате едно сърце, дето се учите. Вас ви трябва температура, понеже ви трябват скъпоценни камъни. Добрият живот, добрите чувства, добрите мисли, това са скъпоценни камъни, които ще образуват една огърлица. Тази огърлица, това е великият човешки живот, животът на индивида, на рода, на семейството, на един народ, на цялото човечество. Няма по-хубаво нещо, човек да има светлина, да може да мисли. Човек е гражданин на великата вселена, взема участие в общия живот. Няма по-хубаво нещо човек да участвува в този живот, да чувствува нещата. Но за да ги чувствува, нему му трябва свещено огнище. Това е, което в старо време са го наричали свещения огън. Сърцето е място на свещения огън, отдето минават всичките Божии блага. Всичко иде от сърцето. И понеже всичко иде оттам, човек трябва да внимава. Човек не спазил Божиите закони, той се е отклонил от правия път и са дошли всичките страдания, които сега ги имаме. Хубаво е сърцето на човека. Неговият ум и неговото сърце са организирали тялото му, като едно спомагателно средство. Най-хубавото жилище, в което човек живее, това е домът – домът е неговото тяло. Няма нищо по-красиво от човешкото тяло. Когато Бог създал човека, Той видял, че е много добре. Казвам: Има сега в света два живота, които са в противоречие. Единият е неразбран. Неразбраният живот е, когато нещата не се турят на тяхното място. Мене наскоро ме запитаха и ми казват: Проповядвате, че трябва да обичаме всичките хора. Може ли всичките хора да се обичат еднакво? Казвам: Може да се обичат, защо не? Ако всичко в света е отделно, тогава е друг въпрос, но ако всичките неща влизат в един общ организъм, имат своето служебно място, тогава всяко нещо, което дойде да работи, ние може да го обичаме. Ти можеш да обичаш всеки, който ти направи една услуга. Нима не можеш да обичаш един циганин, който те изважда от реката, когато ти се давиш? Спасява те. Досега не си обичал циганите, но сега, като те извади от реката, ще видиш, че и в този циганин има нещо хубаво. Ти съвсем ще измениш своето мнение. Следователно, всеки човек, който те обича, може да го обичаш. Няма по-велико нещо на света от любовта. Да обичаш нещата, то е най-великото, което може да направиш.

Първо, човек иска да бъде като Бога. Ева искаше да стане като Бога. Знаеш как човек може да бъде като Бога? Може да бъде като Бога, ако обича, ако люби. Ако искаш да бъдеш силен като Бога, никога няма да бъдеш. Ако искаш да бъдеш умен като Бога, никога няма да бъдеш. Но да обичаш като Бога, можеш. Само в едно нещо можем да бъдем като Бога – да обичаме като Него. Затуй наричам любовта едноцентрова, един център има тя, не

може да се раздвои. Щом дойдем до знанието, до мъдростта, там имаме три центъра. Мъдростта е трицентрова. Щом дойдем до истината, тя има два центъра. Следователно, имаме любовта едноцентрова, един център има, тя не може да се раздвои. Мъдростта има три центъра, истината има два центъра. Те са философски работи. Казва: Какво значи един център? Един център значи мястото, отдето излизат всичките блага. Мъдростта има три центъра-съкровища: за обикновените хора, за талантливите и за гениалните. Обикновените никога не могат да вземат благата на гениалните или талантливите, те трябва да идат в дома на обикновените хора. Талантливите не трябва да се спират в дома на обикновените. В дома на талантливите са благата им. Щом дойдем до любовта, обикновените, талантливите и гениалните, всичките са едно, тя не прави никакво различие.

Та казвам: Щом има едно различие във вас за положението, как трябва да живеете, вие не сте вече в областта на любовта. Щом питате: Може ли да се обичаме, вие не сте в областта на любовта, вие сте в областта или на Божията мъдрост, или на Божията истина. Ти не може един добър и един лош човек да ги обичаш еднакво. Нима онзи човек, който ти счупи крака може, да го обичаш, както онзи, който ти извади окото и онзи, който ти намести окото, можеш да ги обичаш еднакво? Под думите трябва да се обичаме, разбираме да обичаме своя ближен. Всеки един човек, който минава за ближен, той някога в миналото ти е направил едно добро, за което можеш да го обичаш. Пък и сега може да ти направи добро. Всички ония хора, които трябва да обичаш, те носят известни блага от Бога. Следователно, ако ти не ги обичаш, няма те да дойдат навреме, ако ги обичаш, те навреме ще дойдат и ще донесат благата и ти ще се ползуваш.

Та казвам: Любовта е изпълнение на Божия закон в света. Сега вие разбирате да се изпълни Божият закон, да престане човек да няма какво да работи. Не, в любовта всичко ще се осмисли. Всички противоречия, които съществуват в живота, всичките противоречия ще се уредят в любовта. Болният щом дойде в областта на любовта, ще оздравее. Глупавият щом дойде в областта на любовта, ще поумнее. Лошият щом дойде в областта на любовта, добър става. Слабият като дойде в областта на любовта силен става. Любовта е единственото магическо място, дето всичко се примирява. Ти не можеш да живееш с някого добре. Сега народите се бият, защо? Защото се учат. Когато ние казваме, че хората трябва да се примирят, те трябва да влезат в областта на любовта. Тогава само ще познаят, че има само един баща, а всички те са братя. Вън от любовта, законът е друг. Там има господари и слуги, има сиромаси и богати, има силни и слаби. Има растения, има животни, има червейчета, има добри и лоши хора.

Та казвам: Всички тия качества, които споменава апостол Павел, те се отнасят само до любовта. Мъдростта не може да бъде търпелива. Тя казва: Ще учиш, ако не учиш, тя казва: Излез от училището. В сегашните училища, ако седиш три години в един клас в гимназията, изключват те, навън. Мъдростта казва: Невежи хора не искам. Когато станеш способен да учиш, ела. Щом не си способен, това училище не е заради тебе. Щом си в училището на любовта, законът е друг. Един господин ми зададе един въпрос, казва ми: Има леки работи. Казвам: Най-леките работи стават тежки. Как? Ти едно кило желязо може ли да го дигнеш? Казва: Само с единия си пръст мога да го дигна. Ако този един килограм желязо е нагорещено 500–1000 градуса топлина, може ли да го дигнеш? Казва: То е вече друг въпрос. Единственото нещо в света, което никой не може да дигне, това е любовта. Единственото нещо, което не можеш да завладееш, то е любовта. Всички ония, които са се опитвали да завладеят любовта, са си причинявали най-големите страдания. Всички страдания сега произтичат от това, че всички искат да завладеят хората, искат да ги обичат насила. То е невъзможно. Когато говорим за любовта, разбираме оная първична същина. То е онзи, който ни е родил, нашият баща. Ние да искаме да му станем господари, ние да му заповядваме. То е върхът на всичкото безобразие, от което грехът произтича. Онзи, Който ти е дал живота, Онзи, Който ти е дал всичките блага, ти искаш да Му заповядваш, Той да ти стане слуга, Той да ти слугува, пък ти да Му господаруваш. Той може да направи това, но знаете ли какво ще стане?

Бил се един голям герой с едно малко дете. Детето било своенравно, заповядвало му: Това направи, онова направи, този камък дигни, ръката си тъй ще направиш, критикувало го, че не може да заповядва. Казва: Ще се научиш. Той казва: Ти толкоз време, като ми заповядваш станах много силен. Хваща детето за крака, дига го във въздуха, върти го из въздуха, хвърлил го нагоре, хванал го. Вече детето престанало да заповядва. Ти като заповядваш на Господа, Той ще те хвърли из въздуха, ще те хване за ръцете, за косите, за гърдите. Как ще заповядваш тогава, кажете ми? Туй е, което сега става. Много бащи мислят, че могат да заповядват на децата си. Заповядват, употребяват тоягата. Хубаво е да знаеш да употребиш тоягата, капелмайстор трябва да бъдеш. Сега не трябва да бъдете като онзи българин, който искал да стане капелмайстор. Като се освободила България, тръгнал той да търси служба, ходил тук-там, гледал се тежки служби. Минава в една градина, гледа един оркестър свири и капелмайсторът само маха палката. Казва: Ето една лесна работа. Направил едно прошение и го подава, че искал да вземе това място на капелмайстора. Че тя именно е много мъчна работа. Той разбира, че е лесна, но не е лесна. В любовта, в света има само един капелмайстор. Той е Бог. Втори капелмайстор няма. Сега някои от вас ще възразят, защо да

няма втори. Хубаво, този втори капелмайстор какво ще допринесе? Има едно възражение: Имате една голяма река. Казва: От тази река не може ли да се образува още една широка река? Може да раздвоим тази река, но щом се раздвои, тя вече е намалила своята сила и количеството на водата се намалило. Питам: Щом се намали тяхното количество и сила, може ли да се постигне това, което първата река може да постигне? Не може. Бащата мисли, че може да заповядва на детето. Щом се роди едно дете, бащата оттам насетне не може да заповядва на туй дете. Туй дете е станало вече свободно. Всеки човек е силен да заповядва на една мисъл, докато тя е в него и едно с него. Щом стане самостоятелна отвън, тя влиза в света на мъдростта, тя има три центъра, един в света и два горе. От три места идат разпорежданията. Сега, ако имате един генерал, един полковник и един капитан, на кого заповедта е по-силна? На генерала. На второ място иде полковникът. Но заповедта на капитана полковникът може да отмени, а заповедта на капитана и заповедта на полковника генералът може да отмени. Заповедта на генерала кой може да отмени?

Та заповедта на любовта никой не може да отмени, тя е големият генерал, капелмайсторът. Туй, което тя е създала, никой не е в състояние да отмени. Щом има втори капелмайстор, той не може да бъде толкоз умен колкото първият. Детето не може да бъде по-силно от баща си. Христос казва: „Достатъчно е ученикът да бъде като учителя си." Ученикът никога не може да се подигне по-горе от учителя си. Ние, съвременните хора, мислим, че в света като Бога може да бъдем. В любовта може да бъдем, но в мъдростта и в истината – никога. С любовта всичко може да постигнем, без любовта нищо не се постига. Със знание може да постигнем нещата, но там постижението е друго. В туй знание вече има борба. Ако двама силни хора се борят, не се разрешава въпросът по любов. Ще се борят, силни са, ще се борят по известни правила. Мислите ли, че двама души, които се борят, след като се борят, ще бъдат еднакво зачитани? Докато не са се борили, ще ги зачитат. Щом се борят, единият, който е победен, ще изгуби нещо от своята почит. Най-после той ще изгуби една самоувереност в себе си. Борят се двамата, онзи, който надвие, постави го на земята и казва: Подчиняваш ли се? – Подчинявам се. След като признае това подчинение, какво ще бъде неговото съзнание?

Сега в света всичките хора искат да бъдат като Бога. Може да бъдат. Но в света се явява друг пехливанин – злото. Ти със злото не можеш да се бориш, пък с Господа искаш да се бориш. Най-първо ще се бориш с този голям пехливанин – злото. Като победиш него, ти тогава ще имаш една ясна представа за себе си каква е силата ти. Да допуснем, един камък, който е десет килограма, турите едно дете петгодишно да го дигне. Казва: Не можах да дигна камъка. За детето е невъзможно, но за онзи герой с

двата пръста може да го дигне. В какво седи разликата? Този големият герой, той има знание. Давал съм ви онзи пример, който се случил в Америка. Отива един студент да гледа, когато двама герои се борят. Става борбата – американците обичат да гледат това. По едно невнимание студентът направил една погрешка и единият от героите му ударил една плесница и го повалил на земята. Като го ударил, студентът кипнал, но ако му каже някоя обидна дума, тоя ще го повали на земята. Поставил си задача да стане силен, че да му отмъсти. Взело му десет години да изучава характера, живота на онзи голям борец, как е живял, как се е упражнявал. След десет години той вече могъл да вдига два коня и едно конче. След десет години отива при този борец и му казва: Ти познаваш ли ме кой съм? – Де ще те познавам? Аз съм онзи студент, на когото удари една плесница и ме търколи на земята. Сега ще ти покажа, че този студент може да бъде като тебе. Дига го във въздуха, пак го сваля, пак го дига. Казва му: Тогава аз бях господар, пък сега ти си господар.

Когато влезете в живота имате три положения. Щом любовта е едноцентрова, братство ще има. Щом дойдем до мъдростта, братството излиза вече, там има ученичество, ученици има. Щом дойдем до истината, там има господари и слуги. В любовта има братство, в мъдростта има учители и ученици, в истината има господари и слуги. Ако вие влезете в тоя свят, дето истината е господарка, вие ще видите, какво отношение има между господари и слуги. Когато живеят разумно, господарят си е господар, слугата си е слуга. Слугата съзнава, че е слуга, той слугува. Господарят съзнава, че е господар, той господарува. Щом влезем в областта на Божията мъдрост, там има учители и ученици. Но има отношение между учителите и учениците, тогава ще видите как учителите проповядват, как способните ученици учат. Щом дойдете до любовта, там всички снемат дрехите си, господарите снемат дрехите си, учените снемат дрехите си, слугите снемат дрехите си. Всичките обличат своите братски дрехи и пишат вече, че са братя. Щом излезат от любовта, тогава снемат братските си дрехи и турят дрехите на учители, други турят дрехите на ученици, някои турят дрехите на господари, други – на слуги. Туй е великата реалност в света. Ако ти искаш да бъдеш господар, ти трябва да слугуваш. Ще се учиш при истината. Ако искаш да бъдеш учител, ти при мъдростта трябва да идеш, ще се учиш. Пък ако искаш брат да бъдеш, ще идеш при любовта.

Та казвам: Туй различие съществува. Не мислете сега, че като влезете в любовта, различията ще изчезнат. И там има различия. Нали на земята има по-големи братя и по-малки братя. Най-големите братя в любовта обичат повече, пък по-малките братя обичат по-малко. Щом влезеш в любовта и малко обичаш – ти си малък вече. Туй малкото дете ще те

помилва по лицето, ще те целува, ще направи нещо. Ако е от големите братя, ще ти направи по-голяма услуга. Освен милувка и целувка, ще ти донесе стомна вода, ще ти услужи като един слуга, ще бъде на твое разположение. Този големият брат без да му заповядваш, като се върне, ще донесе на малкото братче орехи, ябълки, някоя круша, някоя залъгалка. Казва: За малкото братче. Без да му заповядваш, той ще извърши една услуга. Но те са вътрешни неща на нашия живот. То е живот, дето вече Бог живее.

Та казвам: Като влезете в любовта, там единствен Бог е, който се изявява и ние се учим как да обичаме. Ти не можеш да обичаш, ако Бог не те е научил. Казва: Всички ще бъдат научени как да се обичат. Сега нито един от вас не може да покаже как да обича. Онези хора на любовта кои са? Христос казва на евреите: „Бог от тези камъни може да въздигне чада на Авраама.“ За нас камъните са неразумни и твърди, за любовта обаче те са живи. Всичките камъни това са специфични духове, учат се, те са на учение. Учат се на търпение, като се търкалят, като ги газят отгоре, учат се на търпение. Стъпи някой отгоре му, казват: Търпеливи трябва да бъдем. Много са учени, те много знание имат. Кой от вас може да повярва на това? Тия камъни Бог ги създаде, от Бога са излезли. Бог, който е всемъдър, може ли да направи нещо, което няма туй достойнство, туй качество, което има Той.

Сега аз искам да ви приведа тия работи, не да се обезсърчавате. Който е ученик, трябва да се учи хубаво. Онези хора, които влизат в любовта, трябва да завършат училището на истината и училището на мъдростта и тогава да влезат в любовта. Вие любовта не може да разберете, докато не сте свършили двете училища. Някои турят, че пътят на любовта е правият път. Пътят на любовта е пръв и последен път. Дълго време човек трябва да се е учил в училището на мъдростта, да има знание, дълго време човек трябва да се е учил в училището на истината, да добие сила. След като добие сила и знание, тогава ще влезе в любовта, която му дава живот и знание как да живее. Сега някои от вас искате да живеете. Вие боледувате нали? Какво показва боледуването? Има същества, които ви обичат. Някое същество от невидимия свят хване те за крака, целува го, стиска го. Някой ви хване ръката да се ръкува и тогава ви стиска, дълго време чувствувате стискането.

Та трябва да имате онова ясното разбиране. Ние говорим за съвременния живот, говорим за целувката в природата и правим въпрос. Има целувки. Юда целуна Христа и го предаде. Има целувки, като те целунат, ще оживееш. Аз зная един пример. Отива един при един умрял герой и го целува и той оживява. Всички го целуват, но този като го целува, става.

Тази целувка е на място. След като целунеш човек и го занесат в гробищата да пъшка, това не е целувка. Целувка е да освободиш човек от големите страдания, в които е паднал. Да знаеш как да даваш на време една хубава мисъл, да възкръсне човешкият ум. Да знаеш да дадеш едно хубаво чувство на сърцето, че сърцето да възкръсне, да знаеш да дадеш една хубава постъпка, да занесе сила на човека. Три неща има. Не е така лесно да обича човек.

В тази, новата култура, в която сега влизаме, ние казваме, че Господ ще уреди света. Че като дойде Господ, всички трябва да знаем хубаво да свирим. В един оркестър няма какво да те учат, ти трябва да дойдеш с инструмента в него и партитурата е там. Няма какво да ти разправят как да свириш. Казвам: Вие всички сте канени да свирите в този оркестър. Тогава, ако някой от вас не знае как да свири, тогава има още две училища. Училището на любовта разбира, че хората са готови за любовта. Всички, които съзнават, че трябва да се учат, те са в училището на мъдростта. Всички, които съзнават, че трябва да слугуват, те са в училището на истината. Тия училища са хубави. Но единственото училище, което обединява всички в едно, е любовта. С туй ний ни най-малко не искаме да ви кажем, че мъдростта седи по-долу от любовта, или истината седи по-долу, но истината и Божията мъдрост са спомагала на любовта. Любовта води хората към Бога. Тя им показва истинския път. Казва Христос: „Никой не може да иде при Отца, ако аз не му покажа пътя.“ Как ще покажа правия път? Всеки, който обича другиго, той му показва пътя. Някой казва: Как ще му покажеш пътя? Казва: Бог толкоз възлюби света, че даде своя син, че дал най-ценното, което имал, го дал да покаже любовта си. Следователно, всеки един човек, който ви обича, той ви показва пътя към Бога. И вие като обичате някого, му показвате пътя на любовта. Следователно, всеки човек, който ви обича, всички ви показват единствения път. Минават и казват: Този е пътят. Всички ви обичат, вие оценявате Този, от Когото всичко е излязло. И тогава се радвате на вашите братя, които ви обичат. Тези, които ви обичат, са ваши братя. Тези, които ви учат, са ваши учители. Тези, които ви слугуват, са ваши слуги, които ви господаруват, са ваши господари. Но и учители и господари в любовта те са ваши братя, които Бог е турил, за да ви учат. Казва: В училището на служението ще слугувате добре, в училището на мъдростта ще учите добре, а в любовта ще обичате Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Това е смисълът на живота. Човек, който е дошъл до това, трябва да има тази вечна радост, която вече никой не може да му отнеме. Той ще бъде в сила и състояние да предаде на другите това, което има. Затова, казваме по някой път, че всички трябва да бъдем проводници на Божията любов, да се прояви Бог чрез всинца ни. Когато Бог се проявява чрез всичките народи в света, чрез всичките майки,

чрез всичките бащи, чрез всичките учители, чрез всичките господари, чрез всичките слуги в света, тогава ние ще почувствуваме каква е онази Божествена топлина, която иде в света да тури ред и порядък. Ние това го схващаме по един механически начин. По някой път трябва да се опитате. По някой път вие искате да обичате. Казвате: Искам да се науча как да обичам. По някой път казвате: Няма кого да обичам. Аз ако бях на вашето място, ако три, четири месеца не е валяло дъжд, ще ида в планината и в някоя поляна ще ида да полея някое цветенце, дето би изсъхнало. Това е любовта, ще покажа своята любов на цветето. Или ще ида да полея някое дърво и ще покажа своята любов на дървото. Ако ти не можеш да обичаш цветето, законът е еднакъв ти не можеш да обичаш човека. Ако ти не можеш да обичаш едно малко скъпоценно камъче и човека не можеш да обичаш. То е неразбиране на сегашното положение. Хората мислят големи работи. Божественото в малкото, и в голямото, то е едно и също. Големите работи станаха от малките и малките работи станаха от големите. Ако от вашата любов вие не може да създадете голяма любов, пак сте слаби. Вие ще се усетите в едно унизително състояние. Ще кажете: Това ми останало да ида да поливам едно цвете или едно дърво, да напусна училището. Цветето е онова същество, което най-добре оценява направеното му добро. Туй дърво като го полееш ще даде своите плодове. Като полееш едно плодно дърво, то ще ти даде плодовете си, и ти ще опиташ плодовете му. Следователно, всичките тия работи, които са ставали в света, всичките тия растения, които ги виждате, житото, което ражда, всичките плодни дървета, те си имат своята служба. Вие още не сте изучавали, как се появиха те в света. Когато Бог създаде света, направи всички тия. Напредналите същества взеха участие в създаването им. След като ги създаде, донесоха подаръци на човека. Като дойдоха на земята да видят човека, всяко същество донесе по едно плодно дърво, донесе по няколко растения и тогава земята стана много красива. От любов донесоха по нещо. И досега имаме тия растения. Ако те не бяха ги донесли, ние не можехме да имаме една човешка култура. И ние сега на земята трябва да оставим по едно малко плодно дърво. Че Христос казва: „Аз съм лозата, вие сте пръчките.“ Всяка пръчка, която донася плод, значи, всяка пръчка, която участвува в любовта, тя има всичките неща; всяка пръчка, която не участвува в лозата, не дава плод. Значи един човек може да даде плод тогава само когато в неговото сърце се появява топлината на свещения огън. Един човек може да влезе в училището на любовта само когато светлината се появява в неговия ум. Първото нещо онази свещена мисъл, ония свещени чувства и ония свещени постъпки, те ще въведат съвременните хора в училището на любовта. Само тогава ще разберем онова, което Бог е създал. И тогава Писанието казва: Ще се наричаме синове Божии, които сме слугували добре, които сме учили добре. Благодарение на тия слуги, ангелите са слуги, те са онези учители, които

учат. Ония, които постоянно ни учат, са учители и всичко това го правят от любов. Горе минават за братя, тук минават за учители и господари.

Та всичко онова, което виждаме в света, е едно предметно учение за Божията любов. Един ден вие ще четете на едно дърво етикета, че то е любов. И в камъните ще четете, че това е любов, и в изворите, и в изгрева на слънцето, навсякъде ще видите, че единственото реално нещо в света, което въздига човека, то е любовта. Когато ние съзнаем това, ние ще се освободим от съвременното робство, в което сега се намираме. Не робство, но ограничение. То е единствения път. Христос възкръсна, понеже Той каза, когато Го разпъваха: „Не разбирам онова, което става, но в Твоите ръце предавам духа си.“ Той влезе в закона на любовта. Той казва: „Да бъде волята Ти.“ Ние казваме: Да бъде Твоята воля – ние вече сме в това училище на любовта. Само ония, които така са положили духа си в Божиите ръце, ще възкръснат.

„Това е живот вечен, да познаем Тебе, единаго и истинаго Бог и Христа, Когото Ти си пратил.“

Отче наш.

17. Утринно слово
23.III.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_03_26 Законът за Божествената хармония
Лекция на Общия Окултенъ класъ

ЗАКОНЪТЪ ЗА БОЖЕСТВЕНАТА ХАРМОНИЯ

Отче нашъ.

Мога да кажа.

Законътъ за Божествената хармония въ свѣта. За да могатъ хората да разбиратъ какво нѣщо е хармонията, въпросътъ не е както между господари и слуги. Въ свѣта има отношение между господари и слуги, които работятъ. Земедѣлецътъ работи на нивата, той хване нѣкой човѣкъ и тѣ работятъ на нивата – отношенията сѫ прости. Единиятъ работи 7–8 часа и очаква да му платятъ нѣщо. Господарьтъ погледне работата му каква е. Нѣкой пѫть е добросъвестенъ, нѣкой пѫть е недобросъвестенъ, иска да му отбие. Той е работилъ 8 часа и ще му плати 50–60 лева, но недоволенъ е отъ работата му и намѣсто да му плати толкозъ, отбие му нѣщо. Онзи е недоволенъ. Намѣсто да му плати, отбие му. Това се повтаря единъ, два, три деня, цѣла година, той копае, онзи плаща, копае, плаща, най-после погледнешъ – има мазоли на рѫцетѣ. Казва: „Той е много работливъ човѣкъ“. Той работи, но той не работи отъ любовь. Той работи по законъ. Има два начина. По законъ, искашъ–не искашъ – ще работишъ. Другиятъ работи по закона на свободата. Сега по закона ще те заставятъ да работишъ, нищо повече. Ще ти прегледатъ работата по законъ и ако не си работилъ добре, ще ти намѣрятъ нѣкаква погрѣшка. Значи ти трѣбва да знаешъ какъ да работишъ. А въ закона на хармонията се изисква онзи, който работи, той трѣбва да работи отъ любовь и работата, която свършва, да нѣма погрѣшка, да е хубава. И за тази работа нищо не му плащатъ. И за тази работа той е и слуга, и господарь. Ние, които сме излѣзли отъ Господа, казваме: „Господари“. Господь, Който създалъ свѣта отъ себе си, значи кои сѫ слугитѣ му, кой е господарьтъ му? Той, като гледа, казва: „Този е слуга“. Въ дадения случай е слуга, но въ дадения случай е господарь. Въ съзнанието слугата не извършва работа, както трѣбва, показва, че не разбира. Защо да не разбира? Не е училъ. Защото не е училъ, ленивъ е, малко мързеливъ е. Защо е ленивъ? Защото има високо мнение за себе си. Мързеливитѣ хора иматъ високо мнение за себе си. Като го срещнешъ, като направи нѣкаква дребна работа, мисли кой-знае какво е направилъ. Азъ съмъ виждалъ ученички, които написали нѣкакво малко стихотворение отъ единъ–два куплета, носи го въ джоба, изважда го и казва: „Ето, вижте, четете“. Та го изважда да го четатъ. Много хубаво е, но въ какво седи? Напише нѣколко думи, и азъ ще ги напиша.

Четете сега. Законътъ е сега, че всички безсмислени нѣща иматъ смисълъ. Вземете, (че) за единъ музикално творение тамъ има, точици турени, но смисълъ има, той ги знае. После има петолиние, после спомагателни линии надъ петолинието. Каква е тази нота? Тази нота съ гласа не може да я вземете. Трѣбва нѣкой извънреденъ пѣвецъ да може да я вземе изведнажъ, да знаешъ какви сѫ трептенията. Тѣ сѫ високи трептения, съ трептения, съ хиляди трептения има. Тогава какъ ще ги вземешъ? Онзи, който разбира закона на хармонията, веднага ще ги вземе. Който не ги разбира, ще каже: „Тази работа не е заради мене, онази работа не е заради мене“. Да копае – не е заради него, да реже лозето – не е заради него, да шие дрехи – не е заради него, да прави обуща – не е заради него. Казва: „Каква е работата?“ Облича се три пѫти на день. Сутринь ще стане, ще се облѣче, на обѣдъ ще снеме дрехитѣ и пакъ ще се облѣче съ други дрехи, ще се опере хубаво и пакъ вечерьта ще си снеме дрехитѣ. Ще гледа лицето дали е хубаво, веждитѣ си ще гледа, носа си, устата си. По сѫщия начинъ имашъ една кѫща и гледашъ отвънъ – малко разкопана. Замажешъ – приятна ти е кѫщата, да е добре замазана. Влѣзешъ въ кѫщи, трѣбва да е чиста.

Вие идвате тукъ и нито единъ отъ васъ не се грижи и на умъ не ви идва, че трѣбва да чистите. Всички сте господари, дойдатъ на чисто, влизате съ нечисти обуща. Всѣки трѣбваше да си носи по едни обуща, че като дойде отвънъ, да се обуе съ чисти. Нѣкои дойдете и казвате: „Нечисто е“. Считате, че другитѣ трѣбва да чистятъ. Този прахъ и тази каль, ако бѣхте отъ тѣзи – да разбирате законитѣ, трѣбваше да има едно състезание да чистите този прахъ. Че то сѫ милиони прашинки. Сега трѣбва да се накара нѣкого, за да изчисти салона. Казва: „Тази работа не е заради мене“. Коя работа е заради васъ? Единъ день и васъ, като единъ ангелъ, ще ви пратятъ на земята да поправяте единъ грѣшникъ. Знаете какъ се поправя единъ грѣшникъ. Сто пѫти е по-лошо отъ да изчистишъ салона. Господь ще те прати да дойдешъ при този грѣшникъ и, докато този материалъ дадешъ на грѣшника, докато го научишъ да живѣе добре, ще ти побѣлѣе главата. Ще кажешъ: „Още веднажъ не искамъ да се занимавамъ съ този грѣшникъ“. Кой професоръ, да кажемъ по музика, който се е занимавалъ съ онѣзи деца да ги научи да свирятъ добре най-добритѣ класически парчета отъ класическата музика, знаете колко мѫчно е това?

Вие имате религиозни хора, които искатъ да се явятъ при Господа. Ти, за да се явишъ на единъ конкурсъ въ едно музикално състезание, трѣбва да знаешъ да свиришъ. Ако знаешъ да свиришъ само „Цвѣте мило, цвѣте красно“, може ли да излѣзешъ на конкурса? Като излѣзешъ на конкурса, трѣбва да знаешъ да свиришъ. На конкурса ще дадатъ да свиришъ единъ концертъ или отъ Бетовенъ, или отъ Хайденъ, или отъ нѣкой другъ

музикантъ. И трѣбва тъй да го разбирате, че всички да останатъ доволни. Казвате: „Ще се познаваме ли въ другия свѣтъ?“ Пита ме нѣкой: „Отъ мене музикантъ може ли да стане?“ Казвамъ: Я ми изсвири нѣщо. Свири ми. Казвамъ: Ще стане единъ обикновенъ музикантъ, обикновена работа. – „Азъ мисля“. Казвамъ: Може да мислишъ, но тъй както свиришъ, по този пѫть на музиката, обикновенъ музикантъ може да станешъ. Азъ съмъ ималъ примѣръ съ единъ учитель. Дойде той при мене, запалилъ се по музиката, иска да стане музикантъ. Казвамъ: Изсвири ми нѣщо. Изсвири ми. Казвамъ му, като го слушахъ: Не си губи времето, не можешъ да станешъ музикантъ. Може да станешъ единъ отъ обикновенитѣ капелмайстори, добъръ учитель може да станешъ, попъ може да станешъ, търговецъ може да станешъ, земледѣлецъ, но музикантъ не може да станешъ, не си губи времето. Ще си изгубишъ времето, ако се опитвашъ музикантъ да станешъ. – „Запалилъ съмъ се за музиката“. Запалилъ си се, но музиката не е въ твоето естество. Ти не си роденъ за музикантъ. То е последното.

Сега азъ съмъ говорилъ толкозъ време за любовьта. Какво нѣщо е любовьта? Любовьта е най-голѣмата хармония, която сѫществува въ свѣта. Ти като влѣзешъ въ любовьта, нѣма да знаешъ какво нѣщо е да страдашъ. Страданието е извънъ любовьта. Човѣкътъ на любовьта, за всѣко едно страдание пари дава. И като дойде страданието, приятно му е, на четири му се отварятъ очитѣ за едно страдание. Любовьта ходи да търси страданието и пари дава. Гледашъ любовьта, като хване страданието, то стане на скѫпоцененъ камъкъ. Всичкитѣ безобразни работи на скѫпоценни камъни обръща. Отъ първо качество направя нѣщата. Но човѣкъ трѣбва да разбира закона. Ако остане сега да го постигате, сега ще постигнете заложбитѣ, които имате въ васъ. Ще дойдатъ малки работи да отвлѣкатъ вниманието ви. Имате една болка, (която) се явява въ васъ. Една болка ще се яви въ врата ви, или на кръста ви, или въ колѣното, или отдолу въ пръститѣ, или въ ставитѣ. Туй показва какви сѫ дефектитѣ на вашия мозъкъ. Значи, свири се на нѣкой концертъ. Ноти има въ колѣното, въ лакета, ноти има на врата, въ гръбнака има ноти, тѣ сѫ турени на петолиние и ноти има навсѣкѫде по петолинието, горе, долу, навсѣкѫде има ноти. Единъ музикантъ, който боледува въ колѣното, въ материалнитѣ работи не е добре. Щомъ болката е въ лакета, въ умствено отношение не върви добре. Щомъ е въ врата, духовната музика не е добре. Щомъ го боли главата, Божествената музика е объркана. Трѣбва да се поправи. Казва: „Какъ да го поправимъ сега?“ Обикновенитѣ работи ще направишъ необикновени. Азъ съмъ превождалъ онзи примѣръ, когато Мойсей отивалъ въ планината и миналъ покрай онзи овчаринъ, той не разбиралъ закона. Овчарьтъ билъ веселъ, радвалъ се, заклалъ едно агне, опекълъ го. Мойсей казва: „Какво си толкова веселъ?“ Казва: „Какъ да не съмъ веселъ,

Господь ми обеща да ми дойде днесъ на гости“. (Мойсей) казва: „Ти не разбирашъ тази работа. Господь съ печени агнета не се занимава. Господь нѣма да ти дойде на гости, ти се заблуждавашъ“. Проповѣдвалъ му и този овчарь се убедилъ, но се натѫжилъ. Колкото той да яде, не може да изѣде агнето. Влѣзълъ въ едно противоречие. Мойсей, като отишълъ при Господа на планината, видѣлъ лицето на Господа. Недоволенъ било Господь отъ него. (Мойсей) пита, защо е недоволенъ. Казва му (Господь): „Защо каза на онзи овчаринъ, че Азъ нѣма да му ида на гости? Ти отде знаешъ? Ти предполагашъ. Иди да му кажешъ, че Азъ ще ида на гости“. Мойсей се връща при овчаря и му казва: „Ти ще ме извинишъ. Азъ ти казахъ, че Господь нѣма да дойде на гости, но тази работа не съмъ проучилъ. Той ще дойде“. Скрилъ се той, за да види какъ Господь ще посети овчаря. Не (билъ) видѣлъ какъ Господь ходи при хората. Овчарьтъ пѣе радостенъ, по едно време гледа – заспалъ. Като заспалъ, слѣзълъ огънь отъ небето и изпоялъ агнето, агнето изгорѣло. Става и казва: „Господь ми дойде на гости, яде и пи“. Овчарьтъ разбралъ едно, Мойсей разбралъ друго. Овчарьтъ разбралъ по материално работата, Мойсей разбралъ по духовенъ начинъ какъ иде Господь. По нѣкой пѫть вие сте тѫжни.

Дойде нѣкой и ми се оплаква. Азъ вече турямъ Мойсея. Той тамънъ заклалъ агнето и казалъ, че Господь ще му дойде на гости, миналъ нѣкой Мойсей и му казалъ, че Господь нѣма да дойде на гости. Казвамъ: Ще дойде Господь. Що е обидата? Мойсей е миналъ тамъ. Ами че що е обидата? Казва: „Тебе хората не те обичатъ“. То е сѫщото да имашъ нѣкакъвъ дефектъ. По този начинъ вие слушате да ви изсвири само едно парче. Хубаво е да слушате хората какъ свирятъ, но трѣбва да се упражнявате и вие да пѣете. Казвате: „Много хубаво пѣе“. Всѣки, който пѣе и който слуша, той се ползува. Но постоянно да слушашъ и безъ (да) изпълнявашъ – нѣма постижение. Ти ще оставишъ единъ день хората, тогава самъ трѣбва да знаешъ да пѣешъ. Ако другитѣ ти пѣятъ, то ти трѣбва да плащашъ, то е по законъ. Ако самъ пѣешъ, то е по любовь. Ти докато очаквашъ другитѣ хора да ти пѣятъ, то трѣбва да иматъ разположение. Ако сѫ разположени – ще ти пѣятъ, ако не сѫ разположени – нѣма да дойдатъ да пѣятъ. Ти само, когато пѣешъ и свиришъ по Божествения законъ, ти, когато искашъ, можешъ да пѣешъ коя и да е класическа пѣсень, може да свиришъ, каквото искашъ. Обаче, ако е по законъ. Онзи, когото ще задължишъ, той може и да ти откаже, ще иска много. Отива Падаревски, викатъ го да свири при единъ американецъ въ едно богато семейство и за една вечерь свирилъ единъ или половинъ часъ и му плащатъ хиляда долара. Сто хиляди лева сѫ. Хубаво, ако Падаревски дойде при васъ, кой отъ васъ би могълъ да плати на Падаревски да дойде и да свири?

Нѣкой пѫть имате високо мнение, че трѣбва да дойде нѣкой ангелъ, нѣкой отъ голѣмитѣ ангели, архангелъ Гавраилъ или архангелъ Михаилъ. Много голѣми амбиции имате. Но желанието, което ти имашъ, нѣкой пѫть може да… Като мине Мойсей за планината, да мине покрай овчарина, но този Мойсей всѣкога нѣма да мине.

Та казвамъ: Ако сега мине нѣкой виденъ музикантъ при васъ и вие не сте готови, какво ще научите отъ него? Ако азъ ви дамъ едно парче по закона на хармонията, тукъ нѣкои сестри, които не обичатъ други и казвамъ: Тази сестра, която не обичате, искамъ да я обикнете. Тази сестра, която не обичате, тя е една Божествена композиция. Ти досега не си обръщала листоветѣ. Обърни ги, да видишъ колко хубаво има написано, посвири. Казва: „Нищо не струва“. Ти гледашъ само заглавието и по него сѫдишъ, но тя е една отлична композиция. Ще обичашъ тази сестра. Какъ ще я обичате, какъ ще започнете? Азъ съмъ привеждалъ примѣра. Божествената любовь започва съ зрѣнието. Отдалече гледашъ една планина, гледашъ – една приятна линия има. Като гледашъ планинския върхъ – побѣлѣлъ горе, има нѣщо приятно въ тази линия. Или нѣкой човѣкъ, когото обичашъ – надалече го видишъ, но ти е приятно, че си го видѣлъ. Нито той ти е отговорилъ, нито е обърналъ погледа си, но ти го гледашъ, както гледашъ сутринь слънцето. Като го видишъ, цѣлия день ти е приятно. Туй е Божественото. Духовното е като кажешъ, да дойде наблизо, да си поговорите, да чуешъ една–две думи отъ мене, не само да го видишъ, но да поговоришъ съ него. То е пакъ по закона на хармонията. Но ти не се спирашъ тамъ, не искашъ само да си поговорите, но искашъ да се рѫкувашъ съ него. Най-после искашъ да го прегърнешъ и цѣлунешъ – последното. Като дойдете до цѣлувкитѣ и прегръдкитѣ, зараждатъ се вече противоречията. Хубаво е, цѣлуни го, но онзи, когото си цѣлуналъ, той не е доволенъ, казва: „Студени му сѫ устата, едно ухание има“. Азъ правя сега сравнение. Сравненията сѫ само процеси, които ставатъ. Вие сте при едно плодно дърво, вземате плода, но плодътъ не е така хубавъ, има нѣщо стипчаво въ плода и вие или го оставяте, или го хвърляте. Ако плодътъ е хубавъ, отлична круша, значи има нѣщо сочно.

Вие имате високо мнение за себе си. Вие ще влѣзете въ единъ свѣтъ на съвършени сѫщества, които сѫ минали преди васъ, ще идете между тѣхъ, но какво ще правите, кажете ми? Тѣ ще почнатъ да ви свирятъ. Когато свирятъ, иматъ една идея. Когато свирятъ и пѣятъ, тѣхната музика минава чакъ до земята. Нѣкой пѫть седне нѣкой ангелъ, нѣкое дете, което плаче, то започва да му свири. Като свири на това дете, започва мисъльта да му възлиза нагоре и престане да плаче. Нѣкѫде ангелътъ свири и скръбьта ти на земята изчезне, че най-после като възлезе вниманието, ти станешъ радостенъ. Този ангелъ свири тукъ, докато ти станешъ радостенъ. Между

ангелитѣ и тебе разстоянието е толкозъ голѣмо, колкото отъ земята до слънцето. По радиото предаватъ и ти слушашъ. Азъ тукъ ги слушамъ, тѣ отъ 3–4 километра отъ Европа предаватъ, тукъ ги слушамъ, като че отъ десетина метра свирятъ. Като слушамъ, виждамъ какъ се предава музиката. Нѣкои свирятъ много хубаво, нѣкои свирятъ много обикновено, нѣма нищо музикално. Като ги слушамъ, виждамъ – свирятъ, за да мине времето и да му платятъ. Не разбира да свири, но чака да му платятъ. Нѣкоя пѣвица крѣска, пѣе, взема високи тонове. Азъ, като я преценявамъ, ако я викамъ да ми пѣе – едва бихъ ѝ далъ петь лева. Бихъ ѝ далъ 50 лева, дето се мѫчи да пѣе, а за изкуството ще ѝ дамъ петь лева. Че се мѫчи да пѣе, ще ѝ дамъ 50 лева за измѫчването.

Та казвамъ: Ние се намираме въ единъ свѣтъ на противоречия, искаме правото. Питатъ нѣкои: „Защо става така? Защо вѣе вѣтърътъ, защо ставатъ буритѣ, защо е облачно, защо на хоризонта има залѣзъ или изгрѣвъ, защо хората така постѫпватъ?“ Какъ трѣбваше да духа вѣтърътъ? Тихото време е хубаво, но тихото време – то е ритъмъ вѫтре въ музиката за онѣзи, които иматъ хубаво развито ухо. Пъкъ силниятъ вѣтъръ, бурята, е за онѣзи, на които ушитѣ не сѫ развити. Тази буря трѣбва да ги разтърси, да чуятъ музиката. Като дойде нѣкоя буря, човѣкъ разбира, че е музика това. Вие ще кажете: „Може ли това да се докаже?“ Нѣщата се доказватъ споредъ нашитѣ чувства. Какъ ще докажешъ, дали нѣкой знае или не? Най-първо чулъ ли си гласа или не? Може да докажешъ това, което си чулъ. Това, което не си чулъ, какъ ще докажешъ? Питатъ: „Какво е ангелското пѣене?“ Ангелитѣ чувалъ ли си ги да пѣятъ? Казватъ, че когато Христосъ се родилъ, дошли цѣлъ полкъ ангели, които пѣли пѣсеньта. Но имате ли една ясна представа какъвъ е билъ този хоръ? Не сте били тамъ, само предполагате. Трѣбва да сте чули пѣенето, за да знаете какво нѣщо е ангелско пѣене.

Мене ми разправяше единъ американецъ, който бѣше слушалъ Камила Русо, ученичка на Паганини, свирила „Сънътъ на живота“. „Цигуларка, казва, за пръвъ пѫть почувствувахъ, като я слушахъ, че имамъ желание да раздамъ имането си и бѣхъ готовъ да се примиря съ цѣлия свѣтъ. Като го слушахъ, казва, туй бѣше моето разположение. Като излѣзохъ, започнахъ по американски да мисля, че много съмъ се увлѣкалъ, какъ ще се примиря съ всички, много далече отидохъ, какъ ще раздамъ имането си? Докато слушахъ – имахъ разположение да се примиря съ всички. Но, като излѣзохъ, започнахъ да мисля другояче. Да се примиря съ всичкитѣ и да раздамъ имането си, за другъ пѫть го оставихъ“. Когато дойде богатиятъ ученикъ при Христа и го пита какво да направи, най-после му казва: „Иди раздай имането на беднитѣ и ела и ме последвай, ще ти кажа какво да правишъ“. И той, като този американецъ, казва: „Много хубаво е това

учение, но какво може да придобие отсега да иде да се учи при Него? Какво ще ми даде? Дали ще ми даде това, което търся?“ Отложилъ въпроса.

И ние всички сега се отлагаме. После какво се случва съ насъ? Туй, отъ което ние се боимъ, то ще ни дойде. Ние всички се боимъ отъ страданието, боимъ се отъ смъртьта, боимъ се да не би да изгубимъ това, което имаме. А пъкъ това, което имаме, ще го изгубимъ. Казва: „Да прекараме живота си“. Ти дойдешъ, остарѣешъ и въ ума на твоитѣ синове и дъщери минава мисъльта: „Този да си замине за другия свѣтъ, да ни остави“. Ти започнешъ да чувствувашъ, че така мислятъ. Нему не се иска да умре, но най-после го заставятъ и той, каквото спечелилъ, ще остави. Ще изкопаятъ единъ трапъ и ще го турятъ, ще го заровятъ вѫтре. Хубаво е, ако душата излѣзе изъ тѣлото, туй заравяне е на мѣсто. Но ако душата е въ тѣлото и го заровятъ, казватъ: „Хайде при Господа“. Какво при Господа? Той остава тамъ, въ тѣлото, подъ пръстьта, остава да се мѫчи, докато се освободи отъ тѣлото си. По нѣкой пѫть гледамъ, хората казватъ: „Какво му е състоянието?“ Че има хора, които съ години сѫ свързани въ тѣлата си, 10–15 години не могатъ да се освободятъ отъ тѣлото. Казватъ: „Кѫде е?“ Още е въ гроба, не се е освободилъ.

Сега нѣма какво да ви говоря. Това е законътъ на дисхармонията, това. Човѣкъ трѣбва да знае защо седи, защо е вързанъ. Казвамъ: Божествената хармония изисква насъ да ни освободятъ отъ ония връзки. Синца сме привързани за земята и постоянно страдаме. Ненуждни страдания имаме сега.

Тукъ сега имате кѫщи съ по 300 метра. Едно време, за да започне новото учение тукъ, азъ казахъ всѣки да вземе по единъ декаръ земя. Дойдоха други, коригираха това. Казахъ по единъ декаръ, за да има всѣки какво да работи. Накупиха по 300 метра, да имало мѣста за всички. Сега се каратъ за тия 300 метра. Туриха новото учение по 300 метра. Всѣки иде, иска мѣсто, казва: „Сто, сто и петдесеть метра ми стига“. На 150 метра ще се каратъ. Най-малко единъ декаръ, да има какво да работи, да има малка градинка.

Казвамъ: Има единъ Божественъ планъ, на който вие не сте обърнали внимание. Всички имате слабостьта – искате вие да угодите на хората. Не може да угодишъ на хората, докато не угодишъ на Бога. Най-първо предъ Господа ще свиришъ, най-първо ще свиришъ предъ професора и той като ти даде одобрение, ще свиришъ предъ другитѣ. Ако Господь те препорѫча – добре дошълъ. Но ако Господь не те препорѫча – всѣки ще влѣзе въ стълкновение съ тебе. Мислите ли, че за да ви обичатъ хората, че това

произтича отъ тѣхъ? – Не. Азъ искамъ да ме обичатъ хората, но за какво може да ме обичатъ? Ако Богъ е въ мене, ще ме обичатъ хората, ако Богъ е въ васъ, ще ви обичатъ хората. Ако Богъ не е въ васъ, кой може да ви обича? Ще имате една обикновена любовь. Ще имате обикновеното въ живота. Но за да дойде Богъ да живѣе въ тебе, Писанието казва: „Трѣбва едно чисто сърдце, единъ чистъ умъ, едно чисто тѣло“. Не може безъ Божественото тѣло, което трѣбва да имашъ, да дойде Господь и да се всели въ тебе и да живѣе. То е една нечиста кѫща.

Та казвамъ: Онѣзи, които разбиратъ закона, напредналитѣ, знаятъ, че всички музиканти не могатъ да бѫдатъ, но никой нѣма да влѣзе, който не знае да свири. Като идете въ другия свѣтъ, трѣбва да знаете повече, отколкото единъ музикантъ знае на земята. За да ви приематъ горе, трѣбва да знаете да свирите повече отъ най-видния музикантъ на земята. Ако вие не разбирате да мислите, това е една музика. Да туришъ мисъльта си въ хармония. Казвате: „Хубавитѣ мисли“. Хубавитѣ мисли вие не може да ги възприемете, ако не разбирате закона на Божествената хармония. Трѣбва да сѫ отъ обикновенитѣ. Васъ ви интересува да имате пари, но това е отдавнашенъ законъ. Да допуснемъ, че вие имате всичкитѣ пари. Да допуснемъ, че имате всичкото брашно, но сами трѣбва да си направите хлѣбъ. Вие търсите нѣкой да дойде да ви замѣси. Не, вие трѣбва сами да се научите да си правите хлѣба. Най-първо ще има нѣкой да ви покаже, но въ края на краищата ще ви оставятъ сами да си правите вашия хлѣбъ. Има известни въпроси, които сами трѣбва да ги разрешавате. Много мисли и чувства, които имате сега, вие сте ангажирали по закона на любовьта. Вие имате една любовь, която е една ангажирана любовь. Тя не е по закона на хармонията. Любовьта, която е подчинена на закона на хармонията, нѣмате, но имате любовь, която е подчинена на закона. Почти всички, безъ изключение, имате любовьта, която е подчинена на закона. Казвате: „Длъженъ съмъ да го обичамъ“. Това е любовьта, подчинена на закона. Хубава е и тази любовь, но трѣбва да излѣзете отъ любовьта, която е подчинена на закона. Законътъ трѣбва да бѫде изпълнение на любовьта. Нѣма да има противоречие тогава. Но за да имате тази любовь, трѣбва да има нѣкой да ви покаже любовьта. Може да ви покаже любовьта, но и следъ като ви покаже, тя е много трудна. Ще ви покаже нѣкой пѫть любовьта нѣкой, но въ тази любовь иска голѣмо самоотричане. Дойде единъ гость, какъ трѣбва да го приемете въ дома си? Ако дойде въ единъ хотелъ по закона, хотелиерътъ веднага опредѣля каква стая да му даде. Щомъ плаща най-високата цена, ще му дадатъ най-хубавата стая, която има въ хотела. Плаща 200, 300, 400, 500 лева на вечерь. Тогава ще му дадатъ най-хубавата и най-добре мебелирана стая. Всички слуги ще треперятъ наоколо за 500-тѣ лева. Отидешъ, нищо не плащашъ, вземешъ последната стая. Имашъ само единъ левъ, какво ще бѫде вашето положение? Ако си

въ най-хубавата стая, то е заради 500-тѣ лева, всички сѫ на твоя услуга. Докато имамъ 500 лева, ще имамъ уважение и почитание. Щомъ нѣмамъ 500 лева, никакво почитание и уважение нѣма. Сега това почитание е по закона. То ще зависи отъ твоя умъ, колко си богатъ. Богатъ човѣкъ трѣбва да бѫде по умъ, богатъ човѣкъ трѣбва да бѫде и по сърдце.

Щомъ говоримъ за хармония, не можемъ да говоримъ за беднотия. Беднотията е по закона. Въ Божествената хармония всички сѫ богати. Сега се проповѣдва, че трѣбва да бѫдатъ щедри. Нѣкои богати сѫ скържави. То е една погрѣшка въ тѣхъ. Богатъ умъ трѣбва да има богатиятъ. Той не трѣбва да мисли, че може да изтече богатството. Той е като изворъ. Това, което изтича отъ извора, и той може да се ползува, и всички наоколо могатъ да се ползуватъ.

Сега не трѣбва да схващате, че отсега вие трѣбва да се измѣняте. Азъ не говоря за светии. Споредъ мене да бѫдешъ светия е обикновена работа. Споредъ мене да бѫдешъ светия, то е запалена свѣщь, много долна работа е. Праведникъ да бѫдешъ, то е една чиста риза, която ще облѣкатъ хората. Светията е запалена свѣщь. Приблизително законътъ на хармонията е като слънцето, което изгрѣва и залѣзва. То донѣкѫде представя Божествената хармония. То свири слънцето. И като свири, всѣки, каквото е разбралъ, ще възприеме. Ние възприемаме дотолкозъ, доколкото човѣкъ разбира Божествената хармония.

Запримѣръ: вие искате Господь да дойде въ васъ, нали така? Че вие имате споръ двамата. Какъ се запознавате, като дойде нѣкой вашъ ближенъ? Не виждашъ Господа въ него, но гледашъ какъ той е облѣченъ, какви му сѫ дрехитѣ, гледашъ лицето, какъ е вчесанъ, гледашъ ноктитѣ. Дойде нѣкой светия, каль има подъ ноктитѣ, лицето хлътнало, очитѣ потъмнѣли и той минава за светия, понеже 30 години изъ гората се разхождалъ и светия станалъ. Казвашъ: „Свири“. Нищо не може да свири. Говори, че въшкитѣ сѫ го яли, че бълхитѣ, че зъзналъ, че нѣмалъ печка, че хлѣбъ нѣмалъ. Този светия ти говори за обикновени работи.

Откакъ съмъ дошълъ на земята, заболѣха ме ушитѣ да слушамъ хората да ми разправятъ, че сухъ хлѣбъ яли. После, крайно лицемѣрие има. Гледамъ го – предъ мене леща яде, после направилъ си зелникъ съ масълце и сирене. До мене леща яде, като остане самъ – зелникъ яде, тамъ направилъ баница. Предъ мене се показва, че е много набоженъ, лицемѣрие е това. Какво ще иде предъ Господа да се показва? Значи предъ хората леща яде, самъ, като е, баница яде. Дали леща или баница е се едно. Лещата нѣма да те препорѫча. Ако ядешъ леща, за очитѣ е. Ако ядешъ баница, за стомаха е. Лещата е цѣръ за очитѣ. Ако ти сѫ слаби очитѣ, яжъ леща. Той не знае

защо да яде леща. Споредъ мене лещата е лѣкарство за очитѣ. Бобъ яде. Бобътъ е лѣкарство за бѫбрецитѣ. Казва: „Обичамъ грахъ да ямъ". Козметика е, яде грахъ, да стане по-красивъ. Той не знае, че е козметика това. А пъкъ яденето е за подигане (на) ума, сърдцето и тѣлото. Съ яденето идваме въ съприкосновение съ Господа. Щомъ ядемъ, ние възприемаме Божиятъ животъ въ себе си. Възприемаме Божествената мисъль, Божествената сила. Яденето е придобиване, идваме въ контактъ съ Божествената мисъль. Най-свещениятъ актъ въ свѣта е яденето. Казва Христосъ, че: „Който Ме яде, има животъ". Трѣбва да Го ядете. Ще Го ядемъ съ любовь, че и Той да е доволенъ. Не само да яде съ любовь, ще свири. Ще възприемемъ, че Той като влѣзе въ мене, ще направи Господь онова, което азъ не може да направя. Азъ ще направя това, което Господь не може да направи. Той заради мене нѣма да яде. Щомъ азъ ямъ, Той, като влѣзе въ мене, ще направи това въ моя умъ, въ моето сърдце и въ моето тѣло, ще предаде това, което никой другъ не може да даде. Свещенъ актъ е яденето. Съ всичкото благоговение като ядешъ този хлѣбъ, Господь е тамъ. Ще прочетешъ: „Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото ти си пратилъ". Ще започнешъ да свиришъ на арфа отъ 32 струни. Китарата е съ 6 струни, арфата е съ 32 струни. Та казвамъ: Яденето е единъ свещенъ актъ, най-свещеното нѣщо. Затуй ядене какъ е направено, има много спорове.

Задайте си вие въпроса, Богъ е създалъ всичко заради насъ, какво ние сме направили заради Него? Цѣлото небе и цѣлата земя Той е направилъ заради насъ. Ние какво сме направили? Въ какво седи заслугата ни? – „Азъ обичамъ Господа?" Въ какво Го обичашъ? Каже ми: „Иди тамъ", азъ не отивамъ. – „Направи това", азъ си правя оглушки. Въ хармонията нѣма отлагане. Знаешъ колко е отмѣрено, ритъмъ има. Тамъ трѣбва съвършенство. Казва: „Иди!" – иди, „Ела!" – ела. Но не по законъ. Ти трѣбва да схванешъ още самата мисъль. Ти да схващашъ преди Господь да ти каже, преди да ти каже – да изпълнишъ. Щомъ Господь ти каже, Той казва веднажъ, и онова, което ти казва – ще го направишъ, искашъ–не искашъ. Ако Той те заставилъ да говоришъ нѣкому, ти нѣма да разбирашъ защо те е заставилъ. Ако почиташъ Неговата мисъль, Писанието казва: „Опитай каква е добрата Воля Божия".

Казвамъ: Животътъ е хармония самъ по себе си. Нѣма какво да ми разправяте: „Азъ те обичамъ". Какъ ще го изпѣете, ако човѣкъ не може да пѣе? Казвамъ: Когато се научишъ да пѣешъ, тогава ще дойде. Отдалече като го видишъ, ще му изпѣешъ: „Азъ те обичамъ". Тя на 20 души пѣла „Азъ те обичамъ" и дошла и на мене да пѣе „Азъ те обичамъ". Гледамъ, на лицето е писано, че на 20 мѣста ходила да пѣе „Азъ те обичамъ". Казвамъ: Още не си дошла дотамъ, дето може да те обичатъ. Какъ бихте изпѣли

„Азъ те обичамъ“? Има ли десеть души, които могатъ да изпѣятъ „Азъ те обичамъ“? Не че мене обичате, но обичате нѣкого. За мене е безразлично „Азъ те обичамъ“ да го изпѣешъ. Петь братя и петь сестри ще пѣятъ „Азъ те обичамъ“. Ще има стари братя и млади братя, стари сестри и млади сестри. „Азъ те обичамъ“ защо не пѣете? Трудна работа е. Ще знаешъ колко трудна работа е. Защото всѣки единъ ще запита. Ти си гладенъ. Щомъ ти запѣя „Азъ те обичамъ“, трапезата се сложи. Ти си боленъ, пѣя ти „Азъ те обичамъ“, веднага ще бѫдешъ здравъ. „Азъ те обичамъ“ – ще бѫдешъ добре облѣченъ. „Азъ те обичамъ“ – слънцето ще изгрѣе, деньтъ ще бѫде хубавъ, всичко така ще се уреди, както е въ природата. Господь казва: „Азъ те обичамъ“ – слънцето иде. Тогава се показватъ тия лѫчи. Всѣки день това става. Господь казва: „Азъ те обичамъ“. Ние ще направимъ това, което Господь прави. Най-първо да оценимъ това, което Господь казва и прави. Господь казва, че ви обича, пъкъ вие имате разправии за дребни работи. Имате разправии дали нѣкой тукъ, отъ земята, ви обича. На земята нѣма нито единъ, който да ви обича. Вие се заблуждавате. На земята има хора, които могатъ да те вържатъ съ вѫже за яслитѣ да ядешъ слама. Но да има да те обичатъ на земята, никѫде го нѣма. Нито единъ нѣма. Нищо повече. Че тия, които ви обичатъ, ще ви заровятъ въ земята, ще кажатъ да си вървите и по вашъ адресъ ще говорятъ. Кой отъ васъ говори хубаво? Тукъ отъ васъ кой говори любовно? Постоянно говорите: „Този такъвъ, онзи онакъвъ“. Нито вие обичате, нито тѣ ви обичатъ. Казвате: „Той малко смахнатъ, сприхавъ“. То не е любовь. Та нѣма любовь на земята. Туй състояние го нѣма. Въ любовьта, като видишъ, когото обичашъ, стане ти приятно. Наскоро единъ примѣръ имахъ тукъ, въ България. Една сестра отива при единъ братъ и той ѝ казва: „Ти, когато дойдешъ, много ми става приятно. Преди ти да бѣше дошла, ми бѣше тѫжно“. Той се занимава съ търговия, мѫчно му било нѣщо. „Ти, като дойдешъ въ дюкяна, ми става леко, приятно“. Тази не е млада сестра. Като дойде тази сестра, става му приятно. Какъ му става приятно? Тия скърби и страдания, които изпитва, тя като дойде, става веселъ той. Щомъ единъ братъ иде и тебе ти става приятно, той вече носи въ себе си свѣтлина и внася свѣтлина въ яма, внася топлина, че отдалечъ като го видишъ, измѣня се твоето състояние. То е като слънцето. Колкото слънцето изгрѣва, веднага деньтъ взема опредѣлена форма.

Казвамъ: Ние най-първо трѣбва да благодаримъ за онова, което Богъ излива. Ние сме слѣпи и търсимъ своето щастие на земята, дето никога нѣма да го намѣримъ. Ако тия хора всички обърнатъ вниманието къмъ Бога, обикнатъ Бога, любовьта ще дойде на земята. Ние търсимъ любовьта единъ отъ другъ. Търсимъ отнѣкѫде да дойде. Отъ никѫде нѣма да дойде. Тази лампа свѣти по причина на слънцето. Ако слънцето изгасне и тя ще изгасне. Любовьта на Бога ще дойде отвънъ, ние ще бѫдемъ изразители на

Божията любовь. Казвамъ: Ние не изразяваме още любовьта, която Богъ показва всѣки день. Той не иска да ни се наложи, Той остава постепенно да схващаме. Ако река сега азъ да ви сѫдя. Азъ казвамъ, че на земята любовь още нѣма. Азъ имахъ една котка. Тя се показва около мене, че е много правовѣрна. Виждамъ единъ день хванала една птичка. Казвамъ: Слушай, пусни птичката. Спрѣхъ се и ѝ казвамъ: Пусни птичката. Наведохъ се къмъ нея и тя избѣга съ птичката, занесе я. Не се мина два–три месеца и котката си отиде. Не пусна птиченцето, изѣде го, мене ми стана криво. Не ме послуша. Трѣбваше само да си отвори устата и да пусне птичето. Сега не мога да я препорѫчамъ. Отиде котката съ птичето. Имамъ сега другъ единъ примѣръ, пакъ съ една котка. Една кокошка обикнала ме, и кокошката ми носи по едно яйце предъ вратата ми. Дойде днесъ, предъ вратата снесе яйцето. Единъ день дошла и котката, не се спогаждатъ. Наближава котката къмъ кокошката, тя изведнажъ я клъвна по носа. Котката пъкъ я одраска съ крака си по врата, потече кръвь и трѣбваше да я лѣкувамъ. Казвамъ: Защо се карате? Казва: „Ще изѣде яйцето, затова я кълва“. Котката казва: „Не ме разбира, ни най-малко не искамъ да ѝ изямъ яйцето. Азъ едно време ядѣхъ яйца, сега не ямъ“. Тя се оттегли, но ме увещава, проточи си крака. Казвамъ: Не е хубаво. Затуй казвамъ: Любовьта дошла до тукъ. Виждамъ тази толкозъ ме обича, снася ми яйцето. Но знаете ли защо стана това? Кокошката ми казва: „Учителю, изъ двора ходимъ, цапаме“. Азъ си мислихъ да направя, че да се махнатъ отъ двора. Казвамъ си: Защо не си туря силата да ги изпѫдя. Кокошарникъ нѣма, може да ги изпѫдя всичкитѣ тия кокошки. Когато ми мина тази мисъль, дойде тази кокошка да носи яйца. Казва: „Учителю, да не ни изпѫждашъ. Всичкитѣ кокошки сме готови да ти носимъ по едно яйце, само да не ни изпѫждашъ“. 12 яйца е снесла досега. Една сестра ми казва: „Учителю, да ти направя джиджи-папа“. Рекохъ: Не може. Азъ съмъ намислилъ да я насадя. Единъ день, като пита: „Кѫде ми сѫ яйцата?“ стопанинътъ ѝ, тя да си иде съ пиленцата. Сега привеждамъ този примѣръ и казвамъ: Похвално е за кокошката да дойде и да снесе яйце предъ вратата ми. Сниса безъ да крѣка. Само като дойде котката, тогава крѣка. Казвамъ на котката: Остави кокошката свободно да си снесе яйцето, не я безпокой. Като си замине тя, тогава идвай.

Та казвамъ: У синца ни трѣбва да има едно желание да извършимъ Волята Божия въ свѣта. Да създадемъ ония красивитѣ мисли, да създадемъ ония красивитѣ желания и красивитѣ постѫпки. То е вече законътъ на хармонията. Никой не може да ви научи отъ себе си. Отъ само себе си трѣбва да дойде, има едно съзнание. Въ мене Божествениятъ законъ ми показва какъ трѣбва да постѫпя. Ако свирите хубаво, казва ви, че свирите хубаво. Ако не свирите хубаво, ви казва, че не свирите. Ни най-малко нѣма да има нѣкаква умисъль. Онзи, който е разбралъ Божествената любовь, той

лесно се справя съ всичкитѣ свои състояния. Казвамъ: Първото нѣщо – внесете любовьта въ вашия умъ! По възможность не допущайте дисхармонични мисли! Внесете по едно хубаво чувство! Задръжте, което дойде въ сърдцето ви! Като станете сутринь, направете едно хубаво движение! По нѣкой пѫть вървите и главата носите налѣво или надѣсно, нѣкои, като вървите, коремътъ ви е изпъкналъ напредъ или пъкъ сте се прегърбили. Кое е хубавото движение? Хубавото движение е да туришъ една хармонична мисъль за главата. Хубавитѣ мисли ще изправятъ най-първо главата, тя сама по себе си ще се изправи. Като внесете хубавото чувство, то ще изправи кръста. Като внесешъ хубавитѣ постѫпки, да започнешъ да мислишъ добре, веднага рѫцетѣ и краката ще взематъ една поза, която е хармонична и е много красива. /Учительтъ постави дѣсния кракъ напредъ и лѣвата рѫка на кръста. После обратното – лѣвия кракъ напредъ и дѣсната рѫка на кръста/. Какво означава това? Това е една стомна, която е пълна. Лѣвата рѫка е чучурътъ. Такова движение показва, че ти си готовъ да вземешъ.

Та днесъ за пръвъ пѫть помислете за вашия умъ, който Богъ ви е далъ. Помислете и за вашето сърдце, което Богъ ви е далъ. Помислете и за вашето тѣло, въ което сега живѣете. Поблагодарете, три нѣща да останатъ. Азъ ще се спра пакъ да говоря. Сега туй е предисловие на Божествената хармония.

Добрата молитва.

XX година
24. Лекция на Общия Окултенъ класъ
26 мартъ, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1941_03_28 Гениална воля
лекция на младежкия клас

ГЕНИАЛНА ВОЛЯ

„Отче наш“
Имате ли зададена тема? („Нямаме.“)
„Давай, давай“

Някои от вас може да напишете за втория път „Произходът на числата“. Какво бихте писали? От какво са произлезли числата. Само като тема вземете произхода на числата. Най-първо, помислете. Може да не разбирате нещо. Ако разбирате, от едно до десет числата.

После, друга тема: „Най-ценното в човешката мисъл“.

Каква беше основната мисъл на миналата лекция?

Представете си, че имате един обикновен човек, един талантлив и един гениален. За какво ще мисли обикновеният човек? Представете си, че сте един ученик и отивате в училището. Ако сте обикновен и учите някой предмет, каква бележка ще имате? Обикновените ученици каква бележка имат? Спасителната бележка каква е? Обикновеният ученик иска три, каква бележка ще иска талантливият човек? Обикновеният ученик избягва единицата и двойката. Като дойдат те, не е разположен към тях. В полето на обикновения има едно, две и три, талантливият има три, четири и пет, гениалният – четири, пет и шест. Обикновеният има 1 2 3, талантливият – 3 4 5 и гениалният – 4 5 6. При гениалния четири е минус, а шест е плюс. За талантливия три е минус, а пет е плюс. За обикновения едно е минус, а три е плюс. Тия числа, за онези, които знаят, имат известен смисъл. Онези, които нямат понятие за числата, нищо не разбират.

С какво ще се занимава обикновеният човек, който не знае да чете? Все ще има един предмет, който да го интересува. Един обикновен човек, като се интересува от овцете, какво ще стане? Един обикновен човек, като се интересува от свинете, какво ще стане? Нали има някой, който се интересува от кокошките, от патиците, някои се интересуват от земеделие, някои се интересуват от градинарство. Имат разни занятия хората, от които се интересуват. Разни занаяти има, които съществуват в света, без хората да знаят. Всяко едно занятие има влияние.

Онези хора, които искат да живеят един спокоен живот, обичат яденето и

пиенето. Но какво добиват, които имат вкус към яденето? Всичките хора, които обичат спокойния живот как ще ги познаете? Един човек дали обича спокойния живот? Как ще го познаеш дали обича, или не? Онези, които обичат спокойния живот, пръстите [им] в основата са дебели и […] не са много дълги. На когото пръстите в основата не са дебели, той има воля. На които пръстите са дебели в основата, те оценяват живота. Някои хора има, които не се радват на живота. Един ученик, на когото пръстите не са дебели, целия ден се безпокои защо учителят му е турил четири, а не пет. Каква е разликата между четири и пет?

Какво представя тази линия? Каква крива линия е тя? Имате плюс и минус. Под думата минус ние всякога разбираме един човек, който събира. Онзи, който има плюс, той има изобилие. Една река или един извор извира, дава. В празното шише веднага можеш да налееш вода, пълното шише не приема нищо.

Да допуснем, че вие искате да станете много учен човек. Какво разбирате под думата учен? Известна идея. Да допуснем, че някой иска да стане добър пианист или цигулар, иска той да знае да свири хубаво. Ако знае да свири хубаво, ще привлече вниманието на хората. Ако привлече вниманието на хората, те ще съдействат. Ако свири и привлече вниманието на публиката, те ще му платят добре. Ако хубаво свири, веднага публиката е добре разположена. Ако свириш и някой човек те слуша, веднага той ти праща една хубава мисъл, казва: „Много хубаво свириш.“ Ти чувстваш в себе си тази мисъл, чувстваш радост. Щом не свириш, усещаш, че с гореща вода те поливат. Щом свириш и питаш: „Свирих ли хубаво?“, значи има нещо, което те безпокои. Как ще познае един цигулар, че той е свирил хубаво? Той като погледне, да кажем, всичките тия хора – всеки си мисли за нещо приятно или неприятно в живота, но щом той засвири, и на всички лицата им светнат, станат весели тия хора – значи музиката им е подействала. Щом хората станат весели, цигуларят им е харесал.

Хубаво сега, вие искате да бъдете добри. Каква е мярката? Под думата добър вие какво разбирате? Вие искате да бъдете добър. Вие можете да бъдете добър като обикновен, вие можете да бъдете добър като талантлив и като гениален. Те се различават. Представете си, че имате една обикновена чешма, един талантлив извор и един гениален извор. Обикновеният извор за колко време ще напълни една стомна? Свободно предположете едно число. Да допуснем, че струята на извора е дебела, колкото показалеца. Вие имате една стомна от десет килограма, за колко минути ще я напълните? Нека вземем да е струята колкото първия пръст на един човек, който е на двайсет и една година. За колко минути ще се

напълни стомната от десет килограма? („Две минути.“) Да допуснем две минути. Тогава талантливият извор колко ще бъде – струята му ще бъде колкото двата пръста, показалеца и средния заедно. Колко ще вземе да се напълни същата стомна? За една минута. Гениалният извор – струята е колкото три пръста заедно. За колко време той ще напълни стомната? За [около] половин минута.

Едните числа са във възходяща степен, другите – в низходяща. Значи за обикновеният ученик се изисква повече време, за да научи урока си. Продължава времето. Талантливият съкратява наполовина времето. Гениалният какво прави? Аз бих го турил така. Обикновеният ще научи урока си за три минути, талантливият – за две минути и гениалният – за една. Ако обикновеният за три минути учи, какво печели? Той ще научи урока си, но време [ще] изхарчи. Ако трябва да плати за времето, ще плаща. За три минути от времето колко трябва да се плаща? Ако вечерно време учи един ученик, той ще плати за светлината. Талантливият плаща по-малко, гениалният плаща още по-малко.

Ако разгледате един обикновен човек, ще видите, че в неговия мозък има по-малко светлина, в талантливия има повече и гениалният е изпълнен със светлина. Ако влезете в дома на обикновения човек, ще видите, че има само една вощеница, едва мъжделее. Като влезете при талантливия, ще видите, че той има вече две свещи. Талантливият има една лампа от десет свещи. Като дойдете до гениалния – той има трийсет свещи. Който е с една свещ, той е обикновен; с десет свещи е талантлив, с трийсет свещи е гениален. Следователно гениалният разполага с двайсет и девет свещи да даде на ближните си да си служат. Обикновеният, като даде своята светлина, той остане в тъмнина.

Сега това са ред разсъждения спекулативни. Според хората по някой път той е добър. Хубаво, допуснете, че някой човек е по-добър. Какво ще добиете, ако допуснете, че някой човек е добър? Вие сте двама души и спорите за един извор или, да кажем, спорите за два извора, които извират добре. Онзи, който докаже, че изворът е по-добър, печели нещо, заинтересувани са двамата. Ако докаже, че тази вода е по-хубава, тази вода се продава. Когато някои хора искат да докажат, че някой човек е по-добър, подигат неговите акции. Щом докажат че е умен, подигат неговите акции. Щом докажат, че е силен, подигат неговите акции. Като докажат, че не си добър, акциите спадат. Казват: „Ти не си силен.“ Акциите ти спадат. Кажат, че не си умен, акциите спадат. По някой път ти казваш: „Не съм добър.“ Сам понижаваш акциите си. Казваш: „Аз не съм силен.“ Сам понижаваш акциите си. „Не съм много умен.“ Сам понижаваш акциите си.

Сега да допуснем, че имаме един обикновен, един талантлив и един гениален човек. Вземам като мярка. Обикновеният мисли само за себе си. От сутрин до вечер обикновените хора мислят само за себе си. Обикновения човек другите хора го интересуват дотолкова, доколкото могат да му бъдат полезни. Ако е учен или ако завзема някоя служба, има мярка в себе си. Ако другите хора му са полезни, той тогава обръща внимание. Той има една мярка в себе си, всички да работят заради него. Той така разбира живота. Обикновените хора мязат на катерицата. На една катерица вие дадете царевица. След като яде от царевицата, колкото зърна останат, ще ги скрие някъде. Кокошката минава за гениална. Като ѝ дадете цяла крина жито, тя ще кълве и ще изрови житото навън и после напусне крината. Мисли си, че пак ще има и си замине. Катерицата ще иде, ще си намери, ще се наяде. Кокошката търси крината и като не я намери, чуди се защо да няма, кои са причините. Гениалните хора, които мязат на кокошката, са много щедри. На тази, гениалната, кокошка ѝ е дадено едно благо, но тя не го оценява. Сама не е орала, не е вършала, не е садила. Тя не разбира колко труд струва това благо. Намира всички да се ползват от благата. Но от сравнението ни може да се извади криво заключение. Тя е гениална в туй отношение: тя не мисли за утрешния ден. Казва: „Добър е Господ, няма какво да му мисля." Щом намери крината, разпръсква я. В нея туй чувство на придобивки е слабо развито.

Казвам, ние правим аналогии. Да се тури кокошката на първо място, да извади хубава поука. Де е хубавата поука? Много талантливи и гениални хора мязат на кокошката, която има най-добрите условия – те изпохарчват времето, условията, които имат, не ги употребяват добре. След това, в края на живота си, влизат в противоречие със себе си. Много талантливи ученици отлагат, казват: „Аз съм способен, лесно може да постигна." Даже и гениалният човек всякога няма благоприятни условия. Гениалният се познава при известни условия, които са дадени.

Да допуснем сега, че искате да учите музика. Не отлагайте. Или търсите учител по музика, не можете да намерите. Някои ученици отлагате да свирите. Отлагате, времето минава и не научавате нищо. Сега ето аз какво разбирам под думата музика. Тъй както сега съм предавал нещата, каква е основната идея, която трябва да имате? Казва някой, да учи музика. Но да имате една конкретна идея. Какво разбирам аз да уча музика? За изяснение аз взимам един пример. Българите имат едно огниво, кремък и прахан. Вие сте виждали, че те носят една кесийка, има едно огниво, направено от желязо или стомана, един кремък и после прахан има. Извади праханта, тури я на кремъка, удари с огнивото по кремъка, изскочи искра из кремъка и се запали праханта. Някои не са майстори – като удря,

искрите изскачат, не може да запали праханта. Трябва да запали тази прахан. Музикантите, които свирят, трябва да запалят тази прахан. Някой цъка, цъка, не се пали праханта, казва: „Влажна е праханта.“ Значи свири той, но нищо не се пали. Цъкне, запали праханта, запали огъня, може да свари яденето. Нагрее се, изсуши се.

Онази музика, която допринася на живота, това е музика. Когато нищо не допринася, прави само усилие, човек не се ползва от нея. Това не е музика в живота. Казвам, ние това вземаме само за изяснение. Във всичките области на живота, там, дето се спира нашето постоянство, непостоянство имаме. Започнеш една работа, цъкаш с кремъка, не се хваща огънят. Започнеш друга работа, пак цъкаш, не се пали. Казваш: „Защо мене не ми върви?“ Не ти върви? Или огнивото не е на свят направено, или камъкът не е хубав, или праханта е влажна. Защото аз съм виждал майстори: като извади огнивото, като цъкне, изведнъж запали праханта. Някои има, и десет пъти като цъкат, не могат да запалят. Който е майстор, веднъж като удари, има си особен начин на удар, запали се праханта.

Сега да направя едно уподобление. Огнивото мяза на ума, сърцето мяза на кремъка, а волята мяза на праханта. От сърцето като излезе искра, падне на праханта, запали се праханта. С волята си може да свършиш всяка работа. Като вземем този пример, веднага в моя ум изпъква, че трябва да туря моя ум на работа и искрите, които излизат от сърцето, да паднат върху праханта. Тази прахан трябва да се запали. Сега да кажем в музиката как се пали праханта? Като се запали праханта, то е вече началото на музиката. Запалването на праханта е обикновеното в музиката. Запалването на огъня, то е талантливото. Когато свариш яденето, то е гениалното в музиката. Когато свариш яденето и го вкусиш сам, то е гениалната музика. Музиката, от която можеш да се ползваш, е гениална. Музиката, която създава условието, е [талантлива]. Онази музика, която дава подтик, е обикновена музика. Значи върви постепенно от обикновената музика към талантливата и гениалната – степени на развитие на музикалните енергии, степени, по които се развива музиката.

Сега пяхте тази песен „Давай, давай“. Как бихте турили тенора на тази песен? Може да изпеете една песен като обикновен певец, може да я изпеете като талантлив певец и като гениален, да дадете на всичките ноти тяхната ценност. Каква цена ще дадете на „ла“? Каква цена ще дадете на „сол“? То е едно вътрешно схващане, защото в „ла“ вече имате една енергия събирателна, енергия имате, която привлича. Цъфтене има, привлича, организира. В „сол“ вече теченията са други. Седем течения има, музикални течения има, течения на „ми“, „фа“, „сол“ и така нататък. Това са течения, и във всяко течение на тоновете има известни постижения.

Запример някои от вас искат да развиват своята воля. За да развиете вашата воля, вие трябва да знаете как да съедините „ре“ с другите тонове. За да развиваш ума си, „сол“ е което доминира, то е едно течение на ума. Но трябва да знаете как да съедините „сол“ с другите тонове. Три неща се изискват, за да се произведе една искра в даден случай: огниво, кремък и прахан, за да имате едно обикновено проявление, за да може да се ползвате от него.

Казвам, в живота, ако вие не знаете как да направлявате вашата мисъл, ако не знаете как да направлявате вашите чувства и ако не знаете как да направлявате вашата воля… с тях трябва да си служите вие. Ако употребите вашата воля – цъкаш, цъкаш, излизат искри, но не падат на праханта. Не се пали, резултат няма. Обезсърчава се човек. Какъв трябва да бъде ударът? Вземете си огниво, един кремък и прахан и вижте в колко минути ще запалите, какъв трябва да бъде ударът. Обикновените цигулари обикновен лък имат, талантливите имат друг и гениалните музиканти имат гениални движения на лъка и гениално държане на лъка. Ако един цигулар не знае как да държи цигулката, не знае как да държи лъка си, не може да бъде цигулар. Тия неща спонтанно идват.

Нищо в природата не е произволно. Туй е за всичките неща, които вършите. В живота – музика, изкуство, архитектура, изучаване на езици, какъвто и да е друг занаят – всички дадени неща имат отношение към човека. Вие, ако знаете как да съпоставите вашата мисъл като гениален човек, вие ще бъдете щастлив. Гениалният човек, и на камък да го туриш, от камъка той ще извади нещо. Един гениален човек, той мяза на един извор, той има един извор. Нали има консервни кутии. Онези, които не знаят, изследват, не могат да извадят съдържанието. Които знаят, изваждат съдържанието, дето да са в природата. Разбират закона. Разбира къде природата оставила консерви заради него. Често екскурзианти ходят по някои места и те нямат понятие.

Някои места от природата вземат от човешката енергия, някои придават. Та някой път у тебе се набрало нещо непотребно – ще идеш на мястото, което взема от тебе. Някой път искаш да се разходиш, да вземеш нещо от природата – ще идеш на някое място, дето не дава, но което взема повече, и после съжаляваш, че си излязъл на разходка. Ако искаш да вземеш нещо, ще отидеш на разходка на място, което ще ти даде. Има места, като минеш, веднага дават на човека едно разположение. Има места по планината, има каменисти места, така са разположени камъните, че като идеш, от каквато и болест да си болен, ти само поемаш и болестта ще си отиде. Има места, дето, ако седнеш, ще станеш по-лош. Някои казват:

„Простудил се.“

В природата, когато човек се движи, трябва да разбира. Някъде има неща, оставени заради него, някъде той ще остави. Някои блага са скрити. Трябва да изучавате живота, да търсите онова, което е оставено заради вас. Дето учите в училището, вие търсите онова, което ви е дадено. Някой ден дойде просветление в ума ви, вие го държите. Днес задържите едно просветление, утре задържите, трети, четвърти път. Всеки ден се обогатява умът ви. Някой път не ги задържате тия идеи. Дойде ви една мисъл, вие не я запомняте, нито я записвате. Имайте едно тефтерче да записвате тия мисли. Вие мислите, че като ви дойде една мисъл, и втори път ще ви дойде. Дойде ви една велика мисъл, имайте си едно тефтерче, извадете го, запишете си. Хубавите работи трябва винаги да се записват. Който е паметлив, може да не я записва в тефтерче, записва я в ума си, че никога да не я забрави. Някой път искаш да си припомниш, търсиш, изчезнала. Нали сте имали опитност? Имате един сън, сънувате, събудите се, много ясно можете да го запишете. Казваш: „Като стана, ще го запиша.“ Станеш сутринта, но сънят изчезнал, нищо не помните, всичко сте забравили. Като се събудиш, запиши го, защото втори път всичко това ще се изличи.

Никога не отлагайте в себе си една добра мисъл. Нещата в природата не са произволни. Някои хора се раждат при числа, които са отрицателни. Някои хора се раждат при числа, които са положителни. Следователно на числа, които са отрицателни, трябва да търсим противоположното на него. Вследствие на това между хората има хармония. Онези хора, които са отрицателни, винаги имат желание да се срещат с натури, които са положителни. Всякога между тях има топлина, светлина и сила. И зимно време слънцето грее, но не растат работите. Защо? Малко топлина има. А пък ако има топлина и няма достатъчно светлина, пак няма растене. Светлината спомага. Светлината и топлината, като се съединят, дават посоката на правилното растене. Силата оформява, дава резултат. Човек за да може да се самовъзпита, той трябва да мисли, да има светлина, в сърцето трябва да има топлина, за да има резултати. После, неговата воля трябва да работи, да произвежда сила. Човек всеки ден трябва да има достатъчно топлина, достатъчно светлина, достатъчно сила, за да свърши подходящата работа, която му е потребна.

Та сега от вас, които са музиканти, за втория път да дадете един тенор на песента „Давай, давай“. Втори път бих искал да изпеете тенора на „ Давай, давай“. Може да дадете един обикновен тенор, един талантлив тенор и гениален тенор. В тази песен имате обикновен земледелец, той трябва да дава на нивата, трябва да посее. В обикновен смисъл трябва да посее, всичките ниви щедро да дадат. Такова давай, давай – всичко има смисъл.

Казваш: „Защо ще дам?“ Мислете да дадете на хората. Давай, хвърли свободно в земята, туй жито ще израсне. Давай, давай, всичко давай. Ако всичко дадеш – чисто семе пшенично да се сее на нивата. Вие сега пеете тази песен. Не вземете тази песен да [я] приложите, не я туряте да я приложите в себе си. Пеете песента, но никой от вас не е седнал да мисли защо се пее тази песен. Пеете: „Давай, давай.“ (Учителят пее.) Но то е безсмислено, песента не е продуктивна. Казвате: „Давай.“ Като дадеш някъде, че да запомниш къде си го дал. Ако внесеш капитала в една банка, забравяш, че си внесъл, документ не вземеш, какво ще правиш? Губиш. Ще си вземеш документ. Аз, ако съм на вашето място, като пея, ще взема документ. Никога не пея така. Някой казва: „Попей ми.“ Рекох: „Не пея. Ако не знаеш как да ме слушаш, никога не пея.“ Който не слуша хубаво, аз не пея. „Защо не пееш?“ „Защото ти не слушаш.“ „Аз ще те слушам.“ Казвам: „Ти трябва да ме слушаш, че тогава да ти пея.“ „Ти ми попей, че тогава ще те слушам.“

Как ще го разрешите вие сега? В песента процесът както върви, онзи зрелият плод, насъбраното в плода, което трябва да се посее и поникне, може да му [се] даде форма. Единият процес е долу в корените, другият процес е вече горе в клонищата.

Та казвам, вие, ако не изучавате тия закони, нещата са неразбрани. Сега представете си, че денем, когато идат благата, богатите хора седят и спят, не стават даже да посрещнат слънцето. Или пък, ако станат, те не разбират защо трябва да станат. Гледат, слънцето изгрява, не разбират какво има в това слънце. Имате обикновено сравнение, имате кибритена клечка. Едно дете взема кибритената клечка, туря я във водата – накваси се, не може да служи. Един умен човек ще запази тази клечка. Като иде в планината, ще си услужи. Тази клечка съдържа една енергия, която в дадения случай може да ви бъде полезна. Една мисъл, която вие сте складирали във вашия мозък, може да ви бъде полезна при дадени условия. Мисъл, която не може да ни бъде полезна, ни е непотребна. Мисъл или чувство, или желание са потребни. Някои казват: „Не желай.“ Желай, но не пожелавай. Желанията са нещо Божествено, пожеланията са нещо човешко.

Та казвам, всяко едно чувство трябва да е складирано в дадения случай, трябва да ви ползва. Някой път вие сте обезсърчени. Може обезсърчението да идва от вашата мисъл, обезсърчението да иде от вашето сърце и обезсърчението може да иде от вашата воля. От три неща може да иде обезсърчението. Усещате, че нямате достатъчно светлина, усещате, че нямате достатъчно топлина, нямате сила. Казвате: „Тази работа не е заради мене.“

Та аз ви говоря и вие минавате за ученици. Природата обича необикновени ученици. Тя има обикновени, има и талантливи и ги цени. Има обикновени ученици, които след време ще станат гениални. Има гениални ученици, които след време ще станат обикновени. В нея обикновените стават гениални и гениалните стават обикновени. Тогава казваме, обикновените ученици са работили, а пък гениалните не са работили. Вследствие на това става повръщане назад, не закон на израждане.

Та разчитайте на вашия ум, който е гениален; разчитайте на вашето сърце, което е талантливо; разчитайте на вашата воля, която е обикновена, за да стане волята ви гениална. Този човек, който знае как да постъпи, в него трябва да стане съединение между ума и сърцето, едно правилно съединение. Тогава вече волята има гениалните условия и човек постъпва правилно. Когато има пълна хармония между ума и сърцето, волята е гениална. Когато няма пълна хармония между ума и сърцето, волята не е гениална.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Двадесет и първа лекция на младежкия клас
28 март 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_03_30 Настанало е Царството Божие
неделна беседа

НАСТАНАЛО Е ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

„Отче наш"
„Духът Божи"

Ще взема само част от осемнайсети стих от четвъртата глава от евангелието на Матея: „Наближило е Царството Небесно."

„Бог е любов"

Хората си говорят на един език, който не разбират. Страданията в живота произтичат от неразбирането на езика, който природата има. Ние си имаме особен език и искаме природата да ни разбира. Хиляди години да говорим на нашия език, тя не обръща внимание, ни глас, ни слушание. Всички ония, които искали да накарат природата да разбира техния език, останали назад в развитието си. Растенията изостанали назад, животните изостанали назад. Сега правят опити с човека.

„Наближило е Царството Небесно." Значи наближили са благоприятните условия, при които човек може да разбере онова, което му се говори. Аз наричам това състояние възход на човешкото самосъзнание. Съвременните хора повече се занимават с личния живот, искат всички да живеят. То е едно право да живеем. Няма по-хубаво нещо да мислим, да живеем, но да знаеш как да живееш и да знаеш как да мислиш. Някой казва: „Да сме богати." Но за какво ще употребиш твоето богатство? Единственото нещо в богатството е да имаш едно жилище охолно, хубаво легло, хубави завивки, постелки, хубав юрган, дрехи хубави, ядене хубаво. Всичко туй е добре, но представете си, че имаш един развален стомах и каквото и да ядеш, боли стомахът. Легнеш, а юрганът ти тежи, като легнеш, не можеш да спиш както трябва. Светлината ще те безпокои. Питам, защо ти е такова богатство.

Бялата раса се отличава с едно самосъзнание, че седи по-горе от другите раси, които са я предшествали: жълтата раса, черната раса и червената раса. И действително тя седи по-горе от тях, има известни признаци. Устройството на тялото, устройството на черепа у бялата раса е другояче построен. Тъй нареченият Камперов ъгъл у бялата раса е по-голям.

Черепът в бялата раса е другояче построен. После моралните чувства са по-силно развити в съзнанието.

Сега изобщо религиозните хора казват: „Както Господ създал света." Хубаво, ако вие намерите човешките гърнета, кой ги е създал? Не ги е създал Господ. Тия гърнета се чупят. Всичко онова, което ние сме създали, туряме го, че Господ го създал. Ние надпис туряме, че той ги е създал. Когато хората не живеят по любов, това състояние не е божествено. Когато двама души не се споразумяват, не си разбират езика, това не е божествено. Божественото значи има божествен език. В божествения език всички хора се разбират помежду си по божествену. Някой път някой застава да критикува. Според мене критиката показва, че има едно болезнено състояние, което трябва да се поправи. Но критиката ни най-малко не дава цяр. Критикуваш един човек – не живее добре. Как трябва да живее? Ти му намираш погрешки. Пишеш закона, но не му казваш как трябва да живее добре. Казваш: „Храни се добре." Как да се храни добре? Виж животните. Че животните хранят ли се добре? Ни най-малко не се хранят добре. Онази овца, която пасе по земята, мислиш, че идеята е много хубаво направена. Колко пъти кална е тревата, и овцете умират от кал в стомаха. Казва: „Гледай как животните избират храната." Благодарим от такова избиране на храната. Понеже човек се храни с три вида храни, не само с една – има физическа храна за стомаха, има храна за дробовете, има храна за мозъка. Онези кухари, които приготвят храната, готвачите, които приготвят храната, ако стомахът не може да приготви храната, дробовете ако не могат добре да приготвят храната, тогава състоянието на човека се влошава. Когато храната не е добре приготвена, когато храната не е пречистена, тялото отслабва. Причината седи в храненето. Причината е там сега. Когато чувствата на хората отслабват, причината е в дробовете. Когато в умствено отношение хората отслабват, причината е в мозъка.

Например в съвременния човек често се зараждат болести. Някой път има удар в мозъка или менингит. Лекарите не знаят причините. Става възпаление в мозъка. Мозъкът не търпи възпаление. Много мъчно се лекува. Менингитът се дължи на един прилив, на едно дисхармонично състояние на симпатичната нервна система, на сърцето. Охтиката и менингитът са болести на сърцето. Воля трябва да имат. Доколкото аз зная, охтичавите какви усилия не правят. Но онези жители на охтичавите, като влязат в човека, циментират се, затварят се. Ти воюваш и като влязат, завладяват човека, изядат му дробовете. Малки животинки са, изядат дробовете, като започнат отгоре, от върховете. Те са като таралежа – като хване една змия, по малко я нагълтва. Тя се върти, прехвърля се, той я гълта. Охтиката, като хване човека, изяда го. Лекарите по някой път идат –

не могат да помогнат. Някой път помагат. Болезнените състояния са преходни състояния, които се дължат на едно неразбиране на живота. Щом човек не разбира ума си, щом не разбира сърцето си, охтиката иде. Щом човек не разбира ума и сърцето, менингитът иде. Щом старият не разбира сърцето си, ударът в главата иде. Старият, щом го ударят, казва: „Удар получих в главата." Младият като не разбира закона, огънят иде веднага, минингитът. Младата мома като не разбира живота, охтиката иде в дробовете, става нервна. Това са болезнени състояния. Казват: „Какъв е церът на това?" Какъв е церът на глада? Щом сте гладен, нахранете се. Какъв е церът на жаждата? Пий вода, нищо повече. Какъв е церът на охтиката? Въздух, светлина. Охтичавите хора са много нетърпеливи, толкоз нетърпеливи, треперят. Много злонравни хора са охтичавите. Те искат целият свят да се зарази, да умрат. Те държат философията на Настрадин Ходжа, който казвал: „Като умре жена ми, половината свят умира. Като умра аз, целият свят умира." Че как ще се лекува?

Най-първо, човек трябва да се освободи от своето злорадство. Приятно му е, че страда някой. Той с това си създава едно лошо условие. Утре на това злорадство ще имаш лошите последствия. Злорадството е една заразителна болест. Тя не е божествена болест. Ти трябва да се радваш на всичко онова, което е в света. Като видиш да изгрява слънцето, да се радваш. Туй слънце ти дава условия. Когато духне вятърът, не да се скриеш вкъщи, но да кажеш: „Духай." Не да кажеш: „Откъде се взе този вятър!" Като се заоблачи, да не кажеш: „Отде се взе!", но като се заоблачи, да кажеш: „Дай, Боже!" Ти за всичко си даваш мнението. Не си давай мнението, когато небето се заоблачава – то не е твоя работа. Не си давай мнението, когато духа вятърът – то не е твоя работа. Слънцето да грее – не е твоя работа. Казвате: „Кои хора са добри и кои лоши?" И за това не се месете. Ако Бог е допуснал добрите и лошите хора да живеят, те си имат работа. Господ, когато иска да му свършат работа, той вика лошите хора да прекопаят нивите, градините. Ако остане на светиите, те цял ден се молят, няма да копаят. Той казва: „Аз се моля, пък Господ каквото даде." Светските хора са умни. Казват: „Какво ще оставим Господ да работи – толкоз време работил. Ние сега да се стегнем да работим. Да не бъдем мързеливци. Ние да работим, Господ да почива." Кои са по-прави? Мисля, че светските хора са по-прави.

Казвам, аз възхвалявам светските хора. Хората трябва да работят, пък Господ да почива, Господ да дава само направление. Новите условия изискват нови разбирания. Най-напред едно кардинално разбиране трябва да стане между мъже и жени. На български думата мъж произтича от един много стар език – „мен". Мъжът е дума на същество, което знае да мисли. Думата жена е на същество, което знае да живее добре.

Следователно, когато мозъкът добре свършва своите функции на мисълта и когато сърцето добре свършва своите функции, кръвообращението, тялото е здраво. Когато жената живее добре и когато мъжът мисли добре, по-добро нещо не може да има. И в народа е същото. Когато жената живее добре и когато мъжът мисли добре, по-добър народ от този не може да има. Сега човек в този смисъл трябва да стане господар, да заповядва на ума си, иска да заповядва и на своето сърце. Но човек в този смисъл, както разбира, представя сила малко неразбрана. Човек мисли, като стане силен, да има силни мускули; като има пари, да направи къща за стотина–двеста хиляди, опълчи се, мисли, че е станал умен. Като забогатее, тури цилиндър, мисли, че има знание, започне да дава разпореждания. Знаете колко тягостно състояние е. Един турски кадия – кадия значи съдия – 40 години бил кадия, съдил, този пращал в затвора, онзи пращал в затвора, най-после се пенсионирал. Никой вече не му казва: „Кади ефенди." Най-обикновен човек става. На турски има една приказка. Да обясня положението на кадията, ще ви кажа приказката. Турците казват: „Княз на князете, близо при хората, близо с хората и резил на хората." Когато един човек е свободен, неженен, казват, че е княз на князете. Когато се сгоди, става близо при хората. Като се ожени, става едно с хората и като се разведе, казват, че е резил за хората, станал посмешище на хората. Сега връщам се при кадията. Като го уволнили, няма кому да заповядва. Мислил, мислил, иска да заповядва. Купил 40 ибрика, направил един голям параван, турил ги в една джамия, наредил 40-те ибрика, турил паравана. Идат турците богомолци и искат да се измият, преди да влязат в джамията, посягат да вземат един ибрик. Той им заповядва кой ибрик да вземат: първия, втория, третия, четвъртия – все заповядва. Хубаво, разбирам да заповядваш, да изпълняваш закона, но какъв закон изпълняваш, като заповядваш кой от 40-те ибрика да вземат? То е пак услуга. Този кадия аз го харесвам. По-напред са му плащали, за да раздава правосъдие, сега даром заповядва. Слуги на народа без пари.

Ако ние можем да разберем онзи истински порядък, който съществува в природата, веднага ще се снеме от нас едно голямо бреме. Някои казват, че разбират природата, но бремето, което имат, не се маха. То е неразбиране на онзи великия закон. Когато на един човек говориш на неговия език и той те разбира, веднага ще ти услужи. Щом говориш на непонятен език, не може да ти помогне. Казва: „Ти не влизаш в положението ми." Как ще влезе в положението ти – то не е лесна работа. Как ще влезеш в положението на един човек, който плаче? Плаче един човек. За какво плаче, за какво страда – не знаеш.

Мене ми разправяха един случай – тук, в България, е станал. Ангажирали един адвокат да защитава едно углавно дело за кражба. Дали в София е

станало, не зная. Адвокатът го защитава. Казва: „Господин съдия, моят довереник не е искал да краде, не е виноват. Той е взел само 20 хиляди лева, нямал умисъл да краде. На мястото имало 60 хиляди лева, тях не ги взел.“ Подсъдимият започнал да плаче. Пита го съдията защо плаче. Съдията мислил, че се разкайва, че взел 20-те хиляди лева. „Плача – казва – господин съдия, че не съм видял 60-те хиляди лева.“ Ако по някой път правим добродетел в света, без да съзнаваме, това не е добродетел.

Наближило е Царството Небесно. В туй наближаване трябва да има вътрешна връзка. Здравето на човека зависи от онова количество въздух, което приема. Ако ти дишаш въздуха без любов, този въздух много малко ще те ползва. Днес хората дишат. Казват: „Не можеше ли Господ да направи хората, без да дишат.“ Някои се хранят, и пак любов нямат. Имат вкус, ядат много, но искат да спечелят. Те не ядат, за да имат, нямат желание да благодарят. Искат да станат по-тежки, мускулести, да придобият нещо.

Казвам, ако човек не се научи как да мисли, понеже мозъкът се организира от човешката мисъл; белите дробове се организират от правилното дишане, защото те се регулират от симпатичната нервна система. Когато симпатичната нервна система е добре развита, човек има едно отлично, хубаво разбиране, казват, че имат любовно настроение. Системата вътре в тебе има достатъчно количество насъбрана енергия, с която може да разполага. Когато човек започва да закъсва, нервно обеднява. Някои казват: „Блажени бедните.“ Но под блажени бедните какво трябва да се разбира? Думата беден в Стария завет трябва да се преведе. Блажени бедните се разбира, които не са алчни. Това, което съсипва богатите хора, не е желанието за богатство, но алчността. Мислят, че с богатството ще живеят по-добре. То е само условие. Имаме условия и среда. Каква е разликата между среда и условие? Под среда разбираме – ти си потопен в средата, в материята; при условията ти си извън тази материя, ти си извън средата. Водата за рибите е среда, а за нас водата е условие. Ние може да употребим водата както искаме, ние сме свободни, не сме така ограничени както рибите. Те ако излязат извън своята среда, умират. При това за нас въздухът е среда. Ако излезем извън въздуха, ние умираме. Следователно и за нас има условие и среда. Един ден ако излезем из въздуха, както рибите излязоха из водата – един ден и ние ще излезем из въздуха – тогава какво ще бъде нашето положение? Трябва да се създадат съвсем други органи, с които ще влезем в онова етерно пространство. Наричам го божествено дихание. Туй е диханието на любовта, дето е законът на безсмъртието. Щом човек влезе в тази област, той ще стане безсмъртен. Туй състояние мнозина го имат. Заспиват, съзнанието седи; престава дишането, те чувстват всичко, виждат живите, връщат се, и пак започва дишането.

Индусите имат един метод за спирането на дишането, наричат го нирвана. Европейците ги е страх от нирвана, понеже, като влязат там, ще ги погълне. Те ще влязат в щастливия живот. Нирвана е място, дето хората се обединяват, всеки живее за другите, и другите живеят за него. Ако ние заместим думата Бог, понеже е съвсем механическо разбиране, ние изпълняваме Волята Божия, понеже има наказание, има съд. Ако не изпълним Волята Божия, има наказание. Ти седиш и казваш: „Като ида в оня свят, къде ще бъда?“ Щом седиш в този свят, и не изпълняваш закона, къде ще бъдеш? За затвора. Щом изпълняваш закона на този свят, ще бъдеш извън затвора, ще бъдеш свободен. Същият закон е и по отношение на сина, и по отношение на слугата. Ако един син обича баща си и майка си, ще изпълнява тяхната воля. Тогава неговото положение ще бъде добро.

Сега ето аз какво разбирам. Под думата добри условия разбирам да обичаш човека. Казват някои: „Да обичаме.“ Конкретно как ще го обичаш? Да обичаш един човек, значи ти да бъдеш като един проводник. Най-първо, да се възстановят силите на неговото тяло, да стане човекът здрав, да не боледува. Второто положение, като го обичаш, трябва да станеш проводник, да се хармонират неговите чувства и в твоето присъствие да е свободен, да има тази приятност. После да станеш проводник на неговата мисъл и ти за него да бъдеш, както слънцето е за растителното царство. Това значи да обичаш. Такава трябва да бъде любовта на хората. Ако така се обичаха, те щяха да бъдат среда за своя мозък, среда за своето сърце и тяло и всички хора щяха да бъдат здрави, щяха да имат отлични дробове, щяха да имат отлични умове, и ние щяхме да имаме съвсем друг порядък. И сегашният порядък не е лош. Сегашният порядък е временен порядък. В природата съществуват временни порядъци. Една гъсеница живее в един временен порядък, лази по земята. Като гледаш тази гъсеница, тя има всичките цветове. Като стане пеперуда, тя ги носи в по-изящна форма на своите крила. Човек сега на земята се намира като гъсеницата – той има красиви заложби, но той още не е станал пеперуда. Неговият ум трябва да добие крила. Тия крила трябва да носят най-хубавото облекло, което някога светът е виждал.

Сега да се спра да ви дам едно изяснение. Къде се спъваме ние? Спънката къде е? В алчността. Един пример – може да е станал в Германия. Германският император, като слушал един проповедник, слушал го е, много му харесало как проповядвал. Проповядвал много хубаво, заплатата му била много малка. Казва: „Много ми харесва този проповедник, много хубаво проповядва, той ще бъде полезен за народа, да му се увеличи заплатата.“ Министърът бил при него, дал разпореждане, увеличили заплатата на проповедника, дали му десет пъти по-голяма заплата. След

4–5 години започнал проповедникът да не се чува. Преди да се увеличи заплатата, много хубаво проповядвал, като му увеличили заплатата, вече не се чувал. Питал императорът министъра: „Какво стана? Нашият проповедник – като имаше малка заплата, по-хубаво говореше. Сега не му се чува гласът.“ Този министър бил духовит, казал: „Петелът, когато затлъстее, не пее.“ Друга крайност. Сега хората постят по 40 дена да пожълтеят, да станат светии. Две крайности има. Религиозните хора искат да станат светии. Светските искат пък да станат пълнички. Две крайности. Човек трябва да има едно тяло – добре организирано, мускули – добре развити, да няма мазнини, да му служи за работа. Ние, съвременните хора, искаме всички да се подобри заплатата на проповедника. Този анекдот е даден и на друго място от „Хиляда и една нощ“ из арабските приказки. Силно въображение имат източните народи.

Един цар боледувал. Неговите учени хора му казали, мъдреците му казали, че ако намери ризата на един щастлив човек и ако царят облече тази риза, ще оздравее. Тръгнала една комисия из целия народ да търси щастлив човек и никъде не могла да намери. Като обиколила целия народ, минава комисията една вечер покрай един беден човек и чули те да свири със свирката си, пък децата и жена му играели. Казват: „Що свириш?“ Казва: „Благодаря на Бога, повече от това не искам.“ Цялата вечер свирил и децата му играли. Той казал, че е щастлив човек. Казват му: „Дай си ризата.“ Казва: „Нямам риза.“ Като се върнали, казали на царя, че намерили един щастлив човек, но той нямал риза. Като казали това, царят разбрал и оздравял. Той разбрал, че този човек е доволен. Казва: „Ако този човек без риза е доволен...“ И царят си хвърлил ризата, той оздравял. Като оздравял, казал да му повишат заплатата и този бедният човек станал богат, имал голям магазин. Един ден, като продавал стока в дюкяна си, паднала една топка памук на рамото му и той легнал, три месеца лежал от големия удар. Заинтересувал се царят, дошъл да види от какво е болен. Казва му: „Падна една топка памук, че ми причини рана.“ Този пример показва, че хората от нищо и никакво боледуват. Паднал малко памук на рамото му, и той направил цял въпрос. Че какво има, ако падне 10, 50 или 100 грама памук на рамото?

Та казвам, нашата съдба половината е в нашите ръце и 50 процента зависи от природата. Животът ни 50 процента зависи от Бога, 25 зависи от природата и 25 зависи от нас. Аз съм проверявал. Всякога, когато се спази туй отношение, няма изключение. Който не е спазил тия изключения... Всякога има изключение. Та казвам, във всички ни трябва да се яви едно чувство на благодарност. Учен си. Ти благодари за твоето учение и не мисли, че си достигнал до онова дълбокото разбиране. Казва: „Учен човек е.“ Учен е, но утре, като го хване една болест, не може да се лекува.

Ожениш се, дойде смъртта в дома, ти си учен човек, и не можеш да се справиш с болестта. И тогава казвам, вие трябва да знаете законите. Българите, които са изобретателни, казват, че едно време българските овчари се домогнали до този закон, да знаят как се добива животът и да се пази животът. Тия овчари разбирали езика на болестите. Един овчар, като минал през полето, спрял се на един мост и слуша две трески да се разговарят. Едната казва: „Ти къде ще идеш?“ Казва: „Аз ще ида в планината. Има един овчар, искам да го хвана и да взема, каквото ми трябва.“ „Как ще го хванеш?“ „Като се обагнат овцете му, първото мляко, което ще вземе, ще вляза в първата лъжица. Като ме глътне, като вляза веднъж в неговия стомах, аз ще му кажа.“ Той чул това. Другата пита: „Ти къде ще идеш?“ Казва: „Ще ида при един съдия и него ще хвана.“ Овчарят заклал една овца, направил един тулум от кожата ѝ и като взел първата лъжица мляко, турил го в тулума и го завързал. През лятото, като напичало слънцето, тулумът се тресъл, треската тресла тулума цялото лято. Есента ще снемат овцете отгоре от планината долу – трябвал му тулумът. Развързал треската, напълнил тулума със сирене и отива на моста. И чува двете трески, пак се разговарят. Казва: „Сестра, какво си побледняла.“ Казва: „Онзи овчар нехранимайко ме тури в един тулум и цялото лято го тресох. Нищо не ми даде, щеше да ме умори. Ти колко си се оправила.“ Казва: „При съдията много добре минах. Доста добър човек, да идем и двете.“ Хванали съдията и едната го тресла вечер, другата – сутрин, че съдията си отишъл. И болестите разбират. Едната болест била глупава, че отишла при овчаря, овчарят бил по-умен. Другата отишла при съдията. Той е умен като съдия, но не е умен как да живее. Едната треска е била по-умна от него. Тъй седи въпросът: едната е умна, другата е глупава. Но уморяват съдията. Какъв е изводът, какво заключение ще извадим? То е един анекдот.

Казвам, в съвременния живот имаме хиляди случаи, дето може да се наруши онова, което Бог ни е дал. Може да си изгубим здравето. Ти не си богат човек, минаваш покрай касата, тя е отворена, веднага ти се обърне сърцето. Видиш скъпоценни камъни, обърне ти се сърцето. В тебе се зароди едно желание, или да станеш приятел с този човек, или някак да започнеш по някой начин да вземеш богатството. Преди години в Америка, в Ню Йорк обрали един бижутерски богаташ посред пладне. Апаши го обират по пладне. Нагласили – уж, че филм се снима, един автомобил се блъска във витрината, влиза навътре във витрината на този богаташ и в това време обират скъпоценностите. Тоя богат човек вика, че го обрали, но стражарите мислят, че то така трябва да вика, понеже му е платено. За пет минути обират скъпоценностите и се качват на автомобила и избягват. Доста скъпоценности задигнали.

Преди години на руския посланик на Царска Русия му направиха тук операция от апандисит и му взеха 14 хиляди лева. И умря човекът. Лекарите имат всичкото добро желание, но операцията излезе несполучлива. Някой път ти ще платиш, и животът ти ще иде. Та ние, съвременните хора, тичаме, искаме да си помогнем. По кой начин могат да се лекуват хората. Не сме против лекуването, но от онези хора, които са духовни.

Най-първо, човек трябва да изучава човешките закони, законите на човешката мисъл, на човешкото сърце и човешкото тяло. Всеки човек трябва да има една отлична мисъл. Той никога не трябва да допуща една отрицателна мисъл в ума си. Никога не трябва да допуща едно отрицателно чувство в сърцето си, в своята симпатична нервна система. Никога не трябва да допуща една отрицателна постъпка в своето тяло. Знаете ли, че при вашето състояние, ако сте при някой болен човек и ако се приближите, турите ръката си на рамото на болния, няма да се мине много, ще усетите болката. Ако сте много чувствителен, приближете се при някой човек охтичав, дробовете му са започнали отдолу да се накърняват и вие ще усетите някаква болка в долната част на дроба. Ако болният човек ви е приятен, вие по симпатия ще почувствате това; ако ви е неприятен, няма да почувствате. Когато говорим за положителното, разбираме – трябва да се обичат хората. При сегашните условия трябва знание да обичаш хората. Болни хора не можеш да обичаш, понеже вземат. Ти може да обичаш един болен, но ще платиш с живота си. Някой път – богат е – няма какво да го обичаме, няма какво да му даваме. Онзи, който иска да лекува болните, то трябва да бъде здрав и не трябва да се поддава на закона на внушението.

„Наближило е Царството Небесно." То е повдигане на човешкото съзнание. Ако един цар може да извади един човек, който е в калта, и може да го направи пръв министър в държавата, този цар е видял, че в бедния има един отличен ум. Казват: „Повдигна се този бедният човек." Повдигна се благодарение на своя ум. Той има отлично сърце и благодарение на своето сърце има здраво тяло. Царят е видял, че има тия качества в него, повдига го, и става пръв министър. И той е доволен. Ако бедния човек царят го повдигне, той ще му направи десет пъти повече пакост, отколкото имал по-преди. Тогава царят не е разбрал работата. Сега аз прилагам това.

Искаме да подчиним нашия ум. Мнозина хора – и тук, и в Америка, мислят, че човешкият ум е като луд кон, че той трябва да се възпита. Ако ти трябва да възпиташ ума, който кого ще възпита? Та лудият кон трябвало да се възпита. Не е съвсем правилно. Казват – човешкото сърце

било грешно. Как ще поправиш туй сърце? Не седи въпросът там. Сърцето е отрицателната, меката страна. Има една малка болест в сърцето, пък в ума има едно малко отклонение – в неговия предметен ум, който е ангажиран с външната страна на природата. Но ние напълно може да разчитаме на своя ум, понеже той има божествен произход. Ако на ума си не разчиташ, на кого ще разчиташ? Казват: „На Божествения Дух." Божествен дух има там, дето е духът. Умът ще стане тяло на божествения дух. Духът никога не може да влезе, докато не е здраво тялото. Божественият дух не може да се всели, отвън да дойде, да ти говори. Но отвън да ти говори е механически процес, не е органически процес.

Сега всички проповядват механическите процеси, казват: „Да станем добри." То е временно състояние. Някой е добър 5–10 години, пак се повърне назад. Този процес не е истински процес. В истинските процеси има вечно подмладяване. Онези, които са разбрали закона, могат да се подмладят. Аз искам онези, които се подмладят, да напуснат старото тяло и да вземат ново. Трябва да знаят как да направят новото. Тъй както вие може да съблечете старите дрехи и да облечете новите, така един човек, който разбрал закона на своя ум, който разбрал закона на своето сърце и тяло, той може да смени своето тяло, всичко може да смени. То е една наука. То е безсмъртие на човека. Трябва да дойде туй знание. При сегашните условия ние искаме да ни спасят. Как ще ни спасят другите, когато ние не слушаме. Най-първо, ще кажат: „Туй, което се проповядва, верно ли е? Тази любов от Бога ли е?" Каква е човешката любов? Човешката любов постоянно взема. Тя е един паразит. Една въшка, като се качи по тялото ти, постоянно взема. И ако една въшка десет години седи на главата на един философ, ще стане ли философ? Няма да стане. Питам, ако един човек остави една въшка да го гложди, да го гложди – и той не е разбрал закона.

Всички вярват, че като дойде Христос, той ще оправи света. То е неразбиране. Къде ще дойде Христос? Христос ще дойде в един просветен ум. Ако вие не можете да приемете и да приложите тази просветена мисъл, да направите опит, да кажете: „Отсега нататък ще изпълнявам законите, които са в моя ум, които са в моето сърце, както Бог изисква, и законите на физическия свят, както Бог изисква." Това се разбира. Ние ще отложим, че като умрем... Някои ме питат: „Като умрем, къде ще идем?" Цитирате, че умрял сиромахът Лазар и отишъл в лоното Авраамово. Лазар беше на посвещение. Там – казва, че кучетата му ближеха раните. Той при всичката беднотия даваше храна на кучетата. Богатият с всичкото богатство нито трошица не даваше. И умря този човек, и отиде при Авраама. Богатият, като умря, отиде в ада. Обърна се процесът. Единият стана виден човек, чиновник при Авраама. Другият не се учеше, влезе в

земята, да работи в ада. Работата е там. Както е представено, не е така.

Сега често някои искате да знаете какво е истината. Кой от вас е ходил в ада, да знае какво е адът. Казвате, че гърлото засъхнало. Като ви хване болест, засъхне гърлото, казвате: „Засъхна гърлото.“ Че не сте ли вие в ада? Де е раят? Не е далече. Богатият човек има къща, килими, хубаво облечен, къщата добре наредена. Бедният е на пътя, той е горе в къщата. Значи раят не е далече от ада. Раят е горе на богатия, бедният е долу на улицата. Гледал съм бедни да седят при 20 градуса студ на улицата и благославят. Някой човек ще му хвърли 50 стотинки, той благославя. На богатия стаята е хубаво отоплена. Пита ме един: „Справедливост има ли в света, как го оправдаваш?“ Казвам: „Този просяк е бил един голям богаташ – ял и пил, и никому не помагал. Сега Господ го турил да опита неволите на живота, как бедните хора живеят. Ще го пита Господ: „Още веднага, като те направя богат, ще изпълняваш ли волята ми, както ти казвам?“

От нас, съвременните хора, се изисква една положителна мисъл според нашето разбиране – всеки според своето разбиране. Най-малкото подбуждение в мисълта или в сърцето ви, да направите едно добро, да не отлагате. Не мислете, че да дадете един лев е нещо. Не е въпрос само за хляба. Този човек се нуждае, болен е, казал му е лекарят: „Твоята работа е свършена, ти ще умреш.“ Като го видиш, кажи му две сладки думи, кажи му, че ще живее още 20 години. Ама туй, което казваш, ще стане ли? Щом го казваш, ще стане; щом не го казваш, няма да стане. Този човек се е обезсърчил, скъсали са го в университета. Колко ученици има, които се убиват, след като са били скъсани. Кажи му: „Няма нищо, за твое добро е.“ Някой търговец изгубил, другиго го напуснала жената, кажи му: „Ще се върне.“ Най-после му кажи: „Ще си намериш друга“, щом не може да живее. Той се оженил за чужда жена, тя не е негова. Да намери една жена, с която може да живее. Защо ще се съберат двама, да се мъчат?

Сега в своите разсъждения намирам начин за лекуването на всички недъзи, които сега имаме. Има начини. Аз ще ви дам съвет на дъщерите, които искат да се женят. Ако ме слушат, следния съвет им давам. За този съвет знаете колко бихте дали, но аз ще го дам без пари. Ако един син има майка, която обича, синът всякога трябва да се ожени за една мома, която прилича на майката. Дъщерята да се ожени за един момък, който прилича на баща ѝ. Когато тя се жени за момък, който не прилича на баща ѝ, всякога ще има противоречие в живота, ще има разногласие. Когато се жени за момък, който прилича на баща ѝ, ще има обединение. В началото няма да ви коства нищо, пък после. Някой път хората не може да живеят, понеже не подхожда на естеството. Когато у мъже и жени всичките частици са положителни, умът и сърцето са положителни, не може да

живеят хората тогава на земята. Следователно единият трябва да бъде отрицателен.

Сега да ви представя тази идея за отрицателен и положителен. Положителният човек е изпъкнал, а пък отрицателният човек е вглъбнат. Река, която тече, е положителна; езеро, което събира водата и не изтича навън, е отрицателно. Следователно, ако реката се влива и няма къде да изтича, няма да даде толкоз благоприятни условия за развитието. Та казвам, всякога трябва да се смени знанието. До известно време искаш да бъдеш силен. Искаш да бъдеш висок. Че всяко нещо има своята граница. Представете си, че станете 4–5 метра висок при сегашните условия. И да си силен човек, ти ще бъдеш нещастен. Че пет метра, ако си висок, никой няма да се ожени за тебе. После де ще лежиш, какъв юрган ти трябва? То са неестествени желания. Такива желания влязат в твоето сърце – станеш нещастен. Желанията имат своя форма. Никога не трябва да увеличавате формата на желанията. Никога не трябва да увеличавате формата на мислите. Че качествата на една мисъл зависят не от голямата форма, но от организираната мисъл – нейната форма е естествена. Организираната мисъл събира онази божествена светлина в себе си и онова божествено чувство, събира божествената топлина, храна за сърцето. Тялото събира божествената сила. Тъй щото постъпките събират божествената сила. Желанията събират божествената топлина, която е необходима, пък мислите събират божествената светлина. Ако един ум не може да събира светлина, той е изложен на страдание. Ако чувствата не могат да събират топлина, те са изложени на страдание, на разочарование. И ако едно тяло не може да събира сила, то е изложено на болести.

Та казвам, трябва да има едно училище, да се поставите на изпит. Сега вие ме слушате, казвате: „Дали туй нещо е верно, или не. Защо досега не е станало?“ Онези, които са го приложили, става. Христос е турил този закон и казва: „Който има вяра.“ Подразбира, който разбира така – ако каже на тази планина „Премести се!“ – и тя ще се премести. Ония мъчнотии, които са планини, ще се преместят. Да допуснем за някоя сестра или за някой брат. В света законите са едни и същи. Каквито са религиозните хора, и светските са такива. Сега религиозните хора, като се съберат на едно място, се карат. Може да кажат, че имат Божия дух, пък се карат. Светските хора, които не се обичат, пак се карат.

Ще ви приведа един пример за Джон Веслей. Той, като се оженил, бил нещастен в своя живот. Иде един млад момък при него и казва: „Учителю, намерих една млада християнка, искам да се оженя заради нея. Много добра.“ Казва му: „Тя е много млада и много добра, с Христа може да живее, но с тебе – не.“ Не мислете, че ако живее с Христа, ще живее и с

тебе. Няма единение между темпераментите. Господ на Адама му създаде една жена, създаде му другарка. Адам не можа да разбере. Той казва: „Ето кост от костта ми и плът от плътта ми.“ Не е така, това е погрешно разбиране. Адам, понеже спеше, когато Господ създаде Ева, и той имаше представа за външното естество. Казва, че Бог взел пръст и направил човека, но в тази пръст Бог турил диханието си, и човекът станал жива душа. Божественият принцип е вложен. За Ева не казва, че турил дихание. Адам казва: „Тя е плът от плътта ми и кост от костта ми.“ Ева казва: „Аз ще ти кажа дали съм плът от плътта ти, аз ще ти докажа, че и в мене има нещо божествено.“ Тя го накара да яде от плода. Онова, което те накара да ядеш, то е първото твое мнение. Какъвто си ти, такъв съм и аз. Ти ядеш, и аз ям. Ева казва: „Не бой се ти. Отсега нататък ти и аз ще се учим да живеем по Бога.“ Тогава излязоха из рая заради това мнение, което имаха. Ева значи дъщеря на Бога. Ева казва: „Господи, много добре стана, той ще се научи да знае, че духът тури в мене.“ Господ им направи кожени дрехи и ги прати да работят. Сега Ева възпитава Адама, че в нея има божествено естество. Зачитайте жените. Един съвет: зачитайте божественото в човека. Мъжът да зачита божественото в жената и жената да зачита божественото в мъжа. Мъжът и жената да зачитат божественото в децата. То е бъдещият закон за възпитание.

В своята мисъл имам един малък пример. Направили погрешка пеперудата и пчелата, че Господ ги изпратил на земята, да си изправят погрешката. Пеперудата станала гъсеница, явила се при Господа и казала: „Господи, аз се научих да преда толкоз тънка нишка, че направих най-тънката прежда. Направих едно жилище и искам да дойдеш да живееш с мене заедно.“ Пчелата казва: „Господи, бръмбар станах, но се научих да събирам мед от цветята и съм събрала най-хубавия мед. Да дойдеш да си вкусиш от меда.“ Господ казва: „Днес е настанало вашето спасение.“

„Добрата молитва“

Двадесет и четвърта неделна беседа
30 март 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_03_30 Божествената усмивка
Утринно слово

БОЖЕСТВЕНАТА УСМИВКА

Добрата молитва
В начало бе Словото
Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея.
Духът Божий

Едно малко размишление

Прочете се беседата „Идеалът на човека“ от книгата „Любов към Бога“.

Разправят за един българин, който отишъл на гости на своя кръстник, който го кръстил. Като кръщелник гощавали го по български: Ха за здравето на кръстника, ха за здравето на кръстницата, за кръщелничетата, пил за този, за онзи и се напил. Качил се на коня, но си турил гърба към главата на коня, вижда конят върви назад. Казва: Откак дойдох при кръстника, светът тръгна назад. Слязъл, пипа, пипа, казва: Чудна работа, къде отиде главата на коня! Та главата е там, но той изменил своето положение в света.

Казвам: Съвременните хора са влезли в живота, но са обърнали гърба към разумното, гледат към животинското. Животинското, то е опашката на коня, то не разрешава въпроса. Човек да живее добре е най-лесното. По-лесна работа от добрия живот няма на света. А сега е най-трудната работа. Няма по-лесна работа от добрия живот. Има ли нещо мъчно да дишам? Мъчнотията е, когато няма кислород. Тогава е мъчно да се диша. Няма по-лесно от яденето на хляб, но ако е пръст или камък, мъчно е да ядеш.

Вчера работим в градината, минават една млада софиянка, доста умна, с висше образование, женена за доктор, и някой си друг господин от Варна. И той образован човек. Търсят ме. Защо ме търсят? Намерили се на тясно. Търсят ме, понеже син му умрял в Пловдив, много умно и високо издигнато дете. Това дете накарало баща си да дойде да ме търси. Извади портрета и казва: Виж, какво хубаво дете. Рекох: В оня свят за него има по-добри условия. Та ме пита госпожата, в оня свят ще се познаваме ли. Рекох: Оня свят е тук. Че вие тук не се познавате, как ще се познавате в оня свят. Тук хората се познават по маските. Какъв е човекът не го знаем. Казва: Прав си. – В оня свят ще започне познаването. Тук не се познаваме. Тук е бал с маски. Отиват двама млади, които влизат в семеен живот. Турил си

мъжът една маска – отива на бал с маски, не казва на жена си, че отива на бала. Жената и тя отива скритом и тя с маска. Попаднали двамата и се срещат на бала. Казва единият: Може ли да благоволите да си откриете маската? А, казва, не смея. Усеща, че той може да е там. Тогава ще пита: Кой ти позволи на бал с маски да ходиш?

Често забелязвам, когато някой дойде и иска да се покаже религиозен, набожен, туря си омилно очите, като че е срамежлив, се към земята гледа. Турците казват: Който към земята гледа, душата изгаря. На земята гледа, уж голямо смирение има, за нищо друго не мисли. Някой път виждам една черна краска, гъста, на лицето. Най-първо той има нещо, което го смущава. Една сестра, доста набожна, иде при мине и ми казва: Учителю, снощи щях да умра. Рекох: Трябва да има неща в тебе, които не ти са потребни. Имаш едно прасе, което те смущава по четири, пет пъти трябва да ставаш да го храниш. Пусни го, освободи го, да иде в гората. – Какво ще стане с прасето? Твоят живот не зависи от твоето прасе. Казва: Малко мазнина ми трябва за през зимата. Ако си месоядец, тебе ти трябва, но ако си вегетарианец, не ти трябва.

Та казвам: Както и да се засяга живота, да оправим животът е много мъчна работа. За да оправиш някой човек, трябва да го приспиш. И съвременните лекари намерили начин, турят нещо под носа, ще го приспят, ще му правят операция. Хубаво е, когато правят операцията, не чувствува болката, но като се събуди, удвояват се болките. После някой път не го упояват, но турят известна течност и анестезират мястото. След като са направили операцията, пак се удвоява болката. Една операция може да се направи и без упойка и без анестезиране. Ти имаш един лош навик. Само веднъж пожелай и той ще си иде. Ти пожелай да си иде, не определяй време и той ще си иде. Чудни сте. Че вие сте маги. Казвате: По кой начин да намерим онова магическо средство, да можем да укротим хората. То е лесна работа. Да ви кажа тази тайна. Нали искате тайни? Някой по 20 години са прекарвали в Египет в пирамидите да научат някоя тайна. Питагор прекарал четири години там. На вас без 4 години и без 20 години ще ви кажа тайната. Имаш да даваш някому. Онзи, комуто имаш да даваш, се разсърдил, понеже не му плащаш. Казваш: Какво да правя? – Магическото средство: плати, вземи, че му дай парите и един наполеон повече. Веднага човекът ще има разположение към тебе. Ето магическото средство. Задържаш парите, увеличаваш гнева на човека. Дай му на този човек. Да бъдеш магьосник, трябва да дадеш нещо от себе си. После някои проповядват, че трезвени трябва да бъдат хората. А опасно е някой път трезвеността. От трезвеност умират хората. Ти си трезвеник, да не ядеш. Има една приказка: Настрадин Ходжа имал магаре, много ядяло, че искал да го отучи. Казва: Таман го отучих да яде, без разноски, умря магарето. Не

е в поста. Изисква се да се научиш да ядеш на свят, да ядеш както трябва. Ще се научиш да пиеш както трябва. В пиенето къде е лошото. Един, който пие вода, едва ли ще изпие 3–4 чаши вода. Вода пие малко. Като започне да пие вино пие по 4–5–6 кила. Водата пести, вино пие много. Лошото е, че много вино пие. Да пие вино както водата. Първото нещо е, че вие сами се спъвате.

Дойде ви една хубава мисъл. Вие магия нали искате? Дойде ви една хубава мисъл, едно малко хубаво чувство да направиш нещо, пък ти отлагаш. Казваш: Сега не му е времето, след години. Сега, сега още като ти дойде на ума, направи го, нищо повече. Минаваш някъде, видиш някое цвете хубаво, искаш да го целунеш. Казваш: Какви детински работи. Целуни цветето, нищо повече. – Ами какво ще кажат хората? Остави хората настрана, целуни цветето. След като го целунеш, ще влезеш във връзка с ония същества, на които то е изложение. Някой ти казва: Дишай дълбоко, ти приеми въздух повече. Казваш: Чакай, първо да прочета някое съчинение, какво ще каже. – А бе, сега приеми, какво ти коства, ще четеш книги след години. Сега свърши една работа, че като остане време, пак чети книги. Сега в даден момент пий вода при някой извор. Казваш: Студена е водата. Щом ти кажат пий, пий малко вода, после като идеш в къщи, топли я. Сега пий от извора. – Може да се простудя. – Ти остави тия работи. Вървиш по пътя, дойде ти на ума да се молиш. – Да ида на църква. Остави църквата, още на пътя се моли, нищо повече. Ти докато идеш в църквата, ще мине. Мисълта, която ти дойде да се молиш, то е важното. Какво ти коства ти да отправиш ума си към Бога, да Му благодариш за хубавите чувства, да му благодариш, че можеш да ходиш, че очите ти са здрави, че сладко си ял, че си се срещал с този, с онзи. Какво ти коства да благодариш? В църквата ще идеш после. Всяко нещо като дойде, проявете го.

После трябва да знаете. Аз съм говорил толкова за любовта. Но идеята е много неразбрана: да обичаш и да те обичат. Да обичаш, трябва да дадеш нещо от себе си. Да те обичат, трябва да ти дадат. Не може да обичаме, който нищо не дава. Дошъл някой, занимава ме с празни работи. Даде ми нещо, как няма да го обичам. Казва: Мене не ме обичат. – Трябва да дадеш нещо от себе си. Отивам при един болен, ще му дам нещо от моето здраве на болния, веднага престава болката. Казвам: Ще оздравееш. Сега ще ти дам нещо. Хвана го за ръката и човекът като стане, как няма да ме обича. Ще ми заколи кокошка, баница ще ми направи, ще се разговаря с мене. Не да обещая нещо на този човек, че после ще оздравее, но аз като го пипна и веднага той оздравява. Най-първо ще отивате да лекувате, да оздравявате, започнете с малката любов. Вие изведнъж започвате с големи работи. В природата то не е естествено, първо започвайте с малки работи. Има човек

хрема. Хремата може да я лекувате с топла вода, малко камфор ще смръкнеш или сварена лайка да си промиеш носа.

Но сега да не правите онази погрешка, която направили в провинцията едни приятели. Пишат, че някой заболял. Казвам да му направят млечен компрес на болното място. След като направили млечния компрес, пишат, че не минава, пак го боли. Казват, че направили млечния компрес и пак не минава. Питам, как са направили компреса. Казват, че гъстото изяли, пък от суроватката направили компреса. Гъстото, това е любовта. Единственото реално нещо е любовта, дето и да е. Аз наричам любовта едноцентрова. То е единственото съдържание на живота. Любовта на земята иде. Човек ако е умен, любовта ще дойде. Ако нямаш любовта към знанието и към истината, любовта ще мине покрай тебе, ще ти даде нещо и ще си замине. Казвам: Приемете любовта и не се спирайте. Върху любовта никаква философия не правете. Вие искате да разберете някой човек, да го познаете, че да го обичате. Тази работа не става. Хубавото ядене първо ще го ядеш и после ще го познаеш, че е хубаво. Ти как ще познаеш яденето дали е хубаво? Ако го държиш отвън и само мислиш, ти не можеш да познаеш дали е хубаво или не. Трябва първо да го приемеш в себе си. Любовта е най-реалното нещо в живота. Ако си възприел любовта, никаква философия не ти трябва. Философията отпосле ще дойде. Първо ще възприемеш любовта. Казваш: Да бъде нейната воля. Разбираме да бъде Божията воля. Щом искаш да бъде твоята воля, не волята на любовта, любовта не иде. Не че не иде, но не може да се ползувате. В себе си винаги казвайте: Да бъде волята на любовта. Понеже Бог е любов, като бъде волята на любовта, вие ще я опитате тогава. Сега като говоря да правят опити, мнозина не са правили опитите, пък разправят на другите. Никога не разправяйте за неща, които не сте опитали в любовта. Никога не разправяйте за любовта туй, което не си опитал. – Аз ви обичам много, аз съм готов да се жертвувам заради тебе, че ти си заради мене светлина, ти си туй, ти си онуй. Може да говорите така, но то спада към изкуството. То е актьорство. Щом като говориш за любовта, ти трябва да знаеш: искаш да те обичат или да обичаш. Щом искаш да обичаш, ще отвориш кесията, ще започнеш да даваш, ще отвориш хамбара, ще даваш. Ще идеш при този, когото обичаш, ще му работиш. Ако е гол, ще го облечеш. Ако искаш да те обичат, въпросът е друг. Даване трябва да има. Като обичаш, ти даваш, като те обичат, на тебе ти дават. Туй, което хората ти дават, приеми го и благодари. Една вдишка от въздуха, то е благословение. Един лъч, който влиза в очите, то е благословение. Една усмивка е благословение. Аз бих предпочел да имам усмивката на едно дете, отколкото обещанията на хиляди. То като ме срещне, усмихне ми се, целият свят ми се усмихва, целият свят ми се отваря. Ако срещнете един цар, който ви се усмихва, целият свят ви се отваря. Ако Господ ви се усмихва, какво искате повече.

Само една Божия усмивка да дойде и въпросът е разрешен. Докато ние схванем Божествената усмивка е въпросът. Там дето се усмихва Господ, всичко е разрешено. Всеки, който обича, Бог се усмихва. Всеки, когото обичат, Бог се усмихва. Бог се усмихва само на онези, които обичат, и на онези, които са обичани. Сега желая и на вас Господ да ви се усмихне, като обичате и като сте обичани.

Любовта се проявява като по радиото. Всички, които имат радио ще я чуят.

Отче наш.

18. Утринно слово
30.III.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_04_02 Музика и здраве
Лекция на Общия Окултенъ класъ

МУЗИКА И ЗДРАВЕ

Отче нашъ.

Всичко въ живота е постижимо.

Пишете върху темата „Най-лесната работа въ свѣта“.

Всички вие имате едно погрѣшно схващане въ музиката. Имашъ единъ инструментъ, мислишъ, че отъ цигулката излиза музиката. Никаква музика не излиза отъ цигулката, нито отъ органа, нито отъ пианото. Музиката е единъ вѫтрешенъ процесъ на живота. Тя излиза отъ човѣка. Тамъ сѫ законитѣ. Инструментътъ е само условие, както радиото. Слушате, радиото ви говори, но говорътъ въ радиото не се образува. То е само едно условие. Онова, което става въ човѣшкия мозъкъ, то се проектира. Музиката е изразъ на онази вѣчна хармония. Тя е единствениятъ признакъ, че сте здрави. Щомъ не искашъ да пѣешъ, щомъ не искашъ да обичашъ – ти си боленъ човѣкъ, то е мѣрката. Щомъ си разположенъ, ти тананикашъ вѫтре, ти си здравъ. Та казвамъ: Музиката е външна страна на здравословното състояние. Вие трѣбва да развиете слуха, да схващате отвѫтре какъ излиза музиката. Майката трѣбва да пѣе сопранъ, бащата трѣбва да пѣе басъ, синътъ трѣбва да пѣе теноръ и дъщерята алтъ. То е семейството, тъй като е идейно. Майката да бѫде първокласенъ сопранъ, бащата – първокласенъ басъ, синътъ – първокласенъ теноръ и дъщерята – първокласенъ алтъ. Имате вече идеалното семейство. Ако свирятъ, майката – първа цигулка, бащата – контрабасъ, синътъ – чело (виолончело) и дъщерята – алтовата цигулка (виола). Разбира се това сѫ само проекции. Вие, докато дойдете до това положение, колко поколѣния трѣбва да минатъ. Мислите, че всички имате такава музика. Но използувайте като условие. Тогава намѣсто музиката идатъ разни дрязги, които създаватъ хиляди тревоги. Тревожите се за нищо и никакво. Нѣкой пѫть капелмайсторътъ се тревожи за една нота. Въ музиката погрѣшки не може да ставатъ. Тамъ, дето ставатъ погрѣшки, то не е музика. Нѣкой пѫть ви се струва, че има дисхармония. То е когато съчетавате две гами или два тона, които не си хармониратъ. Всѣки тонъ самъ по себе си е хармониченъ, но заедно тоноветѣ не си хармониратъ.

Казвамъ: И въ музиката имате плюсъ, положителна музика, слънчева музика е. Минусъ е земната музика. Дава равенство. Следъ това имате минусъ и плюсъ. То сѫ процеси на музиката. Плюсъ съ плюсъ се

отблъскватъ и минусъ съ минусъ се отблъскватъ. Плюсъ съ минусъ се привличатъ. Имате два плюса и въ срѣдата минусъ. Това е военната музика. Тамъ има състезание на два тона, които се биятъ. Минусътъ е поле, за което се биятъ кой да го вземе. Има бумъ-бумъ. Слушате тази военна музика. Това е по-мека музика. Тукъ сѫ две моми, които се борятъ за единъ момъкъ. Вие ще кажете, че тази работа е неразбрана. То е техника, технически е така. Знаете, когато две моми музикално се борятъ – и двѣтѣ пѣятъ, като сѫ пѣвици или пъкъ едната ще свири, другата ще пѣе. Той ще си даде ухото да слуша.

Сега азъ толкозъ пѫти съмъ говорилъ за любовьта и вие казвате: „Любовь". Че вие трѣбва да се научите какъ да постѫпавате въ любовьта. Запримѣръ, ако вие бѣхте писали една тема върху любовьта, какво бихте писали? Ще пишете както въ романитѣ, че тя припаднала, че той припадналъ. Това не е никаква любовь, който припада. Припада човѣкъ отъ страхъ. Първото нѣщо, азъ да ви представя какво нѣщо е любовьта, какъ действува. Момъкътъ си има хубава кѫща, хубаво облѣченъ е, всичко въ кѫщи има, но нѣма кибритъ. Вечерно време на тъмно седи, нѣма свѣтлина, не знае какъ да си запали свѣщьта. Като влѣзе момата, (тя) ще запали свѣщьта, той ще ѝ каже: „Много ти благодаря, че запали тази свѣщь". То е любовь. Ще кажете: „Това е достатъчно". Но това е началото на любовьта. Второто положение – какво прави момата? Момъкътъ всичко има, свѣтлина има, дърва има, брашно има, всичко има. Но огънь нѣма. Той знае какъ да си запали огъня и какъ да си омѣси хлѣба. Дойде тази мома, влѣзе вѫтре, запали му огъня, омѣси му питата. Казва той: „Много ти благодаря". Третото положение на любовьта: той всичко си има, но е окѫсанъ, само дрипи отгоре му. Платове има, но не знае какъ да ги ушие. Дойде момата изведнажъ, скрои му гащи, ушие му, скрои му риза, ушие я, дрехи му ушие. Туй положение кое (е) на любовьта? Първо внесе свѣтлина, после запали огъня, омѣси хлѣба, третото положение – направи му дрехи. Четвъртото – той всичко има, книги има, но не знае да чете. Тя ще го посети, открива му азбуката. (Той) казва: „Много ти благодаря, ти ми отвори очитѣ". Туй е четвъртото (положение). Петото положение е, че той не знае да се моли, на църква не е ходилъ. Тя го заведе на църква. Туй е се любовь, разбира се. И още колко други работи има. Че човѣкъ трѣбва да знае какъ да постѫпва. Помнете, че никога не може да ви обичатъ, невъзможно е. То сѫ стари понятия за любовьта, които имате. Казвате: „Мене не ме обичатъ". Що ще те обичатъ хората? Щомъ каже нѣкой, че „мене не ме обичатъ хората", то значи, че той не е обичалъ. Ти щомъ се оплаквашъ – ти си беденъ човѣкъ, никому добро не можешъ да направишъ. Ти щомъ се оплаквашъ – никаква Божествена работа не можешъ да свършишъ.

Та първото нѣщо – вие искате хората да ви обичатъ. Щомъ искате другитѣ да ви обичатъ, трѣбва да знаете и вие да обичате. Щомъ азъ обичамъ, не се интересувамъ дали ме обичатъ или не ме обичатъ. Азъ изявявамъ Божията Любовь, азъ съмъ единъ изворъ и се радвамъ на онова, което изтича отъ мене. Радвамъ се на любовьта, която иде отгоре, имамъ връзка съ Бога. На хората искамъ да имъ дамъ единъ начинъ какъ да се обичатъ. Ще кажа азъ: „Азъ обичамъ хората". Азъ се ползувамъ отъ тази любовь. Когато обичамъ, азъ съмъ здравъ човѣкъ, ползувамъ себе си. Азъ ви обичамъ, вие сте само едно условие за мене. Азъ се ползувамъ. Нѣкой казва: „Азъ го обичамъ". Той се ползува, Богъ го благославя. Ако нѣкой не приема моята любовь, той не се ползува. Когото обичамъ, ако той не приема моята любовь, той ще боледува. Ако възприеме любовьта – ще бѫде здравъ, всичко ще му върви. Азъ, ако обичамъ, ползувамъ себе си. Онзи, който приема любовьта, той се ползува. Ако азъ не обичамъ, вредя на себе си. Ако той не възприема моята любовь, вреди на себе си. Обратното: той, като ме обича – ползува себе си. Азъ, като възприемамъ неговата любовь – азъ се ползувамъ. Този законъ нѣма изключение. Азъ тъй разбирамъ. (Нѣкой) казва: „Азъ нищо не разбирамъ". Ти после ще разберешъ, когато започнешъ съ любовьта. Докато не обичашъ, никакво разбиране нѣмашъ. Казва нѣкой: „Азъ много зная за любовьта". Нищо не знаешъ за любовьта. Че го излъгала нѣкоя мома. Любовьта не го е излъгала. Излъгало го безлюбието. Сега ще ми говори, че сѫ го излъгали момитѣ. Хубаво, въ какво сѫ го излъгали момитѣ? Какво може да го излъже една мома? Нѣкой отъ васъ има ли, който да е лъганъ?

Ние сега говоримъ принципиално за живота, не частично. Нѣкой пѫть минавашъ по моста, счупи се гредата. Не че искашъ да се счупи. Като минава единъ човѣкъ и мостътъ се счупи, показва, че мостътъ не е здравъ. Та казвамъ: Първото нѣщо – трѣбва да имаме едно правилно понятие за онова, отъ което зависи живота ни. Насъ отъ любовьта ни е срамъ. Да те е срамъ, когато не обичашъ. Не да те е срамъ, когато обичашъ. Ако срамътъ иде отъ уважение – нѣщо свещено е. Най-после съвременнитѣ философи казватъ: „Нѣма любовь въ свѣта". Слънцето изгрѣва по любовь. Дърветата растатъ по любовь. Рѣкитѣ текатъ по любовь. Вѣтърътъ вѣе по любовь. Всичко въ свѣта става по любовь. Земята въ свѣта се движи по любовь, тича въ пространството, гони нѣкого по любовь. Слънцето въ свѣта се движи отъ любовь. Всичко въ свѣта се движи отъ любовь. Хората се раждатъ по любовь, умиратъ по любовь. Когато човѣкъ умира по любовь – то е спасение. Когато умира безъ любовь – то е адътъ. Когато умира безъ любовь – въ ада е. Когато умира съ любовь – въ рая е. Когато се ражда съ любовь – благува на земята. Когато се ражда безъ любовь – страда. Сѫщиятъ законъ. Всичкитѣ страдания въ свѣта произтичатъ отъ безлюбие. Всичкитѣ радости и блага произтичатъ отъ любовьта. Тъй седи общото

правило.

Сега азъ се спирамъ върху този въпросъ, понеже като станете на 40, 50 години, 60 години, ще мислите, че сте остарѣли. Че какво си остарѣлъ? Не си обичалъ на свѣтъ, не си училъ на свѣтъ. Какво си остарѣлъ? Не си работилъ на свѣтъ. Нѣкой пѫть казвате: „Срамота е да се говори за такива работи“. Оставили сте тази наука само за младитѣ да си говорятъ вечерно време безъ свѣщь. Не. Вечерната любовь, тя е хубава, ако отвѫтре има свѣтлина, ако отвѫтре има запалена свѣщь. Въ любовьта огнището трѣбва да бѫде запалено въ сърдцето. Следъ туй трѣбва да гори и на физическото поле любовьта. Когато слънцето изгрѣва, то е започването на любовьта. Щомъ е нощь въ живота, ти не може да имашъ никаква любовь.

Казвамъ: Първото проявление на любовьта въ човѣка е едно състояние, пробуждане на неговия умъ, пробуждане на неговото сърдце и събуждане на неговата тѣлесна деятелность. Щомъ си здравъ, ти вече пѣешъ. Трѣбва да знаешъ, (че) ако съвсемъ не ти се пѣе, трѣбва да знаешъ, че скоро ще заминешъ за другия свѣтъ. Туй да го знаете. Щомъ нѣкой пѣе, той е здравъ. Пѣене трѣбва да има. Нѣкой и като охка, има пѣене въ охкането. Като чуя нѣкой боленъ какъ охка, казвамъ: Този нѣма да умре. Веднажъ ме повикаха при единъ боленъ на умиране. Слушамъ какъ пѣе. Казвамъ на сестрата: Не бой се, той не ще умре, той ще оздравѣе. Като престане да пѣе човѣкъ, подписанъ му е паспортътъ за другия свѣтъ. Преди три–четири месеца дойде при мене единъ генералъ, казва ми: „Свърши се“. Като седи, слушамъ дишането му, не пѣе. Казва: „Моята се свърши“. Ако не пѣешъ, рекохъ, ще се свърши. Не се минаха три месеца и замина на другия свѣтъ.

Казвамъ: Може да продължите живота си. (Нѣкой) казва: „Защо ще пѣя? Нека Господь да ми даде животъ, тогава ще пѣя“. Че ти досега на Господь не си пѣлъ. Кой отъ васъ е пѣлъ на Господа? Изгрѣе слънцето – изпѣѝ една пѣсень. Видишъ една цъвнала круша – изпѣѝ една пѣсень. Видишъ една рѣка тече – изпѣѝ една пѣсень. Казва: „Ще ида да пѣя, като видя една круша цъвнала“. Видишъ гроздето узрѣло – изпѣѝ една пѣсень, откѫсни единъ гроздъ. Навсѣкѫде въ пѣенето човѣкъ да изразява своята благодарность, хармонично да пѣе. Казвамъ: Това е единъ истински начинъ за самовъзпитание. Ако така не мислите, не можете да имате прогресъ. Азъ съмъ правилъ опити, опити. Навсѣкѫде като влѣза, чувствувамъ, че хората не сѫ разположени, тѣ не пѣятъ. Щомъ влѣза, имамъ разположение да пѣя, тия хора сѫ здрави. Казвамъ: Тукъ трѣбва да пѣете. Та сега азъ обръщамъ внимание – трѣбва да пѣете. Нѣкой пѫть ви слушамъ отгоре какъ пѣете, нѣкой пѫть пѣете много хубаво. Казвамъ: Добре отиватъ. Та и здрави, и болни като станете – пѣйте. После – никога не критикувайте музиката. Вие ще кажете: „Не може да пѣе той“. Ами и ти

не можешъ да пѣешъ. Ти критикувашъ себе си. Научи се да пѣешъ и свиришъ. Научете се поне една пѣсень да пѣете, която можете да я изпѣете хубаво. Една пѣсень, но на свѣтъ да я изпѣете. Може да е отъ три, четири реда. Може да кажемъ: „Вдъхновение, ти носишъ Божие благословение, изобилна свѣтлина, миренъ животъ". Нѣкой отъ васъ ще кажатъ: „Защо не дойде на млади години? Сега на 40–50 години да пѣемъ, какво ще кажатъ хората?" Да се каратъ две сестри – то е въ реда на нѣщата, а да пѣете? Две сестри на 60 години, като се каратъ, доста поумнѣли. Азъ бихъ желалъ да се каратъ музикално, както въ оперитѣ. Като застанатъ, едната сестра да пѣе: „Мари сестра, днесъ ти какво си казала? Ами сестра, знаешъ ли ти какво си казала? Ами ти, знаешъ ли, че азъ не мога да търпя. Азъ не мога да търпя, сестра". /Учительтъ пѣе тѣзи думи/. Тогава другата сестра какво трѣбва да ѝ отговори? Защо нѣкои хора не сѫ весели? Нѣкои хора иматъ развитъ този центъръ на веселието. Нѣкои хора иматъ този центъръ на силнитѣ контрасти, виждатъ голѣмитѣ противоречия. Онѣзи не могатъ да виждатъ нищо смѣшно, веселието не може да се роди. Челото малко трѣбва да се развие.

Въ всичкитѣ нѣща човѣкъ трѣбва да вижда хубавото и красивото. Защото много работи ние въ живота сме изопачили, преподадени сѫ криво. Казвамъ: Ако така се научите да мислите, най-малко ще се подмладите съ десеть години. Седите и имате една тѫжна мисъль, казвате: „Ние не се обичаме. Ние не се любимъ". Казвамъ: Възлюбете се. Време е да дойде любовьта. Казва: „Старъ, на 60 години, любовна работа ще прави". Какво има, ако отива да запали една свѣщь? Какво има, ако отива да запали единъ огънь? Какво лошо има, ако купи едни обуща отъ любовь нѣкому? Какво има, ако посади едно дърво съ любовь? Или какво има, ако иде съ стомната и донесе вода? Че билъ на 60 години, срамота било. Какъ е срамота? Една стомна вода да донесешъ, срамота ли е? Ти се възгордѣешъ, не вземешъ стомната съ вода да я донесешъ, но карашъ слугата да иде. Ти като идешъ и накарашъ – намѣсто (ли) е?

Та казвамъ: По какво се отличава новиятъ животъ? Турямъ едно обяснение. Срѣщате единъ братъ и една сестра, намѣрете една хубава черта. Азъ ви казвамъ, че е лесна работа туй. Имаше една сестра, която ме безпокои безъ време и навреме. Заетъ съмъ, безпокои ме. Иде ми да я нахокамъ, да ѝ кажа, че не разбира. Като погледнахъ рѫката ѝ, намѣрихъ, че има много хубави работи. На тази сестра ѝ държахъ една лекция за половинъ часъ за любовьта. Казвамъ: Какво има да търсишъ своето щастие отвънъ? Но то е въ тебе. Ти сега гонишъ момцитѣ да те обичатъ. Рекохъ: Ти не си обичала. Ще обикнешъ единъ момъкъ. Ти мислишъ, че сега ще те лъжатъ момцитѣ. Мома, която не обича, я лъжатъ. Мома, която обича, тѣ сѫ много внимателни (къмъ нея). Никога не е имало примѣръ да обичашъ и да те

лъжатъ. Никога не е имало случай въ историята да обикне нѣкой, че да му правятъ зло. Нѣма такова нѣщо. Казватъ, че обрали нѣкого отъ любовь. Ако влѣзатъ и ви обиратъ – то не е отъ любовь. Любовьта не се обира, тя не се дѣли, никой нѣма да ви я вземе. То е невъзможно. Азъ ви говоря сега принципно за любовьта. Ако дойдемъ до физическата любовь, понеже любовьта е едноцентрова, тя има три проекции на земята. Тия проекции сѫ временни. Въ младини се изявява по единъ начинъ, въ зрѣлата възрасть по другъ начинъ и въ старини по другъ. Проекции има. Тѣ сѫ основнитѣ тонове въ музиката: до, ми, соль. Човѣкъ започва съ до, ми, соль. Стариятъ свършва съ соль. Основнитѣ тонове. Ще каже нѣкой: „Трѣбва да обичаме Господа“. Сега се говори: „Да възлюбишъ Господа“. Прави ли ли сте опитъ да възлюбишъ Господа съ сърдцето си, да възлюбишъ Господа съ ума си? Човѣкъ знае нѣщо, за което е направилъ опитъ. Тази е проектираната любовь. Любовьта има деветь проекции. Има три проекции на физическото поле, три въ духовния свѣтъ и три въ Божествения свѣтъ. После, тия деветь проекции иматъ деветь съчетания. После, и минусъ иматъ тѣ. Та казвамъ: За бѫдеще цѣлата култура ще бѫде друга. Ти учишъ, учението е единъ потикъ. Бащата се грижи за дома отъ любовь. Ако нѣма тази любовь, ще напусне дома, децата и жената. Но и самитѣ животни, една птичка има петь дечица. По нѣкой пѫть тѣ сѫ на чифтове, може да има шесть. Бащата и майката ходятъ и донасятъ храна, изхранятъ ги. Като донесе и нахрани едното, после и другото, третото, и тѣзи малки знаятъ, че има единъ редъ. Като ги научатъ какъ да хвъркатъ, веднага напущатъ гнѣздото. Не ги хранятъ повече. Кой ги подбужда? Онзи, великиятъ законъ заставя тази птичка да работи. Нищо въ свѣта не е въ състояние да застави туй малкото сѫщество да носи яйца, да ги мѫти, да храни малкитѣ. Като влѣзе любовьта, ще даде потикъ на тази птичка. Тази вълна като дойде, птичката работи. Тя като дойде въ гнѣздото, знае кому е дала. Даде на едното, на второто, на третото, четвъртото и т.н. Бащата като дойде, и той ги познава, та така се проявява.

Като влѣзете въ духовния свѣтъ, ще ви дадатъ едно изпитание на любовьта. Христосъ дава единъ примѣръ за богатия. Защо богатиятъ не каза на Авраама: „Отче Аврааме, позволете да ме пуснатъ отъ ада, понеже азъ се мѫча. Да ида да имъ проповѣдвамъ, да имъ разправя какво мѫчение има (въ ада).“ Топло му бѣше въ ада, казва: „Лазаръ да напусне небето, да иде да проповѣдва“. Научилъ се да заповѣдва. И въ ада като се мѫчи, (богатиятъ) пакъ заповѣдва: „Да пратятъ Лазаря“. (Авраамъ) казва: „Не може да иде“. Азъ зная вече тази работа. Понеже заповѣдва, затуй не му се изпълни желанието. Ако богатиятъ би поискалъ той да иде да проповѣдва, щѣха да го пуснатъ отъ оня свѣтъ. Казвамъ: Сега и вие, като богатия, искате други да пѣятъ. Щомъ дойде мисъльта на една стара сестра нѣкоя млада да ѝ попѣе, тя да пѣе. Може младата сестра да ѝ покаже какъ да пѣе. Гледамъ

много стари сестри – срамъ ги е да пѣятъ. Нѣма нищо, нека пѣятъ. Младата сестра и старата сестра нека пѣятъ. Нѣкой старъ братъ и нѣкой младъ братъ нека пѣятъ. Ако стариятъ знае да преподава, младиятъ да се учи. Въ пѣенето млади и стари нѣма. По този начинъ ще се създаде една атмосфера съвсемъ друга. Ако тъй бихте работили, отвсѣкѫде щѣха да бликнатъ извори, всичко щѣше да върви въ хармония. Ако за една година бихте направили единъ опитъ, тукъ болести по дърветата, нѣкои дървета сѫ болни, понеже не се пѣе, музика нѣма. Лѣкуватъ ги съ синъ камъкъ. Ако има музика, всички паразити, които има по дърветата, ще си идатъ. По-хубаво лѣкарство отъ музиката въ свѣта нѣма. Ако музиката би се приложила, всичкитѣ да пѣятъ, учителитѣ да пѣятъ – 99% щѣха да се възпитатъ. Ще остане 1%. Приложете този методъ, той е най-лесниятъ и най-ефикасниятъ. Не само пѣене, (но) тогава въ васъ ще се създаде иденъ стремежъ да учите, да работите, въ всичко ще ви върви. Като се изгуби импулса, на човѣка не (му) се работи. Казва: „Що ще ида да уча, азъ вече съмъ старъ“. Като идешъ въ другия свѣтъ, искатъ знания. Азъ съмъ превождалъ този примѣръ, въ Варна се случило, действителенъ примѣръ е. Една стара жена на 60 години сънува, че отива въ другия свѣтъ. Като отива въ оня свѣтъ, гледа 12 старци седятъ около една маса. Тя влиза тамъ, казва: „Добъръ день“. Казватъ ѝ: „Защо дойде?“ (Тя) казва: „Дойдохъ, искамъ да живѣя тукъ“. (Тѣ) казватъ: „Ти знаешъ ли да четешъ?“ – „Не зная“. Казватъ ѝ: „Тукъ вода ще носишъ“. Казвамъ: Като идете въ оня свѣтъ и не знаете да обичате, вода ще носите. Казвамъ: Когато вие обичате, за любовьта никому не говорете нищо. За любовьта не говорете, че обичате. Ти само давашъ нѣщо отъ себе си, защото ти като давашъ отъ себе си, мязашъ на единъ изворъ. Той, като дойде, трѣбва да оцени любовьта. Когато те обичатъ, тогава си давай мнението. Като обичашъ, не си давай мнението. Ти самъ се ползувашъ като обичашъ. Ти проявявашъ Божията Любовь и Богъ те благославя. Ти мълчи, понеже Господь те учи. Щомъ започнешъ да брътвишъ много, ще престане да те учи, ставашъ невежа. Нищо не говори, когато Богъ те учи въ любовьта. Когато обичашъ, радвай се на любовьта. Когато те обичатъ, тогава си давай мнението. Казвамъ: Когато Господь ви учи да обичате, мълчете. Когато Господь ви учи чрезъ любовьта на другитѣ, тогава оценете любовьта. Кажете: „Много хубавъ е плода, много съмъ благодаренъ“. Туй сега не е по законъ. Казвамъ: Ако така постѫпвате, ще влѣзе въ васъ единъ новъ животъ. Вие сега чакате да умрете. Че какво ще стане? То е безлюбие туй. Онѣзи обичатъ нѣкого, но като умре – заровятъ го въ земята. Казватъ: „Да се научишъ какъ да обичашъ“. Заровятъ го въ земята, турятъ паметници. Това сѫ паметници на безлюбието. И Христосъ, Който обичаше, въ свѣта не му туриха пръсть, ни най-малко, но му туриха камъкъ. На гроба имаше само единъ камъкъ, като въ стая бѣше, и тамъ не остана. Като дойде ангелътъ, излѣзе. И въ гроба като влѣзе, излѣзе. Въ гроба, ако влѣзете и ви заровятъ съ пръсть,

опасна работа е. Ако следъ една година пакъ ви намѣрятъ въ гроба, показва, че нищо не сте разбрали отъ закона на любовьта. Само посѣйте семената и ще видите. Казватъ: „Тия хора умрѣха“. Умрѣха всичкитѣ все отъ безлюбие. Възкресението иска знание. Всѣки, който обича и е обичанъ, той ще възкръсне, нищо повече. То е мое мнение, не мнение, но азъ тъй зная. Всѣки, който обича и когото Богъ обича, ще възкръсне. Който предава любовьта и който приема любовьта – той ще възкръсне. Казватъ: „Тѣ ще възкръснатъ“. То е възкресение. Ами че Христосъ, като дойде на земята, въ какво се прояви? Хората вѣрватъ въ туй, което не е. Вие искате да знаете дали нѣкой ви обича. Чудни сте. Нѣма какво да мислите. Нѣкой човѣкъ отъ самосебе си не може да ви обича. Всѣки, който ви обича, той има потикъ отъ Бога. Може да кажешъ, че е отъ самосебе си. Всѣки, който ви обича, има потикъ отъ Бога. Ако той е вѣренъ на този потикъ, той се благославя. Всѣкога, когато ти възприемашъ любовьта на хората, то е пакъ потикъ на любовьта. Да възприемешъ любовьта, по два начина се учи. Ако не можешъ да обичашъ и не можешъ да възприемешъ моята любовь – нищо не можешъ да направишъ, нищо не може да се ползувашъ. Апостолъ Павелъ, когато говори за любовьта, казва: „Ако зная всичкитѣ езици и имамъ всичкото знание, а любовь нѣмамъ, ще съмъ кимвалъ, що дрънка“.

Ха сега, коя сестра ще изпѣе „Изгрѣва слънцето“? Ха нека стане една стара и една млада, отъ любовь да стане, не заради моитѣ думи. Ако нѣкой отъ васъ има потикъ, импулсъ, не да кажа: „Стани, сестра“, (а) потикъ да дойде. Вие, ако не пѣете, азъ ще ви пѣя най-после. /Учительтъ изпѣ „Фиръ-фюръ-фенъ“/. Може да се пѣе още по-хубаво. „Изгрѣва слънцето“ кой ще изпѣе? Азъ ви похвалявамъ въ тази постѫпка. Всѣки иска да даде пѫть на другитѣ, пъкъ той остава последенъ. Но въ другитѣ работи не е тъй.

Изучавалъ съмъ какъвъ ритъмъ има музиката. Не е лесна работа. Коя сестра ще изпѣе „Изгрѣва слънцето“? /Една сестра и единъ братъ изпѣха „Изгрѣва слънцето“/. Изпѣйте сега „Давай, давай“.

Всичко, което е посѣто въ вашия умъ, въ вашето сърдце, да възрастне. Богъ да възрасте посѣтото въ физическия свѣтъ, въ духовния свѣтъ и въ Божествения свѣтъ. Най-първо ще пѣете на физическото поле. Вие отвѫтре се притѣснявате, отвѫтре трѣбва да станете музикални. Казва: „Не зная да свиря“ То е външната страна. Всѣки си има по единъ инструментъ. /Учительтъ свири на цигулката, после изсвири и каза/. Сега азъ наричамъ това „движение на сърдцето“. Когато лѫкътъ отива надолу, рѫката се движи отгоре надолу, то е въ връзка съ слънчевата енергия. Когато рѫката се движи отдолу нагоре, енергията отъ земята иде. Казвамъ: Ако на земниятъ ритъмъ давате слънчевата цена, не е право. Нѣкой пѫть на

слънчевия ритъмъ даватъ земна цена. Слънчевиятъ ритъмъ има едно влияние, земниятъ ритъмъ има друго влияние. Двата ритъма, единиятъ е положителенъ, другиятъ е отрицателенъ, образуватъ този кръговратъ на човѣшкитѣ мисли и на човѣшкитѣ чувства. Седнешъ, каквото и да работишъ – ще пѣешъ. Ще кажешъ: „Господи, досега не съмъ пѣлъ. Ще слугувамъ на Господа. Ще слугувамъ на Господа“. /Учительтъ, като пѣеше тѣзи думи, ходеше и силно удряше съ кракъ по пода/. Ще слугувамъ на Господа, на Господа, хей! Сега азъ пѣхъ и въ васъ може да се зароди мисъльта, че въ пѣенето трѣбва деликатность. Следъ време ще се зароди. Въ пѣенето искатъ деликатность. Има деликатни положения, които отпосле ставатъ. Нѣкой пѫть най-първо деликатно е запалена една клечка кибритъ. Следъ време туй деликатното може да стане грандиозно, много опасно. Пъкъ има известни течения, които въ началото сѫ грандиозни, после ставатъ меки. Дъждътъ, който слиза отгоре, въ началото е грандиозенъ, но после този дъждъ има много благотворно влияние въ природата. Азъ изтропахъ силно съ крака си, единъ день ще има по-меко. Колкото времето минава, утихва, този ритъмъ става по-лекъ, по-лекъ. Въ природата не трѣбва да правимъ критика. Всичко, което става въ природата, и духането и на вѣтъра, е на мѣсто. И тихото време, и силниятъ вѣтъръ, всичко, което става въ природата, то е Божествено. Върху него трѣбва да имаме само едно мнение, за да се възпитаме. Ние критикуваме – вѣтърътъ лошъ, слънцето грѣело, хората не сѫ хубави, този не е хубавъ, онзи грозенъ. Та ние още красотата я нѣмаме. Защото това сѫ маски на хората. Маскитѣ сѫ, които остаряватъ. Ако хората бѣха безъ маски, щѣха да видятъ истинската красота. Всѣки день да се измѣня. Като видите единъ човѣкъ, като го погледнете, отдалечъ лицето да се запали отъ любовь.

Всички искате да ви обичатъ. Че какъ ще ви обичатъ? Трѣбва да дадете нѣщо. Искате нѣкой човѣкъ да ви благодари. Ще повикате човѣка, ще извадите медъ отъ пчелина или грозде отъ лозето ще наберете. Като яде, веднага ще ви благодари. Срѣщатъ се двама и единиятъ казва: „Добъръ день, Иване. Отъ кога не съмъ те виждалъ, дълго време има. Кога ще си платишъ дълга?“ Вие кога ще си платите онзи дългъ, който имате да плащате? Турцитѣ казватъ: … /липсва въ оригинала/. Нѣма търпение, казва му: „Не съмъ те виждалъ дълго време, кога ще си платишъ дълга?“ Това нѣма мѣсто. Ако е за дългъ, кога ще се отплащаме? Нѣкой казва: „Азъ нѣмамъ нищо да дължа. Не съмъ плащалъ нищо за слънцето, което ме е грѣло, на вѣтъра, който духа, на водата, която тече – нищо не съмъ плащалъ“. Тукъ плащаме само за канализацията, не за водата. Хиляди блага има, за които Господь и дума не прави.

Та казвамъ: Тогава решавамъ да живѣя по любовь. Толкозъ голѣма любовь Богъ има, ще изпълня Волята Му. Ще се научите да изпълните Волята

Божия съ музика.

Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото Ти Си пратилъ.

XX година
25. *Лекция* на Общия Окултенъ класъ
2 априлъ, 1941 год., 5 ч.с., Срѣда
Изгрѣвъ.

1941_04_04 Числата
лекция на младежкия клас

ЧИСЛАТА

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? („Имаме.“) Четете. (Прочете се темата „Произход на числата от едно до десет“.)

Какво разбирате под думата отрицателно и положително? Положителното е разточително, отрицателното е събирателно. Туй, което е разточително, то е положително. Туй, което е събирателно, то е отрицателно. Да ви стане малко ясно. Когато човек е отрицателен, мисли само за себе си. Когато е разточителен, мисли за другите. Разточителен се състои от раз и точи, значи разточителният човек може баница да точи. Онзи, който събира, не точи.

Допуснете, [че] един възрастен човек има някаква болка. Да кажем, боли го коремът, постоянно има болка в стомаха си. Коя е причината за това? Представете си, че баща му и майка му го родили здрав. Той станал на двайсет и една година и започнал да боледува, боли го стомахът. Коя е причината сега? Щом има болки в стомаха, причината е в храната, в неестествената храна, която взема. Или този човек не знае как да се храни, или има развалени зъби, не се сдъвква храната добре. Допуснете сега, че един човек е здрав,пък е сиромах. Коя е причината за това? Представете си, че той знае да свири, но упорства, не иска за петдесет лева да свири. Дават му триста–четиристотин лева, не иска да свири. Казва: „И за хиляда лева на вечер не свиря.“ Обича да ходи гладен, но не иска да свири. Коя е причината за туй сега? Допуснете, че един музикант се обидил от другите, понеже му казали, че той не знае добре да свири. Сега къде е лошото в думите „ти не знаеш добре да свириш“? В музикалния свят става същото. Ако вземете една храна в стомаха, седи десетина часа в стомаха, без да започне една реакция, образуват се газове, разлагане, образуват се тия неестествените процеси. Когато човек не може да разбере една идея, каквато и да е, е същото. Каква е разликата между реално и идеално? Реалното ние го считаме красиво. Вие считате, че идеалното представя едно отлично шише от злато, красиво направено, а пък реалното е пълно със съдържание, с някаква течност за пиене, вода или някакъв мармалад.

Питам, ако едно шише е идеално, какво ще ви донесе? Ако е реално? Сега и двете неща не можете да ги отделите. Понеже в тази идеална форма се

влива съдържание, туй съдържание в идеалната форма няма къде да го вместиш. Идеалните и реалните неща вървят заедно. То е само идея, за да имате едно понятие.

Темата, която четохте, каква е? („Произход на числата от едно до десет.“)

1 2 3 4 5 6 7 8 9
2 1 3 4 5 6 7 8 9
3 2 1 4 5 6 7 8 9
4 3 2 1 5 6 7 8 9
[5 4 3 2 1 6 7 8 9]
6 5 4 3 2 1 7 8 9
[7 6 5 4 3 2 1 8 9]
8 7 6 5 4 3 2 1 9
9 8 7 6 5 4 3 2 1

Сега какъв ред на нещата имаме? Първото число и последното са равни по количество, но по съдържание равни ли са? Ако бих ви дал да избирате, кое бихте избрали? Последното. То е раздробено, смляно. Първото е цяло жито, последното е брашно. В началото на числата имате едно, две, три, четири. Де ще намерим едно в човека? Каква функция имат двете? Къде е двете? Къде можем да намерим трите? Седемте ще ги намерим. Човек има седем дупки на главата: две очи, две уши – четири, две отвърстия на носа – шест и една уста – седем. Осемте вече го имаме на очите. Четири пак го имаме. Пет е по пръстите.

Да допуснем, че имате числото четири. Какво число е четири. То е положително число, но е отрицателно по съдържание. Те са твърдения сега, нали? Четири е положително, но с отрицателно съдържание. Четирите представя зима, няма никакви условия отвън физически. Значи всичко, каквото си събрал наготово, само от него ще се ползваш. Условията са много лоши. Значи няма какво да правиш, няма какво да работиш. Трите какво представя в дадения случай? Трите е есента, двете е лятото, едното е пролетта. В едното ти трябва да вложиш капитала си. Всичко произвежда, но трябва да се вложи. В две, в лятото, нещата се приготовляват. В трите имате резултати, три е закон за събиране. Четирите е зимно време, няма какво да правиш. Ти ще го опиташ, ще ядеш. Каквото си събрал, плодовете, всичките храни ще ги опиташ. Да кажем, накупил си книги – книги ще четеш. Или известен материал имаш – ще го обработваш. Или може да имаш изкуството да плетеш. Човек, който плете, той е в зимата. Щом плете дантела или нещо друго, то е зима. Някой не обича да работи отвън, значи, че зимата е дошла у него. Казва: „Аз не искам да работя.“ Аз считам, че този човек не иска да работи отвън,

той сиромашията е добил. Казва: „Много добре зная.“ Казвам: „Обичаш ли да ядеш?“ Казва: „Нямам никакъв апетит.“ Значи, че има развален стомах. Няма да му върви. Един човек, който не може да се храни добре, не може да му върви. Може ли той да бъде добър ученик? Не може. Ако той е с един разстроен стомах, той не може да бъде оптимист. Ще бъде малко песимист, ще гледа мрачно на нещата, ти не можеш да имаш неговите възгледи за меродавни. Сега всички вие търсите щастието вън от себе си. То, щастието, не съществува отвън. Щастието, ти си сам. Ако човек мисли, той е щастлив. Ако не мисли, той е нещастен.

Имате вече нулата, то са условията. Няма по-хубаво нещо [от това] да си ученик. Да ти турят нула е най-хубавото нещо. Когато професорът ти тури нула, то е най-съдържателното нещо. Няма по-съдържателно нещо от нулата. Сега всички ги е страх от нулата. Защо? Защото не знаят как да я употребяват. Ти имаш едно житено зърно. Даваш го, казва: „Кокошка ли съм? Какво ме мислиш, будала ли съм, да ме занимаваш с житеното зърно.“ Умният човек знае, че това житено зърно е една шестнайсетхилядна от един килограм. То няма съдържание, но в десет години този човек може да бъде най-богатият човек в света. Като го посява, ще го направи знатен, ще храни целия свят. След десет години може да храни света, всичко да зависи от него.

Вие имате една идея. Не искате да я обработите, страдате. Кой ви е крив? Чакате наготово. Наготово не може да дойде. Вие искате милион. Един милион нищо не струва. Какво струва един милион? Ако на едного дам едно житено зърно, а на друг дам един милион, кой ще спечели от тях? Вие казвате: „Аз ще купя.“ Но да си представим, че си в един свят, дето не можеш да купиш. Давам ви един милион. Вие сега имате един устроен свят. Тъй както е сега, въпросът е другояче. Но представете си, че сте в един свят, дето имаш един милион, но няма какво да купиш. Пари имаш, но материал няма откъде да купиш. На друг давам едно житено зърно. Не че сега, ако вие имате житеното зърно, може да направите всичко. Вие трябва да знаете да превърнете този скъпоценен метал, да имате съдържание. Ако знаете да извадите онази енергия, която е скрита в него, златото коства. От ореха ти с игла можеш да извадиш съдържанието. Като опиташ този орех, не можеш да извадиш съдържанието, ще го захвърлиш. Ако можеш да извадиш съдържанието, орехът има цена.

Хората имат толкоз голяма любов към златото. Тя седи в това, понеже златото е добър проводник на човешкото здраве, проводник е на слънчевата енергия. Значи златото е един кредит вътре в природата, онази енергия, която е складирана вътре в златото. Да кажем това електричество, енергията му, от жицата ли излиза и ни осветява? Жицата ли ни дава

енергията? Тя е проводник. Златото е проводник. Че златото може да ви направи щастливи, е заблуждение. Че светлината може да дойде и без този проводник. Например по някой път светва в ума ти. Ти възприемаш слънчевата светлина. Как я възприемаш, по жица ли я възприемаш? Светлината как я възприемаш? Вашата инсталация каква е? Тази светлина, която влиза, по жицата ли влиза? Не.

Та първото нещо: днес всичките хора не мислят право. Казва: „Пари нямам." Пари нямам какво значи? „Не зная." Защо не знае? Че той има, но не знае да смята. Той можеше да има тази книга. Не знае показва, че той бил мързелив, не е отворил книгата да чете.

Казвам, числото едно е пролет, две е лято, три е есен и четири е зима. Имаме едно, две, три, четири. На този човек сега аз му гадая. Започва той много добре, с хубави условия. Пролетта е хубава, но накрая [идва] зимата. Ако той не знае как да използва зимата, казвам: „Ти ще започнеш добре, а ще свършиш зле." Имаме тогава другото число четири, три, две, едно. Новата философия на живота мяза на онзи петел, който ровил на бунището и намерил един скъпоценен камък, къшнал го с крака си и казал: „Тази пущина защо ми е? Да беше зрънце. Защо ми е този камък?" Ако този петел имаше ум в главата, този камък да го продаде, той можеше всичките петли, колкото има по света, да ги храни.

Казвам, вие имате една идея. Тя е скъпоценен камък. Ритнете я, кажете: „Какво коства?" Казвам някому: „Вярвам в Бога." Казва: „Какво ме интересува мене Господ сега?" Идеята не е поставена право. „Добре, казва, какво ме интересува слънцето?" Интересува ме слънцето, понеже от него иде енергията. Ако аз никога не може да видя слънцето, не може да опитам плодовете на това слънце. Тогава може ли да има живот? Съвременните хора се отделят от Бога и мислят, че без идеята за Бога може да живеят. Ти може да искаш да се скриеш от слънцето, може да не искаш да го видиш. Какво ще стане? Ако се скриеш хиляда години и не приемеш светлината, ще ослепееш, ще се деформираш, ще се изродиш. Най-първо, вие няма какво да гледате. Сега другото е заблуждение. Вие никога не сте виждали слънцето. Как изгрява го виждате – ходиш в музея да разглеждаш хубавите картини на изгряващото слънце. Какво ще ви ползва това изгряващо слънце в музеите? Кое е по-хубаво, това, което изгрява, или това в музея?

Някой път вие вярвате в Бога, но вярвате в Бога […]. Някой философ пише някой трактат. Безпредметни са трактатите по философия за Бога. Да ми разправя философът, когато изгрява слънцето, за неговата енергия, разбирам, предметно учение е. Но да ми разправя за слънцето от

изгряващите картини, то не важно заради мене.

Казвам, всяка една идея, която не може да ни помага, не е реална. Идеални и реални работи се считат неща, с които ние сме в контакт. Да говорим за неща, с които сме постоянно в контакт. Всички ония реални работи, които са в контакт, ти може да ги опиташ. Ти си в реалния свят, и не можеш да имаш постижения, ти не си в контакт. Със слънцето си в контакт, ти си в контакт с всички реални неща, които са излезли от Бога. Ако ти си в контакт с тях, ти може да имаш постижения. Ако не си в контакт, тогава идват всичките противоречия в живота. Сега вие влизате в стълкновение. Това аз наричам – неразбраните работи на миналото са настоящи работи. Сегашната скръб, като се разбере, ще бъде бъдеща радост на хората. А пък неразбраните работи на миналото са настоящи нещастия. Ние страдаме от неразбраното на миналото, радваме се от разбраното минало.

Следователно хората за бъдеще от разбраните работи, които ние разбираме, ще се радват. От нашите неразбрани работи ще страдат.

Сега числата в този смисъл може да разбере количествено. Едно число вземате в един балон количествено. Един балон може да вдигне човека кога? Ако да кажем един балон има малка форма, може ли да вдигне човека? Но ако този балон е толкоз голям, колкото нашия салон, напълнен с газ, може ли да вдигне човека? Един балон, за да вдигне човека, трябва да увеличите неговия обем. То е количествено тази идея. Един аероплан е построен по друг закон. Там не зависи от обема, а зависи от силата на движението. Ония аероплани, които се движат по-бързо, имат по-голяма сила. Ония аероплани, които се движат по-слабо, тяхната сила е по-малка. Балон, който има по-голям обем, е по-силен, по-големи тежести вдига. Балон, който има по-малък обем, силата му е по-малка. В статическите числа силата зависи от обема. В динамическите числа силата зависи от движението. Онези хора, които разчитат на богатството си, те са балони – от обема зависи, статическо положение е. На балона ако формата не е голяма, не може да вдига големи тежести. Ако е аероплан, трябва да разчита на динамическата сила, която има в себе си.

Та казвам, ако вие разчитате на вашия ум, вие сте аероплан, ако разчитате на вашия ум, на вашето сърце. Пък ако разчитате на външните условия, вие сте един балон. Тогава в модерното воюване кой има надмощие, балонът или аеропланът? Във войната с балон може ли да воюваш? С балон може бараж да направиш. С аероплан може да воюваш. Казвам, ти с пари не можеш да се освободиш от една болест, но с ума си можеш да се избавиш. Сега казвате: „Как да не мога да се избавя?“ Ако ви турят четирийсет кила злато и ви пуснат в морето, ще може ли да се избавите?

Ако ви снемат товара от гърба и ви научат да плавате, сами може да се избавите. То е аероплан. Плавате без златото на гърба, с движение, вие ще се избавите. Със златото на гърба, с милиони, ще потънете. Казвам, такива елементарни работи трябва да ги имате в ума си. Движението на ръцете в дадения случай струва повече, отколкото милиони на гърба. Движението във водата струва повече, отколкото милионите на гърба. Ако имаш няколко милиона на гърба и не знаеш да си движиш ръцете, какво ще бъде положението? Ще бъдеш на дъното. Ако нямаш нищо на гърба, знаеш да си движиш ръцете, ти ще излезеш на брега.

Първото нещо, турете да имате вяра в движението на вашите ръце. Умът да не бъде в статическо положение. Казва някой: „Аз не мога да мисля." Жабите мислят. Онези, които са правили експерименти с жабите, са го опитали. Ето какви опити са правили: на гърба на жабата турят някаква течност, киселина. Най-първо, тя вдига единия крак, да го махне. Ако парализират този ѝ крак, обърне се с левия крак. Значи започва да разсъждава, че и с левия крак може да махне тази киселина. Значи една жаба, като се намери в трудно положение, започва да мисли. Сега какво са страданията? Опитват ви. Вие не искате да мислите. Като дойде някаква болест, болестта е някаква киселина на гърба. Тогава вие мислите. Като ви заболи ръката, вие започвате да я разтривате. Някой казва: „Аз не искам да ме разтриват." Като дойде болката, ще дадеш.

Не считайте, че в самите числа има нещо. Това са символи, проводници на известни енергии. Трябва да знаеш всяко число каква енергия има в себе си. Трябва да намериш онзи център, от който можеш да черпиш тази сила. Значи две, това са двете очи. Едно какво е? Три какво е? Очите и носът заедно. Четири какво е? Колко сетива има човек? Две уши, две очи, носът – три, устата – четири. Едно, две, три, четири показва, че този човек работи с четири сетива: с очите, с ушите, [с носа,] с устата си. Питагор е разгледал числата до четири, Питагор е разгледал само главата на човека. Резултатът на човешката мисъл, то са човешките ръце, човешките крака.

Ами че как ще проектираш в науката ума си? По кой начин ще проектират ума си? Онези музиканти, които са много успешни, знаят да свирят. Онези музиканти, които не са успешни, те не знаят да свирят. И те знаят да свирят, но не знаят с кой пръст да вземат тоновете. Ако вземеш „сол" с първия пръст, той има едно съдържание, ако го вземеш с другия пръст, имаш друго съдържание, ако го вземеш с третия пръст или с малкия пръст, има друго съдържание. Като го вземеш с петте пръста, пет съдържания има „сол". Няма сега да ви кажа какво е съдържанието. Защо? Да ви кажа, как ще се ползвате? Вие мислите, че всяко нещо, което го кажете, го знаете. Туй, което аз ви говоря, то е непроверена работа. Ако

говоря за сладкия хляб, какво знаете за сладкия хляб? Донеса една сладка пита или донеса една кошница с плодове, не ти разправям отвлечени работи, но плодовете са хубави идеи със съдържание.

Първото нещо, трябва да имате една идея в себе си, една реалност, която да обединява всичките други реалности. Някои от вас искате да пеете. Вие не може да пеете, нито да свирите, ако не мислите добре, ако не чувствате добре и ако волята ви не е добра. Ако умът ти не е светъл, ако сърцето ти не е добро и ако тялото ти не е здраво, ти не можеш да бъдеш музикант. Музиката е един вътрешен процес, който произтича от светлината на човешкия ум, проводник е на светлината, сърцето – на топлината и волята – на силата. Всички са проводници на Божествената хармония, която се проявява в света. Ако човешкият ум работи, каквато и да е песен може да я изпееш, тя има смисъл.

Може да пеете „Махар Бену [Аба]“. Като пеете, каква идея имате? Че като пея Махар, мисля за Оня Великия в света, Който благославя, Великия, с Когото съм свързан, че мога да пея, Онзи, Благословения, Големия, Който благославя, от Който изтичат всичките блага. Махар Бену в света е Онзи Големият, от Който изтичат всичките блага.

Сега какво значи това? Сега от аба можеш да направиш дреха, нали така. Който знае, може да я направи. Имате вече аби, то е една формула. За да разберете съдържанието на аби, трябва да знаеш как да носиш, да си силен. А-то означава да носиш товар. Б-то в дадения случай означава формула, която означава, че идеите, които имаш в тебе, може да поникнат и да растат. И-то в дадения случай показва посоката на това растене, накъде де расте.

Следователно в дадения случай ти можеш да носиш неприятностите в живота. Расте, проектира мислите. После си смятал, че каквото намислиш, може да го направиш. Ти аби можеш да носиш, ти си облечен. Всеки човек, който носи товара си, на когото умът работи, той е облечен човек. Всеки човек, който може да направи каквото иска, той е облечен човек. Всеки човек, който не знае да носи товара си, умът му не работи, той не е облечен. Всеки, който не може да направи каквото иска, той е гол. Като оголя Адам, позна, че е вече закъсал, не знае какво да прави. Оголял човек значи, че той не е търпелив. Щом не знаеш да мислиш, щом не знаеш да реализираш това, което волята изисква, ти си гол. Щом си търпелив, щом правиш, каквото искаш, ти си облечен човек. Някой казва: „Искам да се облека.“ Най-първо трябва да се облечеш съобразно с ума, да имаш най-хубавите дрехи. „Тахиза олур.“ (Бързо, скоро ще стане (тур.)) „Олмаз.“ (Не може, няма да стане (тур.)) Но много хубави дрехи ще облечеш, то е

приятното. Главата си трябва да я облечеш с най-хубавите мисли. Сърцето си трябва да го облечеш с най-хубавата топлина. Топлината е дреха. А пък цялото тяло със сила трябва да облечеш. Тъй щото това са три степени облекла.

Дадат ви някой път малко изпитание, болка имате. Що е болката? Вие сте борец, борите се с нея. Едно малко джудже ще вземеш, ще го гътнеш. Казваш: „Ще познаеш, аз съм господар." Той тъй те повали, гътне те, седне отгоре ти, казва: „Ти признаваш ли, че аз съм господар?" Едно от двете: или ти си господар, или болестта е господар. Щом болестта е господар, ти си отдолу. Но живот с болест е за предпочитане, отколкото живот без болест. Що е болестта, от какво иде?

Вие имате една формула. Какво трябва да направите? Б-то показва, че трябва да мислиш. О-то показва, че имаш условия. Л-то показва, че трябва да се държиш с невидимия свят отгоре. И-то показва, че воля трябва да имате. Аз съм ви привеждал примера. Излизат двама млади, пак се скарали, двама млади влюбени. Младата мома била упорита, казва на своя възлюблен: „Аз не се мърдам на педя вече." Той ѝ се моли, че са близо при гората. Тя казва: „Не се мърдам." Ни назад, ни напред. По едно време задава се една мечка от гората. Той се качил горе на крушата и тя отива подир него. Мечката значи я накара да се мръдне. Казва: „Колко се радвам, че мечката е дошла, да се намерим и двамата горе на крушата." Страданията, това са мечката в света, която примирява хората там, дето хората не могат да се примирят. Казва: „Благодарим, че има една круша, дето можем да се спасим от тази мечка."

Прилагайте. Противоречията, които се зараждат във вашия ум, не ги оставяйте неразрешени. Ако имате десет задачи зададени, поне една разрешете, то е пак нещо. И десетте задачи да ги оставиш, то е прегрешение. Една задача можеш да разрешиш, но десет? Една задача като разрешите, вие сте на правия път. Никога не оставяйте всичките мъчнотии неразрешени. Поне една от мъчнотиите разрешете, за да станете силни. Човек, който не разрешава всеки ден по една мъчнотия, той винаги остава слаб човек. Една малка мъчнотия да разрешите. Не ви казвам най-мъчните задачи да разрешите. По възможност най-лесните задачи да разрешите. Като разрешите, да знаете, че сте разрешили една задача, на която може да разчитате.

Чудни са съвременните хора, когато чакат Провидението да им помогне, чакат Господ да им даде. И то става. Едно бедно момче американче нямало никаква препоръка. Гледа накъде ходят тия богатите американци в една местност, дето е планинска и няма вода. Купува хубава стомна, че носи

вода. Някой богат американец ожаднее, че той му даде една чаша вода. Като ходил така да услужва на богатите американци и те се заинтересували от него. Те се заинтересували, дето им носи прясна вода.

Та и вие като се интересувате от другите хора, и те ще се заинтересуват от вас. Ако вие не се интересувате от Божиите работи, как ще се интересува Господ от вас? То е закон в света. Ако ти не се интересуваш от своя ум, ако ти не се интересуваш от своето сърце, ако ти не се интересуваш от своето тяло, кой ще се интересува от тебе?

Сега не само схоластично да казвате: „Да вярваме." Вяра, която не почива на един вътрешен опит на ума, вяра, която не почива на един вътрешен опит на сърцето, и вяра, която не почива на един вътрешен опит на тялото, на човешката воля, тази вяра е схоластична, без съдържание. Аз не ви казвам да вярвате в неща, които са вън от вас, но вярвайте в неща, които са вътре във вас. Започнете от онова, което вие имате, после да влезете във връзка с неща, които нямате. За бъдеще има много работи, които можете да постигнете. Какво може да проповядвам на една мравя? Тази мравя не може да възприеме идеите на човека, на тази мравя трябват милиони години, за да ги разбере. Какво ще ви проповядвам за ангелите? Докато дойдете до ангелите, милиони години трябват.

В сегашната форма трябва да разчитате на онова, което сега имате. Много богатства има в хората, които са останали недоразвити. Всеки очаква нещата да дойдат само по себе си. Те ще дойдат сами по себе си, ако се посеят.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил."

Двадесет и втора лекция на младежкия клас
4 април 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_04_06 Ще бъде развързано
неделна беседа

ЩЕ БЪДЕ РАЗВЪРЗАНО

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета само един стих от осемнайсета глава от евангелието на Матея – осемнайсети стих: „Истина ви казвам. Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето. И каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.“

„Духът Божи“

Много просто е казано: „Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето. И каквото развържете на земята, ще бъде развързано и на небето.“ Ако вържеш вола, ще бъде вързан; ако го развържеш, ще бъде развързан. Какво значи? Ако развържеш вола, ще бъде развързан, ще ходи да пасе; ако го вържеш, ще бъде в дома, ще яде слама. Питат защо трябва да бъде вързан, питат също защо трябва да живеят. Че какво трябва да правиш. Друг въпрос: защо трябва да умират. То е все същото. Който не иска да живее, умира; който не иска да умира, живее. Който не се учи, невежа остава; който се учи, учен става. Същият закон навсякъде работи. После питат някои защо са страданията. Че какво трябва да имате? На всеки един въпрос, който ние си задаваме, трябва да можем да отговорим. Човек не може да говори за нещо, което той не разбира, когато се предава. Науката трябва да бъде разбрана. Питат някои защо трябва да гледа човек. За да не се спъва. Защо трябва да диша? Ако не диша, ще се задуши.

В думата развързване има нещо разумно. Само разумният човек може да се връзва и да се развързва. Следователно, ако ти сам се връзваш и очакваш другите да те развързват, ти си на кривата страна. Някой път се възразява, че умните хора проявяват известни черти. Така едно дете взело една доста голяма макара и започнало да я отвърта около дядо си. Детето се смее. Минава веднъж, минава два пъти, три, четири, пет, десет, двайсет и повече, и казва: „Дядо, я да видим, може ли да се мърдаш.“ Дядото бил умен, казва: „Я почни обратно да се въртиш, ще ти дам орехи.“ Често и ние, хората, сме като малките деца и после се свързваме. Ти имаш едно неестествено желание, ти се връзваш заради него. Имаш една неестествена мисъл, ти се развързваш. Човек със своите чувства се свързва и със своите мисли се развързва. Онези, които се връзват със сърцето, не могат да се

развържат. Умът трябва да ги развърже. Ако сърцето те връзва, умът ще те развърже. Каквото умът развързва, развързано ще бъде. И каквото сърцето върже, ще бъде вързано.

Нека дойдем до онова, което е реално в света. Аз считам идеалните работи, това са форма. Идеалните работи принадлежат на ума. Реалните работи принадлежат на сърцето. А пък материалните работи принадлежат на човешката воля. Тъй щото човек едновременно се занимава с идеалните работи с ума си. Казва: „Идеалист човек съм.“ Ти си в умствения свят. Казва: „Аз съм реалист.“ Ти си в сърцето. „Материалист съм.“ В тялото си. Щом ядеш, ти си материалист. Казва: „Аз съм материалист.“ Кажете ми кой не е материалист. Той яде боб, леща, месо – все материалисти. То са материални работи. Вегетарианската храна е по-чиста. Най-нечистата храна е месната – във всичките клетки изядат храната с нечистотии.

Видиш, котката хване мишката, с козината и с всичките нечистотии я изяда. Котките умират много лесно. По някой път, когато котката се влюби в мишката, какво става с котката. Всичките котки умират от любовни работи, понеже се влюбват в мишките. Котките все от любов умират. Една котка, като седи при дупката на мишката, разправя ѝ любовни работи: „Трепери ми сърцето. Без тебе не може да живея. Светът ми е тъмен. Нищо не искам да гледам. Аз само за тебе мисля от сутрин до вечер.“ Разговаря се. Като излезе мишката от дупката, очите на котката се отварят и ѝ казва: „Като те видя, светът за мене се отвори, отвориха ми се очите.“ Вземе я в устата, понесе я, поиграе си, занесе я някъде и казва: „Аз имам един апартамент – хубаво мебелиран, с най-хубавите столове, с най-хубавите ястия. Ако влезеш, с най-хубавите копринени дрехи ще те облека. На баня ще те пратя, ще те посъблека.“ Досега виждали ли сте някоя мишка да е облечена с копринена рокля. Все с козина ходят като Йоан Кръстител.

Често са идвали млади при мене и искат съвет от мене. Някоя мома обикнала един момък, аз да ѝ дам съвет. Казва ми: „Ти можеш да направиш нещо.“ Казвам: „Аз не мога да направя.“ Казва: „Ти можеш да направиш.“ Казвам: „Сега ще направя да те вържа. Утре ще дойдеш, ще искаш да те развързвам. Ще дойдат да ме питат защо я развърза.“ Ще иска първо да я вържа със сърцето, а после ще иска да я развържа с ума. Следователно, за да бъде свободна, сама трябва да се връзва и сама да се развързва. Казвам: „Нямам време. Може въпреки моята воля някой път ако те вържа, ще останеш вързана.“

Сам ако се връзваш и развързваш, ще бъдеш свободен. Другояче казано: ако мислиш правилно и ако чувстваш правилно, ти едновременно се

връзваш със сърцето си; правилно ако мислиш, ще се развържеш правилно. То е един вътрешен процес. Четат и Христос казва: „Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето. И каквото развържете на земята, ще бъде развързано и на небето.“ Какво ще връзваме? Този живот е вътре в нас. Ако не можем всичките мъчнотии, които имаме на земята, ако тия мъчнотии не можем да ги развържем, къде е нашата мисъл. Ако умът не може да ни развърже, къде е той. Вие имате един цирей, който побелял. Побелелият цирей е вече остарял. Тебе те е страх. Българите лесно правят хирургия. Дойде някой с някоя игла, бутне го от единия, от другия край, изстиска го, върже го – веднага ти олекне. Значи в себе си ако имаш едно неестествено желание, онова, което то съдържа, трябва да се изхвърли. Всяка лоша мисъл, всяко лошо желание трябва да се изхвърли. Всяка добра мисъл трябва да се приеме. Всяка лоша мисъл и всяко лошо желание връзва човека. Всяка добра мисъл развързва човека.

Сега това е обяснение. В какво седи правилният живот? Искаме по някой път да обичаме някой човек. За да обичаш някой човек, трябва да го развържеш. Първото нещо – любовта разбира развързване. Друг е въпросът, когато вие искате да ви обича някой. Пак се разбира същият закон. Онзи, който ви обича, трябва да ви развърже. Щом не ви развързва, любовта не е правилна. Казвам, този закон е верен. Понеже Бог в света ни обича, постоянно ни развързва. Като ни развързва, ние никога не съзнаваме това и постоянно се връзваме. Бог те развърже от едно място, ти се вържеш на друго.

После трябва да бъдете тъй последователни като Толстой. Той играл една вечер на една хазартна игра. Обичал да си поиграва на хазартни игри – тъй били руските аристократи. Загубил 12 хиляди рубли, започнал да се моли. Млад бил тогава и помолил се на един свой приятел, и той му дал една рубла. Започнал да играе с нея и спечелил, че още вечерта изплатил задължението си и си дал дума да не играе повече. И оттам насетне Толстой никога не повторил да играе. Вие играете на една игра хазартна на омраза. Хазартна игра е омразата. Казва: „Аз не мога да му простя.“ Казвам, ако вие не можете да простите на хората, и Отец ваш не може да прости на вас. Казва за някого: „Той не е много разумен.“ Хубаво, ти от много умните ли си в света? Всеки човек в света, който не иска да прости, не е от разумните. Който прощава, е от разумните; който не прощава, той е от посредствените хора, не от разумните.

Та казвам, законът вече е приложен на физическото поле. Ако съвременните хора не знаят как да приложат любовта, животът не може да се съгради. Тогава имаме всичките несносни страдания. Че какъв смисъл има – една майка, която родила десет деца, и всичките умрели? Какъв

смисъл има животът, ако през цял живот само ту стомахът те боли, ту гърдите те болят, ту мозъкът боледува? Все нещо е вързано: ръцете ти са вързани, краката ти са вързани. Какъв смисъл има? Като дойде дяволът да ти върже краката, да можеш с ума си да се развържеш. Някой пита кое е моралното. В Англия един апаш завеждат го на третия етаж, затварят го в една стая и стражарят оставя една свещ. Завързали му ръцете с въже и краката завързали с въже. Той помислил, помислил и му дошла една светла мисъл. Дигнал краката си и поставил въжето на свещта. Изгоряло въжето. Турил ръцете, и въжето на ръцете изгоряло. Освободил краката и ръцете си. Взема чаршафа, раздира го на парчета, направил го на въже и изчезнал през прозореца на третия етаж. Казват: „Морално ли е?“ Морално е. Стражарят го връзва, той се развързва. Турил му свещ и казва: „Ако си умен човек, развържи се.“

Всички вие имате такива задачи дадени. На всекиго Бог му оставил по една свещ. Вие седите и викате този лекар, онзи лекар, по някой път обичате да ви баят. Някой го боли глава, че му баят. Нямам нищо против баянето, но знаеш какво казал един български момък. Една баба казва: „Ела, баба, да ти бая – да не те яде мечка.“ Той ѝ казва: „Бай ми, бабо, мечка да ме не среща.“ На идеалното в света трябва да се разбират неговите закони. Трябва да се създадат най-красивите форми в нашия ум. Трябва да се създадат най-реалните желания вътре и после – най-устойчивите постъпки. Един човек се различава в своите мисли, в своите чувства и в своите постъпки. Да кажем, никога да не изменяш. Често някой човек, като направи някоя погрешка, не иска да я изправи, но гледа да я заличи. Изправи я. Не да я заличаваш, но да изправиш погрешките, е най-хубавото. То е като художник, който рисува и направи погрешка, той веднага коригира. Онзи шивач направи погрешка, веднага разбира, и пак го прекарва на машината.

Хората в света и религиозните хора често са болни. Казват, че вярват, пък са болни. Дойдат и им казвам: „Повярвай, ще оздравееш.“ Казва: „Вярвам.“ „Ако ти вярваш, според мен ти ще бъдеш здрав. Щом не оздравяваш, вярата ти е слаба.“ Казва: „Помогни ми, аз ще повярвам.“ Тогава вие ще се намерите в положението на един сприхав лекар. Иде един да го лекува. Той бил неразположен, разсърдили го и казва на болния: „Иди си, не съм разположен.“ „Моля ти се, кракът ми има нещо.“ Казва: „Иди си сега, не съм разположен нещо.“ Лекарят взел, че го наложил. Излиза навън. Като го бил лекарят, оздравял. Казва: „Благословена ръка, би ме, но оздравях – казва – и боят му лекува. Магнетизъм има, като ме би, оздравях. Верно е.“ Всички майки, които са били децата си, тези деца са станали здрави. Всички бащи, които са били синовете си, хора са станали, здрави са станали. Всички, които не са бити, обикновени са останали.

Сега слушам хората наоколо – не искат да бъдат бити. Ако хлябът не го мачкаш, хляб става ли. Ако този хляб не го туриш във фурната, хляб става ли. Онова зърно, ако не го туриш в земята да го помъчиш, може ли да расте. Ще кажете: „Нещо хубаво кажете.“ Вие искате животът да бъде като един човек хубаво облечен, като рокля – да я туриш, или като една гугла – да я наденеш и да я снемеш. Не зная, мъже и жени се обличат по два начина. Някои събличат дрехите си нагоре, за да му вървяло; други – за да му върви, съблича дрехите си надолу. Хубаво. Има неща, които може да съблечеш нагоре. Ризата може да съблечеш нагоре, но как ще съблечеш гащите си. Ние по някой път мислим, че сме големи философи. Трябва да се разсъждава върху ония закони, които природата е създала. Тя е мислила милиони години и създала нещо. Ние мислим да изменим нейния ред и да вложим онова, което ние мислим. Нашата мисъл не е обоснована на някакъв опит. На всичките ония възможности, които Бог е вложил вътре в човека, човек трабва да се подчини доброволно. Като страдаш, да ти е приятно, че страдаш. Като те боли кракът, да ти е приятно. Като страдаш, да ти е приятно, не да не чувстваш болката, но да чувстваш малко.

Сега по някой път има хора, които имат воля, имат и търпение. Разправяше ми един лекар. Казва: „Мене ме учуди.“ Дойде един войник, който имал нещо да се оперира ръката му. Лекарят искал да намаже ръката му, да я анестезира, но войникът казал: „Не.“ Протяга ръката си и докато лекарят вършел операцията, – лекарят го наблюдавал – и не мръднало лицето му, нито един мускул не потрепнал на лицето. Седи спокоен човекът. Казва: „Свърши ли?“ Мисля, че този лекар разправя право. Има религиозни хора, като дойде страданието, свиват лицето, сълзи текат, плачене, кряскане. Той ли бил най-големият грешник? Не. Но те опитват каква воля имаш, можеш ли да носиш тия малките страдания. То е една привилегия да страдаш. Че целият свят, и нашият живот, седи на една почва от страдания, ние живеем на страдания. Хиляди и милиони същества жертват живота си, и ние живеем върху тия жертви. При това от всичките тия страдания ние придобиваме най-големите блага. Ние самите не искаме да вземем участие в тия страдания, които съществуват в природата. Следователно хубавите мисли, хубавите желания и постъпки на човека са плодове, понеже човек в духовния свят е плодородно дърво. Човешките мисли, човешките желания и човешките постъпки са плодове, които напредналите същества по някой път идат да опитват. Когато някое същество опитва този плод, тогава обръща внимание на тебе и плаща нещо за хубавите плодове, които имаш. Казва: „От мислите си, от постъпките си ще се въздигнеш в живота.“ Единственият процес, по който човек може да се въздигне, то е мисълта му.

Онзи, който ни връзва, кой е? Бог ни връзва чрез своята мъдрост. Мъдростта е, която връзва хората. Любовта е, която дава сила за развързване. Истината ще те развърже. Щом искаш да го вържеш, ти ще го вържеш с мъдростта. Ако искаш да дадеш един подтик, искаш ти на земята той да живее, ще му дадеш този подтик чрез любовта. Можеш да го направиш свободен. Това ще извършиш чрез истината. Тогава, ако истината, която е в тебе, не може да те направи свободен, ти не разбираш законите на истината. Ако знанието, което е в тебе не може да те върже, туй знание не е съществено. Че когато един се качва на аероплан, той е ограничен, но той разбира законите на онзи аероплан – той не може да ходи както на земята. Качи се на аероплана, разбира законите, качва се, слиза. Щом слезе на земята, той трябва да знае как да излезе из своята каюта.

Ние, съвременните хора, сме влезли в това тяло, от което ние не може да излезем навън. Вечерно време дойдат, вас ви пущат да идете – вашите пазители, които ви пущат от затвора и после пак ви вкарат – вие се събуждате. Щом ви вкарат в затвора, вие се събуждате. Щом искат да починете, вечерно време легнете, вас ви развързват, и сутринта пак ви вързват. Всеки ден вие сте вързани и развързани. Но това връзване е един процес, дето човек трябва да добие онази вътрешна самоувереност, вътрешно съзнание. Знаеш колко струва една опитност. Да кажем, може да се направи един опит. Ти имаш ужасна болка в крака, в коляното. Ако ти можеш да концентрираш ума си така, и веднага тази болка ще изчезне. Може пак да дойде, пак се концентрирай, пак изчезне. Пак изгубиш равновесие, болката пак иде. Болката иде и изчезва, докато твоят ум вземе надмощие, мобилизираш се, разбираш законите. Ще кажеш на болката: „Ти трябва да ме слушаш сега.“ Щом станем по-силни от болката, болката престава да ни мъчи. Щом станем по-слаби от болката, болката ни мъчи. Щом една болест те мъчи, ти си слаб. Щом болката те напуща, ти си силен. Щом си невежа, невежеството е по-силно от тебе. Щом невежеството те напуша, ти си по-силен от невежеството. Сега това засяга нашите лични чувства. Невежите хора сега минават за учени хора.

Казвам, в съвременния семеен живот една жена, която не може да освободи другаря си, тя не е негова другарка. Тя иска да знае другарка ли му е. Казва: „Коя е тази, която Господ определил заради мене?“ Онази, която може да те развърже, е заради тебе. Пита ме някой: „Кой ще завърже момата?“ Това аз не съм го казвал. Сега на вас го казвам за пръв път. Всеки момък, който те върже, той е избраник заради тебе. Момъкът ще завърже момата. Тя има силен ум, щом развързва. Той завързва, тя развързва. Един в ума работи, друг в сърцето работи. Ако един момък не знае как да върже момата, той не е неин избраник. Ако една мома не може

да те развърже, тя не е избраница. Дали ще го вярвате? „Близо до ума е“ – казват турците. Какво е връзването? Ще каже: „Как да ме върже той?“ Хубаво. Гони ви някой. Вие дойдете до реката, не знаете как да минете. Един момък ви туря в лодката, ограничи ви, прекара ви на другия бряг. Като излезете, вие му благодарите, плащате му за това. Вие се развързвате.

Казвам, любовта, която връзва хората, е намясто и любовта, която развързва хората, е пак намясто. Или казано другояче: любовта е, която връзва и развързва хората, защото всичките неща стават от любов. Всичките лъжи в света са съградени от любов. Дойде той – обещава, че няма да я върже. „Ти – казва – при мене ще бъдеш като царица. Копринени рокли ще имаш, с автомобили ще се возиш.“ Но той не говори истината. Той лъже. Тя ще бъде вързана. Тя, като зачене едно дете, носи един голям товар. Сега аз говоря на факти. Че ако каже: „Ти при мене царица ще бъдеш“, – аз ето какво разбирам връзването. Вие пак ще ме разберете криво. Жена, която не може да накара един мъж да работи, то значи развързване. Като го развърже, да го научи да работи. То е развързване. Майката, след като развързала това дете, го праща в училище, развързала го. Но знание трябва.

Въплотяването на земята е връзване. Всеки човек, който се е въплотил в тялото, вътрешно постепенно трябва да се развързва чрез процеса на човешката мисъл, чрез процеса на човешките чувства и чрез процеса на човешките постъпки. Има нещо в нас божествено – духът, който постоянно ни развързва. Като влезем в новата култура, ще бъде култура на развързване, за да се научим как да работим. Сега ние разбираме връзването просто. То е само като един символ на онова истинското развързване. Не можеш да вържеш един силен човек. Силен човек е само онзи, който разбира законите на любовта. Човек не може да бъде силен, който не е изучил законите на любовта. Човек не може да приложи тази сила, която любовта му дава, ако той не разбира законите на човешката мисъл, на божествената мъдрост. Човек не може да постигне онова, което той иска, ако не разбира законите на истината.

Аз говоря за онези от вас, които искате да влезете в божествения свят и да работите съзнателно. Аз съм привеждал следния пример. Пак ще ви го приведа. Влюбват се трима души в една княгиня. Тя била много умна. Туй е из модерния живот, когато велосипедите били измислени. Тя им казва: „Ще вземете по един хубав велосипед. Направете една стена и онзи, който се засили и може да мине стената, той ще бъде моят избраник.“ Дошли тримата със своите велосипеди. Качва се първият, засилил се и като наближил стената, започнал да мисли: „Защо ще умирам за една княгиня. Ще се блъсна в стената, ще си прасна главата.“ Дошъл до стената, спира се

и се отказал от състезанието. Вторият се засилил. Като дошъл и той до стената, и той се отказал. Третият казва: „Да става каквото ще.“ И той се засилил и се блъснал в стената, която била направена от книга, и я пробил. Първите казват: „Брей, излъга ни тя. И ние можем да пробием книжната стена.“

Казвам, всичките ви мъчнотии, които вие изпитвате, това са книжни стени, при които вие се спирате. Кой ще си жертва живота? В какво ще покажеш любовта? Ако нямаш доверие в един човек, каква е тази любов. Забележете едно нещо. Онзи, който ви обича, той няма да поиска от вас много работи. Любовта започва с най-малките опити. Той ще ви поиска, най-първо, един лев назаем. То тъй ще се случи, че вие имате само един лев, който и на тебе ти трябва. Бръкнеш в джоба, видиш само един лев и казваш: „Нямам.“ Ти лъжеш. Не си издържал изпита. Извади лева, дай го. Ти ли си го употребил, или той, е все едно. Онзи, който употреби лева, намясто отишъл. Той няма да поиска от тебе да се жертваш. Той ще дойде до жертвата. Ще мине човек през жертвата. Вие искате да влезете в Царството Божие без жертва. В Царството Божие не можете да влезете, докато не ви разпънат като Христа на кръст. Много лесно мислят някои, че могат да влязат. Ще те разпънат тебе на четири гвоздея – два на краката и два на ръцете. Ще викаш: „Ели, ели, Лама Савахтани. Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил.“ Ще те турят в гроба, след това ще станеш кандидат за небето. Христос, след като възкръсна, казва: „Още не съм възлязъл на небето.“ Някои проповядват, понеже Христос пострадал, заради неговия хатър ще влязат в Царството Божие. Такива работи няма. Казват: „Ние носим кръста.“ Не. Смешно е да носиш такъв кръст малък на врата. Ще носиш голям кръст, че като дойдеш донякъде, да го хвърлиш. Един такъв малък кръст туриш на врата. Не, не – голям кръст, да се покажеш, че си юнак.

Да носиш кръста, това е законът, да се справиш с всичките мъчнотии, които животът създава по една вътрешна необходимост. Казва: „Защо е туй страдание?“ Няма друг изходен път. По една вътрешна необходимост се явяват страданията. Ние не знаем защо са, но са необходими. Страданията в живота ще се превърнат във велико благо за в бъдеще. Няма страдание в света, което ще остане, което да не се превърне в благо за бъдеще. Всички ще се превърнат – и най-лошите страдания, всичките ще се превърнат в нещо хубаво. Няма изключение. Затова един ден всичките противоречия, които сега съществуват, ще изчезнат.

Та ще ви приведа един пример от един окултист. Той представя един разказ. Дошло един ден, че и дяволът се обезсърчил. Казва: „Научих всичките хора, дадох им знание – и най-после и мене не ме слушат.

Вземаха всичко от ръцете ми.“ Обезсърчил се и отишъл на една голяма канара и седнал там, навел глава. Казва: „Дай си знанието, после ходи да те управляват.“ Вижда по едно време – Христос иде към него, приближава се. Казва му: „Много късно идеш. Едно време, преди две хиляди години, имаше какво да ти дам. Сега и мене не ме слушат. Късно идеш.“ Мисли, че Христос иде при него да иска нещо. Христос казва: „Аз ида сега да ви помагам.“ Забелязал, че две змии имало забити на неговите гърди. Положил ръката си Христос и отнел змиите, и му казва: „Ти си много умен. Ще те поставя като добър учител да възпитаваш хората. Понеже голяма опитност имаш, да ги възпиташ за бъдеще.“ Тръгнал дяволът с Христа. Сега дяволът иде в света и той да помага, да учи хората. Това, което ще примири всичките противоречия, туй трябва да залегне във вашия ум.

Единственият, който царува, това е Бог. Единственият, който обича, това е Бог. Единственият, който раздава знания, това е Бог. Единственият, който носи истината, това е Бог. Тогава, като го познаваме, ще имаме вече отношения един към друг. Сега Господ иска нас да ни изпитат доколко можем да приложим неговата любов. Той не иска да приложим туй, което не е по силите ни. Дал на едного пет таланта – да работи с петте. На друг дал два, на друг – един. Интересно е, че онзи, който имал пет таланта, спечелил още пет. Който имал два таланта, спечелил още два. Онзи, който имал един, отишъл, че го заровил. Сега мнозина казват: „Какво аз мога да направя?“ Един талант имаш, спечели още един, да станат два. Втори път двата таланта ще станат на четири, третия път – на осем и т.н. Ще се увеличават талантите.

Аз ви считам като млади моми, които чакат своите избраници да дойдат. Аз ви виждам като млади моми на деветнайсет години – чакате отнякъде, от някой прозорец да го видите да се зададе той. Всичките човешки души, това са девици. Някои от вас сте облечени с мъжки костюми, други – с женски. Много жени сега турят гащи – стават ли мъже? Тури мъжки гащи, остриже косата, но тя е жена. Мъжът и рокля да тури, и косата да пусне, мъж е. Не може да се измени човешкото естество в дадения случай.

Казвам, трябва да имаме една ясна представа за онова, което жената носи в света. Жената носи онзи велик магнетизъм, поле за работа създава. Ако в света няма жени, няма да има поле за работа, няма да се сее. Ако мъже няма, поле ще има, само че няма да има какво да се сее. Само с жени светът ще бъде една песъчлива пустиня. Само с мъже светът ще бъде пълен с хамбари със семе, но няма да има къде да се сее. Като се свържат мъже с жени – туй магнетическо поле и туй електричество в мъжа, тогава се дава онзи велик подтик в живота. То е едновременно тялото, полето, в което сега се сее човешката мисъл и човешките чувства. Казва Писанието, че има

една борба мужду духа и плътта. Плътта е онова неразбраното в нас. Ние постоянно се възмущаваме от живота защо е такъв. Възмущението произтича от неразбиране законите на живота. Каква е тази любов, когато някой ще ми мърмори: мър-мър, това няма, онова няма. Какво по-хубаво може да се даде на човека от един светъл ум, който е свързан със светлината. Какво по-хубаво на човека може да му се даде от топлината, която носи живот в себе си и дава най-хубавото разположение. Какво по-хубаво може да се даде на човека? Земята мяза на един отличен параход, който пътува през пространството с хиляди години. Вие се разхождате на нея, и сте недоволни. Вие правите най-хубавата екскурзия, която някой прави в света, при това сте недоволни. Искате да идете до Париж, до Берлин или Лондон. Сега в Лондон не може да идете. Ако идете в Лондон, пада огън и жупел някой път.

„Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето. И каквото развържете на земята, ще бъде развързано и на небето." Каквото развържете с мъдрост, ще се развърже. И каквото приложите с истината, ще бъде приложено. Та казвам, приложете сега в себе си светлината във вашия ум. Всички от вас, които имате спорове с когото и да е – с бащи, с майки, с братя, със сестри – решете този въпрос. Развържете се. Вие имате неверие. Някои от вас казват: „Има ли Господ, или не?" Седи един учен човек и друг, който не е учен, но умен човек. Ученият доказва дали има Господ, или не. Онзи неученият хваща го за гушата, натиска го и казва: „Ако кажеш, че няма Господ, ще те удуша; ако кажеш, че има, ще те освободя." Онзи казва: „Има, има, има Господ." Като те хване тебе смъртта, ще видиш има ли Господ. Ако има Господ, има. Ако няма Господ, няма. Питат: „Има ли Господ, или не?" Чудна работа. За единственото реално нещо в света може да се твърди и да се отрича. Философията е това, че само това, което се твърди и се отрича, то е реално. Туй, което не се отрича и което не се твърди, то не е реално. Туй, за което не може да мислиш, то е нереално. Туй, за което може да мислиш каквото и да е, и туй, за което може да твърдиш или да отричаш, то е реално. Че ти не може да хвърчиш, но може да хвъркаш, ако си умен. Че как хората хвъркат с аероплани. Едно време не можеха, а сега по 400, 500, 600 километра в час пътуват.

После имате някаква болка, имате ревматизъм. Обикнете болката. Левият крак – на палеца, ви боли. Обикнете палеца. Тъй го обикнете – като същество. Веднага болката ще престане. Туй място, което не обичате, то ви боли. На необичаните места по тялото, там се явяват болестите. Боли те коремът – не обичаш корема. Заболят те гърдите – не ги обичаш. Заболи те пръстът – не обичаш пръста. Болките се чувстват в необичаните удове на тялото. Щом обичаш тялото, щом обичаш ума, сърцето, всичко, което

човек има, като обичаш, болките ще престанат.

Дали вие вярвате това, или не, мене не ме интересува. Някои от вас, които искат, направете един опит, но не разправяйте никому. Само на мене ще дойдете да ми кажете онова, което казвам, дали е верно. Няма да ми казвате как сте направили, но само ще ми кажете: „Верно е." Ако вие не вярвате, след като направите 9 пъти опити, ще видите – щом обикнете вашия крак, той ще оздравее, този крак ще бъде добре тогава. Казвам ви, обикнете, за да имате собственост. Някой казва: „Не искам собственост." Тялото е наша собственост, главата, сърцето, умът са наша собственост. Вие ще бъдете верни и истинни. Туй е ваше. Аз като ви дойда на гости, вие да ме приемете от любов. Не да дойда да ви обичам, но и вие ще обичате. Да намеря, че вие обичате тялото си. Вашето тяло да ми се похвали, че е обичано. Аз туй не съм го казвал, сега за пръв път го казвам. Болките показват безлюбие. Тъй седи законът. Всеки се оплаква, че страда. Да ви лекуват други, е опасна работа. „Той – казва – ме излекува." Христос, когато дойде да лекува хората, за греховете им стана жертва, за да не стане собственик. Той трябваше да пожертва всичко по един вътрешен процес. Ние трябва да приложим любовта вътре. Тогава всичко онова, което правим, ще бъдем свободни да развързваме.

Аз ви показах пътя, как можете да се развържете. Вържете сърцето си. Развържете ума си. И волята ви да бъде свободна.

Любовта в света иде чрез светлината. Не може да приемеш любовта без светлината. Любовта в света иде чрез топлината. Без топлина любовта не може да се прояви. Любовта в тялото влиза чрез силата. Без сила любовта не може да се прояви. Три неща има: Светлина, Топлина и Сила.

„Добрата молитва"

Двадесет и пета неделна беседа
6 април 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_04_08 Единствената сила
Утринно слово

ЕДИНСТВЕНАТА СИЛА

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на царството
В начало бе Словото

Ще прочета 5 глава от Евангелието на Матея. Чели сте я. Деветте блаженства са девет начина, девет метода, по които човек може правилно да възприеме любовта и да я приложи. (Учителят прочете главата). Думата митари може да я прочетете или ударението да пада на първия слог или върху втория слог. Онези, които изучават филология знаят, ударението на думите в българския език пада на втория слог; на френски, мисля на третия слог и на английски мисля, че е на втория слог. На втория слог е земен, а на третия слог е за достойнство. Французите имат достойнство, затуй е ударението на третия слог в трисложните думи. В българския език, когато имаш да вземаш, е на първия слог, когато имаш да даваш, ударението пада на втория слог – от физиологическо гледище.

„Бъдете съвършени, както е съвършен Отец Ваш небесен.“

На български казваме богат, ударението пада на втория слог, но когато кажем богат, ударението на първия слог – то е който заповядва; богат е, който има пари. Като се измени ударението, изменя се и смисълът. От нямане на думи, мени се ударението на думите. Някои думи имат две значения. По нямане на думи трябва да се мени ударението на думите. Някой път, когато ударението на думите е на първия слог, показва, че носиш някакъв товар, на втория слог – поотпуща се малко. Казва: Ще платя, ще го платя, когато му дойде времето. Ударението на двата слога дава вече малко по-широко значение. Когато имате да плащате, турете ударението на втория слог. Когато имате да вземате, турете го на първия слог, ако искате да ви върви. Ако измените ударението, че когато вземате, поставяте го на втория слог, а пък когато имате да давате – на първия слог, тогава работите не вървят.

В духовния свят другояче седи работата. Да изпеем една песен на слога. (Изпяхме „Цветята цъфтяха“).

Някой път ви виждам седите уморени, каквото и да ви се говори нямате

кеф. Някой път съм виждал пияници, които нямат кеф, понеже виното не е хубаво. Като го вкуси, не е хубав пелинът. По някой път съм гледал онези, които ядат, яденето не им харесва, не е печена кокошка или баница. Криво му е, казва: Няма ли нещо по-хубаво? Някой път като се говори, казвате: Това нещо сме го слушали. Не зная, два пъти едно и също нещо не може да се слуша. Ти в детинство може да си слушал за любовта, то е детинска любов. Като станеш възрастен, може да си слушал за любовта; то е възрастната любов. И в старини слушаш за любовта, то е стара любов. Но знаеш ли каква грамадна разлика съществува между любовта на децата, любовта на възрастните и на старите? Има неща, които не могат да се обяснят. Има неща и цяла година да ти ги обясняват, пак ще останат неизяснени. Може някой човек дълго време да ти разправя какво нещо е сладкото, но ако не си вкусил, никога не можеш да разбереш. Само като го близнеш, за половин минута ще знаеш повече, отколкото цяла година да ти приказват за сладкото. Има неща, които се добиват само от опит. Любовта е от тая реалност. Аз за любовта още нищо не съм ви говорил. Едно от двете: или аз не зная какво да говоря за любовта, или вие не знаете да ме слушате за любовта. Някоя мома не може да слуша за любовта, понеже тя е заета толкоз със своята красота; тя иска да чуе, че е красива, накичена е. Той горкият се мъчи да се покаже, че я обича. Тя не се интересува, че я обича, тя иска да знае седи ли тя като красавица в неговия ум. Може ли да си обясните това. То е като ударението. Защо тази мома иска да бъде красива? Всички вие искате да бъдете красиви. По някой път не е голямо нещастие да бъдеш красив, по някой път е хубаво да бъде красив човек. По някой път е хубаво да бъдеш тлъст като кокошка, но някой път не е хубаво. Когато кокошката е тлъста, като дойдат в курника, хващат тлъстата, не минаваш добре.

Сега казвате другото: В света всичко Бог е наредил. Сега тия противоречия в света, които съществуват, как ще ги обясним? Значи има много неща, които Бог не е наредил. Всички ония неща, които не е наредил, за тях Той не се грижи. Той ги оставил за онези, които са ги наредили. Сега туй ще го вземете за себе си. Не може да заставите Господа да се грижи за неща, които Той не е поставил. Аз съм си намислил нещо и искам да зная защо Господ не ми помага. Дошло ми на ума да си купя сива шапка, искам Господ да се интересува от моята сива шапка. Или купил съм си копринени чорапи, искам Господ да се интересува от моите чорапи. Или ти си запалил огъня вкъщи, какво Го интересува Господа дали огънят гори добре или не. Ние се осакатяваме по този начин. Представете си един свят, дето няма огън, топлината топли без дим. Представете си един свят, дето такива лампи като тези ги няма. Представете си един свят, дето хората не се женят, както тук се женят. Някои мислят, че в небето хората се раждат както тук. Питат: Женят ли се в оня свят? „А които се сподобият с оня век,

нито се женят, нито за мъж отиват.“ – Че как, казва, ще бъде туй? Не може да обясниш някои неща, те нямат смисъл. Например, искате да знаете дали човек да се жени или не. Все едно е да ме питате, трябва ли човек да пече хляба или не. Ако ядеш тестен хляб, опечи го. Какво има да печеш житото, то вече е опечено, малки опечени самунчета са. Пресъхнало е, ще го смелиш на воденицата за брашно, ще си правиш хляб. Трябва ли да правим хляб или не? За всички, които живеем на земята, само едно е важно – всичко друго е развлечение обличаш се, събличаш се, ядеш, говориш, те са празни работи. Те са само упражнения на земята. Казвате: Човек трябва да ходи. Птицата какво трябва да прави? Птицата ходи ли? Казва: Тренът трябва да се търкаля. Аеропланът търкаля ли се? Значи има различни начини за схващания. Нямаме още идеален начин.

Представете си, че аз съм в един свят, че само като помисля и там съм. Помисля за слънцето, нито се търкалям, нито с аероплан отивам и там съм. Дето помисля, там съм. – Как тъй? – Не го зная, но тъй е. Как ще си го представите? Казва: Може ли да го направи? Казвам: Ти може ли да ми докажеш, че живееш, че не сънуваш сега? Как вечерно време сънуваш, че си богат, мислиш, но като се събудиш, няма нищо. Ти мислиш апартаменти имаш, синове имаш, дъщери имаш – събуждаш се, ни синове, ни дъщери, ни баща. – Може ли? – Че как да не може? Туй е болното състояние на съвременното човечество. Казва: Когато имам да давам, никак не обичам да ме бутат. Когато имам да вземам, да ми кажат, но когато имам да давам, нищо да не ми казват. Сега всички на земята не обичаме да ни казват, че имаме да даваме, а само когато имаме да вземаме.

Какво да ви кажа сега, вие всички сте актьори. На сцената кой с какви ли не костюми, дегизировки разни има. Няма какво да ви осъждам, прехранвате се. Ако не играете, няма да си изкарате хляба. Разправяше ми една актриса. Казва: Играх на сцената и един от режисьорите, възхитил се и като дойде, започна да ме целува. Възхитил се той от играта и започнал да я целува. Питам: Защо трябва да я целува? На нея и е неприятно, но на онзи му е приятно. Защо? Играла ролята хубаво, пък била млада, той се възхитил и казва: Такава млада може да се целува. По някой път питат хората, защо? Ако дадеш на някого сухи череши или суха пастърма, какво ще направи? Дадеш на човека, има нещо.

Ние всички обичаме ония неща, които пресни излизат от Божественото съкровище. Всички неща, които са излезли от Бога, ние ги обичаме. Онези, които са престояли, изгубили своето Божествено, те не са приятни. Има вода, която е приятна, дойдеш до извора, чиста е. Като дойдеш до някоя кална вода, самата вода те отвращава. Та в дадения случай е важно онова, което може днес да се приложи. Казва: Какво има да се приложи? Аз съм

привеждал този пример и пак ще го приведа, за да стане по-ясно. Един голям английски кораб отива в един доста голям и прочут европейски град. Понеже моряците обичат да си попийват, излизат те да посетят града, да опитат ликьорите на този град. Излизат от парахода, вземат лодката, завързват я. Понапили се хубаво и се връщат, качват се на лодката и започват да гребат, цялата нощ гребат и сутринта гледат пак са на същото място. Вързана е лодката. И ние често на земята правим големи усилия. Не сме се отвързали. Когато по някой път говорим за любовта, разбираме единствената сила в света, която развързва хората и ги прави свободни. Сега вие имате едно понятие за любовта, която образува нови връзки. Това не е любов. Нови връзки – не е любовта. То са търговски работи. В любовта съществува една връзка, която човек като излезе от Бога, носи тази връзка. То е Божественото. Човек като дихание е излязъл от Бога. Душата има връзка с любовта. Всички други връзки, които ги прави, те са второстепенни работи. Те са временни, полезни са, но не са същински, не са реални. Следователно, ние правим погрешка, когато обръщаме внимание на третостепенни и четвъртостепенни работи, пък реалното, от което зависи нашият живот, изоставяме го.

Сега мнозина са ми казвали: Аз еди кого си не обичам. Пък аз виждам, че той ме лъже. Казва ми за друг, че го обича, пък виждам, че не го обича. Единият ме лъже, че не го обича, пък го обича; другият ми казва, че го обича, пък не го обича. Кой лъже по-хубаво от двамата, който казва, че не го обича, пък го обича, или който казва, че го обича, пък не го обича? Коя лъжа е по-хубава? Аз не бих си служил нито с едната, нито с другата. Но първата е за предпочитане. Казва, че не го обича, пък го обича, отвън се показва, че не го обича. Вторият отвън се показва, че го обича, пък отвътре не го обича. Според моите схващания и в двата случая има нещо, което препятствува. Всичките хора се спъват от закона на любовта. Всички се спъвате, вие мислите дали Господ ви обича? Вие искате Господ да обърне специфично внимание само на вас. Прави сте. Ако Господ създаде един свят и вас направи първия човек, вие ще бъдете най-обичаният. Вие искате да бъдете пръв, но тогава светът трябва да започне с вас. Искате да бъдете последни, трябва да бъдете последни в свършването на света. Двама души има, които са важни: единият, с който светът започва, и другият, с който светът свършва. Онези по междината са актьорите, които играят и бият тъпана заради двамата. Когато двама души се женят как ги намирате, кой е първият и кой последният? Събрали се двама, ортаци са. Първият е мъжът, последният е жената. Първото създание е Адам. Сега жените искат да бъдат първи. Може ли туй, което е първо създадено да бъде последно и това, което е последно създадено, да бъде първо? То е невъзможно, не е в реда на нещата. Сега като ви говоря, вие сте в стълкновение с вашето разбиране на любовта. Аз като говоря някой казва, че много малко

разбиране за любовта имам. Аз едва сега започвам да я разбирам, да я назъртам. Вие колко хляб има да ядете още, докато започнете да я разбирате.

Онзи, който има любовта, той никога не се смущава. Той не знае какво нещо е смущение. За него смущение, ад, дяволи, всички те са залъгалки. Хване един дявол, играе си с него, като го пипне с ръката, дяволът престава да е дявол. Любовта като пипне жената, тя престава да е жена. Каквото пипне, тя всичко изменя. Ще кажете: Зная любовта. И аз я зная. Казвам: Когато говоря за Бога, разбирам туй, което може да измени в нас живота. Пък ние не можем да изменим живота. По някой път ние искаме да изменим живота. Благодарете, че нямаме тази сила да изменим живота на хората.

И тъй вие очаквате възкресението. То е очакването. Когато тази любов ви зърне, тогава ще възкръснете. То е смисълът на живота, освобождението от това робство. Сега не е невъзможно човек да се избави. По някой път, аз вървя и съзнанието ми е толкоз будно, виждам още от далеч, че някой човек иска да говори с мене 5–10 минути, аз нямам разположение нито една минута да говоря. Сега как да му обяснявам. Ако се поусмихна, ще каже, иска да ми покаже, да се освободи. Ако го погледна сериозно, пак лошо. Той иска да се спра, пък нямам време. Какво бихте направили вие, ако сте на моето място?

Сега да дойдем до реалното. Хубаво, аз съзнавам, че имам да давам някому. Факт е. Обещал съм днес, трябва да платя. Нямам нито пет пари в джоба. Казва: Плати ми. – Че от къде, нямам нито пет пари. – Защо не мисли когато ги вземаше? Но сега е въпросът, какво да се прави в дадения случай? Как бихте решили вие въпроса? Аз го разбирам. Казвам: Чакай, имам заровени пари в планината, да ида да ги взема, но ще ми вземе един час, пък ти бързаш. Казва: Защо не ги изровиш на часа, да те чакам един час, ще изгубя времето си. Казвам: Ако ме обичаш, изгуби малко от времето си.

Та сега и на вас казвам: Може ли да ме почакате три часа, докато ида да разкопая. Вие нямате време, много бързате. Затуй въпроса ще го оставя неразрешен.

Отче наш.

25. Утринно слово
8.VI.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_04_09 Не разваляйте пакта
Лекция на Общия Окултенъ класъ

НЕ РАЗВАЛЯЙТЕ ПАКТА

Добрата молитва.
Богъ е Любовь.
Размишление.
Въ начало бѣ Словото.

Мѫчно е да накарашъ болнитѣ хора да пѣятъ. Не пѣе. Какъ да пѣе? Мѫчно е да накарашъ гладния човѣкъ, който е гладувалъ десетина деня, да работи. Трудно е да накарашъ сития да яде. Казва: „Не искамъ“. Голѣма опасность въ живота има. Човѣкъ трѣбва да има едно разбиране. Не може да прекарашъ единъ слонъ презъ мостъ, който е неустойчивъ. Той, като си тури крака, оттегля го назадъ. Той знае ще го издържи ли или не. А пъкъ човѣкъ нѣкой пѫть мисли, че презъ всѣки мостъ може да мине.

Запримѣръ: У насъ сега става въпросъ дали ще имаме свѣтлина. /Поради затъмнението се събрахме на тъмно, докато се развидѣли/. Че ако имахме знание, що ни трѣбва тази, външната свѣтлина. Свѣтлина има доста въ нашия мозъкъ. Имаме свѣтлина да се освѣтлимъ. Тъй щото нѣщата показватъ нашето незнание, нуждаемъ се отъ външна свѣтлина. Когато ние мислимъ, ни най-малко насъ не ни трѣбва външна свѣтлина. Има нѣщо отвѫтре, което ни освѣтлява. Вечерно време на каква свѣтлина ходятъ вълцитѣ? Иматъ ли освѣтление? Рибитѣ преди милиони години имаха свѣтлина. Като ходятъ вѫтре въ морето, имаха своитѣ лампички. Какъ ги направиха? Кой имъ направи лампичкитѣ? Нѣкои на опашката имаха, други въ устата, навсѣкѫде като украшение имаха. Като ходятъ, да си освѣтляватъ.

Казвамъ: Има три порядъка въ свѣта, които вие смесвате. Единъ порядъкъ е Божественъ, отъ който нѣщата излизатъ, тогава всичко е наредъ. Единъ духовенъ порядъкъ, то е на ангелитѣ, на духоветѣ. И единъ порядъкъ човѣшки. Единиятъ порядъкъ е порядъкъ на живота. Вториятъ порядъкъ е порядъкъ на свѣтлината. И човѣшкиятъ порядъкъ е на топлината. Сега това сѫ само наброски нахвърлени, но нѣматъ приложение. Сега какъ ще ги приложите? Вземете сегашната война, тя е война на духове, духовна война. Тѣ сѫ духоветѣ, тѣзи сѫщества, разумнитѣ, тѣ правятъ войната сега. Хората въ тази война сѫ като конетѣ. Често хората вѕематъ конетѣ да се биятъ – ни въ клинъ, ни въ рѫкавъ, но конетѣ отиватъ да се биятъ. Автомобилитѣ воюватъ, танкове има да се биятъ. Но тѣ сами не отиватъ,

каратъ ги, разрушаватъ всичко. И хората сега сѫ впрѣгнати въ една война, дето духоветѣ сѫ ги накарали, и тичатъ. Не сѫ хората, които отиватъ. Единъ танкъ отива налѣво, надѣсно, но вѫтре има едно разумно сѫщество, то е, което управлява. Сега вие мислите, че нѣщо може да се направи въ свѣта. Ако си единъ конь, какво ще направишъ? Онзи всадникъ, който е на гърба, той заповѣдва. Ти ходишъ, но не ходишъ по своя воля, ходишъ тамъ, дето тѣ искатъ. Сега напримѣръ, вие се разгнѣвите нѣкой пѫть. Гнѣвътъ не е вашъ. Гнѣвътъ не принадлежи на хората. Гнѣвятъ се духоветѣ. Духоветѣ се разгнѣвили, казватъ: „Ще се разгнѣвишъ". Мислишъ, че ти си се разгнѣвилъ. Туй е състояние на духа. Човѣкъ, като се разгнѣви, какво ще направи? Ти, като се разгнѣвишъ, усѣщашъ единъ упадъкъ. Казвашъ: „Що ми трѣбваше да се меся въ тази работа".

Сега кое е важното? Да оставимъ тия философски разсѫждения. И тѣ сѫ хубави. Важното е: Не прекѫсвайте връзката съ Божествения порядъкъ. Защото, докато си свързанъ съ Божествения порядъкъ, ти ще живѣешъ, всичко ще ти върви наредъ. Направишъ най-малкото опущение да се откѫснешъ, веднага ставашъ като единъ листъ, когото вѣтърътъ може да духа навсѣкѫде. Нѣмашъ вече никаква опора. Второто положение: Изучавайте и свѣта на свѣтлината, порядъка на духоветѣ. То е съдържанието. Вие, ако не сте свързани съ порядъка на духоветѣ, никакво знание не можете да имате, нѣма кой да ви ориентира. Тѣ сѫ духоветѣ, които слизатъ и учатъ хората какво трѣбва да правятъ. Ти седишъ и мислишъ, мислишъ, дойде една свѣтла мисъль, казва ти: „Така направи". Като направишъ, върви добре. Единъ вашъ приятель ми разказваше. Той билъ въ миналата война, на едно мѣсто седи и нѣщо му казва: „Не стой". Следъ 5 минути на това мѣсто паднала една граната. „Не стой тукъ", нищо повече. Другъ единъ офицеръ ми разправяше: „Едно нѣщо ми казва „Мръдни се" Азъ питамъ: „Защо да се мръдна, че тукъ навсѣкѫде има опасность". – „Мръдни се". Азъ седя и разсѫждавамъ и единъ куршумъ ме прободе. Разбрахъ защо трѣбваше да се отмѣстя". Вие казвате нѣкой пѫть, че нѣма опасность. Казва ви нѣщо, мръднете се. Не се мърдате и казвате: „Каквото Господь даде". Господь казва: „Понеже азъ ще мина оттука, мръдни се да не те прегазя" Ако ти не се мръднешъ, Господь ще те прегази. Предупреждава те. Ти трѣбва да се мръднешъ, не Господь да си измѣни пѫтя. Господь никога не се отклонява отъ своя пѫть. Хората, които седятъ на Божия пъть,трѣбва да се отстранятъ. Тѣ нѣматъ право да седятъ на Божия пѫть. Отстрани на пѫтя може да седятъ, но насрѣдъ на този пѫть не може да седишъ тъй, както царскитѣ каляски чакатъ. Ако нѣкой отъ публиката излѣзе и на царетѣ имъ даде единъ пликъ, изненада онѣзи пазители на закона, защото духоветѣ много пазятъ. Ако ги изненадашъ – ще дадешъ плика, ако не – ще те арестуватъ, ти си нарушилъ известни правила. И тогава се създаватъ ненуждни страдания. После, друго нѣщо

гледамъ: вие никога не провѣрявате нѣщата и предавате лъжливи сведения. Казватъ ми: „Английски аеропланъ падналъ при „Александъръ Невски“ съ седемъ души убити“. Казвамъ: Видѣхте ли? – „Не, но ми казаха“. Билъ заобиколенъ съ стражари и не пускали. Казалъ му нѣкой. Казвамъ: Провѣрете. Отиватъ, нѣма никакъвъ аеропланъ. Казватъ: „Тукъ, на Семинарията, паднала една бомба, вѫтре въ оградата паднала“. Дойде единъ братъ, казва: „Ходихъ, нѣма никаква стена съборена, никаква бомба не е паднала“. Кажете: „Чухъ, не зная дали е вѣрно, че паднала бомба на Семинарията“. После тукъ, на Изгрѣва, говорите непровѣрени работи. Учете се, нѣщата, които говорите, провѣрявайте ги въ себе си. Може въ себе си да ги провѣрите. Азъ съмъ казалъ толкозъ пѫти да ги провѣрявате. Всѣки по кой начинъ може да ги провѣри. Искате вие да посетите единъ вашъ приятель въ града или въ Изгрѣва. Спри се, вижъ въ себе си вѣрно ли е, тамъ ли е, направете единъ опитъ. Искашъ да го посетишъ. Дали е тамъ или не – не знаешъ. Ако приятельтъ ти е въ кѫщи, ти ще усѣтишъ една пълнота въ ума си и въ сърдцето си. Нѣкой пѫть ще усѣтишъ пълнота, а нѣкой пѫть – празднота. Нѣщо ти казва: „Иди, той е тамъ“. Усѣщашъ други пѫть, че не е тамъ. Отивашъ и го нѣма. Веднажъ, дважъ, три пѫти правишъ опити и разберешъ, и различавашъ тия състояния, когато вашиятъ приятель е тамъ и когато не е тамъ. Когато вашиятъ приятель е тамъ, ще знаете по вашето състояние. Нѣкой пѫть отъ невидимия свѣтъ даватъ признакъ.Речешъ да посетишъ единъ свой приятель и лѣвата ти вежда заиграе – той не е тамъ. Ако ти заиграе дѣсната – той е тамъ. Като играе едната вежда – показва, че е тамъ. Като заиграе другата – показва, че не е тамъ. Ако поиграе лѣвата вежда – нѣма го приятеля ви. Като ви поиграе дѣсната – идете, ще го намѣрите. Съобщение има. Ти запиташъ и отъ невидимия свѣтъ казватъ: „Не е тамъ“. Тѣ сѫ отривисти, съ една дума ти отговарятъ, разсѫждение нѣма. Казвашъ: „Да ида ли?“ – „Да“. Казвашъ: „Какъ ще бѫде времето?“ Като ти кажатъ:„Да“, не питай какво ще бѫде времето, ще има ли превозни срѣдства. Като ти кажатъ: „Да“ – върви напредъ. Като ти кажатъ: „Не“ – не отивай. Ти казвашъ: „Ако има превозни срѣдства, пари имамъ“. Не ходи, колкото и да бѫдешъ осороженъ, ще се случи нѣщо лошо.

Сега, Господь не е сѫщество на безпорядъкъ. Въ най-малкитѣ работи, въ вашия умъ най-малката мисьль въ васъ произвежда единъ вѫтрешенъ дисонансъ, не можешъ да бѫдешъ слушанъ. После другото. Казва: „Човѣкъ се излъгва“. Ние сме на земята. За да имате нѣщо сѫществено, трѣбва да пазите реда, кой на каквато степень на развитие да е. Седи нѣкой, колко знае. Запримѣръ: по нѣкой пѫть азъ съмъ говорилъ толкозъ за музиката. Има хора, има деца, нѣкой пѫть като ги чуя да пѣятъ, азъ се връщамъ назадъ. Има хора, като ми пѣятъ, азъ отивамъ напредъ. Нищо повече. Казвашъ: „Да се връщамъ назадъ?“ Щомъ чуя, че хората пѣятъ… Когато

нѣкой умре, пѣятъ. Плаченето не е ли пѣене? Този, когото търся, оплакватъ го, пѣятъ му пѣсни, изпращатъ го въ другия свѣтъ, казватъ: „Заминалъ си вече". Тѣ му пѣятъ последната пѣсень – довиждане. Азъ се връщамъ назадъ. А пъкъ, когато отивамъ да посетя нѣкого, че не му пѣятъ пѣсни, тогава отивамъ. Идете и питате: „Защо му пѣятъ?" Защото си заминалъ. Казвате: „Не може ли да не замине?"

Ще ви приведа единъ примѣръ на единъ руски епископъ. Има единъ разказъ, той не е вѣренъ, то е митически разказъ. Този епископъ вижда единъ овчарь – прескача тоягата си на едната и после на другата страна. Казва: „Що, синко, прескачашъ така тоягата си?" – „Моля се" – казва. Каже: „Да бѫде тъй, Господи". Прескочи на едната страна и пакъ стане много добре. Каквото поиска, като прескочи отъ другата страна, пакъ става. Казва: „Синко, тъй не се моли". Започналъ той да го учи да се моли съ „Отче нашъ". Училъ го, училъ го, научилъ молитвата. Като го научилъ, епископътъ се качва на параходъ и отпѫтувалъ. По едно време овчарьтъ забравилъ молитвата, турилъ си дрехата на водата и стигналъ парахода по дрехата си. Отишълъ да го пита какъ бѣше началото. Владиката съ параходъ пѫтува, а пъкъ овчарьтъ – съ дрехата си. Като го видѣлъ, казва: „Синко, моли се, както знаешъ".

Докато вие се возите на чужди корабъ, вие сте въ човѣшкия порядъкъ. Когато ви води Божествената мисъль, вие сте въ Божия порядъкъ. Когато те водятъ чужди мисли, то е безпорядъкъ на нѣщата.

Второто нѣщо: Пазете се. Не всичко, което ви хрумва въ вашия умъ, е ваше. Вие мислите, че всѣка мисъль, която иде въ вашия умъ, и всѣко желание, което иде въ сърдцето, е ваше. Не е ваше. Нѣкой пѫть на десеттѣ, които идватъ, едното е ваше едва. Трѣбва да знаете кое е ваше. Пъкъ чуждото си е чуждо.

На васъ ще ви кажа: Пазете се отъ кръчмарската любовь. Ще ви обясня какво нѣщо е кръчмарска любовь. Кръчмарьтъ ще дойде, ще каже: „Ела, азъ имамъ много хубаво вино, да опиташъ какво вино имамъ". Завежда те, гледашъ десетина–двадесеть бъчви. Започвашъ да опитвашъ виното на кръчмаря, не него. Кръчмарьтъ точи и ти изпразвашъ неговитѣ бъчви. Този кръчмарь най-първо те почерпи една чаша. Щомъ като кажешъ, че го харесвашъ, той ти дава. Ти изпразвашъ чашитѣ, опивашъ се, той остава трезвенъ. Питамъ: Кой отъ васъ печели? Този, който изпразва бъчвитѣ или кръчмарьтъ? Кръчмарьтъ прокопсва. Кръчмарь, който продава вино съ пари, да не стѫпвате въ кръчмата му, нищо повече. Тамъ като дойдешъ, не пипай, спри се. Туй, което се продава съ пари, не пипай, не ти трѣбва. Пъкъ има други едни кръчмари. Този кръчмарь има бъчви, тѣ сѫ по

планинитѣ, по долинитѣ. Той ще те заведе на планината, при една такава бъчва и ще ти каже: „Отъ тази бъчва може да пиешъ колкото искашъ“. Завежда те въ долината и пакъ ти казва: „Колкото искашъ пий“. Пийте отъ онова вино, което е безъ пари. После, онова вино, което прави човѣка шашавъ, не го бутайте. Пийте отъ онова вино, което внася животъ.

Сега викамъ нѣкого, казвамъ: Ела. Казвате: „Ти обичашъ ли ме?“ Иска той да ми плати. То е кръчмарска любовь. Дойде нѣкой, казва: „Азъ те обичамъ“. Ти ще платишъ заради туй. Идешъ при нѣкой адвокатъ, идешъ при нѣкой лѣкарь, той ще ти направи една инжекция, после ще платишъ. Но инжекцията освенъ, че не подобрява работата, но я влошава. Защо ще ходишъ да се мѫчишъ да те инжектиратъ. Де ти е вѣрата? Въ човѣшкия порядъкъ. Поеми въздуха, като поемешъ въздуха – лѣкува. Като отворишъ очитѣ и приемешъ свѣтлината, ще имашъ инжекция. Ако топлината не може да внесе въ тебе онова, което искашъ, ако свѣтлината не може да внесе и въздуха, всичкитѣ други нѣща сѫ праздни. Външни нѣща сѫ, които не сѫ свързани съ Бога. Онзи, който нѣма хлѣбъ, да яде пръсть, разбирамъ, но онзи, който има хлѣбъ, да яде пръсть – то е престѫпление. Единственото нѣщо въ единъ лѣкарь, което лѣкува, то не сѫ лѣковетѣ. Хора има, които сѫ пратени за лѣкари въ свѣта. Но тѣ носятъ лѣкарствата въ себе си. Тѣ иматъ една сила магнетическа, която лѣкува. Лѣкарьтъ лѣкува съ туй, което излиза отъ него. Христосъ лѣкуваше хората съ онова, което бѣше въ Него. Онази жена, като се допрѣ до Него, (Той) казва: „Излѣзе нѣщо отъ мене“. Казвамъ: Идете при единъ лѣкарь, че като те пипне лѣкарьтъ, да излѣзе нѣщо отъ него. Щомъ излиза нѣщо отъ лѣкаря, на мѣсто е. Щомъ нищо не излиза отъ лѣкаря, ти при такъвъ лѣкарь не ходи.

Често мнозина идатъ при мене да ме питатъ по нѣкой въпросъ. Още преди да ме питатъ, казватъ: „Ясно ми е“. Въпросътъ (е) разрешенъ, преди да е дошелъ при мене въпросътъ е разрешенъ. Казвамъ: Нѣма какво да ме питашъ, Господь ще ти изясни. Казвамъ: Всѣки човѣкъ, при когото вие се приближавате и нѣщата ставатъ ясни, той е Божествениятъ порядъкъ. Отивашъ нѣкѫде и умътъ ти се забърква. Не стой тамъ.

После, пазете достойнството на другитѣ тъй, както пазите вашето достойнство. Има една мѣрка. Гледамъ мнозина се събиратъ и говорятъ заради нѣкого, всички дадатъ ухо, приятно имъ е. Нѣкои не обичатъ нѣкого и като говорятъ, приятно имъ е. Нѣкои, които го обичатъ, вематъ страна и се спорятъ. Допуснете, че отивате въ единъ домъ, майката я нѣма тамъ, оставила детето и това дете се парфюмирало съ онова, което излѣзло отъ него. Така се парфюмирало и мирише, отъ най-хубавъ парфюмъ. Идете, видите и започвате да разправяте: „Гледай, мари, какъ оставила детето така да се парфюмира“. Вие, като говорите така, я излагате. Вземете

това дете, стоплете вода, измийте детето отъ този парфюмъ. Вземете чисти пелени, повийте го. Майката, като дойде, да намѣри редъ и порядъкъ. Щомъ ти видишъ нѣкѫде, че нѣма редъ, то е твоя работа. Като свършишъ нейната работа, опитватъ те колко любовь имашъ и на нея ще ѝ стане мило. Като види, че ти си окѫпала детето ѝ, ще ѝ стане мило на душата. Ще каже: „Добра жена“. Вие какво правите?

Когато Господь ви дава условия да покажете любовьта си, вие показвате знанието си. Знаете колко мѫчно е тъй човѣкъ да живѣе. Мене нѣкой пѫть ме интересува, когато нѣкой дойде и ми разправя нѣща, които ги зная много добре. Дойде нѣкой, разправя ми нѣщо, дойде втори, трети, четвърти. Азъ, рекохъ, го зная добре. Азъ го освѣтлявамъ по въпроса. Каква нужда ние имаме да разправяме за нѣщата? Тогава вие се намирате като онзи турчинъ, който казалъ: „Който ще влѣзе, ще съжалява, и който не влѣзе, пакъ ще съжалява“. Има нѣща, за които вие съжалявате. Вие съжалявате, че не сте богати. Богатиятъ съжалява, че е богатъ, защото като станешъ богатъ, ще ти приложатъ най-лошитѣ работи. Ще кажатъ, че си кралъ, че си кожодеръ, най-лошитѣ имена ще ти турятъ. А пъкъ като си сиромахъ, нѣма да ти ги турятъ, само ще кажатъ, че си сиромахъ. Никой нѣма да каже, че си кралъ, че си лъгалъ. Казва: „Добъръ човѣкъ, ама сиромахъ“. Вие винаги искате богатства. Тогава ще бѫдешъ богатъ, но трѣбва да носишъ този товаръ.

Сега е въпросътъ не да се занимавате съ лошитѣ работи, понеже прекѫсвате общението съ Бога. Тогава ще изгубите вѣчния животъ. Азъ съмъ правилъ доста опити. Дойде нѣкой и ми казва: „Еди-кой братъ ме излъга. Обеща ми нѣщо и не си удържа думата“. Какво ви е обещалъ? – „Туй и туй“. Считайте, че той ви е далъ. Нѣкой пѫть ти изисквашъ. Остави този братъ, не изисквай. Вчера иде една сестра, боледува. Азъ ѝ казвамъ да направи една малка работа. Казва: „Азъ да оздравѣя, Учителю, ще посветя живота си на Господа“. Оставете тия работи. Тя досега живѣла 20 години и създала тази болесть, тя досега не посветила живота си, че отсега ще изпълни. Това, което ѝ казвамъ, не иска да го изпълни. Тя иска голѣмото добро и голѣмото зло. Тѣ отвънъ трѣбва да седятъ. Азъ ѝ давамъ малкото добро. Малкото зло е вѫтре. Ти направи малкото добро, то ще те спаси. Голѣмото добро, ако влѣзе въ твоя организъмъ, той не е въ състояние да издържи. Тогава ѝ казвамъ: Ако не ме слушате, лѣкари има въ свѣта, ще плащате, тукъ даромъ искате. Казвамъ: Направи туй, малкото. Казва: „Азъ искамъ изведнажъ да оздравѣя“. Казвамъ: Не можешъ изведнажъ да оздравѣешъ, на тебъ най-малко шесть месеца трѣбва да минатъ, за да имашъ едно подобрение, като едно житено зърно. То се набрала нечиста кръвъ, трѣбва отъ въздуха да влѣзе, отъ храната да се подобри. То трѣбва да дойдатъ всички свѣтли духове да работятъ, да подобрятъ тази работа, то не

е лесна работа. Ще каже, че азъ мога да лѣкувамъ. Вие не знаете какъ става лѣкуването. Лѣкуването става отъ Господа, не отъ хората. Казвамъ: Ти искашъ да ме заставишъ да ти кажа: Утре ще оздравѣешъ. И като не оздравѣешъ, ще кажешъ: „Каквото каза Учительтъ, не стана“. Казвамъ ти: Следъ шесть месеца ще имашъ едно подобрение, като просено зърно. Следъ една и половина година ще имашъ по-голѣмо подобрение, ще имашъ две просени зърна. Ще се учите на търпение. Щомъ дойде просеното зърно, работата вече е свършена, стига да стане едно малко подобрение.

Казвамъ сега: Приложете онзи законъ въ себе си. Приложете вие свободно закона. Азъ не искамъ вие да бѫдете светии. За да бѫдете светия, трѣбва да имате една опитность отъ хиляди години. Ако сега не сте станали светии, ще бѫдете обикновени хора. То за светийството се иска много работа. Казвамъ: Въ всичкитѣ времена религиознитѣ хора сѫ имали голѣми мѫчнотии, не е свѣтътъ свободенъ. Ние сме заобиколени съ два лагера на сѫщества, които се борятъ. Ето, сърбитѣ искаха отъ невидимия свѣтъ да ги освободятъ. Една клика стана да се борятъ съ германцитѣ. Другитѣ направиха друго. Какво стана сега, кажете ми? Не се бори съ силния, нищо повече. Ако нѣкой отъ васъ мисли, че можете да накарате Господа да направи туй, което вие искате, вие се лъжете. Вие ще имате туй, което сърбитѣ иматъ. Ще дойде Господа съ „Щуки“, съ танкове. Като мине презъ тебе, навсѣкѫде ще бѫде пустиня. Ако съ миръ го направишъ, като подпишешъ единъ пактъ съ Него, да държишъ. ТА ПАКТОВЕТЕ, КОИТО СТЕ ПОДПИСАЛИ СЪ ГОСПОДА, ИЗПЪЛНЕТЕ ГИ! Ако не ги изпълните, лоша е работата. Подписаниятъ пактъ съ Господа, дръжъ съ него. Не държишъ ли съ Него, всичко ще бѫде пометено. Сега казвате: „Господь да ви помогне“. Какво има Господь да ни помага? Дръжте съ Него. Щомъ Господь ви помага, вие слушате другитѣ. Отъ другия лагеръ доста сѫ силни. Казвате: „Ни не живѣемъ добре“. То е другия лагеръ. Азъ чувствувамъ два лагера вѫтре. Еднитѣ тъмни, другитѣ свѣтли, еднитѣ сѫ плодни дървета, другитѣ сѫ цигански тръни. Еднитѣ сѫ плодни дървета – круши, сливи. Другитѣ сѫ драки, цигански тръни, магарешки тръни навсѣкѫде.

Сега ви говоря за порядъка. Помнете: Въ който порядъкъ влѣзете, такъвъ ще станете. Щомъ влѣзете въ единъ свѣтъ, дето хората пушатъ, като излѣзете навънъ ще миришете на тютюнъ. Не може да повѣрватъ, че не сте пушили. Като пиете една чашка винце, като излѣзете навънъ, ще миришете на вино. Вие като пиете една чашка вино и като влѣзете въ духовния свѣтъ, веднага ще ви изпѫдятъ, защото то е лошо ухание. Защото виното е подквасено съ една подкваса на много нечистотии. На едни животинки се дължи ферментирането на виното.

Това азъ ви го давамъ за изяснение. Туй вино за нѣкои хора е потрѣбно. Запримѣръ: като станете стари, по на 80 години, около 50 грама на день за цѣръ или 100 грама. Ако не пиете вино, още по-добре. Въ Писанието се казва, че хората най-първо пиха човѣшкото вино и като се свърши, накараха Христа да имъ направи друго вино. Той казва: „Донесете вода“. И направи вино отъ водата. Казватъ: „Защо ти си оставилъ хубавото вино?“ Но то е духовното вино, което не опива. То не е вино, което ферментира. Ако е отъ последното вино, пийте. Ако е отъ първото вино, оставете го настрана. Първото вино въ свѣта е вино на раздори, второто вино е вино на миръ. Туй, което произвежда раздори, то е първото вино. Туй, което внася миръ, е последното. Тъй седи въпросътъ. Казватъ: „Отъ кое вино да пиемъ?“ Ако искашъ да се карашъ, пий отъ първото вино. Ако искашъ миръ, пий отъ второто вино. Едно правило всички си турете. Единъ день на земята ще изчезнемъ като листата. Сестра Динова кѫде е сега? Колко добра сестра бѣше, тукъ седеше. Кѫде ще я намѣримъ? Имахме единъ братъ Йорданъ Савовъ, кѫде е той? Единъ день този братъ изчезна. Отиде нѣкѫде, въ оня свѣтъ. Вие не сте го видѣли. Азъ ги виждамъ, зная ги кѫде сѫ, но не може да ви разправямъ. За мене е ясно, за васъ не е ясно. Вие единъ заминалъ братъ никога вече нѣма да го срещнете въ тази форма. Сестра Динова никога вече нѣма да я срещнете такава, каквато бѣше, отиде. Нѣщата не се повтарятъ. Динова ще е срещнете въ друга форма, не въ тази. Тогава съжалявате, че сте я обидили, че сте говорили лошо за нея. Сега не може да се примирите. Нѣма да имате условия да се примирите. Да допуснемъ, дойде единъ ангелъ и вие го изпъдите. Той втори пѫть нѣма да дойде въ кѫщи. Вие съжалявате защо не сте го нахранили.

Та казвамъ: Условията, които Господь ви дава, не ги изпущайте. Не изпущайте да направите едно добро. Сега вие седите и се тревожите. Какво има да се тревожите сега? Господь е направилъ свѣта. Като влѣзете въ Неговия порядъкъ, ще видите, че всичко е на мѣсто. Като излѣзете изъ Божествения порядъкъ, нѣщата не сѫ на мѣсто. Ще влѣзете въ духовния порядъкъ. Тамъ има борба. Като влѣзете въ човѣшкия порядъкъ, тамъ има неразбория, която никой не може да оправи. Затова очакваме Божественото да влѣзе въ насъ, да внесе порядъкъ. Ние се нуждаемъ отъ храна, не отъ голи думи. Когато говоримъ за любовьта, подразбираме това, което носи животъ. Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, който е слѣзалъ отъ Небето. Всѣки, който ме яде, ще има животъ“. Тази храна е временна. Докато ти мислишъ за Бога, ти живѣешъ. Щомъ престанешъ да мислишъ заради Него, почернѣешъ, потъмнѣешъ, обезсмисля се животътъ, започвашъ да остаряващъ. Най-после, не знаешъ кѫде да идешъ. Изгубишъ пѫтя. Вие седите тукъ. Ако се държите за Господа, никаква бомба нѣма да падне. Ако скѫсате връзката съ Господа, знаешъ

колко бомби могатъ да дойдатъ. Имаме приятели, които сѫ въ Бѣлградъ, тѣ ще иматъ друга представа. Тукъ само половинъ часъ имаше думъ-думъ. Я да дойдатъ 60, 100, 150 аероплана да пускатъ бомби 5–6 часа, после да избиятъ 100, 200, 300 души.

Та казвамъ: Ако държимъ съ Божественото, страданията ще бѫдатъ най-малкитѣ. Много малки ще бѫдатъ, като просени зърна. Ако се откѫснемъ отъ Божествения порядъкъ, ще имаме такива страдания, каквито никога не сме виждали. Сега ви казвамъ: НЕ РАЗВАЛЯЙТЕ ПАКТА СИ СЪ ГОСПОДА! Примѣрътъ отъ сърбитѣ не вземайте. И вие пакта съ Господа не разваляйте. Каквото сте обещали, изпълнете го. Всичко ще имате и каквото искате, ще ви бѫде. Ако развалите пакта, опасна работа е. Въ нищо да нѣма изневѣра, колебание. Кажете: Подписахме, ще изпълнимъ, нито на йота нѣма да измѣнимъ. Ще изпълнимъ всичко, каквото сме обещали и Той ни е обещалъ. Ако ние изпълнимъ, и Той ще изпълни. Ако ние не изпълнимъ, ще стане туй, което никога не сме желали. Казвамъ: Не разваляйте пакта си съ Господа. Ако нѣкой ви пита какво говори Учительтъ, кажете: Не разваляйте пакта си съ Господа. Нѣма по-хубаво нѣщо човѣкъ да държи онова, което е обещалъ. Тогава ще живѣете, както вие обичате. Азъ желая всѣки, каквото разбиране има, така да живѣе. По-добро отъ него нѣма. Всинца имате добро разбиране, всинца разбирате много добре. Нѣкой пѫть като слушамъ какъ нѣкой разправя нѣкому, казвамъ: Браво. Разправя какъ да живѣе, какъ да пожертвува, какъ да се моли, тъй хубаво разправя, че казвамъ: Браво, много хубаво говори. Казва: „Туй, което проповѣдвамъ, азъ още не съмъ го направилъ, уча го“. Менъ казва ми: „Проповѣдваха така и азъ проповѣдвамъ“. Каквото ви сѫ проповѣдвали, проповѣдвайте. Не е лошо. Туй, което проповѣдвате на другитѣ, е хубаво. Пакта само да не разваляте. Пакта го развалиха англичанитѣ. Пакта съ Господа дяволътъ го развали. Той, като дойде, ще каже: „Що ви трѣбва“. Той ще ви обещава много. Не вѣрвайте на голѣми обещания. Този, който много обещава, нищо не дава. Като дойде Христосъ, ще каже: „Ти ще имашъ страдания, неволи. Доброто ще дойде къмъ края“. Като дойде дяволътъ, ще ти каже: „То богатство, слава, апартаменти, автомобили“, всичко туй ще ви даде. Този, който обещава всичко въ началото, той лъже. Този, който казва, че ще страдашъ, дръжте неговата страна. Този, който казва, че доброто ще дойде въ началото, не стойте на неговата страна. Когато доброто е въ края, е вѣрно. Когато на земята доброто е въ началото, не е вѣрно. Не се лъжете, нищо повече.

Защото Господъ сега иде на земята да научи всичкитѣ народи какъ да живѣятъ. Всѣки държи обещанието си. Всичкитѣ народи трѣбва да служатъ на Господа. Земята е на Господа. Тя не е на англичани, германци, руси, българи. На всѣки народъ той е далъ по една площь. Понеже

народитѣ не изпълняватъ Волята Божия, затова страдатъ. Той иде сега да тури редъ и порядъкъ на земята. Редътъ и порядъкътъ нѣма да дойдатъ тъй, но съ голѣми страдания ще дойдатъ. Хиляди кораби ще потънатъ, богатитѣ ще осиромашѣятъ, страдания ще дойдатъ, ще има земетресения, какво ли нѣма да има, ще има гладория за всички, даже по единъ грамъ масло нѣма да има. Като се изпоядатъ кравитѣ, отъ де ще вземете масло? Сега още има крави. Отиватъ хората и като не се сѣятъ нивитѣ, не се засѣватъ картофи. Отъ де ще дойде жито? Всѣка война носи лоши последици съ себе си. Следъ туй лошитѣ мисли, лошитѣ желания, тѣ произвеждатъ болеститѣ.

Та казвамъ: Сега ние ще се молимъ на Бога по възможность да минемъ презъ най-малкитѣ страдания, които може да ги издържимъ, да минемъ и само да се кръстимъ отъ страданията. Че баня ще има, ще има, но ще се молимъ кожата ни да не се охлузи. Който има две ризи, едната ще се вземе. Христосъ казва: „Дай едната“. Сега, като ти вематъ едната, благодари, че не сѫ взели деветѣ. Благодари, че ти останала една риза. Благодари заради нея. Тъй казалъ Христосъ. То е за нашитѣ времена. Който има две ризи, едната ще му вематъ. Имашъ единъ синъ, една дъщеря, ще ги вематъ, ще ги мобилизиратъ, ще иде да се бие. Какво ще направишъ? Та като ви мобилизиратъ, да идете юнаци, не страхливци. Ние сме за войната. Ще воювашъ съ доброто. Ще ида на война, ще кажа: Азъ не зная да се бия, не мога да превързвамъ пукнати глави, счупени рѫце и крака. Гладни хора мога да храня, болни да лѣкувамъ. Вие ще направите другото. Азъ него не зная. Вие направете другото, идете, бийте се, азъ ще превързвамъ. Всинца ще идемъ да видимъ какво нѣщо е войната. Вие ще воювате по два начина. Трѣбва да обезорѫжите вашия неприятель.

Не разваляйте пакта си. Единъ спрямо другъ не разваляйте пакта. Щомъ се каратъ двама души, пактътъ е развален. Отстѫпете. Двама души се спорятъ за нищо и никакво. Иматъ нѣкакъвъ договоръ. Да отстѫпятъ.

Запомнете само едно нѣщо. Вие имате много добри разбирания. Толкозъ добри, че нѣма защо да се учите повече. ОЩЕ ПАКТА СИ НЕ ПРИЛАГАТЕ ТЪЙ, КАКТО ТРѣБВА.

Отче нашъ.

ХХ година
26. Лекция на Общия Окултенъ класъ

9. априлъ, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ, София.

1941_04_11 Три важни неща
лекция на младежкия клас

ТРИ ВАЖНИ НЕЩА

„Отче наш“
Едно размишление.
„Махар Бену Аба“

Ще дам три неща за размишление – туй, което е, туй, което се проявява, и туй, което се осъществява. Туй, което полага основа; туй, което съгражда; туй, което дава живота. Ти от туй, което е, не може да излезеш. Човек не може да излезе из въздуха навън. Щом излезе из него, ще последва смъртта. За да излезеш от туй, което е, и да влезеш в туй, което се проявява, трябва да излезеш извън. Тогава ще влезеш в процеса на това, което се проявява. А туй, което се проявява, е това, което съгражда. Ти вземеш да градиш, вземеш друга посока на движение. Като туриш основа, основата е хоризонтална. Щом започваш да градиш, издигаш перпендикуляр към основата, движиш се в противоположна посока. Туй, което дава живот, то е съграждането. Ти влизаш в живота. Животът в този смисъл значи да направиш една връзка със светлината, топлината и силата. То е животът. Щом направиш връзка със светлината, ти проглеждаш. Щом направиш връзка с топлината, ти прочуваш. А щом направиш връзка със силата, ти оживяваш.

Имате сега един прост процес в яденето. Най-първо, вземаш храната в ръката си. После я поставяш в устата си, гълташ я. Там спира процесът. Вземаш храната, сдъвкваш я, гълташ я – в три думи. Вземаш нещата, да ги сдъвчеш, да ги глътнеш. След като ги глътнеш, ще спреш. Какво ще направиш повече от това? След като глътнеш храната, какво можеш да направиш? Като глътнеш, ще пратиш храната на мястото. Ще чакаш, тя трябва да ти съобщи слязла ли е на мястото, дето трябва. Щом е слязла, ти печелиш. Щом не е слязла на място, трябва пак да се мъчиш да я пратиш на мястото.

Тогава онази поговорка казва: „Дръж главата на светлина.“ Не изваждай главата вън от светлината, дръж главата си в светлина, сърцето си в топлина, а тялото си – съградено в силата вътре. То е безопасността на човека. Светлината, топлината и силата в този порядък на нещата са важни. Човек едновременно живее в светлина, в топлина и в сила. Възпитанието на човека седи [в това] да знаеш всеки ден да възприемаш първото количество светлина, да знаеш какво количество топлина да

приемеш в сърцето и какво количество сила в тялото. Когато човек изпълни всичките тия процеси, той усеща едно самодоволство в себе си, една радост се ражда в него.

В природата имаме един процес. Посятото семе е туй, което е. Израсналото семе, което израства и става дърво, то е, което се е проявило, туй, което се осъществява, туй, което е цъфнало, завързало и узряло. После, тия процеси ги опитваш, опитваш плода. То е реалното. Идеалното, реалното и осъщественото. Аз ги наричам идеално, реално и осъществено. Опитваш плода. Повече от това не може да искаш от природата. Туй, което придобиваш при опита, е вече знанието. Любовта е посятото семе. Мъдростта е туй, което съгражда, дървото, което расте. Истината е това, което [е] цъфнало, завързало и узряло. Ядеш плода, това е свободата. Радвайте се на това, което е посято. Радвайте се на това, което расте. Радвайте се на това, което цъфти, което зрее и което опитвате. Че някои хора много бързат. Плодът в началото е горчив, после става стипчив, кисел и най-после става сладък. Всичките страдания произтичат, че сте още в началото. Плодът е завързал, но е още горчив. Искат да ядат, горчив е плодът. Тогава казват: „Ще чакате да се опече питата." Та всички вие в живота мязате на малките деца. Казвате: „Не се опекла питата. Това не станало, онова не станало." Питата не е опечена – искате пита. Питата още се пече някъде. Казвате: „Не се ли опече тази пита?" Ще чакаш. Той стане, казва: „Не мога да чакам." Как не можеш да чакаш? Можеш. Сега нали хората казват: „Ако не ядем, ще умрем гладни." Хубаво, човек като яде, пак умира. Хората се наядат хубаво и пак умират. Хубаво, когато в тебе умира едно чувство, когато в тебе умира гладът, какво лошо има? Когато в тебе болестта умира, какво лошо има в това? Когато робството умира, какво лошо има в това? Ако гневът умира, какво лошо има в това? Или ако страхът умира в тебе, има ли нещо лошо? Като се ражда страхът, краката ти се продължават, бягаш. Като умре страхът, спреш на едно място. Ако умре безверието, какво има, нещо изгубил ли е човек? Та кое е това, което смущава?

Ако един плод узрее хубаво, след като е облечен, ще дойдат да го разглеждат. След като го разглеждат, после го турят чиновник някъде, назначават го за професор. На този професор най-първо му снемат хубавата дреха. Нали като влезете някъде, ще ви снемат балтона. Като дойдете, ще ви дадат най-добрия прием. Снемат ви всичките дрехи, които имате, че оставате с най-тънката си дреха […]. Човек, като умре, според моето схващане, отива на гости. При умирането той е останал с най-тънката си дреха, да му не тежи. Свободен е от всичките тягости на живота. Волът, който се е освободил от хомота, който престанал да оре нивата, умрял ли е? Какво лошо има, че е престанал да оре нивата? Търсиш го в

хомота – няма главата му. Казва: „Замина някъде.“ Къде? В гората пасе. Кое положение е по-хубаво, в гората или в хомота? В гората, разбира се. Да си представиш, че една душа излязла от хомота на този живот и влязла в живота, хомотът и ралото са там. Казвате: „Умря.“ Разбира се: този вол се е освободил вече от хомота. Сега пасе свободно. Казва: „Освободих се от тягостите на орането.“ Пита: „Какво има в оня свят?“ Трева има, вода има, свобода има. В оня свят остен няма. Да допуснем, че вие сте влезли в света – всичко замръзнало, нямате огън; жажда имате, няма откъде да пиете вода. Значи топлината е необходима да стопи леда, за да можете да приемете водата. То е едно условие за живота. Топлината е условие. Окръжаващата среда да бъде приспособена, за да влезе в градеж на живота.

Помнете това: любовта е туй, което е; мъдростта е туй, което се проявява; истината е това, което се осъществява. Три неща има важни.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Двадесет и трета лекция на младежкия клас
11 април 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_04_13 Новото откровение
неделна беседа

НОВОТО ОТКРОВЕНИЕ

„Отче наш“
„Иде, иде“

Ще прочета само тринайсети стих от дванайсетата глава от евангелието на Йоана: „Взеха вейки финикови и излязоха да го посрещнат и викаха: „Осанна, благословен, който иде в името Господне.“

„Духът Божи“

Идат светлите дни, дето хората се възпоменават. От две хиляди години християните правят все възпоменания как е дошъл Христос, как е влязъл в Йерусалим. Ние мязаме на онзи, когато дойде някой гостенин. Казват: „Откъде идеш?“ Казва „Ида от Варна.“ „Ами кога ще си ходиш?“ Виждам, някои хора са много прецизни, много чисто се поддържат. Обличат се хубаво. Гледат кал да нямат. Да няма нищо на очите. Вчесват се хубаво. Косите са огладени, отвън – всичко изрядно, но като погледнете отвътре – тази изрядност я няма.

Казвам, ние живеем в един свят, дето има много работи да ни радват. Историята на земята е пълна само с преврати – такива, каквито светът никога не е виждал. Преди години, когато дърветата се радваха на хубави климатически условия, стана такава промяна, че цялото растително царство го събориха. Затрупаха го и се образуваха сегашните въглища, почерняха. А ние се радваме, че имаме гориво. Горим, но тия въглища, тия дървета, сега като ги пуснем, внесоха туй размирие. Сегашното размирие се дължи на освобождението на тия немирните същества, които тогава ги затвориха под земята. Ние ги освобождаваме сега. Търсим неприятеля някъде. Казваме: „Кой е причината?“ Търсим да хванем някой човек. Казваме: „Той е причината. Открадна.“ Той не е откраднал. Дилафът, който е турил въглена някъде, той е виноват. Конят, който пренасял крадените пари, не е виноват, даже не му трябват тия пари.

Искате да знаете кой е причината. Търсите дявола някой път. Дяволът е облечен с модни дрехи. Той е най-изящно облечен днес. Като го срещнете, по-изящно облечен от него няма. Облечен добре, като консул е отвън. Обходата му такава – като на дипломат. Втори няма като него. Много любовен е. Че му турят опашка. Никаква опашка няма. Отличен ум има.

Познава много добре историята на хората, слабостите им, кавалер е на жените. Като говори, като срещне една дама, поклони се и ѝ казва: „Моите почитания към тебе. Ти си спасение заради мене. Тебе като те видях, сърцето ми заби.“ Разбива се неговото сърце – като види една жена, става му радостно на сърцето. Изгонен от небето, иде една жена, ухилва се насреща му, стане му драго на сърцето. Искате да знаете причината. В човека всичко произхожда от много малки пожелания. Всичко в света е произлязло, всички нещастия в света произтичат от едно малко пожелание. Ти искаш да имаш един револвер, да се пазиш.

Тогава ще ви приведа един пример, който се случил във Варненско, село Николаевка, старото Хадърча. Синът на свещеника – един момък от най-красивите момци навремето – всичките моми са го обичали. На хорото като иде, всички ще се хванат до него. В тия времена попският син е бил нещо и всяка мома искала да се ожени за попския син. Мисли, че така дълго може да прави. Той взел един пищов, турил един куршум вътре, турил и съчми. Взел пищова със себе си и излязъл. След това турил по-ситни съчми. После казва: „Не трябва, съчми само ще туря.“ Отива на хорото да играе. Скарва се с друг момък за една мома и сплашва момъка, изважда пищова и стреля. Той не хваща, духва в цевта, пищовът гръмнал в устата му. Очите изпъкват, лицето се обезобразява и красивият момък замязал на най-голямото страшилище. „Синко, синко, такъв красив момък те отхранихме.“ Майката и бащата четирийсет дена са го налагали и спада отокът. Красотата пак се връща, но барутът, като ударил, счупил му половината зъб. „Какви хубави зъби имаше. Счупи тоя твой пищов.“ Четири–пет години той седи на тайно. Един ден баща му го вика да му помага, когато преглеждал кошерите с пчелите. Ужилва го една пчела тъкмо на това място, където имал белег. Подува се джуната. Той казва: „Тук дойдох, и друго нещастие ме сполетя.“ Надутината изчезва и остава само счупеният зъб. От какво произтича туй нещастие? От желанието с пищова да сплаши хората. Искал да се покаже пред момите, че той е попски син, герой. Ако му се противи някой, може да му тегли куршума.

Всички искате да бъдете силни и щастливи, но туй щастие го искате изключително за себе си. Погрешно е това искане. В света ни най-малко не трябва да искаме да бъдем щастливи. Всеки, който иска да бъде щастлив, ще намери своето нещастие. Няма основание, понеже ние излизаме из Бога. Бог е едно благо. Излизаме из Бога и няма какво да търсим щастието. Щастието седи да изпълним Волята Божия. Да направим това, за което Господ ни е пратил на земята. Той ни е изпратил на земята за съвсем друго, не за това, което ние искаме. Туй са наши прадеди. Христос едно време, както е ходил, ние не го знаем. И той замина. Пророците дойдоха, и те заминаха. Къде отидоха? Очакват сега Христос да дойде на земята, но

как ще дойде. Христос никога не е напущал земята. Че дошъл на земята, станал видим за съзнанието на хората. Именно във вас, когато имате красиви мисли, хубави чувства, много добри постъпки, то е Христос вътре във вас, то е божественият дух. Просветне нещо в ума ви, зароди се хубава идея, някое хубаво чувство, зароди се благородно чувство – то е Христос вътре. Сегашните християни чакат сега Христос да дойде, да спаси света.

Тази война става, за да се избави един народ. Хиляди войни са ставали на земята за избавление на човечеството. Ако четете Библията, Стария завет, евреите са се били, били, и досега не са свободни евреите. Не зная дали има по-войнствен народ от евреите. Войни, войни, цялата история – от единия край до другия край – все войни. Хубаво е, но кои още не са свободни? То са евреите. Че трябва да воюваме, но във воюването справедливост трябва да има. Като воюваш, ти искаш благата, които искаш, за себе си, искаш ги и за другите. Ти искаш всички хора да живеят добре. Цитират стиха, че всички живеем и се движим в Бога, че всички от Бога сме излезли, че всичко Бог е направил. Ако Бог е направил всичко, тогава ние как трябва да постъпваме с онова, което Бог е направил? Сега сме въоръжени, сега се бият хората по един начин. Иде още една по-страшна война, която с по-малко жертви ще става. Сега германците водят една война и запазват живота на войниците, като ги турят в танкове – хубаво бронирани със стомана, че не може да ги пробие снаряд. Много малко жертви дават. Иде още една война. Онези са в бъдеще, които идат, които трябва да завладеят света. Те ще приспиват онези, които искат да воюват. Ще си махнат ръката, ще ги приспят, ще идат да им вземат оръжието, танковете, ще ги нахранят и ще ги пратят да си идат да живеят в мир. Ще кажат: „Живейте в мир с нас, понеже с нас не се воюва. Ако не искате в мир да живеете, ще заспите.“

Сега всички мъже и жени обичате да воювате постарому. Всяка жена търси револвер. Вечерно време, аз съм забелязал, по София току пипат за револвера. Вървя, тропам, той се пипне. Като ме види – не съм опасен, и току сложи ръката си надолу, пипне револвера. Казва: „Да знаеш.“ Казвам: „Хубаво, че си храбър.“ Не е лошо човек да воюва. Ти като изкажеш – първото оръжие, дето човек се е научил, това е гърмежът – устата е една пушка. Казвам, с устата знаете колко пакост правим ние. Имаме едно оръжие, което трябва да е под контрола на човешката воля. Не че човек не трябва да говори. Сега някои считат, че трябва да бъдем миролюбиви. Миролюбивите хора трябва да бъдат най-силните, най-добрите хора и най-умните. Аз изключвам миролюбивият човек да бъде слаб. Той трябва да бъде най-силен, да може с една ръка да дига 250 килограма. Той трябва да има толкова сила, че като дигне, че той да се търколи на земята. Онзи като изважда кобура, той да дигне и да падне.

Сега казвате: „Господ да ни пази.“ За да ни пази Господ, ние трябва да имаме една разумност. За да ни пази Господ, трябва да имаме снаряжение. Кое е доброто снаряжение? Без добро няма снаряжение. Всеки човек без добро ще го бият, той ще изгуби живота. Доброто са това снаряди, те са най-силните снаряди. Един снаряд на доброто петстотин хиляди хора сваля на земята. Като ги обърне, не ги обвива, овъргаля ги – всичките обърнати хоризонтално. Всичките бягат само от един снаряд на доброто. Сега вие се плашите от дявола. Защо не му пратите един снаряд? Сега разправят един анекдот. Гърците устроили една засада на германците в един тесен проход. Те усещат, че ще дадат много жертви. Не знаят къде са оръжията им. Отиват тия германци и завеждат 50–60 магарета. Турят по една лампичка на опашката отзад и една отпред, намазват с едно вещество и подкарали магаретата през прохода. Гърците започват да стрелят по магаретата. Така те откриват къде са картечните гнезда на гърците. Доколко е верно това, не зная. Един анекдот.

Трябва известна досетливост, когато се намериш в трудно положение. Ние в света имаме един неприятел силен, умен, не си поплюва. Картечници има, какво не. Трябва да измислим ние нещо против него. Ние искаме сега в света да се бием. Казвате: „Господ да направи.“ Че ние сме войници. Във войната не всеки човек воюва с танкове, жертва се. Човек не е готов на жертва – какво ще свърши? Ние искаме с пет пари да направим боя. Като кажат на някои хора за страданията, никой не иска да страда, всеки иска да бъде щастлив. Той никога не може да бъде. Ако това можеше да бъде, то в началото, в края щеше човек да бъде. Там дойде страданието. Страданието не дойде в един лош свят, но в рая влезе неприятелят и излъга първите хора. Той ги подкупи. Слугите на Адама, които бяха в рая, в градината на тях им казва: „Кажете на вашия почитаем господар, че ние идем и му носим едно голямо откровение от Бога. Той ни изпрати.“ Така го излъгаха. Те казваха: „Щом сте от Бога, ще послушаме.“ Не казаха: „Дайте си книжката да видим.“ Те повярваха лековерно, пуснаха ги. И той намери неговата благообразна другарка, показа ѝ всичкото изкуство. Сега да оставим това. Погрешката, която Ева направи, доднес е в сърцето на всичките жени. Погрешката, която Адам направи, е в сърцето на всичките мъже. Хубавата страна на Адам ето къде седи. Аз считам – Адам съзнателно искаше да излезе из рая. Где е неговото благородство? Като съгреши неговата другарка, той знаеше, че нея ще изпъдят. Адам имал друга една жена. Това е един анекдот. Наричат я Лилита. Много я обичал. Тази Ева много я обикнала, понеже Господ я направил. Другата не знаете от какво е направил, няма да ви разправям. Тази я направил от неговото ребро. Че толкова я обикнал, че тя като направила погрешката, той казва: „В рая да остана без нея не става. Ще ида с нея, да става каквото ще.

Понеже тя направила погрешка, и аз ще направя същата погрешка. Нека идем отвън, нека научим урока си, ще се учим да слугуваме на Господа." Той се пожертва. И мантията си пожертвал. Оголял. И никога не каза на Ева защо те оголяха. Казва: „Такава е Волята Божия." Показал, че може да се жертва.

Питам, днес как рисуват Христа. Когато възкръснал Христос, как го рисуват? С дрехи или без дрехи? Един факт: гол, облечен с Божията мантия. И ние се срамуваме от онова божественото в нас, защото ние сме изгубили туй хубавото чувство. Ние се срамуваме за нищо и никакво. Кога се срамува човек? Когато хванат някой човек в престъпление, че е крал пари. Като го видят, той се срамува. Не е срамът в парите, тези пари не са лоши, но той се срамува от постъпките си, че тия пари не трябваше по тоя начин да ги вземе. Можеше с любов да ги вземе. И дето да иде да краде, можеше със сладка дума едно хубаво дело да направи, и този човек можеше да иде и да му даде тия пари. Той, без да пита, взема парите и се срамува от постъпката, която е направил. Срамува се от нашето тяло. Казва: „Има нещо хубаво." Засега ние обръщаме повече внимание на дрехите си, отколкото на тялото. Някой път обръщаме внимание на яденето, че е всичко в яденето. Някой път на дишането обръщаме внимание. Не е само то. Много въпроси има. Човек трябва да мисли за себе си като едно проявление на Бога. Трябва да зачитате тялото, което Бог ви е дал. Аз не говоря за едно болно тяло, но да имаш едно здраво тяло, един здрав мозък, едни здрави гърди. Туй, което Бог ти е дал, да мислиш заради него, да го пазиш да го зениш. Да цениш тялото си и туй тяло да го научиш да служи на Бога. Може ли един цигулар да накара ръката да служи на музиката, или на цигулката или на пианото? Не може ли човек да накара езика си да служи на хубавата реч? Не може ли човек да накара очите си да служат на най-хубавото изкуство, на рисуването? Не може ли човек да направи краката си служители на доброто? Може.

Казвам, докато научим цялото си тяло по един божествен, вътрешен божествен начин от само себе си тялото да прави добро. Аз съм гледал един път – един пианист – тези, които се учат на пиано, най-първо, ще ти гръмне главата. Та ми разправяха един анекдот. В Русия се случило. Един студент, който учил, мисля, по медицина, имал да дава тежък изпит. Случило се, че една госпожица тамън седнала на пианото да свири, той не може да учи, не може да си издържи изпита. Пита един свой приятел какво да прави. Казва: „Ще пропадна." Казва: „Лесна работа. Ние ще накараме тия руси да се откажат от тоя договор." Намират един български гайдарджия. Иде хазаинът и казва: „Ние не можем да слушаме вашата гайда. Търсете си квартира." Този студент това търси – да излезе, да се освободи от пианото. Връщат му наема. Гайдарджията спасява

положението.

Та казвам, ние имаме едно положение на благоприятност в света. Гайдата и пианото – те са два начина. Госпожицата иска да се учи и не съвпада с онзи, който иска да учи медицина. Не може да търпят двамата. Гайдарджията иде да спаси студента по медицина. Ако не дойде гайдарджията, той ще пропадне. Сега някои ще се спрат да философстват имали ли са право тия български студенти да изнудват по тоя начин, да викат гайдарджията. Питам, на един българин му дали едно великденско яйце, да го носи. Той гледа, гледа яйцето, че го изял. Среща друг и му казва: „На тебе ако ти дадат великденско яйце, какво ще го правиш?“ „Ще го изям.“ Казва: „И аз така направих.“ Който има едно великденско яйце, кой има право да го яде? Ние си даваме правото. Ние никога няма да искаме позволение от кокошката. Боядисваме ги и ги даваме комуто искаме. Сега не е един божествен закон, че кой ще яде. Който изяде – Христос възкресе. Нищо повече. Който и да е. Туй яйце ще туриш, не го питай за яйцата. Казваш: „Ще ми изяде яйцата.“ Ще казваш: „Аз се радвам, че ми изяде яйцето.“ Той или аз – все едно. Ако един човек влезе във вашата стая и диша от вашия въздух, направил ли е той някакво престъпление? Ще отворите прозорците, ще влезе въздух отвън, ще стане обмяна. Никога не съжалявайте, че вашите гости влезли във вашата стая, дишали вашия въздух, че трябва да ви платят – то е неразбиране на този закон. Щом дойдем до света на божествения порядък, ние трябва да се радваме за онова, което е станало.

Имаме един характер в Христа. Геройство е. Ако става въпрос за геройство, аз бих турил Христа за един голям герой. Той не се качи на кон, но се качи на едно магаре. Защо? Магарето проповядва. Магарето, дето влезе, веднага ще си каже думата. Ако имаш едно магаре, то е много признателно. Щом му носиш нещо за ядене, разреве се насреща ви, благодари. Щом заминеш, пак реве. Че реве, че реве, но то е от признателност. Та има и умни магарета. Имаме ние един приятел в Търново, беше майстор. Имаше магаре, което се молеше. Един ден дойде, разправя ми и казва: „Моли се магарето.“ „Как се моли?“ „Посреща слънцето.“ „Че как го посреща?“ „Сутрин – казва – щом ще изгрее слънцето, втренчва се така и гледа. Като изгрее слънцето, наведе двата крака, поседи, после поразтърси се и почва да пасе трева. Всичките магарета не правят това. Кой го е научил това магаре да прави това?“ Чудни са хората, когато казват: „Кой го е научил?“ Кой научи прелетните птици да пътуват от топлите места в умерените, и пак после да се връщат? Значи има един божествен вътрешен инстинкт, който учи хората. Не мислете, че животните не чувстват. Има животни, които чувстват. Ако ти се намираш в голяма опасност и имаш кон, остави се на коня. Той ще те изведе на безопасно място. Ако има засада, конят

няма да мине оттам, и ще те избави. После има животни, които предчувстват какво има да стане. Тук, в Бургаското пристанище, един гръцки параход потъва. Един каракачанин се качил на същия параход. Иде кучето му и го тегли за дрехата му назад. Теглило го, теглило го и най-после той казва: „Няма да пътувам с този параход. Кучето ми казва, че трябва да изляза от парахода.“ „Що ще слушаш, кучето си ли ще слушаш?“ Казва: „Не, ще го послушам.“ Единственият човек, който, като послушал кучето, се спасил. Божественото чрез кучето казва: „Да се не качваш на този параход, съдбата му е лоша.“ Не се качвай на един параход, дето съществува неправда. Параход, в който виждате, че плъховете изскачат из него, бягат от него, ти не се качвай на него. Параход, който е в пристанището и видиш, че плъховете влизат в него, влизайте и вие. Ако влизат плъховете, влез и ти. Но щом плъховете бягат от парахода, да знаеш, че ще потъне. Казват някои – то е инстинкт. То е божественото в света.

В света има един божествен език, който говори какво има да стане. Първото нещо – сегашните хора са поканени всеки да слуша онова божественото, което е заговорило. Във всичките хора говори божественото. Само че някои считат – туй божественото, което говори, не е право, каквото Христос е говорил преди две хиляди години. Тогава как ще разбереш което Христос е говорил. Но преди две хиляди години какво е говорил Христос? Но сега какво ще говори вътре Христос? Словото на този живия Господ в света какво е? То говори вътре. Ако Ева беше попитала Господа, щеше ли да сгреши? Погрешката е там, че тя трябваше да каже: „Аз имам един учител, трябва да го попитам.“ Тогава не щеше да сбърка. Ако Адам беше попитал, не щеше да сбърка. И двамата направиха такива заключения, каквито не трябваше. Но след толкова хиляди години какви заключения правим, ако погледнем на религиозния живот на хората. Я виж, най-големите войни, които са ставали, все са били религиозни. За религиозни вярвания кои не са пострадали. Хубаво – кой е прав и кой е крив? Право в света е туй, което е благо за всички. Кривото в света е това, което е за малцина. Това, което е за малцина, то е криво. Туй, което е за всички, е божественото. Ако аз ще мия дясната си ръка пет, шест, десет пъти и оставя другото си тяло немито, мислите ли, че това е разумно. Ако мия, цялото си тяло трябва да мия. Цялото ми тяло трябва да бъде чисто.

Казва: „Благословен е онзи, който иде сега.“ Благословен е днешният ден със слънцето, което изгрява. Благословени са тия лъчи, които идат от Бога. Благословени са тия мисли на Господа. Благословени са, както преди хиляди години са идвали Божиите благословения. Никога Бог не е преставал да говори. Цялото небе говори. Въздухът говори. Всичко говори. Искаме по някой път да имаме ново откровение. Новото откровение иде с

изгрева на слънцето. Когато е тъмно, откровение няма. Щом слънцето изгрее, виждаме откровението, онова, което е създадено. Когато в нас се събуди това съзнание, изгрее божественото слънце, виждаме великите блага, които съществуват в природата и от които сега може да се ползваме ние. Казвам, ето една похвална постъпка. Викат сега германските войници, угощават ги, опознават ги. Хубаво е. Какво ще бъде, ако всичките хора така за Великден се викат на гости, всичките хора, които страдат, те са все войници за благото на този свят.

Та казвам, ние сме призовани да носим Божиите блага. Не денем да излезем и да носим свещта си, тогава няма нужда от нас. Някои казват: „Като дойде Христос." Като дойде Христос, тогава ще мълчим. Като изгрее слънцето, слънцето няма нужда от нашите свещи. Вечерно време, когато е тъмно, облачно, тогава ще излезеш със свещта си, да помогнеш на всички, които са в нужда. Щом като изгрее слънцето, може да седиш на пътя без свещ. Няма какво да казва: „Аз тебе чакам." Ще го посрещнеш, ще кажеш няколко благи, хубави думи. Ще му кажеш: „Чакам те от толкова време. Мене ми е приятно, че иде един мой приятел." Сега мъчно е човек да говори добре в света без любов. Или другояче казано: мъчно е без един подтик. Човек, за да прави добро, той трябва да бъде много добър, или да има Бога на страната си. Че Бог е на нашата страна. Ако ние положим да станем проводници на Божията Любов, знаете ли какво преобразование би станало в този свят?

Каквито закони да се турят в света, трябва изпълнение. Има само един закон, който изпълнява всичките закони. Той е Законът на Любовта. Без любов никаква държавна работа не може да съществува. Без закона на любовта няма индивидуален живот, семеен, нищо в света не съществува. Съществува един закон, който е изпълнение на всички други закони. Вие седите и казвате: „Как ще прекараме живота си?" Не е въпрос, как ще го прекарате. Искате да ви предскажа. Аз съм голям пророк в това отношение – без погрешка. След 120 години няма да имате тези възгледи, туй положение. На столове няма да седите. Някой от вас ще бъде окачен на някоя слива като плод, някой ще бъде минзухарче, някой ще бъде някоя капка на дъжда, някой ще бъде светъл лъч, ще хвърля светлина по цялата земя. Който не разбира, ще каже: „Ето тия хора, които послушаха. Преди 120 години всички стояха на столове, искаха една тайна, мислеха, че ще бъде пред престола на Бога."

Престолът на Бога, това е любовта. Когато някои говорят, те не знаят. Този престол, който иде, благо е този престол. Благ е само Бог. Някои казват, че Бог имал престол. Любовта е велик престол. Който иде при този престол, заличава прегрешенията. Който иде при този престол, той е блажен, той

възкръсва, той оживява, той забравя всички несгоди, той благодари, че е видял този, който седи на престола. Един е този, който седи на този престол. Когато го видим, ще бъдем всички доволни.

Та казвам, благословен е този, който иде да ни покаже де е престолът Божи, който освобождава всички. Всичките народи да се освободят. Когато всичките народи се представят пред този престол, ще почувстват, че са братя. Братя ще бъдат, когато се обикнат. Имаме такъв пример. Сега не искам да ви привеждам лоши примери. Защото, ако приведа един пример, ще обидя жените. Ако приведа друг пример, ще обидя мъжете. Сега има един пример в ума. Една царица се молила да ѝ даде мъжът ѝ право три дена да царува. Царят казва: „Да ѝ видя ума." Дал ѝ власт. Тя го арестувала. Дошла при друг цар, понеже първия го арестувала. Дошъл друг и казва: „Едно време жените искали свобода." При един цар се явили и казват: „Трябва да ни дадеш свобода, както на мъжете, така и на жените." Той казва: „Готов съм." Скрил в една паничка нещо и им казва: „Готов съм. Скрих в една паничка нещо и тази паничка ще я държите затворена и ще ми я донесете след три дена. Туй, което искате, ще ви го дам." Жените взели паничката, носят я. Събират се всичките жени и казват: „Какво ли има в нея? – Казват – но той каза да не я отваряме." Най-после всички гласували да отворят паничката. Една птичка излиза оттам. След три дена връщат празна паничката. Царят казва: „Докато птичката е в паничката, свобода има. Като изскочи птичката из паничката, свобода няма." Ще кажете: „Защо е така?" Много естествено. Като изскочи животът, тази паничка – тялото, какво има? Като е птичката в паничката, ти се движиш, живееш. Щом изскочи птичката из паничката, тялото е мъртво. Казвам, ние сме пуснали всички птичката да избяга. Какво има? Накарайте тази птичка да пее вътре. Нека мисли, да чувства, да прави добро, да шета. Ние, съвременните хора, все желаем да мислим, все желаем да чувстваме право, ние по някой път все желаем да чувстваме право, ние по някой път все желаем да постъпваме право. Казваме, че не трябва да губим живота си. Мнозина сме слушали да казват: „Не искам да гоня Михаля." Има една българска поговорка.

Сега четох един разказ. Един писател описва брата на един човек, който е крайно алчен, само за богатство мисли. Остарял, взел всичкото богатство, държи го и не може да диша. Той да умре не иска, какво да прави? Тия пари ще му ги вземат. Той не може да се примири как ще му вземат парите, като умре. Ще умре, ще му вземат парите. Парите не са негови.

Казвам, единственото нещо е: „Благословен е онзи, който иде в името Господне." Благословен е всеки, който носи Божията Любов в себе си. Благословен е всеки, който носи Божията Мъдрост в своя ум. Благословен е

всеки, който носи Божията Истина в своята душа.

Казвам, Бог иде в света да благослови всичките хора, всичките вярващи, които са вече готови да съставят новото човечество – които носят любовта в сърцето си, които носят мъдростта в ума си, които носят истината в душата си. То е Христос, който иде сега в света.

Ще ви кажа само в едно резюме новото в какво седи. Когато вашият ум свърши онази работа, която му е предадена; когато нашето сърце свърши онази работа, която му е дадена; когато душата ни свърши онази работа, която ни е дадена; когато духът ни, когато ръцете ни, краката ни и всичко в нас свърши онова, което му е дадено, туй е Волята Божия.

Тайна молитва

Двадесет и шеста неделна беседа
13 април 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_04_13 Трите придобивки
Утринно слово

ТРИТЕ ПРИДОБИВКИ

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на Царството
Размишление
Фир-фюр-фен

Ще взема само един стих от Писанието, дето Христос казва: „Аз съм лозата, вие сте пръчките. Всяка пръчка, която принася плод, обрязва се, за да даде повече плод.“

Цветята цъфтяха

Има някои предмети, които на пръв поглед се виждат, като че нямат никаква цена. Ако видите само една суха лозена пръчка, няма да ви направи никакво впечатление. Но ако тя е от живите пръчки, които дават плод, като опитате, вие ще имате друго мнение за пръчката. При сегашните условия хората наблюдават нещата само отвън. Например, искате да имате нещо. Какво ще ви допринесат нещата? Че трябва да имаш нещо, хубаво е, но какво означава всяко нещо. Най-първо да знаеш онази идея, която е скрита в нещата. Всяко нещо да те слуша. Имаш една инсталация за светлината, ако тази инсталация не те слуша, не ти свети, защо ти е? Имаш инсталация за вода, ако тази вода е замръзнала, какво те ползува? Имаш доста дървени въглища, но ако тия дървени въглища не може да ги изгориш, не влизат в никаква полза.

Има една страна, наречена идеална страна, т.е. едно правило на ума. Ти не можеш да събудиш твоя ум на работа, ако не разбираш правилата на ума. Има една друга реална страна – на сърцето. Ако не знаеш правилата на тия реалните работи, ти не можеш да събудиш своите чувства. Има една съществена страна, тя е вече на човешките постъпки. Нещата се познават само когато се изпълнят. Когато се изпълни времето, една жена ражда. Докато не се е изпълнило времето, тя носи своето дете. Щом се изпълни, роди. Като роди, всички се радват, че човек се е родил. С всяко едно желание човек е бременен. Най-първо човек е бременен с едно желание. Казва: Да пожелаем нещо. Но да се роди едно желание е доста дълъг процес. Ние мислим, че изведнъж като помислим и стане. Пък то не е така. Тия мисли, които идат лесно, те са чужди мисли. Четеш някаква

книга, те са чужди мисли. Казваш: Да се обичаме. Хубаво. Вземеш хляба, обичаш го. Хлябът казва: Да се обичаме. Ти вземеш хляба и не само го сдъвчеш, но и го нагълташ. Тогава ако го нагълташ, ще имаш процеса на змията. Тя като хване някое животно, не го сдъвква, но цяло го нагълта. След като го нагълта цяло, даже при най-голямата змия десетина дена минават, докато се смели. В туй време, тя е малко подвижна и всеки може да я претрепе. Тя, която е толкоз силна, като нагълта някоя сърна, или някое теле, може да я претрепеш. Казвам: Ние съвременните хора сме пълни с много мисли, които нямат нищо общо с нас. Направи някой някаква погрешка, ние се занимаваме с нея, казваме: Ето, направи погрешка. Каква погрешка? Погрешката е тази, че като си направил една червена шапка, турил ѝ бяла панделка. Как тъй на червена шапка, бяла панделка? Въпрос вече става, че на червената шапка не прилича бяла панделка. Защо не си приличат бялото с червеното? Червеното ще те прегази, а пък бялото ще те очисти. Един човек, който е бял, ще те тури в котела да те вари. Пък червеният с тупалката ще те изтупа. Разликата е тази. Тъй щото ти не си. Единият ще употреби водата, за да те изчисти, пък другият ще употреби тупалката. Хубаво, сега с вода ли да те очисти или с бухалката да те изтупа? Този, който носи червена шапка с бяла панделка, казва: Аз тупам и пера. Щом като го видиш с бяла панделка, знай, че той ще употреби водата.

Казвам: В живота трябва да има една страна, която да се приложи. За пример, не е лесна работа, ние да си образуваме една хубава мисъл. Много мъчно е да образуваш едно хубаво желание. Ти за да образуваш една хубава мисъл, трябва да избереш най-хубавата материя, най-фината материя и да я съградиш. Някой път като станете ясновидци, ще видите, каква е формата на мисълта. Ще видите каква е формата на любовта. За пример, когато едно любовно желание е облечено в най-красивата форма на любовта или в мисловна форма. Вие нямате представа как е облечена една любовна мисъл. Вие казвате една любовна мисъл, но съвсем неопределено нещо е. Най-първо, може да ви се види както семенцата на лалетата. Тук в нашата градина имаме посети повече от 500 лалета, като израснат тия лалета ще ги видите с жълти, червени цветове и тогава ще видите какво представляват тия луковички на лалетата.

Казвам: Ние сме дошли в една опитна страна. В Стария завет се казва, че хората са принасяли жертвоприношения на Господа. Като идат при Господа, ще принасят ред жертви. Принасяли са живи агнета, волове. Ще иде при Господа някой и ще занесе цял вол да заколи, или някое теле, или някоя гургуличка, най-малкото. Или в най-древните времена ще принесе малко жито и ще го изгори. Тогава Господ ще го приеме. Ние съвременните хора, като отиваме при Господа какво ще занесем? Векове

принасяли жертва агънца, волове, жито горели. Сега ще занесеш една хубава мисъл жертвоприношение, ще занесеш едно хубаво чувство жертвоприношение една хубава постъпка жертвоприношение. Не някоя грешна постъпка, но най-хубавата, както са носили и най-хубавото агне, защото ако занесеш някое с някакъв недъг, няма да го приеме. Питам сега: Ако ви дойде на гости един човек хубаво облечен, ще го приемеш, но ако дойде един със скъсани дрехи, нечисти, оцапани, пък и мирише, вие ще го приемете ли в приемната си стая на гости? Най-първо ще трябва да го пратите в банята да се очисти, ще трябва да му дадете хубава чиста риза, чисти дрехи да се облече. Като умре човек, как ще се яви при Господа? Той с неговите нечисти мисли и желания няма да го приеме. В католическата църква казват, че умрелият остава 40 дни в чистилището. То е баня с доста вряла вода, да се чисти. 40 дена, всеки ден ще взема по 3 бани, 3 по 40 – 120 бани като вземе, тогава ще се очисти, ще иде пред Господа. По човешки ви говоря. Ние мислим, че някой ще повярват, някои ще кажат: Не е така. Ние сме дошли на този свят, за да го разберем. Ако не бяхме дошли на този свят, какво щяхме да направим? Знаем от този свят? Нищо нямаше да знаем. Ако не дойдеш с физическото си тяло на този свят, нищо няма да знаеш. Има напреднали същества, които нищо не знаят за земята, не я виждат. Сега вие мислите, че тия, които са заминали за другия свят, че ви виждат вас. Много се лъжете. Нищо не виждат. Те ви виждат на екран. Някой път нали снемат известни неща и ги виждате на екран проектирани известни картини. Но това не е истинската реалност, то са сенки. От едно събрание само част ще се проектира на екрана, те вас както сега сте насядали не ви виждат. Някои мислят, че тук салонът е пълен с духове. То е наше схващане. Духовете не живеят в туй нашето пространство. Един дух само да дойде, той не може да се събере в това пространство. Извън туй пространство, което ние имаме, има друго едно пространство, по-обширно. Туй нашето пространство в сравнение с онова пространство, в което живеят духовете, то е като плоскост. Ако живеем в една плоскост, дето има само дължина и ширина, няма дебелина. Какво пространство има в една плоскост? Какво може да направиш в една плоскост? Нищо не можеш да съградиш. Има едно пространство, което представя само една права линия. То е пространство. Какво ще съградиш върху една линия? Ако двама души се срещнат на една линия, не може да се разминат, ще се срещнат и ще се върнат назад, тогава ще мязат на една дисхармония.

Когато казваме, че духовете живеят, то е една идея в нашия ум. Аз ги схващам в моя ум духовете, виждам ги какви са, разговарям се с тях, не тъй както с вас. Ти с една душа като се разговаряш, като че се разговаряш със себе си. Изисква се дълго време, докато се научиш да различаваш, понеже трептенията на земния говор в сравнение с небесния са като гръмотевица. Той е толкоз тих и нежен. Той има ухо развито, да схваща нежния глас.

Другояче ще виждаш само как се мърдат устата. По някой път са ми казвали: Учителю, покажи ни оня свят. Вечерно време като спите, нали ходите. Вечерно време като сънувате, вие в оня свят отивате. Ходите в един свят и не го знаете къде е. Не го знаете, не е по земята. Съвсем друг свят е. По някой път вечерно време влизате в един дом, гонят ви оттам, в друг влезете и оттам ви изгонят, в трети, четвърти, бягате и влизате в една къща, затворите вратата, онези, които ви гонят, натискат вратата. Вие се събудите и сърцето усещате, че ви тупа. Къде бяхте? Де ви гониха? – В оня свят. Тия къщи, дето се криете, това са човешките тела.Човешките тела са като къщи, влезли сте в едно тяло, виждате, че не е вашето, после във второ, трето, четвърто, най-после влезете във вашето тяло, залостите се, събудите се. Пак дойдете на земята. Казвам: Ако разбирате оня свят, да може човек от този свят да минава в онзи, няма по-красиво нещо. Няма по-мъчно нещо без превозни средства в оня свят. Има една смъртна река, през която трябва да минеш, пък мостовете са развалени. Водата е толкова нечиста, че ако речеш да преминеш през нея, да я прегазиш, трябват ти 250 години, докато се изчистите от смрадта. На тази река има тънък конец, като паяжина, прекаран над реката. По този тънък конец реката трябва да минеш и то без върлина. Ако не може да държи равновесие по този тънкия конец, може да се наклони на една или на друга страна и да падне в реката.

Та казвам: Когато говорим за добрия живот, за любовта, за радостта, за истината, подразбираме онова състояние, че като дойдем до този конец, да имаме равновесие. Любовта да бъде в центъра, отляво ще бъде мъдростта, отдясно да бъде истината. Тия трите Божествени сили, ще ни прекарат през този тънкия мост, ние ще бъдем в безопасност. Любовта, мъдростта и истината са потребни, за минаване от този свят в другия, за да можем да минем през тази смъртна река. Някои казват: Защо трябва да обичаш? Ще се учиш да обичаш, защото ще пазиш равновесие. Ти не може да обичаш някого, понеже има смрад, краката му миришат, ръцете, дъхът му мирише. Ако тук малкия смрад не може да го носиш, как ще го носиш онзи, в който ако паднеш, 250 години трябва да се переш, докато се изчистиш. Ти трябва да обичаш, че ще минеш по-лесно. 40 дена ще взема, докато се мине от този свят в оня свят. 40 дена ще пътуваш, докато минеш от единия бряг до другия бряг. Ще ходиш, ще се връщаш, ще ходиш, ще се връщаш 40 дена, на 40-ия ден ще ти отворят вратата. Има врата там, че трябва да минеш в другия свят. Идеш до вратата, ще се върнеш назад. 40 дена наред ще те изпитват. Най-напред ще те питат как си живял, върнат те назад. Пак отидеш, пак чукаш, ще те питат, как чувстваш, как обичаш хората, как мислиш. Ще ходиш, ще ти задават въпроси и ти ще отговаряш. Ако на всички въпроси отговориш както трябва, ще ти отворят вратите, ще влезеш в другия свят. Ще те приемат вече да живееш. Казвам: Лозената

пръчка само веднъж ли се обрязва? Ако имаш една лозена пръчка да седи 80 години, 80 пъти ще я обрязваш. Всяка година ще я обрязваш, 80 пъти ще бъде обрязана. Тази пръчка ще израсте. Казвам: 80 пъти нас като ни режат, все ще научим нещо. 80–90 пъти като те обрязват, ти ще се научиш как да живееш, как да постъпваш, как да чувствуваш и как да мислиш. Човешките мисли са броня.

Вземете сега военното положение. Германските танкове прегазват английските и французките. Така са направени, с такива стоманени брони са запазени, че и най-силните гранати не може да ги пробиват, а онези ги пробиват, даже със слаби оръдия ги пробиват. На един праведник танкът му е направен от диамант, нищо не може да го пробие. Ако речеш да минаваш в другия свят, има един неприятел ще те обстрелва с оръжието си, с картечници, с най-модерни оръжия. Като минаваш, удрят те с тия снаряди. Човешките мисли, човешките чувства и човешките постъпки са броня, която удря неприятелят, ти със своя танк ще минеш, ще те обстрелват. То не е лесна работа. Ще има един ангел да те ръководи, но този ангел ще те тури в танка, който ти си направил. Той ще върви напред със своя танк, няма да те тури в неговия, но ти със своя танк ще пътуваш, ще го опиташ. Ако не го пробият гранатите, ще идеш в другия свят, ако го пробият, щом ти развалят танка, ще се върнеш назад. Туй го наричат прераждане. Пак ще направиш друг танк, ще дойдеш до смъртта, оня неприятел пак обстрелва, оръжие има. Другояче мислят хората. Защо трябва да живеем добре? И в оня свят трябва да имаш ценностите на добрия живот, които ще занесеш. В оня свят като идеш, какво ще занесеш? В оня свят като иде един обикновен човек, може да живее само 45 години. Толкоз пари има, като изяде парите, трябва да се върне. Там не обичат скитници да има. Трябва да знаеш да работиш. Ако нямаш никакъв занаят, ще те интернират. Прераждането не е нищо друго, освен интерниране. Ще те върнат в този свят да се научиш да работиш. В този свят трябва да се научиш. Като идеш в другия свят какво ще правиш?

Най-първо законът на любовта трябва да разбираш. Казват: Христос ни е спасил. Като идеш в онзи свят, понеже имат нужда от слуги за земята, ще те пратят на земята тук, понеже познаваш земния живот, познаваш земята, ще те пратят между небесния и земния живот. На някой грешник да помагаш, да го ръководиш. Вечерно време той спи, ти ще идеш да му проповядваш. Той обича да пие вино, ще започнеш да му проповядваш да не пие. Или може да е месоядец, или да краде, или дълъг език има, ти ще дойдеш по закона на любовта, той като спи, ти да го учиш. Туй е работата. Като го отучиш от всичките тия навици, ще го спечелиш, ще идеш в другия свят. Туй се счита за печалба, че си спасил една душа. Сега вие очаквате да отидете в оня свят и ангелите да ви пеят, светиите да ви пеят.

Има такива работи, но в един театър, като си вземете билет, ще влезеш и два–три часа ще слушаш да ти пеят. Ще дадеш за билета 50,60,70 лева, но само за три часа, не за няколко дена наред.

Та казвам: Трябва да имате една ясна представа. Любовта е един свят, трябва да се научите да обичате, понеже чрез любовта ще си създадете работа. Ако не обичате, пак ще се връщате на земята. От невидимия свят ще дойдете на земята да обичате хората. Ще се учите да обичате. Сега това е предисловие на любовта. Ще те пратят да проповядваш само на един човек, пък той е лош, не слуша. Нямаш право да го насилваш. Ще вървиш след него ден след ден, нощ след нощ, той като върви надолу и ти ще вървиш, като се качва и ти се качваш, ти ще страдаш и ще се радваш с него заедно. Неговият живот ще бъде и радост, и страдание. Ако те слуша, ще се радваш, ако не те слуша, ще скърбиш. Тъй ще работиш с един човек 10, 20, 30, 40 години. Като не те слуша 40 години, ще го напуснеш, ще те пратят при друг.

Сега това ви казвам само за изяснение. После трябва да се научиш да мислиш. Пратят те да идеш да учиш някого. Че при даровитите деца, които са гениални, има напреднали същества, които ги учат. Например, ако вие нямате тази книга, Библията не може да четете. Като имам тази книга, навсякъде мога да чета. Ако вие нямате Библията, може ли да четете? Не може. Онзи човек, който се е научил, който има закона на мъдростта, той има Божествената книга отворена и чете. Онзи, който не се е научил, той е невежа, казва: Я ми прочети. Той ще търси този да му прочете един стих, онзи да му прочете друг стих.

По някой път аз говоря за любовта. Но знаете ли колко мене ми коства да уча хората на любовта? Не само трябва да им говоря, но трябва да им дам един пример. Този дойде при мене, трябва да му дам да опита любовта. Не може да разбере. Казва: Ти проповядваш за любовта. Какво нещо е любовта? Аз като проповядвам за ябълката, казва: Какво нещо е ябълката? Ще ида да взема ябълки, ще сложа, ще му дам едно парче. Казва: Хубаво е, много е вкусна. Проповядвам за крушата, ще му дам една круша. Проповядвам за сливите, ще му дам една слива. Казва: Любовта във всичките нейни форми като се изявява, трябва да даде някакъв плод от себе си. Без туй, без плод, любовта остава неразбрана, може да говориш, но тя остава неразбрана. Неразбраната любов е, когато един човек не ни обича, той не ни е дал нищо. Ако ти не можеш да дадеш нещо от себе си, което Бог ти е дал, ти не можеш да бъдеш полезен за хората. Ако хората на теб не ти дадат от онова, което Бог им е дал, и те не могат да ти бъдат полезни. За да ви бъда полезен, трябва да ви дам от онова, което Бог ми е дал. За да бъдете вие полезни, трябва да дадете от онова, което Бог ви е

дал. Двама души, ако не се обичат, те не си дават от онова, което Бог им е дал. Ако няма правилна обмяна, не може да се обичат, не може да служат на Бога. Говоря ви на прост език. И който говори и който слуша едновременно говори. Аз ви говоря, но и вие ми говорите. Аз като ви говоря, някой ми казва: Не го разбирам, поясни го. Слушам го като говори, някой казва: Не разбирам, пообясни го, дай един пример, дай ни един плод да видим. Веднага предметно учение. Вие мислите, че като размърдате въздуха и кажете „аз ви обичам", че това е любов. Един рибар не може да хване риба с мрежата, докато не се намокри. Като седи на брега, казва: Да имам някаква риба. Ти носиш мрежата, хвърли мрежата във водата, хвани си риба. Ще извадиш, тя нека цицерика, ще я туриш на огъня, да я опържиш. Аз ви позволявам рибите на любовта да ги печете. Няма по-сладка риба от рибата на любовта. Само че рибите на любовта като ги печат, те оживяват. Като я хванеш, като почнеш да я печеш, тя се радва. Като я ядеш, радва се. Като не я ядеш, плаче. Тъй че на всички ви желая печените риби на любовта. Колкото повече печете, толкова по-добре. Казва: Не се яде риба. Яде се рибата на любовта. Пекат се сомчета, най-хубава лаврея, скумрия. Казвам: Най-хубавата храна в света, това е храната, която произтича от любовта. Ние страдаме. Казва някой: Не ме обича. Съгласен съм. Да те обича, значи да те нахрани с плодовете на любовта. Тя е класическа храна. В Писанието се казва, че евреите Господ с ангелска храна, с манна ги е хранил. Те не разбраха любовта, казват: Не струва тази храна, в Египет имахме много хубава храна, месце пражено, рибички, пък тук тази ангелска храна, манна, нас ни дотегна.

Казвам: Сега и на нас съвременните хора ни е дотегнало. Кого как слушам, казва: Аз ви обичам, аз ви обичам. Тогава щом имате едно писмо „аз ви обичам" опечете писмото и го турете в чашата и го изпийте. На мене като ми пишат любовни писма, горя ги и си правя лимонада. Казва: Пишеш ли любовни писма? Казвам: На лимонада ги правя всичките. Ами че складирам ги навсякъде.

Искам да ви наведа на новите схващания. Само така ще дойде обновлението, като започнете да мислите по новия начин. Някой от вас казват: Остаряхме. – Ще се подмладите. Ако живеете в любовта, ще се подмладите, ако живеете в безлюбието, ще изнемощеете. Ако живеете по закона на Божествената мъдрост, ще се подмладите. Ако не живеете по този закон, ще остареете пак. Ако не живеете по закона на истината, пак ще остареете, ако живеете по закона на истината, ще се подмладите. Любовта подмладява, мъдростта подмладява и истината подмладява. Само че младостта има три дрехи. Дрехата, която любовта ще ти тури, е червеничка, с най-хубавия червен цвят. А пък мъдростта ще ти даде една жълта дреха с най-хубавия жълт цвят. Истината ще ти даде дреха с най-

хубавия син цвят, небесен цвят. Като се научите да живеете по закона на любовта, ще имате една червена дреха, по закона на мъдростта – жълта дреха, а по закона на истината – синя дреха. Като идеш в оня свят, ще носиш тия три дрехи. Като влизаш, ще облечеш червената дреха, идеш от света победоносно, воювал си в света, кръст ще носиш на лявата ръка и на дясната ръка ще носиш кръст.

„Аз съм лозата, вие пръчките. Всяка пръчка, която се обрязва, дава плод повече." Само чрез закона на любовта ще добием тази дреха. Това е вечният живот, да се придобие тази дреха. Без тази дреха, вечният живот няма да се придобие. Без мъдростта светлината не може да се добие. Като имаш дрехата знанието ще дойде, без дрехата, знанието не може да дойде. Ти свободен не можеш да бъдеш, ако нямаш онази синята дреха на истината. Нея като придобиеш, ще бъдеш свободен. Този синият цвят, за който ви говоря, той е такъв, както вие мислите. Той е емблема. Той има толкоз нюанси, този синият цвят. Този синият цвят той е в съчетание с другите цветове. Той е в центъра, около него се въртят всичките други цветове, помагат му и му дават стойност. Някои мислят, че е само синият цвят, но този синият цвят, той е център, около него всичките цветове работят. Казвам: Около този син цвят имаме същества, които ще дойдат от невидимия свят, ще те учат как да бъдеш свободен. Човек трябва да бъде научен как да пази своята свобода, която Бог му е дал, свободата, която любовта е дала на човека, свободата, която мъдростта е дала на човека. Истината ще дойде тя да пази свободата, която си добил в мъдростта и в любовта. Казвам: Като ви говоря за любовта, говоря за свободата на мъдростта. А истината е, която ще ви научи как да пазите онази свобода, която ще пази свободата на любовта и свободата на мъдростта. Това е вътрешно мистично отношение.

Сега мислим за любовта. Казано е, че Бог е любов. Като го приемем, ние ще се научим да обичаме. Господ е навсякъде, като го видиш, ще се радваш. Той е неделим. Ще Го обичаме в дърветата, в цветята, в слънцето, навсякъде като Го видим, ще се радваме. Може да видиш, че в един камък има нещо божествено, което другите не виждат. На един петел може да дадеш един диамант, ще го ритне с крака си. Но дайте го на един умен човек, той ще види ценността на диаманта. В един диамант има ценност. Един голям диамант, ако е чист, щом го носиш, ще бъдеш здрав. Не може човек да носи един скъпоценен камък и да бъде болен. Ако носиш един камък и заболееш, значи и камъкът е заболял. Като заболее един скъпоценен камък, един диамант, губи своята сила, не може да пречупва добре слънчевите лъчи. Дайте този диамант на някой здрав човек, той ще си възстанови първоначалната си ценност.

Ние на земята трябва да възстановим първоначалната ценност. Някой път душата на някой човек се помрачава. Именно ще дадем по някой скъпоценен камък да се възстанови първоначалният цвят на камъка. Христос в света е онзи, който тонира нашите души. Когато една душа е изгубила своя първоначален тон, трябва да дойде в съприкосновение с Христа, за да добие своята първоначална светлина.

Та казвам: Аз говоря за любовта, че като дойдем в съприкосновение с любовта, ще добием онова, което сме изгубили. Като дойдем в съприкосновение с мъдростта, ще добием онова, което сме изгубили. Ние сега търсим изгубеното в света. Любовта е туй, което възстановява първоначално загубеното. Мъдростта е туй, което възстановява това, което сме изгубили. Истината е онова, което възстановява в нас онова, което Бог ни е дал. Тия три велики добродетели в света са пътищата, по които ние ще се приближим при Бога. Тогава ние ще дойдем при него като този младия син. После започва да мисли баща му и казва: Колко хубаво е това дете, колко е умно, трябва да му дам свобода. Детето мислеше по един начин, бащата по друг. Когато Бог види, че се връщаме при Него със своята опитност на земята за ядене и пиене, ние сме разбрали, че всичко сме изгубили, разкаяли сме се. Поне да занесем три неща: едно топло чувство, една светла мисъл и една силна постъпка. От този свят като идем в другия свят, то е най-малкия подарък, който може да занесем. Когато младият син казва на баща си: Не съм достоен да се нарека твой син, той носеше една опитност в себе си. Казва: Баща ми е толкоз добър, толкоз добре се отнася със слугите си. Аз и слуга да му стана, по-добре ще се отнася с мене, отколкото светът се отнася. Ще се върнем при Бога с една хубава мисъл за Неговата любов, ще се върнем с една хубава мисъл, с едно хубаво чувство, с една хубава постъпка.

„Това е живот вечен да позная Тебе, единаго, истинаго Бога и Христа, когото Ти Си пратил.“ Това е живот вечен, да познаем ние любовта, да познаем мъдростта и да познаем истината. Това е живот вечен. Няма по-сладки плодове от плодовете на любовта в света.

Отче наш.

19. Утринно слово
13.IV.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_04_16 Добре ще бѫде
Лекция на Общия Окултенъ класъ

ДОБРЕ ЩЕ БѪДЕ

Добрата молитва.
Размишление.
Махаръ Бену Аба.

Вие по нѣкой пѫть минавате за герои вѫтре въ себе си. Нѣкой пѫть мисли, че е подигнатъ, че знание има, че свѣтлина има, казва: „Туй зная, онова зная, зная всичко. Какво ли има да уча още?“ Мисли, че като каже „Да се обичаме“ – свършенъ е въпросътъ. Хубаво е всичко да знаешъ. Но вземете, че те хвърлятъ въ водата – какво ще правишъ? Хвърлятъ те въ водата, оставятъ те. Какво знаешъ? Като те оставя самъ, какво ще правишъ? Знаешъ (ли) колко мѫчно е да се съблѣчешъ въ водата? Имашъ голѣмъ балтонъ, модно си облѣченъ. Хвърлятъ те въ водата съ този балтонъ. Ще идешъ на дъното на водата. Трѣбва да се съблѣчешъ и колкото по-малко дрехи – толкова по-добре ще плавашъ. Ако знаешъ какъ да употрѣбишъ рѫцетѣ си, краката си – ще излѣзешъ изъ туй положение.

Казвамъ: Има една страна, на която всички трѣбва да обърнете внимание. Човѣкъ може да си претовари мозъка. Може да претоваришъ мозъка си отъ чрезмѣрно ядене, може да го разтоваришъ отъ много постъ. Може да го претоваришъ отъ мисъль: какво ще правимъ, какъ ще преживѣемъ на земята или отъ безпокойства. Защото, като се безпокоишъ, то не е осторожность, то е страхъ. Пъкъ таксувашъ мозъка си съ една отрицателна енергия. Може да си много докачливъ. То е единъ центъръ. Пакъ товаришъ мозъка си повече. Постоянно мислишъ за себе си този да не те обиди, онзи да не те обиди. Таксувашъ не цѣлия си мозъкъ, а опредѣлени сѫ енергиитѣ. Този центъръ ти таксувашъ. Нѣкой пѫть човѣкъ трѣбва да се освободи отъ личнитѣ идеи. Богатиятъ трѣбва да го извадишъ навънъ. Че нѣкой не те погледналъ нѣкакъ си, ти се докачишъ веднага. Той може да е неразположенъ или да го боли корема, или нѣщо му се случило. Ти казвашъ: „Защо не ме гледа умилно, но ме гледа начумерено, като че съмъ му изѣлъ бащиното му имане?“ Или нѣкой пѫть нѣкой човѣкъ иска да бѫде по-остъръ, подигне си гласа. Казвашъ: „Защо да го подигне?“ Като дойдоха англичанитѣ съ своитѣ аероплани, какъ ни говорѣха, какъ ни проповѣдваха? Дойдоха, туриха доста голѣма свѣтлина да ни видятъ. Тѣ хвърлятъ бомби, но първо освѣтяватъ мѣстото да видятъ намѣсто ли ще паднатъ тия бомби. Тия ракети, които хвърлѣха, за да освѣтятъ, доста

дълго време свѣтѣха. Нѣкои казваха: „Запали се аероплана“, пъкъ то е ракета, съ която освѣтяватъ, за да видятъ. Казватъ: „Да ви кажемъ у насъ какъ спущатъ бомбитѣ“. Да ги видите какъ ги спущатъ. Казвамъ: Ние не сме хората, които спуснаха бомбитѣ. Други ги спуснаха. Защо не идете на тѣхъ да имъ покажете, а на насъ? Ние сме непричомъ, че други ви спущали бомби. Казватъ: „Да ви покажемъ. Видѣхте ли? Насъ ни турятъ като арбитъръ да преценимъ хубаво ли е или не. Ние имаме разрушения, и на васъ какъ ви е?“ Ние имъ казваме: „Хубаво, вие сте богати хора. Защо не искате да платите на хората? Платете си дълга. Вие сте обсебили цѣлия свѣтъ“. Иматъ право и тѣ. Кой е правъ?

Сега всички вие сте англичани. Съвременнитѣ хора считамъ, че сѫ англичани. Новото, което иде, то сѫ германцитѣ. Първиятъ елементъ отъ името на англичанитѣ – А е човѣкъ, който е натоваренъ много. Не ти трѣбва толкова. Разтовари се. Англичанинътъ е човѣкъ натоваренъ, който трѣбва да се разтовари. Той, който е много натоваренъ човѣкъ, търси говеда да тури товара си на другитѣ да го носятъ. Но това вече не е Божествено. Казвамъ: Сега това е въ реда на нѣщата. Тази война е чисто духовна. Една голѣма борба има между свѣтлитѣ братя и чернитѣ братя – така ги наричамъ. Тѣ преди милиони години се биха и чернитѣ взеха надмощие. Тогава се оттеглиха свѣтлитѣ братя, дадоха мѣсто на другитѣ и тогава земята бѣше обвита въ мракъ и тъмнота. Около земята тѣ владѣеха. Тогава дойдоха тия свѣтлитѣ братя да устройватъ земята. Шесть деня работиха. Имаха голѣма борба и казва Писанието: „Господь видѣ“. Господь видѣ, че всичко е добре направено. Обаче онѣзи се ухитриха. Като видѣха, че направи първия човѣкъ, дойдоха, че внесоха своята тъмнина вѫтре въ хората. По-напредъ тъмнината бѣше отвънъ, а свѣтлината отвѫтре. Като направи Богъ свѣтлината отвънъ, тѣ внесоха тъмнината въ съзнанието на хората. Хората съгрѣшиха. Отвънъ е свѣтло, свѣтътъ е доста хубаво уреденъ. Въ насъ вѫтре е тъмно.

Гледамъ тукъ нѣкои дошли отъ Захарната фабрика, дошли облѣчени въ бѣло. Съ бѣли дрехи идатъ да си почиватъ тукъ. Казвамъ: Нѣма нищо. Казватъ: „Петь–шесть часа не сме спали“. Казвамъ: Всички въ будно положение бѣха да се молятъ. Разсѫждаватъ какво ще стане. Казвате: „Кое е Божественото?“ Искате да знаете кои сѫ на правата страна. Да ви кажа: Онзи човѣкъ, въ дадения случай, който изважда васъ отъ водата, когато се давите – той е човѣкътъ, който е пратенъ отъ Бога. Той може да е лошъ циганинъ, какъвто и да е, не го зная. Може да ти е братъ, тъй да го мислишъ, но ако не може да те извади – той не е отъ Бога пратенъ. Този човѣкъ, който е отъ Бога пратенъ – той ще те извади. Въ даденъ случай онзи, който ни помага, той е отъ Бога пратенъ. Законътъ за мислитѣ е сѫщиятъ. Ти имашъ много мисли, които не могатъ да ти помагатъ. Тѣ не

сѫ отъ Бога. Въ сегашнитѣ изпитания ще познаемъ кое е отъ Бога. Харесвамъ единъ нашъ братъ. Отива за Габрово. Качва се на трена и на гарата го заварва бомбардировката, запалването на бомбитѣ е на 300–400 метра. Всички започватъ да бѣгатъ. (Той) казва: „Кѫде ще бѣгамъ навънъ? Може да ме претрепе нѣкоя граната или ще ме хванатъ, че бѣгамъ, че съмъ нѣкакъвъ шпионинъ, понеже имамъ такава опитность. Казахъ си: „Каквото даде Господь“. Преживѣхъ нѣщо, но нѣщо ми казва „Не бой се“. Пукаха гранатитѣ около мене 3–4 часа“. Казва: „Разбрахъ много работи. Сутриньта къмъ 5 часа, като съмна, видѣхъ, че още единъ герой има въ трена. Всички други избѣгали. Излѣзохъ, оттукъ-оттамъ научихъ много работи. Ако човѣкъ не вѣрва въ Бога, ще му се пръсне сърдцето. Казвамъ: Каквото Господь даде, отправихъ ума си къмъ Бога“. Казвамъ: Човѣкъ трѣбва да има свѣтлина въ време на мѫчнотии, ще почувствува онова – Божественото. Като се даде тревога тукъ, ангелитѣ идатъ отгоре да защитаватъ. Следъ като се мина канонадата, виждамъ тукъ изъ двора, намѣриха парчета отъ шрапнелитѣ не отъ неприятелскитѣ бомби, но отъ нашитѣ гранати, съ които стрелятъ. Като гонѣха неприятеля, тѣ се пукатъ и като падатъ – могатъ да претрепятъ човѣка. За споменъ около десетина парчета паднали. Паднаха наблизо, не сѫ влѣзли въ прозорцитѣ. Намѣриха и малки патрончета. Една сестра върви подире ми и ме пита какво ще стане. Рекохъ ѝ: Ще видишъ. Туй, което сте видѣли – то е нищо. То е първата сцена. Вие не сте видѣли това, което се казва въ Писанието, че цѣлата земя въ огънь ще пламне. Че ние какви трѣбва да бѫдемъ? Ако дойде огъньтъ, какво ще стане? Като те изгори огъньтъ – отиде. Но този огънь да те пречисти, както златото пречиства. Този огънь е намѣсто. Този е единъ вѫтрешенъ огънь. Казва Писанието: „Ако онѣзи дни не се съкратѣха, ни една жива душа нѣмаше да остане“. Сега ще видите какво нѣщо е обсаждане на Йерусалимъ. Сега не страдатъ онѣзи, които сѫ на фронта, но онѣзи, които сѫ въ тила. Ние тукъ сме въ тила. Но всѣкога неприятельтъ атакува тила, не фронта. На фронта сѫ по-добре. Аероплани не могатъ да ги намѣрятъ. Въ тила ги намиратъ.

Казвамъ: Не трѣбва да се таксуваме. Нѣкои ги е страхъ. Седишъ и мислишъ нѣкоя бомба да не падне. Чувашъ – първата не падна до тебе. Мислишъ – втората. Дойде пакъ това напрежение. 80 бомби – се туй напрежение. Таксувашъ. Започнешъ да мислишъ: „Ами ако дойдатъ втори пѫть? Ами ако дойдатъ трети пѫть?“ Започнешъ да таксувашъ, таксувашъ. Казвашъ: „Дотегна ми животътъ“. Онѣзи горе въ аероплана, които отиватъ да се биятъ, онѣзи, които отиватъ да гасятъ пожара, когато избухне, падатъ около тѣхъ гранати, тѣ гасятъ пожара.

Знаете (ли), този е единъ примѣръ. Въ войната раняватъ единъ сръбски офицеръ въ крака, счупватъ му крака. Отива единъ германски лѣкарь,

започва да го превързва. Сръбскиятъ офицеръ изважда револвера и ранява лѣкаря. (Лѣкарьтъ) взема револвера и му говори на нѣмски: „Азъ искамъ да ти помогна. Ако е за война, като оздравѣешъ – може да се биемъ“. Взема му револвера и му превързва крака. Подига си палтото и му показва револвера си, казва: „Ако е за револверъ – и азъ имамъ“ и му го показва. „Не е геройство да те претрепамъ, но крака искамъ да ти превържа. Като оздравѣешъ – тогава пакъ може да се биемъ“. По нѣкой пѫть и вие, когато нѣкой иска да ви направи услуга, вие вадите револвера си. На всѣки човѣкъ, който ви е направилъ услуга, бѫдете благодарни. Знайте, че всички народи – германци, англичани, руси, българи – вършатъ волята Божия. Ние не трѣбва да се мѣсимъ. Всѣки върши волята Божия. Богъ е турилъ народитѣ на изпитание и насъ е турилъ на изпитание. Казвате: „Какво ще дойде отъ това изпитание?“ Отъ туй изпитание ще научимъ нѣщо много хубаво. Въ какво седи лошото.

Когато оная вечерь англичанитѣ пущаха своитѣ ракети съ парашутъ, (нѣкои) казватъ: „Каква хубава звезда, като пентаграмъ“, около петь минути освѣтява цѣлото мѣсто наоколо, да видятъ намѣсто ли сѫ хвърлили бомбитѣ или не. Нѣкой пѫть въ васъ такива парашути, като се запалятъ въ васъ, отъ чернитѣ братя искатъ да видятъ нѣкакъвъ обектъ – да хвърлятъ нѣкаква бомба. Сега, презъ тази седмица, (нѣкои) се събиратъ да се молятъ. Като се даде тревога, какъ ще се молятъ, кажете? Преди години въ Варна презъ тази, страстната седмица стана единъ случай. Казалъ нѣкой, че станало земетресение, както били събрани въ градската църква „Св.Никола“, но се затварятъ вратитѣ и 19 души били смакчани отдолу. Като се натрупали всичкитѣ хора, не могатъ да излѣзатъ. 19 души умрѣха. Като казали, че има земетресение, всички бѣгатъ, да не би да се събори църквата. После имаше 10 ковчези. Презъ тази седмица стана това. Казвамъ: Молишъ се, дойде една тревога, какво ще правишъ? Вие досега сте имали вѫтрешни тревоги. На какво се дължатъ? Имате една вѫтрешна тревога – сѫщото нѣщо е. Трѣбва да бѫдете свързани съ Бога. Какво ще стане? Ще стане туй, което никога не е ставало. Какво ще стане съ змията, която е облѣчена съ стари дрехи? Дойде змията на нѣкое тѣсно мѣсто, дрехата я изпуща и остане съ новата. Тя живѣе споредъ Христовото учение. Който има две дрехи, едната да даде. Змията казва: „Постѫпвамъ споредъ това учение“. Отдолу новата се е образувала. Като дойде – старата змийска дреха, съ която била облѣчена, цѣлата се изхлузва. Мнозина намиратъ тия дрехи и съ нея обличатъ бастунчета. Казвамъ: Сега трѣбва да се съблѣчемъ отъ разнитѣ стари навици, стари мисли. Какво ще стане? Какво ще стане? Христосъ казва: „Ако те съблазни окото ти, извади го“. Какъ да си извади окото? Ами ако сега, както е война, ако ти извадятъ окото, нѣкое парче отъ засада те удари и ти извади окото? Единъ германски офицеръ така му извадили сега, въ войната, окото и той

благодари, че не сѫ дветѣ. Като те удари едно парче и ти извади окото, какво ще правишъ? Сега мнозина отъ васъ имате по две очи и сте недоволни пакъ. Онзи съ едно око останалъ и пакъ е доволенъ, благодаренъ. Казва, (че) пакъ ще иде да се бие съ Германия (срещу) англичанитѣ. Превързватъ крака на едного и той казва: „Бързо да ми превържешъ крака, че ще ида да се бия съ англичанитѣ“.

Не трѣбва да таксуваме мозъка съ излишна енергия, която не е Божествена. Всѣкога, когато стане претрупване на мозъка, се явява вѫтрешно безпокойствие. Запримѣръ: Въ любовьта, (въ) самото чувство човѣкъ може да се натовари чрезмѣрно, че му става отвратително, не иска да обича никого. Трѣбва да се разтовари. Казвамъ: Трѣбва да употрѣбимъ колкото се може повече центрове. Разнообразна трѣбва да бѫде мозъчната деятелность. Има умственъ трудъ, има чувственъ трудъ. Нѣкой пѫть тази погрѣшка имате на онзи калугеръ, който цѣлия день се молилъ. Хубаво е, не е лошо да се моли човѣкъ. Но ти се молишъ Господь да ти даде благословение. Той се молилъ и Господь дава дъждъ. Като дойде дъждътъ, трѣбва работа. Има царевица да се копае, домати има. Господь си свършилъ работата. Ще вземешъ мотиката, ще идешъ да помагашъ на доматитѣ, на царевицата да помагашъ. Ако искашъ – и тамъ може да се молишъ. Нѣма да се молишъ въ нѣкоя кѫща.

Та казвамъ: Има едно ново схващане. Гледамъ мнозина разправятъ за своитѣ изпитания. Пазете се отъ едно нѣщо – не разказвайте нѣщата, както не сѫ. Какво е отношението къмъ едно, две и три? АВ е една ось, която се върти. Завърти се веднажъ – имате едно завъртане на остьта. Имате 1:1, имате 1:2 – имате две завъртания и имате 1:3 – имате три завъртания. 1:3 значи тази ось три пѫти се е завъртѣла. Ако е платно, туй платно около остьта три пѫти се е завъртѣло. Кое число е по-голѣмо? Остьта си е ось, но едно число показва работата на остьта. 13 или 12 показва въ дадения случай каква работа се е извършила. Отъ работата, която човѣкъ свършва, се показва човѣкъ какъвъ е. Ти проповѣдвашъ на единъ ученикъ, но ти си сприхавъ, сплашишъ ученика, (той) не може да те разбира. Трѣбва да бѫдешъ толкова разположенъ, че като му разправяшъ, той трѣбва да възприеме онова, което имашъ въ ума си – да се съкрати времето. Сега по нѣкой пѫть съмъ слушалъ нѣкои да казватъ: „Толкова години ние слушаме тукъ. Какво сме научили?“ Вие искате всичко да ви дойде на гости, като една стока да я продавате. Че трѣбва да работите надъ себе си. Има единъ вѫтрешенъ начинъ за работа. Сега какъвъ е вѫтрешниятъ начинъ и какъвъ е външниятъ начинъ? Външниятъ начинъ се вижда и е материаленъ той, материализира се. Вѫтрешниятъ сега се образува. Сега отвънъ растенията, камънитѣ, свѣтлината – тѣ ни учатъ. Това е процесътъ на всичкитѣ сѫщества. Значи това съзнание ни обгръща. Сега по нѣкой пѫть вие

казвате: „Азъ съмъ свободенъ да правя, каквото си искамъ“. На единъ конь, на който съмъ турилъ гемъ, той е свободенъ да върви, но върви тамъ, дето азъ искамъ. Азъ съмъ се качилъ на гърба му и върви, кѫдето азъ искамъ. Вървя, потегля юздата налѣво – върви налѣво, потегля юздата надѣсно – върви надѣсно. (Коньтъ) казва: „Азъ ходя, дето искамъ“. Той ходи, дето азъ го направлявамъ. И вие ходите, дето ви направляватъ. (Нѣкой) казва: „Азъ съмъ свободенъ“. Въ какво сте свободни? Отъ болесть не си свободенъ, отъ гладъ не си свободенъ, отъ безпокойство не си свободенъ, отъ сиромашия не си свободенъ. Казва: „Каквото помисля, се става“. Тревата, и тя, каквото помисли – става. Нѣкой пѫть тревата може да е помислила, че страда за дъждъ и дъждътъ дойде. Тревата казва: „Каквото помислихъ – стана“. Понеже и на мене трѣбва дъждъ, казвамъ: Каквото помислихъ – става. Азъ ли каквото помислихъ стана, или каквото тревата помисли стана? Каквото тревата помисли – стана, и каквото азъ помислихъ – стана. Но туй стана не защото азъ помислихъ, но азъ помислихъ за нѣщо, което трѣбваше да стане. Единъ добъръ човѣкъ, дошло му наумъ да направи благодеяние. Неговата мисъль се е проектирала въ пространството. Ти мислишъ да има, да дойде нѣкой да помогне. Иде този човѣкъ съ своитѣ блага и ги раздава. Казвашъ: „Азъ помислихъ и той дойде“. Ти криво мислишъ. Ти мислишъ, че понеже ти си помислилъ, този човѣкъ (е) дошълъ, а ти си помислилъ, защото той е помислилъ. Той казва: „Да ида, да посетя беднитѣ хора, да имъ раздамъ нѣщо“. Ти си възприелъ неговата мисъль. Ти благодари, че си възприелъ неговата мисъль да дойде и да ти даде нѣщо. Ти казвашъ: „Азъ каквото помислихъ – стана“. На него отъ друго мѣсто му дойде идеята. Казвамъ: Когато ви дойде една хубава идея, тя иде отъ другъ единъ по-високъ свѣтъ. Ти се радвай, че съзнанието ти е било будно, за да можешъ да възприемешъ Божественото и да се ползувашъ. Въ сегашния вѣкъ ни трѣбва изпълнение на волята Божия. Има два начина за изпълнение: единиятъ начинъ е сегашниятъ по законъ – по законъ всички изпълнявате, и камънитѣ, и водата, и земята изпълняватъ по законъ. Вториятъ (начинъ) е по любовь, сега го учимъ. По законъ страхътъ е отвѫтре, страхътъ те заставя. Страхътъ е отвѫтре да не бѫдешъ наказанъ, ако не изпълнишъ закона. Страхътъ е отвѫтре, законътъ е отвънъ. При вториятъ начинъ – страхътъ е отвънъ, любовьта е отвѫтре. Казвате: „Искаме да се освободимъ отъ страха“. Страхътъ е на мѣсто, но страхътъ трѣбва да го туримъ намѣсто. Страхътъ трѣбва да го туримъ отвънъ. Страхътъ е много добъръ слуга, но страхътъ не е много добъръ господарь. Казвамъ: Когато любовьта стане господарь, когато милосърдието стане господарь, а алчностьта – слуга, и страхътъ слуга – свѣтътъ ще се оправи. Когато учтивостьта, мекотата станатъ господарь, е много добре, а силата е слуга – свѣтътъ ще се оправи. Всичко онова, което е грубо – да бѫде отвънъ. А онова, хубавото – отвѫтре. Свѣтътъ ще се оправи. Всичко онова, което става отвѫтре, да е господарь, а всичко онова, което става отвънъ, да е слуга. Именно затова

трѣбва да има едно разнообразие. Вие искате нѣкой пѫть да бѫдете търпеливи. Лесно се учи търпението. Дружете съ хора, които сѫ търпеливи. Има нѣкой, който е много търпеливъ, че се е натоварилъ. Търпеливитѣ хора сѫ много упорити. Англичанитѣ сѫ упорити. Биятъ ги и тѣ устояватъ. Циганинътъ казва: „И чука, и чергата си продавамъ, но не се подчинявамъ“. Ще го биятъ, ще го биятъ, но той не се подчинява. Какво ще правишъ да се противопоставишъ? Казвамъ: Ако нѣкой отъ васъ не е търпеливъ, (нека) да дружи съ хора търпеливи. Ако сте много търпеливи – дружете съ нетърпеливи, за да стане една обмѣна. Ако си милостивъ – дружи съ други, които не сѫ милостиви. Ако си алченъ – дружи съ други, които сѫ щедри. Ако си щедъръ – дружи съ други, които сѫ алчни. Да стане обмѣна.

Много мѫчно може да се освободите отъ старитѣ нѣща. Азъ гледамъ нѣкой пѫть за нѣкои нѣща, за които съмъ говорилъ, правя опити. Нѣкой казва: „Ти не разбра какво говореше Учительтъ“. Другиятъ казва: „Ти не разбра“. Азъ казвамъ на английски „I am“. Другъ го напише така: „Ай емъ“. Кой е правъ? Първиятъ е правъ, вториятъ го (е) написалъ по български. Нѣщата трѣбва да ги пишете на Божественъ езикъ. Вие ги пишете по земному. Седя единъ день на двора и слушамъ една гургулица, която казва: „Гу, гу, гу-у“. Превождамъ какво значи – всичко добре ще се свърши. Седи тя и си гугуца. Казва: „Всичко добре ще се свърши“. Какъ ще се свърши? Онзи, който направилъ свѣта, е толкова мѫдъръ, ние само ходимъ отвънъ, на този дънеръ кацнемъ, на онзи. Той иде въ гората, на всички говори. Пита ме единъ: „Какво ще стане?“ Казвамъ: Гургулицата казва, че всичко добре ще свърши. Тя като казва това – образува се една гуша, знае да диша.

Та казвамъ: Англичанитѣ се учатъ да дишатъ, германцитѣ се учатъ да работятъ. Дишането е много лесно, то е търговия. Богатство искашъ, леснотия искашъ, удобства искашъ, всичко да ти е наредъ, пари да имашъ, само да идешъ до банката съ единъ чекъ да вземешъ пари, да се облѣчешъ хубаво, да имашъ хубави столове, пъкъ работа малко се изисква по английски. Природата работи чрезъ главата, работи чрезъ дробоветѣ и работи чрезъ стомаха. Тия три вида работи да ги съедини въ едно – да диша правилно, да яде правилно и да работи правилно. Отъ онова, което придобиешъ – да раздавашъ. Ти си ялъ, нѣмашъ нужда, не си гладенъ. Онова, което не може да ядешъ – раздай него. Не оставяй храната отъ днешния день за утрешния. Евреитѣ, когато ги изведе Господь въ пустинята, (имъ) каза, че само за днешния день да събиратъ храна. Евреитѣ бѣха голѣми търговци, събираха за два дена, казваха: „Може утре да не падне“. Събраната храна за два дена се разваляше. Всѣки день ще събирашъ. Тѣ искаха да скриятъ. Всѣки день носи своето благо.

Да благодаримъ сега за онова, което Богъ ни дава. Като дойде утрешния день, добъръ е Господь.

Та сега мнозина отъ васъ, които сте англичани, да се разтоварите. Нѣкой отъ васъ, които сте германци, трѣбва да работите. Руситѣ какво трѣбва да правятъ? „РУ“ какво е? Англичанинътъ е натоваренъ, германецътъ е на работа, „РУ“ значи „на духа“. Тѣ седятъ и се потриватъ. Руснакътъ казва: „Ничево“. Нѣкои сѫ руснаци, казватъ: „Господь ще промисли, Духътъ ще промисли“. Ще промисли Духътъ, но като дойде Духътъ – трѣбва да послушашъ. Учительтъ ще те научи, но той ще ти предаде урока, но учение трѣбва, работа трѣбва. Щомъ ти предадатъ единъ урокъ – трѣбва да работишъ. Предадениятъ урокъ на търпението, какъ ще го приложите въ практическия животъ? Казвате: „Какво има?“ Като си търпеливъ, ти си съединенъ съ Божествения свѣтъ, отъ всичко се ползувашъ. Ти като се разсърдишъ, работишъ за духоветѣ. Тѣ вcovematъ тази енергия – сръднята, турятъ я на работа. Въ сръднята харчишъ повече, ти губишъ. Като си търпеливъ – печелишъ. Но и (въ) многото печалба има опасность. Въ много(то) харчене има опасности, и въ многото губене има опасность. Ще държишъ закона на равновесието – нито много богатъ, нито много сиромахъ. Или другояче казано – нито богатъ, нито сиромахъ. Богатството и сиромашията да бѫдатъ като дѣсната ти рѫка. Сиромашията изисква работа – ще дадешъ работа на лѣвата ти рѫка. По нѣкой пѫть тя е щедра, понеже дѣсната работи, като го вземе – ще го даде. Тя е много щедра. Ще вземе, ще турите хлѣба въ устата. Той ще ви ползува. Сега знаете ли начинътъ кога Духътъ говори? Всѣкога, когато Божествениятъ Духъ говори, образува се въ главата свѣтлина, една много приятна свѣтлина. Когато Духътъ говори – една мека топлина се образува. Много ти е приятно, тихо и спокойно. После усѣщашъ свежесть по тѣлото. Приятно ти е навсѣкѫде. Тъй говори Духътъ. Тогава си готовъ при най-малкото пошепване да направишъ нѣщо. Нѣкой пѫть въ ума има тъмнина, въ сърдцето – студъ и казвашъ, че Духътъ говори. Пакъ ти говори нѣщо, но разбъркани работи. Седишъ така и нѣщо ти казва: „Тебе никой не те обича“. Господь на молитвитѣ не отговаря. Трѣбва да се стѣгнешъ, да работишъ, бѫди малко ачигьозъ.

Разправяше ми единъ свещеникъ, на младини при гръцкия владика работилъ. Казва: „Богатъ човѣкъ бѣше, имаше много пари, но азъ бѣхъ много честенъ. Други си оправиха работитѣ, взеха паритѣ му, но азъ си казвахъ: Мене не ми трѣбватъ пари. После като станахъ на 70 години, иде ми наумъ, че като бѣхъ при владиката, защо не бръкнахъ да взема отъ паритѣ му. Сега живѣя отъ една малка пенсия, можехъ азъ да му взема паритѣ, други му взеха паритѣ. Сега, когато станахъ на 70 години, дойде ми наумъ защо не взехъ отъ касата“. Сега нѣкоя млада сестра ми казва:

„Дотегна ми, Учителю, не искамъ да страдамъ". Нѣкоя стара сестра и тя ми казва: „Дотегна ми, не искамъ да страдамъ". Че и на мене ми е дотегнало. Четете Посланието къмъ римлянитѣ. Нѣма нѣкой, който да е свободенъ въ свѣта. Всички сме поставени подъ едно бреме. Само любовьта е, която може да ни избави отъ игото на земята. Ти си свободенъ да оберешъ нѣкого. Но ще дойде законътъ, (той) казва: „Ти ще го вземешъ, ти нѣмашъ право да говоришъ". 50–60 кила ще ги вземешъ, ако не – бой има. Законътъ на любовьта ще те храни, ти самъ да си изберешъ колко да вземешъ – 1, 2, 3, 4, 5 кила. Самъ ще си изберешъ. Въ свободата ти ще се натоваришъ толкозъ, колкото намѣришъ за добре. Съ закона ще те натоварятъ, колкото не искашъ. Всѣкога, когато вие сте обременени, то е извънъ закона на свободата. Защо да не си по-уменъ? По-добре оставете този въпросъ настрана. Като те освободи Господь, като дойде любовьта, ще каже: „Вземи, колкото искашъ". Не вземай за два деня. Вземи за единъ день.

Искамъ сега лицата да ви бѫдатъ свѣтли. Всички, които идатъ, лицата ви сѫ омърлушени. Навсѣкѫде гледамъ омърлушени лица, като шашардисани. Нѣма по-хубаво нѣщо човѣкъ да се моли. Безпокои се човѣкъ за нищо и никакво, че туй защо станало, че онова защо станало, че защо не предвидѣхъ.

Азъ ще ви дамъ нѣколко правила. Сутриньта гледамъ птичкитѣ пѣятъ, гургулицитѣ гугуцатъ, петлитѣ кукуригатъ, казватъ: „Какво ще бѫде?" Казвамъ: Много добре ще бѫде. Че и тѣ слушатъ този шумъ, седятъ спокойно. Каква ще бѫде тази работа? Казвамъ: Излишно безпокойство. Ако искашъ да пѫтувашъ отъ България за Америка, искашъ да пѫтувашъ – качи се на единъ параходъ и, (ако) видишъ, че пълховетѣ излизатъ, бѣгатъ, на този параходъ не се качвай. Пълховетѣ знаятъ. Видишъ ли нѣкой параходъ като дойде, (че) пълховетѣ влизатъ въ парахода – влѣзъ и ти. Дето влизатъ пълховетѣ, влѣзъ и ти. Дето излизатъ пълховетѣ, излѣзъ и ти. Ти ще кажешъ: „Азъ ще слушамъ сега единъ плъхъ". Дето бѣга пълха, бѣгай и ти. Тамъ дето влиза пълха да се крие, влѣзъ и ти. Азъ ще ви преведа примѣра, когато стана земетресението въ Търново. Казвамъ да ида, да видя приятелитѣ тамъ. Още като влизамъ въ града, виждамъ една човѣшка атмосфера. Виждамъ сѫщо, че кучетата лаятъ, петлитѣ кукуригатъ, всички птички пѣятъ. Като влизамъ въ Търново, пророци – колкото искашъ. Единъ казалъ „това ще стане, онова ще стане", пророкуватъ. Като влизамъ, всичкитѣ на палатки. Казва ми една сестра: „Учителю, да влѣзете въ палатката". Казвамъ: Турете ми въ кѫщи леглото. – „Ще се събори кѫщата, предсказватъ тукъ". Казвамъ: Азъ като влѣзохъ, два вида пророци видѣхъ. Каквото казватъ първитѣ, всичко ще бѫде. Тѣ казватъ: „Каквото бѣше – мина". Другитѣ, които се изплашили, казватъ, че ще потъне Търново, ще се разруши. Казвамъ: То е минало вече. Казва Писанието: „Като видите

всичко онова, което става, да знаете, че е наближилъ часътъ на вашето избавление“. То е вѫтрешна свѣтлина. Богъ се проявява. Ние сме като своенравни деца, искаме да си уредимъ живота, тъй както Богъ не иска. Богъ ни е пратилъ и е предвидилъ всички да станемъ умни, да станемъ добри и да станемъ силни. Затова ни е пратилъ на земята. Слабитѣ седятъ и казватъ: „Елате да си поживѣемъ“. Какво ще поживѣемъ? Малко удобства трѣбватъ. Какви удобства трѣбватъ? На войницитѣ какви удобства трѣбватъ? Раницата на гърба, орѫжието на рамо, тръгне. Не може да се противи. Какъ ще се противи? Влѣзешъ въ една рѣка, трѣбва да знаешъ да плавашъ. Сега въ време на мѫчнотии, искамъ да ги носите мѫчнотиитѣ не по законъ. По законъ всички ги носятъ, но по любовь. Да ти е приятно, като страдашъ. Питате: „Какво ще бѫде?“ Добре всичко ще се свърши. Тъй казваха гургулицитѣ, тъй казватъ малкитѣ птиченца, тъй казватъ петлитѣ. Петелътъ казва: „Кукуригу-у, добре ще се свърши“. Гургулицата казва: „Гу, гу, ггуу, добре ще се свърши“. Чичопѣй казва сѫщото: „Добре ще се свърши“. Три вида пророци – петлитѣ, гургулицитѣ и чичопѣй. Всички казватъ: „Добре ще се свърши“. Защото Богъ е Любовь. Страхътъ нека дойде, той отвънъ да седи. На страха, като дойде, ще кажешъ: „Добре ще бѫде“. (Нѣкой) казва: „Какво ще стане, взеха ми всичкото имане?“ Добре ще стане, нетърпеливъ си, добре ще бѫде. Насърдчете ги всички, и отвънъ въ свѣта, кажете на всички: „Добре ще бѫде“.

Отче нашъ.

XX година
27. Лекция на Общия Окултенъ класъ
16 априлъ, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ

1941_04_18 Свободен човек
лекция на младежкия клас

СВОБОДЕН ЧОВЕК

„Отче наш“

Имате ли тема? („Имаме.“) Прочетете. (Прочете се темата „Най-ценното в човешката мисъл“.)

Пишете за следния път „Самовъзпитанието и самообразованието“.

Ще се спра върху мисълта, че човек трябва да бъде свободен. Свободният човек взема една стъпка. Какво подразбирате? Намира се човек в едно почивателно състояние. Свободен си да вземеш една крачка или две крачки. Ако човек вземе една крачка, какво ще постигнете?

Представете си, че вие сте на една такава площ. Линията CD перпендикулярна ли е към AB? Откъде съдите, че е наклонена? Тя е наклонена, има нещо по което се ориентирате. Тя не е в съгласие в дадения случай, тя не е перпендикулярна. Защо не е перпендикулярна? Не е перпендикулярна към площта. Тази площ е хоризонтална спрямо какво? Да кажем, във вас има съзнание – виждате, че AB е хоризонтална. Правата MD перпендикулярна ли е? Значи това са отвлечени идеи. AB, това е вътрешна отвлечена идея, която се материализира като някоя площ. Вие имате CD, и това е отвлечена идея. Ако се движите по линията, де усилията ще бъдат по-големи? Естествено – дето има по-голямо съпротивление. AB е туй, което чувства. CD е това, което мисли. Всякога дето има трудност, се явява мисълта. Дето има най-малко съпротивление, то е чувство. Имаш едно желание. При желанието много малко мисъл има. Имаш едно побуждение, но не знаеш какви ще бъдат последствията. В мисълта обаче ти се ориентираш, знаеш какви ще бъдат последствията.

Ти имаш желанието да ядеш. На желанието да ядеш първата побудителна причина коя е? Представете си, че вие сте двама приятели. Допуснете, че вие се намирате на двата бряга. Допуснете, че A е единият бряг, B е другият. Единият е на единия бряг, другият е на другия. Онзи от брега B е по-силен. Допуснете, че тази река е широка два–три метра. Посочват ви един прът, за който се хващате. Хващате се за пръта, засилвате се и прескачате реката. B ви дава един подтик отвътре, но в същото време ви дава един подтик отвън, да ви помогне. Вие имате едно желание отвътре. Защо във вас се зарежда желанието да минавате реката от A към B?

Допуснете, че вие сте гладен и на брега В има един обект, към който се стремите. При всяко желание човешката мисъл постига нещо. Желанието представя един обект за постижение. Имаш желание да ядеш, искаш да постигнеш. Каква е идеята? Какво ще постигнеш? Най-първо, желанието ти да ядеш. Казва: „Светлината нито се яде, нито се пие." Яденето е закон за придобиване на светлина. Обмяна става в яденето. Имате едно малко кандилце, което гори – два, три, четири деня гори. Виждате, маслото се свършва. Наливате. Защо? Защото, щом се свърши маслото, ще спре горението. Наливате масло, за да имате светлина, която ви е потребна.

Та казвам, яденето е един вътрешен закон за придобиване на онази светлина, сгъстена светлина. Всичките плодове, това е сгъстена светлина. Без светлина човек не може да живее. Човек, който не се храни, не може да живее, разбирам, не може да се прояви. Сега на земята без ръце, без крака може ли да ходите, да работите? Как ще ходите? Някои казват, че човек отвътре може да ходи с мисълта си. Как ще ходиш с мисълта си? И мисълта има крака. Казвам, без крака човек може ли да ходи? Може. Без мисъл човек може ли да мисли? Без желание човек може ли да чувства? Ако нямаш желание, как ще чувстваш? Следователно едно желание може да бъде силно – плюс, може да бъде и слабо – минус. Когато потенциалната страна на желанието е силна, желанието е слабо. Когато кинетичната страна на желанието е силна, тогава желанието е силно. Когато желанието е действие, тогава желанието е силно. Какво разбирате под потенциално състояние? („Непроявено.") А кинетично състояние?

Сега как трябва да се прояви едно желание? Да кажем, вие сте музикант, имате желанието да вземете „до". Свирите на цигулката, вземаш тона, но усещаш, че този тон не е правилен. Тогава започваш да нагаждаш с пръста си. С кой пръст вземате „до" на цигулката? Децата с кой пръст го вземат? С третия пръст на първа позиция. Първата позиция действа на струните, както са. В другите позиции струните се скъсяват. Имате втора позиция, трета, четвърта, пета, шеста, седма, осма. Но в коя позиция се свири най-хубаво една песен? Първата позиция е основата. Цигулар, който не може да свири на първа позиция, и на другите не може да свири. Другите позиции са украшение, нюанси, които се дават. Струните са по-къси. Първата позиция е най-голяма – богаташ, прави най-големи угощения. Другите позиции: […] втора, трета, четвърта, пета, те вземат от първа позиция. Сега вие не може да си представите положението, вземате позициите на цигулката. Това е само за изяснение. Казвате: „Трябва да се изпее една песен." Хубаво, кога една песен се пее добре? Кога една нива е посята добре? Нивата е добре орана, добре посята, добре да израсне, добре да даде плод, добре да се пожъне, добре хамбарът да се напълни – тази нива е добра.

Вие сега имате една ваша мисъл, само приготовлявате почвата. Казвате: „Добре изорах нивата.“ Оставите я. Какво ще ви даде тази нива? Вие помагате на бурените. Като сте размесили почвата, всичките тия бурени започват много добре да растат. Следователно, като изорете почвата, ще извадите всичките бурени, ще посеете. Но ако я посеете много гъсто, да кажем с царевица или боб, или жито, ако го насеете много гъсто, няма да имате голямо плодородие, понеже нямате достатъчно храна за растене. Ако много рядко го сеете, ще имате добра храна, но няма да имате голямо изобилие.

Сега вие разглеждате един земеделец, не можете да направите едно отношение между земеделеца и вас. Та вие в себе си имате един земеделец, работите над себе си, работите над вашето сърце. Сърцето на каква площ може да уподобите? Представете си сега, че постъпките на хората представят нивите, желанията на хората представят семето, а мислите – това, което земеделецът може да постигне. То е плодът вече. Но в живота ние вече имаме обработен процес. Постъпките – ти имаш едно желание, което си изпълнил. Имате в себе си една постъпка. Желанията са семето, което трябва да се посее някъде. Казвате: „За какво са желанията?“ Може ли да си представите човек без желания. Каква е разликата между желая и пожелавам? Казва: „Пожелавам.“ Кое е по-силно, пожеланието или желанието? Кое е по-добро, желая или пожелавам? Ж-то е желание, П – това е пожелание. В желанието има широчина. Пожеланието е по-специфично, законът е там. В желанието има изобилие, в пожеланието е друга позиция. Вие съпоставяте коя позиция е пожеланието. Я ми кажете сега. Пожеланието не може да го свириш на първа позиция.

Сега идеята не е още ясна. Неща, които не ги знаете, имат красота. Казвате: „Не го зная.“ Много хубаво. Като не го знаеш, ти се интересуваш, от незнайните работи се интересуваш. Виждаш нещо на хоризонта неопределено, но ти се интересуваш каква линия има, интересува те какво има там. Каква е разликата? Във всички неща в природата има нещо. Във всички неща, които природата е направила, тя е скрила нещо. Във всичките неща природата е скрила една мисъл, има скрито едно желание и има скрита една постъпка във всеки предмет. Вие минавате покрай един камък и го търкаляте. Минавате по пътя, намирате една книжка, заминавате я. Ако вие сте умен човек, като намерите някаква бележка загубена, ще я вземете. Това парченце е хвърлено, но може би в туй малкото парченце се крие вашето щастие. Ако намерите една книжка, хвърлена на земята, една банкнота паднала от пет хиляди лева, един, който не разбира, ще каже: „За какво ми е?“ Ще я хвърли на земята. Който разбира, ще вземе петте хиляди лева, сгънати на четири парчета, ще

отвори, ще прочете, ще види, че тази книжка има цена. Но в какво седи цената на тази книжка? Тия хора, които боравят вече с книжката, те са културни хора. Ако влезете в едно общество, дето нямат изгубени книжки, не са писани, те не са културни. Ако намерите всичките книжки, все писани неща имат, хората са културни. Ако по всичките неща няма нищо писано, ще кажете, че тия хора не са културни.

Та казвам, ако вие не знаете как да постигнете едно ваше желание, културни ли сте? Ако не знаете да постигнете едно ваше пожелание, искате да го изпълните, мислите ли, че вие сте културен човек? Не сте разумен човек. Може да е умен човек, може да е интелигентен, но интелигентност имат и животните. Разумността е нещо повече. Аз наричам интелигентността това, което отвътре говори. Нещо те подбужда. И в животните говори умът. Разумността е нещо външно. В разумността има повече светлина. В интелигентността има нещо, което слуша. Ти слушаш нещо, което ти говори. В разумността ти гледаш на нещата. Разумният гледа, а пък интелигентният слуша. Тогава, чрез слушането какво може да разрешите? Каква е разликата между слушането и гледането? Гледаш, че един човек е болен. Външно предполагаш или слушаш, че той ти разправя, че е болен. Каква е разликата? В слушането ти ще вземеш по-голяма интензивност, понеже, като ти говори, ще почувстваш болката. Ако само гледаш, разумно наблюдаваш, няма да влезеш в неговата болка. Щом не ти говори, само обмисляш вътрешните причини, които са произвели болката, коя е причината, защо и за какво е заболял. В слушането самият човек тебе ти разправя как е станало, тази причина на заболяването.

Допуснете, че ние се намираме в едно положение, че не може да се ползваме [от] светлината, боим се от светлината. Ако пуснем светлината, ще кажат, че не изпълняваме закона. Законът е сега такъв, че не трябва да има никаква светлина. Представете си, че малко сме осиромашели, искаме да забогатеем. Не трябва да бъдем разточителни. Трябва да имаме отвътре светлина, не отвън. Казват: „Външната светлина е разточителство, тя не е нужна.“ Много хора сега се ползват, ще им се усилят очите. Едно лекуване е. Много хубаво е за слабите очи, втренчваш се, пращаш повече кръв в очите, искаш да виждаш. Това е здравословно. Ако по-дълго време продължава, ще бъде полезно за очите ви, понеже на някои от вас ще се оправят очите. Най-първо е много тъмно, после започваш да поназърташ нещо. То е ограничение. Казва: „Аз съм свободен.“ Някой току си отваря светлината. То е външната светлина. Хубаво, отива един вълк да граби в някоя кошара, той отваря ли светлина? Като влезе в кошарата в тъмното, избира най-тлъстата овца. Забелязал съм, един сокол толкоз силни очи има, че от десет–двайсет пилета отгоре знае кое пиле е по-хубаво и него грабва. Казвам: този вампир взе най-тлъстото пиле. Като лети горе, не взе

слабото пиле, но взе най-тлъстото, най-хубавото задигна. По кой начин позна кое е най-хубавото пиле?

Така вие често правите. Младите правите следната погрешка: този вампир иде, задига най-тлъстото пиле, прави пакост. Един селянин взел, че навързал всичките пилета за крака и после ги свързал за крака на майката, че като дойде орелът, да не може да ги задигне. Дошъл един по-голям орел, че задигнал всичките. То е едното положение. Друг селянин бил по-умен, турил квачката отдолу, турил пилетата отгоре и ги покрил с една мрежа. Завързал я за един колец. Орелът проврял краката си през дупките, хванал доброто пиле, но не може да го извади през дупките, че не му иде на ум да пусне пилето и да извади краката си. Иде селянинът, хваща го, казва: „Този вампир…“ Питам, какво е направил с този вампир? Какво предполагате? Не знаем, то е неизвестно. Може да предположим, че го е претрепал. Може да предположим, че го е пуснал. Каква е вероятността, че го е пуснал. Ако една лисица, която е изяла няколко кокошки, я хванете, ще я пуснете ли? В този случай ще я приемете на гости, ще ѝ съблечете горното палто, другото ще хвърлите навън. Лисичата кожа ще остане за спомен, нея ще я турите като огърлица. Често виждам лисици около врата. Като видя лисица около врата, тълкувам така. Те казват: „Ние напуснахме ония лисичи похвати. Умря в нас това животното, да задигаме кокошки и пилци, умря туй желание.“ Умряло наполовина, защото гледам, очите на лисицата са отворени, гледат към земята още. Тази лисица е само вътре, а очите са още отворени.

Казвам, не желайте в себе си да унищожите вашите желания. Човек да възпитава своите пожелания, а да остави своите естествени желания. Желанието да ядеш, да пиеш вода и всичко, което човек желае, е на място. Но в желанията човек трябва да се пази от пресищане, нямайте еднообразни желания и не мислете за едно и също нещо. Например, някой те обиди и ти двайсет години носиш обидата в ума си. Казваш: „Обиди ме.“ Кажете ми една благородна дума, от която човек се обижда. Коя е най благородната обида? Вие, учителите – коя е най благородната обида, с която вие обиждате децата? Ако вие се обиждате, засяга се вашият мозък само на едно място.

Двайсет години вие концентрирате ума си, носите в ума си, че някой ви обидил. Ако казвате дръвник, каква обида има в дръвник? Какво има, че ти си казал дръвник? Онзи, който се обидил, то е еднообразие в природата. Човек не трябва да мисли за едно и също положение. Да допуснем, че пет–десет минути пеете все „до“. Питам, какво ще постигнете? Природата не обича хабене на енергията ѝ. В мислите, в чувствата и в постъпките под възпитание ние разбираме да се не хаби енергията, която е в нас. Никога

не хабете енергията на природата. У българите има един навик, като дойдат гости, ще трябва четири–пет пъти да ги каниш, тогава да влязат. Казват: „Бързаме“, но най-после заради ваш хатър влязат и вземат да ядат. Ако сте на гости на един турчин, той казва: „Заповядайте.“ Ако не вземете, оставате гладен. Българинът ще те кани най-малко четири, пет, десет пъти. Сега природата колко пъти кани? Тя никак не кани. Тя нареди всичко на масата и го остави. Като дойдеш ти, сам определяш кое да вземеш. Имаш едно желание, но то е твое. Тя седи настрана, казва: „Туй е за тебе“ и ти опитва ума. Ти като ядеш, тя знае колко си умен. Още като ядеш, знае от коя категория си. След като ядеш и каквото остане го туриш в торбата, тя вече знае от кои си. Ако ядеш и наполовина оставиш яденето недоядено или си направил нещо, че не си спазил правилата ѝ, тя вече има понятие заради тебе. Ти бързаш да ядеш. Че ти определяш характера си. Или бавно ядеш, едва се движиш, не ти е приятно яденето. Във всяка работа, която човек свършва, да има съзнанието, че свършва най-хубавото. Не само [в] яденето.

Та казвам, всяко нещо, което правите, трябва да го правите, както трябва. По някой път мислите. Защо трябва да мислиш? Ако добре мислиш, добре е за тебе, добре е и за другите. Ако постъпваш добре с другите, и за тебе е добре. Законът е много верен. Каквото правиш на другите, ще бъде полезно и за тебе. Ако ти изореш нивата, без да посееш семето, това ще бъде добре за нивата, но няма да бъде добро за тебе, няма да ядеш плод. Мнозина от вас се заблуждавате, искате да се ползвате от труда на другите хора. Човек най-първо трябва да се ползва от своя труд. Ти питаш: „Ти обичаш ли ме?“ Той ти казва: „Това е моя работа.“ Аз обичам ли ви? „То е твоя работа.“ Готов ли си да ми дадеш нещо? „То е моя работа.“ Аз дали съм готов да я приема? „То е твоя работа.“ Сега вие казвате: „Аз ви обичам.“ Някой път вие се заблуждавате, че обичате някого. То е твоя работа. Ти си свърши твоята работа. Що е крив човекът? Що е крива нивата, че си я изорал? Ти казваш: „Тази нива аз изорах. Тя не ми даде това, което аз очаквах.“ Нивата не е виновата. Ако нивата не е дала плода, нивата виновата ли е? Ако ти обичаш нивата, какво ще стане? Ти ще бъдеш здрав. Ако ти обичаш, ти ще бъдеш весел. Ако ти обичаш, всичко ще ти върви наред. Щом не ти върви всичко наред, има нещо, което куца на твоята обич. Който обича, който люби, ако разбирате, всичко ще ви върви. Вие казвате: „Защо сега мене не ми върви?“ Не ви върви, аз ще ви кажа защо. Вие имате цигулка много хубава, една цигулка на Страдивариус, но не сте избрали хубави струни. Лъкът също не е добър. Времето е влажно. Искате да свирите, но тази цигулка не може да ви даде добър звук. Ако цигуларят обича своята цигулка, тя ще бъде турена в подходящо място, ще тури най-хубавите струни, най-хубавия лък. Мястото, дето ще свири, да е сухо. При тия условия няма да има изключения, цигулката ще даде хубав

звук.

Ако вие спазвате ония закони, които Бог е положил в света, всичко ще върви добре, както в музиката. Щом не спазваме законите, казваме: „Станало нещо.“ Може да се е разлепила някъде. Понеже има разлепени места, не може да даде хубав тон. Ако вие вземете струната „ми“ и обърнете реда на нещата, турите „сол“ на мястото на „ми“ и турите „ре“ на мястото на „ла“ – обърнете целия ред на цигулката, започнете да свирите, какво ще стане? Ако изтеглите „сол“, както изтегляте „ми“, какво ще стане? Ще се скъса. „Сол“, тази дебелата струна, е направена така, че не търпи голямо изтегляне. Казвате: „Може, може“, но няма да издържи на това напрежение. Когато искаме да изменим този, разумния, ред в природата, който съществува, се случват тия неестествени положения. „Сол“ се къса, „ре“ се къса, всички се късат. Тогава, ако турите „ми“ на мястото на „сол“, ще се скъса, няма да издържи. Нито „сол“ ще свърши работа на мястото на „ми“.

Сега това са обяснения. Всички казват: „Съвършения живот.“ Това, което е вътре в човека, това е съвършеният живот. Защото във всичкия живот е Божественото начало. В голямата дисхармония, която съществува в света, Божественото начало присъства и Бог, Който постоянно организира това, неразумното. Във всяка своя стъпка, каквато и да е, човек ще се ползва. Вие може да се ползвате от работата Му. Някое дете защо го бият? Да допуснем, че някое дете обича да бута плодовете. Веднага ще го нашарят отзад. Значи, когато пипа, има шарене отзад. Детето свързва хубавия плод с болката, която усетило на задницата. Тогава преценяват. В битите деца в миналото болката е по-силна, отколкото яденето. И като види плода, веднага ще изпъкне болката и приятността от яденето. То сравнява – търговска работа. Вижда плода и казва: „Тук нищо няма да спечеля“ и си заминава. Друго дете дойде, вижда плода и казва: „Тук ще спечеля“ и взема плода. После дойде обратният процес. Ние се научаваме в живота как да живеем. Някой път дойдат някои страдания – те са за полза, то е временно. Тези закони ние сме ги създали. Много от съвременните птички дойдат на дървото, кацнат, вземат по една череша. Седи градинарят с пушката и гръмне. Тя не може да си представи как този човек гърми. Той казва: „Ти едно време яде без позволение.“

Сега в самовъзпитанието във вас имате желание да ядете повече. Да допуснем сега, че тебе ти трябва само един самун, една пита. Ти не вземаш един самун, но вземаш два, осигуряваш се. Тръгнеш ти и вземеш в запас. Срещат те на пътя и ти вземат запаса. Тогава с какво си се запасил? Представете си, че вървиш и си взел въздух в едно шише. Сгъстил си го. Дишаш въздуха и вземеш и в запас. Питам, къде имаш условия, като се

движиш, да употребиш този въздух? На един от английските крале, който боледувал, донасяли му планински въздух в неговата стая. Щом се движиш в планината, тебе не ти трябва компресиран въздух. Често вие, като влезете в уредения живот, вие се осигурявате. Сигурността на човека зависи от неговата мисъл, сигурността на човека зависи от неговите чувства и зависи от неговите постъпки.

Първото нещо, имайте отношение към законите, които съществуват, към разумните закони. Как ще познаете дали един закон е разумен, или не? Как ще познаете дали една цигулка е добра, или не? Онзи професор, който знае да свири, ще познае. Който не е вещ, няма да познае.

Та казвам, кой е разумният живот? Майстор трябва да бъдеш. Вие искате да знаете права ли е една ваша постъпка. Ако имате музикално ухо, щом чуете един тон, ще знаете прав ли е тонът, или не. Аз, като свиря или друг някой като свири, познавам тона прав ли е, или не. Защо? Има известни качества [в] трептенията, които издава. По трептенията музиката се познава, [по това] колко са прави тоновете. Казвам, разумният човек трябва да познава порядъка, в който се намира, разумен ли е, или не. Имате едно желание, трябва да знаете разумно ли е, или не. Имате една мисъл, трябва да знаете права ли е, или не. Как познавате дали е права вашата мисъл, или не? Щом мисълта е права, има повече светлина. Щом желанието е право, има повече топлина. Щом постъпката е права, ще придобиете повече сила. Но понеже тия трите процеса вървят заедно, правата мисъл предизвиква право желание и правото желание предизвиква права постъпка. Следователно светлината се намира в отношение с топлината и топлината се намира в отношение към силата:

С : Т; Т : П.

Щом мислиш право, ще чувстваш право. Щом чувстваш право, ще постъпваш право. Щом не мислиш право, няма да чувстваш право и няма да постъпваш право. Човек, който мисли право, който чувства право, който постъпва право, той винаги е здрав. За бъдеще това ще бъде лекарство. Щом направиш погрешка, ще изправиш погрешката и болестта ще си иде.

Тия болести: главоболие, ишиас, ревматизъм се дължат или на липса на светлина, или на липса на топлина, или на липса на сила. Сега съвсем другояче обяснявам. Ако влезете в един салон, който е студен, няма и светлина – нямате разположение да свирите. Но ако топлината на салона е умерена, ако има и светлина, цигуларят, като влезе, разположен е да свири. Ако в тебе чувствата не са добре разположени, ако не можеш да

мислиш правилно, чувствата ще дадат едно предразположение. Значи, трябва да живееш в една среда, която да тонира чувствата ти, защото в дадения случай, вие, като чувствате, вие сте във връзка не само с живите същества. В дадения случай вие имате едно самочувствие в себе си. Ако вие сте в дисонанс със същества, които са далеч от вас (понеже трептенията на самото чувство са много бързи, да кажем, вие имате една мисъл за едно разумно същество в Америка или някъде другаде), каква е вашата мисъл? Отговорът на вашата мисъл [е] отговорът на вашето чувство. Направете опит, някой път минавате покрай някоя градина, искате да откъснете един плод. После имате едно разсъждение в себе си, казваш: „Не трябваше да откъсвам." След като го откъснеш, някое същество в тебе ти казва: „Не трябваше да късаш. Ти трябваше да попиташ този, на когото е градината, да попиташ и това дърво." Започваш да философстваш: „То е Божественото. Аз имам свобода." Ти имаш свобода, но усещаш една дисхармония в себе си. Ти си свободен да вземеш на цигулката „до", както искаш, но онези, които те слушат, ще кажат: „Не е вярно." „Аз тъй съм се научил." „Не е вярно, не е правилен тонът."

Та казвам, в природата как трябва да постъпваш в даден случай е строго определено. Можеш, като се спреш при крушата, да попиташ Господа: „Господи, туй дърво е Твое." Той говори на пазителя. Ти ще попиташ Господа можеш ли да вземеш от дървото. Господ ти казва: „Ще идеш да попиташ господаря на това дърво." Ще идеш, ще намериш господаря, ще попиташ. Ако той ти позволи, тогава ще откъснеш. Щом сам си позволяваш, значи поставяш себе си на мястото на Господа и на другите, ти ставаш едно божество. То е заблуждение. Туй дърво не си създал ти. То е плод. Трябва да оцениш, когато минаваш покрай едно дърво: „Аз ценя труда на този човек. Той е работил, природата е работила." А пък ако вие живеете според Божиите закони, като минавате през мястото, господарят ще бъде там и той ще ви покани. Ако не сте живели добре, господарят няма да бъде там. Та когато нещата идат сами по себе си, вие живеете в един разумен свят. Когато нещата не стават, както вие искате, вие не сте влезли в онзи разумния свят, дето всичко става тъй, както ние мислим.

За да бъдете здрави, научете се да мислите, че мислите имат отношение към здравето и чувствата имат отношение към здравето, и постъпките имат отношение към здравето. Постъпките имат отношение към тялото, чувствата имат отношение към кръвообращението, а пък мислите имат отношение към електричеството и магнетизма, които текат. Ако мисълта не е правилна, течението на електричеството и магнетизма не е правилно. Ние говорим за растежа на човека. Ако чувствата не са правилни, кръвообращението, дишането не става правилно. Щом постъпките не са прави, в движението има нещо нарушено. Всякога, когато тръгнете да

ходите, да знаете дали постъпките [ви] са прави. Като тръгне човек, трябва да знае каква е постъпката му. В желанията си, да знаете правилно ли е желанието. После, да знаете мисълта, която го движи. Всяко нещо, което извършвате, да знаете дали е право, или не. Тогава по-малко енергия ще се хаби.

Използвайте светлината. Вие си представяте следната картина: вие сте в една стая хубаво осветена. Имате запалена печка и стаята е добре отоплена. После имате всичко, което ви е потребно. Отвън колкото и да е лошо времето, ти си доволен, че се намираш в една стая, дето има светлина, топлина, пък има и достатъчно храна, да прекарате зимата.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината с скрит животът.“

Двадесет и четвърта лекция на младежкия клас
18 април 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_04_20 Трите извора
Утринно слово

ТРИТЕ ИЗВОРА

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на Царството
Духът Божий

Ще ви кажа само един стих (Ев.Ѝ. 15:7), ще го намерите някъде в Евангелието: „Ако думите ми пребъдват във вас и вие пребъдете в мене, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и каквото попросите в мое име ще ви бъде," казва Христос.

В начало бе Словото

„Ако думите ми пребъдат", значи думата е мощна. Ако словото пребъде. Сега има едно ново понятие, с което човешката душа трябва да се запознава. Например, когато младите деца започнат да изучават езика, най-първо учителят ще ги запознае с елементите на словото, с азбуката. И почти взема половин година някой път, докато се открият буквите и техните съчетания гласни и съгласни, елементите. Щом изучиш азбуката на български език, ако почнеш да изучаваш друг език, трябва да изучиш азбуката и на този език. Сега азбуката на Божествения език не е както нашата азбука. И думите, и словото не е както словото тук. Тук може да говориш за любовта, без да я разбираш. В Божествения свят никога не може да произнесеш една дума, ако не разбираш съдържанието ѝ, ако не си я опитал. Туй, което не си опитал, никога не може да го произнесеш. Срещам един мой познат и ми казва: Бях забравил името на една моя позната, не мога да си припомня името ѝ, мислих, мислих, не мога да си го припомня, чудя се на себе си. Изведнъж като я видях в събранието, като я погледнах, веднага ми дойде името ѝ. Та казвам, за да намерим една дума, трябва да има известна светлина. Някой път забравяме думите или някои хора не помним, светлина няма, не можем да четем. Но казвам: В това верую, което сега имаме, често човек се поставя на едно изпитание. Допуснете, че имате воля. Казваш: Имам воля. Мнозина казват: Имаме воля. Но волята е на степени. Преди да обясня волята на степени, ще кажа, че търпението е нещо, което принадлежи на Бога, волята принадлежи на нас, мъчението принадлежи на падналите духове. Че трябва да търпиш някой човек, не по време трябва да го търпиш. Когато носиш неволята, тя има отношение към правдата. Щом постъпват хората несправедливо към

тебе, няма какво да търпиш, но неволята ще носиш. Когато не те обичат, то е мъчение. Дяволите страдат от безлюбието. Хората носят неволята от безправие. А пък Бог търпи, че доброто не се е възцарило на земята. Сега това е ограничено познание. Казва: Мъчение. Ти си в света на безлюбието. Мъчиш се, носиш неволята, в света на безправието си. Ще търпиш, че хората не прилагат доброто. Не те уважават, не те почитат, всичко ще търпиш. Казваш: Имам вяра. Пращат те на фронта, картечен огън има, падат гранати. Да вярваш и да бъдеш тих и спокоен. Сърцето ти играе, краката ти треперят, каква вяра имаш? Един български полковник ми разправяше своята опитност от миналата война. Било при Солун някъде, от Кавала нагоре. Отиваме, казва, с генерала да правим ревизия на войниците. Забелязаха ни англичаните, че като отвориха една артилерийска стрелба, един огън против нас, че мене ми треперят зъбите, генералът също трепери. Пита ме генералът: Как си, г-н полковник? Казвам: Много добре. Ами вие, г-н генерал, как сте? Казва: Много добре. Аз казвам, че съм добре, но ми тракат зъбите и на него тракат зъбите и аз герой, и той герой. Като свърши, казва: Спаси ни Господ от едно голямо премеждие. Сега вярата не подразбира, че ти няма да страдаш. Ще дойде страхът, но ако имаш вяра, вярата ти ще въздейства на страха и тогава ще се покаже силата на вярата. Силата на вярата да е по-голяма от силата на страха, да не те принуди страхът да бягаш от бойното поле. Вярата ще те застави да останеш на бойното поле, да видиш, какъв ще бъде краят.

По някой път целият наш живот е бойно поле. По някой път ще дойдат големи неволи в живота, не стават нещата тъй както ти мислиш. Някъде трябва да търпиш, а някъде трябва да носиш неволята, някъде ще се мъчиш. Какво ще правиш? Единственият, който може да те избави от мъчението, то е Бог. Кога мъчат човека на земята? Като хванат човека разбойници, какво правят? Мъчат го, скрил парите някъде, казват: Дай парите. През турското робство турците хванат някой богат българин, някой български чорбаджия, вечерно време нападат, както сега нападат англичаните. Нажежат една верига, турят я на врата му и казват: Кажи де си заровил парите? Той ще даде парите. Като даде парите, пак ще го мъчат, да не би да има още скрити в някое гърне.

Сега вас не ви интересува какво било едно време. Какво трябва да бъде сегашното положение. Има известни правила, които трябва да се пазят. Например, един говорител трябва да има известна дикция, говорът му трябва да бъде ясен, мек, внушителен. Гласът на един певец трябва да бъде ясен, мек, внушителен. Ако няма тия качества, той никога не може да се подигне. Той може да произхожда от високо произхождение, той може да е княз, може да е богаташ, може да е свършил четири факултета. Хората не се нуждаят от неговото учение. Те се нуждаят в дадения случай от пеенето.

Дойде някой лекар, не се нуждаеш лекарят да е свършил, ти се нуждаеш от неговото знание, да може да те изцери. Или ти като идеш при богатия, не търсиш сиромаси, но богати. Всеки минава, заминава, сиромахът си остава. На сиромаха не обръщат внимание. Ако минаваш покрай десет чешми, на които водата е престанала, ти ще се спреш при онази чешма, която тече.

Сега помнете, в света има три извора: единият извор аз го наричам извор на живота, вторият е извор на светлината и другият е изворът на човешката сила – туй, което човек търси. Тия трите извора в живота си трябва да ги намериш. Ако не пиеш от извора на живота, живот не може да имаш. Ако не пиеш от извора на светлината, светлина да приемеш, знание не може да добиеш. Ако от извора на човешката сила не пиеш, силен човек не може да бъдеш. Вие ще запитате: Как? – Там е. Турците имат една поговорка и казват: Сега в живота се е говорило много, повтаряли са се някои неща. Аз искам да избегна това, което се е говорило, ще говоря за доброто. Аз оставям настрана злото, понеже то е цяла наука. Когато Адам престъпи Божия закон, Бог каза: Понеже Адам стана като един от нас да познава доброто и злото, да не би да яде от дървото на живота и тогава мъчно ще се поправят неговите погрешки, затова решиха да го изпъдят из рая, понеже тогава дървото на живота беше в рая и понеже както си позволи да яде от едното дърво, така щеше да си позволи да яде и от дървото на живота. Можеше да остане да яде само от едното дърво. Той както престъпи единия закон и яде от дървото за познание доброто и злото, да не направи втора погрешка, го изпъдиха извън рая да не сгреши. Сега вие искате да знаете защо хората са изпъдени из рая? – Да не направят втора погрешка. Защо не останаха в рая? – Защото направиха първата погрешка. Защо ги изпъдиха от рая? – Да не направят втора погрешка. Сега по някой път вие питате. Защо изгубих богатството си? Отговорът е, за да не направиш и втора погрешка. Защо не можа да задържиш богатството си? Отговорът е същият. По кой начин може да се разреши въпросът? Защо не съм знаел? Ти не спазваш Божия закон.

Ако един болен човек дойде, всеки може да му каже: Ти ще оздравееш. Но ако болен говори на болен: ти ще оздравееш, болният няма да оздравее. Да приведа пример. Двама светии живяли в пустинята. Препирали се. Единият казвал, че сол трябва да се тури в боба, другият казвал, че и без да се осоли бобът, бобът си имал сол. Веднъж нямали сол. Онзи, който поддържал, че с мисъл може да се осоли бобът казал. Няма сол. Другият му казва: Посоли го със своята мисъл. Човек ако не прави добро, доброто не може да стане. Човек ако не обича, той любовта не може да я познае. Питам: Как вие ще познаете разните форми на любовта? Колко деца има, които са нещастни, защото майка им е заминала. Ония деца, които са

родени, но майка им заминала, тия деца изгубват много добри качества. Тия деца остават малко грубички, нещо им липсва в характера. Майката след като роди едно дете, знаете колко пъти трябва да го целуне. Сега ще ви дам един пример. Това се случило в Македония. Сгодява се и се оженва един момък за една мома. Първата година ѝ дава хиляда целувки, на втората година ѝ дал 900, на третата 800, на деветата година ѝ дал 100, на десетата година само една целувка ѝ дал за една година. Всички ония деца, на които майка им даде много целувки, на децата им върви. От целувките на майката зависи прогресът на детето. Ако една майка не гали, не целува детето си, от туй дете нищо няма да стане. Може би много майки, като родят едно дете виждат, че нищо няма да стане от него, напущат го да си замине. Оставят го на произвола на съдбата. Всички ония хора, които не са били целувани, много трябва да страдат, за да се облагородят. Казвам: По някой път трябват целувки. В целувките трябва да дадеш. Юда целуна Христа и Той му каза:„ Ти с целуване ли предаваш син человечески?“ За тридесет сребърника го продаде. Интересно е, как е възможно един ученик за 30 сребърника да продаде учителя си? Една загадка е това. Не е голяма сума. Понеже Юда беше окултист, той направи едно математическо изчисление, ако вложи тия пари със сложна лихва, той ще бъде най-богатият човек в света. Казва: Заслужава да продам моя учител, ще бъда като цар, всичките хора ще ме уважават и почитат. Казва: Моят учител ще го туря на изпитание. Аз ще го продам и мислеше, че Той ще употреби силата си. Той искаше да предизвика учителя си да покаже силата си. Той е син Божи, ще го продам евтино и ще вложа парите в банката. После видя, че неговите изчисления не излязоха прави. Христос прие предателството.

Ами когато вие се отказвате от любовта, не правите ли същата погрешка? Ами когато вие се откажете в един момент от истината, не правите ли същата погрешка? Когато се откажете от Божествената мъдрост, не правите ли същата погрешка? Казвам: Трябва да имаме едно будно съзнание. Всякога онези, които изпитват живота на хората, доколко човек е стъпил на здрава почва, човек трябва да застане на много твърда почва. Мислите ли, че идеята да обичаш Бога е лесна работа? Мислите ли, че онзи, който те обрал, който ти е направил хиляди пакости, да го обичаш е лесна работа? Но тия работи, които не са лесни, човек трябва да ги преодолее. Представете си, че един ваш приятел ви направи една услуга. Но представете си, че той за да ви изпита, ви обере. Той се преоблича, туря си маска и ви обира. Вие го давате под съд и го съдите десет години затвор за кражба. После той се изяви и казва: Аз исках да те опитам, колко обичаш парите. Какво ще кажеш, ако намериш, че тази маска на този крадец е на твоя приятел, който те обича? Ти ще съжаляваш. Щом те обере твоят приятел, остави на неговата добра воля, той да върне парите. С

лихвата ще ги върне. Няма човек в света, на когото да са откраднали парите и ако той не ги е търсил, и те да не са му върнати. Аз съм превеждал един пример, който се случил в Австро-Унгария. Един беден отива при един търговец и му иска пари назаем. Казва: Ти може ли да ми дадеш хиляда крони назаем, ще ти ги върна? Търговецът си казал: Той ме лъже, няма да ги върне, но въпреки това дава му исканите пари. След десет години, когато този търговец изгубил своето имане, пропаднал, от пощата му донасят един чек от десет хиляди долари от Америка изпратени. Получил едно писмо, в което му пише: Аз съм онзи, който преди десет години ми даде хиляда крони. Аз се издигнах в Америка, изплащам ви се и ви благодаря много. Десет хиляди долара идат точно навреме. Този търговец пак се подига. Сега ние сме с ония идеи, че някой като бръкнал в джоба ни ни обрал. Казва: Обраха ме. Взели пет лева от джоба ти. Направете един опит. Крадецът е толкоз чувствителен. Аз съм правил опит. Досега нито един крадец не е бъркал в джоба ми. Седя, туря парите в джоба и внимавам. Един момент ако се отвлече вниманието ми на някъде и парите изчезват. Като мисля, той никога не може да бръкне в джоба ми, понеже моята мисъл е вече една защита. Веднага настане едно положение, той е вързан, по никой начин не може да бръкне, страх го е. Щом се отвлече вниманието ми, аз не пазя и веднага ще бръкне в джоба ми. И вас ви атакуват лошите духове. Не мислете за джоба си. Вие имате някаква добродетел, дяволът отвлече вниманието ви някъде, бръкне в джоба ви, извади онова, което имате. Добре, сега помислете, че двама души се обичат. Вземете сега един млад момък и една млада мома се обичат. Влязат в брачен живот. Жена му е красива. Някой хвърли око върху нея, погледне я, нему му трепне сърцето. Защо му трепва сърцето? Ако я обичат и другите какво лошо има в това? Една мома, която е обичана, печели. Всяка мома, която е обичана, тя ще бъде здрава. Няма по-хубаво нещо, да я обичат. Казват, че някой се разболял като го обичат. То е от безлюбие. Въпросът седи другояче. Ако хората биха се обичали, както ние разбираме, всички щяха да бъдат здрави, болестите щяха да бъдат нещо незнайно на земята. Понеже сега има безлюбие, затова има болести. Казва някой: Аз ви обичам. Не че той ме обича, но иска аз да го обичам. Следователно, аз от моя страна казвам: Трябва да ме обича. Той очаква от мене, аз очаквам от него, тогава се скараме двамата. Той ми каже: Ти не ме обичаш. Аз му кажа: Ти не ме обичаш. Започне престрелката. Знаеш ли на какво мяза това? Събрали се двама богаташи и влизат в една кръчма. Нито един от тях няма пари, пък всеки казва, че той ще плати. Като казал единият, че той ще плати, другият повярвал. Като казал вторият, че има пари, първият повярвал. Като дошло време да плащат, единият казва: Ти плати. Другият казва: Ти плати. Започват двамата да спорят кой да плати. Това е положението. Някои хора претендират, че имат любов, а нямат. Онзи, който има любов, той тежи. Човек, който има любовта, никой

кантар на света не може да го премери. Като го туриш на кантара, не може да го хване. Човек, който може да се претегли на кантара, той няма любов. Ако някого не го хваща кантарът, той има любов. Това е 101% вярно.

„Ако думите ми пребъдат.“ Ако думите на любовта, на Бога, Който ни обича, аз възприемам неговите думи в себе си, това е семето. Това, което нас ще ни повдигне. Знаете колко лесно е ние да проверим дали Бог ни обича или не. Някой казва: Аз не Го виждам сега къде е. Ти в баща си не си Го видял още. Бог се проявява в баща ти, ти не си Го познал. Бог се проявява в майка ти, ти не си Го познал. Бог се проявява в брата ти, ти не си Го познал. Бог се проявява в сестра ти, ти не си Го познал. Той се проявява в приятели, в учители, навсякъде Го търсиш. Той в живота ти десет години се е проявявал, а ти Го търсиш навсякъде. Туй е драмата в нашия живот. Разправяше ми един: Имам един приятел, съмнявах се, че ме залъгва със своята любов. Един ден той ме тури на изпитание. Заболя ме зъб, поду ми се страната. Дойде този приятел при мене. Казва ми: Ти постоянно се съмняваш, че аз те залъгвам, да ти покажа, че аз имам хубави чувства сега като туря ръката си на подутата страна, болката ще мине. Ако се махне болестта, ще знаеш, че аз те обичам: ако не се махне болката, ще знаеш, че не те обичам. Казвам: Я ми го направи. Наистина, тури си ръката и изчезна болката. Казвам: Да не би да ме хипнотизираш? Щом казах, да не ме хипнотизираш и болката пак дойде наново. Тури си ръката и пак изчезна болката. Казва: Докато ти се съмняваш, ще те боли, щом престанеш да се съмняваш, ще мине болката. Сега често боли ви зъбът, дойде някоя хубава мисъл и болката престане: дойде съмнението, пак дойде болката. Същият закон. Ако вие не допущате никакво съмнение във вас, никакво колебание, онова, което е станало, няма да се премахне, то ще си остане така.

Христос казва: „Ако думите ми пребъдат във вас.“ Всяка една дума на любовта, която пребъдва в човека, тя внася веднага светлина, внася топлина и сила. Та първото нещо тази година, направете опит да видите колко е любовта ви. Ако правите опита, намерете някой човек, който е болен и не му казвайте, че ще го лекувате. Но в себе си да направите едно добро. Да видиш обичаш ли този човек или не. Концентрирай ума си към този човек и пожелай да оздравее. Ако оздравее, имаш любов, ако не оздравее, твоята любов е слаба. Направи опита на едного, на двама, на трима. Като оздравее този човек, ти ще се радваш в себе си, че опитът е сполучлив и че законът е верен. Ако ти му кажеш това, той ще каже: Ти какво ме хипнотизираш? Не му съобщавайте нищо. Може да съобщиш, че обичаш един човек, който те обича. Нему можеш да му кажеш. Който те обича, съобщи му, че го обичаш. Който не те обича, нищо не му казвай. На онзи, който не ви обича, никога не разказвайте никаква тайна. На човек,

който не ви обича, говорете му за обикновени работи. За свещени работи, за оня свят, за Бога, за любовта, за мъдростта, за истината, за добротата, за милосърдието, за кротостта не говорете. Говорете за лук, за ниви, за жито, за желязо, за хвърчене на аероплани, за возене на автомобили, за шапки, за обуща, за върви, да си намажеш устата с червило, за дрехи – червеничко със сини жички, за боядисване яйца, за варене, за козунаци, за правене баница, за кокошки, за масълце.

Не смесвайте Божественото. То е ценното. Онзи човек, който обича, има нещо в погледа му. Като погледне, всичко се изяснява. Като те погледне онзи, който те обича, ти се съвземаш. Вижте днес Господ ни обича, как изгря слънцето. Казват: Хайде да видим тази вечер, дали ще дойдат ангелчетата. Господ казва: Ако си търсят белята. Тази нощ 4–5 пъти ставах, давам си ухото дали идат, чувам някой автомобил, казвам: Не е. Казва: Ако си търсят белята. Не може да направиш пакост на един човек, когато го обичаш. Не можеш да направиш пакост на един човек, който от Бога е обичан. Казвам: Единственото нещо, ако обичате Бога, ще знаете, че никой не може да ви направи пакост. „Хиляди ще падат от страната ти и десет хиляди от другата" – това е вярно. Казвам: Сега за тия изпитания, които идат в живота, трябва да благодарите. Казвате: Защо става войната? Много проста е работата. Малките неща са, които създават споровете. Мъже и жени се карат за нищо и никакво, за лук, за пипер, за малки причини, за които и децата се карат. Вкъщи братя и сестри, слуги за дребни неща се карат. Като се насъберат тия дребни неща, те правят войната. От какво са направени дебелите въжета? – От тънките конци. Хиляди конци като се насъберат правят дебелите гемиджийски въжета. Тия малките раздори, увити във въжета, образуват война. Щом двама души се карат, те образуват един конец за война; войната е дебелият конец. Та казвам: Как ще престанат войните? Когато мъже и жени престанат да се карат; когато братя и сестри престанат да се карат; когато слуги и господари престанат да се карат; когато ученици и учители престанат да се карат, няма да има войни в света. За да няма караници, любовта трябва да дойде. Без любов в живота караницата ще влезе. Без светлина спъване ще има. Без истина безправие ще има. Щом има безправие, ще има неволя. Щом има нарушение на доброто, няма търпение. Не всеки може да търпи. Колко хора могат да търпят? Някой път човек премълчава, но то не е търпение. Аз съм превеждал пример за един, който се оженил за една много търпелива мома. Той казва на приятеля си: Не си виждал такова благородство, търпелива е като ангел, няма друга като нея. Тя носила една табла да ги почерпи, мъжът я бутнал с крака си, тя се простряла. Станала, изчистила и направила друго кафе. Обаче, като се оженили, не била така търпелива, започнала да го налага. Казва ѝ: Ти беше много търпелива, как благородно постъпи тогава. Тя му казва: Да беше дошъл да видиш какво

направих на масата. Като влязла в кухнята от яд захапала масата. Ние търпим привидно. Често казват: Аз да дойда на власт, да го хвана! Много жени казват: Аз да стана мъж, че да го хвана! Учениците казват: Аз да стана учител. Не е въпросът там.

Най-първо трябва да изпълним волята Божия не по закон, чрез насилие. Има два начина. По закон ние изпълняваме волята Божия. Няма някой от нас, който да не изпълнява волята Божия по закон. На църква отиваш по закон, с насилие, ако не, глоба има. Ще идеш да работиш, ако не, глоба има. Сега Бог изисква ние да изпълняваме Волята Му по закона на любовта, да изпълняваме волята Му доброволно, а не по закона на насилието. Тогава ние ще се наречем синове Божии. Всеки, който изпълнява волята на Бога с любов, е син Божи. Всеки, който изпълнява волята Божия чрез закон, е слуга.

Отче наш.

20. Утринно слово
20.IV.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_04_20 Ще ви даде царство
неделна беседа

ЩЕ ВИ ДАДЕ ЦАРСТВО

„Ще се развеселя“

Ще прочета само един стих от двайсет и втора глава от евангелието на Лука: „Затова аз вам завещавам царство, както Отец ми завеща на мене.“

„Духът Божи“

Живеем в един свят, който има нужда от насърчение. Живеем в един свят, дето има много болни хора. Във вестниците, в книгите, навсякъде се разглеждат все патологически животи. И в религията едни ги пращат в рая, други ги пращат в пъкъла. Кого как срещнеш, все съди: туй криво, онова криво. Че е криво, така е, не е организиран светът. Аз ще погледна на правата страна в света. Какво е да се живее без закон, без човешки закони. Човек сам да е закон на себе си. В своята карма да създаде закон, по който да живее, че и той да е доволен, и окръжаващите да са доволни. Сега имаме закон, по който ние не сме доволни. Като се случи добро на човека, сега казвате: „Добър е Господ.“ Щом се обърнат събитията, тогава вече не мислите така.

Болестта е произлязла от здравето. Най-първо всичките хора са били здрави, после са станали болни. От какво стават хората болни? Ще ви приведа един анекдот. Един богат турчин осиромашал. Отива и се оплаква на турския султан, че осиромашал от ядене и пиене. За да го изпита турският султан дали е верно, казва: „Я ми кажи кое е най-сладкото на кокошката.“ „Тртката.“ Казва: „Дай му 250 лири.“ Като чул един това, отива при султана, и той се оплаква, че осиромашал от ядене и пиене. Пита го султанът: „Кое е най-сладкото на бивола?“ „Задницата.“ „Ударете му 25 тояги.“

Ние, съвременните хора, мислим, че като остарее човек, няма какво да учи. Че той още не е учил. Той е остарял от невежество. Всичките хора остаряват от невежество – нищо повече. Остаряват от безпокойство. Той се безпокои как ще отгледа децата си, какво ще прави с жена си, с къщата си. Безпокои се и казва: „Остарях.“ Че това не е живот, да остарееш от безпокойство.

Сега ще ви говоря за царството. Трябва да има човек царство. Това значи да разбира законите на Божията любов. Целият свят е създаден за човека. Съвременните хора грешат, когато имаме най-хубавите възможности да

бъдем най-добрите хора, да бъдем всички щастливи. И всеки един очаква щастието си от другите. Щастието на човека е отвътре. Аз не съм против стомаха. Стомахът е един много добър слуга, само не трябва да го претоварвате да работи по четири часа по три пъти на ден – дванайсет часа, но дайте му три пъти по един час на ден. Повече работа дайте на дихателните си органи. Най-голяма работа дайте на ума. Някои хора мислят, че много мислят. Често хората се объркват и казват, че от учение се обърква някой. Учението носи здраве на човека. Когато човек се безпокои, тогава се умопобърква. Всичкото побъркване иде от тревоги, тревожат се хората. Един артист се тревожи как ще изнесе ролята си, дали ще му ръкопляскат. Ако не му ръкопляскат, скъсат го. Един певец се безпокои как ще пее. Той да пее на себе си. Ти пей, слез от сцената, като слезеш, смятай, че публиката даром те слуша. На един истински певец не трябва да му плащат. Когато цялата земя е на мое разположение, какво ще очаквам да ми плащат. Какво ще очаква един син от баща си, като му работи, да му плаща. То ще бъде смешно. В плащането влиза всичката лъжа. Господарят кани един слуга и слугата се цани. И двамата искат да си играят. Господарят иска да отбие малко, по-малко пари да му даде. Слугата иска по-малко време да му служи, да намали времето иска. Слугата всякога иска да намали времето. Господарят няма да бъде съгласен.

Та казвам сега, не искам да критикувам – криво разбираме у нас. Ние, съвременните хора, страх ни е какво ще стане, като мине този порядък. Чудни сте. Четири порядъка има в света. Порядъкът на зимата, порядъкът на пролетта, порядъкът на лятото, порядъкът на есента, и пак на зимата. Като мине порядъкът на зимата, какво лошо има, като дойде пролетта. Дойде пролетта, цветята цъфтят. Дойде лятото, какво лошо има. Тия цветове вече завързват. Дойде есента, плодовете узреят. Тъй щото всяка една епоха има своя добра страна на живота. Но трябва да схващаме, когато у нас е зима, пък на друго място е пролет. Казвам, ние, съвременните хора, нямаме една максима за онова здравословно състояние, в което трябва да се намираме.

Отишъл един странник в едно царство. Той се запознал с царя, царят го обикнал. Но той се чудил на царя защо е станал цар. Казва: „Той като е станал цар, и аз може да стана цар. – Казва – може ли да ми дадеш аз да царувам десетина дена, да видя какво ще стане.“ Казва царят: „Да ти дам.“ Този станал цар и започнал да интригува против царя. Казва: „Не са работите му както трябва. По-умни работи има от тия.“ Завели го на едно място, дето царят дигал по 200 килограма. Казват: „Я дигни този товар.“ Той се мъчил, не може да го дигне. Нищо не му казват. Той пак интригувал против царя. Довели го до една книга. Казват му: „Чети.“ Пънкал се,

пънкал се, не може да чете. Навсякъде иска да прави интриги, но нищо не хваща, защото царят дигал най-тежки товари, бил най-умният, най-добрият. Този невежа искал да завземе мястото на царя. Че хората при невежеството искат да станат царе. Сега ние царе трябва да бъдем на себе си, ние трябва да бъдем този умният цар, който царува в нас. По-умен от Бога няма в света. Ако ние сега в света искаме да се възцарим на мястото на този, който ни е дал живот, ние сме като невежия, който искаше да се възцари на мястото на царя. Дошъл един самозванец, и цялото човечество страда.

Казват: „Няма Господ." Онзи Господ, който ти е дал живота, онзи Господ, който е създал света, който ти е дал всичко това, направил те е наследник, този, който ти е дал това, на него служи. Служи на онзи, който ти е дал ума. Служи на онзи, който ти е дал сърцето. Сега какъв е начинът, по който трябва да се служи? Ако човек стане много деятелен в света, той ще изсъхне. Мъжете изсъхват, понеже изучават законите на електричеството, динамични стават. Казват: „Да воюваме, да воюваме." Мъжете с воюване какво са допринесли в света? Когато един мъж отсече едно дърво, какво направя? Когато един мъж изяде един вол, какво допринася? Нищо не е допринесъл. Де са качествата на мъжа? Благородство трябва. Аз наричам мъж този, който, като се давиш, подаде ръката и те извади. Аз наричам мъж онзи, когато бесят някого, той отреже въжето, каже: „Не бесете този човек." Аз наричам мъж този, когато някой отива сам да се беси или да се дави, да се хвърли във водата, той му покаже правия път. Всички съвременни жени плачат от мъжете. Жената е лишена от известни права. Казват, че жената не била толкова умна – да влезе в управлението насвят. Жената беше умна да изкара мъжа от рая, сега не била умна да го вкара в рая вътре. Прегрешението на жената седи в това, че тя беше много любознателна, за наука изгуби рая. Като влезе ученият професор, казва: „Има една наука, вие като богове може да станете." Тя разбира кривата страна като богове. Но боговете имат вътрешна и външна страна. Вие отделяте сега жената от мъжа. Това, което отвън виждате, то не е никакъв мъж. Това са кукли. Ще извиняват. Мъжът е онова, което мисли в дадения случай, което чувства, което прави нещата. Всяко нещо, което е намислено, е разумно. Всяко нещо, което е направено, е добро. Всяка постъпка, която е извършена, е точно намясто. Това е мъжът. Тия мъже за бъдеще няма да се нуждаят от нашите лампи. Но този човек, когато имаме затъмнението, сам ще си свети. Сега, ако някой си позволи да остави да светят лампите, може да го глобят пет, шест хиляди лева глоба за светлината. За бъдеще вие, като проектирате очите си, ще четете на тъмно. Където ходите, ще ви бъде светло на вас.

Има една нова светлина, която иде. Тази светлина ще открие в света ония

причини, които сега са скрити. Ние правим добро, но не знаем защо правим добро. Ние правим зло, и не знаем защо го правим. Ние туряме известни закони, и не знаем защо ги правим. Ние сме дошли до положението, искаме да оправим света. Никакви нови закони не трябва да се пишат в света според мене. То е моето мнение. Всичките закони са написани вътре в човешкия ум, написани са вътре в човешкото сърце, и тия закони са написани в човешкото тяло. Ако аз изпълнявам ония закони, на които аз съм построен, животът ми ще тече като по мед и масло.

Сега, като ви говоря, вие сте свикнали да ви се доказват нещата. Хубаво е да се доказват. Как ще докажа, че аз съм добър певец? Може да седна да ви занимавам цял един час с музика, и нищо няма да ви изпея. Може да ви изпея четири–пет песни, и да видите добър певец ли съм. Аз държа изпит пред вас. Свършил съм по музика, ще ви пея. Хубаво. В какво седи певецът? Ти пееш една песен, но песента има едно разрешение. Една песен има следните основи. Песента е като едно яйце, има всичките условия вътре. То е основният тон на песента. Туй яйце ще го туриш под квачката и след 21 дена ще се излюпи, пиле ще излезе. Песента е започнала. То започне да кълве насам, натам, издава известни звукове, започне да пее. Майка му пее, и то пее. То яде, че майка му плаща. Каже един тон, подаде му едно зрънце. Тя заплати за неговото пеене. Като каже кът, какъв тон е кът? Кът значи малко. Българите имат тази дума, казват катък. Катък – малко. Туй, което е катък, то е едно зрънце. Ако знаеш да го посееш, в него седи всичката сила на природата. В тази малката семка, в това катък, ако умът ти стига, ти ще бъдеш един щастлив човек.

Ако хората в Европа знаеха да пеят, и без война щяха да свършат тази работа. Войната е музика, наричам я механическа музика. Сега пее златото и желязото навсякъде, колорадно пеене. Като започнат, хората побледняват от възхищение.

Казва Христос: „Аз ви давам царство.“ Трябва да обърнем онова, което е вложено вътре в нас. Не трябва да се безпокоим. Казва: „Какво ще стане?“ Бог е, който управлява. Сега са дошли умните хора, да оправят света. Сега иде един много хубав период. Иде пролет. Досега беше зима, сега иде пролет за всичките народи в света. И тази пролет ще продължи доста време. След туй ще се смени, ще дойде лято. Няма да е лошо. След това ще дойде есен. Още по-добре, плодове ще има. Сега мнозина казват: „Какво ще стане?“ Робите ще се освободят, болните ще оздравеят, глупавите ще поумнеят, лошите добри ще станат, слабите силни ще станат. Ще стане туй, което досега не е ставало. Всичките народи ще си подадат ръка, ще се опознаят, макар че се бият.

Разправят един анекдот за двама пехливани, които се състезавали. Като се състезават борците, гледат ги как се бият, как се налагат. Единият удря, другият удря. Който надвие, казват: „Браво.“ Така двама пехливани се борили в едно българско село. И двамата били женени. Борили се, но единият счупил ръката на другия. Отишли, че казали на жена му. Казали: „Еди-кой си пехливанин счупи ръката на мъжа ти.“ Казва: „Тъй ли?“ Отива на хорището и като ударила два шамара на пехливанина, съборила го на земята. Казва на мъжа си: „Що ходиш да се бориш, да те удрят така?“ Питам, тази жена юнак мъж може ли да я бие. Мъжът е вътре в нея.

Ние всинца, съвременните хора, плачем от дявола. Дяволът, това е най-лошият мъж. Дяволицата коя е? Аз не искам да ви говоря за един отрицателен свят. Гледам на света много реално. Казват: „Къде е оня свят?“ Снощи станах и наблюдавах небето, наблюдавах Млечния път – светове, слънца, светове, същества, които живеят там, пеят, свирят си. Казват: „Къде е раят?“ Раят е на небето. Навсякъде е раят. Там, дето любовта царува, там е видимият рай. Казват: „Те са горещи слънца.“ Любовта, дето мине, все гори. Туй, което не гори, то не е любов. Всички ония светове, които са загаснали, те спадат от ония долните светове. Всички ония, които горят, са от горните. На нашето слънце, там е раят. Там живеят ангели. Някои казват: „Къде са ангелите?“ Ангелите живеят на слънцето. Сега ще кажете, че туй не е научно, реално ли е, дали живеят ангелите. Ако ангелите живеят на слънцето и вие отричате, те пак живеят. Ако не живеят, и да твърдите, че живеят, те пак не живеят. В дадения случай фактът е важен. Ако е верно, не трябва да го отричаме. Ако не живеят, няма какво да настояваме.

Казваме, че нещо е духовно. Кое е духовно в света? Духовното в света е разумното, което не се видоизменя. Аз наричам ангел онзи човек, който не умира, безсмъртен е. Ангелите са същества безсмъртни, не умират. Ангела може да го туриш в чутура, колкото и да го грухаш, като излезе, нищо му няма – нито лук ял, нито лук мирисал. Може да го туриш под хремела, изваждаш го, нищо не му е. На камък може да го смелиш, граната може да го удари, дето и да го туриш, той си е все ангел. Такива хора и ние като станем – ангели, страданията не могат да ни смъкнат. Сега се страхувате от малки бомби. Доста лошо е. Но ние гледаме на хубавата страна на живота. Туй песимистично настроение, което ние имаме, не е естествено. Българинът е голям песимист. Той е един сатурнов тип, много мисли. Като погледне, казва: „Кой знае.“ Не вярва. Като види нивата добре подкарала, казва: „Кой знае, може град да удари.“ Докато не го тури в хамбара, не вярва. Като го тури в хамбара, пак казва: „Донякъде е.“ Понеже онова новото, върху което се гради животът, почива върху един нов закон. Ние излизаме из онова гъсеничево състояние, от състоянието на гъсеницата, от

тия идеи, които постоянно внасят едно противоречие. Всичките държави, които сега съществуват, са нагодили своите закони според условията. Те са прави. Законите на гъсеницата са намясто. Когато гъсеницата стана пеперуда, тия закони валидни ли са? Питам, когато човек умре, какво ще правиш. След като умреш, взимат това тяло, знаеш ли къде ще отидеш? Казва някой: „Къде ще идем?“ Смъртта е туй, което змията претърпява. Както змията съблича кожата и иде нова кожа, всеки човек като умре, той си съблича кожата. Ако вие проверите научно, ще видите, че този човек, който умрял, на друго място е роден. Някого ще го намерите на 21 година, друг – на 19 години. Излязъл от една къща, отишъл на друга. Вие се заблуждавате, като мислите за смъртта. Напуснал е един апартамент, влязъл в друг. Апартаментите и той, туй са две неща различни. Сега питам, като умре човек, къде отива. В друг апартамент. Някой път по-лош отпреди, а някой път – в по-добър.

Казвам сега, как ще ви убедя в това. Казвате: „Туй, което говориш, верно ли е?“ Аз ви питам, ами това, в което вие вярвате, верно ли е. Ако вашето, в което вие вярвате, е верно, аз го приемам. Ами ако не е верно? Ако онова, което аз ви казвам, е верно, ще го приемете; ако не е верно, не го приемайте. Аз съм за онова, което е верно в самата природа. И туй може да го проверите навсякъде. Аз ви нося една бучка захар, казвам: „Това е захар.“ Казвате: „Докажи.“ Няма какво да ви доказвам, но близни. Нося една свещ. Казвам: „От тази свещ излиза светлина.“ „Докажи.“ Запалете свещта, ще знаете тази свещ гори или не.

Казвам, вие сега искате новия живот. Всички искате да се подмладите. Новото в света носи царството, което ние търсим. Ние не искаме да остаряваме, да умираме, да се обезсмисли животът ни. Ние сме свикнали и казваме: „Ще остареем.“ Има един начин, по който човек може да се подмлади. Но за сегашния свят хората не могат да се подмладяват, понеже вършат престъпления.

Най-първо, освободете се от ония тревоги, които имате. Проверете вашите възгледи, които имате, верни ли са, или не. Има един начин, по който може да ги проверите. Най-първо, запитайте се какво място завземате в природата. В природата няма разлика между малки и големи. Тя всичко оценява еднакво, само че на всичко дава различна служба. Различават се в изпълнението на службата. Един малък пръст на ръката, знаете ли, ако се отсече, колко безобразна ще бъде ръката. Този пръст е намясто. Ти – като част на божественото творение – си намясто. Ако изпълняваш службата си, почтена е твоята работа. Например вие имате очи, не знаете как да ги употребявате. Ако вие знаете как да употребите вашите очи, ще бъдете здрави. Ако знаете как да употребите вашите уши, щяхте да усилите

здравето си. Ако знаете да употребите вкуса си, щяхте да бъдете здрави. Ако знаехте магическата страна на уханията, които съществуват в цветята и цветовете, после ако знаехте как да се докоснете до някой предмет – има предмети в света, до които, като се докоснеш, те веднага вършат една реакция във вас, ще ви отнемат цялото здраве. Ако вие някой път се докоснете до сярната киселина с ръка, знаете какво ще стане. Ако един задушлив газ го приемете в гърдите си, във вашите дробове какво ще стане? Има хора, като пуснат задушлив газ, спират дишането. Половин час върви и диша, ще приема въздуха. Като мине половин час, вече е извън тази опасност. Ние, съвременните хора, сме толкова нервни – в една минута правим 20 вдишки. То е много 20 вдишки – то са 20 обеда. Имаме нужда от вдишки, за да бъде човек здрав. За да бъде човек здрав, 15 вдишки на минута е нормално според мене, ако иска човек да бъде здрав. Щом се увеличат на 25 или 30, анормално е, 40, 50, 60, че като дойде 120, ще платиш, ще трябва да вървиш в другия свят.

По някой път си радостен, искате да знаете какво трябва да правите с вашето търпение. Ще поемеш въздуха, туриш часовника си и задръж една минута въздуха. Казваш: „Ще се пукна." Ти като не се въздържаш, ще се пукнеш. Като се въздържаш, никак няма да се пукнеш. Ще туриш волята си – колкото по-дълго време можеш да задържиш въздуха, толкова по-силен човек ще станеш. Една малка мисъл те безпокои – изгубил си сто лева или хиляда лева, тревожиш се. Цялата земя е твоя, милиони имаш. Само четирийсет милиона тона злато има в океана разтопено. Колко милиона има в земята. Ти си богат и за сто или хиляда лева правиш източен въпрос, че те изиграли. Смешно е. Ще благодариш на Бога, че те посетил един беден човек и си му дал хиляда лева.

Това са новите веяния. Сега някои бедни, като ме слушат, ще кажат: „Я да са всичките хора такива." Вие искате само някои. Всеки така трябва да мисли. Всеки да обича, да бъде щедър. Сега имаме един богаташ и хиляда души бедни. За бъдеще ще има хиляда души богати и един сиромах. Всички ще се състезават кой да помогне. Всеки ще иска да даде, ще му бъде приятно, че срещнал един беден човек, да му услужи. Хиляда души братя ще има. Като дойде Великден, хиляда козунака, хиляда яйца – всеки по едно като му даде, хиляда шапки – всеки по една да му даде, хиляда балтона – всеки иска да даде по един, хиляда апартамента като ви подарят, какво ще ги правите. Всеки като ви подари по един вол – хиляда вола, по една овца – хиляда овце. Ще се считате ли тогава бедни хора? Туй е реалност.

Писанието казва, че ние, хората, които сме направени по образ и подобие на Бога, Бог казва: „На вас давам цялата земя, бъдете умни, да я

използвате, вашите таланти.“ Казвате: „Кога ще дойде Господ да оправи света?“ За ранения войник Господ ти казва: „Превържи раната, защото той за тебе воювал от любов.“ Там е Господ. Трябва да почитаме войниците за онази жертва, която дават. Каква смелост – жертват се хората. Вие тук седите и ви е страх в София. Питат: „Какво ще стане?“ Казвам, ще видите какво ще стане. „Утре Господ ще запали земята, какво ще правим?“ Ние ще питаме – един ден ще запали земята. Той, като запали земята, ни най-малко не иска да изгори. Ще запали, за да ни постопли само. Тогава земята ще бъде увита с любов, тогава всички растения, камъни, реки, всички хора ще се преобразят. Всеки, който те срещне, ще ти се усмихне, ще чуеш хубави думи, ще ти каже: „Братко.“ Тогава ще чуваш онези думи. Всичките хора ще имат един баща.

Казвам сега, почитайте, ние трябва да уважаваме слънцето, от което излиза енергия. Всеки човек, който носи божественото в света, всички ние трябва да бъдем носители на божественото, не което отвън да дойде. Няма сиромаси хора в света според мене. Има сиромаси, но това е неразбиране.

Аз ще ви приведа един пример. Ние сме от тия богати. То е за самовъзпитание. Туй се е случило в Свищов. Един свищовлия се е молил за пари, молил се, молил се. Сънува една вечер, че иде един и му дава една торба. Казва: „Чуха се молитвите ми.“ Хванал торбата и я държи с двете ръце. Казва си: „Послуша ме Господ. Сега вече ще си уредя работите.“ Ето една крава идва и започва да се върти около него. Приближава се все повече – така, че ще се блъсне в него. Намислил да я ритне с крака си, да се освободи, за да занесе богатството си. Като ритнал кравата, вижда, че е с четирите крака нагоре обърната. Потекла по него вода, и той се събудил. Какво било? Креватът бил до масата, имало гарафа с вода. Той, като се събужда, вижда, че хванал чаршафа и с краката си ритнал масата. Тя се обърнала. Масата вижда като крава, всичкото богатство е в чаршафа.

Ние, съвременните хора, се държим за нашите чаршафи. Те нищо не струват. Онова благородното, което е в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа, то е ценното. Да извиняваме хората за погрешките. Да не съдим никого, защото при неговите условия всеки ще направи същото. Всеки, който се подхлъзне и падне, колкото и да е силен човек, може да се подхлъзне и да падне. Никого да не съдим. В моите изследвания във всичките хора има нещо хубаво. Казва: „Не зная как да го направя. Много мъчно е.“ Всеки ще го съди, че не го направил. Казвам, не трябва да се съдим вече, да казваме: „Ние не живеем добре.“ Трябва да кажем: „Отсега нататък по любов ще живеем.“ Ние сме наследници на цялата земя. И да се радваме за войната, която става. Сега тия германци, като идат, опитват ги. Има един сръбски анекдот. Казват на един сръбски генерал: „Как вие се

увлякохте да воювате за Англия." Генералът казва: „Мене това не ме учудва, но аз се чудя как Велика Германия дойде да воюва за България." Бог е, който воюва заради нас, заради нашата свобода. Всички ще бъдем освободени. Германия е на правата страна. Всички трябва да бъдат свободни, на всеки народ да се даде свобода. Това е божественото.

Всички народи, това са синове Божии. Българският народ е син Божи, сръбският народ е син Божи, руският, германският, английският, всички са синове Божии. Като знаят, че имат един баща, ще си подадат ръка. Тогава доброто на всеки народ ще бъде за всички. Лошото във всеки един народ да се тури настрана. Казвам, вие сте синове Божии от българския народ и Господ казва, че решил да ви даде царство. Иска от вас Господ всички да бъдете много умни, много добри, много силни, много любещи. Зададете един пример, че заслужавате това царство.

Най-хубавото, което Бог ни е дал в нашата любов, най-хубавото, което ни е дал в нашия ум, най-хубавите желания, които ни дал, всички да ни благослови Господ.

„Благословен Господ, Бог наш"
„Добрата молитва"

Двадесет и седма неделна беседа
20 април 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_04_23 Самовъзпитание
Лекция на Общия Окултенъ класъ

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Добрата молитва.
Духътъ Божи.
Размишление.
Цвѣтята цъвтѣха.

Ще говоря за закона на самовъзпитанието. Законъ за самовъзпитанието или какво нѣщо е самовъзпитанието, какъ да работи и да възпитава себе си.

Всичкитѣ хора страдатъ отъ невъзпитаность. Малкитѣ деца, ако биха останали на тѣхъ, тѣ както идатъ въ живота, ако нѣмаше кой да имъ помогне, тѣ най-напредъ не знаятъ какъ да си изберать храната. Майката ще приготви подходяща рѣдка храна, ще даде първитѣ правила какъ да започнатъ да се хранятъ. Децата сѫ много взискателни. Тѣ, като дойдатъ на земята, искатъ всѣки да имъ служи. Колкото души има въ кѫщи, отъ всичкитѣ искатъ служение. Каквото кажатъ – думата на две да не стане. Щомъ не се изпълни това, което желаятъ – веднага проявяватъ негодувание, веднага крѣскатъ, издаватъ единъ звукъ. Туй го наричатъ плачъ. Отъ негодувание, че не сѫ ги послушали, тия, голѣмитѣ генерали, веднага заплачатъ. То е наказание. Детето казва: „Какъ не разбирате Божественитѣ закони, че азъ съмъ дошълъ да ми служите, че вашето щастие, че щастието на баща ти, на майка ти зависятъ отъ мене. Ако не съмъ – нищо не може да стане. Ти стана баща най-голѣмъ, благодарение на мене. Азъ те произведохъ баща. Ти си майка, но азъ те направихъ майка. Ако азъ не съмъ – ти нищо не можешъ да направишъ“. Затуй първото дете казва: „Азъ, ако не бѣхъ се родилъ – никакъвъ братъ не щѣше да бѫдешъ“. Първото дете мисли, че всичко е направило въ свѣта. Вие всички мислите, (че) въ всичкитѣ хора има едно голѣмство. И най-малкото животно да го настѫпишъ – и то се надигне. Бутнете единъ паякъ. Той се спре, надигне се на краката си, казва: „Разбирашъ азъ кой съмъ. 6 крака имамъ, знаешъ какво мога да направя“. Знаете ли какво е самозащита или не? Мене ми разправяше единъ, че единъ отъ голѣмитѣ паяци го накаралъ да излѣзе отъ стаята. Скача отъ единиятъ край до другиятъ, премѣта се изъ стаята.

Сега вие живѣете въ единъ свѣтъ и мислите, че той е уреденъ. Не е уреденъ. Ако бѣше уреденъ, не щѣше да има. Богъ казва: „Правя нова земя и ново небе“. Подъ „старото небе“ и „старата земя“ разбира стариятъ порядъкъ

на земята, които сега изживѣватъ последнитѣ дни. Туй ще се смѣни, както се смѣняватъ нощьта съ деня. Сегашниятъ порядъкъ, въ който ние живѣемъ, е нощь. Писанието казва: „Ето, мина нощьта, наближава деньтъ“. Ще идемъ въ новиятъ порядъкъ, дето има свѣтлина. Казвамъ: Всичкитѣ нещастия, които сѫществуватъ въ свѣта, се дължатъ на тъмнината. Въ тъмнината, която има въ насъ, всички прегрѣшения все въ тъмнината ставатъ. Въ свѣтлината прегрѣшения не може да ставатъ. Нѣма сега да се спирамъ да обяснявамъ какво значи „грѣхъ“. Грѣхътъ – това е едно наше понятие. Нарушение на единъ законъ. Богъ е поставилъ известни закони. Когато нарушаваме законитѣ на природата, на физическия свѣтъ, имаме едни последствия. Когато нарушаваме законитѣ на духовния свѣтъ, имаме други последствия. Когато нарушаваме законитѣ на умствения свѣтъ, имаме трети последствия. И тамъ може да се нарушатъ законитѣ. Всѣки, който наруши единъ Божественъ законъ, той изчезва отъ този свѣтъ. Ние сме въ физическото поле. Не сме въ онзи свѣтъ, дето тече всичко по медъ и масло. Ние сме въ единъ свѣтъ, дето се мѫчимъ. Ако погледнемъ на цѣлата природа, дето живѣемъ, то е вѣчна борба, вѣчно робство тукъ. Нѣма нито едно сѫщество, което да е свободно. Има нѣщо въ насъ, което ни измѣня постоянно. Човѣкъ е билъ малко детенце, после постепенно той се измѣня. Кое е онова, което го измѣня отвѫтре? Човѣшкиятъ духъ трѣбва да расте и човѣшката душа трѣбва да се развива. Но тъй, както ние се развиваме, кой отъ насъ е доволенъ отъ туй състояние, което сега имаме? Всѣки усѣща, че му липсва нѣщо. Нѣкой казва, че не го оценяватъ. За да те оцѣнятъ, хората трѣбва да бѫдатъ съвършени. Какъ ще те оцени единъ човѣкъ? Ти искашъ нѣщо, което не съзнава(шъ). Влѣзете нѣкѫде, искате да има пиано, да ви посвирятъ добре. Тия хора едва знаятъ да попѣйватъ, нито пиано иматъ, нито модерно свирятъ. Вие казвате: „Нѣма ли нѣкой другъ, дъщеря ви или сина ви да свири?“ Казватъ: „Нѣма такива работи въ насъ“. Хората оратъ и сѣятъ. Казватъ: „Имаме си свои пѣсни, попѣваме по нѣкой пѫть. Други условия нѣмаме“. Нѣкой религиозенъ ще каже: „Нѣмате такива набожни картини на Св.Богородица, на Исусъ Христосъ, на Св.Никола, на Св.Георги, на Св.Петъръ“. Въ българитѣ има много светии, но Св.Драганъ нѣма, Св.Стоянъ нѣма, и Св.Панчо нѣма, и Св.Череша нѣма. Казватъ: „Колко е хубавъ образътъ на Христа тъй, като се моли“. Но художникътъ е турилъ тази форма. Той не е билъ тамъ да види какъ се е молилъ Христосъ. Той се молѣше денемъ. Въ тъмнината на художника му е дошълъ този образъ. Тогава казвате: „Колко хубаво се моли“. Това е наше сегашно понятие. Въ какво седи доброто? Въ молитвата. То седи въ това правилно поставяне на ума. Мисъльта ти да бѫде така свѣтла и чиста. После – онова правилно положение на сърдцето, да нѣма никакви горчиви чувства. После – въ постѫпкитѣ да нѣма нищо, (което) да те смущава. Три нѣща въ молитвата да имашъ. Молитвата учи умътъ ти да е пъленъ съ свѣтлина и сърдцето ти

да е топло, ритмично да бие. Да чувствувашъ, че имашъ най-приятното разположение. Сега не разбирайте „удоволствие“, ами като си тъженъ, да намѣришъ и въ самата тъга (и) да видишъ, че има нѣщо хубаво. Умниятъ човѣкъ, като се заоблачи небето, вижда добрата страна. (Той) казва: „Тия облаци ще се превърнатъ на капчици, ще капнатъ по тревата и тревата ще израсте. Цвѣтята ще цъвнатъ, дърветата ще се полѣятъ, ще раждатъ хубави плодове“. Духне вѣтъръ (и) умниятъ човѣкъ вижда хубавото, казва: „Ще стане пречистване“. Онзи, който не разбира, казва: „Сега ли се намѣри, отде се намѣри? Заоблачи се – казва. Сега ли се заоблачи, не можеше ли свѣтло да е?“ Мнозина отъ васъ искате все да бѫдете щастливи. Че щастието на единъ пѣвецъ въ какво стои? То не е нѣщо материално. Пѣвецътъ, като пѣе хубаво, е щастливъ. Като (го) слуша, всѣки единъ казва: „Хубаво пѣе“. Още като е на сцената, тия хора му изпращатъ своитѣ хубави мисли. Казватъ: „Хубаво пѣе, искаме да слушаме, такъвъ пѣвецъ чакаме“. Тѣ сѫ му платили. Щомъ не пѣе хубаво, казватъ: „Защо не се приготви хубаво да пѣе, така ли се пѣе?“ Той, горкиятъ, започва да го стѣга сърдцето. Казва, че не вървѣло. За да се извини, казва, че времето било влажно, салонътъ билъ неотопленъ, публиката била студена. Дава си извинения. Тия нѣща сѫ наши залъгалки. Може да ви преведа примѣръ, но нѣкой пѫть ние сме смѣшни въ нашитѣ разбирания. Казвате: „Той много знае“. Азъ съмъ превождалъ този примѣръ и пакъ ще го преведа. Идва една съседка при другата и казва: „Вие какъ шиете роклитѣ?“ – „Така ги шиемъ“. – „И ние така правимъ“ – тя отговаря. Тази, която пита, всичко знае. Знае какъ преподаватъ, знае какъ се молятъ. Каквото правятъ другитѣ и тя го знае. Онази съседка видѣла, че въ много нѣща е боса, искала да ѝ създаде една неприятность, да ѝ покаже, че не знае. Единъ день идва и я пита: „Вие какъ готвите охлювитѣ?“ – „Какъ ги готвимъ ли ние, казва? Вземаме ги, туряме ги въ чутората, начукаме ги, начукаме ги, туряме ги въ тенджерата, туряме имъ оризъ и солчица и ги варимъ“. (Първата) казва: „И ние така ги готвимъ“. Тя като отива, начукала охлювитѣ, направила ги както ѝ казва съседката и ги сготвила. Връща се мѫжа ѝ, сѣда да яде и той я пита: „Ти какво си направила?“ – „Ами така ме научи нашата съседка, по новъ начинъ да се готвятъ охлюви“. То е невежество. Охлюви не се готвятъ така, не се турятъ въ чутората. Турятъ се въ вода, измиватъ се хубаво, съ прѣсната вода сваряватъ се, после съ една виличка взема се единия край, набоде се и се изтегля за единия край. Вие нали сте яли охлюви? Скържавитѣ хора какъ си готвятъ охлюви? Въ Балкана има такъми за охлюви, има охлюви нанизани на връвь. Дойде съседката и каже: „Дай ми твоитѣ такъми, да си наготвя охлюви“. Ще сложатъ нанизанитѣ охлюви, ще сложатъ оризъ, ще сготвятъ охлювитѣ и като го изѣдатъ, въобразяватъ си, че ядатъ охлюви. Ние сега може да се смѣемъ, но не е ли смѣшно и нашето положение? Отъ Божествения свѣтъ, когато мислимъ, че като имаме пари – ще бѫдемъ щастливи. Ще бѫдемъ щастливи, защо? Паритѣ

сѫ външната черупка на охлювитѣ. Въ тази форма все ще влѣзе малко оризъ, ще влѣзе малко зехтинъ, ще ни бѫде развлечение, че сме яли ядене съ охлюви. Все има нѣщо въ самата черупка. Голѣмото богатство на охлюва остава въ черупката и който е майсторъ – ще може да извади стотина–двеста пѫти малко миризма.

Казвамъ: Туй положение, въ което се намираме, тѣзи възгледи вече сѫ детински. Най-първо ти вървишъ и си недоволенъ. Трѣбва да знаешъ, че твоето недоволство…

Отъ яденето започва самовъзпитанието. Богъ далъ единъ езикъ, далъ едно чувство да опиташъ дали храната е добра или не. Ако вкусътъ не е покваренъ, още като вкусишъ храната, ще знаешъ тази храна дали е за тебъ или не. Нѣкой пѫть страдаме отъ сготвена, отъ развалена храна. Гледамъ, (че) нѣкой не може да яде прѣсно млѣко, яде кисело. Киселото млѣко съдържа нѣкои ферменти. Сега тѣзи ферменти на киселото млѣко, споредъ теорията на Мечниковъ, сѫ полезни. Ако си отъ киселитѣ хора, ти не можешъ да ядешъ прѣсното млѣко, защото си много киселъ. Като ядешъ прѣсно млѣко, то се подквасва, хаби се млѣкото. Киселини има, които не даватъ възможность на млѣкото да се смели хубаво, да се подготви храната, да се извадятъ ония хранителнитѣ елементи. Много пѫти ние имаме религиозни схващания. Нѣкой каже, че е набоженъ и само сухъ хлѣбъ ще яде. Азъ, ако съмъ, сухъ хлѣбъ не бихъ ялъ. То е човѣшко гледане. Самъ ще си сваря хубаво жито, ще го сваря хубаво и ще ямъ. Ако направя хлѣбъ, която и жена да го прави, този хлѣбъ не е така чистъ, както вареното жито. Или, ако ми сѫ здрави зѫбитѣ, ще го накисна въ топла вода и ще го дъвча. Това жито ще бѫде много по-полезно, отколкото този хлѣбъ. (Ако) имашъ развалени зѫби, какво ще правишъ? Житото така не може да го гълташъ.

Сега трѣбва да се избавимъ. Ние имаме наследствени възгледи. Ти искашъ да бѫдешъ здравъ, но за да бѫдешъ здравъ, трѣбва да си изберешъ една храна, която ти подхожда. Всѣка храна, която ти не обичашъ, не е здравословна. Тази храна трѣбва да я разбирашъ. Като я обичашъ, следъ като я ядешъ, поради любовьта остава хубаво впечатление тази храна. Следъ като ядешъ и се разкайвашъ за яденето, тази храна е неестествена. После – храната не трѣбва да бѫде еднообразна. Въ хилядитѣ плодове, които Богъ е създалъ въ свѣта, то се подразбира, че отъ всичкитѣ плодни има известни плодни елементи, които сѫ необходими. Ти ядешъ череши. Отъ черешата хората не знаятъ какво добиватъ. Отъ сливитѣ хората не знаятъ какво добиватъ. Или ябълки ядешъ, или грозде, или портокалъ, или лимонъ, или рѣпички, или бобъ, или грахъ. Нѣкои храни служатъ за обнова на стомаха. Нѣкои храни служатъ за обнова на сърдцето. Нѣкои

храни служатъ за обнова на човѣшкия мозъкъ. Ако човѣкъ, когато се храни, ако нѣма мозъкътъ достатъчна енергия – той не мисли. Нѣкой пѫть нѣщата произтичатъ, че нѣмаме едно правилно схващане. Запримѣръ: Вие започнете да се дразните. Щомъ се дразните, дразненето е качество на децата. И старитѣ хора се дразнятъ. Единственитѣ хора, които не се дразнятъ, сѫ възрастнитѣ хора. То е най-хубавото състояние на човѣка.

Д – детство, С – старость, М.В. – млада възрасть. Стариятъ човѣкъ е слабъ, съ хилави нерви. (Б) – туй е Божественото начало, Любовьта. Този триѫгълникъ е човѣка. Двата лѫча сѫ Божествената Мѫдрость, която изпраща свѣтлина. Детството е началото на живота, старостьта е краятъ на живота. Но животътъ не може да се разбира, ако ние нѣмаме туй Божественото начало, не възприемаме Любовьта, която иде отгоре. То е Божественото дихание. Азъ забелязвамъ нѣкой пѫть да изкажешъ една мисъль нѣкой пѫть съ най-малката енергия. Нѣкой пѫть казвашъ: „Не разбирашъ ли тази работа, която казвамъ?“ Можешъ да му кажешъ: „Ще ти кажа нѣщо. Може ли да не разберешъ?“ Това нѣщо може да го кажешъ съ викане, може да го кажешъ и съвсемъ тихо. /Учительтъ го изговаря съвсемъ тихо и го изговаря съ викане/. Ти искашъ да дадешъ нѣкакъвъ видъ. Майката крѣска, бащата крѣска, учительтъ крѣска, всички крѣскате, не може да търпите. Като не можешъ да търпишъ, какво ще правишъ, кажете ми? Следъ като си се ударилъ въ нѣкой камъкъ, не можешъ да търпишъ. Ще търпишъ, ще носишъ болката. Казвашъ: „Тази сиромашия не мога да търпя“. Ще търпишъ. Болестьта не може да търпишъ. Ще търпишъ. Отъ сиромашията можешъ да се освободишъ. Отъ болестьта може да се освободишъ. Отъ всичко въ свѣта може да се освободишъ. Трѣбва знание. Азъ съмъ превеждалъ примѣра, въ единъ отъ романитѣ го има. Излиза единъ цигуларь съ цигулката си. Доста виденъ цигуларь. Излиза навънъ изъ града, зима било. По едно време го заобикалятъ глутница вълци, 12–13 вълци го заобикалятъ. Отварятъ му пѫть, после стѣсняватъ крѫга, стѣсняватъ го още повече, искатъ да го нападнатъ. Той си казва: „Тъй и тъй ще се мре, но да си извадя цигулката, да си посвиря“. Изважда цигулката, започва да свири, тѣ всички наклѣкали, той свири. Свирилъ половинъ часъ и излѣзалъ отъ крѫга на вълцитѣ. Виждатъ го хората и казватъ: „Вижъ този серсеминъ, дава концертъ на вълцитѣ“. Вълцитѣ сѫ музикални. Той като свири, тѣ го слушатъ. Той свири за последенъ пѫть на вълцитѣ, а тѣ казватъ: „Такъвъ музикантъ ние не ядемъ, а го слушаме“. Ако той не знаеше да свири, тѣ щѣха да идатъ до него.

Казвамъ: Мѫчнотиитѣ въ свѣта сѫ вълци. Ако знаешъ да мислишъ, вълцитѣ ще те оставятъ. Всичкитѣ мѫчнотии слушатъ въ свѣта умнитѣ хора. Щомъ започнете да се дразните – пазете се. Щомъ се дразните – то е единъ признакъ на старость. Гледай, като се разгнѣвишъ, да не минатъ 10–

15 минути (и) да туришъ равновесие, да намѣришъ своята погрѣшка. Иначе ти ще изхарчишъ повече енергия. Вие казвате: „Азъ се моля три пѫти на день, азъ на църква ходя, азъ съмъ ученикъ, азъ това съмъ свършилъ, т.т.т.“. Сега като се говори така, нѣкои мислятъ, че сѫ нарочени. Не, не, то е една слабость. Нѣкой я иматъ повече, нѣкой по-малко. Ако искате да се благославяте отгоре,… Сега азъ ви разправямъ тукъ и харча повече енергия. Азъ може да го не кажа, то е излишно. Туй е меню отъ мене. Турятъ въ програмата пѣвецъ или цигуларь, три номера. Като му рѫкоплѣскатъ, той ще даде повече. Като тури три номера, нищо повече, нека му рѫкоплѣскатъ колкото искатъ. Сега това, което казвамъ, е единъ номеръ повече, отколкото трѣбва. Да не покажешъ хатъръ. Никога човѣкъ не трѣбва да се енервира, (а) да вижда на всички добрата страна. Минавамъ нѣкѫде, казватъ: „Ти не знаешъ ли какви сѫ законитѣ?“ Казвамъ: „Извинете, но скоро съмъ дошелъ, благодаря ви. Какви сѫ порядкитѣ на този градъ? Ще ги изпълня“. Отишълъ си въ една кѫща, изуй си обущата. Ти ще влѣзешъ вѫтре, ще се поизчистишъ само. Изуй обущата. Ний, съвременнитѣ хора, като влѣземъ въ кѫщи, безъ да си изчистимъ обущата на стъргалката, цапаме. Българинътъ казва: „Да ти остане благословение“. Азъ бихъ желалъ въ новото всѣки да си носи лапчуни. Като идешъ на гости, изуй си обущата, обуй лапчуни. Ще ти вземе 5 минути, не повече. Следъ като си заминешъ, хората ще иматъ добро мнение за тебе, ще кажатъ: „Ето единъ уменъ човѣкъ“. Ти ще кажешъ: „Извинете, отъ кално ида, не си очистихъ обущата“. Оставишъ нѣкѫде калчица, тѣ ще ти пратятъ една лоша мисъль. Ако искате да говорите, изберете отъ говора онова, което е разбираемо за хората. Да допуснемъ, (че) вие сте единъ уменъ човѣкъ, оценявате нѣкѫде (и) на нѣкой дадете скѫпоцененъ камъкъ, хубавъ, съ червенъ цвѣтъ, на нѣкой дадете съ хубавъ синъ цвѣтъ, на другъ – съ жълтъ. Като влѣзе – дайте единъ скѫпоцененъ камъкъ. Или сте градинарь – занесете една кошница отъ най-хубавитѣ плодове. Казвамъ: Човѣкъ е една райска градина. Въ насъ се обработва, (но) има едно дърво, което не трѣбва да го бутаме. Ние вече сме вкусили отъ това дърво на познанието на добро и зло, и виждаме всичкитѣ последствия, всички болести, всички страдания, всички нещастия, (че) сѫ произлѣзли отъ тази неестествена храна. Мене, за да ме почитатъ хората като богатъ човѣкъ, колко пари трѣбва да имамъ при сегашния строй? За да те уважаватъ хората – 5 000 000. За да те уважаватъ хората като пѣвецъ, колко октави трѣбва да бѫде гласа ви? Четири октави трѣбва да имашъ, за да те уважаватъ, дето идешъ. На физическото поле, две октави сѫ достатъчни. Въ духовния свѣтъ – три октави. За Божествения свѣтъ – 4, 5, 6, 7…, но за 4 октави нашето ухо не е още готово, за да възприемемъ тия, високитѣ трептения. Гласътъ не е така музикаленъ въ високитѣ тонове и въ низкитѣ тонове. Нѣкой пѫть ти си се раздразнилъ. Вземи нѣкои тонове. Раздразнилъ си се – вземи нѣколко тона, вижъ ще могатъ ли тѣ да ти

въздействуватъ. /Учительтъ пѣе „а-ха-ха-ха-ха“/. Вие не може да се освободите. Мѫчно е човѣкъ да се освободи отъ статическото състояние на нѣщата. Всѣки (е) готовъ да пѣе само това, което той знае. Въ Божествения свѣтъ и въ духовния свѣтъ нѣщата никога не се повтарятъ. На физическото поле има повторение. Защото следъ като се карашъ на единъ човѣкъ и най-после дойдешъ до едно мѣсто, и казвашъ: „Извинете, малко съмъ нервенъ“. Нѣкой пѫть се карашъ на другитѣ хора, но нѣкой пѫть бащата се кара на синътъ си. Този синъ (е) излѣзалъ отъ него. Той (бащата) се кара на себе си. Никога не се карайте на себе си. Направи погрѣшка, погали детето. Ти се учишъ отъ сина си. Ти виждашъ обективно погрѣшката, която си направилъ въ своето минало, отъ какво произтича. Ние искаме да бѫдемъ видни, всичкитѣ хора да обръщатъ внимание на насъ. Видишъ нѣкой плодъ, искашъ го за себе си. Най-хубавата шапка – за себе си. Твоето дете, като се отдѣли – и то има твоя характеръ, и то взема най-хубавото. Ти туй не го харесвашъ, че ти си това. Искашъ дъ бѫдешъ онзи човѣкъ, който иска да бѫде почитанъ. Той трѣбва да бѫде най-силниятъ човѣкъ. Почитаниятъ трѣбва да носи всичкото учение, всичката богатия, трѣбва да плаща всичко. Щомъ си богатъ, трѣбва да си готовъ да плащашъ всичкитѣ разноски. Щомъ си сиромахъ – не искашъ да вземешъ никакви задължения. Щомъ ние искаме да се освободимъ отъ задълженията, казвашъ: „Азъ бѣхъ невежа, не знаехъ, ще ме извините“. Никога не се опитвайте да лъжете себе си. Кажете: „Това нѣщо азъ можехъ да го направя, но не го направихъ. Втори пѫть ще изправя тази погрѣшка“. Менъ веднажъ ми направи едно хубаво впечатление. Гледамъ – единъ господинъ ходи съ кални обуща, поизчисти си обущата, но не прати слугата да му ги изчисти, той самъ си ги изчисти. Казвамъ: Хубава постѫпка. Да кажемъ, (че) нѣкой човѣкъ направи нѣкаква погрѣшка предъ тебе. Ти не го сѫди въ дадения случай. И да го сѫдишъ – нѣма да го поправишъ. Думитѣ, които ви говоря, ако не сѫ намѣсто – не може да се поправи. Всѣка мисъль, всѣка дума, всѣко чувствувание изказано – да бѫде намѣсто. Изказалъ съмъ една погрѣшка, но не го чувствувамъ. Отговоренъ съмъ за самото чувство, което имамъ. Неразположенъ съмъ – трѣбва да държа въ съзнанието своето неразположение. То е като огънь. Да не му дамъ ходъ да се образува единъ пожаръ, но да възпитамъ своето недоволство, което имамъ, да му намѣря причината. Има нѣкаква причина. Всѣки човѣкъ, който не е обичанъ, е недоволенъ. Всѣки човѣкъ, който работи и не му плащатъ, е недоволенъ. Всѣки човѣкъ, който не уважаватъ, е недоволенъ. Сега ние нѣмаме права да унижаваме себе си. Понеже да унижавамъ умътъ си, да кажа, че съмъ невежа – не е право. Невежеството – то е моето неразбиране. Богъ е вложилъ въ мене единъ умъ, който още не съмъ проявилъ. Туй богатство, което имамъ, не съзнава благата. Богъ е вложилъ едно сърдце. Писано е, че сърдцето е грѣшно. То е човѣшко понятие. Туй, грѣшното сърдце, отъ което ние плачемъ, за него

Богъ казва: „Сине мой, дай Ми сърдцето си“. Туй сърдце е ценно. Господь го оценява и го иска. Ти не го оценявашъ и казвашъ: „Имамъ калпаво сърдце“. Имашъ едно тѣло, за което милиони години е трѣбвало да се съберать тия клетки, да ти направять този организъмъ. Ако вие бихте изучавали, колко време е взело на невидимия свѣтъ да ти направять туй жилище? А ти седишъ и си недоволенъ. Много сѫщества отъ невидимия свѣтъ посещавать те вѫтре въ тѣлото. Не тъй, както вие разбирате тѣлото. Има една вѫтрешна страна, въ която напредналитѣ сѫщества искать да надникнать въ този вѫтрешенъ порядъкъ. Ние не познаваме ума си, сърдцето си, дробоветѣ си, стомаха си. Рѫката (е) почернѣла отвънъ, но това не е тѣлото. Мисъльта е, която (се) проявява въ тѣлото. Чувството е, което се проявява въ тѣлото. Силата е, която се проявява въ тѣлото. Всѣкога трѣбва да хранимъ една обичь въ тѣлото. Тѣлото ние (го) пускаме, както българитѣ пускать воловетѣ и конетѣ. Но утре ти ще носишъ последствията. Като остарѣешъ, тѣлото вече не се подчинява. Казваме: „Остарѣ“. Туй тѣло, ако живѣешъ добре – и до 120 години ще бѫдешъ младъ. На 120 години, като дойдешъ, самъ ще напуснешъ тѣлото. Което (е) непотрѣбно отъ тѣлото, ще го раздадешъ и тогава ще си заминешъ. Каквото ти е непотрѣбно отъ тази материя, отъ която е направено тѣлото, ще раздадешъ коститѣ, мускулитѣ, ще си заминешъ като разуменъ човѣкъ. Сега, като умрѣшъ, мислять да те заровять въ земята или да те изгорять. Най-първо всички живи клетки ще се освободять, клеткитѣ отивать при своитѣ роднини. Тѣ сѫ разумни. Тридесеть милиарда клетки има и всѣка клетка си отива. Тя е като една монада, както ги нарича Лайбницъ. Всичкитѣ други души отъ разнитѣ категории ще идать, откѫдето сѫ. Които сѫ отъ растенията – ще идать при растенията. Които сѫ отъ минералитѣ – ще идать при минералитѣ. Които сѫ отъ органичния свѣтъ – ще идать при органичния свѣтъ. Всѣка клетка ще се върне, откѫдето е. Нѣкои клетки, които сѫ въ човѣшкия мозъкъ, сѫ много умни. Казвамъ: Ние още нѣмаме понятие за оня свѣтъ. Вие мислите, (че) като идете въ оня свѣтъ, ще видите хора, както тукъ на земята. Тукъ срещнешъ единъ човѣкъ – не го познавашъ. Има едно познанство, което не може да се опише. То мяза на туй състояние, което имате. Представете си, че сте въ този салонъ, а отвънъ е мракъ. Туй е салонътъ, гледашъ, но нищо не можешъ да видишъ. Представете си, че е день, вече слънцето (е) изгрѣло. Вижда се цѣлата природа, растенията, всичкитѣ живи предмети. Минавашъ покрай едно дърво, което цъвти (и) то те поздрави. Минавашъ покрай едно цвѣте – то те поздрави. Въздухътъ те поздрави. Минавашъ покрай извора – той те поздрави. Навсѣкѫде въ природата, кѫдето минешъ – все те поздравлявать. Казвать: „Добре дошълъ, добре дошълъ“. Въ туй „Добре дошълъ“ има смисълъ. Вѣтърътъ, като те лъхне – да мислишъ хубаво. Свѣтлината, като те огрѣва, казва: „Всичко това, което ти давамъ, да го обработишъ“. Храната, която приемашъ, казва: „Да благодаришъ“.

Ябълката, като я изѣдешъ, казва: „Да напишешъ едно писмо на домашнитѣ си, да благодаришъ за онова, което сѫ ти изпратили“. Като благодаримъ на Бога, (това) показва, че плодоветѣ, които сме яли, въздуха, който сме дишали, свѣтлината, която (е) дошла – това сѫ съединителни елементи. Онова, което сѫ ми предали, ние отговаряме на писмата, които сме получили. Ти считашъ вѣтърътъ глупавъ, земята глупава, всичко глупаво, единствениятъ уменъ човѣкъ си ти. Мислишъ за Господа и казвашъ: „Кѫде не съмъ Го виждалъ. Не зная кѫде е“. Туй, което търсишъ, туй, което ти причинява радость – то е Господь. Ти искашъ да бѫдешъ богатъ. Богатството е въ Бога. Ти търсишъ учението. Учението е въ Бога. Ти търсишъ Любовьта. Любовьта е въ Бога. Ти търсишъ Мѫдростьта. Мѫдростьта е въ Бога. Всичко онова, което търсишъ, къмъ което се стремишъ – то е Богъ. Всички тия нѣща, като ги намѣришъ, ще видишъ проявлението на Бога. Като влѣзе Любовьта, нѣма да бѫде само едно понятие. Щомъ влѣзе, ще знаешъ съ колко се повишава температурата. Когато се влюбите, вземете единъ термометъръ, измѣрете топлината. Обикновено колко е нормалната температура? 36 и 1⁄2 (половина). Следъ като се влюби човѣкъ, съ три градуса е по-висока температурата. Ако има само едно впечатление, има само 1 градусъ. Ако има едно чувство – съ два градуса. Като дойде съзнанието на Любовьта – три градуса има. Да се разберемъ: 37 градуса като дойде – това е нормалното. Щомъ човѣкъ поумнѣе, има известни лѫчи, които ние възприемаме. Ние, съвременнитѣ хора, има нѣкои лѫчи отъ свѣтлината, които не може да възприемемъ, не може да задържимъ, не знаемъ какъ да акумулираме. После – ние още се стремимъ да вземемъ пари.

Мислете върху самовъзпитанието най-малко десеть дена. Мислете за онова, което Богъ ви е далъ, отъ вашето гледище, както вие разбирате. За десеть деня старайте се да не обиждате себе си. Да не създадешъ условие да те обиждатъ отвънъ, да не дадешъ поводъ. Ако азъ пѣя (лошо), и хората мислятъ лошо, азъ (имъ) давамъ поводъ. Ако азъ пѣя хубаво – щѣха да иматъ добро мнение. Само болнитѣ иматъ лошо мнение. Ако се рѫкувамъ съ единъ здравъ човѣкъ, той ще знае. Ако се рѫкувамъ съ единъ боленъ човѣкъ, той ще каже: „Много ми разтърси рѫката“. Оставамъ болнитѣ хора настрана. Съ тѣхъ по другъ начинъ трѣбва да се обхождаме. Какво трѣбва да се прави съ болнитѣ хора? Съ болниятъ човѣкъ не се рѫкувамъ. На болниятъ услужвамъ. Като идешъ при него, той се нуждае отъ юрганъ. Занеси му единъ юрганъ. Като идешъ при болния, той се нуждае отъ една риза. Дай му една хубава риза, една хубава фланела. Той има обуща, но не сѫ такива меки. Занеси му едни меки обувки. На болниятъ занеси му най-хубавитѣ обувки. Въобще, ако идешъ при болния, занеси това, което считашъ за най-хубаво. Болниятъ не иска рѫкуване. Иска сладка дума. Занеси му нѣщо и му кажи, че отъ туй зависи твоето здраве. Той ще бѫде

доволенъ отъ тебе. Природата така постѫпва съ насъ. Дала (е) всичкитѣ плодове, дала (е) въздухъ, свѣтлина, ние седимъ и чакаме да дойде щастието отнѣкѫде. Сега дойдемъ до известно положение. Вие си имате известни възгледи. Трудна работа е сега ние да се измѣнимъ. Ни най-малко не искайте вашето естество да се измѣни. Не е работа тонътъ до да се измѣни, но да се вземе правилно. Не е работа ре да се измѣни, но да се вземе правилно ре. Ми не да се измѣни, но правилно да се вземе. Всичкитѣ тонове да се вzематъ правилно. Казвамъ: Отражението на единъ тонъ. Трѣбва пѫпката хубаво да цъвне, хубаво да завърже, хубаво да зрѣе. Пѫпката добре трѣбва да се разцъвне. То е колоритъ на тона. Добре да завърже и добре да узрѣе. Това сѫ три качества, които сѫ необходими за единъ тонъ. Казвамъ: Цъвтенето е въ тѣлото. Завръзването е въ чувстването. Узрѣването е въ човѣшкиятъ умъ. Тия тритѣ процеса като съедините въ едно, вие ще имате правиленъ процесъ въ себе си. Главата ви ще бѫде нормална, дробоветѣ нормални и тѣлото ще бѫде нормално. Туй е само за едно вѫтрешно самовъзпитание. Баща ви (ви) е възпитавалъ тъй, както той е знаелъ. Вие ще възпитавате другитѣ. Това е най-доброто самовъзпитание, което нѣкой пѫть го прилагаме къмъ себе си. Какво разбирате „Да се разцъвти, да завърже и да узрѣе“? Ако не разцъвти, не завърже и не узрѣе – процесътъ е неправиленъ. Ако завърже и узрѣе, и нѣма кой да го яде – процесътъ не е правиленъ. Да цъвне добре, да завърже добре, да узрѣе добре и да се изѣде. Затуй сме дошли на земята. Да цъвнемъ, да завържемъ, да узрѣемъ и да ни изѣдатъ. То е най-страшното да те изѣдатъ. То е Божествено благословение. Ти, като ядешъ, се радвашъ, а като те ядатъ – не се радвашъ. Едни други като се ядемъ – то е Божественото. Едни други като се ядемъ – то ще бѫде новото възпитание. Но при сегашнитѣ условия запомнете добре: Да цъвнешъ добре, да завържешъ добре, да узрѣешъ добре и да ядешъ добре. Храна чрезъ очитѣ, храна чрезъ ушитѣ, храна чрезъ носа, храна чрезъ устата, храна чрезъ рѫката.

Отче нашъ.

XX година
28. Лекция на Общия Окултенъ класъ
23 априлъ, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ – София

1941_04_25 Самовъзпитание и самообразование
лекция на младежкия клас

САМОВЪЗПИТАНИЕ И САМООБРАЗОВАНИЕ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? („Имаме.“) Четете. (Прочете се темата „Самообразование и самовъзпитание“.)

Ядеш храната. Към кое се отнася? Ако се храниш, към какво спада? Или удариш си крака и те заболи, към каква област се отнася? Хубаво, когато приготвяте храната, към кой процес спада? [Да] ядеш храна е едно, пък [да] приготовляваш храна зимно време е друго.

Пишете тема „Най-ценното за окото, най-ценното за ухото, най-ценното за вкуса.“ Ще мислите. Изпейте „Махар Бену Аба“.

„Махар Бену Аба“

Какво отношение имат, коя от тия думи е най-понятна? Земята. Какво получавате от слънцето? Светлина и топлина. Друго? Какво излиза от земята? Ако говорите за водата, имате отношение, че водата е понятие. Какво представя слънцето? Земята е неразбрана. Мислим, че от земята излизат някои неща, но излизат от слънцето. От всички тия думи коя е най-неразбрана? Пространство. А и земята, и слънцето са излезли от пространството, защото и слънцето е в пространството, и земята е в пространството. Земята е под влияние на слънцето. Слънцето и земята са под влияние на пространството.

Та по някой път онези неща, които вие не разбирате, оказват по-голямо влияние, отколкото вие мислите. Казвате: „Тази идея разбирам, но тя не оказва или оказва много малко влияние.“ Да допуснем, че вие разбирате какво нещо е мухата, не разбирате какво нещо е слънцето. Мухата ли ще ви влияе повече, която разбирате, или слънцето ще ви влияе, което не разбирате? Вие мислите, че което разбирате ви влияе. Ако разбираш една муха, какво ще ви влияе? Да кажем, че разбираш характера на мухите, може да опишеш и напишеш цял един том върху мухите. Може да станеш доктор, като пишеш върху мухите. Какво ще добиете сега от една муха? Какво може да ви даде една муха? Тогава в природата защо са създадени мухите? Какво е предназначението сега не искам да ми кажете, вие не сте специалисти върху мухите. Не искам да ми разрешавате въпроса, то е

труден въпрос. Мухите са един преходен етап в развитието на органическия свят.

Сега с какво може да сравните слънцето и човека? Слънцето може да го сравним с човешкия ум. Земята може да я сравним с човешкото сърце. Пространството, то е човешката душа. С колко букви се пише думата пространство? Дванайсет. Колко букви има в думата слънце? Шест. А в земя? Четири. Защо слънцето има шест букви, земята четири, а пространството дванайсет? Топлина. Колко букви има [в думата] топлина? Седем. Какво отношение има между светлина и топлина? Кое от кое произтича? Има един закон: когато се увеличава топлината, намалява се светлината. Когато се увеличава светлината, намалява се топлината. Когато се намалява топлината, увеличава се светлината. Какво разбирате под увеличение на топлината и увеличение на светлината. Например, ако светлината е разсеяна и я пречупите през една призма или едно стъкло, което събира светлината и образува един фокус, какво ще се образува във фокуса на пречупването? Ще се образува топлина. Добре, на какво влияе светлината повече? Светлината влияе повече на мозъка. Мозъкът работи чрез светлината, сърцето работи с топлината. Сърцето без топлина не може да работи. И умът без светлина не може да работи. Когато светлината на ума е малко, умът е в инертно състояние. Когато топлината е малко за сърцето, и сърцето е в инертно състояние. Когато започва да се увеличава светлината, деятелността на ума започва да се увеличава. Когато започне да се увеличава топлината, деятелността на сърцето започва да се увеличава. Щом се увеличава светлината, увеличава се процесът на ума. Щом се увеличава топлината, увеличава се процесът на човешкото сърце. Та казвам, ти не може да произведеш един процес в ума си, ако най-първо не може да увеличиш светлината.

Да допуснем, че искате да направим едно преобразование в тялото си. Вие туй преобразование не може да го направите, ако не знаете каква храна да дадете на тялото си. Само един вид храна ще дадете, защото умът се нуждае от съвсем друга храна. Сърцето се нуждае от съвсем друга храна – храна, която носи топлина. Човешкото тяло се нуждае от храна, която носи сила в себе си. Някой казва: „Да се храним.“ Храната е сложен процес. Може да се храниш с обикновена, нехранителна храна, която не може да ползва ума, която не може да ползва сърцето и не може да ползва и тялото ти. Тази храна не е полезна. Храна, която носи светлина, храна, която носи топлина и която носи сила, тази храна е здравословна. Тогава може да си подмладиш тялото, както искаш. По същия закон ти не може да създадеш едно хубаво чело, ако нямаш светлина в ума си, ти не може да създадеш един хубав нос в долната част, ако нямаш топлина, и не може да създадеш един подбрадник отдолу, ако нямаш сила.

У животните, у които липсва сила, не знаят да си избират храната, тази част на брадата е много слабо развита, долната челюст е слабо развита. Понеже нямат светлина, челото у тях е слабо развито, имат само едно чуканче. Понеже имат доста топлина, тяхната муцуна е излязла навън, доста силно е развита муцуната. Муцуната показва чрезмерно развитие на топлината. Следователно у животните трябва да се намалява топлината и да се увеличава светлината. Сега у човека трябва да се увеличава и светлината, и топлината, за да се увеличи силата. Силата се добива чрез увеличаване на светлината, с увеличаване на топлината. С намаляване на светлината и с намаляване на топлината или с намаляването на човешките мисли и с намаляването на човешките чувства се намалява и волята. Волята се усилва чрез усилването на ума и усилване процеса на сърцето.

Искате да разберете процеса на самовъзпитанието и самообразованието. Какво е самообразованието и самовъзпитанието? В какво седи възпитанието и в какво седи образованието? Той говори за възпитание и не разбира основните неща на възпитанието. Ти не може да се възпиташ, ако не разбираш законите на светлината, ако не разбираш законите на топлината и техните отношения към тебе. Ти не може да се самовъзпиташ, ако не разбираш законите на силите, които действат в природата вътре. Силите са свързани с волята, топлината е свързана със сърцето ти, светлината е свързана с човешкия ум. Те са пътища, по които ти може да станеш учен човек, философ, маг може да станеш, някое божество може да станеш.

Какво разбирате под думата божество? Силно същество. Под думата божество разбираме силен човек. Много силно трябва да е божеството. Всички божества са силни същества, имат знание. Развили са добре ума си, развили са добре сърцето си, затова те са божества. По някой път вие казвате: „Той е божество.“ Какво разбирате? По някой път във вас се явяват някои противоречия. На какво се дължат противоречията? Ако топлината е малка, тогава студът ще дойде. Ако светлината е малка, тогава мракът те спъва. Ако силата е малка, кое те спъва? Нямаме специална дума, слабостта или безсилието те спъва. Тогава страдаш от безсилие. Какво трябва да правиш? Ако не си упражнявате ръката, тогава какво ще стане? Всяко нещо от упражнения се развива. Трябва да знаете как да се упражнявате. Безразборното упражнение на пианото – какво ще добиете, ако се упражнявате без система? Ако има една система, правилна система при упражнението, [пианистът] ще може да изрази всичко, ще има ония нюанси. Та казвам, сега вие безразборно мислите. Тъй както един пианист безразборно ако се упражнява, все ще научите нещо. Трябва да имате един правилен метод за размишление. Под думите мислещ човек разбираме

който правилно мисли. Мисълта никога не трябва да бъде еднообразна.

Често слушам някой човек да говори за някого, говори нещо, което аз зная, че не е вярно. Той чел нещо за Америка и им разправя за разни градове, за Ню Йорк – грамаден бил, какви къщи имало. Питам: „Ти в Америка ходил ли си?“ Казва: „Чел съм.“ Разправя им човекът какво било осветлението, картини гледал. Това е статическо знание. Какво осветление, какви къщи имало разправя ми друг, който е бил там? Той се качвал на тия къщи, на тия автомобили. Ходил в подземията, които ги има в Ню Йорк. Казвам, по някой път, когато изучавате нещата по книгите, е едно, когато изучавате самата реалност, е друго. Сега слънцето го изучавате по книгите колко хиляди градуса има, но не сте ходили на слънцето. Ако идете на слънцето, какво ще стане с вас? Като идете на слънцето, учените хора ще ви сплашат – те казват: „Ако идете на слънцето, ще тежите шестнайсет хиляди тона.“ То е предположение, което учените хора правят, че като идете на слънцето ще тежите шестнайсет хиляди тона. Те не са ходили на слънцето, да знаят. Това е теория. Сега аз може да си позволя да ви кажа, че като идете на слънцето, ще тежите толкоз, колкото тежите на земята. Колкото е вярно тяхното твърдение, толкоз е валидно и моето, понеже нито аз, нито те са ходили. Може да има отношение, понеже на земята колко тежи човек? Колкото едно тяло е по-голямо, неговата привлекателна сила е по-голяма. Хубаво, шестнайсет хиляди тона като тежите на слънцето, колко пъти ще се увеличи напрежението вътре? На земята имате хиляда и двеста килограма налягане отвън и хиляда и двеста напрежение отвътре, [те] се уравновесяват. На слънцето ще имате шестнайсет хиляди тона налягане. Туй налягане и отвътре ще бъде толкова. Следователно и на слънцето ще се уравновесят тия сили. Научно това е вярно. Запример, ако напрежението отвътре е малко, вие ще бъдете спитени. Ако на слънцето идете с вашето напрежение отвътре хиляда и двеста килограма, с това напрежение ако вие се пренесете на слънцето, вие ще бъдете обърнати на пита, ще бъдете спитени като лист.

Ако идете на слънцето, вашата интелигентност ще се увеличи, с туй ще се увеличи и напрежението. Като идете на слънцето, ще бъдете като в рая. Ще намерите един свят с много хубава пролет, хубави морета, много хубави градини, уредени, с много богата растителност, със здания, направени от диамант, прозрачни. Ще намерите такова богатство, дето не сте го сънували. Питам, туй сега вярно ли е? Казвам:възможно е, вероятно е. Туй, което ви казвам, е десет пъти повече. В слънцето, в слънчевата система живеят разумни същества. Каквото искаш, могат да го направят за няколко минути. Искащ къща, един апартамент – в четири–пет минути апартаментът ще бъде готов. Не си доволен – в четири–пет минути го съборят. От какъв кристал искаш – в четири–пет минути ще го направят.

Каквито дрехи искаш – четири–пет минути, ще ти ги направят, каквито искаш. Искаш някакво съчинение – в четири–пет минути ще го направят. Не си доволен, веднага го сменят. Всичко става магически. Ние не сме ходили в Америка, но поне се радваме, че можем да се изкажем. Все е хубаво да имаме картини.

Казвам, красотата в живота има една хубава страна. Ние трябва да се радваме на онези непостижими възможности. Има един контраст. За мене само непостижимите неща са постижими, а постижимите се непостижими. Когато ми казват за нещо, че е постижимо, аз зная, че е непостижимо. За мене само непостижимото е постижимо, за мене голямото е постижимо, а малкото е непостижимо. За мене малкото е видимо, а голямото невидимо. Голямото, за да не ни препятства, природата го е турила толкоз далеч, че го смалила, защото големите работи са много амбициозни. Турила ги надалече, да не ни препятстват. Малките са толкоз скромни, че не искат даже да ги видим, никога не се явяват. Седят като незнайни. Незнайното в света е малкото. Но във вас сега да не влезе една представа: „Тогава какъв смисъл има?“ Вие сега се боите да не станете малки. Ако искаш да си починеш, стани малък. Щом станеш голям, ще те натоварят. Големия го хванат за работа. Ако искаш да си починеш, да се уединиш, трябва да станеш малък, никой да не те знае накъде си; ти всички да виждаш, тебе никой да не те вижда. То е спокойствие. Сега във вас има желанието да станете големи хора. Че вие сте всички много големи, по-големи, отколкото трябва. Вследствие на тази големина вие страдате. Трябва да знаете да изучавате закона на смаляването, за да си починете. Почивка на ума трябва. В малкото е почивката. Почивка на тялото трябва. При самовъзпитанието, за тия невъзможните работи трябва да се смалиш, да се отдалечиш.

Някои от вас искате да прозрете в духовния свят. Много лесно може да прозрете. Докато физическият свят с тия впечатления реагира върху вашия ум, никога не може да влезете в духовния свят, невъзможно е. За да видиш духовния свят, непременно трябва да се отдалечиш от всички впечатления от физическия свят, никакви впечатления не трябва да приемаш от физическия свят. Тогава духовният свят ще […] се открие пред тебе. Вие ще кажете: „Защо е тъй?“ Представете си, че пред вас имате една гора и не може да видите простора, какво има зад гората. Вие трябва да махнете тази гора или да изсечете всичките дървета. Като махнете цялата гора, тогава ще видите простора зад гората. Физическият свят са близките неща, които привличат вниманието. Вие трябва или да излезете от него, или да се подигнете от тия предмети, за да можете да видите пространството надалече.

При самовъзпитанието трябва да имате воля. Имате един човек, казвате: „Да се махне.“ Този човек ще го държите в ума си. Коя е причината, че държите някой човек в ума си? Да кажем, вие сте гладен. Един хубав хляб вие го държите в ума си. Хубавите работи вие ги държите в ума си. Ако ви дадат това, което не е хляб, веднага го изхвърляте из ума си. Има желания вътре във вас, които като отмахнете, няма да се свържете с предмета. Желанията са, които ви свързват с предметите. Един човек е един предмет за вас. Имате едно желание, което ви свързва. Казвам, вие искате да се свържете с някой друг предмет. Трябва да предизвикате във вас друго желание. По някой път се извинявате, че някой произвежда лошо впечатление. Казвате: „Защо светът така е направен?“ Зависи това от вас. Вие или трябва да се отдалечите, или трябва да се приближите при своите предмети. Не може да се приближите и не може да се отдалечите, ако не разбирате законите на светлината, законите на топлината и законите на силата. Вие няма да знаете как да функционирате вътре в самия свят, в човешкия свят.

Та при самовъзпитанието трябва да дадете на ума си онази подходящата светлина, в самовъзпитанието трябва да дадете на сърцето си подходяща топлина и на тялото – подходяща сила. И тогава да изучавате природата в нейната пълнота. Ако имате малка светлина, вие ще спънете вашия ум. Ако имате малка топлина, вие ще спънете вашето сърце. Ако имате малка сила, вие ще спънете вашето тяло. Тогава тялото на човека трябва постоянно да се храни. Под тяло разбирам човешката воля. Тя трябва да се подхранва.

Човешката воля трябва да се подхранва със силата на природата. Човешкото сърце трябва да се подхранва с топлината на природата. Човешкият ум трябва да се подхранва със светлината на природата. То е самовъзпитанието на човека.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Двадесет и пета лекция на младежкия клас
25 април 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_04_27 В начало бе Словото
неделна беседа

В НАЧАЛО БЕ СЛОВОТО

„Отче наш"
„Благост"

Ще прочета само няколко стиха от първата глава от евангелието на Йоана – от първи до шести стих. /1/ В начало бе Словото, и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог. /2/ То в начало бе у Бога. /3/ Всичко чрез него стана, и което е станало, нищо без него не стана. /4/ В него бе живот, и животът бе виделината на човеците. /5/ И виделината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе. /6/ Имаше човек, проводен от Бога, името му Йоан.

„Духът Божи"

Ще се спра само върху думите: „В начало бе Словото." Един предмет може да се изкаже по много начини, но всичките са еднакво достъпни за човешкия ум. Може да ви обясня предмета философски, и да разберете много малко. Философията е една анатомическа суха наука, само сухи кости. Или може да ви изясня физиологически, ще има, и мускули ще има. Или може и психически. Това са все понятия. Вие искате да идете в някоя гостилница да ядете. Имате едно вътрешно желание да ядете. Вашето желание може да бъде задоволено временно, след туй да се изкажете, че сте били в тази гостилница и първоначално яденето е било много вкусно, но след един час ще усетите, че нещо в стомаха ви се превива. Има нещо – не знаете причината. Казвате: „Яденето беше хубаво." Сега в света се говори, че всички са честни, имат доброто желание. По някой път храната, туй, което сготвят, не подхожда. Сега това е предисловие.

Сега временно ви виждам, ще ви помогна, ще ви помогна да си извадите вашите раници, понеже ви турям на моя автомобил, който е широк, и ще ви носи. Искам да си извадите раниците, понеже и тъй, и тъй плащам разноските, вие, като държите раниците на гърба си, нищо няма да се ползвате. Като ви заведа, пак ще си вземете раниците. Но най-малко половин час или един час имам предвид да направя една екскурзия – не повече от час.

Животът има смисъл, когато има любов в него. Любовта има смисъл, когато излиза от Бога. Животът без любов е страдание, мъчение. Любовта

без Бога е любов на дележ – кой повече, кой по-малко – постоянно спорят. Щом любовта излиза от Бога, от този вечния извор, всичките хора са доволни. Сега искам да не разглеждате живота без любов, нито – любовта без Бога. Като казвам нещо, може да ви го докажа. Вие сте чудни. Моите аргументи са така силни, че може в три секунди да ви докажа нещо. Вие не знаете дали аз съм силен, или не. С два удара ви поваля на земята, и ще ви докажа силата си. Може половин, един и десет часа да ви доказвам силата си, и пак да не мога да ви убедя, но с два удара вие ще знаете, че аз съм силен. Ако взема един камък и ударя камъка с ръка без чук, и камъкът се разтроши, няма ли да докажа, че съм силен човек.

Та по някой път вие искате да ви се доказват нещата. Доказателствата са опасна работа. Всеки, който иска да му се докаже, седи на линията и казва: „Докажи." Казвам: „Отстрани се малко." Казва: „Не съм ли свободен?" Казвам: „Ти си свободен да стоиш, но и тренът е свободен да се движи по линията. Две свободи като се срещнат в една точка, става катастрофа. Едната свобода трябва да отстъпи на другата. Всяка свобода трябва да се тури на своето място. Ти си свободен извън релсите, а в релсите е свободен тренът." Някой казва, че е свободен. Свободен си в пътя, в който те е турила природата да се движиш. В този път никой не трябва да се мести. Извън тоя път, който живееш, ти не си свободен, но трябва да се съобразяваш със свободата на другите.

„В начало бе Словото." Видимият свят е една трета вероятен, т.е. във всичкия свят една трета е постижима. В духовния свят две трети са постижими, а в божествения свят три трети са постижими. Аз така разсъждавам. Някой желае нещо на физическия свят. Една трета е постижима, 25 процента, това е законът, 75 процента, това са неща извън възможностите. Когато някои, като дойдат, и мислят, че на земята всичко е постижимо, туй е неразбиране.

Някой иска да бъде красив. За кого искаш да бъдеш красив? Тя красотата не е за самия тебе, тя е за хората. Ти искаш да бъдеш красив за хората, те да се ползват, ти няма да се ползваш. Красотата на вас може да ви донесе само нещастие. Може двама красиви хора да се оженят, ако искаш цял живот вкъщи да има спорове за красотата. Защо той обърнал внимание на еди-кого си, ти на еди-кого си. Сега аз не съм против красотата, нито искам да засягам семейния живот на хората, но зная какво е възпитателното средство на красотата. То е една разменна монета. Като ти турят красотата, ти ще платиш скъпо за тази красота. Ти се заблуждаваш, мислиш, че като си красив, може да постигнеш нещо. Като остарееш, къде отиде твоята красота? Красотата на младата мома къде отиде? Красивите ѝ очи, хубавите ѝ линии къде отидоха? Сега се набразди лицето. Устата беше

свободна, червеничка, сега се свила, притиснати устни, посинели, почернели; очите – хлътнали; малко прегърбена е. Казва: „Стройна мома беше." Сега – като стара баба, с бастонче, лицето ѝ набръчкано, че не иска да се оглежда вече. Хората, като остареят, не искат да се оглеждат – минават за умни. Не, от страх не се оглеждат. Някой е набожен от страх; някой обича от страх. Оставете вашия страх настрана. Страхът е намясто, моите почитания за страха. Страха го дръжте отвън – като слуга. По-добър слуга от страха няма. Ако ме попитате кой е най-добрият слуга, ще ви кажа, че страхът е най-добрият слуга. Но страхът е и най-лошият господар. Ако го туриш за господар, по-лош господар от страха няма. Две крайности. Следователно, ако вие направите страха за ваш господар да ви господарува, той ще ви доведе всичките нещастия, които съществуват в Битието. Ако ме попитате от какво произтичат вашите страдания, ще ви кажа – от страха. Защото страхът ви е господар. Ако ме попитате защо не ви върви, ще ви кажа – понеже нямате страха за слуга. Само страхът може да ти служи тъй, че да ти тръгнат работите. Той е много предпазлив, дето няма опасност никаква. Казва: „Тук, господарю, има опасност." Мястото, дето те прекарва страхът, косъм няма да падне от главата ти.

Сега ако не сте съгласни с мене в туй отношение, проверете в книгите на природата. Аз говоря за онова, което е вътре в природата. Не създавам една нова теория. Аз се базирам или се основавам на онези факти, които съществуват. Тези същества, които имат кости, какво има в костите, има ли мисъл? Костите поддържат тялото, да може човек да ходи изправен. Всичките тия кости се свързват с мускулите и после мускулите са свързани с нервната система и трите системи – костна, мускулна и нервна, свързани в едно, с тях действа човешката разумност, която употребява тялото като един инструмент за постижение на онова, което човек е желал. Та всякога в даден случай човек трябва да знае кое е верно и кое не е верно. Всяко нещо, което изстудява сърцето, то не е верно; всяко нещо, което намалява силата, то не е верно. Туй няма какво да го доказвам. На себе си никога не съм доказвал тия работи. Казвам ви – щом съм се опитвал да ги доказвам, мракът е ставал по-голям. Щом река да разсъждавам за тях, мракът става по-голям. Като престана да разсъждавам, нещата стават естествени.

Някои философи питат какво нещо е любовта. Никога не философствам какво нещо е любовта. Чел съм за любовта, но върху любовта не съм философствал. Най-много съм говорил за любовта без философия. Какво ще философствам при този философ. Като дойде любовта, аз при нея се поставям като ученик – да уча от нея, няма какво да философствам, да показвам, че съм някакъв мъдрец. Казвам, ако вземете моя възглед, може да го опитате. Не че не сте го опитвали, но нямате постижения. Вие имате философия, имате едно верую, но питам, кой от вас, ако го повикат в

другия свят, или кой от вас знае след сто години къде ще бъде. Не знаете къде ще идете и чакате. Казвате: „Каквото даде Господ.“ Че какво ще даде Господ? Какво ще даде Господ? Ако сееш жито, ще израсте, но ако не сееш, бодили ще израстат. Казваш: „Каквото даде Господ.“ Ти сееш нещо в ума си – онова, което Господ не е вложил в твоя ум.

Отиват двама млади, които са посветили живота си на чист живот, в пустинята при един мъдрец. Младият момък и младата мома бягат от света, от себе си и учили 4–5 години при този мъдрец. Този мъдрец им казва: „Вие при мене ще бъдете винаги чисти, но ще бъдете безполезни – нито на себе си, нито на другите ще бъдете полезни. Вие сте празни. Житното зърно, което седи в хамбара хиляди години, няма да изгуби от своята тежест, но и нищо няма да придобие, няма да бъде свободно. Както виждам, може да се зародят някакви отношения между вас, ще се борите – дали тъй трябва да бъде, или инак да бъде.“

Един богат човек искал да се къпе в студената вода. Казва: „Да вляза ли във водата, или не? Ако вляза, ще изстина“ – разсъждава. Отказва се да се къпе. Иде един, на който лекарят препоръчал да се къпе. Съблича се, гмурка се във водата 4–5 пъти и оздравява човекът. Богатият седял при тази река и философствал, да се окъпе или не, да влезе или не. Щом идеш при реката, влез, нищо повече. Не философствай – влез – дали си богат, или сиромах – влез. Всеки, който влезе в реката, печели. Аз считам тази живата река, то е животът, в който всеки може да влезе. Щастлив или нещастен, трябва да влезе. Ако си нещастен, влез в реката – ще бъдеш щастлив, ще станеш щастлив. Ако си щастлив, не влизай в реката – ще станеш нещастен. Всички вие, които сте нещастни, според тази теория не сте влезли в реката. Идете, пъхнете се вътре. Какво има? Някой казва: „Гарантирам.“ Каква гаранция искаш? По-голяма гаранция от тази, която природата дала, няма. Чудно е, когато някой иска от мене гаранция. Казва: „Говориш ли ти истината, или ме заблуждаваш?“ Казвам, влез в реката, не философствай. Аз, който ти говоря, съм в реката. Влез при мене, ще знаеш. Ако ти седиш на брега, пък аз – в реката, няма да се разберем. Ние сме на две мнения. Ако изляза при тебе, и аз ще мисля като тебе. Влез, намокри дрехите си. Ако не искаш да намокриш дрехите си, съблечи ги. Срам те е да останеш гол, но не те е срам да кажеш една бяла лъжа. Че аз предпочитам десет пъти да се съблека гол, отколкото да кажа най-малката бяла лъжа.

Какво има в бялата лъжа? Няма нищо. Тя е един капитал. Вие на лъжата не поставяйте една цена, която тя няма. Всеки човек, който е съградил своя живот върху белите лъжи и черните лъжи, той се е самоосъдил на вечно заточение. Лъжата сама по себе си, то е единствената нереалност. Ти си в един свят нереален. Всичко онова, което мислиш да постигнеш, то е

илюзорно, то е непостижимо. Сега се зарежда в нашия ум идеята, какъв е изходният път. Влез в реката вътре. Като влезеш в реката, гледай слънцето да не изгрява, да не е сутрин, но слънцето да бъде на зенита горе, перпендикулярно. Тогава влез във водата, няма опасност. Най-безопасното време в този живот е на обед. Като влезеш, тия слънчеви лъчи внасят знание, което никой в света не може да ти го даде. Чудни са хората. Има неща, които аз не може да ги предам, защото, за да се предадат, трябва да има любов във вас и трябва да има любов в мене. Ако вие нямате любов към мене и ако аз нямам любов към вас, никакво знание не може да ви предам, нито вие може да приемете. Иде някой при мене, и той нищо не може да ми предаде, ако няма любов. Единственото нещо, което ни измъчва, е, че като нямаме любов към Бога, нямаме връзка. Следователно Бог не може да ни помогне. Без любов Бог не може да помогне никому.

Защо стават тия войни, избивания? То е от безлюбие. Ако ние и всичките хора бихме имали любов към Бога, тия въпроси на войната щяхме да ги разрешим по друг начин. Не че този начин не е добър. За Бога всичко е добро в света. И сега се върши Волята Божия, но тази воля спъва самите нас. За нас е пакостно – за божествения свят е праволинейно. Вие казвате: „Защо е тази война?“ Питам, ами защо е войната вътре във вас. Вие не обичате някого. Защо не го обичате? Казвате: „Защо е тази война?“ Ти като не обичаш някого, то е война. В тази война – с туй неразположение, омразата, която имаш към някого – всеки ден измират милиони клетки, не тъй десет–двайсет хиляди, но пет–шест милиона клетки измират. Знаеш колко мъчно те се възобновяват. Ние сами създаваме своето нещастие.

Всички философи са писали книги. Казва: „Трябва да се каже истината.“ Истината трябва да се каже с любов. Истината без любов не е истина. Мъдростта без любов, не е мъдрост. Когато мъдростта и любовта присъстват в истината, то е истина. А пък когато истината и мъдростта присъстват в любовта, то е любов. Тъй седи въпросът. Това са максими. Ако имате друга максима, вие сте изгубени хора. Който и да е, той е загубен. Другояче разсъждаваме, но правата философия на живота е тази.

„В начало бе Словото.“ Вие не искате вашето положение – плашите се да се не измени. Като приемете известни възгледи, ще се измени вашият живот. Но каквото и да възприемете, какъвто и да е вашият възглед, пак ще остареете, изменението ще дойде. Казвате: „От много мисъл остаряваме.“ Ами кучетата защо остаряват? Какви социални въпроси разрешават? Цял ден мислят за зъзнене, за ядене. И то е недоволно като стария човек, че положението му е лошо. Сега не искам да ви натрапвам нещата. Вие казвате: „Да не е някаква лъжа това?“ В мене лъжата е абсолютно изключена. То е едно нещо, което е изключено. В моето

съзнание лъжата е изключена. Тя седи на 900 милиона километра надалеч. По някой път приемам лъжата, като дойде при мене, разговарям се с нея, като че не е лъжа, но аз зная, че лъжата – каквото и да ми говори – зная, че е лъжа. И белите, и черните лъжи ги зная. Сега не поддържам лъжата, казвам на нея, учтив съм, казвам: „Доста си умна, ти си много умна. Без да имаш някакъв капитал, печелиш, без пари пак печелиш. Много си умна, че замотаваш хората." Любовта не замотава хората. Лъжата няма любов и замотава хората. Знание няма, и замотава хората. Сила няма, и без сила ги замотава. Доста умна е. Казва: „Не искаш ли да приемеш моите теории?" Казвам: „Една теория, която се поддържа от двама души, тя е верна. Ако аз приема твоята теория, ти трябва да приемеш моята. Аз ще поддържам моята, и ти ще поддържаш твоята. Ти ще носиш последствията."

Аз зная, лъжата е винаги недоволна от себе си. На лъжата ѝ треперят дрехите. Като седи, се въздържа, но ѝ треперят дрехите – да не я хванат. Накъдето ходи, все треска от страх има. Сега не искам да ѝ правите преводи, да не идете да ѝ разправяте. То е една държавна тайна. Обидно е да се каже на лъжата, че лъже. Дошъл един малък дявол при по-големия, който го е научил да лъже, и започнал да го лъже. Казва: „Слушай, ти мене да ме не лъжеш, ти от мене се учи да лъжеш. На мене ще говориш истината, пък другите ще лъжеш." В лъжата животът се съкращава. Всичките нещастия в света са резултат на нескончаеми лъжи, които са съществували милиони години. Все от лъжи страдаме. Заменете лъжата с истината, и ще се продължи животът ви. Казвате: „Горчива е истината." По-сладко нещо от истината в света няма. Плодовете на лъжата са най-горчиви. Казва: „Горчива е истината." Според моите схващания по-сладко от истината няма. Когато дойде истината във вас, вие ще се чувствате на физическото поле силни и мощни, доволни. Не че ще се спре вашето развитие. Защото в закона на любовта е онзи вечният живот. Знаете какво значи. Някой казва: „Какъв ще бъде краят?" Вечността край няма. Край на нещата няма. Една идея има начало, което е завършено, и след всеки край имате ново начало, и след всяко начало – край. Те са схващания – да се разберат. Единственото нещо, което нас ни радва, е вечното в душата. В духа имаме едно временно понятие. Дотогава, докато мислиш, че са безкрайни, се радваш – и в момента, ако помислиш, че са крайни, ставаш нещастен. Да помислиш, че вечността има край, то е лъжа. Да помислиш, че Бог има слабостите на човека, то е лъжа. Казваш: „Как може да обичам всичките хора?" Тогава не мислиш право. Всичко в света е единно. Само Бог е едно. Всичкото е едно и едното е всичко. Всичко участва в единия и единият участва във всичко. Във всичките хора Бог присъства по един начин. Той е във всичките на земята и на небето. Навсякъде – във всичко, което съществува в света, и той присъства. Той е единия, когото можеш да обичаш, пък който не може да обича, той ще остане по-последен. Да

обичате единия, който праща хората на земята да се раждат, единия, който примирява всичките – и на бойното поле ги примирява. Туй ви казвам, ако искате да имате една права философия. Бог примирява изостаналите листа, примирява и обработва плодовете, всичко той примирява и урежда в края на краищата. Това е Бог, че като съберете резултатите на всичките същества, изправя всичките техни погрешки и ги прави като скъпоценни камъни, облича ги. И тогава ще познаете, че той е най-мъдрият, най-силният от всичките. Той е, който примирява всичките противоречия в живота на когото и да е. Всички други са носители на Бога. То е новата идея, която хората трябва да имат в ума си. Някои дойдат до нея и казват: „Той за мене ли ще мисли." Единият е само който мисли. Той мисли и за най-дребното, и за най-малкото същество. Няма същество, за което Бог да не мисли. Затуй той е Бог. Понеже ние не можем да мислим като него, затова ние не сме богове. Ние може да бъдем такива богове.

Всеки един човек, който е силен, той минава за един Бог. Но аз считам Бог онзи, който е съвършен в любовта си. Аз считам Бог онзи, който е съвършен в мъдростта си, и считам Бог, който е съвършен в своята сила. Бог е, който е съвършен в безграничната своя сила, с която разполага и прониква навсякъде. Няма нещо, което той да не може да направи. Не онова, което ние мислим. Като се отнесем към него, той има предвид и нашето, но той ще направи не тъй, както ние мислим. Ние някой път искаме нашият враг да го сразим, да го премахнем. В Божия ум седи идеята, най-големият ти враг един ден да го превърне и да ти го направи най-големия ти приятел, да те обича, че и ти да си доволен, и ти да мислиш добре за него. Ти мислиш да го смачкаш, да го застреляш. Той мисли да ти го направи приятел. Вие, ако знаете това, няма да го приемете. Един американски професор е казал: „Някои хора за десет хиляди години не искам да ги срещна, дори и в другия свят. – Казва – понеже Господ е направил света, след десет хиляди години все ще се поотвори сърцето ми малко."

„В начало бе Словото, и Словото бе у Бога." В начало бе животът. В начало бе животът в любовта. В началото Бог беше в любовта, и любовта беше у Бога. Животът, то е нашият живот тук, на земята. Когато говорим за любовта, че Бог е любов, то са онези напреднали същества, които са завършили своята еволюция, които са изпратени в целия Космос. Когато говорим за Бога, това е онова безгранично незнайно същество, от което всичко произтича.

Казвам сега, на всинца ви препоръчвам да влезете в реката на живота. Не искайте да излезете. Вие по някой път искате да умрете. Аз препоръчвам една смърт: да умреш от любов. Като умреш, да пееш – като мъчениците.

Като те горят, да пееш. Като те мушкат, да пееш. То е любов. Да плачеш, то не е умиране.

Новите хора в новите времена по какво ще се отличават? Някоя жена се задомила за едно Божие благословение, за един мъж, от който плаче. Щом я бие, тя да пее. Той бие, тя пее; той бие, тя пее. След като я набие хубаво, да хване да го целуне, да каже: „Колко са благословени ръцете ти, като тебе никога не съм срещала такова същество." Кой от вас е постъпвал така? Правил ли е някой така от вас? Сега се обръщам към жените, понеже считам първите герои в света. Един български свещеник ми казваше: „Аз уважавам жените в едно нещо, че имат смелостта да раждат. Аз като поп не зная как бих родил, мене ме е страх. Като ида в другия свят, за да стана по-сръчен, ще искам да ме направят жена, да добия по-голямо мъжество. Не се харесвам, имам един страх, който не може да го изкарам." Той нищо не говореше за прераждането, казваше: „Като ида при Господа, ще искам да ме направи жена, че да родя едно дете, и да стана смел."

Ако вие не можете да носите едно страдание с любов, де е вашият ум, де е вашето сърце, къде е вашата воля, къде е вашата сила? Сега страха поставете отвън, любовта дръжте вътре. Тъмнината дръжте отвън, светлината дръжте отвътре. Топлината дръжте отвътре, студа дръжте отвън. Това са закони сега. По някой път някои питат: „Като умрем, къде ще идем?" Аз правя едно сравнение. Когато се стопли едно парче лед, къде отива? Представете си, че този лед има съзнание. След като се стопи ледът, къде отива? В кой свят влиза? Той ще стане на вода, става подвижен, започва да тече. Най-първо, беше твърд, неподвижен, стопява се, става на вода. Водата, като се изпари, къде отива? Къде отива парата във въздуха? След като се изстуди парата, става на капки. Като се измрази водата, става на лед. Вие значи сега сте лед. После ще станете на вода, и ще станете на пара. После пак ще се превърнете на вода, пак на лед. Някои философстват за прераждането и питат какво нещо е прераждането. Прероди значи преработи, който се върти, от вода става пара, от пара на вода, от вода на лед. Казвам какво нещо е прераждането. Казва: „То не е съгласно с учението на Христа." Ако водата става на лед и става на пара – става северния и южния полюс, водата става на лед, но дълбокото в земята, дето има няколко хиляди градуса топлина, никога на лед не става. Има места, дето става водата на лед, но има места, дето водата никога не става на лед. Има места, дето водата става на пара, има места, дето на съвсем друго става. Като се изважда тази пара от едно място, тя ще иде на друго.

Казвам, ние не можем да излезем из божествения свят. Ние се страхуваме за нищо и никакво. Казва: „Аз, като умра, къде ще ида?" При Бога ще идеш. Отдето си излязъл, там ще идеш. Капката ще се върне в реката;

реката ще се върне в морето. Ти, като умреш, не вярваш, че ще се върнеш при Бога. Казваш: „Страх ме е.“ Значи не те е било страх, като си излязъл, пък те е страх да се върнеш при него.

Казвам, сега трябва да се освободим и да се оставим от всички онези детински възгледи отвън, да ги имаме във филм, понеже нашият живот, както е сега, е красив. Този живот, който сега живеете, е отличен. В невидимия свят, като идете, мнозина ще искат да им дадете вашия филм на живота ви, да го видят. Интересуват се. Целият филм в живота ви в света – от детинство, той е интересен, той е много красив, но чисто разгледан. Че някой се къпал в банята, какво има, че е гол? Че някъде те бият, какво лошо има? Че някъде ти отрязват главата, какво лошо има? Някъде ти откъснали ръка или крак, какво лошо? След това ти турят главата, турят ти и откъснатите части – какво лошо? Съберат се частите, какво лошо? Че то е начин за размишление. Казвам, животът като едно цяло е ценен, ценен филм е, но в живота отделните събития като отделни от цялото – те са безсмислени. Всички ние съставяме един филм на онзи божествен свят. Бог иска да се изяви. Ние представяме отделни области на проявлението на божествения живот. Да бъдем благодарни, че сме се удостоили, че Бог иска по кой начин да се прояви чрез нас. Някой ще каже: „Трябва ли да воюваме?“ Трябва да воюваме. „Трябва ли да убиваме?“ Ако можеш да оживяваш, убивай. Ако убиеш един човек и можеш да го оживиш, убий го. Например отрежеш главата на един човек, извадиш мозъка, изчистиш го, туриш мозъка в главата, и той започне да мисли – можеш да го убиеш. Сърцето не струва, калпаво е, извади го, изчисти го – човекът оживее и ти каже: „Много ти благодаря.“ Такова убиване нали е хубаво. Да има сега някой да накълца главите на хората, да ги изчисти. Туй прави невидимият свят – очистя.

В начало бе Словото, което ще смъкне всичките глави, ще ги очисти и ще ги постави на мястото им. „В начало бе Словото.“ Ще извади всичките сърца, ще ги очисти и ще ги постави на мястото. Ще очисти ръцете, краката, стомаха, ще създаде едно тяло на хората, в което бъдещите поколения ще живеят и ще славят Бога, тъй както никой път не е ставало.

Две неща. Под думата биене разбирам това, което расте, което се движи, което се разширява, което дава плод. Когато говори човек лъжата, има известни факти, на които трябва да се обърне внимание. Мнозина са ми разправяли. Мене ми разправяше един гимназист от Варна. Казва: „Аз винаги, когато ще кажа една бяла лъжа, или ще си прехапя езика, или ще се плъзна да падна. Туй безуклонно ставаше.“ Защо човек си прехапва езика, като каже една бяла лъжа? На мнозина съм казвал, като отиват на екскурзия, ако не искат да падат, да мислят хубаво. Щом допуснеш една

дисхармонична мисъл, непременно ще стане нещо.

Казвам, в живота не допущайте противоречиви неща в ума си. Щом допуснете лъжа, има падане, има прехапване на езика.

„Добрата молитва“

Двадесет и осма неделна беседа
27 април 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_04_27 Да дойде при мене
Утринно слово

ДА ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на Царството
В начало бе Словото
Размишление
Духът Божий

Има един стих – някъде в Евангелието ще го намерите, дето Христос казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отец не го е привлякъл, и никой не може да иде при Отца ми, ако аз не му покажа пътя.“ Толкоз години ви е говорено за реалните работи, но колко смътни са всичките понятия, които имате за религията. Че конкретно ако ви турят на изпит, какво бихте писали, какво нещо е религия. Може да говорите много работи за религията, но всичко, което се каже, не е религия. За един човек може да знаеш как се облича, каква му е шапката, какви му са обущата, каква е къщата, но това не е човекът. Туй не трябва да бъде обезсърчение. Ние не сме дошли още до същественото в живота. Говорим за любовта, но имаме повърхностно понятие за любовта. Разбираме нещо в дадения случай за любовта, което не е любов. Ти в даден случай разбираш, че някой човек е по-силен от тебе, хване човекът, натисне те на земята. Ако ти хванеш някого и го натиснеш на земята, ти си по-силен. Сега как ще обясните някой път кой е по-силен? Някой път силният прави такива маневри, падне на земята, слабият се качи на гърба му, седи отдолу като победен, но по едно време погледнеш, няма да се минат 5–10 минути и силният, който беше на гърба му, се намери под краката му. Силен човек е всеки, който може във всеки случай да се справи с всичките мъчнотии.Това във физическо отношение е вярно, в духовно и в умствено отношение също. Ако във физическо отношение се справяш с мъчнотиите, силен си. Ако в духовно отношение страдаш, имаш несгоди и се справяш, силен си. Ако в умствено отношение разрешаваш всичките мъчнотии, силен си. Тази мисъл трябва да залегне в ума ви. Добър певец кой е? Който може да изпее всяка една песен. Може да е много сложна песента. Песните не са сложни, ние си въобразяваме, че песните са сложни. То и от неупражняване по някой път, не че не са сложни, но онзи, който е роден музикант, като погледне песента, нотите звучат в ушите му, онзи, който не е роден, трябва да ги учи. Щом в музиката заучаваш всеки тон поотделно, сега учиш музиката. Щом ги видиш и разбираш езика, защото под музикант

разбираме, който разбира езика на музиката. Който сега учи, то е друг въпрос. Някои музиканти сега учат езика на музиката. Те знаят музиката чрез преводчици, превод имат. Може да идеш във Франция и да се разговаряш с някой французин, но има и преводчик. Друг е въпросът, когато сам знаеш езика. Преводчици има и по любовта. Някой път вие не знаете какво нещо е любовта. Любовта има език. После мъдростта има език. Истината има език. По някой път казвате: Ние знаем какво нещо е истината. Като българи знаете каква е истината. Българинът разбира истината по един начин, англичанинът – по друг, германецът по трети, всеки си има свое разбиране за истината. Да разбираш истината, значи на земята да няма нещо, което да те спъва. Онзи човек, който разбира истината, като погледне мъчнотиите, не само да се не смущава, но като подгледне на най-големите противоречия, нему е приятно. В най-големите противоречия е скрит Бог. В най-лошите работи е скрит Бог. Ти не го виждаш, но в най-лошите работи е скрит Господ и Той те опитва. Казва: Какво можеш да направиш? Виждаш един човек ударил друг и го убил. То е престъпление сега. Той може да го убие, но не може да го възкреси, не може да даде живот – това е престъпление. Господ като дойде, хване убития за ръцете, той оживее. Ако някой му отрязал ръцете, Той ги туря намясто; ако са му отрязали краката, туря ги намясто; ако му отрязали главата, туря я намясто и човекът оздравее. Няма престъпление, тури ги намясто и станат по-хубави. Като му тури краката, станат по-добри, като му тури ръцете, станат по-добри, като му тури главата, стане по-добра. Този човек ако сто пъти го убият и сто пъти Господ го оживява, този човек се подобрява, подобряват се неговите ръце, крака, тяло, глава. Ако вашата глава не са я рязали много пъти, вие седите на едно място. Ще кажете, защо е така. Питам: Като узрее житото, защо взимате сърпа и го режете; после защо ще го туряте в хармана и прекарвате конете, после ще го изядете? Туй вие го считате в реда на нещата. Житото и досега не знае защо така постъпват хората. Житото не може да си представи защо го изваждат из хамбара, турят го на нивата, заравят го – това не може да си представи. Мисли, че тия хора са много жестоки. Разсъждавам според философията, която имаме. Като узрее житото, отивате, отрязвате го, и то това не може да си представи. После, като го турите на гумното, прекарате конете и това не разбира. И като го мелите на воденицата и това не разбира. Като го изядете, не разбира. Но житото се ползува. Туй жито като минава през всичките тия страдания, човек става. Всяко житено зърно ще стане една красива мома или един красив момък, един учен философ, един музикант, един скулптор, един художник, един ангел. Следователно, заслужава житеното зърно да страда, понеже ще стане промяна. Без туй страдание, нищо не може да стане житото. Казвате: По друг начин не може ли? – Може, но ще седите в хамбара вътре. Цялата вечност може да седите в Божия хамбар, непосети никъде, ще бъдете на зрънца. Но и тогава няма

да ви бъде хубаво. Ще има милиони зрънца на вашия гръб, вие ще бъдете притеснени, ще пазите вашата големина, ни по-големи, ни по-малки ще станете. Ще ви бъде несносен животът в Божествения хамбар.

Казвам: Този път, по който сега вървиш, е най-добрият, по който Бог е могъл да ни прекара. Той е най-добрият път. По-добър път от него няма засега. Ние седим тук, събираме се и сме малко недоволни, че няма светлина. После това затъмняване вечерно време, казвате: Защо трябва да затъмняваме? Ако не се затъмняваше ще дойде неприятелят отгоре, ще пусне яйца – една бомба, и ще се научиш тогава да затъмняваш. Светлината ги ориентира. Следователно добрите хора Господ ги скрива в тъмнината, да ги не намерят лошите хора. Защото при най-малката светлина, той като те намери, хване те и те изяде. Като те хване лошият дух, ще те изяде. Ще те опече на шиш, както ние опичаме рибата и считаме, че е в реда на нещата. Нас ни е приятно. За пример, вие печете рибата и никакво угризение на съвестта не се явява. Радваш се, че си я опекъл, турил си лимон, зехтин. Казваш: Колко е хубаво и благодариш на Бога, че създал такива мазни риби. Заколиш една кокошка, опечеш я и пак благодариш на Бога, че такива кокошки е направил. Богаташи, евангелисти има, които проповядват Христовото учение и казват, че Господ създал кокошките за хората. Какво ще стане с кокошките в света най-после? Овците трябва да се ядат, защото те ще напълнят света. Прави са. Един вълк има право да изяде хиляда овце. Той като изяда хиляда овце по любов, вълкът става овца, а пък като изяде безброй без любов, вълкът си остава вълк. Като стане овца, дето е ял овците и него ще изядат. С любов хиляда, който е ял и него по любов ще ядат. Казвам: Една овца, защо я ядат вълците? Едно време беше вълк и ядеше овцете. Казвате: Вълци, облечени в овчи кожи. Една овца носи овча кожа, но не е овца. Човек, който носи човешката глава и човешкото тяло не е човек още. Той може да носи човешко сърце и пак да не е човек. Човешки ум може да носи и пак не е човек. Ако произвежда най-хубавите мисли в ума си, най-хубавите чувства в сърцето си и най-хубавите и най-благородните дела във волята си, той е човек. Човек, който не служи на любовта, човек, който не служи на мъдростта, човек който не служи на истината, той не е човек. Да служиш не само на думи, но с дела.

Често се явяват противоречия в изясняването на нещата. Вземете простата мисъл: Да обичаш. Какво значи да обичаш? Обич и любов са две неща различни. Аз употребявам положителната любов на артериалната кръв, обичта – отрицателната любов употребявам на венозната кръв. Кръвта, която излиза от сърцето и отива по цялата повърхност, това е Божията любов, която излиза от Бога. Кръвта, която от повърхността се връща към сърцето и отива да се пречисти, това е обичта. Тя носи известни

материали, които трябва да се подобрят. И пак наново се обръща едно кръвообръщение.

Сега някой ме пита, как трябва да обичат, как трябва да любят. Обич значи, видиш един цвят, три месеца не е валяло, изсъхнало и ти го полееш, това е любов. На цвета даваш нещо от себе си. Човек чрез водата ще даде и водата ще послужи на този човек. Това е любов към цвета. На един човек искаш да направиш добро по същия начин. Искаме да ни обичат хората или да ни любят. Тогава няма да идеш при някое сухо дърво да искаш от него, но ще идеш при някое плодно дърво, което е окичено с плодове, отгоре ще вземеш и като вземеш, ще благодариш. Като полееш цветето, ще благодариш, че Бог ти дал условия да помогнеш. Може да видиш една мравка, която се дави във водата, помогнеш ѝ, това е любов. Или някой човек иска да мине през някоя река, ще го вземеш, ще го пренесеш от единия бряг на другия. Това е любов. Някой човек е обезсърчен, ще му кажеш една дума да го насърчиш. Това е любов. Дал си му нещо. Някой е невежа, ще го учиш, някой не знае да свири или да пее, на каквото добро научиш човека, това е любов, която ти можеш да имаш. На каквото може другите хора да те научат, то е любов. Щастието ще те посети.

Като разсъждаваме, ще дойдем до положението на една млада сестра, която ми каза: Аз, Учителю, не зная как да обичам. Сега на тази сестра говоря. Туй е любов. Обичаш цветето, ще полееш това цвете. Като идеш при цветето, няма да го целуваш, понеже цветето като го целунеш, може да го повредиш. Мухите, вие виждате да влизат и излизат из цветето, но вие само стъблото ще пипнете. Като гледате цветето вие му помагате. Ако речете да целувате цветята, вие ги повреждате. Цветята още не се нуждаят от целувки. Цветята се нуждаят от светлина и топлина. Ти ако искаш едно цвете да го обичаш, ще го посееш в една саксия, ще го полееш не със студена вода, а с такава температура, каквато цветята обичат; ще държиш в стаята си това цвете, ще доближиш само ръцете и няма да го докосваш. Казваш: Като станеш човек, ще те галя. Този човек го боли крака, повредена е кожата му, какво ще го целуваш? Като го целуваш, ще му причиниш болка. Като оздравее кожата, като дойде тогава може да го целуваш. Когато тялото е наранено, нямаш право да го целуваш. Има един случай, дето може само да целуваш. Да се обясним хубаво. Искаш да целуваш някой човек, той има цирей. Да допуснем един млад момък обича една млада мома. Аз говоря чисто, хване този момък тази мома, тури си устата на цирея и започне да изважда нечистотии, плюе го на земята и пак изсмуква цирея. Виждал съм много момци като целуват една мома, след това плюят. Казвам си: Изсмуква цирея. Виждам го как целува и плюе. Той е лекар този момък. Или момата може да плюе. Тя е лекар. Схващайте това хубаво. Аз едно дърво може да го обичам като взема от

плода му, като ям ябълки, никога не съм гладен. След като ям, понеже ме разполага това дърво, хвана го. Казвам: Колко си хубаво, колко съм ти благодарен за този плод! Като го помилвам самото дърво не е като плода, кората е груба, дебела. Казвам: Много хубав плод си дало, много ти благодаря за плода. Като го погледна, помилвам го. Туй дърво остава доволно от мене и аз съм доволен. Това е любов в простия смисъл. Всякога, когато може да внесеш най-малката радост в едно сърце скръбно, всякога, когато може да внесеш най-малката светлина в един ум, всякога, когато може да внесеш най-малката сила в едно тяло на един болен човек, туй е обич. Всякога, когато хората внасят най-малката светлина в нас, най-малката топлина и най-малката сила, то е любов. Всичко, което се внася в нас от тревите, от цветята, от въздуха, от светлината, всичко туй е Божествената любов. Трябва да благодарим за всичко това. Пък един ден ще имаме любовта на ангелите. Те обичат, искат да се запознаят с нас, понеже сме цветя, като дойдат до нас, не смеят да се приближат. Само отдалече изпращат своята светлина. Един ангел не може да те пипне с ръка, ако рече да те пипне, ще те изгори. Като те пипне, ще изгориш, нищо повече. По някой път ние искаме да се запознаем с ангелите. Те са горящи същества, огън имат. Като дойде един ангел да те посети, той се поставя на разстояние, да те не изгори от топлината. Той иска да приемеш толкоз от светлината, колкото можеш, че да си доволен. Много умни, много благородни и много съобразителни същества са ангелите. Понеже и ние сме си поставили за цел да станем ангели, защото всички вие сте кандидати за ангели. Като станете ангели, светът ще има по-хубави служители. Сега не знаете как да служите на Бога. Сега в който дом и да влезете, какво може да видите повече. Щом като влезете, хората се представят като, че са доволни, но всъщност не са доволни. Мене ми разправяше един приятел: Влизам казва, в една къща, жената трепери, мъжът трепери, всички треперят. Нямат нищо. Казвам: Как сте? Добре сме. Аз виждам, че не са добре. Те казват, че са добре. Казвам: Кажете, добре ли сте, или привидно? Ако сте добре, хубаво, но ако не сте, трябва да ви помогна. Казва: Купувам им един тон въглища и дърва, нося ги и казвам: Сега бъдете добре. Сега те искат чрез трепеенето да образуват топлина. Знаете защо трепери човек? – За да произведе топлина. Като се трият частиците в тялото при трепеенето, се произвежда най-малката топлина. Като трепериш, ще усетиш топлина. Всичките изпитания в живота, които се случват, са малки триения, за да може от туй триене да се образува една малка топлина, за да може да свършим една малка работа.

Казва Христос: „Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го е привлякъл.“ Ти не може да обичаш хората, ако Бог не е в тебе. Ти никога не може да обичаш един човек, ако той не те обича. Никога един човек не може тебе да те обича, ако ти не го обичаш. И той не може да те обича, ако

ти не го обичаш. Законът е верен. Аз никога не мога да обичам един човек, ако Бог не е в мене. Той никога не може да ме обича, ако Бог не е в него. Ако Бог е в него и в мене и двамата може да се обичаме и ще познаем, какво нещо е любовта. В Божията любов се изискват двама за да я познаят, два полюса: единият да възприема, другият да дава. Тогава има обмяна. То е най-простото понятие за любовта, отдето трябва да започнете. Ще започнете от азбуката на любовта, за да разберете сложните форми. Защото има много сложни форми в любовта. Един човек, който те обича, може да му направиш голяма пакост. Той може да направи нещо в любовта и ти може да го критикуваш в ума си. Някой път критикуваме. Кой от вас не е критикувал, защо Господ е направил света така? Оженил се за някоя жена и тя има особен характер. Ти казваш: Отде се намери Господ да ми даде такава жена? Жената намери някой мъж и тя казва: Отде се намери този, аз очаквах някое по свястно същество. В дадения случай този мъж не е заради нея, нищо повече. В дадения случай щом си недоволен от една жена, тази жена не е заради тебе. Никой не те караше да я взимаш. Да обясня работата. Сега представете си, че имате 1,2,3,4,5,10 кила. Ако вземеш едно кило, лесно се носи, но ако вземеш десет кила, мъчно се носят. С един лев ще живееш, по-малко разноски ти трябват, не ти трябва да бъдеш богаташ. Ако носиш десет лева, ти трябва да бъдеш голям богаташ, за да му услужиш. Мяза той на слона. Ако имаш един слон, трябват му 75 кила ориз на ден. Де ще го намериш? На каква работа ще го туриш? 75 кила по 16 лева, слонът ще изяжда повече от хиляда лева на ден. Казвам: Не търсете любовта на слона. Вие търсите една любов. Онази красивата мома, която е недоволна, тя ще иска най-малко всеки месец да има по един костюм. Колко американци има в Америка които се развели с жените си само за чрезмерно харчене за облекло. С милиони харчат за облекло, за накити. Вие като влезете в ангелския свят, там може да си позволите каквито накити искате – диаманти, скъпоценни камъни, каквито цветове искате, дрехи от какъвто материал искате, каквото пожелаеш може да го имаш. Понеже ние се приготовляваме за него свят, затова искаме и на земята да имаме хубаво. На една биволица на земята каква огърлица ѝ трябва? На една биволица на земята, какво пиано ѝ трябва? На един бивол каква цигулка, Страдивариус ли трябва да му купим? Като се пробуди в нас онова съзнание, понеже трябва да минем от временното към вечното, от обикновените към просторните неща. Ние се намираме в света на пясъка. Всичко, което сега градим, ще рухне. Преди 20 години Сърбия стана велика, Румъния стана велика, Гърция стана велика, Франция стана велика, сега след 20 години всичкото това величие отиде. Пък и сега каквото стане и то няма да е тъй трайно. Ние сега се радваме, но и това, което сега става, и то не е реално. Ние не знаем Божиите работи. Влезе във вас страхът сега да не падне някоя бомба. Тук имаме по хиляда кила бомби. В пространството много пъти изхвърлят гранати такива големи, в

слънчевата система има изпратени такива гранати, изпращат и някой път обстрелват земята. Изпратят една граната в пространството от 20 километра в диаметър. Ако падне в Европа, знаете ли какво би станало? Европа би престанала да съществува. Сега нас ни е страх от човешките гранати, не ни е страх от небесните гранати. Много пъти астролозите предсказват. Има някои много големи гранати по сто, двеста километра в диаметър. Че такава граната ако падне, какво ще стане? Че животът не е сигурен, то провидението е, което ни пази. Затова земята се движи много бързо, че като стрелят не улучват по някой път тия гранати. Земята хиляди години се изплъзва като аероплан, се я обстрелват, тя мине и не я засягат. Един ден минава един аероплан, но нещо крачи отдолу, бяга да стигне до своето летище. Издава един звук наранен, ако остане по-дълго време във въздуха, ще падне някъде. Единственото нещо е ние да се движим бързо и да мислим бързо, понеже сме в един свят на постоянно обстрелване. Ако не се движим бързо, ще пострадаме. Ние мислим, че може да седим. Не, не, колкото бързината е по-голяма, по-добре, затова колкото мислиш по-бързо, по-добре е за тебе. Колкото живееш по-добре, по-добре е за тебе. Колкото си по-силен, по-добре за тебе. Човек трябва да бъде силен, добър, умен. То е бързината, с която можем да избегнем всичките мъчнотии, които имаме, да ги преодолеем. Писанието казва: „Който победи докрай, той спасен ще бъде.“ Не да чакате, най-първо за вас ще се бият, после ние трябва да побеждаваме. Аз ще ви представя в много ясна форма. Като ви говоря, вие казвате: Тази работа съвсем загазихме, какво ще правим? Аз ви представям така: Представете си, че имате един богат баща, той мисли за вас. Той иска само да се учите. Баща ви обича музика, обича изкуство, взел ви всичките четки, бои, платно, взел ви най-хубавото пиано, цигулка, най-хубавите инструменти, ангажирал най-добрите учители. Той иска от вас само да учите. Сега на вас не ви се иска да свирите, изклинчвате, не свирите. Но вярвайте, всяко нещо трябва много хубаво да го учите. Ако рисуваш, трябва добре да рисуваш. Ако свириш, ако пееш, всичко трябва добре да правиш. Шивач си, правиш една дреха, много добре ще я направиш, майсторски ще я направиш. Казвам: Има нещо вътре във вас, на което трябва да се спрете сега и като заминете за другия свят. Или другояче да ви представя. Седите двама души, не се познавате, искате да се запознаете. Познанството винаги става чрез любовта или чрез обичта. Или ще дадеш или ще ти дадат. Наричам вземането обич. Когато ти даваш, то е любов. Като даваш, то е любов, като възприемаш, то е обич. От обич възприемаме нещата, от любов даваме. Ако се запознаете сега двама, вие ще се обичате, ако знаете как да давате и как да възприемате. Може един учител по музика, колкото и да е търпелив, може да го изкарате от търпение. Онзи учител, който има ухо, при всеки фалшив тон, който вземате, той ще излезе навън да се разходи и после пак ще влезе. Като вземете пак фалшив тон, пак излезе. Мислите ли, че може да ви търпи

една година така. Той ще ви търпи 2,3,10,15,99 пъти, като вземете сто пъти фалшиво, ще ви покаже вратата. Казва: Намерете си друг учител.

Мнозина искате да имате ръководството на Божия Дух. То е деликатна работа. Всичко, каквото желаеш е намясто. Да обичаме е намясто, да любим е намясто, да правим добро е намясто. Всичко, каквото човек желае, е намясто, стига да знае, как да го направи. Всичко онова, каквото направиш, да се радваш, да се радва и оня, на когото ти си го направил. Като свириш ти всякога да си доволен и той да е доволен, това наричам музика. Като свириш и ти и други, всички да са доволни. Законът е все същият. Да бъдем доволни от нашата любов. Тя няма да бъде статическа, но прогресивна. В любовта да чувстваш присъствието на Бога и да се радваш, че си изпълнил Неговата воля. Който изявява любовта да се радва и който приема любовта и той да се радва. Да се радва, че обича и да се радва, че Бог проявява любовта. Тия са прости работи, с които трябва да почнете. Само така може да се освободите от всичките безпокойства.

Сега правим затъмнение. Това показва, че не сме сигурни, дебнат ни нас. Таман отвориш лампата и ще видят светлината. Тук имаме един съсед, все отворен седи прозореца му. Някой неприятелски аероплан, като дойде, ще пусне една бомба. Какво трябва да се прави сега с него, кажете ми? Казвам: Той Господ ще забави онези, които идат, нему ще се приспи и той ще загаси лампата. Докато е буден, Господ ще ги задържа. Като заспи, ще загаси лампата и те ще дойдат. Тъй се утешавам.

„Само онзи може да дойде при мене, когото Отец ми е привлякъл и само онзи може да иде при Отца ми, комуто аз покажа пътя.“ Това показва един вътрешен процес. То е сложно нещо. Когато Духът Божи влезе да се образува една любовна връзка между духа и човешката душа, то е най-възвишеното състояние. Да се образува една вътрешна връзка, общение. Тогава е най-хубавото състояние, когато се разрешават тия мъчнотии. Ние сега се събираме и четем някои молитви, за да помогнем да се измени човешката мисъл. Искаме най-първо да се измени човешката мисъл. Има нещо съвсем странично в мисълта. Да изменим човешкото чувство донякъде, понеже и там има дисхармония. И в човешките постъпки има дисхармония.

Казвам: Стремете се сега да се приготвите да бъдете носители на новото. Да допуснем, че някой човек има хубав слух, хубав говор, но е сляп. Човек не трябва да има дефекти. Човек трябва да бъде съвършен. Под думата съвършенство разбираме всичките органи, които Бог му е дал, да бъдат в изправност. И очите му, и ушите му, и носът му, и устата, и ръцете, всичко да бъде изправно. Всичките сили и чувства, които функционират, всичко

да бъде в изправно положение. Трябва да работите, да дойдете до това изправно положение.

Най-първо ще проявявате Божията любов, и ще възприемете Божията любов. Да приемете и да проявявате според вашето разбиране, че и вие и окръжаващите около вас да са доволни от вашата любов. Да проявиш добре Божията любов, и да възприемеш добре Божията любов. Като станеш, да кажеш: Искам да възприема Божията любов от когото и да е и искам да проявя Божията любов!

Отче наш.

21. Утринно слово
27.IV.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_04_30 Основен тон
Лекция на Общия окултенъ класъ

ОСНОВЕНЪ ТОНЪ

Добрата молитва.
Вениръ – Бениръ.

Сега пѣхме „Вениръ-Бениръ“. Какво означава тази пѣсень „ВЕНИРЪ“. Вече имаме единъ строежъ. Нѣкой пѫть азъ говоря, че въ музиката онѣзи, които изчисляватъ, казватъ, че първиятъ тонъ има 16 трептения. Музикантитѣ не знаятъ 16 трептения какво означаватъ. Числото 16 е количествено число. 16000 хора или 16000 златни или книжни пари. „Вениръ“ значи онзи, който направилъ свѣта. БЕНИРЪ. Ти, който си накаралъ нѣщата да растатъ, да се върши работа. Какво представя една съгласна буква? Въ еврейския езикъ имаме 22 букви съгласни. Гласнитѣ букви ги нѣма. Гласнитѣ букви се подразбиратъ. Съгласнитѣ букви представятъ веществото, отъ което трѣбва да се създаде нѣщо. Съгласнитѣ букви сѫ свѣта непроявенъ. А гласнитѣ букви е единъ свѣтъ проявенъ. Или съединени въ едно, една съгласна буква, като туришъ при нея гласна, тя се проявява. Другояче не може да се прояви. Нѣма пѫть. Съгласнитѣ букви сѫ свѣтътъ, който се проявява. Да допуснемъ, че въ даденъ случай имашъ едно състояние, безизходенъ пѫть, въ трудно положение се намирашъ. Искашъ да станешъ богатъ човѣкъ, не знаешъ какъ. Желанието да станешъ богатъ не е лошо. БЕНИРЪ. Богатиятъ трѣбва да расте. Да наследишъ богатството отъ баща си, това богатство не е твое. Наготово да го придобиешъ, не си се трудилъ. Една валчеста плоча става голѣмъ пѣвецъ. Като се навие, пѣе една пѣсень. Какво пѣе? Пѣе си една пѣсень. Като туришъ, завърти се, пѣе много хубаво. Като че ли е свършилъ университетъ. Втори пѫть пакъ сѫщата пѣсень пѣе. Една и сѫща пѣсень си пѣе плочата. Тази пѣсень плочата не я е научила съ усилие, но отпечатана е. Това не е лошо, но то е единъ материаленъ свѣтъ. Материя е това, което не се движи. Казвамъ: Нѣкой пѫть повтаряме нѣкои работи. „Лошо ми е, лошо ми е“ – напечатана плоча е. Този, болниятъ човѣкъ, е напечатана плоча. Дошълъ, турилъ напечатаната плоча и казва: „Лошо ми е“. Какво трѣбва да направя? Вземамъ тази плоча много полека, ще го разгледамъ, ще напиша отгоре „Здравъ съмъ“. То още не е реално. И то е плоча. Излиза и пѣе: „Боленъ бѣхъ, здравъ съмъ сега. Боленъ бѣхъ, здравъ съмъ“. Сега трѣбва да оценишъ. Ти не съзнавашъ какво е здравето, не го ценишъ. Боленъ си и болестьта не ценишъ. Само пѣешъ. Другитѣ, които сѫ наоколо, страдатъ повече, отколкото ти страдашъ. Нѣкой пѫть, когато човѣкъ е боленъ, има една преструвка. Въ болнитѣ и въ децата има

преструвка. Не го боли много, много малко, но ще се покаже, ще се увива, че много го боли. Ще му направятъ малко чорбица, че боледува. По какво ще познаете, че единъ човѣкъ е боленъ? По цвѣта. Какво има въ жълтия цвѣтъ? Започва да мисли за този, че (е) пожълтѣлъ, затова дойде болестьта. Ние искаме да премахнеме жълтия цвѣтъ. Ние правимъ пакость на тоя човѣкъ. Ще му дадемъ онзи, естествения жълтъ цвѣтъ. Има единъ жълтъ цвѣтъ, който не е здравословенъ. Нѣма съответнитѣ трептения. Да допуснемъ, че тук имате 15 трептения. Да допуснемъ, че имате 14 или 13 трептения. Какво означава? Имаме вече единъ свѣтъ създаденъ. Трѣбва добре да се ползувате. Числото 16 показва, че ние вече сме се освободили отъ едно несносно зло въ свѣта. Ти си билъ крайно беденъ човѣкъ. Сега ти даватъ числото 16, даватъ ти едно богатство. Казватъ: „Направи си кѫща, купи си ниви, да си сѣешъ, волове“. Оженилъ си се, народилъ си деца, възпитавашъ ги. Казвате: „Имамъ богатство да ядемъ, да пиемъ“. Числото 6 въ дадения случай е законъ на Любовьта. 6 въ дадения случай – Богъ ти далъ. Нѣкой казватъ: „Числото 6 е илюзия, илюзия е туй число“. Кой е потикътъ на 6? 6 само по себе си какво е? Да кажемъ едно яйце, създадено отъ любовь, но ако туй яйце нѣма да го измѫтишъ, следъ 4, 5, 10 месеца ще се развали. Значи 6, ако нѣма тази единица предъ него, единицата показва, че вече има условия (за) 6-тѣ, разумни условия да се прояви. Казвамъ: Любовьта трѣбва да има една подбудителна причина. Ти носишъ 6, то е едно семе, посѣто въ земята. Може да израсте, но трѣбва да има едно слънце. После и земята трѣбва да (се) върти около себе си. Да стане въ тебе промѣна, че да възприемешъ слънчевитѣ лѫчи. Туй зърно, посѣто въ земята, да може да израсте, да даде своя си плодъ.

Нѣкой пѫть всичкото ваше богатство е въ главата. То е ваше, то е вашъ капиталъ. Хамбарътъ е горе. Божествениятъ хамбаръ е въ главата, горе. Нѣщата въ главата нѣматъ динамика, тѣ сѫ въ едно потенциално положение. Тия нѣща трѣбва да излѣзатъ, да слѣзатъ въ сърдцето долу. Сърдцето, въ дадения случай, е посѣта нива. Известна идея, като се посѣе, ще даде резултатъ. Ако не можешъ да изведешъ една идея изъ Божествената житница и да я посѣешъ въ сърдцето вѫтре, че тази идея да се огрѣва отъ слънцето, ти не може да разберешъ смисъла на идеята какъвъ е. Сега по нѣкой пѫть засягамъ идеи, не имъ намирамъ махана. Една пѣсень е построена. Напримѣръ: вие не знаете какво значи единъ затворенъ интервалъ въ музиката. Има игриви интервали, има затворени интервали. Затворениятъ интервалъ е една идея, ти скърбишъ. Затворенъ интервалъ – имашъ една болесть, нѣма цѣръ. Не че нѣма цѣръ, но не знаешъ цѣра. Ти се обезсърдчишъ. Дойде единъ човѣкъ, отвори този интервалъ, казва: „Излѣчима е тази болесть“. Имашъ запекъ на стомаха, значи малко лигавина има въ червата. Има излишъци насъбрани. Червата изгубватъ своята динамика. Не могатъ да изхвърлятъ нечистотиитѣ

навънъ. Тогава може да стане запека толкова силенъ, че човѣкъ може да се задръсти.

Питалъ единъ царь едного: „Кое е най-хубавото състояние въ свѣта?“ – „На земята“ – казва. Най-хубавото състояние е да функциониратъ червата ти правилно. Да ядешъ добре и да ходишъ по себе си. Защо е така? И започва да му разправя. Не може да разбере. Този философъ задънилъ царя и като седѣлъ 10 деня задъненъ, като се освободилъ, казалъ: „Туй, което ми казваше, е вѣрно“. Сега азъ като ви разправямъ и вие ще идете е ще го лансирате. Лошо нѣщо е човѣкъ да се задъни. Сега то е философия. Трѣбва да разбирате задръстването. Казвате: „То е задънена работа“. Че като е задънена, има нѣщо страшно. Кацарьтъ, като задъни кацата, какво лошо има? Дошло му на умъ, турилъ тия дъски, турилъ обржчи, турилъ дъно, задънилъ кацата. Следъ като задънилъ, ще му остави едно мѣсто за една канела. Има редъ и порядъкъ. Задръстенитѣ работи иматъ изходенъ пжть.

По нѣкой пжть ви говоря за музиката. На музиката трѣбва да знаешъ канелата. Една музика (е) задънена (и) трѣбва да знаешъ кжде канелата да наточишъ. Ако не знаешъ какъ да извадишъ виното изъ бурето, каква полза (има)? Казва: „Да не пие човѣкъ вино“. Азъ оставямъ този въпросъ. Азъ съмъ за пиенето, азъ съмъ за яденето, нищо повече. Не съмъ да не ядешъ, азъ съмъ да ядешъ, да пиешъ, да работишъ, да мислишъ, да чувствувашъ, за всичко туй положителното. Единъ свѣтъ, който е съвсемъ другояче построенъ. Ами ти не прави лошо. Какво нѣщо е лошото? Лошото е единъ свѣтъ материаленъ, на който ти не знаешъ какви сж законитѣ. Не барай ти една киселина, не барай едно взривно вещество, не му знаешъ законитѣ. Наскоро тукъ намѣрили една бомба. Селянинътъ я взима да я носи за споменъ. Започналъ да я човърка, пуква се, убива го. Знание трѣбва. Техникъ трѣбва, който разбира тънкоститѣ на тая бомба. Ако бутнешъ тамъ, кждето не трѣбва, може да стане експлозия. Вие знаете ли каква динамика има въ речьта, какви динамични думи има въ речьта? Знаете ли какви отрови има въ говоримия езикъ? Знаете ли какви киселини има, знаете ли какво налѣгане има? Вие нѣмате хаберъ. Решите да говорите всичко. Казвате: „Защо Господь направилъ свѣта така? Защо туй, защо онуй?“ Не е твоя работа да говоришъ така. Ти като дойдешъ тамъ, не питай защо Господь създаде свѣта. Ти казвашъ: „Защо Господь създаде свѣта?“ Какъ трѣбваше да го направи – кажете вие. Ако единъ волъ ме пита защо Господь направи свѣта, какво ще кажа на вола? Ако човѣкъ ме пита защо Господь направи свѣта, какво трѣбва да му кажа? На вола казвамъ: Господь направи свѣта да орешъ. Пита ме рибата: „Защо Господь направи свѣта?“ Казвамъ: Да живѣешъ въ водата и да плувашъ. Пита ме птицата: „Защо Господь направи свѣта?“ Казвамъ: Да хвъркашъ. Туй изобщо е вѣрно. Птицитѣ Господь създаде въ свѣта да хвърчатъ, но тия

птици, докато започнаха да хвъркатъ, колко време ще имъ трѣбва? Ако рекатъ съ своитѣ аеропланчета да хвръкнатъ, да допуснемъ, че сами не ги правятъ, а ги купуватъ, но все-таки трѣбва да разбиратъ (отъ) техника. А да се качите въ единъ аеропланъ да го направлявате, лесна работа ли е? Азъ по нѣкой пѫть казвамъ: Голѣми герои сѫ тия хора отъ аеропланитѣ. И тамъ може да се блъсне нѣкѫде, трѣбва да си отваря очитѣ. Ако самъ пѫтува, но по нѣкой пѫть пѫтуватъ стотина–двеста апарата, може да се сблъскатъ нѣкѫде.

Сега казвамъ, което може да приложите. Наука е туй, което трѣбва да учите. Вие седите и казвате: „Остарѣхъ, побѣлѣ ми косата“. Че побѣлѣването на косата старина ли е? Господь ви направилъ бѣла коса. Досега ти събирашъ отъ хората, вземашъ, сега като ти направилъ бѣлата коса – да давашъ отъ себе си. Ще бѫдешъ щедъръ, ще давашъ. Ти казвашъ: „Какъ ще давамъ? Че какво ще стане съ мене?“ На другиятъ турилъ черна. Бѣлиятъ раздалъ всичко и Господь сега му направилъ черна коса. Казва: „Ти сега ще събирашъ, ще вземашъ“. После черната коса стане пакъ бѣла – ще вземашъ, ще давашъ, ще вземашъ, ще давашъ. Хубаво е да вземашъ и да давашъ. Ще обясня думитѣ „вземане“ и „даване“. Вземашъ житото, туряшъ го въ хамбара, давашъ житото, изваждашъ го отъ хамбара. Посѣвашъ го на нивата и като узрѣе, ти пакъ го прибирашъ въ хамбара. Какво ще давашъ, ако ти изваждашъ постоянно? Ще учишъ процеса. Като сѣешъ житото, ще видишъ какво става. Като го сѣешъ въ земята, то излиза, изниква. Имате две точки. Вие сте двама, искате да се обичате. Благодарете, че въ българския езикъ имаме една дума „обичь“. На английски или на кой да е езикъ много мѫчно е да се обясни разликата между обичь и любовь. Въ английски обичь и любовь, трѣбва да му кажа така: Космична любовь и мирова любовь. Космичната любовь е любовь отъ центъра къмъ периферията. А мировата любовь е отъ периферията къмъ центъра. Какво значи отъ центъра къмъ периферията? Единъ свѣтъ се създава, Божествената любовь излиза отгоре, иде къмъ насъ, ние сме къмъ периферията. Когато Божествената любовь въ насъ се явява, ние не може въ даденъ случай да проявимъ любовьта, ние сме вече едно отражение. Въ насъ се явява една обичь къмъ Бога. Този, който ни люби, ние го обичаме. Обичь въ дадения случай е, че ти приемашъ Божественото. Започвашъ да работишъ въ него. Ако вълната, която си приелъ, (ако) не работишъ, ти не обичашъ човѣка. Като започнешъ да работишъ, вълната ще покаже, че го обичашъ. Вие искате Богъ да обръща внимание на васъ, хубаво е желанието ви. Ако при мене единъ ученикъ се учи по музика и той не следва хубаво, може ли азъ да го любя? Ако му предамъ първия урокъ и той не го научи, какъ ще му предамъ втория? Вие знаете ли въ какво стои основниятъ тонъ? Музиката има основенъ тонъ. Тепърва хората ще учатъ музиката, както разбирамъ. Боли го коремътъ, като изпѣе до – болестьта

престане. Има смущения въ ума си, като вземе до, основниятъ тонъ – изчезва смущението. Свързвамъ се съ първата причина, съ любовьта. Тази любовь започне да трепти. Азъ зная какви сѫ трептенията ѝ. Това не може да го предамъ на васъ. Казвате: „Какъ е тази работа?“ Че сега какъ ще ви разправя? На васъ може да ви разправямъ какво нѣщо е свѣтлината, но ако вашитѣ органи, очитѣ не бѣха развити, какъ ще ви разправямъ какво нѣщо е свѣтлината? Въ дадения случай ще кажете: „Ние толкозъ невежи ли сме?“ Вие още не сте почнали да учите. Вие още като младитѣ ученици и ученички започвате да се опознавате. Две деца седнали, че се опознаватъ. Едното погледне другото, второто погледне първото. Пакъ се погледнатъ. Вие не сте наблюдавали, да видите психологията на децата. Гледалъ съмъ като преподаватъ по психология. Какви невѣрни нѣща изнасятъ хората психологически. Напримѣръ: Нѣкой седи, погледне, свие вежди. Какво означава туй състояние? Казва: „Навѫсилъ се е“. Не е навѫсване. Като си свие веждитѣ, въ нѣкой се образуватъ две линии на челото, въ други нѣма две линии. Въ нѣкои има само една линия. Въ нѣкои нѣма никаква линия. Какво означаватъ деветѣ линии? Сега тайна е. Нѣма да обясня, само единъ малъкъ преводъ ще направя. Погледне малкото дете, види, казва: „Дали ще мога да живѣя съ него?“ Две успоредни линии има. Дали ще може да вървимъ? Дали колата ще върви по релси? Дали ще може съ този човѣкъ да се спогаждаме? То погледне и се понавѫси. Азъ като размишлявамъ, като разучавамъ нѣщата, като ги разбирамъ, казвамъ: Ще ходимъ. Като кажа, че можемъ да ходимъ двамата, лицето стане свѣтло. Единиятъ е едното колело, другиятъ – другото. Турятъ една ось, започватъ да каратъ каруцата. Ще се спре колата нѣкѫде, нѣкѫде ще пѫтува по-бързо, нѣкѫде е нанагорнище, по-мѫчно пѫтуватъ, надолу по-лесно пѫтуватъ. Ще има спирачка. Ако се качите на две колелета на две релси, ако дойдете до единъ наклонъ – ще отхвръкнете, ще се чудите какво стана съ васъ. Не разбирате закона. Когато се пѫтува по плоскость, ще научите едно нѣщо. Когато пѫтувате нанадолу, ще научите едно друго нѣщо. Когато пѫтувате по нанагорнище, ще научите трето нѣщо. Това сѫ закони, които трѣбва да се изучаватъ. Така Господь е направилъ. Така не се пѫтува. Господь направилъ, единъ законъ е турилъ. Ти казвашъ: „Нали се качвамъ сега въ автомобилъ“. Ако се качите на единъ автомобилъ на задната или на предната часть, каква ще бѫде разликата? Въ автомобила има едно мѣсто, дето е най-приятно. Като седнешъ тамъ, най-малко сътресения има. Другаде като седнешъ, ще има друсане. Вие качвате ли ли сте се на българска кола съ конь безъ пружини? Като слѣзешъ, заболи те крака. Като слѣзешъ отъ тази конска кола, така си се разтърсилъ, мязашъ на млѣко, което сѫ били, били. Сега защо давамъ този анекдотъ? Понеже въ васъ настава психологически едно натегнато състояние на неразбиране. Едно развлечение да стане въ ума ви, да се позасмѣете малко. Ако човѣкъ цѣлъ день копае, мѫчи се или ако три пѫти копне и си почива, или три

пѫти ще копне, веднажъ си почива или три пѫти ще копне и тогава мотиката е въ въздуха. Азъ изчислявамъ – 100 ако съмъ копалъ по три мотики, това сѫ 300 мотики. Ударилъ съмъ въ земята 100, а другитѣ въ въздуха. Онзи господарь е толкозъ алченъ, казва: „Ти по три пѫти удряшъ, стоенето бѣше по-дълго“. Той започне да го играе. Математически 300 мотики ударихъ по 1 стотинка – 300 стотинки. Колко струватъ? – 3 лева. 3 лева златни, това сѫ 90 лева. Ако каже „3 лева“, ще каже: „Много евтино“. Вие имате една цена, която е непостоянна. Въ науката има постоянни цени. Единъ левъ – това е една постоянна цена. Нѣма по-хубава цена отъ едното. Деветѣ въ тази наука е по-малко. Тритѣ е още по-малко. Сега ще се отдалечимъ. Имаме:

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9

9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1

Какво означаватъ тия двата процеса? Единиятъ процесъ е процесъ на числата. Той е единъ инволюционенъ процесъ. Ако съберете сега 1 и 2, колко ще прави? – 10. 2 и 8 – 10, 3 и 7 – 10, 4 и 6 – 10, 5 и 5 – 10. Резултатътъ е единъ и сѫщъ. Та казвамъ: Най-първо вие имате едно число. Трѣбва да знаете еволюционно число ли е или инволюционно. Както сега се употрѣбяватъ числата, тѣ сѫ механически. Числата нѣматъ никакъвъ смисълъ. Вземамъ числата, които иматъ съдържание въ себе си. Въ природата числата иматъ съдържание. Два скѫпоценни камъка, две житени зърна, самитѣ житени зърна иматъ съдържание. Има голѣма разлика въ всѣко зърно. Зърната се различаватъ, тъй както хората се различаватъ. Понеже нашиятъ умъ не е така силно развитъ, за да разберемъ, ние забелязваме, че нѣкое зърно е по-малко, нѣкое е по-голѣмо. Но да се върнемъ къмъ числата. Вие имате едно – то е Божественото начало въ васъ. Имате 6 – то е любовьта. Следователно, не е вашиятъ умъ още. 16 – то е число на сърдцето. Основниятъ тонъ въ дадения случай, то е за възпитание на човѣшкото сърдце. Започвашъ ти да възпитавашъ, да обработвашъ сърдцето. Сега да ви наведа (на мисъльта). Често имате психологически (моментъ) – или пѣе нѣкой или говори нѣкой. Събуждатъ се известни мисли. Виждате, че неговата мисъль е въ дисхармония съ вашата. Искате да направите едно възражение, казвате: „Това не е право“. Този авторъ или говоритель, който говори, той както разбира, споредъ него е правъ. Вие, както разбирате, споредъ васъ не е правъ. Другъ схваща по трети начинъ. Тия нѣща сѫ частни мнения въ васъ.

Вие не сте сравнявали вашата теория съ теорията, която сѫществува въ природата. Нѣкой пѫть седите, искате да кажете нѣщо. Чакайте този човѣкъ, нека си изкаже мнението. Може да говори. Вие казвате: „Тъй не

може да бѫде“. Той може да разправя, че видѣлъ коне да хвъркатъ изъ въздуха. Конетѣ може ли да хвъркатъ? Сега конетѣ може да ги носятъ съ аеропланъ и единъ конь може да хвърка. Нѣма защо да опровѣргавамъ. И конетѣ може да хвъркатъ. Качи се съ аероплана, човѣкъ самъ не може да хвърка като птица, но съ ума си може да направи нѣщо, съ което той самъ да хвърка. Самъ може да си направи единъ аеропланъ. Сега вие като ме слушате, мислите, че азъ може да ви кажа нѣща, съ които да ви избавя отъ всичкия несносенъ животъ. Мислите, че ще ви кажа една формула. Ако азъ ви кажа основния тонъ въ музиката, вие имате единица, отъ дето може да започнете. При тази единица отъ до – ре има вече смисълъ. При ре – ми има вече смисълъ, при ми – фа, при фа – соль, при соль – ла, при ла – си има смисълъ. Минете първата октава. Първата октава на музиката, ако е инволюционна, ако отгоре започнемъ философски, но ако започнемъ съ първата октава, което е еволюционна, въпросътъ е съвсемъ другъ. 16 трептения на музиката – то е еволюционно число. Следователно, разстоянието между вълнитѣ е голѣмо. Не сѫ кѫси вълни, много дълги вълни сѫ. 16 трептения сѫ много дълги. Основниятъ тонъ е съ много дълги вълни. Подъ него има други трептения, които сѫ много низки. Подъ 16 отдолу, тѣ сѫ дисонансъ – 15, 14. Щомъ влѣзете въ 14, ще бѫдешъ въ положението на волъ. Щомъ бѫдешъ на 15 – ще бѫдешъ въ положението на робъ. Щомъ влѣзешъ на 13, ще бѫдешъ въ положението на нѣщо, което тѣ варятъ въ тенджерата, кокошка, която варятъ. Щомъ влѣзешъ въ 12, ти си вече сварена кокошка. Ще те дъвчатъ. Щомъ влѣзешъ въ 11, то е за товаръ на хората. Щомъ влѣзешъ въ 10, сега мога да ви покажа всичкитѣ процеси. 10 за мене е процесъ, 16 е едно положение, въ него е любовьта. 16 заради мене е спасително положение на човѣка. Отъ 16 дяволътъ го хвърлятъ долу. Праведниятъ го турятъ горе. Въ 16, при този тонъ, значи дяволътъ е долу. Имате 16/15, имате числитель 16, знаменатель 15. Имате едно цѣло и 1/15. Въ дадения случай числото 5 показва човѣкъ – търговецъ, който като дойде – иска да те продаде. Като види, че си силенъ, ученъ, казва: „Имамъ работа, заради тебе. Искамъ да те използувамъ“. Нѣкой момъкъ или красива мома петь души искатъ да я използуватъ, че страдатъ заради нея. Че я обича – ще ѝ даде най-първо едно откѫснато цвѣтенце. Ако азъ съмъ мома и единъ момъкъ ми донесе откѫснато цвѣтенце, ще (го) държа три километра далечъ отъ менъ. Ако азъ съмъ момъкъ и една мома ми даде откѫснато цвѣте, сѫщиятъ законъ е, за мене нѣма разлика. Ако ми донесе едно цвѣте съ коренче, казвамъ: „Уменъ човѣкъ е“. Ако ми донесе цвѣте безъ коренъ, следъ нѣколко дена цвѣтето повѣхне – не е уменъ човѣкъ. Не че има нѣщо лошо, но той не знае. Този, който носи откѫснатитѣ цвѣтя, той е много тщеславенъ. Той (е) тщеславенъ (и) мисли, че всичко знае. Казва: „Виждашъ ли туй цвѣте, азъ животъ давамъ на него“. Казва: „Ти разчитай на мене. Ученъ човѣкъ съмъ. Ти при менъ царица ще бѫдешъ. Ще живѣешъ добре, автомобилъ ще имашъ, рокли ще имашъ,

слуги ще имашъ“. Казвамъ ѝ: „При откѫснатото цвѣте – слугиня ще бѫдешъ, нищо повече“. Не че той туй, което говори, не е вѣрно, но въ дадения случай той си въобразява. После ще каже, ще се извини: „Много съмъ се заблуждавалъ, бѣхъ голѣмъ идеалистъ“. Безъ идеи – идеалистъ безъ наука.

Та казвамъ: Вие сте отъ онѣзи ученици, че сте хора, които си играятъ съ лотарийни билети. Всѣки отъ васъ взема единъ билетъ и казва: „Ще спечеля или не“. Азъ изчислявамъ. Пита ме единъ ще спечели или не. Казвамъ: Едва ще си земешъ паритѣ. Казва: „Мене ми трѣбватъ много пари“. На другъ казвамъ, че нѣма да си вземешъ паритѣ. Защо? Защото ти си подъ 16 отдолу. Числата, което не печели, то е подъ 16. Всѣко число, при което вземашъ паритѣ си, ти вече имашъ основниятъ тонъ. Благодари, че нищо не си изгубилъ, пари имашъ пакъ. Втори пѫть пакъ ще вземешъ билетъ. Основното число не губи. Вземешъ единъ билетъ – печели и вземешъ само паритѣ си. Ти печелишъ, че не губишъ поне. Вземешъ веднажъ – изгубишъ, не печелишъ, вземешъ втори, трети пѫть. Сега да ви наведа на мисъльта, на онази мисъль, която е въ вашия умъ. Азъ като ви говоря по този начинъ, вие ще се обезсърдчите. Не, не искамъ да ви покажа, че сте невежи. Искамъ да ви покажа колко има да се учите. Сега, като остарѣете, трѣбва да се радвате, че може да учите. Благодарете на Бога, че има какво да учите на стари години. Казвате: „Защо туй не бѣше на млади години?“ На млади години яденето го занимава. Като стане по-голѣмъ, съ другарчета се занимава. Като стане на 21 години, момитѣ го занимаватъ. Като стане на 30 години, децата те занимаватъ. Богатъ станешъ, вече имашъ една фирма, капиталъ имашъ. Остарѣешъ, погледнешъ – краката ти не държатъ. Четешъ една окултна теория, втори пѫть като се преродишъ. Сега, като се прероди, какво научи? Най-първо боза отъ майка си. После се учи да ядешъ, после се изправи, следъ туй започна да дружишъ съ децата, да ходишъ на училище. На стари години казвашъ: „Какво научихъ сега?“ Турцитѣ казватъ: „Теле се роди, говедо си отиде“. Вие не знаете колко съдържателна е думата „хайванъ“ – „ха-Иване“. Хайванъ гелди. Хайванъ значи единъ човѣкъ, който знае да се натовари, не знае да се разтовари. Казва: „Да ви кажа какъ да се разтоварвате“. Ти си ялъ една храна, която е мѫчносмилаема. Като влѣзе въ стомаха, образува се брожение, започне да се превивашъ. Не знаешъ какъ да снемешъ тази раница. Какво ще правишъ? Ако си ученъ, не разбирашъ, веднага ще вземешъ едно лѣкарство за изчистване. Изчистването не е нищо друго, снемане на раницата. Казвамъ: Всичкото бреме, отъ което страдаме, вие страдате отъ нѣкои мисли, нѣкои чувства, трѣбва да знаете какъ да се разтоварвате. Не е лошо човѣкъ да желае нѣщо. Ти искашъ да станешъ богатъ, искашъ да станешъ богатъ по кѫсия пѫть. Бръкнешъ въ нѣкоя каса, задигнешъ 100 000 лева, туришъ ги въ банката,

казвашъ: „Работата се уреди“. По този порядъкъ на нѣщата, хванатъ те, единъ процесъ се образува. Дойде адвокатъ, едно углавно дѣло – 10 години въ затвора. Казвашъ: „10 години поне имамъ да ямъ и да пия“. Не зная дали може да ядешъ и да пиешъ отъ паритѣ, които си взелъ.

Сега да се върнемъ къмъ музиката. Българитѣ въ игривитѣ пѣсни иматъ „Хай-ха-ха“. То е затворенъ интервалъ. „Тай-ти-ти“, то значи какво ще ми направишъ. Казвашъ: „Охъ-охъ-охъ“ – музика е това. Още като ми пѣе този човѣкъ, зная кѫде му е болката. Казвамъ: Когато вие пѣете, нѣкѫде пѣете успокоително. Напримѣръ: „Цвѣтята цъвтѣха“, какъ се пѣе „Цвѣтята цъвтѣха“? Мнозина имате теории. Вие най-първо ще намѣрите това цвѣте презъ колко етапа е минало. То е посѣто. Зимата минала, пролѣть дошло, птицитѣ пѣятъ. Ако пѣятъ, ще турите малко подвижность. Вие като пѣете пѣсеньта, азъ като слушамъ, казвамъ: Хубаво. Като цъвтятъ цвѣтята, какво има? Кой тонъ имате тамъ? Соль. Сега съвременната музика е чисто материалистическа музика. Значи, окрѫжностьта е материална. Махнете този диаметъръ. Имате 3, или отъ него е излѣзло , отъ туй число е излѣзло . П-то е надолу обърнато, И-то е основа. Отъ В-то сѫ излѣзли доста букви. То е материално число, взема съ двете рѫце. Въ български е сѫщиятъ законъ.

Сега това сѫ процеси, които ставатъ вѫтре въ човѣшкиятъ умъ, въ човѣшкото сърдце. Вие имате едно желание, но срѣда нѣма кѫде да проявите вашето желание. Имате една дарба, пѣвецъ сте, нѣмате срѣда кѫде да се проявите. Да ви обясня. Вижте единъ овчарь, който пасе овцетѣ. Овцетѣ сѫ доста музикални и всѣки овчарь има кавалъ. Като свири на овцетѣ си, овцетѣ пасатъ по-добре. Ако нѣкой пѫть искате да развийте музиката, трѣбва да пасете овце. Овчаритѣ държатъ много на овцетѣ. Гледамъ и мухитѣ сѫ много музикални. Може да се смѣете на мухитѣ. Доста съмъ правилъ опитъ съ музикалностьта на мухитѣ. Седя въ стаята си, нѣма ни една муха да ме безпокои. Взема цигулката си, засвиря. Като свиря 1–2 минути, дойде или кацне на цигулката или кацне на носа ми. Казва: „Много хубаво свиришъ“. Нѣма да кацне на гърба ми, на рамената, но ще дойде на носа. Казвамъ: Чакай, не съмъ свършилъ концерта. Като дойдатъ мухитѣ, не ги пѫдя вече. Най-първо събирамъ мухитѣ. И като награкатъ, и понеже две не могатъ да кацатъ на носа, другата ще кацне на ухото, много тщеславни сѫ. Нѣкоя кацне на челото, нѣкоя на веждитѣ, не зиматъ долни мѣста. Наблюдавалъ съмъ състоянието на мухитѣ, разбирамъ себе си, не гледамъ така. Главата е доста хубава, очитѣ. Като свиря, наблюдавамъ. Кацне нѣкѫде и стои. Трепне нѣщо, като свиря. Престана да свиря, пакъ си идатъ. Понѣкога, ако мисля много хубаво, имамъ музикални мисли, пакъ се награкатъ. Щомъ мисля, много хубаво ще дойдатъ. Като музика ги схващатъ. Когато по нѣкой пѫть мухитѣ

накацатъ отгоре ви, то е добъръ признакъ, защото, ако сте лошъ – мухитѣ на гърба ви не кацатъ. Ако станете много лошъ и въшкитѣ не идатъ. Докато въшкитѣ ви ядатъ, всичко може да стане отъ васъ. Когато въшкитѣ почнатъ да бѣгатъ отъ васъ… Ако вземете кожата на единъ вълкъ, туй не съмъ го провѣрилъ, вие може да го провѣрите. Ако вие имате кожухъ, направенъ отъ вълча кожа, въшки не влизатъ. Имате факти, какъ ще ги обясните? Ако се направи една струна за цигулката отъ тънкитѣ черва на вълка и ако се направи струна отъ тънкитѣ черва на овцата, струната, направена отъ вълчи черва, кѫса струната на овцата. Като се качи, иска да я яде. Трептенията, които сѫ образували червата на вълка, иматъ друга динамика. Затова цигуларитѣ сѫ много внимателни. Хубавитѣ струни да бѫдатъ направени отъ овчи черва. Вълкътъ е динамиченъ, не е толкозъ музикаленъ. И той има музика, но друга динамика има. Затуй по-добри считатъ струнитѣ, направени отъ овчи черва. Най-музикални сѫ струнитѣ, направени отъ човѣшки черва. Казватъ, че Паганини свирѣлъ на струни, направени отъ човѣшки черва. Тайна е това. Защо да не направятъ отъ човѣшки черва. Заминалъ човѣкътъ.

Казвамъ: Внимавайте на вашитѣ мисли. Не да се страхувате. Всѣка една мисъль, която иде отъ нѣкѫде, ще намѣрите нейния произходъ. Ако намѣрите произхода на една мисъль, на едно чувство, на едно желание, на една постѫпка отъ кѫде иде – вие ще се ползувате. Нѣкой пѫть дойде нѣкой човѣкъ, не ви е приятенъ. Този човѣкъ, който е неприятенъ на васъ, е приятенъ на другитѣ. Този човѣкъ, който е неприятенъ, можете да направите опитъ. Ако има човѣкъ, когото не обичате, да допуснемъ, че нѣкой беденъ човѣкъ не обичате, ако този беденъ човѣкъ забогатѣе, стане богатъ – ще го обикнете. Защо не го обичате, причината е външна. Считате, че той ще ви безпокои. Не е толкозъ уменъ. Като дойде при васъ, ще каже: „Я ми помогни. Дай ми 5 лева назаемъ“. Дойде и каже: „Имате ли една ябълка? Дайте ми“. Не е лошо, че иска. Остава на вашата добра воля. Казва: „Азъ искамъ, вие не може да ми откѫснете единъ плодъ“. Навсѣкѫде си позволява. Тази свобода не е лоша, която има, но не е въ порядъка на нѣщата. Той е поставилъ своето желание не намѣсто. Запримѣръ, ако поставишъ основниятъ тонъ тамъ, кѫдето не трѣбва, ако насаждамъ една квачка – ще започна съ до. Като отивамъ да бера плодове, съ до нѣма да започна. Съ кой тонъ ще започнешъ тогава? Съ ла. При ла плодоветѣ сами капятъ. Като дойде соль, цвѣтоветѣ завързватъ и узрѣватъ. При ла, като пѣешъ, узрѣватъ. Ако този плодъ е зеленъ и ти го откѫснешъ, значи ти не си откѫсналъ, както трѣбва. Една мисъль, която ще туришъ на работа, тази мисъль трѣбва да е узрѣла. Тази мисъль трѣбва да има семка. Като я посѣешъ, да израсте дървото, отъ което е станала. Ако нѣма семка, плодътъ не е узрѣлъ. Тогава не си откѫсналъ плода навреме. Обичашъ нѣкого, следъ години твоята любовь се измѣни. Ти си откѫсналъ плода по-

рано. Като кажешъ, че обичашъ – да има промѣна, но измѣна да нѣма. Дойде единъ при мене, иска да му дамъ вино. Виждамъ, шишето пукнато. Казвамъ: Въ туй шише не може да ти дамъ. Донесете здраво шише. Моето вино въ такова шише не го турямъ. Имайте предвидъ, че въ този човѣкъ има едно сѫщество съ завършена еволюция и ви наблюдава. Единъ просякъ, той е дошълъ, той е пратенъ, той е уменъ. Въ него има едно сѫщество, което ви изпитва. Трѣбва да бѫдете много внимателни. Ако вие постѫпите добре, добре да постѫпите – да ви обясня какво значи. Ако азъ съмъ единъ добъръ пѣвецъ, пѣя една пѣсень, че туря красота, простота. Туря красота въ пѣсеньта, туря съдържание, мекота, магнетичность въ пѣсеньта, изпѣя я, задоволя всичката публика. Изважда човѣкътъ 1000 лева, дава. Азъ съмъ пѣвецъ, когото слушатъ. Ако не вложа това, казватъ: „Не си струва, изгубихъ си времето, не си струваше“. Казвамъ: Отъ мене зависи въ даденъ случай да получа или не нѣщо. Казвамъ: Когато направишъ добро, ти пѣешъ. Гледай твоето добро ще произведе ли този ефектъ въ публиката. Ще израсте, плодъ ще даде. Ако ти си направилъ едно добро и никакъвъ плодъ не дава, доброто не е на мѣсто. Казва: „Не ме обичатъ хората“. Богъ направи свѣта, ти не говоришъ истината. Най-първо Богъ те обича. Ти си дошълъ въ свѣта, слънцето грѣе заради тебе, вѣтърътъ вѣе заради тебе, земята се върти заради тебе. Ти си като пѫтникъ въ пространството, носятъ те изъ пространството и досега ти даватъ ядене, като единъ… Може окрѫжаващитѣ хора да не те обичатъ. Ти не говоришъ истината. Тѣ не може да те обичатъ, докато ти не ги обичашъ.

Та казвамъ: Да обичамъ, значи, когато казвамъ, че любя, съ това показвамъ, че любовьта, която съмъ приелъ отъ Бога – проявявамъ я. Отъ тази, Божествената Любовь, азъ изпращамъ на хората. То е Любовь въ даденъ случай. Азъ пращамъ Божията Любовь, проводникъ съмъ. Когато хората възприематъ Божията Любовь, която азъ имъ пращамъ, то е обичь къмъ мене. Тѣ възприематъ нѣщо. Ако и тѣ предаватъ любовьта нататъкъ, тогава се радвамъ. Едновременно и тѣ проявяватъ. Трѣбва да проявите любовьта и обичьта едновременно. Следъ като приемете любовьта, да я предадете. Следъ като си приелъ една малка радость, вижъ тази радость да я предадешъ, да е динамична. Не я дръжъ само за себе си. Не искамъ да говорите. Азъ, ако съмъ, ето какъ ще постѫпя. Нѣма да кажете, че ги обичате. Ако азъ нося най-малката радость въ душата си и ида при болнитѣ, на болнитѣ ще имъ олекне. Тѣ казватъ: „Като дойде този човѣкъ, като че ли ни донесе нѣщо“. Вие само минете, питате ги: „Имате ли да ядете?“ и излѣзете. Като излѣзете, казватъ: „Този човѣкъ ни донесе нѣщо, дано дойде другъ пѫть“. Азъ съмъ внесалъ радость. Въ който домъ влѣземъ, трѣбва да носимъ Божественото съзнание, че е хубавъ деньтъ и второ, че слънцето грѣе. Отъ слънцето сега по радиото слушатъ. Напредналитѣ сѫщества слушатъ какво се говори – какъ азъ ви говоря и

какъ вие разбирате. Вие ще кажете: „Туй вѣрно ли е?“ Вие считате, че е 1001 нощь. Сега и вие казвате, че Богъ направилъ свѣта. Азъ ви питамъ: Вие бѣхте ли тамъ? Като кажете:„Господь създаде свѣта“, казвамъ: Ти билъ (ли) си тамъ? – „Мойсей писалъ“. Челъ си въ Битието, че въ 6 деня Господь създалъ свѣта. Мойсей бѣше ли тамъ? И той не бѣше, и той отъ нѣкого го взелъ. И Мойсей не бѣше, когато свѣтътъ се създаваше. Казва: „Въ начало Богъ създаде свѣта“. Азъ разглеждамъ това другояче. Щомъ влѣзе Божествената Любовь, това е началото на живота. Богъ въ мене създава свѣта. Тази любовь, като влѣзе, тя ми казва какъ Богъ е създалъ свѣта. 16 трептения въ Любовьта е основниятъ тонъ. Този тонъ не съответствува на цигулката.

Вториятъ пѫть ще продължимъ. Киселинитѣ въ живота трѣбва да ги превърнемъ въ сладчини. Отровитѣ трѣбва да ги превърнемъ въ лѣкарства. Всичкитѣ тия, непотрѣбнитѣ работи, да ги направимъ за торъ. Сега остава да учите. Вие седите и казвате: „Учительтъ тъй каза, Христосъ тъй каза“. Представете си – има една мисъль разумна, която носи свѣтлина, чувство, което носи топлина, воля, която носи сила. Събрани въ едно – даватъ едно ново разбиране. Събрани заедно – туй нѣщо е Божествена Любовь. Свѣтлина, топло чувство и сила сѫ условия, за да прояви Божествена Любовь. Туй, което носи свѣтлина, е любовь. Туй, което носи топлина и сила, то е Любовь въ даденъ случай. Казвамъ: Каквото и да вършите, нѣкой пѫть може да се заблудите, да бѫдете песимисти, каквото и да е – не е лошо състояние. За да разрешите въпроса, ще знаете, че ще трѣбва свѣтлина, топлина и сила. Свѣтлина на ума, тази свѣтлина, която трѣбва да се увеличава. Има си пропорции. Да не остане въ ума ви да кажете: „Какво знание имамъ?“ Сега ние се смѣемъ на животнитѣ. Знаете, че въ българския езикъ има думи, които сѫ взети отъ кокошкитѣ. Нѣкои отъ говедата сѫ взети. Думата „мучи“ напримѣръ. Турцитѣ иматъ дума, взета отъ кучетата – „афъ“. Тя е отъ кучешки родъ. После думата „кѫти-кѫти“ – тя е кокоша. Кокошката казва „кѫтъ“. Имаме доста думи, заети отъ говедата. Нѣкои сѫ взети отъ птицитѣ и т.н. Туй да не ви обижда. Какво лошо има? „Ку-ку“ какво значи? Казва: „То е ку-ку“. „Ку“ значи искамъ. Искамъ, искамъ и вземамъ. Кукувицата никога не прави гнѣздо и другитѣ работятъ за нея. Когато искате другитѣ да работятъ заради васъ, вие сте кукувица. Ако не искате да бѫдете кукувица, трѣбва да си правите гнѣздо. Всѣки човѣкъ, който не мисли добре, който не чувствува добре и не постѫпва добре, той е кукувица.

Основната мисъль. Ученикътъ като иде при учителя си, да кажемъ, ако е по изкуство или музика – да се зарадва учительтъ, че е дошълъ такъвъ даровитъ ученикъ при него. Казвамъ: Единъ день и васъ като ви срещне нѣкой, който ви обича, да се зарадва, че ви е срещналъ. Вие като срещнете

нѣкого и вие да се радвате, че сте го срещнали. Той е даровитъ човѣкъ. Що не се радвате?

Отче нашъ.

XX година
29. Лекция на Общия окултенъ класъ
30 априлъ, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ, София.

1941_05_02 Правата мисъл
лекция на младежкия клас

ПРАВАТА МИСЪЛ

„Отче наш“

Имате ли тема зададена? („Имаме.“) Може да четете. (Прочете се темата „Най-ценното за окото, ухото и вкуса“.)

Според вас кое сетиво най-първо се е появило? Да направите едно научно изследване. Всички сетива не са се появили изведнъж. Кое най-първо се е появило? Ако ви попитат кое по-първо се е появило, смъртта или животът? Да допуснем, че вие искате да ядете. Къде е побудителната причина на яденето? Казвате, че на вас ви се яде. Къде ще турите храната? Складът на храната къде е? Малко материалистически въпрос: къде е складът на храната? В стомаха. Складът на въздуха в човека къде е? В дробовете. Складът на човешката мисъл е в мозъка. Три склада са. Този склад може да бъде добре уреден или да не е добре уреден.

Сега, ако искаш да туриш нещо в склада, откъде ще вземеш позволение? Например вие искате да ядете, но то е една побудителна причина. Ще минат няколко процеса, за да можете да ядете. Най-първо, за да можете да ядете, трябва носът ви да вземе участие. Някой предмет чрез носа ви трябва да подейства. [За] да приемете някаква храна, най-първо, трябва да прати ухание във вашия нос. В носа трябва да станат разисквания, цяло събрание има там, ще се гласува проектът. След като се гласува, тогава ще ви позволят да изберете някаква храна. Сега това е сложен процес. От неразбирането на процеса човек някой път може да яде безразборно. Яденето е вече за устата. Изборът на храната къде е? Изборът е в носа. Носът е свързан с човешката мисъл. Сега вие по какво познавате, че една храна е добра или не? Познавате по вкуса, но някой път не всяка вкусна храна е добра. Не всяка добре сготвена храна е хранителна. Ако дойдете до мисълта, не всички приятни мисли са добри. Казва: „Приятно ми е.“ Не всякога приятното е добро. Не всякога туй, за което страдате, е лошо. Ако страдате заради нещо, не всякога страданието е лошо – има страдание, което е лошо, [но] не всякога е лошо.

Да кажем, имате една точка C и една точка D. Представете си, че тия точки имат отношение. Линията, която ги свързва, показва това, което ще дойде от C към D. Допуснете, че C е извор в една планинска местност, D е в долина. Ако водата пада отвесно, за какво може да я употребите? Тази вода

може да пада по един наклон. Тази вода, която пада отвесно, за какво може да я употребите? Ако пада в големи количества, е опасна. Природата, която се е занимала с тия процеси, разбира от телата, от материалния свят. Когато праща водата перпендикулярно да слиза, разделя я на малки капчици, като падне, че падането да не е така силно, [че] да повреди. Пада на малки капчици, всяка капка праща с парашут.

От пространството как се подига парата нагоре? Водата е по-тежка от въздуха. Колко пъти водата е по-тежка от въздуха? По физика нали сте учили. Ще прочетете малко по физика – колко водата е по-тежка. Парата е по-тежка от въздуха, как се дига нагоре? Казват: „Топлината." Тя се изпарява. Топлината служи като средство за изпарение, но не е топлината, която дига парата във въздуха. Казвате, че топлината я подига. То е движение, но отчасти е вярно. Вярно е, че водата се изпарява от топлината, но не се дига чрез топлината. Електричеството е, което дига парата. Тия водните капки, електричеството е, което ги дига. Някой път виждате, че тази пара като мъгла пъпли по склоновете на планините. Защо? Защо пъпли по повърхността на земята? Тя пъпли по земята по единствената причина, че горното електричество във въздуха е положително. Вследствие на това мъглата, влагата, се отблъсква, понеже и тя е с положително електричество. Когато горното и долното електричество са положителни, отблъскват се и мъглата пъпли по повърхността на земята. Горното казва: „Вие долу ще седите." Щом долното електричество стане отрицателно, тогава горното положително електричество привлича долното отрицателно електричество, което се намира в капките, и то, като се привлича, издига и тях в пространството – капките отиват нагоре. Щом се качи водата горе, процесът става обратен. Положителното електричество е по-силно от отрицателното. При валенето на дъжда земното електричество става положително, горното е отрицателно и вследствие на това долното привлича горното електричество – капките слизат надолу.

Да допуснем, някой път вие се сърдите. Кои са причините на сръднята? Какъв повод има сръднята? Вие се разсърдите и кажете някоя дума. Вие видите нещо и се разсърдите, не може да се въздържите. Някой път, като се разсърдиш, неволно хвърлиш нещо, което държиш в ръцете си. Как ще го обясните това, разсърдиш се и го хвърлиш? Ти се разсърдиш и не може да търпиш. Кажеш една дума, втора, трета, десет, цял ред. Питам сега, как ще обясните защо хвърляте предмета? Разбирам да хвърлите един горещ предмет, ако го вземете. В човека този инстинктивният природен ум бързо мисли – вземеш горещото желязо, изведнъж го хвърлиш, ако го държиш, ще ти изгори ръката. Ако те питат: „Защо го хвърляш?", ще кажеш: „Ще ми изгори ръката." Хубаво, държиш една хубава чаша. Като се разгневиш, хвърлиш чашата. Може да кажеш, че чашата е била топла, че те е

заставила да я хвърлиш. Да допуснем, че вие имате един приятел, който ви дал една чаша, но в същия момент ви каже нещо обидно и вие вземете, че хвърлите чашата. Вие защо хвърляте чашата? Да обясня сега. Какво е виновна чашата, че я хвърляте?

Нали казват: „Какъвто е бащата и [каквато е] майката, такова е и детето.“ Какво е свойството на водорода? Гори и не поддържа горенето. Какво е свойството на кислорода? Не гори, но поддържа горенето. Като се съединят двете, дават вода. Водата мяза ли на баща си или на майка си? Защо? Сега ще направя друго сравнение от физиката. Имате дърва, имате и огън. Турите дървата на огъня, горят. Какво се образува от горенето? Пепел. Дървата горят. Огънят поддържа горенето. Дървата значи е водородът, огънят е кислородът. Какво се образува? Пепел. Пепелта мяза ли на огъня или на дървата? Водата мяза ли на кислорода? Какво свойство има водата? Гаси огъня. Нито кислородът е баща на водата, нито водородът е майка. Защото ако вие посеете едно мамулено зърно в земята, земята майка ли е на това зърно? Като посеете зърното, ще изникне, но земята майка ли е на зърното? Всъщност тя не е създала това зърно – ражда го. В дадения случай зърното мяза ли на земята?

Това са ред разсъждения. Често вие имате разсъждения, които отчасти са верни, които отчасти не са верни. После имате понятие за доброто. Кое е добро според онова, което вие схващате? Коя дреха вие наричате добре скроена? Която ви приляга добре. Вие сте гърбав. Шивачът направи една дреха, която приляга на вашата гърбица, казвате, че дрехата е добра. Но това, което за вас е добро, тази дреха я турете на един снажен човек, тази дреха няма да е добра. Ако скроите една дреха на един, който има правилно тяло и му приляга добре, ако тази дреха облече гърбавият, няма да му приляга. Имате два морала. Това, което е добро за гърбавия човек, не е добро за правия. Това, което е добро за правия, не е добро за гърбавия. Какво трябва да се прави? Кое е по-лесно да направите: да оправите гърбицата на гърбавия или да скроите дреха според гърбицата му? Кое е по право за правия, ако искате да му турите една дреха на гърбавия и да му направите гърбица? Туй ли е по-хубаво, или да му скроите една дреха, че да съответства на неговото право тяло? В дадения случай ние изхождаме [от това] кое е по-лесно. По-лесно е в природата това, което става с по-малко разноски.

Казвам, има причини. Коя е причината? Защо хвърляте чашата? Допуснете, че дадете хляб на кучетата. Но като дадете хляба, ударите кучето по задницата, че му причините голяма болка. Веднага кучето ще издаде един звук и ще остави хляба. Ако само му викате, то ще занесе хляба. Да кажем, че на вас ви дадат десет хиляди лева и ви обидят. Ще му

хвърлите ли парите? Една чаша може да хвърлите, но ако ви даде десет хиляди лева, колко души ще хвърлят парите, какъв е процентът? Например вие сте играли на лотария и сте спечелили десет хиляди лева. Някой ви каже: „Не заслужавате тия пари, вие сте глупак.“ Ти кажеш: „Как глупак?“ и хвърлиш парите. Колко души има, които, като биха спечелили на лотария десет хиляди лева, като им кажат глупак, ще хвърлят парите? Ако на лотария ви се паднат парите, но стари обезценени банкноти, може да ги хвърлите. Често сега има книжни пари, които се обезценяват. Преди две години дойде една госпожа, носеше двеста и петдесет хиляди марки, но срокът минал. Казвам: „Вижте тези пари дали са в обръщение.“ Намериха, че не са вече в обръщение, пет пари не струват. Един наш приятел турил десет хиляди лева в Библията си и заминал за другия свят. Дават Библията другиму, намира парите, но тия десет хиляди лева излезли от употребление.

Та често и вие се намирате в затруднение в живота. Приблизително сте дошли на мястото, оперирате с десет хиляди лева, излезли из обръщение. Има и идеи, които не са в обръщение. Вие имате една стара идея. Стари идеи има, които не функционират. Може в някой музей да бъде. Има идеи, които не функционират.

Та в дадения случай какъв е поводът? Защо хвърляте чашата? Може да ви обясня. Конят защо рита? Неговите крака са така направени, че рита. Едно оръжие е то за самозащита. Щом го бутнеш отзад, мисли, че е неприятел и рита. Всеки, който го пипа отзад, рита [го]. Конят казва: „Кой ме пипа отзад?“ Какво ще научите от ритането?

Според закона на еволюцията как стана така, че задните крака на коня станаха ръце на човека? Защо ръцете на човека се свиват, както задните крака на коня, а пък предните крака на коня се свиват, както краката на човека? Как стана това, че предните крака на коня станаха крака на човека, а задните крака на коня станаха ръце на човека. Как стана това? Питам, по закона на еволюцията как ще го обясните? Животните вървят в една посока: . Човек върви в обратна посока: . Животните мислят с опашката. Животните не мислят с главата, мислят с опашката. Докато едно животно върти опашка, мисли. Щом престане да движи опашката, не мисли. Животното, като закъса, подвие опашка, седне. Като дойде пак в нормално състояние, започне пак да движи опашката си. Някои от вас мислят със задницата, други мислят с главата. Когато човек закъса в света – подвие опашка, не мисли вече. Казвате: „Какъв е изходният пункт?“ Намирате се при лоши условия. Може да ги разрешите, както едно животно разрешава. Човек, за да дойде до една права мисъл, трябва да мине през много сложен процес на мисъл, казвам, че той си свие опашката. Вас ви се вижда

смешно. Силата на животните е в техния гръбначен мозък. В животните главният мозък – само долната [му] част е развита и отстрани няколко способности. Имате в зародиш много чувства, които не са развити. В змията, ако вземете – няма никакъв морал. Ако теглите една линия от гръбначния стълб на змията към лицето, ще видите, че гръбначният стълб и лицето ѝ седят на една линия – няма никакъв морал в нея. Това лице, което отзад започва да се повдига, в по-горните животни и в слона дохожда на деветдесет градуса. Като дойдете до човека, вече имате сто и осемдесет градуса, сега лицето на човека е успоредно с гръбначния стълб. Значи направило е едно движение от сто и осемдесет градуса.

Следователно за живота змията има съвсем друго схващане. Можем да кажем, че тя е най-жестока от животните. Няма никакво състрадание в змията, туй чувство липсва в нея, не е никак развито. Вследствие на това тя няма и развити крака. Тя няма ръце и крака, понеже на нея ѝ липсва съзнанието за ръце и крака. Тя има само тяло и глава. Ръцете в човека са една норма на справедливост – законът на справедливостта се изразява чрез ръцете. Краката са законът за доброто – човек, който има крака, е построен по закона на доброто. Долната част на човека е построена [по] закона на доброто. Горната част в човека е създадена според законите на ръцете, на справедливостта. Пръстите са правила, по които човек трябва да работи в дадения случай. Палецът е Божественият закон. В животните палец няма. Първият пръст показва достойнството на човека – има ли човек достойнство, или не. Средният пръст показва справедлив ли е, или не. Като погледнеш средния пръст, може да знаеш доколко човек е справедлив или не. Третият пръст показва интелигентността му каква е, колко цени живота. Малкият пръст показва материалните му работи в света.

Най-първо, има едно Божествено разбиране. Палецът, той е отделен – то е Божественото разбиране. Този палец, както е построен, показва степента на човешката еволюция. Някой път палецът се променя според развиването на човека: с развиването на моралните чувства палецът слиза надолу. Най-първо, палецът бил близо до другите пръсти, после се отдалечил. Първо бил равен, после отстъпва. Казваме, че по-надолу отива палецът, не надолу, но отделя се, дава място на Божественото да постъпва не както човек разбира, но Божественото. Ти искаш да ядеш, ти не употребяваш Божествения принцип. Човек яде безразборно, казва: „Каквото и да е.“ Или може да мисли безразборно – мисли, без да обмисля, и чувства, без да обмисля чувствата си, каквото му дойде. В един разумен свят той трябва да избира своите мисли, трябва да избира своите чувства. Всяка една мисъл упражнява грамадно влияние. Тогава в сравненията къде е мястото на мозъка?

От двете страни на главата на човека е положителният и отрицателният гняв. Положителният гняв се проявява веднага, отрицателният гняв – чака му времето. Положителният гняв се образува от лявата страна на полушарието на мозъка, изразява се в дясната страна. Лявата страна на мозъка се разгневи – дясната ръка го проявява, понеже течението от лявото полушарие минава в дясната [страна]. Затова дясната ръка изпълнява това, което е решило лявото полушарие. Ако гневът е отрицателен, той все отлага – ще му дойде времето. Той иска да го бие, но търси случай.

Има един пример. Един дядо обичал да дразни внучето си, имал едно внуче. Внучето искало да си поиграе с дядото, искало да му даде един урок. Един ден дядото легнал на сламеника и заспал. То взело, че ушило дядото отвсякъде, сламеника с покривката, турило една книжка в ръката на дядото, подпалило я и избягало. Може да си представите какво било положението на дядото – зашит, пък книгата гори. Сега как стана развръзката? Дядото вика, детето се завтича и почнало да помага на дядото. Разшило конците и освободило дядото. Дядото не се отнасял хубаво, но като изрязало конците детето, дядото го прегръщал, че го спасило. Щял да изгори. Оттам насетне дядото бил разположен към детето. Сега търсят кой го е ушил. Някой вагабонтин дошъл, някой голям вагабонтин. Детето мълчи. Питам, как ще осъдите това дете? Представете си, че вие сте съд. Никой не е видял, че детето го е зашило. Детето заши дядото и то го отши. Ако вие го съдите, как ще го отсъдите? Има ли престъпление? Най-първо, детето му даде един урок: денем не се позволява на дядото да спи. Ние си позволяваме да спим денем, но в природата не се позволява да спиш. Вечерно време, на тъмното, може да спиш. Щом има светлина, има възбуждения, не може да спиш на светлината. Ако искаш да спиш, да си починеш, трябва да намериш някоя тъмна стая.

Ние ще съдим от нашето гледище. Според сегашния морал това дете не е достатъчно възпитано. Но и дядото не е възпитан. И двамата са невъзпитани, но в дадения случай детето вижда, че дядото може да се запали, да изгори, изтичва и спасява дядото. Като го спасява, дава му един урок, казва: „Не трябва да спиш денем. Всеки, който дойде, може да те зашие.“ Щом могъл да те зашие, показва, че съзнанието ти не е будно. Туй, което с дядото се е случило, се случва и с вас. Става нещо, което ти не си видял. Като се запали книжката, скачаш, но си зашит за сламеника.

Та казвам, умният човек трябва да ви отшие. Има учители по музика – като вземе ученикът неверен тон, той кресне, дразни се учителят. Кое е по-хубаво, той да кряска или като вземе фалшивия тон ученикът, той да си

затвори ушите? Кое е по-хубаво: да кряска или да си затвори ушите? Практически да си затвори ушите е по-удобно, ще изхарчи по-малко енергия. Инак ще се дразни. Казвам, в природата има икономия. Човек не трябва да се гневи от чисто икономическо гледище. Ако печелиш повече в гнева си, гневи се. Но ако губиш в гнева, пази се, не се гневи. Гневът е една енергия, която трябва да се тури на място. Без гняв не може. Няма човек да се не гневи, но то е неразбиране. Гневът трябва да го туриш на място. Като вземе ученикът фалшиво „до“, учителят да пее правилно тона и да го поправи. Нищо друго не трябва да прави. Не да вика, да каже: „Фалшиво взе, фалшиво взе.“ И учителят да вземе правилно тона. Това е икономия на сила.

Казвам, при самовъзпитанието човекът не трябва да харчи безразборно силите на природата, които ни ги е дала, понеже тия сили не се добиват така лесно. Едно хубаво разположение, което имаш, не се добива така лесно. Много талантливи и гениални хора често са се осакатявали от гняв. Не са станали инвалиди, но ако не се гневяха, щяха да свършат повече, отколкото като се гневят. Ако вие се гневите – и ударите една чаша и я счупите. Но има чаши, които струват едната по двеста, триста, четиристотин, петстотин лева. Ако счупиш десет такива чаши по петстотин лева – това са пет хиляди лева. И в природата често ни турят глоби. Гневиш се – турят глоба. Ти счупиш чашата – трябва да я купиш отнякъде. Моралът е: не трябва да се гневиш, но трябва да използваш гнева си. Вие, когато се гневите, как се справяте с гнева? Имате ли някакъв метод? Когато човек започва да се гневи, от двете страни на устата започва да се мърда. Някои, като усетят, че се разгневяват, казват: „Махни се, ще ме туриш в беля.“ Щом започнат да се мърдат устата на човека, ти си замини, не стой при него. След това започва да се мърда ръката, после започва да се мърда кракът. Иди си, докато се мърда само устата. Започне ли да се мърда ръката и кракът, тогава идат неволните движения, веднага дойде едно животинско състояние. Как лъвът се хвърля върху жертвата си или как една змия напада жертвата си?

Веднъж пътуваме с един наш приятел. Виждаме една змия се увила на кълбо на един плет. Казвам му: „Внимавай.“ Той иска да я бутне, да види умряла ли е. Казвам: „Стой настрана, защото ще те клъвне.“ Казва: „Тя не вижда.“ Ти мислиш, че не вижда. Тя се припекла на слънцето и седи спокойно, навила се на кълбо. Главата ѝ насред, стои като че нищо не я интересува. Ако някой я побутне, ще го клъвне.

Казвам, ние при самовъзпитанието имаме да възпитаваме всичките животни, които живеят вътре в нас. Ние възпитаваме лъва, мечката, тигъра, вълка. Лъва как ще го възпитате? Тигъра в какво ще го възпитаме?

В лъва има нещо по-благородно, в тигъра има нещо по-хищно. Как ще обясните тази постъпка на вълка – влезе в една кошара и удави трийсет–четирийсет овце? Не взема една овца, но издави четирийсет–петдесет овце и си заминава, как ще обясните? Така и човек, като се разгневи, вземе, едно нещо счупи, после второ, трето. Това хвърля, онова хвърля. Като счупи десет–петнайсет работи, мине му. За десет–петнайсет работи го дадат под съд. Ако престъплението не е углавно, ще плати. Десет–петнайсет работи някой път може да струват десет хиляди.

Сега вие се извинявате и казвате: „Това в мене е природа." Природа е, че тази енергия е в тебе, но да се сърдиш, не е природа. То е един навик. Ти може да се сърдиш само в един свят, който не е организиран. Ако учителят работи със способни ученици, никога няма да се гневи, да се сърди. Ако е между ученици, които не са даровити, може да се сърди. Даже и най-способния учител неспособните ученици може да го изкарат из релсите. Знаеш колко мъчно е: разправяш, разправяш, не разбират. Ти казваш да направят нещо, те правят обратното.

Има един пример за един учен човек в Европа, математик. Правил своите изчисления двайсет години, но бил малко немарлив – всичко било написано на малки листчета, разхвърляни по масата му. Стаята винаги държал заключена. Един ден правил своите наблюдения, излязъл и оставил стаята си отворена. Иде слугинята, намира всичките книжки, събира ги, очиства масата и стаята, изгаря книжките в печката – мисли, че са непотребни. Като се връща господарят ѝ, [тя му] казва: „Очистих стаята много хубаво. Всички книжки, каквото имаше, изгорих." Какво е положението? Той казва: „Още веднъж това да не правиш." Тя му изгорила труда за двайсет години, всичко уредила в стаята.

И ние някой път в природата намираме книжки, които струват нещо, и уреждаме работата. Тази слугиня трябваше да прегледа, да събере книжките, да ги тури в ред, да не ги гори.

Сега да допуснем, че вие сте музикант. Някой музикант не може да има тон. На един тон трябва да му дадеш форма. Това зависи от този музикален център на челото. Този тон трябва да има тежест в себе си, съдържание. При обективния ум има един център, от който зависи това. Но този тон искаш да бъде цветист. Има един център на цвета в мозъка. В какво седи цветът? Червеният цвят има особени трептения и музиката има трептения. Но трептенията на цвета са по-силни, понеже са повече. Трептенията на звука са по-малко. След туй, искаш този тон да е съдържателен, да има философска мисъл. Като разгледаш едно музикално съчинение на онези музиканти, които писали разни песни, по тях може да

построиш главата [им]. Например от отношението на „до“ към „ре“ или от отношението на „ре“ към „ми“ – те имат отношение. Как ще ги съчетаеш? Искаш да изразиш в себе си едно музикално чувство. Искаш да изразиш благородство. Музикално как ще изразиш един човек на благородството? В движенията има един кръг на движение. Например, ако ти на един човек се поклониш дълбоко и кажеш: „Моите почитания към вас“ или пък само с главата се поклониш малко, как ще го представите музикално? Как ще представиш големия поклон и малкия поклон? В голямото поклонение ще туриш цяла нота: „Моите почитания.“ (Учителят го пее и се покланя.) Или ако кажеш: „Моите почитания“, изпяваш го кратко. (Учителят пее и се покланя леко с главата.) Един музикант с цяла нота може да създаде своето бъдеще, ако лицето изисква. Има лица, изискват. Това е сравнение.

Представете си, че вие носите в една чашка, подобна на един лешник, малко мед или вземете едно гърне с мед. Питам, ако дадете на един меда в лешника, а на друг гърнето, [техните] отношения еднакви ли ще бъдат? Този, който приема лешника, той е много умен човек, за да оцени. Умният човек ще види всичкото разположение. Ако не е умен, като занесеш гърнето с меда, той ще счита, че [си] много благороден, че [си] много добър. Ако занесеш с лешника, ще счита, че не си толкова благороден. Да допуснем, че вървиш по пътя. Един ти донесе едно гърне, втори, трети – десет души ти донесат по едно гърне от по три кила. Носи ли се трийсет килограма? Ако е един лешник, винаги може да го вземеш със себе си. Този лешник в дадения случай ти дава толкова сила, колкото и гърнето ще ти даде.

Ние имаме едно криво понятие. Ние мислим, че много[то] в света е, което прави човека велик. В дадения случай човек е велик само от онова, което употребява. Сега вие искате нещата да ги завладеете. Да завладееш нещо значи да си собственик. На човека е дадено власт да употребява нещата, не да ги завладява. Ти музиката не може да я завладееш. Казвате: „Да завладеем музиката.“ Музиката не се влада. Къде ще туриш един тон? Тонът минава и ще остави отпечатък. Тонът по никой начин не можеш да задържиш – един лъч не можеш да задържиш. Отпечатък от този лъч може да остане – лъчът е свободен. Музиката е свободна в себе си, може само да се сприятелиш с тона. Музиката обича приятели, не обича господари – единственото нещо, което не търпи господари. Приятел ще бъдеш с музиката. Той иска да бъде господар [на] музиката. Тоновете в дадения случай идат от един висок свят, възвишен свят. На туй, възвишеното, ти не можеш да бъдеш господар. Ти ще се учиш от него. Сега ние имаме едно положение. Казва: „Искам да стана господар на музиката.“ Ти стани господар на своята сила, да използваш една сила, не да станеш господар на музиката. Музикалният свят е, който свързва.

Единственото нещо, което свързва света, то са трептенията на музиката. Най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и най-хубавите постъпки се предават чрез музикални трептения. Зависи – колкото по-добре предадеш една мисъл музикално, тя е по-устойчива; колкото по-музикално предадеш едно чувство, то е по-устойчиво; колкото по-музикално предадеш една постъпка, тя е по-устойчива. Зависи от предаването устойчивостта на самия предмет.

Та казвам, в самата ви мисъл трябва да има музика, в самите ви чувства трябва да има музика и в постъпките ви трябва да има музика. Тогава ще дойде външната музика, която имаме. Тя ще се изрази обективно в мислите, чувствата и постъпките. Тогава външната музика може да изразите. Много мъчно е да изразите живота музикално. Трябва една отлична мисъл, трябва едно отлично чувство и една отлична постъпка. Ако вие имахте едно усилено усещане, щяхте да познаете музикално ли е. В музиката има една специална топлина. Ако музиката е развита в моралните чувства, там, като си турите ръката, ще усетите една специална топлина. Всяко чувство има специална топлина.

Аз съм имал само един пример в моите наблюдения в България. То беше в Сливен, когато правех своите изследвания. Светлина и топлина излезе от центъра на съвестта на едно лице. Казах му: „Ако всичките ти способности и чувства бяха така развити, както този център, ти щеше да бъдеш гениален човек в света.“ Разсъдливостта [му] е горе-долу развита, но туй чувство на съзнание и справедливост е развито в своето съвършенство.

Та казвам, разсъдъкът в човека издава светлина и топлина, най-приятната топлина издава. Когато човек е много добре развит, разсъдъкът ще видите, че свети. То е една светлина, която излиза от неговите способности и чувства, предава се и на лицето. Казвам, има нещо реално в света, което трябва да се придобива. По някой път вие говорите за любовта, но любовта е нещо обективно, любовта има свои плодове. Човек, който не се храни с плодовете на любовта, той не познава любовта. Любовта има умствени плодове, има духовни плодове, чувствени плодове, има и физически плодове. Човек, който не се е хранил с плодовете на любовта, не може да я разбере. Любовта има свои плодове.

Писанието казва, че любовта е плод на Духа. Любовта е плод. Реални неща са тия, които може да се опитат. Туй, което опитваш в даден случай, то е вярно за вашите чувства, за вашия ум, то е реално. Туй, което не сте опитали, то е хипотеза, то е отражение, то е писано в книгите като кино. Има една реалност, но тази реалност не е проектирана във вас. Реална е онази музика, която приемате във вас. Като приемеш музиката в себе си,

да почувстваш една промяна в себе си. Неспокоен си, имаш напрежение. Като изпееш тона „до“, веднага туй напрежение изчезне и в тебе тонът е верен. Искаш да направиш някоя работа, искаш да пишеш на някого, не знаеш. Ако вземеш правилно „ре“, веднага това движение ще се регулира. Следователно „ре“ музикално регулира посоката на мисълта. „Ре“ ти може да го вземеш в умствено отношение да регулира движението на мисълта или движението на чувствата, или движението на твоята постъпка. Обективно като пееш, то е като на едно кино, може да не е нещо реално. На киното може да видите като представление: виждате отношения, които не са реални. В реалния свят стават убийства някъде, не ви интересуват, понеже събитията не са турени наблизо, но са разхвърляни. В една драма всичко това е наблизо.

Та казвам, трябва да знаете всичко онова, което е вътре във вас. Сега ще кажете: „С музика тази работа не става, трябва копане.“ С копане става ли? Трябва да ходиш. Трябва да знаеш как да ходиш, как да работиш. Всеки знае да шие, но ако не знаеш да кроиш една дреха хубаво, няма да можеш да ушиеш една хубава дреха. При това не всеки човек може да бъде дрехар. Има хора, като ти ушие една дреха, има шивачи, като ти ушият дрехата, ще турят всичките си престъпления и като облечеш тази дреха, оттам насетне ще бъдеш нещастен. Ще намерите един дрехар, който да вложи нещо хубаво. Ще намериш един готвач, който да вложи нещо хубаво. Лошия човек не го туряй да ти готви – ще вложи лошото в яденето. Добри хора се изискват във всяка работа. Има ученици, като излязат отвън, мърморят. На такива ученици никога не предавам. Или пък, ако аз бях ученик, не бих отишъл при учител, който казва: „Това диване дошло да се учи.“ Никога не бих отишъл при такъв учител да се уча. Той изпраща нещо, [от] което ученикът никакъв ученик не може да стане.

Между хората трябва да има отношения. Туй, което липсва на съвременните хора, е, че те нямат отношения. В природата има всякога отношение. „До“-то е „до“ – има отношение, премахва излишното напрежение. „Ре“-то е „ре“, понеже премахва излишното движение. „Ми“-то е „ми“, понеже образува правата форма, посока дава. Когато ще стане катастрофа някъде, „ми“-то ще те избави. „Ми“-то винаги може да те избави от една катастрофа – ще извиеш линията, ще вземеш друга посока. Змията знае много хубаво да взема „ми“. И светлината върви така, и светлината взема „ми“ много добре. Казва: „Извира.“ Този човек, който знае да взема много хубаво „ми“… Вие наблюдавали ли сте вашето движение? Виждали ли сте как ходите? Някои вървят като гемии. Какъв е характерът? То си има своите причини. Някои, като вървят, блъскат краката си. Някой върви и леко стъпва. Те имат два различни характера – единият си блъска петите, другият стъпва много леко. Този, който тропа, е

свързан с твърдостта, на него токовете са изядени. Че как няма да станеш нервен, като удряш крака си? Човек, който не иска да бъде нервен, не трябва да удря петите си. Като удряш петите си, нервността ще дойде. Онези от вас, които са нервни, да не удрят петите си.

Мислете право, чувствайте право и постъпвайте право. Изучавайте мозъка си.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът."

Двадесет и шеста лекция на младежкия клас
2 май 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_05_04 В Него бе животът
неделна беседа

В НЕГО БЕ ЖИВОТЪТ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета само четвърти стих от първата глава от евангелието на Йоана: „В Него бе животът, и животът бе виделина на человеците. И виделината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе.“

„Духът Божи“

„В него бе животът, и животът бе виделина на человеците.“ Единственото велико на земята е животът. Ние говорим по някой път за любовта, говорим за много работи, ние опитваме живота. Ние разбираме любовта дотолкова, доколкото разбираме живота. Всичките други блага разбираме дотолкова, доколкото разбираме живота. Ще оставим какво мислят учените хора за живота. Човек сам за себе си не може да определи какво е. Вие например не може да определите какво сте. Вие, като се оглеждате в огледалото, виждате лицето си. Но някога сте били толкова малки в природата, че с най-силния микроскоп, който увеличава десет милиона пъти – ние го нямаме на земята – пак човек е бил невидим. След туй човек се е увеличавал, увеличавал, и сега милиони пъти станал по-голям. Някой път хората говорят за идеи, които не разбират.

Какво нещо е Господ, какви са неговите отношения, то е далечно да разберем. Има неща, които във физическия свят трябва да се проучат. Вие например не знаете колко гръмотевици стават в годината на земята. Не ви интересува, че имало гръмотевици по небето горе. Но има учени хора, на които влиза в работата, и затова са учени. Те изчисляват, че в годината стават на земята 16 милиона гръмотевици, всеки ден стават 48 гръмотевици. Знаете какво грамадно количество електрическа енергия се съдържа в тия 16 милиона гръмотевици. Учените изчисляват, че при един обикновен облак – има облаци, които носят 300 хиляди тона вода – ако се излее на едно място, вятърът го носи.

Някои мислят, че много сериозно мислят. Някой казва: „Много съм мислил аз.“ Какво мисли той? Да пробие една дупка. Ако на съвременните музиканти – в музиката има известни тонове, съчетания, те – какъвто и да е

бурeносен облак, който иде – само 4–5 акорди, ако се вземат, и облакът ще се разпръсне. Пък има акорди в музиката – ако се вземат, може да се докара някой такъв буреносен облак. Казва: „Как може?“ Двама души някъде се скарали, двама царе се скарали, и с хиляди се избиват. Лице с лице не са се срещнали царете, на хиляди километри отдалече казал единият някаква обидна дума, дипломатическа дума, и веднага се отваря войната.

Вземете англичаните. Взеха два милиона и половина квадратни километра германски колонии и всичкото им нещастие иде оттам. Те за всеки един от тези два милиона имат потопени хиляда милиона тона кораби, потопени във водата. Сега да се чудиш – Англия, която има 40 милиона километра, отвориха ѝ се очите за 2 милиона. Да ги даде, и пак ще има 37 милиона и половина. А пък във всичките тия нещастия англичаните се обърнаха на допотопни животни. Една англичанка пише, че в тия подземия има влага, и на жаби замязали. Сега не може да се представят кой е по-търпелив – германците или англичаните. Казват, че единственото нещо, с което могат да се похвалят англичаните, е голямото търпение. Аз наричам това не търпение, а неволя. Когато бият някого на земята, ще търпи, какво ще прави. Че той търпи, това не е търпение. Търпението е на силния човек. Според мене, когато някое малко дете иде при някоя канара и удря със своя чук, канарата търпи. Сега някои от вас имате симпатии към германците, други имате към англичаните. Но и германците, и англичаните Господ ги създал, и вас Господ създал, и московците Господ ги създал. Тия хора, които Господ ги създал, не се споразумяват, а се бият. Защо се бият? Чукат млякото. От туй мляко масло ще излезе; ние ще ядем. Сега англичаните са буталката, германците са буталото, а другите народи са млякото, което чукат.

Сега войната си има и добрата страна. Тия хора във войната отиват да се бият, жертват най-свещеното – живота си. Иде там, удари го една бомба и го разкъса. Умира за някаква идея за човечеството. Казва: „Не трябва да се бият хората.“ Не „не трябва да се бият“, но насвят трябва да се бият. Да ме бие човек, но да ме бие насвят. Някой пише на книга – да напише нещо насвят, че той надраскал нещо, че не може да чете. Жалкото е, когато се надраска нещо на книгата. Като се напише нещо хубаво, трябва да се прочете и хиляди хора да се ползват от написването на книгата. Аз съм за една война, но насвят да е тази война. Казвам, единствената война, която е била досега водена насвят, приблизително е сегашната. По-умна война от тази не се е водила. Сега вие ще попитате защо Господ допусна тази работа. Аз питам, защо България допуща да се играят опери. По-напред се играеха от 8 часа до 12, а сега се измени от 4 часа до 7. Защо? Защо се измени, защо не е от 8 до 12? Опасност има, ако излязат в 12 от операта,

знаете из софийските улици колко глави ще има пръснати. Практично е от 4 до 7, докато грее слънцето.

Ние трябва да дойдем да мислим по-здраво. Онова, което става в света, трябва да го изучаваме, тъй както трябва. В света се води една голяма война. Туй е предисловие на войната. Една голяма война се води, ще се завърши някога. В далечното бъдеще ще се завърши голямата война. Война се води кой да притежава живота. Вие всинца сте обречени и сте роби на смъртта, която ви дебне. Ние философстваме, тя дойде със своя чук, изтърси го на главата. Казват: „Удар имал." Разтърси те в дробовете, охтика имаш. Разтърси те в стомаха, скъса се някоя артерия или някой мускул. Казват: „Господ да го прости." Аз ще ви обърна вниманието. Човек е най-хубавата книга, която природата е написала. Няма по-хубаво написана книга от човешкото тяло. Кой от вас е чел тази книга, че да прочете нещо. Като погледна на ръката, нищо не е чел. Не знае защо има пет пръста, не знае защо има палец, не знае защо има малък пръст, кутрето. Философства, но не знае защо му са ръцете, краката, очите. Като гледа, хване някоя крава, свърже краката ѝ, издои млякото, вземе го. Хване два вола, впрегне ги, изоре нивата. Започне да се хвали, казва: „Тази нива аз я изорах." Че тук няма никакво разсъждение. Изорал нивата с двата вола, набраздил нивата, посял житото. Той не знае онази тайна, че след като изорал нивата и посял семето, че в семето е животът. Той не разбира живота, който е в семето. И слънцето е взело участие в това оране – още като го види, отдалече праща светлина, топлина и други блага, за да израстне това жито. На онези, които са работили, той нищо не плаща. Като вземе житото, казва: „Това жито е мое, аз съм орал заради него."

По някой път вие седите и мислите. Някой казва: „Аз не мислех нищо." Вие във вашия мозък само сте прокарали бразди. Туриш някаква идея. Онези, които работят във вас за създаването на една мисъл, за да израстне, да се оформи, и едно чувство и една постъпка да се оформи, те са вън от вас. Съвременните хора още нямат ясна представа за онзи свят, който е около нас, който работи за нашето щастие. Сега аз искам да ви представя този педмет в една друга форма – да се ползвате. Може да ви говоря за забавление, както в театъра. Аз съм за театъра, но театърът не е театър. То е туй, което не е. В една опера е туй, което не е. Пее се, но двама пеят и се карат, но тъй не се пее на караница. Някой път ме викат на опера, но не виждам караница в пеенето. Караницата им не е музикална. Пеят за любовта, но любовта им не е музикална. Не се пее така на любов. Крясък е това. След това лицата им като погледнеш, не става така. То лицата им мязат на карикатура. Естествено да бъде лицето, да се не вижда гримировката – разваля се лицето. Тъй като говоря, не съм против актьорите. За мене всичките хора са все актьори. Ние имахме двама братя

и сестра – бяха в театъра първи, когато се е образувал театъра в България. Разправят се двамата и единият му казва: „Не си на сцената. Какво си мислиш?“ На сцената се представя това, което не е. В действителния живот ще представиш това, което е. На сцената ще се мъчиш да умреш, и не можеш да умреш. На сцената ще бъдеш богат, без да си богат, сиромах ще станеш, всичко ще станеш, но без съдържание. Мъчение има, но без съдържание. Ние се мъчим всеки ден.

Тук преди няколко дена дойде една сестра. От последната бомбардировка детето ѝ се разстроило – доста умно дете, и балерина е, знае да играе – така се наплашило, че постоянно плаче. Казва: „Какво да правя? Да ида ли в провинцията? Ще се побърка.“ Казвам: „Иди в провинцията, да утихне детето.“ От една такава малка бомбардировка – такава беля. Ами в Лондон, дето се хвърлят бомби близо 2500 килограма, отварят се такива ями, че мост трябва да направят, за да минат хората. Всички прозорци на къщите са изпочупени, къщи съборени от взривовете. Хубаво. Когато един човек умре, не е ли това един взрив. Какво става? Казват: „Умря човекът.“ Закачи те една бомба, умреш. От бомби умират хората. Когато беше бомбардировката, наши приятели се разхождат. Казвам: „Пазете се.“ Казват: „Тук бомби няма да падат.“ Бомби няма да падат, но големи парчета намерихме попадали. Казвам, трябва да видите, че е опасно. Едно такова парче като те блъсне в главата, ще се пръсне главата. И аз имам две парчета за спомен. И другите си взеха.

Животът вътре в себе си е нещо динамично. Например какво нещо е вътрешното напрежение? Знаете каква сила представя напрежението в природата. В един обикновен облак електричеството е толкоз малко, че в една минута може да го прекараш в една лампа, в една наша крушка от 25 свещи. Но напрежението в един облак може да се увеличи близо до 5 милиона волта. Напрежението става грамадно. Туй малкото електричество свършва голяма работа. Напрежението вътре е голямо. Вие не може да разберете, че напрежение в живота трябва да имате. Напрежението е, което дава сила. Ако вие във вашия живот нямате напрежение, няма да можете да победите мъчнотиите. Напрежение трябва да има. Всички ви е страх от напрежение. Казвате: „Ще се пукне главата ми от напрежение.“ Хората умират от бездействие. Като умре човек, ако се прегледа мозъкът и черепът на човека, може да се види от какво е умрял. Някои умират само от ядене и пиене. Някои само от пиене умират. Някои само от пушене тютюн умират. Някои само от събиране пари. Някои умират само от одумване на хората. Като одумват хората, умират. Не искам да вярвате в туй, то е наука. Предсказанието в какво седи? Казва: „Туй, което духът ме учи.“ Онова, което духът учи, е божествена наука, дето нещата са точно определени, много малко изключения има. В една божествена наука в сто

милиона обръщения само едно изключение има. Ние, съвременните хора, се намираме в едно божествено изключение. Вследствие на това изключение се създава един нов свят. Понеже сега имаме едно изключение – сега иде един нов свят, хората бъркат във войната, те приготовляват материала за новия градеж. Тия хора, които отиват за другия свят, те са експедиция, те са комисия. Изпращат ги като делегати в другия свят. Всяка година трябва да изпратят 35 милиона делегати, пък отделно говеда, кокошки. Тази година и миналата година ще се изпратят повече.

Сега да се разберем добре. Аз не искам да опровергавам в нищо вашите вярвания. Да не мислите, че това, което вие мислите, не е хубаво. Това, което е било, и тъй както е създадена земята, е хубаво, обаче сега се създава нещо ново. Ние изучаваме новото, което Бог създава. Как сте живели, е намясто. Вашият минал живот няма нищо общо със сегашния живот. Вашите разбирания преди хиляди години нямат нищо общо със сегашните ви разбирания. Едно време как са живели жените и сега как трябва да живеят, има една грамадна разлика. И мъжете както са живели едно време и както сега живеят, има грамадна разлика. Аз съм се спирал върху Адама. Но все имам за Адама и друго да кажа. Аз съм казал само едната страна на Адама. Ние четем как Господ е създал Адама. Но това е едно описание. Мойсей го е описал, но той не е бил там, когато Господ създал света. Той извадил из някаква архива тия понятия. Казват: „Мойсей по откровение е писал.“ Какво значи по откровение? Седи един и аз диктувам, той пише на машината. Той чува и пише. Както чува, така пише. Казвам: „Ти си направил една погрешка.“ Я, виж, онези стенографи, и те понякога пишат, и не може да го прочетат. Турците казват: „Някоя дума и тъй, и тъй може да я четеш.“ Трябва да бъдеш много досетлив – в дадения случай кое е верно. Казвам, в дадения случай вие сте или мъж, или жена. Питате защо се родил мъж. Казваш: „Господ.“ Оставете се с Господа. Защо си се родил жена? Ако един нож е наточен, защо е наточен? За да реже. Един трион, и той трябва да реже. Ако се прави една граната, знаете какво умение се изисква от тия хора, които правят гранати. Има някои гранати, които хвърлят и след 4–5 дена се възпламеняват, със закъснител избухват. Разправяха ми мене, не зная доколко е верно, един анекдот. В България паднала една бомба със закъснител и не избухнала. Германците давали по хиляда лева на минута, ако някой се съгласи да копае около бомбата. Като копае човек 60 минути, 60 хиляди лева ще вземе. Намерил се само един циганин. За един час може да вземеш 60 хиляди, но при бомбата трябва да копаеш. Ако не избухне, ще забогатееш. Ако избухне? Питам, колцина от вас бихте се наели да копаете и да ви плащат по хиляда лева на минута. Един млад брат казва: „Аз, ако знаех, щях да копая.“ За една минута хиляда лева.

Ние се намираме в един живот, който е толкова красив, такива несметни богатства има турени на наше разположение в мозъка, в дробовете, в тялото, че ние като слепци ходим и пипаме навън и търсим своето щастие отвън, пък то е всичко отвътре. Преди няколко дена идва една сестра, оплаква ми се, не зная какво е станало, казва: „Умът ми така объркан." Казвам ѝ: „Твоят мозък е радио с хиляди и милиони станции. Избери една станция, нагласи радиото и го затвори за другите. Като туриш на една станция и не ти хареса, тури друга. Избери станцията, дето ти харесва музиката, да ти е приятно. Ти си отворила всички станции, чуваш шум." Някой път има противодействие. Някои станции противодействат. Речеш да слушаш една станция, друга противодейства, че такава бъркотия, нищо не може да разбереш. Някой път във вас има такава бъркотия, забърква се мозъкът. Научете се как да работите с късите вълни, не само с късите, но и с ултракъсите вълни. Една сестра казва: „Кажи какво да правя." Рекох: „Казвал съм ти десетки пъти, но ти не слушаш. Когато аз ти говоря, ти не концентрираш ума си. И после да работиш, но ти мислиш, че каквото кажа, ще стане. Аз може да ти услужа, може да лекувам някого. Знаеш ли в природата какво става? Тя като намисли да бие някого и ако ти го спасиш, тя ще го намери и втория път ще бие два пъти повече. Ти, освен че не му помагаш, но ставаш причина да го бият повече, отколкото трябва. Аз – рекох – не искам да те избавя от природата. Като те бие, радвам се. Тя като те бие, трябва да ѝ дадеш гръб и ще четеш ударите. Като те удари, ще кажеш: „Колко е хубава любовта." Ти мърмориш и казваш: „Така не се бие." Ти си недоволен от това, което те мъчи. Онзи, който те мъчи, онзи, който те милва, той е един и същ. Ако хубавият хляб го сдъвчеш, то е благословение за стомаха, но ако го нагълташ нацяло, този хляб ще ти причини болка. Не че хлябът е лош, но ти не си свършил работата на дъвкането добре. Ти ще започнеш да се оплакваш. Не че хлябът не е хубав, но ти не си свършил добре работата. Оплакваш се от някоя мисъл, че мисълта е лоша. Тази мисъл трябва да знаете как да я приемете.

Сега не искам да си мислите: „Колко сме невежи." Въпросът не е там. Съвременните хора сме много разсеяни хора. Вземете например – някой иска да стане един метър и седемдесет, да има 40–50 сантиметра на рамената, друго не иска. Бил къс човек. Какво може да направи човек с един метър и седемдесет или осемдесет сантиметра? За онова богатство, което е скрито в мозъка, правят следните изчисления – може да се види колко има да се работи. Нашият мозък никак не е обработен. Един учен човек прави следните изчисления. Той казва така: „Ако се събере всичкото знание, което съществува на земята, от всичко да се избере най-същественото – ще имаме 90 книги като Библията, такива 90 тома ще имаме като това знание – в мозъка ще остане място още за 900 такива тома." Хиляди и хиляди години има да учим. Казва някой: „Аз голяма

любов имам.“ Защо не изпиташ любовта си, като имаш толкова голяма любов? Иди при някой банкер и само го погледни, и той да каже: „Моето богатство е на твое разположение.“ Казва: „Може ли това да бъде?“ Може да бъде. Когато бащата не обича един син, нищо не му дава. Когато наближава да умира, всичко оставя на сина си. Значи, когато бащата умира, синът всичко може да вземе от баща си. Тогава ще видите – бащата като даде всичко на сина си, синът започва да плаче за баща си. Сега съвременните хора сте много подозрителни. Някой път, какъвто и пример да се даде, казват: „Кого ли има предвид?“

Има едни германци, които тепърва идат в света. Отлични германци са от духовния свят. Има едни англичани, които сега идат от духовния свят. Има едни германци, които си отиват. Има славяни, руси, които сега идат. Има българи, които сега идат от невидимия свят, има американци и всички народи, които идат тепърва от божествения свят. Тия, които идат, са новите хора на тия народи, те ще създадат новото човечество. Казвам, в съвременния свят се бият. Пак проповядват по околен път, по един политически начин. Не мислете, че народите не се споразумяват, те се споразумяват, но искат евтино да завършат войната. Природата иска всяка работа, която вършим, да я завършим добре.

Казвам, Бог е живот, и животът е виделина на човеците. Значи от живота се ражда виделината. Животът носи в себе си всичките блага. Ако вие имате един богат баща, който е щедър, и ако този баща нищо на вас не ви дава, къде е причината – в бащата или в тебе? Този баща на всички дава хубавото. Вземете Бог, който украсил една пеперуда тъй хубаво, тъй хубаво облечена, дето цариците у нас не са така хубаво облечени като пеперудите. Вземете райската птица. Тя носи такава царска дреха, дето царете ги нямат. Има един стих от Христа, дето казва: „Ако Бог така облича тревата, цветята, колко повече вас?“

Ако ние, съвременните хора, страдаме, къде е причината за нашите страдания? Ние търсим щастието един в друг. Щастието на дясната ръка не седи в лявата. Тя е само помощница, помагат си. Щастието на човека седи в неговия ум. Тия двете ръце се управляват от мозъка. Ако дясната ръка хване лявата и мисли, че оттам ще дойде силата, силата няма да дойде оттам. Тя ще дойде отгоре. Имаш син, уповаваш на сина си. Ти трябва да уповаваш не на онова видимото, което виждаш. Аз разбирам не онова невидимото, което не знаеш, но – онова, което знаеш, е по-реално от онова, което виждаш. Защото едновременно нещата са реални, ако ги усещаш, ако ги вкусваш, ако ги помирисваш, ако ги чуваш, ако ги виждаш. На физическия свят – там е реалността. Зад тази реалност има друг начин за проверка на нещата.

Допуснете сега, че идва някой във вашата къща, някой странник. Още като влезе, ви прави приятно впечатление. Имате всичкото доверие в него. Като го погледнете, разполага ви. Някой друг като ви погледне, настръхнете. Кое е онова, което ви възбуди? Нищо не разбирате от физиология, казвате: „Не ми харесва.“ Човек има едно вътрешно съдържание. Всички ние страдаме от следното. Външно ние сме по-добре, отколкото вътрешно. Отвън ние се представяме, че имаме доверие. Идеш при някой банкер, той казва: „Аз ви познавам, познавам баща ви, познавам майка ви, те са благородни хора. Моите почитания.“ Искате 10, 15, 20 хиляди лева, но веднага казва: „Двама гаранти.“ Той има скрита мисъл. Прав е човекът. Той не го знае, той само предполага. Следователно всички ние имаме една отрицателна мисъл. Един проповедник проповядва и аз ви проповядвам. Вие ме слушате, но у всинца ви има едно вътрешно недоверие. Аз, като ви гледам, тук много малко духовни хора виждам.

Най-първо, като идете в духовния свят, ще ви турят в забавачницата. Всички, както ви гледам, там ще ви турят. И в България съм гледал хората, и в Америка – но там ще ги турят всичките. Казват: „Учена глава.“ Казва: „Много учен човек си.“ Казвам: „Едва свърших забавачницата. Аз съм от тези, които едва свършиха забавачницата.“ Казва: „Много учен човек си.“ Казвам: „Едва свърших забавачницата, в отделенията още не съм.“ Тъй размишлявам. Сега това е сравнение. На него казвам, за да се покажа смирен: „Мене ме радва тази забавачница, защото в тази забавачница виждам всичките елементи на бъдещата наука. Прозирам в моята забавачница, че имам да уча първо отделение, после второ, трето, четвърто. Аз се радвам какво ще уча.“ Казва: „Как е в забавачницата?“ В божествената забавачница ти си като царски син, турят те на количка, разхождат те с автомобил. На земята съм пратен. Господ направил земята заради мене, аз, който съм свършил забавачницата. Какво ще кажете на това? Дали е за мене, или е за някой друг, все едно. Едно е верно, че Бог направил земята заради един, който свършил забавачницата. Дали съм аз, или друг, без разлика е. Радвам се, че е създадена заради някого. Ако съм аз, добре, ако не – за втори, за трети, четвърти. Радвам се, понеже туй, което е благо заради него, ще бъде благо и заради мене. И заради мене Господ ще направи една земя.

Често религиозните хора имат един начин на мислене, учените хора имат друг начин. То са методи. Има един начин. Животът трябва да се разбира. Вие изучавали ли сте произхода на расите? Черната раса защо е черна? Изучавали ли сте как се е образувала жълтата раса, червената раса как се е образувала – не само произхода? Черният цвят, той е един потенциал. Черното е потенциал. Имаме черен потенциал, жълт потенциал, червен

потенциал, бял потенциал. Когато една енергия дойде в крайния предел на събиране, става потенциал, или повече не можеш да събираш. Тогава повече не можеш да събираш, и тогава тази енергия се обръща в динамическа, проявява се. Туй, което си събирал в себе си от дядо си, прадядо си, трябва да го проявиш. В себе си имаш желание, трябва да обичаш. Ти си очаквал хиляди години да те обичат. Баща ти те обичал, майка ти те обичала, хиляди години тебе са те обичали, вложили много повече капитал, повече не могат да те обичат. Ти сега трябва да започнеш да обичаш. И в Библията има един пример, казва: „Този, който беше богат – Христос, като достигна до края на своето богатство, трябваше да слезе със своето богатство, да помогне на хората. Стана беден, раздаде всичкото си имане, вложи капитала си.“

Казвам, ако ние, съвременните хора, не вложим някъде своя живот, какво ще спечелим? Ако житото не се извади из хамбара, какво ще спечели? Ако капиталът не се вложи в банката, какво ще стане? Ако една реч не се вложи някъде? Ако ти си музикант и не си вложил своята музика някъде отвън, какво ще спечелиш? Трябва да се вложи нещо ново, не само „Цвете мило, цвете красно“. Трябва да се престане с „Цвете мило, цвете красно“ и „Стоян мами си думаше“. Какво думал? Аз бих желал да кажете: „Мале, мале, мила мале, едно време си карах биволите, сега не искам да ги мъча.“ Какво ще стане? „Искам да стана шофьор или аеропланджия.“ С един аероплан ще се разхождаш – по 60, 100 километра може да взема в час, за десет часа – хиляда километра. Един аероплан, който пътува по 700 километра в час, за десет часа Стоян, като се качи на този аероплан, че не е бивол да го кара, да ги потегли, да ги мъчи.

Напуснете вашите биволи. Снемете юларите на тях. Гледал съм българите, като карат биволите, имат един железен шип турен, че като дръпне, мушка бивола, и той тръгне. Питам ги защо турят тия шипове. Казва: „Мързелив е, не върви. Каго го мушна, като го бодна, биволът тръгне. Иначе не върви.“

Спасението е вътре в нас. Трябва да повярваме всички в онова, което Бог е вложил в нас. Силата на човека седи там. Всяка една способност в човека, всяко едно чувство, което съществува в човека, всяка една постъпка има специфична запалка. Следователно ето в какво ние си помагаме. Като срещнеш един човек, той носи една запалка – да запали това, което нямаш. Той като дойде, запали туй, което имаш вътре в себе си. Минава някой човек, запали и си замине. Твоята свещ гори. Ако той не мине, не може да се събудиш. Виждам, в училището отиват невежи ученици, нищо не знаят. И виждам – тия ученици с помощта на учителите постепенно стават способни. Някой казва: „Аз нямам нужда от другите хора.“ Бог, който

живее във всичките хора, той служи като запалка. Той чрез когото и да е може да те запали или да ти въздейства. Всеки човек, който дойде и запали една твоя способност, внася туй малкото. Бог ще въздейства, тъй щото вие се радвайте на всички хора, които във вас внасят една хубава мисъл, едно хубаво чувство, едно хубаво желание. Имаш ти една запалка.

Та искам да ви наведа на мисълта, да бъдете благодарни вътре в себе си. Казвате: „Какво ли има в мене?“ Някои от вас мислите, че сте остарели вече. Не е лошо, че сте остарели, но не сте поумнели. Старият, като поумнее, подмладява се. Младият не трябва да бъде умен. Младият да се разхожда и по любов да живее. Знаменосец да бъде, да носи знамето. В мене има една идея. Виждам – някой млад копае. Но какво? Той, като копае на нивата, копае заради дядо си. Казва: „Знаеш, дядо ми беше много умен човек. Той, като разкопава земята, даде и на мене тази мотика, направи я с ръчката.“ Един ден няма да работите така мъчно. Сега вземете жените, сестрите – по 4–5 часа взема, докато операт дрехите, а тя е работа за 10 минути. Сега за готвене употребяват половин ден, а то за 10 минути може да стане. Къщата може да изчисти само за 5–10 минути. Цяла седмица ще мажат, а то е работа за 5 минути. Ние вършим работите, които дълго време вземат, а за по няколко минути може да се свършат. Изгубено време е то. Градим – разваляме, градим – разваляме. Идат някои, които по Евангелието искат да ме изпитат. Казват: „Ти в Христа вярваш ли? Ами обичаш ли Христа?“ Ако аз вярвам в Христа, туй наричам – имам доверие, че като дойде да ми поиска Христос назаем, да му дам без гаранция. Поиска хиляда лева, две, три, четири, пет хиляди лева. Имам къща, без наем ще я дам. Казвам: „Заповядайте, живейте в стаята, свободна е. Ако искате плащайте, ако не искате, не плащайте.“ Туй значи вяра и доверие. Какво нещо е да вярвам? Той казва: „Вярваш ли?“ Туй подразбират: слугуваш ли ти на Христа, подчиняваш ли се на Христа, защото той е направил света. Той е господар. Както вие разбирате, той трябваше да оправи света. Че той ни е изправил света – твоята идея не е права. Господ заповядва навсякъде, тази идея не е права. Как заповядва? Господ заповядва в мене. Аз виждам – преди да свърша отделенията, съм ял бой. За най-малката бяла лъжа – на лъжа по една тояжка на най-деликатното място. За една черна лъжа – по 150 тояжки. Имаше и по-тежки наказания от тия. Всичките болести, от които ние страдаме, са все бели лъжи, за които ни бият. След като бият един човек, трябва да го лекуват. Глава те боли, корем те боли, ръка те боли, всичките те се дължат на тия несъобразности и отклонения от божествения път на нещата. Не зная как да ви обясня. Ако вземете едно българско гърне, направено от пръст и гледжосано, ще видите, че маслото излиза от другата страна, отнякъде преминава през порите на това гърне. Обаче има гърнета, в които, като турят маслото, не може да премине през гърнето.

Има един свят, който го наричаме невидим, но той за нас не е реален, който ни влияе. Например, ако дойде един мълниеносен облак с гръмотевица, и ти си много чувствителен, какво ще правиш. Един български свещеник ми разказваше, един от смелите свещеници. Казва: „Както ме виждаш, навсякъде ходя – и по гробища ходя, ходя навсякъде, от нищо не ме е страх, но имам един страх – като загърми. Щом загърми, всичките свещи ги паля, които имам от Великден, от Рождество Христово, от Света Богородица. Тогава всичките свещи ще ги намеря, ще ги запаля, мисля, че те ще ме спасят. Като замине гръмотевицата, смея се на себе си. Но като загърми, пак ще намеря всичките свещи и мисля, че те ще ме спасят. Не можа да си представя откъде дойде това заблуждение. Обърна се към Бога – не, но свещите като запаля и слушам да горят, мисля, че това ще ми помогне, само върху мене да не падне.“

„В него бе животът.“ Най-красивото нещо, това е животът. Човек, като седне, да благодари на онова същество, което има име, което не можем да произнесем. Свещено е. Да благодари човек, че е в този живот. Аз го наричам божествен живот. Да ни стане всичко мило, навсякъде като погледне – на небето, на земята и в себе си. Всичко е хубаво и всичко да ми стане мило. Казвам, ако вие като мене бяхте свършили забавачницата, аз съм от учениците, които едва са свършили забавачницата, и вие все един ден ще свършите. Щом аз съм свършил, вие може да сте по-способни. В моята забавачница имаше 12 отделения. Започнах в забавачницата от първата година, като се родих, втората, десетата година, все учих в забавачницата. Тя не е като вашата забавачница. Вие в 6–7 години сте в забавачницата, на 8 години сте в първо отделение. Няма по-хубаво училище от забавачницата. То е най-приятното. Човек, който свърши забавачницата, той е способен, спокоен. Това е блаженство. После ще влезеш в по-дълбоките работи. Ти започваш със забавачницата, тя е мярка за всички. Соломон казва: „Който много знае, много тегли главата му.“ Знайте, че в забавачницата нещата имат само един смисъл. Вън от забавачницата имат два, три и повече смисъла. Сега някои преждевременно са свършили забавачницата. Ожениш се, мислиш, че имаш мъж и че те обича. Ти си в забавачницата. Един ден помислиш, че обича друга, ти си вън от забавачницата. Значи вие всички сте вън от забавачницата. Не може да обича двама души. Философията е, че ние обичаме само едного. Бог се изявява във всичките хора, но едновременно едного в много обичаме. Много обичаме. Многото в множината като обичаме, обичаме Бога. Като обичаме Бога, обичаме всички в Бога. Бог, който се проявява на земята, обичаме Бога във всичките. Като идем на небето, ще обичаме всички заради Бога. Сега обичаме Бога заради всички. Тогава ще бъде обратният процес – ще обичаме Бога във всички.

Казвам сега, не се безпокойте, че някой може да ви отнеме любовта. Имаш две сестри. Едната не иска да те носи, не че не иска да те носи, но другата те носи. Коя сестра ще обичаш? Която те носи. Обичай този, който те носи; който не те носи, остави настрана, не мисли заради него. Защо да те носи? Двама души не могат да те носят. В дадения момент този, който те носи, е достатъчно. За тази любов благодари. В любовта няма никакво противоречие. Казва: „Лошо влияние има, поквара има в сърцето.“ Няма такива работи. Никаква поквара няма в сърцето. В любовта всичко е благословение. Тя носи здраве, безсмъртие, богатство, всички блага. Тепърва има да дойдат в света.

Старите млади трябва да станат и умни трябва да бъдат, и красиви. Старият човек не да е прегърбен, да ходи с бастун, но на стари години да е изправен; като ходи, да блика светлина. Пък младият по какво се отличава? Младият и старият по какво се отличават? Аз да ви кажа по какво. Младият е цъфнала череша. Старият е узряла череша. Младият представя възможностите за плодовете, в стария вече тия плодове са реализирани. Тъй е в моя ум. Този младият човек е цъфнал, отличен човек. Старият, това са узрели череши. Младия ще го помиришеш – хубаво мирише. Стария ще го вкусиш – колко са сладки плодовете. В моя ум тази идея за младите и старите е така. Младият е цъфнал, красота има в него, то е божественото. Тъй го разглеждам. Старият е хубав плод, ще го вкусиш. Младия помирисваме, стария вкусваме. Желая и вие, младите, да миришете, старите – да ви вкусват.

Да благодарите, че сте в един параход, в който даром се возите. И си вземете бележка. Оставете мърморенето сега, вижте доброто един в друг. Като срещнете един човек, намерете една хубава черта в него. Има известни хора, като ги срещна, зная, че те имат лечебно свойство. Тези хора, като си турят пръста в чашата, и болният пие тази вода, ще оздравее. Този човек сам не го знае. Казвам му: „Тури си пръста.“ Казва: „Защо ти е моят пръст?“ „Тури“ – казвам. Той тури пръста. После лекувам с тази вода. Има хора, от очите на които излиза светлина, която е благословена. Има хора, от които, като чуеш една дума, тя е като динамит, никога не забравяш.

Всеки човек е един извор на Божии благословения. Някой казва: „Този – невежа, онзи – простак.“ Единственият човек е той самият. Не мислете така. Всеки човек е божествено съкровище. Влез, отвори с ключа, вземи от благословенията, които Бог е вложил, после пак затворете и кажете: „Да бъде благословен Господ, който ни даде това знание.“ Вижте във всеки човек едно благо, което Бог ни дава. Като срещнете един човек, да се

зарадвате. Срещнеш една жена, да ти е приятно; срещнеш един мъж, да ти е приятно; срещнеш едно дете, да ти е приятно; срещнеш едно куче, да ти е приятно; видиш едно дърво, да ти е приятно; видиш някой бръмбар, някоя река, звезда, за всичко, каквото видиш, да се зарадваш. Туй е новата идея в света, която хората трябва да носят в душата си.

Пазете вашата младенческа свежест, докато цъфнете добре. Пазете вашата старческа свежест, за да узреете добре.

Тайна молитва

Двадесет и девета неделна беседа
4 май 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_05_04 Добрият живот
Утринно слово

ДОБРИЯТ ЖИВОТ

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на Царството
Мисли, право мисли
Размишление
Духът Божий
Бог е любов

Три места има, които ще прочета от Евангелието. Някой от вас, който иска да прочете 7-ма глава от Данаила. Някой, който иска да прочете 13 глава от Първо Послание към Коринтяните – за любовта. После някой от вас, който иска да прочете 18 глава от Откровението.

Често се говори, човек да живее добър живот. Мъчно се разбира какво нещо е добрият живот. Или искате да живеете чист живот. Какво значи чист живот и добър живот? – Лесно се говори, но да знаеш как да живееш добрия живот. Музикантите казват – чист тон. В какво седи чистият тон? – С ушите си ще го вземеш. Казва, чист тон. Каква е мярката? – Някой път имаме сегашния камертон – настройване има. Има виенско настройване и парижко настройване. Различават се с половин тон. Когато тоновете са с четни трептения имат един смисъл. Когато тоновете са с нечетни трептения имат друг смисъл. Сега кой е видял четните и нечетни трептения? Казваме, този тон е с четни трептения. Някои са с нечетни трептения. Вземеш един тон с половин тон понижение. Вземаш ДО, защо трябва да го вземеш половин тон по-долу или защо трябва да го вземеш половин тон горе. Каква разлика има да вземеш ДО нормално, с 16 или с 32 трептения, или с 46 трептения? Онези, които не са сведующи, ще кажат, че мен не ме интересува пеенето. Можеш да кажеш, че водата не те интересува в даден случай, но те интересува щом ожаднееш. Казваш: Мене не ме интересува. Или някой казва, мене светлината не ме интересува. Казва ми за една вътрешна светлина. Какво е светлината? – Когато ходим в светлината не се спъваме, денем вървим направо, не се спъваме. Вечерно време като вървим, като на кокили ходим. Ако вървиш през гората – съвсем ще се намериш на крив път. Може да се загубиш, не може да се ориентираш в гората, не знаеш накъде да вървиш.

Казвате: Това са материални работи. Нас не ни трябват. Само духовното ни интересува. В какво седи духовното? – Духовните работи на земята, ако не ги изясните с физически, остават неразбрани. Какво нещо е духовното? – Ами духовното де е? – Божественото де е? В какво седи Божественото? – Ако идеш в Русия и говориш за Божественото ще минеш за голям глупак. За човещина можеш да говориш. Ако идеш в Америка, не говориш за религия, говориш за човещина, не говориш за Божественото, ще минеш за еретик. Изобщо слабите хора говорят за право, за Божие право, за Божия милост. Слабите говорят за милост, право искат. Силният, той за милост и правда не говори. Хич не се интересува, ни за милост се интересува, ни за правда. Сам той осъжда. Като те намери силният казва: Имаш да ми дължиш, ще дадеш ли парите? Носи човека дърво. Ще платиш. Ти нямаш пари, започва да те налага. Казва: Няма да има бой, но ще платиш. Питам какво право искаш, щом има да даваш? Казва: Той няма право да ме обижда. Хубаво, какво търсиш при него да те обижда? Че кой е крив? Този те обижда. То е първото положение, но ти какво търсиш при него да те обижда? – Той е виновен, че те обижда и ти си виновен, че си там да те обижда. Двамата вдигате скандал. Ти искаш от него той да бъде умен човек, да не те обижда. Съгласен съм. Но питам ти като знаеш, че той обижда, ти какво търсиш там? Белята си търсиш. Ти искаш да влезеш в огъня, без да ти изгорят дрехите, понеже тъй е писано в Писанието, че онези тримата младенци влезли в пещта и като излезли, нищо не им стана, не са изгорели. Колко души бяха? – Тия тримата младенци и дрехите им остават, не миришат. Кой от вас би направил този опит? Нашите нестинари правят опити. И аз бих минал през огъня отгоре. Това не е много мъчна работа. На огъня отгоре да играеш, то е играчка за децата. Но да влезеш в една хубаво нагорещена пещ, няколко хиляди градуса и да се разхождаш, изисква се знание. Всички поддържат това и казват, знаеш ли за тримата младенци? – Зная, но не съм бил там. – Ти знаеш ли? – Не го зная. Казва: Бил ли си ти там? – Когато тримата младенци са били в пещта, ти беше ли там? – Писал някой – може да е било, може да не е било. Ний сме хора на здравия разум. Не съм бил там, как е възможно? – Кой го е писал? – Че всичките работи, които се пишат, верни ли са? – Всичките работи, за които говорим, верни ли са? – Има неща верни. Онези, които не вярват, че тримата младенци са били в пещта са безверници. Онези, които вярват, че тримата младенци са били в пещта са вярващи.

Та казвам: Ний се намираме в същото положение. Казва: Този е добър човек, този е лош човек. В какво седи доброто? – Добрият човек в моя ум, в простия смисъл, ако е жена, дали ѝ десет кила вълна, да изпере вълната, да я изпреде. Казват ми, че не е изпрела вълната. Разбирам, че вълната не е

изпредена. Това е злото. Злото е неизпредената вълна, а доброто е изпредената вълна. Там е разликата. Въпросът е защо вълната ще бъде неизпредена? Не знае да преде жената. Тази вълна не всеки може да я преде. Казва: Тя трябва да преде. Не всички жени са длъжни да предат, и да искат, не могат. Кой може да преде като паяка? Някои казват, най-изкусен предач е паякът. Ако е за специалист, паякът е. После копринената буба минава за специалист. Ако би имало една норма, че човек, който може да преде като паяка или като бубата, ще може да влезе в Царството Божие. Колко от нас ще могат да влязат? – Ни най-малко, паякът като преде тънката мрежа, затова не може да влезе в Царството Божие. Единственото, че не ги приемат в Царството Божие е, че много тънко предат. Знаете ли, че и вие като започнете тънко да предете, ни най-малко тънкото предене не е добро. Дебелото предене е по-добро. Ако ти имаш една дреха изтъкана от паяжина, как мислиш, зимно време каква ще бъде? – Ако носиш такава дреха – тънка, хубава, копринена, особено младите моми обичат тънките дрехи, а пък старите баби обичат дебели дрехи. Защо младите искат тънки, а старите искат дебели дрехи? – Някой ще каже, тя е мома. Оставете това, че е мома. Коя стара баба не е била мома? Коя млада мома няма да бъде стара баба? – Кой дядо не е бил момък? И кой момък няма да бъде дядо. Едно и също е. И момък ще бъдеш, и дядо ще бъдеш. Кога ще бъдеш момък? – Малко дете? Като изпращат големите хора от невидимия свят, понеже небесният свят е уреден, ред и порядък има, пращат ги на земята да ги учат как да се смаляват. Когато някой голям човек от небето се ражда, слиза долу, той трябва да има такъв опит, учат го на смаляване. Да станеш толкова малък, невидим, че и в небето не могат да те видят. Турят го под най-увеличителния микроскоп, не могат да го видят. Сега защо трябва да се смаляваш като слизаш на земята? – Защото, ако си една овца и като те види вълкът, веднага ще те хване и изяде. Ако не те вижда, ще бъдеш свободен от вълците. Вълкът ще минава, ще мирише, усеща че има овца, но не може да я види, не може да я хване, тя е толкова малка, че със зъбите си не може да я хване. С ноктите си не може да я хване. С нищо не може да я хване.

Казва: Новото учение в какво седи? Казва: – Аз съм окултист. – В какво седи окултистът? – Аз съм православен. – В какво седи православният? – Евангелист съм? – В какво седи евангелистът? – Аз съм жена, какво значи жена? Или мъж било, или дете бил той. Вие ще мязате тогава на онзи български свещеник, който не знаел какво да говори, а един голям поменик за умрелите имало. Казал на слушателите си: Ако поменикът се подигне на една грамада от порязаници, че не ми се вижда шапката, ще ви говоря една беседа. Застанал зад хляба и казва: Виждате ли ме? – Виждаме те. – Щом ме виждате, не може да ви говоря. Идната година като не ме

виждате, тогава ще ви говоря. Хубаво, то е един анекдот. Може да е имало нещо такова, но не е точно така, както го разправят. Разправят още един анекдот. Влиза един свещеник и казва, знаете ли какво ще ви кажа – не знаем. Щом не знаете, няма защо да ви кажа. Те казват: – Знаем. Като знаете, няма защо да ви го казвам. Това са отлагания.

В дадения случай има неща, които са необходими, съществени. Неща, които трябва да разбирате. При дишането във всяка една минута поемате 15 или 20 вдишки. Необходим е въздухът. Казва: Подаяние ли е животът да подам ръка. Подаянието ще стане, ще ти дават от въздуха. Не може да го задържиш. Като го приемеш, ще го изпратиш навън. После пак ще го вземеш и пак ще даваш. Питам: Защо трябва да вземаш 15 вдишки от въздуха? – Казвате: Ние живеем. Знаете ли какво представя дишането? – Ако дишаш, ти живееш. Ха беля! – Дойде за яденето, три пъти на ден трябва да ядеш. Казва: Не може ли един път? Правили са опити, някои са яли в седмицата веднъж. Някои в четиридесет дена веднъж. Който е постил 40 дена е много силен, силен човек е, може да издържи. Някои и една седмица не издържат. Когато правихме опитите за поста, някои постиха 10 дена. Един брат и една сестра дойдоха на „Опълченска“ – 14 дена бяха постили. Сестрата падна на вратата. Дойде брата и той клекна, пожълтели. Казвам, дайте им малко картошена супа, дайте им малко спаначена вода. То е метод за лекуване, за пречистване. Те са системи неразбрани. Постът има смисъл. Дишането има смисъл. Живеенето има смисъл. Да живееш – това е наука. Да живееш – това е наука. Значи в света има известна материя, която се нарича добро. Трябва да събереш от тази материя. На земен език богат човек е онзи, които пари, злато има. Той минава за милионер. Има един милион турски лири. Знаете ли какво е един милион турски лири? – По 5 грама, те са пет милиона грама. Делено на 1000, колко килограма правят? – Пет хиляди. Може ли човек да носи един милион турски лири? – Какво би станало с него? – Колко тежат? Златото е проводник на слънчевата енергия, но колко от богатите хора я използуват? – Богатите в едно отношение са прави. Може да направим опит. Който е обезсърчен, да му дадем една златна монета и веднага ще стане една промяна в него. Като извадите златото – малко скръбта ще се намали. Ако му дадеш две златни монети, още повече ще се намали. По някой път е хубаво, да има човек златни монети, треска няма да го хваща, хрема няма да го хваща. Няма да го хващат, ако той е концентрирал ума си в златото. Като попипне златото и си каже, само една е – да са такива десет. Ако има десет ще каже да са двайсет. То е все за количеството. Златото е проводник. В умствения свят има съвсем друг израз. Сега аз ви поставям на едно положение и ще ви приведа един пример.

Разправя един американски проповедник. Друг проповедник проповядвал

върху стиха как е възможно кита да глътне Йона. Той цял час доказвал пред голяма публика, че китът може да го глътне. Като доказал така, докато докаже, Йон е отвън. Цял час слушали, той аргументирал. Слушали, слушали и казват: Ей на зор се намери Йон, докато го вкарат в гърлото на кита. Питам сега, когато Йон е паднал в морето, колко време трябваше на кита да го глътне? Глътнал го за един момент. Намерил се вътре. Този проповедник цял един час доказва, че китът може да го глътне. Китът го глътнал за една минута, а този авторитет доказва за цял час, че ще може да го глътне. Защо не може да докаже. Вашето говорене е такова, когато някой път говорите, доказвате по цял час какво нещо е доброто. След като му доказваш, той казва огладнях. Няма нищо в торбата. Аз изваждам топла пита и малко сирене, дам му. Казвам: Това е сирене и пита. Той цял час ми доказва какво нещо е доброто. Аз не го разбирам. Сега като му дам от моя хляб и от сиренето ти разбираш. Казвам: Цял час говорих за доброто, отчупвам малко хляб и малко сирене, давам му. Туй, което на другите хора не си готов да правиш, никога на тебе няма да го направят. Ако ти не мислиш добро за Господа, и Господ няма никога да мисли добро за тебе. Защото нашите хубави мисли, които пращаме при Господа, те се връщат при нас. И лошите мисли и те се връщат. Каквото мислиш се връща при тебе. Доброто, което мислиш, то се връща при тебе. Твоите собствени мисли се връщат. Като иде при Бога една добра мисъл, Господ ѝ туря лихвите. Понеже една твоя добра мисъл, като иде до Господа, повлиява на хиляда души и като иде при Господа, половината от придобивките на хилядата души, половината на туй добро е за тебе. Онези хора приемат своето добро, а той ти праща твоето добро с придобивките. Понеже като си направил нещо зло, една зла мисъл отишла при Господа и тя минала през 1000 души и направила пакост. Като ти я връща Господ, връща я с глобата. Той ти връща мисълта с глобата заедно. Искаш не искаш, ще платиш глобата. Не може да се освободиш. Може да се криеш 100 и 200 години да се криеш, но пак ще дойдеш да платиш. Един народ като направи престъпление, след 20 години ще го глобят. Един народ като английския, след 20 години ще понесе последствията. Казвам: Вие сте слушали, някои казват: Учителю, да ми направиш тъй, че да не греша. По някой път казвам, съблазни има. Допуснете, че онези от вас, които са въздържатели, не си позволяват капка винце да влезе в устата. Не трябва да влизат хората в съблазън, вегетарианци сте. Хубаво, но виното е лекарство. Заболи те коремът, може да вземеш 5, 10, 15-годишно вино, лекува. Разтворено в топла вода. Влизаш в моята стая, искаш да го опиташ, въздържател си, като близнеш казваш, той ме изкуси. Всичката вина в мене ли е? – Аз като лекар виноват съм, че го налях, искам да лекувам. Той ходи и търси из моите шишета да ги проверява какво има. Казвам: Не познаваш ли от цвета, че виното е червено. После като минеш, виното мирише. Казвам: Исках да го опитам с езика си. Казва: Ходих на едно

място, че ме направиха безверник. Рекох, какво търсиш там? Иска да каже, че не били учтиви. Що търсиш между тия хора? – Отишло магарето, два ата като се ритат, то отишло да ги примирява помежду им. Те го ритали, ритали. Казвам, не примирявай атовете. Анекдотът е с магарето. Има анекдот и с вълка. Бият се два коча за една овца, кой е по-юнак. Отишъл вълкът между тях, те като го блъснали в ребрата, вълкът оттам насетне казва, никога кочове не примирявам. Като хванеш за врата коча свали го, не го примирявай.

Същественото в живота кое е? – Има известни съществени мисли, които са прави. Всяка мисъл, която дойде в умът ти и не произвежда светлина, пази се от тази мисъл. Не че мисълта е лоша. Една мисъл, която не произвежда светлина, може да произведе топлина. Една мисъл, която не произвежда топлина, може да произведе движение. Но казвам – Всяка една мисъл, която не внася светлина, ти се пази от нея. Всяко едно чувство, което не внася топлина, от него се пази. Всяка постъпка, която не дава подтик, пази се от тази постъпка. Да допуснем някой просяк иска нещо от тебе. Вие искате да правите добро, нали така? – Добро с пари не се прави. Добро се прави с хляб. Ако искаш добро на човека, хляб ще му дадеш. Гладен е човекът, ти ще му дадеш пари. Ти му дадеш пет лева, но той има една слабост, един навик, обича да попийва. Следователно, веднага в него се заражда желание и казва. Я ми дай още 5 лева! – Той ще те излъже. Той сега ще скрие нещо в някакъв долап и ще те излъже. Аз имах един такъв пример. Иде един господин при мене и казва, че жена имал, деца имал, това имал, онова имал. Изваждам давам му една сума. Сега няма да ви кажа колко. Според мене много малко му дадох. Не зная колко. Толкоз имах в джоба си, дадох му. Бръкнах, извадих и казвам: Съжалявам това имам. След два часа минавам по улицата, той ме посреща сред публиката и пак ми разправя за съвсем друго. Аз казвам, не си ли ти, който преди 2 часа ме срещна? – Казва: Не съм. Аз, рекох, те познавам. Той казва, че е гладен. Децата чакат. Казвам, ела с мене, завеждам го в гостилницата, че му давам да яде. Ако яде ще платя. Ако не яде, няма да му дам пари. Иска да му дам и за жена му. Казвам: Тук ти ще ядеш, нищо повече, жена ти ще седи гладна. Той няма никаква жена. Казвам: Тебе искам да нахраня. Жена ти нека дойде да ме срещне на пътя и да поиска. Защо ти да просиш за жена си?

Под думата Божествен живот разбираме – да влезеш в ония условия, при които ще започнеш да работиш. Едно дете като се ражда, казваме, че детето живее в утробата на майка си, преди да е дошло. То без да е дошло живее. Без да е дошло, майката го гледа. Понеже, дихателната система в утробата се образува най-после, като се сформират ръцете, краката, очите, ушите, стомахът и най-после се сформира дихателната система в деветия

месец. Онези, които са сформирали дихателната система, онези, които са образували детето, то не може да остане вътре. Ако остане очаква го смърт. Трябва да се роди. След като се роди туй дете, изведнъж заплаква, то е признак, че е започнало да диша. Щом не заплаче, с туй дете вече е свършено. Този закон е верен. Някой път като дойдат при мене плачат. Аз се радвам, че плачат при мене. Цитират стиха, че Бог щял да избърше сълзите от очите им. Един човек плаче. Той плаче, че е беден. Дам му десет английски лири, току извади кърпата и започне да си чисти очите. Не чака аз да му чистя очите, той сам си ги чисти. После туря кърпата в джоба, той ме изигра. Ако ме хванат, че тия пари са чужди, ще ме питат къде тури тия пари? – Де ти е документът? – Документ искат. Бърсането на сълзите разбирам, че туй е документ. Аз като му избърша сълзите имам неговото ухание. Само с десет английски лири може да се избършат сълзите. Турям в джоба кърпата и всичко това се отпечатва. В оня свят щом аз му дам десет, не само този аргумент виждат, виждат отпечатан целия процес. Виждат как съм дал парите, как той ги взел, как ги турил в джоба. Тъй щото не може да ме изиграе. Веднага ще влезе такава една бяла лъжа. Нали всички си служите с белите лъжи? Какво нещо е бялата лъжа? – Бялата лъжа е: Ти вземеш едно кило мляко, налееш половин кило вода и продаваш кило и половина. Половината кило е бялата лъжа. Питам такова ли е млякото от кравата? Едното кило е от кравата, но половин кило си налял вода. Ако тази вода е хубава, питам на колко хубаво мляко ще налееш вода вътре. Казвам, хубава ли беше водата? Той се смее. Аз ценя водата повече от млякото в някой случай, ако е хубава водата. Едно кило мляко, половин кило хубава вода, но лошото е в туй, че той мисли, че водата която ти си налял, е мляко. И водата е по цената на млякото. Това е лъжа. Водата е по-скъпа от млякото. Ти без мляко може цяла година да минеш, но без вода 40 дена ще изсъхнеш. Той мисли в ума си, че млякото е по-скъпо. Водата е изобилно, тя, водата е, която струва. Без мляко цяла година можеш, но без вода един месец не можеш.

Казвам: Ние не оценяваме същественото. Там е лъжата. Водата е същественото. Млякото е станало от водата. Та казвам: Ние считаме, че парите са повече от ума. Същественото е умът. Без ум нищо не струва. Парите струват, когато умът е там. Мисълта е по-важна, отколкото парите. Когато мислиш, че парите всичко вършат, то е лъжа. Мнозина очакват, като умрат да идат при Господа. Какво е туй разбиране сега? При Господа ще идете. При Господа мнозина са ходили. Той има толкоз много образи. Някоя вечер вие виждате някой старец с голяма брада и бяла коса, казваш – видях един стар човек. На друго място ти се намираш в голяма опасност. Вечерно време иде някой, оберат красив момък, като го освободиш, той е пак Господ. Може да ви приведа много други примери. Ние сега търсим да видим Господа по един особен начин. На Господа ще слушаш гласа.

Разправят за един човек, когато бил големият пожар в Чикаго. На пътя оставено едно дете. Върви и нещо му казва, вземи това дете. Той гледа огъня след себе си, трябва да се бяга, огънят е силен. Казва му нещо, вземи това дете. Ако вземеш това дете, огънят няма да те настигне. Ако не вземеш детето, ще те настигне. Господ е който ти говори – вземи туй дете. Казвам: Огънят, който иде, вятърът духа в туй направление, в което бяга. Попътен вятър има. Вятърът иде откъм гърба му, но и огънят иде. Когато вземеш туй дете, вятърът ще се измени, ще дойде противен вятър и ще спре огъня. Да ви приведа другия пример.

Имало двама души. Единият бил сприхав, който имал да взима. Онзи, който не се изплащал, обичал да го налага. Като го срещне, казва: Ще платиш ли? Толкова време те чакам. Ако му каже някоя дума, наложи го хубаво. Сега един набожен човек взел пари от него. Иска му парите, той казва, нямам и хукнал да бяга. Онзи хукнал подир него да го гони, изкълчил си крака. Чакай казва, аз няма да те гоня, върни се при мен. Връща се, казва: Ако беше ми платил, ето не щях да те гоня. Гоних те, изкълчих си крака. Казва, аз зная да правя изкълчени крака. Правят пазарлък. Ти казва, като ти направя крака, какво ще ми дадеш? – Ти ми направи крака. От сега нататък, като имам да вземам няма да гоня хората. Сега по някой път вие правите същата погрешка. Гоните някого. Някога момъкът бяга, момата го гони. Някъде момъкът гони момата. Някъде момата гони момъкът, защо го гони? – Има да взема нещо. Казва: Аз го обичам. Тъй е, че има обич, нищо нямам против обичта. Но защо момата бяга от него? – Защото няма доверие. И защо момъкът бяга от нея? – Защото няма доверие. Защо бяга заекът от хрътката? Щом го настигне, ще го занесе на господаря си, той вика – дръжте го. Казвам, сега в живота колко от вас, когато са имали да вземат от някого, държат една поза господарска. Който има да взема е разположен чорбаджийски. Онзи, който има да дава се е свил. Това е бялата лъжа. Онзи се представя такъв, какъвто не е. Като му се изкълчи кракът ще бъде друг. Онзи, който има да дава, той се е свил, там е бялата лъжа. Какво има да се свива? Да му каже, действително имам да ти давам.

Сега всички говорите за любовта. Може ли някой да ми разправи каква е вратата на любовта. Толкоз пъти сте влизали. От какво е направена вратата на любовта? – От какъв материал е направена? – Как ще си я представите? Ти ако видиш една кобра, можеш ли да се влюбиш в нея? Като ти дойде на гости, ще започнеш да трепериш. Не само ти, но и тигърът трепери. Като те клъвне, след една–две минути, всичко ще се свърши.

Някои правят изключение, не ги хваща отровата на кобрите. В любовта има нещо, което привлича хората. В истинската любов има нещо, което

привлича. В истинската любов, като срещнеш един човек, който те обича, твоят живот ще се продължи най-малко с една година. Ако десет души срещнеш, които те обичат, десет години ще се продължи животът ти. Ако срещнеш 50 души, които те обичат, с 50 години ще се продължи. Ако всяка година срещате по един човек, който ви обича, ще стенете безсмъртни. Едната година, с една година ще се продължи животът ви. Другата година пак за една година и т.н. Хората на любовта като ги срещнеш, няма болест, която те да не могат да лекуват. Без да знаят те като те срещнат, болестта изчезва. Сиромашията изчезва. Недъзите изчезват. В любовта като срещнеш тия, които те обичат, колцина от вас сте които сте повярвали. Казвате: Я го докажи. Правя опит, казвам да едного: Рови тук. Рови и намира златната монета. Казва: Ти си я турил тук. Възможно е, как ще му докажа. Аз искам да му покажа моето окултно знание. Казваш: Ти си я турил там, ти искаш да ме замотаеш.

Всяка една мисъл, която има сянка във вашия ум, не е права. Вие трябва да разбирате от коя страна е сянката? – От ляво ли, от дясно ли, отпред, отзад, отдолу или отгоре. Шест положения има. Ако един човек иде при мен, аз виждам сянката отзад зад гърба. Ако сянката е отпред, имам друго схващане. Ако е от ляво, имам друго схващане. Ако е от дясно, имам друго схващане. Ако е отгоре, имам друго схващане. Ако е отдолу, имам друго схващане. Всичките сенки показват само едно положение. На този човек, ако сянката е отзад, аз зная слънцето къде е. Но сянката може да бъде сутрин отзад и вечерно време може да бъде отзад. Тя ще покаже посоката на движението ти. Ако сутрин се движиш и сянката е отзад, показва къде е слънцето. Ако вечерно време пак сянката е отзад, ще покаже, че ти не се движиш в едно и също положение. Сутрин отиваш на работа към слънцето, това показва, че слънцето е отзад. Вечерно време се връщаш у дома си, сянката е пак отзад. Показва, че ти не излизаш от къщи. Вечерно време, сянката като е отзад, показва, че ти се връщаш вкъщи. Сянката има две положения. Едното показва, че излизаш от къщи, отиваш на работа; другото показва, че се връщаш вкъщи. Сега някои, които не разбират, могат да кажат: Той на запад отива. Отзад е сянката. То е неразбиране. Връща се вкъщи да види жена си и децата си. Свършил си е работата. Да види братята си. В религиозния живот вие искате да станете светии, да ви бъде добре. Господ да обърне внимание, но и в религиозния живот ти излизаш из Божията къща. Сянката е отзад, да свършиш работата хубаво през деня. Като свършиш работата, връщаш се да дадеш отчет. Сянката е пак отзад. Ако се върнеш вкъщи и носиш една голяма загуба, каква полза има? – Ще те хукат, нищо повече. Ако дадеш някой концерт щом сянката е отзад, концертът хубав ще бъде. Гледам цигуларят като излиза, сянката отзад ли е. Като излиза, гледам накъде е сянката. Като влиза, аз вече зная, какво ще бъде неговото положение.

Та казвам: Философия има. Считайте, че всяко нещо, което ви се случи, за добро е. Изгубил си един лев, за добро е. Изгубил си 5 лева, за добро е. Изгубил си 10 лева, за добро е. Изгубил си 100 лева, за добро е. Изгубил си един лев, ползува се само един човек. Изгубил си 2 лева, ползуват се двама души. Изгубил си 10, 15, 100 лева, ползуват се повече. Ако сто души се ползуват от твоите 100 лева, какво лошо има? Вземам парите като символ. Или, че 100 хляба са изядени от 100 души, хората се ползуват. Не считайте, че това е загуба. Каквото ви се случи в света, считайте че е добро. Знаете ли колко мъчно е туй да се докаже на хората. Когато говорим този въпрос не го отнасят право. Казвате, някой е сприхав, аз не съм намерил човек, който да не е сприхав. Някой изявява сприхавостта си, някой не я изявява. Но тя е вътре. Някой изявява своята скържавост отвън. Някой трепери отвътре. Той ти дава 100 лева, туря висока лихва, казва. Другите вземат 45, аз ти давам с 25. Казва, аз ти давам 15–16 лева, малко ли е? 10000 лева с 16 лева процент едва ли ще можеш да платиш. Сега някои от вас направите добро, не сте доволни, казвате, малко дадох. Ти и много като дадеш ще направиш едно престъпление и малко като дадеш ще направиш престъпление. Един човек като дойде при тебе, няма да му направиш угощение, че и вино и ракия да му дадеш, всичко туй да пие. Една баница хубава, може от коприва да е направена, от спанак да е направена, или от зеле или от леща или от боб. Като говорим за баница, като дойде човек и като му направиш ръжен хляб, житен или ечемичен или царевичен кой хляб ще му дадеш в даден случай? Ако дойде някой при мене, който обича парите, с житен хляб няма да го храня, ще го нахраня с царевичен хляб. Понеже му дотегне, не го харесва. Нахраня богатия с царевичен, не е доволен. Аз зная, че е богат. Който не е доволен от царевичното брашно, той е богат. Без разлика кой е. Я дайте на сиромаха, който е гладувал. На царевичното брашно как ще се радва. Сиромах е този човек. Щом яде царевичното брашно е сиромах. Казва, че той е богат. Кое магаре е по-ценно, натовареното или ненатовареното? Натовареното магаре е по-скъпо. Носи 40–50 кг злато, колко струва? Върви магарето без товар, много малко струва. Богатите хора много струват със златото. Сиромасите малко струват. Вие казвате, че не сте стрували много. Волът, който струва 2000 лева, след като го продаде и какво остава за вола? – Вие искате да имате цена. Че вие струвате, но парите вземат други, вие ще идете на касапницата. Две хиляди лева ще платят, защото месце има този вол. Казвам: Цена има този човек. Не искам да имам такава цена. Ако имам цена 1 лев, като вола, ако струвам 2000 лева, веднага на наденици ще стана.

Вие се готвите за оня свят. Вие на този свят не може да живеете както трябва, че как ще живеете на оня свят? – Да ида на оня свят, че е уреден. Уреден е оня свят, но като идеш в оня свят не се позволява да дрънкаш на

пианото както тук. Там трябва да бъдеш виртуоз. Да знаеш да свириш, не да седнеш да се учиш. Вие тук не знаете да живеете, искате в оня свят да живеете изведнъж. Не може, оттук ще се научите добре да живеете. Ако тук не можете да живеете, както трябва, как ще живеете там? Аз ви говоря по земному. Кой приятелски ще ви слуша? – Човекът не иска да ви слуша, ще го развалите. Ако знаете да свирите, веднага ще имате най-хубавото пиано. В оня свят има хубави пиана, хубави инструменти, много хубави работи има, и хубави дрехи има, и шапки има, и обуща има, каквито не сте и сънували. Как ще те препашат с хубавата дреха, ако умът ти не стига, ако сърцето ти не стига? – Ще имаш халат на затворник, ще те пратят тук на земята. Та казвам: Каквото научите тук на земята, там ще го живеете. Спечелите пари на земята, в небето ще ги видите. Колкото добрини направиш на земята, в небето са капитал. В небето щом изядеш всичките добрини, пратят те да се преродиш пак да спечелиш, да ядеш. Туй, което си научил на земята, туй ще живееш горе и в небето. Сега туй няма да го вземате буквално, но е закон. Като дойде някой от земята, какво ще им разправяте. Вие ще бъдете като вола. Вземете запример един писател, той ще вземе една нещастна жена, един нещастен герой, беден, той ще ги нареди, ще направи един дом, той ще стане виден човек, но човекът е умен, знае как да ги тури – добрите и лошите. Крадците и разбойниците, опише ги така, че всички ги харесват. Или като гледаш на сцената, приятно ти е. Много добре го описва. После обижда някого, много майсторски го обижда, на място му казва. Среща един турчин, който гледал драмата на Шекспир „Отело“. И турчинът след като среща артиста, който играл Отело, му казва: Ти ли забърка онази каша? – То бива бива, но туй, което направи, е срамота. Още веднъж да го не правиш. Когато е на театър, той не счита че е на театър, и че се играе някаква роля.

Та казвам: Първото нещо, човек трябва да запази своето здраве. Здравето зависи от доброто на човека. Човек, на когото краката са здрави, той е добър. Човек, на когото ръцете са прави, е справедлив. Човек, на когото очите са здрави, е истинолюбив. Човек, на когото ушите са здрави, е мъдър човек. Човек, на когото вкусът е здрав, знае как да яде. Той е човекът на любовта. Аз тъй разсъждавам. Говори някой за любовта, за истината. Щом очите са здрави, наред е тази работа. Щом ушите са здрави, наред е тази работа. Щом езикът е на място, наред е тази работа. Още като започнеш да ядеш, зная имаш ли любов или не. Онези хора, които имат любов, особено ядат. И като ядат, на тебе ти се прияде. Онзи, който няма любов, ще се навъси малко.

Яжте с любов. Слушайте с любов. Гледайте с любов. Пипайте с любов. Ходете с любов и всичко ще се уреди.

Като идете в оня свят, ще видите, че външната форма не съществува, а винаги означава едно вътрешно състояние. Всеки човек носи такава дреха, каквато е имал. Хубава, красива дреха. Не може да носиш красива дреха, ако си болен. Болният човек с красива дреха е престъпление. Съвършените са облечени с най-хубавите дрехи, както тук се обличат цветята.

Отче наш

22. Утринно слово
4.V.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрева

1941_05_07 Ще направим жилище
Лекция на Общия Окултенъ класъ

ЩЕ НАПРАВИМЪ ЖИЛИЩЕ

Отче нашъ.
Богъ е Любовь.

Всички, които сте тукъ, нѣмате еднакво разположение. За разни нѣща мислите всички, за работа мислите. Чакате нѣщо да ви се даде, дали ще бѫдете съгласни съ онова, което вие мислите. Не само така вие мислите, всичкитѣ хора мислятъ така.

Какво подразбирате подъ думитѣ „възможность", „постижение" и „осѫществяване"? Като ученици, ако ви се дадатъ възможности въ природата. Въ дадения случай дадено е на човѣка нѣщо, то е една възможность. Тази възможность сама по себе си не иде, тя сѫществува като едно външно условие. Да кажемъ имате възможность да разбирате. Какво подразбирате? Или имашъ възможность да обичашъ или имашъ възможность да те обичатъ. Сега вие дойдете до едно разрешение, казвате: „Природата е създала така нѣщата". Природата какъ ги създала? Когато азъ създавамъ нѣщо, азъ го създавамъ споредъ моето разбиране. Природата ли го създала? Или по нѣкой пѫть питамъ: Защо азъ съмъ такъвъ? Твърдимъ, че Богъ ни е създалъ. Има нещо въ насъ, което Богъ е създалъ, но има нѣщо, което Богъ не го е създалъ. Ти си сприхавъ човѣкъ и казвашъ, че такъвъ Господъ те е създалъ. Че си сприхавъ, то е твоя работа. Че мислишъ разумно, то е другъ въпросъ. Въ Божественитѣ работи има единъ непреривенъ процесъ, Божественитѣ работи не могатъ да се прекѫснатъ, непреривни сѫ. Човѣшкитѣ сѫ преривни. Запримѣръ: ти дишашъ – то е Божествена работа, трѣбва да дишашъ. Защо не е твоя работа? Не може ли другояче? Ако може – направи го. Казвашъ: „Не може ли другояче?" Направи, ако можешъ, толкозъ уменъ човѣкъ си. Сега не може да се измѣни. – „Мене вече ми дотегна". И мене вече ми е дотегнало, но… Цѣлия денъ като една помпа да дишашъ, вървишъ, тази помпа тегли буталото, мислишъ много работи да постигнешъ. Какво ще постигнешъ? По нѣкой пѫть ние пресиляме нѣщата, че нищо не може да постигнемъ. Не е вѣрно. Азъ вече съмъ постигналъ и има много работи да постигамъ. Следъ като постигнешъ, какво ще стане? Следъ като е постигналъ, какво е добилъ? Казва: „Ще постигна нѣщо". Се има постижения, но ние, като постигнемъ нѣщо, ние обичаме мързела. Мързелътъ е главната цель. Той мисли да постигне нѣщо, че вече да не работи. Религиознитѣ сѫ станали религиозни по единствената причина, че искатъ да не работятъ. Азъ

гледамъ тукъ, нѣкой пѫть работя по закона на природата, чопля нѣщо и нѣкои ученици ме питатъ: „Какво правишъ?“ Казва ми: „То тъй не се разкопава, тъй се разкопава“. Защо тъй се разкопава, а не тъй? Казва: „Дѣдо ми каза какъ да разкопавамъ“. Дѣдо му казалъ и той досега не е направилъ опитъ още. Другъ казва: „Еди-кой си не е търпеливъ“. Ами че единъ голѣмъ изворъ, който блика постоянно, търпеливъ ли е? Голѣмитѣ извори сѫ крайно нетърпеливи. Но търпеливи сѫ онѣзи, тихитѣ извори, които едва текатъ. По-добре да боботи. Сега азъ съмъ на страната на нетърпеливитѣ хора, тѣ сѫ работнитѣ хора. Като дойде до тебе – бърза, направи нѣщо. Ще направи нѣкаква погрѣшка. Ти считай, че не е направилъ нѣкаква погрѣшка. То е твое схващане. Човѣкътъ свършилъ работата, окопалъ, ти започнешъ да го мѣришъ, казвашъ: „Окопалъ, но три пръста плитко“. Окопалъ човѣкътъ цѣлъ декаръ, ако го бѣше копалъ по-дълбоко, нѣмаше да изкопае толкозъ. Пъкъ той мисли да сади лукъ, не му трѣбва повече, 3–4 пръста стига. Той не иска да сади друго. Нѣкои отъ васъ по колко копаете? И толкозъ не копаете, даже и единъ пръстъ не копаете. То е пакъ аналогия. Да ви наведа на мисъльта: Всѣка една работа, която станала безъ мисъль, безъ чувство и безъ воля, така отвънъ, всѣкога природата налага глоба. Щомъ иждивявашъ повече енергия, държи те природата отговоренъ. Сега онѣзи, които се сърдятъ, не ги обвиняватъ за сръднята. Правъ е да се сърди. Глобяватъ го, че изхарчилъ повече енергия, отколкото трѣбва. Запримѣръ: ти имашъ единъ слуга, той направилъ погрѣшка, ще му кажешъ: „Ти си направилъ погрѣшка“. Ти ще идешъ при него, половинъ часъ ще му крѣскашъ, че е направилъ погрѣшка. За петь минути работа – направилъ една погрѣшка. Ти направишъ единъ разходъ, за хиляда лева енергия изхарчишъ. Казвашъ, че не искашъ такъвъ човѣкъ. Ти си направилъ пакость на себе си. Понеже господарьтъ се намѣсилъ, той ще плати половината отъ онова, което слугата направилъ.

Гледамъ, всичкитѣ вие разправяте и казвате: „Не вървимъ добре“. Оставете тази работа „не вървимъ добре“. Кажете: По-добри хора отъ насъ нѣма. По-добри хора отъ насъ нѣма, но и по-лоши хора отъ насъ нѣма. Вие сте чудни. Добро и зло сѫ две нѣща, които вървятъ заедно въ свѣта, като братъ и сестра вървятъ. Вие може да не харесвате злото. Едни хора има, които не харесватъ доброто, казватъ: „Съ добро човѣкъ овца става“. Съгласенъ съмъ, че човѣкъ съ добро овца става, но съ зло – вълкъ става. Кое е по-хубаво – овца ли да станешъ или вълкъ да станешъ? Ако слугувашъ на злото – вълкъ ще станешъ. Ако слугувашъ на доброто – овца ще станешъ. Казвашъ: „Овца ли да стана?“ Щомъ не искашъ овца да станешъ, вълкъ ще станешъ. Кое е по-хубаво, кое има повече условия за животъ? Повече условия има овцата, овцата има повече да живѣе, по е културна, понеже има вълна на гърба си. На вълкътъ винаги му се четатъ ребрата, никога не може да затлъстѣе. Цѣлиятъ день върви, казва: „При лоши условия живѣя. Въ която

кошара да влѣза – ме гонятъ, навсѣкѫде ме гонятъ“. Вълкътъ навсѣкѫде го гонятъ. Какво лошо направилъ?

Вие какво мислите за лошото? ЛОШЪ, ДОБЪРЪ. Л-то въ лошото показва, че иде отъ Бога. Това сѫ Божествени енергии, това сѫ условия. О-то – то е пакъ отъ Бога. Лошото седи въ Ш-то, понеже то показва, че човѣкъ има две чаши. Като идешъ при него, две чаши има, съ две мѣрки мѣри. За себе си мѣри по единъ начинъ, за другитѣ мѣри по другъ начинъ. При единъ българинъ дошълъ единъ турски бей и наливалъ вино въ чашитѣ. Като наливалъ на бея, чашата оставѣлъ два пръста праздна, като наливалъ своята чаша, се я преливалъ. И казватъ: „Уттраа“. Като гледалъ, беятъ му казва: „Чорбаджи, и на мене да бѫде уттрра“. И ние, като дойде за насъ, наливаме напълно. Като дойде за другитѣ, не го наливаме пълно. То е користолюбие. Когато единъ бакалинъ продава, гледа да не иде повече нито единъ грамъ, но когато купува за себе си – иска да мине повече. И при купуването и при продаването да бѫде еднакво. Не онзи, който купува и продава, да има две чаши. Злото е, че две чаши има, две мѣрки има. Какъ ще го поправишъ? Ти, при лошия човѣкъ като идешъ, ще му вземешъ едната чаша, само една да му остане и той ще стане добъръ човѣкъ. Лошото седи въ двете чаши, въ двете мѣрки. Щомъ имашъ една мѣрка – ти си добъръ човѣкъ, щомъ имашъ две мѣрки – ти си лошъ човѣкъ. Или лошиятъ носи два хлѣба, два чифта обуща, две шапки, две ризи, натоваренъ е навсѣкѫде. Има нѣкои болни хора, които не може да се лѣкуватъ, защото сѫ лоши. Той турилъ една риза, после една фанела, после друга по-дебела фанела, после палто, отгоре друго палто и пакъ трепери. Казва: „Запалете собата“. Той е лошъ човѣкъ. Казва: „Много студено е“, трепери. Той иска цѣлиятъ свѣтъ да му иде на помощь. Лошиятъ човѣкъ трѣбва да извади едното палто и да го даде. Вие ще ме разберете криво. Ще ме разберете така, както попадията разбрала попа. Единъ свещеникъ държалъ проповѣдь, че който има две ризи – да даде едната. Тя искала да изпълни и като отишла въ кѫщи, попътъ ималъ две ризи, тя дала едната риза. Сега кѫде е погрѣшката? Тя дала ризата на попа, не дала своята риза. Анекдотътъ е такъвъ. Азъ коригирамъ този анекдотъ. Какво казалъ попътъ? Азъ не зная какъ е работата. (Тя) казва: „Азъ слушахъ и искахъ да изпълня“. Попътъ ѝ казва: „То бѣше моя работа да дамъ моята риза. Защо не даде своята риза, но даде моята? То бѣше моя работа“. И тя имала две ризи и не дава нейната, но дава тая, на попа. Казва: „Искахъ да изпълня желанието на Христа“. Желанието е право, но прави поменъ съ попската риза. Попътъ, като проповѣдва, той можеше да даде своята риза, тя пъкъ да даде своята. Ти, ако имашъ две ризи, дай си своята. Сега вие ще направите възражение. Ти носишъ една риза, оцапа се, нѣмашъ друга риза, трѣбва да я перешъ, трѣбва да останешъ голъ. Не е практично. Това възражение ще дойде. Трѣбва да имашъ две ризи. Да ви

изясня работата какъ седи. Ти направишъ две погрѣшки, носишъ две тояги. Онзи, който е гнѣвенъ, като те набие съ едната тояга, ще вземе и другата да те бие. Въ дадения случай е по-хубаво да те биятъ съ една тояга, отколкото съ две. Да разберете закона, защо не трѣбва да имашъ две ризи.

Да ви приведа другъ примѣръ. Единъ български адвокатъ пѫтувалъ отъ Севлиево въ Търново. Тамъ има единъ завой, дето ставали много обири. Разбойницитѣ тамъ ще хванатъ нѣкой богатъ човѣкъ, нѣкой богатъ търновчанинъ или севлиевецъ. Пѫтувалъ веднажъ единъ търновски адвокатъ, носилъ два кобура. Като го хванали разбойницитѣ, го питатъ: „Защо ти сѫ тия два кобура?“ – „За зоръ-заманъ“. Ти носишъ орѫжие, ти знаешъ какво нѣщо е любовьта, ти знаешъ какво нѣщо е мѫдростьта, ти знаешъ какво нѣщо е Божията истина, но не си служишъ съ тѣхъ. Ти си като този адвокатъ, който носи кобури. Ти минавашъ покрай нѣкой завой, хванатъ те разбойницитѣ, не изваждашъ кобуритѣ. Защо ти сѫ тогава? – „За зоръ-заманъ“. Ако въ дадения случай васъ знанието не може да ви помогне, вие не сте правили опити. Има нѣкои хора, и добро като ти говорятъ, дразнятъ те. Разправямъ нѣщо изъ моя животъ. Защо го разправямъ, нѣма никакъвъ поводъ. Разправямъ, че нѣкое дете имало хубава стомна и я счупило. Нищо не съмъ казалъ за детето. Азъ за счупената стомна нито въпросъ не трѣбва да правя. Като разправямъ на васъ – печеля, понеже се показвамъ, че съмъ много търпеливъ. Че еди-кой си ималъ хубава стомна, той я счупилъ и азъ съмъ мълчалъ. Съ единъ примѣръ ще направя едно изяснение, че донѣкѫде нѣкой човѣкъ ималъ търпение. Той си знае дали има търпение. Единъ математикъ, който се занимавалъ съ астрономия, 20 години правилъ своитѣ изчисления, наблюдения, но въ него редътъ и порядъкътъ не е билъ развитъ. Обичалъ да смѣта, но нѣмалъ редъ и порядъкъ. Ние имахме една сестра, тя бѣше Казакова. Като влѣзешъ въ кѫщата ѝ, всѣко нѣщо на мѣстото турено. Ако не е на мѣсто, не може да бѫде. Казва: „Тъй ми е дадено“. Редътъ въ нея е развитъ. Влѣзете въ нѣкой домъ – дрехи разхвърлени, нищо не е турено на мѣсто, казватъ: „Нѣмамъ време“. Не че нѣма време, но не му стига умътъ. Дайте ноти на единъ, който не е музикантъ, той не знае кѫде да ги тури, пънка се, пънка се. Дайте нотитѣ на единъ музикантъ, той ще тури всѣка нота на мѣсто, знае гласа. Като погледне пѣсеньта – вече може да пѣе.

Сега тия изяснения насъ ни отдалечаватъ отъ цельта да приложимъ нѣщо въ себе си. Правилъ този ученъ своитѣ наблюдения и ги писалъ на отдѣлни книжчици. Той ги знае, но сѫ разхвърлени. Той всѣкога държалъ стаята заключена. Никой не знаелъ какво има вѫтре. Единъ день станалъ малко разсѣянъ – туй сега е отъ мене – станалъ разсѣянъ, забравилъ да затвори вратата, билъ професоръ въ университета, дошла една отъ студенткитѣ и го запитала нѣщо, той забравилъ да затвори вратата. Слугиняла намѣрила

стаята неочистена, разхвърлени книжки навсѣкѫде, събрала книжкитѣ, турила ги въ печката, изчистила стаята, измела хубаво. Като се връща той, гледа – всичко изметено, пита: „Кѫде сѫ книжкитѣ?“ (Слугинята) казва: „Азъ ги изгорѣхъ“. – „Моля ти се, още веднажъ да не правишъ това“. Кѫде е погрѣшката въ нея? Тя трѣбваше да събере книжкитѣ и да го пита какво да ги прави. Но авторитетъ има тази слугиня, мисли, че знае повече отъ професора, взема ги и хайде въ печката, изчиства. Изпъчила се и му казва: „Азъ изчистихъ“.

И вие по нѣкой пѫть вземате като тази слугиня Божественото въ васъ, събирате го, не питате какво трѣбва да правите и го изчиствате, туряте го въ печката. Хубаво, да допуснемъ, че нѣкой отъ васъ имате погрѣшки. Погрѣшка имате най-първо, че не ходите, както трѣбва. Не си махате рѫцетѣ, както трѣбва. После, като вървите – харчите много повече енергия, нищо не постигате. Като вървите, главата държите на едната страна наведена. Или тукъ, като седите, мѣстите си краката, ту единия кракъ, ту другия. Не се позволява да си мѣстите краката. Нѣкой пѫть и азъ си мѣстя краката. Не е позволено, азъ самъ си позволявамъ. Казватъ: „Ще си туришъ дѣсния кракъ върху лѣвия, когато ще трѣбва да проявишъ мѫжа. Когато трѣбва да проявишъ жената, ще си туришъ лѣвия кракъ върху дѣсния“. Хубаво, азъ ще ви приведа единъ примѣръ. Сега мнозина отъ васъ казвате: „Азъ не искамъ да ми заповѣдватъ хората“. Защо не искашъ да ти заповѣдватъ хората? Какви сѫ съображенията ти? Не искашъ да ти заповѣдватъ, а искашъ да заповѣдвашъ. Да ти заповѣдватъ е хубаво и да заповѣдвашъ е хубаво. Ако единъ учитель, който преподава музика, заповѣдва на ученика, научава го на нѣщо. Нѣкои отъ васъ може да заповѣдвате като онзи, турския кадия, на ибрицитѣ. Наредилъ кадията 40 ибрици и като идватъ богомолци въ джамията, споредъ обичая искатъ да се измиятъ. Той имъ заповѣдва кой ибрикъ да вزематъ, казва: „Не този ибрикъ, а онзи“. Но това сѫ анекдоти, нѣкѫде станали, азъ досега не съмъ видѣлъ нито единъ такъвъ кадия. Кой знае това кѫде е станало. Възможни нѣща сѫ, вѣроятни сѫ.

Всичкитѣ постижения въ свѣта зависятъ какъ ще разберемъ Божия законъ. Често мене ме питатъ: „Какъ ги търпишъ тия хора?“ Рекохъ: Търпя ги, както мене търпятъ. И мене търпятъ, като ходя по земята. На тази трева стѫпя, на онази трева стѫпя. Може да мисля, че дето азъ стѫпвамъ, е добре, дето другитѣ стѫпватъ, не е добре. И мене ме търпятъ. Като стѫпвамъ, и мене ме търпятъ. Казвамъ: Както мене търпятъ, така и азъ търпя. Трѣбва да стана уменъ, да имамъ крилца, като стѫпвамъ – да не стѫпвамъ по земята, но да хвъркамъ, ще мина отгоре и да не стѫпя нито една тревица. Вие, като се спрете, търсите погрѣшкитѣ на хората. Казвашъ: „Той не живѣе добре“. Ти, въ дадения случай, като казвашъ, че той не

живѣе добре, ти вредишъ на себе си и на него. Казвашъ: „Свѣтътъ не живѣе добре, хората не трѣбваше да се биятъ, тѣ не живѣятъ добре“. Тѣзи работи нищо не ни ползуватъ, нито другитѣ ползуватъ. – „Свѣтътъ не е добре направенъ“. Това не е наша работа. Ама Иеремия казалъ нѣщо. То е работа на Иеремия, той е пророкъ, изпратенъ съ власть, той има право да казва. Ти не си пророкъ, нѣмашъ право да казвашъ. „Исайя казалъ“. Ти не си Исайя. Ти си позволявашъ нѣща, които нѣмашъ право да правишъ. Ти ще мязашъ на онази българка, която опопила мѫжа си. Има единъ анекдотъ. Решила тя да го направи чиновникъ, но никѫде не го назначили на работа, не го искатъ. Единъ день тя взема едно чакърче, купила черъ платъ, направила расо, една кюлюмявка му турила, дала му една китка босилекъ въ чакърчето и му казала: „Ще започнешъ и ти да ръсишъ хората“. Като го видѣли хората съ кюлюмявката, помислили, че е попъ, прочулъ се той, че хубаво ръси. Казватъ на владиката: „Единъ младъ свещеникъ имаме“. – „Че какъ? Азъ не съмъ го опопилъ“. Вика го владиката: „Ти откѫде си, кой те опопилъ?“ – „Жена ми“. Значи ти си свършилъ университетъ, нѣмашъ знание, не знаешъ работата.

Напримѣръ: вие седѣли ли сте тъй, да бѫдешъ вглѫбенъ, че нищо да не те интересува? Казва: „Много съмъ вглѫбенъ“. Азъ виждамъ, че не сте вглѫбени, се поглеждате на една или на друга страна. Ти като си вглѫбенъ въ себе си и мислишъ, окрѫжаващитѣ хора като че не сѫществуватъ. Представете си, че си осѫденъ на смъртно наказание да те обесятъ. Ти като минавашъ така вглѫбенъ, другитѣ минаватъ покрай тебе и ти нищо не виждашъ, потъналъ си. Туй положение трѣбва да има човѣкъ. Така да забрави свѣта, да не мисли, че хората сѫ грѣшни, да мисли, че свѣтътъ е добъръ. Дето мислимъ, че свѣтътъ е лошъ, то е отчасти така, само нѣкѫде има каль. Дето има морави, нѣма никаква каль. Въ горитѣ, въ пѣсъчливитѣ мѣста нѣма никаква каль.

Ние, съвременнитѣ хора, се безпокоимъ за много работи. Говори се за любовьта, но кой отъ васъ носи любовьта? Казва: „Гори ми сърдцето“. Че гори сърдцето ти, това не го отричамъ. Сега въ всичкитѣ нѣща въ сѫщность дисхармонията не сѫществува. Само въ музиката, вземете нѣкои тонове – не си хармониратъ. Ако ги пѣете, дисонансъ има между тѣхъ. Поотдѣлно, ако ги пѣете, сѫ музикални, но като ги пѣете заедно, съ други има единъ дисонансъ. Този дисонансъ, и той е потрѣбенъ. Казвамъ: Сега не да считате, че злото не сѫществува. Но ето азъ какво разбирамъ подъ реаленъ животъ. Нереално е за мене дървото, реаленъ е за мене плода, който може да опитамъ. Но сѣнката на дървото не е реална. И тя има реалность, може да я нарисувашъ, на книгата сѫществува. Може да сѫществува сѣнката, но не е реална. Съ сѣнки не може да се хранишъ. Азъ може да ви направя книжни пари, колкото искамъ, но какво ще ви ползуватъ тия книжни

пари? Нѣкой пѫть фалшифициратъ, правятъ банкноти, но държавата е толкозъ (строга), че тя търси тия банкноти. Често и вие правите банкноти. Вие прекарвате нѣкое ваше право въ свѣта. Никой нѣма право да търси своето право въ свѣта. За себе си може да го търсите, но да го прекарате въ свѣта – нѣмате право. Всички трѣбва да бѫдемъ изразители на онова, Божественото, то да функционира. То сѫ звонкови пари.

Сега азъ като развивамъ темата, нѣма погрѣшки въ свѣта. Ние не може да направимъ една разлика. Може да се направи разлика, когато двама души пѣятъ. Може да кажа кой пѣе по-хубаво. Единиятъ пѣе по-хубаво. Гласътъ е ясенъ, има мекота, има и сила, като пѣе има разположение. Другиятъ пѣе, ясенъ е гласътъ, но дразни, нѣма мекота въ гласа му. Единиятъ като пѣе, той самъ се радва на своето пѣене. Другиятъ пѣе, но въ него има мисъль дали ще го харесатъ хората. Когато пѣе, дали ще го харесатъ хората, да не мисли. Нѣкой иска да бѫде добъръ, за да признаятъ другитѣ. Ти си на кривъ пѫть. Щомъ мислишъ дали хората мислятъ дали си добъръ, ти си на кривъ пѫть. Азъ трѣбва да бѫда добъръ, защото доброто е основа на живота. Азъ трѣбва да бѫда добъръ за самия себе си. Като съмъ добъръ, азъ съмъ проводникъ на Божественото. Ако не съмъ добъръ, не съмъ проводникъ. Единъ човѣкъ, който нѣма доброта за основа, не може да очаква за бѫдеще никакви постижения. Онова, което е съградилъ, ще рухне. Може да има каквито иска идеали, може да има каквото иска знание – всичко ще рухне, ще остане само онова, което е добро. Казва: „Азъ съмъ добъръ човѣкъ", пъкъ казва, че всичко е рухнало. Щомъ всичко е рухнало, ти не си добъръ човѣкъ. Казва: „Не съмъ направилъ никакъвъ грѣхъ". Щомъ въ тебе всичко рухва, имашъ грѣхъ. Казва: „Добъръ съмъ". Добъръ си, пъкъ си неспокоенъ. Има едно неспокойство отвънъ. Вѣтърътъ може да разклаща листата, може да разклаща клонитѣ и самото дърво, но туй разклащане на дървото е на мѣсто. Ако тия дървета не се разклащаха, тѣ нѣмаше да растатъ. Вѣтърътъ като разклаща листата, като разклаща дървото – дърветата се ползуватъ. Следователно: страданията въ свѣта сѫ турени на мѣсто. Въ духовния свѣтъ, ако вие не страдате, не може да растете. Разклащането трѣбва да дойде. Не цѣлия день вѣтърътъ да ви разклаща и да ви изкара изъ земята. Казвате: „Дотегнаха ми тия страдания". Хубаво, като ти дотегнаха, какво трѣбва да се прави? Казва: „Малко миръ да дойде". Щомъ искашъ миръ, снеми пушката, револвера. Ето – мирътъ ще дойде.

Сега вие за какво се смѣете? Въ ума ви има единъ контрастъ. Разправяше ми единъ нашъ братъ, като вървѣлъ нѣкѫде и проповѣдвалъ, дошли малки деца и турили отзадъ две знамена. Върви той и всички се смѣятъ. Той носи знамената. Всички се смѣятъ и се чуди. Казва: „Турили ми знамената. Направили ме знаменосецъ". Не носете знамената, които децата отзадъ сѫ

ви турили. Казва: „Де да ги видя?“ Трѣбва да ги видишъ. Като турятъ знамената, хвани ги. Да кажешъ на децата: „Азъ виждамъ като туряте знамена“. Ако бѣха отпредъ, щѣхте да видите знамената. И човѣкъ досега турилъ хорскитѣ погрѣшки отпредъ, а своитѣ погрѣшки ги турилъ отзадъ, не ги вижда. Като дойде до хорскитѣ погрѣшки – ги виждате, но своитѣ – не ги виждате. Ти проповѣдвашъ на хората, но съ твоето проповѣдване какво става?

Говоримъ сега за новото. По кой начинъ ще изнесемъ въ свѣта любовьта? Въ какво седи новата любовь? Или отъ какво трѣбва да бѫде направена новата любовь? Новата любовь печена ли трѣбва да бѫде, варена ли трѣбва да бѫде или отъ коприна направена трѣбва да бѫде? Сега пакъ засѣгамъ младитѣ. Безъ тѣхъ работата не върви. Една млада мома облича червена рокля, за да се хареса на нѣкого. Той, като види червената рокля, обърне се нѣщо въ сърдцето му. Нѣкой пѫть момата се облѣче въ черно, всичко е черно. Като види туй черното, свие му се сърдцето. Защо на червения цвѣтъ се радва, а на черния не се радва? Представете си, че като се облѣкла момата въ червено, обърнало се сърдцето на момъка по единъ начинъ. Като се облѣче въ черно, пакъ се облѣче, но се обърне въ обратна посока. Сега той, като види черното, знае, че или баща ѝ умрѣлъ, или майка ѝ умрѣла, или братъ, или сестра, изгубила нѣкого. Изгубила нѣкого отвънъ, затова се почернила. Когато вие се почерните съ нѣкоя ваша мисъль, кой е умрѣлъ? Ти си нѣкой пѫть неразположенъ въ кѫщи, кой е умрѣлъ? Тогава, когато вие живѣете въ единъ свѣтъ, дето хората умиратъ, не очаквайте щастието да сѫществува. Неволя сѫществува. Щомъ има смърть въ живота, не може да има щастие. Вие влѣзте въ свѣта на безсмъртието, влѣзте въ нашата мисъль. Едно мѣсто трѣбва да има, дето да нѣма смърть. Въ нашата мисъль не трѣбва да има смърть. Желанията умиратъ, постѫпкитѣ умиратъ, но мислитѣ не. Трѣбва да влѣзете въ Божествения свѣтъ, да нѣма лоши мисли. Всички мисли, които имате, всички да живѣятъ. Оттамъ трѣбва да черпите. Въ Божествения свѣтъ, въ нашия умъ трѣбва да има нѣщо безсмъртно. Дето сѫ мислитѣ, да не умиратъ. Когато азъ ви говоря за любовьта, говоря любовьта да турите въ вашия умъ. Като влѣзете тамъ, всичко друго се нарежда. Порядъкъ сѫществува, но този порядъкъ може да бѫде въ вашия умъ, тамъ може да стане редъ и порядъкъ. Човѣкъ, който знае, много лесно може да се поправи. Да се поправи човѣкъ, не е мѫчна работа, ако знае. Тамъ, въ Варненско, може би преди 40–50 години – това на мене сѫ го разправѣли, азъ ще ви го приведа за примѣръ. Единъ български чекатчия прочулъ се, че знае да поправя счупени рѫце, крака. Случва се, че на жента на варненския валия излѣзалъ хълбока, никакъвъ лѣкарь нѣма. Трѣбва да се поправи хълбока, но ханъмата не трѣбва да се бута. Викатъ го и му казва валията: „Искамъ да намѣстишъ крака на жена ми, безъ да буташъ“. Той помислилъ,

помислилъ и казва: „Може. Имате ли единъ арабски конь?“ – „Имаме“. – „Ще го държите три деня жаденъ, нѣма да му давате да пие вода“. На третия день довеждатъ ханъмата, изваждатъ я прислужничкитѣ, турятъ я на коня. (Той) казва: „Нека да ѝ вържатъ краката подъ коня“. Тя била безъ седло, само на една възглавница, турена на гърба на коня. Следъ това даватъ по малко вода на коня. Той пие и коремътъ му започва да се издува и така се намѣстилъ хълбокътъ. Казва му този валия: „Какъ ти дойде на ума така да направишъ?“ Питатъ го: „Какъ се излѣкува жената?“ – „Коньтъ пи вода, пъкъ се намѣсти кракътъ на жената“. – „Какъ става?“ – „Става. Коньтъ като пие вода, намѣства се кракътъ“. Валията се чуди на изкуството му и той казва: „Това изкуство, което имамъ, дайте ми една голѣма стомна, отъ 15–20 кила, строшете я, турете я въ единъ чувалъ, завържете чувала отгоре“. Той презъ чувала започва да събира всичкитѣ парчета и ги нарежда на стомната. Валията му далъ едно голѣмо възнаграждение. Ако вие не можете да намѣстите крака на ханъмата, и ако не можете счупената стомна да я наредите, изкуство нѣмате, ако стомната въ този чувалъ не може да я намѣстите. Ако умътъ не ти стига, когато коньтъ пие вода да намѣстите крака на ханъмата, то е сега изкуство. Казвамъ: Всичкитѣ препятствия нѣкой пѫть произтичатъ, че ние се осланяме на човѣшкото. Богъ, за да ти въздействува въ живота, ще действува чрезъ твоя умъ. Богъ, за да ти въздействува въ живота, ще действува чрезъ твоето сърдце. Богъ, за да ти въздействува въ живота, ще действува чрезъ твоето тѣло. Вънъ отъ нашиятъ умъ какъ ще се прояви? Нѣмаме допирна точка. Оттамъ трѣбва да започнемъ да възприемаме, разбирамъ Божественитѣ мисли. Та сега времето е вече. Трѣбва да потърсимъ Божественото. Трѣбва да потърсимъ Божественото вѫтре въ нашия умъ. Туй Божествено ще го намѣримъ въ насъ. Вие се безпокоите, казвате: „Остарѣхме“. Защо си остарѣлъ? Щомъ си остарѣлъ, ти си вече на служба туренъ. Ти си остарѣлъ, понеже не знаешъ да се разтоварвашъ. Ти мислишъ, че си остарѣлъ. Що е стариятъ човѣкъ? Най-първо стариятъ човѣкъ става пристрастенъ. Казва: „Да дадемъ малко почивка на краката, да дадемъ малко почивка на рѫцетѣ, хайде да дадемъ почивка на ушитѣ, хайде почивка на устата, почивка на туй-онуй“ и най-после става почивателенъ.

Тази долната часть на буквата Д показва, че има нѣщо, което зрѣе. Л-то, то е енергията на лошия човѣкъ, която е отворена, отива. Добриятъ човѣкъ, понеже е по-уменъ отъ лошия, спира Божествената енергия и я туря на работа. Долната часть на Д-то е заведение за работа. Добриятъ човѣкъ туря Божията енергия на работа, той мисли, чувствува и постѫпва. Лошиятъ е като кокошката, той всичко разкъшва, разхвърля, казва: „Той Господь ще уреди свѣта“. Добриятъ казва: „Понеже свѣта Господь го уредилъ, азъ ще ида да слугувамъ въ този, уредения свѣтъ. Ще служа вече на единъ уреденъ свѣтъ“. Ние чакаме сега Господь да уреди свѣта. Казватъ: „Да дойде

Христосъ“. Очакватъ Го. То е много външно разбиране. Христосъ по три пѫти иде на деня – сутринь иде, на обѣдъ и вечерь. Слънцето като изгрѣва, не иде ли Христосъ? Казвате, че навсѣкѫде грѣе слънцето. Сега поставяте едно противоречие на онова заблуждение, което сѫществува въ васъ. Вие казвате, че сте остарѣли. Като си остарѣлъ, какво ще стане съ тебе? Внесете една нова мисъль. Азъ имамъ само единъ примѣръ. Срещнахъ веднажъ една баба, 85 годишна – много правилно лице, добре оформено, челото правилно, носътъ правиленъ, устата правилна. Виждамъ, че на млади години е била много красива, много умна. Казва: „Учени хора има сега, въ наше време не бѣше така. Свърши се нашето“. Гледа песимистично на живота. Има нѣщо въ нея, не знае какъ да се изрази, говори много умно. Азъ я засѣгамъ. Казвамъ: На колко момци си запалила чергата? – „Не ме питай, синко“. На колко момци запали чергата? Я ми кажи, на тебе кой ти запали чергата? Тя се поусмихне, азъ съмъ много сериозенъ. Ако, рекохъ, може да те направя на 19 години, да те подмладя, какво ще направишъ? Изведнажъ просия една свѣтлина и една усмивка. – „Синко, може ли туй?“ Може, казвамъ. Сега вече виждамъ, да те подмладя, ти си запалила на десеть момци чергата и се за тебе въздишали. – „Де ще ги намѣря? Тѣ отидоха въ оня свѣтъ“. Щомъ те подмладя, какъ ще постѫпишъ съ тѣхъ? Мѫчна работа. Сега нѣма да се спра повече, но искамъ да ви наведа идеята: Внесете въ себе си Божественото. Спрете се да помислите, че Богъ работи за васъ, Той обърналъ внимание върху васъ и вие досега не сте оценили Неговата любовь. Спри се да чуешъ гласа Му. Той е, Който подмладява. Ти си остарѣлъ по единствената причина, че не обръщашъ внимание на Него, ти мислишъ само за себе си. Като помислишъ за Господа, ще се подмладишъ. Ти, като станешъ, помисли заради Него. Не мисли, че е нѣкѫде, но мисли, че всичко това, което сѫществува, Той взема участие въ него. Та казвамъ: Вие като станете сутринь, вие мислите какво ще ядете, какво ще се научите. Много работи мислите. Всичко това е хубаво, но най-важното оставате за после. Щомъ станете сутринь, седни на леглото, не трѣбва да се обличашъ, тъй, както си, седни и веднага отправи ума си къмъ Него като едно невинно дете. Поблагодари на Бога, че си станалъ. Че Господь има да ти каже много работи. Може би една, петь секунди си помисли и следъ това се обличай. Стани тогава и ти ще бѫдешъ веселъ. Ти станешъ, забързашъ се да се обуешъ, това да направишъ, онова да направишъ. Като се натоваришъ съ всички тия нѣща, ще идешъ, ще направишъ една молитва, ще прочетешъ „Отче нашъ“. Не, преди да се облѣчешъ, още неофициално, неглиже, помисли. Та казвамъ: Ти ще кажешъ: „Обуща нѣмамъ, чорапитѣ сѫ скѫсани, дрехитѣ ми скѫсани“, че времето е облачно, че вали, че студено, че огънь нѣмало, че не си разположенъ. Като станешъ и помислишъ за Бога, ще се стоплишъ. Поне моята опитность е такава. Като изстина и помисля за Господа, стоплямъ се. Нѣколко градуса се стопля човѣкъ. И вие мислите за Него, само така

свѣтътъ може да се оправи. Докато грѣе слънцето, всичко расте. Ако единъ день ония растения не може да излѣзатъ на слънце, не могатъ да растатъ. Всѣка сутринь, като станете – благодарете. Благодарете на обѣдъ. Мислете за великата благость, която е въ Бога. Богъ ни търпи, и каквото и да направимъ – не ни се сърди. Господь, като ти се разсърди, ще ти прати лошъ слуга. Като се плашишъ отъ лошитѣ слуги, казва: „И твоето положение спрямо мене е такова“. Ти не мислишъ за Бога, ще се оженишъ, Господь ще ти даде деца и тѣ нѣма да мислятъ заради тебе. Ще имашъ слуги и тѣ нѣма да мислятъ заради тебе. Майка ти нѣма да мисли заради тебе, баща ти, братята ти, сестритѣ ти, приятелитѣ ти нѣма да мислятъ заради тебе, никой нѣма да мисли заради тебе. Щомъ ти мислишъ заради Него, всички ще мислятъ заради тебе. Направете опитъ цѣла една година, не по законъ, но по свобода. Нали сте се влюбвали? Какъвъ законъ ви кара, като станешъ – да тичашъ по прозорцитѣ? Кой ви кара? Никакъвъ законъ нѣма. За вода ще идете, ще гледате. Младитѣ момци, когато иматъ обичь, ще вzematъ кобилицата, стомнитѣ, току поглежда насамъ-натамъ. Тя отива на чешмата, но той минава нѣкѫде. Не е лошо. Трѣбва да имашъ нѣкаква идея. Дошълъ си въ свѣта, не обичашъ никого. Че на какво ще замязашъ, като не обичашъ никого? Ти си мъртъвъ. Обичайте Господа, никой нѣма да ви Го вземе. Само ще Го видите нѣкѫде, въ нѣкое цвѣтенце. Нѣкое цвѣте ще ви се усмихне. Може да Го видишъ въ единъ плодъ. Като погледнешъ черешата, усмихва ти се. Въ васъ се зароди желание да вкусите. То е любовь. Тѣ сѫ положения, които трѣбва да ги чувствуваме. Ние се срамуваме отъ това, което не е. Нѣкои се срамуватъ отъ това, което е. Никога не се срамувай отъ това, което е. Срамувай се отъ това, което не е. Ти давашъ мухлясалъ хлѣбъ на човѣка. То е туй, което не е. Давашъ най-хубавия хлѣбъ. То е туй, което е. Давамъ хлѣба, но не билъ намазанъ съ яйце. Хлѣбътъ има свое съдържание, никакво яйце не иска. Казвамъ: Една хубава мисъль струва повече отъ всичкитѣ богатства, които може да ти ги дадатъ. То е външно. Онази мисъль, която всѣки день ще предизвикате, тя носи вѣчния животъ.

Казва Христосъ: „Ако думитѣ ми пребѫдатъ въ васъ и вие пребѫдете въ Мене, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и жилище ще направимъ въ васъ. Ако Божиитѣ мисли пребѫдатъ въ васъ, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и жилище ще направимъ въ васъ“. Ако Божиитѣ мисли пребѫдватъ въ насъ, Богъ ще дойде и ще направи жилище въ насъ. Като дойде, ще се изяви. То е истината. Казва: „Ако думитѣ ми пребѫдатъ въ васъ и вие пребѫдете въ Мене, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и жилище ще направимъ въ васъ“.

Кѫде е лъжливата мисъль? Васъ ви турили една лъжлива мисъль, че Господь не мисли заради васъ, че не ви обича. И вие не ходите да Го посрѣщате. Той е първата любовь. Като станешъ, още босъ иди да Го

посрещнешъ!

Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото Ти Си пратилъ.

XX година
30. *Лекция* на Общия Окултенъ класъ
7 май, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1941_05_09 Неразбраното и разбраното
лекция на младежкия клас

НЕРАЗБРАНОТО И РАЗБРАНОТО

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? („Нямаме.“)

Какви бяха основните мисли на миналата лекция?

Защо се сърди човек, кои са причините? Коя е побудителната причина? Когато майката се сърди на детето, има подбудителна причина. И когато детето се сърди на майката, каква е причината? Или вземете в храненето. Ако дадете на човека малко сладка храна – добре е. Но ако дадете горчива храна – има друго състояние. В другия случай ще има друго разположение. При приятната храна детето усеща приятност, при горчивата храна усеща една неприятност. Кое е онова, което го кара да бъде доволно или недоволно?

Сега сравненията да видим. Кое е онова, което кара водата да тече? Колко повода има за водата да тече? Не става само от едно нещо. За да потече една вода, колко причини има? Най-първо, ако е трийсет градуса студ, в какво състояние ще бъде водата? Или имате седемдесет, осемдесет или деветдесет градуса студ. Водата ще бъде в твърдо състояние, тази вода ще бъде в покой. Но за да тече водата, трябва да има наклон в терена. [Водата тече,] ако има наклон един градус на терена или може да имате по-голям наклон.

Да допуснем, че имате една ябълка, имате и една круша. Защо в дадения случай ябълката е валчеста, а крушата е елипсовидна? Имате две геометрически форми. На какво се дължи, че ябълката е валчеста? В дадения случай валчестата повърхнина показва, че външното налягане и вътрешното напрежение се уравнили. Вследствие на това формата е валчеста. Когато не е уравновесена, тогава плодът изгубва своята първоначална форма. Това са сега отвлечени работи.

Имате буквата Ф в българския. Защо се пише така? Или може да се пише така: . Приблизително този звук се означава с този знак. Докато се образува този звук, в тази буква са станали известни вътрешни психологически промени. Туй показва психологическа промяна. Забележете, че движението в буквата Ф започва отгоре, а във втората половина на буквата

започва обратно. Тия двата процеса като ги свържете, имате завършена форма. Това са всичките положения, при които тази постъпка, чувство и мисъл [се движат в] пътя, в който тази енергия да се оформи.

Имате думата зло. Това е геометрическото положение. Този знак показва посятото семе в земята, растението е изкарало. Този знак показва светлината, която пада отгоре, в какъв наклон е паднала. О-то това са условията, при които това семе е израснало. Колкото този ъгъл е по-отворен, какво означава? Ако ъгълът се движи по посока на отвора – колкото отворът е по-голям, показва, че съпротивлението е [по-]голямо. Колкото ъгълът е по-затворен, съпротивлението е по-малко. В каква посока се движи този ъгъл? Щом се движи по посока на отвора, колкото съпротивлението е по-голямо, отворът е по-голям. Може да стане прав ъгъл, тъп, докато рамената станат една права линия.

Съпротивлението, това са несгодите. Но тия несгоди създават условията, при които расте това зърно. Вие считате несгодите на живота голямо нещастие. Несгодите на живота създават растенето на нещата. Без тях се прекъсва растенето. Няма несгода, няма растеж. Вие искате търговия без загуби. Не влагаш никакъв капитал – нищо не губиш, нищо не печелиш. Ако много печелиш – много губиш. Че най-първо, ти изваждаш житото от хамбара, изваждаш едно кило жито и го хвърляш на нивата. То е загубеното семе. Туй загубеното семе идната година десетократно се увеличава. Значи идната година наместо едно кило ще имаш десет. Ако не влагаш в земята, да го изгубиш, плод няма да имаш. Житото само по себе си няма да дойде, нито само по себе си ще излезе из хамбара. Чрез твоята ръка ще излезе от хамбара и ще се върне. Всичко онова, което сте изгубили, ще се върне. Ако нещо не губиш, нищо не печелиш.

Самата природа има после условия. Един плод колко време може да го запазите? Колко време може да остане свеж, да не изгние? Не сте правили опити. Направете един опит и дръжте да видите след колко време ще се появи гниене. Щом почне един плод да гние, образува се гниенето като процес. Плодът иска свобода – семето, което е вътре в плода, иска да излезе. Вследствие на това вече се образува гниене. Щом посеете целия плод, започва гниенето. Семето, което е в плода, израства и пак създава същия плод. Ние смятаме гниенето загуба. Гниенето не е загуба. То създава условия на семето. То е един вътрешен процес.

Вие вървите и държите ръката отпред пред очите. Защо я държите така? Ако речете да хвърлите един камък на едно куче, то прави завиване, ще направи едно движение. Ти видиш предмета, гледаш да направиш едно отклонение. Вие държите ръката вдигната. Защо? Вечерно време вървите в

тъмнината и държите ръката отпред, за да не би да се блъснете в някой предмет. Или някой се е разгневил, вдига ръката. Вечерно време не бързай. Ти, като вдигаш ръцете вечерно време, пазиш се, може да се блъснеш в някое дърво в очите с някой клон. Като вървите вечерно време, ще си вдигнете ръката, но денем ръката е долу.

Какво значи ръцете горе? Като дойде разбойникът, казва: „Ръцете горе." Щом са ръцете горе, то е вечерно време. Ръцете долу – то е денем. Дето има голямо съпротивление, ръцете са горе. Дето има малко съпротивление, ръцете са долу. Питат някои кое положение е по-добро: ръцете горе ли да бъдат, или ръцете долу да бъдат. Естественото положение кое е? Да бъдат долу. Но ако ръцете са винаги долу, какво ще стане? Да кажем, вие искате да уредите живота си, но ръцете да са долу. Ако сте земеделец и ръцете са все долу, не ги мърдате, какво ще стане? Искаш да пишеш писмо, но държиш ръцете си долу, нищо не пишеш, какво ще бъде? Писмото няма да бъде написано. Искаш храна да сготвиш – държиш ръцете долу. Хляб искаш да месиш, държиш ръцете долу, да не би хатър да стане. Може да има такава наука, че ако мърдаш ръката си, може да излезе ръката ти от рамото. Страх те е да не излезе ръката от рамото.

Казвам, когато имаме това положение: ръцете горе, долу, в разни положения, то е добро. Тогава работата върви. Някой върви и си маха ръцете; друг върви, не ги маха. Каква е разликата? Някой владика върви, не върви бързо. Някой, с такива дребни идеи, върви бавно. Някой върви с дребни крачки – и мисълта му е такава дребна, и чувствата му са такива дребни. Големите крачки показват някоя идея по-голяма. Или някой върви наведен. То са все геометрически форми, които показват едно вътрешно състояние. Когато човек е прегърбен, това показва, че външните условия са лоши, някои външни условия са лоши, прегърбва се човек. Или може човек да върви изпъчен – гърбът се отклонява от перпендикуляра.

Сега вие сте подложени на едно вътрешно недоволство, критикувате. Казвате: „Защо на мене не ми се дават условия?" Кому ще се сърдите, че нямате условия? Всички се сърдите, че нямате условия. Кой е виноват? Отидеш при един банкер, ще иска шестнайсет процента и гаранти. Като му дадеш шестнайсет процента и гаранция, ще ти даде. Казваш, че шестнайсет е много, десет му даваш, но не ти дава парите назаем. Ти казваш: „Лош човек." Защо е лош? Защото не дава парите с десет процента, но с шестнайсет. Като му дадеш шестнайсет процента и му платиш, банкерът казва, че ти си честен човек, с тебе може да се върши работа. Значи, ако ти му угаждаш, за банкерина е хубаво шестнайсет процента, но за тебе не е хубаво. Питам, кое положение в света е най-

добро?

Представете си, че това е планински връх. Имате няколко наклона. При кое положение е по-добре да паднеш, по наклона или по перпендикуляра? По перпендикуляра е най-лошото падане. По наклона се хлъзгаш надолу. Казвам, в природата паданията по наклон са най-опасни, ако човек не знае да прави малки наклони. Ние всякога в живота трябва да търсим най-малкия наклон. Най-сгодните места са [с] най-малък наклон. Но да кажем, вие трябва да се качите на планината. Колкото планината е по-стръмна, толкоз изкачването ще бъде по-мъчно. По този наклон лесно се слиза и лесно се качва. Но по перпендикуляра страшно се слиза и мъчно се качва нагоре.

Някой път в живота вие не разбирате геометрическите положения, законите на природата. Вие сте дошли в най-големите препятствия и сте се спънали. Вие искате по перпендикуляра нагоре да преодолеете. По тази стръмнина скоро няма да се качите. Ще намерите един малък наклон, по него ще се качите, или туй, което наричат благоприятни условия. Вие при сегашните условия казвате: „Баща ми не беше богат. Майка ми не била здрава.“ Вие сте родени хилав. Баща ви не е оставил пари. Сърдите се: да беше майка ви здрава и баща ви богат. Но вие, ако сте умен човек, ще изправите погрешката на баща си и може да изправите погрешката на майка си. Ако сте глупав, и най-добрите условия, които баща ви е дал, може да ги влошите.

Природата е ваша майка и ако вие не сте в съгласие с нея, казвате, че не ви дала условия. Че тя ви дала точно това, което ви трябва, тя дала на паяка точно такава форма, за която той е способен. Тя, като го гледала, гледала, казва: „Предач – да преде.“ Целия ден се разхожда и преде. Турила го да си играе като едно дете, което се качва някъде: ще направи паяжината си, ще хване някоя мушица, тя ще залепне за паяжината. Мухата той научно я разглежда. Хване друга муха, пак я разглежда, прави научни изследвания, изследва вътрешното съдържание. То е научна работа. Той е учен професор, казва: „Изследвам съдържанието, соковете на тия същества.“ Вие казвате: „Хванал мухата и я изял.“ Казва: „Какво ще я изяде?“ Вие хващате един плод и пак го изядате. Вие сте учен човек, вземате, че го накълцвате със зъбите, да видите съдържанието, и след туй като учен си давате мнението вкусен ли е, сладък ли е? Казвам, сегашното разсъждение на хората ни най-малко не е научно. Казвате: „Какъв е този лошият живот?“ Че кой е казал, че е лош животът? Да поставя лошия живот в една геометрическа форма.

Това са геометрически форми. Къде е лошото? Какво лошо има? Туй,

лошото, показва, че той е земеделец. Този ъгъл показва, че ще направиш едно желязо да ореш земята. Това е ралото, да ореш земята. О-то, това са условията. Трите успоредни линии показват, че тази земя ще я правиш на бразди. Крайният знак показва, че я саждаш. Ти, като не разбираш, казваш: „Лоша е работата." Под думите лоша работа аз разбирам: тази работа аз не мога да я свърша. Ще я научиш. Всичките работи, които не знаем как да ги правим, са лоши. Всичките работи, които можем да ги правим, са добри. Казва: „Лоша работа." Не е лоша работата. Казва: „Този предмет е лош." Що е лошият предмет? Той е лошият живот, който не можем да го живеем. Добрият живот е, който можем да го живеем. Казва: „Лош живот." Ти не си го научил да го живееш. Вземеш, някое упражнение е мъчно. Щом го научиш, не е мъчно. Някои питат как може лошият живот да стане добър. Като го научиш, ще стане добър.

Вземете сега, че огънят е лош, нали така. Човек за този лошия огън е направил един дилаф. Той бута огъня с дилаф. Казва: „Огънят е много лош. Огънят изгаснал съвсем." Като изгасне огънят, не може да свариш яденето, не може да опечеш хляба. Огънят е лош – гори, но на него можеш да опечеш хляба, гостбата можеш да свариш. Той има едно качество, което ти помага. Може огънят да е добър, да не гори, но на него нито хляба си може да опечеш, нито яденето си да сготвиш.

Та се изисква всички вие да разбирате лошото в света. От чисто научно гледище лошото е на място. Лошото, геометрически разгледано, показва ралото, с което ще ореш земята, после – условията, после – браздите, които ще направиш. Една права линия ще направиш и в туй лошото ще сееш нещо. Сега вие сте дошли до положението, казвате: „Да имаме пари." Да имаш пари значи в хамбара да имаш жито. Мислите, че вие сте много умен човек, когато из хамбара изваждаш житото, туряте го на хромеля, правите го на погача и го ядете. От хамбара отива в стомаха. Мислите ли, че вие сте учен човек? Че какво приложение има? Най-първо, вие от един хамбар туряте в друг. Питам, ако преместите житото от един хамбар в друг хамбар, каква работа сте свършили? Аз разбирам да извадите житото и да го турите на нивата, но от един хамбар да го туриш в друг, каква работа си свършил? Че ако житото беше седяло в същия хамбар, какво губи? Като влезе в нашия хамбар, какво печели?

Сега вие искате на земята да бъдете доволни. Нещо невъзможно е да бъдеш доволен на земята. Ако вие вземете една хубава дреха, ако вие я изложите на всичките промени, колко време дрехата може да бъде нова? При сегашния ред, който съществува в природата, невъзможно е да не стане промяна. Промяна ще стане. Промяна ще стане във формата, промяна ще стане и в съдържанието. Тази промяна ние я опитваме, тя

става и в човека. Забелязвате промените, които стават в човека. Има един вътрешен закон, който изменя нещата. То е неусетно. Легнеш си вечерно време разположен, станеш сутрин неразположен. Вървиш някъде, замислен си, теренът на земята не е равен, без да видиш – хлътнеш някъде, изкълчиш си крака. Но в тази почва, в която вървиш, при условията, при които вървиш, трябва да имаш всичко хубаво.

Когато една котка види една птичка, щом като я погледне, отива с политика. Казва: „Да се запознаем.“ Чака ли птичката да се запознае с котката? Щом иде котката, тя се качи на дървото. Котката седи долу, казва: „Не бъди толкоз страхлива.“ Ако котката се запознае с птичката, какво ще стане? В дадения случай котката представя лошите условия за птичката. Когато дойдат лошите условия, трябва да бъдеш горе. Сега изяснението е така. Но котката дойде до мишката. Като дойде котката, какво прави мишката? Тя влезе в дупката, скрие се. Защо? Дупката е много малка, котката не може да влезе там. Тя казва: „Излез вън.“ По някой път стратегия има. Котката, за да хване една мишка, става философ, с философия се занимава. Седне пред дупката, затвори си очите. Така седи със затворени очи и не се помръдва. Мишката се покаже, котката седи като статуя, гледа само и не се мръдва. Мишката е много любопитна, иска да знае кой е направил тази статуя и защо тя седи така. [Котката] седи и казва: „Мене не ме интересува мишката, мене ме интересуват Божествени работи, хубавият, красивият живот. Мене не ме занимават мишките с дупките си, където живеят.“ Има философия. „Тъй ли?“ – казва мишката. Тя иска да я види, да я обиколи. Щом дойде и я бутне с крака си, котката веднага я хване и отвори очите. Казва: „Как смееш ти да смущаваш един такъв философ като мене. Знаеш ли, че аз не позволявам това?“ Хване я и ѝ наложи глоба. Казва: „Глоба ще платиш. Как така, то е безобразие от тебе.“

Сега това са разсъждения. Тия разсъждения съществуват ли? Но то са геометрически форми. Та казвам, когато имате котарак, който седи във вашия разумен живот, не мислете, че той е философ. Той минава за философ, но ни най-малко не разчитайте на него. Скрийте се в някоя дупка. В туй отношение лалугерите са умни. Те имат по две дупки. Децата като наливат вода в едната дупка, той излиза от другата.

Та казвам, лошото показва, че ще направиш едно рало. После имаш условия. Ш-то показва, че ще набраздиш земята. О показва, че трябва да сееш семе. Като посееш, лошото ще се превърне на добро. Всяка работа, която ние не разбираме, е лоша. Всяка работа, която ние разбираме, е добра. Доброто в света е завършен разумен процес. Лошото е незавършен процес. Някои, които не разбират, казват: „Лоша работа“ – има да се

работи. Има несгоди – работа има. Щом разбираме закона и можем да работим, работата става добра. След като слушате тази лекция, вие пак по стария начин отвън излизате, имате въодушевление. Но понеже работата не е лесна, вие преставате да работите.

Често хората мязат на хора, които слушат един концерт или някакъв хор, или някой музикант да свири. Всеки се въодушевил и казва: „Да мога и аз да свиря така." Той след като се въодушеви, не е така лесна работата да свири. Този човек свири, но той трийсет години е свирил, работил. Вие слушате и искате изведнъж да станете [музикант]. Може след трийсет години и вие така да свирите, но трябва да работите. Всичко е постижимо, изисква се време. За някои неща изисква се един час, за някои – един ден, година, десет, петнайсет. За някои неща се изискват хиляди години. Казвате: „Кой ще ги чака хиляди години?" Хиляди години ще чакаш.

Съвременното човечество започна да хвърка с аероплани. Във времето на Христа аероплани нямаше, за две хиляди години аеропланите дойдоха. Във времето на Христа имаше ли такива големи параходи, както сега? Сега има големи параходи, карани с пара. Но питам: „С аеропланите подобри ли се животът?"

Не, става по-скъп. Много големи мъчнотии има. Вие често не забелязвате, че формите, които съществуват в природата, изразяват условията. Ти искаш да имаш едно голямо тяло. Природата е правила опити. Да кажем, ти имаш формата на един човек и имате формата на една пчела. Човек казва, че много малко яде. Човек, който малко яде, за колко пчели ще изяде храната изведнъж? С един твой обед, който ще изядеш, пчелите могат да се хранят една седмица, трийсет хиляди пчели може да живеят една седмица. Мислите, че нашият живот, който имаме, е много икономичен. Вие ни най-малко не сте икономични на природата. Три пъти на ден ядете, толкоз много – и считате, че малко ядете. Ние ядем толкоз много, щото много малко приход дава. От тази част на храната, която вземаш, много малко се асимилира в организма ти. Един човек цял един самун изяде, то е много. Ти със сто грама може да прекараш целия ден, даже още по-малко – и с петдесет грама може да прекараш. Но за да прекараш с петдесет грама, ти трябва да имаш един отличен ум. Казвате, че храната е неасимилирана, понеже умът не е готов да асимилира тази храна, да я разложи. Много храна трябва да се разложи вътре, цял процес става. Този химически процес не става така, да се извадят полезните работи. Ти, още като ядеш, си недоволен, процесът на храносмилането не става правилно.

Та казвам, най-първото нещо се изисква – вие да хармонирате доброто и

злото в себе си. Каква е вашата идея? Как ще ги хармонизирате? Да допуснем, че вие сте оратор. На колко места трябва да турите силни думи, да има изразителност? Да допуснем, че проповядвате за войната. На колко места трябва да кажете: „Да се бием, да поразим нашия неприятел"? Мислите ли, че като кажете да се бием или да съкрушим нашия неприятел, вие сте го съкрушили? Или казвате: „Да прогоним." Но за да се съкруши, за да се прогони, ти трябва оръжие, трябват танкове, трябват аероплани, трябва дългобойна артилерия, трябват задушливи газове, трябва война. Дойдат ораторите да победят, но не са подготвени. Биха се едно време абисинците с италианците. Италианците с аероплани, с танкове, абисинците със стари оръжия. При новите условия с вашите стари оръжия не върви.

Казвате: „Измени се животът." Измени се животът. По-преди майката носеше детето на ръце, добре му е било. Погледнеш един ден – майка му не иска да го носи на ръце. То не може да разбере защо майка му го оставя да ходи само, не знае коя е причината. Тя го учи да ходи. То върви, падне, майка му го поглади. Докато погледнеш, майка му не ходи по него вече, но го праща само. Най-първо, майката го носи на ръце, после го води със себе си и най-после тя остава вкъщи, него праща саму. То не може да разбере кои са причините, че майка му така се изменила, че не го носи вече на ръце, че го праща да работи.

Това е, което става в природата – тя най-първо те носи на ръце, след туй ще те остави. Казва: „Ще се учиш да ходиш." След туй ще те прати да свършиш работа. Но ако не свършиш, тя има малка пръчица, ще те накаже, че не си свършил работата, както трябва. Сега говоря за една реалност, която съществува в света. Вие искате животът да бъде по-добър. Хубаво, защо не дадете вашия проект? Вие казвате, че животът е лош. Направете един проект какъв трябва да бъде животът. Който е недоволен, да каже как трябваше да бъде.

Ти искаш да бъдеш богат, нали? Имаш право, но в природата съществува едно съотношение. Колко пари трябва да имаш? Искаш да бъдеш богат, искаш да имаш един милион. Много са. Петстотин хиляди лева. Отношение трябва да има. Има два милиарда хора, ако ти имаш петстотин хиляди лева, може ли всеки човек да има по петстотин хиляди лева? При един богат американски банкер отива един беден човек и му казва: „Ти си изедник, натрупал си много пари." Казва му: „Прав си, че съм изедник, но ако на тебе ти дам, трябва да дам и на всичките други хора." Седи и прави сметка колко се пада на него и казва, че му се пада един долар. Казва: „Като другите два милиарда хора – все по един долар ще им дам." Бедният мисли да вземе двеста–триста долара. Ние искаме повече,

отколкото ни се пада.

Въпросът седи: условията, които природата ни дава, да ги използваме правилно. Всеки човек има условия, тия условия трябва да се използват. Там е равенството. Всеки човек, който използва условията, това е равенство. Въпросът за придобитите резултати другояче седи. Всеки един от вас как ще прекара живота си, това ви интересува. Ти си млад – остарееш. Какво прави старият човек, като стане на осемдесет и пет години? Какво ще правиш? Когато едно животно остарее, какво прави? Сега в човешкия живот ще има едно внуче, да го подкрепя. В млекопитающите, техните внучета отиват ли да им помагат? Щом остарее, оставят го. Когато дървото остарее, другите грижат ли се за него?

Тогава са дошли всичките философи на миналото, които казват: „Помогни си, за да ти помогнат и хората.“ Онова, което твоят ум може да направи, онова, което твоето сърце може да направи… Не оставяй хората да ти помагат, че после ти. Пръв ти да си помогнеш, после очаквай да ти помогнат другите. Всичката погрешка седи там, че ние искаме първо хората да ни помагат, после ние. Първо, помогни си сам. За кой принцип се борят хората? Новият морал е във всяко отношение. Учи, не се пресилвай.

Допуснете, че вие имате едно илюзорно състояние за живота. Представете си, че един цигулар има една отлична цигулка на Страдивариус, има отличен лък, струни, кутията е отлична, и всеки ден отваря цигулката – гледа я, гледа лъка, струните, кутията, но не взема да свири. Само отваря, затваря цигулката, пази я. Тази цигулка не само трябва да се пази, но той трябва да свири на нея. Вие сега искате да бъдете здрав, облечен, но това е кутията. Трябва да се свири на вас, да дойде лъкът.

Яденето е свирене на гъдулка. Българинът направил гъдулка, свири – започне да те топли нещо в стомаха. Като свириш, то е ядене. Човек трябва да направи нещо.

Вие искате изправяне на положението. Изправянето на положението не разрешава въпроса. Ако се свири на тази цигулка, динамиката е там. Умът не само трябва да седи в мозъка. Казва: „Защо ми е този ум?“ Да мислиш. „Сърцето защо ми е?“ Да пулсира, да свърши някаква работа. Всичките удове трябва да свършат някаква работа. Трябва да имаш хубави пръсти. За какво са хубавите пръсти? За някаква деликатна работа. Цигуларят има хубави пръсти, за да свири. Художникът има хубави пръсти, за да рисува. Ако човек има деликатни пръсти, с тия деликатни пръсти трябва да работи в някое изкуство или трябва да пише, или може да бъде някой

отличен шивач, или може да бъде някой, който измерва нещата. На ония, разумните, същества, природата е дала удобства и приспособления.

Та казвам, при сегашните условия ние създаваме нашето бъдеще. Вие не можете да направите връзка, казвате: „Защо трябва да живея?“ Че ти със сегашния живот ще създадеш бъдещия. Ако сега живееш добре, за бъдеще ще създадеш по-добри условия. Следователно във всеки живот ние създаваме по-добри условия. Вие разсъждавате статически, казвате: „Сега да живеем добре, че за бъдеще да става каквото ще.“ В природата такъв процес не съществува. Всеки един от вас трябва да има за идеал да работи върху нещо. Вземете един лекар, който свърши училището – специалността му е да лекува болните. Един архитект, един инженер свърши училището – има една специалност. Един художник или един музикант – всеки има по една специалност.

Питам, когато вие завършите вашия земен живот, каква ще бъде вашата специалност? Поне като завършите на земята, трябва да имате достатъчно средства да купите билет и да се върнете дома си. Как ще се върнете в другия свят? Трябва да имате средства, за да се върнете в другия свят. Всички онези, които не искат да умрат, нямат средства. Който го е страх от смъртта, няма пари. Доста дълъг път е, трябват средства. Някой, като добил пари, иска да се върне, иска да си замине. То е хубаво.

Казвам, докато ви е страх да идете в другия свят, не отивайте. Трябва да работите на земята, да придобиете знания. Ясно казано: човек трябва да разбира законите на физическия свят, човек трябва да разбира законите на духовния свят. Или може да ви дам формата: млекопитающите, ако искат да влязат в човешкия свят, трябва знание на тях. [И] да облечете един съвременен вол в една човешка форма, може ли да се ползва от човешките условия? Ние имаме всичките форми. За един вол човешкият живот ще остане непонятен. Ако този вол влезе в църква, какво ще разбере? Или един съвременен вол може да го заведете в Университета, какво ще разбере от знанието, което се преподава там? Или може да го внесете в една художествена галерия. Какво ще разбере от тия картини?

Та всякога, когато вие искате да се измени вашият живот, трябва новите условия да ги разбирате. Природата има безгранични условия. В този живот вие търсите духовният живот. Духовният живот е тук, около вас е тук. И раят и адът са тук, на едно място са. Боли те коремът – ти си в ада. Престане болката – ти си в рая. Мислиш добре – ти си в рая. Мислиш зле – ти си в ада. Чудни са хората. Щом мислиш зле, ти си в ада. Едновременно ти си ту в ада, ту в рая. Къде е лошото? Някой път усещате – има нещо. Сега търсим ада извън себе си. Неразбраните работи са адът. Разбраните

работи са раят. Аз така разсъждавам. Всякога, когато страдаме, тази работа не я разбираме. Разберем ли я, веднага виждаме. Взема, най-първо, лед. Той е неприятен. Туря го на огъня, превръща се на вода. Стане ми приятно. Туй, което беше неприятно, като изменя условията, този лед, който не разбирам, като го направя на вода, туря захар вътре, и стане приятно. Разумното в света може да подобри условията.

Какво разбрахте сега? Кое може да приложите, не разбрахте ли? Сега представете си, ако дадем сто лева награда някой да пее една песен, колко души от вас, като пеят песента, ще вземат сто лева? Да я изпеете по всички правила, на всеки тон да дадете съответните трептения, съдържание да дадете. Много пъти хората пеят песни и не дават съдържание на песните. Една песен има най-малко външна форма, има съдържание, има и смисъл.

Вие искате да пеете. Човек, който няма любов към пеенето, който няма любов към музиката, не може да пее. Ако имате любов, и да нямате глас, пак може да пеете. Всякога, ако човек има любов към пеенето, може певец да стане. Щом има любов към свиренето, може да свири. Човек става това, към което има любов. То е постижимо. Без любов нещата в света са непостижими. Ако имаш любов към богатството – богатството е постижимо. Ако имаш любов към науката – науката е постижима. Навсякъде, дето умът, сърцето и волята вземат участие, всичко може да имаш, не изведнъж, но всичко може да постигнеш. Сега отговорът на това какъв е? Ако някой от вас не е музикант, защо [не е]? Защото няма любов. „Защо не съм здрав?“ Нямаш любов. Щом обичаш живота, ще бъдеш здрав. Щом се колебаеш, не можеш да бъдеш здрав.

Та казвам, любовта е една мярка, с която ще мериш. Искаш да бъдеш учен – ще имаш любов. Искаш да бъдеш добър – ще имаш любов. Казвам, това е една мярка, която да държите в ума си. Все таки ще имате по-големи постижения, отколкото недоволството, което имате в себе си. Ако вие имате една хубава цигулка, при сегашните условия доста скъпо струва. Ако ви дадат една цигулка и като я държите десет години, не може да свирите, като ви дадат четирийсет–петдесет лева, ще я продадете, ще я превърнете в пари. Една хубава цигулка никога не се продава. Хубавата цигулка, колкото времето минава, става по-хубава, колкото е по-стара и се свири на нея, става по-хубава. Законът е такъв.

Законът е такъв: колкото [повече] човек работи в живота, [толкова повече] се подобрява. Хубавата работа придобива цена. Щом човек не работи, животът губи от своята цена. Та казвам, поддържайте правилото: доброто повдига цената на живота, злото понижава цената на живота. Ако вие сте земеделец и житото се овлажнило, то е изгубило цената си. Ако сте умен

земеделец, житото е сухо – тази сухота ще повдигне цената на житото.

Във всичките области на живота това, което повдига живота, е доброто. Това, което понижава живота, е злото.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

„Отче наш“

Двадесет и седма лекция на младежкия клас
9 май 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_05_11 Едно ти не достига
неделна беседа

ЕДНО ТИ НЕДОСТИГА

„Отче наш“
„Иде, иде“

Ще взема само един стих – двайсет и втори стих от осемнайсета глава от евангелието на Лука: „Това като чу Исус, рече му: „Едно ти недостига.“

„Духът Божи“

Туй едното, което недостига на хората, то е най-важното. И надали хората ще го добият някога. Вие ще се обезсърчите. Всяко постижение носи със себе си страдание. Постигнеш нещо, остарееш. Какво те радва старостта? Като станеш стар с брада, какво те радва? Или като станеш стар на 80 години – мъж или жена, какво те радва? Знание имаш, но краката не държат. Много работи знаеш, страдание имаш, казваш: „Отиде младостта.“ Докато беше млад, не оценяваше младостта. Като остаря, оценяваш младостта, но тя си отиде.

Сега мнозина от вас искат да ви говоря за това, което вие мислите. Аз няма да ви говоря това, което вие мислите. То е ваша работа. То не е моя работа, да се меся в частните ви работи. Болният го интересуват съвсем обикновени работи. Той само за лекари пита, за лекарства, все за това пита – специалист е. Казва: „Да се разреши този въпрос, да се излекувам.“ Каква важност има в това? То е заради него. То е един частен въпрос. Всичките хора не са болни. Здравите хора не питат за лекарства. Здравият човек пита за работа, за учение. Музикантът пита за музика. Художникът – за изкуство. Всеки човек го интересува това, което може да извади, нещо, някакво добро за себе си. Сега вие седите и всички сте големи философи, и питате защо Господ създаде света така. Тези, които вярват в Господа, питат защо Господ създаде света така. Онези, които вярват в природата, питат защо така е създадена. Сега мнозина са питали природата, но тя не отговаря – мълчи като някой сфинкс. Никому не е отговорила още като са я питали. Питали са Бога, но и той не отговаря, и той мълчи. Имаш един капитан на парахода, питаш защо параходът върви в тази посока. Няма да ти отговори. Този път е определен. Не може да пътуваш с друг рейс. Не може по друг рейс да пътуваш. Казваш: „Но аз мислех така.“ Ако си

мислил, трябваше да хванеш друг параход, който ходи там, гдето искаш. Дошъл си на земята, искаш земята да тръгне по този път, по който ти искаш. Ти си погрешил. Като си слизал, не си хванал кораба, който ти трябваше да вземеш. Ти трябваше да бъдеш на друга планета.

Сега всички сте дошли да търсите своето щастие. Всички вие като дойдете до последното пристанище, ще кажат: „Навън." Ще ви турят на пристанището и параходът ще се освободи от вас. Какво ще стане? Ще идете да работите. Параходът няма голяма приятност. Пътували ли сте в океански параход? Колкото да са луксозни, да ми ги препоръчват, толкоз са приятни, че каквото си ял, трябва да го изхвърлиш навън. Толкоз са приятни, че не можеш да спиш спокойно, не може да мислиш спокойно. Когато тръгват, тия параходи са окичени с цветя, махат с ръце, китки се хвърлят. След първия ден започват да стават сериозни. Втория ден са още по-сериозни. Третия ден започват да се оплакват. Тогава всеки се занимава със себе си. Това – само за изяснение.

В живота ние всички страдаме, понеже сме в едно голямо море. По някой път ни хваща морска болест. Някои повече ги хваща, някои по-малко ги хваща морската болест. След като излезеш из парахода, не можеш да се освободиш от морската болест. Турят едно вещество за пречистване, но толкоз много мирише, че цяла седмица като седиш, искаш да се освободиш дрехата да не мирише на параход. Като говорят за плът, казват: „То е в плът облечен." С каквото и да е облечен, казва: „Да я няма тази плът." Ако искаш без плът, какво търсиш на земята? Като дойдеш на земята какво търсиш, земята е място на плът. Казва: „Много сериозна работа." Разбира се, сериозна работа е. Тук е опитно училище. Ти трябва да мислиш. Има хиляди опасности, животът виси на косъм. Като ядеш, трябва да мислиш. Някои мислят, че всичко е наред. При всяко ядене имаш възможност да умреш. Като говориш и ядеш, иде в кривото гърло – и свърши се. Като седнеш, ще се помолиш да не ти влезе в кривото гърло хапката или водата. Някои мислят, че животът е много сериозен. Сега защо така е направено? Природата си има свои правила. Аз бих ви попитал: „Вие, българите, защо говорите по български?" Ще кажете: „На български език говорим." Ако идеш във Франция, Германия или Русия, не приемат хората български. Какво ще правиш? Ще се учиш. Български – за България. В Русия руски ще говориш. Който е дошъл на земята, трябва да учи земния език. Казва: „Ами за небето?" За небето – небесният език. За небето – небесният език, за земята – земният език. Размишлявали ли сте – всичките хора имат глави и се оплакват от злото. Но в лошите хора живее злото, в техните глави има турено някъде зло. Казват: „Без зло не може ли?" Каква е разликата между добрите и лошите хора? Добрите хора са господари на себе си, лошите не са господари на себе си. Там е всичката

причина. Злото казва, че човек е лош. Злото е специфично, има някаква материя.

Нека да ви дам едно научно обяснение. Вземете четирите основни елемента, които имате – сега атомите са разложени вече – кислород, водород, въглерод и азот. Те се отличават, имат известни свойства. Водородът гори. Кислородът поддържа горенето. Азотът нито гори, нито поддържа горенето, задушава. Ако останеш в азота, ще се задушиш. После, когато се съединяват с азота, се образуват киселини, отрови. Като туриш азот някъде, цял скандал ще произведе. Минава за един от философите. Голям философ е азотът. И окултистите винаги говорят за азотна философия на задушаването. Невъзмутим е той, че гори светът. Дето иде, пожари погасява. Като иде някъде, сплаши ги, и горенето престане. Казва: „В моето присъствие – никакво горене. Като замина аз, вие можете да си правите каквото искате, горете, но в моето присъствие – никакво горене.“ Като дойдете до кислорода, той пък само прави пожари, сделки само прави. Вземе оттук, вземе оттам, нему е приятно, че хората горят, че тия къщи горят. Какво ще стане? Втори път ще направят по-хубави къщи. Интересува го може ли да горят, или не. Казвате: „Човещина няма ли в него?“ Той казва: „Човещината стои в това, да гориш къщите. Щом не гориш къщите, няма човещина. Аз съм, който давам свобода. Всеки, който е затворен в някоя къща, аз я изгарям и го освобождавам. Казвам, хайде да работиш за Господа.“

Та казвам, вие постоянно мислите какво ще правите, как ще си изкарате прехраната. Целия ден мислите само за ядене: че кашкавал няма, сирене няма, масълце по 150–200 грама дават, в хляба царевица има. Влезете вътре, не е сготвено хубаво, неразположен си. Тамън се освободиш от закуската, мислиш за обеда, после пък – за вечерята. Хайде, вечеряш, сънят дошъл, лягаш на леглото под юргана. Ще се съблечеш, стане някаква тревога, идат аероплани, хайде, пак ставай, обличай се. Ако си в Англия, какво ще правиш? Ще изскочи умът на човека. Казвам, че ние имаме една християнска култура. Съвременните християни казват: „Едно време хората бяха културни.“ Ние сме културни. Тия културните хора се бият тъй юнашки, както светът никога не се е бил досега. Сега имаме две страни. Онези, които не разбират, като видят онзи, който сече дървото, казват: „Този човек не прави добро.“ Но той си има някакъв план, сече това дърво за някакво пособие, иска да направи инструмент от него, някаква цигулка. Отсече някое дърво – десет, петнадесет години трябва да съхне, да направи някакъв инструмент, да весели хората. Казват, че той не прави добре. Че кое е по-хубаво: туй дърво да расте или да стане инструмент, да свирят на него? Нашият брат свири с едно отсечено дърво. Ако не беше се отсякло дървото, не може да ни весели. Сега ние му благодарим. Туй дърво живее

тук. То още живее. Живее един духовен живот. Тогава живееше плътски живот, сега ангелски живот живее. Ние, които не разбираме живота, искаме на земята поземному. Казва: „Като умра, какво ще стане?“ Какво ще станеш? Цигулка ще станеш, четири струни ще има цигулката. Отгоре ще свирят, ще се веселят хората. Казвате: „В оня свят ще се познаваме ли?“ Оставете онзи свят. Този свят изучавали ли сте? В този свят нищо не знаят хората, за онзи свят питат. Какво има във вашите глави, вие не сте изучавали, лицето не сте изучавали, очите не сте изучавали, веждите, носа, устата, пръстите не сте изучавали, пък мислите за оня свят.

Но оня свят е божествен свят, населен е с хора, които са изучавали, които знаят всичките тия тайни. Знаят да възкръсват, знаят законите на безсмъртието, знаят от какво произтича злото и доброто, знаят как да съчиняват. Като дойде злото, хванат го, изваждат го, съединение правят. Като намерят някой лош човек, има реторти, турят го в ретортата, извадят всичкото зло от него, колкото има. Извадят туй, което прави пакост, и той стане светия, като мине през тази реторта на учения човек. Сега онези от вас, които сте лоши, очаква ви една реторта. Вие мислите, че тъй лесно ще минете. Всеки в ретортата ще влезе вътре, ще те бъркат, ще извадят азотната киселина, азота ще го извадят, ще кажат: „Той не е потребен.“ Засега ще останат три елемента, ще останат въглерод, водород, кислород. Кислородът, това е човешкият ум; водородът, това е човешкото сърце; въглеродът, това е човешкото тяло. Превод ви правя сега. В материалните светове има повече материя, отколкото сила. В духовния свят има повече сила, отколкото материя. Туй е според мен различието. Малко материя има, повече сила има, много сила има. Тук, на земята, повече материя има, малко сила има. В божествения свят има изобилие на живота. Животът е, който контролира и материята, и силата. Той впряга и материята, и силата да горят и съграждат. Всички тия форми, които съществуват, животът ги е създал. Вие сега имате органически живот. Животът е създал органическия свят. Психическият живот е създал психическия свят. Божественият живот е създал божествения свят. Животът сам по себе си е създал всичко. Тогава питат учените хора: „Ако така е създаден, защо ние страдаме, какво трябваше да правим?“

Що е страданието? В страданието ти си се натоварил с повече материя, имаш по-малко сила. Следователно потребно ти е от тази материя да се освободиш, да туриш повече сила. Всеки, който страда, има малко сила, повече материя. Тебе ти трябва не материя, но сила ти трябва. Да се освободиш от многото материя. Малко материя остава, че страданието ще изчезне. Забележете сега: някому затлъстее сърцето – повече материя има, започват дробовете да се обвиват в мазнина, стомахът се обвива в мазнина. Съвременните хора страдат от мазнини. Тумори в мозъка се образуват.

Трябва да отворят черепа, да извадят тумора, материята. Започнат ли тебе да ти бъркат в мозъка, да ти вадят тумора, твоята работа е свършена. Тия тумори се раждат в главите на хората от голямата алчност. Някоя жена дете иска, не може да роди дете, не е готова за майка – създава един тумор в себе си. Пък не може да го роди. Туморите са деца, които не могат да се родят. Някой пък влезе в ума. В ума трябва да се роди едно дете, да му дадеш умствена форма, не да родиш едно обикновено дете. Някъде едно чувство може да родиш в сърцето, но да родиш дете в сърцето, е невъзможно. Като не може да родиш, образува се тумор в сърцето. Щом стане един тумор, работата е свършена. Сега аз говоря. Казвате: „Изпоплаши ни." Когато един лекар погледне сърцето, и то започне да бие равномерно, музикално – мажорните гами са на сърцето, една мажорна гама на сърцето е в природата – този ритъм на сърцето ще проговори. Някой път вие може да проверите. Като турите пръста на ръката си, на лявата ръка и помислите за вашия приятел, може да познаете какво е неговото състояние. Щом се свържете, ако той има сърцебиене, и ти ще получиш сърцебиене. Ако той има неразположение, и ти ще придобиеш туй неразположение. Ако той е алчен, и ти ще придобиеш тази алчност. Ако той е гневлив, и ти ще станеш гневлив. И обратното е верно. Ако е учен човек, мизукант, като пипнеш, и в тебе ще се зароди този импулс вътре.

Аз не съм за новото учение, дето хората се учат и не се научават. Учението в света е сила и човек тепърва трябва да изучава себе си. Де седи неговото спасение? Спасението на човека стои, най-първо, в ума, който има, – в дясната и лявата ръка седи. Ако имаш някой уд някъде, който е сакат, показва, че ти липсва нещо. Твоето спасение е в очите, как гледаш. Виждаш някой човек, ще видиш някой кусур, някой недъг. Хубаво е, че си видял недъга, но не мисли, че той го е създал. Ред негови деди и прадеди са го създали така. Отива един господин на гости – доста благороден, но мига. Погледне жената на стопанина, и намигне с окото. Той, като го гледал, гледал, казва му: „Навън. Аз те приех като странник, ти, безобразник, намигаш на жена ми." Казва: „Извинете, господине, за туй намигане навсякъде са ме пъдили. Един недъг ми е, наследил съм го. Ако може да ми дадеш един цяр, ще ти благодаря." Намигва с едното око. Ако е с двете, как да е, но едното като го затвориш... Мене ми се случи веднъж – отидох при двама медиуми, повикаха ме, че направили голямо откритие. Едната, около 60-годишна жена, той – на 30 години. Той е, който дирижира работата, а тя е медиумката. Аз гледам, тя му намигва с едното око. Извадиха една икона и ми казват, че са я намерили, че била хилядагодишна. Гледам по цветовете, по боята и не давам повече от 50 години, но си мълча. Казвам: „Дървена е, хиляда години как е издържала?" Казват: „Света е, че хиляда години е издържала в земята." Рекох: „Защо ви

е тази икона?“ „Ща убедим хората да вярват в Бога.“ Хората досега не са се убедили от ума, който имат, от сърцето, което имат, от тялото, което Бог е създал, ще се убедят от една икона, заровена в земята. С това ще убедят хората. И така да е, не вярвам – казват турците. Ти мислиш – като станеш богат човек, ще влезеш в Царството Божие. Аз ти казвам – ти като станеш богат, ще излезеш из Царството Божие навън.

В Царството Божие не се позволява никакво външно богатство. Каквото имаш в себе си, всичко на работа. Там всичко е общо – каквото имат, е общо за всички. Всички използват божествените блага и никой не може да каже: „Туй е мое.“ Което имаш, то е твое, но е и на другите. Общо е на всичките. Всеки може да използва божествените блага в света. Така ние всички използваме въздуха, всички използваме светлината. Ония работи, които ние сме създали, там е всичкият спор.

Та казвам, онези новите хора турят един нов ред на нещата. Иде един нов ред, понеже земята излиза из тринайстата сфера и влиза в дванайстата сфера. Тринайстата сфера е място на нещастия, зло. Всичките лоши работи са там, в тринайстата сфера. Цялата Слънчева система е излязла вече и влязла в тринайстата сфера и се отправя към едно ново слънце. Създава се нов свят. Пророците, които са чувствали, казват, че Господ създава нов свят, ново небе, нова земя. Цялата наша земя влиза вътре, не знаем къде е. Пита ме един: „Ти като ходиш тъй, кой те издържа? Другите ли те издържат?“ Рекох: „Като ми дотрябват пари, зная къде има заровени в земята, изровя няколко златни монети, и пак заровя другите. Навсякъде, дето има заровени, зная. От банката не искам да вземам.“ „Ами къде са?“ „Не мога да кажа. То е наука.“ „Че не може ли да бръкнеш за мене?“ „Само за себе си бъркам.“ „Ами да направиш благодеяние?“ „Какво ще правя благодеяние с чуждо имане. Ще извадя чуждите пари, да стана благодетел“

Двама светии живеели далеч от Александрия, някъде в планината, 30 години. И двамата се подвизавали много добре. Слизат към града веднъж и единият вижда другаря си, дохожда до едно място и подскача, че хуква да бяга. Светия да бяга? Отива да види – цял един голям кюп, няколко хиляди килограма злато вътре. Единият светия, като го видял, хукнал и побягнал, другият светия казва: „Будала, този човек не му стига умът.“ Той взел парите, отишъл в Александрия, направил сиропиталища, странноприемници, болници. Всичките пари похарчил за благодеяния и се възгордял. Започнал да се моли, доволен ли е Господ, откак е взел парите. Дошъл един ангел и му казал: „Всичко, което ти си направил, не струва толкова, колкото подскачането на твоя брат над парите.“

Внесете една благородна мисъл – човек да обикне Бога, да обикне природата, да обикне ближните си, то е богатство. Внеси светлина в ума на един човек, запали сърцето му, че да се учи и да работи, то е благословение. Да го направиш богат, трябва да го направиш нещастен. Съвременните хора искат да бъдат богати, казват: „Какво място ще вземем в оня свят?“ Вие сте кандидати за първото място, от лявата страна или от дясната страна на Христос да седнете. Този въпрос е разрешен. Когато двамата ученици дойдоха при Христа, тяхната майка му каза: „Само едно нещо прося от Тебе, Учителю. Искам един от синовете ми да туриш отдясно, а другия – отляво.“ Погледна Христос и каза: „Синовете ти могат ли да пият чашата, която аз пия?“ Тя казва: „Да, ще пият. Могат.“ Тя мислеше за угощение, винце ще пият. Христос казва: „Чашата, която пия, ще пият, но да седнат отляво и отдясно, не е на мен да го дам, но на най-достойните, които са заслужили.“ Отляво ще седне човекът, който е служил на любовта. Отдясно – който е служил на мъдростта. Ти не си служил на любовта. Не си служил и на мъдростта. За да служиш, трябва да слезеш на земята като учител и тук, на земята, ще учиш навсякъде. От лявата страна да ходиш, да помагаш. Не да пишат по вестниците, каквото си направил, но да ти е приятно да ги упътиш всички тия хора. Когато хората стават богати, изопачават си живота. В богатството човек трябва да бъде много силен. Народи и държави, които са станали богати, историята показва, че всички държави, които станаха богати и не знаеха как да употребят богатствата, пропаднаха от богатствата си. Ще ви приведа онзи пример от древността. Мисля, един персийски шах, който ходел скришно да види как живеят неговите поданици, една вечер, като минава, гледа един човек с децата и жената си свири и всичките играят на хоро. Бедни, окъсани са, но си играят весело. Гледа го, гледа го, казва: „Весел е този човек, толкова сиромах, окъсан.“ Пратил своя везирин да му занесе една голяма сума, да уреди въпроса. Направили му къща, купили му дрехи. След година минава, но той вече не играе с жена си и децата си. Станал голям търговец. Престанал да работи и един ден като търговец пада 50 грама памук на ръката му и като паднал памукът, три месеца лежал от падането на памука.

Всичките хора страдат все от памук. Новите хора казват кое е новото, в религията кое е новото, не само външно. В религията кое е новото? Трябва да се възстанови любовта, да се тури като основа между хората. Да се тури истината и да няма никаква лъжа – ни бяла, ни черна лъжа. Онзи ден дойде един да ми казва, че уж бил женен, че имал три деца, че едното умряло, едното боледувало, а той нито е женен, нито деца има. Лъже, да вземе 150 лева. Някой религиозен видял някакъв сън, ще го окичи. Та са ме лъгали, лъгали, едва намерих един – да ми каже истината. Лъжи с опашки, видими и невидими. Някой видял Господа с шопски дрехи, с брада, казва –

откровение има. „С бяла коса го видях.“ Че е с бяла коса, с брада, има и шопски дрехи. Еврейските пророци другояче са го виждали, а българите го виждат с шопска дреха. Възможно е. Но Господ не носи шопска дреха. Бяла коса, но каква? Не нашата коса. Който види бялата коса, ще възкръсне. Ако някой види моята бяла коса, ни най-малко няма да възкръсне. Ако гледа вашата бяла коса, той ще умре на общо основание.

Аз казвам, бялата коса на Господ е като слънцето, от което излиза светлина, стопля цялото пространство, четири–пет милиарди километра, всичко топли и изпраща светлина – от него излиза. Това са белите коси – енергията, която излиза. Какво излиза из главата на Господа? Какво излиза из главата на човека? Аз го гледам, като дойде. Казват: „Много учен човек, зоолог.“ С мушици, гущерчета, вълци, мечки, змии, всичко туй е в ума му. Че това не е човекът. Това е стока, непотребна стока. Ти в твоята глава ще носиш оная храна, която е необходима. Плодовете на любовта ще носиш. Плодовете на знанието ще носиш. Плодовете на истината ще носиш. Като срещнеш някой човек, туй, което имаш, то ще излезе от тебе – да бъдеш служител на Бога. Някои искат да проповядват. Две хиляди години хората проповядват все покаяние. Казвам, след като се покаеш, какво ще правиш? Ще работиш сега. Болният, след като оздравее, какво трябва да прави? Трябва да иде на училище да се учи. Ще ми говори някой за греховете. Мен не ме интересуват греховете на хората. Господ не се нуждае от греховете. Като идем при него, той иска да пренесем плодове. Какъв плод ще пренесеш, като идеш при Бога? Вътре в себе си носиш едно подозрение. Знаеш колко мъчно е човек да се освободи от подозрението. Иде някой, ще тури Евангелието и казва: „Какво мислиш за Христа? Какво е казал Христос за себе си? Ти какво мислиш?“ „Аз – казвам – каквото мисля, не е авторитет, то е за мен, но ако питаш какво е казал Христос: „Никой не познава сина, тъкмо Отец и никой не познава Отца, тъкмо синът.“ Никой не може да познае Отца, ако синът не те заведе. Ако ти трябва да познаеш Христа, Отец трябва да ти го изяви. Ако искаш да познаеш Отца, синът трябва да те заведе.“

Без любов Бога не може да намериш. Без любов баща си не може да намериш. Без знание Христа не може да намериш. Сега аз не говоря за обикновената любов, която е много слаба сила. Аз говоря за любовта, която внася в света безсмъртието, която примирява хората с всичките противоречия и ги научава как да живеят. Това е любовта. То е нещо разумно, то е нещо велико. Някой казва: „Аз обичам едного.“ Ти го обичаш защо? Младата мома обича младия момък, защото е млад. Младият момък обича младата мома, защото е млада. Старият обича стария, защото има знание. Идеш при някой стар човек, ще ти даде добър съвет. Обичаш го за знанието, което има. Ако старият не може да ти даде

никакъв добър съвет, как ще го обичаш, кажете. Хубавата вълна се познава, ако може да изкараш хубав плат. Тя е ценна. Човешките умове не са на еднаква степен на развитие. Някои хора сега разбират живота си, както животните. Много елементарен е този живот.

Запример мислите, че аз съм добър човек. Ако има да ви услужа, хубаво, не е лошо. Но добрината трябва да бъде непреривна. Аз съм направил само едно добро, туй добро ще ми се върне двойно, и аз свършвам. Тогава аз съм обяснил този въпрос. Един американец отишъл в оня свят. Понеже бил богат, направил много благодеяния, направил църкви, училища. Явил се направо при свети Петър. Казва му: „Нали като направи църквите, на оня свят писаха вестниците.“ „Да, писаха.“ „Значи платено ти е. – Казва – като направи училище, за него писаха ли?“ „Писаха и за него.“ „И за това ти е платено. Ще ми кажеш едно добро, което си направил, за което не ти е платено.“ Започнал да рови, да рови, дошло му наум, че един ден, като отивал в кантората си, една вдовица започнала да го безпокои, да ѝ помогне. Дал ѝ един долар, да го не безпокои. Никой не писал във вестниците за това. Завел го при Господа, разправил същото, Господ казва: „Дайте му два долара, че го пратете пак на земята.“ Ти направиш едно добро, две ще ти дадат, и ще се върнеш назад. Това не е добро.

Доброто в нас трябва да бъде един непреривен стремеж вътре. И в знание, и в изкуство, всичко, каквото вършиш. Каквото човек върши, трябва да го върши от стремеж към доброто. Той трябва да бъде справедлив, че каквото да прави, справедливо да бъде. Всичките добродетели трябва да бъдат една подбудителна причина, непреривна подбудителна причина. Туй трябва да стане естествено. Тогава животът може да добие смисъл. По този начин вие, ако сте певец, ще развиете ангелски глас. Навсякъде ще бъдете добре дошли. Един ден сегашните музиканти седнат и съчиняват една работа, съчиняват и задраскват. Според новия начин, каквото намисли, ще се фотографира. За четири–пет часа ще има всичките фотографии. Сега само гениалните хора, които знаят да пишат, могат да съчиняват, но за в бъдеще гениални ще има, които ще отпечатват. Музикантът трябва да знае как да отпечатва музиката. Не е цел музиката, но има си един център. После трябва да създава тоновете. Този тон трябва да бъде цветист. Има друг център за тях. Той ги оцветява. После тоновете трябва да бъдат вред. Има друг център за реда и порядъка. Този музикален тон става център. Всичките други центрове идат и помагат, украсяват го и ние придобиваме едно музикално творение.

Та казвам, ние, съвременните хора, сме направили живота много труден. Безпокои те някой път някой човек. Ида при него и му казвам: „Защо те е страх, защо се боиш?“ Отворя му очите. Ти десет даваш, хиляда вземаш.

Като му отвориш очите, готов е да вземе. Той мисли, че ще изгуби нещо. Умираш – няма да изгубиш, при баща си отиваш. Какво ще те е страх. Страх те е, понеже си изял капитала. Връщаш се при баща си, нямаш смирение, не знаеш какъв дълг да направиш. Искаш да туриш една лъжа, че Господ казал, че условията били лоши, че майката била такава, че бащата, че ти другояче би станал светия, че обществото не те познава. Господ не иска такива лъжи. Ще кажеш тъй: „Господи, не се учих. Аз бях един мъж. По три пъти биех жена си на ден.“ Тогава Господ вика тази, която е бита, и казва: „Какво наказание да му дадем?“ Тя казва: „Господи, прости му.“ Пък някой път казва: „Господи, направи го жена, мене направи мъж, че аз да му дам урок.“ Това са служби. Че си мъж, ти си чиновник; че си жена, ти си чиновник; че си слуга, то е служба; че си учител някъде, то е все служба – всичките тия съвременни работи. Минаваш за учител – нищо няма да направиш, ти си на служба – като слуга ще си свършиш работата. Единственото нещо, което съзнаваме, – да бъдем един добър слуга, нищо повече. Ако съм добър слуга, мога да бъда и добър професор, и музикант, всичко може да бъда. Но първото нещо, единственото нещо, което е важно, да бъдеш добър слуга от любов, самостоятелно. Не да те направят външните условия слуга. Ти ще бъдеш като слуга, но силен. Като отидеш при един господар, той да знае, че не може да ми заповядва, казва: „Стоянчо, какво мнение ще дадеш, как е тази работа?“ Този ученик, като иде, знае повече. Казва: „Как мислиш?“ Ще вземе мнението на този слуга. Но разбира, знае човекът.

Знаеш какво значи знанието? Аз не искам само да ви стимулирам. Не е лесна работа. Като хвърлиш един поглед, най-първо, добрият човек вижда доброто, а после вижда злото. Не знае причините. Лошият вижда само злото, а добрият вижда доброто. Всеки един човек в света мисли туй, което е. Какъвто е той, така мисли за хората. Трябва да се избавим от наслоените заблуждения от хиляди поколения. Четете една Библия. Че ако вие вървите по Стария завет, какво ще стане от вас? Ако вземете пример от Соломона, какво ще стане? Ако вземете пример от Давида, какво ще стане от вас? Ами даже и Авраам ако вземете за пример, той имаше жена и като отиде на едно място, казва ѝ: „Кажи, че не ми си жена, но сестра. Ще ме убият заради тебе. Ти си красива.“ Едно злоупотребление – да мислят, че му е сестра, за да се освободи. Но той казва: „Защо не ми каза истината? Ще ме туриш в грях. Не знаех, че ти е жена.“ Сега някой ще каже: „Той го излъга.“ Не го е излъгал, то е страхът. Не че съзнание е имало в него.

Казвам, ако един Авраам, който беше патриарх, и в него се зароди страхът, колко повече в съвременните християни. Дойде страхът пак. Като изгубиш жена, знаеш какво ще стане? Ако изгубиш жена си, тя е твоята душа. Като изгубиш жена си, къде ще я намериш? Аз считам душата – това е жената

вътре. Духът е мъжът. Жената не трябва да се губи. Никой без жена не може да прокопса. И никой без дух не може да прокопса. Нали Писанието казва: „Нито жена без мъж, нито мъж без жена. Нито душа без дух, нито дух без душа.“ Това са две неща необходими. Всеки един трябва да носи духа в себе си и душата в себе си и да им слугува на тях. Умът и сърцето, това са децата, родени от духа и от душата. Ако ние ги отгледаме тия деца, тогава сме благоприятни на Господа. Ти ще имаш към баща си, към духа, към майка си, към децата, към своите братя, към ума и сърцето си отношение. Сега ние какво понятие имаме за хората? Като срещнеш някого, казваш – той е грешник, като че няма баща. Не е така. Не всичките хора на земята са родени от Бога. Другите са родени от дявола. Двама бащи има в света. Туй не е мое учение. Христос казва: „Вие сте родени от баща дявол. Той отначало беше отцеубийца. По неговите похоти вървите. Който е направен от Бога, по Божиите пътища върви. Който е направен от дявола, по неговите пътища върви.“ На вас, които сте родени от Бога, казвам: „Ще обичате баща си.“ Лошите хора обичат баща си. Всички се подчиняват на главатаря, каквото каже. Като се съберат светиите, вече имат особено мнение. Казват: „Чакай да си помислим.“ Докато помислят, къщата ще изгори. Той ще мисли дали да ти помогне, или не. Той седи и мисли дали е Волята Божия, или не.

„Едното ти недостига.“ Сега туй говоря на вас. Считайте го, че то е представление. Аз говоря какво се играе в света. Вие не сте от света. Вие сте тук, дошли сте в театъра, виждате как се представя този свят. Има някои поучителни неща. Ще видите скържави на сцената. Ще видите крадци на сцената. Ще видите лъжци, ще видите достойнство, някой цар, царица, някой учен. Отблизо ще се поучите от тях. Казвам на вас, Христос казва: „Още едно ви недостига.“ Не губете вяра в духа си, не губете вяра в душата си. Не търсете сега дали имам душа, или нямам; дали имам дух, или нямам. Сега очаквате духът да дойде, то е пробуждане на съзнанието. Пита ме някой дали има баща или майка. Казва: „Аз не съм виждал баща си още.“ Ще го намериш. Трябва да изучавате себе си, своя ум, своето сърце. Всичките ония пориви, които стават сега в света, трябва да вземем поука. Вземете в една война как се подчиняват, отиват хората да умират, дават мило и драго. Та казвам, без жертва в света нищо не може да се постигне. Досега жертви са ставали по закон. Ние сме се научили на туй – жертва по закон. Но жертви по любов не са ставали. Знаеш колко мъчно е човек доброволно да жертва. Колко души има, които три дена тамън са гладували, дават им пресен хляб, но иде друг, който е гладувал четири дена, да даде хляба си. Да го даде, и да му е приятно. Онзи е само едно отражение. Колцина ще има, които ще дадат целия хляб? Ще гледа да даде малко.

Новото учение е за силните хора, не е за слабите. Хора, в които има дух, в които има душа, в които има ум, има сърце, имат едно здраво тяло, това е. Всичките хора на новото учение трябва да бъдат здрави. Не се нуждае светът от болни хора. Не се нуждаем да ни проповядват покаяния. Тия работи свършиха вече. Няма какво да се покайват хората. Трябва да се проповядва братство. Всичките трябва да се впрегнат на работа. Ще свириш добре, пък ще работиш без пари. Ще ядеш без пари, ще даваш без пари, всичко – без пари. Къде ще му иде краят? Вий искате този новия порядък. Може да се приложи. Има неща, в които той ще ни ползва. Има една разменна монета. Когато един млад момък купува на една млада приятелка красива дреха за 1000, за 2000, за 10 000 от странство със самурена кожа, питам, с каква монета тя плаща? С усмивка. Поусмихне се насреща му, и веднага кожухът дойде. Поусмихне се, и ръкавиците дойдат. Поусмихне се, и чепиците дойдат. Поусмихне се, и апартаментът дойде. Всичко дойде. Само една усмивка, и той дава. Зад тази усмивка стои нещо божествено. И тя не гледа да използва, и тя жертва. Не само да искаш, не само да вземаш, ще даваш и ще вземаш. Каквото придобият другите хора – да го направят, и ти ще го направиш. Щом аз видя един градинар да посади една градина, и аз вземам семена от него. Направя градината. След няколко години и аз мязам на него. Друг дойде, и от мене вземе.

Божественото сега в живота трябва да се посажда. Всички трябва да работим. Сегашният мързел, сегашната философия – да станем учени хора, да работим по-малко. Ние не сме работили, ние се мъчим. Бог работи в света, и ние трябва да работим като него, да създадем хубави работи. Дигнете един скандал. Не е работа. Идете да развалите плета, напишете едно писмо, оскандалите човека, критика правите. Никаква критика! Какво ще ме критикуваш, аз сам се критикувам. Преди него аз се критикувам, виждам си погрешките. Давам концерт, освиркваха ме. Туй, което аз преживях, аз понесох. Дойде някой, казва: „Не трябваше." Не трябваше, но аз понесох заслугата. Втория път ръкопляскат. Аз се радвам. Той сега дойде, няма какво да ме хвали. Той да ми каже така: „Много ти благодаря. Бях неразположен, като те слушах, олекна ми на душата. Като мед ми падна на сърцето. Като ми посвири, ми олекна." То е достатъчно, че аз свиря хубаво. От моето свирене ако му олекне на душата, аз съм свирил много хубаво. Като не му олеква, безпредметно е.

Казвам, животът трябва да се предаде така, живият огън да се предаде. Носете огъня на вашия ум, носете горивото на вашето сърце, да гори сърцето ви, да не изгаря. Носете въглерод, че от този въглерод да излизат плодове, да има какво да се яде и пие в света. Това е правата мисъл, това са правите чувства и правите постъпки. Това е новото, с което сега се преобразява светът.

Ще ви кажа в какво седи смисълът на цялата беседа. Роденото дете носи всичките заложби в себе си. Основната мисъл на цялата беседа е: роденото дете носи всичките заложби в себе си, но тия заложби трябва да се проявят. Ако туй дете не израстне и не се събуди в него съзнанието, може да е много даровито – когато неговите дарби могат да ползват другите, то върши Волята Божия. От хиляди години у нас седят дарби. Ние сме родени от Бога и чакаме, като идем в другия свят. Тук трябва да растем. Сега детето трябва да се прояви. Ние сме деца, които трябва да се проявим. Не сме се проявили още.

Тридесета неделна беседа
11 май 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_05_14 Приятно занимание
Лекция на Общия Окултенъ класъ

ПРИЯТНО ЗАНИМАНИЕ

Отче нашъ.
Богъ е любовь.

Представете си, че ви се задава една тема да опишете какво нѣщо е добриятъ животъ. Какъ бихте го описали? Казвате: „Човѣкъ да знае“. Човѣкъ и да знае, не може да живѣе добре. Знанието помага на добрия животъ, но не носи добрия животъ съ себе си. Нѣкой може да говори за изкуство, да опише какво нѣщо е изкуството, но трѣбва да бѫдешъ художникъ, да знаешъ въ какво стои изкуството. Или по нѣкой пѫть може да ви зададатъ тема да опишете красотата. Но красотата въ какво стои? Красотата, хубавото е много общо казано.

Въ живота всички сте станали много страхливи, чрезмѣрно страхливи. Като станете 40–50 годишни, казвате: „Остарѣхме“. Сега ще ви дамъ друго едно. Отъ 1 до 40 години ти си младъ. Отъ 40 до 80 години ти си възрастенъ. Отъ 80 до 120 години ти си вече въ старость. Нѣкой още на 40 години е, той още не е asсталъ възрастенъ, а казва, че е остарѣлъ. Вие казвате: „Много сѫ тия години“. Какво сѫ много. Нѣмате понятие за мѣркитѣ въ природата. Ти на 40 години си (като) на 4 години, едно дете. На 80 години, ти си на 8 години. Нулата нищо не значи. На 120 години си (като) на 12 години. Като си на 4 години, казвашъ: „Голѣмъ съмъ“. На 8 години като е, мисли, че е възрастенъ. Станали сте много учени. Въ васъ влѣзе мисъльта, казвате: „На 40 години съмъ“. Мислишъ, (че) много знаешъ. Какво знаешъ? На 40 години много знае човѣкъ, даже, който е на 40 години, не знае колко часа има въ 40-тѣхъ години. Не е правилъ смѣтка 40 години колко дни иматъ, колко месеци иматъ. Че си боледувалъ нѣколко пѫти, глава го е болѣла нѣколко пѫти, чупилъ си крака нѣколко пѫти – много знае. Че го излъгали въ търговията – много знае. Че го излъгали, изкуство е да те лъжатъ хората. И хубаво става. Младата мома се излъгва съ копринена рокля, обещаватъ ѝ: „Царица ще бѫдешъ, това ще бѫдешъ“. Като се ожени, мѫжътъ е професоръ, тури я за ученичка, иска да я научи какъ да готви, да шета, да мие, слугиня нѣма – всичко тя работи. Че какво лошо има въ това? (Тя) казва: „Не си удържа обещанието“. Сега вие всички минавате за професори, казвате: „Ние говоримъ – сериозенъ е животътъ“. Че като те заболи корема, какъ нѣма да бѫдешъ сериозенъ? Сериозенъ е, проточи си лицето. Въ какво стои тази сериозность? Трѣбва да ядемъ. Наука е да ядешъ. Знаешъ (ли), какъ се яде? Защо Господь Го

далъ яденето? Чрезъ яденето ти се запознавашъ съ свѣта. Съ черешитѣ ще запознаешъ какви сѫ по вкусъ. Азъ, ако искамъ нѣкой човѣкъ да придобие нѣкакво качество, ще го храня съ череши, не презъ цѣлата година, но презъ особени дни. Ако искамъ да внеса друго качество – ще го храня съ сливи, не презъ цѣлата година, пакъ въ особени дни. Съ ябълки ще го храня, съ круши, но не презъ цѣлата година.

Представете си, че житото би имало нашето съзнание, както ние имаме. Какво понятие би си съставило (то) за човѣка? Задигне ги нѣкой човѣкъ, тури ги въ чувала, хичъ не мисли – хайде на воденицата. Вие виждали ли сте тия стари, български воденици? Има единъ кошъ конусообразенъ, изсипва житото по едно улейче. Има два голѣми камъка, има единъ чакълдакъ, едно дрънкало, като бута житото – пада. Житото казва: „Какво престѫпление направихъ, че ме въртятъ въ тия камъни?“ Стане на брашно, събиратъ го пакъ въ чували. Казва: „Кажете ми прегрѣшението, за да се изправимъ. Защо е туй наказание?“ Той казва: „Вие не разбирате тая работа, ще си мълчите тамъ“. Житото страда. Дойде друго прегрѣшение. Извадятъ едно корито, извадятъ брашното, турятъ врѣла вода. То казва: „Защо тази жена ни мачка? За какво е туй мачкане?“ Вие не знаете. Мачка ги, мачка ги, тѣ страдатъ. После тя започва да ги дѣли. „Вие, казва, да не се карате“. Проповѣдва имъ братство и равенство. Отдѣли на тебъ това, на тебъ онова, хайде въ пещьта. „Ами този огънь защо е?“ – „Не знаете ли?“ Все не знаятъ. Най-после извадятъ хлѣба отъ пещьта, турятъ ги на трапезата, започватъ да ги дъвчатъ въ устата. (Тѣ) казватъ: „Не се ли свършва нашето страдание?“

Сега всѣки отъ васъ може да представи този примѣръ. Ние минаваме и туй, което го правимъ, го считаме, че е въ реда на нѣщата, че така трѣбва да бѫде. Право е. Щомъ дойде насъ да мелятъ, дойдатъ по-умни отъ насъ, хванатъ (ни), турятъ ни подъ хремеля, казвашъ: „Защо е туй?“ Ти не знаешъ. Турятъ въ чувала, защо – не знаешъ. Турятъ те въ пещьта и ти протестирашъ, казвашъ, (че) не знаешъ. Пъкъ има единъ начинъ. Човѣкъ, който мели брашното – той не е много ученъ. Азъ казвамъ: Ти не си много ученъ човѣкъ. Като мелятъ брашното, ония етерни мазнини отлитатъ, оставатъ трицитѣ. Щомъ като заливатъ съ топла вода, други мазнини си отиватъ. После, като го подквасятъ и като го турятъ въ огъня – други вещества си отлитатъ. Оставатъ трицитѣ. Житото трѣбва да го ядемъ тъй, както си е. Не му трѣбва друго. Вземи, че го дъвчи. Тури 100–200 грама въ единия джобъ, 100 грама въ другия, дъвчи го като сакъзъ. Що ще ходишъ да го мелишъ, че въ огъня да го туряшъ, че въ пещьта трѣбва да го туряшъ. Този задигне нѣщо, онзи задигне и най-после ти го дъвчешъ и хлѣбътъ казва: „Избави ни отъ туй зло на устата“. То дошло да се оплаква. Туй е за развлечение. Има единъ анекдотъ. Въ турско време, когато идвали турцитѣ

у българитѣ да ги гощаватъ, трѣбва да имъ плащатъ дишъ-хакѫ. Следъ като дойде въ кѫщи и го угостишъ, че му платишъ за всѣки единъ зѫбъ по единъ грошъ. За 32 зѫба, че е ялъ въ кѫщата ти, ще му платишъ. Ти ще заколишъ една кокошка, ще го угостишъ и ще платишъ дишъ-хакѫ. Въ Варненско единъ дерибей отива при една вдовица и тя отива и се оплаква. Тя казва: „Нѣмамъ да имамъ пари да му дамъ". Викатъ този турчинъ и му казватъ: „Какво искашъ?" (Той) казва: „Зѫби имамъ да ми плати". Повалятъ го земята, избиватъ му всичкитѣ зѫби. Казватъ: „Досега имаше зѫби, но понеже сега нѣмашъ – нѣма да ти плащатъ". Сега ви се избиватъ зѫбитѣ, за да не вземате дишъ-хакѫ. Ние, съвременнитѣ хора, колко нѣща има, които трѣбва да се поправятъ. Сега ходите по кино, гледате (на) киното какъ ставатъ разрушенията, какъ влѣзли германцитѣ. Какво печелите сега? Казвате: „Да научимъ нѣщо". Много хубаво. Какво ще научите? Вие сте писатели или поети, вие обидите нѣкого. Може обидата да е много деликатна. Единъ поетъ, когото не обичашъ, той писалъ стихотворение, турилъ думитѣ: „Брава, брава, отъ това умрѣ нашата крава". Азъ дойда и кажа:„Брава, брава, отъ това оживѣ нашата крава". Ако кажа: „Брава, брава, отъ това умрѣ нашата крава", ти ще се обидишъ. „Брава, брава, отъ това оживѣ нашата крава" – то е пакъ малка ирония, много деликатна. Въ политиката има такива нѣща. Много ученъ човѣкъ, даже и бръмбаритѣ какво правятъ знае, и червейчетата какъ вървятъ знае, всичко знае. Всичко знае. Червейчетата вървятъ ли като човѣка? Следъ като каже, че червейчетата знае какъ вървятъ, че ирония има. Този червей крака нѣма. Червеятъ едва учи огъването. Той е единъ студентъ, който учи огъването. Толкозъ знае. Само изучава кривата линия. Всичкото му знание, като прекара 10–20 прераждания, едва може по тази линия да върви. На изпитъ се явява. Комисията казва: „Този червей се е научилъ какъ да се криви, минава въ по-горенъ класъ". Въ по-горния класъ направятъ го стонога, че му турятъ сто крака. Сто крака да ги движишъ, да ги контролирашъ отлѣво, отдѣсно. Що му сѫ сто крака? Казва: „Задача е тази, сто крака да ги хармониирашъ". На всѣки кракъ да знаешъ да командувашъ – знание се иска. Следъ туй, като се научишъ да командувашъ на 100 крака, даватъ ти по-малко. Ние сме дошли до двата крака. Два крака – на единия петь пръста и на другия петь пръста – 10, и на рѫцетѣ 10 пръста – тѣ сѫ 20. И ние мислимъ, че сме се освободили. Да знаешъ да си милвашъ пръститѣ. (На) единъ пианистъ колко му взема, докато се научи да контролира пръститѣ. (Нѣкой) казва: „Знае да си мърда пръститѣ, тури ги на пианото". Онзи 20 години учи и като седне – изкара нѣщо отъ мърдането. Въ мърдането има голѣма разлика. Господь турилъ езика, но да знаешъ какъ да го мърдашъ. Да знаешъ какъ да го мърдашъ, че като кажешъ една дума – да бѫде съдържателна. Ако не знаешъ какъ да мърдашъ, думата не излиза, както трѣбва, може да удължишъ думата, да туришъ дълги вълни. Може и срѣдни вълни да туришъ, и кѫси вълни. Казватъ: „Едно и сѫщо е".

Съ кѫситѣ вълни отдалече вземашъ какво става. Отъ дългитѣ вълни станциитѣ сѫ близо. Съ дългитѣ вълни, то е на физическото поле. Съ дългитѣ вълни на земята може. Съ срѣднитѣ вълни – въ духовния свѣтъ. Съ кѫситѣ вълни – въ високитѣ свѣтове. Нѣкой отъ васъ нали искате да се разговаряте. Вие искате съ дългитѣ вълни да се разговаряте съ духовния свѣтъ. Тукъ на земята може да се разговаряте. Казва ти нѣкой: „Азъ те обичамъ". Като ти каже, тъй мръдне ти подъ лѫжичката. Нѣкой ти каже, че те обича – не ти мърда. Казвашъ: „Сладка е думата". Казалъ я презъ езика, не я приемашъ. Казвашъ: „Сладката е думата". Дойде единъ човѣкъ при тебе и казва: „Дай ми 5 лева". Погледнешъ, не искашъ да дадешъ. Нѣкой, който ти поиска 1000 и 2000 лева, мръдне ти сърдцето, изваждашъ и казвашъ: „Господь така казалъ". Но този човѣкъ е ученъ, знае какъ да каже. Като каже – нѣщата ставатъ.

Една майка казва на детето си: „Днесъ ще идемъ да се молимъ за дъждъ". Тръгватъ да се молятъ за дъждъ и майката нищо не взема. Детето взема омбрелата и казва: „Мамо, дъждъ ще имаме, да се пазимъ". Майката казва: „Може да има, не знаемъ дали ще има". Детето взима омбрелата и мисли, че дъждъ ще има. Ние въ нѣкои отношения сме като майката. Отиваме, но дали тази работа ще стане – не си сигуренъ. Отивашъ да държишъ една речь. Казвашъ: „Дали ще мога да държа речьта или не". Азъ опека 1000 хлѣба, окрѫжаващитѣ хора сѫ гладни. Азъ положително зная, че отъ хлѣба нѣма да остане ни единъ отъ фурната. Ако опека хлѣба, но тия хора сѫ взискателни, най-малко половината ще остане. Казвамъ: Тия хора не ме обичатъ. Не че не те обичатъ хората. Ние, ако се оплакваме отъ природата, за да ни разбере тя, трѣбва да говоримъ на нейния езикъ. Колко години ви е трѣбвало да научите българскиятъ езикъ. Вие, които говорите българскиятъ езикъ, колко думи има въ български езикъ, които иматъ само едно значение? Колко думи иматъ двойно, тройно, а нѣкои иматъ четворно значение. Въ английски, ако вземете думата „беeръ", колко значения има? Тази дума, както е турена въ едно предложение, нѣкѫде значи мечка, нѣкѫде значи търпение, нѣкѫде значи трудна жена, нѣкѫде значи раждане. Българитѣ казватъ „пола". Има поли на планината, има и женски поли. Какви поли – женски поли или планински поли? После, вземете думата „любовь". Каква любовь – физическа, духовна? Кѫде да намиратъ хората? Щомъ говоришъ за любовьта, еднозначуща дума ли е? Сольта, понеже си я опиталъ, че има единъ соленъ вкусъ – има едно значение. Захарьта има едно качество – сладчина. Думата „горчивина" има едно значение. Вземете думата „чистота" – едно значение има. Значи вашата чистота, когато нѣма никакъвъ примѣсъ, е чистота. Оризътъ е чистъ, когато нѣма примѣсъ съ камъчета. Житото е чисто, когато нѣма кѫклица вѫтре и т.н.

Казвамъ: Какво може да се каже? Какво може да ви се каже отъ 1 до 40? Казвате: „Какъ Учительтъ насъ ни забавлява, той ни счита за деца още". Че то е привилегия. По какво се отличава детето? Детето е довѣрчиво. Каквото му кажатъ, всичко го интересува. Много любознателно е. Ходи, отваря тукъ, затваря тамъ, дири, интересува го. Възрастниятъ започва да се отдѣля отъ другитѣ хора. Възрастниятъ не е като малкитѣ. Ще си направи кѫща, ще си намѣри единъ съдружникъ и ще започне търговия. Идва единъ братъ, който училъ този занаятъ, младъ братъ, пита ме, казвамъ му: „Не ти трѣбва". Казва: „Не за себе си, азъ имамъ занаятъ, братъ ми обича бакалията". Казвамъ: „Ще имате мѫчнотии". – „Може да ги преодолѣемъ". Казвамъ: „Хубаво, направете опитъ". Иде следъ това, че ми казва: „Бамбашка работа, едва половината разноски покриваме. Отивамъ, вземамъ маслото и на мѣстото, както е нормирано, 90 лева ми искатъ. Норма е турена 90 лева и не може да се продава повече. За да спечеля, трѣбва да го продавамъ 120 лева, (а) ако ме хванатъ". Гледамъ – захарь нѣма, туй нѣма, дойдатъ братята – четатъ уроци. Масло нѣмашъ, сирене нѣмашъ, това нѣма, онова нѣма, оризъ нѣма. Казватъ: „Какво сте вие да ни заставяте?" Казва: „Искамъ да намѣря". „Иде ми, казва, да напусна тази работа вече". Рекохъ: „ще почакате малко". Азъ казвамъ: „Колко разноски имате?" – „3500 на месецъ". Казвамъ: „Половината покривате ли ги?" – „Покриваме ги, разбира се". За половината плащате за уроцитѣ. Туй, което учишъ, ще мислишъ, че на професоръ плащашъ. 1500 лева плащашъ. Ученици сѫ плащали по 500 лева на урокъ по музика. Единъ нашъ музикантъ 200 лева вземаше на урокъ. Тукъ имахме една сестра, която 200 лева даваше на урокъ. 200 лева – много пари ли взема?

Че природата като ви дава всичко безъ пари, оценявате ли? Ние живѣемъ, дишаме въздуха. Казваме: „Този свѣтъ не е уреденъ". Не билъ уреденъ свѣтътъ? Че какъ не е уреденъ? Ти досега нищо не си плащалъ за въздуха. Какъ ще уреди природата, че навсѣкѫде може да ходишъ? Даромъ вземашъ. После, да те научи да не бѫдешъ много егоистъ. Тя ти опредѣлила, че като вземешъ една вдишка, не можешъ да я задържишъ повече отъ три секунди. Капиталътъ за три секунди го вземашъ. Като минатъ, ще го върнешъ назадъ, новъ капиталъ ще вземешъ. Дишането е търговска работа на земята. Този капиталъ трѣбва да го увеличите. Ако по три секунди държите въздуха, азъ да ви предскажа, че търговци нѣма да станете. Ще го задържате 4 секунди, 5, 10, 15, 20, докато дойдете до 60 секунди. Тогава ще бѫдешъ търговецъ горе-доле. Децата ти ще бѫдатъ облѣчени, и жената ти и ти ще имашъ кѫща. Всичко туй ще имашъ. То е капиталъ. Ти отъ въздуха, ако не можешъ да извадишъ онова, което е въ него, природата е скрила много работи и иска да ни застави да работимъ.

Ние сега искаме да живѣемъ. Най-първо три процеса има въ добрия

животъ. Най-първо ще се научишъ да мислишъ. Знаешъ (ли), колко мѫчно е да се мисли? Не е лесна работа. Когато човѣкъ дойде да разреши нѣкаква чужда задача, започне да се грижи. Грижата не е мисъль. Мисъльта е приятно занимание въ природата. Следъ туй ще се научишъ да чувствувашъ, да мислишъ, да чувствувашъ и да постѫпвашъ право. Това сѫ три начина. Ако ти не можешъ да мислишъ право, ако ти не може да чувствувашъ и ако ти не можешъ да постѫпвашъ право, ти не може да живѣешъ. Животътъ, като изкуство, е най-голѣмото благо, което ни е далъ. Туй, най-голѣмото благо, носи най-голѣмото нещастие съ себе си. Представете си, (че) по невнимание, ако не знаешъ какъ да направлявашъ сърдцето си, ти ще развалишъ очитѣ си. Ако не знаешъ какъ добре да мислишъ – ще развалишъ ушитѣ си. Ако не знаешъ какъ добре да постѫпвашъ – ще развалишъ езика си, вкуса ще развалишъ. Ако започнешъ да ядешъ, че не вземашъ участие въ яденето, всѣко ядене ще бѫде безпредметно. Тогава ядешъ нѣщо, но то е като пръсть. Нищо не усѣщашъ. Ако човѣкъ остане безъ вкусъ, нищо не му се яде. Много пѫти хората умиратъ, тѣ предпочитатъ така, отколкото да минава храната. Като ядешъ – да усѣщашъ нѣщо приятно. Вземешъ една хапчица, втора, трета. Сега вие ще кажете: „Толкова невежи ли сме?“ Не е невежество. Ние тукъ имаме единъ братъ, той сега е въ Америка. Като го гледашъ – дрехата му накапана, само капки. Ще кажешъ сократовски, че не обръща внимание. Сократовски животъ живѣе. После нѣкой ходи разчорленъ, косата му така. Казва: „То животътъ не седи въ обличането“. Ами въ какво седи животътъ? Ако умътъ не е облѣченъ добре, ако сърдцето не е облѣчено добре и ако тѣлото не е облѣчено добре – това сѫ равносилни нѣща. Ако умътъ оставишъ голъ, сърдцето голо и тѣлото голо – ти си закѫсалъ вече. Та казвамъ: За добриятъ умъ, който е работилъ, природата туря бележки.

Азъ трѣбва да ви дамъ да направите едно ухо, което показва доброта и активность. Какъ ще го направите? /Учительтъ начерта две линии на уши/. Това ухо е горе-долу хубаво. Първото ухо – право мисли, разсѫждава. Второто е активно – нищо не мисли. Той седи и мисли: „Да го направя ли, да не го направя ли?“ Смѣта: „Тъй, ако го направя, какво ще излѣзе?“ Добритѣ условия минаватъ, не намира време да направи. На втория день пакъ сѫщото нѣщо. Пакъ седи цѣлъ день, пакъ намѣри, че нѣма време. На третия день лѣтото иде, нивата непосѣта остава. Онзи, активниятъ, прави погрѣшки, но криво-лѣво работи. Казва: „Може ли да се изправя?“ Този преодолѣва тази слабость. Какво се образува? Образува се човѣшката уста. Това е единиятъ полюсъ. Ти, като си ораторъ, мислишъ какво да кажешъ на публиката. Туй ли да кажешъ или не. Ще кажешъ на хората нѣща, които сѫ вѣрни.

Говоримъ нѣкога за хигиена. Казвамъ: Никога не стѫпвай на пета, понеже

туй следъ време зле ще се отрази върху тебъ. Мозъкътъ не обича сътресения. Стжпвай на пръсти, за да събудишъ най-първо ума. Мисли, че после действувай. Не като ударишъ ржката си да мислишъ. Казвате: „Търпение трѣбва". Знаете ли единъ човѣкъ, който дѣла, колко търпеливъ трѣбва да бжде? Въ нетърпението ржката се проточва. Азъ дѣламъ съ теслата, ако азъ стана нетърпеливъ, трѣбва да бжда търпеливъ, понеже нетърпението продължава ржката. Ако продължа – отиде ржката. Ако продължа ржката въ нетърпението – отиде ржката. Може да ми вземе единъ–два месеца, докато ми заздравѣе ржката. Казвате: „Защо е нетърпението?" Ако не си търпеливъ въ работата – ще се повредишъ. Това сж елементарни работи. Вие разглеждате търпението. Търпението е едно отъ най-добритѣ качества на човѣка. То влиза като елементъ въ ума на човѣка. По умъ трѣбва да бждемъ търпеливи, по сърдце и по воля. Не само да мислишъ и нищо да не правишъ, то все още не е търпение. Въ търпението ние разбираме човѣкъ да бжде силенъ. Изисква се той да стане съвършенъ. Само тогава той ще бжде търпеливъ. Казватъ: „Ти си много търпеливъ". Сега и дума не може да става. „Ти си доста търпеливъ". И азъ, като разглеждамъ, още трѣбва търпение. Нѣкой пжть търпеливъ е въ малкитѣ работи, но не е въ голѣмитѣ работи. Съ малки работи правимъ пакость на себе си. Дойде нѣкой при мене и той ми говори, че билъ жененъ, деца ималъ. Азъ имамъ цѣлъ хлѣбъ, повѣрвамъ му, дамъ му цѣлиятъ хлѣбъ. Той нито е жененъ, нито деца има. Азъ му дамъ цѣлиятъ хлѣбъ, че и той да е благодаренъ, и жена му да е благодарна, и децата му да сж благодарни. Казва: „Цѣлъ хлѣбъ ми даде". На този човѣкъ виждамъ, (че) жена му не е тамъ, децата му не сж тамъ. Ако ми хвали мжжа – ще добие известни качества. Ако хвали жената – ще добие други качества. Ако хвали децата – ще добие трети качества. Трѣбва да го хвалятъ. Нѣкои отъ (васъ) искате да не ви хвалятъ. Но като не ви хвалятъ, вие се докачите. „По нѣкой пжть слушамъ съ каква ирония Учительтъ говори туй". По нѣкой пжть ние се обличаме, обличаме, че се облѣчемъ въ сжщитѣ дрехи. По нѣкой пжть ние може да се усмихнемъ и да се покажемъ много весели. Турили сме една маска, минаваме за весели. Нѣкой пжть влизамъ при нѣкой бакалинъ, (той) обрѫща внимание на другитѣ. Азъ, като пазаря, той гледа дали ще му платя, затуй ме гледа. Щомъ си направя смѣтката и му платя, пакъ си обърне гърба, къмъ другитѣ мющерии гледа. Сега представете си, че азъ съмъ единъ бакалинъ, вие сте само клиентъ, ученицитѣ. Вие влизате, не купувате. Не може да си купите отъ моята бакалия. Като излѣзете, какво ще кажете? „Изгубихъ си времето". И бакалинътъ казва: „Изгубихъ си времето, презъ цѣлиятъ день нищо не можахъ да продамъ". Тамъ като въ затворъ е.

Сега азъ съмъ ви говорилъ толкозъ време за Любовьта. Може ли да ми кажете нѣкое отъ вашитѣ произведения на Любовьта? Какво именно сте

произвели отъ Любовьта? Искамъ да ви видя произведението. Круши, сливи, ябълки, пиперки, моркови, магданозъ, лукъ, краставици, жито, ечемикъ, ръжъ, лимони, портокали, хлѣбни дървета – всичко туй. Азъ съмъ готовъ като бакалинъ да ходя да купувамъ масло, каквото вие произвеждате. Азъ съмъ готовъ да го продамъ. Искамъ да ви наведа на мисъльта, (че) между природата и насъ има една вѫтрешна обмѣна. Всичко не ни се дава даромъ. Природата изисква отъ насъ да произведемъ нѣщо. Тя е първа, която ще вземе. Тя има клиенти, ще влѣзе, ще вземе отъ нѣкѫде. Да ви говоря за нѣща, които сѫ непонятни. Има сѫщества, които трѣбва да се хранятъ съ вашитѣ мисли. Има сѫщества, които трѣбва да се хранятъ съ вашитѣ чувства. Има сѫщества, които трѣбва да се хранятъ съ вашитѣ постѫпки. Плодове сѫ това. Растенията ние ги обичаме, понеже тѣ произвеждатъ плодове. Ако нѣматъ плодове – нѣма да ги държимъ за красота. Казвамъ: Въ едно отношение въ природата ние сме като плоднитѣ дървета. Имаме цена за онова, което раждаме въ себе си. Всичкитѣ сѫщества иматъ особено разположение. Ако ние сме безплодни, съ насъ ще постѫпятъ, както ние правимъ съ безплоднитѣ дървета – режемъ ги за собата. Греди правимъ. То е външна страна. Въ много отношения ние сме въ свѣта като плоднитѣ дървета. Ако искашъ да се подобри положението ти – имай най-хубавитѣ мисли. На всичкитѣ хора мисъльта не е една и сѫща. Тя е много разнообразна. Мисъльта на животнитѣ е една, на хората е друга, на ангелитѣ е трета. Безброй сѫ формитѣ, въ които една човѣшка мисъль може да се облѣче.

Азъ бѣхъ при единъ българинъ. При него идва единъ беденъ студентъ. Този българинъ бѣше богатъ човѣкъ и този студентъ иска да му помогне нѣщо. Той не му помогна. Замина си студентътъ. Рекохъ: „Ти изгуби едно голѣмо благо“. – „Че какъ?“ – „Следъ 10 години той ще бѫде министъръ въ България. Ти трѣбваше да му помогнешъ, защото той ще ти помогне следъ 10 години. Единъ день той ще ти даде урокъ като министъръ и той не ще те погледне“. – „Министъръ. Че какъ тъй?“ Ти трѣбва да разбирашъ. Имашъ едно яйце, трѣбва да разбирашъ качествата. Змийското яйце, като го излюпишъ или кокошето яйце – какви свойства ще иматъ?

Курдисала се една кокошка и снася по едно яйце предъ вратата ми. 40 деня наредъ носи. Азъ го считамъ туй (за) късметъ. Азъ взимамъ яйцата, които тя носи. 40 яйца е снесла. Казватъ: „Да ги опечемъ. Да направимъ това-онова, да направимъ хлѣбъ съ масло“, какъ го казвате – джиджи-папа. Една чужда кокошка, най-първо като идваше, се караше съ котката. Сега като дойде, седне, дадатъ ѝ малко житце, тя поседи. Най-първо мълчеше. Понеже познава хората, предупреждава ме. Казва: „Да не ми вupматъ яйцето, крѣкъ-крѣкъ“. Мене ми дойде на умъ на тази кокошка да направя едно добро. Казва: „Искамъ да ме освободите отъ това робство. Нѣкой день

ще изчезна, ще ми откѫснатъ главата“. Казвамъ: Щомъ носишъ яйца, главата ѝ не могатъ да режатъ. Решихме да я купимъ. Колкото искатъ – ще я купимъ, ще я насадимъ, ще излюпимъ пиленца. Ще кажете: „За една кокошка ни разправя“. Запознахме се съ кокошката, милвамъ я по главата, тя ме гледа. Казва: „Неудобно ми е“. Казвамъ ѝ: Нѣма нищо. Питамъ: Кой кара тази кокошка, отъ де–накѫде дойде тамъ? Тѣ се криятъ, когато снасятъ яйца. Не се спирамъ върху туй. Затвориха я два деня и като я пуснаха – пакъ дойде. Казватъ: „Пологъ трѣбва, за да носи“. Тя и безъ пологъ носи. Нѣкоя ще се качи на полога и нѣма да носи. Казвамъ: Ако тази кокошка иде при менъ и азъ ще ѝ направя услуга.

Вие, когато ще снесете нѣщо, идете въ предверието на Господа. Умна е тази кокошка. И вие, каквото направите – тамъ го направете. Не сме направили много удобно на кокошката. Дърва турятъ тамъ по нѣкой пѫть. Та казвамъ: Всѣки единъ човѣкъ, каквото прави – да го направи въ предверието на Господа. Ако на друго мѣсто носи яйцата – ще хвръкнатъ. Само веднажъ тя снесе въ 5 часа следъ обѣдъ, а (презъ) всичкото време – въ 9, 10, 11 часа сутриньта. Нѣкой пѫть въ 8 часа, 8 безъ 10, 8 и 15. Наблюдавамъ времето, когато е топло – снася по-рано. Щомъ е студено – снася по-кѫсно. Казвате: „Обикновени работи“. Цѣла философия има. Като снася – зная какво е времето. За да направимъ нѣкое добро по-рано – времето трѣбва да е добро. Щомъ правишъ по-кѫсно доброто, щомъ мислишъ по-бавно – значи студъ има. Най-първо нѣма да мислите, че сте стари. На 40 години сте млади. Онзи, който е надъ 40 години, е възрастенъ. Нѣма нито единъ, който да е старъ. Сестра Попова е единствената.

Турцитѣ казватъ: „Много приказки за воденица“. Може да ви кажа така съ три думи. Мисли добре – да имашъ свѣтлина въ ума всѣкога. Чувствувай добре – да имашъ всѣкога топлина въ сърдцето и сърдцето ти да тупа равномѣрно. Лѣкаритѣ пипатъ пулса. Като чувашъ сърдцето – да пѣешъ една пѣсень. /Учительтъ пѣе: „Търпение, търпение, търпение“/. Имамъ сиромашия. Още като пѣя – бръкна въ джоба си, имамъ нѣщо. Азъ още като пѣя – хората се влюбватъ. Нѣкой бръкналъ, турилъ въ джоба. Азъ се преструвамъ, че не го виждамъ. Престана да пѣя тогава.

Бѫдете умни деца, не мислете, че сте възрастни. Не мислете, че туй се е случило. Всичко, каквото ви се случи въ свѣта, като влѣзете въ Божествения свѣтъ, всичко, каквото ви се случи – за добро е. Богъ е, Който работи, Той ни опитва. Та умнитѣ деца разбиратъ. Каквото и да ти се случи – за добро е. Може да те посаждатъ на нивата – за добро е. Той е Единствениятъ, каквото направи – считай го за добро. Другитѣ, каквото правятъ, прави различие. Дойде ли до Бога, имайте една свещена мисъль. Да имате едно мнение, че Господь, каквото прави – за добро е. Да бѫдемъ доволни отъ

онова, което Той ни дава.

Сега туй е по отношение на Бога. За другитѣ сѫщества, каквото правятъ – тамъ ще пазимъ нашия умъ, ще знаемъ Господь ли говори. Щомъ другитѣ говорятъ, ще видимъ какъвъ процентъ (сѫ). Това правило не е за другитѣ хора, само за Бога е.

Това е животъ вѣченъ да познаемъ Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото Си проводилъ.

XX година
31. *Лекция на Общия Окултенъ класъ*
14 май, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ – София

1941_05_16 Правилни съотношения
лекция на младежкия клас

ПРАВИЛНИ СЪОТНОШЕНИЯ

Отворете светлината.
Изпейте една песен на светлината.

Какво допринася светлината, която искат хората, какво допринася на една мравя, на една птица, на една риба, на един човек? Представете си, че вие правите разлика, че две хиляди лева е повече от хиляда лева. После, считате, че два самуна са повече от един. Ако имате два самуна, какво ще ви допринесе в дадения момент? Имате два самуна – вие сте по-богат. В какво отношение сте по-богат? Ако имаш един самун – на едно място ще седнеш. Ако имаш два самуна – на две места седиш. Ако имаш един крак – на едно място ще седиш. Ако имаш два крака, ще вървиш в две посоки на движение. В единицата ще намериш опорната точка. Разсъждение трябва. Много хора не постигат, понеже нямат опорна точка. Ако имате един лост във физическото поле и нямате опорна точка, какво може да ви даде лостът, на каква работа може да го турите? Без опорната точка той ще ви даде една тежест.

Сега по някой път се говори за любовта. Като какво нещо си представяте любовта? Толкоз говорите за любовта, искате да обичате и да ви обичат, но то са неопределени работи. Какво значи неопределено? Самото неопределено е неопределено – ти съзнаваш, че ти липсва, не си сигурен. Казва: „Утре я дойда, я не дойда." Друг каже: „Утре непременно ще дойда." Който каже, че непременно ще дойде, не дойде. Който каже, че я дойде, я не дойде, той идва. Това как трябва да го изразим сега? Имате плюс (+) – ще дойде. Имате минус (−), отрицателното. Ако имате така, каква е разликата? Какво означават три успоредни линии? Или какво означават две успоредни линии? Или една успоредна линия, на какво е успоредна? Една линия успоредна може ли да бъде. В математиката [ги] имате. Математиката, казвате, е чиста наука, но не е абсолютна наука.

Допуснете, че имате една окръжност и една тангента. Какво отношение има окръжността към тангентата? A ли зависи от B, или B зависи от A? Как ги съпоставяте? Сега може да си представите статически идеята, може и отношението между двете величини да е динамическо. Да допуснем, че кръгът е едно колело, което се движи по прѝвоя, който представя тангентата. Ако колелото минава по привоя, туй колело ще се движи по посоката, по която се движи привоят. Ако привоят се движи в обратна

посока, и колелото ще се движи в обратна посока. Ако тангентата се движи нагоре, и колелото се движи в тая посока. Ако движението на тангентата е в обратна посока, и колелото ще се движи натам.

Допуснете, че някой път вие искате да влияете или да ви влияят. Значи вие сте колело, една тангента ви влияе и вие се движите в същата посока. Вие имате едно желание – влияе ви на посоката. Кръгът може да е едно човешко съзнание, тангентата е едно по-голямо съзнание, но в геометрията има съвсем друго положение. Какво още друго, по-дълбоко, положение може да има? Ако влезете в разумния свят, една тангента колко същества има? Една тангента може ли да бъде крива линия? Права е. Една права колко точки има? Две. Следователно две същества има.

Може да имаме положението A да се движи към B или може обратното – B да се движи към A. А може едновременно A и B да се движат едно към друго. Какво положение имаме тогава? Щом се движат в две противоположни посоки, тогава движението е в окръжност.

Поставете се в центъра на една окръжност. Тогава движението ще се покаже, че от едната страна [е] наляво, от другата страна – надясно. То перспективно така се показва. Някои идеи нас ни се виждат несъобразни – като че той върви в противоположна посока. Ти се заблуждаваш, мислиш, че е в противовес на тебе. Той върви успоредно на тебе, но понеже се движи в друго пространство, тебе ти се вижда, че върви в друга посока.

Сега, ако ти тръгваш на изток и една птица излита нагоре, аз считам, че вървите в една и съща посока.

Те са сега отвлечени работи. Знаеш какво значи отвлечена работа? Отвлечена работа в българския има два смисъла, двусмислена дума е. Отвлечен човек – завлекли го някъде, когато момата отвлекат например. Отвлечени работи значи непонятни, далечни. Кои работи са близки и кои далечни? Какво нещо е далече? Казва: „Много далечни пространства, милиони километри.“ Хубаво, представете си една микроба, която има една десетохилядна част от милиметъра. Какъв трябва да бъде километърът на микробата? Да допуснем, че една микроба е десет милиона пъти по-малка от човека – километрите [ѝ] ще бъдат десет милиона пъти по-малки от километъра. Тя каже, че се намира на двеста милиона километра – превърнете двеста милиона километра в наши, човешки. Колко правят?

Туй пространство, с което ние се занимаваме, то е много малко за други същества. Казваме: „Безкрайното пространство.“ То е играчка за ангелите.

Едно голямо наше пространство, за нас трябват милиони години да го изходим – един ангел за няколко крачки ще го вземе. Той ще прекрачи три пъти, а за нас се изискват милиони години. Те са понятия. За слабия един килограм е тежест, но за силния един килограм е играчка.

Та казвам, вие по някой път казвате, че животът ви е тежък. То е ваше разбиране. Че е тежко в дадения случай, вие сте прави. То е тежко за вас в дадения случай, не е тежко за другите. На физическия свят вие имате една сфера. Тя тежи само в дадена точка. Перпендикулярът, това е една тежест, едно движение перпендикулярно. Тази сфера тежи само в точката, в която се допира. Ако измените посоката на вашето движение, какво ще стане? Имате един аероплан, който тежи двайсет–трийсет тона. Той е тежък. Ако този аероплан турите в движение, той става лек. Ако е в покой, никога не може да седи във въздуха, пада, но ако е в движение, не пада. Кой го кара да не пада?

Вие казвате: „Пада човек." Кога пада човек? Когато не се движи. Кога има сполука човек? Когато мисли. Кога не сполучва? Когато не мисли. Кога сполучва в духовния свят, в любовта? Когато чувства. Кога изгубва? Когато не чувства. Вие не мислите така. Вие искате, без да чувствате, да сполучите. Вие искате, без да мислите сериозно, да постигнете нещо. То е невъзможно. Ние идваме до физическия свят, понеже светът е завършен процес. Ти от физическия свят не може да идеш по-далече. Вие на физическия свят идвате на проверка. Той е свят на проверка на човешките мисли и на човешките чувства. Несретите в живота, които срещате – вие проверявате онова, върху което сте мислили.

Да допуснем, че вие, двама души, не можете да живеете на едно място. Казвате: „Какъв особен характер има." В какво седи неговата особеност? Допуснете, един яде повече, друг яде по-малко. В какво седи разликата? Който яде много, много тежи. Който яде малко, малко тежи. Който много яде и не се движи, много тежи. Следователно този, който много яде и малко се движи, голямо нещастие ще му дойде до главата. Този, който много яде и много се движи, ще избегне нещастието. Много ядеш – трябва много да мислиш, много да работиш, много да чувстваш. Следователно, щом казваме, че човек много мисли, той много яде, много чувства, разбираме всичките процеси. Ако във всичкото не е много, той ще загази.

Думата ще загази не определя. Ще загази значи ще влезе във водата две–три крачки. Или ще загази в друго отношение, ще образува криви работи, оплетени работи. И в търговия може да загази – започне да лъже. Пари няма – представя, че има много стока. Или в говоренето може да загази човек. Как в говоренето ще загази?

Кое е по-хубаво да кажем: аз ви казвам или казвам ви? В израза аз ви казвам значи сигурно, а в казвам ви – някой ми е казал и аз ви казвам. Аз ви казвам – аз съм разсъждавал и аз ви казвам, че тъй, както вървите, ще загазите. На английски има думите shall и will. (Shall, will – ще, бъдеще време на глагола съм (англ.)) Когато кажа: „I shall go“, значи ще ида, но може и да не ида, но когато кажа: „I will go“, значи аз ще ида непременно. Това, което в първото лице означава, че непременно ще ида, за второто лице you will go значи, че може да иде, и може да не иде. Това, което за първото лице означава, че може да иде и може да не иде, за второто лице означава, че непременно ще иде, you shall go. Форми на речта са това. На български, когато кажем аз ви казвам, значи мислил съм, че по този начин, по който вие вървите, ще загазите. А когато кажа казвам ви, значи хората казват, че по този път, по който вървите, ще загазите.

Сега кое е по-авторитетно? Аз съм мислил върху туй. Но добре, не е ли по-хубаво някой път човек да загази? Направиш една погрешка. Нещата във времето и в пространството трябва да се разглеждат. Не е ли хубаво някой път житното зърно да загази? То седи в хамбара чисто, но ако не загази, саму остава. Ако туй житното зърно по някакъв начин загази в тината, хвърлят го в тината, то, като загази, започне да мисли и от туй житно зърно излиза нещо. Когато загазват житните зърна, излиза нещо от тях. Когато не загазват, нищо не излиза, все в хамбара седят и една и съща песен пеят.

Та сега често хората искат да имат охолен живот – те са в хамбара. Някой път на това основание е хубаво да загазят, по някой път, не всеки път. Пролетно време или есенно време е хубаво житното зърно да загази, и то в земята да загази, не отвън.

Представете си, че имате един приятел, който е гениален, друг – талантлив, трети – посредствен, обикновен. Кой от тях ще ви причини по-голяма полза? От кого ще научите повече? От гениалния – той има какво да даде. Та когато се учите, избирайте учители на свят, гениални да бъдат. Щом имате един гениален учител… Аз вземам думата обикновен в друг смисъл. Обикновен учител значи: по-малко капитал има, пет–десет лева, и може да отдели един–два лева. Обикновеният човек едва два лева може да ви даде назаем. Говоря за даден момент. Той ще ви каже: „Много.“ Повече не може да даде в дадения момент. Ще кажете: „Защо е така?“

Хубаво, имате една чешмичка, която има отвърстие от един сантиметър. Колко вода в дадения момент може да ви даде? Гениалният е като външния кръг, талантливият – като вътрешния, а обикновеният – като

точица. Вие схващате, че обикновеният е беден – условията са такива. Обикновеният учител – условията, при които живее, са такива. Може да е богат, може да мисли в себе си, че знае, но той туй знание, което има, не може да го предаде. Сега ето къде е погрешката: обикновеният е житното зърно в хамбара, друго разсъждение ще ви дам, талантливият е вече посадено житно зърно на нивата, гениалният е израсналото зърно, което дало плод. Но това са процеси, време трябва. Обикновеният е в хамбара, талантливият е посаден на нивата, а пък гениалният е израснал и дал плод – това са процеси. Който не знае да разсъждава, ги вижда отделени. Обикновеният има един капитал, който не е обработен, талантливият е посаден, на гениалния е узрял плодът му.

Сега всеки един от вас казва: „Обикновен човек." Обикновеният човек може да стане талантлив, талантливият може да стане гениален. В моето съзнание е така. Когато говоря това, не е в един статически свят. Щом говоря за обикновения, разбирам, че е в хамбара. Щом говоря за талантливия, разбирам, че е поникнал на нивата. Щом говоря за гениалния, разбирам, че е узрял плодът му. Трябва да използваме условията. И обратно може да стане. Гениалният може да стане обикновен. Щом го овършеят, турят го в хамбара, стане обикновен. Като го извадят от хамбара, мине този процес, от обикновен стане талантлив, гениален и после – от гениален стане талантлив и после обикновен. И такъв процес има.

Сега някой път вие мислите, че някои неща са невъзможни. Дотогава, докато човек не може да мисли правилно, не може да тури ред на нещата. Да дойдем до примера, вие не можете да се спогаждате с някого. Къде е противоречието? Тук става превръщане на полюсите: северният полюс става положителен, южният – отрицателен и обратното, северният става отрицателен и южният – положителен. Сега северният е положителен, южният е отрицателен. Било е време, когато южният е бил положителен, а северният е бил отрицателен. Било е време, когато и двата полюса са били отрицателни, но знаете ли какво е било тогава състоянието?

Двама души, като станат положителни, те се разделят, отблъсват се. Едната страна на човека е отрицателна, другата е положителна. Лявата ръка е отрицателна, дясната е положителна. Обратното е в мозъка – лявото полушарие е положително, дясното е отрицателно. Тогава положителните енергии от лявата страна на тялото отиват в положителната страна на мозъка и отрицателните енергии от тялото отиват в отрицателната страна на мозъка. Образува се едно движение вътре. Когато страните станат отрицателни и когато станат положителни, се отблъскват. Често всичките хора страдат от тия две неща, и в двата случая се отблъскват. Когато

единият е положителен, а другият отрицателен, те се привличат.

Казвам, ако умът е отрицателен, сърцето трябва да бъде положително. Ако умът предава, сърцето трябва да възприема. Ако сърцето предава, умът трябва да възприема. В отрицателните сили имаме възприемане, всяка отрицателна сила възприема в себе си. Всяка положителна дава. В даването може да ти се даде повече. Не е хубаво да ти дадат повече и не е хубаво да ти дадат по-малко. Всякога трябва да ни дадат толкоз, колкото ни трябва – ни повече, ни по-малко.

Сега да допуснем, че вие искате да станете богат човек, много богат, много учен. За какво ще употребите вашето знание? Не е лоша идея, но колко учен трябва да бъдете? Например аз да ви представя това във фигуративна форма. Аз искам силен огън, толкоз силен, че може да разтопи съда, който сме турили. Ако огънят е толкоз силен, че може да разтопи съда, който сме турили, тогава не може да ни ползва. Ако топлината на този огън не може да разтопи съда, тогава този огън може да ни ползва. Всяка мисъл, която разтопява своята форма, тя е извън нашия обсег на нашата мисъл; всяко чувство, което разтопява формата, в която чувството се проявява, то е извън нашия обсег; всяка постъпка, която разсипва формата – те са неща несъгласни със законите на нашето битие. Вие не сте мислили по този начин.

Не искайте да бъдете толкоз богати, щото това богатство да развали формата на вашата мисъл. Щом туриш мисълта, че богатството всичко може, щом мислиш, че богатството ще направи нещо от тебе, ти си излязъл от човешката норма, ти ще загазиш. Щом мислиш, че като станеш много учен, ще направиш нещо, ти си излязъл из учеността. Аз създавам учеността, аз съм фактор да бъда учен. Учеността не е извън мене, аз не съм извън учеността. Учеността хората после са я създали.

Казвам, разчитайте на Онова Начало, което ви поставило. Има една поговорка, която казва: „Един заек в кошарата е за предпочитане, отколкото два в гората.“ Разчитайте на онова, което е вътре в тебе, не на онова, което е в гората, за бъдеще. За бъдеще, тъй както мислим, нещата са непостижими. Ако се спрем на непостижимите неща, ние ще се спънем. Аз никога не се спирам. Като каже някой, че нещо е непостижимо, аз не се спирам там. Казвам: непостижимото за мене е постижимо за друг, непостижимото за друг е постижимо за трети. Невъзможното за един е възможно за Бога. Никога не се спирам на една отрицателна идея.

Казва някой: „Аз не можех да не греша.“ Казвам, слабият всякога греши, по-силният по-малко греши. Има и обратен процес: силният греши

повече, слабият греши по-малко. Слабият в туй отношение не може никога да бие, той минава за праведен. Силният, понеже не го е страх, той греши. Питам, в какво седи грешенето? От слабост ли греши? Слабият не греши, силният греши. Щом греши силният, може ли да изправи погрешката? Вие мислите, че сте силен, може ли да изправите погрешката? Вие мислите, че сте силен да направите една погрешка, не сте силен да я изправите. С колко една отрицателна идея е по-силна? Коя идея е по-силна, с плюс или с минус? С колко минусът е по-слаб от плюса? Петдесет процента, една отрицателна идея е два пъти по-слаба от положителната. Има някъде, дето е равна.

Имате две шишета по едно кило, едното е пълно, другото е празно. Напълните едното шише. Неговото съдържание ще бъде ли два пъти по-голямо? Няма да бъде. Отрицателната идея ето къде седи. В себе си тия същества са в противоречие. Но ако свържете единия минус с плюс, тия същества, които са в дисхармония със себе си, са в хармония с другите. Допуснете, че в туй семейство бащата е беден. Бащата има постоянно една тояга и всяка сутрин, като стане, нашари детето – праща го на работа. Казва: „Трябва да се работи." Туй дете иска да се освободи от баща си, влиза във втората окръжност, дето има круши, ябълки. Дадат му по една–две круши. Какво ще бъде разположението на онова дете, дето го бият и дето му дават круши? Де ще се счита по-щастливо? Дето му дават нещо.

Но представете си тия, богатите хора, които се спогаждат със сиромасите хора, сами със себе си не се погаждат. Богати и сиромаси лесно се погаждат, но богат с богат не се погаждат. Двама добри хора, като ги турите на едно място, не могат да се спогодят и двама невежи хора, като ги турите на едно място, не могат да се спогодят. Един невежа и един учен се спогаждат, един праведен и един грешен се спогаждат. Невъзможно е двама добри хора да седят на едно място. Как ще разберете това? Вие искате да бъдете щастливи. Аз ви казвам, че ако вие бъдете щастливи, ще бъдете нещастни. Ако умът е щастлив, сърцето трябва да бъде нещастно. Ако сърцето е щастливо, умът трябва да бъде нещастен. Вие вземате думата нещастен в какъв смисъл. От не ща станало нещастен. Всеки, който не иска, е нещастен. Ща значи искам. Иска нещо, значи липсва му нещо.

Сега каква беше идеята? Да ви дам малко по-конкретно изяснение. Представете си, че вие имате две дини на раменете си, държите ги. Какво ще бъде положението? За предпочитане е да носите една диня – като отмалее едното рамо, да я турите на другото рамо. Тогава динята се носи. По-ясна е идеята. От едното рамо на другото ще я носите. Една идея, ако не [я] местите от ума в сърцето и от сърцето в ума, вие не [я] разбирате. Ако сърцето и умът са доволни, вие мислите, че ще бъдете щастлив. Ако

мислите, че ще бъдете щастлив, когато сърцето е доволно, ще се уморите.

Животът, както сега е създаден, е най-добре. Природата както е създала живота, той има най-добрата форма. Тази форма в пълния смисъл не е съвършена, но в дадения случай тия форми, в които живеем, са най-подходящи за нашето развитие. Затуй, когато мислим за живота в дадения случай, туй положение, което имаме, е най-хубавото. Не туряйте, че и за бъдеще така ще бъде. За бъдеще ще се измени. Защото имате един кръг. Колко време може да се движи? Туй колело ще се върти еднообразно, но когато това колело прави второто обръщение, то няма да бъде в същото пространство. Всяко пространство съдържа ред възможности. Значи, докато туй колело се завърти веднъж в туй пространство, животът ще бъде един, обаче, щом дойде второто обръщане, ще имате други възможности.

Вие сте млад, то е едно движение. Дойдете до възрастта. Според мене стар човек не може да бъде. Той е дете до четирийсет години, той е млад до осемдесет години, възрастен – до сто и двайсет години. Щом като остарее, дойде в четвъртата фаза, викат го в другия свят. На земята няма условия да стане духовен. Понеже няма условия за старите хора, те са нещастни. Единствените нещастни хора са старите – никъде не ги искат, пенсионират ги, никъде вече няма място за тях. Никъде не го искат, казват: „Да си върви.“ И той чувства това. Дъщерята казва: „Да си върви.“ Синът казва: „Да си върви.“ Този-онзи казва: „Да си върви.“ Няма място за него. Всички насядали, няма място за него. Гледаш – стол не ти дават да седиш. Тогава казват старите хора, че сегашното поколение не разбира живота. Не че не разбират, но няма място. Къде ще го туриш, стария човек? Старият сам трябва да носи стола със себе си. Ако дойде стрият, казвам, да си донесе стола със себе си. Моя стол не му давам, той ще го счупи.

Бъдете деца, бъдете млади, бъдете възрастни, но никога стари.

Като дойде страданието, да почувстваш една радост. Като дойде радостта, да имаш две радости.

> „Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Двадесет и осма лекция на младежкия клас
16 май 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_05_18 Безлюбие и любов
Утринно слово

БЕЗЛЮБИЕ И ЛЮБОВ

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на Царството
В начало бе Словото

Ще ви прочета 13 глава от Първото послание към коринтяните. Много пъти е четена тази глава, какво има в нея? Много работи има още. Човек много пъти е ял, но с едно ядене работа на става.

„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам ще съм мед що звънти и кимвал що дрънка." Аз съм уверен, че вие по човешки говорите, но не по ангелски още. Сега тепърва по ангелски трябва да се учите да говорите. „И ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание и ако имам всичката вяра щото и гори да премествам, а любов нямам, нищо не съм." Сега да е имал някой такава вяра щото и гори да премества? – Няма. Планини? – Не. Гори? – Не. Още по-трудно е. Ако няколко кила не може да премести, няколко милиона изведнъж е още по-трудно. (Прочете Учителят до края главата).

Духът Божий

Да имаме едно малко размишление.

Голямото разнообразие на живота се намира в любовта. Неразположението на хората зависи от количеството и от качеството на любовта, която присъствува. Толкоз години се занимаваме с любовта и тя си остава нещо незнайно. Не може да я уподобим на нищо. Може да я уподобим на плод, но не е плод; може да я уподобим на сила, но не е сила; може да я уподобим на разумност, но не е разумност. Хубавото е, че на нищо не можем да я уподобим. Ако тръгнете къде ще намерите края на земята? На това мяза любовта. Гледате хоризонта, мислите, че там свършва, но друг хоризонт се открива и ако обикаляте десет, двайсет години, ще видите, че ще дойдете пак на същото място. След години пак ще дойдете на същото място, ще се върнете. Ако някой от вас иска да излезе из земята, как ще излезе извън земята. Около земята може да се въртиш, но как ще излезеш извън земята. Представете си, че един ден напуснете земята. Как ще я напуснете, не знаете. Разправяте, че някой

отишъл в оня свят. Всеки разправя, но как се отива, не знаете. Но все таки предполагате, че ще идете в оня свят, но как ще идете, не знаете. Сега по какво се различава тоя свят от оня свят. Тоя свят е долу, пък оня свят е горе. Аз бих ви запитал, по какво се отличава сопранът от баса? Казвам: Сопранът е тънък, пък басът е дебел. Тогава как ще определите, какво е тенор и какво е алт? Тенорът е висок, пък алтът е нисък. Хубаво, то е само външно определение.

Добре, вземам буквите. Както вие пишете буквите, то е цяла наука. Наука има в буквите. Може да ви кажа, че вие като идете в училище и като научите буквите и като ги напишете, вие определяте вашето бъдеще. Какво мислите, зависи как пишете буквите. Щастието ви зависи от А по някой път; щастието ви зависи от В, от Г, от една буква зависи. Един ден ако не можете да я напишете както трябва, ще дойде беля на главата ви. Напишеш я хубаво, ще дойде щастието ви. Вие ще кажете: Как може да бъде това? То е суеверие. Дали е суеверие или не, но е един факт. Ако пишете буквата А тънко, вие сте сопран, тънко пеете. Ако пишете А дебело, вие сте бас. Чували ли сте една жена на тънко, кресливо да говори или един мъж бас да говори? Бу-бу. Сега не само тънко да говори, но ако гласът е музикален, защото има тънки гласове, които не са музикални, пискливи са, като че цепят. Бас има музикален, приятен, засяга сърцето ти. Има и кресливи басове. Запример, отива някой да вземе пари, че го развърта банкерът, пита баща му как е, майка му как е, пък нему му трепери сърцето, пари му трябват. Той разпитва за този, онзи, дядо му, а той седи и се притеснява. Той има съображения да разпитва, всичко го интересува, но той пита отдалече дали състоянието на баща ти е добро, нивите ви как са. Казва: Ти пари искаш. Той иска да се осигури как е работата. То са вътрешни подозрения, може би човекът има интерес.

Аз гледам някой как написал А, но по това А аз виждам, че той обича да се облича хубаво, хубаво да си похапва. Когато товариш коня, товари го на свет. После виждам, че потупва децата си вкъщи. В А-то виждам, че той не плаща добре на слугите си. Ако е свещеник, виждам, че не си доизкарва работата, полъгва, нагрубява другите. Ако е учител, не е много от прилежните. Казва: Да мълчиш, аз ще ти кажа какъв е характерът му, да не ме издадеш. Вие питате къде виждам в А това? Как се познава, че обича да полъгва? – Туй няма да ви го кажа. После виждам дали е търпелив, но и туй няма да ви го кажа. Всичко това виждам в А-то. Ако дойде и напише буквата В, виждам, дали е здрав или не, устроен ли е физически добре, как е сърцето, гласът, пулсът му какъв е. От В-то виждам какъв му е умът. По Г-то виждам, каква е волята му. Като се закачи някъде с ченгел, ти пущаш, той не пуща. – Къде е това? – Няма да ви го кажа. Те са тънкости.

Разговарям се веднъж с едного и той казва: Не вярвам това, което не виждам. Казвам: Тук под микроскопа има един предмет, увеличен три хиляди пъти. Погледни. Какво виждаш? Казва: Един голям бръмбар. Извадя и покажа стъклото, какво виждаш? – Нищо. – Че как ти си се заблудил? Под микроскопа виждаш голям бръмбар, без микроскоп нищо не виждаш. Та казвам: Вярващите гледат с микроскоп, невярващите гледат с обикновено око. Туй е разликата. И онзи, който вярва, ако погледне само с око и той нищо няма да види. Туй са обикновени работи. Трябва да минем във вярата. Има една обикновена детинска вяра, в която нещата не са верни. От яйце камила не става, но ако това кажеш на турчина, той ще каже: Ола белир. Бог от всичко може да направи. Нали Писанието казва, че Бог от тия камъни може да направи чада Авраамови.

Та любовта ви трябва да я изучавате като наука. Още като гледам лицето на някой човек, виждам как функционира любовта. Аз най-първо разглеждам любовта от три гледища. Като погледна човека искам да зная дали стомахът разбира любовта. Щом като видя, че стомахът разбира любовта, казвам: Тук има една основа. Второто нещо гледам дали сърцето разбира любовта. Човек има особен цвят, ако сърцето му разбира любовта. И най-после гледам дали умът му разбира любовта, не да разбира, но да има връзка с нея. Ние схващаме любовта, като че нищо общо няма със стомаха. Като те обичат, ще ти сготвят нещо много хубаво. Като идеш някъде, по степента на готвеното може да познаеш и любовта. Като не те обичат, малко лук, пипер, лютеница малко. Като те обичат, ще има нещо точено, баклава хубава, майонеза с яйца, или варени яйца във вода и после полети с прясно масло и червен пипер. Религио зните хора са много скържави в любовта. Светските хора са по щедри, агне ще има, кокошки ще има, майонеза ще има, всичко хубаво, само да знаеш как да ядеш. Вие ще кажете: Какво искаш да кажеш с тия работи? Аз постъпвам като онзи, който имал един приятел и бръкнал в джоба си изважда ръката си и казва: Какво имам в ръката? Ако го улучиш, ще ти го дам. Той бръква и изважда няколко пъти ръката си и онзи все не можел да улучи. Какво значи да улучи? В съвременната лотария вземеш един билет и улучиш, парите дойдат, пък ако не улучиш, пак го туряш в джоба. Вземаш друг билет. Един брат ми разправяше, че похарчил 4 хиляди лева и взел само сто лева. Казвам му: Ти си от вярващите. Всичките неща трябва да ги придобием. Чудни сме ние хората. Казва: Вярвам. Ти придобиваш нещо. Като отидем в училището, трябва да придобием нещо. Ще бъде смешно десет години да се уча да пея и да не мога да пея на свят. Едно изкуство трябва да се придобие. Всички очакват, като идат в оня свят, там да се учат. Моите схващания са малко други. Сутрин слизам от горния свят на земята. По обяд влизам във физическия свят, понаям се хубаво, вечер се връщам в другия свят. Всяка вечер се връщам в дома си. Тук на земята идем само да

работим. Свършим си работата и пак подир обяд мислим да се върнем в дома си. Вие мислите за оня свят. Ако те возят в един автомобил и се счупи автомобилът, ти слизаш от него, излизаш навън. Ти може да знаеш да излизаш от автомобила и преди да се е счупил. Да можеш да се качваш и да излизаш от автомобила като е здрав. Да благодариш на шофьора. Той да затвори вратата, пък ти да тръгнеш пеш. Вие искате да идете със счупен автомобил, като няма превозни средства.

Нека дойдем до хубавата страна. Коя е хубавата страна на живота? Ако ида при банкерина да ми даде пари, да ми ги даде без лихва за един неопределен срок. Да ми каже: Върни ми ги, когато обичаш. Казвам: Отличен банкерин. Ако някой човек има такава любов като този банкерин, той ви обича с най-хубавата любов. Друг ви даде пари и определя срок, след една година да му върнете парите, и той не ви иска лихва. И то е хубаво. Казва: Никаква лихва, но парите ще върнеш след една година. Третото положение: Той ти даде парите, но тури 15% лихва и да върнеш парите след три месеца. Казвам: Колко души има в света, които ще ти дадат пари да ги върнеш когато ти искаш без лихва. Има ги, разбира се. Вторите, които ще ти дадат парите и лихва няма да искат, но ще искат след една година да ги върнеш. И третите, които ще ти дадат парите с лихва, и след три месеца да ги върнеш. Има една любов, която е безсрочна, друга със срок и трета със скъпа лихва. Тази скъпата любов е на физическото поле. Тук на земята ние с много голяма лихва даваме любовта. Яли ли сте попарата на любов с голяма лихва? Като говорех веднъж на едни мъж за любовта, той си търси дрехата. Казва: Ти женен ли си? Рекох: Защо? Аз имам друго понятие за женитбата. Рекох: Ти не си женен, защото, ако си женен, нямаше да страдаш. Според мене неженените страдат, женените благуват. А според вас женените страдат, а неженените благуват. Различаваме се по схващанията. На мене са ми казвали: Блажен си, че не си женен. Ти деца отглеждал ли си? Всъщност в света никой не е женен. Светът е едно велико училище. Няма същество свободно. Човек трябва да учи и да разбира предмета, който учи. Ние страдаме от една неразбрана любов. Ние страдаме от туй, което не е любов. В любовта човек не може да страда. Само тя като те погледне и ти се усмихне, достатъчно е. Достатъчно е любовта да ти се усмихне. Тя като те срещне, болест, сиромашия, невежество, всичко това изчезва. Докато я срещнеш е въпросът, като я срещнеш е лесна работа. Оплакваме се, че ние срещаме подаяния на любовта. Като срещнем любовта, то е късмет в света.

Та казвам: Трябва знание. Някой още като ви пише трябва да знаете, обича ли ви този човек или не. Още като ви пише, ще знаете, ще удържи ли неговата любов или не. Няма скрито покрито. При това ние се намираме в един свят и казвате: Не знаем как. Че кога се спъват хората – вечерно време

или денем? Вечерно време в отсъствието на светлината. В любовта човек не може да се спъва. В любовта човек не може да бъде скържав, в любовта човек не може невежа да бъде. Той няма защо да се дразни, всичко има. Той е като един богат човек, който има всичко на разположение. Някой път ние мислим, че ако проявим своята любов, ще осиромашеем. Човек не трябва да проявява любовта. Срещам веднъж една майка, до нея седи едно малко момиче, предполагам да е на пет години. Казвам ѝ: Тази обича баща си повече от майка си. Тя направи забележка. Тя обича баща си, но за любов не говори. Обича го, но не ходи да му се оплаква. На майка си, която не обича, на нея всичко разправя, оплаква се. На майка си говори много. Към баща си има вътрешна любов, към майка си външна любов. Сега когато хората външно се обичат, ще се оплакват, че пари нямат, че са болни, че кракът ги боли. Иде при мене една сестра, боли я кракът, гледам уплашила се от болестта, уплашила се да не умре. Доста напреднала сестра, в миналото една от първите по вяра. Като гледам така се уплашила, кракът я заболял, страх я, да не се осакати кракът ѝ, нещо като живеница. Говоря ѝ тъй: Ти любовна работа имаш. Има един, който те обича, скрил се в крака, че го целува, че от целувки се подул кракът. – Сериозно ли говориш? Сериозно мисля, така е. Това е любовна работа. Според мене, всичките болести са любовна работа. Боли те глава, любовна работа е. Боли те сърцето, любовна работа е. Боли те гърбът, любовна работа е. Това е наука, ще го проверите. Няма какво да ви казвам да вярвате. Казвам: Това е биволска пастърма. Вярваш? Дам ти, вкусиш я. Ябълка е това. Ти не вярваш. Казвам: Опитай я. Нося една круша. Казвам: Това е круша. Не вярваш? Ти опиташ. Ти като опиташ, разбираш. Туй, което разбираш е понятно. Сега говоря за биволската пастърма, че отлична е тази биволска пастърма. Човек, който иска да усъвършенствува любовта си, той яде биволска пастърма. Знаете, какво дълбоко чувство има бивола. Виждали ли сте характера на бивола? Ако един бивол, господарят го пусне в гората да пасе и на сутринта носи торбата и извика: Караманчо! Биволът веднага като чуе гласът на господаря си, ще се обади, ще дойде. Иди викай вола, викай коня, не идват. Но биволът като викаш иде. Казвам: Биволската пастърма е любовна пастърма. Затова по някой път я употребявайте. Там се искат здрави зъби.

Любовта обича богатите хора. В какво седи богатството? Ако в любовта не можеш да направиш една жертва, да се проявиш, ние говорим за детската любов. Майката е силна, когато служи на детето. Виждаме майката служи на детето, то още не е проявило любовта. Тази майка по 4–5 пъти става на вечер да услужи на детето. Ако нямаше любов, щеше да спи. При най-малкото заплакване става. Майката е силна, приятно ѝ е. Ни най-малко не се оплаква, приятно ѝ е да служи на това дете. Казвам: Ако ние нямаме любовта на майката към всяка една мисъл, която се проявява в нас, защото

мисълта може да е слаба като детето. Едно чувство може да е слабо като едно малко дете. Една постъпка може да е слаба като едно малко дете. Ти като майката ще станеш, ще услужиш на това дете от любов. Мислите крепнат в любовта. Ако по този начин бихме живели, тогава главата ни ще се оформи хубаво. Ако постъпваме по този начин, гърдите ни ще се оформят хубаво. Ако постъпваме по любов, това краката, ръцете, цялото тяло ще се оформи хубаво по правилата на любовта. Казвате: Какво нещо е любовта? Като дойде любовта, ще създаде такива очи хубави, че ще виждаш най-красивите хора. Любовта като дойде оформя най-хубавата уста, ще ти даде най-хубавите неща да ги вкусиш. Любовта като дойде, оформява най-хубавите уши, ще слушаш най-сладките гласове. Извън нас ще стане това. Какво нещо е любовта? Ти любовта ще проверяваш със своята мисъл, ще проверяваш със своето сърце, ще проверяваш със своята воля, с очите си, с ушите си, с носа си, с устата си, с всичко ще проверяваш любовта. Вие имали ли сте случай да ви пипне едно същество, което ви обича? Като ви пипне целия ден ще ви бъде приятно, че ви е пипнало, като че мед тече. Или даде ви нещо, то е талисман. Туй е разбирането. Казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Човек, за да слезе на земята, е трябвало да стане много малък, толкова малък, че да бъде невидим. Защото има една зона около земята, която обгръща земята и не пуща да се мине през нея. Много хора за да минат хората от там, трябва да ги не виждат. Тази зона за да се мине, трябва да не те видят. Като те видят, спират те, казват: Не се позволява. Когато отиваш за другия свят, ти трябва да станеш толкоз малък, че да не те видят. Щом те видят и искаш да минеш, не се позволява. Ще те спрат. Ако си малък, може да минеш през някоя вратичка контрабанда. Сега вие ще ме питате: Това вярно ли е? За мене е вярно, аз съм минавал през такава дупка. Сега каква е тази малка дупка? Ще бъдеш невидим, нищо повече. Туй, което не се вижда, е приятно. Туй, което се вижда, то става голямо.

Ако вие се намерите пред някоя голяма планина, че тя хвърля сянка върху вас, какво трябва да правите? Ако планината хвърля сутрин сянка върху вас, ще ви бъде ли приятно? Ако вечерно време или на обяд хвърля сянка, тогава какво ще бъде? Ако някой ми каже, че планината хвърля сянка сутрин, зная, че се намира при лоши условия. Ако вечерно време хвърля сянка, пак се намира при лоши условия. Ти щом си до една планина, не трябва да хвърля сянка, ти трябва да бъдеш далеч от планината. Когато обичате някого, къде трябва да бъдете? Казвате: Как да не бъдем близо? Когато слънцето грее планината, ти трябва да бъдеш на тази страна, дето слънцето грее. Щом се премести слънцето и ти се премести. Отдето е слънцето и ти бъди оттам, че да не хвърля сянка. Когато обичаш един човек, трябва да се въртиш около него. Щом не се въртиш, работата е зле.

Казвате: Да се въртя ли? Ще се въртиш, какво ще правиш? Ако колелото не се върти, какво ще стане? Колата не върви. Ако конят не се движи, колата пак не върви. Ние от сутрин до вечер се въртим. Движение в нас трябва. Ние искаме да спре движението. Искаме да не мислим, искаме да не чувстваме. То са относителни неща. С какво може да се замести страданието? – С радост. С какво може да се замести радостта? – Със страдание. Защото радостта като страда, почива си. Страданието като се радва, почива си. Радостта е почивка за страданието. Страданието е почивка за радостта. Тъй гледам аз на нещата. Това е философия. Защо страдаме? – Почиваме си. Скърбим, почиваме си. И радостта трябва да почива. Да се радваме, това е отлична, голяма работа. После като страдаш, пак е работа. И при страданието трябва да почиваме и при радостта трябва да почиваме. Почивката при радостта е страданието: почивката при скръбта е радостта. Два процеса имаме. Радостта това е пътят на любовта. Тъй като гледам, ще видя, че този път е красив. Ако минеш по един път и си затвориш очите, ти ще се блъскаш. Ти страдаш, понеже очите ти не са отворени. Ако твоите очи са отворени, ти няма да се блъскаш, пътят ще бъде гладък. Ако си минал в живота, че нищо не си чул, глух си. Ако си чул хубавата музика на любовта, щастлив ще бъдеш. Ако твоята уста е затворена, че никога не си ял, тогава няма да опиташ благата, които Бог е дал. Казва: Много е отворена устата. Аз се радвам, че устата е отворена. Хубаво е да бъде устата отворена.

Вие поне имате ли едного, когото обичате и да имате един, който да ви обича? Трябва да имате двама души: един отвън и един отвътре. На единия няма да казвате. Двама души трябва да имате, на единия ще си казвате само радостите, той е отвътре, на другия, когото обичате, ще си казвате само скърбите. Двама души човек може да обича. Единият го наричам приятел на скръбта, другия го наричам приятел на радостта. Всеки от вас, който има двама приятели, като идеш при приятеля на радостта, ще говориш само за радостта. Образува се едно ново движение на човешкото сърце и на човешката мисъл, има светлина. Често цитират апостол Павел, който казва: „Ще се похваля със скръбта си." Христос казва: „Имам чаша на страдание да пия. Имам чаша да пия и колко се утеснява душата ми докато я изпия." След като мина скръбта, казва: „Даде ми се всяка власт на земята и на небето." То е радостта. „Идете, казва, по света и работете. Аз ще бъда с вас до скончанието на века." Вие отивате при някой банкерин, искате пари. Най-първо, ако аз съм на вашето място, няма да искам пари от никого, но ще го попитам: Може ли да си подпишете името. От това как ще се подпише, аз вече ще зная, ще ми даде ли пари или не. Най-първо ако той е Атанас, той като един ат ще те хвърли, ще вдигне опашка и ще те остави да вървиш пеш. Сега не считайте това за упрек, но то е само изяснение. Ние съвременните хора се съмняваме. Казвате: Господ я ни

слуша, я не. Че на какво основание твърдите това? Трябва да имаш вяра. Господ ще те попита защо се съмняваш? Кои са доказателствата, че не можеш да вярваш? Казваш: Не вярвам. Господ ти казва: Какво направих, че не вярваш, на кое основание? Как ще докажеш? Казваш: Иска да ме излъже. Не може така да твърдиш, всяко нещо, което поддържаш, трябва да е обосновано. Ако вярваш, ако не вярваш, ако обичаш, ако не обичаш – всяко нещо трябва да бъде обосновано. Казвам: Кое е онова, което ти е дало повод, че не вярваш? Има нещо. Кое е онова, което ти даде повод да не вярваш в любовта? Казваш: Не вярвам в любовта. Но всички блага в живота произтичат от любовта. Там, дето има любов, всичко добре върви. Там, дето любовта престава, нещата постепенно се влошават. Ако майката обича детето, то ще бъде здраво. Някой път здравето на детето зависи от здравето на майката и бащата. Ако майката обича детето, туй дете може да е хилаво, но то постепенно ще се съвземе. И най-здравото дете, ако баща му и майка му не са го обичали, то рано ще умре. Човек, когото обичаш, ще живее дълго време. Ако рано умре някой, не го обичат. Христос защо умря рано? Защото не го обичаха, насила го умъртвиха. Разпнаха го, защото не го обичаха. Казваха: Да си върви, не го искаме. Той не искаше да умре. Три пъти се моли, ако може тази чаша да го отмине, но ако не може, той ще я изпие.

Казвам: Ние съвременните хора страдаме от безлюбие. Къде е безлюбието? Безлюбието не произтича от Бога, но от околните хора, от окръжаващата среда. Най-първо безлюбието произтича от майка ти, от брата ти, от сестра ти, от близките ти роднини, после от далечните по плът роднини. И с храната е същото. Има храни хармонични, техните трептения са хармонични с вашия живот. Те са храни, които ние обичаме. Яж храна, която обичаш, ако искаш да бъдеш здрав. Ако искаш да бъдеш здрав, не яж храна, която не обичаш. Никога не пий вода, която не обичаш. Никога не чети книги, които не обичаш. Чети това, което обичаш. Любовта да бъде подбудителната причина. То е единственото, най-разумното нещо. Ще попитате: Нашата любов, както ние сме мислили не е ли? Вашата любов в различните възрасти е друга. В детинството ние сме мислили по един начин. Като станем възрастни не мислим като децата. Според мене една нова квалификация трябва. В детинството на една година постъпваш по един начин, в млади години правиш по друг начин. Като станеш възрастен правиш по трети начин.

За мене стари хора на земята няма. Чин за стари хора на земята няма. Затуй като дойде до старостта, заминава за другия свят. Старите отиват да живеят в оня свят. Тук живеят хората в детството, младостта и възрастните. Старият отива в оня свят. И от толкоз милиони години досега се набрали само 24 старци и сега се образува място за още един старец. Тук на земята

има милиони стари хора, а в небето има само 24 старци. Тук старите Господ ги наспорил, че с кош да ги носиш. Иде ми на ум онзи анекдот, за един баща, който остарял и синът вече искал да си иде в оня свят, бил на 120 години. Казва синът: Няма да умре, затова ще го изнеса от къщи. Туря го в един кош, носи го да го остави в гората да умре. Детето му и то тръгнало с него. Оставил дядото, оставил си коша. Детето казва: Вземи коша, няма аз с какво да те изнеса, като остарееш. Онзи кош, с който ще носят хората, ще носят и нас. Помнете, така е. Казвам: Трябва ни онова разумно и пълно доверие в Онзи, Който ни е пратил тук. Като помислим за Този, Който ни е пратил, да не усетим вече скръбта, страданията да изчезнат от нас, да бъдем готови за всички жертви при всички условия. Апостол Павел казва: „Ако мисля по човешки и ангелски, а любов нямам, нищо не съм. Ако страдам по човешки и по ангелски, а любов нямам, нищо не съм. Ако постъпвам по човешки и по ангелски, а любов нямам, нищо не съм.“

Сега по някой път питате, дали трябва да се целуваме. Целувките са забранени, понеже чрез целувките много болести се предават. Ако целунеш прокажения, ще те хване проказата; ако е сифилистичен и ти го целунеш, може да те хване сифилисът. Проказата се явява от безлюбие, сифилисът се проявява от безлюбие. Всичките болести това са състояние на безлюбие. Здравето на света е резултат на любовта. Казвам: Трябва да внесем най-първо любовта в нашата мисъл, да не ни е страх. Няма какво да говориш за любовта. Лъжа е да говориш за онова, което го нямаш. Ти имаш десет лева и казваш, че имаш двайсет лева. 10-те това е лъжа. Значи ще признаеш само онова, което чувствуваш, което имаш. Питам те колко пари имаш. На себе си ще кажеш, че имаш десет лева, на другите ще кажеш, че не можеш да им кажеш. Няма да кажеш, че имаш 20. Ако нямам нищо в джоба си, може да му кажа, не съм длъжен да му кажа колко имам в джоба си. То е моя работа. Може да кажа колко пари имам в джоба само на онзи, когото обичам. Ако дойде някой, когото не обичам, на него нищо не му казвам. Дойде някой, когото обичам, половината, което имам в джоба, давам му. Щом не го обичам, нищо не му давам. Когато не обичате, джобът ви е празен, когато обичате, джобът ви е пълен. Когато обичате, умът е пълен, сърцето е пълно, тялото е пълно. Когато не обичате, празно е, болести има, вътрешна празнота има.

Нашият ум трябва да се напълни само с мислите на любовта. Те са звонкови монети. Нашето сърце трябва да се напълни с чувствата на любовта. Те са звонкови монети на земята. Всеки ден трябва да припечелваме по нещо. Всеки, който прави добро, прави добро на себе си. Всеки, който мисли любовно, то е заради нещо; всеки, който чувствува любовно, то е заради нещо. Ние сме като езеро след като се препълни, ще

потече навън река. Докато не се напълни езерото, не може да потече реката. Сега хората са езера, които още се пълнят. Някои са се напълнили, те са потекли. Аз тъй гледам. Някои се пълнят и за бъдеще ще се проявят. Та казвам: Не подпушвайте езерата си. Които сте потекли, не подпушвайте езерата си. Работата е опасна. Един котел щом се нагорещи, излиза пара от него. Ако не пуща парата да се прояви, той ще се пукне. Онзи, който има вода, но няма огън отдолу, не очаквайте от него. Запалете го, движението ще дойде.

Сега някои питат: Защо ми е туй сърце? Какво да ви даде Господ? Какво сърце да ви даде Господ: биволско, кокоше сърце, лъвско сърце или змийско сърце? Една сестра казва, че змийското сърце е за цяр. Като го изядеш, от една лоша болест изведнъж ще се излекуваш. Не съм го опитал, но може да направя опит.

Вяра се изисква, непреодолима вяра се изисква. Да вярваме в нашия ум и в умовете на всичките хора. Да вярваме в нашето сърце и в сърцата на всичките хора. Да вярваме и в нашата воля. Под нашата воля разбирам, волята Божия, която действува в нас, която действува и в другите. То е новият път, по който трябва да вървим. Когато обичаш някого, не виждаш нищо лошо в него. Но като не обичаш, казваш: Не ме бутай, стой надалеч. А пък щом обичаш някого, искаш да бъдеш наблизо. Близостта е движение. Хората, които се движат бързо са наблизо. Аз като имам приятели от слънцето, за осем минути идат и аз за осем минути отивам на слънцето с обикновената кола на светлината.И тъй осем минути от тук до там и осем обратно, 16 минути. – Сега как да го разбираме? Разбирайте го за себе си, не го разправяйте навън. Ако кажете – нашият Учител ходи на слънцето, какво ще разберат. Отива по един начин. Как отива? Че ходи на слънцето, ходи. За мене всичките светли мисли се от слънцето идат. Те са благословението на тия същества, които слизат в лъчите. Вие по някой път искате да видите ангелите. Ангелите постоянно слизат на земята и си заминават. Хората не ги виждат. Писано е в Стария завет, че по някой път са виждали ангели. Ангелите постоянно идат. Когато ангелът мине край тебе, усещаш една радост. Нищо не си видял, но като си замине ангелът, почувствуваш една вътрешна скръб. Благодарение на тия ангели, които носят Божията любов, слизат на земята и всички казват: Учете се добре, работете добре! Учение, работа, учение, работа! Един ангел като слиза и се качва на слънцето не му е мъчно. Вас като ви карат на работа, искате специална работа. По-хубава работа от учението няма в света. Знаеш, колко хубаво е човек да пее. Знаеш, колко хубаво е човек да рисува. Знаеш колко хубаво е човек да пише писма. Вие седите някой път и не знаете какво правите. Ти казваш, че обичаш, но за да обичаш, писал ли си О-то? Само О-то като напишеш, аз може да зная обичаш ли. Другото няма

нужда да пишеш. За любовта само Л-то, ако можеш да напишеш, ще можеш да напишеш и другите работи. За богатството само Б-то може да напишеш и аз може да зная, ще станеш ли богат или няма да станеш. Вас ви се вижда странно. Първата буква, това е умът. Ако имаш ум работи, всичко може да направиш. Ако умът не работи, всичките други сили, които са свързани с ума, не работят. Ако умът, първата сила работи добре, всичките други сили, които са свързани с него, ще работят добре. Казвам: Като станеш сутрин, ще напишеш първата буква. Ще мислиш за светлината. Това е човешкият ум. Ще мислиш за топлината, това е човешкото сърце. За да накараш ума си да работи, непременно сърцето ти трябва да работи. Понеже сърцето представя материал за човешкия ум. Когато сърцето обеднява, умът забогатява, когато сърцето забогатява, умът обеднява. Така трябва да бъде. Сърцето работи с материалите на ума, умът работи с материалите на сърцето. Затуй по някой път казваме, че електричеството е свързано с ума, а магнетизмът е свързан със сърцето. Когато магнетизмът започва да намалява, започват да истиват ръцете, краката. Светли мисли има. Когато електричеството намалява, тогава магнетизмът се увеличава. Щом се увеличава магнетизмът, увеличава се топлината. Вие имате нормално състояние. Един човек е болен. Искате да възстановите неговото здраве. Ще увеличите неговата топлина. Ще превърнете част от неговите мисли в чувства и чувствата ще произведат необходимата топлина, която в дадения случай е необходима за здравето. Смяна трябва да става в чувствата и мислите вътре в човека. Сега вас ви се вижда като противоречие, как така да се намали мисълта, деятелността на мисълта. В някои случаи трябва да се намали, за да се увеличат чувствата. В друг случай трябва да се намалят чувствата, за да се увеличи деятелността на ума. Някой път трябва да се намали деятелността на чувствата, друг път трябва да се намали деятелността на ума. Любовта е онзи велик закон, който регулира човешките мисли, регулира и човешките чувства и човешките постъпки. И тъй трябва да обичаме, за да се регулират нашите мисли. Щом мисълта е регулирана, то е в полза на човека. Щом чувствата са регулирани, то е в полза на човека. Щом волята е регулирана, то е в полза на човека. Три неща трябва да регулира любовта, за да можем на земята да живеем както трябва. Трябва да бъдеш богат на земята. Богат със здраве, богат с мисъл, богат с чувства. В това отношение богатството е необходимо. Материалното богатство трябва да е свързано с духовното. Христос казва: Не събирайте богатства на земята, но събирайте съкровища, дето никой не може да ви ги вземе. На земята колкото имате ще ви го вземат. Колко от вашето богатство може да го пренесете в другия свят?

Онези от вас, на които езерата са пълни, да потекат. Тогава аз бих желал всички да се познавате. Аз виждам много хубави работи във вас, които не сте проявили. Според мене, дойде някой човек иска да ми каже, че ме

обича, аз искам да ми изпее една песен. Като изпее песента хубаво, обича ме. Някой друг дойде, не искам да ми каже, че ме обича, но само като ме погледне хубаво, то е достатъчно, като ме погледне както трябва. Като ме огрее слънцето как познавам, че ме обича? Ние искаме сега другите хора да бъдат проводници на хубавото в света. Най-първо ние трябва да бъдем проводници. Очите ни да бъдат проводници, ушите ни да бъдат проводници, устата ни да бъде проводник, всяка частица от нас да бъде проводник на онова Великото в света. Нашето благо е благо за цялото човечество.

Първото нещо: Здравето на човека зависи от любовта. Ако си болен, любовта ти е малка, непроявена. Причината може да е във вашия ум, причината може да е във вашето сърце, причината може да е във вашата воля. Следователно, отмахнете причината от ума си, от сърцето си, за да дойде здравето. Щом придобиете здравето, вие ще имате едно отлично разположение на духа. Всяка работа ще може да я свършите добре, тъй както трябва. Ако вие владеете ума си, ако вие владеете сърцето си, не да му заповядвате, но да бъдете като малките деца. „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ При Господа като идем, няма да се похвалим с нашия кръст. Господ обича малките работи. Колкото са по-малки, толкова по-добре. Като те види голям, не обръща внимание. Като те види малък, че никой не обръща внимание на теб, Той ще ти обърне внимание. При Него важат малките, не големите.

Има пет души, които ви обичат. Очите ви обичат, понеже постоянно влиза светлината. Ушите ви обичат, понеже постоянно влиза звук. Носът ви обича, понеже уханието влиза. Яденето ви обича, водата ви обича. Колко работи има, които ви обичат, които постоянно идат. Радвайте се на онези, които ви обичат.

Отче наш.

23. Утринно слово
18.V.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_05_18 Една дума
неделна беседа

ЕДНА ДУМА

„Добрата молитва“
„Ще се развеселя“
Ще взема един стих: „В начало бе Словото“.
„Духът Божи“

Що е реалност? Някой път задават хората въпроса и питат. Реалното в живота е само това, за което човек може да мисли. Следователно на физическото поле имаме пет сетива, с които проверяваме реалността на физическото поле само. Имаш един предмет, пипнеш го, за да определиш, че той има място. Той е реален. После второто отношение: виждаш какво ти нося, туряш го в устата, усещаш, че има някаква горчивина или някаква сладчина. Горчивите работи са силните работи; сладките работи са меките работи. Сладките работи, са меките работи. Ако искаш силен човек да станеш, яж горчиво; ако искаш мек човек да станеш, яж сладко. Логически трябва да говорим. Но логиката, която няма отношение към човешкия ум, отношение към човешкото сърце, това не е логика. Това е алогичност. Всички неща, които нямат връзка, са алогични.

Логос значи слово. Словото е плодът, който трябва да го вкусиш. Той има известни качества. След туй трябва да го помиришеш, да видиш какво носи за ума. Усещаш едно ухание. След туй трябва да чуеш с ухото шум, после да го видиш във форма – на генерал ли е, полковник или маршал. Ако е прост войник, е едно; ако имаш някакъв чин, е друго. Всеки един от вас, още като погледне, къде ще поставите един кон или къде ще поставите едно дърво? Вие мислите, че дървото е глупаво. Така просто не се разсъждава. Вие мислите, че ако един човек е богат, той е благороден. То е тъй, ако богатството на този човек е в ума му, в сърцето му, в душата му – съгласен съм. Но ако това богатство не е в неговия ум, в неговото сърце, в неговата душа, не съм съгласен.

Та казвам, реалност е онова, към което ние имаме връзка. Самата реалност има връзка с нас. В реалното материалното е един от нюансите на реалността. Не смесвайте материята с плътта. Някои смесват материята с плътта. Материята е съвсем друго. Материята е едно битие в покой, спи. Като се събуди, това реално започва да се проявява. Когато материята е в покой, когато материята престане да се движи, ние не чувстваме материята. Докато се движат материалните неща, ги чувстваме. Да кажем

– вие чувствате светлината. Що е светлината? Светлината е движение. Ако светлината престане да се движи, става тъмна. Следователно тъмнината не е нищо друго освен намаление на светлината. Докато човек мисли, значи, докато се движи неговият ум, той е умен; щом престане неговото движение, той става невежа. Казват за някой, че е прост човек. Прост е този, на когото умът не работи. Сега вие запитвате: „Туй реално ли е?“ Как може да бъде другояче? Казват: „Това не е реално.“ Всяко нещо, което се движи, е реално. Всяко нещо, което не се движи, не е реално. Всяко нещо, което не се движи, е материално. Всяко нещо, което се движи, какво е? Казвате – не е материално. Под думата материя разбираме, че нещо е в покой; под сила разбираме, че нещо се движи. Всяко нещо, което се движи, е сила; всяко нещо, което не се движи, е материя. Следователно, като дойде силата, подбужда материята, казва: „Ставай, ставай. Доста си спала.“ Като я събуди силата, тя казва: „Остави да си почина, сега не е време.“ Но това е вече човешки елемент. Материята и силата не разсъждават така. Но ние изясняваме така, за да станат нещата понятни.

Като пишете думата любов, колко букви има? Като ги турите на едно място, познават ли се, че са турени в един ред? Като напишете любов, в думата любов има ли любов? Никаква любов няма. Вие си въобразявате. Казвате: „Той ме обича.“ Напишете с черно мастило един геометрически ъгъл, после направи едно, после една нула тури, една връзка в средата – става Ю. След това постави нула с опашка, направи б, после направи О, след това направи една права линия с пречупен кръг, стане В. После тури един малък топуз Ь и от всичките стане думата любовь. Аз се чудя каква любов има в това описание. Тия двете линии, които идат, те са два радиуса на колелото на любовта. Когато се завърти колелото на любовта, тия двете линии изпъкват от едната страна, тъй бързо се движат, показват се като един ъгъл. Понеже отдалече идат, показват се като ъгъл, не са така съединени в едно, а те са успоредни. Ние имаме една илюзия, че е Л. Никакво Л не е. Те са две успоредни линии, които идат от безкрайността на пространството. Ние мислим, че са свързани. Пък колелото, което се завъртяло, то дало отблясък на първия диаметър, че то е казало: „Аз съм туй колело, което се върти. Аз съм условията на живота.“ Те са дълбоки работи.

Вие ще кажете: „Не ми говори за такива работи, но реалното.“ Казва: „Пет лева му дадох.“ Че какво има в петте лева? Петте лева реални ли са? Аз да ви дам и десет, но ако няма де да ходите да купувате хляб, дръжте ги в джоба, да видим какво ще ви дадат. Ето аз какво разбирам. Ако ти хляба го държиш отвън, той нищо няма да те ползва. Ако ти парите държиш отвън, те нищо няма да те ползват. Най-първо, ще се сприятелиш с хляба, с парите. Ще намериш един човек, че между парите и хляба ще има връзка.

После ти трябва да се сприятелиш с хляба, твоите зъби да се сприятелят. След време ще усетиш, че някаква сила влязла в тебе. Ако аз ви кажа думата любов или на български ви кажа: „Аз ви обичам“, или на английски ви кажа: „I love you“, първото разбирате, но I love you, или на турски ви кажа: вен севи ору... Съвременните хора са станали много еднообразни.

Да кажем – имате думите мелодия и хармония. Какво разбирате вие под думите хармония и мелодия? Казвате: „Хармонично да живеем.“ Мелодия е да се справиш със себе си. Хармония е да се справиш с хората. Мелодия е да заповядваш на себе си. Хармония е да командваш другите, цяла дружина, четири роти или един полк. Четири души или четири роти вървят в акорд. Хармонията е закон, да се хармонизираш с окръжаващата среда. Мелодията е да се хармонизираш със себе си. Който разбира законите на мелодията, ще се справи с всичките вътрешни противоречия. Имаш противоречия, хармонията не може да ти помогне. Мелодията ще ти помогне. Щом противоречията са външни, тогава хармонията ще ти помогне. Сега двата закона в музиката препоръчвам. Какво отношение има мелодията, те не знаят. Мислят – мелодията няма никакво отношение. Самият живот е мелодия, общественият живот е хармоничен. Следователно, ако ти не разбираш личния живот като мелодия, която има отношение към Първото Битие, към разумното в света; ако не разбираш закона на разумното в света, което има отношение към всички живи същества, ти не разбираш. Казваш: „Нямам никакво отношение.“ Даже при най-лошите отношения една пчела има отношение към тебе. Ти страдаш от ревматизъм, разгневи се, жегне те, подуе се мястото. Тя те лекува. Тя умира, ти да станеш здрав. Ти казваш: „Ужили ме пчелата.“ Всяка пчела, която те ужили, те лекува. Ти трябва да ѝ направиш един паметник някъде, че се жертвала. На колко пчели има направени паметници?

Ако ти не можеш да направиш паметник на една твоя мисъл, ако ти не можеш да направиш паметник на едно свое хубаво чувство, тогава какъв човек си ти? Ние мислим, че едно време хората са били диваци, са били некултурни хора. Ние след 2000 години от християнската епоха, християнските народи не могат да се спогодят за обикновени работи. Биете се за земя. Аз да им подаря месечината, стига да имат превозни средства. Цялата месечина им давам на разположение. Може и още да им дам, ако искат. Аз им давам месечината без превозни средства. Колко съм щедър. Превозните средства от тях. Някой от вас е недоволен – месечината им давам, но без превозни средства. Ако иска, и цялото слънце, но превозните средства от него. Аз подарявам слънцето. Криво е, че ние искаме да станем господари на онова, на което никой досега не е бил

господар. Ние искаме невъзможното в света. Човек никога не може да бъде господар на Вселената. Това е много казано. Вселената е училище за човека. То е университет. Ти искаш да завладееш този университет, да заповядваш на всичките професори като някое божество. И тъй да бъде, пак не го вярвай. Всичките нещастия в света са излезли от тая глупава идея – да станете господари, да заповядвате.

Аз ви казвам, който иска да заповядва, да стане слуга и да слугува на всички. Ако не можеш да слугуваш на всички, нещастието подир тебе ще върви. Дали ще знаете, ще го опитате. Така го намирам. Нещастието иде от господаруването; щастието иде от слугуването. Всички сега сте нещастни, защото сте господари. Казвам ви сега, спасението е в слугуването, но доброволно. Според мене слугуването е доброволно. Ако ме карат да слугувам, то е развиване. Следователно, ако ние слугуваме свободно, ние сме слуги; ако слугуваме насила, ние сме роби. Когато човек в себе си върши една работа свободно, слугува на своите мисли, слугува на своите чувства и слугува на своите постъпки, то е благородното слугуване. Там е силата на човека: да слугува на своята мисъл. Ще станеш рано сутринта и на своята мисъл ще слугуваш. За да се яви една мисъл, ти трябва да видиш нещо. Ти искаш да нарисуваш една красива мома, ти ще станеш да я чакаш. Тя ще мине отнякъде. Всичките красиви моми знаете ли откъде идат? От слънцето. Всичките красиви момци от слънцето идат. Всичките грозотии от земята идат. Я вижте онази крушка колко е чиста в началото, но след като свети една година, окадява се, грозотия става. Няма да се минат две години, даде оставка. Казва: „Връщам се назад. Тук не искам да слугувам."

Сега да дойдем до реалността. Всички ние мислим, че можем да уредим света. Много българи са ми казвали: „Да ми дадат власт, аз ще го оправя." „Как?" „Ще ги обеся всичките." Че като ги обесиш и никой не остане, какво ще правиш сам? „Всички – казва – ще ги обеся." Тогава, ти като обесиш всичките, ще останеш сам, ще бъдеш нещастен. Аз ще дойда след тебе, ще ги оживя всичките, ще направя света щастлив. Ти като обесиш света, аз ще дойда подир тебе и ще ги оживя – всичките дишат, да кажа: „Оставете тия хора да дишат, да мислят. Мислете право, чувствайте право навсякъде." Казват: „Туй да не правиш." Правете всичко. Тъй не се говори. Всичко, каквото ти дойде на ума, направи го, направи го добре. Не цапай, рисувай хубаво. Всичко, каквото помислиш, направи го, но никога не туряй нито една педя повече, отколкото ти трябва.

Сега вие искате да бъдете богати. Аз ще ви задам въпроса, но колко да ви дам, кажете ми. Богатият, ако иска повече, ще го обесят. Нищо повече. Съвременните хора казват – не говоря право. Аз казвам, прави сте. Аз не

говоря право, но вие не постъпвате право. Вие ме заставяте да говоря с вашите постъпки. Казвате: „Какво да правим тогава?“ Аз ще говоря право, и вие ще постъпвате право. Ще изхвърлите нещо. Когато дойде един човек при мене, какво ми коства, може да го направя приятел или неприятел. Когото и да е от вас в две минути може да го направя приятел. Вие имате една рана. Веднага ви превързвам раната, и оздравява. Благодарен сте. Дойдете при мене, мушна ви с нож, направя рана. Казва: „Познавам го какъв човек е.“ Кое е по-хубаво: да превързвам рани или да правя рани? Срещнеш някой човек, и търсиш погрешките. Ти не си хирург, защо ще ги търсиш? Съвременните хора всички станали хирурзи, казват: „Да му кажа погрешката.“ Ами ако за тази погрешка ти си причината? Щом го намериш, тебе ще хванат. Майка, която търси погрешките на своите деца, ще намери себе си. Баща, който търси погрешките на своите деца, ще намери себе си. Ти, като търсиш погрешките на човечеството, ще намериш себе си. Ние, съвременните хора, търсим погрешките. Погрешките са вътре в нас. Ние ще ги намерим в себе си. Самата причина не е тя лоша, която е създала погрешката. Казват: „Как може?“ Всичките неща от добро са станали. Желанието да ядеш, не е лошо нещо, то е благословение Божие. Но ако преядаш всяка сутрин, обед и вечер, няма да се минат няколко години, и ще създадеш болести в себе си. Казваш: „Туй ядене ми създаде...“ Неправилното ядене ти създава болестта. Ти желаеш повече, отколкото ти трябва.

Казвам, страданието ти седи само в това: в излишната любов има страдание. Някъде искаме справедливо да е всичко, един милиметър да не иде, много тънко разпределяме. Знаете на какво мяза нашето разсъждение? Намерила лисицата едно парче сирене от три килограма. Котката и лисицата го видели заедно. Котката казва: „Да го разделим.“ Лисицата – по-хитра, казва: „Аз имам един приятел, той дели много хубаво.“ Тя мислила, че лъвът ще ѝ даде повече на нея. Дошла при лъва, казва: „Ти си арбитър на сиренето.“ „Тъй ли? Ще го разделя.“ Разделил го на две парчета, турил го на двете блюда на везните, и едното парче било по-голямо. Отхапал си. Другото било по-голямо, от него отхапал. И така – ту от едното, ту от другото парче отхапвал, иска да ги изравни двете парчета. Лисицата вижда, че отива сиренето и му казва: „Стига толкова си го уравнявал.“ „Искам – казва – точно.“

Ще ви приведа тук един друг пример с трима македонци. Той не е за упрек. Един македонец иде в София и забогатява. Имал двама души братя и двамата ги повиква да работят с него. Заедно колониални стоки продавали. Единият брат казал: „Братя, няма какво да се караме, да се разделим. Аз ще ви дам по толкоз.“ Братята казват: „Ние искаме поравно да разделиш.“ Той не се съгласил, и те не отстъпили. Започнали да се

съдят. Големият брат, който ги повикал, за да не вземат повече от него, приписва всичкия имот на жена си. Тя се залюбва с друг и дава пътя на мъжа си. Осем години се съдят и най-после дошли двамата братя и казват: „Съгласихме се да ни дадеш толкоз, колкото ти искаше.“ Казва им: „Сега и аз нямам нищо.“ Те точно искали да разделят имота. Вземи, което ти дава брат ти. Той те повикал из Македония, какво ще го делиш поравно.

И ние в живота сме от същия калъп. Жените са недоволни, че Господ не им дал красив мъж. Мъжът е недоволен, че жена му не е красива. Че ако е красива, ще я задяват момците. Ако е красив мъжът, жените ще го задяват. Ако жената е красива и се ожени за грозен мъж, по няколко пъти ще я бие на ден, че е красива, че погледи ще има, че усмивки ще има. Ако мъжът е красив, бела ще има в главата. „Ти погледна тази жена, онази жена.“ Де е престъплението сега? Че бащата прави ли престъпление, като гледа дъщерите си? Те са жени. Майката, която гледа синовете си, че те са мъже. Де е философията? Едно неразбиране на работата има.

Ти се радвай, че има някой да обича жена ти. Ти се радвай, че има някой да обича мъжа ти. Ти се радвай, че има някой да обича сина ти. Ти се радвай, че има някой да обича дъщеря ти. Радвайте се. *Любовта е Закон на Бога.* Там, дето Бог действа, не противодействайте. Не разрешавайте, че този *любил*, че онзи *любил*. Този въпрос оставете Бог да го разреши. Вие се радвайте на *любовта*, в каквато и да е форма да се проявява. Щом се проявява, няма престъпление. То е от друга категория. Аз говоря за *любовта* във всичките свои форми. *Любовта* носи великото благо в света на индивида, на семейството. Дето действа *любовта*, винаги всички се повдигат. Като дойде в един човек в едно семейство, повдига цялото семейство. Ако *любовта* действа в мъжа, и жената се повдига, и децата се повдигат. Дето *любовта* действа, всички придобиват своята свобода. Казват, че *любовта* разваляла. *Любовта* не разваля. Казвам сега, дайте свободата не на вашата *любов*, но на вашето разбиране за *любовта*, защото, когато ти обичаш някого, стане ти неприятно в слънчевия възел, като видиш, че друг го обича, стане ти неприятно, кисело ти стане. Друго като обича, стане ти приятно. Защо в единия случай ще ти бъде кисело, че друг обичал този, когото ти обичаш? Дошъл един при една ябълка, да откъсне един плод. Какво лошо има? Ти ще ядеш своята ябълка, и той ще яде своята.

Казвам, всички ние сме на земята и трябва да се ползваме от Божиите блага. *Любовта* е едно велико благо за човешкия дух; *любовта* е едно велико благо за човешката душа; *любовта* е едно велико благо за човешкия ум; *любовта* е едно велико благо за човешкото сърце. Тя е едно велико благо и за човешкия организъм. Когато *любовта* се всели, дойде да живее в

духа, в душата, в ума, в сърцето и в тялото на човека, ние ще бъдем хора от съвсем друга еволюция. Казвам, това е новата религия в света. Казвате: „Де да го знаем.“ Значи ти когато обичаш, знаеш; когато другите обичат, не знаеш. Въпросът е там. В какво седи ревността? Ти си ревнив, за да бъде син ти способен, дъщеря ти по-красива. Първоначално ревността причинила подтик в доброто. Ти си бил ревнив, че онзи, който те обича, да обича повече от тебе. Хубаво, дойде обратният процес. Той да обича повече, ти да обичаш по-малко. Ние сме обърнали процеса, движението обратно сме обърнали. Наместо, най-първо, да се обърнем към Бога, ние сме направили пак закона. Всеки човек, който се отдалечава от Бога, любовта в него се намалява. Всеки човек, който се приближава към Бога, любовта в него се увеличава. Щом се увеличава любовта, ти се приближаваш към Бога. Щом се намалява любовта, ти се отдалечаваш от Бога. Значи центърът на живота се отдалечава. Трябва да знаеш кога се приближаваш. Когато се отдалечаваш, не мислиш да се върнеш. Вие ще се отдалечите, после пак ще се приближите. Когато се отдалечаваш, не мислиш да се върнеш. Вие ще се отдалечите, а после пак ще се приближите. Този кръг, който в човека се движи, не може да бъде безконечен. Казвам, по кой начин човек сега може да поправи една погрешка?

Сега искам да бъдете нови хора, да се проявите такива, каквито сте създадени. Вие се проявявате такива, каквито не сте. Ще ви приведа един пример. Един закъсал и не могъл да си намери работа. В града дошъл един цирк. Той бил доста снажен човек. Директорът на цирка му казва: „Имам за тебе работа, ела. Искам – казва – да представя един лъв. Ти ще влезеш в кожата на лъва, ще те науча как.“ Облякъл го в лъвска кожа, с лъвска глава ходи. Цялата публика вика: „Много хубав лъв.“ По едно време гледа, че влиза друг един лъв – още по-голям от него. Започнала да му трепери козината. Онзи лъв, като се приближил, казва: „Не бой се и аз съм като тебе.“ И двамата са лъвове. Когато ти се плашиш в живота, ти си облечен в лъвската кожа, закъсал си. Ние се страхуваме от живота, от най-голямото благо, което Бог ни го е дал. Как ще го преживееш? Ще го преживееш, както никога не си го преживял. По-хубаво нещо от живота няма. „Ами тия страдания?“ Ти щом страдаш, тебе те готвят за нещо. Щом те изпитват, имай надежда. Щом един ученик изпитват и обръщат внимание, ще стане нещо от него. Щом страдате, ще ви подпиша с двете ръце, човеци ще станете. Щом не страдате, ще ви подпиша, че нищо няма да стане от вас.

Казва: „В начало бе Словото.“ То е разумното начало, което ни вика да използваме условията на земния живот. Вие трябва да намерите една дума, на която всякога да можете да разчитате. Намерете една дума. Може

да направите един опит. Имате хрема, като произнесете тази дума, хремата престане. После треска имате, като произнесете тази дума, треската престане. Ревматизъм имате, като произнесете тази дума, ревматизмът престане, главоболието престане. Тази дума е динамична. Тя е като онези, които имат внесени пари в банката. Като идат, покажат книжката, веднага ги кредитират. Всяка дума, с която може да разполагаш, тя е мощна дума.

„В начало бе Словото.“ Живото Слово. Единственото нещо, което Бог дал на човека и на което може да се разчита, то е тази дума. Ти, като се намериш в трудно положение, произнеси тази дума. Писанието казва: „Призовете ме в дом скръбен, и аз ще ви помогна. Вие ще ме прославите както трябва.“ Ти се намираш в едно трудно положение, на бойното поле – пукат се, бомби падат. Ти призови Господа. Ако си в един град като Лондон, призови името на Господа. Този, който те ръководи, ще го опиташ. Ако в този живот не може да опитаме онзи, който ни е пратил в света, за какво сме дошли? Ние не сме пратени за ядене и пиене. Ние сме дошли да познаем Бога. Когато се събуди съзнанието на сина и на дъщерята, те ще познаят своя баща и майка. Синът е дошъл да познае баща си; дъщерята е дошла да познае майка си. Когато се събуди съзнанието – да познаем Бога, онзи Бог на любовта; да познаем онзи Бог на светлината; да познаем онзи Бог на истината и на свободата. Затова сме дошли в този свят – да познаем Бога.

Искам да ви дам следната проста форма. Някой казва: „Как се говори истината?“ Когато казваме, че лятно време слънцето изгрява в четири часа, аз не мога да направя това. Аз зная закона. Когато ви кажа, че слънцето ще залезе в осем и половина, така и става. Когато говорим, и нещата стават, както ние казваме, ние сме в пътя на истината. И всички ще говорим това, което може да става.

„Добрата молитва“

Тридесет и първа неделна беседа
18 май 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_05_21 Правата посока
Лекция на Общия Окултенъ класъ

ПРАВАТА ПОСОКА

Отче нашъ.
Богъ е любовь.

/Направихме едно упражнение/. Прави. Ръцетѣ настрани, съ длани една срещу друга. Дѣсната ръка леко докосва лѣвата и се движи по лѣвата до рамото, докато дойде надѣсно. После лѣвата се поставя предъ дѣсната и се движи по дѣсната, като леко я докосва. Така петь пъти.

Всѣкога трѣбва да се стремите да създадете сами интересъ къмъ онова, което се интересувате. Всѣки единъ човѣкъ е създаденъ по единъ особенъ начинъ. Той трѣбва да намѣри своя си пъть. И когато намѣри своя си пъть, той се радва. Запримѣръ: детето има желание да се изправи. Най-първо то се ражда при съвсемъ други условия. Въ него има вътрешенъ импулсъ да се издига. Докато се издигне употрѣбява единъ начинъ, втори, трети, четвърти, срѣща много мъчнотии. Като се изправи, трѣбва да знае да ходи. Вие мислите, че е лесна работа. Не е лесна работа, изисква наблюдение. Добриятъ човѣкъ върви по единъ начинъ, лошиятъ върви по другъ, единъ престъпникъ по другъ. Котката върви по единъ начинъ, коньтъ – по другъ. Всички животни иматъ единъ методъ. Не искамъ сега азъ да ви въвеждамъ въ противоречието. Въ този кръгъ има две противоположни течения. Ние правимъ упражнението отлѣво надѣсно и отдѣсно налѣво. Тѣ сж две противоположни посоки. Има една разлика. Онѣзи, които сж създали лѣвата ръка и онѣзи, които сж създали дѣсната, сж написали на тѣхъ. Колко нѣща сж написани на лѣвата ръка – потрѣбни сж още хиляди години, докато се прочете този материалъ. Въ лѣвата ръка е капитала, който е вложенъ. Въ дѣсната ръка е капитала, който си обработилъ. Онзи, който разбира, ще види въ лѣвата ти ръка онзи капиталъ, който е вложенъ, а въ дѣсната ръка е туй, което ти си обработилъ. Сега мнозина уповаватъ на онова, което имъ е дадено. Но дадениятъ капиталъ трѣбва да се обработи. Човѣкъ може да бъде даровитъ безъ да използува своитѣ дарби. Пъкъ може да бъде малко даровитъ и да използува дарбитѣ си.

Да кажемъ, че привидно се движатъ въ две противоположни посоки, но това движение е успоредно. Перспективно така се показва, че е противоположно. Но тия хора, които се движатъ успоредно въ противоположни посоки – не е едно противоречие. Ако двамата се движатъ въ една и съща посока, може временно да се движатъ въ

противоположни посоки. Вземете движението на двамата въ кржга. Може ли да се движатъ въ една и сжща посока, когато единиятъ отива напредъ, другиятъ като че отива въ противоположна посока, когато вториятъ отива вдѣсно, първиятъ отива влѣво? Въ туй движение единиятъ и другиятъ не знаятъ, но тѣ вървятъ успоредно. Та казвамъ: Вие по нѣкой пжть се спъвате, казвате: „Този не върви съ мене". Този, който остава назадъ, той е тилъ, заради васъ. Следъ това ще бждете тилъ, заради него. Тъй щото въ даденъ случай не можете да държите първото мѣсто.

Казвамъ: Кое ви интересува? Религиознитѣ хора искатъ да бждатъ въ оня свѣтъ. Какъвъ ще бжде оня свѣтъ? Че е нѣкакъвъ свѣтъ. Нѣкакъвъ красивъ свѣтъ. Материалиститѣ, които не приематъ оня свѣтъ, казватъ, че въ този свѣтъ тѣ искатъ да бждатъ богати. Какво богатство? Да иматъ хубаво направена кжща, въобразяватъ си. За тѣхъ, материалиститѣ, раятъ е тукъ, а за духовнитѣ раятъ е нѣкжде другаде. Но еднитѣ и другитѣ ще се разочароватъ. Материалиститѣ, въ края на краищата, трѣбва да остарѣятъ и умиратъ. Искатъ–не искатъ, вѣрватъ–не вѣрватъ – трѣбва да умратъ. Виждатъ, че отиватъ нѣкжде. Кжде отиватъ – не знаятъ, дигатъ си раменетѣ. Онѣзи, които вѣрватъ въ другия свѣтъ, тѣ се утешаватъ, малко утеха иматъ. Единиятъ го осжждатъ, нѣма никаква надежда за помилване. Религиозниятъ пъкъ има малко надежда, че като иде въ другия свѣтъ ще го опростятъ вече. Вие вѣрвате въ оня свѣтъ, но имате пакъ нѣщо, което ви мжчи. Ти вѣрвашъ въ Бога, но се сърдишъ на другаря си, за малка работа кипнешъ. Защо – и ти не знаешъ. Нѣкой взелъ нѣкой кривъ тонъ, размърдалъ въздуха, казвашъ: „Не го взелъ хубаво", сърдишъ се. Или нѣкой не е облѣченъ, нѣкой цвѣтъ има, който ви дразни. Може вие да сте облѣчени въ червена дреха, но минавате между биволи, ще ги разсърдите, ще ви гонятъ.

Та казвамъ: Първото нѣщо, че вие имате една мисия, дадена въ свѣта. Тази мисия вие ще я намѣрите. Ще намѣрите разгадката. Щомъ ви дамъ яденето, вие сами намирате какъ да го ядете. И най-малкитѣ сжщества знаятъ какъ да ядатъ. Въ яденето, ако си уменъ, ще придобиешъ нѣщо. Ако не си уменъ, много малко ще придобиешъ. Имате условия да бждете здрави хора, да бждете щастливи хора, но трѣбва да разбирате законитѣ на щастието какви сж. Нѣкои искатъ да добиятъ религиозно щастие. Религиознитѣ искатъ да се молятъ само на Бога. Тѣ считатъ, че тѣлото е мѣсто на грѣха. Че туй тѣло трѣбва да се омаломощи. Това е едно криво разбиране. Ако ти не знаешъ какъ да употрѣбишъ тѣлото си, то е другъ въпросъ. Но безъ тѣлото какво ще направишъ? Ако нѣмашъ здраво тѣло, ако нѣмашъ здрави ржце, очи, уши, всички тия удове, какво ще направишъ въ свѣта? Зависи отъ очитѣ какъ ще гледашъ. Ако знаешъ какъ да гледашъ, ще видишъ нѣщата красиви въ човѣка. Ако не знаешъ какъ да

гледашъ, ще видишъ това, което не е красиво. Ако знаешъ какъ да гледашъ, ще видишъ красота въ устата, но да гледашъ, когато тази красота иде. Защото всѣко нѣщо на своето време иде. Красотата, която сутринь има слънцето, на обѣдъ не може да я намѣришъ, по обѣдъ има друга красота. Ако, когато слънцето изгрѣва, вие не може да я видите, ако по обѣдъ вие сте подъ нѣкоя круша, подъ крушата какъ ще видите красотата? Въ какво седи красотата на обѣдното слънце? Че на обѣдъ имате най-голѣмата свѣтлина. Следователно предметитѣ ще ги видите много ясно. Сега обѣдната свѣтлина азъ уподобявамъ, имате най-голѣмото благословение, което Богъ вие далъ. На обѣдъ той почива или той работи и не може да види красотата. Като дойде обѣдъ е заетъ съ нѣкаква своя преживѣлица. Да кажемъ вие сте служащъ въ нѣкоя банка или учреждение, щомъ се върнете по обѣдъ, каква красота ще видите? Уморенъ сте отъ работата, искате да почивате на обѣдъ. Когато имате най-голѣмитѣ условия за блага да ви дадатъ, вие сте заетъ съ посторонни работи. Случило се нѣкѫде въ учреждението сте изгубили 1000 лева, вие се смущавате кѫде отидоха 1000 лева пари. Ако сте семеенъ, имате дъщеря, дошла бележка отъ училище, че дъщеря ви не учи, слаба е. После хванали се нѣкакви поетически писма, които тя приема и праща. Какво лошо има, поетъ е. Върне се на обѣдъ, мисли за писмата на дъщерята. Азъ ги наричамъ: това сѫ засади. Въ свѣта има сѫщества, които правятъ само засади за човѣка. Тъй както рибаритѣ ходятъ, виждали ли сте ги? Турилъ мрежата на рамото, тръгналъ по брѣга, прави научни изследвания. Току погледнешъ, хвърли мрежата, започне да тегли едно вѫже, погледнешъ – 10–15 риби се хванали. Извади ги, тури ги въ торбата, пакъ ходи. Нѣкой пѫть и вие може да попаднете като тия риби въ такава мрежа. Вървишъ, тамънъ си хубаво разположенъ, нѣкой рибарь току хвърли мрежата и ти попаднешъ въ неговата мрежа. Христосъ казва на своитѣ ученици: „Елате, ще ви направя ловци на човѣци“. Има два вида рибари: едни, които спасяватъ хората и други, които ги погубватъ. Сутринь, като станете, вие сте разположенъ духомъ. Нѣкой пѫть вие сте неразположенъ духомъ. Не знаете причината. Измѣнете посоката на вашата мисъль. Може би мисъльта ви отива, нѣкѫде се движи. Може да мислите за децата си, понеже имате единъ центъръ на главата, вие мислите за дъщеря си, че когато стане на 20 години трѣбва да я жените, какво ще правите, дали ще намѣрите такъвъ момъкъ на свѣта. Казвате, че дъщеря ви е деликатна, дали ще се падне такъвъ деликатенъ. Смущавате се. Разбира се азъ ви навеждамъ единъ примѣръ. Вие нѣмате дъщеря, не ви е така приятно, но следъ колко години може да имате такава дъщеря? Нѣкой пѫть вие се занимавате съ себе си, какво ли ще стане съ васъ. Нищо нѣма да стане. Вие сте една пѫпка на едно дърво, ще цъвнете, ще завържете, ще дадете плодъ. Не се безпокойте. Безпокоите се колко голѣмъ ще стане плода. Плодътъ ще стане, колкото трѣбва. Една ябълка ще стане колко? Повече отъ едно

кило не може да стане. Въ България веднажъ гледахъ една дюля надъ едно кило тежка. Такива дюли дървото не може да ги удържи. Ако има 400–500 дюли, ще изпочупятъ клонищата. Сега правя сравнение, за да ви обясня нѣкои работи. Вие имате заложби вѫтре въ себе си. Едно голѣмо богатство, което не го знаете кѫде е заровено. Мене сѫ ми разправѣли за много богати хора, които, като ги е страхъ да не ги оберать, иде, че си зарови имането нѣкѫде. Като го зарови, понеже земята се движи, следъ 4–5 години имането се премѣстило 4–5 пръста и не може да намѣри гърнето. Търси го, не може да го намѣри. Изгуби той настроение, търси, търси, започне да мисли, че го видѣлъ нѣкой и obралъ гърнето. Но гърнето се премѣстило. Трѣбва да знаете посоката, по която се мѣсти. Едно дърво, единъ дѫбъ въ сто години се премѣства на два метра. Следъ сто години ще го намѣрите не тамъ, кѫдето е посадено. Ако турите едно гърне при единъ дѫбъ, туй гърне ще се премѣсти по посоката, по която се движи дѫбътъ.

Да кажемъ: Кое е онова, на което вие може да разчитате? Вие казвате, че имате вѣра. Вѣрата ви трѣбва да бѫде като една побудителна причина и единъ стимулъ. Вие сте изкусенъ архитектъ, или изкусенъ художникъ, или изкусенъ музикантъ. Ще турите вѣрата си въ туй, за да развиете въ васъ дарбата. Ако сте музикантъ – ще свирите. Цѣлъ животъ нѣма да бѫде музика. Музиката ще улесни човѣка. Когато музиката се е появила въ човѣка, станало едно подобрение на цѣлата раса. Адътъ е мѣсто безъ музика. Най-голѣмото страдание е безъ музика. Нѣма музика – нѣма какво да те насърдчи. Когато се е появила свѣтлината – то е музика. И звукътъ въ ушитѣ на хората – то е благословение. Трѣбва да се вслушвате въ природата. Не само да гледате свѣтлината, но да видите какви промѣни тя прави. Вие трѣбва да правите опити лѣтно време, когато се печете на слънцето, какъ се печете, напримѣръ? Пекли ли сте лѣвата страна, после дѣсната страна, да видите какво влияние ще упражни слънцето върху васъ? По нѣкой пѫть нѣкои излагатъ главата си на слънцето по обѣдъ. Единъ нашъ приятель бѣше правилъ опити, по нѣколко часа се пекалъ, но като се върне – замае му се главата. Сега, ако се спра да ви обяснявамъ, то сѫ технически, лѣкарски работи. Защо се замайва главата на човѣка? Ако минавате по единъ мостъ надъ нѣкое високо мѣсто, мостътъ е тѣсенъ. Ако е широкъ – добре, но представете си, че мостътъ представ(лява) една греда надъ нѣкоя пропасть (съ) 40–50 метра дълбочина, започва да ви се вие свѣтъ. Две противоположни чувства имате. Най-първото се зароди чувството на самосъхранение, че може да паднете. Но виждали ли сте онѣзи акробати, които вървятъ по вѫже съ върлина? Върви човѣкътъ по вѫжето съ върлината отъ единия край до другия край на вѫжето. Азъ съмъ превождалъ примѣри за смелостьта на хората. На единъ акробатъ опъватъ едно вѫже надъ Ниагара, минава самъ по вѫжето съ върлината. После взелъ едного на гърба си и минава съ него. Питамъ: Кой е по-смелъ – онзи,

който минава съ върлината или онзи, който се качилъ на гърба му? Онзи, който минава съ върлината, има вѣра въ себе си, че може да мине. Онзи, който се качилъ на гърба му, има вѣра въ онзи, който го носи. Когато вие вършите нѣщо сами, но когато вие се качите на гърба на нѣкого да минете Ниагара, надъ това голѣмо бучение, една малка погрѣшка и ти, и той ще идете. Когато се качите на гърба на провидението, имайте вѣра въ онзи, който върви по вѫжето. Той не пада, той е провидението, което ще ви пренесе по това вѫже. Казвамъ: По нѣкой пѫть вие може сами да минете, по нѣкой пѫть може да носите нѣкого на гърба си. Ти ще се радвашъ, че онзи, който е на гърба ти, има вѣра. Казвашъ: „Трѣбва да имашъ вѣра". Ако азъ може да премина по това вѫже, той има вѣра въ мене. Казва: „Качи се на гърба ми". Казвамъ: Ако имашъ вѣра – качи се, ако нѣмашъ вѣра – не се качвай. Ако азъ имамъ вѣра, че може да го пренеса – да го поканя, ако нѣмамъ вѣра – ще кажа: „Не трѣбва да се качишъ, защото азъ за себе си едва гарантирамъ дали ще може да мина или не". Казвамъ: Всинца въ живота минавате по това вѫже. Нѣкой пѫть минавате презъ много стръмни мѣста.

Казвамъ: Има съ какво да се занимавате. Най-първо имате три нѣща, съ които трѣбва да се занимавате сега. Да изучавате какво нѣщо е любовьта въ всичкитѣ течения и всестранни проявления. Да изучавате какво нѣщо е Божията мѫдрость. Да изучавате какво нѣщо е Божията истина въ всичкитѣ нейни проявления. На нѣкои отъ васъ коситѣ сѫ побѣлѣли. Защо побѣлѣватъ коситѣ? Отъ тревога. Ще повикамъ всички, които сѫ направили главитѣ си бѣли, казвамъ: Слушайте, искамъ сега косата ви да почернѣе. Казватъ нѣкои, че е хубаво да побѣлѣе главата. Нѣкой пѫть е хубаво, но нѣкой пѫть не е хубаво. Ако вие посѣете жито въ бѣла пръсть и посѣете жито на черна пръсть, черната пръсть дава по-хубаво жито. Сега вие имате желание да бѫдете праведни, да не направите никаква погрѣшка. Че да прави човѣкъ погрѣшки е приятно нѣщо. Въ музиката или въ изкуството се правятъ погрѣшки. Разправяше ми една актриса, че онзи диригентъ се ще намѣри нѣкаква погрѣшка, педантъ, ще намѣри грѣшка въ движението, че не си турила рѫцетѣ, както трѣбва, поза не взела, темпераментъ нѣмала, нѣмала това, нѣмала онова, не била доста сериозна. Какво ще бѫдешъ сериозенъ на сцената? Представяшъ какъ бесятъ нѣкого, какъ ще го представишъ? Или представяшъ нѣкаква комическа работа, какъ ще я представишъ? Гледамъ комическитѣ работи сѫ пресилени. Рѣдко ще намѣришъ естествени. Всичкитѣ нѣща сѫ се пресилени. Казвамъ: Всички ние изобщо пресиляме работитѣ. Не е лошо това.

Като станете сутринь, опредѣлите си да има нѣщо ново да внесете въ себе си. Говорите за вашитѣ вѣрвания. Въ какво седятъ вашитѣ вѣрвания?

Казвате, че Богъ е любовь. Какво отношение имаме къмъ Него и Неговата любовь? Какво отношение има къмъ мене? Най-първо Божията любовь има отношение къмъ способноститѣ, които Богъ ми е далъ. Той всѣкога ни поощрява, казва: „Имашъ хубавъ гласъ, имашъ хубава паметь“. Да кажемъ нѣкой отъ васъ може да е способенъ, много лесно изучава езици. Нѣкой е пѣвецъ, много лесно изучава пѣсни. Нѣкой лесно изучава нѣкое изкуство, нѣкой лесно изучава шивачество, нѣкой – художникъ, да знае кѫде да тури думитѣ. Знае да тури единъ глаголъ на най-хубавото мѣсто. Омразата има ли глаголъ? Може ли да ми кажете единъ глаголъ на омразата? „Мразя“ – какво означава „мразя“? „Мразя“ излиза отъ мразъ. То е филологически.

Имате долу отрицателно, горе положително. Онзи, който те мрази, значи не ти дава никакви условия да се проявишъ. Единъ разбойникъ, като те хване, ще ти запуши устата, да не издадешъ никакъвъ звукъ. Ако издадешъ звукъ, ще дойдатъ ония, които искатъ да те освободятъ, ще те намѣрятъ. Той ти запушва устата, да не говоришъ, да не знаятъ кѫде си. Вие се намирате въ трудно положение. Тогава, ако устата ви е запушена, какво трѣбва да правите? Трѣбва да вѣрвате. Човѣкъ е свободенъ въ своята мисъль. Никой не може да ограничи мисъльта на човѣка. Има три нѣща, на които може да вѣрвате: мислите ви никой не може да ограничи, чувствата ви никой не може да ограничи и постѫпкитѣ ви никой не може да ограничи. Постѫпкитѣ азъ разбирамъ даже, като си вързанъ, едно малко движение пакъ можешъ да направишъ, не може да те спъватъ. Има единъ законъ: ако вие знаете да се движите – и най-дебелото вѫже може да го скѫсате. Пъкъ ако знаете музика, вѫтрешно като изпѣете една пѣсень, да скѫсате вѫжето. Трѣбва да бѫдете единъ гениаленъ музикантъ, за да скѫсате едно дебело вѫже. Вие имате едно обезсърдчение вѫтре въ душата си. Не е ли това едно дебело вѫже, което ви е вързало? Като изпѣешъ една пѣсень, да скѫсашъ това вѫже. Трѣбва да има нѣщо, на което да разчитате. Казвате: „Господь всичко може да направи“. Това е заради Него. Ние трѣбва да имаме вѣра въ това, което Той може да направи. Казва: „Това, което ми казвашъ, ще стане“. – „Азъ не го виждамъ“. – „Ти не го виждашъ, но ще стане. Дали го виждашъ или не – ще стане“. Ние виждаме ли, че земята се върти? Наблюдавали ли сте месечината, че когато месечината е обърната къмъ насъ, е валчеста. Защо именно ние гледаме месечината оттукъ-оттамъ? Че тя е надъ насъ. А пъкъ, ако идемъ на месечината, ще виждаме земята. Ние виждаме месечината надъ насъ. Ако идемъ на месечината, ще виждаме земята надъ насъ. Като гледаме месечината, гледаме сѫщество по месечината, виждаме неговата глава. Понеже гледаме неговата глава, накѫде ще гледа това сѫщество?

Ние по нѣкой пѫть, като правимъ упражненията въ единъ крѫгъ, една часть на крѫга се движи влѣво, другитѣ се движатъ вдѣсно. Ако вземешъ

дѣсната страна, противоположната страна се движи влѣво, но движението е едно и сѫщо. Дали влѣво или вдѣсно се движатъ, движението е едно и сѫщо, въ една опредѣлена посока. Щомъ си въ този центъръ, въ каквато и посока да се движишъ – всичко ще постигнешъ. Щомъ си извънъ този центъръ, въпросътъ е другъ. Щомъ вѣрвашъ въ Бога, постижение ще имашъ, каквито и да сѫ постижения. Ако искате да бѫдете богати, колко богатство ви трѣбва? Ти, за да бѫдешъ богатъ, ще имашъ толкозъ пари, колкото ти тежи тѣлото. То е мѣрката. Тежишъ 65 кила – 65 кила злато, ако е злато. Но ако сѫ диаманти? Ако човѣкъ е отъ радий? Радвайте се на постиженията, на всичко онова, което става вънъ отъ васъ. Радвайте се на постиженията на всѣки единъ човѣкъ, понеже и тия постижения сѫ и ваши. Радвайте се на вашия пръстъ, понеже вашиятъ пръстъ като расте, всички други части растатъ пропорционално. Щомъ една часть се развива въ васъ, съразмѣрно съ това въ васъ се развиватъ и другитѣ способности. Та казвамъ: Ние водимъ единъ животъ и считаме, че другитѣ хора нѣматъ никакво отношение къмъ насъ. Мислимъ, че само онова, което ние може да постигнемъ, то е реално само. Не е така. Когато краката се движатъ повече, съразмѣрно съ тѣхъ се развиватъ и рѫцетѣ, съразмѣрно съ краката се развива и човѣшкиятъ умъ. Сега всѣки единъ отъ васъ се нуждае отъ нѣщо. Общи нѣща трѣбва да се започнатъ. Какъ вие се справяте съ вашитѣ мѫчнотии? Разправяше ми единъ приятель, казва: „Хванала ме е една индеферентность, нищо не ме интересува, безразлично ми е“. Пресищане. Като човѣкъ ялъ много сладки работи, не му се яде вече, преситилъ се. Ядешъ нѣщо много, пресищане става, ражда се контрастъ, искашъ нѣщо киселичко. Нѣкой пѫть, когато нѣкои хора сѫ яли кисели работи, въ тѣхъ се зарежда желание да ядатъ сладки работи. Казвамъ: Избѣгвайте пресищанията. Не мислете постоянно върху едно и сѫщо нѣщо. Казвашъ: „Нѣма да бѫде тази работа“. И нѣма да бѫде тази работа. Хубаво е нѣкоя работа, която е много вървѣла, да се спре. Ако сте много богатъ, хубаво е да се спре богатството. Даже земята, като се движи съ голѣма бързина, не се движи едновременно съ една и сѫща бързина. Но има едно малко намаление на бързината и усилване на бързината. Въ този промеждутъкъ тя си почива. Представете си, че вие се движите съ бързината на една кола или, че се движите съ колата на свѣтлината. Ако пѫтувате съ колата на свѣтлината, колко време ви трѣбва, за да се спрете на една гара? Една тристахилядна часть отъ секундата се изисква. Знаете колко е това време? Вие мислите какъ ще излѣзете. Съ каква бързина трѣбва да излѣзете? Вие седите по нѣкой пѫть и изгубвате вашето щастие, понеже трѣбва да бѫдете много внимателни. То се изисква не една секунда, не едно мигновение, но още по-кратко време. Човѣкъ трѣбва да бѫде много внимателенъ. Никога не допущайте една отрицателна мисъль да ви обсеби. Казвате: „Остарѣхъ“. Макаръ да ви казватъ, пакъ не вѣрвайте, че сте остарѣли. Вие оставете отслабването. Старостьта не е нищо друго,

освенъ една неорганизирана материя въ човѣка. Всичкитѣ негови лоши мисли образуватъ отлагания, утайки, отлагатъ се около неговата нервна система, наричатъ се „артериусъ склероза“. Не допущайте лоши мисли въ ума си. Вие по нѣкой пѫть говорите за новото учение. Въ новото учение трѣбва да бѫдете. Ние сме спокойни, когато сме добре облѣчени, но трѣбва да се облѣчешъ съ скѫсани дрехи, да имашъ сто дупки на роклята на една сестра и закърпени. После, да бѫдете съ боси крака, хубаво измити, като вървишъ – хората да обръщатъ внимание, ти да вървишъ и да не обръщашъ внимание. Ти се безпокоишъ какво ще ти кажатъ хората. Ако бихъ направилъ опитъ да ви кажа да идете боси въ града, колцина бихте го направили. Азъ нѣма да направя този опитъ никога, защото вие ще се върнете. Какъ? После, вие не сте носили дрехи, които обичате. Гледамъ дрехитѣ ви, но тѣ не съответствуватъ на вашитѣ желания, цвѣтътъ на коситѣ ви не мяза, цвѣтътъ на веждитѣ, на очитѣ не съответствува. После, правите известни движения, които никакъ не съответствуватъ. Буташъ лѣвата си рѫка. Ако не си разположенъ – бутай нежно лѣвата си рѫка. Като буташъ лѣвата си рѫка, внимателенъ трѣбва да бѫдешъ. Ти буташъ пръститѣ си грубо. Обхода нѣмашъ, ти нарушавашъ Божествената хармония. Ние мислимъ, че сме господари на себе си. Човѣкъ трѣбва да има една хубава обхода. После, не се смущавайте. Гледайте само хубавитѣ работи въ свѣта. Гледалъ съмъ – двама души си приказватъ. Третиятъ стои, като че не го интересува, пъкъ дава ухо. Защо ти е това, което ще кажатъ? Азъ да ви кажа какво ще каже. Този човѣкъ е пѫтникъ, билъ на студено, ще разправя за студа, какъ ходилъ. После разправя, че се е простудилъ, че го болѣлъ коремъ, какъ пилъ топла вода, разправя, че миналъ презъ една местность, падналъ, навѣхналъ си крака. Сега ти казвашъ да чуешъ. Хубаво. Двама млади си приказватъ, ти искашъ да чуешъ. Какво има, че си приказватъ. Братъ и сестра, и двамата млади, си приказватъ. Азъ да ви кажа за какво си приказватъ. Приказватъ си за баща си и майка си. Братътъ и сестрата благодарятъ на Господа, че се намѣриха, толкозъ години минали – сега се намѣриха, прегърнатъ се. Какво лошо има? Тѣ сега казватъ: „Не може така“. Щомъ мислимъ другояче, ние вървимъ по пѫтя на онѣзи, които създадоха противоречията въ живота. Та най-първото нѣщо: Не допущайте противоречие въ вашата душа.

/Учительтъ нагласи цигулката/. Българитѣ, които разрешавали този въпросъ, толкозъ хиляди години пѣли, играли, безъ да разрешатъ въпроса на живота. По този начинъ, и хиляди години да минатъ, въпросътъ нѣма да бѫде разрешенъ. Българинътъ разрешава въпроса така: /Учительтъ свири тѫжна българска пѣсень/. Какво е разрешението? Българинътъ, като иска утеха, казва: „Попѣйте ми“. Следъ туй е миналъ въпросътъ на болния. /Учительтъ пѣе: „Има излазъ въ живота, има излазъ въ живота за благото на душата. Онзи, който вѣрва въ любовьта, той ще намѣри своя пѫть,

веднага свѣтлината ще озари неговата душа. Той ще бѫде свободенъ да намѣри мѣстото на своята душа“/.

Казвате: „Въ какво седи?“ Ще пѣете. /Учительтъ пѣе: „Всичко може да постигна, всичко може да постигна“/. Ти може да се подмладишъ и може да остарѣешъ, зависи отъ твоето знание, което ти имашъ. Ако си уменъ – ще се подмладишъ. Ако си глупавъ – ще остарѣешъ. – „Колко време ми взема да го наредя?“

Та казвамъ: Ще бѫдемъ свободни да изразимъ онова, което е въ насъ, онзи поривъ. Никога не въздействувай на единъ Божественъ поривъ. Всички трѣбва да пазите правилото: Когато има нѣщо Божествено – дайте ходъ. Не въздействувайте на Божественото въ себе си, понеже се осакащате. Казвате: „Това не може да направя, онова не може да направя“. Всичко въ Божествения поривъ е право. Направишъ една малка погрѣшка – нищо не значи. Казвамъ: Първо ние ще се научимъ да бѫдемъ хора свободни. Ние на земята сме дошли да правимъ погрѣшки. Защото отъ погрѣшкитѣ ти си свободенъ. Погрѣшката не произтича отъ факта, че ти искашъ да направишъ погрѣшка, но отъ желанието да направишъ нѣщо добро. Давашъ на едно дете една ябълка, (но) понеже то нѣма зѫби да я сдъвчи, отхапне и цѣли парчета гълта въ стомаха. Не че искашъ нѣщо лошо, но отъ несъобразителность. Втори пѫть ще счукашъ или ще сваришъ ябълката и ще му дадешъ. Често ние като страдаме, страдаме отъ доброто желание. Всички искаме да бѫдемъ здрави. Една наша сестра, доста напреднала, иска да бѫде здрава и пита: „Кога?“ Ако искашъ да оздравѣешъ – не питай кога ще оздравѣешъ. Дали сега ще оздравѣешъ или следъ хиляда години, хиляда години – то е единъ день, и единъ день сѫ като хиляда години. Така казва Писанието: „Хиляда години предъ Бога сѫ като единъ день“. Ще оздравѣешъ. Кога? Следъ хиляда години. Казвамъ: Днесъ ще оздравѣешъ, довечера. На друга една сестра майка ѝ болна и казва на майка си: „Вѣрвашъ ли?“ – „Вѣрвамъ“. – „Ако вѣрвашъ, ще оздравѣешъ“. Майката повѣрвала, хванала тоягата и оздравѣла. На мене това ми разправѣха и азъ ви го разправямъ. Вѣрвайте. Вѣрвашъ – ще се подмладишъ. Казвашъ: „Главата ми ще почернѣе ли?“ Ако вѣрвашъ – главата ти ще почернѣе. Ако можешъ главата си да боядисашъ съ боя, а не можешъ да я боядисашъ съ мисъль. Ако можешъ да сгъстишъ свѣтлината, главата ти ще почернѣе. Ще разрѣдишъ свѣтлината и главата ти ще побѣлѣе. Ние разрѣдяваме свѣтлината повече, отколкото трѣбва и следствие на това косата става бѣла. Дали сме отъ тѣлото повече, отколкото трѣбва. Икономия трѣбваше.

Та казвамъ: Въ новото учение вѣрвайте въ Божествената сигурность. Онѣзи, които ви обичатъ, сѫ ви дали повече, отколкото вие съзнавате. Не се колебайте въ онова прозрение. Може да имате прозрение. Мислите:

„Какво има да се учимъ много?“ Едва сме започнали новото. Ако този кржгъ се намалява или увеличава, съ намаляването или съ увеличаването на предмета, ние знаемъ, че предмета или се отдалечава или се приближава. Това показва една относителна реалность, която показва посока на движение. Ако нѣщата се намаляватъ – тѣ се отдалечаватъ отъ насъ. Ако се уголѣмяватъ – тѣ се приближаватъ при насъ. Ако нѣкой пжть ние изгубваме посоката на истината – или ние се отдалечаваме отъ истината или истината се отдалечава отъ насъ. Защото, ако едно сжщество отъ невидимия свѣтъ (дойде) при васъ и вие къмъ него храните едно недовѣрие, то ще се отдалечи. Ако любовьта дойде при васъ и вие къмъ нея храните едно недовѣрие, тя се отдалечава. Вие искате да знаете дали нѣкой ви обича или не. Ако човѣкътъ оставилъ единъ самунъ хлѣбъ, като миналъ край васъ – той ви обича. Като минете покрай единъ изворъ, питате (ли) обичали ви? Онзи, който направилъ извора, ви обича. Нѣкой минава покрай извора и се кланя предъ него. Нѣкой казва: „Много нависоко гледа, много е горделивъ“. – „Не съмъ толкова горделивъ, азъ при всѣки изворъ клѣкамъ, навеждамъ се и съ смирение поздравлявамъ изворитѣ. Навеждамъ се да пия вода. Не казвамъ водата да дойде при мене“. Кой отъ васъ не е клѣкалъ при изворитѣ? Казвате: „Горделивъ човѣкъ“. Не е толкозъ горделивъ. Ние въ дадения случай мислимъ, че сме повече, отколкото сме. Въ даденъ случай азъ съмъ повече отъ нѣкого. Той се безпокои, пъкъ азъ съмъ спокоенъ. Той се безпокои, че е сиромахъ, пъкъ азъ зная, че има заровено богатство. Той седи и се безпокои азъ като гледамъ долу. Той гледа и казва: „Черната земя“. Тя е черна, но има нѣщо хубаво. Черната земя трѣбва да се обработи. Той като замине, изваждамъ гърнето. Той казва: „Кжде е гърнето?“ Всичкото богатство е заровено въ човѣшкия мозъкъ, само трѣбва да го обработите, да разровите. Ако идете на телефона и повикате нѣкого, нѣма ли да дойде? Ако имате закона на любовьта и ще ви говорятъ вашитѣ по телефона. Тамъ е станцията, вие сте забравили номера, не знаете кжде да идете. Тукъ, въ главата, седи станцията. Ти казвашъ: „Имамъ нужда отъ малко хлѣбъ. Имамъ нужда отъ малко спокойствие, имамъ нужда отъ малко паметь, имамъ нужда отъ хубаво разсжждение, имамъ нужда отъ музика, имамъ нужда отъ изкуство“. За хиляди работи трѣбва да се работи. Сега често питате колко сте успѣли.

Имайте една тетрадка и направете опитъ съ три букви: А, Б, В. Сутриньта като станете – напишете ги. На другия день ги разгледайте. Защото има хора, които започватъ дебело и свършватъ тънко. Има други – започватъ тънко и свършватъ дебело. Други ги пишатъ равномѣрно отъ единия до другия край. Тѣзи, които започватъ тънко и свършватъ дебело, увеличаватъ лихвитѣ. Други, които започватъ дебело и свършватъ тънко, намаляватъ лихвитѣ. Казва: „На другитѣ вземамъ 16%, пъкъ на тебе ще

взема 5%“. Другиятъ казва: „Азъ съмъ вземалъ 5%, но на тебе ще взема 16% накрая“. По-хубаво е да имате тѣзи, смиренитѣ, отъ началото до края тънко. Кое е по-хубаво? Но като ги съедините, какво ще стане? Започватъ дебело сутриньта, на обѣдъ – тънко, и вечерьта – дебело. Какво се е постигнало? Нищо не се е постигнало. Дебелото е материализъмъ, тънкото е идеализъмъ. Най-тънкитѣ работи на едно мѣсто сѫ дебели вѫжета. Едно желание въ човѣка може да се удебели. Може нѣкой да ви каже десеть пѫти, че ви обича и нищо да не направи. Пъкъ може веднага да ви каже, че ви обича и да направи нѣщо.

Въ вашата мисъль, въ вашитѣ чувства и въ вашитѣ постѫпки, каквото кажете – направете го. Кажете, че ще направите нѣщо за Господа – направете го. Казвате, че ще направите една разходка за Господа – направете я. Макаръ да си чиновникъ, вземи отпуска, иди, не казвай нищо на хората, иди, направи една разходка за Господа. Въ този пѫть, като направишъ една разходка, ти ще се разправяшъ съ Господа. Като се върнешъ, ще бѫдешъ радостенъ. Ти казвашъ: „Време нѣмамъ, условията сѫ такива“. Време има доста, който знае. Съ биволска кола много време се изисква да идешъ до слънцето, но за свѣтлината се изисква 8 минути. Съ биволска кола трѣбватъ 250 милиона години, а съ свѣтлината – 8 минути. Невъзможнитѣ нѣща сѫ съ биволската кола, възможнитѣ сѫ съ свѣтлината. Вѣрвайте въ свѣтлината и работата ще се уреди. Азъ искамъ да се освободите отъ всичкитѣ ваши книжни пари и да остане ефективъ златото. И другото не е лошо.

Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото Ти Си пратилъ.

XX година
32. Лекция на Общия Окултенъ класъ
21 май, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1941_05_23 Благодарност
лекция на младежкия клас

БЛАГОДАРНОСТ

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“

Вземете темата сега: „На какво се дължи здравето на човека“. Кой човек ние наричаме здрав? Казвате здрав човек или здрава дреха. Значи – не е съдрана. Между съдраната и здравата дреха каква е разликата? Ако дрехата не е съдрана, е здрава. Ако е съдрана, не е здрава. Когато дрехата не е здрава, каква е функцията на съдраната дреха? Казваме: „Не е здрава.“ Че ако една дреха не е здрава, в какво седи? Доста хигиенична е.

Да кажем, вие искате да бъдете богати. Защо искате да бъдете богати? Кои са побужденията? Искате да ядете или жаден сте. Коя е побудителната причина? Вие извършвате нещо автоматически, казвате: „Трябва да ядем“, но защо нямате представа какво нещо е храненето? Казвате: „Гладен съм“ и считате, че това е обикновена работа. Една малка мушичка казва: „Гладна съм.“ Всички така мислят. Когато видите, че някой се храни, вижда ви се смешно. Спират се хората при храненето и правят много погрешки. Да кажем, някой път сте неразположени, има някои храни, които не ги обичате. Не знаете причината, защо не ги обичате. Една горчива храна не я обичате. Защо? Г и С – Г-то не го обичате, С-то е обичано. Защо Г-то не го обичате, а С-то го обичате? Горчивото нещо не ви [се] представя вкусно, има един нов елемент, внася нещо неприятно във вкуса ви. Наричате го горчивина. Тя внася във вас нещо неприятно. Някой път Г и С се свързват заедно, търговци станат. Понеже децата не обичат горчивите церове, турят отгоре една дрешка от С. Сладкото е отвън, горчивото отвътре. Горчивото, поради сладкото отвън, влиза в детето и детето [не] го усеща. Питам, как се сприятелиха Г и С? Сами ли се сприятелиха, или някой ги сприятели?

Вие искате да бъдете богати. Да бъдете богати не е лесна работа. Знаете колко способности се изискват. Трябва да бъде човек много умен, после трябва да има чувство на досетливост, трябва да разбира времето. Да кажем, вие искате да бъдете богати. Вземете един билет от лотарията и, които вярвате на провидението, мислете да ви се падне един милион. Давате двайсет и пет лева и искате да ви падне един милион. Колко пъти в годината се тегли лотарията? Дванайсет пъти. Ще вземеш, дванайсет по двайсет и пет е триста лева. Десет години по триста – три хиляди лева. Със сложна лихва за десет години какво ще дадат? Ако вземате билети от

лотария всяка година, след колко време, като вземате билети, ще ви се падне един милион? Сто хиляди билета има. На сто хиляди билета какъв шанс се пада да ви се падне един милион? Все ще се падне един ден. Аз изведнъж може да взема един милион. Като взема всичките билети, ще ми се падне единият милион. Онези, които правят лотарията, са по-хитри. Като ти дават, задържат нещо за себе си.

Та казвам, вие сте вземали досега билети и не сте наблюдавали. Вие вярвате, мислите, че имате вяра, но това не е вяра, то е вярване. Вие може положително да знаете дали ще спечели билетът, или няма да спечели. Щом се зароди във вас желание да имате един милион, може да знаете ще спечелите или няма да спечелите. Щом във вас се зароди желание да имате един милион, трябва да вземеш всичките билети. Ти никога няма да ги вземеш, ти започни с най-малкото. Кажете: „Да си взема поне парите, двайсет и пет лева. Дали имам късмет? Може ли туй, с най-малкото да започна, да си взема парите назад.“ Всякога, когато имате две желания, които са еднакво силни – имате едно желание да имате един милион, заражда се друго едно чувство, едно съмнение – и тогава двете чувства са равни на нула.

Две сили, които действат наравно, те се уравновесяват. Ако ти вземеш един билет и не се заражда желанието да имаш един милион, и после не се заражда съмнение дали ще го спечелиш, печалбата не те интересува – този билет ще спечели. Щом имаш желанието да спечелиш един милион – няма да спечелиш, те се неутрализират, двете сили. Двама души теглят едно въже, може ли да падне някой? Уравновесяват се. Та казвам, с лотарията за да спечелите, не трябва да имате две силни желания. Те са господари, те заемат всичкото. Ти, като вземеш един билет, не трябва да имаш никакъв господар. Щом имаш господар, вие печелите, но господарят взема парите. Едно магаре като пренесе златото, кой взема парите, магарето или господарят? В дадения случай вие играете ролята на натовареното животно – вие печелите, но желанията вземат. Вие сте спечелили един милион, но те го вземат. Та когато искате да печелите, не трябва да имате господар, трябва да бъдете свободни. Всички, които не печелите, все господари имате. За да спечелите, не трябва да имате господар.

Сега да преведа думите. Господар като имате, не можете вие да мислите, най-първо. Че аз, най-първо, няма да взема билет. Защо? Докато аз ида да си купя билет, ще похарча повече енергия, отколкото може да спечеля от билета. Енергия съм изхарчил не за един милион, но за повече. На туй основание не искам да харча енергията. Някой казва: „Аз не съм късметлия.“ Аз често съм правил опити. Този, който казва, че не е

късметлия, аз му туря желанието да си вземе един билет. Той вземе билет и каже: „Спечелих. Чудна работа?“ Аз печеля в него. Аз сега проверявам своята вяра. Турям му желанието да си вземе билет, казвам му: „Вземи си билет, ще спечелиш.“ Казва: „Дойде ми наум нещо.“ Пак не го насърчавам. Казва: „Спечелих малко.“ Хубаво, наместо да си вземете билет от лотария, защо не си развиете обонянието? Златото мирише, има много хубаво ухание. Дето има злато заровено, мирише като каламфир. Ще си извадиш колкото ти трябва, няма да вземеш всичкото. Ще си заминеш. Сега вие се чудите как е възможно да има миризма. Питам: вие имате приятели, как ги познавате? Като дойде един ваш приятел, по стъпките го познавате. От сто–двеста души, като стъпва, като върви, го познавате. Казвате: „Това е нашият Стоян.“ По стъпките го познавате. Или между много хора го познавате по говора – като говори, по гласа го познавате. Кое е онова свойственото на неговия глас? Ухото е толкоз деликатно. По стъпките познавате, като върви, специални трептения има. И по гласа го познавате, има специални трептения.

Сега, ако ви се падне един милион, какво ще направите с него? Най-първо, ако ви се падне един милион, във вас ще се зароди страх. Докато не сте опитали, вие сте свободни, беден сте, но нямате страх. Щом вземете един милион, първото нещо, ще дойде страхът. Вие досега не сте се страхували. Като имате един милион, се страхувате да не би да ви оберат. Питам, струва ли нещо да носите, за което да се страхувате? Вие в този страх ще изгубите повече, отколкото милион. Вие дето минавате, не ви е страх, че някой ще бръкне, във всичките хора имате доверие. Щом имате един милион, казвате: „Той дълги ръце има.“ Гледате с подозрение, ставате подозрителен.

Сега аз искам да ви обясня защо онези, които ви обичат, защо не ви дават да спечелите един милион. Вие ще се оцапате. Като вземете един билет и като спечелите, вие сте пиян човек, който се търкаля по пътя и се връща окалян. Който е спечелил, той се е окалял. Те не искат да ви видят така окаляни, затуй казват, че не искат да спечелите. Вие като не печелите пари, дрехата ви е чиста. Казвате: „Не ми се падна.“ Не държите ръцете в джоба на дрехата си. Късметлията турил ръцете в джоба си, пази парите си. Те ви казват: „Вас не ви трябва милион, ще се оцапате.“

Че вие не разбирате Божиите пътища. Бог ви вложил едно богатство в ума – един ум, който вие с всичките пари на земята не можете да купите, такъв ум не можете да купите отникъде. Такова сърце отникъде не можете да купите. Питам, ако изгубите сърцето си, от коя фабрика ще го вземете, кой може да ви го даде? Откъде може да вземете и да си купите едно сърце? Ако се развали вашето сърце, може милиардер да бъдете, откъде може да

купите сърце? Кой човек в света би си продал сърцето? Допуснете, че на един милиардер се развали сърцето и лекарите констатират, че трябва да се смени сърцето и да допуснем, че може да се присади сърцето, кой човек ще си даде сърцето? Има ли в историята досега такъв пример? Тогава младите моми и момци, които си продават сърцето, как ги считате, умни ли са много? Ти, ако продадеш сърцето за пари, умен човек ли си? Ако продадеш ума си за пари, умен човек ли си? Ти, като продадеш главата си, с какво ще мислиш?

Разчитайте на онова, което вие имате. Желанието да бъдете богати трябва да бъде последното нещо. Като завършите всичко в света, че да няма какво да правите, тогава желайте да бъдете богати. Това желание аз уподобявам на прическа. Който иска да се вчеше, е богат човек. Вчесването е последното нещо в света. Сутрин, като стане, човек първо вчесва ли се? Голият човек вчесва ли се? Той след като се облече, тури си обуща. Прическата да бъде последното нещо. Да допуснем една мома облича изпокъсани дрехи, но прическата е много модерна. Дрехите ѝ са изцапани, скъсани, обущата също, но прическата е много модерна. Кое е хубаво? Може да имате една мома много хубаво облечена, пък прическата не е хубава. Кое е по-хубаво, хубаво да бъде облечена и прическа лоша или прическата да бъде модерна, пък зле облечена? Кое е за предпочитане?

Гледам, ние в умствения и в духовния свят се излагаме. Желанията на физическия свят ни излагат. Показват доде сме достигнали. Не са лоши нашите желания, които имаме. Желанията са все добри, на степени са. Мислите ни показват степента на нашето развитие. Ти искаш да станеш милионер, но ти не се нуждаеш от милиони. Имаш дарба да свириш на цигулка – ще свириш и ще спечелиш повече от един милион. Ще свириш на цигулката на едно пространство от трийсет сантиметра, ти на пианото ще свириш на едно разстояние от метър и половина с ръцете си – парите ще дойдат. Само като маха ръцете, парите ще дойдат. То е като сеенето на жито, като вземеш един дармон, житото пада. Цигуларят като тегли лъка, парите идат, като круши падат долу.

Аз например, ако имах един глас, като ида при банкера, ще се спра, ще изпея една песен – веднага ще се отвори сърцето му. Слънцето като пее на всичките растения, тези растения се отварят. Слънцето като им пее, светлината като им пее, растенията ухаят. Уханието е плащане за пеенето на светлината. Светлината като пее на растенията, те дават ухание, плащат туй, което слънцето им дало.

Та казвам, първото нещо, във вас има недоволство. Откъде дойде недоволството във вас? Недоволството Бог не го създаде. Бог създаде човека

съвършен. Създаде го с един отличен ум, с едно отлично сърце, с едно отлично тяло, да се проявява. После човек със своята небрежност окаля ума си, окаля сърцето си и окаля тялото си. Аз наричам това небрежност. Най-първото нещо е небрежността. Човек оставил цигулката си вън от кутията. Кутията е хубава, но с години се набрал доста прах върху нея. Питам сега, Онзи, Който ви дал ума, като дойде, какво ще каже, като намери вашето небрежие?

Недоволни сте от себе си. Сегашните учени хора са намерили, че в човека има близо четирийсет и девет–петдесет центрове и всеки център има подразделения, та има повече от сто–сто и петдесет. Някои турят сто. Ти в себе си искаш да бъдеш човек. Трябва да слушаш, то са групи, разумни групи в тебе. За да бъдеш богат, трябва всички да ги задоволиш еднакво. Ако не можеш да задоволиш ума си еднакво, ти не си умен човек. Ако не можеш да задоволиш сърцето си, всичките желания на сърцето да задоволиш, ти не си от добрите. Ако не можеш да задоволиш всичките желания на тялото, ти не си от силните хора. Силният човек задоволява тялото, добрият човек задоволява сърцето, умният човек задоволява ума си.

Най-първо, бъдете доволни от себе си. Благодарете на Бога, че ви дал такова богатство, не външно, но отвътре едно богатство – че имате един отличен ум, който Бог ви даде, имате едно отлично сърце, което Бог ви даде, имате и едно отлично тяло, което никъде не можете да го купите. Като ви го вземат веднъж – отиде вече. Един ден, като се обезплътите на земята, ще видите какво струва тялото. Живели ли сте вие като кираджии при лош господар? Тялото има всичките удобства. Ти живееш в едно жилище, дето е отлично построено – има градина с плодни дървета за ядене, всички удобства има, баня има, дрехи, инструменти, всичко имаш. Няма нещо, което да липсва. Ядат ти се круши – идеш, откъснеш. Ядат ти се ябълки – идеш, откъснеш. Искаш да свириш – вземеш инструмента, свириш. Искаш да се разхождаш – разхождаш се, връщаш се. Всичките удобства имаш, пък си недоволен. Казваш: „Не ми се седи тук, дотегна ми." Къде ще идеш сега?

Първото нещо, щом те усетят, че си недоволен, казват: „Изпъдете го навън." Извадят те из тялото, гледаш – другите ядат круши, ти намирисваш само, никой не ти дава. Отдето минеш, никой не ти дава. Като дойде един мъртъв от другия свят, казва: „Дай ми една круша", после казва: „Сдъвчи ми я." Той стомах няма, уста няма, зъби няма, не може да яде. Ти трябва да ядеш заради него и пак после е мърморко, казва: „Не го сдъвка хубаво." Мърмори, че не е хубаво сготвено. Когато вие сте недоволни от яденето, то са тия мърморковци. Казват: „Ти не си го

сготвил, повече чер пипер си турил, много сол, масло не си турил." И става караница. Човек не трябва да яде за хората, не трябва да ги храни. Като имаш тяло, ще го храниш, ще бъдеш доволен. Вие, като нахраните слугите си, кажете: „Доволни ли сте?" От храната ще задоволите господарите си.

Аз наричам приятел… Когато дойде една мисъл във вас, която не взема участие във вашия живот, изпъдете я навън. Когато дойде една мисъл, която казва: „Дайте ми работа.", когато тя е готова да работи заради тебе каквото ѝ дадете, тази мисъл е добра. Тази, която дойде и иска масло, пипер, това-онова, навън от себе си я изпъдете. Всички недоволни мисли, всички недоволни чувства, всички недоволни постъпки, всичко туй го изпъдете навън. Оставете в себе си онова, което имате. То е новото сега. Ако това не може да го внесете, ще имате един обикновен живот, както всичките хора имат.

Туй е Божественото. Христос преди години е казал: „Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие." Да благодариш на Бога за ума си. Да благодариш на Бога за сърцето си. Да благодариш на Бога за тялото си, което имаш. Всеки ден да благодариш за онова, което Бог ти дал и да не бъдеш мърморко.

Бъдете благодарни за ума, за сърцето и за тялото, което Бог ви дава.

> „Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът."

Двадесет и девета лекция на младежкия клас
23 май 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_05_25 Съкровището на човека
неделна беседа

СЪКРОВИЩЕТО НА ЧОВЕКА

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще прочета нещо от шеста глава от евангелието на Матея от деветнайсети стих. Някои от вас, които искат, може да прочетете и първите стихове после. Аз ще прочета това, което хората най-много обичат на земята. Стихът казва, че не е лошото в яденето, но в преяждането. „Недейте събира съкровища на земята“ – това е преядане.

(Учителят прочете от деветнайсети до трийсет и четвърти стих на същата глава.)

/19/ Недейте си събира съкровища на земята, дето молец и ръжда ги разваля и дето крадци подкопават и крадат. /20/ Но събирайте си съкровища на небето, дето ни молец, нито ръжда ги разваля и дето крадци не подкопават, нито крадат; /21/ защото, където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви. /22/ Светило на тялото е окото; и тъй, ако е окото ти чисто, всичкото ти тяло светло ще бъде; /23/ ако ли бъде окото ти лукаво, всичкото ти тяло тъмно ще бъде. И тъй, виделината, която е вътре в тебе, ако е тъмнина, то тъмнината колко ще е! /24/ Никой не може на двамина господари да работи, защото или едного ще възненавиди, а другиго ще възлюби, или едному ще бъде привързен, а другиго ще презира. Не можете да работите Богу и Мамону. /25/ Заради това казвам ви: Не имайте грижа за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото ваше какво ще облечете. Не е ли животът по-драгоценен от храната и тялото от облеклото? /26/ Погледнете на птиците небесни, че не сеят, ни жънат, нито в житници събират; и Отец ваш небесни ги храни. Вие не сте ли много по-горни от тях? /27/ И кой от вас, ако се грижи, може да приложи един лакът на радостта си? /28/ И за облекло защо се грижите? Размотрете криновете в полето как растат: не се трудят, нито предат; /29/ но казвам ви, че нито Соломон във всичката своя слава не бе облечен както един от тях. /30/ И ако Бог така облича тревата на полето, която я днес има и утре я в пещ хвърлят, не ще ли много повече вас да облече, маловерни? /31/ И тъй, недейте се грижи и не думайте: Какво ще ядем или какво ще пием, или какво ще облечем? /32/ (защото всичко това езичниците го търсят) понеже Отец ваш небесни знае, че имате нужда от всичко това. /33/ Но търсете първом Царството Божие и правдата негова, и всичко това ще

ви се приложи. /34/ Затова недейте се грижи за утре, защото утрешният ден ще се погрижи за себе си. Доста е на деня неговото му зло.

„Венир Бенир"

„Дето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви." Мъчно е да се разбират писани неща преди две хиляди години, понеже условията тогава са били други. Чудното е, че някой път ние искаме да проповядваме туй, което преди две хиляди години се е проявявало, и да го наложим. То е невъзможно, да учиш стария дядо да играе като младия. Но той вече е играл, какво ще го учиш. Вие нямате понятие още, какво нещо е стар човек. Хората имат понятие какво нещо е млад човек. Понятията, които имат те, са съвсем неверни. Защото един човек, който е роден от една болна майка, че плаче, това не е дете, то е едно анормално състояние. Един вярващ, който вярва в Бога, постоянно се смущава. То е един човек, който е роден от една болна майка. Казва: „Аз имам вяра." Вярата на болните хора. Той вярва, че ще умре. Той вярва, че ще осакатее. Той вярва, че ще осиромашее. Нищо няма да стане от него. Той вярва, че светът е лош, хората са лоши. Всичката тази кал е в ума му, и той иска да бъде здрав.

Някои казват: „В какво да вярвам?" Вярвай в туй, което искаш. Ти не искаш болестта – не се занимавай с нея. Що ще ходиш да се занимаваш с нея, да я задяваш. Вярвай в здравето. В какво трябва да вярвам? Вярвай в светлия ум, не вярвай в глупавите умове. Остави ги да си вървят. Какво ще ходиш да се занимаваш, да изучаваш тяхното естество. Някои хора искат да знаят какво нещо е лошият ум. В света лоши умове няма, има лоши постъпки. В света лошо изкуство няма, има лошо рисуване. Изкуството си е изкуство, то не може да бъде добро и лошо. Проявленията на художника, нарисувал някоя картина, туй ни показва, че самата форма не е нарисувана както трябва. Че картината е лоша, ни най-малко не показва, че е лошо изкуството. Че едно дете, неживяло тъй, както майка му, това ни най-малко не показва, че майка му е лоша.

Сега това са второстепенни неща, за които говорим. Трябва да имате нещо, за което да говорите. Може да говориш на хората за музика, които имат музикална способност; които нямат, не им говори. Какво ще говориш на глухия, остави го, не му говори. На глухия ако искаш да му говориш, вземи един тъпан и удряй, колкото можеш по-силно, че той едва ще чуе нещо. Ще каже, че тъпан се бие.

Сега ние, съвременните хора, сме дошли до едно положение – мислим, че много знаем. Като прочетете един роман, го разказвате на другите. Но какво ще разказваш? Преживял ли си онова, което е писано в романа

вътре? Вторият въпрос: всичко онова, което един автор е писал, верно ли е? Не всички писани неща са верни. Верно ли е, че там, дето един плъх може да мине през един мост, и ти можеш да минеш? Ти можеш да минеш през моста, дето хората минават. Дето хората минават, всичките плъхове може да минат през този мост. Сто и два процента е верно това, че този мост е здрав. Но мостовете, дето плъхове не минават, законът е друг. Човек не може да разчита на интелигентността на плъховете. Та казвам, някои хора правят възражения, казват: „Има ли Господ в света, или няма?“ Събрали се вярващи и невярващи в света и доказват има ли Господ, или няма. Онези, които вярват, не си изорали нивите, оставили да видят какво Господ ще прорасте. Другите, които не вярват в Господа и вярвали в себе си, изорали нивите, посели ги. Казват: „Вие, които вярвахте, нищо не дадоха вашите ниви, само тръни и бодили. Ние, които не вярвахме, израстна нещо.“

Чудни са хората. Това, което човек направи, то Бог го прави чрез него. Онези не работили, оставили природата да работи. Глупавият елемент какво ще направи? Тръни и бодили. Бог работи чрез човека и дето човек работил, жито дало. Казват, че нямало Бог. Че чрез нас Господ се проявява повече, отколкото чрез окръжаващата природа. Ние, които съзнаваме това, Бог е в нас. Казваме – когато ние отречем тази реалност в нас, ние създаваме едно нещастие. Щом отречеш божественото, помрачи се умът. Богат си и казваш: „Не ме интересува богатството.“ Приятели имаш – не ги обичаш. Приемаш, че има нещо разумно в света, веднага всичко светне. Питат някои: „Откъде идат страданията?“ Ще оставиш природата да работи с тебе. Ще работиш ти със своя светъл ум. Мислите ли, че онези, които събират богатства, че щастието седи в богатството? Казват: „Събирайте богатство.“ Богатство е богатството, което е вложено в тялото. Един човек е богат, когато има богатство, вложено в главата, едно богатство, вложено в тялото. Вие по някой път снемате вашето богатство в главата, в тялото. Представете си, че един станал като буре, не може да спи, спре сърцето, затлъстяло, той яде постоянно и пъшка. Че той събрал всичкото богатство долу, не го събрал в мисълта, в чувствата, в светлите мисли, но поддържа краката да са дебели, ръцете да са дебели, вратът му да е дебел. Няма по-голямо нещастие – да имаш дебел врат. Казват: „На вълка дебел му е вратът, защото сам си върши работата.“ Ни най-малко вратът на вълка не е дебел. Аз опровергавам това. Той живее много хигиенично. Той не е тлъст. Ребрата му се четат. Като ходи, опашката вирната. Но пусната, казва: „Лош е светът, какво ще се прави.“ Много е умен, много е сериозен. Казва: „Лош е светът наоколо, какво ще се прави.“ Не му е дебел вратът. Упражнен е вратът, мускули силни има на врата. Да е дебел съобразно с тялото, никак не е дебел. Много добре е.

Та казвам, във всички наши твърдения има нещо верно. Казва: „Кое е

верно?“ Онова, което е верно в света, носи щастие на човека. Онова, което не е верно, носи нещастие на човека. Онова, което е любов, носи щастие; онова, което не е любов, носи нещастие. Онова, което е светлина, носи щастие; онова, което не е светлина, което е тъмнина, носи нещастие. Сега ние сме дошли на земята и се чудим по някой път защо Господ не обръща внимание на нас. Ние искаме той да ни има за първи. Всеки иска да бъде първи в света. Какво искаш да бъдеш: дайте си кандидатурата. Може да направят някоя месечина – да ви дадат да я управлявате, или на слънцето може да ви пратят, или на някои други звезди. Дайте си кандидатурата, ще ви пратят. Някои искате красиви мъже. Ще ви дам красиви мъже колкото искате, по един, по два, по три. И жени ако искате, – по три и четири, и по сто, ако искате, ще ви дам. Но те са неразбрани идеи.

Какво се разбира под думата жена? Ти с една жена не можеш да се разправиш, че с две. Този опит го прави Соломон – 300 жени имаше и 600 наложници. Казвам, разреши ли Соломон онзи великия въпрос на света, социалния въпрос на семейството разреши ли го? Ни най-малко не го разреши. Повдигна ли Соломон еврейския народ? Ни най-малко не го е повдигнал. Вие искате деца да имате. Питам, колко деца има Господ. Според Писанието има само един единороден син. Ние сме направили доста кукли в света и тия кукли искаме да ги турим за синове Божии. Кое ваше дете може да го убедите, че неговите кукли са синове и дъщери на баща му и че майка му го е родила? Майката ли родила куклите? Ще каже, че от пазара ги е взела. Вие имате някои идеи, които са като кукли. Някои чувства има във вас, и те са като кукли. Вие искате Бог да обърне внимание на куклите.

Казват, че в днешна Русия не вярват в съвременното християнство. Че християните, първите християни не вярваха в идолопоклонството. И затова ги гониха, преследваха. Ако съвременното християнство седи на по-голяма височина, трябва да оправи света. Ако аз вярвам в една любов, която не може да оправи живота, това не е любов. Любовта, която може да оправи моя живот, моето сърце, да ме въздигне, това е любов. Вие говорите за една любов, в която хората страдат. То е извън рамките на любовта. То е идолопоклонство, неверие. Това не е любов. Ако един човек вас ви обича в младини, и на старини ви каже: „Остарял си, не мога да те гледам.“ – това не е любов. Че хората остаряват от безлюбие, подмладяват се от любов. Всички, които стават млади, от любов стават млади. Гледам – всеки в света, който остарява, остарява от безлюбие. Като вляза в един дом, правя научни изследвания. Погледна бащата – на 50 години, но остарял. Зная, че децата не го обичат. Бащата е богат, и в тия деца има една мисъл, бащата да си иде, да остави богатството им. Той – богат, има няколко милиона. Казват: „Да си върви, да ни остави богатството, да ядем и да

пием. Ние не искаме да вървим в неговите идеи.“ Да си иде, да си иде – и той остарява, няма сокове вече.

Казвам, за съвременните бащи и майки най-голямото страдание иде от синовете и от дъщерите. И най-голямото благо за дома, пак иде от синовете и дъщерите. Най-голямото благо за учителите иде от учениците, но и най-голямото нещастие иде пак от тях. Най-голямото благо на господарите иде от слугите, но и най-голямото нещастие иде пак от слугите им. Сега това са факти. Няма какво да ги доказваме. Фактът е нещо реално, което съществува. Да го доказваш или да не го доказваш, той съществува. Този факт трябва да се обясни хубаво, за да бъде полезен. Вярата като един факт съществува, но какво отношение има тази вяра в практическия живот? Друг закон съществува. Казва: „Аз вярвам.“ Някой вярва в мене. В какво вярва той? Вярва, че аз съм учен човек, вярва, че аз съм богат човек. Но той е заинтересован в света. Ако един вярва в мене, понеже съм нарисувал 50, 60 хубави картини, вярва, че съм гениален човек и мисли, че тия картини създали гениалността в мене, той се лъже. Гениалността, която е в мене, тя създала тия картини. Тия картини са резултат. Не са реални картините, реалността е вътре в мене. Туй показва, че аз съм турил своята реалност на работа, работил съм в себе си.

Казвам, ако вашата любов, която е у вас, няма едно външно проявление, тогава тази любов е непроявена, която тепърва трябва да проявите. Да обясня моята идея. Представете си, че вие имате хиляда яйца на комари, на мухи, на пчели, на разни животни, птици, всичките са в една голяма кошница и започват да ги излюпвате малките яйца. Има и едно човешко яйце и човешкото яйце го оставите за най-после. Ще намерите едно голямо противоречие. Вие само след като излюпите човешкото яйце, само тогава ще имате една ясна представа, какво нещо е човекът. Всичките яйца представят съвсем други форми. Например във вас се явява желание да бъдете богати. Тази идея не е човешка. Тя е животинска идея. Когато на един вълк се ревне да влезе в кошарата, вземе едно агне и го тури на врата си и го носи, питам, туй желание какво е?

Ще ви приведа един пример, не зная колко е верен. Мене ми го разправиха, и на вас ще го кажа примера такъв, какъвто е. Случило се е някъде там във Варненско между две семейства заможни, богаташи българи. В турско време било. Едното семейство имало една млада мома, другото имало един млад момък. Оженват ги. Като ги оженват, нейният избраник я накарва да му приготви кокошка. Тя за пръв път готви, никога не е готвила, понеже са богаташи. Той обича кокошчици. Донесъл една ярка да я сготви, че двамата да ядат и да си гугуцат. Понеже не е клала кокошки, вика един човек и той ѝ заколва кокошката. Полива я с гореща

вода, оскубва я. Изнесла я навън пред къщата на поляната. Като я оскубала, иде един голям котарак и хваща кокошката за шията, опулва си очите насреща ѝ, държи с крака кокошката и най-после котаракът задига цялата кокошка. Тя остава без кокошка. Започва да плаче. Наближава време да дойде нейният възлюблен, да яде хубава ярчица. Но котаракът я яде. Тя гледа и мисли какво да прави. Вие как бихте разрешили въпроса? Идва си той, нищо не е приготвено. Пита къде е кокошката. Тя разправя за котарака. Той казва: „Аз ще го убия. Защо не ми съобщи да купя друга ярка?“ Сега онзи, който дал този пример, де е лошото сега? Тия двамата живеят и заколват една кокошка, никак не влизат в положението на кокошката, че тя страдала, никак не мислят за нейните страдания. Но котаракът задигнал кокошката, той направил цяло престъпление. Той иска да убие котарака, че задигнал кокошката. Онзи, на когото принадлежи кокошката, той няма ли да си дигне пушката и да му тегли един куршум?

Ние мислим, че имаме право в света. Има един закон, който регулира всичките неща. Нещата, които стават по любов, вървят по друг закон. Това пак станало във Варненско. Един овчар, като се обагнила една овца, той все ѝ вземал и заколвал агнето. Това се случило 6–7 години наред. На седмата година, като ѝ взел агнето, тя се затичала и започнала да блее по агнето. Той я бута, и пак заколва агнето. Вечерта умира детето му. Ще кажете – нещастие. Щастието на неговото дете се дължи на щастието на това агне, което е в дома му. Някой път твоето щастие се дължи на едно дърво, което е в двора ти. Ако ти отсечеш това дърво, ти ще идеш с него заедно. Някои хора не могат да видят отношението, че в природата всичките неща са нагодени. Те са необходими за нашето щастие. Ако осакатя очите си, то е нещастие за мене. Ако осакатя ухото си, то е нещастие за мене. Ако осакатя носа, ръката си, каквото и да осакатя, аз осакащам човека вътре.

Та казвам, в съвременния морал ето онова, което хората не знаят. Ще ви наведа факти. Те са следните. Върви един приятел с мене и гледа – преди мене една жена едва крета. Той я гледа и казва: „След два–три месеца ще свърши.“ Говори ми на мене. Тя възприема неговата мисъл, че след три–четири месеца ще свърши, и веднага потъмнява умът ѝ, обезсърчава се. Казвам: „Тя има да живее още 10, 15, 20 години.“ Като прие моята мисъл, се съживи. Аз наблюдавам и виждам – като възприе неговата мисъл, се сгушва; като възприе моята мисъл, се измени. Този, който казва, че в три месеца ще свърши, той издава присъда. Аз премахнах тази присъда. И на вас някой път ви дойде някоя обезсърчителна мисъл, и ти си помислиш, че тебе няма да те бъде. Няма да се мине дълго време, ще дойде друга мисъл от други, които те обичат. Сега често вие, като видите някого, казвате: „Няма да го бъде този човек.“ Казвам: „Отде знаеш? Аз чета на неговото

лице. Господ е наложил, че ще живее.“ Сега има една ирисова диагностика за всичките болезнени състояния. Това не е наука, това е криминална психология. Ще видят някаква болест на очите. Има една друга наука, която показва белезите на здравето, ще живее ли човек, или няма да живее. Или една наука, която показва как можеш да се повдигнеш. Всичко е написано в живота. Сега някои от вас може да кажат: „Че това не съвпада с моите вярвания.“ Оставете вашата вяра. Аз съм за онова, което съществува в природата, не привременното, което ме задоволява. Аз не искам да имате едно временно задоволство. Трябва да разбираме онзи велик закон, който направлява живота на нашата мисъл, главата направлява; да разбираме онзи закон, който направлява сърцето ни, и онзи закон, който направлява тялото ни.

По някой път аз представям нещата много реално. Всички мислят, че знаят и тяхното знание трябва да се опита. Всеки може да направи един опит, колко сте умен. Посадете една череша, посадете една слива, посадете една праскова и вижте колко праскови ще роди. От първата година ще видите колко череши ще роди. Първата година аз искам да роди само три череши, но да са хубави. Вие първата година искате да имате сто, двеста. Вие не разбирате закона. Знайте, че когато дърветата много раждат, то е изтощаване на живота. Искат хората нивите им постоянно да раждат. Те изтощават почвата. Няма нужда от толкоз жито, няма нужда от толкова плодове. Ние сме толкоз користолюбиви и искаме много плодове да продаваме, да забогатеем. Няма нужда толкоз хората да ядат. Една ябълка като изядеш, здрав да станеш, не десет да изядеш, и да се разболееш. Едно верую да имаш, и човек да станеш, не десет верую, че идолопоклонец да станеш. Вие може би мислите – не съм за вашите възгледи. Но ви казвам, не минавайте през мостове, през които плъховете минават. През този мост прекарайте тежък товар. Ако издържи, тогава минавайте.

Имам един пример, който стана преди няколко години в България. Един полковник и един майор в един автомобил пътуват. Шофьорът казва: „Господин полковник, тук има знак, че мостът не може да издържи.“ Полковникът казва: „Аз заповядвам да минеш.“ Минаха, но платиха с живота си. Ти си полковник, няма да заповядваш. Казваш: „Аз искам това да стане.“ Мостът ще се събори, какво ще стане. Ако мостът не е здрав, не минавай. Ако мисълта ти е здрава, минавай. Ако чувствата ти са здрави, минавай. Ако волята ти е здрава и разумна, минавай. Всяко нещо, което мислиш, че е разумно, да е в съгласие с онова, което Бог иска. Бог, който е всякога между нас, казва: „Не прави това нещо.“ Пошушне ти три пъти, и те остави.

Всичките хора са насилници. Те изнасилват Господа, който е в тях. Казва

ти нещо: „Не знаеш това, не го прави.“ „Ще го направя.“ Като го направиш, казваш: „Нещо в мене ми казваше да не го правя, не го послушах.“ Че трябваше да го послушаш. Първо, ще ти каже в главата, после ще ти каже в лъжичката. Казва: „Аз искам да го направя.“ Като го направиш, не си признаваш погрешката. Казваш: „Външните условия бяха такива: жената, децата, приятелите, обществото, народът, веруюто.“ Ти си причината, нищо повече. Не си послушал Господа в себе си. Или казано на друг език: не си послушал своя светъл ум, не си послушал своето благородно сърце и не си послушал своето добро тяло. Те ти казват: „Не го прави.“ Някои хора разсъждават. В какво седи разсъждението? Ако един човек в една минута прави 30 вдишки, той не е здрав човек. Колкото се увеличава броят на вдишките, той не е здрав човек. В една минута, за да бъдеш здрав, трябва да правиш по три вдишки – по 20 секунди всяка вдишка. Този човек е здрав. Всички ония хора, които са нетърпеливи, дишането в тях е неправилно. Търпеливите хора се отличават с дълбоко дишане, не е плитко дишането.

Търпението по какво се отличава? Виждам – един човек прави погрешка, радвам се, не го съдя. Пада. Не му казвам: „Сляп ли си ти?“ Не е сляп. Аз ако бях при неговите условия, щях да направя същата погрешка. Като падне, да стане, да се изтърси и да благодари, че не си изкълчил крака. Ние, съвременните хора, за погрешките, които правим, съжаляваме, от погрешките не вземаме поука, да избегнем бъдещите погрешки, които идат. Кои са бъдещите погрешки? Хора, които мислят, че светът ще се оправи без любов – ние сме хора, които мислим, че като оправим нашите работи, ще оправим и работите на света. Там е погрешката. Света Бог го е създал тъй добре. Светът сам по себе си е оправен. Някои казват: „Светът е лош.“ Не, по отношение на мене светът не е лош. По отношение на българския народ, по отношение на английския народ, по отношение на германския народ светът може да е лош, но по отношение на целия Космос светът е тъй хармонично създаден, че всичко, което съвременните народи правят, е едно заблуждение. За онзи разумния свят, който направлява всичките работи, всичко е разумно. Този морал, ако изнеса, ще кажат, че не е морално. И в най-лошите работи, които хората вършат, те се опознават. Мислят ли, че вълкът, който яде овцете, че той не е отговорен за това. Един ден всеки вълк, който е ял овце, е осъден да стане овца. Каква овца? И него да го ядат вълците. Сега вие имате понятие за овцете, които да не ги ядат вълците. То е друг въпрос. Те са избраните овце. Има овце, които не са избрани – трябва да станат жертва. Щом вълкът стане овца, определено му е хиляди пъти да го колят, да го ядат вълци. Ако пита тази овца защо ви дойде всичко туй до главата, ще ѝ кажем, че тя жъне плодовете на своя минал живот, каквото тя е мислила.

Сега да ви наведа друг случай. Това са психологически моменти в живота. Някой път може да се изяснят. Вие вземате фактите, но не смесвайте със законите, защото ще си създадете едно нещастие. Разправяше ми един мой познат. „Имах – казва – една приятелка, която беше много красива. Все исках да я целуна, пък ме беше срам да ѝ кажа. Ако я целуна, ще си наведа беля на главата. Туй го чувствах – казва – в себе си. Един ден си позволих умствено да я целуна. Представих си, че я хващам, целувам. Веднага на другия ден тя ме среща сериозна, възприела мисълта ми, като че съм направил нещо. Върнах се вкъщи. Умствено ѝ се извинявам, да ми прости за прегрешението. На другия ден я срещам весела, разположена, усмихна ми се." Ти в ума си направиш нещо, кажеш нещо, направиш някакво престъпление. Това, което желаеш да направиш, трябва да бъде в съгласие с другите.

Казва Христос: „Дето са двама или трима събрани в мое име, там съм и аз." Когато двама или трима вършат Волята Божия, то е великото в света. Ако ти не вършиш Волята Божия, но своята воля, резултатите ще бъдат лоши. Трябва да се създаде едно общество, в което хората да вършат Волята Божия. Тогава всеки човек ще бъде вързан чрез закона. Кой ще го съди отвън? Вие, след като остареете, къде ще идете? Като умрете, ще живеете в главите на хората, ще влезете в един свят. Ще влезеш във вашата глава, ще се разбърка главата ви. Ще кажат: „Извадете ни навън." Няма никакъв рай, какъвто хората си го мислят. Онзи рай, за който Христос говори, е за съвършените хора, на които умът е светъл, сърцето – благородно и върши Волята Божия. За тях е раят. Ти, който не си се научил да бъдеш в човешката глава затворен, ще чакаш. Казвате: „Къде са нашите умрели?" Казвам, в твоята глава са. Сега ще кажете, че това е еретичество. То е факт за мене. За да изляза от ограничено състояние, трябва да вляза в окръжаващата среда.

Външната природа е съзнанието на Бога. Ще видим как Бог гледа на нещата. Аз съм част от него, трябва да бъда в съгласие с целия Бог. Аз съм част от него, и трябва да бъда в съгласие. Моят живот зависи от неговата мисъл. Моята мисъл зависи от неговата мисъл. Моята любов зависи от неговата любов. Моята сила зависи от неговата сила. Аз съм в съгласие с него, имам всичко на разположение. Щом върша волята, ще имам всичкото разположение – толкоз, колкото ми трябва. Сега ние искаме новото в света да дойде, не искаме старото. Новото да го носим. Старото си е старо, новото си е ново. Ти на старата дреха нова не може да туриш. Под стара любов разбираме старите форми, които не издържат. В любовта новата форма, която иде, – тя нас ни трябва. Тази новата любов носи безсмъртие в себе си. Новата любов носи младост в себе си. Новата любов носи и знание в себе си, сила носи, поезия носи, художество носи, носи

всичко в света. Всичкото е в нея.

Казва: „Ти разправи ми за оня свят.“ Къде е оня свят? Той туй, което вижда, не знае, пък иска да влезе в другия свят. В оня свят, ако влезете с тия ваши разбирания, нищо няма да видите. Мухата не вижда човека, тя вижда неговия пръст. От пръста се плаши, от човека не се плаши. Трябва да имаш обсег на твоето съзнание. Как ще видиш онова безбрежното? Когато един човек ме погледне, казвам: „Това е свещената усмивка на Бога.“ Виждам една мисъл, това е божественото в един човек. Виждам едно чувство, това е божественото в един човек. Дойде човешкото, има една несъобразност. Щом Господ говори, самоотричане има, това-онова има. Щом дойде човекът, започне да се колебае, казва: „Кой знае, човек трябва да мисли малко за себе си.“

Две неща са потребни за всинца ви: работете заради Бога, за да работи и Бог заради вас, да помисля. Това е най-новото. Ти, ако работиш за Бога, за себе си не мисли. Работи за Бога, не мисли за себе си, направи го добро. Тъй както ти си работил заради Господа, така и той ще работи заради тебе. Господ иска да работи за онзи, който работи заради него. Никога не работи за онзи, който не работи заради него. То е факт, ще го опитате. Няма какво да ви доказвам. Тия работи не ги доказвам, това са факти, които ще ги проверите. Работи за Бога тъй, както ти разбираш в себе си. Щом го направиш, ще бъдеш винаги радостен, ще имаш сила, ще се подмладиш. Ако започнеш така, ще видиш, че косата ти ще почернее, веждите ще се изправят, ръцете ще се огладят, няма да искаш пудра. Отвътре ще дойде всичко. Сега от ден на ден остарявате. Казвате: „Остаряхме.“ Остарявате, защото не любите. Всеки, който не люби Господа, ще остарее. Всеки, който не люби Господа, ще изгуби своята сила. Всеки, който не люби Господа, всичко ще му дойде до главата.

Аз пристъпвам да говоря за един въпрос, който е свещен за мене. Единственото нещо, което зная, е, че има един, който ви обича. Сега опитват вашите умове. Ако вие спрямо неговата любов сте неверни, той ще ви повърне вашето. Понеже Бог е единственото чисто същество в света, той не може да задържи това за себе си. В Бога няма никаква алчност. Нечистота, която пращаме, ще я повърнем с лихвите и доброто, което пращаме, пак ни го връща с лихвите. Ние страдаме от нечистите мисли, които Бог ни ги връща. Ние страдаме от нечистите чувства, които Бог ни ги връща. Ние сме причина за нашето щастие и за нашето нещастие. Бог ни връща, каквото ние пращаме на него. Той иска всинца да бъдем щастливи. Като страдаме, иска да ни научи, казва: „Не постъпвате право.“ Туй е величието на Бога. Опитайте, и ще видите. Казва: „Туй, от което страдате, не го правете; туй, от което се радвате, правете го.“ Сега ние правим туй,

което не трябва да правим. Казвате: „Защо Господ създаде света така? – Казвате – нищо не ни е дал.“ Как нищо не ти е дал? Дал ти една глава, която показва накъде да се стремиш. Дал ти един капитал – сърцето. Голям е капиталът, с който функционира сърцето. Дал ти е едно тяло с 300 милиарда поданици – да те слушат и да изпълняват всичките желания. Ти – съществото с 300 милиарда поданици, интелигентни същества, души, които пожертвали себе си за твоето щастие – и ти си нещастен. Това показва, че ти не живееш според Волята Божия. Тогава Господ казва: „Вземете този талант, пък го дайте на онзи, който има десет. А пък него, който не иска да прости, затворете го, докато се научи.“

Та сега, като говоря за ада, то е място за изправление. Обществена безопасност е адът. Адът според мене е обществена безопасност. Там те турят, да се оправиш. Като се оправиш, ще излезеш в обществото. Там е раят. Раят значи е установеният благороден живот. Адът е място на обществена безопасност. Мислите, че ако се премахне адът, ще бъде по-добре. Ако се премахне адът, ще бъде два пъти по-тежко. Благодарение на ада сме по-щастливи. Ако нямаше ад, тогава какво щеше да бъде? Всеки един от вас не носи ли ада? Има нещо във вас, което бушува. Казваш: „Като го хвана, ще го обеся, ще го разкъсам.“ Седиш и мислиш какво да направиш. Някоя жена на 45 години влюбила се в млад красив момък. Мисли какво да направи. Полее го със сярна киселина, напръска лицето, да стане грозно, да не го обичат и другите. Този ад не е ли в нея? Туй е, което става. Някой критик пише: „Този е еретик, той е против народа.“ Всеки, който не изпълнява Волята Божия, не е патриот. Всеки, който не люби Бога, не е патриот. Всеки, който не обича мъдростта, не е патриот. Всеки, който не обича истината, не е родолюбец. За мене родолюбец представя идеята на любовта, мъдростта, истината, на живота, светлината, свободата, на всички добродетели. Този, който ги има, той е родолюбец. РОДО ЛЮБЕЦ. Р-то представя светлината, която иде отгоре. Хвани я, тури я в живота, използвай всичките условия. Всичко онова, което Бог е вложил в ума, сърцето и тялото, то е човекът. То е родолюбец. Но родина имаме цялата Вселена. Цялата Вселена е нашето родно място. То е за мене България. Цялата Вселена за мене е Германия, цялата Вселена е Англия, Америка.

Това е идеята за бъдеще в новата раса, която иде. Всичко ще бъде според законите, които Бог е поставил. Че като погледна небето – и тази малка България. Има си причини. Кракът е щастлив по причина на цялото тяло. Сега българите мислят, че са станали велики. Във вестника имаше една карикатура – България стъпила в два острова и пише: „Още една велика сила се явява в света.“

Всеки един човек, който обича Бога, е велик. Всеки един човек, който носи Божието знание, е велик. Всеки един човек, който носи Божията истина, е велик. Това е величието на всичките хора. Те трябва да го знаят. Бих желал всички да бъдете велики. Казва: „Дето е съкровището, там ще бъде и сърцето.“ Казвам и на вас, вложете вашия ум във вашето съкровище на любовта, която Бог е вложил във вас. Там ще бъде и сърцето. Служете на Бога, тъй както разбирате, и ще имате всички постижения, които желаете за бъдеще.

Та първото нещо, като станете сутрин, отправете ума си към Бога и кажете: „Благодаря ти, Господи, за очите, които си ми дал, да виждам красивото, което си създал. Благодаря ти, Господи, за ушите, които си ми дал, да чувам най-хубавото в душата си.“ Като вземеш хляба, кажи: „Благодаря ти, Господи, и за устата, която си ми дал, да живея. Нека всичко да бъде за твоя слава.“

„Благословен Господ, Бог наш“
„Отче наш“

Тридесет и втора неделна беседа
25 май 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_05_28 Две състояния
Лекция на Общия Окултенъ класъ

ДВЕ СЪСТОЯНИЯ

Отче нашъ.
Цвѣтята цъвтѣха.

Сега, като седите, имате две състояния. Половината отъ васъ обичате да давате, другитѣ имате да вземате. Седите по нѣкой пѫть недоволни, мислите какво ще се прави. Какво ще се прави? Или ще вземашъ или ще давашъ. Щомъ си боленъ, какво е състоянието? Имашъ да давашъ. Щомъ си здравъ – имашъ да вземашъ. Здравето взема, болестьта дава. Болестьта, като дойде, ще те затвори, ще те тури на легло, казва: „Дай тукъ. Защо не си изпълнилъ обещанието?“ Сега всичкитѣ хора иматъ една философия, която нищо не разрешава. Питате: „Това защо е така, онова защо е така? Какъ трѣбва да бѫде?“ Ами защо слънцето изгрѣва отъ изтокъ? Защо залѣзва на западъ? Откѫде трѣбва да изгрѣва и да залѣзва слънцето? Казвате: „Защо трѣбва да изгрѣва отъ изтокъ?“ Хубаво, откѫде трѣбва да изгрѣва? Засега най-хубавото мѣсто, откѫдето изгрѣва слънцето, е изтокъ. За бѫдеще отъ другаде може да изгрѣва. Слънцето не изгрѣва отъ едно и сѫщо мѣсто никога. Мислимъ – идната година пакъ отъ едно мѣсто изгрѣва. Всѣкога има едно различие въ изгрѣването. Тѣ сѫ тънки работи. Има трудни и лесни работи. Азъ наричамъ леснитѣ работи „дебело предене“. Щомъ не можешъ тънко да предешъ, преди дебело, колкото можешъ. Щомъ имашъ вълна – ще предешъ дебело. Дебелото трѣбва да го направишъ гладко туй вѫже. По какво ще се познае, че прогресирашъ? Дебелото ще го направишъ тънко, по-тънко и по-тънко. Трѣбва да предешъ. Слушамъ, (че) нѣкой отъ васъ предете доста дебело. Гледамъ, (че) нѣкой отъ васъ даже не пѣете, установили сте се. Има единъ анекдотъ изъ американския животъ. Отиватъ на едно събрание, дето всички сѫ весели, пѣятъ. Бащата казва на сина си: „Синко, тѣ пѣятъ весели, нека пѣятъ. Азъ съмъ установенъ. Пѣлъ съмъ едно време, нѣма какво да пѣя. Нека пѣятъ другитѣ“. Детето си казва: „Баща ми е установенъ“. Единъ день бащата впрѣга една малка бричка, коньтъ спира и не върви, навикъ ималъ да спира. Детето казва: „Татко, коньтъ се установи“.

Установяването е да изхвърлите всичко изъ живота. Тукъ, преди години, идвамъ отъ нашето шосе отъ София, качвамъ се по нашия пѫть нагоре. Единъ полковникъ съ своя адютантъ въ единъ файтонъ се возятъ. По едно време двата коня спиратъ, единиятъ гледа настрани и не иска да върви. Слѣзе полковникътъ отъ коня, коньтъ тръгва. Като се качи полковника, той

спира. Направи ми впечатление, седя и наблюдавамъ. Нѣколко пѫти се качи и слѣзе полковникътъ и най-после каза на войника: „Карай нагоре, азъ после ще дойда“. Какъ ще си го обясните? Може да си го обясните, както искате. Качи се на колата – коньтъ върви назадъ, слѣзе отъ колата – коньтъ тръгне. Качи се адютантътъ му – коньтъ върви. Питамъ сега: Какво трѣбва да правишъ? Необходимо ли е да се качишъ, да те вози този конь? И безъ файтонъ може. Сега изводътъ какъвъ е? Да допуснемъ, че вие нѣмате обуща и ви е срамъ да излѣзете изъ кѫщи. Казвате: „Кѫде ще излѣземъ, обуща нѣмаме.“ Питамъ: Вашата мисъль права ли е, че нѣмате обуща, не искате да излѣзете? Че вие съ обуща ли се родихте? Безъ обуща се родихте. Ако ви трѣбваха обуща, щѣхте съ обуща да се родите. Когато Мойсей отиваше при Господа, като видѣ онази кѫпина, каза му: „Изуй човѣшкитѣ си обуща, съ боси крака трѣбва да дойдешъ, съ обущата, съ които си роденъ“. Азъ бихъ желалъ единъ день да ви видя съ боси крака тукъ. На туй мѣсто трѣбва да си изуете обущата. Не върви. Докато държите обущата, нищо нѣма да стане. Боси трѣбва да бѫдете всички тукъ. Вие ще кажете: „Голѣма ексцентричность“. Сега е два пѫти по-голѣма ексцентричность. Сега е по-голѣма ексцентричность, не е до буквата.

Имашъ една идея като обущата, една стара идея, стари възгледи – обулъ си ги. Казвашъ: „Не се мърдамъ“ и вървишъ. Седи идеята въ ума ти: „Какво ще кажатъ хората?“ Ако ходишъ добре, хората ще кажатъ, че ходишъ добре. Ако ходишъ криво, хората ще кажатъ, че ходишъ криво. Ако се клатушкашъ като гемия, хората ще кажатъ, че като гемия се клатишъ. Ако пѣешъ добре, хората ще кажатъ, че добре пѣешъ. Ако пѣешъ лошо, лошо пѣешъ. Какво ще кажатъ хората? Кои сѫ хората? Тази грѫцка дума „хоръ“, „хора“, „хоро“ – какво значи? Ти на хорото като се хванешъ, трѣбва да знаешъ какъ да се въртишъ. Той отива напредъ, ти назадъ, това игра ли е? Въ играта има единъ ритъмъ. Той, като отива напредъ, и ти трѣбва да отивашъ напредъ. Единъ напредъ, другъ назадъ – дисхармония има. Въ мисъльта е сѫщиятъ законъ. Хармония трѣбва да има. Еднакви трептения – силни и меки трептения, наричатъ ги мѫжки и женски трептения, трептения на ума и трептения на сърдцето. Тѣ трѣбва да се комбиниратъ. Еднитѣ трептения произвеждатъ топлина въ сърдцето, другитѣ произвеждатъ свѣтлина. Ако трептенията въ ума произвеждатъ свѣтлина, тѣ сѫ нормални. Ако трептенията произвеждатъ топлина, тѣ сѫ нормални. Щомъ еднитѣ не произвеждатъ топлина, други – свѣтлина, ние казваме, че сѫ анормални. Намирашъ се въ едно особено състояние. Ти чувствувашъ свѣтътъ стѣгнатъ. Дойде топлината – обръща се. Дойде свѣтлината – отвори свѣта предъ тебе, умътъ ти е отворенъ. Сега васъ ви е страхъ по нѣкой пѫть отъ хората и има защо да ви е страхъ. Заекътъ, като се намѣри предъ нѣкое куче, го е страхъ. Защо? Защото кучето може да постѫпи съ заека така, както той не иска. Всѣкога ние се страхуваме, когато знаемъ, че

ония хора нѣма да постѫпятъ съ насъ, както ние искаме. Тогава какво трѣбва да правишъ? Трѣбва да бѫдешъ отъ тия, лошитѣ хора. Азъ вземамъ „лоши хора“ условно. Лоши хора въ живота сѫ ония, които зле постѫпватъ. Ония хора, които добре постѫпватъ спрямо насъ, ние сме свободни. Вие казвате: „Тия работи ние ги знаемъ“. Хубаво. Направете единъ опитъ. Знание е туй, което можешъ да приложишъ въ даденъ случай. Имашъ знание. Имашъ една болка долу на пръста. Ако знаешъ, веднага може да престане болката. Ти знаешъ вече законитѣ на организъма, можешъ да премахнешъ туй препятствие на болката. Какъ ще го премахнешъ? Хубаво, турямъ голѣмъ товаръ на палеца. Палецътъ усѣща болка 10, 20, 30, 40 килограма желѣзо тежи, усѣщашъ, че палецътъ е притиснатъ, усѣщашъ болка. Умниятъ човѣкъ взема товара, туря го настрана, освобождава палеца. Ти седишъ и викашъ този, онзи, гледашъ да ти помогнатъ. Не си свободенъ човѣкъ. Значи сила нѣмашъ въ себе си. Ти, ако не можешъ 20–30 килограма, които тежатъ на палеца ти, да ги премѣстишъ, пъкъ искашъ да давашъ умъ на хората. Ще вземешъ товара. (Когато) не знаешъ да вземешъ товара, какво достойнство имашъ? Казвашъ: „Не искамъ да се покланямъ“. Какво значи „не искамъ да се покланямъ“? Казватъ: „Азъ не съмъ се научилъ да се покланямъ“. Казвамъ: Ти не можешъ да живѣешъ, докато не се кланяшъ. Ще идешъ при нѣкой изворъ, ще се поклонишъ. Ти не може да живѣешъ, докато не се кланяшъ. Какво ще правишъ? Не можешъ да кажешъ на извора: „Ти знаешъ ли азъ кой съмъ?“ Изворътъ казва: „Азъ нищо не искамъ да зная за хората, които не се покланятъ. Петь пари не давамъ“. Той върви надолу. Наведешъ се, казва: „Заповѣдайте“ (и) веднага ще вземешъ вода.

Вие сега сте отъ тѣзи, които не се кланяте. Не че не искате да се покланяте, но нѣкой пѫть крака се вдърви (и) не може да го свиешъ. Какво трѣбва да се прави? Нѣкой пѫть искате да вземете нѣкой тонъ, но ларингсътъ не се поддава (и) не може да вземете тона. Всѣкога трѣбва да държите едно състояние, което е меко. Никакво противоречие не дръжте въ вашето сърдце.

Азъ искамъ да изпѣемъ едно упражнение: „Азъ ще пазя топлината, която внася въ моето сърдце Божиитѣ блага“. Ако ти не знаешъ какъ да пазишъ топлината, която внася въ твоето сърдце Божиитѣ блага, ти всѣкога ще бѫдешъ недоволенъ. Божествената топлина внася Божиитѣ блага. Ти може да четешъ молитви, колкото искашъ. Сега вие разбирате (отъ) четене на молитви. Пѫтуватъ двама души, единиятъ слабъ, другиятъ силенъ. Единиятъ казва: „Азъ, каквато мѫчнотия (ми) дойде, чета молитви и тя се премахва“. Иде единъ бикъ. Той (човѣкътъ) чете молитви, но бикътъ го настига, натиска го на земята, както имаме такъвъ единъ случай съ единъ нашъ приятель отъ Беброво на име Симеонъ. И тукъ има единъ братъ,

който се казва Симеонъ, Симеоновци има, пъкъ и нашиятъ престолонаследникъ се казва Симеонъ. Този бикъ не разбира отъ молитва. Този бикъ не е научилъ твоитѣ молитви, натиска те. Онзи, силниятъ, хваща го за рогата и му казва: „Пусни ме“ и бикътъ го пуща.

Една мѫчнотия, ако не можешъ да я хванешъ за рогата, ти не си силенъ човѣкъ. Молитвата подразбира сила да имашъ. Молитва, която не носи сила, не е молитва. Въ момента, въ който се боришъ, Богъ, Който дойде въ тебе, е силенъ, Той хване бика и казва: „Ще го пуснешъ“. Като睛 речешъ да се молишъ, станешъ проводникъ. Натисналъ те този бикъ на земята, като се обърнешъ – хванешъ го за рогата. Господь казва: „Ще го пуснешъ“. Бикътъ разбира, че има сила и се подчинява на нея.

Вие сега чакате за бѫдеще да станете силни. Всинца сте се свикнали да очаквате времето. Казвате: „Времето не е дошло“. Като младъ – времето не иде, като възрастенъ – времето не иде, и като остарѣете – и тогава нѣма да дойде времето. Като дете имашъ добри условия, като младъ имашъ още по-добри условия, като възрастенъ имашъ най-добри условия. Ако ти, като дете при добритѣ условия, като младъ и като възрастенъ не използувашъ добритѣ условия и чакашъ да остарѣешъ – ти не ще имашъ никакъ тогава условия, нѣма да имашъ. Като чуятъ въ свѣта, че има стари хора, отъ цѣлъ свѣтъ изпращатъ комисия да ги видятъ. Въ милионитѣ години едва ли ще се роди единъ старъ човѣкъ. Че като се роди, стариятъ човѣкъ е единъ зрѣлъ плодъ. Една комисия ще дойде да го вземе и да го занесе въ оня свѣтъ. Голѣмо тържество даватъ на стария човѣкъ. Всички идватъ да го видятъ. То не е лесна работа. Вие сега ставате стари хора, казвате: „Остарѣхме“. Комисия дойде ли? Като дойде, ще донесе царска мантия на стария човѣкъ, корона, огърлица и ще тръгне. Вие мислите, (че) старитѣ хора сѫ се сгушили. Сега това не е разрешенъ въпросъ. Казвате: „То тъй сѫществува, но да има човѣкъ“. Какво да има? Да има пари. Питамъ: Дървото ли отива при децата или децата отиватъ при дървото, при плодоветѣ? Имате единъ банкеринъ. Той има вече зрѣли плодове. Ще идете при него, ще изпѣете една пѣсень (и) той ще ви даде. Азъ сравнявамъ. Защо не се позволява едно дърво съ плодове да го търсишъ? Като ида при дървото, погледна го, дойде вѣтъръ и като го разтърси – започнатъ да падатъ плодоветѣ. Плода, който падне долу, имамъ право да го взема. Онзи, който не е капналъ, трѣбва да искамъ позволение. Онзи, който е капналъ, имамъ право да го взема. Дойда при дървото, не ги събирамъ всичкитѣ (плодове), взема единъ–два, другитѣ ги оставямъ на земята.

Та казвамъ: Ако вие съ вашата мисъль не можете да накарате плодоветѣ на едно дърво да капнатъ на земята, де ви е силата? Да допуснемъ, че има

едно вѫже, съ което сте вързани (и) то има две хиляди нишки. Не можете да ги скѫсате наведнажъ. Питамъ: Ако всѣка минута бихте откѫсвали по единъ конецъ, две хиляди нишки за колко часа бихте ги скѫсали? Две хиляди като раздѣлите на 60, колко правятъ? Ами ако всѣка секунда кѫсате по една нишка, за колко часа ще ги скѫсате?

Вие въ обикновения животъ може да употрѣбите каквито искате думи съ едно, съ две, съ три, съ четири значения, но като ученици въ живота, за да бѫдете силни, трѣбва да имате единъ речникъ, че всѣка дума да има свое значение. Ти казвашъ „топло“. Какво означава „топло“? Ти казвашъ „студено“. Какво означава „студено“? Ако кажешъ: „Гладенъ съмъ“, какво означава? Като говорите за любовьта, казвате: „Божествена любовь, човѣшка любовь, плътска любовь“. Въ човѣшката любовь има известни съображения, известни интереси. Въ човѣшката любовь ние всѣкога искаме да вземемъ. Всѣка любовь, която иска първо да взема, е човѣшка любовь. Всѣка любовь, която първо дава, е Божествена любовь. Ако свържемъ думата „давамъ“ съ Божествената любовь, „вземамъ“ съ човѣшката любовь, ние ще имаме идеята. Казваме сега: „Не ме обичатъ хората“. Всички казватъ: „Ти обичашъ ли ме?“ Децата сѫ много умни. Азъ съмъ забелѣзалъ, (че) децата най-първо питатъ: „Ти жененъ ли си? Деца имашъ ли?“ Значи, пита ме дали съмъ жененъ. Защото, ако съмъ жененъ и имамъ деца, далъ съмъ нѣщо отъ себе си. Децата иматъ една опредѣлена идея. (Детето) пита: „Деца имашъ ли и колко деца имашъ?“ Иска да знае колко си щедъръ. Колкото повече деца имашъ, счита, че си щедъръ. Като нѣмашъ деца, счита, че ти още не си влѣзълъ въ Божествения свѣтъ. Казва: „Че защо сега да нѣмашъ деца?“ Какво ще му кажешъ? Азъ често казвамъ: Жена нѣмамъ, деца нѣмамъ. Казвамъ имъ: Младъ съмъ още. Казвамъ имъ: Вие имате ли деца? – „Като израснеме“. Казвамъ: И азъ не съмъ израсналъ. Жененето става точно навреме. Не можешъ да се женишъ всѣкога. Какво разбирате вие подъ думата „женене“? Не само трѣбва да се качите на една каруца, но тази каруца трѣбва да тръгне, и да тръгне добре. Не да ме прекатури на пѫтя, да си пукна главата и да слѣза да ходя пешъ. Като се кача – да ме занесе на мѣстоназначението. Женитбата е качване въ Божествената каруца, на каруцата на любовьта. И двамата седнатъ на каруцата вече нашироко. Женитбата въ свѣта е най-приятниятъ животъ, който нѣкога човѣкъ може да има. Отдето минешъ – съ овации, съ вѣнци, посрѣщане, ядене, пиене. Да живѣе човѣкъ. Сега вие казвате: „Лошо е“. Ние не сме отговорни за това. Когато те турятъ на нѣкое менгеме, не си виноватъ. Стѣгатъ те. Защо те стѣгатъ? Да извадятъ нѣщо отъ туй менгеме. Ние, съвременнитѣ хора, сме стѣгнати много. Менгемета има. Трѣбва да бѫдемъ по-свободни. За да бѫдемъ свободни, има закони човѣшки, има закони духовни и Божествени закони. Най-първо трѣбва да изпълнимъ човѣшкитѣ закони, после законитѣ на духоветѣ и най-после Божественитѣ

закони да разбираме. Тия закони сѫ закони на тѣлото, законитѣ на човѣшкото сърдце и законитѣ на ума. За да можемъ да се освободимъ, то става по единъ начинъ.

Сега въ васъ седи идеята: „Азъ съмъ вече на 45 години, остарѣхъ. Азъ съмъ на 40 години, азъ съмъ възрастенъ". Че ти още нищо не си свършилъ. 40 пѫти земята обиколила около слънцето, върти се съ 39 километра въ секунда, тя се движи, пъкъ ти, като си седѣлъ на пружината – ти си остарѣлъ, не е ли смѣшно? Тя обиколила 40 пѫти, ти казвашъ: „Остарѣхъ". Като се върти земята, тя има единъ ритъмъ. Чули ли сте ритъма на земята? Като се върти, тя пѣе. Знаешъ ли какъ пѣе земята? Толкозъ деца има по кората си, правятъ ѝ главоболия, ровятъ кожата ѝ, тя хичъ не обръща внимание на тия деца. Като погледне слънцето, пѣе си тя. Слушали ли сте гласа ѝ? Евагелиститѣ казватъ за земята: „Този плачевенъ идолъ". Земята пѣе и като пѣе – всичко върви, като пѣе – всичко расте, слънцето изгрѣва и залѣзва, вѣтроветѣ вѣятъ отъ пѣенето на земята.

Сега можете ли ми изпѣ: „Азъ ще пазя тази Божия топлина, която внася въ моето сърдце Божиитѣ блага". Можете ли да ми я изпѣете? Трудно е. Защо е трудно? Азъ ще изпѣя пѣсеньта, не се безпокойте, ако я забравите. По единъ начинъ, по втори, по трети, никога нѣма да забравите тази пѣсень. Както и да я пѣете, е правилно. Не мислете, че трѣбва да я научите и само по единъ начинъ да я пѣете. /Учительтъ пѣе: „Азъ ще пазя тази топлина, която внася въ моето сърдце Божиитѣ блага"/. По който начинъ и да я пѣете, нѣма погрѣшка. Сега азъ бихъ ви изпѣлъ „Отче нашъ". „Отче нашъ" ще пѣете по единъ начинъ, но като дойде „и избави насъ отъ изкушение", ще го пѣете по другъ начинъ. „Отче нашъ" е тържествено. /Учительтъ изпѣ „Отче нашъ" тържествено, после изпѣ „не веди насъ во изкушение, но избави насъ отъ лукаваго"/. „Не веди насъ" е опасна работа. Има единъ голѣмъ пехливанинъ, като те хване, казва: „Знаешъ ли да се боришъ?" Ако се боримъ съ дявола, той ще ни блъсне на земята и ще пострадаме. /Пѣе: „И не веди насъ въ изкушение"/. Ние може да минемъ отъ една гама въ друга. Не ме въвеждай, Господи, въ това изкушение, за да мога да ти служа, както трѣбва. Ако се изкушавамъ, нѣма да мога да ти служа. Ще се справимъ съ дявола. Той засега е по-силенъ отъ мене. Тъй ще пѣемъ: „Не ни въвеждай въ изкушение". Дяволътъ, като дойде, като те погледне – знае слабостьта ти кѫде е. Обичашъ паритѣ, току ти се усмихне, започва да ти показва златото. Хване те за врата, седне отгоре ти, натисне те и казва: „Вардете го". Като те вържe дяволътъ, тогава изтегли соковетѣ, после те остави. Ти си разнебитенъ духомъ, казвашъ: „Прекарахъ голѣмо изкушение".

Ще оставимъ тия (нѣща). Искамъ да мислите. Не искамъ да ви

запознавамъ съ дявола, вие сте запознати съ него. Вие сте го видѣли облѣченъ съ цилиндъръ, съ фракъ. При мѫжете той се явява като красива дама, като ги погледне – поусмихне имъ се, казва: „Високоуважаеми господине, моитѣ почитания. Високопочитаеми", че като го хване за врата, сега нѣма да представямъ страшното. Когато дойдете при него, ще го поздравите. На дявола ще му дадете почитание. Нѣма да му казвашъ какъвъ е, не е твоя работа, че той изкушава този-онзи. Не е твоя работа, то е негова работа. Вие сте чудни. Че когато видите онзи желѣзарь съ своя чукъ (какъ) кове на наковалнята, наклалъ огънь, казвашъ ли му кой му далъ правото да нажежава желѣзото? Той го нажежи, удря го съ чука, туря го въ огъня, после въ водата, ще кажешъ: „Какъвъ е този човѣкъ?" Дяволътъ е скулпторъ. Съ благоговение ще се спрешъ, ще кажешъ: „Много хубаво, намѣсто постѫпва човѣкътъ". Съпротивлявайте се на дявола и той ще побѣгне. Никога досега не съмъ срѣщалъ това тълкувание. Като срещнешъ дявола – обикни го, той ще побѣгне. Обичали ли сте вие дявола? Ако можете да обичате едно куче, ако можете да обичате една котка, той не е по-лошъ отъ една котка. Горкиятъ, навсѣкѫде го хукатъ, нѣма кой да го обича. Каквото стане въ свѣта, все той (е) виновать. Само като го погледнешъ, като дойдешъ до него, на голѣмо изпитание е това сѫщество. Той разрешава една много трудна задача. Иска да победи, не може да победи. Иска да завладѣе и не може да завладѣе. Тамънъ дойде – хванатъ го. Колко пѫти сѫ му рѣзали ноктитѣ, колко пѫти сѫ му чупили зѫбитѣ, майсторъ е. Счупятъ му единъ зѫбъ, направи другъ, по-хубавъ. Изрѣжатъ му ноктитѣ, направи по-хубави нокти. Майсторъ е човѣкътъ.

Сега да имате една ясна представа за онази борба вѫтре, на която вие минавате, за свѣтлината, която трѣбва да дойде. Една млада сестра ми казва: „Господинъ Учителю, защо ми е твоето учение, какво ще ми донесе въ живота?" Ако го разбирашъ, ще те ползува. Ако не го разбирашъ, ще ти бѫде товаръ, нѣма защо да го носишъ. Ако научишъ пѣсеньта, ще те ползува. Ако една пѣсень само я носишъ, какво те ползува? Хубаво. Какво те ползува свѣтлината, какво те ползува вѣтърътъ, какво те ползуватъ камъчетата, какво те ползуватъ рѣкитѣ? Онѣзи, които не разбиратъ законитѣ, може да кажатъ, че нѣматъ полза. Тия рѣки не сѫ създадени само заради мене. Какво ме ползува рѣката? Ако тази рѣка ме ползува мене, тя ползува хиляди риби, които живѣятъ вѫтре. Ако въ дадения случай въздухътъ не ме ползува, той ползува хиляди растения, на които донася влагата и ги полива. Какво ме ползува като духа вѣтърътъ? Не е право така да се мисли. Благото не е само заради мене. Благото е свързано съ всички. За да мисля азъ, преди мене безброй сѫщества сѫ мислили, приготвили сѫ условията. Ако азъ съмъ първиятъ човѣкъ, който трѣбва да мисли, тя е изгубена работа. Ако вие сега трѣбва да мислите, за да уредите вашата работа – кѫсно е. Ако работитѣ ви не сѫ редени отъ по-рано –

нищо не може вие да уредите.

Колко ни говорятъ, че трѣбва да имаме любовь къмъ Бога. Въ какво седи любовьта къмъ Бога? Въ Божията Любовь ти нѣма да вземешъ ни повече, ни по-малко. Вие за Божията Любовь отивате съ голѣми чували. Една капчица, като взема отъ нея, е достатъчно. Вие вземате цѣла стомна или идете съ бурета да си напълните. Тъй не може. Малко ще вземете, една капка е достатъчна отъ Божията Любовь. Какво ще разберете? Една капка какво ще произведе? Трѣбва да знаешъ, да мислишъ. Какво може да произведе една искра? Нѣщо зло? Но тази искра може да запали цѣлата земя, ако ѝ се дадатъ условия. Значи тя има мощна сила. Какво може да произведе едно зрънце? Ако на туй житеното зърно дадете условия, то следъ време има магическа сила. Казвамъ: Малкото въ насъ е, което е живо. Отъ любовьта ти ще вземешъ единъ малъкъ зародишъ. Но любовьта ти ще посѣешъ въ твоятъ умъ, твоето сърдце и твоето тѣло. Веднага ще имашъ резултати. Нѣма да се безпокоишъ, ще се оставишъ Божията Любовь да се проявява, както тя знае. Нѣма да поставишъ законъ какво нѣщо е любовьта. Азъ съмъ говорилъ толкозъ за любовьта. То още не е любовь. То е външна работа. Сега казватъ, че любовьта имала цвѣтове, но цвѣтоветѣ не сѫ любовь. Може да кажете, (че) любовьта носи топлина, но топлината е само качество, тя не е любовь. Може свѣтлина да носи, но любовьта не е това, което носи. Чистота може да носи въ себе си, но тя е проявление на Бога въ всичката Негова пълнота. Като кажемъ: „Богъ е Любовь“, имате вече всичкитѣ възможности въ себе си, не само за даденъ моментъ, но за цѣла вѣчность имате всичкитѣ възможности. Ако вие схващате така – вие ще се радвате. Вие ще се уплашите, ако престане Божията Любовь. Казвате: „Ако постигнемъ всичкото познание, после какво ще има?“ Че тамъ се спъвате всички. Азъ съмъ слушалъ много мѫже да казватъ: „Сега ме обича, ами за бѫдеще не зная дали ще ме обича“. За мене въпросътъ е ясенъ. Ако го виждамъ, че носи едно шише съ вода, зная следъ колко време, като започне да излива водата, ще излѣе водата изъ шишето. Нѣма да иде цѣлия день, но нѣколко, 10–15 минути. Ако шишето е отъ едно кило – за 15 минути ще свърши водата. Любовьта ще престане. Тогава казвате: „Това не е любовь“. Но ти си повѣрвалъ въ любовьта въ шишетата. Шишето не е единъ изворъ, това не е любовь. Любовь е това, което никога не тече и никога не изтича. Думата „изтича“ има двуяко значение. Любовьта никога не се свършва.

Дошли тукъ нѣкои за първи пѫть да ме търсятъ, влѣзли въ салона, отворили тамъ и взели бушонитѣ, задигнали крайната крушка, два бушона по 150 лева, за 40–50 лева крушката, задигнали ги и си отишли. Казватъ ми: „Нѣма свѣтлина въ салона“. Отварямъ въ моята стая, понеже е друга фаза – свѣти. Идвамъ тукъ, нѣма ги бушонитѣ. Дошълъ, извадилъ бушонитѣ и си

заминалъ. Казвамъ: Затваряйте. Какво означава това? Безъ бушони свѣтлината ще дойде ли? Ние ги поправихме безъ бушони, но днесъ трѣбва да купимъ. Казвамъ: По нѣкой пѫть и въ васъ дойдатъ електротехници, вие сте заинтересовани другаде, задигнатъ бушонитѣ. Тогава въ ума не свѣти, сърдцето не работи. Не дръжте отворено, както тукъ. Ще заключишъ, че само ти да стѫпвашъ. Ще отключишъ, ще заключишъ. Щомъ дойде до сърдцето, този ключъ да го държите вие. Само вие отваряйте и затваряйте сърдцето си. Никога не давайте да отваря и затваря сърдцето ви нѣкой другъ. Само на едного може да повѣрите. Като дойде Господь, понеже Той ви е далъ сърдцето и ключа на сърдцето ви, само на Него може да повѣрявате ключа. Като дойде нѣкой другъ, ще кажете: „Не“. Като дойде нѣкой младъ момъкъ при една мома, казва: „Може ли да ми дадешъ сърдцето си?“ Че защо му е? Ако една мома иска моето сърдце, защо ѝ е? Тя има едно, и моето сърдце – две сърдца. Защо ѝ сѫ две сърдца, кажете ми?

По сѫщиятъ начинъ онзи техникъ дошълъ тукъ и ми откраднал͏ъ бушонитѣ. Не зная другъ пѫть да сѫ крали. Разбира човѣкътъ, той ще ги продаде евтино. Ако знаемъ, ще ги купимъ. Ще ги вземемъ по-евтино. Който отъ васъ го намѣри, купете бушонитѣ и азъ отгоре ще ви дамъ 20 лева. Работитѣ не вървятъ, защото бушонитѣ ги нѣма. Всичкитѣ наши неразположения на сърдцето се дължатъ, че бушонитѣ на сърдцето ги нѣма, бушонитѣ на ума ги нѣма, бушонитѣ на тѣлото ги нѣма. Ще бѫде заключено, да се не губятъ бушонитѣ.

Та казвамъ пѣсеньта: /Пѣе: „Азъ ще пазя тази топлина, която внася Божиитѣ блага въ моето сърдце или въ моята душа“/. Като станете сутринь – пѣйте пѣсеньта. Всѣки день до идната срѣда, като ставате – пѣйте я. Кой както знае – да я пѣе.

Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото Ти Си изпратилъ.

XX година
33. Лекция на Общия Окултенъ класъ
28 май, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1941_06_01 Крайното добро и крайното зло
Утринно слово

КРАЙНОТО ДОБРО И КРАЙНОТО ЗЛО

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на царството
В начало бе Словото

13 глава от I-то послание на Коринтяните

13 е фатално число. Съвременните хора ги е страх от числото 13. В Европа един богаташ не влиза да спи в стая с число 13. В 12 и 1/2, в 14 влиза, но в 13 не можеш да го накараш. Числото 13 мяза на един разбойник, като те хване ще те обере.

Ще кажете, много пъти сме чели тази глава. Много пъти човек може да е пял, но някой път пее, че му е приятно, а някой път пее така, че нищо не излиза хубаво. Днес ще прочетем тази глава. Да вложим да има три качества. Павел, казва за любовта, той не беше човек на любовта, но беше човек на мъдростта. „Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм." То е като човек, който е добре облечен, а пари няма. Навсякъде взима на вересия и около къщата все обикалят, имат да вземат. Горкият той все урежда работите. Много добре е облечен и очила има и пръстен има, но сметките си не държи право. Някой път дойде един човек, искаш да му услужиш. После казваш да си вървим по работата, не плаща. Той за пръв път помага. Ти бързаш в живота си и казваш, не му е времето сега да му услужат. „Ще съм мед що звънти или кимвал що дрънка, ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а Любов нямам, нищо не съм." (Прочете Учителят и третият стих). Сега вие често се спирате и казвате, живях, млад бях, възрастен станах, или другояче казано в Любовта живяхме и нищо не научихме. На училище ходихме, знанието не можахме да го използуваме. Свободни станахме, направихме всичките бели на живота и сега ни остава да си плащаме греховете, и казва, това е то животът. Апостол Павел казва: Сега любовта има качества. „Любовта дълготърпи", т.е. любовта никога не се вкисва. Всеки човек, който се вкисва, на оцет става. За работа става, но не зная някой път употребявате „той се вкиснал". Някой път вие подмесвате вашето тесто и искате да се вкисне. Какво придобивате с вкисването на тестото? Защо подмесват хляба? Придава ли вкисването нещо? Ако с вкисването може да превърнеш

киселината в сладчина, ти имаш знание, но ако киселината остане в тебе? Някои хора казват, че силният оцет пакост прави. Сега аз засягам вътрешната страна на живота. За пример, някой път ние може да сме много меки. Говорим добре, но вътре се крие нещо користолюбиво. Един войник пред началника, пред полковник или генерала седи с всичкото почитание, но със страх. Детето се обхожда добре с баща си, но очаква нещо, има някоя друга мисъл. Не е любовта, която го заставя. Баща му ще му даде нещо. Ако баща му не му даде, веднага се изменя. Детето счита, че каквото пожелае то, баща му трябва да му даде. Щом детето пожелае и бащата не дава, детето вижда, че има някаква причина, но не може да си я обясни. Щом детето хване баща си в първата лъжа, той му обещае нещо и не го изпълни, то загубва една трета от почитането към баща си, от доверието си, и то взема същата политика на баща си. Казва, и аз трябва да полъгвам. Щом баща му е толкоз умен и си позволява тази философия, детето казва и аз мога да я употребя. Сега злото седи в това, че дяволът този пръв учител на хората казва, човек да лъже, да говори лъжа е нещо по-горе от истината. Да говориш истината, то е за простаците. Да говориш лъжата, ти си учен човек. То е майсторлък. Досега вие сте говорили истината. Голи ходите из рая. Туй не е мода най-първо. Всичките хора и котката яде най-безразборно, когато хване една мишка, не ѝ съблича дрехата и от невидимия свят наказват котката, дето не съблича кожата и я яде с всичката козина и с всичките нечистотии, като някой плод. Знаете ли защо го прави това котката? Има голямо уважение към мишката. Казва, бих желала да бъда умна като теб. Аз цял ден ходя да линкам да си намирам храна, гладна ходя, ти влезеш вкъщи, ходиш си свободна, ум имаш. И аз бих желала да го имам. Като те хвана с козината, с всичко те ям да се научиш. От дълъг период котката яде мишки и досега не е научила нищо от мишката. Мишката ѝ казва: Слушай, ти по моя път не може да ходиш. Ти трябва да изучиш политика. Като влезеш вътре ще помъркваш отдалече, ще помъркаш малко, ще поздравиш гостите. Ще влезеш, ще погладиш господаря, ще влезеш вкъщи, ще седнеш насреща, ще кажеш. Много ми е приятно днес, че дойдох във вашия дом. Голямо щастие е за мен. После казва: Трябва да бъдеш съвършено чиста. Не трябва да бъдеш като мене. Аз не смея да ходя между хората, защото имам един критически темперамент. Дето вляза все мириша. Гонят ме навсякъде, където вляза.

Една година почистиха долната стая сестрите, измиват, нареждат, влизам след това и чудно, мирише ми нещо, лошо мирише. В цялата стая мирише. Казвам: Мирише тук, някоя мишка има. – Няма Учителю, чистихме. – Мирише. Рекох брашно има. Влизам вътре, намирам едно място, направили гнезденце между дрехите, сяли ги малко. Досега остана тайна защо са оставили в скрина вътре (брашно). Всеки от вас има по една

мишка. Кажеш една дума не на място. То е миша работа, изядена, дупка има. Казва, силна е тази дума, която каза. Погледнеш някого, каже, той ме погледна не на място. Мръдна ръката си. Ами, че гледам един брат се ококорил на една сестра, тъй както котакът гледа на една мишка, гледа на нея като котарак. Тук имам една котка, присламчи се, отвори очи така за птичките. Аз само като тропна с крака си, тя вземе положението на ученик. Казва: Аз твоето учение го прилагам. Само ме интересуват (птичките), от любов искам да ги позная, да им направя някое добро. В очите ме лъже тази котка. Бяхме на една екскурзия, носим череши. Като дадохме череши да си вземат всички по една, връщам се тук. Връщам се горе, една сестра казва: Череши нямате ли? Казвам правилото: Когато давам на всички давам, за едного череши няма. Отложих тази работа. Аз се чудя от екскурзия ида, тя за череши пита. Който търси череши, значи любовта търси. Череши, които обичат много, това са хора на любовта. За любовта не говорят, казват: Череши нямате ли, малко да си хапнем. Любовта вечерно време не се търси. В този смисъл, Любовта започва всякога сутрин. То е новият ден. Когато, аз говоря за Любовта, по някой път като принцип я определям нова епоха в човешкия живот. Определят любовта, че тя премахва всичките препятствия, които съществуват в душата. Казвам, когато едно същество на земята се яви, което носи Любовта, всичките препятствия, които среща в живота си, нему му е приятно, понеже лесно се справя. Вземете например една певица, която взема четири октави. Обикновените певци две октави вземат. На един певец, който взима четири октави и най-мъчната композиция да му дадеш е като играчка. Той си играе с всичките ноти, нищо не го спъва. Ако дадеш на онзи, който пее две октави, казва, тази работа не е за мене. Който не може да пее на четири октави, то е невъзможно да е в любовта. Най-хубавото нещо в Любовта на двете октави, ще те посрещнат добре, но ще те изпратят зле. Те ще направят както гостилничарят: ще ти дадат добре да се нахраниш и винце ще дадат щом се наядеш и речеш ли да излезеш казват, но ще платиш. Казват: Тук всичко е аржан конте*, отлагане няма. Та казвам: Понякога ние искаме с двете октави на Любовта да имаме всичките облаги на Любовта. Като влезете вътре, трябва да плащате. Ако платиш, минаваш за благороден, ако не платиш, минаваш за неблагороден.

Някой път се зараждат противоречия в душата. Преди години в Лондон имало един хотел, като влезеш трябва да платиш 10 долара. Още като влезеш трябва да платиш 1000 лева. Ако 30 вечери спиш 30000 лева. 30000 лева е заплатата на един почтен чиновник. За 30 вечери отиде всичката заплата. А целият месец какво ще правиш за ядене, друго, това са все сравнения. Ние очакваме, като умрем, да идем при ангелите, при светиите. Питам, ако един болен човек, на когото краката са изкълчени, гърбнакът е изкривен, заведете го и го турите в театъра, дето играят млади, какво ще се

ползува? Младите вдигат доста прах. Казват, нека оздравее, че тогава да иде в хорото. Невидимият свят не е за болни хора. Всеки човек, който има някакъв недъг, и най-малкият недъг, той е болен човек. Да кажем, аз често съм влизал на концерти, седя и гледам, до мене някой с десния си крак току такт дава. Мисли, че е музикален, понеже е на концерт. Като спрат да свирят, пак дава същия такт. По някой път има един начин за изследване на някои постъпки. Питам го, защо даваш такт? Той казва: Който има да ми дава, да си плаща. Каквото и отношение да има към мене, трябва да си плаща. Всички ние искаме от хората да постъпват спрямо нас тъй както трябва. Хубаво, то е отлично желание, то е Божествено. Бог, Който е създал света, изисква всичките тия същества, на които е дал великите блага да се отнасят добре. Бог изисква умовете, които е дал, всички да са запалени тия умове, да вършат работата както трябва. Бог изисква сърцата, които е дал, и те да си вършат работата. Човешката душа да си върши работата. Човешкият дух слиза по някой път да види как ние си вършим работата. Разправяха ми един анекдот за един българин, който имал един кон, който го наричал „кулаксъз" (без уши). Много умен кон, подчинявал се само на господаря си, гледал си работата. Като го турят в хармана, щом господарят го няма, кулаксъз не върви, щом като го види отдалече, обикаля диканята, върви, вършее. Замине господаря пак спре. Ние сме от тия хора, които като чуем името на Господа, диканите вървят. Щом като замине Господ, всичките куцат. Казва, аз съм свободен, ще изпълня това, което искам, никого в света не признавам, аз съм господар.

Връщаме се от екскурзия. Учени хора ходим на екскурзия с автомобил. Най-първо на екскурзия не се ходи с автомобил. Връщаме се с автомобил. Качихме се на един модерен автомобил на какъвто благородните хора се качват. В 4 часа го чакаме да дойде, той иде в 5 часа. Толкоз пъти съм решил с автомобил да не ходя, пеш да вървя. Хайде, дойде, качихме се в автомобила, криво, ляво добре ни занесе. Връщаме се назад изпотени, към 6 и половина часа, разчитахме да е долу. Изпотени сме, не може да се спрем. Някои сестри насядали в Симеоново на камъните, ние като минаваме, мъчат се да станат, не могат да станат. Аз ги виждам, казвам там да стоят. Тръгвам по пътя. Дойдоха автомобили, качваме се. Дойдохме до Семинарията, шофьорите казват, до тук е решено, не искат да ни закарат до Изгрева. Казва: До тука, за да може да се върне. Започна да го убеждава една сестра, че до Изгрева е пазарено, той казва, че само до Семинарията и нататък през гората да вървим пеш. Ние искаме да ни заведе до къщи, пък после ще се разправяме. Шофьорът един тлъстичък, политика има, другият сприхав. Тръгваме, единият казва, ще ви заведем, а другият се разсърди и казва, ще остана. И от Семинарията ни изкара до кантона и там закъса автомобилът. Слиза той, чопли го, научно иска да ни снеме от автомобила. Извади един уред, взема, дава, взе една пръчка, мери, извади

я, обикаля от едната, от другата страна. Не може да тръгне колата. Седяхме повече от 20 минути. Казвам: Научно ще ни докаже, че автомобилът и след 25 минути няма да тръгне и научно ни доказва, че пеш можем да си дойдем. При Семинарията не искахме да слезем, ако бяхме слезли, там пътят беше по-къс. Сега слязохме долу при кантона. Човекът уж се изпоти и ни доказа научно, че не може да ни закара. Виждам користолюбие има. Ние искахме малко да му платим, не искахме повече да вземе. Например, ако му дадем 1000 лева, ще докара нов автомобил. Ние му даваме 15, 20 лева и човекът не иска да си губи времето. Казва, защо не иска да си държи на думата. Не е въпрос за дума, имаш пари, върви добре, нямаш пари, не върви. Сега всичката любов се изразява в парите, в силата, в човешката мисъл, в говора. Можеш да говориш, върви работата. Имаш ли пари, пълна ли е кисията – върви работата. Имаш ли сила, върви работата. Но щом нямаш пари, щом не знаеш да говориш, щом кесията ти е празна, научно ще ти докажа и ще слезеш.

(Учителят прочете до края главата). Хората говорят за Любовта от хиляди години. Казват: Бог е Любов, но никога не можеш да убедиш един човек, когато дойде Любовта, че Бог е дошъл. Във време на Любовта хората вършат най-големите престъпления и така ги вършат законно. Ще дойде един празник и ако си месоядец, ще хванеш кокошката и ще я заколиш, ще хванеш агнето ще го заколиш, ще го одереш, някой пуяк ще го заколиш, ще го напълниш с ориз. Сега на някого правиш добро, на друг правиш зло. Някой път трябва да посрещнеш гости, нямаш прибори, ще идеш при съседите си, ще вземеш от тук, от там на заем. Пък си счупиш някоя чаша. Сега донесли едно шише шарлан от орехи. Донесли го, без да запушат много хубаво шишето. На тавана го турям, но там пращам трима, четирима души. Гледам един ден шишето празно, счупено и целият таван полят с масло. Гледам тавана отдолу и той се намазнил с шарлан. Питам кой счупил шишето? Тия долу, които се събират, казвам с шарлан трябва да се намажат. Не са меки, меки да станат. Гледам шишето изпразнено, масло няма и целият таван е мазен. Казвам: Отиде шарланът. Казвам: Колко пъти най-хубавите работи, които имаме, имаш хубаво благородно чувство, счупиш шишето, излее се, останеш с неразположение. Казвам: Когато някой възлюбен излезе из нетърпение, казва, слуга ли съм? За пръв път като го чуваше, приказваше мекичко. За пръв път казва слуга ли съм ти? Или пък като ти каже: Много си груб. Преди минаваше за ангел, без тебе животът нямаше смисъл, а сега казва, много си груб. Аз те мислех за ангел, но у тебе нищо ангелско няма. В моето съзнание седи следният факт. Ако ръката ми е болна, отношенията на хората са лоши към мене. Който иска услуга да ми направи, ще кажа: Не ме пипайте, болна е ръката ми. Знаеш колко са хитри съвременните хора! Седи той с вързана ръка, другата ръка свободна. Седи при тебе и те обира с нея. Ти казваш болен

човек. Вързана му беше ръката. Той със здравата ръка те обира отдолу. Аз по някой път виждам религиозните хора с три ръце. Ние не искаме да влизаме в един свят, който свят натрупва погрешки. На земята се трупат погрешки, но в хармонията на небето никакви погрешки не се допущат. В някой съвременен оркестър някой музикант като направи погрешка веднага капелмайсторът знае кой прави погрешката. В съвременните хора дотолкоз е изтънчен вкусът им, знаят някой виртуоз кой пасаж не е изпълнил както трябва. Трябва да бъде съвършен в изпълнението си. Казва: Аз съм откровен човек. Благодарим за тази откровенност. Според мене в какво стои откровеността. Казва: Ти не свириш добре. Това не е истината, това не е откровеност, това е грубост. Ти не свириш добре. Така не се говори. Аз ето как бих направил. Слушам го, че свири. Казвам: Дайте ми цигулката. Аз взема, че му го изсвиря. Като му изсвиря, той вижда как трябва да се свири. Трябва да изсвиря същото парче. Той казва: И аз бих желал така да го свиря. Не да му казваш да вярва. Нищо не му говори. Вземи, че направи това нещо, че човекът като го види ти как го правиш, да пожелае и той да го прави. Елисей обичаше да прави чудеса. Изпрати слугата си и обеща на една вдовица и тя роди едно дете. Детето заболя и най-първо той изпрати тоягата си по слугата да я положат при детето, но не става, детето не оздравява. Връща се слугата и казва: Господарю, не помага тоягата, турих я както каза. Най-после дойде жената, и го моли и казва: Слушай, ти ми даде един син, сега искаш да ми създадеш страдания, по-добре да не беше ми го дал. Сега е на 12 години, умира детето. Хвана го болестта, не го пуща, казва: Не, не, ти ще дойдеш сега. Щом като дойде Елисей в къщата на детето, изпъди всички от къщи, влезе вътре, тури си очите върху очите на детето, ръцете отгоре му, седя 1/2 час върху него и животът на детето се завърна. Сега, ако това дете попита защо трябва да легне пророкът отгоре върху него, цял човек, какъв отговор вие ще дадете? По някой път имате страдания, но знаете ли причината? Страданията на какво се дължат? Имате скръб в душата си и питате не можеше ли по друг начин? Може. По кой начин сега според вас? Вие кажете като как трябва да бъде вашият живот сега? Ако ви се даде всичко, което вие желаете, какво бихте направили?

Като изучавам музиката на българите, виждам, че те пеят песните и започват обикновено с тона Ми. Египтяните са имали основен тон Ми. Основният тон Ми нищо не разрешава. Всичките тъжни песни започват от Ми. С Ми една скръб никога не се разрешава. В Ми-то дава се формата, но основа няма. Допуснете една мома, бедна хубаво облечена, с копринена дреха, но капитал няма, облякла се като някаква княгиня, но за тия хубавите дрехи няма капитал. Та казвам, ние съвременните хора в нашето съзнание и англичани, и германци и всички народи искат да бъдат първи, искат да оправят света. Англичаните не го оправиха; дойде Наполеон да

оправи света, обеща,и не го оправи. Той започна да оправя своите работи. Англия направи като Наполеона и тя започна като него. Туриха германците да организират. Сега нас всинца ни карат да изпълниме волята Божия. Сега ние казваме, да сме богати, да сме умни, всичко да имаме. Какво сме направили досега? Кои от вас имате знанието от стари млади да станете? Всеки човек, който греши, е стар. Старите хора грешат. Децата никога не съдят. За децата закон няма, за децата съд няма. Адът е само за възрастните, за старите хора. Ако идете в ада, ще намерите всички стари хора, старците там ще ги намерите, все в ада. Няма там млади хора, все стари хора. Аз съвсем другояче си представям ада. Бабите в ада са на 120 години. Дядо и баба, краката не ги държат, любовни работи може ли да има? Те си отиват в ада със своите несрети. Пък адът е курортно място. Те отиват на курорт. Адът е място за курорт без пари. Дядото без пари, бабата без пари, всичките са без пари. Всичките казват, пари, пари, пари. Всички страдат от безпаричие. Сега всички като се срещат тук, казват как сте? Казват, трябват ми парички. Вие вземате външната страна. Туй го отнасям до себе си. Ако човек не знае как да се отнася до Господа, не отивам до хората, там не се спирам. Какво е отношението на хората, оставам тоя въпрос. Как трябва да се отнасят? Отношение към Господа нямаме. При всичките блага казваме, като че забравил да ни даде нещо. Някъде се явява едно малко недоволство, казвате: Можеше и по друг начин. Ако Господ беше създал живота тъй както ти мислиш, щеше да ти създаде най-голямото нещастие. Тъй както го е създал, той е най-голямото благо. Ама той е малко грозен. Какво има че си грозен? Направил те грозен, не си красив, но ти дал хубаво сърце, хубав ум. Отвън не си красив, но вътре ти си доволен от себе си. Кое е по-хубаво сега? Да бъдем доволни от себе си, а хората да са недоволни, че сме грозни. Или отвън хората да бъдат доволни, а ти в себе си да си недоволен. Аз бих предпочел отвътре да съм доволен. Аз предпочитам да не е толкоз вкусно яденето, но след като ям храната да ми стане приятна вътре. Някой път ям известна храна и започва да се обръща тази храна. След това всичко туй трябва да се изхвърли навън. Защо ми е едно богатство, когато след години ще дойдат да ти го вземат и пак ще останеш бедняк? По-добре да започна с беднотия и да свърша с богатство, отколкото да започна с богатство и да свърша с беднотия.

Казвам, отношение трябва да имаме към Бога. За да познаем Бога, две неща са необходими: крайното добро и крайното зло трябва да те сполетят. Ако разбираш отношението към злото, то е вече истинска врата Като разбираш доброто и злото, само тогава ще се отвори вратата да разбереш какво нещо е Любовта, какво нещо е Бог и Неговото отношение към тебе. Господ те пита: Ти мек човек ли искаш да бъдеш или силен? – Силен. Той ще те направи лош. Злото дава сила. Искаш да бъдеш мек ще

те направи добър. Той ще те направи мек. Ако станеш мек, ще станеш овца, вълците ще те ядат. Ако си силен ще станеш вълк ще ядеш овцете. Влезеш в едно братство, тук постоянно се оплакват, братята не се отнасят добре. Тия братя са вълци, ти си овца. Господ казва, между тия вълци ти си овца и ще им дадеш пример. Че са вълци не е лошо, силни са. Ти ще образуваш всичките криви линии, ще имаш дълги крака. Брат ти като дойде при тебе, за да бъде гласът му на място, той е много гърлест, ще стоиш на половин километър от там да ти говори. Гърлест е не може да нагоди гласа, после ще бъдеш надалеч има (към тебе нещо), иска да се нахвърли. Ще плюеш на краката си, ще бягаш. Това се отнася до човешката мисъл. Иде едно нещастие, не знаеш как да се освободиш от него, тогава? Ние съвременните хора се представяме в Божествения път на Господа, искаме да спрем Господа. Той намислил да прави нещо, ние искаме да Го спрем. Понеже се готвите за един съвършен свят, съвършенството не вземайте, че на земята не може да дойде. На земята съвършени не може да бъдем. На земята животът е упражнение за един свят, в който като влезеш не се търпят погрешки. Щом направиш погрешка ще слезеш на земята. За една погрешка ще слезеш на земята. В съвършения свят снизхождения няма. Никакви погрешки не се правят. Не може да кажеш аз не зная. Нищо в света не трябва да бъде в състояние да те извади от твоята карма.

Сега англичаните и германците се бият и вие вземате участие. Какво може да направите с вашата мисъл? Кой трябва да победи? Разбирайте закона. Ето какво трябва да имате предвид. Тук се борят двама пехливани. Ти си публика, чакаш единият да набие другия. Не можеш да вземеш участие. Онзи го обичаш, но другият човек е майстор, налегне го. Тебе ти се свие сърцето, но другият е по-силен. Онзи, който е слаб, излиза да се бори да покаже силата си, но другият е по-силен. Ти отиваш в света да се бориш с дявола. Налегне те, тъпчи те. Господ казва: Кой те караше да влизаш в борбата? На хорището като се бориш юнак трябва да бъдеш, да разчиташ на силата си. Не по благодат. Противникът като ти намери слабата страна, ще те тръшне като Дан Колов. Като те тръшне Дан Колов, какво ще правиш? Сега вие искате да минавате за големи герои в борбата. То е невъзможно. Дяволът е съдебен пристав, той не пуща никого при Господа. Казва: Господ ме остави аз да проверявам кой Го обича и кой не. Който издържи на онова, аз което го изпитвам, той ще влезе. Който не може да издържи, навън, да ти не прави главоболие. Някой път вие имате едно лице светло, виждам какво показва. Друг път имате недоволство, работите не са станали. Или някой път устата ви е изкривена, или махате ръката, не е хармонично движението ви. Седиш и даваш такт.

Иде една сестра и ми носи подарък една саксия с бели карамфили. Мене ме е страх от белия цвят. Белият цвят казва, трябва да даваш всичко,

каквото имаш. Аз съм раздал всичко, няма какво да давам. Трябва да намеря от някъде. Казва някой: Всичко имам. Аз казвам: Раздал съм всичко, какво да давам като нямам. Казвам: Сестра, защо не ми донесе червен? Червеното дава нещо от себе си. Донася нещо червеният цвят. Аз ако бях, щях да питам туй цвете: Искаш ли да идеш на гости? Щях да попитам този карамфил. Сега във вашия ум седи мисълта: Коя е тази сестра? То сте вие. За мене има един в света, който прави погрешки. Има един в света, който изправя погрешките. Какво значи погрешка? Срещнеш едно малко дете, дигнеш го във въздуха, подхвърлиш го, приятно му е. Ако срещнеш един стар дядо и го подхвърлиш той ще се докачи. Туй, което е приятно на детето, не е приятно за стария. Казвате, старата любов. Оставете вашата стара любов. Коя е старата любов? Подхвърлянето на децата младата любов или старата любов е? Дядото, който е недоволен от любовта, той е стар. Човекът, който не е доволен в живота, е стар. Човек, който не знае да мисли, той е стар. Всичките противоречия в живота това е старостта. Искате да бъдете стари. Всеки човек, който разбира живота, той е млад. В моя ум младостта така стои. По някой път виждам когато си недоволен, бразди има по лицето. Като премахнеш недоволството, лицето става красиво. Казвам: Всичко зависи от вас. Когато имаш любов, всичко зависи от тебе. Когато нямаш любов, нещата не зависят от тебе. Щом всичко зависи от тебе, тогава имаш любов. Щом Любовта дойде всичко зависи от теб. Щом не дойде, всичко от тебе не зависи. Щом някой казва: Нищо не зависи от мене, въпросът аз го зная вече. Значи там любовта не управлява, друг закон управлява. Та вие искате щастлив живот без Любовта, това е невъзможно. Тогава ще приемем нещата каквито са. Не мислете, че без Любовта може да се живее. Вие казвате: И без Любов може. Любовта е отвън тогава. Без Любов ще живееш, но без тази Любов човек остарява и той е недоволен от живота си. Ние, съвременните хора, трябва да се учим да бъдем доволни от себе си. Да бъдем доволни от ума, от сърцето и не само веднъж, но непрекъснато доволство да имаме. Да усещаме, че умът върви в правата посока, че сърцето върви в правата посока и че здравето върви в правата посока. Гледаш по някой път, че здравето ти не е в ред, кракът те заболи, сърцето те заболи, гърбнакът те заболи, че това е хлопане на онзи, стария живот на безлюбието. Нали когато ви обичат, ви пращат подаръци. Когато обичате Господа, и Той ви обича, ако сте готови, всякога ще имате подаръци. Господ, каквото му пратим, такова ни изпраща. Ако не Го обичаш, ще станеш учител, ще ти даде най-лошите ученици, които постоянно ще те човъркат. Ако не обичаш Господа, ще те направи господар, ще ти даде най-лошите слуги и пак ще те човъркат. Ако не обичаш Господа, ще те направи генерал, ще ти даде най-лошите войници и те ще те човъркат. Ако не обичаш Господа ще те направи майка, ще ти даде най-лошите деца и те ще те човъркат. Навсякъде, ако живееш без любов, Господ ще ти даде както искаш, но

всичко ще бъде като червей, да те човърка. Това е състоянието, в което днес са хората. Сега има оплаквания. Сестрата не удържала обещанието си, братът не удържал обещанието. Тоз казал нещо, онзи казал нещо. Всичките неща, които се правят без любов те нямат устои, те не стават. Всяко нещо, което се обещае по закона на Любовта, то става. Казвам, ние искаме да станат нещата. Нещата могат да станат само по закона на Любовта. Там дето има насилие, не може да има Любов. Ние живеем в един свят, дето Бог ни оставил на свобода. Съвременните философи не знаят какво нещо е свобода. Свобода има по закона на Любовта. Дето има насилие, не може да има свобода. Свободата е пълно изявление на Любовта без никакво препятствие.

Та казвам, ако тук вие не знаете как да се обхождате, ако идете в другия свят, там ще ви намерят, те ще се обхождат с вас добре. Вие като не се обхождате добре с тях нищо няма да се ползувате.Че моят професор може да свири, може да пее, ако аз не зная да свиря и да пея, тогава нищо не се ползувам. В невидимия свят, ще бъдем наедно и публиката е, която ще си даде мнението. Като идете в небето ще държите матура в обходата си. При най-големите противоречия ето какво ще срещнете, в човешка форма ще ви го дам. Като идете в невидимия свят, ще бъдете облечени в най-хубавата дреха дето някога сте сънували, с огърлица, с всичко и като дойдете в този свят, ще се награкат около вас, ще ви оберат дрехите, всичко ще вземат от вас и вие ще останете гол. То ще бъде вашето нещастие. Ако може да издържите туй изпитание, тогава ще ви отворят и тогава ще снемете тия дрехи, ще влезете да се облечете с онези дрехи и ще видите коя е същината на нещата. Туй, което не се изменя, то е същественото. Туй, което се изменя, е преходното. Вие влизате в хубавия живот и този хубавият живот, то е всичкият живот. Другият се разтопява, той се разтопява като снега, който се топи и от него се образува вода. Вие ще кажете туй, на което разчитахме сега, то изчезна, то не е реално. Често казвате, едно време как се обличах. Не зная как сте се обличали, но има един стих дето Христос казва: „Аз дойдох в света да им покажа Любовта, която ти си показал на мене.“ Ако някой те е гощавал, после ти да отидеш между хората и да направиш същото угощение, което на теб са направили. Всяко добро в света, трябва да го направим. Ако ти в Любовта не може да дадеш един пример, тогава в какво седи Любовта. Ако аз почна да чета една молитва, че тъй трябва да постъпя, че туй трябва да направя, това е закон. Казва, той не ме обича. Това е по закона. В Любовта няма това. Всички казвате да няма никакъв закон. Ама той не ме обича, той не ме гледа добре. Не може да го заставиш да те гледа хубаво. Не дава нищо. Ами тази сестра носи бялото цвете. Ако сега взема да кажа колко струва? – 200 лева. Да ѝ ги дам, ще се докачи. Ако извадя 200 лева, тя казва, за пари не го нося. Пък тя много иска. Тя иска най-малко 1 милион за това карамфилче. Един

милион мене ми трябват 10 години да работя, да ми плащат на месец по 10 000, за да пестя за 10 години един милион. После, считат, аз да купя това цвете за унижение. Аз едно цвете с пари никога няма да купя. Ето аз какво бих направил. Ако искам да му услужа, ще го туря на моето място. Аз да бъда цвете, да нося този тормоз, да го купувам с пари. Сега казвате, че Христос изкупил хората. Те нямат идея за изкуплението. Купиш едно агне, туриш го в стадото, това не е изкупление. Ще вземеш мястото, онова, лошото място и ти ще туриш него на друго място. Ти ще разрешиш задачата на цветето. Сам ще разрешиш задачата. Ние сме турени да разрешим един въпрос на свободата. Да знаеш как да започнеш да живееш. Да знаеш с кой крак да тръгнеш. Като тръгвате, с кой крак тръгвате, като човек, не като стоножка, с кой крак по-напред. Ако си шестокрак или ако си с четири крака, с кой крак по-напред ще тръгнеш? Турците имат израз караешкин, ранфалия. На ранфалия краката на коня вървят заедно, на караешкин левият с десният и пак десният с левия, пресичат се като по диагонал. Знаете ли, докато научат един кон да върви караешкин, какво е видял?

Ако влезеш в един кален свят ще извадиш хубавите обуща, ще снемеш хубавите дрехи, хубавата шапка и ще облечеш най-скромните, умен си тогава. За да не се окалят хубавите ти дрехи. Щом влезеш в един съвършен свят, дето не е кално, ще хвърлиш калните обуща и дрехи, ще направиш баня, ще се облечеш в най-хубавите си дрехи. Та казвам: Ако слизате в материалния свят, ще снемете хубавите дрехи. Като влезете в Божествения свят ще снемете калните дрехи, ще облечете новите. Именно сега нам ни е потребно едно вътрешно доволство да знаем, че онова, което Бог е създал за нас, е добро. Всеки трябва да мисли и да чувствате какво Бог иска от вас. Вие искате някой път Господ да ви каже какво иска. То е по закон. „Изпитайте, казва, каква е волята на Бога.“ Вие сами да предчувствувате какво Господ иска, а не да ви казват. Щом ви казват, то е по закон. Пророците ги изпраща Господ да говорят, но пророкът не е свободен. Йон бягаше. Изпрати го Господ да проповядва, но той побягна. Най-после Господ казва: Аз те пращам, трябва да идеш. Искаш не искаш ще идеш да проповядваш, нищо повече. Та ние всички сме пратени на земята като Йона. Какво ще правиш? Ще идеш да проповядваш, че след 40 дена Ниневия ще погине, после може да не погине. Изпитание е. Предсказва пророкът работи, не стават. Пророкът се отчая. Дойде един червей и изяде тиквата. Той казва: Господи, ти ме направи посмешище да ми се смеят хората, че аз не говоря истината. После една тиква имаше, дойде един червей и я изяде, и нея ми отне, туй слънце опожари ме. Не искам да бъда вече такъв пророк. Казва Господ: Какво искаш? Тебе ти е жал за една тиква, която изникна и ти правеше сянка, а ти искаш да ме накараш 80 000 деца, които не познават лявата си страна от дясната, да ги покося, да ги погина.

Тия хора се обърнаха, прощавам им. Ние да видим Йона в нас. Понеже нещата не стават както ние мислим. Най-първо, когато дойдоха евангелистите в България, мислеха, че целият български народ ще стане евангелист. Като не стана, започнаха да съжаляват. Какво щяха да спечелят? Щяхме да бъдем слуги, само да метем стаите и да дигаме прах. Ще се отворят стиховете, ще казват: Не разбираш този стих, тъй е писано. Ти, казва, не го разбираш. Казвам: Ти го разбираш толкоз, колкото и аз го разбирам. Този пророк писал някъде преди две хиляди години. Ти мислиш, че го знаеш и аз мисля, че го зная. Аз сега ви говоря за една опитност, а не както разбирате.

Както видяхме нашият шофьор, не иска да ни излъже, казвам: Този шофьор научно иска да ни докаже, че трябва да слезем, да правим своите изследвания. Най-после ни доказа човекът, наука е това.

„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, нищо не се ползувам. Ако имам всичкото знание, а любов нямам, нищо не се ползувам. Ако раздам всичко, а любов нямам, нищо не се ползувам." Три неща, на които ние разчитаме: ние искаме красноречиво да говорим, ние искаме всичко да знаем и ние искаме всичко да раздадем, но ако любов нямаме, нищо не се ползуваме. Говорът трябва да бъде подквасен, да произтича от любовта. Знанието трябва да произтича от любовта. И раздаването трябва да произтича от любовта. Значи, когато един извор тече и не изтича, то е любов. Най-лошата вода е в едно шише. То не е истинското положение. Значи ти влизаш в един дом, като говориш, думите ти трябва да бъдат като мед и масло. Трябва да внесат едно освежаване навсякъде. Слънцето като изгрява, Господ чрез слънцето ни изпраща своите благословения. Цялата природа, която расте, чрез нея идат Божиите блага. При всичките тия блага, пак мислим, че парици нямаме. Ако парици имаш, а жито нямаш, череши нямаш, хлебец нямаш? Какво ще правиш? Ако един хляб имаш, без пари може. Ако има пари, пък хляб няма, парите нищо не струват. Казвам: Парите са второстепенно нещо. Първото нещо е да имате един светъл ум. (Второто нещо е да имате едно добро сърце.) Третото нещо е да имате една благородна обхода в себе си. Ние със себе си не се отнасяме добре. Разбирам, с онова Божественото начало не се отнасяме добре. По някой път се критикуваме. Кого критикуваме в себе си, като кажеш, че не постъпих добре? Туриш Господа, казваш: Господи, ти ми направи зло. Някой каже, като бях на това място, защо не ме посъветва, защо ме тури в крив път? Имаш да даваш, очакваш Господ да ти плати, казваш: Защо ме излъга, уповавах на Тебе, трябваше да имам пари. После младата мома се оженила, мърмори пак на Господа, казва: Господи, заради Тебе исках да се оженя, защо не ми прати някой на свят, но този будала. Роди дете, роптае. Слуга е, роптае. Навсякъде ропот.

Такъв ропот не трябва да има. Ако аз съм, ще кажа: Те са много добри, но аз не ги оценявам. Знаете онзи пример, който съм ви дал. Вие не сте мислили върху него. Едната от двете сестри била устата, оженила се за глух. Онази, която била грозна, трябвало да се ожени за един сляп. Ти трябва да бъдеш глух за всички лоши работи, които стават в света. За злото трябва да бъдеш глух. За лошите работи трябва да бъдеш сляп, да ги не виждаш. Та казвам: В себе си трябва да бъдем глухи и слепи за злото, което работи. Очите и ушите ни да бъдат на четири отворени за любовта, която иде сега в света.

Благото е само на Бога, Който не съди никого. Отец казва, не съди никого, дал е съдбата на сина. Любовта е в този, който не съди никого, но и в онзи, който съди всичко.

Отче наш.

24. Утринно слово
1.VI.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_06_01 Стана плът
неделна беседа

СТАНА ПЛЪТ

„Отче наш“
„Благост“
Ще взема само част от четиринайсети стих от първата глава от евангелието на Йоана: „И Словото става плът и всели се между нас.“
„Духът Божи“

Единственото реално нещо е въплътеното Слово. Туй, което е видимо, което е достъпно, туй, което виждаме, отчасти е верно. Достъпните неща невсякога са полезни. Някой камък може да е близо до тебе, но той е безполезен. Някоя змия може да е близо до тебе, но тя е безполезна. Някоя малка микроба може да е близо до тебе, но тя е безполезна. Под думата близо трябва да разбираме друго. Сега аз не искам да се спирам върху обикновените работи, понеже хората са специалисти по обикновените работи. Аз трябва от тях да се уча. Обикновените работи, те са работи, които са проявени, и се оказва, че не помагат на хората. Обикновена работа е да умре човек. Умрял някой, констатират, че е умрял. Как е умрял? В сърцето станало разрив, дробовете са проядени, в мозъка станало нещо или някакъв удар констатират, но умрял човекът. Констатират, че е умрял. Може да констатират, че има живот. Туй нищо не значи, че се констатират работите. Ти констатираш, че някой човек е богат, имаш цяла статистика как е станал богат, как се родил. Но какво те ползва сега неговото богатство?

За нас нещата са реални само когато имаме отношение към тях. Ако нямаме никакво отношение, ако нямаме никакво математическо отношение, не са важни за нас нещата. Нещата са важни, когато имаме отношения, имаме геометрическо отношение. Влизаме в Космоса, играем някаква роля, колкото и малка да е, колкото и микроскопическа да е, или един йон, или един електрон, колкото и да е, но е важна част, важна роля играе. Може да ви говоря за близки и за далечни работи. Аз обичам да говоря за близки работи, защото близките работи отдалече са дошли и близките работи надалече отиват. Например важна работа е светлината, която е дошла от 92 милиона мили от слънцето. Отдалече иде, минава близо, в една секунда ще бъде на 300 хиляди километра, в две секунди – на 600 хиляди километра. Ако закъснееш една минута, тя ще бъде много далече. Вие ще кажете: „Тия работи ги знаем.“ Знание ли е това, когато

човек знае, че ще умре? Ако аз зная, че ще умра и като умра, мога да живея, това е знание. Но, ако зная, че ще умра и няма да мога да живея, то не е знание, то е мъчение.

Сега се зарежда въпросът, какво трябва да правим. Когато се качиш на някой планински връх, какво трябва да правиш? Ти, първо, трябва да се качиш на върха, то е целта. Ако идеш на планината и останеш насред пътя, ти не си достигнал върха. Ще се върнеш и можеш да кажеш: „Имам си едно желание." Започваш да се извиняваш, че вятър имало, че сняг имало, че нямало достатъчно храна, че някакъв инцидент се случил, че обущата не били пригодни, дрехите били тънки, раницата. Тия извинения пари не струват. Всички те са празни работи. Птиците, като отиват по планините, с обуща ли отиват? Конете, когато отиват по планините, с обуща ли отиват?

Аз считам истински човек онзи, който има три вида движения: като влезе във водата, да знае да плава; като е на суша, да знае да ходи; като е във въздуха, да знае да хвърка. Ти си човек тогава според мен. Във водата веднага параход ставаш. Излезеш навън, кола станеш, търкаля се. Във въздуха си, на аероплан ставаш, хвъркаш. Туй разбирам човек. Ти знаеш само по сухо да ходиш, във водата не знаеш да плаваш, във въздуха не знаеш да хвъркаш – туй за човек минава, но не го признавам. Туй го наричам животно, защото животните знаят да плуват. Някой вол, като го мушнеш, във водата знае да плава. Човек може да се удави, но той не се дави. Сега аз не искам да ви измъчвам.

Американската публика извикала един знаменит професор по богословие, който им проповядвал за пророк Йона, как китът го погълнал. Понеже трябвало да покаже, че говори върху един предмет, започнал да го пояснява и цял час аргументирал по кой начин китът погълнал Йона. Проповедникът казва: „Измъчи ме, докато китът погълна Йона. Тогава изведнъж го погълнал, тук, в събранието, трябваше един час да го държа отвън, докато го глътне." В реалността нещата стават изведнъж. Когато ние ги аргументираме, трябва с часове да доказваме тъй ли са, или не. Нещата, които не са реални, ние всякога аргументираме. Нещата, които са реални, не ги аргументираме. Всичките процеси, всичките неща, които стават бързо и които нашият ум може да ги схване, са реални. Онези, които не може да ги схване, трябва да се пазим.

Сега този стих казва: „Въплътен човек." Хубостта на живота е там: да се въплъти. После казват, че плътта и духът се борили. Че какво лошо има в борбата? Борбата е едно от най-хубавите работи. Двама силни хора, като се борят, предават си от енергията. Често мъже и жени се борят. Мъжът ще предаде от енергията на жената и тя ще предаде от своята енергия на

мъжа. Тогава децата възприемат смесената енергия на бащата и майката. Борба става. Без борба на каша биха станали. Като се борят и хляб става, и умът и сърцето се развиват. Целият свят трябва да се бори, за да влезе в правия път. Туй са мои схващания сега. Дали вие сте съгласни, то е ваша работа. За мене е важно.

И на вас ще ви приведа пример. Мене преди 40 години един – във Варна си направил къща – и дойде да ме пита какви кираджии да тури в къщата си. Дойде той при мене и ми показва един кираджия. Казвам му: „Този кираджия не го туряй." Казва: „Ще плаща хубаво." Рекох: „Тури го, щом плаща." След две години ме среща и казва: „Трябваше да те послушам, цяла беля си навлякох." „Нали плаща хубаво" – рекох. „Да бях те послушал." Ние мислим – хубаво плаща на другите. Кажем и свършим в минута. Плащането не е дълъг процес. Реалното моментално става. Мисъл, чувства и постъпки веднага стават. Всички ние страдаме все от хубавото плащане – все идеално, някак си идеал за бъдеще. Хубави работи са те, но те остават още хиляди години да се реализират. На евреите – три хиляди обещания в Библията, които Господ обещал, че ще бъдат един от най-големите народи, че ще управляват света навсякъде. Често говорят – туй ще стане. Кои евреи? Не тези евреи. Тези евреи, те ще си идат. Ще дойдат едни евреи, които Господ ще създаде наново. В света от всичките народи ще бъде избрания народ. В този народ и българи ще има, и англичани, и германци, и руси, и сърби, няма да остане нито един народ, който да няма представител в този Божи народ. Няма да бъдат само евреи.

За мене думата евреин значи човек, който се разширява повече, отколкото трябва. Евреите страдат днес от едно нещо, че те уповават повече на своето богатство. Казват – пари имал ли, всичко става. Но сега пари имат, но вземат им парите, обират ги. Парите не струват. Днес в Америка богатите трябва да имат по десетина пазители за себе си и за своите деца. Задигат някой богат, и искат сто хиляди долара откуп. Задигат детето на някой богат, после искат голям откуп. Ти може да спиш някъде – и може да се намериш някъде в гората, изнесен с леглото си. И с автомобил може да те изнесат. Даже по улиците може да те хванат, какво ще правиш? Ако имаш пари, ще се откупиш, ако нямаш пари, какво ще правиш? Не само апашите на физическия свят – колко апаши има извън земята. Дойде онзи апаш, задигне сина ти, дъщеря ти. Задигнат някой път детето ти, ти казваш: „Господ го взе." Никакъв Господ. Господ не се нуждае от твоето дете. Казва – умряло детето: „Такава е Волята Божия." Та ако вълкът задигне едно агне от кошарата, това Волята Божия ли е? Човек изял едно агне, това Волята Божия ли е? Господ казва: „Не е така моята воля, да се ядат агнетата." Оженил си се – такава е Волята Божия. Оставил жена си – такава е Волята Божия. Ти, като се ожени, не извърши Волята Божия, и

като напусна жена си, не извърши Волята Божия.

Трябва да ви приведа онзи пример за един турски бей, знаменит богаташ. Всички го почитали, всички моми тичали подир него, навсякъде почитан – бей е, ефенди. Той казва: „Чакай да се сгодя – какво ще кажат хората.“ Когато не бил сгоден, казвали му бей на бейовете. Като се сгодил, казали: „Близо при хората.“ Казва: „Чакай да се оженя – какво ще кажат хората.“ Като се оженил, казали: „С хората наедно.“ Казва: „Ще напусна жена си – какво ще кажат хората.“ Те казали: „За срам на хората.“ Така той бил, първо, бей на бейовете, после станал близо при хората, едно с хората и за посмешище на хората. Ние започваме всичките работи с княз на князете, а ги свършваме с посмешище на хората. И в туй има хубаво. Ако в този процес – от княз на князете до посмешище на хората – направите дом, какъв дом ще бъде? Ако си, първо, княз на князете, близо при хората, с хората заедно и посмешище на хората, как ще направиш един дом? Те са два полюса. По междината направиш нещо. Онзи, който е посмешище, той е най-важен. Не е важен князът на князете. Като станеш посмешище, ще бъдеш важен, защото всеки с тебе ще се занимава, знаменит ще бъдеш. Дето минаваш, всеки ще те сочи с пръст. Сега аз разглеждам въпроса много сериозно. По някой път внасям смешки, знаете защо. Аз изобщо не съм любител на смеха. Зная, че смехът на хората е едно развлечение, здравословно развлечение е смехът. Има хора, които по природа не се смеят. Те са болни хора. Има хора, които много се смеят, те се лекуват. Има един естествен смях – да се усмихне човек. Казвам някои смешки, че да стане една промяна. Защото, когато има едно натегнато състояние на човека, зле се отразява. Като се засмее човек, сменя се състоянието му. Та казвам, по някой път съм принуден да правя смях. От една гениална мисъл слизаме долу. Тия полюси са необходими. По някой път хората вземат едностранчиво. Разправяш някакъв пример, как някой обича да краде. Разправяш как някой прави добро – мъчно хората възприемат и помнят това. Като кажеш как се краде, лесно го научават. Може да приведеш 40–50 хубави примера, но един лош пример хваща повече, отколкото 50 хубави, добри примера.

Мене ми разправяше един – това скоро се случило. Казва: „Един мой приятел иска да си прави къща, пък иска при мене да си остави парите.“ Казвам: „Тури ги в спестовна книжка.“ Казва му: „При тебе ще ги оставя, за да мога всеки път да ги тегля.“ Казва: „Аз, вярващ човек, взех парите, турих ги в едно сандъче. Аз, набожният човек, няма кой да ми вземе парите. Един ден гледам парите, гледам, останали 20 хиляди, петте хвръкнали. Отишли някъде, набожни станали. Седя и размишлявам. Питам се дали ми даде 25 хиляди, или ми даде 20 хиляди. Ще трябва да плащам петте хиляди. Питам го, казва, че 25 хиляди ми дал. Чудя се къде

хвръкнали петте хиляди. Гледам, един мой познат – беден, се облече хубаво, с хубави дрехи, хубави обуща, шапка. Направих една връзка между изгубените пари и него. По-напред ходеше окъсан, сега е с нови дрехи.“ Вие ще кажете – той ги е взел. Може да ги е взел, пък може да е съвпадение.

Някой път такива объркани работи има в ума ни, че не знаем самата истина как е. Хубаво е, аз разглеждам въпроса малко другояче. Двайсет и пет хиляди лева за къща, пет хиляди щяха да идат за керемиди на къщата. Тази къща няма съзнание. Тук парите отиват за една хубава дреха, обуща. Този човек като ходи, че му е приятно. Кое е по-хубаво – петте хиляди да бъдат на гърба на този или на къщата отгоре. От гледището на невидимия свят този, който ги носи, благодари на Бога. Намясто са тия дрехи, нищо повече. Вие ще кажете: „Я да се падне на мене, и аз ще го направя.“ Ето морала. Вие ще кажете: „И аз така мисля.“ Сега мнозина от вас сте съгласни с туй развито съждение, защото ви допада. Но ето къде е лошото. Не е лошото, че си взел парите. Ти, като цитираш един автор, ще цитираш и отдолу туриш името на автора. То има авторско право. Ако ти цитираш, без да покажеш, там е лошото. Казват – това е плагиатство. Като цитираш, ще кажеш – еди-кой си автор го писал. Като вземеш парите, ще кажеш. Казвате: „Това са философии.“ Ти, като вземаш парите, вземаш авторското право. Ти, като цитираш нещо, казваш, че това си го взел от еди-къде си. Колцина от вас бихте казали, че сте взели 5 хиляди лева от сандъка? Сега аз говоря не само за сандъчето. Минаваш някъде – градина с череши, казваш: „Господ дал света, аз съм чадо Божие, Духът Божи е в мене.“ Вземеш от черешите. Хубаво, ти не постъпваш според законите на любовта. Хубаво, туй дърво го садил някой. Ти ще идеш да попиташ Бога може ли да си вземеш, да го попиташ с уважение. Ти сам си позволяваш. Като се сади дървото, нямаше те там, имал си работа; като узряха плодовете, ти си там. Това не е право.

Трябва да има един закон на йерархия в любовта, дето трябва да се зачитат правата на всичките. Ти трябва да зачиташ източника на едно чувство, отдето е излязло. Трябва да зачиташ извора на една мисъл, отдето е излязла. Ако мислиш, че всичко от тебе е излязло, ти си в кривата посока. Единственият, от когото нещата са излезли, то е само Бог. То е цялото. Нямаме никаква ясна представа за него. Всъщност той се изявява и чрез камъните, и чрез растенията, навсякъде, но не тъй, както в човека се проявява. Когато един камък се търкаля отгоре, Господ иде чрез този камък. Господ няма да го спре, ще те прегази. Когато камъкът се търкаля, Господ казва: „Не стой на пътя.“ Когато иде с камъка, на пътя да те няма. Когато Бог се проявява във водата, трябва да знаеш да плаваш или да си на брега, надалече да си.

Та казвам, пътищата, по които Господ върви, никога не трябва да се спираме по тях. Любовта е единственото място, дето ние сме на сигурно. В пътя на любовта само един човек се движи. Вие ще ми кажете как да го разбираме. Аз ще ви кажа – разбирайте го както искате, но там само един човек се движи. Вие намирате противоречие във вашата мисъл. Вие в пътя на мисълта турете човек, който се движи с биволска кола, с автомобил или с аероплан – ще ги наредите. И този човек в пътя на любовта се движи с една бързина от 500 квадрилиона в секунда. С 500 квадрилиона се движи. Знаете какво е то. Колко хора може да пътуват? Целия свят в една секунда може да мине през този път с такава бързина. Някой път не искате да разберете. Например, ако някой ви разправя за музика, как ще разберете? Ако ви разправя, е едно, но ако ви изпее една песен, веднага ще разберете. В десет минути ще го разберете. Другояче три часа да ви разправя, непонятна е тази работа. Трябва музикален език. Любовта не можеш да я разбереш, докато не говориш на любовен език. Съвременните хора научно говорят. Научно говорят за любовта. Там ще има помпи, ще те помпира, ще те държи. Казва: „Ще докажа обичаш ли ме, или не те обичам." Няма какво да се доказва. При любовта бедният става богат и богатият става сиромах. При любовта невежият става учен, при любовта ученият става невежа. Любовта, като те намери много учен, ще те направи невежа. Като те намери много прост, ще те направи учен. Тези работи ги прави тя. Ще кажеш: „Защо е така?" Невежеството на любовта седи много по-горе от всичкото знание, което светът го има. Нейното невежество седи по-горе от всичкото знание, което светът има. Като дойде, казва: „Пет пари не струва." Тя изхвърля всичкото знание, туря невежеството, което е по-ценно от всичкото знание в света. Тъй разбирам аз реалността. Не само да кажем реално.

От какво седи лъжата? Човек, който лъже, и той говори истината. В какво седи истината? Той ми даде една кесия, и каже: „Това е злато." Отивам, отварям кесията – капици – медни пари по 10 стотинки. Той ми ги дал за английски лири или за турски лири. Другият казва: „Давам ти сто капика." Отварям кесията и намирам, че са турски лири. Питам, кой от двамата говори истината. И двамата лъжат. Но коя лъжа бихте предпочели? Единият казва, че ви дава турски лири, пък ви дава капици. Другият казва, че ви дава капици, пък то са английски лири. Кое от двете е за предпочитане? Аз ще взема, ще отворя и ще кажа: „Отворете кесията. Аз съм човек на реалното. Отворете кесията." Че ще прочета капиците, ще кажа: „Това не са английски лири, това са български капици." Връщам кесията назад. А при пълната кесия със звонкови, който ми казва, че това са български капици – че то е в ущърб на българите да каже, че не са български капици, да намеря английски лири. Капиците на българина не

струват повече, отколкото английските лири в дадения случай.

Не всички хора, вие се лъжете по две неща. Така вие се лъжете. Когато човек ми предава български капици, да са български капици. Когато ми говори за Бога, да е божествено – може да е малко, микроскопическо, но да е божествено. Не искам никакви английски, божествено да е. Когато говорим за човешко, нека да е човешко. Да знаем истината. Всяко нещо да съответства на реалността в дадения случай.

„Словото се въплоти." Какво очакваме съвременните хора? Толкоз хиляди години какво учат хората? Ще умре човек. Как трябва да живее детето? Младият как трябва да живее? Възрастният как трябва да живее? Как трябва да живеят жените? Как трябва да живеят мъжете, децата, учителите? Всички ние, съвременните хора, не живеем, тъй както трябва. Ако водата замръзва, с какво може да се ползваш? Добрата страна е, че вода, която е замръзнала, не се покваря. Но не може да се ползва замръзналата вода. Ако я стопите, придобива едно ново свойство, става полезна. Но течащата вода, ако е в голямо количество, може да бъде вредна, може да причини вреда на хората.

Та казвам, в съвременния живот ние страдаме от излишни чувства, излишни мисли, които нямат никакво отношение към нашия живот. Мнозина от нас имат желанията на предипотопните животни, мамонтите. Грамадни тела са имали те. Вземете един съвременен милиардер, защо му са тия пари? Какво ще направиш, ако имаш един милиард? Ако дойде смъртта, не може да се откупиш с един милиард. Пак ще те задигнат, и пари да имаш. Да ви приведа един пример. Един американски богаташ заболял от ипохондрия, от страх, че ще остане сиромах. Отива да го лекуват разни лекари, обиколил цяла Америка. Най-после отива в Ню Йорк при един лекар и му казва: „Ти си последният. Ако и ти не ме излекуваш, ще си тегля един куршум" – казва. „Остани, ти си дошъл точно намясто." Направят един договор, според който трябвало да внесе 250 хиляди долара за първата рецепта. Казал му, че ще даде обещание, че какъвто метод да употреби, той никога няма да възразява, няма да се оплаква, ако иска да бъде излекуван. Казва: „Каквото искаш ще дам." Дава 250 хиляди долара и обещава, че няма да се оплаква. Правят договора, подписват го. Лекарят повиква един от своите помощници и казва да му отрежат десния крак под коляното. Отрязват крака. Като се събужда, започва да вика: „Това е безобразие, лекуване ли е това, ще ви дам да се разберете." Досега мислеше да се самоубие, а като му отрязват крака, се сърди. Той искал да убие себе си, но не знаел какво нещо е самоунищожението. Че му отрязали крака, заинтересувал се. Дошъл лекарят при него, и той му турил всичките зоологически имена, които

намерил в речника. След две седмици лекарят вижда, че плаче и му казва: „Или ме излекувай, или ме убий. Едно време имах крак, ходех на разходка, движех се, играех. Сега с един крак какво мога да направя?“ Казва му лекарят: „Не бой се, аз ще ти дам крак, но ще платиш още 250 хиляди долара.“ Направя му много хубав гумен крак. Оттам насетне той се изменя, оженва се, деца има и той бил благодарен, като платил 500 хиляди долара.

Мнозина от вас сте недоволни от живота. Употребете това лекарство на американския лекар, отрежете крака. Човек оценява благата на живота, когато се отнеме едно благо. Като изгубиш ума, ще знаеш, какво нещо е умът. Някой казва: „Сърце.“ Като изгубиш чувствата, тогава ще прецениш, какво нещо е сърцето. Казваш: „Тяло. Защо ми е тази сила?“ За туй ще ви приведа друг един пример за един Стоян, който в турско време минавал за голям пехливанин. Стоян Пехливанина му казвали. Казвал на майка си: „Майко, защо ме направи пехливанин, където се борят хората. Дотегна ми този пехливанлък.“ Роптаел на майка си. Заболява и три години лежал болен, че казвал на майка си: „Майко, да придобия здравето, че и с камъни да ме товарят вече.“ Какво лошо има, че е пехливанин? От пехливанина има нещо по-лошо. Казвам, сегашните религиозни хора са недоволни, искат да занаят какво ще бъде в оня свят. В оня свят ще бъде точно туй, каквото е в този свят. Ако тук хората не ти вярват, и в оня свят не ти вярват. Ако някой ви каже, че може да ви уважават, не зная, ще ви попитам: „Ти ходи ли, провери ли тия работи, или то е само теория.“

Каквото е горе, такова е и долу и каквото е долу, такова е и горе. Само в оня свят вие, като изпращате вашата мисъл, ще ги намерите. Светът е раздвоен на две страни. Раят и адът са близо. Вашите лоши мисли, желания и постъпки вие само в ада ги пращате. Добрите мисли, добрите ви желания и постъпки пращате в рая. Та като идете там, лошите ви постъпки ще започнат там и ще кажат като на Авраама: „Отче Аврааме, вие ни създадохте, не може ли да ни изпратите в оня свят?“ Не може да ви изпратят. Една мисъл, която отишла в оня свят, не може да се върне назад. От вашите, които са заминали в другия свят, има ли някой, който да се е върнал? Аз разбирам в тази форма, в която са живели, в тази форма не могат да се върнат. Да допуснем, че някой дошъл при мене с аероплан, вторият дойде с автомобил и третият дойде с биволска кола. Чудни са хората, когато искат по бърз начин. Най-първо, тръгват с кола към планината, докато дойдат до стръмното. Започват да се качват, оставят колата, качват се на кон. Като дойдат до най-стръмното, оставят коня и вървят пеш. На връщане е обратно: първо, вървят пеш, после се качват на коня и най-после се качват на колата.

Единственото реално в света то сме ние. Туй, което ние само можем да

вършим, то е реалното в дадения случай. Как може да прецениш доброто в един човек и злото в един човек? Когато ти прецениш доброто в един човек какво добро ще принесе и като прецениш злото какво може да ти принесе. Злото, за да ти принесе добро, трябва да го направиш слуга. И доброто, за да ти принесе добро, трябва да го направиш господар. Ако доброто не е господар, добро не може да ти направи. Когато доброто стане господар, то се проявява. Когато злото стане слуга, то се проявява. Тъй е в живота. Ония хора, които искат новото в света, то е новото в света. Ако така не се разбира, ще има култура както сегашната. Тогава ще има борба между злото и доброто. За да няма никаква борба, едновременно трябва злото да бъде слуга, а доброто да бъде господар. Тогава и двете трябва да се подчиняват, да обичат любовта. Любовта трябва да заповядва на двете. Ние искаме един нов свят – без злото, само с доброто. Не ще бъдете понятни. Мисли – в света има хора, които нямат злото в себе си. Че да няма зло, главата му трябва да бъде тънка като някоя плоскост, трябва да бъде дълга с километри, да няма дебелина. Какъв човек ще бъде той? Щом главата има дебелина, злото съществува. Щом има глава, злото се явява като една необходимост. Злото не е нищо друго освен неорганизирана енергия, която се изпраща в света, да се организира – нищо повече. Ако искате да разберете една неорганизирана материя, която трябва да я организираш, няма какво да разсъждаваш защо не я организираш. Ако я организираш, ти се ползваш. Ако не я организираш, ще страдаш. Който не е разбрал този закон: и народ, и семейство, и домове, и мъже, и жени, и деца, и свещеници, религиозни хора – всички от памтивека са страдали от неорганизиране. Когато попитали един от великите посветени на Египет за злото, той само си стиснал устните, не си дал мнението. Ние, съвременните културни хора, веднага си даваме мнението, че злото не е намясто. Щом като кажеш, че не е намясто, хванат те, казват: „Кой ти дал право да се произнасяш?“ И ти оттам насетне бял ден не може да видиш. Започват всички негови агенти да идват отгоре – лоши мисли, лоши желания, лоши постъпки, и всичко това стане една каша.

„И Словото стана плът.“ Злото е едно велико благо за доброто. Доброто е едно велико благо за човека. Аз така го разбирам. Злото е едно велико благо за доброто, за да се прояви доброто. Ако доброто в нас не се проявява, тогава оставаме на разположение на злото. Мнозина казват, че в Бога има две воли. Аз казвам, че в Бога има една воля, хората разбират, че има две воли. В него има една воля, всичко което той върши, е разумно, любов, истина. В Бога няма посторонни човешки мисли. Всичко каквото мисли, е добро. В края на краищата всички ще се убедят, че всичко, което той върши, е добро. Ще минат може би милиони години, докато се убедят, че онова, което той е направил, е добро, ще благодарят. Сега не разбират Божиите пътища, деца са. Какво може да разбере едно дете от 5 години

защо е направен един университет. Какво ще разбере защо свири един виртуоз по този начин, защо Бетовен е писал така своите сонати или песни, или симфонични творби. Кой може да разбере защо в дадения случай вие сте родени жени, други са родени мъже. Едно време нямаше жени в света до Адама. След Адама дойде жената. Било е време, когато жени нямало в света. Мъже и жени нямаше, всичкото беше един човек. Нямаше мъже, нямаше жени. Този човек после се раздвои – половината стана жена, половината стана мъж. Раздели се на две. После единият даде половината и другият даде половината – направиха детето. Въодушевяват се от своето дете. Едната половина стана момиченце, другата половина стана момченце. Какво се добива, след като станаха момиченце и момченце? Вие търсите как да ги съедините. Всичките хора, които са оженени днес, имат чужди половини. Всеки, който не може да живее с жена си, има чужда половина, взел е от някого. Жената не може да живее с мъжа си – чужда половина е. Мъжът не може да живее с жена си – чужда половина е. Нямаш право над чужда половина. Своята половина ще търсиш. Ако намериш своята половина, жени се; ако не я намериш, не се жени. Конкретно това е за бъдещето. Не разглеждам сегашния ви живот. Пясъкът е слязъл отгоре. Когато кажа на един колар да ми донесе пясък, искам хубав пясък. Онзи пясък са намерили такъв, какъвто е. Когато искам пясък, той трябва да бъде добър.

Аз говоря сега за живота, за да може да се ползвате от живота на земята. Някой ще ви занимава, че вие тук ще страдате, като идете в оня свят, ще благувате. Привеждам примера за слепия Лазар. Как да го примирите? Лазар какво го застави да седи при този богаташ, дето Христос привежда примера? Когато вляза в една къща, виждам, че има тенджери, тиган. Какво заключавам? Че в тази къща хората готвят. Щом има тиган и тенджери, пържене има, готвене има, месоядство и вегетарианство има, цъцрене има в тенджерата. Всичко, което влиза в тенджерата, може ли да живее? „Ние сме – казва – много добри хора.“ Тенджерите ви знаят колко добри хора сте. Аз винаги се пазя от хора, които имат тигани; винаги се пазя от хора, които имат тенджери; винаги се пазя от хора, които имат казани. Искрено ви казвам, пазя се, понеже не искам да влизам в тенджерата, понеже не искам да влизам в тигана. Защо? Понеже ми вряла главата в тия тенджери, освободил съм се и не искам да повтарям миналото. Вие ще кажете: „Как да го разбираме?“ Да ви поясня.

Вие имате едно съществително име Иван. Искате след това име да турите някакъв глагол. На името Иван трябва да турите едно прилагателно, едно местоимение, един съюз. Казвам, съюз ще турите на глагола. Какво местоимение? Казвате: „Наш Иван.“ Или ще го направите наш Иван, или чужд Иван. Наш Иван ходи в училище. Наш Иван е написал някоя песен,

някой роман. Казвам, ако вие не туряте онзи глагол намясто при Иван, тогава не може да се определи работата. Казва някой да мислим. Но мисълта е цял закон. Трябва да знаеш, като мислиш, какъв глагол да туриш, най-първо. Защото има три вида глаголи, защото има едни глаголи, които показват действие на земята; други – в духовния свят и трети – в мисловния свят. Тия действия се различават. Действието на физическото поле е едно, действието в духовния свят е друго и действието в божествения свят е трето.

Казвам, „И Словото стана плът." Значи се е въплътило, слязло между хората, да ги научи как да живеят. Някой път търсим. Знаете колко красиви неща има за изучаване. Вие гледате човешката ръка. В нея колко красиви работи има! Всичките блага се намират в човешките ръце. Вие търсите по някой път късметлии хора. Има хора, с които, като се ръкуваш, като им бутнеш ръката, оттам насетне всичко ще ти тръгне. Има хора, като се ръкуваш, оттам насетне назад ще ти тръгне. Не е само това, то е факт. Има ръце, които на един километър трябва да ги държиш от себе си; има ръце, които наблизо трябва да ги държиш – като ги бутнеш, едно Божие благословение ще дойде. Писанието казва: „Написах ви на дланта на ръката." Най-скъпоценното нещо е Божията ръка, тъй щото никога няма да ви забрави. Че в твоя ум, ако не държиш Божията ръка... Като бутнеш Божията ръка, всичкото благословение ще дойде отгоре ти.

Та казвам, човек е направен по образ и подобие Божие. Онова, което излиза из ръката, е важно. По някой път хората искат да знаят какво излиза. Като идеш при карамфила, познаваш го, ако обонянието ти е развито. На половин километър можеш да познаеш дали е роза, или е друго цвете. Всяко цвете има особен аромат, и по този аромат го познаваме. Така от човешката ръка изтича енергия. От човешкото сърце, от човешкия ум, от човешката душа изтича енергия, от човешкия дух изтича навън енергия. Или всинца сме проявление на живия Господ. Той иска ние да бъдем проводници на неговите блага. Той не съжалява за погрешките, които правим. По-добре да правим погрешки и да работим, отколкото да не правим погрешки и никак да не работим.

„Словото стана плът." Сега в новата култура хората не трябва да се оплакват от живота. Ако има един, който би трябвало да се оплаква, то е Бог. Че това противоречие, което неговите деца създали, постоянно мърморят. Той ги гледа всичките тихо и спокойно, а те всичките мърморят. Той се поусмихва и казва: „Туй дете дайте му ябълки, дайте, дайте. – Току казва – дайте му, дайте му, дайте му, на всички дайте. – Той казва – дайте." Някои от вас питате защо човек само трябва да взема. В природата всичките нещастия произтичат само от недаването. Тогава ще

ви приведа примера като аргумент. Един цар пита: „Кое е най-хубавото нещо в света?“ Казал му: „Да ядеш сладко, и да не бъдеш задръстен.“ След като бил задръстен 10 дена, че не могъл да ходи, тогава разбрал. Като ядеш, непотребното от тебе трябва да излезе, всичката нечистотия. Ще вземеш, ще даваш. В себе си няма да оставяш никаква нечистотия. Всичките нечисти мисли, онези мисли, които са неорганизирани в нас, няма какво да ги държим – да ги пратим в природата да ги организират. Всички ония неорганизирани чувства, желания навън да излязат. Всичко, което е организирано, да го турим в себе си. Всичките постъпки, които са неорганизирани, – навън. Не че имаме неразположение към тях, но те да излязат да се организират. Всичките организирани постъпки да ги задържим.

Казвам, трябва да задържим всичко онова, което е организирано. То е божественото. Всичко, което не е организирано, тепърва има да става божествено. Неорганизираният свят е създаден от Бога, но не е още божествен свят. Човек е създаден от Бога, той е направен по образ и подобие, но човек не е още така божествен, както Бог се явява. Тепърва се създава човек. Следователно новият човек, който иде, той е Адам, който иде в света, той е Адам на любовта. Бог ще се проявява чрез него. Бъдещото човечество ще бъде новият Адам, който ще се прояви. Ще вложи всичката любов – на всичко, каквото човек ражда, да се радва. Толкоз блага имате в себе си. Вие чакате да идете в оня свят, да умрете, да идете в оня свят, да ви дадат повече неща. Повече неща няма да ви дадат. Едно семе има всичките блага. Посадят го, ще даде хубавите плодове – скрити са в него.

Вие имате всичките блага, очаквате Христос да дойде. Ще ви турят в земята, ще ви заровят. Казва: „Аз съм лозата, вие пръчките.“ Всяка пръчка, която дава плод, обрязва се, да даде повече плод, а която не дава – отсича се. Онези, които не разбирате страданията, оплаквате се. Страданията в света са един божествен метод, един божествен начин за придобиване на онази божествена енергия. Духът обича противоречията в света; духът обича страданията в света. Страданията са велико благо за духа. Дотогава, докато в нас не е духът, считаме страданията за нещастие. Когато дойде духът, ще намерим, че това голямо нещастие е голямо благо заради нас. Един умен, като обработва един килограм желязо, ще вземе 25, 40 хиляди лева, ако го направи на тънка жица. Тия жици ще ги турят на някой инструмент, музика ще изкарат. Онзи, който не разбира, ще направи чук, камък, ще чука, този-онзи ще бие, хиляди неприятности ще си създаде. Ние имаме изобилно чукове. Не сме се научили да правим тънка жица от желязото, че музика да образуваме. В нас колко груби мисли има, които са като чукове. Всичките ваши мисли, ваши желания и ваши постъпки трябва

да ги превърнете в тънки жици. С чук може ли да работите в радиото? Тия тънките жици са, които ги употребяват в електричеството. Тънките жици са, които стават проводници. Колкото мислите са по-фини, толкова чувствата са по-фини, толкова човек може да бъде по-добър проводник на онова божественото. Ние искаме, каквито сме груби, да се излеят всичките благословения в света. Не. Аз бих желал, като съм на концерта, да бъда на последното място, да слушам хубаво, да имам хубаво ухо. Не да бъда на първото място да слушам. Там се чува само крясък, никаква музика няма. Ние искаме по-близко до музикантите в света. Колкото по-далеч – по-хубаво. Музиката надалеч се слуша. Хубавата музика – на хиляда километра, то е обикновената музика; на две хиляди – талантливата, а на три хиляди километра – гениалната. То са твърдения. Всеки може да каже – на хиляда километра – обикновената музика. Но туй можех да го докажа. За да ви докажа, трябва да ви държа един час. Вие нямате време. Може да ви докажа, както мене ме държаха да ми докажат, че аз трябваше да сляза от колата. Цели 25 минути човекът ми доказва, че не може да ме изкара автомобилът. Казвам – приемам. Трябваше да сляза в първата минута, не да чакам.

Някои четат и носят Библията. Някои я турят под главата. Свещена книга е. Тя трябва да стане живо Слово, написано в човешкия ум, да започне тази Библия да говори вътре. Има една Библия, написана вътре в човека. Може би, аз като ви говоря, може да се яви мисълта: „За нещо друго не може ли да ни говори?“ Може, как не. Може да ви говоря, без да ви говоря. Ако бях дошъл днес да ви подпиша по хиляда английски, сега не английски, но турски лири. Вие сте тук 300–400 души – по сто колко правят? Какво щеше да стане от вас? Щяхте да имате хубав обед, после балтон, сто лири са доста. Близо половин кило злато, 50–60 хиляди лева.

На съвременните хора им трябва едно здравословно състояние. Всички страдаме от една болест. Мислиш, мислиш, заспиш, легнеш си, ходиш в другия свят, върнеш се, станеш. Мислиш, мислиш, мислиш, че си станал стар – остарееш. Най-първо, мислите, че като станеш стар, ще станеш по-набожен, но обезвериш се. Ти мислиш, стар като станеш, ще обичаш хората. Ти, като станеш стар, ще подкупваш хората. Гледал съм стари хора. Той имал цяла торба орехи. Казва на някое дете: „Дядовото, ще ти дам два ореха, да ми донесеш вода.“ Дядото се радва, че има орехи. Пари са орехите. Благодарение че децата вярват на орехите, донесе една стомна вода. Аз не бих желал да бъда дядо и да имам една торба с орехи, но да бъде винаги млад, да си взема стомничката и да кажа: „Ха, дядовото, сега.“ Че като донесе стомничката, да кажа: „Браво, дядовото!“ Бих желал и вие без орехи, със стомничка да идете на извора, че да кажете: „Браво, дядовото. Много добре служи на нашия дядо.“

Вие във вашите бащи, майки, във вашите братя, във вашите сестри, във вашите слуги виждайте Бога в тях.

„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

Тридесет и трета неделна беседа
1 юни 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_06_04 Качване и слизане
Лекция на Общия Окултенъ класъ

КАЧВАНЕ И СЛИЗАНЕ

Отче нашъ.
Духътъ Божи.

Пишете тогава върху: Защо човѣкъ се ражда младъ и защо става старъ? Но ако не знаете нищо, ще пишете: „Не зная“. Но ако ви дойде нѣкаква мисъль, ще кажете: „Зная защо човѣкъ се ражда младъ“. Ако ви дойде нѣкоя мисъль, пишете. Човѣкъ остарява отъ седене, подмладява се отъ работа. За подмладяването трѣбва работа.

Имате посока на движение А и В. Стариятъ, като се качва нагоре, полека върви, стръмно е. Раницата му доста голѣма. Младиятъ, като се е качилъ – изѣлъ всичко, той се подмладява и слиза надолу, даже безъ да ходи слиза надолу, търкаля се. Отъ нѣкой планински връхъ търколете единъ камъкъ, кой и да е камъкъ – той ще слѣзе долу. Казвамъ: Трѣбва да разбирате отношението, да разбирате отношението горе и долу. Надолу лесно се слиза, нагоре мѫчно се качва. Ако ти на мѫчното не се качишъ, какъ ще слѣзешъ на лесното? Запримѣръ: Вие всички искате да имате единъ учитель да ви тури 6. Едно съчетание има. Ученикътъ трѣбва да бѫде много способенъ, трѣбва да има богатъ езикъ, да има изразъ, да се изкаже. Ако той се запъва като говори, ако се колебае тукъ-тамъ – учительтъ ще му тури 3–4, 6 слага на най-способнитѣ. Нѣкѫде тури единица, нѣкѫде тури двойка. Тамъ се създава вече неприятность. Всичкитѣ ученици, които иматъ единици и двойки, иматъ голѣмо неразположение, считатъ учителя виновенъ за това, казватъ, че той не е щедъръ. Представете си, че азъ турямъ тази работа малко по-практично да се изяви бележката. Ако на всѣко едно кило товаръ се плаща по единъ левъ, петь кила носишъ – петь лева ти плащатъ, десеть кила носишъ – десеть лева ти плащатъ, на 15 кила – 15 лева, 30, 40. Казвашъ: „Защо на мене плащатъ петь лева, а на него 30 лева?“ Много ясно. Какъ искате? Носи 30 кила, 30 лева ще му дадатъ. Ти искашъ петь кила, а искашъ да вземешъ 40 лева. Питамъ: Справедливо ли е? Сѫщевременно желанието не е право, понеже хората харчатъ много енергия, а много малко сѫ свършили. Много имъ се плаща. Добре, има и друго сравнение. Добре, ако единъ конь пренесе една кола скѫпоценни камъни, негови ли оставатъ камънитѣ? Колко плащатъ на коня, който пренесе скѫпоценнитѣ камъни? Малко сенце, малко слама и въ обора. Единъ конь, който носилъ царь на гърба си, де го турятъ? Въ обора го турятъ. Защо е сега така? Азъ не искамъ вие да отговаряте, но мислете. Вие

по нѣкой пѫть мислите, че сте нѣщо хубаво, че сте нѣщо. Но какво сте, и вие не знаете.

Запримѣръ вземете религиознитѣ хора. (Тѣ) казватъ, че за каквото се помолятъ, Господь ги слуша. То е много общо казано. Нѣкой пѫть има едно съвпадение. Стотина–двеста души сѫ се молили едновременно, а той мисли, че заради него Господь му дава. Пада му се едно на стотѣ, той мисли, че е заради него. Казва: „Азъ се помолихъ, Господь ме послуша“. Ако не бѣха сто души, Господь не щѣше да го послуша. Вие представяте работата както не е. Единъ човѣкъ не може да свърши работа на сто души за единъ день. Сто души може да свършатъ много. Единъ колко може да свърши? Тогава какво сте изработили? Да кажемъ – учили сте по пѣене, но да ви изпитатъ по пѣене, какво сте научили? Като бѣхте млади, пѣехте повече, по-хубаво. Като поостарѣхте, гласътъ започна да става дрезгавъ. Тукъ имаше една сестра, много даровита по гласъ, и сега даже запазила гласа си, но я нѣма тука. Тя мислеше, че като не пѣе – гласътъ се разваля. Човѣкъ постоянно трѣбва да се въодушевява. Сега представете си, че вие сте пѣвци, пъкъ ви прекарватъ презъ циганско търне съ модерни обуща. Обущата сѫ тънки, съ тънки чорапи, трънитѣ ви набодятъ, нареждате се на сцената, какъ ще пѣете? Ще усѣтите една болка въ краката. Да допуснемъ, че пѣете, но сте яли мѫчносмилаема храна. Мѫчите се на сцената. Какъ ще пѣете? Може да пѣете. Казвамъ: Какво трѣбва да прави човѣкъ, трѣбва ли да се наяде, като отива на концертъ? Малко трѣбва да яде, малко водица или по-добре хичъ да не яде. Трѣбва да работи. Всѣкога, който работи, безъ изключение, се благославя. Не какво мислятъ хората. Вѫтре въ себе си ще знаешъ работишъ или не. Ако съмъ художникъ, щомъ работя – ще излагамъ картинитѣ си. Правятъ хората забележки. Има карикатуристи. Той ще направи една линия. Ще направи едно лице. Колко ще му турите? Геометрически този човѣкъ не е уменъ. Толкозъ любопитенъ, мисли, (че) като снесе едно яйце – цѣлиятъ свѣтъ е оправенъ. Когато се изучава физиономията, има работи, които се изучаватъ, но има много работи, които не се казватъ. Не трѣбва да се знае всичко. Вие носите признацитѣ на хиляди поколѣния, носите добритѣ признаци и лошитѣ признаци. Тѣ се пазятъ въ тайна. Нѣкой твой прадѣдо ималъ лоша черта и дѣдо ти турилъ на тебе. Нѣкой пѫть виждашъ, че дойде, той ималъ гласъ – не го обичашъ. Дразни се човѣкъ за нищо и никакво. Нѣкой пѫть дали ли сте си отговоръ защо се дразнишъ? Върви нѣкой човѣкъ, дразни ме. Отъ лѣвата страна като върви – ме дразни, и отъ дѣсната страна като върви – пакъ ме дразни. Той обича отъ лѣвата ми страна да върви. Азъ искамъ да го туря отъ дѣсната. Знаете ли защо? Отлѣво кои турятъ? – Грѣшнитѣ. Отдѣсно турятъ праведнитѣ. По европейски щомъ вървите, отъ коя страна турятъ дамитѣ? Мѫжете, като се разхождатъ, вървятъ отлѣво, женитѣ отдѣсно. Защо? Защо туряте женитѣ отдѣсно? То сѫ порядки. Единъ порядъкъ минава

отдѣсно или отлѣво. Когато се говори, въ речьта може да се наведатъ много примѣри. Запримѣръ: единъ ораторъ говори нѣкой пѫть, намиратъ, че речьта не съответствува, намиратъ, че не е съобразна съ порядъка на нѣщата. Иска да се наруши порядъка. Въ турско време само беднитѣ хора имаха право да ходятъ боси, които нѣматъ нищо, отъ нѣмай-кѫде. Казватъ, че е закѫсалъ. Или ходи гологлавъ. Ако нѣкой другъ тръгне гологлавъ, мислѣха, че е изфирясалъ. Сега всички ходятъ гологлави, безъ шапки. Ако се пренесемъ въ турско време, това не е въ реда на нѣщата, но сега намираме, че на гологлавитѣ хора умътъ имъ е на мѣсто.

Тукъ има една сестра, която страда отъ кракъ. Азъ я убеждавамъ, казвамъ: Ти сега вървишъ по стария порядъкъ, трѣбва да вървишъ боса, ще хвърлишъ галошитѣ, боса ще ходишъ. – „Какъ? Какво ще кажатъ изгрѣвци?“ Сега по слънце ходятъ само по едни сандали, боси крака. – „Глупавитѣ ходятъ боси“. Сега започнаха да ходятъ безъ палта, само по жилетки. Въ турско време, като се напие, хвърли палтото, стане чакъркефлия.

Казвамъ: Има нѣщо, съ което мѫчно ще се справите, но трѣбва да се справите. Казвамъ: Отъ чисто хигиенично гледище съ галоши не е хубаво, съ галоши. Галошитѣ сѫ лошъ проводникъ. Ако иска човѣкъ да боледува – да носи галоши. Всѣки ще дойде да препорѫча, че подметката е по-хубава отъ галошитѣ. Подметката е кожа и е по-добъръ проводникъ между земята и тѣлото на човѣка. По-добре е човѣкъ да носи добри проводници. Само въ крайни случаи. Казвамъ: Ако боса ходишъ, ще стане обмѣна между енергиитѣ на земята и тѣлото, по-скоро ще оздравѣе кракътъ ти. Казвамъ: Кракътъ ти бѣше подутъ, поспадна, още малко остана и то ще мине. Сега другото, болестьта като гледатъ, ще питатъ: „Какъ се поду кракътъ?“ Подулъ се. „Какъ се подулъ?“ Носила тѣсни обуща. Сега отъ подутъ кракъ кой не е страдалъ? Сега, щомъ те боли кракътъ, ще гледашъ да станешъ добродетеленъ, да мине кракътъ. Болятъ те краката – основата на твоитѣ добродетели е разклатена. Болятъ те рѫцетѣ – основата на твоята справедливость е разклатена. Боли те глава – не си много отъ умнитѣ. Казва: „Глава не ме боли“. Глава не те боли, кракътъ те боли. Кракъ не те боли, глава те боли. Глава не те боли, рѫце те болятъ. Когато престанатъ да те болятъ рѫцетѣ, краката, главата – вие сте въ нормално състояние. Туй е общо казано. Ще дойде нѣкой, заболѣлъ го кракътъ. Нѣкой пѫть кракътъ може да ви боли по симпатия. Ако обичашъ единъ човѣкъ, хармониращъ се съ трептенията, ти ще приемешъ половината отъ неговата болка. Сега мнозина, които не знаятъ да лѣкуватъ, мислятъ, че е лесно, искатъ съ нѣкакви треви, като сварятъ и да мине. Ако съ треви се лѣкуваше, лѣкуването съ треви е баене. Бабата ще ти бае, но излиза нѣщо отъ нея, тя трѣбва да даде нѣщо отъ себе си. Ако не излѣзе нѣщо, баенето не хваща.

Вие искате всички да станете учени, безъ да дадете нѣщо отъ себе си. Сега запримѣръ: има нѣкои увеличени нѣща. Приказватъ за оня свѣтъ. Оня свѣтъ е свѣтъ на голѣма интелигентность. Тамъ всѣки е заетъ съ сериозна работа. Тамъ не е свѣтъ на развлечение. Ние се намираме въ единъ свѣтъ, който Господь направилъ за развлечение. И най-великитѣ сѫщества, които работятъ хиляди години, приятно имъ е да дойдатъ тукъ, на земята, да си починатъ. На земята на курортъ идватъ. Като кажатъ, че ще дойдатъ на земята, идватъ на курортъ. Вие сте дошли на земята и сте се опретнали на сериозна работа. Тамъ е вашата погрѣшка. Като дойдатъ хората тукъ, искатъ да направятъ единъ апартаментъ, учени да станатъ. Тукъ за учение не сте пратени, за курортъ сте пратени. Вие искате учени да станете, философи да станете, това да станете, онова да станете, че нищо не ставате. После всички, които идатъ на земята, искате да се опознаете. Тукъ на земята никога не може да се опознаете. И Христа не Го познаха. Въ другия свѣтъ, като влѣзете, тамъ ще се опознаете. Всѣки си има по една особена маска. Хубаво е да сте свободни. Нѣкой пѫть вие мислите, че ви познаватъ хората. Ако маската е сериозна, казватъ: „Сериозенъ е“. Ако маската не е сериозна, ако е смѣшкарска, казватъ, че е смѣшкарь. Вие нито сте сериозни, нито сте смѣшкари. Приятно е като ги гледашъ различни и ти имашъ муцуна. Приятно ти е, че не те познаватъ. Позволявашъ си всичко да говоришъ, преправяшъ си гласа, нѣма да говоришъ естествено. Казвате: „Трѣбва да говоримъ тъй, както трѣбва“. Когато искашъ ти да заповѣдвашъ, туришъ другъ тонъ. Когато искашъ да ти услужатъ, ти ставашъ мекичъкъ. Въ единия и въ другия случай има нѣщо неестествено. Въ единия случай си мекъ повече, отколкото трѣбва, въ другия случай си повече твърдъ. Казвашъ: „Азъ ти заповѣдвамъ“. То не е естествено. Какво ще заповѣдвашъ. Споредъ мене ти не можешъ да заповѣдвашъ, ако не заповѣдвашъ на себе си. Ти кажешъ нѣщо на себе си и го направишъ. Ти не може да заповѣдвашъ, ако не заповѣдвашъ на себе си. Ти като не можешъ да го направишъ, искашъ другитѣ да го направятъ. Това е невъзможно. Казвамъ: Трѣбва да има една подбудителна причина. Запримѣръ: вие имате една работа. Най-първо дишането е една благородна работа. Тази работа вие не свършвате, както трѣбва. Всичкитѣ неприятности въ живота произтичатъ отъ дишането. Вие имате най-културната работа – дишането, и вие не го свършвате, както трѣбва. Нѣкой пѫть дишате бързо, не се диша бързо. После по нѣкой пѫть поемате дълбоко въздухъ. Защо го приемате? Или нѣкой пѫть го приемате много плитко, не вземате достатъчно количество въздухъ. Кой плаща за въздуха? Нищо не плащате. Даромъ ви се дава. При това всѣки день половината отъ въздуха остава неупотрѣбенъ. Питате: „Защо дойдоха болеститѣ?“ Не сте взели достатъчно количество въздухъ. Не сте приели достатъчно количество топлина. Не сте приели достатъчно количество свѣтлина. Не сте приели достатъчно количество

сила и въ следствие на това има единъ недоимъкъ въ тѣлото ви, свѣтлината ви е малка, затова се спъвате. Топлината ви е малка, затова движението ви е слабо, силата ви е малка, затова и работата, която свършвате, е малка.

Силниятъ най-първо ще се качи, ще започне трудната работа да свърши. Онзи, който знае да пѣе, може да пѣе. На коя страница се намира „Въ начало бѣ Словото…“? – На 38. Сега може една пѣсень да се създаде по православному, може да я изпѣя сега на единъ гласъ, но какво ще разберете отъ този гласъ? Да кажемъ да се тури единъ новъ гласъ на пѣсеньта – то е единъ проводникъ. /Учительтъ пѣе по църковному „Въ началото бѣ Словото“/. Може да ви направя цѣла литургия съ туй пѣене, но съ туй еднообразно пѣене, какво се постига? Като не знаешъ нищо, да не пѣешъ. Защо така не се пѣе? /Пѣе по попски/.

Казвамъ: Свѣтътъ, въ който живѣемъ, е строго опредѣленъ. Азъ по нѣкой пѫть наблюдавамъ. Щомъ правя нѣкаква бележка, защото свѣтътъ не търпи никаква корекция. За да коригирамъ нѣкого, трѣбва да пѣя. Не трѣбва да му казвамъ, че той не знае да пѣе. Азъ ще покажа, пъкъ той, ако иска да се ползува. Азъ може да накарамъ всѣки отъ васъ да пѣе добре. Азъ съмъ добре разположенъ, ще пѣя хубаво. Щомъ бързамъ, зная, че не мога да пѣя. Нѣмамъ търпението да ви чакамъ. Много учители по пѣене има, като видятъ ученицитѣ, че не може да пѣятъ, учительтъ е неразположенъ, той иска способни ученици.

Та казвамъ: Тъй както е написана пѣсеньта „Въ началото бѣ Словото“ – има разрешение. Отъ какво започва тази пѣсень? – Ла. Имате вече узрѣлия плодъ. Плодъ, който е прѣсенъ, този плодъ ще го опитате. Всѣкога, когато една пѣсень почва отъ ла, трѣбва да имате сѫщото разположение. Започва една пѣсень съ соль – вие трѣбва да знаете смисъла, красотата, какво нѣщо е красотата. Или започва отъ ми – вие трѣбва да знаете какво нѣщо е обхода. Отъ ре – посоката на пѣене трѣбва да знаете. Ако искате да предадете енергия въ себе си, трѣбва да започнете съ пѣсень, която ще даде потикъ за работа. Ако искате обхода, пѣйте пѣсни, които започватъ съ ми. Вие безъ музика искате да се изправите. Човѣкъ безъ музика не може да изправи характера си. То е единъ начинъ, за да нагласишъ мозъка си – се трѣбва да излѣзешъ изъ една пѣсень. Той трѣбва да е нагласенъ. Не се ражда една идея, едно чувство лесно въ мозъка на човѣка. Онѣзи, които сѫ били светии, тѣ сѫ прекарвали 30 години, работили сѫ много усилено тия хора при най-голѣмитѣ неудобства на живота, преодолѣли сѫ неудобствата и сѫ станали светии.

Сега изпѣйте само думитѣ „Въ начало бѣ Словото“. Въ второто има нѣщо, което не е пълно. Изпѣйте „Въ начало бѣ Словото“ музикално, изпѣйте го,

като че всичкото ви щастие ще дойде отъ него, като че всичко ще ви дойде оттамъ. Сега вие го пѣете, като че нищо нѣма да ви дойде. Представете си, че като го изпѣете, веднага сто хиляди ще дойдатъ, като го изпѣете, единъ апартаментъ ще дойде, яденето ще дойде. Боленъ си. Като го изпѣешъ, ще оздравѣешъ. Думитѣ трѣбва да се разбиратъ. /Учительтъ пѣе „Въ начало бѣ Словото и Словото бѣ у Бога“/. Сега може да веземемъ думитѣ „Само Тебъ Господи азъ обичамъ“, тогава ще дойдемъ до разрешението. „Само Тебъ Господи, Който всичко си създалъ, може да те обичамъ“. Има защо да Го обичамъ. Единъ лѣкарь, който излѣкувалъ хиляди хора – може да го обичатъ. Единъ лѣкарь, който изморилъ хиляди – не може да го обичатъ. Единъ учитель, който бие и постоянно осакаща своитѣ ученици – кой ще го обича? Но учитель, който повдига всичкитѣ – може да го обичатъ.

Като дойдете до закона на любовьта, всички имате една погрѣшка. Вие искате да ви обичатъ. Вие сте обичани, нѣма какво да ви обичатъ. Вие търсите туй, което нѣма да дойде вече. Да ви обичатъ, не може отсега нататъкъ вече, отсега нататъкъ Богъ не може да ви обича. Остава вие сега да обичате. Че вие още не сте се научили да обичате. Вие мислите, че обичате, но това не е любовь. Вие очаквате да ви обичатъ. Че вие сте обичани. Туй тѣло, което имате, умътъ, който имате, сърдцето, което имате показватъ, че вие сте обичани. Вие какво чакате? Вие сте заровили вашия талантъ. Като дойде господарьтъ, ще ви каже: „Какво направихте?“ Сега нѣкои казватъ, че не обичатъ. Но казвамъ: Цѣлата нова раса, която иде, трѣбва да има любовьта. Тъй, както вие искате да ви обичатъ, обичайте вие. Досега Господь не се явилъ да ти каже: „Ти трѣбва да ме обичашъ“. Днесъ говоря върху този предметъ. Господь се е затулилъ и азъ съмъ отъ онѣзи, необичанитѣ – времето е облачно. Затуй е облачно. Онзи не казва: „Азъ, който съмъ направилъ толкозъ много нѣща – не ме обичатъ“. Защото, когато обичаме Господа, времето е ясно. Той тогава отъ нашата необичь превръща и помага на растенията. Когато ние не Го обичаме – работи между растенията, тѣхъ полива. Защото не може да ни изпраща повече. Ако отъ любовь нахранишъ едно дете, следъ половинъ часъ пакъ може ли да го хранишъ? Ако една майка на всѣки половинъ часъ храни детето, съвсемъ ще го развали. Трѣбва да се минатъ три–четири часа. Три пѫти като го храни – то сѫ деветь часа. Сега вие търсите любовьта. Най-първо имайте уважение единъ къмъ другъ. Ако е за критика, ако има единъ, който знае да критикува, то съмъ азъ. Азъ не се спирамъ върху погрѣшкитѣ. Азъ зная защо хората правятъ погрѣшки. Вие искате винаги много да имате, вие искате да се осигурите на земята. Че ние сме осигурени. Съ въздуха азъ съмъ осигуренъ, какво ще го турямъ въ шишето. Може би като се качвамъ по високитѣ планини да ми трѣбва повече въздухъ. Но тъй, както съмъ, заради мене, като се качвамъ по планинитѣ, на високитѣ мѣста не ми трѣбва да нося въздухъ. Колкото се качвамъ

нагоре, започвамъ обѣдитѣ да ги правя много рѣдки. Трѣбва да знае човѣкъ какъ да ги прави. Ще дишашъ полека и ще задържашъ въздуха. Ако се качишъ нагоре и започнешъ да дишашъ бързо – ти си слабъ човѣкъ. Седишъ въ ума си и се смущавашъ защо си беденъ. Беднотията е едно голѣмо благословение. Не го съзнавашъ това. Забогатѣешъ, радвашъ се. Богатството е голѣмо нещастие. Ти си измѣнилъ нѣщата. Въ нещастието ти си щастливъ и въ щастието ти си нещастенъ. Обърналъ си знацитѣ. Ще ги смѣнишъ – на щастието ще туришъ плюсъ и на нещастието ще туришъ минусъ. Сега нѣкои отъ васъ ще кажете, че здраве нѣмате. Ти не си здравъ по единствената причина, че не обичашъ. Всѣкога, когато човѣкъ престане да обича – боледува. Изопачената любовь носи всичкото нещастие въ свѣта и неразбирания. Ще обичашъ нѣкого, понеже е законъ. Ако искашъ да живѣешъ. Ако обичашъ баща си и майка си – животътъ ти ще се продължи. Ако не обичашъ баща си, майка си, брата си – ще се съкрати животътъ ти. Този законъ отъ памти-вѣка е констатиранъ. Казва: „Азъ не може да го обичамъ“. Сега какъвъ е аргументътъ, че не можешъ да го обичашъ. Има да ти дава – не можешъ да го обичашъ. Понеже не си платилъ. Искалъ си нѣщо да направи, нѣщо за тебе. Не го направилъ – не го обичашъ. Правъ е поводътъ. Но тогава ще му платишъ по следната причина. Отива единъ поетъ при единъ богаташъ. Богаташътъ казва: „Кажете му, че азъ не съмъ тукъ“. Поетътъ чува това. Слугата казва: „Не е господарьтъ тукъ“. Следъ време този богаташъ ималъ нужда отъ поета, поетътъ да направи нѣщо заради него. Той (поетътъ) му казва: „Нѣма го тукъ“. – „Какъ, казва (богаташътъ), чувамъ гласа му“. – „Азъ, казва, повѣрвахъ на твоя слуга, че не си въ кѫщи. Ти на мене не ми ли вѣрвашъ? Тукъ съмъ, но не съмъ заради тебе“.

Обичь нѣматъ хората. Нѣма законъ, който трѣбва да опредѣли какъ трѣбва да се обичаме. Нѣмате правило. Какво правило има да обичашъ единъ човѣкъ? То е единствениятъ законъ, който произтича отъ първата причина. Никой не може да ви опредѣли колко трѣбва да обичате. То е новото положение. И когато ти се откажешъ отъ това подбуждение, усѣщашъ една скърбь. Ти изпълнишъ това вѫтрешно подбуждение, ти се радвашъ, ти си на добрата страна. Изпълнявашъ Волята Божия, имаме одобрение. Не изпълнявашъ Волята Божия, нѣмаме вѫтрешно одобрение. Кой каквото да ти казва, ако нѣмашъ вѫтрешно одобрение, ти ще констатирашъ работата.

Сега азъ нося два плода. Опредѣлилъ съмъ по-хубавиятъ плодъ за себе си, другиятъ плодъ искамъ да го дамъ на другитѣ. Сега иде нѣкой при мене. Какъ ще направите вие? Знаешъ, колко мѫчно се дава хубавото на другитѣ. Азъ правя обратното – това, което съмъ опредѣлилъ на другитѣ, го давамъ на себе си и това, което съмъ опредѣлилъ на себе си, го давамъ на другитѣ.

Пькъ нѣкой пѫть оставамъ за себе си това, което съмъ опредѣлилъ за себе си. Казвамъ: Той не го заслужава. Тѣ сѫ философствувания. Всѣкога е хубаво ти, като дѣлишъ работитѣ, за себе си да оставишъ най-малкото, не оставяй най-голѣмото. Ако не искашъ да се изкушавашъ, като ти дадатъ кошница съ грозде – остави за себе си най-малкото, ако искашъ да бѫдешъ радостенъ. Ако оставишъ за себе си най-хубавия гроздъ и на другитѣ – малки, работата не е свършена. Хубаво е, ако ти си пѣвецъ, всички да пѣятъ и ти да останешъ най-после, като нѣма вече кой да пѣе. Всички сѫ изморени, тогава попѣй ти. Колкото да ти рѫкоплѣскатъ или не, ти да бѫдешъ доволенъ. Ти искашъ да излѣзешъ на първо мѣсто, да кажатъ, че като тебе пѣвецъ нѣма. Нѣкои хора сѫ по-одарени, работили сѫ въ миналото, иматъ хубавъ гласъ. Има сега едно съчетание на доброто, справедливостьта и разумностьта. Ларингсътъ е правенъ нѣкѫде, не е проста ципа. /Учительтъ пѣе „сааааму“/. Какво ще разберете? Една дума е разбрана въ тебе, когато даде единъ импулсъ. Ти вземешъ, направишъ едно усилие и следъ туй импулсътъ зависи отъ първия. Когато ти пѣешъ, се усилва пѣенето, тия думи сѫ прави. Ако съ всѣко движение отслабва движението, проявата на мисьльта не е правилна.

Вие казвате: „Какво ще се качвашъ горе?“ После вървишъ, вървишъ, казвашъ: „Днесъ е много топло“. Като тръгнешъ, да ти е приятно, че е топло. Като се качишъ горе на върха, какво ще придобиешъ? Ще придобиешъ нѣщо, което никѫде другаде не можешъ да придобиешъ. Като се качишъ, какво ще чуешъ? Ще чуешъ това: „Така всѣкога постѫпвай въ живота си, качи се на върха, на най-високо мѣсто“. Така постѫпвай винаги, качи се на възможно най-високото мѣсто. Станешъ сутринь, бѫди благодаренъ на положението, въ което си. Ако си слѣзалъ въ долината, че станешъ неразположенъ – зарадвай се, че си долу на работа. Поработи малко, пакъ се качи горе на върха. Не си доспалъ – нищо. Може да си починешъ.

Та казвамъ:Въ мисьльта си намѣрете единъ човѣкъ, който да се е научилъ. Винаги правете връзка съ всички добри хора. Правете връзка съ умнитѣ хора. Правете връзка съ справедливитѣ хора. Постоянно трѣбва да се прави връзка съ добритѣ хора, умнитѣ и справедливитѣ хора, за да стане една обмѣна. Щомъ не правишъ връзка съ доброто – добъръ не можешъ да станешъ. Щомъ не правишъ връзка съ справедливостьта – справедливъ не можешъ да станешъ. Щомъ не правишъ връзка съ умнитѣ хора – уменъ не можешъ да станешъ. Да мислимъ за Господа тъй, както се проявява въ цѣлото битие. Всѣки човѣкъ, въ когото Богъ се проявява – направи връзка съ него. Това е единъ отъ най-добритѣ методи. Съ най-малкитѣ разходи става. Сега се зарежда възражението: „Нѣмаме условия“. Въ свѣта условията ние сами си ги създаваме. Ако влѣза въ кладенеца и остана

вѫтре, кой ме караше да влѣза въ кладенеца. Преди да влѣза, трѣбваше да опитамъ вѫжето. Ако се скѫса или ако оставя едно дете да ме тегли, детето не може да ме изтегли. Като влизамъ въ кладенеца, ще направя така: ще взема единия край, ще го завържа и азъ ще хвана единия край. Като влѣза, самъ ще се изтегля. Ако искашъ да влѣзешъ въ кладенеца, свържи едното вѫже, прехвърли го презъ колелцето, то е най-сигурното, и самъ започни да се теглишъ. Ще излѣзешъ. Нѣма да уповавашъ на никого. Щомъ остане нѣкой да те тегли, тогава работата е проблематична. Самъ като се теглишъ, трѣбва да бѫдешъ здравъ.

Казвамъ: Най-първо уповавайте на себе си. Разбирамъ – уповавайте на Бога, Който е въ васъ. Той ви учи. Ако вие Него не разбирате, тогава какъ ще се разберемъ съ хората. Най-първо имайте почитание единъ къмъ другъ. Естествено да произтича. Богъ изисква всички ние да се уважаваме и почитаме. Ако ти почиташъ еднакво зелената и узрѣлата череша, почитанието е на мѣсто. Ти почиташъ повече узрѣлата череша. Но и зелената върви по процеса на узрѣването. Следъ това ще дойде другъ процесъ. За всички нѣща въ Божествения свѣтъ трѣбва да имаме една и сѫща любовь. Въ любовьта не може да има различие. Ние се лъжемъ. Любовьта е неизмѣнна. Тя дава и си заминава. Любовьта не остава. Тя ти остави нѣщо и си замине. Нѣма да те пита: „Ти доволенъ ли си?“ Ако си доволенъ – доволенъ, но ако не си доволенъ – тя нѣма да те убеждава. Такова нѣщо нѣма въ Божествената любовь. Тя ти оставя точно онова, отъ което ти се нуждаешъ. Ако право го употрѣбишъ – добре, ако не – втори пѫть тя друго благо ти оставя. Тя остави трето, четвърто благо и най-после ние оставаме нещастни, понеже благата, които Богъ ни дава, ние не сме ги използували.

Казвамъ: Сега трима души кандидати да се явятъ, да изпѣятъ втория пѫть „Сила жива“ или „Въ начало бѣ Словото“. Или може да вземете „Единъ си ти, мой Мусала“. Отъ де започва? Отъ до – напрежение.

Какъ си представяте? Като идете въ оня свѣтъ, трѣбва да знаете езика на оня свѣтъ. Ангелскиятъ езикъ вие не сте го учили. На кой езикъ ще говорите, като идете тамъ? Точенъ езикъ е той. Като идете тамъ и ако говорите на български, трѣбва да намѣрите нѣкой преводчикъ. Докато намѣрите – ще чакате, докато ви разператъ ангелитѣ. Като се научатъ, че сте българинъ, ще кажатъ: „Викайте нѣкой българинъ“. Тогава ще се осведомятъ. Ако сте французинъ, ще намѣрятъ нѣкой французинъ. Ако сте българинъ, да говорите съвършено български.

Търпението е въ качването къмъ върха /чертежа/, слизането е лесно. Хората не вървятъ по единъ пѫть. Казватъ: „По първия кой върви?“

Оттамъ, отдето мѫжътъ се качва, жената слиза. Оттамъ, отдето женитѣ се качватъ, мѫжете слизатъ. По това се отличаватъ мѫжетѣ и женитѣ. Отдето мѫжетѣ слизатъ, женитѣ се качватъ. Затова не могатъ да бѫдатъ на единъ умъ. Искатъ сега да бѫдатъ на единъ умъ. Не могатъ да бѫдатъ. Мѫжетѣ се качватъ, женитѣ слизатъ. На другата страна пакъ ще се размѣнятъ.

Другото нѣщо, за което вие правите погрѣшка е, че вие искате сърдцето на нѣкой човѣкъ. То не се позволява нѣкой да има сърдцето. Не се позволява нѣкой да залага сърдцето. Сърдцето нѣма да залагате. То не се залага. Сърдцето ще бѫде изворъ – да извира. Него нѣма никѫде да залагате, нито да се оплаквате. Нѣма да туряте сърдцето на показъ, да го пипатъ хората. Сърдцето надалечъ трѣбва да бѫде отъ човѣшкитѣ рѫце. Сърдцето не трѣбва да се пипа. Щомъ започнатъ да пипатъ сърдцето, отиде и се не видѣ.

Нѣма никой право да ме пита обичамъ ли го или не. Азъ зная самъ. Щомъ го обичамъ – ще придобия живота, щомъ не го обичамъ – ще загубя живота. Щомъ го обичамъ – ще придобия знание, щомъ не го обичамъ – ще загубя знанието. Щомъ го обичамъ – ще придобия сила, щомъ не го обичамъ – ще загубя силата. Казвамъ: Най-първо обичьта и необичьта засѣга мене. Та казвамъ: Вие, ако обичате или не обичате, сами ще се засегнете. Казвашъ: „Азъ не го обичамъ“. Ти ще страдашъ. Единъ човѣкъ, който не иска да го обичашъ, мине-замине, остави ябълката. Сега ние искаме да накараме нѣкой човѣкъ да ни обича, който не ни обича, ние искаме да му покажемъ, че го обичаме. Нѣма какво да му показваме. Нѣма какво да спираме Господа на мѣстото, нито да го извиняваме. По отношение на любовьта никога не коментирайте. Кой колко обича – този е единствениятъ въпросъ, на който не трѣбва да се спирате. Нѣкой искатъ да знаятъ колко ги обичамъ. Колко ме обичатъ хората – хичъ не мисля за това. Пъкъ и азъ колко обичамъ хората – и за това не мисля. Не е моя работа. Казва: „Колко ме обичашъ?“ Казвамъ: Не ви обичамъ. Какво ще разберете подъ думитѣ „не ви обичамъ“ или „обичамъ ви“? Какво разбирате, като казвате, че ви обича нѣкой човѣкъ? Човѣкъ, който ви обича, като мине и види ябълката – я остави. Който не ви обича – ще вземе ябълката и ще я изяде, ще замине. Мине, ябълката седи на мѣстото – той ви обича. Мине, ябълката изчезнала – той не ви обича. Който ви обича, ще ви остави ябълката. Който не ви обича, нѣма да ви остави ябълката. Пише ви писмо – обича ви, не ви пише писмо – не ви обича. Има три вида писма – на физическото поле, въ духовния свѣтъ и въ Божествения свѣтъ. Най-лесно се пишатъ Божественитѣ писма, духовнитѣ се пишатъ по-мѫчно, а физическитѣ – най-мѫчно. Единъ–два часа ще вземе, докато напишешъ едно любовно писмо. Понеже ще бѫдешъ критикуванъ. Въ любовьта

знаешъ колко сѫ прецизни.

Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единнаго и Истиннаго Бога и Христа, Когото Ти Си пратилъ.

XX година
34. Лекция на Общия Окултенъ класъ
4 юний, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1941_06_06 Новият морал
лекция на младежкия клас

НОВИЯТ МОРАЛ

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“

Чете се темата „На какво се дължи здравето“.

Тогава пишете тъй: „Здрав, без да е съдран“ или „Здрав, без да е болен“. Какво разбирате под думите здрав, без да е съдран? Ако един чувал е съдран, какво има? Съдържанието, което е в чувала, може да излезе навън. Ако човек не може да държи една чиста идея, която има, че изтича навън, какво е неговото състояние? Да допуснем, че знаете някаква тайна, някакъв ваш приятел ви поверил. Вас ви чопли нещо да кажете туй, което знаете.

Сега, ако влезете в един музикален свят, от какво зависи вашето бъдеще? Почитта и уважението, което имат музикантите, от какво зависи? От свиренето. Ако си майстор, вие ще имате тяхното уважение. Щом не може да свирите, колкото и да сте учен, ще изгубите от онази стойност, която имате. От какво зависи стойността на живота? Животът е цяла музика. Да кажем, кажете: „Той е морален човек?“ Какво е морален човек? Какъв тон е моралът? Или казвате: „Той е материалист.“ Какъв тон е материализмът? Не че материализмът е лош, но съчетанието на материализма. Какво разбирате под материализъм? Имате М., Д., Б. – материален, духовен и Божествен. По какво се отличава материалистът човек, по какво се отличава духовният човек и по какво се отличава Божественият човек?

Да допуснем, имате едно понятие, искате да бъдете богат. Може да бъдете богат като материалист, може да бъдете богат като духовен и може да бъдете богат като Божествен. В какво седи материалното богатство, в какво седи духовното богатство и в какво седи Божественото богатство? Материалното богатство, ако е органическо, зависи от структурата на тялото, от материята, която съдържа. Един здрав човек е богат. Един духовен човек е силен, съдържа повече сила. Материалният съдържа повече материална структура, духовният съдържа повече сила, а Божественият съдържа повече знание.

Казвате: „Материален човек.“ Но знаете ли вие естеството на материята? Има някои, които са материалисти, но са много прости, че не му стига умът. Ако вие имате сто кила желязо и ако имате сто кила злато, при

сегашните понятия на хората ще бъде ли еднакво? Кое ще предпочетете? Според сегашния строй ще предпочетете златото. Ако дойде да се биете, кое ще предпочетете? Ще предпочетете желязото. Здравина има желязото. Щом е за мирен живот, ще предпочетете златото. Но представи си, ако ти си богат материално, а другият е духовно богат, кой от двамата е по-силен? Единият съдържа материя, а другият съдържа сила, кой е по-силен? Духовният човек, той е силен, той ще ви обере. Хване ви един ден и ви взема това, което имате. Правото е на него. Божественият, като дойде, той и двамата може да обере. Той е по-умен.

Питам сега, къде е моралът? Ако вие разсъждавате, вие казвате, че не е морал. Взел ви парите. Вие имате един лев. Най-първо, този лев ваш ли е? Нека да се обясним. Вие имате един плод, но този плод вие сте го купили, той не е ваш. Не е ваш, вие не сте сяли семето, не сте го отглеждали, не е родило по ваш почин, при вашата работа. Следователно този плод е само относително ваш, той не може да ви ползва. Съвременните хора, от материята, която имат, не могат да ползват. Вследствие на това умират. Всеки човек има едно тяло, в което временно живее. Вие се радвате, но нищо не е ваше. Един ден ще дойде старостта и вие ще напуснете всичко това. Не само стари, но и млади умират. Колко деца на една, две, три, четири, пет, десет, петнайсет, двайсет, петдесет, сто, сто и двайсет години умират? Каква е разликата между един, който е умрял на една година, и един, който е умрял на сто години? Те са разсъждения.

Ще кажете: „Това нас не ни интересува. Ние се интересуваме сега да поживеем, да имаме пари, да имаме знание.“ Много добре. Работил си двайсет години. Спечелил си двеста хиляди лева. Отиваш за дома, срещат те разбойници, хващат те, набиват те, вземат ти парите и те изпращат назад. Питам, след като си работил двайсет години и те срещнат разбойниците, и те набиват, защо ще те набият? Не искаш да дадеш парите. Сега де е кривото? На какво се основава? Какво е виноват този пътник, че са го обрали? Вие констатирате факта, че са го обрали, но и пътникът е виноват. Какво е виноват пътникът? Ами вие, всички хора, мислите много посредствено. Ако през един мост минават мишки, ти речеш да минеш, какво ще стане? Мишките минават безопасно, и плъховете минават, но мислите ли, че [през] този мост, направен от сламки, може да минете? Мислите ли вие, че с вашата тежест, може да минете през един мост, направен от сламки?

Някой път мислите, че сте много морален, много чист. Според тази чистота, която имате, ако идете в другия свят, кракът ви на сто метра от царската врата не може да мине. Вие ще бъдете като един човек, който е прокажен, трябва да бъдете на карантина най-малко четирийсет и пет

години. Ще направите няколко хиляди бани и тогава ще влезете, ще кажете: „ку-ку“ и пак ще се върнете на земята. Вие си представяте – като идете там, ще ви посрещат. Казвам, ти си ходил в странство да учиш. Баща ти пращал пари. Ти не си учил, ходил си по удоволствия, научил си се да пиеш, да полъгваш, всичко това. Като се върнеш, ти залъгваш баща си, че си научил нещо, пък ти нищо не си научил. Ако се попитате сега доколко сте чисти от лъжите, които имате…

Един ваш пример разправяше ми един. „Една вечер сънувам, казва, турям една [кокошка]. Идат мои приятели, намирам се в много трудно положение, ще кажат: „Нали ти си вегетарианец.“ Яде ми [се] кокошка и аз започвам да [се] аргументирам, че съм имал право кокошка да ям. Събуждам се. Имам едно отвращение. Не ядох кокошката, но че само се готвех да ям кокошката нещо ми е криво, неприятно, че нямам вече никаква идея – сварил съм кокошката, искам да я ям.“ Вие ще кажете: „Какво има, че е ял кокошка?“ Няма нищо, но щом ядеш една кокошка, не може да влезеш в Царството Божие, защото кокошката ще дойде, ще се оплаче на Господа, че си ѝ откъснал главата, не си ѝ дал възможност да живее. Тогава те повикват – ще се образува едно дело. Може да е едно много малко дело в мировото съдилище, дето трябва да дадеш хиляда лева. Ще ви кажат: „На кое основание вие заклахте кокошката, я обяснете?“ Вие как ще докажете?

Представете си друго положение. Представете си, че минава един богат човек – откраднал пари отнякъде и за да не го хванат, казва: „Да ви направя едно добро“, дава ви парите. Вие туряте парите в джоба. Как ще се оправдаете? Де е вината на този човек? Че е взел парите, не е виноват. Този човек трябваше да разбира, че тия пари са откраднати, да каже: „Аз крадени пари не искам.“ А ти ще кажеш: „Ето, Господ промислил заради мене.“ Като те хванат, хайде в затвора. Къде е погрешката във вземането на парите? Ти трябваше да знаеш, че тия пари са крадени. Още като ти посочи тия пари, ти трябва да знаеш, че са крадени, защото те миришат. Всичките пари, които са крадени, имат една особена миризма. Пари, които чрез убийство са взети, имат особена миризма. Всичките пари имат особено ухание. Като цветята са.

Казвам, аз бих взел пари само от един светия, един светия, на когото умът е чист, сърцето е чисто, ръцете са чисти. То е морал. Сегашните хора ще убият десет души, ще оберат десет души и минават за праведни. Той ще се облече хубаво, тури цилиндър, казва: „Много добре се наредиха работите.“ Ни най-малко не ги е наредил, туй нареждане мяза, когато човек яде нечиста храна. Щом ядеш нечиста храна, веднага усещаш едно разстройство. Казвам, всичките нечисти мисли, които човек възприема в

ума си, всичките нечисти желания, които възприема в сърцето си, те разстройват неговия духовен живот.

Между младите говорите за морал. Даже в музиката има някои тонове, които не са морални. Според мене, ако вземете тия тонове в българската музика: „ди-ди-ди“, то не е морално. То е дразнене. Какво ще каже ди-ди-ди? Не е морално. За този морал няма да те съдят, но с това пеене едно възвишено същество не може да има доверие в тебе, то ще те подозира. То, като те чуе, като идеш още отдалече, няма да има доверие и никаква работа няма да ти даде. Ще се отнесе много добре, учтиво, но ще каже: „Работа не може да ви дам, защото ди-ди-ди не е морално.“

Как може един човек, който обича, да полъгва? Онези, които крадат, имат белези. Главата им отстрани е широка, отзад е тясна. Дето мине – вземе. Каквото види – краде го, клептомания. Лисицата, която краде… Паякът, който хваща мухите… Гледаш един паяк, хване една муха, казва: „Божия работа е да се ядат мухи.“ Но колко мухи трябва да яде паякът на ден? Каква е дажбата?

Казвам, сега погрешката е в хората, че всички съвременни хора мислят, че са чисти, и мислят, че светът е създаден заради тях. Но ако дойдем да разсъждаваме, колко от тия хора живеят съобразно с ония закони, които Бог е поставил. Вие виждате един богат човек, който мине покрай вас, погледне ви презрително, казва: „Бедняк.“ Вижда ви със скъсани дрехи, обуща, погледне ви отгоре и си замине. Вие се обидите. В какво седи обидата? Обидата седи в самата мисъл. Той мисли, понеже вие не сте богати, а той е богат… Богатството ни най-малко още не показва, че той е добър. Човек може да има всичкото богатство, но как ще го употреби? Той може да бъде много богат, но никога няма да има Божествения свят заради богатството. Ако той има Божественото богатство и ако това богатство, което има, не иска да даде за повдигането на човечеството и го задържи за себе си, никой нищо няма да му каже, да направят забележка – Той ще остане богат, но няма да може да влезе във връзка с хората, не може да има познание за тяхната опитност и ще бъде чужд за техния живот. Значи ще има нещо, което му липсва. Ако даде от своето богатство, тогава влиза във връзка с хората.

Богатството, което имаш, ако го пожертваш разумно, може да се ползваш. Ако не го пожертваш, не може да се ползваш. Ти може да имаш богатство само за себе си, но не можеш да влезеш в общение с хората. Та казвам, ако здравият запазва своето здраве и не влиза в общение с болните – не може да направи една връзка. Здравето е богатство, болестта е сиромашия. Щом дойдем до здравословното състояние на човека – една мисъл, която е

абсолютно чиста, е силна. Ако [мисълта] е силна, и тялото, което е абсолютно чисто, е силно. Един ден тялото трябва да бъде абсолютно чисто. То е достояние на човечеството.

В знанието не трябва да има никаква погрешка. Пет по пет е двайсет и пет. Дванайсет и половина и дванайсет и половина пак правят двайсет и пет. Пет души професори, като работят по пет часа на ден, изкарали двайсет и пет часа. И [двама] души работници, като работят по дванайсет и половина часа на ден […], пак изкарват по двайсет и пет часа. Питам, работата на професорите и работата на двамата души, които работили по дванайсет и половина часа, работата еднаква ли е?

Двама цигулари, които са свирили заедно, не може да свирят еднакво, защото единият е темпераментен – ще вложи повече топлина в тоновете, другият ще внесе в своята музика повече светлина. Трети може да внесе повече сила. Следователно музикантите по някой път се отличават по силата на своята музика, по топлината на своята музика и по светлината на своята музика. Трябва да се съберат трима души музикални хора, за да дадат едно качество, да изразят музиката тъй, както трябва. Да кажем, ако ти свириш ясно, имаш и прецизност. Ако имаш един приятел, който те обича, той ще събуди в тебе [обич], да дадеш топлина на музиката, съдържание. Пък ако той има високо мнение заради тебе, с ума си работи, той ще ти даде, че музиката ще бъде изящна, красива ще бъде. Знаете какво значи красива, ще бъде облечена в една хубава форма, тъй както райската птица е облечена с всичките хубави цветове.

Сега във вашия ум може да се зароди желанието да имате белия цвят. Знаете какви степени има на белия цвят. Имате единица бял цвят. Аз наричам бял цвят [цвета], който не задържа нищо за себе си. Според мене ти, като дадеш всичко, което имаш, ще имаш белия цвят. Белият цвят винаги показва, че онова, което си имал – дал си го, без да оставиш за себе си нещо. Всичко, каквото имаш – дадеш, то е белият цвят. Оставиш само едно за себе си – този цвят не е чист в дадения случай.

В какво седи отрицателната страна на червения цвят? Червеният цвят е носител на живота. Един светия ще си пожертва живота. Белият цвят има плюс, имаме плюс единица. Червеният на какво е равен? Единица и единица е равно на две – показва, че по отношение на белия цвят не е задържал нищо и по отношение на живота не е задържал нищо. В себе си вие питате какво е оставил, ако всичко е дал.

Мислите ли, че човек може да даде всичко? Ти може да дадеш всичко, каквото имаш, но след като си дал, другите хора имат. Ти всичко не може

да дадеш от себе си, само своето си може да дадеш. Сега вие мислите, че вие като дадете, вие губите нещата. Не, едно абсолютно добро, внесено, то дава най-големите приходи за бъдеще. Ако пожертваш живота [си] за добрите хора, твоят живот ще се повърне, ти няма да го изгубиш. В света нищо не се губи. Само че когато се жертват нещата според Божествените закони, придобивките са реални, не се губят. Когато жертвата не става тъй, както трябва, всякога имаме този порядък, който сега имаме.

Та казвам, когато някой път вие сте неразположени… Аз обяснявам, някой път си неразположен, и никаква погрешка не си направил. Ядеш правилно, един ден станеш, криво ти е нещо, направил си някаква погрешка. Дали е твоя или на другите, но носиш една микроскопическа погрешка. Някой път дни се минават, докато се освободиш от едно тягостно чувство. Показва, че в самия живот има дисхармония. Защото дали дисхармонията е наша или на другите – всичките хора живеят в един Божествен организъм, който трябва да допринася нещо. Не можеш ти да живееш сам за себе си. Щом имаш болка на крака, веднага цялото тяло е неразположено. Щом кракът е здрав, разположението е на цялото тяло.

Сега преди всичко моралът трябва да бъде: умът ви трябва да бъде винаги чист. Или най-малката нечистота на ума трябва да бъде на повърхнината. Никога да не допущате във вашата мисъл да влезе една нечиста мисъл, да не допущате във вашето чувство да влезе нечисто чувство, нито в тялото отвън навътре трябва да допущате да влезе нещо нечисто.

Да допуснем, дойде един човек – ти си въздържател – той ти каже: „Близни си само от тази чаша и ще ти дам десет хиляди лева." Казваш: „Какво има? Ще близна и ще имам десет хиляди." Може да ти даде двайсет, трийсет, сто хиляди, само да близнеш. Ти седиш, седиш и близнеш малко. Какъв грях има? Опетнил си се вече. Ти, щом за сто хиляди лева се опетняваш, какво мислиш за себе си? Мислите ли, че сто хиляди лева са много? Ти се самоизлъгваш. Германците прекараха една материална криза, в която с двайсет и пет милиарда не можеше да се вземе един обед. Понятие е то. В ума ти има една идея, че ти сто хиляди ще придобиеш. Лъжеш се. Ще кажеш: „Мене не ми трябват. Аз с пари не близвам, без пари близвам. Ако искаш, близвам без пари, но с пари – никога." Сегашният ваш морал е, че вие с пари близвате, а без пари не близвате. Казваш: „Какво има? Като близна, ще си измия езика. Сто хиляди ще имам." Ти ще имаш сто хиляди на разположение, но вече си оцапал езика. Ще кажеш тъй: „За да не се цапам, без пари близвам, но с пари не близвам."

Сега всичките хора, и деца, и млади, и стари, и професори, и ученици, и учители, всички са изложени на тия, тънките, погрешки. Много мъчно е да

видиш една погрешка. Мислиш, че няма нищо, пък то може да се спънеш. В една малка микроскопическа погрешка може да се спънеш. Тогава вие казвате: „Аз не съм най-лошият.“ Не си най-лошият човек, но не си и най-добрият на земята. Ти, като дойдеш, трябва да бъдеш и най-добрият, и най-приятният човек, и най-здравият. В природата няма никакви недостатъци. Здрав в тялото, да няма никаква нечистота. Здрав в ума, да няма нечистота. Да чувстваш, че си здрав в дадения случай, нищо да няма в света, което може да те съблазни. Не само по тяло – и по сърце, и по ум да няма нищо, което може да те съблазни.

Сега по някой път вие искате да ви обичат. Че как ще ви обичат, когато тялото ви е нечисто? Как ще ви обичат, когато сърцето ви е нечисто? И как ще ви обичат, когато умът ви е нечист? Човек се обича в света за три неща: за чистото си тяло, за чистото си сърце и за чистия си ум. Има чистота – има обич. Няма чистота – няма обич. Под думата чистота разбираме: човешкият ум, който е неопетнен, той е Божествен; човешкото сърце е Божествено, неопетнено, то носи Божественото в себе си; тялото е неопетнено, и то носи Божественото в себе си.

Та казвам, всичките страдания в света са един процес на чистене. Всичките хора са недоволни от туй чистене. Казва: „Дотегна ми да страдам.“ Хубаво, страдаш, защото си нечист. Щом се очистиш, няма да страдаш. Всичките страдания са резултат на една нечистота в мисълта, в чувствата и в тялото, не само твоята нечистота, но общото течение на целия живот. Понеже участваш в него, и ти носиш тази нечистота в себе си. Човек трябва да се освободи, да влезе в Божествения живот. Не са само тия хора на земята, които са авторитети.

Та казвам, гледайте доколко вашият ум е чист, доколко вашето сърце е чисто и доколко вашето тяло е чисто – [дотолкова] вие ще бъдете чисти.

Някое изкушение може да имате. Един богат казва: „Слушай, ела, има едно говеждо изверження тук. Ако стъпиш на изверженията, ще ти дам сто хиляди лева.“ Ти ще кажеш: „Обуща имам. Какво струва, ако стъпя?“ Питам, ти, като стъпиш, ще бъдеш ли чист? Ще се опетниш. Ще му кажеш пак същото: „Без пари на говеждото извержение стъпвам, но с пари не стъпвам.“ Питам, ако сега вас това ви предложат, кой от вас няма да стъпи?

Та казвам, вие искате една нова култура. Новите хора какви ще бъдат? От сегашните хора нищо не става, трябва варене и печене. Новите хора, които идат с този морал, с чистота на своята мисъл, с чистота на своите чувства, идат с абсолютна чистота. Казва: „Какво прегрешение имаш? За сто хиляди лева ще стъпиш ли на едно говеждо извержение?“ Ако аз нося една

торба със злато и стъпя на едно извержение, ще хвърля торбата със златото. Ако аз нося парите и по невнимание стъпя на едно говеждо извержение, аз ще хвърля парите и ще си замина без пари. Защото, щом ги нося и стъпя с парите, ще ги хвърля, за да кажа, че съм стъпил без пари. Аз считам най-малкото прегрешение, ако стъпя на едно говеждо извержение без пари. То е най-малкото прегрешение, което може да направя в света. Щом нося парите, прегрешението е голямо. То е морал.

Сега вие седите и искате невидимият свят да има отношение към вас. Какъв морал имате сега? Тъй както разглеждам, давам ви максими. Тогава, ако ние имаме чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки, всичко в природата е възможно. Няма нещо, което пожелаеш и да не стане. То е магическо. Всяко нещо, което ти хрумне на ума, ще стане. Сега може да мислиш с години и нищо да не става, понеже умът ти е нечист, сърцето ти е нечисто и тялото ти е нечисто. Бог казва някъде в Писанието: „Когато Ме потърсиш с всичкото си сърце", това подразбира: „Когато Ме потърсиш с всичкия чист ум, когато Ме потърсиш с всичкото чисто сърце и когато Ме потърсиш с всичката си душа, ще Ме намериш." Бъдете чисти по ум, по сърце и по тяло, за да бъде бъдещето ви идеално.

Един ден, само когато влезете в областта на чистия ум, на чистото сърце и чистата душа, тогава ще разберете какво нещо е човешкото щастие.

> „Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът."

Тридесета лекция на младежкия клас
6 юни* 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_06_08 Посрещане на Любовта
неделна беседа

ПОСРЕЩАНЕ НА ЛЮБОВТА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще прочета само дванайсетия стих от дванайсета глава от евангелието на Йоана: „Иде Исус в Йерусалим.“
„Духът Божи“

Ще се спра само върху думите от стиха, че иде Исус в Йерусалим. Най-обикновени думи, когато чуем някаква новина, че иде някой си. Невсякога хубавите работи донасят благоденствие на хората. Вие, ако четете осемнайсета глава, осемнайсети стих от същото евангелие, ще видите положението, в което посрещнаха Христа. В осемнайсета глава съдят го, и Петър седеше и се грееше на огъня. Питаха го да не би и той да е от неговите ученици. Той казва, че не е. Човешкото естество се отличава по едно противоречие. И мъже, и жени се отличават с най-голямото противоречие, което съществува в света. Да ви приведа. Казват – да се направи една истина достъпна. Някои говорят за истината и казват, че истината е горчива; казват, че мъдростта е трудна и че любовта е недостъпна. Верно е, любовта за умрелите е недостъпна. Истината за слабите, и за тях е недостъпна. Човек, за да ходи по пътя на истината, той трябва да бъде здрав. Истината не е за болните хора. Някои търсят истината. Някои свободата търсят. Който търси свободата, той е слаб човек. Който търси свободата, той не може да служи на Бога. Някой е слаб, и иска да служи. Как ще служиш? Той е роб, ще служи на Господа. В какво ще служиш? Сега аз разглеждам въпроса. Много пъти човек е слаб, някой път е силен. Ние не знаем от какво произтича неговата слабост. Казват, че силата произтича от любовта и че от знанието произтича. Така е. Или от истината изтича. Аз мога да кажа, че истината изтича от цигуларя, излиза из този цигулар. Но когато известна желязна пръчка се удари, тя издава един тон. Този тон от него ли излиза? Желязото разтърсва въздуха, образува се някаква вълна, образува се един тон. Образува се една дума. Ти казваш, че обичаш някого или че любиш някого. Някой път употребявате обич и любов. Но то е едно и също нещо.

Големите противоречия в света произтичат, че ние влизаме в една област на еднообразие. По някой път мене ми говорят за любовта и колкото романи съм чел, всичките автори тъй пишат, че банално става. Започне една интрига и мислиш, че ще излезе нещо и в края на краищата нищо не

излиза. Не че авторът няма желание да каже. Казвам, съвременните хора мязат на съвременните жени, които месят брашното. Замеси някоя погача: месят по един начин, по друг начин – но по същия начин е смляно брашното. На туй брашно вода ще се тури, сол ще се тури, квас ще се тури, ще седи в нощвите, ще го извадят, ще го направят на пита, ще го турят в пещта, ще го опекат, ще го изядат. Казват – всеки ден по един нов начин опичат питите. Питите са все нови, но съдържанието е едно и също. По някой път брашното останало от 3–4 месеца или 5 месеца, или година, или две години. Казва: „Много хубаво брашно." А то останало от дядо му. Но това брашно отдавна вече е изгубило съдържанието си. Вътре не е онова хубаво. Казва: „Цветът е бял. Стояло е на сухо място брашното."

Та в съвременния век ние имаме консервирана любов, за която авторите пишат. Казвате: „Едно време какво беше – нашите сърца горяха." Едно време какво беше вашето сърце? От пуздер, от коноп, от калчища – като пламне, и изчезва. Сега говоря за ваш интерес. Предупреждавам ви – от всяка гостилница да не ядете. Ще имате опитността, която имал един орел в Шуменско. На една канара, близо до едно село, се заселили много орли. Пък обичали да крадат кокошчици, агнета, това-онова. Един ден намислили да ги отровят. Турили на едно умряло агне отрова, отишли орлите, яли. Отишъл и този орел, и се наял. Но бил здрав и не умрял. Търкалял се, търкалял се по земята и най-после изхвърлил всичко навън и отървал кожата си. Търкалял се. Защо? Понеже ял отровно месо. Мнозина ядете такова ядене. Често някои ми се оплакват от любовта. Превива се от корем. Казвам му: „Ще го повърнеш." Аз се чудя, когато хората ми разправят, че страдат от любовта. Единственото нещо, което не образува болка, то е любовта. Мъдростта ще те тури натясно. Истината, и тя ще те тури, но любовта няма. Някои се оплакват от любовта. Някои болести от любовта произлизат. Аз се чудя на хората – толкоз гениални да са – да извадят всичките неща в света само от любовта. Казва: „Откак го срещнах, заробих се с него, не ми върви." Учителят срещнал някаква възлюблена, не му върви, като професор разсеян е умът му. Всички стават разсеяни. Това не е любов. Разсеяността не е любов. Някои изучават чисто научно. Има причини за разсеяността на любовта.

Има нещастия в света, но любовта не дава нещастия. Всичките добрини в света произтичат все от любовта. Всичките нещастия произтичат от безлюбието. Грехът, падението на хората и на ангелите зависят от това, че са искали да вземат мястото на Бога. Каква нужда имаме от два Бога. Господ казва: „Много добре, да се подобрим тогава. Да видим – нали искаш да помагаш на света – може ли да носиш целия свят." Турил му Господ света, той не може да издържи: „Слизай долу!" И досега носи товара на гърба си с идеята, че той иска божество да стане. Всички вие сте

натоварени с какви ли не идеи. Вашите идеи не са много големи. Някои от вас с малко се задоволявате. На мене са ми казвали: „Много не искам. Много малко искам.“ Хора, които много искат и малко искат – и двамата са опасни. Който много иска и който малко иска, и той е опасен човек. Това трябва да се докаже научно. Как ще го докажете? Ако някой, който е много тежък, който те обича и каже: „Покажи ми, че ме обичаш, поноси ме на гърба си“ – качи се на гърба ти, за да му покажеш, че го обичаш, как ще го носиш? Представете си, че той тежи 90 кила, пък ти едва може да носиш 50 кила. Какво ще правиш, може ли да мръднеш? Ти ще кажеш, че ти страдаш от любов. Но този човек, който иска да опита твоята любов и да се качи на гърба ти, той никаква любов няма. Трябваше да е силен човек и да ти каже: „Ела да ти покажа, че те обичам. Качи се на гърба ми.“ Но да каже той да се качи на гърба ти, то не е любов. Да ти каже: „Ела се качи на гърба ми, да ти покажа, че те обичам.“ Той да те носи.

Сега ние ли обичаме земята, или тя нас обича? Ние ли носим земята, или тя нас носи? Земята ни обича. Доста търпелива е с нас. Всичко, каквото правим, тя търпи, казва: „Ще се поправи.“ Има си някаква идея. От толкова хиляди години ни носи. Погледне отгоре и казва: „Дете е, направило някаква пакост, нещо лошо. – Казва – няма нищо.“ Умряло някое дете – тя ще го тури в лабораторията. Казва: „Ще му направим нови дрешки.“ Заровят го в земята. След време, гледаш, подмладило се това старото дете. Брадата, космите, бръчките ги няма – пак малко дете. Остарее, пак го заровят. Всички ги подмладява. Сега всички вие очаквате да се подмладите, трябва въображение. Сега няма да разберете, понеже ви говоря на един геометричен език.

Веднъж присъстват на лекцията на един прочут геометър в Америка, че разправя за проекции, сечения, линии, плоскости, наляво, надясно. Аз не виждам никакви линии. Казва: „Тук има една плоскост.“ Никаква плоскост няма. Показва сечения, линии, ъгли пише там. Всичките ученици разбират, пишат. Сега ако дойде някой, никаква плоскост не вижда човекът. Но който разбира, ще види. Тази плоскост има отношение. Всяка линия има отношение. Ако с двете плоскости на ръцете вие хванете лицето, какво отношение ще има. Ако майка ви ви хване за лицето или баща ви ви хване, или някой чужд човек ви хване, как ще разрешите въпроса на двете плоскости? Ще дойдат две различни решения. Ако човек, който ви обича, ви пипне с двете плоскости на ръцете по лицето, ще имате едно разположение. Ако ви пипне някой, когото не обичате, ще имате друго разположение. Ще кажете: „Какво ме интересува лицето на човека?“ Казвате: „Ръцете, това не е душата.“ Защо се докачаш, като те бутне някой? Защо, като те погледне някой, казваш: „Криво ме погледна.“ Как го виждаш, че е криво? Светлината как може да бъде крива? Един човек ви

гледа, през очите си праща светлина. Какво криво има в светлината? Криво го погледнал, че не му светнал. Като обичаш някой човек, да му не светиш, да се не спъне, казва: „Понеже на него уповавах, понеже той не ми светна, не можах да видя как да стъпя на земята.“

Сега туй, за което ви говоря, то е реалност за самия живот. Сега може би вас да не ви интересува. Казвате: „Искам да имаме дрехи, да имаме обуща, шапки.“ Въпросът не е разрешен. Ти имаш дрехи, обуща, шапки, хляб – ни най-малко не е разрешен животът. Мислите – онази кокошка, на която всеки ден хвърлят жито, техният живот, мислите, че е уреден. Не, виси на косъм. Може да ги продадат, не са господари нито на своя си живот, нито на потомството. Мислите – онова дърво, което го обработвате, поливате го няколко пъти на ден, че неговият живот е уреден. Ни най-малко не е уреден.

Та казвам, докато ние разглеждаме живота не тъй както трябва, ние ще страдаме. Ако в живота ние не виждаме някаква разумност, която има отношение за бъдеще да се прояви, ако не съществува такава разумност, там любовта не може да се прояви. Когато любовта се проявява, тя винаги в себе си носи три качества: тя, първо, носи добрата основа, на която може да стъпиш. Любовта носи справедливостта, която гради. Всякога можеш да имаш туй, което искаш. После любовта носи в себе си разумността, отношенията всякога могат да бъдат прави. Погрешката в нашия живот е, че ние не знаем как да смятаме. Ние смятаме на секунди. Когато Господ ти даде едно обещание, той няма да ти даде едно обещание за секунди, но ще ти даде за една хилядна от секундата. В една хилядна от секундата може да ти даде всичко, каквото обичаш. Ти не търсиш цял ден да седи, да му разправяш за своите нещастия или пък за своето щастие. Светът не може да бъде още щастлив, понеже еволюцията на човечеството не е развита. Туй малкото дете, което е на една година, ние не знаем какъв човек ще бъде. Може да кажем поет, философ или художник. Въпрос е. Не се е проявило още. Трябва да стане на 21 години, да се обърне числото и ако стане на 33 години, ние вече може да имаме ясна представа заради него. Плод ще има в туй дете. Казвам, съвременните хора още плод не са дали на дървото на любовта. Дойде някой, каже: „Аз ви обичам.“ Къде е плодът? Няма го плода. Ти обичаш, казваш: „Моят плод е зрял.“ Не е зрял. Твоят плод – зелен, моят плод – зелен, какво ще говорим за любовта. Може да говорим за някаква стара любов на миналото. То е друг въпрос.

Сега аз като развивам един роман, говоря за влюбените, търсят развязка. Не може да дам развязката. Като ви държа един час, накрая ще ви кажа нещо. Според мене спазете едно правило. Като идвате да ме слушате, носете едно огледало, за да познаете дали сте ме разбрали. Ако една

бръчка от лицето ви се е смъкнала, разбрали сте ме малко. Ако нито една бръчка не се е махнала от лицето, нищо не сте разбрали. След като ме слушате десетина години, бръчки да не останат на лицето, че да няма какво да смъквате от лицето. Сега доста има да се снема. После ще дойдат тъмните сенки. Туй не харесва – то не е изкуство. Вие като художници сте турили тъмни сенки на очите. Тъй не става. То показва един човек замислен, с много грижи в света, потънали му очите. По някой път голяма жълтина сте турили. Жълтият цвят преодолява – прекалили сте го – показва, че сте умен. Вижда сега – човек, като пожълтее, е болен. Значи храносмилането не е намясто. Щом очите пожълтеят, щом лицето пожълтява, човек не е здрав, той е болен. Той трябва да има на лицето си един цвят като на череша, но не тъмна череша, череша ясночервена. Ясночервеният цвят в себе си носи една свежа мисъл. Човек, който има този цвят, той е жизнерадостен. Пък някой път ние сме тъжни. Когато кръвта не е чиста, винаги човек е тъжен. Та казвам, щом станете тъжни, трябва да знаете, че ви трябва дишане на вас. Дълбоко дишане ви трябва. Трябва него ден да се срещнете с трима души, които наскоро са се влюбили. Всеки от вас, който е песимист, неразположен, аз бих му дал един съвет. Ако е тъжен, да се срещне с трима влюбени мъже, ако е жена; ако е мъж, да се срещне с три влюбени жени. За цяр е това. Всичката ви погрешка седи в това, че вие мислите, че сте стари и че не трябва да се занимавате с любовта. Младите не знаят как да се обичат, старите не знаят как да се обичат. Младият, като обикне черешата, изяда я. Старият я държи по-дълго време, разглежда я, разглежда я. Знаете защо не я яде? Зъби няма. Казва: „Да беше ми се паднала на млади години, не сега." Туря я в устата, пак не може да я изяде. Казва: „Мене не ми се ядат. Едно време много ги ядях тия череши." Някой път старите са по-умни – вземе, че я счука в лъжичката или свари черешата. Казва: „Доста хубави са тия череши варени." Старите ядат варени череши, младите ядат сурови череши. Кой е на правата страна? Младите не правят разноски. Старите трябва да имат огън, дърва, доста скъпи са дървата. Или с електричество готвите. Без електричество по-износно е.

Мисълта е следната. Всякога, когато харчите излишна енергия в природата, нас ни държат отговорни. Не е безразборно. Казва да мислим каквото искаме – един ден ще давате отчет за онази енергия, която сте изразходвали, какво сте направили от нея. Животът, който ни е даден, трябва да го употребим за това, за което ни е даден. Енергията, която ни е дадена, ще я употребим намясто. Всяко нещо трябва да иде на своето място. Светлината, топлината, силата, която ни е дадена, всичко туй трябва да го употребим намясто.

Казвам, на нас, съвременните хора, не само, но на хората от памтивека,

много трудно е да им се въздейства. Не само въздържание – но в даден случай да можеш спокойно да гледаш на нещата, без да се дразниш. Да кажем, времето се разваля, вие се дразните. Никой не може да търпи вятъра, че много духал, буря имало, гръмотевица. Някой не може да търпи голяма горещина. Някой не може да търпи голям студ. Целият свят е създаден заради нас и вие не може да търпите някои хора. Коя е причината, че не може да ги търпите? Има някаква причина. Ако ти си бедняк, и той ти носи един чек от десет хиляди, ще го търпиш ли? Ще го търпиш. Ако иде с една полица от десет хиляди лева, има да му плащаш, не може да го търпиш. Всичките хора аз разглеждам така конкретно. Голям материалист съм. Щом гледаш благоприятно на човека, имаш да вземаш, разположен си. Щом иска да вземе от тебе, не си разположен. Казваш: „Аз не съм разположен." Каква е скритата мисъл. Казва, че характерът му не му харесва. Аз зная, че не е характерът, има да взема от него.

Считайте, че всичките хора в света, всяко същество, което е живо и съществува, то ви носи нещо от Бога. Туй е моето схващане. Всички, които умират, вземат; всички, които се раждат, дават. Като се роди едно дете, с колко ще го облечете? Като умре един стар дядо, колко коства? С 4–5 хиляди лева ще може ли да го погребете? Може. Най-първо, 400–500 лева ще дадете за опяване, ако искате 4–5 попа или ако е един поп.

Сега чувствам едно нещо: „Не може ли да кажеш нещо друго?" Аз виждам, че всинца вие се готвите за един банкет, на царски банкет сте поканени. Но за този банкет трябва особени костюми. Баня трябва да вземете. Казвам, идете на баня, хубаво да се окъпете, под ноктите да няма кал, да бъдете хубаво вчесани, подстригани, ще се облечете хубаво. Ако някой не е окъпан, не го приемат. Ако нямате царска мантия за главата, няма да ви приемат. Много лесно проповядват. Казват: „Да идем в оня свят, Христос ще ни спаси." Спасението без мантия на любовта никога не може да стане. Първото нещо е да облечеш мантията на любовта. То е спасението на света. Онези, които проповядват спасение без мантията на любовта, те икономисват истината. Ще облечеш най-хубавата дреха, която Господ ти е дал. Тогава на тази дреха ще се турят нашивки от знание, от истина, от добродетели. Те ще бъдат скъпоценните камъни по дрехата. Може дрехата на любовта да бъде украсена с всичките скъпоценни камъни, които съществуват в живата природа. Сега тези дрехи не се изискват от вас да си ги купите. Колцина от вас бихте могли да си купите една дреха на любовта, ако е с пари? Няма нито един човек толкова богат, щото да може да си купи една дреха. Вие сега искате новия живот. Новото в света иде. Любовта, която иде, ще даде новите условия за живота. Целокупно всичките души търсят свободата в света. Виждаме – в живата природа като

се посее всяко семенце, в него има желание да излезе от земята, стреми се към слънцето, понеже оттам иде всичката енергия, която се изпраща в света.

Та казвам, по някой път и човешката душа по същия начин има желание, във всинца ви в съзнанието когато има желание да идете и да посрещнете това животворно слънце, което носи тия дрехи, с които се обличат тия, които го посрещат. Всичките цветя, които излизат да го посрещат, имат най-хубавите дрехи. По живота им може да зная характера им, ставали ли са рано, или не. Например бивола го зная какъв е. На вола зная историята, на гарвана зная историята, и на съвременните петли зная историята. Ще кажете: „Що ни са петлите, аз не се нуждая от тях.“ Но питам, що ни са нас часовниците в нашите джобове? И на главата има едно място – вие носите този часовник, така хубаво е развит, че може да направите погрешка само с 30 секунди – точно времето ще познаете. По причина на този вътрешен часовник е направен и този, който носим в джоба. Онзи, в който туй чувство не е развито, той погледне този часовник, и така укрепява мозъка си.

Казвам, вие още не сте проучвали любовта като творческа сила в света. Гении, таланти се раждат все от любовта. Юнаци се раждат от любовта. Велики хора се раждат от любовта. Вие искате да станете велики, да привлечете всичката любов. С много малко любов искате да я привлечете. Мислите ли, че огънят, при който калаят се стопява, че този огън ще бъде в състояние да стопи златото. Вие имате любовта на калая – при 100 градуса се топи, а вие искате да имате резултатите на златото. Ще трябва да имате 1200 градуса. С малката любов малки резултати ще имате. Имайте голямата любов, в която всичко се топи. Помнете това нещо: когато нещата се топят, живот иде; когато нещата замръзват, животът си отива. Някой казва: „Стопих се.“ Щом се топиш, тогава работата е опасна.

Казвам, иде сега. Кой иде в света? Любовта иде в света. Всички хора трябва да я посрещнат. Казва: „Исус дошъл.“ Верно е. Дошъл е едно време, но хората не го приеха. Казвам, любовта иде, не един човек. Туй, което носи живот, туй, което носи всичките блага за човека, за всеки едного от вас, то е, което иде сега. Може да кажете, че сте видели слънцето. Но слънцето вие го виждате дотолкоз, доколкото видя онази вечер месечината една сестра.

Преди няколко вечери една млада сестра се интересува да види месечината. Няколко вечери настоява да гледа през моята тръба. Казвам: „Времето не е хубаво.“ Казва: „Искам да видя месечината.“ Оставям я, гледа. Казва: „Тази светлата точка на месечината каква е?“ Аз рекох: „Там са най-учените хора на месечината.“ „Тъй ли? Най-учените хора?“ „Много

по-учени са от нас." Гледа друга точка и пита: „Те какви са?" Казвам: „По-невежи са онези. Най-светлата точка са най-учените." Под светлина ние разбираме благата в живота. Там, дето има светлина в живота, там има блага. Под думата светлина ние разбираме всичките блага, които излизат от природата, в какъвто и да е смисъл. Не земни блага. Казва – туй е светско. Това е духовно. Светско значи на физическото поле. То е един резултат. Духовното, то е силовият свят. Когато говорим за света на силите, то е духовният свят. Когато говорим за разумността, която направила силата в света, разбираме божествения свят. За нас божественият свят, духовният свят и материалният свят са един и същи свят. То са резултати. Ако вземете главата на човека, вие имате разумното на човека. Ако търсите неговата любов, ще я намерите в гърдите, в сърцето. Ако търсите силата му, ще я намерите в ръцете, в краката, във всички негови органи. То е човекът, който се проявява в своето тяло.

Каква трябва да бъде религията за нас, съвременните хора? Едно време хората вярваха в истукани. Сега вие вярвате в портрети. Не е лошо. Вечерно време вярвам в свещта, която ми служи, но на тази свещ плодове не могат да зреят. Тя може да ми услужи, но тя не може да ми стопли стаята. По някой път поставяме, казваме, че от тази свещ зависи всичко. Съгласен съм. Всичко зависи от душата, която Бог е вложил във вас, от нея зависи всичко. От душата, която Бог е вложил, зависи качеството на вашия ум, от душата зависи качеството на вашето сърце. От духа, който Бог е вложил във вас, зависи какво ще бъде вашето бъдеще.

Та казвам, кое е по-хубаво: човек да има прямо отношение към слънцето или чрез отражение на огледала? И то е хубаво. Сега в големите европейски градове, където светлината не може да влиза направо, вкарват я изкуствено. Но то става с големи разноски. С огледала вкарват светлината. Ти четеш Библията, и почваш да вярваш. То е чрез огледала. Четеш Библията и казваш: „Да прочета нещо." Четиридесет и две години Господ ви говори, и сега светлината ще влезе в ума ви. Ще кажете, че вие имате прямо съобщение с Бога. Той още не е изучил този свят. Ако погледнеш света, твоето съзнание е обвито с друго съзнание, и Господ е много далече от тебе. В сегашното положение хората не са в състояние да изтърпят трептенията, които Божественият Дух има. Следователно трептенията на този Дух трябва да минат през много съзнания, да станат годни заради нас. Туй, което вие приемате, казвате, че от Господа го приемате. Мислите ли, че баща ви, когато бил на 21 година, и баща ви, който станал на 80 години, мислите ли, че е един и същ? Вашият баща в разположението към вас не е един и същ. Той не е такъв, какъвто е бил на млади години. На млади години той искал да си поиграе с вас, да ви вземе на ръце. Сега, като остарее, на 80 години, погледне ви, не иска да ви вземе

на ръце. После ще ви направи бележка, че не сте постъпили добре. Иска нещо да му услужите. Как ще изтълкувате? Защо остарява бащата? От синовете и от дъщерите си. Защо остаряват слугите? От господарите. От какво остаряват мъжете? От жените. От какво остаряват жените? От мъжете.

Ние, съвременните хора, се безпокоим. Искате да знаете дали аз говоря истината. Питам, дали вие говорите истината. Дали аз говоря истината, оставете, но се попитайте дали вие говорите истината. Казвате: „Той дали иска да каже истината?" Питам, вие искате ли да намерите истината. Аз може да ви проверя. Вие сте беден човек, щом може да ви подкупя с 10, 20, 40 хиляди лева – виждам дали търсите истината. Като говорих на един български инженер за подкуп, казвам: „Ако ти дадат един милион подкуп, какво ще направиш?" Казва: „Един милион не е подкуп, то е продажба. – Законът не може да го съди. – За десет милиона не може да ме съдят, продал съм се. Щом се продам, законът не ме хваща. – Казва – да ми дадат три милиона, напущам България, отказвам се от българите, ще ида в странство да живея. Какво ще живея тук. В странство – с три милиона, като ми дадат, ще напусна България. Честно ви говоря." Това е неговото разбиране. Казвам, не само той ще напусне, но и много българи биха напуснали България за три милиона. Казвам му: „Много искаш. Други без пари напущат България, ти с три милиона напущаш, голяма любов. Скъпо продаваш българската любов."

Единственото нещо, което трябва да посрещнем без никакво съмнение, е любовта. Има нещо в света, което никога не лъже. То е любовта. Лъжа няма в нея. Има нещо в света, което никога не лъже. То е Божията мъдрост. Има нещо в света, което никога не лъже. То е истината. Три неща в света има, които никога не лъжат. Всякога тялото не лъже, понеже се държи за истината. Сърцето и умът на човека не лъжат, понеже се държат за мъдростта. Душата никога не лъже, понеже се държи за любовта. Тъй седи в моя ум идеята. Казвам, душата не може да лъже, държи се за любовта. Аз от какво се нуждая? Не търся нищо от света. Целия свят имам, ако се разхождам по всичките слънчеви системи, по всичките планети ходя, и тук съм дошъл като екскурзиант. Сега това е роман, не искам да ви убеждавам. Как ще ме подкупи славата на хората, защо ви е? Ако е за слава, има хора, между които съм бил и които хора тукашните хора не са ги сънували. Какво ще търся тук, да пишат вестниците: „Господин Дънов държа една беседа – такава и такава."

На вас ви казвам сега, ако вие не искате да имате одобрението на Бога и неговата слава, какво струва всичко друго. Какво струва всичката слава на света, ако пренебрегвате Божията слава. Вие го търсите, казвате: „Къде е

Господ?“ Мнозина са ме питали де е Господ. Аз никъде не го търся. Досега никъде не съм търсил Господа. Не го търся. За да го търся, трябва да съм излязъл извън него – тогава да го търся. Къде ще го търся? Казва: „Търсете Господа.“ Казвам: „Кога го изгубихте?“ Изгубил си го, излязъл си извън Господа. То е сега само заблуждение вътре. Досега дявола, понеже мисли, че е извън Господа, и Господ го мачка. Той търси Господа вън от себе си. Щом търси Господа вън от себе си, ще направи престъпление.

Единственото нещо, което не е вън от вас, то е Бог. Той е вътре във вашата душа. Вашата душа е в Бога и Бог е във вашата душа. Не за тялото, то не е резултат, но душата ви е излязла от Бога. Щом имате душа, която е излязла от Бога, Бог е в душата и душата е в Бога. Ако туй не го вярвате, тогава какво вярвате. Вие мислите да намерите Господа и да го намерите някъде в небето. На небето ще намерите слънцето, планетите, комети, но Господ никъде няма да го намерите. И ангели може да намерите, всичко може да намерите, но Бога в небето никъде няма да го намерите. То е неразбиране на живота. То е външната страна, търсене. Онзи човек, който дава подарък с ръката, то не е човекът – тази мисъл се е зародила отдалече в неговия ум, в неговата душа.

Желая вие днес да излезете, да посрещнете туй вътре в себе си. Не ви проповядвам да се отказвате от света, да живеете в света, нека станете тлъсти. Който е сух, да стане малко тлъст. Който не е ял, да яде, богато да яде. Ние не проповядваме едно учение на просия. Ще се наядеш хубаво, после ще имаш три яденета, една супа, направена кой както обича. На обед една печена кокошка, че вечерта баница, направена с най-хубавото сирене, мляко, че масло, че сладкиш хубав. Яденето е първото общение с Бога. Дишането е второто общение с Бога. Мисленето е третото общение с Бога. Като ядем, дишаме и мислим, ние сме във връзка. Ще ядем онова, което е приятно на вкуса, онази сладчина. То е хубавото вътре в нас, което остава. Въздуха, който дишаме и освежава, туй, което е скрито във въздуха, то е божественото. Най-после онази хубава, възвишена мисъл и чувство, които минават, туй е проявлението на Господа. Тъй трябва да излезем сега, да го посрещнем.

Сега вие сте в осемнайсета глава и се греете на огън. Чакате и всеки от вас казва: „Какво ще стане с мене?“ Какво ще стане с вас? Вие сте на съдебната скамейка. Всички вие сте осъдени на скамейката. Всички се съдите като Христа пред Пилата. Казвам, присъда ще има. Всинца ще бъдете разпънати. Нито един от вас няма да остане да не е разпънат. Знаете ли това? Ще го проверите. Всички ще бъдете разпънати. Какво ще ми говорите. Един страх има във вас. Аз виждам колко сте герои. Казвате: „Какво ще се прави?“ Един български свещеник казва: „Какво ще се прави,

като идем при Господа? Какъв джуаб ще даваме? Като православен не съм живял, в пост съм ял кокошки." Казвам: „Това не е много, то е нищо. За лек си го ял." Казва: „Какво ще кажа на Господа – винце съм пил?" Казвам: „Няма нищо, то е за веселие на духа." Ако вас ви пратят на бойното поле, ще се върнете ли с кръстове? Кои отиват на бойното поле? Проповядват едно учение, че всеки, който дошъл на света, има да мине през известни изпитания. Като ги издържи, тогава е герой. Къде е геройството на съвременните християни? Какво е това християнство? „Вярваме в Христа." Мене не ми трябва такава вяра. Всички хора трябва да излязат да посрещнат любовта. Само тогава ще има амнистия. Един случай има да се освободите от Пилата – да посрещнете любовта. Тогава амнистия ще има. Казва му Христос: „Ти не би имал власт над мене, ако не ти беше дадена отгоре." Понеже власт е дадена отгоре да ви съдят, Пилат ще дойде.

Та казвам, оставям само една врата – да излезете да посрещнете любовта. Тогава ще имате тази голямата амнистия. Всички ще бъдете свободни само тогава, когато посрещнете любовта и се облечете в нейната дреха. Тогава ще бъдете синове и дъщери на Бога живаго.

Посрещнете вътре в себе си, със своята душа посрещнете любовта. Тогава всичките посрещания имат смисъл. Ако нея не можете да посрещнете, външните посрещания са безполезни.

Тайна молитва

Тридесет и четвърта неделна беседа
8 юни 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_06_11 Най-разумните отношения
Лекция на Общия Окултенъ класъ

НАЙ-РАЗУМНИТѢ ОТНОШЕНИЯ

Отче нашъ.
Духътъ Божи.

Пишете една тема, която не знаете. Писали сте върху темата „Защо човѣкъ е младъ и защо остарява“. Вие не знаете. Трѣбваше да пишете: „Не знаемъ“. Сега какво казвате? Човѣкъ идва младъ на земята да се учи. Че младиятъ не учи, стариятъ учи. Младитѣ правятъ погрѣшки. Който учи, не прави погрѣшки. Сега толкозъ години вие сте разбрали криво учението, което проповѣдвамъ. Вие не сте живѣли тъй, както трѣбва и сте добили навици, които сѫ атавизъмъ. Не виждамъ нѣкакво въздържание въ васъ. Вие се въздържате, както страхливитѣ се въздържатъ. Страхъ го отъ дървото, казва: „Търпеливъ съмъ“. Щомъ е силенъ, хичъ не е търпеливъ, защото въздържатъ се не слабитѣ, но силнитѣ. После, трѣбва да търпи силниятъ, не слабиятъ. Слабиятъ не може да търпи. То сѫ неразбирания. И вие постоянно говорите за любовьта. Това, за което хората говорятъ, не е любовь, защото казватъ, че любовьта ражда всичкитѣ нещастия. Любовьта ражда всички нещастия – туй е вѣрно. Тя дава живота на човѣка. Като дѣлятъ хората живота, ражда се нещастието. Едни вематъ повече, други по-малко. Ако остане на любовьта, тя би имъ дала толкозъ, колкото имъ трѣбва. Понеже тѣ дѣлятъ живота и отъ изобилието се ражда нещастието. Като нѣма човѣкъ нищо, ще крадатъ ли отъ него? Сега казвамъ, че по този начинъ Божественото учение не се разбира.

Какво означава едно? Какво означава единъ мѫжъ, една жена? Кой бѣше по-напредъ – мѫжътъ или жената? Едното е мѫжътъ. Щомъ е едно – работи. Мѫжътъ е едно дърво, дървото на живота. Но кога излѣзе кражбата въ свѣта? Щомъ дървото роди плодъ. Тогава започватъ да крадатъ хората отъ плода. Самото дърво, като едно, не се краде. Щомъ роди плода, вече на плода има кражба. Тукъ, на Изгрѣва, казвате: „Всичко е на Господа“. Хубаво. Всичко е на Господа. За ядене сме първи всички, за пиене на вода сме първи всички, за обличане, за обуща, за дрехи. Щомъ дойде за работа, казвате: „Все ние първи нѣма да бѫдемъ“. После, нѣкои има тукъ, не съмъ ги виждалъ да работятъ физически. Минаватъ за аристократи. Не съмъ ги виждалъ да работятъ. За ядене е за Господа, но за работа не е за Господа. Сега критици сте. Колко ви обичатъ? Никой не знае колко ви обичатъ. Единствениятъ, който обича, то е Богъ. Ние, които обичаме – то е отражение. То не е никаква любовь. Ти, като обичашъ, какво

давашъ? Ако азъ нося свѣтлината, азъ не съмъ създалъ свѣтлината. Грѣе свѣтлината, но електричеството грѣе. Казва: „Азъ му давамъ свѣтлина на него“. Вие давате хлѣбъ нѣкому. Този хлѣбъ не иде отъ васъ, не давате нѣщо отъ себе си. Ще вземете да четете отъ Библията и проповѣдвате: „Азъ туй, което проповѣдвахъ, какво ще му проповѣдвамъ на този човѣкъ“. Та казвамъ: Ако е за проповѣдь, всички знаете да проповѣдвате, всѣки отъ васъ проповѣдва, както живѣе. Тогава каква нужда има да се събираме? Всичкитѣ хора се събиратъ, каква нужда има да се събиратъ? Човѣкъ, безъ да се събира, безъ да му проповѣдвашъ за Господа, той ще живѣе. Овцата, каквато религия и да ѝ се проповѣдва, ще пасе трева. Вълкътъ, каквато религия да му се проповѣдва, все ще яде месо. Каква е разликата? Единиятъ ще бѫде вегетарианецъ, другиятъ ще бѫде месоядецъ. Тогава ще примиряваме месоядството съ вегетарианството. Питамъ: Кое е по-доброто учение – да бѫдешъ вегетарианецъ или да бѫдешъ месоядецъ? Месоядецътъ се храни съ консервирана храна, храни се съ консерви. Консервирана енергия има. Хване една овца, консервирано месце има. Сега, разбира се, религиознитѣ вѣрвания, че Господь създалъ животнитѣ за храна на хората, сѫ човѣшки схващания. Бѣхте ли при Господа, когато ги създаваше? Кой отъ васъ (е чулъ), че животнитѣ сѫ за храна на хората? Господь казалъ, Мойсей така е писалъ. Мойсей билъ ли е тамъ? Не е билъ. Тъй му скимнало. По какво се отличава, когато Богъ говори? Всѣка Божествена дума, ти не можешъ да я изопачишъ по никой начинъ. Тази дума ти не можешъ да оцапашъ по никой начинъ, съ нея не можешъ да злоупотрѣбишъ. Божественитѣ думи си оставатъ чисти като диамантъ. Значи за тебе само онова, което остава неоцапано, е Божествено. Всѣко нѣщо, което се цапа, не е Божествено. Тогава привили ли сте опитъ, да видите кое не е оцапано? Вие говорите за вашата душа. Вие, като душа, познавате ли се какво нѣщо сте? Спорили се младиятъ вълкъ и стариятъ вълкъ. Стариятъ вълкъ казва: „Ти не знаешъ какъ да давишъ овцитѣ. Така не се давятъ“. Стариятъ, като ги давилъ, младиятъ му казва: „Много време взе. Нѣма време така да се яде. Малко по-бързо“. Кое е по-хубаво – бавно да ядешъ или бързо да ядешъ? Ако имашъ зѫби – бързо яжъ, ако нѣмашъ зѫби – бавно яжъ. Какво показва бавното ядене? Нѣмашъ зѫби. Има зѫби човѣкътъ – дъвчи бързо.

Добре, ние искаме правото въ свѣта. Какъ ще турите правото? Едновременно вие не можете да турите еднакво право и на двата си крака. Азъ бихъ желалъ еднакво право да дадете на двата си крака, еднакво да вървятъ напредъ. /Учительтъ подскочи съ двата си крака едновременно/. Туришъ лѣвия кракъ напредъ, дѣсниятъ остане назадъ. Туришъ дѣсния кракъ напредъ, лѣвиятъ остане назадъ. Туй право ли е? Трѣбва да разрешите въпроса. Когато единъ човѣкъ има много полици да плаща, за правото не може да говори. За правото говори, но е относително право.

Всѣки човѣкъ, който иска да разреши нѣщата за Божествената истина, не трѣбва да има дългове. Да кажемъ грѣшенъ е човѣкъ, но той се заинтересува да му прости Господь, ще се моли. Но тая молитва не е още по закона на любовьта. То е принуждение. Грѣхътъ е, който те принуждава. Ти отивашъ да се молишъ не отъ любовь, не отъ съзнание, (а) отъ страхъ. Ако навреме не си плащашъ дълговетѣ, има по-друго положение. Не че първото положение, да се моли, е лошо, но то не произтича отъ любовьта.

Казвамъ: Дотогава, докато умътъ на човѣкъ се смущава – той не може да намѣри истината. Смущението е единъ потикъ, но смущението не разрешава страха, потикъ да бѣгаме. Може да има причини, но причината може да е толкозъ малка, че да се смѣешъ на себе си. Вѣрата е единъ потикъ. Обезвѣришъ се – нѣма потикъ. Надеждата е единъ потикъ, милосърдието е единъ потикъ, справедливостьта е единъ потикъ. Въ тебе се явява едно съзнание, че тъй трѣбва да постѫпишъ – това сѫ потици. Какъ ще откажешъ на единъ потикъ въ съзнанието си? Тази линия права ли е? Не е права. Защо, какво е мѣрката? Тази линия не е права. (Въ оригинала липсва чертежа).

Тази е плоскостьта, по която се движи земята. Всѣка линия, която не е хоризонтална съ плоскостьта, по която земята се движи, не е права. Първата линия отъ двѣтѣ страни е крива. Следователно – коя е права? Нашиятъ пѫть е правъ, когато е въ Божествената плоскость, въ която ние вървимъ. Значи трѣбва да имашъ въ ума си една права. Правата тукъ, на черната дъска, сравнявате съ рѫбоветѣ на дъската. Ако тази линия бѣше въ въздуха, ако нѣма съ нищо да я сравнявате, тази линия щѣхте да я видите права. Казвамъ: Често вие за мѣрка вземате горния или долния рѫбъ на дъската. Мислите ли, че тѣзи линии сѫ хоризонтални съ плоскостьта на земята? Нашето дюшеме хоризонтално ли е? Не е така хоризонтално. Хоризонтални сѫ две линии, когато сѫ еднакво отдѣлени. Всичкитѣ точки на две прави линии, които сѫ еднакво отдѣлени въ посоката, тогава сѫ хоризонтални.

Казвамъ: Вие сте въ живота. Какво разрешавате? Казвате, че човѣкъ се родилъ младъ. Следъ като се цани човѣкъ на работа – той е младъ. Следъ като го изпѫдятъ отъ работа – той е старъ. Вие влизате чиновникъ, следъ 30 години васъ ви пенсиониратъ. Младъ ли сте? Старъ сте. Защо ви пенсиониратъ? Понеже не може вече да работите. Всѣки човѣкъ, който има въ запасъ енергия – той е младъ. Всѣки човѣкъ, който изхарчилъ енергия – той е старъ. То е едното изяснение на нѣщата. Вие подмладявате и остарявате. Вие имате сила, вие имате цена въ себе си. Вие имате едно шише. Ако го напълните съ вода – то е младо. Щомъ го изпразните – то е

старо. Старото шише, като го напълните – пакъ е младо. Стариятъ – това е състояние на човѣшката душа. Съзнавашъ, че въ младини си ималъ нѣщо, въ старини си го изгубилъ. Въ старини си придобилъ нѣщо, което въ младини си го нѣмалъ. Казвашъ: „Похарчихъ енергията на младостьта само, за да добия знание“. Нѣкоя пѫть казвашъ: „Не разбрахъ живота“. Сравнявашъ и казвашъ: „Дали туй, което го изхарчихъ, съответствува на знанието, което придобихъ?“ Сега човѣкъ, като живѣе, се старае да бѫде красивъ и най-после става грозенъ. Всички започватъ съ красота и свършватъ съ грозота. Защо става така? Ти имашъ красотата до известно време, после – обратното. При А слънцето изгрѣва, при Г залѣзва. Като изгрѣва слънцето, ние виждаме красотата, като залѣзва слънцето – красотата не се вижда. Щомъ красотата не се вижда, явява се грозотата. Или казано другояче: красотата е изобилна свѣтлина, грозотата е тъмнина. Сега вие отъ живота чакате това, което никой не го е добилъ. Вие очаквате отъ живота нѣщо отвънъ да ви дойде. Отвънъ ще дойдатъ условията, а отвѫтре ще дойдатъ зародишитѣ. Вие очаквате зародиша на една мисъль да дойде отвънъ. Никога нѣма да бѫде. Условията ще дойдатъ отвънъ и възможноститѣ ще дойдатъ отвѫтре. Да бѫдешъ добъръ. Условията ще ви дадатъ отвънъ, но добротата е вѫтре въ васъ. Да бѫдешъ справедливъ, ще ви дадатъ условия отвънъ, но справедливостьта е вѫтре въ васъ. Та казвате: „Не съмъ добъръ“. Имате възможность да бѫдете добъръ, но условията сѫ отвънъ. Зародишътъ на тия условия е въ човѣшката душа. Казвамъ: Това трѣбва да се приложи. То е една и сѫща дума, въ приложението трѣбва да се приложи. Какъ трѣбва да се каже? Повтаря се една дума два пѫти. Зародишътъ трѣбва да се посѣе въ почвата, тогава ще му се дадатъ условия да расте. Приложението трѣбва да се приложи. Значи трѣбва да се посѣе семето. Посѣтото семе трѣбва да даде плодъ, който вие очаквате. Не само вие, вие разбирате само на васъ. На всичкитѣ хора е потрѣбенъ единъ вѫтрешенъ стимулъ. Вие нѣкой човѣкъ не може да го обичате, защото има си причини. Обичамъ единъ бакалинъ, понеже има захарь, нѣма захарь – не го обичамъ. Обичамъ едно дърво – има плодъ, обичамъ една пчела – въ кошера има медъ, обичамъ една кѫща – понеже е хубаво осветена, добре устроена, има кухня, баня, всички удобства. Една колиба, на която прозорцитѣ не сѫ на мѣсто, не може да я обичамъ. Казвамъ: Така не може да се живѣе. Какъ може да живѣешъ въ една колиба, както въ една хубава кѫща? Условията не сѫ едни. Ти може да преобразишъ колибата и може да развалишъ хубавата кѫща. Казвамъ: Причинитѣ и на двамата сѫ добри, но не може да живѣятъ, понеже и двамата искатъ едно и сѫщо нѣщо. Всѣкога, когато двама души искатъ едно и сѫщо нѣщо, тѣ ще се скаратъ. Турете двама чиновници за една и сѫща служба, тѣ ще се скаратъ. Единиятъ ще каже, че той е по-способенъ. Има двама инженери да се турятъ на една и сѫща служба съ едно възнаграждение – 15, 20, 25 хиляди лева. Ако ви турятъ за арбитъръ, какъ ще опредѣлите вие кой отъ двамата

инженери да се назначи? Допуснете, че единиятъ е на 30 години, другиятъ инженеръ е на 90 години. Ако е за работа, ще турите младия инженеръ да свърши работата. Ако е за да даде планъ, единъ хубавъ съветъ – ще вземете стария. Ако е за опитность, за скица – ще вземете стария. Ако е за работа, за приложение – ще вземете младия. Азъ, ако съмъ, ще ги примиря. Ще кажа: Тази заплата, 30 хиляди лева, ще я раздѣлите на две, тъй щото за двама инженери има мѣсто, отъ тѣхъ зависи и двамата, и младиятъ, и стариятъ да работятъ. Кога стариятъ и младиятъ не могатъ да работятъ? Само при единъ случай – когато стариятъ е уменъ, а младиятъ е глупавъ. Тогава стариятъ и младиятъ не могатъ да работятъ. Когато младиятъ е глупавъ, а стариятъ е уменъ – тогава пакъ не могатъ да работятъ. Когато младиятъ е глупавъ, и стариятъ е глупавъ – тогава не могатъ да работятъ. Когато младиятъ е уменъ, и стариятъ е уменъ – тогава и двамата не могатъ да работятъ. Тогава тукъ често се случва двама да се не погаждатъ. Тогава или стариятъ е уменъ и младиятъ глупавъ, или стариятъ е глупавъ и младиятъ е уменъ едновременно. И тогава не се спогаждатъ. Животътъ е една служба, трѣбва да живѣемъ, трѣбва да работимъ нѣщо.

Сега да ви попитамъ: Кое е най-право да се живѣе? Какво трѣбва да се разбира подъ думата „животъ“? Животътъ не е нищо друго, освенъ една малка проява на любовьта. Любовьта, като иска да направи една проба, тя като една дреха вика живота и оттамъ изважда терковетѣ. Направи единъ теркъ – не става, после втори, трети, четвърти – все теркове прави. Това е любовьта, това се нарича животътъ. Когато теркътъ стане хубавъ, тогава казваме, че животътъ е добъръ. Когато теркътъ е лошъ, казваме: „Не се сбѫдна животътъ“. Сега въ дадения случай, кое е по-лесно – да пълнишъ шишето или да го празнишъ? Отъ кое човѣкъ може да придобие повече? Когато се напълни шишето или когато се изпразни? За сегашниятъ животъ говоримъ. Ще ви преведа мисъльта си малко по-конкретно. Кога печелите повече – когато ядете или когато постите? Кое е за предпочитане – яденето или постенето? Кое бихте предпочели сега – яденето или постенето? Азъ бихъ предпочелъ яденето. Постътъ ще го оставя настрана. То е изключително нѣщо. Постимъ само тогава, когато отиваме въ оня свѣтъ. Щомъ сме на този свѣтъ, на общо основание ще ядемъ, по всичкитѣ правила. Щомъ мислимъ да идемъ въ оня свѣтъ, ще постимъ, понеже отиваме въ една по-рѣдка срѣда, трѣбва да олекнемъ. Азъ съмъ натоваренъ съ ядене, въ оня свѣтъ не може да ида, азъ ще изгубя оня свѣтъ. Вие се намирате въ трудно положение, като ученици, на които учительтъ преподалъ една лекция и търси дали знаятъ урока. Представете си, че всички вие знаете предмета. Кои отъ васъ не знаятъ да ядатъ? Има ли нѣкой? Всички по яденето сте специалисти, даже въ нѣкои отношения по-хубаво отъ мене ядете и сте недоволни. Може би нѣкой пѫть отъ яденето сте недоволни. Нѣкое дете е по-доволно, знае да яде. Не мислете, че детето

не знае да яде или че не знае да диша. Детето знае по-добре да диша. Ако дойдемъ до мисъльта – другояче седи. Въ дадения случай детето не може да мисли право, понеже не разполага съ достатъчно енергия, не може да мисли. Когато туй дете добие онази необходимата енергия, неговата мисъль е права. Тогава, за да мисли детето, майката и бащата сѫ, които спъватъ детето да мисли право. Ако майката, когато била бременна съ детето, се страхувала – детето става страхливо. Ако майката била буйна и се сърдила – детето става гнѣвливо. Ако майката, когато била бременна, била суевѣрна – детето става суевѣрно. Ако майката, когато била бременна, била мързелива – детето става мързеливо. Каквито наклонности имала майката, всички тия наклонности се отпечатватъ. Ако майката, когато била бременна, се занимавала съ изкуство – детето става художникъ. Ако тя се е занимавала съ музика – детето става музикантъ. Ако майката, когато била бременна, се занимавала съ религия – детето става набожно. Съ каквото се занимавала майката, такова направление ще даде на детето, което носи въ себе си. Всичкитѣ ваши мисли ставатъ точно такива, каквито сте вие. Каквото е вашето състояние, такава е и вашата мисъль, която ще се роди отъ васъ. Запримѣръ: Проповѣдвашъ нѣкому за оня свѣтъ и ти се колебаешъ, ти самъ не си убеденъ въ оня свѣтъ, не си ходилъ тамъ. Вие сте излѣзли отъ оня свѣтъ. Какъвъ е оня свѣтъ? Вие не го знаете. Накѫде е оня свѣтъ? Тукъ на земята или е горе нѣкѫде? Че е нѣкѫде, нѣкѫде е. Вие подигате очитѣ, се нагоре гледате, но това е вѫтрешно заблуждение. Щомъ се премахне онова препятствие, което имате въ себе си – веднага ще се отвори онзи свѣтъ, ще го видите. Да кажемъ вие предъ очитѣ сте си турили преграда, слънцето изгрѣло, но вие нищо не виждате. Щомъ махнете препятствието, веднага ще видите. Значи, щомъ не виждате оня свѣтъ, предъ вашето зрение има турено нѣщо. Щомъ махнете предмета, веднага ще видите оня свѣтъ. Туришъ рѫката си предъ очитѣ – не виждашъ оня свѣтъ. Щомъ махнешъ рѫката – веднага ще видишъ оня свѣтъ. Вие разсѫждавате за оня свѣтъ, но рѫката ви седи предъ очитѣ. Искате да влѣзете въ оня свѣтъ, но държите рѫката си близо до очитѣ. Какво разбирате, че държишъ рѫката си близо до очитѣ? Ако идешъ въ оня свѣтъ, ще вземешъ ли тази рѫка съ себе си? Защо умиратъ хората? Искатъ отъ невидимия свѣтъ да ни покажатъ, че не трѣбва да туряме физическо препятствие предъ очитѣ си, за да не забуляме оня свѣтъ. Но трѣбва да се освободимъ отъ този свѣтъ, за да видимъ оня свѣтъ. Ти като умрѣшъ, ще оставишъ рѫцетѣ, краката, всичко тукъ ще оставишъ и ще идешъ въ оня свѣтъ. Този човѣкъ ще го видите, че той е етеренъ. Пакъ сѫщиятъ човѣкъ е – и крака има, и пръсти има, толкозъ фина материя, прозрачна, че и рѫце има, и крака има, и стомахъ има, но физическо не може да тури. Тамъ трѣбва етерна храна. Казваме, че човѣкъ нѣмалъ хранителни органи. Има, но тогава ние се плашимъ. Казвате: „Като умремъ, какво ще стане съ насъ?“ Какво ще стане? Да кажемъ – ти си въ затвора, имашъ букаи, турени

на краката, казвашъ: „Като излѣза вънъ въ свѣта“. Какво ще стане като ти махнатъ букаитѣ? „Какъ ще ходя безъ букаи?“ Кога по-хубаво ще ходите – съ букаитѣ или безъ букаитѣ? Безъ букаи е по-хубаво. Букаитѣ какви трѣбва да бѫдатъ – желѣзни, златни или тънъкъ конецъ коприненъ? Когато говоримъ за светиитѣ, разбираме, че тѣ иматъ букаи отъ коприна направени на земята. Много сѫ лекички, широки сѫ. По нѣкой пѫть тѣ ги вzематъ въ рѫце, както едно време дамитѣ си хващаха роклитѣ. Нали сега има владици, на които имъ хващатъ опашката отъ подире.

Всички казвате: „Учительтъ тъй каза“. Ако твоята вѣра не може да развива свѣтлина – слаба е вѣрата ти. Ако твоята надежда не може да развива сила – слаба е тази надежда. Ако твоята обичь не може да развива топлина или да образува магнетическо поле да привлича – слаба е любовьта. Всички вие търсите любовьта. Любовьта има нѣколко проявления. Има магнетическа любовь, която привлича. Тази любовь е CD, тази е привлекателната любовь. Имате любовьта AB – тя е отблъсквателната любовь. Имате любовьта, която отблъсква и любовьта, която привлича. Туй, което привлича, като се обърне наопаки – отблъсква. Туй, което дава, като се обърне наопаки – взема. Туй, което взема, като се обърне наопаки – дава. Следователно, вие виждате нѣкой човѣкъ да дава, трѣбва да знаете, че той като се обърне – ще взема. Онзи банкеринъ, отидешъ при него, дава. Следъ три, четири месеца – взема. Най-първо той е AB. Като се обърне става CD. Какъ стана? Много естествено. Гостилничарьтъ, щомъ влѣзешъ въ гостилницата, той ти даде, после казва: „Азъ ти дадохъ единъ примѣръ какъ се дава, искамъ сега и ти да дадешъ“. Даване съ даване, вземане съ вземане. – „Ти искашъ да вземешъ и азъ искамъ да взема. Ти дойде при мене, каза: „Дай“. Веднага турихъ чиниятъ, напълнихъ я, дадохъ. Сега азъ искамъ, трѣбва да отворишъ кесията си, да дадешъ“. Ти казвашъ: „Какъ тъй?“ Той ти дава и ти ще давашъ. Той взема и ти ще вземашъ. Даване и вземане едновременно вървятъ. Вземашъ, после ще давашъ, давашъ, после ще вземашъ. Богъ ви пратилъ на земята и ви далъ, въ замѣна на това и Той иска нѣщо отъ васъ. Вие ще кажете: „Азъ съмъ свободенъ“. Разбирайте свободата. Азъ съмъ свободенъ дотогава, докато изпълнявамъ Волята Божия. Щомъ не изпълнявамъ Волята Божия, изгубвамъ своята свобода. Богъ е всеблагъ, всѣкога е свободенъ, понеже никога не е отказалъ на всѣко, и на най-малкото сѫщество, каквото поиска отъ него – Той му дава. Което и сѫщество да иде при Бога, туй, което иска, Той му дава. Въ туй седи величието на Бога. Всѣко сѫщество взема толкозъ, колкото може да носи и Богъ ще му даде. Казвамъ: Ние, докато изпълняваме Волята Божия, ние сме свободни. Щомъ престанемъ да изпълняваме Волята Божия, не сме свободни. Азъ чакамъ единъ автомобилъ да дойде, азъ не съмъ свободенъ. Въ мене има по-голѣма свобода, имамъ два крака, тръгвамъ, свободенъ съмъ. Имамъ две рѫце, съ които трѣбва да работя, чакамъ да дойде да

работи нѣкой заради мене. Тѣ сѫ относителни работи. Тази работа, която ние работимъ по 8 часа на день, не е Божественъ законъ. Тази любовь, която ние сме турили въ свѣта, и това не е любовь. Значи създалъ съмъ единъ порядъкъ. Искамъ да изпълня единъ човѣшки порядъкъ по-добре, отколкото единъ Божественъ порядъкъ. Кой баща досега е станалъ пъленъ господарь на сина си? Коя майка е станала господарка на дъщеря си? Нито една майка не е станала господарка. Кое дете казва, че майка му го носила на рѫце? Кои сѫ ония деца, които майка имъ ги носила цѣлъ животъ на рѫце? Като порасне детето, всѣка майка се отказва да го носи. Ако туй дете дойде до 21 години, иска да го носятъ на рѫце. То казва, че му дотегнало да върви. Не е възможно да се носи на рѫце. Щомъ стане на 5 години, само ходи. Най-първо майката работила за него всичко – кѫпала го е, после го праща на работа. Сега вие сте станали доста възрастни, искате нѣкой, все нѣкой да работи за васъ. Имате въпроси, които вие не сте разрешили. Очаквате да дойде вдъхновение. Знаете ли какъ идва вдъхновението? Вие знаете какъ идва вдъхновението. Вдъхновение – да се вдъхновишъ. Въздухътъ минава покрай мене, но азъ се трѣбва да вдъхна. Вдъхновение, то е – трѣбва да бѫда въ състояние да го приема. Да дойде вдъхновението – трѣбва да искашъ, да можешъ да го приемешъ. Щомъ дойде най-малкото препятствие, вдъхновението не върви право. Най-малкото препятствие на мисъльта – вдъхновението не върви право. Най-малкото препятствие на чувствата и вдъхновението не върви право. После се зараждатъ такива състояния като остаряването. Виждамъ какъ хората остаряватъ. Ти седишъ, прекарвашъ единъ конецъ около себе си, смѣешъ се. Прекарвашъ още веднажъ, 4, 5, 10, 15, 100, 200, 400, 500 пѫти, речешъ да го скѫсашъ, оплелъ си се, не можешъ, сега трѣбва да се размотавашъ. Ако оставишъ едно дете да те омотае, пъкъ оставишъ това дете да си замине, какво ще правишъ тогава?

Толкозъ години азъ като проповѣдвамъ за любовьта, говоря за любовьта, казвамъ: Трѣбва да се обичаме. Казвате: „Тъй не може да се обичаме“. То е завъртане. Ти вече като младъ може да обичашъ, като старъ не можешъ да обичашъ. Като млади може да ядемъ, като стари не можемъ да ядемъ. Тѣ сѫ относителни нѣща. Ти своитѣ зѫби си развалилъ. Защо си развалилъ зѫбитѣ си? Има единъ анекдотъ въ турско време. Въ Варненско, било въ времето на еничеритѣ, имало единъ навикъ турцитѣ искали българитѣ да имъ плащатъ дишъ-хакѫ. Като (дойде) нѣкой турчинъ на гости, следъ като се нахрани, ще му платятъ по единъ грошъ за всѣки зѫбъ. Тогава имало още обичай, че като дойде единъ турчинъ на гости, ще се качи на гърба на българина, че на 2 километра ще го изнесе изъ селото навънъ и тогава ще се върне. Този анекдотъ ми го разказваха и азъ на васъ го разказвамъ така. Единъ турчинъ отива на гости при една бедна вдовица, тя нѣма какво да му даде, трѣбвало да продаде нѣщо, че да му плати за зѫбитѣ. Тя отива и се

оплаква на валията, казва: „Да имамъ да му дамъ, да му платя, но откѫде да взема 32 гроша, де да ги спечеля?“ Вика турчина валията и му казва: „Нѣмашъ ли страхъ отъ Бога? Даже и отъ беднитѣ искашъ“. Заповѣдва да го свалятъ на земята и съ чукъ да му избиятъ всичкитѣ зѫби. Тогава му казва: „Сега нѣмашъ право да искашъ дишъ-хакѫ“. Оттамъ-насетне всичкитѣ турци, които ходили при българитѣ, не искали вече дишъ-хакѫ. Нѣкой ще дойде, като този турски чорбаджия, ще дойде, ще яде въ дома ти и ще се качи на гърба ти. Какво е туй сега? Нали ужъ любовьта ще се качи на гърба ти. Любовьта, когато качва хората по гърбоветѣ, то е едно престѫпление. Когато майката вземе детето, туй дете ни най-малко не иска, то седи и плаче, казва: „Щомъ ми трѣбваше да идвамъ въ този свѣтъ, като крачетата ми сѫ слаби, рѫцетѣ слаби. Кой ме караше, защо дойдохъ отъ оня свѣтъ? Щомъ ми трѣбваше този будалъкъ?“ То седи и плаче, майката се съжали, вземе го на рѫце и то пакъ плаче. Като го сложи, пакъ плаче. Като се научи, казва: „Много ти благодаря, че ти ми помогна“. Вие сте разбрали любовьта (като) дишъ-хакѫ – да ви даватъ хората, не да ви носятъ на гърба. Любовьта – това е най-разумното отношение, което могатъ да иматъ двама души. Тѣ мязатъ на двама цигулари, които свирятъ. Нѣкой пѫть човѣкъ свири, но нѣкой пѫть му е приятно да му свирятъ. Когато двама души се обичатъ, единиятъ е публика, другиятъ му свири. После – той слуша, а другиятъ му свири. И единиятъ, и другиятъ си казватъ: „Много хубаво“. Свиришъ – то е любовьта. Онзи, който ви обича, наготвилъ и двамата ядете. Ти казвашъ на себе си: „Много хубаво е сготвено яденето“. Като идешъ на гости при твоя приятель и той наготви, и ти казвашъ: „Много хубаво е наготвено“. Казвамъ: Готвеното трѣбва да бѫде много добре наготвено.

Мислите ли, че Господь би дошълъ на едно мѣсто, дето има раздори? Господь нѣма да дойде, кракътъ му нѣма да стѫпи. Въ една душа, въ която има раздори, Господь е отвънъ. Той ще изпрати единъ посланикъ, втори, но кракътъ му не стѫпва. Когато човѣкъ стане чистъ и свѣтъ, Господь като го посети, като дойде при него, ще му каже: „Синко, готовъ ли си съ мене да вървишъ?“ Той тръгне и ти заминешъ съ Господа за оня свѣтъ. Тръгнешъ не съ сълзи, но радостно, лицето ти е свѣтло. Тръгвашъ съ баща си. Дотогава, докато съ страхъ ни викатъ, не сме за оня свѣтъ, но въ затвора. Докато съ стражарь ви каратъ – не ви водятъ при баща ви, но въ затвора. Ще ви приведа още единъ примѣръ, въ Варненско се е случилъ. Единъ баща казва на сина си: „Ти човѣкъ прокопсанъ нѣма да станешъ, нищо отъ тебе нѣма да стане, дебела глава имашъ“. Отива синътъ въ странство, свършва, дошълъ въ България, назначили го за управитель, за губернаторъ. Праща двама души стражари при баща си, задигатъ го и го докарватъ при него. Казва: „На, ти казваше, че човѣкъ нѣма да стана“. – „Абе синко, казва бащата, така ли се прави? Изпоплаши ме. Що не ми

прати единъ файтонъ, но съ стражари ме викашъ. Ти ме изплаши. Голѣмо магаре си“. Че и ние точно така постѫпваме. Ако вашата правда не надмине правдата на фарисеитѣ и митаритѣ, не може да влѣзете въ Царството Божие. Ако вашата правда надмине тѣхната правда – ще влѣзете. Ние въ нашитѣ възгледи, въ ума, въ сърдцето се занимаваме какъ живѣе свѣтътъ. Свѣтътъ си живѣе, както си разбира. И ние ще живѣемъ тъй, както ние разбираме. Отъ нашето разбиране ние ще се ползуваме. Не само ние, но ще се ползуватъ и другитѣ. Онѣзи, които сѫ създали скѫпоценнитѣ камъни, се ползува той, но сѫщевременно отъ скѫпоценнитѣ камъни се ползуватъ и другитѣ. Онѣзи, които създадоха златото, се ползуватъ тѣ. Но като оставиха златото, всички се ползуватъ отъ него, ползуваме се и ние. Всичкитѣ хубави нѣща, които сѫществуватъ въ природата, сѫ създадени отъ онѣзи, които сѫ живѣли по законитѣ на любовьта. Чистиятъ въздухъ е създаденъ по законитѣ на любовьта, създадоха го онѣзи преди насъ. Свѣтлината Господь я създаде преди. Сега отъ тази свѣтлина, отъ този въздухъ, отъ тази храна, отъ всички блага на онѣзи, които сѫ минали въ една по-висока фаза на живота, ние се ползуваме отъ тѣхнитѣ блага. Ние като напуснемъ земята отъ онова, което ние сме създали, други ще се ползуватъ отъ нашитѣ блага. Затова Писанието казва: „Дѣлата имъ ходятъ подиръ тѣхъ“. Ако нашитѣ хубави мисли не могатъ да ходятъ подиръ насъ, ако нашитѣ хубави чувства не могатъ да ходятъ подиръ насъ, ако нашитѣ постѫпки не могатъ да ходятъ подиръ насъ – тогава нѣма какво да ни гарантиратъ насъ. Казвамъ: Онова, което Богъ е вложилъ въ васъ, оставете го. Никога не е кѫсно. За една година може да направите повече, отколкото за 20 години сте направили. Срѣщамъ сестри, които казватъ: „Тази сестра кракътъ я боли“. Казвамъ: Какво очаквате? Очакватъ да се подмладятъ. Подмладяването е сутринь, като станете да изхвърлите малко отъ непотрѣбнитѣ мисли. Една мисъль, едно непотрѣбно чувство ще го изхвърлите. Една непотрѣбна постѫпка – ще я изхвърлите. Всѣки день има нѣщо, което трѣбва да се изхвърли. Видите нѣкое камъче на пѫтя, отмахнете го. Каль има, прахъ има въ кѫщи – изчиствате я.

Запримѣръ вие, изгрѣвчани, като идете при нѣкой вашъ приятель, ни най-малко не си изувате обущата. За бѫдеще, като идете нѣкѫде, да си носите лапчуни. Щомъ влѣзешъ, ще си изуешъ обущата, ще обуешъ лапчунитѣ. Ако това не го туряте, новото учение не можете да го приемете. За салона най-после ще стане. Когато отивате нѣкѫде, ви съветвамъ да носите лапчуни, изуйте обущата, обуйте лапчунитѣ и тогава влѣзте. Нѣма какво да се извинявате. Та кой какъ дойде при мене, казва: „Извинете, извинете“. Да, извинете. Единъ мой съветъ е това – обувайте си лапчуни. Азъ трѣбва да си купя първъ лапчуни. Намислилъ съмъ да си купя хубави лапчуни. Като отида нѣкѫде, ще ги нося. Често трѣбва да влизаме въ своята душа, да

си очистимъ работитѣ, да очистимъ тѣлото. Само тогава ще имаме Божието благословение. Ние очакваме, но онова само по себе си нѣма да дойде. Трѣбва да се работи. Никой не трѣбва да се мѣси въ работитѣ на другитѣ хора. Азъ гледамъ мнозина отъ васъ, които постоянно проповѣдватъ, образуватъ кржжоци, учатъ другитѣ. Оставете се отъ това. Излѣзте въ свѣта. Тукъ да образувате кржжоци – тия нѣща ги оставете. Вие разваляте работата, която азъ върша, отколкото да я поправяте. Най-после съмъ намислилъ: Ако вие не вземете това, което ви уча – азъ самъ ще напусна, ще се откажа отъ работата си въ България, ще напусна България, ще намѣря единъ народъ, дето да прилагатъ любовьта. Не обичамъ хора, които не обичатъ Бога. Досега всинца сте неблагодарни, като че азъ съмъ дошълъ да уреждамъ живота. Уреденъ е животътъ ви. Ако е за уреждане, вие сте бащи и майки, уредете живота на децата си. Не проповѣдвайте (това), което не сте приложили, но говорете за любовьта, която знаете, говорете за правда, която знаете, говорете за миръ, който знаете. Че азъ не съмъ отъ слѣпитѣ хора. Утре като замина, ще започнатъ да дѣлятъ азъ какво съмъ казалъ. Азъ не искамъ вие да казвате азъ какво съмъ казалъ. Но онова, което азъ съмъ казалъ, какъ Богъ ви го открилъ вжтре и вие какъ сте го приложили. Да сте опитали вие плода. Ако не сте опитали плода на учението, което ви уча, не е полезно никому. Не обръщамъ внимание на този, който нѣма плодъ. Постоянно коригираме нѣкои работи. Тъй, както говоря, не одобрявамъ нѣкои работи. Има нѣкои нѣща, за които нѣщо ми казва: „Остави ги, какво ще ги учишъ. Нека си теглятъ“. Но пакъ има единъ егоизъмъ, казвамъ: Ще паднатъ, пакъ ще ходя да ги вадя. Ще ми вземе повече време тогава. Сега е по-добре да ви дамъ единъ съветъ, понеже ще ми вземе само 10 минути, пъкъ иначе трѣбватъ ми часове да ви изваждамъ навънъ. Сега ще кажете: „Тъй не се говори“. Какъ се говори? Да живѣемъ по любовь. /Учительтъ го изговори нѣколко пжти много тихо/. Азъ ще ви говоря сега: Да живѣемъ по любовь, по любовь да се живѣе. /Сжщото го изговори много високо/. Сега остава последното – „по любовь“. Една мжтна каша. Нѣма никаква любовь. (Нѣкой) казва: „Той по любовь не живѣе“. Тъй не се живѣе по любовь. Азъ съмъ решилъ едно нѣщо. Понеже си казвамъ: Тия хора не искатъ да живѣятъ по любовь, какъ ще ги уча? Ще взема всичкитѣ погрѣшки и ще ги поправя. Париназаемъ вече не давамъ, не искамъ никого вече да уча, защото законъ е, ако нѣкой е дошълъ при мене – Богъ ви е привлѣкалъ при мене. Азъ съмъ длъженъ да му покажа пжтя къмъ Бога. Христосъ казва: „Азъ съмъ Пжтьтъ, Истината и Животътъ“. Ако така кажа азъ, че съмъ Пжтьтъ, Истината и Животътъ, азъ съмъ едно съ Бога. Ако не съмъ едно съ Бога – никакъвъ Пжть, никаква Истина и никакъвъ Животъ не съмъ. Щомъ кажа „Азъ съмъ Пжтьтъ, Истината и Животътъ“, азъ и Богъ сме едно. Следователно Богъ е въ мене и азъ съмъ въ Бога. Азъ не може да работя за себе си. Всѣки човѣкъ, който работи за себе си – нищо не може да постигне. Щомъ кажешъ „Азъ съмъ“

– ти и Богъ трѣбва да бѫдете едно. Щомъ въ мене е Богъ и щомъ азъ съмъ въ Него, въ тебе нѣма да има никакво противоречие. Ще бѫде Неговата Воля.

Азъ искамъ да изпълните Волята Божия тъй, както вие разбирате, не както азъ разбирамъ. Вие ще бѫдете свободни. Азъ ще изпълня Волята Божия тъй, както азъ я разбирамъ и азъ съмъ на правата страна. Ако азъ нося единъ голѣмъ товаръ – то е за моята сила. Ако вие носите малъкъ товаръ – той съответствува на вашата сила. Пропорционално. Азъ съмъ толкова силенъ, колкото и вие. Нищо не значи. Цената седи въ работата, която направимъ. Който носи голѣмиятъ товаръ – добре да го носи. Който носи малъкъ товаръ – и той добре да го носи. И двамата еднаква заплата носятъ. Всѣко нѣщо, което правите – правете го съзнателно, че Богъ е вѫтре въ васъ и вие сте въ Бога. Само така може да се поправи свѣтътъ. По другъ начинъ не може да се поправи. Тамъ, дето Богъ не пребѫдва въ хората, и тѣ не пребѫдватъ въ Него, нищо не се постига. Постигатъ се временни работи, но вѣчни работи не могатъ да се постигнатъ.

Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото Ти Си пратилъ.

XX година
35. Лекция на Общия Окултенъ класъ
11 юний, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ – София.

1941_06_13 Добро, справедливо, разумно
лекция на младежкия клас

ДОБРО, СПРАВЕДЛИВО И РАЗУМНО

„Отче наш“

Имате ли тема? (Имаме темата „Здрав, без да е болен“.)

Каква е разликата между болест и здраве? Конкретно по какво се отличава болестта и по какво се отличава здравето? С какви качества се отличава здравето? Какви качества има здравият човек на физическото поле и болният какви качества има? Те са почти синоними. Кои думи са синоними? Кои думи са синоними на здравето и кои думи са синоними на болестта? Не се спъвайте. Често вие си туряте прегради. Турите една преграда пред себе си. Ако турите една преграда на два или четири пръста пред себе си, какво ще направи тази преграда? Ще затули вашия хоризонт. Тази преграда, колкото се отдалечава, какво ще направи? Ако тия прегради се отмахнат, какво ще стане? Просторът на вашето зрение ще се увеличи.

Ако преградата се приближава, просторът се намалява. Ако преградата се отдалечава, просторът се увеличава. Здравият човек по какво се отличава? Че е силен човек, има апетит, хубаво яде. Болният е слаб – не може да яде. После, здравият може сам да си помага. Болният не може сам да си помага, болният е слаб.

Богатия може да вземем, че е здрав, а сиромаха може да вземем, че е болен. На аналогията тук липсва нещо, но и обратното може да бъде. Сиромахът, който е болен – тогава болният може да бъде по-силен от здравия. Аналогически на сиромаха му липсва нещо, но сиромахът е по-силен. Здравият работи. Богатият е по-неподвижен. Онзи, който не разбира закона на аналогиите, ще се спъне. Но защо именно богатият е по-неподвижен? Защото е натоварен. Защото, ако вие не сте натоварени, вие ще ходите бързо, но ако сте натоварени – имате на гърба си десетина кила – ще може ли да бързате? Вървите полекичка, бавно пристъпвате.

Кой е богат, болният ли е богат, или здравият е богат? Тогава болният е богат, защото болният има нещо повече от здравия. Какво има болният повече? От какво са произлезли болестите? В него има повече топлина, всякога болният има температура. Здравият има по-малко топлина, в здравия има повече студенина. На болния като пипнете пулса, особено

бие, има повече топлина. Като се измерва температурата на болния човек, има винаги повече топлина. Здравият има по-малко топлина, повече топлина има болният. Богатият има повече пари, сиромахът има по-малко пари. Температурата на болния човек е неговото богатство.

Сега вие на болестта давате съвсем друго значение. Болестта произтича от някакви вътрешни нарушения. Може болката да е обща за цялото тяло, пък може да е само на един орган. Оттам може да извадите един закон, че когато страда един орган в тялото, произвежда безпокойство на цялото тяло. Да кажем, боли ви малкият пръст на крака ви. Вие не обръщате внимание, но неговата болка ще се отрази върху цялото тяло. Тогава в здравословно отношение всичките удове трябва да бъдат здрави, нито един уд не трябва да бъде притеснен. Щом има притеснително състояние на един уд – отразява се върху цялото тяло. Боли ви окото – малко болест, но ще се отрази върху тялото ви. Или боли ви ухото – тази болка ще се отрази на целия ви ум, той е неспокоен.

По този закон на аналогичните разсъждения човек трябва да пази една вътрешна хармония. Например, ако имате една болка, вие ще бъдете неразположен, мисълта ви няма да бъде ясна. Да кажем, ако имате една болка на крака си, вие не може да бъдете весел, не може да се усмихвате, не може да бъдете разположен. Ако кракът ви боли, ако някой иска да му направите услуга, вие не сте готов. Казвате: „Не съм разположен, боли ме кракът." Казват ви: „Не му обръщайте внимание." Като не му обръщате внимание, ще може ли да му услужите? Речете да тръгнете – боли ви кракът. Направите усилие – не може да премахнете препятствието.

Та казвам, по кой начин човек може да се справи с една болка? Да допуснем, че причините на болката са външни – вървели сте боси, някой трън влязъл в крака ви. Доста дебели тръне има. Вървите, боли ви кракът. Вие чакате да мине болката. Този трън докато е в крака ви, болката няма да мине. Какво трябва да направите? Трябва да впрегнете ума си на работа, да отмахнете причината на болката. Ако го извадите, болката ще мине. Ако не, ще мине дълго време. Добре, така е, ако е един трън. Но представете си, че сте яли една храна, която е мъчно смилаема. Пак се образува едно болезнено състояние. Тогава тази храна пак трябва да се изхвърли из тялото навън. За това лекарите имат разни средства. Трябва да се пречисти стомахът, трябва да се пречисти организмът, правят се водни промивки, да се прочисти стомахът от нечистотиите. По този закон може да влезе едно чувство, една мисъл, които са мъчно смилаеми.

Ние трябва да вървим по закона на аналогиите, разсъждаваме. Вие може да имате най-хубавата храна, която може да ви причини болка –

нездравословна е. Пък може храната да е нездравословна, и да не ви причини болка. Ако имате най-хубавата храна, то тя може да ви причини болка. В първия случай, ако храната е лоша, и да я сдъвчете, тя пак ще ви причини болка. Във втория случай, ако хубавата храна не сдъвчете, тя ще ви причини болка. Но когато храната е добра, причината на болката е, че вие не сте сдъвкали добре храната. Ако сдъвчете тази храна, няма да ви причини болка. Във втория случай, ако храната е лоша, тогава ще ви кажа, че тази храна не [е] трябвало да я приемате, тази храна не трябва да я приближавате до устата си, отвън трябва да я държите.

Сега по този закон на сравненията, често се раждат в живота противоречия от добрите причини. И от лошите причини се раждат лоши последствия. Тогава, когато имаме едно лошо последствие от една добра причина, ние казваме: „Сдъвчи храната си добре.“ А пък когато имаме едно лошо последствие от една лоша причина, казваме: „Не възприемай храната.“ Някой път има мисли, които трябва да се сдъвчат. Има някои мисли, които не трябва да се възприемат. Погрешката е там, че някои мислят, че са много силни – възприемат лошата храна. Казва: „Много добре е сготвена тази храна.“ Храната може да е много добре сготвена, но не подхожда на тялото.

Следователно във всеки даден случай имаме аналогични разсъждения. Вие сте слаб човек, и се пънкате да вдигнете тежък товар. Не сте готови. Този тежкият товар може да ви причини пакост, може да си осакатите ръцете, пък може да се напъвате [и] да се изсипете. У българите има много хора, които са изсипани, понеже едно време правеха големи снопове. Ако са малки сноповете, лесно се дигат, но те ги правеха големи, за да плащат по-малко. Като ги дигат, изсипват се. Когато хората са користолюбиви, искат много да спечелят, тогава се изсипват. Искате вие да спечелите много пари, ще се изсипете. Вие с едно тънко въже може да дигнете един тежък товар, но като речете да го дигнете, скъса се въжето. Тогава ще ви причини вреда. Или пък тънкото въже не издържа на онзи вътрешен напор – като го теглите, ще се скъса.

Тогава от тия примери хората са извадили морални изводи. Имаш една слаба мисъл, от нея какво можеш да свършиш? Да допуснем, че някой казва: „Говори сладко.“ Със сладкото говорене много работи може да се свършат. Но има работи, със сладко говорене не може да се свършат. Прати те човекът на лозето. Сладко говориш, но не копаеш. Сладко говориш, казваш: „Ще изкопаем.“, разправяш това-онова, но не копаеш. Ти ще си причиниш неприятност. Сладкото говорене е добрата храна, но влиза несдъвкана в стомаха – ще ти причини болка. Този човек ще ти каже думи, които не си слушал. Какво ще ти каже? Ти цял месец си го залъгвал

със сладко говорене, нищо не си свършил. Колко зоологически имена ще ви тури – трябва да бъдеш ясновидец, доста сложна наука е.

Допуснете, че вие имате един приятел или че някои от вас имате приятелка. Вие сте говорили много сладко. Ако я обидите, какво ще ви каже? Ако един път я обидите, ще ви каже едно. Ако я обидите втори път, ще ви каже второ, трето, четвърто. Във възходяща степен ще бъде обидата. Първото нещо, какво ще ви каже? Представете си, че вие постъпвате физически – ударите ѝ една плесница, на вашата приятелка. Ако тя е силна като вас и ако е честолюбива, веднага ще ви ушие друга плесница. Ако е страхлива, осторожна, благоразумна, като я плеснете, само ще си набръчка челото и лицето, ще каже: „Добре, ще имам предвид.“ Ако е честолюбива, хич нищо няма да ви каже, но ще ви ушие една плесница и тя. Плесница за плесница – по-лесно ще се примирите. Тя една плесница, ти една плесница – квит сте. Но ако ти ѝ удариш една плесница, и тя не ти удари, тогава работата не се свършва лесно. Тя се отдели, не ти говори, разгневи се от обидата.

Тук има учени, и по няколко месеца се гневят, не знаят как да говорят. В Америка имало един студент, който бил много любознателен. Какъвто опит прави професорът, все искал той пръв да знае. Един ден професорът искал да му даде един урок. Разтворил силен амоняк в едно шише и казва: „Искаш ли да знаеш какво има в шишето?“ Онзи си турил носа. Като поставил шишето под носа, студентът се обръща и пада на гърба си. Втори път професорът го вика, вика го, но той вече не отива. Вие правили ли сте опит със силен амоняк?

Казвам, в дадения случай е любопитство. Всяко чувство може да мине своите граници. Представете си, у вас се образува такова дисхармонично състояние – разни влияния има върху ума ви. Например слушате, двама души се разговарят. Вие сте богат човек и те казват: „Да го оберем.“ Какво ще произведе това във вас? Допуснете, че вие сте си изкълчили крака и двамата приказват и казват: „Да можем да му направим едно добро, да намерим едно превозно средство, да го занесем в болницата.“ Какво ще се яви във вас? Едно обнадеждаване. В първия случай на кое място на главата ще се яви мисълта? Във втория случай на същото ли място ще ви се яви? Представете си, че вие сте държали изпит и двама професори се разговарят и казват, че са ви скъсали, писали ви единица. Какво се ражда във вас? Като кажат двамата професори, че ти турили единица, в тебе се заражда страх, казваш: „Скъсаха ме.“ Когато двамата говорят да те обират – пак страх се заражда.

Но какъв е страхът на ученика и какъв е страхът на богатия? Двамата

професори на мястото на разбойниците – какво трябва да прави ученикът? Вие знаете какво трябва да прави. Той ще иде при тия професори да ги помоли втори път да го изпитват. Богатият какво прави, като го хванат разбойниците? Какво прави с тях? Той се мъчи да ги подкупи, да го не обират. Колко може да даде? Ако е някой умен човек, той може да ги подкупи. Ще каже: „Вие сте способни хора, аз може да ви услужа. Тия пари ще ги вземете и ще ги изядете. Ако постъпите добре с мене, аз ще ви съдействам, ще подобря вашия живот. Този занаят не струва, да се обират хората." Пък ако не е от разумните, тогава ще го оберат.

Разбойниците умните хора не ги обират. Имало в Ню Йорк един учен човек, който се занимавал с физика, с електричество. Имал две златни дръжки, с които правел опити. Един разбойник искал да му открадне златните дръжки. Като влиза при учения, той му дава двете дръжки, но те били свързани с електрическата машина. Той почнал да върти и ток протича. Разбойникът държи дръжките и не може да се освободи. Така ученият го развеждал из къщата, из стаите. После го развеждал и навън из улицата и като го пуща, онзи хуква да бяга. Казва му: „Още веднъж учен човек да не ходиш да обираш." Те са сега сравнения. Аз ви привеждам този пример. Как може да го употребите? С физика не се занимавате, такива златни дръжки нямате. Този разбойник също го няма. Аз ви привеждам този пример и вие може да го приведете на други. Но казвам, каква поука може да извадите? Казвам, този пример къде може да го приложите?

Сега често казвате, че човек трябва да бъде добър. Какво разбираме ние под думата добър? Конкретно за доброто в най-добрия смисъл на думата, какво разбирате под думата добър човек? Имате Д., С., Р.. По какво се отличават добрият, справедливият и разумният човек? Добрият, това е основата. Каква е аналогията? Какво нещо е доброто? Най-първо аналогично какво е доброто? Една основа. Туй, което е основа, е добро. Земята, понеже е основа, земята сама по себе си е добра. Върху една основа може да се подигат две стени, четири стени. Върху една основа подигате една къща, направите цяло здание. Туй е справедливостта. Справедливостта е градеж върху тази основа. В какво седи разумността? Човек, който влиза вътре в живота, той е вече разумен. Щом имаш основа, ти си добър. Щом градиш, ти си справедлив. Щом живееш в къща, ти си разумен.

Добър, справедлив и разумен показват един процес на човешкия живот. Ти не можеш да бъдеш разумен, ако не си справедлив, и не можеш да бъдеш справедлив, ако не си добър. Някой може да каже, че човек може да бъде добър, без да бъде справедлив. Това е невъзможно, те са процеси. Върху една основа може да се гради. Само разумният човек може да

избере една добра основа, само разумният човек може добре да гради. Вие вземате доброто отвън, доброто не може да го разберете. Доброто не съществува вън от вас и справедливостта не съществува вън от вас, и разумността не съществува вън от вас. Разумността извън вашето съзнание е непонятна, тъй както сладчината е непонятна, докато предметът не е в съприкосновение с вашето тяло. Когато сладчината влезе в съприкосновение с един от вашите удове или с един от вашите органи, с които опитвате сладчината, вие може да познаете какво е сладчина.

Тогава как научно бихте определили сладкото и горчивото? Горчивото винаги свива нещата, сладкото винаги ги разширява. Щом вземеш нещо, което е сладко, разширяване има. Щом вземеш нещо, което е горчиво, свиване има. Сладкото придава, а горчивината отнема. Ти например, след като си внесъл нещо, което е горчиво, ще плюеш, ще плюеш. Колко пъти ще плюете, докато се отмахне горчивината. Като вкусиш нещо сладко, плюеш ли? Значи горчивото отнема нещо от тебе, а сладкото придава. Ти сладката плюнка я гълташ. Сладките плюнки гълтате, а горчивите изхвърляте. В десет плюнки ще плюеш. Щом плюеш – природата знае. Ако си изхвърлил двайсет плюнки, каква е горчивината? Ако ти само веднъж плюеш от горчивото, горчивината е малка. Ако плюеш два пъти – горчивината е по-голяма. Четири, пет, шест пъти – горчивината е още по-голяма. Двайсет плюнки ако си изхвърлил – тази горчивина е още по-голяма. Сто и двайсет плюнки… Колко енергия си иждивил да образуваш тези плюнки и да ги изхвърлиш навън? Аналогично, ако ти си взел лопатата и си изхвърлил двайсет лопати, колко енергия си изхарчил? За да изкопаеш двайсет лопати пръст и тия лопати да ги изхвърлите, колко енергия сте изхарчили?

Та казвам, умните хора са намерили и защо ви карат да работите. Защото сте яли горчиво. И тогава здравия човек, още преди да е дошло горчивото, ще го карат да работи. Защо трябва да копае? За да чисти езика си от горчивото. Ти си се разсърдил например – един метод за лекуване – разсърдил си се. Ако имаш лопата, изхвърли веднъж–дваж с лопатата. Двайсет лопати като изхвърлиш, ще ти мине гневът. Ако не изхвърлиш лопатите, ще се караш с другите. Вземи лопатата и изхвърли. Казваш: „Какво искаш да кажеш, я ми кажи?“ Ти хвърляш лопатите и свършиш работата. Иначе ще идеш при приятеля си – нямаш лопата. Всеки един от вас трябва да има лопата.

Аз съм за карането, трябва да се караш, защото една бомба е опасна. Казва: „Човек трябва да се въздържа.“ Съгласен съм. Но бомбите са опасни. В една бомба енергия е набрана вътре, не я буташ. Някой дойде, ще я бутне. Някой път е хубаво отдалеч да се бута, да експлодира, да стане безопасна.

Ти си набрал енергия като тази бомба, като те бутне някой, ти може да експлодираш като някоя бомба. Никой не ви бута, безопасни сте. Казва: „Той е много добър“. Казвате: „Не експлодира тази бомба.“ След като експлодира, става безопасна. Докато не е експлодирала, е опасна. Разумният човек няма да те бута там. Сега кое е по-хубаво, да бъдеш експлодирала бомба или да бъдеш неексплодирала бомба?

Ще ви приведа аналогия. Кое е по-хубаво, богат ли да бъдеш, или сиромах да бъдеш? Сега решавате да бъдете богати. Но вие минавате през една местност, дето има разбойници. Кой страда повече, бедният или богатият? Ако бедният мине през тази местност и богатият мине, страданията ще бъдат ли едни? Няма да бъдат. Бедният ще мине със скъсани дрехи – пуснат го свободно. Богатият ще мине – ще му вземат всичкото богатство. След като се срещнат богатият и сиромахът, какво ще мислят двамата? Единият ще бъде весел, пък другият ще бъде тъжен. Защо? Сега аналогично ще ви приведа. Сиромахът в този случай е радостен, че не са го обрали, няма какво да го обират. Богатият съжалява, че са го обрали. Сега представете си, че богатият е болен. В дадения случай, разбойниците, които обраха богатия, той плаче. Сега един здрав човек и един болен човек минават през болница. Здравия го изпитват дали е здрав. Той, като излезе из болницата, се измъчва. Болният, понеже бил болен и му отнемат болестта в болницата, като излезе, радва се. Здравият съжалява, че бил в болницата. Болният се радва, че бил в болницата и оздравял.

Вие сега не може да видите сложните процеси, които минават в живота ви. Радостта в едно отношение не е радост в друго отношение. Ако човек се дави в морето, ще се спаси по-лесно, ако е беден, отколкото ако е богат.

Сега трябва да се разбират аналогиите. Тук са разхвърляни нещата. Имаме три неизвестни неща. Доброто, което не е приложено, то е X, справедливостта е Y и разумността е Z. Това са три неизвестни, които трябва да се опитат и приложат, за да знаем кои са силите, които са скрити. За да функционира доброто, трябва да знаем законите на доброто, какво нещо е доброто и справедливостта трябва да разбираш и разумността трябва да разбираш. Какво е потребно на един човек, за да бъде справедлив? Най-първо, той трябва да бъде съвестен. Какъв трябва да бъде още? Той трябва да бъде смел. Какъв трябва да бъде още? Той трябва да бъде твърд. Още какъв трябва да бъде? Той трябва да бъде изпълнителен. После, трябва да бъде разумен. Те са елементи, за да бъде справедлив. Ако няма тия елементи, не може да бъде справедлив. Някой казва: „Трябва да бъда справедлив.“ Справедливостта е общо понятие. За да бъдеш справедлив, това е процес, тази справедливост трябва да я приложиш. Ти трябва да бъдеш справедлив към слугите си. Каквото

направиш, трябва да бъдеш съвестен. Трябва да градиш хубаво.

Хубаво, сега на добрия какви са качествата? Той трябва да бъде търпелив. Първото нещо – на добрия човек каквото да му направят, той трябва да е невъзмутим. Сократ е бил търпелив, но добър е бил. Един ден завежда Сократ един свой приятел в дома си на гости. Жена му била много особена, най-благородната гъркиня в цяла Гърция. По говора била специалистка, голям оратор, знаела как да се кара. Като дошли двамата, започнала да се кара на двамата и да ги хука. Тя носела един леген вода и излива отгоре им. Сократ казва на приятеля си: „След буря има дъжд. Имахме една хубава баня.“ Добрият човек е търпелив човек, той е невъзмутим. Каквото да стане, той не се мести от положението. Добрият, той изчаква нещата. Може да мине година, две, три, хиляди, сто хиляди години, изчаква човекът. Той не се безпокои. Добрият човек чака. Като му кажеш: „След десет хиляди години“, казва: „Много добре.“ Все му е едно, като че е утре. Добрият човек е непоколебим, нищо не може да го разколебае.

Христос дава примера за къщата, построена на камък – дошли бурите и тя издържала, устояла. Христос дава идеята какво нещо е доброто. Туй, което не може да се разруши, е добро. Какво е доброто? Това, което не може да се разруши, е добро. Всяко нещо, което остава в човека, което не се руши, е добро. Всяко нещо, което се руши, не е добро.

Що е добро? Това, което не се руши. Що е справедливост? Това, което постоянно расте. Що е разумно в света? Туй, което постоянно дава плод. Конкретно: това, което никога не се руши, е добро; туй, което постоянно расте, е справедливо; туй, което постоянно ражда плод, е разумното в света.

Тогава доброто е туй, което никога не се руши. То е основа. Туй, което постоянно расте, е справедливост. Туй, което постоянно дава плод, е разумност. В туй се изразява животът.

> „Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и първа лекция на младежкия клас
13 юни 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_06_15 Да просветнат
Утринно слово

ДА ПРОСВЕТНАТ

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на царството
В начало бе Словото
Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матея.
Духът Божий

Често учениците страдат от немарение. В живота човек започва добре, после става немарлив, започва да отлага. Като си създаде един навик да коригира хората, тук намери погрешка в природата, там намери погрешка. Стане облачно времето, казва: Облачно е, не си струва, гърми, лошо е. Струва ми се, че дърветата не са намясто, камъните не са намясто – само коригира. Коя риба е добра? Която знае да плава. Коя птица е добра? – Която знае да хвърка. Кой кон е добър? Който знае да бяга, да знае добре да пасе трева. Кой човек е добър? Който знае да мисли.

Сега всеки може да каже така: писано е: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила и да възлюбиш ближния като себе си.“ Но това е теория, всеки може да го каже. Човек мисли, че като каже „да възлюбиш“, мисли че е направил нещо. Нищо не е направил. Защото, ако хората биха направили туй, след като кажат, да възлюбиш Господа, то лицето на земята ще се измени, животът веднага ще се измени. Ще бъде смешно да кажа: аз ще ям или, аз ям. Това ни най-малко не показва, че съм ял. Ти като ядеш, ще мълчиш, ще дъвчеш. Като говориш, нищо не правиш. Сега аз толкоз години говоря, но за любовта още нищо не съм направил. Говорил съм за любовта, то са празни работи. Онова, което аз съм направил за любовта, то е направено, което съм говорил, то са празни работи. Раздвижил съм въздуха – да се обичаме, така да живеем. Вие си живеете както сте живели досега, няма никаква разлика. Животните си живеят и без да им се проповядва любовта. Най-първо като се срещнат, помиришат се отзад под опашката, после се помиришат отпред и тогава се запознаят, без да им каже някой, че трябва да се обичат. Щом мирише отзад добре и щом мирише отпред добре, познават се. Като казвам отзад, вие имате специално разбиране. Какво значи отзад? Като кажа да го помирише отзад, че то е криво разбиране. Ние казваме, че някой човек е останал отзад или назад. Какво лошо има? Казвам: Има нещо изопачено в езика на

хората.

Всички седим по някой път и сме недоволни. Седим на земята и мислим. На земята сме и мислим в оня свят като идем какво ще правим. Аз питам: онова дете, което е в утробата на майка си, ако мисли какво ще прави като излезе вън от утробата на майка си, че как мислите: животът на детето в утробата на майката и вън от утробата на майката мязат ли си? На детето вътре казват: Ще мълчиш, гък няма да кажеш, няма да си даваш мнението, сляп ще бъдеш, няма да гледаш, няма да слушаш, сляп ще бъдеш за всичко. Защо? Каква философия? Деветте месеца, знаете ли колко години са те? Аз ви казвам, че в туй състояние човек е стоял 250 милиарда години, така огънат. Сега това е твърдение. Може сега да доказваме. Всичките доказателства няма нищо да ви докажат. Трябвало е човек да мълчи. Казва: Не мога да мълча, ще го кажа. – Не можеш да мълчиш? Ако ти се свържат устата, или ако ти стиснат гърлото, как ще говориш? Ако си свободен, ще говориш, ако не си свободен, как ще говориш? Мнозина от вас не сте свободни. Вие говорите, но не говорите вие, по вашето радио друг говори. Вие сте неразположени, че туй неразположение не е ваше. Вземете една млада мома, не е разположена. Туй неразположение не е нейно. Тя е неразположена, понеже тя като търговецът иска да вземе от един млад момък стока, да купи, пък пари няма. Той е недоволен, не дава на вяра. И тя е недоволна. Ако момъкът не ѝ даде стоката, тя е недоволна. Питам, недоволството от какво произтича? Че какво ѝ липсва. Има ум, има сърце, има тяло, има храна. Тя не е доволна, че момъкът не я поздравлява, не ѝ се усмихва като я срещне. Че той не се е родил да я поздравлява, толкоз хиляди моми има, как ще ги поздравлява? Той най-първо няма време да поздравлява всичките моми. То е беля. Щом поздрави една мома, трябва да поздрави всичките.

Сега някои са млади, някои са стари. Всичките бяхте млади, остаряхте, защо? Че сте остарели, не е лошо. Предполагам, че сте поумнели. Ако след като сте остарели, сте поумнели, аз ви поздравявам. Ако сте остарели и сте оглупели, виж, тогава ви съжалявам. Ако младият е беден, аз го съжалявам. Младият човек не трябва да бъде беден. Не трябва да бъде една суха река, или една суха чешма.

Та казвам: Всеки, който е тръгнал в Божествения път е млад, не е стар. В Божествения път само старите държат изпит.Само младите имат право да влязат, само децата може да влязат в царството Божие. „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Старите хора в Царството Божие не може да влязат. Кракът на стария човек не може да стъпи в Царството Божие. После, известни навици имате. Забелязвам по някой път следното, да ви го кажа: Често аз се дразня, но туй дразнене не е

мое. Щом дойда при някой човек, който се дразни, и аз се дразня, иде ми да му се скарам, да му кажа нещо, но то не е мое, от него иде. Казва ми: Ха, кажи. Казвам: Няма да кажа. Пък като срещна някой добър човек и той казва: Кажи. Но и то не е мое. Сега вие говорите, първо се сърдите и вие мислите, че сте вие. Говорите: Трябват пари. Не сте вие. Питам: В дадения случай кое е по-хубаво да кажеш от двете състояния и двете не са ваши, но при първото, ако обидиш някого, понеже има закон, ще те даде под съд, ще те глобят, може да те затворят. Не е приятно. Ако кажеш доброто, напишеш една статия патриотична, ще ти платят. Казват: Много хубаво пишеш. Пишеш една лоша статия – изведнъж идва призовка. Казват: Как се осмеляваш да говориш такива работи, които не се позволяват. Казва: Аз имах предвид това. Сега като ме слушате, вие мислите и разглеждате живота, пътя, по който вървите, туй, което работите, което мислите, не може да рисувате каквото искате. Вашите мисли, които рисувате, които ги създавате, вие ще ги изложите един ден в живота, ще ги изложите, ще ги бракуват. Ако картините не се вземат в изложението, нямате шанс да влезете в училището на живота. Някой път трябва да се запитате: Защо трябва да живея добре. Ако ме запитате: Защо трябва да живея на Земята? – Че къде трябва да живееш? Ако на земята не може да живееш, не си достоен за земята. Тогава ще слезеш някъде по-долу. Ако си достоен да живееш на земята, ще бъдеш достоен и горе на небето да живееш, та казвам: Има нещо, което измъчва хората. Че ние съвременните хора се спираме върху отрицателната страна. Имайте предвид, че бъдещето на човека се определя не от туй, което хората мислят, но от туй което ти мислиш. Твоето бъдеще се определя от това, което ти мислиш, бъдещето на другите хора се определя от онова, което те мислят. Ако едно дете живее добре, то ни най-малко няма да определи твоя живот. То отчасти може да те ползува, но това дете като живее добре, то ще влезе в Царството Божие. Ти няма да влезеш, ти ще останеш. Казва: Ти като влезеш там, поговори за нас, и нас да ни приемат. Сегашните вярващи казват: Новото учение. – В какво седи новото учение в света? Земята е добра, понеже се върти. Като се върти, значи работи. Земята е добра, понеже работи. Освен това тя има един идеал. Тя се върти около себе си, за себе си, но същевременно земята обича някого. Като го обича, тя се върти около него. Върти се около себе си, защото обича себе си. Върти се около някого, когото обича. Като го обича, върти се около него. Слънцето и то обича себе си, то се върти около себе си, защото обича себе си, но то се върти около някого, когото обича. Както виждате, в света всичко се върти. Някой път казвате, че месечината не се върти. Месечината е изменила своето въртене, движи се като махалото на часовника, не се завърта около себе си, но като махалото се движи, показва едната и другата страна. Месечината говори една истина. Тя казва: Когато слънцето ме озарява, аз съм красива, когато то престава да ме грее, аз съм грозна. И тя се крие тогаз. Казва на хората:

Да знаете, ако слънцето не ме грее, никаква светлина не може да имам. Някой казва, че без да вярва, без да обича, може да живее. Ако Божественият дух не е в тебе, какво ще стане от тебе? По някой път вие всички правите една грешка. Ако излезете вечерно време, да се греете на звездите, ще се стоплите ли? Може да са красиви тия звезди, но вие не разбирате тяхното предназначение. Звездите са за времето, определят го хронологически. Всяка звезда показва какво си направил, отде си минал. Всичките звезди са едно писмо, написано за човешкия живот. Следователно, като гледаш звездите, то е твоя минал живот. Слънцето е, което ни кредитира, слънцето е което ни грее, на което трябва да се греем. Звездите представят миналия живот, слънцето представя настоящия живот. Сега вие очаквате от някой човек. Всичките хора, които вие ги срещате, те са хора на миналото, с които сте запознати. Всичките хора от които очаквате, нищо няма да получите. Очакваш нещо от баща си, нищо няма да получиш. Един ден баща ти ще си замине. Един ден майка ти ще си замине. Казваш: Ще ми остави нещо. Я ти остави нещо, я не. Какво наследство оставя волът на телето? Някакъв апартамент, някаква дреха оставя ли? Казва: Ще ти турят врата в хомота, ще ореш на нивата, после на стари години, като не можеш да ореш, ще ти отрежат главата, ще ти одерат кожата, ще направят цървули от кожата ти и хората ще ги носят и ще се хвалят с твоята кожа. Месцето ти ще го хапнат, от костите ти ще направят дръжки на ножчета. Сега ние съвременните хора като погледнем казваме: Какво да се прави? Някой вол е бил някой голям философ. Много философствувал, давал уроци на хората. Бог го праща във формата на един вол да разреши един социален въпрос на милосърдие и снизхождение. Казва: Хората след като се отнасят с тебе лошо, ти да не изгубиш своето разположение. При всичките условия, каквото и да правят хората, ти да бъдеш винаги весел. То е задачата на вола. Като те впрегнат, да бъдеш весел, като ореш да бъдеш весел. В дама като си да бъдеш весел, слама като ти дават, да бъдеш весел. Като те потупат, да бъдеш весел, като те колят да бъдеш весел, като те дерат, да бъдеш весел, навсякъде да бъдеш весел. Знаете колко трудно е това? Аз разглеждам този въпрос, но казвам и мене един ден може да ме турят там. Сега съм Учител, но един ден може да стана както вола. Казва: Как може вол да стана? Нищо не значи, една волска задача може да имам. При всичките условия аз да спазя своята философия, философ да бъда на себе си, да зная, че философствувам. Тогава ще разбера живота. Вие ще кажете: Тогава как ще се избавя от мъчнотиите? Много лесно ще се избавиш. Най-първо ще бъда един вол, ще ме впрегнат. След като издържа изпита 10 години, дойде господарят един ден и аз само го бутна с рогата си и той ще стане вол. Ще се яви друг господар, ще го впрегнат и той да работи. Дотогава бях един вол, сам работех, дойде още един. След една година ще бутна господаря и той ще стане друг вол. Така около мене ще ги бутам и волове ще стават. Аз ще се

освободя. Те ще станат по-млади волове, старите ще се освободят. Казват. Този: старият вол работил, сега младите да работят. Аз ще се освободя от всичките мъчнотии, ще съблека тази волска дреха, ще стана господар. Ще кажа: Как сте сега? Вие ще кажете: Как да разбираме това? Ако една мъчнотия вие не можете да я бутнете с рогата и да я направите вол. Ако един човек, който те бие, ти не можеш да го бутнеш и вол да стане, вол като стане, тогава ще се поправи.

Сега, аз говоря на онези от вас, които можете да мислите. Ти ако мислиш, ще постигнеш нещата. На цигуларя казвам: Ще свириш хубаво, гениално ще свириш, втори да няма като тебе. Като свириш, всичко да трепти наоколо ти, да се радва и плаче. На художника казвам: Рисувай с четката бързо. На онзи, който говори, казвам: Хубаво ще говориш, езикът ти трябва да бъде изправен. Сладко ще говориш на хората. На онзи, който пее, казвам: Хубаво да пееш, всички да те слушат. Казваше ми един: Най-първо не можех да пея, беше ме срам, пеех само вкъщи и свирех. Казвах си: От мене я излезе нещо я не. По някой път поотпусне се сърцето ми и аз се поотпусна, въодушевя се, пея. Погледнах през прозореца една вечер, гледам един слуша ме отвън. Казвам си: Вече имам публика. Най-първо сам си бях публика. На втората вечер имах един, после на следната вечер се бях въодушевил, гледам двама души ме слушат. Работата върви. Започнаха да се увеличават: 10,15,20,30 души, като пея, да слушат. Казват: Пее този човек. Започнах да се въодушевявам. Вие погледнете през прозореца като пеете, има ли някой да ви слуша. Щом като дойде един, втори, трети да ви слушат, без да ги викате, работата е тръгнала.

Колко мъчно е човек да поправи живота си. Когато речеш да направиш нещо хубаво ще се явят хиляди мъчнотии да те отклонят, ще дойде нещо да ти препятствува. Тия мъчнотии трябва да се преодолеят. Сега имате едно препятствие. Огледате се в огледалото и кажете – стар съм, остарях, главата ми побеля. Че побелялата глава не показва старост. – Краката ми ослабнаха. Че слабите крака не показват старост. Вие се заблуждавате. Когато някой човек отслабне, хване го треска, 4–5 дена не яде – отслабне. На този човек отслабнали краката, защото не е ял. Ако главата ти е побеляла, това ни най-малко не показва старост. Показва, че климатът се е изменил, времето станало студено, главата е покрита със сняг. Или показва, че с вар са намазали главата, къщата белосали с боя. Сега нали белите коси ги правят черни. Някои от вас черната коса сте намазали с вар, с бяла боя. Често на себе си аз се спирам и си казвам. Не е бяла главата ти. Като се поразздразня, мия си главата. Толкоз години си мия главата да се освободя от варта, че хас боя да бъде, не боядисана, хас бяло да бъде отвътре. Знаете ли колко струва един бял косъм? Не искам да ви казвам, понеже ще си създам цяла беля на главата. Един брат тук взел един косъм,

пък направил един инструмент да се измерва времето, хигрометър направил. Турил моя косъм и хигрометър направил. Всички, които трябва да направят хигрометри, ако трябва да дам по един косъм за инструмент, хиляди хора са, ще оголее главата ми. 160 дена взема да израсте един нокът на ръката. Ако вие бихте живели един спокоен живот, при това спокойствие щяха да израстнат вашите коси, в туй спокойствие знаете ли как би се изменил живота ви? Сега безпокойните коси растат при безпокойствие. Като буташ косата, тя придава безпокойство. Като буташ друга коса, тя придава спокойствие. Че то е събрана енергия от слънцето. Ако косите ви не могат да събират постоянно слънчева енергия, тя не може да ви помогне. То е един резервоар. Ако някой път си неразположен, като погледнеш косата си, веднага ще почувствуваш (разположение.) Талисман е. Господ турил благословението горе на главата ви, затуй трябва да мислите хубаво, за да имате хубави коси. Щом имате хубави коси, всичко върви наред. Щом не мислите хубаво, косите ви няма да бъдат хубави. Няма да ви върви наред. Сега туй не го знаехте досега. Мислете хубаво, за да измените косите на главата си, понеже те са правило. Човек веднъж създаден от невидимия свят, като видят вашите коси, те издават светлина. Вечерно време дето минете, косите ви издават светлина. Като дойдат духовете от невидимия свят и като видят косите, ще кажат: Това е един от божиите избраници, който е живял съобразно със закона на любовта. Тогава такива коси не може да ги оставяте, но ще ги събирате.

Сега не искам да се обезсърчавате. Казвам: Вие сте били отлични ученици в първото отделение, но второто отделение ни най-малко не замества първото. Учението на първото ни най-малко няма да ви помогне, то е условие само за второто. Във второто пак можете да бъдете способни, но не мислете, че може да не учите. За всяко отделение се изискват усилия. Вие казвате: Ние вече разбрахме. Разбрахте всичкото в първото отделение каквото се преподава, но във второто отделение има ново. Всеки един ден, всяка година, носи нещо ново, което Бог е вложил и то трябва да се изучава. Тогава, като сме дошли на земята, ако не изучим онова, което Бог е направил, тогава какво ще занесем в невидимия свят? Говоря на един ученик, изнасям му една погрешка, пък той ми казва: Не говори да не чуят другите. Той ме учи сега. Значи, ако постъпката е добра, аз да говоря, всички да чуят, а ако постъпката е лоша, да мълча, никой да не знае. Че защо? Всякога трябва да знаят хората. Защото човек по два начина става велик. И в доброто и в злото човек е свободен. Той е силен. Само силният човек е добър, само силният човек е лош. То са две положения. Само силният човек е добър и свободен и той може да направи добро. Който прави добро, той е свободен и силен човек. Който прави зло и той е силен и свободен човек. Сега в какво седи разликата? В доброто силата започва и се увеличава, а в злото постепенно силата се намалява. Тази е разликата.

Онзи, който е свободен е силен, но в добрите хора силата расте, а в лошите хора силата се намалява. Ти като правиш лошо, си свободен, благодариш на Бога, че можеш да направиш една погрешка. Изправиш погрешката, пак си силен. Силен си да направиш погрешката. По-силен си да поправиш погрешката, следователно, човек, който прави доброто и злото, той има два капитала. Който прави само доброто, той е слаб човек. Който прави едното и другото, той е по-силен човек. Досега вие сте правили първо доброто, после злото. Сега ви казвам: Направете първо злото, после доброто. Вие като направите първо доброто и после злото, злото се ползува. Сега започнете да правите първо злото и после доброто, обратния процес. Най-първо вземи надялай един човек хубаво, че после го викай на угощение, нагости го хубаво, говори му по братски, купи му един костюм, шапка, обуща, вземи му един билет да иде на разходка. А пък ти най-първо му направиш всичките тия работи, после се обърнеш, вземеш дрехата, оставиш го гол, вземеш му всичките неща. Сега ви давам един начин. Не ви казвам сега да не обиждате. Казвам: Обиждайте. Надялай го хубаво, тъй както знаеш, но после, когато правиш доброто, ще го направиш така, че той да се учуди. Досега казваха: Да не обидиш. – Обиди го, но после да му направиш доброто така, че и той да се почуди.

Сега прочетете от „Пътят на ученика“ – 210 страница, то е един закон: насъбрала се енергия в човека, трябва да се изразходва правилно. Ако ти си отишъл да трошиш камъни, какво трябва да правиш. Ще ги трошиш, защото са потребни. Ако вземеш онази кал, от която трябва да направиш тухли, как ще се отнесеш с нея, няма ли да я мачкаш. Като вземеш житото, което е хубаво, няма ли да го занесеш под воденицата, да го туриш под хромела, ще го занесеш вкъщи, ще го мачкаш в нощвите, ще туриш топла вода, сол, после ще го туриш на огъня. Казвам: Онова, което правим, трябва да бъде разумно и да не съжаляваме, че сме направили някаква погрешка. Погрешката да бъде за нас възможност, да се зарадваме, че сме направили погрешка, понеже имаме какво да работим. Пък сега гледам всички вие тук сте оставили работата. Някой правил погрешка, сега мисли как да прави доброто. Иска да стане добър. Да започне да постъпва добре, нищо повече. Всичките хора са добри. Вие виждате онази тигрица как се грижи за малките си. Когато хване агънцето, разкъсва го за децата си. Туй произтича от факта, че тя обича своите деца повече от агънцата. Има една разлика. Разбирането на любовта става причина за едно различие. Щом има различие в любовта, веднага постъпките не са еднакви. Тигрицата ще изяде агнето, а своите малки ще ближе, ще милва. В туй отношение всичките хора на земята си мязат. Една майка обича децата си, но това още не е идеална любов. Тя към другите деца не е така. Вие ще обичате онези, които вярват като вас, но защо вярват? Онези, които не вярват, не ги обичате. Бог, който е създал всички, как гледа на работата? Господ как

гледа на един грешник? Вие по някой път имате представа за дрехата. На един грешник дрехата му е грешна. Като иде при Господа, той казва: Съблечете му дрехата. Ако идеш в оня свят с дрехата, грехът остава непростен. Гол го доведете. Щом го доведат гол при Господа, няма никакъв грях. Грехът е в дрехата. Затова човек като умира на земята, ако иде в оня свят с дрехата, грехът остава непростен. Ако ти съблекат дрехата, грехът е простен. Чудни сте вие. Писанието казва, че Адам и Ева били голи. Нямаха дрехата на греха. Тези дрехи ги нямаха. Знаете какво престъпление се крие в тези дрехи? – Този, който направи престъплението, стрига вълната, който направи плата, не е доплатил на работниците; този, който прел вълната, не е бил стока. Сега толкова години като нося дрехата, не се изменя, остава същата, не може да се поправи. Един казва, че Илия като заминал, оставил дрехата си, че като взел Елисей дрехата на Илия, отишъл до реката Йордан, удря реката с дрехата и реката се разделя. Ако вие оставите вашата дреха, че хората ударят с тази дреха реката Йордан и тя не се отваря, тази дреха е грешна. На всички нашите дрехи един ден трябва да светнат, да светнат косите ни, клепките, веждите ни, ноктите ни да светнат. Като остане едно нокътче, да прави чудеса. Това ще бъдат новите хора. Тъй както са сега хората, не могат нищо да постигнат.

Да просветнат главите ви, да просветнат сърцата ви, да просветнат телата ви, на всички.

Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, Истинаго Бога и Христа, когото Ти Си пратил.

26. Утринно слово
15.VI.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_06_15 Единствената похвала
неделна беседа

ЕДИНСТВЕНАТА ПОХВАЛА

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще прочета само няколко стиха от последната глава от евангелието на Лука – от трийсет и шести стих до четирийсет и втори.

/36/ И когато говореха това, сам си Исус предстана посред тях и казва им: „Мир вам.“ /37/ А те се стреснаха и уплашиха се, понеже мислеха, че дух виждат. /38/ И рече им: „Защо сте смутени? И защо влезват в сърцата ви таквизи мисли? /39/ Вижте ми ръцете и нозете, че съм истий аз: попипайте ме и вижте, защото дух няма плът и кости, както гледате мене, че имам.“

/40/ И това като рече, показа им ръцете и нозете си. /41/ Но те от радост като се не доверяваха още и се чудеха, рече им: „Имате ли нещо за ядене тука?“ /42/ И те му дадоха част от печена риба и меден сок.

„Венир Бенир“

Необикновените работи стряскат човека, те дават импулс, подтик. Обикновените работи смазват човека. Някои хора искат обикновени работи. Ще замязаме на едно малко камъче. Обикновените работи – една капка само, отделена от цялото. Сега да оставим сравненията, защото сравненията нищо не допринасят, те не поясняват. Някой казва: „Да бъда богат.“ Друг не иска да бъде сиромах. Хората се занимават с богатство и сиромашия. Те са предполагаеми величини. Някой си представя, че е сиромах – има си свои заблуждения. Някой мисли, че е богат, и той си има свои заблуждения. Заблуждението седи в това, че той счита себе си богат. И сиромахът има неговото заблуждение, той счита себе си сиромах, пък другите счита богати. Там е неговото заблуждение. Трябва да имаме една ясна представа за живота. Индусите мислят, че по-голямо нещастие от живота няма. Какво разбират под думата, че по-голямо нещастие от живота няма. По-голямо нещастие от живота няма, следователно вземат отрицателната страна. Казват: „Такъв живот, който ни носи нещастие и щастие, не го искаме.“ Значи те са започнали, те разбират нещата, каквито са. Европейският народ, който разбира, че животът е щастие, и те са прави.

Но кога са се образували тези две понятия? Едното понятие се образува при еволюцията на човечеството, когато слизат от невидимия, от божествения свят към земята. Другото понятие сега се образува, когато отиваме към небето по еволюционен начин. Следователно има две течения. Мъжът е образуван по инволюционен начин, а жената е образувана по еволюционен начин. После разсъждавайте. Когато слушаш музика, не се изисква философия, да философстваш. Философията сама по себе си нищо не дава. Каква философия ще ми извадиш, ако ми говориш за захарта или водата, или за въздуха, без да приема този въздух. Ако философът приеме въздуха, има философия. Но без въздух никаква философия няма. Без вода никаква философия няма. Без светлина никаква философия няма. Без мисъл никаква философия няма. Някой прост човек мисли, че може да бъде философ. Той се самозаблуждава. Някои се много ограничават, казват: „От мене нищо не става.“ Но под неговата скромност е скрито едно голямо мнение за себе си. Той е смирен отвън, казва: „Нищо не съм.“ Друг мисли, че всичко има. И двамата са в заблуждение. Ти си един човек от 65 килограма. Какво могат да направят 65 килограма? Голяма цена е 65. Ако си само от злато направен, колко ще струваш?

Да предположим, че Господ е направил човека само от злато. Шейсет и пет килограма, като претеглиш, колко милиона правят? Сметнете. Някой тежи 75 килограма, някой – 45, 31, но все таки е една голяма сума. Целият живот е осигурен. Представете си, че сте направени от скъпоценни камъни. Шейсет и пет килограма струват може би десет пъти повече. Представете, че си направен от радий. Такъв радий го няма по земята. Чудеса ще направите. Шейсет и пет килограма радий с нищо не може да се откупи. Грамадна сила е. Разбира се, някои от вас може да сметнете, пък някои не може да сметнете.

От какво произтича нещастието на човека? Нещастието произтича, че има две очи, две уши, че има два крака, че има две ръце. Всичкото нещастие на човека произтича от числото две. То е най-нещастното число, което човек носи в себе си. Тогава казваш, че онзи, който е кабалист, той ще има едно лъжливо понятие. Двете в съчетание носи в себе си смъртта, или чрез две винаги се внася смъртта. От един висш свят влизаме в един нисш. Щом се дигаш до числото едно, ако си богат, дойде числото две в дома, ти ще станеш беден. Ако си беден, дойде числото две при тебе, ще станеш един вол. Най-после като дойде две, този вол ще го заколят, ще го направят на пастърма, ще му съблекат кожата, ще направят цървули. Какъв е смисълът на числото две? Осмисля живота на другите хора, но заради него. То е число против човешката личност. То, дето намери личността, коси я. Като намери един човек, че е човек, осъжда го на смърт. Защо? Защото е човек. Сега вас ви се вижда странно как може да няма никаква законност тук.

Онзи ловец, който тегли куршума на един заек, защо го убива? Какво престъпление направил заекът? Не че някакво престъпление направил. Заекът никакво престъпление не е направил. Казва: „Той за храна ми трябва. Господ го създаде.“ Знаете ли защо го убива и какво му е наказанието? Защото, като видял този ловец, заекът се повдигнал на краката си, казва: „Аз ще стана човек.“ „Човек ли ще станеш?“ Тегли му куршума. Убива го.

Казвам, какво бихте искали да ви направи Господ. Ако бяхте направени от злато, щяха да ви продават навсякъде на общо основание. Ако бяхте направени от скъпоценни камъни, щяхте да бъдете окичени по вратовете на хората, не може да се спрете. Какъв живот щяхте да имате вие? Сега Бог ви направил от едно вещество, което повидимому не влиза в работа, но с което вие може да се ползвате. Човек е дошъл на земята да извоюва своята свобода. Най-първо, хората искат някой да ги освободи. Право е то. Най-после човек трябва сам да освободи себе си. Аз мога да ви освободя, но вие сте вързани. За да се освободите, вие сами трябва да ходите. Ако вас ви носят на тарга, вие не сте свободни. Ако стъпите на вашите крака, на числото две, с туй число ще си послужите. Но който не разбира това число, може да страда. Който не знае да умножава числото две, може да пострада. Ти, като хванеш числото две, веднага трябва да го умножиш. Ако не го умножиш, спукана ти е работата. Грънчарят, който не знае да умножава числото две, всичките грънци се пукат. Земеделецът, който не знае да умножава числото две, нивите не дават, той едва си изкарва прехраната. Музикантът, който не знае да умножава числото две, постоянно се късат струните, инструментът се пука.

Та казвам, числото две трябва да се умножава. Как ще умножиш числото две? Две по две ще го умножиш – дава четири. От четири ще извадиш едно и числото три ще те спаси. Сега това, което ви говоря, е за онези, които мислят. Всички не могат да мислят. Младата мома, която търси своето щастие, търси един момък. Щом го намери, намира своята смърт. Но понеже трябва да се умножат, момата е умножена на две с баща си и майка си – две по две ще станат четири. И момъкът се умножава на баща си и майка си, и става четири. За да се извадят двамата, трябва да се умножат. Единият се умножава с числото две на баща си и майка си, и момата се умножава на числото две на баща си и майка си. Сега може да ме питате защо. Процесът на умножаването е процес на увеличаване. Човек трябва да измени своето положение. Защото пътят, по който вие се движите, трябва да го разбирате. Има хора в света, които разбират този закон. Ако един войник влезе на бойното поле и умножава, той може да мине през бойното поле, през град от куршуми, без да го закачи нито един. Той умножава постоянно на две. На бойното поле има мъртва зона.

През тази мъртва зона никакъв куршум не може да мине. Онзи, който стреля, се прицелва, но другият мръдне. Той насочи към него, но никога не може да го улучи. Мери към него, но той се лъже, той не знае къде ще удари. Той вижда – като че е пред него. Някога в живота си вие се боите, страхувате се, че ще ви се случи някакво нещастие. Вие виждате куршума, насочен към вас. Тази пушка цели вас, но не сте вие. Например някой път вие чувствате, че ще умрете. Ще умрете, но не вие, някой друг ще умре. Вие безпредметно се тревожите. Един ден, когато ни най-малко не мислите, че ще умрете, тогава вие ще умрете. Щом ви кажат, че ще умрете – се отлага. Щом мислите, че няма да умрете, тогава трябва да знаете, че смъртта ще дойде. Този закон е верен. Някой път мислите, че някаква радост ще дойде – радостта няма да дойде. Пък някой път мислите, че радостта няма да дойде – тогава ще дойде.

Та казвам, голямото нещастие в сегашния свят е, че всичките хора искат да видят пътя, по който тяхното щастие ще дойде. Никога няма да бъде. То не е било досега. Няма същество, което да е видяло пътя на своето щастие. Нито може да видите пътя на любовта. Вие може да ходите по пътя, но няма същество, което досега да е видяло пътя на любовта. Когато Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът“, показва пътя, по който човек трябва да мине по своята еволюция, но пътя на любов не виждат. Някой мисли, че по пътя на любовта ходи. Не е верно. То е висока работа. Най-първо, любовта не се нуждае от никакъв път. Тя сама прави своя път навсякъде. Всичко тя е направила. По какъв път ти ще ходиш? Тя не е път. Подобни са всичките нейни пътища. След като мине на едно място, тя го заличава. Тя, като мине, никога не можеш да познаеш, дето тя е минала. Как ще познаеш този път?

Следователно по пътя на любовта може да минеш само по един начин, по един път. Ако любовта е в тебе, тя може да те преведе по нейния път. Но ти сам да минеш по пътя на любовта, то е невъзможно. Всичкото нещастие на хората седи в това, че те мислят, че те може да минат по пътя на щастието сами. Но то е невъзможно. Те мислят, че те могат да изработят своето щастие в света. Те мислят, че може да добият своето безсмъртие в света. Може да мислят. Всеки може да мисли, но дали ще го постигне. То е невъзможно. Обаче ако самата любов присъства в човека, тогава нещата стават възможни за всички хора еднакво. Когато любовта присъства, възможностите са безкрайни. Когато любовта отсъства, възможностите са безкрайни. Аз съм срещал хора, които говорят за любовта. Досега не съм срещал нито един човек, дето любовта да живее в него. Срещал съм да е минала любовта, но любовта да живее в него, не съм срещал.

Аз отивам в един дом, казвам: „Добър ден.“ Казват: „Много се радваме.

Кога дойдохте?“ „Наскоро.“ Казва: „Кога мислите да се връщате? Колко време мислите да седите?“ Той няма любов. Пита ме: „Ти женен ли си, или момък?“ Няма любов в него. „Ама свършил ли си училището?“ Няма любов. „Чиновник ли си?“ Няма любов. „Колко лева вземаш заплата?“ Няма любов. „Деца имаш ли?“ Няма любов. „Жена имаш ли?“ Няма любов. Ако в турско време попиташ жена ти как е, ще си вземеш беля на главата. Сега, разбира се, е много хубаво. Ние разсъждаваме. По някой път вие се смущавате и искате на вашите бели къщи да кажа, че са бели, когато не са бели. Че как ще кажа. То е заблуждение. Къщата е черна, замазана с черно, замазана с бяло. Не е бяла, но е направена от мрамор, от бял камък. Ще кажете, че нашият салон е бял. Невсичко е направено от бяло. Бялото в себе си съдържа всичките цветове. Белият цвят съдържа червения, портокаловия, зеления, жълтия, ясносиния, синия, виолетовия и много други цветове. Цветовете, това е капитал събран. Човек, който разбира, може да се ползва. То е етикет. Тъй както виждаме краските в природата, ако тази краска може да я направиш подвижна, тя може да ти бъде полезна. Но ако дълго време гледаш жълтата краска, ще произведе болезнено състояние. Ако дълго време гледаш червената краска, ще произведе болезнена активност, а пък ако дълго време гледаш зелената краска, ще израснете толкова нависоко горе по върховете, ще започнат да съхнат листата, ще започнат да съхнат. Някой човек, казвате, че съхне. Много време гледал зеления цвят. Казва: „Много съм нервен.“ Много дълго време си гледал червения цвят. „Обезверил съм се.“ Дълго време си гледал синия цвят. „Искам да се бия с хората.“ Дълго време си гледал виолетовия цвят. „Какво трабва да правя?“ Ще ги събереш всичките цветове заедно, за да създадеш равновесие в себе си. От всичкото онова изобилие да даваш. Само даването ще те спаси.

Всеки, който не дава, умира. Всички ония хора, които не са завъртели колелото, които не искат да изпълнят Волята Божия, умират. Всеки човек, който не иска да изпълни Волята Божия, умира. Всеки един човек, който иска да изпълни Волята Божия, се ражда. Така седи законът. Раждат се хората. Ако бащата и майката искат да родят едно дете, в тях трябва да седи желанието да дадат, да изпълнят Волята Божия. Да се роди едно дете, което ще живее дълго време и ще има благословение. Ако в живота майката има само грубото желание да има син и дъщеря, да може да ги храни, тя подписва своето нещастие. То ще умре това дете.

Сега, гледам, питат: „От какво седи щастието на човека?“ Чудни са. Аз да ви кажа. Твоето щастие седи в това, да изпълняваш Волята Божия. Твоето щастие седи да направиш една малка стаичка, дето Христос казва: „Ти, кога се молиш, да се качиш в скришната си стаичка и като се молиш, да дойде любовта.“ Ако, като се молиш, любовта дойде, молитвата ти ще

бъде приета. Ако любовта не дойде, ни глас, ни слушане. Писанието казва, че Духът е в нас, когато се молим, но от Духа излиза любовта. Бог е Дух и онези, които му служат, в дух и истина трябва да му служат.

Та казвам, вярвате в циганките, понеже циганката казала, че ще бъдете щастливи. Ако циганите знаеха да врачуват – те бяха окултни ученици, които ги изпъдиха за мързел, не искаха да работят. Обичаха да похапват, да ядат, носеха хубави обуща, шапки, връзки, с цилиндри ходеха, с огърлици. Изпъдиха ги из тази школа, и сега са цигани. Богати хора бяха едно време. Най-богатите хора в света, които са за посмешище сега. Историята на циганите е това. Всеки един човек, който не служи на Бога, той е циганин. Всяка една жена, която не служи на Бога, тя е циганка. Всяко едно дете, което не служи на Бога, е циганче. Всеки слуга, който не служи на Бога, е циганин. Всеки един човек, който не служи на Бога, няма бъдеще – всичките нещастия ще дойдат. Ще дойдеш да лъжеш хората, ще показваш на хората тяхното щастие, ти сам ще ходиш нещастен.

Дойде Христос между учениците, понеже изтичаха из еврейския народ. Еврейският народ е много тщеславен народ. Трийсет и шест хиляди обещания имат дадени от Бога. Защо? За тях пророците са казали така: „Когато ме потърсите с всичкото си сърце, тогава ще ме намерите. Ще приемете всичките мои благословения.“ Не са само евреите избрания народ. Ной имаше трима синове – Сим, Хам и Яфет. Числото три е число на човешкото достойнство. Семитите в себе си носят смъртта. Туй е числото две. Яфетистите носят импулса, страстите, амбициите. Хамовите хора са само, които изпълняват. Хамовите хора карат света сега. Да оставим това сега.

Под думите Адам ние разбираме жълтия живот, жълтия човек. Този жълтият Адам не носи всичката пълнота в себе си. Когато се тури на изпитание в школата, той не може да издържи изпитанието. Най-първо, от неговата плът направиха една жена, която не издържа. Материалът, от който е направен първият човек, той не издържа. Следователно в неговото поколение, дето се казва в Евангелието „родените от Бога“, подразбира се новият Адам, за Христа се казва. Казват – новият Адам е Христос, който дошъл в света. Но за да дойде този Адам, трябва да дойде нова светлина в ума, да стане преобразование в човешкия ум. Ако ти не можеш да погледнеш в цялата природа, като че е на Бог, че ти си пратен като слуга; дето ходиш, да считаш, че всичко туй е свещено; да работиш, не да очакваш да те назначават като чиновник; да чувстваш, че всичко е на Бога, без да очакваш нещо, понеже всичко, каквото имаш, то е заради тебе. Вие се плашите и казвате: „Да се помолим на Господа да ни даде това.“ Това – за децата: „Да се помолим.“ Защо трябва да се молим на Бога? Мислите, че

с молитвата всичко става.

Събират се в Лондон в една – най-богатата и най-видната – църква баптисти на проповедите на един от най-знаменитите на времето проповедници. Всички са богати, милионери. Събират се все вярващи и казват: „Да се помолим на Господа да ни даде една голяма сума за едно предприятие." Събират се вярващи, правоверни, които разбират Библията много добре. Искат да се молят на Господа за пари. Проповедникът казва: „Братя, да не изкушаваме Господа. Ние всички сме богати. Няма защо да се молим на Господа за пари. Ето, аз давам хиляда английски лири." Започват един по един да дават, и събират сумата.

„Ще изпълним Волята Божия." Аз гледам – от София идат да искат пари от мене. Казват: „Идете там." Пращат ги при мене. Ще дават някой концерт в града долу за слепите или за тези, или за онези, ще ме намерят. Някакво писмо ще напишат: „Многоуважаеми господине..." И два билета по сто лева турени вътре – еди-кога си на еди-кое си място – концерт. Ще ме викат с пари. Ако дам пари, ще ида; ако не дам, няма да ида. Ще трябва да дам сто лева, за да ида на концерта. Хайде – дам, понеже е за слепите, да не кажат, че не давам. Някой път ги питам: „Без пари не може ли?" Аз бих предпочел на концерта да ида с цигулката да им свиря, отколкото да им дам сто лева. Като ида, ще им дам нещо. Ще дам сто и два лева. Тези пари не съм направил аз. Те не са мои пари. Ще дам чужда стока. Казват: „Сто и два лева даде." Тия пари не са мои. Не обичам да давам чуждо. Казвам, направете един концерт без пари, че да дойда. „Не може – казват. – Отде ще се вземат тия суми?"

Искам да ви кажа, че има нещо криво във всичката тази философия на живота. Наскоро имах такъв един случай. Бяха дошли трима души, мои познати, в стаята ми да говорят с мене. Беше надвечер, слънцето залязло. Единият от тях – стенограф, иска да говоря, той да стенографира. Мене ми се иска да не отварям светлината в туй време, защото ще гледат отвън кои са. Аз говоря, той записва. Гледам, че се мъчи горкият стенограф. „В тъмнината – казва – стенография." Седя и си казвам какво трябва да направи. Мене ми е приятно, че сме в тъмнината. На стенографа не му е приятно. Казвам: „Хайде на мен да стане неприятно, на него да бъде приятно." Казвам: „Стани, отвори светлината, за да можеш да стенографираш." Може да се мине и без светлина, но казвам: „Използвай светлината в дадения случай."

Ние, съвременните хора, трябва да разбираме онзи порядък, който сега се поставя в света. Сега съществува една война. Защо стават войните? От невидимия свят стават войните – като чукове за разрушаване на стари

системи, веруя, религии, такива форми, които са вкаменени в човешките мозъци, че трябва чук да се бие, за да може да се образува една нова форма. Това разбираме ние. Представете си, едно време, когато хората се молеха на идоли. Ще направи човек един камък, ще се моли на този камък да го спаси. Ще тури човек 500–600 лева в банката и мисли, че се е осигурил.

Петстотинтях лева стоят в ума му. Ставате смешни. Привеждал съм този пример, и пак ще ви го приведа. Това било в миналата война. Един българин спечелва 600 хиляди германски марки и ги влага в германска банка. Мисли, че се е осигурил. Казва: „Нека продължава войната, осигурих се." Свърши се войната. Дойде онова голямо спадане на марката. Понеже германците бяха много умни, понижиха марката, така че с милиони марки не може да вземеш един обед. Този българин получава от банката едно писмо. Пишат му да иде да си изтегли парите, понеже за неговите 600 хиляди марки не могат да водят графа. Вижда, че шестстотинте хиляди марки струват 10 стотинки. Учудва се, като че паднал от небето. Казва: „Какво да ги правя, да ги взема?" Онзи чиновник изважда, че му дава още един милион и шестстотин хиляди марки, да станат 30–40 стотинки – да може да се води сметка. Останал е с 40 стотинки в банката. Питам, този българин какво е направил с четирийсетте стотинки. Онзи може да каже: „Аз му дадох един милион и шестстотин хиляди марки."

Някой ми казва: „Аз ще се помоля на Бога заради тебе." Ще се моли на Бога заради мене. Знаете това на какво прилича? В Америка един проповедник живял в една много богата църква. Един от богаташите на църквата бил толкова лош човек, че тормозил всичките. Тормозил ги на общо основание. Най-после събират се всичките, започват да се молят, казват: „Господи, ако може да се поправи, ако не, вдигни го, да се освободим от него, да не ни прави главоболие." Заболява този богаташ. Праща проповедника да го вика, да се моли заради него проповедникът. Казва: „Братко, да се молиш на Господа да оздравея." Казва: „А, не се моля. Какво ще кажа на Господа? Ти си тормозил всичките братя. Какво ще кажа? Ще си вървиш за другия свят." „Моля ти се, помоли се." Казва: „Какво ще туря под колените си? Ако дадеш всичкото богатство, да го туря под колената, ще туря колената на богатството, ще се помоля, че си дал нещо, че си решил да живееш в мир – съгласявам се, ще има какво да кажа на Господа. Сега няма какво да кажа."

Чудни са съвременните християни. Ти отиваш да се молиш да имаш ум – чист като слънчевата светлина; да имаш сърце чисто; да имаш и тяло чисто. Сърцето си да пожертваш, не твоята душа, не твоя дух, но сърцето

си да пожертваш. Да дигнеш ръцете си и да пожертваш сърцето си. Ти сега нищо не жертваш, и търсиш своето щастие. Ще си дигнеш ръцете да се молиш на Господа, и Господ те не чуе, и никой няма да те види. „Не може да бъде.“ За мене в моето съзнание аз така го чувствам. Щом има най-малкото препятствие, чувствам – не върви. Вие влизате във връзка със същества, които са съвършени, които са абсолютно безкористни. Как ще идеш да ги лъжеш, политика да правиш. Няма никаква политика. Чистота трябва. Няма никаква скрита мисъл. Като няма какво да каже лошо, доброто може да е тайна.

Та казвам, любовта може да стане една тайна в живота, че всичко онова, което ние вършим, да бъде в съгласие. Аз съм за целокупния живот. Имаш крака, и благодариш на Бога за първия пръст, за втория, за малкия пръст. Като погледнеш на ръцете си, да благодариш на Бога, че ти дал ръце. Да благодариш за очите, за ушите, за носа, за устата. Дал ти ниви, плодове. Отдето вървиш, да благодариш за водата, като вървиш, да благодариш за светлината, за въздуха, за всичките хора, които срещаш. Да благодариш за комарите, за мухите – хапливи и нехапливи. По този начин, ако живееш, няма да има хапливи мухи. Всичките мухи концерт ще дават, цяла музика ще бъде, комарите ще пеят като един хор, музикално ще пеят.

Гледам, някои много се молят. Казват: „Като се молим, всичко става.“ Молите се комарите да ви не хапят. Аз казвам на себе си: „Щом ме ухапе един комар, има нещо, което ми липсва. Щом ме ухапе една муха, има нещо, което ми липсва. Щом изляза отвън, времето се разваля, има нещо, което ми липсва. Щом стане, че не ми вървят работите, има нещо, което ми липсва. Липсва ми нещо. – Търся го. – Щом вървя по пътя внимателно, бутна някой камък, направя едно сътресение, има нещо, което ми липсва.“ Щом аз излизам по пътя – и по най-стръмните места съм пътувал – по камъчетата вървя като по музика. Тъй се нареждат, че ми е приятно. Някой път като на кокили ходиш. Измести се кракът, хлътнеш тук-там. Пиеш вода, простудиш се. Вятър духне, простудиш се. Хлябът не е намясто. Яденето не е намясто. Някъде ще се препънеш. Всичко става. Казвате: „Това е съдба.“ Не, не е съдба това. Това е един неразумен живот.

Един ден съм много разположен. Идат две млади сестри. Аз се качвам горе по стълбата, те се качват подир мене, без да ме питат. Млади са, имат всичкото добро желание. Качват се, искат да покажат чувствата, любов. Казвам: „Сестра, не може такава любов.“ Едната започва да ми казва, че досега тя мислила тъй да живее, но е обърнала друг лист. Казва: „Не се мърдам вече оттук. Аз ще живея тъй.“ Тя започва да омотава работите – ще се показва отвън една, отвътре – друга. Аз казвам: „Ти искаш да лъжеш. Да си измениш характера. Махай се оттук.“ Слизам долу. Тя казва: „Няма

да дойда, Учителю.“ Казвам: „Аз не искам такива хора да идват при мене с лицемерие.“ Най-после, какво ще идат да ме безпокоят, какво ще идат да показват, че ме обичат. Казвате: „Ако ти си на нейното място, какво ще кажеш?“ Ако аз съм на нейното място, ще кажа, че не правя добре. Защо ще лицемеря? Ще кажа на човека, че не го обичам. Ако го обичам заради нещо… Казва ми: „Не ви обичам.“ Досега не съм искал никой да ме обича. Аз не търся любов в света. Аз търся любовта заради мене, не търся другите да ме обичат. Ако някой ме обича, аз се радвам, понеже, като обича, е едно благо. Аз се радвам на неговото благо. Ако аз обичам някого, аз се радвам, понеже това е мое благо. Така разбирам. Аз съм толкова свободен, че желая всички хора да обичат. В любовта престъпление не може да има. Велико благо е тя за човешкия ум, човешкото сърце и човешката душа. Люби, ще се оправят работите ти. Но в най-малкото лицемерие, подлост, които може да се родят в твоя ум, ти си подписваш своята присъда в света. Туй е, което аз зная в себе си.

Имам друг един пример. Един брат ме намери, той иска да си направи къща, спестил пари. Казвам: „Вложи парите в спестовната книжка.“ Казва: „Не, Учителю, не искам да ги влагам в спестовната книжка. Ще ги оставя при вас.“ Оставя парите при мене. Един ден започват да строят къщата му. Онзи, който му прави къщата – предприемача, давам му, първо, 10 хиляди лева, после внасям още 5 хиляди лева. Казвам му: „Аз внесох за къщата ти 25 хиляди лева.“ Казва: „Те не са 25, но 26 хиляди лева.“ Аз му казвам колко съм внесъл. Казвам: „Аз с търговски работи не се занимавам.“ Казва ми: „Не говори, да не чуят хората.“ Рекох: „Нека чуят.“ Иде му наум, да не би аз да го компрометирам. Но тебе в ума ти влязла идеята, че искам да ти изям хиляда лева. Ще дадем други хиляда лева. Заминава си той, разболял се. Казвам: „Нека се разболее, да има доверие малко. – Казвам – аз не съм дошъл тук да събирам пари, да градя къщи.“ Ще дойде някой, ще каже: „Я и на мен съгради.“ Не е лошо да услужа по този начин, но нямам възможност да услужа на всички. Не че от себе си го правя. Не вземам пари, понеже доста голяма глоба ми туриха. Понеже някой път оставям парите в една кутия, други ходят – да ги раздам. Опитвам ги. Аз ги опитвам колко е вярата им. На някои вярата е доста слаба. Казвам, не оставяйте тези пари, нямам къде да ги туря. В една кутия ги турям и оставям провидението да ги пази. „Те са маловажни работи.“ Аз ги вземам – за мене са важни.

Казвам, ако ти с любов не можеш да привлечеш някого, с лицемерие и с подлост – никога. Ако човек се докача за нищо и никакво – къде е любовта му. Аз в моя ум нямам никак мисълта, да унижа някого. Имам крайно отвръщение от лъжата, от всичките пороци, които хората имат. Някой път те не могат да се справят с тях. Приложете закона. Понеже всяка мисъл,

която изпращаме към Бога, ще се върне към нас – той е едно същество чисто – по отношение на Бога никаква нечиста мисъл не може да се задържи. Тогава тя се връща назад, тъй както един камък, който хвърляш нагоре, той ще се върне. Или някой път мяза на един бумеранг – като го хвърлиш, ще се върне към тебе.

Казвам, ние, съвременните хора, със своето безлюбие ние си създаваме своето нещастие. Казваме – човек трябва да бъде добър. Ти като си добър, ти си свободен. Казва: „Той е лош човек, пак е свободен." Радвайте се, че сте добър и лош. Понеже – казва – Адам стана като един от нас – познава доброто и злото, трябва да излезе вън от рая. Бог, който познава доброто и злото, знае как да го употребява, понеже Адам стана като един от нас, не знае как да употребява доброто и злото – да го изпъдим из рая навън, да не би да направи по-голяма грешка. Не е лошо, че ходиш в пътя на доброто и злото, ни най-малко не е престъпление. Може да ходиш в този път, и да използваш доброто и злото. Зависи от твоя ум. Ако подчиниш злото на доброто, омразата – на любовта, ти си в правия път. Ако подчиниш лъжата на истината, ако подчиниш грубостта на милосърдието, когато подчиниш всички свои слабости на ония божествени добродетели, то е пътят. Затова сме дошли на земята. Всичките пътища, по които минаваме – да научим тази велика истина.

До нас иде един хубав живот сега. Сега сме в пролетта на божествения свят. Ако в тази пролет ние не придобием добродетелта и бъдем болни и хилави, няма да може да ползваме благата. За да се ползваме от тази пролет, трябва да бъдем здрави. За да бъдем здрави, трябва да бъдем въоръжени с Божията добродетел. Да видиш, че този свят е за тебе създаден, че всичките хора са братя, условие за твоето повдигане. Всичко в света е на своето място. Да се радваш на водата – тя е за твоето благо. Да се радваш на въздуха – той е за твоето благо. Да се радваш на светлината – тя е за твоето благо. Да се радваш на земята – тя е за твоето благо. Тя те носи като един параход в пространството, разхождаш се с години, гледаш хубавото небе – какъв по-хубав параход може да имаш от този, окичен с цветя, с плодове, с яденето, с пиенето. При това вие сте нещастни и казвате: „Като умрем, къде ще бъдем?" Като умреш, пак тук ще бъдеш. В Бога ще бъдеш, къде ще бъдеш. Като те вика Господ, ще каже: „Пратете го там." Ще те пита Господ: „Тебе като те пратих на земята, защо не учи? – Ще те пита – аз те пратих един мъж, ти защо не живя с жена си добре? Аз те пратих майка – ти защо не постъпва добре с децата си? Пратих те учител – ти защо не постъпва добре с учениците си? Аз те пратих слуга – ти защо не постъпва добре с господаря си?" Всеки ще бъде отговорен. Трябва да живеем и да направим добре нещата – с любов. Да слугуваш с любов, да господаруваш с любов, да бъдеш майка с любов, да бъдеш баща с любов.

Каквото и да правиш в света, да го правиш с любов. То е божествено благо. Не е ли с любов, всякога снишава човека. Всички трябва да имаме желанието, който и да е – и богат, и сиромах, в името на любовта, в името на Бога да вършим. Учител си – от любов да си. Майка си – от любов да си. Стражар си – от любов да си. Войник си – от любов да се биеш на бойното поле. Може да се бият хората с любов. Много работи са казани. Те са намясто.

В една картина има хиляди линии – може би десет, двайсет, трийсет хиляди точици, линии, но всичките, събрани в едно, дават един образ на една отлична гениална картина. Но всяка линия в целокупността на картината има свой смисъл. Ако се махне една, липсва нещо на картината. Целият свят, целокупно взет в себе си, добива много хубав смисъл. Отделно ако разгеждаме, няма никакъв смисъл. Туй правилно разбиране е. Ние разбираме цялото. Всичко онова, което става в света, е добро. Всичко онова, което става в света, е зло. Всичко онова, което става в света, е омраза. Всичко онова, което става в света, е любов. Ако всичко в света най-първо става зле и после добре, от долу на горе отиваме. За мене това са посоки на движение на човешката душа. Ако иде злото, радвам се, че сме поели пътя към Бога, връщаме се към своя баща. Ако първо иде доброто, и после злото, казвам, че слизам от Бога, да дам всичките благословения, които Бог ми дал. Като ги раздам, ще обърна другия лист, ще започна със злото и ще свърша с доброто. Затуй слизам отгоре – с доброто започвам и свършвам със злото. Да ви не смущават тия неща.

В живота сега вие искате новото учение. Казвате: „Какво трябва да правим?“ Гледайте всяка една мисъл да бъде пробудена от любов. Любовта да бъде едно подбуждение вътре, тъй както вие разбирате. Ако имате туй подбуждение, вие ще имате един мир, светлина, топлина, сила. Всичко, каквото пожелаете, ще стане. Тогава няма да желаете много работи. Ето аз какво разбирам. Ако аз постъпвам така, ето какво ще бъде. Пътувал съм целия ден, не съм ял – вечерта ще имам една хубава вечеря, толкова хубава, сладка вечеря; ще има хубаво спане, сетне ще стана пак бодър и свеж. На другия ден, така като живея, пак ще имам хубава вечеря. Какво по-хубаво от това? Не ми трябва нищо да нося. Ще кажете: „Пари да имам.“ Парите из въздуха идат. Казвам, парите в този път се търкалят. Като се обърнеш, те спират. Като тръгнеш, и те тръгват. Ти вървиш, и те вървят. Ти се спреш, и те се спрат. В сегашния живот трябва да ги носиш в кесия на гръб. И този порядък е хубав, но той е най-мъчният. Задигнал някой парите от кесията. Идват при мене да ми казват: „Обраха ме. Кажи ни какво да правим.“ Доста голяма сума дават, казват: „Ще дадем двайсет и пет хиляди лева, кажи ни кой ни е обрал.“ Че аз, ако зная, ако мен ми трябват пари, ще ида при онзи, който ви е обрал, ще кажа: „Аз зная, че ти си откраднал парите.“

Ако искам да печеля по този начин за един ден може да стана милионер. Ще кажа: „Ще идеш в затвора.“ Той ще даде. Но нас тия неща не ни съблазняват.

За мене, за мойто разбиране важи една похвала. Тя е следната. Като ви срещнат, да кажат: „Ето един човек, който изпълнява Волята Божия.“ Аз, като срещна един човек, да кажа: „Ето един човек, който изпълнява Волята Божия. Ето една сестра, ето един брат, който изпълнява Волята Божия.“ Няма по-хубава похвала от тази. Желая за бъдеще така да мислите – ето един човек, който върши Волята Божия.

Аз ще ви пожелая туй, което ви говорих днес, никому да го не казвате. Ще ми направите една голяма услуга, да го запазите в тайна. Ако искате, когато просветнат умовете ви, когато сърцата ви се стоплят и сила излиза от вас, тогава го кажете.

Тайна молитва

Тридесет и пета неделна беседа
15 юни 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_06_18 Три основни тона
Лекция на Общия Окултенъ класъ

ТРИ ОСНОВНИ ТОНА

Отче нашъ.
Духътъ Божи.

Всички говорите за правия пѫть, ходите въ него. Бихъ желалъ всѣки единъ да пише за правия пѫть, тъй както той го вижда.

Правиятъ пѫть е пѫть безъ препятствия. Пѫть, който има препятствия – той не е правъ. Пѫтьтъ на свѣтлината, напримѣръ, е правъ. Тя минава и нѣма никакво препятствие. Ако имаше препятствия, щѣше да закѫснѣе. Тя има много малки препятствия. Пѫтьтъ, въ който има много препятствия, не е правъ. Той сега се прави, шосира се. Та по нѣкой пѫть, когато се намѣрите въ затруднение въ вашия пѫть, отклонили сте се въ нѣкоя драка, залостили сте се тамъ и казвате: „Много мѫченъ пѫть“. Пъкъ вие новъ пѫть си правите. Нѣкѫде имате такива понятия, които не сѫ вѣрни. Има много причини – мѫченъ е животътъ. Вози ви земята, казвате: „Мѫчно е да се живѣе на земята“. Че какво е мѫчно да се живѣе на земята? За въздуха не работишъ, за свѣтлината не работишъ, за водата не работишъ, за хлѣба не работишъ. Хлѣбътъ трѣбва да го сдъвчешъ. Голѣма работа, голѣма мѫчнотия е. Че каква работа е, че си сдъвкалъ хлѣба? Казва: „Много мѫчно се яде“. После: „Много мѫчно се добива хлѣба, много мѫчно се живѣе“. И вие си създавате такива изкуствени мѫчнотии, като на кино. Видишъ нѣкой актьоръ, казвашъ: „Страшна работа“. Че каква страшна работа има на киното? Казва: „Война“. Никаква война. Казва: „Гръмотевица, пукотъ, ужасна работа“. Нѣма нищо тамъ. Има нѣща сѫществени, да се освободите отъ личния животъ, отъ живота на дълговетѣ. Имашъ личенъ животъ, казвашъ: „Личность“. Съзнавашъ, че си едно отдѣлно сѫщество, което иска да живѣе щастливо. Имате известни схващания, понятия за себе си. Такива, че трѣбва да минатъ години, за да се убедишъ доколко е вѣрно туй, което мислишъ за себе си. Имашъ на сто души да давашъ, всѣки день ти искатъ. Може да си баща или майка, този човѣкъ като те срещне, казва: „Имашъ да ми давашъ“. – „Че нѣмамъ“. – „Трѣбва да ми дадешъ“. Единъ следъ другъ казватъ: „Да ми дадешъ“. Срещнешъ единъ – давашъ. Срещнешъ другъ – давашъ. Като видишъ тия хора, още отдалече ги познавашъ. Кой е виноватъ сега за туй състояние? Ако бѣше уменъ човѣкъ, хичъ не биха те безпокоили. Ти имашъ една опредѣлена форма, знаятъ те, измѣни формата си, да не те познаватъ. Ако ти си на 35 години, взелъ си пари, ще те знаятъ. Измѣни се и стани на 21 години. Ималъ си брада и

мустаци, останешъ безъ мустаци и брада – гладко лице. Ще те срещнатъ и нѣма да те безпокоятъ. Та сега ви казвамъ: Сега не носете опредѣлени лица – ще ви знаятъ всичкитѣ.

Другото положение, че нѣкой пѫть ние искаме да бѫдемъ справедливи. Но въ какво седи справедливостьта? Имаме едно отвлечено понятие, считаме за справедливи нѣща, които намъ ни сѫ приятни. Вие живѣете, но представете си, че онзи, който страда, не сте вие. Той е нѣкой другъ, който страда. Нали сте имали случай да видите, когато единъ акробатъ ходи по вѫжето, пъкъ ти седишъ и треперишъ. Той си играе съ върлината по вѫжето, пъкъ тебе долу ти се свива сърдцето. Казвашъ: „Ще падне, ще се претрепе". Той върви по вѫжето, клѣка. Ти, като го видишъ да клѣка, казвашъ: „Отиде". Той се хване съ краката, тебе ти настръхва косата, пъкъ то е майсторъ.

Сега вие всички се плашите отъ сиромашията. Вие настръхвате отъ сиромашията. И мене ме е плашила сиромашията, съ гугла ме е плашила. Единъ смѣлъ, като срещналъ сиромашията съ гуглата, той я взелъ и отъ платното си направилъ риза. Оттамъ-насетне, като си направилъ риза отъ гуглата на сиромашията, тя престанала да го плаши и той забогатѣлъ. Вие искате да бѫдете богати, не искате сиромашията. Една философия, една ясна представа, една максима. Ако ти не можешъ да влѣзешъ въ една кѫща, ти не си свободенъ човѣкъ, не си силенъ човѣкъ. Ако ти не можешъ да излѣзешъ отъ една кѫща, ти не си силенъ човѣкъ. Влизането и излизането, тѣ сѫ две положения, които сѫ необходими. Сега нѣкои отъ васъ влизате и не можете да излѣзете, наполовина сте свободни. Нѣкои излизате и не можете да влѣзете. Пакъ наполовина сте свободни. Сега въ какво седи богатството? Богатството влизане ли е или излизане? Сиромашията влизане ли е или излизане? Кой работи въ свѣта? Богатиятъ работи или сиромахътъ работи? Кой яде – гладниятъ или ситиятъ? Това сѫ състояния вѫтре. После по нѣкой пѫть ние дѣлимъ, казваме: „Той е набоженъ човѣкъ, другиятъ не е набоженъ". Кой е набоженъ? Който яде, е набоженъ. Който не яде, не е набоженъ. Ами, че отъ безбожницитѣ ставатъ набожници. Всѣки, който е набоженъ, следъ време ще стане безбоженъ. Като се наяде, не иска да яде. Онзи, който е безбоженъ, стане набоженъ. Ние предполагаме, че нѣкои хора въ свѣта сѫ лоши. То е наше понятие сега. Запримѣръ: Ако тонътъ сега въ музиката е дисхармониченъ по отношение на другъ тонъ. Има тонове, които сѫ дисхармонични. Тонътъ, самъ по себе си, не е дисхармониченъ. По отношение на нѣкои други тонове – тѣ не се съгласуватъ, нѣкои акорди не се съгласуватъ. Та казвамъ: Понеже Богъ е построилъ живота по известни гами, щомъ ние се отклонимъ отъ тия гами – страдаме. Всѣки единъ човѣкъ е построенъ по една гама. Тази гама той трѣбва да я измѣни. Въ цѣлокупния животъ ти не

вървишъ по една гама, но постепенно всѣки день ще се измѣни гамата. То е за нѣкои, които разбиратъ музиката, не знаятъ какво нѣщо е гама. Музикантитѣ знаятъ, но много малко знаятъ. Една гама може да е минорна, може да е мажорна – то е единъ методъ за пѣене. Или основниятъ тонъ на една гама е до или може да е ре, може да е ми, може да е фа, може да е соль, може да е си. Ако е до, какво иска да каже съ тази гама? Ако започва съ до, ако е до-мажоръ, какво иска да каже? Въ природата ти си въ една гама на живота, ти си постоянно въ едно вѫтрешно напрежение, искашъ да излѣзешъ отъ едно състояние. Азъ наричамъ това една гама, която излиза отъ до. Напрежението – то е едно яйце, което се мѫти нѣкѫде, турено е подъ квачката, мѫти се 21 день и пилето трѣбва да излѣзе. Щомъ излѣзе пилето – нѣма напрежение. Ти чувашъ гласа на това малкото пиленце. Най-първо пилето си има една майка, която го учи. Като седи, казва: „Клокъ, клокъ". Англичанитѣ оттамъ взеха думата „клокъ" (clock). Добре използувай времето – клокъ. Какво казва пилето? Майката казва: „Клокъ". Пилето не казва „клокъ", то казва: „Чипъ, чипъ". На турски значи – „излѣзъ". Питамъ: Защо пилето казва „чипъ", а майка му казва „клокъ"? Чипъ – клокъ. Българитѣказватъ: „Клочи – нѣщо, което бъбли". Майката казва: „Приготви се за работа". То казва: „Ще излѣза, ще излѣза", и излиза. Каквото казва пилето и го прави – излиза. Сега вие седите и казвате: „Откѫде го намѣри това нѣщо сега?" Ще кажете, че е нѣщо много оригинално. Нѣщата вѣрни ли сѫ или не? Вѣренъ тонъ е онзи, съ който въ даденъ случай можешъ да свършишъ дадена работа. Невѣренъ или неправъ тонъ е, съ който не можешъ да свършишъ една работа. Не може да ти помага. Много пѫти васъ ви трѣбватъ пари. Че вие, ако знаехте да пѣете, че можехте да ги имате навсѣкѫде. Въ сегашното общество, ако имахте хубавъ гласъ – веднага 10, 20 лева ще ги имате. Ще се спрешъ нѣкѫде, ще кажешъ: „Да ти попѣя. Трѣбватъ ми 15 лева. Ще ти попѣя една пѣсень. Обичашъ ли?" Изпѣешъ – не 15, но 25 изведнажъ ще ти дадатъ. Ида при единъ боленъ човѣкъ, зная известни музикални формули, на васъ нѣма да ви ги кажа, то е престѫпление, сами ще ги намѣрите. Като изпѣешъ тази формула, веднага човѣкъ става здравъ. Но въ живота не е най-важното паритѣ. Тѣ сѫ едно срѣдство. Въ живота най-важното е човѣкъ да има свѣтлина. Второто важно нѣщо е да има топлина. И третото важно нѣщо е да има сила. Свѣтлината ще я поставишъ горе въ ума си. Топлината ще я поставишъ въ сърдцето си. Топлината и тя дава онзи ритъмъ на движението. Сърдцето показва топлината и онзи ритъмъ на топлината. Докато той е правиленъ, животътъ върви. Силата е туй, което е въ връзка съ цѣлото тѣло. Тя дава възможность да ходишъ, да работишъ. То е сила. Умътъ е, който дава начинъ какъ да се справишъ съ всичкитѣ мѫчнотии. Сега, като ви говоря, вие казвате, че туй нѣщо го знаете. Какво нѣщо е знанието? Когато майката те ражда, дава ли ти нѣкакво знание? Майката ти дава възможность, но майка ти, като те роди – трѣбва да

идешъ на училище, да се учишъ отъ нѣкой учитель. Майката иска да знаешъ, да придобиешъ туй знание. Но възможноститѣ сѫ въ тебе. Майка ти нѣма време да те учи. Едно дете много мѫчно се учи отъ майка си, едно дете много мѫчно се учи отъ баща си. За да се учи детето, бащата трѣбва да го прати отвънъ, други да го учатъ. Кой ще го учи? Вие не може да се учите, ако нѣмате въ сѫщность свѣтлина въ ума си и, ако нѣмате топлина въ сърдцето си и, ако нѣмате сила въ тѣлото си – вие не може да се учите. Възможно е човѣкъ безъ свѣтлина да живѣе, възможно е безъ топлина да живѣе, но то е обикновено положение. Има единъ животъ извънъ свѣтлината, има единъ животъ извънъ топлината, извънъ силата. Ние не го знаемъ какъвъ е. Има, сѫществува – тѣ сѫ теории, предположения. Вие въ сегашния животъ имате идеята, създадена отъ хиляди години, че нѣма нѣщо по-лошо отъ сегашния животъ. Всички индуси работятъ да се освободятъ отъ живота. Какъвъ ще бѫде онзи животъ, въ който тѣ искатъ да влѣзатъ? Казватъ: „Другъ животъ, животъ на Давакана“. Питамъ: Кѫде е Давакана? Кѫде е правилниятъ тонъ? За да намѣря единъ правиленъ тонъ, на колко километра далече да го намѣря? Въ мене е тонътъ, въ мене е възможностьта да създамъ този тонъ. Правилниятъ, хубавъ, мекъ, силенъ тонъ – то е въ мене. Той е въ мене, въ главата ми, мѣстото съ милиметри не може да се мѣри.

Изобщо мнозина отъ васъ не искате да пѣете. Но пѣенето е първиятъ потикъ. Човѣкъ, който не пѣе – той е далече отъ любовьта. Човѣкъ, който пѣе – той е близо до любовьта. Всички онѣзи, на които имъ се продължи живота, ставатъ весели, позапѣятъ. Когато човѣкъ престане да пѣе, то е болезнено състояние. Той е вдаденъ въ нѣкоя дълбока мисъль. Но и въ една дълбока мисъль има пѣене. Всѣка мисъль, която е вѣрна, произвожда състояние, въ което човѣкъ се радва. Когато човѣкъ разреши една мѫчна задача, въ него се образува една вѫтрешна радость, че неговото лице просиява. Сега, въ каквото и общество да сте, хората се чоплятъ постоянно едни-други. Искатъ да знаятъ кой е по-красивъ, кой е по-силенъ, по-уменъ. То сѫ външни състояния на човѣка. Кой е по-уменъ човѣкъ? Ако азъ изпѣя при една плоча, тази плоча е много умна. Като изпѣя една пѣсень, тази плоча следъ 15–20 минути и тя пѣе като мене. Тази плоча, която се върти и пѣе, съзнава ли пѣенето? Ако ѝ кажа да изпѣе нѣкоя друга пѣсень, тя ще каже: „Азъ пѣя само това, което ми преподали. Днешната пѣсень, която ми преподадоха – нея пѣя. Друга пѣсень не пѣя“. Казвашъ: „Азъ ходя само по този пѫть“. Като ходишъ само по този пѫть, ти си въ положението на една грамофонна плоча. Ще разбирате този пѫть. Въ този пѫть, въ който ходишъ, има вече разнообразие. Днешниятъ пѫть, въ който ходя, втори пѫть нѣма да го мина. Той ще се различава. Пѫтьтъ, който утре ще мина, и той се различава. Всѣки день пѫтьтъ, който изминавамъ, той се различава. Ти този пѫть не го знаешъ, сега го учишъ. Пѫтьтъ въ живота, който сега

минаваме – сега го учимъ. Ние мислимъ, че знаемъ пѫтя. Казва: „Азъ го зная този пѫть. Пѫтя за Бога го зная“. То е тъй – да вземешъ една карта и да кажешъ: „Това е България“. И ще кажешъ: „Тукъ е Варна“. Казвашъ: „Зная този пѫть на картата“. Но я тръгни да ходишъ въ действителность, знаешъ ли го? Казвашъ, че на картата го знаешъ, казвашъ откѫде се минава за Варна, тръгни самъ да видишъ какъ се ходи оттукъ до Варна. Може и на картата да видишъ пѫтя оттукъ до Америка, но я тръгни да видишъ какъ се отива. Вѣрна ли е тази карта, тази крива линия?

Нѣкой пѫть слушамъ нѣкой човѣкъ въодушевилъ се, мисли, че знае. То е едно побуждение, но въ себе си трѣбва да събудишъ онзи вѫтрешенъ интересъ. Често съмъ загатвалъ, че човѣкъ трѣбва да се подмлади. Но, за да се подмлади човѣкъ, трѣбва да се освободи отъ известенъ товаръ. Ние сме натоварени психологически. Седишъ и мислишъ. Майката остарѣла, 4–5 деца има. Бащата остарѣлъ, защото тия деца трѣбва да ги храни. Хубаво. Азъ нѣкой пѫть гледамъ много научно. Едно куче, като остарѣе, отъ какво (е) остарѣло? То е остарѣло отъ мислене за храната си. Тукъ го биятъ, тамъ го биятъ – неспокойно. Ония кучета, които не сѫ бити, които сѫ галени, не остаряватъ много рано. Онѣзи, които сѫ бити, по-скоро остаряватъ. За всѣко малко парченце хлѣбъ – бой. Знаете ли колко мѫчно е да възпиташъ едно куче или една котка? Но нѣкой пѫть има много възпитани котки, много възпитани кучета. Единъ български свещеникъ ми разправяше за една своя възпитана котка въ Варна. Остави въ стаята печена кокошка, плешки отъ курбанъ на Гергьовдень, котката вѫтре не бута, седи и чака. Като влѣзе той, ако ѝ даде едно парче – (яде), ако не – не яде. Той, като излѣзе, тя върви подиръ него, иде до вратника, той излѣзе, тя се качи на дървото, слѣзе и пакъ се върне въ кѫщи. Преди тя да се върне, знае кога ще дойде и го посрѣща на вратника. Но, кѫдето и да я остави, никога не си позволява да вземе отъ копанчето. Тя е една възпитана котка. Какъ мислите? Други не съмъ виждалъ, той ми разправяше. Доколкото ги зная азъ, все обичатъ да бутатъ. Доколкото котки съмъ оставилъ, нито една не е издържала. Оставилъ съмъ ги при хубави баници – опитвали сѫ баницата, оставилъ съмъ ги при хубави работи, като се върна и погледна, (котката) казва: „Изкусихъ се“. Азъ я погледна.

Трѣбва да станемъ свободни въ своята мисъль. Нѣщата могатъ да се разбиратъ отъ много гледища. Една пѣсень може да я пѣя по много начини. Но въ дадения случай има единъ правиленъ начинъ. Имашъ свобода да измѣнишъ нѣщата. Щомъ влѣза въ една система, напримѣръ сега музиката се изучава споредъ начини, както сега се развива, както сега се образуватъ гамитѣ, както е наредена музиката. Ако идешъ да свиришъ на единъ органъ – ще свиришъ, както е нареденъ. Какъ сѫ наредени клавишитѣ? Като знае – ще знае какъ да свири. Но въ свиренето всичкитѣ

нѣща иматъ полза. Човѣкъ да пѣе и да свири, той съ музиката внася свѣтлина въ ума си, и съ музиката той внася известна специфична топлина, и съ музиката внася известна сила въ организма си. Всички ония хора, които сѫ музикални, характеритѣ имъ сѫ съзнателни. Човѣкъ, който е музикаленъ, самъ познава погрѣшката си, казва: „Извинете“. Онзи, който не е музикаленъ, нѣма да ги познае. Има една аналогия, че въ музиката ти виждашъ погрѣшката си. Казва: „Не е тази погрѣшка много голѣма“. Голѣмитѣ погрѣшки и малкитѣ, тѣ се различаватъ. Но имате сѫщото: имате малъкъ огънь, (който) и голѣмъ може да стане, и голѣмиятъ огънь малъкъ може да стане. То е отношение. Една погрѣшка е малка, микроскопическа. Може да струва една стотинка, но ако оставишъ тази погрѣшка съ години, тя ще стане голѣма. Единъ математикъ изчислява, че ако 25 стотинки въ времето на Христа се дадатъ подъ сложна лихва, то се получава едно грамадно число следъ 2000 години отъ тия 25 стотинки. Той казва, че ако цѣлата земя е злато, нѣма да може да изплати дълга. То е една малка добродетель въ тебе, ако ти я развивашъ, следъ 2000 години ще стане грамадна. Законътъ е сѫщъ и за доброто и за злото. На малкото, ако ти дадешъ условия, следъ време то става мощно. Казвате: „Какво като съмъ добъръ?“ Следъ 2000 години ще бѫдешъ толкова богатъ, че нѣма да има като тебъ втори толкова богатъ. Този математикъ не се спира само на това, но той отива по-далечъ. Азъ не съмъ провѣрявалъ доколко сѫ вѣрни неговитѣ изчисления, но той казва, че ако всѣки 5 минути падатъ въ една банка по една земя, като нашата, злато – то трѣбвало 9000 години да пада на всѣки 5 минути, за да си изплати дълга.

Та азъ вземамъ другата страна: Дайте възможность, не спъвайте себе си. Вие седите и казвате: „Нѣма да я бѫде тази работа. Ние не вървимъ по правия пѫть. На зло отиваме ние. Нѣма хора“. Какъ нѣма хора? Два милиарда хора има. Хора има. Оставете хората настрани, но всѣки единъ въ себе си да каже: „За какво съмъ дошълъ азъ на земята“.

Всички се оплакваме, че нѣкой ни обижда. Че ако ни обижда, ако една вода се размѫща, какво лошо има? Реката Нилъ, нали като се размѫти, носи всичкитѣ богатства. Най-богато мѣсто за пшеница е областьта на реката Нилъ, кѫдето се образува най-хубавото жито, най-хубавитѣ класове, които даватъ по 260 зърна. Сега ние казваме: „Лошъ е животътъ. Хората не сѫ добри“. То е пресилена работа. То е наполовина вѣрно. Направи една погрѣшка, не взелъ фа вѣрно. Казва: „Не пѣе хубаво“. Казвамъ: Направилъ една малка погрѣшка, не взелъ фа или ми вѣрно. Нѣкой ми не може да вземе вѣрно, нѣкой фа не може да вземе вѣрно, нѣкой ре не може да вземе вѣрно. Сега нѣкой, който се учи да ходи дълго време, трѣбва да ходи, за да се научи какъ да вземе ре. Нѣкой пѫть може да направимъ единъ опитъ, да пуснемъ 10 души да ходятъ и да познаемъ по хода (имъ) може ли да

вематъ вѣрно ре или не. Като тръгне, още по движението азъ може да зная може ли да взема фа или не. Единъ човѣкъ, който обича парицитѣ, единъ човѣкъ, който обича винцето, единъ човѣкъ, който обича яденето – фа го взема много добре. Когато обича винцето – фа го взема много добре. Когато обича ракийцата – фа взема много вѣрно. Който обича хлѣбеца – фа взема много вѣрно. Всѣки човѣкъ, който обича нѣщо материално, той фа взема вѣрно. Това е твърдение. Нѣкой ще каже: „Докажи“. Нѣщата трѣбва да се докажатъ само не на теория, но научно. Кои нѣща сѫ научни. Научни нѣща сѫ онази истина, която сега изучаваме. Изучавате гамитѣ – това е наука. Ще изучавате положението на гамитѣ, какво отношение иматъ, строежа въ създаването на една пѣсень, въ създаването на една музикална пиеса или въ създаването на една симфония. Или има хора, които съ години работятъ въ музиката. Сега, като говоря, не искамъ да ви кажа, че трѣбва да станете гениални музиканти. Понеже музиката има хиляди години да я изучавате. Да допуснемъ сега, това е единъ анекдотъ. Въ какво седи анекдотътъ? Може да е вѣренъ, може да не е вѣренъ. Всичкитѣ анекдоти сѫ нѣщо украсено. Нѣщата въ единъ анекдотъ не сѫ поставени тъй, както въ сѫщность (сѫ), но има нѣщо украсено въ тѣхъ. Запримѣръ: Анекдотъ има за жената на Сократа, че била много сприхава, много лоша. Каква била тя, има много анекдоти. Но пъкъ и Сократъ не билъ стока. Той има толкозъ дефекти въ себе си, понеже тя, като гъркиня, е много взискателна. Ксантипа обичала красивото, изящното, обичала порядъчния животъ, който Сократъ не обичалъ. Като се гледа черепа на Сократа, черепътъ (му) е много правиленъ, но въ строежа на неговия носъ има нѣщо. Тя е трѣбвало да го възпитава, като нѣкое малко дете. Благодарение на Ксантипа, той стана Сократъ. Тѣ турили единъ анекдотъ. Той казва така, азъ ще го преведа. Питали го защо се оженилъ за нея. Той казва, че се оженилъ за нея да види, ако може да търпи несгодитѣ на тази Ксантипа, на тази изящна жена, ако на нея може да угоди. Тогава животътъ му ще стане веселъ. Казватъ, че била много лоша. Въ какво седи лошото? Единъ день той довелъ единъ приятель въ кѫщи. Тя носи единъ легенъ, обаче следъ като полѣла да си измиятъ рѫцетѣ, Сократъ направилъ една погрѣшка. Тя взела легена и го излѣла на двамата на главитѣ имъ. Онзи, който създалъ анекдота, казва, че тя имъ давала наставление. Сократъ не знаелъ какъ да си тури краката. Тя казва: „Събери си краката“, казва и на неговиятъ приятель: „Събери си краката“. Сократъ казва: „Ти трѣбва да знаешъ, че следъ тия наставления ще дойде дъждъ отгоре“. Сега вие, като се разгнѣвите, току изведнажъ дигнете рѫката си и ударите нѣщо, счупите го. Сега, защо трѣбва да ударишъ този предметъ и да счупишъ? Музикално азъ го намирамъ много естествено. Онзи музикантъ, който извади своя камертонъ, удари го. Ти ударишъ чашата. Тази чаша какво казва? Ако е отъ стъкло, което пружинира? Ударишъ чашата и тя отскочи. Даде тона до, после ре, ми. Сега казвашъ: „Да

търпишъ“. Нѣкой казалъ: „Да изтърпишъ една жена е по-голѣмо (изпитание), отколкото да изтърпишъ всичкитѣ мѫчнотии въ свѣта“. Сега онѣзи отъ васъ, които сте женени, го знаете. Нѣкой пѫть може да държите на лицето, но обективно, отъ опитностьта, която имате. Лошото въ хлѣба, кѫде е? Най-хубавиятъ хлѣбъ може да имате и да останете недоволни отъ хлѣба, понеже ако горчи този хлѣбъ или яденето, което много хубаво е сготвено, ако не чакате да изстине – туй ядене ще причини вреда. И най-хубавото нѣщо не трѣбва да бързаме изведнажъ да го изѣдемъ.

Вие всички имате желанието да бѫдете щастливи. То щѣше да бѫде най-голѣмото нещастие. Въ какво седи щастието на човѣка? Щастието на човѣка, то е единъ моментъ. Падамъ въ реката, давя се, дойде единъ човѣкъ, извади ме. Въ дадения случай виждамъ, че щѣхъ да изгубя живота. Избави ме този човѣкъ и къмъ него се зарежда едно хубаво чувство на благодарность. Виждамъ Божествениятъ промисъль – турило единъ уменъ човѣкъ да ми помогне. Благодаря на Бога, благодаря и на този човѣкъ въ дадения случай. Накѫдето (и) да ходя, може да се яви неразположение. Допуснете, че съмъ се докачилъ нѣкѫде, влѣза въ водата да се давя, започна да се давя и виждамъ, че не е хубаво, но нѣма кой да ме извади. Изважда ме този човѣкъ и въ мене се явява едно съзнание. Благодаря на този човѣкъ, че е дошълъ да ме избави. Казвамъ: Да се дави човѣкъ въ водата (е) по-лошо, отколкото да страда отвънъ. Та казвамъ: Хубавитѣ условия въ живота трѣбва да ги използуваме. Сега при всичкитѣ лоши състояния, които имаме, все има нѣкоя хубава мисъль, която седи край брѣга. Седишъ и мислишъ. Нѣкой пѫть ти минава една мисъль и казва: „Погледна ме малко другояче Богъ, Който създалъ свѣта, промислилъ всичко, заради тебе“. Ти не виждашъ благото, което Богъ е създалъ. Гледамъ – нѣма нито едно нещастие. Имате толкозъ блага, които Богъ ви е далъ и азъ се чудя, че не ги виждате. Само да бутнешъ едно копче и всичко ще имате на разположение. Въ банката имате вложени доста пари, богати сте, а като сиромаси ходите. Хубави дрехи имате – въ съдрани ходите, не ги знаете. Носите скѫсани обуща, а имате хубави – и тѣхъ не ги знаете. Пиано имате – не го знаете кѫде е. Ходите и казвате: „Какво да правимъ?“ Вземате единъ лотариенъ билетъ, (за) да ви се падне единъ милионъ. Милиони вие имате въ банката, казвате: „Кѫде сѫ?“ Едни тукъ се усмихватъ, други сѫ много сериозни. Представете си една отлична картина на нѣкой художникъ, усмихне се. Азъ зная една усмивка какво означава. (Нѣкой) казва: „Вижъ какъвъ билъ“. Нѣкой казва: „Азъ мислѣхъ, че може да пѣя“. Но като мисля, виждамъ, че той трѣбва да пѣе. Нѣкой седи и мисли, че може да пѣе. Ти самъ като си – попѣй на себе си най-първо. Пѣйте на себе си първо. Вие пѣете на другитѣ. Пѣйте на себе си. Вие сутринь като станете – попѣйте на Господа. Господь казва: „Я да видимъ какво си научилъ по музика“. Вие станете сутриньта и сте недоволни, камертонътъ не е вѣренъ, не си взелъ

единъ вѣренъ тонъ. Какъвъ тонъ вземате сутринь като станете? Сега казвате: „Стани, бре“. Единъ ми казва какъ казвалъ на себе си. Казва: „Иванчо, стани бе“. Самъ на себе си казва това: „Стани, бе, Иванчо, Иванчо“. После казва: „Бре, Иванчо, не ставашъ. Стани, бе“. Пакъ лежи. – „Стани, бе, Иванчо“.

Сега нѣкой пѫть вие мислите, че сте нѣщо въ свѣта, че сте нѣщо. Тъй е. Че имате дарби – тъй е. Всички ние страдаме, че нашитѣ дарби не сѫ проявени. Ние искаме да се проявимъ предъ хора невежи. Какво ще покажемъ – чудна работа? Тия лампи, които свѣтятъ, сами се показватъ. Ти си цвѣтъ, който живѣе. Като цвѣтъ, казвашъ: „Елате да помиришите“. Като помиришешъ, знаешъ, че този цвѣтъ е цъвналъ. Казва: „Не трѣбва да има илюзии“. Казва: „Трѣбва да бѫда добъръ човѣкъ“. Трѣбва да живѣешъ като цвѣтъ. Ти си музикантъ – трѣбва да проявишъ музиката. Ти си добъръ човѣкъ – трѣбва да проявишъ доброто. Доброто дава основнитѣ тонове – до, ми, соль – доброта, справедливость и разумность. Това сѫ основнитѣ тонове. Въ соль нѣщата цъвтятъ, въ ми нѣщата взематъ посока. Единъ художникъ, за да нарисува една картина, трѣбва да разбира какво нѣщо е ми. За да може да рисува, трѣбва да има хубаво платно, не може да рисува на каквото и да е платно. На морскиятъ брѣгъ, ако нарисува – ще дойдатъ вълнитѣ и ще го заличатъ. Трѣбва да има хубаво платно. Сега влизамъ въ положението, развивамъ една философия. Казвамъ: Пѣйте добре. Но комуто и да кажа отъ васъ, се стѣснява. Нѣкой пѫть азъ може да пѣя. Казвамъ си: Какво ще имъ пѣя? Тѣ не разбиратъ отъ тази музика. Казвамъ: До е напрежение, не го виждате какво напрежение може да има въ единъ тонъ. Ако вземешъ вѣрно тона до, имашъ една болка, която те стѣснява. Изпѣешъ тона до и болката мине. Пѣѝ на крака си /Учительтъ пѣе: „Боли ме крака, боли ме крака, боли ме крака, боли, боли, боли, боли, боли ме крака“/. Изкуство е това. Азъ пѣя, но мене кракътъ не ме боли. Ще търпишъ, ще пѣешъ и кракътъ ще престане (да те боли). Ще смѣнишъ своето състояние. Трептенията се смѣниха, влизашъ въ хармония. Болкитѣ на крака показватъ, че сме влѣзли въ дисхармония съ нѣкого отъ висшитѣ свѣтове. Казватъ: „Основата ти не е правилна“. Измѣни камертона. Ела въ съгласие съ Великия Законъ и ти ще пѣешъ. Сега изпѣйте ми вие. Трудна работа. Азъ пѣя тъй хубаво, защото не съмъ боленъ. Но ви казвамъ: Когато ви боли крака, какъ трѣбва да пѣете? Болестьта въ свѣта е едно условие. Най-първо създайте си въ ума една мисъль, че Богъ е приготвилъ неизчерпаеми условия за васъ. Вие седите и сте недоволни за нищо и никакво. Да бѫдешъ благодаренъ, така да бѫде погълната мисъльта, че цѣлиятъ свѣтъ представя възможность за твоето подигане. Нѣма какво да се безпокоишъ. Че дошло безпокойството – ти се радвай на това. Отиваме на екскурзия. Казватъ: „Вали“. Казвамъ: Вали, не вали – ще вървимъ. Тръгнахме, тѣ мислятъ, че азъ като отивамъ, ще престане. Мислятъ, че азъ

ще кажа на дъжда да престане. Казвамъ: То едва е започнало. Вървимъ, и дъждъ – и отвънъ и отвѫтре. Трѣбва да ни умие главитѣ, краката. Всички казватъ: „Защо е този дъждъ?“ Казватъ: „Неблагоприятни условия“. Но всички, които минаха презъ неблагоприятнитѣ условия, се чувствуваха добре. После, дъждътъ бѣше пъленъ съ магнетическа енергия, която като пада дъждътъ, все ще остане въ насъ. Ние имаме криво понятие. Дъждътъ може да развали фасона на дрехата. Чорапитѣ ми бѣха бѣли, станаха черни отъ каль. Обущата ми се оцапаха, до колѣне мокри, и външнитѣ гащи мокри, и вѫтрешнитѣ мокри. Вали дъждъ, трѣбва да се преоблѣка, какво ще правимъ? Казватъ: „Днесъ ли намѣри да идешъ на екскурзия?“ Казвамъ: Днесъ тамънъ е при най-лошитѣ условия на живота. Благодарете на Бога. Всички имате добро желание. Сега мога да ви кажа, че отъ васъ по-добри хора нѣма. Ще кажете, че е подигравка. Нѣма по-добри хора отъ васъ. Че не сте добри – то е другъ въпросъ. То е ваше схващане сега. Не мога да кажа, че сте лоши, понеже по-добри хора нѣма. Даровити сте, но не използувате вашата даровитость. Имате добродетели. Нѣкои ваши приятели мислятъ, че сте добри, нѣкои не мислятъ – две мнения има. Две мнения сѫ необходими. Когато нѣкои наши приятели мислятъ, че сме добри и когато нѣкои мислятъ, че сѫ лоши – много добре мислятъ. При доброто сме свободни, и при злото сме свободни. Щомъ сме лоши – проявяваме се, както разбираме. Щомъ съмъ добъръ – то е ваше схващане. Казва: „Като баба нѣма да бѫдешъ, ще се проявишъ, трѣбва да се уважаватъ хората“. Другиятъ казва: „Меко постѫпи“. Вода си. Като падне нѣщо въ водата, казва: „Заповѣдайте“. Отвори мѣсто да влѣзе. Пъкъ, ако сте нѣкоя канара, че хвърлятъ камъкъ (по нея), тя казва: „Навънъ отскочи“. Тогава кой е правъ? И водата е права, и канарата е права. Нѣкой пѫть разсѫждаваме. Нѣкои хора сѫ като водата – пущатъ, но затварятъ. Другитѣ не те пущатъ, отскачатъ. Казватъ: „Навънъ работи“. Като влѣзешъ вѫтре, не можешъ да излѣзешъ. Канарата казва: „Навънъ“. Водата казва: „Влѣзъ, ще те науча. Ти мислишъ, че азъ съмъ отъ мекитѣ. Като влѣзешъ въ мене, азъ ще те тъпча. Най-първо ти ще ме тъпчешъ, после азъ ще те тъпча“. Канарата те отхвърля, казва: „Азъ искамъ да останешъ свободенъ“. Онѣзи, които насъ ни гонятъ, искатъ нашата свобода. Да не ни тъпчатъ. Онѣзи, които не ни гонятъ, тѣ отгоре ще ни тъпчатъ. Ще си изберешъ на канара ли да паднешъ или въ водата ще влѣзешъ. Ще изберешъ единия или другия. Пъкъ единъ день водата, като изтече, ще отвори мѣсто. Пакъ ще останешъ свободенъ. Тя е щедра. Тя ще те остави наследникъ. Сега тя, като напусне това мѣсто, като замине, камънитѣ ги оставя наследници. Следователно всичката опитность, която придобиваме въ водата или върху камънитѣ, тази опитность остава. То е богатството, което остава. Следователно – всички преживявания, които имаме въ свѣта, от каквато и форма да сѫ, тѣ сѫ едно богатство. Стихътъ казва: „Всичко онова, което се случи на онѣзи, които любятъ Бога, то ще се превърне за добро“. Значи, каквото и да се

случи на човѣка, ще се превърне на добро. Щомъ е добро, то е богатство, което ще занесешъ съ себе си. То влиза като строежъ въ твоя умъ, въ твоето сърдце и твоето тѣло. Трѣбва да благодаримъ за онова, което става. Не трѣбва да остава въ насъ едно понятие, че сме нещастни. Ще благодаришъ, че нещастието те е засегнало малко съ крачето си и щастието съ малкото краче ще те засегне. Ще благодаришъ въ себе си за всѣко нѣщо, което ви се случва, защото Богъ е, Който примирява противоречията въ насъ. Ние ще ги опитаме, Той ще ги примири. Ние ще констатираме само факта. Любовьта е единственото нѣщо, любовьта ще дойде последна. Когато съберемъ всички данни и факти, най-противоположни въ насъ, тя ще примири всичкитѣ и ще изкара най-хубавото, което нѣкога сте мислили. Тя ще го събере и тогава ние ще живѣемъ въ това, събраното.

Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото Ти Си пратилъ.

XX година
36. Лекция на Общия Окултенъ класъ
18 юний, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ – София

1941_06_20 Скръб и радост
лекция на младежкия клас

СКРЪБ И РАДОСТ

„Отче наш“
„Фир-фюр-фен“

Какви бяха положенията на миналата лекция?

Вие на теория сте напред, но на опит много назад сте останали. Като кажа единица, какво означава единицата? Или числото две какво означава? Представете си, че числото едно представя едно посадено семе или едно житено зрънце, един кон и тъй нататък.

Та казвам същественото, какво е едно? Имате едно пиано – доста сложна единица е. За да разбереш пианото, за да свириш на него, е сложна работа. Казвате: „Зная го, клавиши има.“ Това не е пиано, това е външната страна. Или казвате за една песен. Една песен, това е сложна работа. Някои мислят, че единицата е проста работа или двете е проста работа.

Какво означава две? Да координираш два крака, да се справиш с двете. Как ще се справиш, с два крака как ще се справиш? Представете си, че човек би ходил с изкуствени крака. Как ще ги нагласи? Вие искате равенство, да вървите заедно. Две числа, две успоредни линии или два крака може ли да ги туриш да вървят едновременно, паралелно? Невъзможно е. Две никога не може да го координираш – едното като отива напред, другото остава назад. Казвате: „Братство и равенство.“ Как ще турите братство и равенство? Едното отива напред, другото остава назад, как ще ги примирите? Или вие сте недоволен.

Сега младият какво казва? Вие нямате идея какво нещо е млад човек. Младият е хилав човек, старият е хилав човек. А пък човек е туй, което употребява двата полюса, те са млад и стар, те са два полюса, северен и южен полюс. Човек не знае какво нещо е северен полюс и какво нещо е южен полюс. Това са два рода енергии, които слизат от слънцето, обикалят земята в две противоположни направления. Всеки от вас има северен и южен полюс. Когато енергиите не са координирани, не можете да се съберете в кожата. Някой път сте неразположен, гневлив – не знаете причината. Вие мислите, че сте били гладни. Не сте яли, но това е само повод. Една клечка кибрит може да е само повод за един пожар, но клечката не прави пожара. Трябва да има основа за пожара. Ако на

огнището нямаш дърва и други неща, какво щеше да направи клечката? Ще цъкне, ще блесне и ще се свърши. Но ако има дърва, координирани с други работи, може да стане един голям пожар.

Вие казвате сега, че тия работи ги знаете в живота си. Хубаво, какво подразбирате под думата зная? Знаете ли, че човек, като дойде до философията, се обърква? Докато не мисли философски, знанието само по себе си е едно добро. Аз може да определя какво нещо е знанието – че зная нещо. Ти може да знаеш и без да знаеш, че знаеш нещо. Дадат ти да опиташ нещо, казваш: „Сладко." Какво е, не знаеш. В тъмното вечер ви дам една бучка захар. Какво е сладкото? Опишете го какво е. Как ще го опишете вие вечерно време? Сладко е, но сладкото съставя същността на този предмет, на това тяло, което дошло в съприкосновение с езика. Ако денем опитаме захарта и ако тази захар е от цвекло, ще кажете: „От цвекло е." Ако сладкото е от череша, ще опитате черешата или сливата, или ябълката. Сладчината, която влиза в състава на разните плодове, ако ви дам, ще я опитате по разни начини. Ще кажете: „Има противоречие." Черешата ли направи сладчината, или сладчината направи черешата сладка?

Идвате до онзи въпрос: кокошката ли създаде яйцето, или яйцето създаде кокошката. Как са решили философите този въпрос? Кое съществуваше по-рано? Че философите ако разрешат този въпрос, светът пак ще си върви по същия начин. Какво сте разрешили? То е едно наше субективно схващане. Ние мислим, че този въпрос е разрешен. Едно дърво расте хиляди години и дава плодове.

Сега разрешаваме въпроса. Казва: „Той разрешил един въпрос." Изнамерили нещо, казва: „Създали нещо." Нищо не е създадено. В себе си е създадено, в природата всички неща са създадени. Или казва някой, че учителят научил учениците. Научил ги той – нищо не ги е научил. Човек се ражда научен. Учителят само снема опаковката – той се показва. Посаждам едно цвете, аз ли го карам да расте? Аз го оставям, то без моята помощ расте. В какво седи разликата? Че при моето съдействие малко, микроскопически, се подобрява неговото положение.

Толкоз години като съм ви проповядвал, какво сте научили, какво се ползвате от това, което съм ви говорил? Много работи съм ви говорил, какво се ползвате? Някои искат да знаят има ли хора на месечината. Хора отдавна има на месечината. Казва: „Открили ли са ги?" Дали са ги открили, или не, но хората си живеят. Хората на месечината питат дали има хора на земята. И там има неверници, които казват, че няма хора на земята. На месечината мислят, че тук хората са, като говеда, много прости.

Казват: „Не искаме да се съобщаваме, понеже ни мислят за много нискокултурни.“ Това са теории, хипотези. Хората на месечината не са слезли да видят има ли хора на земята, или не. Хората на земята не са се качили да видят има ли хора на месечината, или не.

Кои са доказателствата, че има хора на месечината? За мене това е една очевидна истина. Не може да мислиш за едно същество, което не мисли за тебе. Не можеш да мислиш за месечината, ако месечината не мисли заради тебе. Това е закон. Дали го приемат, не е важно. Няма какво да доказваме. Не може да мисля за слънцето, ако то не мисли за мене. И слънцето не може да мисли заради мене, ако аз не мисля заради него. Вие ще кажете, че се давало голяма цена. Нещата ги говоря, тъй както са. Например вие сега искате да се представите учени хора, да си оправите работите. Как ще ги оправите? Да кажем, техник сте… Или учител сте – искате да възпитавате душите на децата. Вие душата виждали ли сте? Никога не сте виждали някоя душа извън тялото. Душата в тялото я виждаме, но извън тялото някоя душа виждали ли сте? Каква е душата извън тялото?

Имате една математическа точка, какво пространство завзема? Никакво пространство не завзема. Една точка, за да стане точка, трябва да я умножиш четири пъти сама на себе си. Тогава завзема едно пространство, което не може да се измери. Тази точка, като се движи, образува една права линия.

Това е пак една илюзия. Тази линия не е така дълга. Между две точки може да се тегли само една права линия, [която] завзема вече едно пространство с едно измерение. Сега как ще обясните? Как е възможно туй, което е безпространствено, да образува пространство?

Сега душата сама по себе си не е триизмерна, тя не може да се проектира, тя не може да проектира своите действия, тя сама не е в нашия свят. Тя на физическото поле не е душа. Тя е в съприкосновение с физическия свят, но не живее във физическия свят, тя живее в съвсем друг свят, в друго измерение. Сега тия понятия може да ги обърнете, казвате: „Трябва да се живее на земята.“ Но всякога ще дойдеш до едно противоречие. Имаш приятел, който те обича, ти го чувстваш. По какво познаваш, че той те обича? Кои са признаците на обичта? Този приятел, щом те види отдалече, излезе от къщи, посрещне те, хване те за ръцете, поздрави те. То е един от признаците, че те обича.

Но представете си, че един ден ти идеш, и той седи на прозореца, гледа те – не те поздравява. Чудиш се как тъй той да не те посрещне. По-напред те

посрещаше отвън, сега седи на прозореца, държи си ръката, че не те поздравява. Седи само и те гледа. Ти се чудиш. Как ще си обясниш това положение? Но виждаш, че той спи. При прозореца седи, но е заспал. Седи и спи прав на прозореца. Може ли човек, който спи, да дойде да те посреща? Ти отдалече гледаш и се чудиш каква е причината. Сега то е само едно обяснение. Ти си мислиш да не ти се е разсърдил нещо. Възможно е.

В какво седи сръднята? Аз ще ви кажа какво нещо е сръднята. Когато имате две успоредни линии, това не е сръдня. То е приятелство, успоредно вървят. Когато имате X, то е сръдня. Човек, като се разсърди, той си обръща гърба. След като се разсърди някой, обърне гръб. Като има приятелство, обърне се с лице към тебе. Вие имате буквата X, която показва законите да примириш двама души, които се сърдят. Как ще ги примириш сега? Ще ги прекараш в друго измерение. Тези двете части на буквата X, като ги прекарате в друго измерение, вие ще ги примирите. Тогава ще се обърнат така: II.

Да ви го кажа другояче. Вие имате една ръкавица. Може ли ръкавицата от дясната ръка да я туриш на лявата? Аз може да направя ръкавицата от дясната ръка да приляга на лявата. Ще я обърна наопаки и като я обърна, тя приляга. Всеки може да направи опит. Една ръкавица, като [я] обърнеш наопаки, приляга вече на другата ръка. Тогава може лявата ръкавица да стане на дясната ръка и ръкавицата от дясната ръка да стане на лявата. Наопаки трябва да се обърне. Ако ви ги донеса наопаки, вие трябва да ги обърнете наново, за да станат в първото състояние.

Казвам: когато двама души не се разбират, те са обърнати наопаки. Какво значи опаки? В друго измерение. Един човек обича да яде – той е на физическото поле. Друг обича да се моли – той е в четвъртото измерение. Този, който се моли, той не е на физическото поле. Вие сега казвате тъй: „Близо да сме." Какво означава близо? Каква е разликата между духовната близост и физическата близост? Вие може да поставите два цвята близо във физическия свят. Ако живите тела са наблизо или са раздалечени, каква е разликата? Каква е разликата на физическото поле, ако е далече или близо едно растение от друго? Ако са наблизо, нависоко растат. Ако са надалече, надебело растат, геометрически.

Сега да ви обясня онзи закон да се ползвате от нещата. Вие искате да бъдете близо. Тогава, ако сте много близо, нависоко ще растете и двамата. Ако сте надалече, надебело ще растете. Ще кажете: „Ние искаме да станем дебели." Трябва надалече да сте. Ако искате дебели да станете, надалече да сте. По някой път има мода – тънки искат да бъдат. Наблизо трябва да

бъдете. Колкото сте [по-]наблизо, [по-]нависоко ще растеш. Ако искате високи и тънки да бъдете, наблизо да сте. Ако искате тантурести да сте, надалече трябва да сте. Защото тънкия ум на разсъждение трябва да приложиш във физическото поле, хилядите начини и форми, които може да се образуват. Вие трябва да разбирате качествата и свойствата на физическия свят.

На съвременните хора мисълта им не е правилна. Ако мисълта не е правилна, тя ще се отрази по един начин върху организма, в координирането на клетките и костите. Ако чувствата не са правилни, ще се роди второ разстройство. Ако волята на човека не е възпитана, ще има трето разстройство. От тия три разстройства, дисхармонии, се раждат разни болести. Някой път човек, като върви, ще забележи, че има някакво разстройство в него. Някой човек, като върви, обича да се клати на една и друга страна като гемия. Някой стъпва бавно, с големи крачки. Някой прави малки и бързи крачки. Защо човек има такъв вървеж? Мисълта е такава. Когато работите са добре установени, че няма какво да го смущава, човек тръгне полека, има висока идея в себе си. Големите хора, владиците, те вървят така. Мислят, че на земята и небето работата им е уредена. Той тръгне полека, бавно.

Направете едно сравнение. Как ви се вижда? Че този човек полека се движи. Но той много бързо се движи. Накъдето погледне, иска всички да обърнат внимание на него. Той върви полека, защото иска целият свят да обърне внимание на него, че той минава. Ако мине бързо, никой няма да го види. Той върви много полека, всеки да го види. Астрологически бих определил бързото пътуване [така] – нещата, когато са близо, бързо пътуват. Но ако едно тяло е толкоз надалече, че едва след двайсет години ще забележим, че се подвижило – например в една звезда, след много години ще видиш, станало една малка промяна – нас ни се струва, че тия звезди не се движат. Те имат голяма бързина, с която се движат, но понеже са надалече, нас ни се струва, че много медлено се движат.

Та казвам, вие разглеждате живота само от ваше гледище. Вие мислите, [че] животът е добър, когато на вас ви е добре. То е отчасти така. Ако вие сега боледувате, лош ли е светът? Светът станал ли е лош? Каква е разликата? Как ще определите болестта? Ако вземете един човек, преди да е бил болен, [и] го претеглите и като е болен го претеглите, каква ще бъде разликата? Каква е разликата между болния и здравия? Ако боледува три месеца – като здрав да допуснем, че бил шейсет и пет килограма – като боледува три месеца, ще тежи ли толкоз, колкото е бил? Лекарите диагнози правят.

Аз бих турил: като ви заболи главата, трябва да се претеглите, да видите тежестта. Вас ви боли главата и не знаете колко тежите. Че трябва да се правят наблюдения. Има много важни работи, които вие не наблюдавате. Вие не сте се теглили, когато сте в едно здраво състояние. Усещате се много приятно – претеглете се, да видите колко тежите. Някой път вие мислите светло, хубаво – претеглете се и си запишете колко тежите. Някой път сте неразположен – пак се претеглете и си запишете. Някой път се усещате смел и решителен, пак се претеглете. Вие не правите наблюдения, нямате данни. Казва: „Аз съм добър.“ Афиф е тази работа. Ти си добър, но не знаеш какви са свойствата и качествата, каква тежест има човек, когато е здрав.

После, когато мисълта ви е светла, погледнете лицето си. Като художник рисувате – очите ви са другояче поставени. Когато човек мисли правилно, другояче са поставени очите, отворът на очите е особен, устата е малко другояче поставена, носът също е особено поставен. Някои части на лицето са особено поставени.

Вие нямате тия наблюдения. Като имате тия наблюдения, още отдалече ще забележите някакво заболяване и ще вземете мерки преди десет–петнайсет дни, за да се предпазите от едно болезнено състояние, което може да дойде. Даже ония блага, които природата ви е дала, вие не знаете да ги пазите. Вие живеете безразборно, не знаете да запазите хубавите линии, постоянно се тревожите, сърдите се като деца своенравни. Искате да оправите света. Света няма да го оправите. Ако със сръдня се оправя светът… Сега някой казва: „Сръднята е много полезна за някои други хора.“ Има същества в света, на които им трябва енергия. То дойде – ще те бутне малко, ще те разсърди. Като се разсърдиш, ще те издои като крава. След туй пак ще те остави. После пак ще дойде, пак ще те издои. Така периодически идва да те дои. Сръднята е доене на крава. Всички вие като се сърдите, някой отвън ви дои. Вие мислите, че сте направили нещо – хванат ви, вземат ви.

Хората така безразборно живеят. Говорят за вяра, говорят за любов. Те са неща, които нямат никаква наука. Че каква е тази любов? След три–четири дена любовта я няма. Под думата любов ние разбираме една сила в света, която никога не се мени, сила, на която може да разчиташ. Ти считаш, че някого обичаш. То са човешки понятия. Да кажем, че ти живееш добре или живееш зле. Сам съзнаваш своето щастие или своето нещастие. Не че съзнаваш, но като живееш добре, ти си в хармония с цялото, цялото се изявява като хармония. Щом не живееш в хармония, ти раждаш противоречията, понеже хармонията на цялото не може да се отрази в тебе. Ти мислиш, че природата се е изменила, пък тя не се е изменила.

Като се блъсне слабият предмет в силния, кой страда? Слабият. Силният като мине по пътя и замине, слабият е блъснат, паднал е на земята, ще трябва да си изтърси дрехата.

Казвам: какво трябва да изучавате в аритметиката? Какво означава събиране, процесът на изваждането, процесът на умножението и процесът на делението [какво означават]? Кога два предмета се събират?

Когато ученикът отива в училището, какъв процес става – събиране ли е, или умножение? Когато отива в училището, какво прави? Като излезе от къщи, какво прави? Влезе в училището – събиране има. Излезе из училището – изваждане има. Учи добре, постоянно придобива – то е умножение. После турят го да дели – запознава се с приятели, деление почва. Вие делите. Какъв е процесът на делението? Защо делите? Искаме да извадим от една крина. Колко трябва да извадим? Туй, което отделяме, може да го отделим за нивата, може да отделя да дам или [да на]правя нещо. Държа една сказка. Колко думи трябва да кажа? Като изляза в туй деление, ще имам една реч.

Казвам, колко неща има, за които трябва да се разсъждава. Сега много хора живеят безразборно. В миналото хиляди пъти повече безразборно са живели. В миналото безразборността била непонятна, сега става понятна. Сега вие искате да създадете вашето щастие в света. Щастието съществува, но вие трябва да изучавате неговите закони. Щастието на един певец зависи от неговия глас, но зависи от разположението на неговата мисъл, от разположението на неговото сърце и от разположението на неговата воля, на неговия организъм. Казвам: в какво седи разположението на мисълта? Трябва човек да има достатъчно светлина, жива светлина трябва да има. Под думата светлина разбирам светлина, която да мисли заради тебе. Ти, който мислиш за светлината, тя да мисли заради тебе. Според мене светлината мисли заради мене и аз мисля заради нея. Тя е жива, тя не е трептения, както казват, че била толкоз билиона трептения. Трептенията са превозните средства на светлината, тя се превозва с много бързи превозни средства. Светлината не е трептение, светлината е нещо живо. Като дойде до тебе, внася нещо хубаво, което някога си очаквал. Тя носи всичките блага в себе си. Тя, с превозните средства като дойде, ще ти даде и пак после ще си замине. Казва: „Пак ще те посетя.“ Тя постоянно те посещава. Сега ще кажете: „Как може светлината да говори?“

Определете ми кое е онова, което заставя човека да говори. Аз ви питам, как може човек да говори? Определете ми онова, което заставя човека да говори. Вие мислите, че знаете какво нещо е говорът – онази сила, която подвижва твоя език да се огъва нагоре-надолу, да подпира ту гърлото, ту

опира небцето, ту устните се допират, ту се отварят. Има една сила, която подтиква. Коя е тази сила? То е разумното, този човек с разумните начини работи. Мисълта не излиза по една права линия. За да излезе мисълта, тя не върви по една права линия, тя върви по една толкоз сложна крива линия. Който не знае да мисли, той влиза в стълкновение с всичките предмети, които съществуват в света. Представете си, че се движите между десет хиляди хора, които са един до друг. Има по един метър разстояние. Представете си, че имате длъжността да минете покрай всичките, без да се докоснете до някого, без да се блъснете. Всички се движат един около друг.

Казвам: в природата имаме един сложен въпрос. Вие говорите за доброто. Доброто е живо. Милосърдието, и то е живо. Любовта, това е най-живото нещо в света. Любовта е най-великото нещо […], което се е проявило в света. По-велико от любовта няма. Ако ние започнем да разсъждаваме по този начин, нашата нервна система не е в състояние да издържи на тия напрежения. Постепенно – трябва да си почивате и по-интензивно да мислите за любовта само. Като мислиш – ще престанеш да мислиш, значи онова, което излязло от нея, ще [го] обработваш. При второто мислене [тя] пак ще ти даде материал. Някой ако постоянно мисли за любовта, какво би станало?

Седите и мислите вие дали някой ви обича. Хубаво, казвам, че ви обича. Какво ще излезе от това? Ако вие се убедите, че едно куче ви обича, какво ще добиете от кучето? Туй куче ще ви забавлява. Не мисля, че е лошо. Много хора има, които потупват кучето по главата. То скочи, ходи край тях, обикаля, седне. Но какво ще ви допринесе едно куче, след като знаете, че ви обича, и то знае, че го обичате? Щом го обичате, ще му дадете хляб, ще го погалите.

Всичко туй са външни признаци. Зад кучето седи нещо по-разумно. От кучето вие трябва да се запознаете с другото, вие трябва да съзнаете защо кучето е станало куче. Думата куче – Божествен ли е произходът [ѝ] или човешки? Писанието казва, че Бог направил всичките животни и ги турил при Адама, който им турил имена. Всичките имена, които сега съществуват, са Адамови. Каквото име Адам турил, това останало. Не казва Господ, че всичките имена, които турил, са добри имена. Понеже нямаше по-умен от Адама… Сега на български – куче, на английски е Dog, на турски е кюпек, на френски е chien. Разнообразие има в имената. Произходът на думата куче показва едно същество от астралния свят, същество на чувствата, [което] разбира живота в ядене и пиене.

Кучето в своя характер е нечистоплътно. Единствената [му] хубава черта е, че то, като се привърже, приятелство държи. Като обикне господаря си, го

обича на свят. Има кучета, които след десет години могат да познаят господаря си, не забравят. Но в друго отношение кучето е нечистоплътно. Понеже по еволюцията, която минало, минало е то един път, и от чисто еволюционно гледище тази енергия […] е скрита в кучето или [в] тази душа, която не е пробудена, кучешката душа. Ку значи искам, кой е значи. Или този слог значи нещо. Онзи другият слог казва чини ми се, че то е потребно. Аз искам или ми се струва, че туй, което искам, е необходимо заради мене. Щом ти искаш, щом се счита, че е необходимо, ти си в състояние на едно куче. Кучето е мярка. Трябва да опиташ работите.

Често кучетата допринасят нещо, понеже облагородяват хората, които са груби. Които имат кучета, придобиват малко техните качества. Ние казваме, че кучетата са груби, но хората са много по-груби от кучетата. Кучетата са много груби. От привързаност ще се хвърли на когото и да е. От любов към господаря се хвърля към когото и да е. Човек е още по-груб. Казваме, че кучетата са груби. Към господаря си кучето няма престорeност, лицемерие няма. Като дойде към другите, показва лицемерие. Като дойде до господаря си, той ще го помилва и то казва: „Като мене няма кой да те обича.“ Това е психологически.

Сега вие мислите, че тази душа е малкият кръг, в който тя живее. Има доста хубави понятия и схващания. Казвам, когато изучаваме живота, трябва да изучаваме онзи материал, вложен в кучето, от който може да се ползваме. Има нещо в кучето, от което човек може да се ползва, защото, ако тия животни не бяха потребни на човешкото развитие, те не биха се създали.

Растенията са потребни за човека – човек трябва да ги проучва. Ако иска да изучава законите на дълговечността, човек трябва да изучава растенията. Ако иска да добие красотата – да изучава растенията. После, растенията, като растат, вие не сте се вслушвали – те издават музика. Тревите, като растат, издават музика. Пукането на цветята – цветята като цъфтят, образуват известни музикални тонове. Цветята разбират доста хубаво музика. В света, в който живеят, пеят. Когато са облечени, това е най-хубавата музика.

Но казвам, тия неща за нас са непонятни. Ние сме дошли само до обикновените работи, вследствие на това имаме противоречие, постоянно страдаме вътрешно. Страдаме по единствената причина, че не сме в хармония с битието. Търсиш в света само своето си благо. Мислиш, че като на тебе е добре, всичко е добро. То е тъй, но не е тъй. Онзи човек, като търси своето благо, трябва да търси благото и на другите. Дотолкоз, доколкото търсиш благото не само на тебе, но и на своите ближни, ти ще

намериш и своето си благо. То е правилността на живота. Щом служиш само на себе си, ще разбираш живота само от едно лично гледище.

Ако вземем сега лицето на човека, тази мярка, челото показва как човек мисли, каква е неговата мисъл. Ако вземете областта на носа, показва как чувства. Скулите показват какво той е чувствал. Брадата показва онова, което той е свършил на физическото поле. Та засега ние сме далече – брадата изглежда малка, защото ние сме далече. Тези части са равни, но понеже отдалече гледаме някой предмет, перспективно се гледа по-малък. Като разглеждаме лицето, показва се, че едната част е поголяма от другата. Очите са малки, но то е перспективно така. Но очите имат определена големина. По отношение очите на един вол вашите очи са малки, но има същества, на които очите са много големи.

Сега да се повърнем. Не може да мислиш за това, което не мисли за тебе. Слънцето мисли за нас, луната мисли за нас, всичките звезди мислят за нас, затуй ние мислим. Когато на човека започва да се пробужда съзнанието, за колкото повече същества мисли, толкоз повече се разширява съзнанието му. За колкото по-малко звезди мисли, на по-ниска степен е. Щом не мислиш за месечината, зная, че не си религиозен човек. Щом не мислиш за слънцето, не си обществен човек. Щом не мислиш за земята, ти не се интересуваш от своя си живот. Земята е нашият живот, слънцето е общественият живот, месечината е религиозният живот. За мене месечината е моята глава, моят мозък е месечината. Месечината ще играе ролята на месечината, слънцето ще играе ролята на слънцето. Другояче поставям работите. Астролозите говорят за Сатурн, за Венера, но моят Сатурн влиза в мене – отстрани на главата е. Търсят го в главата, то е по отражение. Сатурн на кое място в небето е? Той е в постоянно движение в пространството. Понеже цялата слънчева система се движи, не може да го поставят някъде в пространството. В пространството постоянно се мести и вътре в мозъка пак се мести. Сега законът е същ.

Някой казва: „Има ли Господ, или не?“ Щом не мислиш за Господа, Той не мисли заради тебе. Щом ти мислиш заради Него, и Той мисли заради тебе. По закона туй може да го проверите. Щом мислим за едно нещо, и то мисли заради нас. Щом не може да мислите за един предмет, този предмет не е в съприкосновение с вас. Ако няма нещо разумно, което да ви свързва, не може да мислите заради него. Може да направите опит. Когато сте в театъра, ако вие концентрирате ума си върху някой човек, вие сте горе, [на] балкона, и като започнете да мислите заради него, той ще започне да се обръща, да гледа. Щом мислите заради него, той, без да знае, обърне се и погледне. Най-после, ако мисълта ви е силна, той даже ще ви намери, ще ви погледне, ще ви поздрави и пак ще се обърне.

Та казвам, всички неща, които вие ги чувствате – някой е мислил заради вас. Понеже цял свят мисли, ние не може да се избавим от мисълта на човечеството. Постоянно мислят хората и всичко ще мине през нас, не може да се избавите от мислите на хората. Добри и лоши мисли минават през вас. Не изведнъж, но хилядите години, които ще бъдете на земята, всичките човешки мисли ще преминат през вас. Вие трябва да бъдете готови да използвате добрите и лошите мисли.

Вие мислите ли, че светът е лош? Бог, Който е Разумен, Който направил света, че извън Него няма нищо – всичките тия неща, които считате лоши, по отношение на Него не са. В края на краищата каквото ние можем да направим, ще го направим, пък каквото ние не можем да направим, ще остане заради Него. В края, когато се заключава една епоха, Бог примирява всичките неща, хармонизира ги. Тогава всички познават, че няма като Него Съвършен, Разумен. Всичките противоречия, които идат, Бог ги примирява, хармонира ги, за да може да живее вътре. Този, Който хармонизира всичко в света, за да може да живее добре, това е Бог. Този, Който хармонира всичко в света вътре във вас, то е Бог. Вие се обезсърчавате – то сте вие. Туй, което постоянно ви насърчава и хармонира нещата, то е Господ или природата. Казвам: това са същества разумни, които имат отношение към вас, поправят живота ви. Разумното в света е това, което постоянно ви помага във всички области. Разумността е нещо всестранно.

Та казвам: така трябва да мислите. Всяко нещо, което правите, каквото и да е, и най-малките неща в света, имат еднаква стойност. Някой път вървиш по пътя – ако знаеш да дигнеш някое камъче и да го занесеш някъде, може да поправиш работата. Някой път може да попречиш на работата. Вземеш някое камъче, туриш го, дето не трябва, ще объркаш работата. Някой път взема камъче, туря го на място, поправям работата. Като туря камъчето, като че подписвам [молба] на мой приятел и казвам: „Моля, направете ми тази услуга.“ Като го туря, оставям записка, казвам: „Моля, бъдете така добър – имам нужда.“ Той прочете.

Целият свят е една разумна написана книга. Вие при тази разумната, написаната, книга ходите и казвате: „Не зная какво ще се прави, в този свят как ще се живее.“ Как ще живеете на друго място? По някой път стяга те главата. Турите ръка на челото. Какво означава? Вие, без да знаете, си помагате на себе си. Щом туриш ръката на челото, какво означава? Казваш: „Господи, ела ми на помощ.“ Той е най-разумният. Казваш: „Помогнете ми, дайте ми малко.“ Като туриш ръката, те ви отговарят. Не се минава половин час, паднете в едно летаргическо състояние, после ви

просветне – ще разрешите задачата. Всичко в света е разумно, трябва да се изучават законите.

Затуй казвам: като дойдете в противоречие, радвайте се. Когато дойде скръбта, пак се радвайте. Защото във вашата скръб ще се прояви разумността на Бога. Когато вие се радвате, от тия радости вие ще дадете на по-бедните. Вие се радвайте. От вашата радост се ползват по-нисшите същества. Ние трябва да се радваме, защото, като се радваме ние, по-нисшите същества се ползват. Ако ние не се радваме, тяхното положение се влошава. Затуй трябва да се радваме, да помагаме на по-нисшите.

А пък ние трябва да скърбим, за да ни помогнат. Като се радваме, ние помагаме. Когато ние скърбим, други ни помагат. Когато ние се радваме, ние помагаме.

Тъй гледам на въпроса. Трябва да скърбим и да се радваме, за да ни помагат и да помагаме.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и втора лекция на младежкия клас
20 юни 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_06_22 Зародиш, дърво, плод
Утринно слово

ЗАРОДИШ, ДЪРВО И ПЛОД

Добрата молитва
В начало бе Словото

Ще прочета една глава, в която има спор между Христа и евреите. Аз ще прочета половината, вие прочетете сами другата половина. От 31 стих, до края на 8 глава от Евангелието на Йоана.

Духът Божий

Какво ни интересува нас, че евреите са спорили с Христа преди две хиляди години. Спорят и тази борба не е престанала. Тия евреи оттам минаха в друга форма, спорът постоянно съществува. Всичките хора имат едно вътрешно недоволство. Вие в ума си имате недоволство, в сърцето си имате недоволство и в тялото си имате недоволство и търсите причината. Чудно е когато говорим за вярата. Някой казва: Аз имам вяра. Под думата вяра аз разбирам едно здравословно състояние. Човек, който има вяра, умът му е тих, сърцето му е тихо и тялото му е тихо. Щом има безпокойство в ума си и сърцето си, вярата му е разколебана. Ти седиш и казваш, че ти е студено. Щом ти е студено, разбирам, че ти си гол човек, не си облечен. Голите хора всякога треперят. Или за тях се изискват много добри условия – трябва времето да е отлично, да е топло. Човек може да ходи гол, но само при едно условие. Ако живее в света на любовта, може да живее гол. Щом е извън света на любовта, той трябва да бъде облечен. Докато Адам беше в света на любовта, той беше гол в рая; щом съгреши излезе извън рая. Сега искам да разбирате. В съвременните християни има едно неразбиране. Какво нещо е вярата? Например, хората не разбират какво нещо е музиката. Музиката като едно изкуство е едно нещо; музиката като наука е друго нещо, а музиката като живот е трето нещо. Като изкуство всеки не може да го има това изкуство. Всеки не може да бъде обущар. Като обущар той ще направи хубави обуща. Вие, ако като обущар не може да турите клечките намясто на подметките, това не е изкуство. Майсторът трябва да знае да направи хубави обуща. Музиката като изкуство е правене на такива парчета. Музиката като изкуство ще тури дрехи да прилягат, ще тури хубава шапка. Изкуство е. Музиката като наука трябва да проучва, какви състояния излизат из музиката. Сега по някой път ние като говорим, казваме: Аз съм слушал. Какво ще научиш като изкуство. Ти имаш гамите. Гамите това са калъпи. Имаш минорни гами, мажорни гами и

хроматически, смесени, но те са калъпи, в които ще туриш изкуството. Пишеш някаква песен, минорна ли ще бъде или мажорна? Сега аз вземам туй само за едно малко обяснение. Един вярващ трябва да разбира музиката като живот, след туй трябва да разбира музиката като изявление на любовта. Ти не може да изявиш любовта, ако не си музикален. Те са най-фините трептения, най-фините форми, в които любовта може да се изяви. Ако ти не разбираш любовта като живот или като наука, то е на физическото поле, то е един занаят да си изкарваш хляба само. Та казвам: Като изкуство всички музиката не може да я научите. Като наука може да философстваш, колкото искаш, но като живот всеки един от вас трябва да я знае. Защото ако не разбираш музиката като живот, ти влизаш в минорните гами. Това са страданията. А пък радостите, това са мажорните гами. Хроматическите гами, това са и минорни и мажорни и добър и лош живот.

Всяко същество, което иска да ти помогне, ще ти причини страдание. Как ще разберете това? Ти си гладен, аз ти давам хляб да ядеш, ти ще страдаш. Най-първо ти трябва да дъвчеш, да иждивиш част от енергията си. Преди да е ял, спокоен е човек. След като си ял, стане ти тежко на стомаха, не си разположен, ще ти вземе три–четири часа да станеш готов за работа. Иска ти се да почиваш, не ти се учи. След като си починеш, пак ще се намести. Сега тия изяснения често са детински. Казвате: Тия работи ние ги знаем. Знаеш нещата като изкуство, но то е формата. Може да знае обущата, но не може да ги направи. Може да кажем, че обущата са хубаво направени, че прилягат на крака, но онзи, който е направил обущата, знае мярката. Казвам: Аз зная обущата, хубави са, но обущата не ги направих аз. Аз съчиня една песен, изкуство е. Обущарят направил песента, ти ще пееш тази песен, ще туриш тази песен на краката. На ръцете или на главата, или като дреха ще я носиш. Ако тази песен подхожда на тебе, поне няма да образува мазоли. Знаете едно време, жените като носеха корсети, за да имат тънък кръст, те се стягаха. После имаха такива седла отподире, наричаха ги турнели. Често ние имаме такива корсети да ни стягат: разни убеждения. Хубаво е човек да има корсет, в природата има корсети. Линията, която природата е дала на тялото е огъната, корсет е то. Някои се възхищават от английската форма, има нещо за възхищение, но има и много натоварено в английската форма. Някои се възхищават от френската форма, и там има нещо много хубаво, но има и нещо превъзнато*. В английската форма, платът пада свободно, образува дипли. Ако си свещеник е хубаво да имаш английската форма, но е много скъпа. Сега вие пак туй ще го вземете лично. Като говорим така, ние не засягаме никого. Ние не сме родени нито с френска форма, нито с английска, те са създадени отпосле. Аз искам да ви говоря, че всичките убеждения, които имаме, не са родени с нас, те са създадени отпосле.

Някой казва, че има убеждение. Никой не се ражда с убеждение. Убеждението отпосле иде. Всеки човек се ражда с известни наследствени черти, стремежи, но убеждение няма. Ражда се със склонност да мисли, да диша, да се храни, но някакви установени възгледи той няма.

Та казвам: Ние си създаваме в себе си едно вътрешно противоречие. Казва: Вярвам ли аз в Бога или не вярвам? Какво ние подразбираме под думата вярване? Най-простото разбираме, че когато ни се говори за нещо, ние да имаме предвид, че туй, което говори, е така; туй, което говори вярно ли е или не. Искаме доказателства. Да допуснем, че той ходил в Америка и доказва за американския живот. Как ще ни разказва? Ще извади картини, които фотографирал. Но той може да е скроил тия картини, защото тия фотографи, знаеш, майстори са, правят изкуствени картини. Сега фотографи като изкуство всички не може да бъдете, но фотографи като живот може да бъдете. Всеки ден ти фотографираш, на където и да ходиш видиш нещо, фотографираш го, снимка направиш в тебе. Вие имате хиляди картини, наслоени в ума си и по тях трябва да се учите. Всяко нещо, което обръща вашето внимание, то става като предметно учение. Един художник за да рисува нещо, той трябва да има платно или книга трябва да има. След туй трябва да има някаква четка или молив трябва да има. Прост молив може да бъде или креда да бъде. В живота как ще рисува човек? В живота ние вземаме картините, след като се отпечатат. Те се отпечатват в своите бои. Значи туй е хубавото във фотографията, че няма да харчи бои. С боите се фотографират предметите.

Някой казват, че вярват в туй, което виждат, което е реално. Имате една боядисана дреха, де е турено реалното? Когато имате дъгата или когато разложите светлината във вашата призма, стената се боядисва, но щом премахнете призмата и боята изчезва. Значи светлината боядисва без да боядиса стената. Как ще обясните, че в първия случай един предмет се боядисва, а във втория имате боя, която не боядисва? Бихте ли желали да имате едно убеждение, което да ви боядисва? Кои убеждения са по-хубави, които боядисват ли или които не боядисват? Всичките хора страдат от боядисани убеждения. А пък онези идеалните са тези, които не боядисват. Такива бои имаме на цветята. Такива бои имаме на птиците, сами се боядисват. Тия бои никога не се изменят. Една боя, която боядисва, мени цвета. Онази боя, която не боядисва, остава хас боя. Щом имате убеждение, което се мени, вие сте боядисани. Щом имате убеждение, което не се мени, то може да претърпява форми, но не се мени, то е същинско убеждение.

Този закон може да го приложите за любовта. Любовта която ви боядисва, тя се мени. Любов, която не ви боядисва, тя е същинска. Вяра, която се

мени, е бояджийска. Вяра, която не се мени, е същинска. Сега аз ви поставям два порядъка: единият е човешки порядък, другият не е човешки порядък. В човешкия порядък всякога има едно разногласие. Не че хората го искат, но понеже са несъвършени, онова, което правят, е несъвършенно. А съвършените неща издават най-хармонични звукове. Хората още не са се научили да говорят. (Човек) трябва да прави усилие да говори меко. Той прави усилие да ви убеди, че ви обича. Че той себе си не обича, как ще обича тебе. Най-първо не обича себе си, носи тесни обуща, заради убежденията на хората носи рогати обуща, остри, защото модата била такава. Човек, който ходи по модата, той убеждение няма, или убежденията му са по модата. Ще носиш обуща, които да не стесняват краката ти; ще носиш дрехи, които да не стесняват тялото ти; ще носиш убеждения, които да не стесняват ума ти; ще носиш убеждения, които да не стесняват сърцето ти; ще носиш убеждения, които да не стесняват постъпките ти, които да не стесняват тялото ти. Сега ще запитате: Как ще стане това? Ако искате да въздействувате да имате изкуството само да се представите привидно на хората, може. Тези големите дипломати имат фини убеждения. Едни дипломат като те приеме, той ще ти вземе дрехата много нежно, че ще държи дрехата ви. Той няма да каже на слугата си, но сам той ще го направи, сам ще ви държи дрехата да се облечете, ще я намести и ще се поклони много учтиво, вежливо. После той има особени убеждения. Сега някои хора казват: Ние трябва да бъдем много прями. Много християни вземат положението на пророците. Някой пророк казва: „Горко вам.“ Пророкът има право да каже, но ти нямаш право. Той е пратен от Господа, законът е такъв. Ти четеш този закон, вземаш правото и казваш: Горко вам. Ти нямаш правото, ще мълчиш. Мнозина от вас нямате право да съдите никого. Вие нямате право да съдите, тя не е ваша работа. Че има неща, които Бог не съди, има неща, за които Бог не се произнася. Гледа един човек живее тъй, не го съди, радва му се. Ти идеш, че го хукаш, че му намираш махана. Кое е правото? Господ не го съди и му се радва, а ти го съдиш, че не е живял добре. На кого убеждението е вярно, на Господа или твоето?

Сега моята цел е не да ви боядисам, но целта ми е да се научите да възприемате онова изкуство, което носи боите със себе си. Сега вие мислите, че когато някой път говоря, имам някого предвид. Ни най-малко не се интересувам от възгледите на хората. Какво мисли той за водата, аз не се интересувам. Туй, което водата ти причинява на тебе, то е едно благо за тебе. Ако не искам да имам убеждение, няма да разправям дали тази вода е хубава, както и да ми разправят другите, то е непонятно. Как ще пия водата? Благото, което приемам, то е моето убеждение. Реалните, Божествените неща само оставят понятие. Едно Божествено понятие никой не може да го внесе в тебе. Само истината, като влезе в тебе, ще остави

своето понятие. Божествената любов като влезе в тебе, като я възприемеш, тя ще остави едно понятие в тебе. Туй, което хората говорят, то е тяхно схващание. И то е хубаво. Но онова, което възприемам, което разбирам, аз съм възприел една истина по особен начин. Вие, ако я приемете, не можете да имате същото понятие, вие не сте в туй положение, не може да приемете като мене. Ще схванете истината по друг начин, по-другояче, отколкото аз я схващам, но както и да я схващате, тя е в разрез с онова, което аз схващам. Вие разбирате съвсем друго. Истината може да повлияе на първо време на вашия ум, истината може да повлияе на вашето сърце или истината може най-първо да повлияе на вашето тяло. Ако ние вървим по Божествения закон дали влиянието е в нашия ум или в нашето сърце или в нашето тяло, не може да има дисхармония. Щом има дисхармония, тази истина не изтича из Божествения свят, а изтича чисто от човешкия свят. Трябва да правите едно различие. Някой казва: Ти не ме обичаш. Единият е в човешкия свят, другият е в Божествения свят. Единият, който живее в човешкия свят и другият, който живее в Божествения свят, не може да се разбират. Стопената вода и замръзналата вода може ли да се разбират? Замръзналата вода казва: Стой при мене, почакай. Разтопената вода ще остане ли при замръзналата? Тогава разтопената вода ще каже: Ела с мене на разходка? Замръзналата вода на разходка може ли да иде? – Не. Вие искате по някой път неща, които по своето естество са невъзможни. Замръзналата вода в хармония с течущата вода не може да бъде. По своето разбиране тя ще каже: Какво си тръгнала да скиташ? Не си чиста, мътна си станала, но аз колко съм чиста така. Но тази чистата вода, след като се стопи и тя ще стане такава, но всичко очистя.

Та казвам: Има ред разсъждения. По някой път има някои неща във вас, които нарушават вашия живот временно. Като не разбирате реда на нещата, вие се смущавате, че се окаляла покрай своя бряг водата. Нищо не значи това. Като влезе в голямото море, ще се изчисти. Що от това, че се окаляла? Тя носи тези утайки, ще ги остави някъде. Благодарение на този мътен Нил, Египет е най-хубавото земеделско място. Та сега казват: Моята работа е много мътна. Радвайте се, че е мътна. Имаш една идея, идеш земеделец ще бъдеш. Ще насадиш една хубава градина с най-хубавите дървета, да дават плодове. Само че тази вода няма да прекараш вкъщи да пиеш от нея, тя е за растенията, тя е за градините, за нивите, но не е за тебе. Тогава трябва да филтрираш водата. Ще образуваш девет филтри, знаеш ли девет филтри как се образуват? Ще образуваш един половин километър да прекараш водата, после ще образуваш още един половин километър да прекараш водата, девет пъти така ще я филтрираш и тогава ще пиеш. Тази вода ще бъде чиста. Или най-първо ще филтрираш тази вода – ти имаш едно убеждение. Ще го филтрираш чрез своята воля, чрез своето сърце, или чрез своя ум. Или отгоре ще започнеш – първо ще го

филтрираш чрез своя ум, после чрез сърцето и чрез тялото. Че тялото е един филтър. Всички убеждения, които имаме, ние ги проверяваме. Но затова именно се изисква един дълъг живот, за да се разберат нещата в тяхната същина. След като се разберат, да се приложат. Най-първо аз ако съм музикант, че уча музика за самия себе си. Понеже истинският живот ще дойде в мене само тогава, когато се науча хубаво да свиря, нищо повече. Човек, който не може да свири хубаво, не може да живее хубаво. Човек, който не може да свири хубаво, не може да говори хубаво. Човек, който не знае да свири, не може да ходи. Та в ритъма на живота има отмерена Божествена музика, която трябва да се изучава. Кога трябва да живеем добре? Казваме: Хармонично трябва да се живее. Но хармонично да живееш, трябва да бъдеш музикален, не музикален, но да имаш понятие за музиката. Та в тази музика, сега ако дам тия До, Ми, Сол – то е основата на физическия свят. Ми, Фа, Сол – то е основата на духовния свят. Сол, Ла, Си – основата на Божествения свят. В До вие имате едно вътрешно напрежение. Във вас имате една идея, напъва ви нещо отвътре. Туй напрежение какво ще застави едно зрънце? В него има стремеж – разпуква се. Туй зрънце не може да поникне изведнъж. Най-първо трябва да се разпука. Тези зърна, мамуленото зърно, бобовите зърна, всичките се измътват, както пилето се измътва. Три, четири дена, покаже се семето; туй, което изниква, то е неговата главичка, както пилето, което се измътва. Майка му като го мъти, първо покаже гагичката, после главичката и най-после цялото пиле излезе от черупката навън. Също и едно зрънце показва главичката, излезе навън, започне да расте, докато се освободи и пусне корените в земята. Тази черупка, която го обвила изчезне. Казвам: Всяка една ваша идея, всяка една ваша мисъл трябва да мине през формите на растенията, трябва да се разпука. Всяко едно ваше чувство мяза най-първо на един зародиш, на един малък зародиш, едно малко яйце, което трябва да се разпука, да се измъти. Всяка една ваша постъпка по същия закон върви. Вие сега плачете, че някое ваше яйце се е счупило. Ако не го измътите, то ще се счупи или запъртък ще излезе. Защото някои чувства има, като се турят, нищо не излиза. Всички ония идеи, които не са осенени с човешкия дух, запъртък излизат. И в човешките чувства има такива запъртъци. Исаш да бъдеш учен човек, но няма нищо Божествено в това. Всичко туй ще излезе един запъртък. Образувала се една теория, как е създадена земята от слънцето. Аз имам една теория, която сега изучавам. Земята най-напред е била много малка, като един лешник е била малка и тази земя постепенно е расла тъй, както расте едно дърво. Казва: Развивало се яйцето. Казват, че за да се образува земята, един голям кръг се е отделил от слънцето и че от този кръг се образувала земята. Вярно е, образувала се е от този кръг, но този кръг представя последната черупка, от която земята се е образувала. Както яйцето в кокошката расте, увеличава се, увеличава се и като завърши неговата форма, тогава кокошката образува една твърда

черупка и снася яйцето. Значи, когато нашата земя се е оформила вътре в утробата на битието, туй битие направило черупка, турило земята в пространството, тя започнала да се върти, да се движи. Учените хора как казват, как се е образувала земята? Начинът, по който те обясняват е механически. Този начин, по който аз обяснявам е органически. Ние не сме така родени. Някой ще каже, че той се е родил. За в бъдеще още има много да растем. Сега всички казват, че хората са създадени по образ и подобие. Първият човек е създаден по образ и подобие. Сегашните хора са създадени от хората, не са създадени от Бога по образ и подобие на Бога. От осем хиляди години ние сме копие на Божественото, фотографирани сме и минаваме за Божествени. Нерде Шам, нерде Багдад. Писанието казва: Роден от Бога. Сега всеки трябва да се роди. Сега наново трябва да се родим, трябва да се коригираме. Сега наново трябва да се родим от Бога, не както е роден Адам. Какво ме интересува Адам? Адам е началото, аз съм краят. Ние сме сега краят. Казва Писанието: „Аз съм алфа и омега." Но казва, че тогава Господ създал света така, но сега Господ създава един нов свят, от който трябва да се родим. Тогава Господ го е създал от пръст, сега Господ го ражда. Онзи Адам, който Господ направи, аз го считам, (че) той е тухла направена. Тухлите се правят – в калъпи се турят. Но тази тухла не е влязла в работа, Господ я разчупил и я изпратил навън. Та сега му трябват живи камъни. Дотогава, докато ти живееш за себе си, ти си камък, голям камък си. Като се зароди идеята за ближните, ставаш органически – едно растение. Като се решиш да живееш за Бога, ти ставаш човек. Не че е лошо да обичаш себе си, но ти си твърдо вещество. Сега трябва да станеш меко, органическо вещество, да растеш. Най-после трябва да станеш Божествено – да мислиш.

Аз турям тъй: Най-първо трябва да бъдеш добър. То си ти. Трябва да станеш справедлив, ти си духовен човек. После трябва да започнеш да мислиш, разумен да бъдеш – ти си Божествен човек. Под думата добър човек разбирам физически човек. Под думата справедлив човек разбирам духовен човек, под думата разумен човек разбирам Божествен човек. Добър, справедлив и разумен. Значи, ще бъдеш физически човек, животински, но разумно животно. Разумните животни са дали много хубави материали.

Та казвам сега: Ние всички се спъваме с едно нещо: мислим как ще прекараме живота си на земята. Как ще прекараме? Ние разбираме да ядем, да пием, как да живеем. Ти си добър човек, как ще преживееш? Казва: Какво ще постигна? Ти си справедлив човек. Тогава какво ще постигна? – Най-после, каква ще бъде целта на моя живот? – Целта на твоя живот е да мислиш, сега да съединим трите в едно. Аз не искам вие да влизате в противоречие със себе си. Вие някой път не харесвате себе си, не

харесвате и окръжаващата среда. Някой път не харесвате и Божествения свят. Имате един добър пример с ореха. Орехът има две черупки, една външна черупка, която става за цяр. Ако имате някой мазол, може да го лекувате с външната черупка на ореха. А пък с втората черупка някои хранят даже пуяците. Ако искаш един пуяк да стане смел, решителен, да курка много, ще снемеш външната черупка на ореха и ще му дадеш цели орехи да гълта, той ги смила тия орехи. Няма да дадеш от едрите орехи, но по-дребните. Те стават много тлъсти. Ако искаш от човека нещо да изкараш, ще снемеш и втората черупка, ще му дадеш същинския орех, малко йод съдържа. Ако искаш съвсем любовно да го храниш, ще снемеш и вътрешната черупка, ще снемеш и малката люспица, ще остане единствения сладък орех. Той съдържа всичките качества. Човек, който така се храни, може да мисли много правилно. То е само за обяснение. Аз съм гледал мнозина, които не знаят как да ядат орехи. Благодарете, че не знаят. Всяка една мисъл, всяко едно чувство имат по две черупки. Ще ги снемете вие. Ако не знаете да снемете черупките на вашите чувства, на вашите мисли и на вашите постъпки, вие ще си създадете много неприятности. Хиляди неприятности ние сме си създали. Не всичко, което се вижда, е за ядене. Има много неща, които не трябва да се ядат. Ще дойдем до положението да имаме едно уважение за онова, което Господ е създал. Да имаме един свещен трепет. Като станеш сутрин да погледнеш външния свят, и да ти трепне сърцето. Гледаш го и казваш: Какво ли има в този свят? Поглеждаш живота си. Вие не сте разбирали себе си. Знаете ли аз как разглеждам човешкия живот? Нещастието на човека е в това, че са му дали един организъм толкоз сложен, че не знае как да се справи с него. Вие сте един Божествен автомобил, турил ви Господ да го направлявате. Тук го обърнете, там го обърнете, не знаете да работите с него. Не знаеш да мислиш. Този автомобил е направен, трябва да знаеш как да го караш. Ти не знаеш как да направляваш чувствата си – автомобилът има топлина, не знаеш как да се справиш с нея. После не знаеш да се справиш със силата на неговото движение. Днес го караш, утре го караш, развалят му се колелетата, вземат го да го ремонтират. Казва: Къде отива? – Приготвят го за шофьор на друг някой автомобил. Аз не съм за много автомобили. Като вземеш един, да го караш добре. Ние сме много разточителни. Сега ще ви приведа един пример, който не ми е приятен малко, но ще ви го приведа. На един много добър свещеник, донесли му да кръщава 4–5 деца. Той много бързал, искал по-скоро да ги кръсти. Хванал едно за устата, потопил го в купела. Не могъл да го хване добре, че детето се задавило. Казва: От това дете нищо няма да стане, дайте друго. Често и вие така кръщавате, че нищо не излиза от него. Аз никога не бих желал да кръщавам много деца наведнъж. На ден, ако съм свещеник, ще кръстя само едно дете. Бързането не е добре. По 4, 5, 10 деца наведнъж защо ще ги кръщава? Що са дни, да чакат. Всеки ден по едно дете, не по 4, 5, 10 деца, понеже пари може да

капнат. Вие ще кажете: Ние от кои сме? Така не разсъждавайте. Аз съм за туй: Не правете погрешката на свещеника да кръщавате много деца на ден. Едно дете, нищо повече. Ако на ден ти можеш да кръстиш една своя мисъл на свят, достатъчно е. На втория ден кръсти едно чувство, на третия ден – една постъпка. Ти искаш много неща наведнъж. Какво ли не искаш. Не върви тази работа.

Та казвам сега: Ако Христос дойде днес, вие ще го приемете ли? Някой пак ще спорят, той ли е Христос или не? Какво разбирате вие? Според мене, всеки един човек, който е един отличен проводник на Божествената любов, е Христос, който и да е той. Когато с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичкото си тяло и с всичкия си дух обича Бога, този човек е християнин, нищо повече, който и да е той. Щом се говори за разлика между един човек и друг, това не е истина. Няма какво да се сравняваме. Аз се радвам на всичко онова, което Бог е създал. Считам, че всичко е Негово, считам, че е и мое. Като видя хората, не искам тия хора да станат еднакви, но се радвам, че тия хора обичат Бога. Като обичат Бога, ще обичат и мене. Като не обичат Бога и мене няма да обичат. Аз не съм от тия, които вярват, че човек, който не обича Бога, може да обича мене. Вие сега ще ме цитирате. Казва: Ако не обичаш брата си, как ще обичаш Бога? Ако не обичаш работата, която Бог направил, как ще обичаш Бога? Ако един човек, който е писал една хубава книга, ако не искаш да четеш неговата книга, как ще се запознаеш с философията му?

Та казвам: Хората са написани книги, по които ние познаваме Бога. Само като изучаваме хората, познаваме какво нещо е Господ. Вие сте написани листове на тази Божествена книга. Като изучаваме хората, ще изучаваме какво нещо е Господ. Вън от това, което Господ е създал, той е непонятен. Всеки един човек е едно листо на Божествената книга. Той трябва да бъде свещен, понеже е написан от Господа. Няма да го откъсваш за себе си да го носиш. Всички листа имат еднаква цена в тази Божествена книга. Така трябва да гледате всички, така гледам аз. Мисля това е най-хубавия начин, свещена книга е човек. Ако аз обичам тази свещена книга, ще обичам и Бога. Бог ще се наслаждава. Понеже във всичко в света Той се проявява и всичко е направил заради нас, та от него да го познаем. Познаването на Бога не мислете, че така бързо ще стане. В цялата вечност има да Го познавате. Вие искате да познаете Господа изведнъж. Там има в Евангелието турено: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго, истинаго Бога.“ Това е живот вечен, да позная Тебе в цялата вечност. Тебе да позная, непреривната форма в преривната. В тази форма, понеже да не обременяваме нашето съзнание с многократните форми.

Най-първо искам да бъдете добри шофьори мъже и жени. Като ученици

най-първо ще изучавате шофьорството. Някой казва: Той не живее добре. Аз разбирам, че неговият автомобил не върви. Умът му не функционира, туй е шофьорството, сърцето не функционира, туй е шофьорство. Тялото не функционира, туй е шофьорско тяло. След като се научите да владеете вашето тяло, тогава ще имате друго откритие. Един Господ ще дойде на вашия автомобил, трябва да Го поразходите, да ви опита. Без да правите сътресение, тъй да Го прекарате, никакво сътресение да няма. Сега като дойде Господ във вас, сътресение има. Мислите ли, че един шофьор, който се оплаква, че е майстор? Като дойде, се оплаква, че автомобилът куца във физическо отношение, автомобилът куца в духовно отношение и в божествено отношение. Мислите ли, че той е майстор? Като дойде (шофьорът) трябва да бъде умен във всичките тия светове. Да имаме едно съвършено тяло, да имаме едно съвършено сърце и един съвършен ум. То е смисълът на живота на земята: да добием съвършени умове за бъдеще. Сега имаме какво да работим. Да имаме съвършени умове, да имаме съвършени сърца. Да имаме съвършени тела, за да можем да познаем Бога тъй, както Той ни познава.

Беседата може да се каже в три думи. *Любовта*, това е зародишът, зърното. Мъдростта, това е дървото, което расте и се разклонява. Истината, това е плодът, който е узрял.

Отче наш.

27. Утринно слово
22.VI.1941г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_06_22 Дава живот
неделна беседа

ДАВА ЖИВОТ

„Отче наш“
„Благост“
Ще прочета шейсет и трети стих от шестата глава от евангелието на Йоана. „Духът е онова, което дава живот.“
„Духът Божи“

Съвременните хора живеят в един свят на два крайни полюса, противоположни течения, които съществуват. Никога светът не е имал толкоз знание и никога не е бил толкоз жесток, колкото сега. Сега философски трябва да се разглежда работата. Светските хора имат едно криво схващане за живота; религиозните, учените хора, и те имат едно криво схващане. Три са изворите, от които животът иде. Той иде чрез стомаха, иде чрез дробовете, иде чрез мозъка, или иде чрез човешката воля, чрез човешките чувства и чрез човешката мисъл. Аз искам вие да бъдете свободни. Може да имате разни възгледи. Вашите възгледи може да са толкоз верни, колкото и моите. И моите възгледи може да са толкоз верни, колкото и вашите. Но съществува един авторитет в природата. Нашите възгледи дотолкоз са верни, доколкото са верни с природата. Туй за авторитет все вземам. Възгледите на всичките философи, на всичките учени хора ги сравнявам и дотолкоз, доколкото са верни с възгледите на природата, и те са верни. Онова, което природата носи, е: тя носи живот в себе си. Противоречие в нея няма, макар че учените хора казват, че има противоречие. Противоречието произтича от нас, от нашето неразбиране. Когато един ученик не разбира своя учител, неразбирането не произтича от учителя, но от ученика.

Казвам, всичките религиозни хора са превзети. Светските хора, и те са превзети. Учените хора, и те са превзети – мислят, че са учени. Но учението на един учен след петстотин или хиляда години ще бъде светско учение на тогавашните хора. Религиозните хора едно време бяха много религиозни. Колко са плакали, били са се в гърдите пред някой идол, казва: „Ваале, Ваале.“ Но ни глас, ни слушане. Много пъти хората се молят, казват: „Моята молитва не е послушана.“ На идол се молите. Учените казват: „Не се молим на Господа.“ Казвам, много добре правиш. Щом се молиш на един Господ, който не те слуша, напусни го. Че ти защо ще ходиш да се молиш на туй, което не те слуша, което не ти отговаря на тебе.

Може ли една майка, която родила едно дете, да не отговори на неговия плач. Една птичка, щом изцирика малкото птиче, тя веднага отговаря. Ако птицата отговаря на зова на родените от нея и ако майката отговаря на малкото дете, родено от нея, колко повече онзи, който ни е родил, как няма да отговори. Казваш: „Не ме слуша." Тогава има разногласие.

Та искам сега да се освободите. По някой път аз не искам тъй да нападам на вашата нервна система, но трябва някак да разбирате нещата, да си починете. Толкоз напрежение имате – да си починете, да стане диверсия. Във вас вашият ум не работи. Вие сте в тази област около слепите очи, после за жена си мислите – отзад на главата. Ти мислиш ту с предната част на главата, ту отзад, но то още не е мисъл. Какво ще ям, жена ми какво ще каже, какво ще се облека – това не е мисъл. Какво ще се облече жена ти, защо ще мислиш. Че жена ти е вътре в тебе. Тази жена отвън, тя е само едно отражение на жената, която е вътре в тебе. Жената мисли какво ще прави със своя мъж. Мъжът не е отвън, той е вътре в тебе. Ако твоят мъж е добре у тебе, ще бъде добре и отвън. Щом отвън не е добре, и вътре няма да бъде добре. Казва: „Мъжът е лош." Не, и вътре е лош. „Мъжът е добър." И отвътре е добър. Външният мъж съответства на вътрешния и вътрешният мъж съответства на външния. Външната жена съответства на вътрешната и вътрешната жена съответства на външната. То са много верни работи. Сто и един процента са верни. И за добрата жена сто и един процента е верно. Че я обичат, знаете как. Тя мисли за себе си. Мисли как да се облече, да се хареса, от сутрин до вечер мисли какво ще кажат за нея, само за хората мисли.

И в Англия сега казват, че има два вида страх. Един страх, че човек може да умре, когато ги бомбардират, и другият страх – какво ще кажат хората. По-лесно умират, но като дойде: какво ще кажат хората – уплашат се. И религиозните хора казват: „Какво ще кажат хората – аз в какво вярвам." Все ще кажат нещо. Кое е по-хубаво? Туй – какво ще кажат хората, ни най-малко няма да внесе живот в тебе. То не е меродавно. Хората за тебе ще кажат точно това, което ще кажеш ти за себе си. Ти вярваш – те ще кажат, че ти вярваш. Ти не вярваш – те ще кажат, че ти не вярваш. След туй няма ли някой да изучава психология сега. Аз изучавам психологията на човека. Щом човек започне да ме мери от главата до краката, аз го зная какъв е. Няма никаква идея. Той ще ме мери отвън. Преди да е дошъл до мене, аз ще го тегля. Той ще види колко съм висок, какви ми са очите, ръцете, пък аз ще го претегля, ще зная каква цена има. Той ще вземе пари за моята форма, аз ще взема пари за съдържанието. Кой печели повече? Аз.

Та казвам, не се заблуждавайте от външната форма на нещата. Съдържанието е хиляди пъти по-красиво, по-хубаво, по-ценно, отколкото

външната форма. И всичката еволюция на земята седи в това, да се подобряват формите. Следователно човешката форма не е в състояние да изрази онова, което е скрито вътре в човешката душа. Затова ние сме в големи заблуждения. Казваме: „Той не е добър човек." Някоя форма има, някое превиване има в него, някой поглед, който дисхармонира с нашите възгледи, и казваме, че този човек не е добър. Всъщност не е така. Вие сте дотолкоз добри, доколкото имате една основа под себе си.

Ще ви приведа един анекдот. Един български момък искал да се жени. Бил бедняк, пък на хорото трябвало да има нови ботуши. Без ботуши не може. Ако не играе с ботуши, не може да се жени. Като има ботуши, по-лесно го залюбват момите. Той казва: „Искам да се женя, но нямам ботуши." Един му казва: „Да ти дам ботуши." Взема ботушите, отива на хорото. Играе момъкът на хорото, минава онзи, който му дал ботушите, и му казва: „Не скачай толкоз, ще ми скъсаш ботушите." Слуша го друг и му казва: „Засрами се, изуй ботушите. Аз ще ти дам по-хубави ботуши." Хваща се момъкът пак на хорото и като минава вторият, казва му: „Тропай, тропай, ако ги скъсаш, други ще ти дам." И двамата са казали истината. И двамата имат тщеславие. Единият, като иска да се покаже, казва: „Не тропай, ще ми скъсаш ботушите, ще трябва да ги дам на друг да се жени. Нямам пари да купя други." Той е икономист. Другият е разточителен, казва: „Тропай, тропай, други ще ти дам."

Та казвам, цената на живота седи в следното. Ценно е само онова, което влиза в устройството на нашето тяло, което влиза в строежа на нашите чувства и което влиза в строежа на нашата мисъл. Тъй аз разбирам. То е правото. Така е в природата. Онова, което влиза в строежа, което Бог употребява, то е ценното. Ние трябва да го пазим като зеницата на очите си. Казвам, някои се възмущават от яденето – те сравняват с търбуха. То не е ядене. Бог можел да разруши търбуха, не яденето Бог ще разруши, но безразборното ядене. Например един вълк, който яде овце. Той е изложен на една голяма опасност. Един ден вълците ще изчезнат. Всичките месоядни жиотни ще изчезнат, ще се преобразят. Паяците, които ядат мухи, всичките същества, които обичат месната храна, ще изчезнат, понеже тази храна не е здравословна – нищо повече. Тя не става за строежа на тялото. Тя става донякъде, но внася най-лошите склонности, които сега се проявяват. Когато в човека се зароди една злоба и за десет лева е готов да убие човека, какво е това. За десет лева да му удариш един удар, разбирам, да му удариш десет юмрука. За колко е да биеш само с ръка, но не и с дърво – с едната ръка, с другата ръка. Ако искаш по любов, по сърце – с лявата ръка. Ако искаш за ума – с дясната ръка. Понеже, като го удариш с ръката си, половината от болката ще бъде за тебе. Понеже може да е груб и този, който удря, да е як, че като удари, да го заболи. Еднакво

участие в наказанието. Ако биеш с дърво, тази тояга не чувства, не е право. Следователно боят с дърво със закон трябва да се извади отвсякъде. После не е законно да биеш един човек, който е лош, по гърба. По лицето ще го биеш. Едно дете откраднало. Какво ще го биеш по гърба или по задницата. С каквото взело, по това ще го биеш. С ръка ще го наложиш по ръцете. Нашариш едната ръка, после другата. Та ще обмените енергията. За неговата кражба ще вземеш половината от себе си и половината ще вземеш от него. Защото в наказанието всякога има един закон на любовта. Човек, когато наказва, никога не трябва да внася нещо без Бога. Ако не внесеш нещо добро, ти ще отговаряш за наказанието. Законът не работи. Защото и в любовта има наказание. Че я вижте, все влюбените не страдат ли.

Защо страдат влюбените? Понеже се наказват. Много се наказват влюбените. Знаеш какво наказание дава една възлюблена на своя възлюблен? Тя веднага си обърне гърба. Най-голямото наказание е, като обърнеш гръб на своя възлюблен. То е цяла катастрофа. Като обърне гърба, показва, че тя е от съвсем друг свят. Ти може да обърнеш гърба си на злото. Да обърнеш гърба си на дорото, то е едно престъпление. Законно е да обърнеш гърба на злото, да го не гледаш. Но престъпление е да обърнеш гърба си към доброто. Сега това са закони в природата. Съвременните хора не го чувстват. Ние имаме известни морални правила. Вследствие на тези правила постоянно страдаме. В нас има цял ад, страдания, страдания, страдания, терзания. През какви не страдания ние не минаваме.

Казвам, духът е онова, което дава живот. Животът, който идва чрез стомаха – тази материя трябва да се префини, да мине през дробовете, да влезе в умствения свят и оттам да влезе в мозъка. Че енергиите на човешката мисъл как да се префинят, да възприемеш божествения живот, да се тури на работа, да се изградят новите клетки, които ще служат за устройство на човека. Защото ние умираме по единствената причина, че първоначалните клетки, от които ние сме съградени, ги изгубваме. Като изгубим повече от половината от тези клетки, ние сме осъдени на смърт. Животът в тях не функционира, значи отравяне става. Отравянето иде чрез човешката мисъл, чрез човешките чувства и чрез човешката воля. Това е новата философия.

Сега говорят за топлината на нещата, за възпитанието на поколенията. Как ще възпиташ една майка, за да роди едно дете? Майката може да роди полубезсмъртно дете, което да живее 120 години, без да заболее. Сега, ако майките нас не са ни родили, ние може наново да се родим. Има един начин. Няма да ви кажа какъв е този начин. То е лотариен билет. Този

начин не е само еднократен, той е многократен. Всеки ден в човека трябва да става едно преобразование в него, подмладяване. Трябва да става, не както сега остаряването. Ние сега постоянно остаряваме, постоянно губим. При това се залъгваме с една идея, че ще идем в оня свят. Верно е, че ще идем в оня свят, но не знаем какво нещо е оня свят. Считам – неща, които човек поне веднъж не е проверил, те не са верни. Според мене верна мисъл е само тази, ако аз мисля за Бога, както той мисли. Щом помисля заради него, веднага ще настане мир в ума ми. Ако аз помисля за Бога в сърцето си, че искам да го обичам, веднага ще настане мир в сърцето ми. Ако реша да му служа, веднага здравето ще дойде. Този Господ, за който мисля, той ми оправя всичките работи – не да забогатея, но добивам онази верната мисъл. Тогава всичките хора за мене стават отворени банки, тогава всеки един може да ме кредитира. В света сега са толкоз религии. Колко хора има, които могат да ви кредитират? Но онзи човек, който вярва в Бога, не трябва да изнудва. Тебе ти трябва един лев, вземи един лев, не два – да се осигуриш. Понеже цялата природа е една банка, всичко, от което се нуждаете, ще го имате. Всичко има в нея. Ако бихте служили на този Господ, храната до вас ще дойде. Вие сега не вярвате, че може да дойде. Растенията, които очакват храната, не иде ли отгоре. Иде отгоре. Слънцето изпраща светлина на земята, събират тази светлина растенията, с корените изсмукват тази храна, организират я и поддържат своя живот. Излишното във вид на плодове приготовляват за човека. Те са фабрики, които приготвят продукти за човешките същества. Ние минаваме покрай растенията и мислим, че те са глупави. Казвате: „Това са дървета." Дърво, знаеш, какво значи? Дърво значи дева, чиста, разумна дева. Растенията са най-чистите същества, които са сега на земята. По-чисти същества от тях няма. Някои от тях са изопачени, но повечето от тях са девствени, толкоз безкористни, че безогледно дават най-хубавите плодове. На какво се дължи това? Това се дължи на онази всеобемляща любов на онзи, който ни е изпратил на земята. Понеже той мисли заради нас, те чувстват тази любов и са готови всякога заради него да ни услужат. Казват: „Ние сме готови да услужим."

После съвременните хора имат едно смътно понятие за растенията. Те изучават механическата страна на растенията. Растенията обичат много интензивно, много се привързват. В тях има много устойчива любов. Толкоз се привързват, че някои растения – това се случва, когато се привързват към някой човек – той умре, те изсъхнат. Така се привързват – като умре господарят им, и те умират на гроба му. Но смъртта не е едно естествено положение. Щом ти скърбиш в смъртта, това показва неестествена смърт. Ако в смъртта ти се радваш, тази смърт е едно естествено положение. Ако почувстваш, че ще умреш, и се зарадваш, защото смъртта значи отиване в друг свят; ако действително отиваш в един

свят много по-добър, отколкото този, ти се зарадваш. Има ли някое дете да плаче, когато отива в училището да се запознае със своите другарчета? Ни най-малко няма плач. То ще плаче за своите другарчета, ако се разделя с тях.

Та казвам, духът е онова, с което съвременните хора трябва да се запознаят. Но за да се запознаят, те не трябва да упорстват. Те упорстват, искат да заставят духа, каквото те искат, да им даде. Не че в тях няма желание да ни дадат, но много работи, които искаме от тях, ние не сме дорасли дотам. Например искаш да бъдеш знаменит човек. Ако бъдеш знаменит човек, ще се повреди умът ти. Хвалят те хората. Като си знаменит, ни най-малко няма да мислиш, че имаш тщеславие. И в животните има тщеславие. Има една слава, която е естествена. Тя е следната. Казва Христос: „Търсете слава от Господа." Слава, която включва един елемент от любовта, от мъдростта и от истината, тя е истинската слава. Или слава, в която любовта взема участие, слава, в която мъдростта взема участие, слава, в която истината взема участие. Значи, когато истината вземе участие, ще имаме една философия, ще бъдем радостни, весели, каквато работа и да вършим, ще ни бъде приятно. Когато мъдростта вземе участие, нашият ум ще има най-хубавото разположение, ще изучаваме много добре природата. Пък когато любовта вземе участие, сърцето ни ще бъде в най-изящно положение.

Сега вас може да ви се вижда странно. Често възразяват и казват: „Не може ли този свят да е създаден другояче?" Невъзможно е без болни в болниците, но възможно е без болест извън болниците. Невъзможно е без сиромашия в болниците, защото колкото болни има, ще дадеш. Един здрав човек не може да бъде сиромах. Здравият човек е същевременно лекар за другите и лекар за себе си. Ти, ако не знаеш този закон, не ще се ползваш. Щом си здрав, имаш един отличен ум; щом си здрав, имаш едно отлично сърце; щом си здрав, имаш едно отлично тяло. Ако е за пари, ще намериш някой богат човек, ще кажеш: „Аз ще ти помогна, но ако и ти ми пожертваш. Ти си хилав, имаш много пари. Ти си болен, защото много пари носиш. Искам да се освободиш, ще ти дам малко енергия в живота." Вие сега, като слушате, казвате: „Да го имам." Тогава има един закон, според който ти няма да вземеш нито една стотинка повече. Ще проведеш тази енергия толкоз, колкото струва. Сега, кажете ми, колко струва тази енергия. На този човек, най-първо, ще му кажа: „Слушай, ти, най-първо, ще благодариш на Бога, че съм дошъл при тебе. После ще благодариш на твоя създател и ближните, с които те заобиколил, ще мислиш добре, затова дойдох. Най-после ще благодариш, че съм добър човек и че съм дошъл при тебе. После, каквото ми дадеш, ни най-малко няма да съжаляваш, защото, ако най-малко се усъмниш в ближните си, в мене и в Бога, болестта ти ще се върне към тебе." Аз гледам – когато говоря, тук

доста философи има. Гледат критически. Казват: „Този човек какво ли мисли?“

Мисля да внеса повече светлина в умовете ви. Мисля да внеса повече топлина в сърцата ви. Мисля да внеса повече сила в телата ви. Не от себе си, но аз съм проводник на ония божествени блага в света, да може да ги вземете. Същевременно искам да благодарите. Не да кажете: „Той произволно го прави, че аз бях способен.“ За какво аз ще ида да го лекувам, ако той е болен? Ако вие сте на моето място, за какво ще го лекувате? Аз ще задам другия въпрос. Ако посаждате една царевица, за какво я посаждате? Посаждате я за плода, който тя ще даде. Понеже посаждането на тази царевица служи да се развива, да се усъвършенства, но същевременно тя трябва да се учи на земята на щедрост, че трябва да дава излишното. Освен че поддържа своя си живот, два–три кочана трябва да даде на мене, аз ще ги взема заради услугата. Някой ме пита имам ли право. Ще ги взема, ще ги запазя на най-хубавото място.

Ние, съвременните хора, искаме да бъдем щастливи. Хубаво е. Искаме да бъдем здрави; искаме да бъдем умни. Всичко е хубаво, отлично. Но трябва известни правила, които да ги прилагаме по закона не на насилието, но по закона на любовта, понеже този е пътят, дето работите се свършват с най-малките разноски. Тия терзания, които преживява съвременното човечество, кой ще надделее. Всичките народи сега са турени да изпълнят Волята Божия. Всички ще изпълнят Волята Божия. Питате вие каква е целта на една жена. Да изпълни Волята Божия. Каква е целта на един мъж? Да изпълни Волята Божия. Каква е целта на един учител? Да изпълни Волята Божия. Изпълняването Волята Божия винаги внася сила. Един народ, който изпълнява Волята Божия, по сърце става добър. Един народ, който изпълнява Волята Божия, по ум става умен. Съвременното човечество се нуждае от една нова основа. Добротата за основа, справедливостта за градеж и разумността за обхода. Три неща се изискват. Тази доброта трябва да я носим в тялото. Справедливостта трябва да я носим в сърцето си. И разумността трябва да я носим в ума си. Трябва да се определи: справедлив е човек само по сърце; разумен е по ум; добър е по тяло.

Казвам, то е една музикална терца: до, ми, сол. Терцата е един музикален интервал с два тона и един потенциал. Според моето схващане имате терца между до и ми. Тогава до е тон, и ми е тон – едновременно звучат, ре е потенциал. Терца е, понеже до и ми поемат сила от потенциала ре. Кое е кварта? Кварта е два тона и два потенциала. Кое е квинта? Което има два тона и три потенциала. Така разбирам според моето схващане. Следователно, когато вие имате един музикален интервал от два тона с два

потенциала, трябва да мислите понеже има голямо противоречие в квартата. Когато имате терца с един потенциал, вие може да се радвате. Следователно всичките спорове в семейния живот излизат от кварти. Мъжът има един потенциал и жената има един потенциал – образуват кварта, за да положат една основа, но образуват един ъгъл с две линии, един отворен ъгъл. Питам, една уста, когато е отворена, какво допринася? Какво допринася отворената уста? Какво допринася затворената уста? Ако устата е постоянно отворена, човек минава за глупав. Ако устата е постоянно затворена, човек минава за мъдър. Така съдят в древността. Глупав се нарича всеки един, който харчи божествената енергия безразборно, без да има резултат. Мъдрец е, който изпохарчва тази енергия за полза на него и за ближните. Глупецът не е полезен ни за себе си, ни за ближните, ни за Бога, за никого. Ще избягвате. Някой казва: „Аз не искам да ставам глупав." Ние, съвременните хора, трябва да бъдем верни на себе си.

Човек може да учи добре само когато е добър, справедлив и разумен. Тогава може да учи. Без тия три качества човек не може да учи. Пък онова, което може да повдигне човека, то е само учението. Когато човек помисли, че той ще научи всичко, той е в застой. Съвременните хора от ученици искат веднага да станат учители. Криво схващане. Тепърва има хора да стават ученици, трябват им хиляди и хиляди години, докато станат разумни ученици. Оттам насетне ще станат кандидати учители. Ще дойде времето и учители да станат. Вие искате да станете учители, да ви пратят на месечината, да управлявате цялата месечина като учители или да ви пратят на някоя друга планета, на Марс или другаде.

Сега наскоро с новия телескоп са открили една нова вселена, която се намира на 30 милиона години далеч от нашата земя. За да дойде светлината от тази вселена, 30 милиона години взема. Тази вселена има 30 милиона слънца – по-големи от нашата Вселена. Аз ви привеждам тия неща, те са данни на науката. Бог иска да събуди в нас нещо ново. Вие питате: „Какво да правим?" Чудни сте, когато питате какво да правите. Тепърва има какво да правите. В нас съзнанието още не е пробудено. Пред нас седи една велика задача. Пред нас седят всичките светове, които са училища, през които трябва да минем, като напуснем нашето слънце. Ние ще минем през второ, трето, четвърто, и пак ще се върнем на това слънце. Сега, ако вие не чувствате в ума си, че Бог е, който ни е създал, той не иска да изтощава нашите умове. Ние се страхуваме, че той иска да вземе живота, умъртвява ни. Ние умираме от своето заблуждение, от своето непослушание. Ако бихме го слушали, ако бихме го обичали, ако бихме го любили, веднага ще се отворят всичките блага и мед и масло ще потече. Ние, като не го разбираме, всичко замръзва. Каквото посеем, не расте;

каквото направим, изсъхва. Всичките наши погрешки приписваме нему, казваме, че той не е правил света както трябва. „Не ми давай философия, но пари, пари ми дай.“ Казвам, колко пари ти трябват? За колко пари се продаваш? Иде ми наум онази българска поговорка, която е много добре изобретена. Има една приказка, дават я за един цар. Един източен мотив, взет за един български цар, че се влюбил в една циганка. Не му зная името на царя. Тази българска царица – хлябът, който царят ѝ давал, не ѝ бил сладък. Когато царят си отивал, тя нарамвала дисагите, наслагвала на десетина места брашно, и тръгва да си проси. От тази купчина взема, от онази купчина взема. Като омеси от това брашно хляба, казва: „Колко ми е сладко.“ И ние, съвременните хора, каквото изпросим от тия купчини, ни е сладко. Каквото Господ дава, не е хубаво. Каквото ние направим, или каквото създадем, казваме: „Намерихме философията или тайната на всички разрешения.“ Не е лошо това. Не е лошо човек по някой път да не забравя своята цигания.

Духът е онова, което дава живот. Два елемента има човек. Човек трябва да си тури основа. Педагогически човек трябва да постави, човек трябва да почита ума си; трябва да почита сърцето си и трябва да има голямо уважение, да тачи сърцето си, да тачи ума си. Щом тачи ума си, щом тачи сърцето си, тогава и отвън ще го почитат. Жената има мъж, той има отлично почитание към жена си, да му трепти сърцето. Жената трябва да има отлично почитание към мъжа, не само да го тачи, да го замазва. Със замазване тази работа не става. Жената трябва да внесе живот в ума, в сърцето и в тялото на мъжа. Обмяна става. После и мъжът трябва да внесе живот в ума, в сърцето и в тялото на жената. Майката и бащата трябва да внесат живот в ума на детето и в неговото сърце, и в ума, и в тялото. То е бъдещият закон, който хората трябва да вложат. Когато някой проповядва, как ще проповядва? Ако ти проповядваш, ще внесеш живот в умовете на хората; ще внесеш живот в сърцата на хората и когато проповядваш, ще внесеш живот в телата. То е проповед. То е Божия любов. Когато говоря за любовта, разбирам живота, в който трябва да участваме. Божественият живот е да бъдем всички весели. Когато някой път сме скръбни, да ни е приятно, че носим известно страдание. Все таки някой трябва да носи страданието. Мнозина искат да избегнат страданието. Вие защо не обръщате внимание за любовта, когато се говори между младите. Онази млада мома, като се ожени, какво я очаква? Ще стане бременна, ще се натовари с един товар девет месеца. Ще носи какви ли не страдания. След туй бащата се натоварва с един товар: десет, петнайсет, двайсет години да отглежда туй дете. Ако след двайсет години туй дете е неблагодарно на баща си, какво е свършил? Ако в туй дете не се роди един светъл ум, ако не се роди едно благородно сърце и ако не се яви едно здраво тяло, какво дете е тогава?

Та казвам, та сега новата религия, която се проповядва, каква е. Какво се проповядва сега? Нова светлина трябва да проникне във всяко отношение в света. Сегашните методи и начини са добри, но те ще останат за онези, които отпосле ще дойдат. Сега се изисква една култура, в която ние да си починем. Ние казваме: „Погрижи се за себе си.“ Цялото животинско царство само за себе си се грижи. Цялото животинско царство ние сме турили в крива посока. Растенията се изопачиха, и животните се изопачиха според тях. Падението на човека засегнало цялото растително царство и ние имаме за цел не само ние да се повдигнем, но ние, съвременните хора, трябва да повдигнем и растенията, и животните, да станат проводници на този живот. Ако не повдигнем растенията, ако страдат от много болести, тия болести ще се пренесат върху хората. Имаме една съвсем посторонна задача. Казва: „Какво съм аз в света?“ Ако моето око имаше чувство и каже: „Каква работа аз върша? Не може ли моят господар с едно око да ходи?“ Мислите ли, че ако окото ми ме напусне, ще ми бъде приятно. Ако моето ухо иде някъде и каже: „Аз искам да ида някъде.“ И аз остана с едно ухо. Ако единият ми крак каже: „И аз искам да си замина някъде да се разхождам.“ Ако и ръцете кажат същото, мене ще ми бъде ли приятно? Съвременните хора мислят, че целият свят е така направен, че може да вършим каквото си искаме. Можем да вършим каквото си искаме, но разумно да бъде: за благото на нашето тяло, за благото на нашия ум и сърце, за благото на умовете и сърцата, и телата на нашите ближни и за благото на цялата природа и на целия Космос. Не всичко, което става, е разумно. Вие може да проучвате любовта в нейните качества. Ако един цар би се влюбил в когото и да е, в едно дете, той вече не е спокоен, той мисли за това дете. Кое го държи? Любовта приравнява хората, не ги приравнява, но любовта отваря себе си. Царят е готов да повдигне ума на това дете. Мисли какво да направи, как да направи човек. Бог от сутрин до вечер мисли как да ни повдигне, да ни направи хора. Туй, което е направил, да може да му служим, че да може да разчита на нас. Сега, ако някого от вас назначат на служба, какво ще направите? Ако ви дадат сега да възпитате целия български народ, дават ви власт да създадете училища, да създадете държавен строй, какво ще направите? Някои мислят, че е лесна работа. Не е лесна работа.

Три фактора има в света, които може да регулират този въпрос. Вие не може да разрешите един социален строй без любов; не може да разрешите един социален строй без мъдрост и не може да разрешите един социален строй без истина; не може да разрешите един социален строй без живот; не може да го разрешите без знание, без свобода; не може да го разрешите без ядене, без дишане, без мисъл. Казвате: „Къде ще го намериш?“ Аз искам да ви свържа с любовта, която ще ви научи. Искам да ви свържа със

свободата, която ще ви научи. Искам да ви свържа с живота, който ще ви научи. Ще ви свържа със знанието, което ще ви научи. Искам да ви свържа със свободата, която ще ви научи. Изведнъж това няма да стане. Може да започнете от долу на горе или от горе на долу. Но трябва на всинца ви едно добро желание.

Съвременните хора са правили опити да покажат какви силни влияния има мисълта върху човека. Мисълта на един човек може да се тури в такова действие, че тя може да пострада. Много пъти престъпниците осъждат на смъртно наказание. Един психолог искал да направи опит. Завързват очите на престъпника. След туй турят вода да пада на врата отгоре, потеглят ножа на врата и той мисли, че кръвта тече, той припада и умира. Ако сега се тури обратното: да мисли човек, че иде постоянно едно благословение, иде светлина, мисли, че иде топлина, иде сила, той ще възкръсне. Обратният процес сега. Казвате: „Господи, аз съгреших.“ Оставете вашите грехове настрана. Казва Господ: „Обърнете се към мене с ума си; обърнете се към мене със сърцето си; обърнете се към мене с тялото си.“ Засега хората само половината от сърцето си дават и четвъртината от ума си, а пък само един пръст от волята си. Като идеш на църква, запалиш една свещ. Господ няма нужда от такива свещи. Хубаво е да запалиш свещ в църквата като емблема. Но непременно да идеш в църквата? Ако бих отишъл като православен, първата седмица ще запаля една свещ, втората – две, третата – три, четвъртата – четири, десетата – десет. После ще ида в някой беден квартал в дома на една вдовица – една свещ; втората седмица ще запаля на две вдовици, докато дойда до десет вдовици, на които да запаля свещ. В църквата ще запаля малка свещ, при вдовицата като ида, ще запаля по едно кило. Казвам за себе си как ще бъде. Восъкът, който пчелите събират, за какво мога да го употребя? Аз, най-първо, ще запаля една свещ и ще прочета Евангелието с тази запалена свещ, да видя дали ще разбера Евангелието, и тогава ще запаля в църквата. Тия хора вземат свещта от пангала, не са чели дали тази светлина е приятна, или не. После не трябва да има голям дим. Някой път мене ме питат защо аз не паля свещ. Казвам, ако вие не палите, аз ще дойда да запаля. Аз като гледам вашите свещи да димят, аз се отказвам да паля тия свещи. Ако вие се откажете от тия димящите свещи, ще дойда в църквата да запаля. Ние трябва да знаем. Нека имат хората съдържание. Този восък, който са създали тези трудещите се пчели от цветята, той трябва да иде на мястото. Не трябва да вършим никаква търговия с него. Той е божествен дар. Ние, съвременните хора, правим престъпление – меда продаваме, восъка продаваме. Не се позволява продажба. Продажба с любов – да, но продажба без любов се забранява. В божествения свят ако обичаш един човек, продай, няма да направиш престъпление. Ако той направи добро без любов, ще направи престъпление; ако направи добро с любов, няма да

направи престъпление. Ако учиш от един учител с любов, няма да направиш престъление; ако учиш без любов, ще направиш престъпление. Казвам, че новото в света е това. Лично за вас вие ще го приложите за социалния строй, ще го приложите върху себе си.

Трябва да произведем цял един преврат в нашата мисъл, един преврат в нашето сърце и един преврат в тялото. Като решим така да живеем, невидимият свят, или Бог, ще ни дойде на помощ. Нека опитаме докрай Господа в своята мисъл. Казвате: „Ще умрем гладни.“ По-добре гладни да умрем и светии да станем, да нямаме грехове, отколкото да не умрем гладни и да умрем грешници. Ако живеем 120 години и натрупаме грехове, защо ни е този живот? Ние ще мязаме на онзи човек, който вземал пари от този, от онзи, взел сто, сто и двайсет полици и умрял. Това е карма. Мислите ли, че той като умре, ще се освободи. Не се освобождава. Най-първо, ще остави една мисъл в умовете на хората, която е нечиста. По възможност съвременните хора не трябва да даваме повод за съблазън. Аз не трябва да давам съблазън. Вътре в себе си трябва да бъда чист. Може хората да съблазняват, то е друго нещо. Но аз като човек не трябва да дам повод за никаква съблазън. Трябва да бъда буден в ума си, никаква съблазън не трябва да давам в ума, в светлината; никога в сърцето си не трябва да давам съблазън. В топлината ще опариш човека. В светлината може да ослепим един човек, в топлината може да го опариш и в силата може да го смажеш. Следователно не трябва да опарваш хората, нито да ги ослепяваш, нито да ги смазваш. Ще занесеш едно осветление, едно благословение, една радост в умовете, едно благословение и една радост в сърцата, в тялото, в силата, че навсякъде да има радост и веселие. Да има здрави хора и по ум, и по сърце, и по тяло.

Духът е онова, което дава живот. Бог е в света, който работи върху нашите умове, върху нашите сърца и върху нашите тела, за да изпълним неговата воля и да приемем благословенията, които ни очакват.

Важното е да бъдете свободни. Искам да бъдете свободни. Сега имате натегната мисъл, мислите, че работата е трудна. Лошото не седи в яденето, то е Божие благословение. В преяданeasто е злото и в недоволството. Лошото не седи в любовта, но в безлюбието и в безогледната любов.

„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

Тридесет и шеста неделна беседа
22 юни 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_06_25 Ново воюване
Лекция на Общия Окултенъ класъ

НОВО ВОЮВАНЕ

Отче нашъ.
Изгрѣва слънцето.

Каква бѣше темата? „Правиятъ пѫть“.

Ако вие запитате гладниятъ – защо е гладенъ, ситиятъ – защо е ситъ, мислите, че е много лесна работа. Да кажемъ, че имате точката А, лесна работа е точката А. Имате правата линия . Лесна работа. Имате квадрата С. Казвате: „Лесна работа“. Но какво нѣщо е точката? Точката е безпространствена, никакво пространство не завзема. Какъ ще схванете? Тази точка, която е безпространствена, прави пространството, образува правата линия. Но всѣка права линия съ нищо не може да се опредѣли, само има дължина. Презъ нея може да се мине, не представя никаква преграда. Казвате: „Отворете вратата“. Що е врата? Врата е, което затваря. Щомъ вратата се затваря, не може да влѣзешъ и да излѣзешъ. Щомъ вратата се отваря, ти можешъ да излѣзешъ и да влѣзешъ. Нужни ли сѫ врати за духовния животъ? Но законитѣ и правилата за сегашния животъ сѫ нужни. За единъ музикантъ, за едно дете, което учи по музика, не се е измѣнило правилото. Но когато изучите всичката музика, тия правила не сѫ нужни. Музикално музикантътъ е надъ всичкитѣ правила. Има разни методи за свирене – че лѫкътъ какъ трѣбва да се държи. Има разни методи за пѣене – какъ трѣбва да се пѣе. Едни пишатъ така (1 на чертежа), други (2 на чертежа). Кое е правото? Едни пишатъ наклонено надѣсно, други пишатъ наклонено налѣво. Единиятъ е правъ и другиятъ е правъ. Отивашъ налѣво – правъ си. Отивашъ надѣсно – правъ си. Казва: „Влѣво отива“. Какво има? Може да отива надѣсно. Ако нѣма лѣво и дѣсно, тогава накѫде ще се движи?

Сега има установени възгледи. Казва: „Има моралъ“. Запримѣръ: богатитѣ хора иматъ единъ моралъ, беднитѣ хора иматъ другъ моралъ. Богатиятъ мисли, че каквото има, ако нѣкой му го вземе – не е право. Бедниятъ мисли, че ако му платятъ повече, отколкото сѫ му казали, е право. Но ако му платятъ по-малко, отколкото му обещали, не е право. Богатиятъ, ако повече има, и бедниятъ, ако му платятъ повече, считатъ, че е право. Но ако на богатиятъ вzематъ нѣщо или на бедниятъ платятъ по-малко, счита, че не е право. То сѫ относителни нѣща. Представете си, че вие сте богатъ човѣкъ и нѣма другъ на свѣта. Какъвъ законъ ще туришъ? Представи си, че

ти си богатъ човѣкъ. Какъ законъ ще туришъ? Щомъ има подобни на тебе, ще туришъ законъ, но щомъ ти си самъ, какъвъ законъ ще туришъ? Казвамъ: Ти си последенъ, искашъ да ядешъ. Наядешъ се, искашъ да си почивашъ. Кое е хубавото – гладенъ ли да си или ситъ да си? Ситиятъ произлиза отъ гладния и гладниятъ произлиза отъ сития. Какъ ще го разберете? Или казано другояче: гладниятъ, като се наяде, става ситъ. Ситиятъ, следъ като мине дълго време, огладнява. Значи това не сѫ две статически положения. Гладътъ не е статическо положение и ситостьта не е статическо положение. Значи – промѣнчиво е то. Да опредѣля: ти се движишъ въ една посока, но ако се движишъ по земята, земята една равнина ли е, една плоскость ли е? Има голѣмо разнообразие. Ако се движишъ въ всѣко мѣсто, положението, въ което ти ще се изложишъ, ще се различава. Ако изучавате земята, ако вие се движите отъ южния полюсъ къмъ северния и ако се движите отъ северния къмъ южния полюсъ, вие ще видите голѣмо различие. Ако обикаляте земята около екватора, пакъ ще намѣрите голѣмо различие. Сега напримѣръ: тукъ всѣки день става день и нощь. Ако идешъ на северния или на южния полюсъ, тамъ има само единъ день. Като изгрѣе тукъ слънцето, издига се и залѣзва, заобикаля. Тамъ наоколо се върти слънцето. Северниятъ полюсъ става юженъ и южниятъ става северенъ. Слънцето се върти навсѣкѫде, върти се нагоре, излиза и пакъ слиза надолу и се изгубва. Ще кажете сега: „Кои сѫ причинитѣ?“ Ученитѣ хора обясняватъ, то е единъ дългъ и широкъ въпросъ. Но следъ като ти го обясни, пакъ остава непонятно. Единъ сѫботянинъ, като ми говори за сѫботата, искаше да ме убеди и азъ да празнувамъ сѫботата. Казвамъ му: Ако е за единъ свещенъ день, то е на северния полюсъ. Който иска хасълъ сѫботянинъ да бѫде, тамъ да иде. Като изгрѣе, само единъ день има. Тогава два вида сѫботяни има: едни – северняци и други – южняци. Тогава мѫжете-сѫботяни трѣбва да живѣятъ на северния полюсъ, а женитѣ – на южния. Само по единъ день ще има. По какво се отличава северниятъ полюсъ, по какво се различава земята? Напримѣръ: северниятъ полюсъ е нагоре, южниятъ е надолу по отношение на нейната орбита. Защото южната страна е по-тежка, остьта не е перпендикулярна, но е малко наклонена съ 23 градуса. Сега тия работи сѫ свързани съ нашия животъ. Казва: „Мене що ме интересува, че нашата земя е наклонена 23 градуса?“ Всѣки единъ човѣкъ не е наклоненъ и той се движи наклонено, както е наклонена земята. Така и всѣки човѣкъ е наклоненъ. Всичкото противоречие произтича отъ този наклонъ, отъ 23-тѣ градуса. 23 е число на раздора. Човѣкъ, който има 23, неговиятъ умъ, неговото сърдце – постоянна бъркотия има. Откѫде-накѫде? 2-тѣ постоянно обърква каша, а 3-тѣ примирява. Имаме постоянно примирение и размирение. Постоянно вие се смущавате, напримѣръ, за нищо и никакво. Нѣкой (е) боленъ и вие се опасявате, че ще умре. Сега казвашъ, че ти ще умрешъ. Единъ ми казва: „Ти ще умрешъ“. Казвамъ: Не

съмъ умиралъ, но зная какво е умиране. Не съмъ умиралъ, нѣмамъ понятие за смъртьта. Казва: „Ще умрешъ“. Казвамъ: То е понятие само. Казвамъ: Ти умиралъ ли си? – „Не, предполагамъ“. Да предполагашъ нѣщо не е наука. Казвамъ: Сега зная, че живѣя, че ще умра – предполагамъ, че ще изчезна. Кѫде ще изчезнешъ? Когато ледътъ изчезне и се стопи, изчезналъ ли е? Когато водата изчезне и се превърне на пара, изчезнала ли е? Най-първо вие мислете за себе си. Всѣки единъ отъ васъ има понятие за себе си, че е нѣщо, но какво е – и той не знае. Запримѣръ: вие нѣмате ясна представа вие какво сте, вънъ отъ вашето тѣло. Вие сте сраснати, седите въ една кѫща, имате понятие за кѫщата, имате понятие, че каквато е кѫщата – това сте и вие. Не е вѣрно. Кѫщата ви седи на едно мѣсто, вие излизате и влизате въ кѫщата. Сега вие мислите, че тѣлото и вие се движите, но тѣлото ви не се движи, вие се движите, тѣлото ви седи на едно мѣсто. Представете си, че имате кѫща на две колела. Впрѣгнали сте единъ конь. Накѫде върви коньтъ – натамъ върви и колата. Питамъ: Кой се движи – кѫщата или вие? Кѫщата се движи съ васъ. Ако вие останете на едно мѣсто, и тя остава на едно мѣсто. Ако вие я движите, и тя ще се движи. Сега вие казвате, че материалниятъ животъ изисква нѣщо. Материалниятъ животъ не изисква нищо. Материалниятъ животъ е единъ резултатъ на онова, което ние сме направили. Азъ, човѣкътъ, се интересувамъ за доброто. Защо? Като основа, върху която може да съградя своята кѫща. Интересувамъ се отъ справедливостьта, понеже ми трѣбва материалъ, чрезъ който може да градя тази кѫща. Следователно: справедливостьта дава материалъ, съ който може да се гради. Доброто дава основа, разумното дава начинъ какъ да се движимъ. Казвамъ: Мене не ми трѣбва никаква основа, мене не ми трѣбва никакъвъ материалъ, мене не ми трѣбва никакъвъ начинъ за живѣене. Тогава питамъ: Какъвъ ще бѫде животътъ, какъ ще живѣешъ тогава, каква ще бѫде представата за живота? Казвамъ: Когато има единъ цигуларь, който има една хубава цигулка, той ме интересува самиятъ, но въ дадения случай ме интересува цигулката. Азъ ще го слушамъ, той ще ми свири – това е реално. Всички нѣща отвънъ не сѫ музикални. То сѫ само условия за музиката. Щомъ като свири, чрезъ въздуха той предава една своя идея, една истина и между мене и него се образува една вѫтрешна връзка. Че въздухътъ се движи – това не е музика. Въздухътъ е проводникъ на музиката. Презъ въздуха минава самата музика, тя става единъ хубавъ начинъ да се приеме животътъ. То е музиката, то сѫ музикалнитѣ тонове. Всѣки тонъ е проводникъ на Божественото, което хората не го знаятъ какво е. Нѣкой мисли сега, че той е музикаленъ. Може да има единъ хубавъ животъ. Добриятъ животъ съдържа въ себе си най-фината материя, добриятъ животъ съдържа (въ себе) най-фината топлина, добриятъ животъ съдържа въ себе си най-фината свѣтлина. А пъкъ тази топлина и тази свѣтлина сѫ пакъ проводници на това, което хората не го знаятъ. Свѣтлината е проводникъ.

Като дойде свѣтлината, се проявява знанието. Свѣтлината е едно условие за знанието, което трѣбва да научимъ. Ако нѣмашъ свѣтлина, нѣма да имашъ знание за нѣщата. Често ние мислимъ, че изпълняваме Волята Божия. Какъ си представяме ние Господа? Азъ си Го представямъ като едно сѫщество, което никога нѣма да произведе смутъ въ ума ми, представямъ си Бога – едно сѫщество, което никога нѣма да произведе смутъ въ сърдцето ми, представямъ си Богъ – едно сѫщество, което никога нѣма да произведе смутъ въ тѣлото (ми). Следователно, туй, което смущава ума ми, туй, което смущава сърдцето ми и туй, което смущава тѣлото ми – не е Богъ. Туй, което смущава ума ми, сърдцето ми, тѣлото ми – то не е Богъ. То сме ние. Що съмъ азъ? Азъ съмъ, който може да смущавамъ ума си, азъ съмъ, който може да смущавамъ тѣлото си, азъ съмъ, който може да смущавамъ сърдцето си – нищо не съмъ азъ. Тогава вие, като се смущавате, сте обърнали работата, не разсѫждавате правилно. И вие, като смущавате сърдцето, умътъ и тѣлото си, казвате, че Господь смущава ума ви, сърдцето ви и тѣлото ви. Когато ти си спокоенъ, казвашъ: „Това съмъ азъ“. Замѣстили сте Господа. Господа сте турили на вашето мѣсто. Вие сте се поставили на мѣстото на Господа, та сте объркали свѣта. Казвашъ: „Господь живѣе въ мене“. Ако Господь живѣе въ тебе, Господь е много малъкъ. Има две нѣща важни въ свѣта – движението отъ безкрайно голѣмото къмъ безкрайно малкото и отъ безкрайно малкото къмъ голѣмото. Който разбира тия два полюса, веднага той ще нагоди живота си на земята и въ духовния свѣтъ, и въ Божествения, навсѣкѫде ще бѫде господарь на положението. Нѣма да умира, нѣма да боледува, нѣма да бѫде сиромахъ. Въ този свѣтъ ние нѣма да имаме тия противоречия, които сега имаме. Запримѣръ: свѣтътъ има голѣми смущения. Ние сме на единъ вулканъ. Всѣкога този вулканъ може да ни изхвърли нѣкѫде. Вземете единъ Лондонъ, преди години какво бѣше, пъкъ сега е развалини. Много градове сега се развалятъ. Защо се развалятъ? Идеитѣ на хората сѫ такива. Сега хората искатъ да обсебятъ земята, да станатъ господари. Има сега една борба между Бога и човѣка. Сега Господь се е запретналъ и казва: „Ти съ кого ще се боришъ, съ мене ли?“

Та сега тази война е война на духоветѣ. Чернитѣ духове сѫ хората. Свѣтлитѣ духове е Богъ въ тѣхъ. Сега една война има между Бога и човѣцитѣ. Казватъ: „Кой ще надвие?“ – Богъ. Де е Богъ сега? Свѣтли духове има между англичанитѣ, между германцитѣ, между руситѣ, между българитѣ. И отъ чернитѣ има между българитѣ, между англичанитѣ, между руситѣ, германцитѣ. Объркали сѫ се, че не може да ги познаете. Сега азъ да ги опредѣля, да имате една ясна представа. Чернитѣ човѣшки духове сѫ много красиви отвънъ, а отвѫтре сѫ много грозни. Като ги срещнешъ – отвънъ на светии мязатъ, но отвѫтре съ черни, като го погледнешъ – страшилище. Но той е скритъ въ маската. Ти го виждашъ,

меко говори. На свѣтлитѣ духове маскитѣ сѫ отвънъ грозни, много страшни, но отвѫтре, като смъкнешъ маската, сѫ ангели. Сега вие се смущавате като срѣщате грознитѣ хора. Казвате: „Той е дяволъ“. Пъкъ той отвънъ е такъвъ, а отвѫтре е красивъ човѣкътъ. А пъкъ азъ казвамъ обратното: Дяволътъ е ангелъ отвънъ, ангелътъ е дяволъ отвънъ. Отвънъ грозното е Божественото, а красивото отвънъ е човѣшкото. Отвѫтре красивото е Божественото, а отвѫтре грозното е човѣшкото. Обратни сѫ процеситѣ.

1 е Божествено, 2 е човѣшко, 3 е Божествено, 4 е човѣшко. 1 и 3 е Божествено, 2 и 4 сѫ човѣшки. На васъ идеята не е ясна. Нѣма защо да става ясна. Трѣбва да мислите сто години още по цѣлъ день. Вие опредѣляте по половинъ часъ да мислите. Човѣкъ, ако разбира една идея, той трѣбва да измѣни живота си. Казвамъ: По кой начинъ се познава Божествения порядъкъ? Ако азъ съмъ гърбавъ, щомъ мисля по човѣшки – гърбицата ми остава. Щомъ мисля по човѣшки – краката ми се завръзватъ, ръцетѣ ми се завръзватъ, очитѣ ми се завръзватъ, ушитѣ ми се завръзватъ. Щомъ мисли по човѣшки, човѣкъ остарява, космитѣ му ставатъ не само бѣли, но като свинска четина дебели ставатъ. По човѣшки щомъ мислишъ, главата почернява. Чернитѣ коси сѫ човѣшки. Сега какъ обичате вие – чернитѣ глави или бѣлитѣ? Бѣлитѣ глави сѫ на старитѣ, чернитѣ сѫ на младитѣ. Питамъ: Ако въ зимата не падне никакъвъ снѣгъ по земята, да побѣлѣе, ако зимно време земята не побѣлѣваше и ако лѣтно време дъждъ не падаше, тогава какво щѣше да бѫде състоянието на земята? Щѣше да бѫде една пустиня. Снѣгътъ, този материалъ, който пада като една покривка, но сѫщевременно е единъ материалъ, отъ който се изработва нѣщо. Между снѣга, между дъжда, между свѣтлината, топлината, има отношение – всички тѣ сѫ резултатъ на старитѣ хора. А пъкъ растенето, това, което расте и дава плодъ – то е на младитѣ. Отношение има. Но ако нѣма влага, ако нѣма топлина, ако нѣма свѣтлина – младиятъ не може да расте. Следователно онѣзи, които не разбиратъ дълбоко отношението, което сѫществува въ природата, казватъ: „Този човѣкъ е старъ“. Но стариятъ ще се превърне, той ще даде условия на младия да излѣзатъ сладкитѣ плодове.

Та казвамъ: Ако вие въ васъ постоянно не се подмладявате и ако вие постоянно остарявате – вие сте човѣкъ. Човѣкъ е този, който постоянно се подмладява и постоянно остарява. Какъ остарява? Знае да придобива. Стариятъ човѣкъ, който има знание, не е старъ. Младиятъ човѣкъ, който не расте и не придобива сила, не е младъ. Младиятъ човѣкъ постоянно трѣбва да придобива сила, стариятъ трѣбва постоянно да придобива знание. Тогава знанието и силата, като се съединятъ, образуватъ живота, тогава животътъ въ свѣта се явява. Вие питате: „Вѣрвамъ ли въ Бога?“ Азъ Господа

Го виждамъ въ една моя мисъль да коригира нѣщата. Въ една моя постѫпка Господа Го виждамъ, казва: „Тази постѫпка не е права“. Въ едно мое отношение към нѣкои хора – къмъ едни съмъ разположенъ, къмъ други не съмъ разположенъ. Казва: „Разположенъ си, защо?“ Този човѣкъ е богатъ, не че не го обичамъ, но за парицитѣ. То е политика. Има знание. То е политика. Но политиката не е животъ. То е хубаво, не е лошо. То е хубава дреха. Та казвамъ сега: Трѣбва да се образуватъ ония, правитѣ отношения между хората. Сега двама силни хора се борятъ. Нали сега се бориха единъ ромънинъ и единъ българинъ. Вестницитѣ нищо не говорятъ, само едно малко антрефиле. Когато Данъ Коловъ се бори, много го разгласиха. Тогава политическата констатация бѣше друга, сега политическата констатация е друга. Борятъ се 47 минути и борбата свърши. 47 минути се хващатъ за рѫце, крака, глава, за туй-онуй, че най-после българинътъ хваща ромънина, дига го и го блъска въ земята. Свърши се работата. 47 минути хване го, той се изплъзне, хване го за врата, той се изплъзне. После онзи го хване, тури го отдолу, мачка го. Знаете ли защо го хваща за гърлото? Тамъ е дихателната система, като го стисне за гърлото – отслабне. Онзи мръдне съ главата, освободи си главата. Всички вие сте въ положението на Данъ Коловъ и на този Ферещановъ. Всѣки човѣкъ въ свѣта се бори. Борба има. Борите се сами съ себе си. Дойдешъ нѣкѫде, искашъ да проявишъ нѣкой моралъ, борба има. Нѣкой пѫть съблазънь имашъ. Дойдешъ нѣкѫде, пари има или видишъ плодоветѣ. Ако идете въ Америка, хората минаватъ покрай градинитѣ и никой не кѫса плодове. Въ България, ако минете покрай пѫтя, всички плодове сѫ обрани, дори плодоветѣ паднали на земята не ги вематъ въ Америка. Българи, като минаватъ въ Америка, ще ги познаете. Като минатъ – откѫснатъ си. Българинътъ е много практиченъ, казва: „Защо да го оставя да гние на земята? Трѣбва да се яде“. Три понятия трѣбва да имате въ свѣта. За да добиешъ сила въ свѣта, трѣбва да имашъ едно здраво тѣло. Безъ здравото тѣло, силата не идва. За да бѫдешъ добъръ, трѣбва да имашъ сърдце, което да функционира добре. За да бѫдешъ умен, трѣбва да имашъ едно разбиране за свѣтлината. Че ако ти допуснешъ каква и да е дисхармония, ти нарушавашъ онзи законъ на вѣчната, Божествената хармония. Ти на земята не можешъ да се подигнешъ. Защото на земята, за да се подигнешъ, за да станешъ ученъ човѣкъ, трѣбва ти свѣтлина. За да бѫдешъ ученъ, трѣбва ти една хубава глава. За да бѫдешъ едно гениално сѫщество, трѣбва ти едно добро сърдце. За да можешъ да постигнешъ своя идеалъ въ мисъльта си, трѣбва ти едно здраво тѣло. Казвамъ: Здравината на на нашитѣ тѣла зависи отъ нашата мисъль и отъ нашитѣ чувства. Мисъльта внася свѣтлина. Тя е необходима. Безъ свѣтлина нищо не става въ свѣта. Безъ топлина нищо не става въ свѣта и безъ сила нищо не става въ свѣта.

По нѣкой пѫть азъ за любовьта говоря, но любовь нѣма на земята. Не може да има любовь. На земята има отражение на любовьта. Напримѣръ: вие влѣзете въ единъ салонъ, дето има изложени картини на разни мѣстности, но тия картини нѣматъ никаква реалность. Имате нарисувани картини, но това не е реалностьта, това е отражение на нѣкаква реалность нарисувана. Колкото и да е гениална тази картина, ни най-малко не съответствува на онова, което е въ природата. Даже и при най-добрата фотография пакъ е така. Мене като сѫ ме фотографирали, гледамъ – много страшенъ ме фотографиратъ, азъ не се познавамъ, турятъ ми лоша маска. Фотографиратъ ме по сѫщия законъ, страшенъ ме рисуватъ. Турятъ ми отвънъ маска. Казвамъ: Отвѫтре съмъ добъръ, отвънъ съмъ страшенъ. Гледамъ нѣкого като го фотографиратъ – отвънъ го ретуширатъ, направятъ го красивъ. Казвамъ: Този е отъ чернитѣ. Сега това не трѣбва да го навиете на пръста си. Човѣкъ като носи една маска, той е свободенъ човѣкъ. Ти, като не носишъ маска, не си свободенъ. Всичкитѣ хора на земята носятъ маски, нѣма нито единъ безъ маска. Затова сѫ свободни. Утре, като замине отъ свѣта, кой ще го знае? Представете си сега нѣкой пѫть, ако азъ като изяснявамъ нѣщата, вие ще си извадите едно заключение съвсемъ странно. Представете си единъ барабанчикъ бие барабана, представете си тази кожа е одрана отъ нѣкое животно, (което) има съзнание. Като биятъ барабана, мисли, че нея биятъ. Какво е направила, като биятъ барабана? Голѣмото зло е направено, кожата е одрана отъ гърба на животното, турена е на единъ барабанъ. Барабанчикътъ я бие съ две тояжки. Казвамъ: Какво престѫпление прави барабанчикътъ? Какво наказание ще му турите, че той бие барабана? Какво наказание ще турите на единъ човѣкъ, който би ви казалъ: „Ти не си уменъ човѣкъ“ или ти каже: „Ти си лошъ човѣкъ“. Какво наказание ще турите сега? Най-първо туй, което казва, вѣрно ли е? Какво (се) подразбира, че е лошъ човѣкъ? Че съмъ енергиченъ човѣкъ. Казвамъ нѣкому: Слушай, не ме закачай, не ме закачай. Знаешъ ли, като те блъсна… Кой е добриятъ човѣкъ? Блъснешъ го този човѣкъ, той казва: „Благодаря“. Ти го ударишъ, той казва: „Заповѣдайте“. Ти ударишъ две плѣсници. Щомъ ти ударишъ две плѣсници, ти минавашъ за добъръ човѣкъ.

Единъ индуски учитель пратилъ единъ отъ своитѣ ученици при единъ военenъ. Казва: „Ще идешъ, ще му ударишъ една плѣсница. Ще идешъ при другъ, който се моли, и на него ще ударишъ една плѣсница. И на единъ философъ, който философствува, и на него ще ударишъ“. Отива при военния и като му ударилъ една плѣсница, той му ударилъ две, прекатурилъ го. Показалъ му какъ се бие. Онзи таманъ вдигналъ рѫцетѣ да се моли, и този ученикъ му ударилъ една плѣсница. Рѫцетѣ му потреперали, но понеже се молилъ на Господа, не го ударилъ. Отишълъ при философа, който така се занимавалъ съ книгитѣ си, че когато го го

ударилъ, той хичъ не отдѣлилъ вниманието си, изучава човѣкътъ. Връща се при учителя си и му разказва. Казва: „Какъ е?“ Казва: „На военния ударихъ една плѣсница, пъкъ той ми удари две. Онзи, който се молѣше, ударихъ му една плѣсница, само му потрепераха ръцетѣ, но не ме удари. А като ударихъ философа, той даже не обърна внимание“. „Кой, казва, обичаше най-много?“ – „Онзи, който хичъ не обърна внимание“. Сега вие идете въ свѣта. Азъ правя сравнение. Вие ударите на военния една плесница, (той) удари ви две. Кривъ ли е човѣкътъ, че ходишъ да го биешъ? Че той си върши своята длъжность. Чудни сѫ, когато казватъ, че това не е право. Че кажете имъ кой е правъ въ свѣта. Онзи, който отива да сѣче едно дърво, правъ ли е? Като сѣче дървото, правъ ли е? Онзи, който изѣде единъ конь или изѣде едно агне, правъ ли е? Казвамъ: Де е престѫплението въ свѣта? Има едно право. Азъ го опредѣлямъ така, казвамъ: Всѣко нѣщо въ свѣта, което става безъ любовь, е престѫпление. Всѣко нѣщо въ свѣта, което става съ любовь, то е Божие благословение. Всѣко нѣщо, което става по законъ, е Божия мѫдрость, то е благословение. Всѣко нѣщо, което става безъ мѫдрость, то е престѫпление. Та казвамъ: Тамъ, дето любовьта не взема участие и дето мѫдростьта и истината не зематъ участие, тия постѫпки сѫ престѫпление. А тамъ, дето любовьта взема участие, дето мѫдростьта и истината взематъ участие, то е Божие благословение въ свѣта. Заради менъ е така, то е моето правило.

Да кажемъ тия двамата борци, дето се бориха, ако вие като българи искате българинътъ да победи, но ако българинътъ е силенъ – той ще победи. Ако онзи ромънецъ е силенъ, а българинътъ е слабъ, тогава? Ти ще се питашъ: „Защо да не победи българинътъ?“ Защото е слабъ. Така е споредъ мене. Българинъ е онзи, на който душата е пълна съ любовь. Българинъ е онзи, на който умътъ е пъленъ съ знание и мѫдрость. Българинъ е онзи, на който тѣлото е пълно съ истина, съ свобода. Той е българинъ. И англичанинътъ е сѫщиятъ, и германецътъ е сѫщиятъ, който и да е – всѣки човѣкъ, който има тия качества, той е човѣкъ, той е българинъ. Който ги нѣма, не е българинъ. Казвамъ: Тази трѣбва да бѫде вашата представа. Всѣки човѣкъ, който нѣма въ себе си любовьта, той не е никакъвъ, нѣма никакво бѫдеще. Само ония хора иматъ бѫдеще, които иматъ любовьта. Бѫдещиятъ свѣтъ е за хората на любовьта, не настоящата любовь. Заради насъ, хората, ни трѣбва спокойствие на ума.

Сега се биятъ хората, биятъ се германци и руси. Защо? Не можеше ли безъ бой? Можеше. Щомъ не може безъ бой, тогава съ бой. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ: българитѣ, следъ като изтъчатъ плата, нали го валятъ. Представете си, че валѣнето това е бой, защото като турятъ плата – тамъ има две тупалки, тупатъ го, обръщатъ го и най-после платътъ уплътнява. Можеше ли безъ да се бие този платъ? Тъй, както е изтъкано, и безъ бой

можеше. Но като е валѣно, е по-гжсто, по топли. Хората, като се биятъ, по-топли ще станатъ. И безъ бой може. И съ бой може, и безъ бой може. То зависи споредъ разбиранията на хората.

Помнете едно въ свѣта, че вие не сте фактори на нищо. Всичко въ свѣта, което става, е точно отмѣрено, разумно, то е единъ Божественъ планъ, който туря всичкитѣ народи да извършатъ Неговата воля. Нѣма народъ въ свѣта – тѣ не го знаятъ това – всички служатъ. Англичанитѣ мислятъ за себе си, руситѣ мислятъ за себе си, българитѣ мислятъ за себе си, но въ този смисълъ има единъ Божественъ планъ. Българитѣ ще служатъ на Господа и англичанитѣ, безъ да знаятъ, и тѣ всички служатъ на Господа. Казвамъ: Не се пристрастявайте, дръжте въ себе си Божественото, считайте всичкитѣ народи въ свѣта като синове Божии. Господь, като съгрѣши единъ синъ, хване го за ухото. Еврейскиятъ народъ, който бѣше избранъ народъ, имаше 36 хиляди обещания. Колко пердахъ яде и още яде. Сега мислите: „Объркана работа“. Върху една бѣла книга ще се пише. Вие искате да живѣете въ свѣта безъ страдание, но самиятъ животъ на земята изисква. Ако ние не страдаме, отъ насъ нищо нѣма да излѣзе. Сега казвате, че културата седѣла, че единъ килограмъ грубо желѣзо струва 10 лева. Ако това желѣзо го направите на тънки жици и се продаде, ще струва 25 хиляди лева. Следъ като изпредете това желѣзо на тънки жици, че го продадете за 25 хиляди лева, какво сте допринесли на желѣзото? Самото желѣзо какво е придобило?

Каква е Волята Божия въ свѣта? Вие вземате участие въ войната, искате едни да победятъ отъ тѣзи, които се биятъ, искате едни да победятъ. Че то сж хиляди и милиони хора, които иматъ майки и бащи, плачатъ. Какво допринася това въ свѣта? Ние не можемъ да предотвратимъ нѣщата, не е въ нашата сила, не е въ нашата сила ние да спремъ хода на тия събития. Тогава какво трѣбва да се прави? Ще кажемъ: „Господи, да бжде Твоята воля“. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да знае кой е на правата страна. Не да предполага само кой е на правата страна. Богъ е на страната на слабитѣ. Бащата на земята най-първо започва съ Христовия законъ. Като дойде детето, по Христовото учение Го приема, милва го по любовь. Като стане детето на 5–6 години, дойде законътъ, гледашъ детето започне да пѣе. Наложатъ това дете бащата и майката, казватъ му: „Ти ще се подчинявашъ на баща си и майка си“. Единъ день тия деца станатъ по-силни отъ бащата. Разправяше ми единъ баща, казва: „Хванаха ме двамата ми синове, държатъ ме и жена ми ме налага. Единъ ме държи за главата, другъ за краката, а жена ми ме налага. Ти, ако си, казва, на моето мѣсто, какво ще правишъ?“ Рекохъ: Ще търпя. – „И азъ съмъ отъ тия“. Пита ме нѣкой: „Ти защо не си женен?“ Защото не искамъ да ме биятъ. Той после ме пита: „Ти защо не се ожени?“ Не искамъ да ме биятъ. Онзи, който се жени,

трѣбва да знае ще го биятъ или не, да е ясновидецъ. Ако синоветѣ, които ще дойдатъ, ще го биятъ – да се откаже. Ако нѣма да го биятъ, ако ще живѣятъ по любовь – тогава да се ожени. То е само единъ примѣръ. Азъ го вземамъ, но то е изключение. Не че всички били, само едного били. Толкозъ бащи има, които никакъ не сѫ бити. Тарасъ Булба, като пратилъ синоветѣ да се учатъ, като се върнали, искалъ да знае колко се подобрили. Най-първо по-младия синъ набилъ, дошълъ да голѣмия синъ, но той набилъ баща си. Казва бащата: „Ти си се научилъ“. Бащата удря, и синътъ удря. Той казва: „Така те искамъ, да удряшъ“.

Въ свѣта трѣбва да се боримъ. Да удари човѣкъ съ любовь и да се търкули. Да удари човѣкъ съ знание и да се търкули. Търкуляне – значи човѣкъ да се движи. Азъ по нѣкой пѫть не харесвамъ. Азъ съмъ представѣлъ работитѣ и вие казвате: „Учительтъ говори за любовь“. За любовь говоря, но азъ правя наблюдение – никѫде нѣма любовь. Гледамъ въ тревата, две сѫщества се хванали, давятъ се. Гледамъ онзи паякъ хваналъ една муха, тя бръмчи, моли се. Той казва: „Така е предопредѣлено, ти трѣбва да се жертвувашъ“. Казвамъ на паяка: Защо я хвана? Той казва: „Моя работа“. Рекохъ: Не е право. Казва: „Не е право“. Законъ има, какво търси тукъ? Казвамъ: За мой хатъръ не можешъ ли да я пуснешъ? Казва: „Че кой си ти?“ Азъ съмъ по-силенъ отъ тебе. Ако ти не ме послушашъ, азъ ще ти покажа азъ кой съмъ. Казва: „Че ти по-голѣмъ ли си отъ паяцитѣ?“ Много по-голѣмъ. Ти ще ме слушашъ. Ако не – имамъ единъ законъ. Казва: „Говоришъ ли ти истината или се шегувашъ? Да не би ти да си голѣмъ паякъ?“ Азъ съмъ най-голѣмиятъ паякъ. – „Щомъ си най-голѣмиятъ паякъ…“, и той започна да кѫса мрежата и остави свободна мухата. Казва: „Бела да нѣмамъ“. Вие какво ще разберете сега? Вие по човѣшки, ако го разбирате. Но има единъ законъ. На паякътъ може да му предамъ това не съ думи. Азъ мисля и пращамъ известни вълни, казвамъ: Пусни мухата. Пращамъ известни вълни и произвеждамъ една дисхармония. Като пращамъ тия вълни, той започва да ги чувствува, спре се най-първо, най-първо искаше да я оплете. Като пратя мисъльта, той се спре. Дойде до едно мѣсто, че вече тия мои влияния не може да ги издържи или той бѣга отъ паяжината, или започва да кѫса тази паяжина. Щомъ се ослуша, азъ се спра да мисля. По нѣкой пѫть нищо не казвамъ и той изѣде мухата, наблюдавамъ го какъ я яде. Виждалъ съмъ паяци какъ я оплитатъ, тя бръмчи, той я оплете, дойде до врата ѝ, изпие сока. Следъ като я изѣде, нѣма нищо, откѫсне я, пакъ направи паяжината – да нѣма престѫпление.

Сега да оставимъ паяцитѣ. Ние какъ трѣбва да живѣемъ? Тамъ седи философията. Всѣки единъ човѣкъ трѣбва да бѫде единъ добъръ проводникъ на Божественото. Всѣки единъ човѣкъ трѣбва да бѫде проводникъ на духовното. И всѣки единъ човѣкъ трѣбва да бѫде

проводникъ на човѣшкото. То сѫ три нѣща, за да се изпълни Волята Божия. Трѣбва да бѫдемъ проводници на Божествената енергия, на духовната енергия и на човѣшката енергия. На човѣшкото, значи на човѣшката мисъль. На Божествената любовь и на Божествената мѫдрость всички трѣбва да бѫдемъ проводници, за да видимъ каква е Волята Божия. Тогава ще поправимъ живота си и животътъ ни ще бѫде като днешния день ясенъ. /Вънъ е ясно и слънчево/. Ако има престѫпление, ще има облаци. Ако има по-голѣми престѫпления, ще се явятъ дъждове и бури. Ако живѣемъ както трѣбва, Той ще превърне всичко за добро. Помнете едно нѣщо: Ние се намираме въ една преходна епоха въ свѣта. Стариятъ свѣтъ си отива съ всички свои порядки. Нашата мисъль, като едно дете, е била малка, но щомъ като стане на 21 години казва: „Не съмъ младъ, но като възрастенъ човѣкъ ще живѣя“.

Трѣбва да знаемъ, че всичкитѣ хора страдатъ. Не ние страдаме. Единственото сѫщество, което страда – това е Богъ. Ние се мѫчимъ, гнѣвимъ. Туй, което страда и съжалява въ насъ, казва: „Създадохъ тия хора, дадохъ имъ всички блага, тѣ не оценяватъ и изпитватъ моето търпение“. Той не е отъ слабитѣ, може да ги смаже, но Той търпи. Той страда и казва: „Станете умни, не ме предизвиквайте. Ако азъ излѣза вънъ отъ себе си, да стана като васъ, ще ви изпопердаша синца ви“. Седи Той и ние казваме: „Слабо сѫщество е онова, което страда“. То е силното въ свѣта. Това, което не страда, е слабо сѫщество. Онова, което страда, то е силното въ свѣта. Онова, което не страда, то е слабото. Дотогава, докато ние страдаме, ние сме силни. Дотогава, докато ние мислимъ, ние сме силни. Дотогава, докато ние работимъ, ние сме силни. Щомъ не работимъ, ние сме слаби. Щомъ не мислимъ, ние сме отъ слабитѣ. Щомъ не страдаме, ние сме отъ слабитѣ. Вие имате понятие, вие не трѣбва да бѫдете отъ старитѣ хора. Ние трѣбва да влѣземъ въ страданията, да станемъ съучастници на Неговитѣ страдания.

Тази война, която става сега, е за добро. Не че самата война е добро, но туй зло, което сѫществува, не може да се изправи по другъ начинъ. На тия хора две хиляди години се проповѣдва, не разбиратъ. Иде сега войната. Казватъ: „Не може ли безъ война?“ Сега щомъ се биятъ – не може. Следъ като се биятъ, всичкитѣ набрани енергии като изчезнатъ, ще се спре войната. Хората се биятъ съ желѣзо. Ако нѣма този предметъ, войната ще престане. Единъ день като нѣматъ пушки, като нѣматъ барутъ, като нѣматъ взривни вещества, аероплани, като нѣматъ автомобили, танкове, съ какво ще се биятъ? Единъ день, ако Господь имъ вземе рѫцетѣ, ако имъ вземе краката, ако имъ вземе очитѣ, ако имъ вземе сърдцата, съ какво ще се биятъ? Днесъ се биятъ, защото иматъ умъ. Ако Богъ имъ вземе всички тия работи, съ какво ще се биятъ? Та казвамъ: Азъ не съмъ противъ войната.

Има една война, която е по любовь. Всички воюватъ. Азъ съмъ противъ войната, която е безъ любовь. Една война, която ще произведе едно по-голѣмо благо, отколкото ако не се биятъ хората, азъ съмъ за тази война. Но една война, която ще произведе повече нещастие, отколкото ако хората не се биятъ, азъ съмъ противъ войната. Азъ съмъ противъ всѣка постѫпка, която произвежда повече страдание, а по-малко благо. Азъ съмъ противъ всѣка постѫпка, която ще произведе повече страдание, а по-малко блага. Азъ съмъ за всѣка постѫпка, която ще произведе повече благо, отколкото повече страдание. Казватъ: „Да се не биемъ". Това много общо казано. Ако една война ще произведе по-голѣмо благо за една свобода за цѣлото човѣчество – да се биемъ. Азъ съмъ противъ тази война, която ни разваля. То е вече едно опредѣление. То е разумното въ свѣта. За първъ пѫть войната не сѫществува. Тя сѫществува и за напредналитѣ сѫщества, и за ангелитѣ. Ангелитѣ, и тѣ воюватъ сега, и хората воюватъ. Казвамъ: Всички трѣбва да воюваме съ любовь. Всички трѣбва да воюваме съ знание, съ мѫдрость. Всички трѣбва да воюваме съ истина и за свобода. Туй, което носи свобода, туй, което носи истина, туй, което носи мѫдрость, което носи знание, което носи животъ въ себе си – ние сме за това.

Казвамъ: Сега не бѫдете пристрастни, не спорете кой трѣбва да победи. Ние сме за победата на любовьта въ свѣта. Ние сме за победата на мѫдростьта въ свѣта. Ние сме за победата на истината въ свѣта. Ние сме за победата на живота въ свѣта. Ние сме за победата на знанието въ свѣта. Ние сме за победа на свободата въ свѣта. Ние сме за доброто ядене, ние сме за доброто дишане и за доброто мислене. Максими трѣбва да имате. Всички трѣбва да ядемъ, всички трѣбва да дишаме, всички трѣбва да мислимъ. Благата, които Богъ ни далъ, ние ще ги оставимъ, единъ день ние ще напуснемъ земята, ще се явимъ при Господа. Какво ще Му занесемъ? Напуснете вашитѣ стари възгледи. Бѫдете вѣрни на любовьта, бѫдете вѣрни на мѫдростьта, бѫдете вѣрни на истината, вѣрни на знанието, вѣрни на свободата, вѣрни на живота, вѣрни на доброто ядене, вѣрни на доброто дишане, вѣрни на доброто мислене. Това е разрешението. Всѣки единъ трѣбва да го приложи, да направи нѣщо отъ себе си. Да бѫдемъ отъ тия, които ще оправятъ свѣта. После, не се произнасяйте за всички тия водачи на човѣчеството. Не мислете лошо. Гледайте онзи капитанъ, който рѫководи единъ параходъ, каквото знае – човѣкътъ ще направи. Безъ него е още по-лошо.

Та казвамъ: Онѣзи, които рѫководятъ сѫдбинитѣ, които сѫ турени надъ сѫдбинитѣ, разбиратъ работата. Васъ, ако турятъ, какъ ще оправите България? Мислите ли, че е лесно да се оправи България? Да координира тия хора, тѣхнитѣ интереси? То е много трудна работа да ги организирашъ. Но трѣбва да внесемъ нѣщо. Вижъ азъ какво разбирамъ.

Съвременното човѣчество е затворено въ единъ салонъ, нѣма въздухъ. Ние ще дойдемъ да разбиемъ тия прозорци, да влѣзе въздухъ. Всѣки трѣбва да стане проводникъ, да влѣзе една енергия на любовь въ човѣчеството, всѣки трѣбва да стане проводникъ, да влѣзе една енергия на Божията мѫдрость въ свѣта. Да станемъ проводници на енергиитѣ на Божията истина въ свѣта. Проводници се изискватъ. Казваме: „Господь ще дойде отгоре“. То е механическо схващане. Той ни направилъ по образъ и подобие на себе си, за да работимъ сега заедно. Де е Неговиятъ образъ сега? Гледамъ нѣкои тукъ сте се влюбили, всѣки си има по една възлюблена. Мѫжътъ, който хваналъ своята възлюблена подъ рѫка – хубаво е. Ако азъ се влюбя само въ единъ косъмъ, търся само него, какво щѣше да стане съ другитѣ? На главата си имамъ 25 хиляди, всички трѣбва да ги обичамъ. Казва: „Моята жена“. Жена ти, като замине, кѫде ще я намѣришъ? Жената кѫде ще намѣри своя възлюбленъ? Обичашъ тия пари. Като ги дадешъ на бакалина, кѫде ще ги намѣришъ? Чудни сѫ хората. Единственото реално нѣщо, което трѣбва да свършимъ, какво е? Единственото реално въ свѣта – това е само Богъ. Богъ въ любовьта, Богъ въ мѫдростьта, въ знанието, въ свѣтлината, Богъ въ свободата, въ истината, въ правото въ свѣта.

Казвамъ: Всички сега трѣбва да бѫдете вѣрни на Господа. Единъ приятель иде при мене. Всички иматъ мнение. Азъ съмъ за всѣко хубаво мнение. Когато едно дете прави нѣщо хубаво, радвамъ се. Когато едно дърво дава хубавъ плодъ, радвамъ се и на него. Радвамъ се на всичко въ свѣта. Като тече рѣката, пакъ се радвамъ. Всичко въ свѣта е за добро. Всичко въ свѣта носи добро. Казвамъ: Да станемъ проводници на Божественото. Не по закона на насилието, защото насилието сѫществува въ свѣта. Ако поддържаме насилието, ние не носимъ нищо ново въ себе си. Турете закона. Отвънъ нека има насилие, отвѫтре въ васъ да нѣма никакво насилие. Да имаме единъ животъ безъ насилие. Искамъ отвѫтре да бѫдете силни. Казвамъ: Който обича, е силенъ. Който знае, е силенъ. Който е свободенъ, той е силенъ. Който е здравъ, той е свободенъ. Желая на синца ви отвѫтре да бѫдете свободни, а отвънъ да бѫдете ограничени. Отвънъ ние не можемъ да бѫдемъ свободни. На физическото поле никой не е свободенъ. Само въ Бога е свободата. Щомъ е Богъ вѫтре въ тебе, ти си свободенъ. Съ Бога сте свободни, безъ Бога не сте свободни. Свободата опредѣля. Никой човѣкъ, въ когото не прониква Божията любовь, Божията мѫдрость и истина, той е ограниченъ човѣкъ. Този, въ когото Богъ прониква, Богъ ще мисли дали той знае или не знае, ще започне неговата свобода. Той (е) силенъ човѣкъ. За да бѫдемъ силни, непремѣнно трѣбва да знаемъ. Да бѫдемъ проводници. Като се срѣщаме, всѣки да вижда въ другия проявлението на Бога. Дето го видимъ, да имаме всичкото уважение и почитание. Тамъ, дето е човѣшкото, може да си каже мнението. Азъ съмъ за критиката. Постѫпвашъ по човѣшки. Казва: „Азъ

трѣбва да му платя“. Казва: „Защо го биешъ?“ – „Има да ми плаща. Ще го бия, понеже закъснѣлъ да изплаща“. Казвамъ: Хубаво, но остави го, на – мене удари. Кой отъ васъ би направилъ това? Христосъ, Който дойде да спаси свѣта, защо остави гърба си да Го биятъ? Казва: „Нѣмамъ ли власть да поискамъ 12 милиона ангели да ме освободятъ?“ Но какъ ще се спаси свѣтътъ? Ангелитѣ не сѫ слаби сѫщества. Въ Стария заветъ имаме единъ ангелъ, който се явява една вечерь и поразява 15 хиляди. Колко ангели се изискватъ, за да очистятъ българитѣ?

Нѣма по-страшно орѫжие отъ орѫжието на любовьта. Нѣма по-страшно орѫжие отъ орѫжието на знанието, на Божията мѫдрость. Нѣма по-страшно орѫжие отъ орѫжието на истината. Най-страшнитѣ орѫжия сѫ тѣ. Казвамъ: Въорѫжете се всички. Не да кажемъ сега: „Ще сѫдимъ, нѣма какво да правимъ“. Ще туримъ ума си на работа. Ще туримъ сърдцето си на работа. Това е, което Господь иска отъ насъ сега.

Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото Ти Си пратилъ.

XX година
37. Лекция на Общия Окултенъ класъ
25 юний, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1941_06_27 Тангентално и обкръжаващо
лекция на младежкия клас

ТАНГЕНТАЛНО И ОБКРЪЖАВАЩО

„Отче наш“
„Бенир Бенир“

Какво е останало от миналата лекция? Какво беше предназначението на миналата лекция? (Каза се.)

Това, което казвате, аз го намирам много теоретично. Теоретичният материал е за градене. Какво може да изкарате от него? Допуснете, че вие искате удобства, в обикновен смисъл искате удобства. Искате да имате хубава стая, добре мобилирана, искате да имате всичко онова, което е потребно. Искате да постигнете нещо, да имате средства, храната ви да е добра, да сте добре облечени, да нямате нужда от нищо. Ако вие имахте всички удобства, какво щяхте да направите?

Представете си, че имате сто милиона долара, какво ще направите с тях? Сто милиона долара, то е нещо, което не може да бъде, ако изчислявате за колко години може да имате сто милиона долара. В умствения свят предполагаме, но възможно ли е сто милиона долара да имате? Ако се разиграва една лотария от сто хиляди или от двеста хиляди, или от триста хиляди билета, може ли вие да изчислите, […] като вземете един билет, след колко тегления ще ви се падне най-голямата печалба?

Представете си, че вие сте учени и както сега сте ученици, вие трябва да се радвате. Ако се туреше бележка, какво щеше да бъде? Сега без бележки върви. Който знае и който не знае, минава за способен, понеже няма бележка. Всички вие минавате за способни – и който знае, и който не знае.

Всички говорите: „Да го обичаме.“ Че то е много голямо, как ще го обичаш? Имате едно парче лед и едно парче жив огън, как ще ги обичате и двете? Представете си, че аз нищо не зная за обичта. Вие искате да ме научите. Как ще ми представите? То и сега не знаем, но как бихте ми представили какво нещо е обичта? Вие ми представяте това, което сте слушали, но то още не е реално. Туй, което слушате, реално ли е? Аз слушам някой, който пее. Музика ли е? Чувам музика, но това музика ли е? Чувам нещо из музиката, река аз да пея, не може да пея.

Сега нека дойдем малко по-близо. Имате сто и хиляда. Представете си, че

имате да давате сто лева и хиляда лева. Колко време ще ви вземе да се изплатите? Ако всеки ден плащате по десет лева, стоте лева за колко [дена] ще ги изплатите? За десет дена. А хилядата лева ще ги изплатите за сто дена. Ако вие нямате и не може да плащате по десет, а плащате по пет лева, стоте лева ще ги изплатите за двайсет дена. Но представете си, че и по пет лева не можете да плащате и плащате по един лев, за колко дена ще ги изплатите? За сто. Сега, най-първо, вие сте плащали по десет лева, отлагате по пет лева, отлагате… и най-после остава по един лев. Какви са съображенията за това? Казвате, че причината са външните условия. Трябва да вземете един пример.

Вземете един друг пример. Да допуснем, че вие сте на едно място, дето няма кибрит, нито кибритени кутии. Искате сам да си произведете огън. Имате прахан, имате огниво, кремък. Но тази прахан е влажна. Цъкате, но праханта не хваща, праханта не ви служи. Казвате: „Съвсем тъпак е праханта." Така казвате, понеже праханта не хваща. За да направите праханта да ви разбира, да се запали, какво ви трябва? Как ще извадите влагата? Ще я нагреете на огъня. Но нямате този изкуствения огън. Казвате: „Да е суха." Хубаво, да е суха, но как ще я направите суха? Значи ще прибегнете до слънцето, тази прахан има отношение към слънцето. Колко дена ще ви вземе, докато я изсушите? Да допуснем, че тя е сто грама. Вие нямате опитност. Колко дена ще ви вземе докато я изсушите? Брашно имате, хляб може да си печете, огън нямате. Брашното какво ще го правите? Ако не можете да ядете печен хляб, какво ще направите? Вода имате, ще направите каша. Може ли да се яде? Може.

Сега всички се намирате в едно статическо положение. Живеете един живот, който сте живели в миналото. Говорите за новото и живеете в старото. Да кажем, говорите за обич, но това е едно старо понятие. Обичта е старо понятие. И малката буболечица знае какво е обич. На една буболечица няма какво да ѝ преподаваш какво ядене ѝ трябва. Буболечицата, още като се качи на дървото, знае коя череша е хубава, знае да яде.

Някой ни преподава, но не знае. Сега ние, хората на земята, не знаем какво да ядем. Някой път преподават уроци как трябва да ядеш. Всичката мъчнотия е в дъвкането. На младия, който има зъби, ще му кажеш: „Ти трябва да дъвчеш." Но старият, на когото зъбите са опадали, нови не са покарали, как ще си дъвче храната. Представете си, че сте на деветдесет години. Казвате, че трябва да ядете хубаво. Какъв ще бъде вашият метод? Трябва да имате един хаван с чук.

Някои разбират един въпрос, някои не го разбират. Разбраните въпроси са

по-близки, неразбраните са по-далечни. Виждам един предмет. Някой предмет по-лесно го разбирам, някой по-мъчно го разбирам. Тогава слушам други доказателства. Даже колкото са по-близки, са по-ясни за зрението. Които са далечни, не са ясни. Един предмет, който не е понятен, имаме схващане, че е отдалечен. За да го изучим, трябва да се приближим към този предмет. Има някои предмети, които са толкова близки, препятстват, не може да се изучават даже. От тия предмети трябва да се отдалечим. От някои предмети трябва да се отдалечаваме, към други трябва да се приближаваме.

Вие казвате: „Обичта." Но обичта вие конкретно не може да я отделите от човека. Щом говорите за обичта, кои предмети се обичат? Ако ви дам една естествена круша и една круша, направена от гипс, или една естествена череша и друга, направена от гипс, коя ще предпочетете? Естествената.

Та казвам, има известно знание в света, което е гипсово. Казвате, че трябва да се обхождаме. Какво разбирате под думата обхода? Да знаеш как да се обхождаш с естествените круши и да знаеш как да се обхождаш с изкуствените круши, от гипс направени. На какво може да уподобите една гипсова круша? Ако сте учители и показвате двете круши на децата, ще кажете: „Деца, тази круша е естествена, другата е неестествена, не е израсла на дърво, но човек я направил." Ще разправите каква е крушата. Та казвам, кое е онова, което вие обичате в крушата? Най-първо, крушата си има известна форма. Какви форми имат крушите? Най-първо, крушите имат две форми. Някои са по-валчести, други са продълговати. Крушата има известна форма, но кое е най-важното в крушата? Формата е важна, да я познаваме, но в крушата има известно съдържание. Сега, като ви кажа круша, всеки от вас може да си представи, понеже сте яли круша, знаете вкуса на крушата. Какъв е вкусът на крушата? Какъв е вкусът на ябълката? Как бихте ми разправили вкуса на крушата и вкуса на ябълката?

Когато се говори за обичта, то е много трудна работа. Да разправяш за обичта е да разправяш за крушата. Външно може да представим крушата, може да представим формата на крушата. Колко бихте турили бележка на тази круша за рисуването? То е само въображение – който види, трябва да му кажем, че е круша.

Най-първо, трябва да имате ясна представа за формата на обичта. Човек, който обича, един начин на действие има. Какви са линиите? Хората, които обичат, имат един начин на действие в ръцете. Когато обичаш някого, какво действие имаш? По какво се познава реалността на обичта? Какви са действията на любовта? Една майка, която обича детето си, още като го види, тя го прегръща, посочва ръцете си и го хваща. Ако детето е

малко, като го хване, ще го дигне нагоре. Като го вземе, дигне го нагоре. То е обич. Защо, и те не знаят, но като хванат детето, дигнат го нагоре. Сега откъде произтича това дигане? Психологически защо трябва да го дигне? То си има свой повод. Дига го по инстинкт. Какво означава инстинкт. Инстинкт значи нещо много добре обмислено, та няма какво да се мисли, като един калъп много добре измислен, че няма какво повече да се мисли. Инстинкт е нещо много добре обмислено, че няма какво да се мисли.

Сега обичта откъде е дошла? Тя е дошла от плодовете. Понеже един плод не е голям, най-първо, човек вземал плода, че като го взема, снема го отгоре. Със сърцето си го обича, но не го туря на сърцето, но го туря на устата. Ако отдолу вземе плода, къде ще го тури? Пак ще го тури в устата. Детето, като хване големия човек, понеже е малко, хване го за главата и го натисне надолу. То бере и гледа нагоре. Човек, понеже е голям, ще хване детето и нагоре го дига – той се наведе, хване детето, дигне го. Детето обича отгоре надолу да тегли работата, възрастните обичат отдолу нагоре да ги подигат. То е една аналогия много правдоподобна, те са психологически моменти. Децата, като хванат нещата, всяко нещо надолу го снемат. Големите, като хванат, наведат се. То не може да го дигне, навежда го надолу.

Та казвам, при реализирането на една идея вие може да сте като едно дете, да разглеждате обичта от гледището на едно дете, обичта може да я разглеждате от гледището на един възрастен човек. Ще имате две противоположни движения. Децата изобщо, ако им дадете един плод, няма какво да говорят. Те са на опита. Щом вземе плода, забие зъбите – на опит, опитва го. В децата най-първо е опитът, после иде теорията. Във възрастните кое иде по-напред? Възрастният първо ще прегледа формата на нещо и най-после ще опита съдържанието. Ще каже: „Това е една круша.“ Той не е като детето. След като му говорят плодът на крушата какъв е, той вече има понятие. След туй той ще направи опит, ще провери дали онова, което са му казали, е вярно, дали тази круша е доброкачествена, дали е сладка. Казва: „Много сладка, като мед.“ Той запише: „Много хубава, сладка като мед.“ Той, като замине, опитва дали е сладка като мед. За едната казва, че е сладка, за другата казва, че е стипчива, че не е хубава. Тогава една сладка круша и една стипчива круша може ли по един начин да ги обичате?

Вие казвате: „Трябва да обичаме хората.“ То е теория, теоретически е вярно. Трябва да се обичат всичките хора. Но една сладка круша, една сочна круша или една стипчива круша може ли да ги обичате. След като хапнеш една стипчива круша, ще я хвърлите на земята. Като ядете сладката, веднага имате разположение – изядате и гледате по възможност

да не остане нищо. Онази, само като я вкусиш, не искаш повече да я ядеш. Яли ли сте стипчиви круши? Има едни круши, не само стипчиви, но и твърди. Сега, ако вие сте една стипчива круша, имате такъв характер, казвате: „Не ме обичат хората", коя е причината за необичта? Щом сте дива и твърда круша, стипчива круша, затова не ви обичат. Какво трябва да направите, за да ви обичат хората? Сега някои се ухитряват. По някой път има ягоди, които не са сладки – счукват захар, че ги наръсват. То право ли е? Ако след като наръсите ягодите, по изкуствен начин стават сладки, вкарвате ги в себе си, заслужават ли тези ягоди да ги ядете? Имате брашно, което е вгорчено, искате да направите баница за децата, турите захар и децата ядат вгорчена баница. След като ядат, какво им става? Става им нещо неприятно.

Най-първо, всяка идея трябва да се представя в една съществена форма. Всяка дума има свое съдържание, свой вкус, своя сладчина и степени. Думите са като плодове – всяка дума е един плод. Някои думи са плод на човешката мисъл, следователно една дума е толкова съдържателна според онова, което съдържа в себе си. Об какво означава на български? Общност… обгръщане… обшиване… обличам… Вие казвате: об. Об всякога показва обич. Винаги двете ръце обхващат, обгръщат. Обхващаме този предмет, който обичаме, отвсякъде. Обичаш един предмет, обичаш едно дете – ти го обгръщаш, завиваш го, милваш го. После казваме общност. Какво означава? Същата идея е. За да бъдат хората обществени, трябва отвсякъде да се обгръщат, да си услужват. Вие казвате общност, и разбирате съвсем друго. Вие разбирате общността: само да имате една допирна точка.

Имате една линия А, която е тангента на окръжността. Тук може ли да имате общност? И тази линия е тангента, опашката на б-то е тангента. Тангентата може ли да има общност? Когато линията взема участие в целия кръг, тя става об. Когато има само една допирна точка, то е тангента.

Когато две прави се пресичат и едната права се допира само в една точка с другата, и то е тангента.

При буквата Т имате същото – то е напор само отдолу нагоре. Вертикалната линия на Т-то е положителна сила, тя действа отдолу нагоре. Хоризонталната линия на Т-то, това е негативната сила. Положителната действа върху негативната само върху едно място, да пробие и да добие ония условия, които се необходими.

Едно семе се движи, да излезе извън почвата, за да възприеме енергиите на слънцето. Какво е да мислиш? Да мислиш значи да излизаш от гъстата

материя към рядката материя, но в някои случаи има и обратна мисъл. Вие мислите, че от рядката материя към гъстата. Има два начина за мислене. Единият начин е от гъстата материя към рядката, а другият – от рядката към гъстата материя. Тогава от гъстата материя към рядката вие минавате от организираното, влизате в един свят по-уреден. Най-първо, имате мъчнотии, после мъчнотиите постепенно се намаляват.

Та казвам, когато вие мислите, най-първо ще вземете предвид в каква посока се движите, надолу към гъстата материя или нагоре към рядката материя. Да допуснем сега, че някой учител или професор държи лекция. Вие всинца не сте потопени в рядката материя, вие някои сте потопени в много гъстата материя. Някой път като ви погледна, лицата на мнозина виждам, че са потопени в гъста материя, каквото и да ви се преподава. Понеже тази гъста материя ви притиска, не може да разберете. Вие имате тесни обуща, стискат ви, аз ви разправям за тангентата. Тангентата е в краката, тя е там долу. Боли ви кракът на едно място. Тази болка на едното място, тя е тангентата.

Когато имате болка само на едно място, то е тангента. Когато цялото тяло ви боли, то е об – обвива цялото тяло, обгръща го. Болестта може да е тангентална, сега научно казваме тангентална болест, болестта може да бъде и обгръщаща. На онези тангентални болести научният метод за лечение е да направите разрез, операция. Имате някой цирей – то е тангентална болест. Ще го разрежете, ще го цепнете, ще го изцедите хубаво. Има цирей, който е обкръжаващ цирей – чувствате болката по цялото тяло. Какво ще правите тогава? Други са условията. Тогава законът за лекуването в медицината е друг. Трябва да знаете всяка една болест кога се явява.

Да допуснем, имате една болест в крака, значи имате едно течение, което сгъстява кръвта – имате една тангентална болест. Тангенталната болест значи, че гъстотата е съсредоточена към известен уд. В електричеството имате ток, който съсредоточавате в една посока. Или искате да стопите с огнено духало един предмет, като прекарате пламъка, който е толкова силен, че и желязото може да стопи. Ако турите този огън само на едно място върху желязната пръчица, тангентално, веднага се пробива на това място. Вземете тази обгръщаща любов, турите нещо в някоя съдина, затворите целия предмет, той се стопява. Когато действате тангентално, само на едно място се стопява предметът, а когато [действието] е обкръжаващо, целият предмет се стопява. За някой, който боледува, казвате: „Стопи се" – то е обкръжающа болест. Казвате: „Боли го кракът" – то е тангентална болест. Или рамото го боли – то е пак тангентална болест. Тъй щото има обвиващи и тангентални болести.

Тангенталните болести често произлизат от следующия факт: някога хванали сте някое дете и сте го ударили в крака. Забравили сте това, но понеже туй дете, след като сте го ударили, е извикало: „Олеле, много ме заболя кракът!“, това е останало във вашето подсъзнание. Какво е олеле, заболя ме кракът? Ти, като си ударил детето, не знаеш какво е. То казва: „Олеле, заболя ме кракът.“ Минават десет години, тази мисъл работи във вас и на същото място, където сте ударили детето, ще се яви болка – ще ви заболи кракът и ти ще знаеш какво е олеле, заболя ме кракът.

Тогава аз съм правил някои опити. Казва някой: „Боли ме кракът долу.“ То е тангентална болест. Казвам му: „Ти някога ударил ли си някое дете, я си помисли. Това дете не е ли казало олеле?“ Той казва: „Не помня.“ Казвам: „Я си помисли.“ Като започне да рови съзнанието, намери. Казвам му: „Помисли си и ако ми кажеш истината, тази болка ще мине. Ако не ми кажеш, тази болка ще остане. Ще стане обкръжаваща.“

Всяко добро, което имаме в себе си, зависи от едно добро, което е направено отвън – има влияние върху нас. Може преди десет години да си направил едно добро много малко, и туй добро се връща върху тебе, да знаеш какви са свойствата, качествата, последствията на доброто. И една лоша постъпка, на която не знаеш какви са качествата, след години и тя ще се яви.

Аз имам следния пример от един американски лекар. Той изучавал тия, тангенталните, болести. Викат го при един болен, който усеща болки в крака си, като че кракът му е счупен долу, в долната пищялка. Преди него викали един–двама лекари – нищо не намират. Кракът е здрав, но той усеща болката. Казват, че то е халюцинация, илюзия. Добре, но човекът усеща болката. Когато извикали този лекар, той го питал: „Ти някога да не си видял някой да си е счупил крака в тази част?“ Той започва да си спомня и казва: „Преди години минавах в Ню Йорк и там видях един човек, който падна и му се счупи кракът в тая част. Туй беше преди пет години.“ Туй му направило такова силно впечатление, че сега чувства същата болка на същото място на крака. Той тогава си казал: „Какво ли чувства този човек?“ и след пет години неговият крак го заболява. Лекарят, като намерил де е причината на болестта, започнал да го лекува.

Много от вашите страдания са тангентални. Ако кажете: „Какво ли чувства този човек?“ за някой, който страда, туй след пет–шест години ще дойде. Някой направи едно добро, казвате: „Какво ли значи?“ И доброто ще дойде. Ако си видял една болест и искаш да знаеш каква е тази болест, тя ще дойде до главата ти. Сега да не направя да се страхувате, но законът е

такъв. Външните впечатления, някои външни впечатления, от външния свят, които оставят дълбоки отпечатъци, винаги след години ще произведат съответни резултати върху нашето тяло. Видиш някой човек – счупил си крака, казваш: „Каква ли болка чувства?“ и си заминеш. След пет–шест години тази болка ще дойде, ще ти дадат да разбереш какво е чувствал онзи човек, след пет–шест години ще разбереш каква болка е чувствал човекът. Но и добро като си видял някъде, и то след години ще дойде.

За в бъдеще хората още преди да ударят един човек, като знаят че този закон ще се върне върху тях, ще бъдат внимателни. Трябва да знаеш какво нещо е и доброто. Ако направиш нещо добро, пак трябва да знаеш, понеже в знанието е спасението. Когато знаеш лошите резултати на едно действие и когато знаеш добрите резултати на едно действие, само тогава можеш да ги туриш в движение, само тогава можеш да се ползваш. Ако не знаем действието на една постъпка, не можем да се ползваме.

Та съвременните хора в техниката ще направят една бомба. Пукането ще бъде така силно, че да произведе поражение. Ще направят друга бомба, да направи по-малко поражение. Правят тия, големите, бомби – те правят големи поражения. Когато искате да сплашите само някого, ще направите само една малка бомба. За да сплашиш един човек, не ти трябва една голяма бомба, че всички да сплашиш.

По някой път вие искате да привлечете хората – ще хвърлите една бомба. Има бомби, които карат хората да бягат. Има бомби, които, като [ги] хвърлиш, привличат. Кажете ми кои са тия бомби, които привличат хората? Аз зная тия бомби кои са. Българите когато венчават някоя мома, кръстникът или кръстницата в едно сито носят смокини, лешници, орехи и като върви дългата церемония, взема и хвърля от тия бомби. Често и пари има там. Като хвърлят тази бомба, децата се нахвърлят и грабят, привличат се всички и всеки, като вземе, се радва на бомбата. След това ги вземат и ги пукат вътре. Аз бих желал да имате такива бомби, всички ще събирате такива бомби. Вие, ако минете през София и извадите пари – не левове, но звонкови – и ако започнете да хвърляте, всичките хора ще награкат и ще казват: „Още, още.“

Та ви казвам, това е теория. Какво трябва да се прави? Пак дойдете до старото и казвате: „Трябва да се обичаме.“ Как? Ще кажете: „За тангентална не ни говорете.“ Как ще изразим об научно, в какъв термин? Има теории, които имат свое приложение. Ти, най-първо, искаш да се ръкуваш така, че хората да не направят бележка. Питам, какъв опит трябва да направите, откъде да започнете? Искаш да се ръкуваш, че всичките да

останат доволни от тебе. Откъде трябва да започнеш, откъде трябва да направиш опита? Ще вземеш и най-първо в себе си ще се ръкуваш. Ще започнеш с всичките видове ръкувания, докато дойдеш до ръкуването, което ти е най-приятно. Туй ръкуване като го приложиш, ще бъде приятно и за другите. Така да туриш дясната и лявата ръка, че да ти е приятно, като пипнеш ръката, да ти е приятно. Тогава по същия начин, както поздравяваш своята дясна ръка, ще поздравиш и другия човек, и той да бъде доволен. Ние не правим опити.

Ако хванеш силно ръката, казваш: „Много ме стисна.“ Сега природата не обича това. Не само че тя не е груба, но тя не обича да се харчи излишна енергия. Туй, което се произвежда от ръкуването, половината от разноските няма да плати. Тогава, ако така се ръкуваш, в две години ще фалираш, ще изхарчиш повече енергия. Ако вземеш хлабаво да се ръкуваш, пак губиш. Природата обича за едно действие да похарчиш толкова енергия, колкото е определено. Всяка една добра постъпка си има известна енергия, която трябва да употребиш. Когато говорим за добра мисъл, разбираме – енергията, която съществува в тази мисъл, да я употребиш на място. Не трябва да оставяш излишна енергия, нито пък да има недоимък. Когато хората говорят за обич, подразбират енергия, която е вложена в дадена обич. Всичката тази енергия трябва да се употреби.

После, трябва да знаете в обичта на кое място да складирате енергията. Вие по някой път не знаете къде да я складирате. Да допуснем, зимно време искате да знаете колко е силна вашата мисъл. Направете един малък опит. Изстинали ви са пръстите на ръцете. Туй означава, че имате повече електричество във вас. Налягането отвън е по-силно, отколкото напрежението отвътре. Следователно, щом вас ви изстинат ръцете, напрежението отвътре е слабо, налягането отвън е силно. Тогава чрез своята мисъл ще увеличите вътрешното напрежение, ще имате повече напрежение, ще изпратите повече кръв в тази част, която е изстинала. Когато изстинат ръцете ви, ако с мисъл изпратите кръв и стоплите ръцете си, ще покажете, че имате силна мисъл. Ако организмът ви не усеща действието на вашата мисъл, ако ръката не се стопли, тогава ще дойдете по един механически начин да се стоплите отвън. Добре, ако имате соба. Но ако е зимно време и се намирате в гората, какво ще правите тогава? Трябва да разчитате на себе си, на топлината, която имате.

Сега външните неща са хубави. Но всякога човек трябва да разчита на себе си, после на външните условия. Той трябва да разчита на своя ум, на светлината на своя ум – светлината на своя ум да може да я превърне в топлина, топлината на своето сърце да може да я превърне в светлина и тогава светлината и топлината да може да ги превърне в сила. В човека

става трансформиране на светлината в топлина и на топлината в светлина. И светлината, и топлината се превръщат в сила, да си услужват.

Вие боледувате по някой път. Ако вие не можете да отстраните болестта, вие мислите, че един лекар може да ви лекува. Лекарят двайсет и пет процента може да ви излекува, двайсет и пет процента зависи от вас, петдесет процента – от природата. Лекарят като ви даде двайсет и пет процента, вие – двайсет и пет процента и още ви трябват петдесет процента. Тогава от природата как ще вземете, как ще идете при нея? Как искате да ви даде петдесет процента? Лекарят като направи един компрес, то е двайсет и пет процента. Каже ви как да направите компреса, вие направите компрес – то е двайсет и пет процента. А петдесет процента ще дойдат от топлата вода. Казва ви: „Ще направите горещи компреси.“ Имате памук, но без вода не може да стане. Двайсет и пет процента е лекарят, вие сте двайсет и пет процента. Водата, горещата вода, която ще действа, то е природата, […] то е петдесет процента. Като се съедините – ти, лекарят и водата – веднага ще произведат един резултат.

Та всякога трябва да бъдем в съприкосновение с окръжаващата среда и с природата. Тогава законът е един и същ, в положителен и в отрицателен смисъл законът работи. Ако не сме в съприкосновение, законът не работи. Казваме: „То е илюзия, то не може да се реализира.“ Всякога, когато не сме в разумна връзка, нещата не стават. Щом сме в разумна връзка, нещата стават.

Най-първо, направете опит с малките работи. Имате едно малко неразположение, намерете причината. Ще я махнете. Казвате: „То не е моя работа.“ На кого е работа? Щом те стягат обущата, на кого е работа? Твоята работа е да снемеш обущата, да видиш причината. Глозди те нещо – обущарят не е направил обущата, както трябва.

Много неща в живота има, които ни притесняват. Формите, в които живеете, не са съвършени, недоизгладени са. Та много форми на вашата мисъл, на вашите чувства трябва да ги обработвате, за да станат подходящи за живота.

> „Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и трета лекция на младежкия клас
27 юни 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_06_29 И рече им
неделна беседа

И РЕЧЕ ИМ

„Отче наш"
„В начало бе Словото"

Ще прочета само седемнайсети стих от двайсет и четвърта глава от евангелието на Лука. „И рече им: „Какви са тези неща, които си приказвате по пътя и сте тъжни?"

„Духът Божи"

По някой път питат какъв е смисълът на човешкия живот. Да знаеш какво да приказваш. Съвременното човечество е с много големи амбиции. В цялата природа отначало досега всичките животни, които Бог е създал, са имали големи амбиции. Но сега природата държи един метод да възпитава големите същества, за да им покаже, че те не са фактори в природата, че те не вършат някоя голяма работа. Големите същества ядат повече и пият повече. И малките вършат големи работи. Ако сравните отношението между големите и малките работи, които вършат, те са едни и същи. Едно голямо същество свършва толкоз работа, колкото един комар. То мисли, че е свършило голяма работа, без да вземе предвид какво е извършило. Ако един търговец с един капитал от 30 милиона след една година има само 100 лева печалба и онзи, който оперира с 1000 лева, и той печели 1000 лева, питам, каква е разликата мужду големия и малкия капитал. Казва: „Много съм направил." Какво си направил? „Толкоз тома книги съм написал." Че какво като си написал. Надраскал си черно по книгите. Какво мислиш, че като си надраскал по български или по английски, или по германски, или по руски, или по американски, ти мислиш, че много си направил. Казва: „Зная няколко езика." Не знаеш всичките езици на земята. Не знаеш езика на животните, на млекопитаещите, на растенията езика не знаеш, на цветята езика не знаеш, на въздуха не знаеш, на светлината не знаеш. Казвам, че съществува едно голямо противоречие. Посадили няколко дървета на нивата, казвате: „Защо ги посадили там?" Че къде да ги посадят? „Не му е мястото." Къде му е мястото? „Защо на това място? Посадено на друго място, щеше да бъде по-полезно." Казвам, посадете вие сега, дето мислите. Те ги посадиха тук, пък вие ги посадете, дето мислите, че може да бъде полезно. Казвате: „Защо вярваш така?" Чудна работа. Че в какво да вярвам. В дадения случай вярвам, че съм ял, че храната, която съм приел, е приятна, че тя ми

причинява приятност. Вярвам, че съм ял добре. Казва: „Не можеш ли да ядеш друго?“ Не зная дали може, то са предположения, то какво ще ям после, то е теоретическо, то е въпрос на бъдещето.

Сега мнозина от вас, българите изобщо, са политикани. И жените, и децата, и бабите са политикани, искат да знаят какво ще стане, кой ще успее в света. Светът е един театър. Всеки ще си изиграе ролята. В театъра всеки играе ролята, която му е дадена. Ако я изиграе добре, ще му кажат, че добре си изиграл ролята. Всичките не може да играят една и съща роля. Всички не могат да бъдат царе, царици, патриарси. Може да има и философи, и професори, и съдии, но ще има и слуги, ще има и крадци и разбойници. Ще се разглежда някое дело на сцената, онзи актьор никога не е крал, дадат му да играе ролята на един крадец. Казват, че майсторски я изиграл. Че човекът никога не е крал, учат го как да краде на сцената. После питат защо хората крадат. Защото са на сцената, играят. Онзи, който открадне, казва: „Актьор съм, роля имам дадена.“

Вие ще кажете: „Кажи нещо по-съществено.“ Да викажа. Най-същественото – да ядеш добре. По-съществено от това няма. Най-същественото е да дишаш, да употребяваш въздуха. Най-същественото, реалното е то. Най-същественото е да мислиш. По-съществено от това няма. Че двама души се бият, то е по единствената причина, че делят хляба. Като не могат да го разделят, бият се. Единият надвива. По-силният надвива по-слабия, взема му хляба и минава за силен. Онзи, който е бит, минава за слаб. Но аз казвам, слабият е всякога по-умен. Силният какъв е? Силният е винаги по-справедлив. Той казва на слабия тъй: „Ти, когато видиш силния, ще му дадеш хляба си и ще оставиш той от добрата си воля да ти даде, понеже е справедлив. – Казва – не е дадено право на слабите хора да делят хляба.“ Ти може да мислиш каквото искаш. Вие казвате: „Не може ли слабите хора да съдят?“ Не е имало случай, дето слабите хора да съдят. Ти може да съдиш само когато си силен и справедлив. Може да мислиш само тогава, когато си слаб. След като те бият, започваш да мислиш защо те били. Ще намериш причината.

Сега всинца вие мислите, че сте силни хора, нали така. Безпокои ви една война, че двама пехливани се борят в света. Вие се безпокоите кой ще надвие. Някой път и двамата ще се уравнят. Тук преди няколко време един български пехливанин и един румънски пехливанин се бориха и българският го надви. След четирийсет и седем минути борба българинът го дигна във въздуха, блъсна го. Другите двама, които се биха, дойдоха наравно, нито единият победи, нито другият. Питам, кое е по-хубаво – да те блъснат на земята или да дойдеш наравно. Хубаво ли е да те блъснат? Че онази струна, ако не блъснеш отгоре с лъка, дава ли звук? Вие може да си

прокарате съзнанието на една струна сол, ре или ла, може да милвате с ръката или да я разтръсвате с лъка. Някой път тихо ще говориш. Ще говориш тихо, когато музикантът иска тихо да говориш. Ще говориш високо, когато музикантът иска да говориш високо. Ако на тебе като на една струна ти кажат: „Защо дигаш шум толкоз?", казваш: „Аз съчувствам на цигуларя, споделям неговата идея. Когато той иска силно да говоря, и аз силно говоря. Когато той иска слабо да говоря, и аз слабо говоря." Този цигулар, който сега действа в света – светът е една цигулка, на която той свири. Две струни сол и ла дигат шум повече, ре и ми по-тихи са. Защо двете струни дигат повече шум? Защото цигуларят така мисли. Вие казвате: „Може ли другояче?" Може другояче, но вземете вие да свирите.

Не давайте ум на хората кой трябва да победи. Вие ли сте създали света? Каква идея имате сега? Кой трябва да побеждава в света. Вие гласувате този или онзи да победи. Кой ви дава право? Вие сте зрители на сцената, гледате. Няма какво да се месите на актьорите какво да играят. Вие ще развалите реда. Няма да казвате онзи тъй и тъй да играе. Вие нямате никакво право да дигате шум. Ще гледате, ще излезете навън. Вие, когато пишете някоя драма, ще я напишете, както вие знаете. Някои сега не могат да спят. Синът се жени, бащата не може да спи. Дъщерята се жени, майката не може да спи. Някой е женен, жена му излязла да се разхожда вън на екскурзия, той не може да спи. Питам, защо. Казва: „Обичам я." Чудна работа. Обич, в която съществува смущение, това не е обич. То е късогледство. Ти не знаеш, че само невежите хора се смущават в света. Умните хора разсъждават и вземат поука какво трябва да се прави. Сегашните хора всичките са критици. Казват: „Светът не е създаден както трябва." Всички протестират. Вие мислите, че чрез нашите протести вие ще измените хода на нещата. Протестираш, че лятно време е горещо. Ще стане ли по-студено? Или протестираш, че зимно време е студено. Мислиш ли, че ще стане по-топло? Зимата ще бъде точно такава, каквато е. Зимата върви като зима; лятото върви като лято; пролетта върви като пролет и есента върви като есен. Слънцето изгрява както иска и залязва както иска. Твоето мнение, че ти си недоволен от изгрева и от залеза, то е на твоя сметка. Ти мислиш, че си някой фактор. Сега мнозина казват: „Трябва да живеем добре." Че какво ти влиза тебе в работата кой как живее. Ако две дървета са поставени някъде, то не е твоя работа. Кажеш: „Ти си израстнало малко." То не е твоя работа. Или казваш: „Ти много си израстнало." То пак не е твоя работа. Ако всичките треви растяха като дърветата, тогава какво разнообразие щеше да има? Малкото е намясто. То е състояние, не разбиране. Какво да се мисли така – какво е отношението на малката трева или какво е отношението на едно голямо дърво.

Казвам, съвременните хора са крайно непризнателни. Те говорят за Бога.

Благосляват хората. То са празни работи. Няма никакво благословение в ръка, която се дига без любов. Ръка, която се дига без любов; ръка, която се дига без мъдрост; ръка, която се дига без истина; ръка, която се дига без живот, без знание, без свобода; ръка, която се дига без храна, без въздух, без мисъл – туй са безсмислени работи в света. Вие ще кажете, че ние работим. Хубаво, онзи, който прави хиляди кукли за малките деца, какво е направил в света? Направил забавление, но той турил една лъжа в тия кукли. Той трябваше да пише така: „Малко детенце, тази кукла не е жива." Той я направил като жива. Като бутне детето куклата по корема, плаче – за да мисли това дете, че куклата е жива, че трябва да я къпе, да я облича в пеленички, да я туря в люлката, да я разхожда с количка. Такова възпитание, как мислите, има ли смисъл? Това разбирам за децата. Но виждам сега културни хора, които се занимават с малки куклички и минават за професори, за ръководители на човечеството. Казва: „Аз говоря истината." Истината не се говори. Истината е нещо, което постоянно дава, от която изтича нещо. Пък тъй не се говори. Под думата истина се разбира умрелите плодове – то е истина. Туй, което природата дава, туй, което дишаме, светлината – то е истина. Туй, което в дадения случай приемаме от природата, което ни ползва, което ни повдига – то е истината в света. Няма друга истина в света. Всяко нещо, което заблуждава, то е лъжа. Има нещо, което не носи никаква свобода, никаква мисъл, то е заблуждение. Ще турите свободата в света. Свободата ще ти даде възможност да се наядеш, свободата дава въздуха и след като го приемеш, ти си доволен. Свободата дава светлината. Каква е тази вашата вяра? Вярвате в Бога, и постоянно дигате шум. Защо е туй недоволство в света? Какво искате сега? Вие искате Господ да ви бъде слуга, пък вие да му бъдете господари. То е състоянието на съвременното човечество – всички искат да бъдат господари, а Бог – слуга. Хубаво, вие искате Бог да ви бъде слуга, но в какво да ви служи?

Сега се изисква една трезва мисъл. Туй, което сега имаме, ще се смени. Има една нова епоха, нови условия идат. Онази гъсеница вече е изиграла ролята си – трябва да стане пеперуда. Трябва да направи от себе си пашкул, да стане пеперуда, да може да се ползва от благата, които природата ѝ дава. Питам, ако един ученик го пратят в училището с добра препоръка от баща му – може да има високи препоръки – но ако той не учи в училището, колко пари струват тия препоръки? Тия препоръки през цялата година ще изгубят валидност. Този ученик може да влезе без препоръки и ако учи и е способен, той ще намери препоръки. Кое е онова, което може да ни препоръча сега, кажете ми. Как учите всеки един? Ще кажете, че е ваша работа. Ако вие свирите соло или сам пишете нещо, то е ваша работа, но ако вие сте в един квартет, не можете да свирите както искате – имате една определена партитура, която трябва да свирите добре,

в хармония с вашия партньор. Ако сте в един оркестър, трябва да бъдете в съгласие с целия оркестър. Ако вие не свирите в хармония, тогава капелмайсторът ще ви каже: „Моля, поправете се или излезте вън от оркестъра.“

Сега сте толкоз умни, че давате ум на Господа. Казвате: „Това не е направено хубаво, онова не е направено хубаво.“ Нищо не знае, пък дава ум на другите хора. Я ми кажете вие, онези, които са музиканти в България, излюпването на едно пиле и снасянето на едно яйце как ще ги изразите музикално. Снасянето на едно яйце е до. Излюпването на едно яйце е ре. Следователно, за да снесеш едно яйце, за да направиш каквато и да е работа, за да я оформиш, трябва да разбираш ония трептения на онзи музикален тон, с който се строи всичко в света. За да се измъти едно яйце, трябва да разбираш ония трептения, в които нещата се излюпват и добиват цена в света. Трябва толкоз време да се измъти едно яйце. Ако ти не можеш да снесеш едно яйце – думата снасяне на български е двузначна: снасям нещо от по-високо, значи да снемем, или да снесеш едно яйце. Следователно онази кокошка, която влиза в живота, тя сама държи изпит. Тя снася яйцето. Като снесе яйцето, минава за ученичка в кокошото царство. Приета е в училището. Ако може да измъти яйцата си, тя вече минава, че е добре учила. Снасянето на яйцето е прима. Измътването е секунда. Сега де е терца? Изхранването и отглеждането на пилето е терца. Това за музикантите говоря. Ще кажете: „Какво отношение има музиката?“ За мене всичко в света е музика. Всяко нещо според мене, което не е музикално, то не е реално. Всяко нещо, което е реално, то е музикално. И всяко нещо, което не е реално, то не е музикално. Единственото реално нещо в света е онази вечната божествена хармония, в която всичко в света се движи и дава своя смисъл. Ако вашият живот няма хармония в себе си, вие сте в един живот нереален. Щом влизате в един свят, дето чувствате хармония, реалността, вие сте в предградието на онзи велик божествен живот.

Сега аз не искам да изявлявам празни работи, да ви говоря красноречиво, да турям думите си красноречиво, защото музикалният език кой е? Кой е основният тон? Първият основен тон на Битието, това е съюзът и. „И рече Бог.“ Рече е глагол. И – значи Бог намисли да свърже. Съюзът свързва. Две противоречиви неща като ги хармонираш, то е съюз. След като си свързал това противоречие, трябва да искаш да накараш тия същества да действат хармонично. Глагол може да се образува между две разумни същества, които имат отношение. То е действие между тях. Двете ръце образуват един глагол в движението. Някои казват: „Всинца да бъдем равни, да имаме едни и същи права.“ Едни и същи права, както вие мислите, е немислимо да имате. Ако турим еднакво право на краката, може ли да

ходят двата крака заедно? Може, ако са ведно двата крака, ще ви турят в автомобил, ще седите, и краката ще бъдат прави. Автомобилът се движи. Но когато излизате из автомобила, как ще излезете? Ако ви снемат от автомобила, ще ви турят на тарга или, вие как ги казвате, когато ви вземат двама души и ви изнесат от автомобила. Че тогаз вие сте един инвалид в света. Щом излезете от автомобила, веднага десният крак ще вземе инициативата, левият ще бъде в тил. После левият крак ще вземе инициативата, десният ще бъде тил – ще имате едно движение. Вие мислите всичките народи да се повдигнат, да имат слава в света. Питам, в света само планини ли трябва да има. И долини трябват. Само долини не може да има. И равнини ще има, и долини ще има, и планини ще има. Равнините, това са децата на планините и долините.

Това са аналогии сега, уподобление. Човек по планините може да се качва, да развива своята мускулна система, своя мозък. В долините може да бъде добър градинар. В полето може да развива земеделие, да придобие истинската храна. В чисто психологическо отношение, ако хората живеят в една плоскост, в поле, ще имат един характер. Ако живеят в долини, имат друг характер. Ако живеят в планини, имат трети характер. Различават се. Следователно природата по някой път е направила света, дето има долини, равнини, за да даде едно разнообразие на живота. Имате радост. Що е радостта в света? Радостта произтича от известна печалба, която вие имате или в умствено, или в духовно отношение, вашите чувства са спечелили, или на физическото поле – радост. Скръбта винаги произтича от загуби, непостижения или в умствения свят, или в духовния, или във физическия. То е скръб. Скръбта винаги е резултат на някакъв недоимък, загуба. Щом имаме загуба, ние сме скръбни. Тъй щото ти мислиш, че си загубил нещо, то може да е фиктивно. Ти тежиш 150 килограма, изгубите 50 килограма от тялото си, мислите, че то е едно нещастие. То е благо заради вас. Защото, ако вие имате един ръст 165 сантиметра височина и имате 42 сантиметра около врата, и ако вие не смалите врата, вас ви очаква апоплексия. Трябва да се намали с два сантиметра врата ви, тялото ви да спадне до 50 килограма. Природата иска да ви освободи от едно голямо нещастие. Вие плачете, че сте изгубили нещо. Нейните закони са такива, че всякога, когато тя отнеме нещо, дава друго. Човек, който изгуби във физическото поле, печели в умственото. Човек, който изгуби в умственото и във физическото, печели в духовния свят. Другояче, ако не загуби, не се компенсира в природата, няма равновесие. Ако ви се случи някаква загуба в умствения свят или във физическия свят, спечелите в духовния, компенсира се. То е равновесие. Някой път изгубите в духовния свят, печелите в умствения и във физическия.

Вие сега не разсъждавате така. Нещо вие сте недоволни в света на

физическото поле, дигате смут. Значи какво отношение има смутът, какво произвежда? Цели поколения се осакащат, цели семейства се изтребят от недоволство в себе си. Питам, де са допотопните животни. Имаше животни по 25, 30 метра дълги. Къде са? Няма нужда от тях. Природата няма нужда от тях, изпрати ги в духовния свят. Сега големите животни, мамонтите са в нас. Днес хората имат ненаситни желания. Сега ще ви дам един начин да излезете. Вие се намирате в един свят на дисонанс. Бог направил света красив, хората го развалиха. Понеже го развалиха, Господ сега иде пак да поправи света. Всичко туй, което сега виждате, няма да остане нищо. Всичко туй ще си замине. И слънцето ще си замине, и луната ще си замине, и звездите, всичко туй ще си замине. Ще се яви една нова земя, ново слънце, нова луна, нови звезди, нови хора – един красив свят ще се яви. Казвате: „Сегашните хора къде ще идат?" Кажете, когато изваждате тросък от вашите лозя, къде ще иде? Туряте го извън.

В дадения случай, като говорим за божествения свят, разбираме, че в божествения свят, дето живеем, всичко нечисто ще бъде изхвърлено. Този свят, който го виждате, той ще остане пак такъв, както го виждате. Жабите ще останат да живеят пак в локвите. Рибите ще живеят във водата. Птиците ще хвъркат във въздуха. Хората ще живеят пак там, дето са живели. Онзи свят, който ще се създаде за бъдеще, онези, които ще живеят в божествения свят, те на земята ще идват на курорт по два месеца лятно време, и пак ще се върнат. Ще дойдат тук като посланици, ще се разхождат из пространството. Сега вие го разбирате – само богатите хора може да ходят на курорт. Сега и богатите хора не могат да ходят. Аз сега засягам, то е слабата страна на съвременната култура. Да ви кажа къде е слабостта на черните. Слабостта е в техните чувства. Всички се удоволстваха. Ако имало хора, които са се удоволствали, туй са лемурийците – те са най-разпуснатите хора, които някога са съществували на земята, които още съществуват. Всичките лоши работи, които съвременните хора ги направиха, се дължат на тях. Клането на животните, яденето на кокошки, драненето на крави – този занаят все от тях е. Всичките престъпления, които се вършат, тяхно изобретение са. И досега вие ги носите. Атлантската раса и жълтата раса, те създадоха насилието в света. Най-голямото насилие тогава е съществувало в света. Бялата раса се създала после. Те се различават, като се изучават черепите антропологически – има известни начини за изучаване черепите на черните, жълтите и белите. Бялата раса влезе в света, за да даде подтик, те да станат носители на човешката мисъл.

Човечеството е минало пет фази. То има тия сетива. Всяко сетиво показва една епоха на културата. Било е време, когато човек се е занимавал само с впечатленията. Тия впечатления, които придобил, останали в ръцете, в лицето. Каквото приел чрез тялото, то е било общо знание за външния

свят. Втората култура вече е била вкусът, на човешкото ядене. То е цялото животинско царство, което се е учило. Когато е създаден човекът, то е дишането. Човек се намира във фазата на дишането, обонянието се е създало тогава. Писанието казва: „Вдъхнах в ноздрите на човека, и той стана жива душа." Той започнал да се храни чрез мисълта. Той се хранил чрез въздуха. Сегашните хора казват, че само с въздух не може да се храни. Сегашната култура, която иде, ще даде храна чрез ушите. Новата култура ще бъде култура на ушите. Да слушаш, да схващаш най-деликатните трептения и онова, което божествената любов носи. Защото любовта чрез устата не може да се внесе. И чрез ръцете не може да се внесе, и чрез носа не може да се внесе. Чрез ушите ще се внесе. Всеки един човек, който може да възприема любовта чрез ушите, чрез слушането, той е от новата култура. Казва Писанието: „Не само чрез хляб ще живее човек, но и с всяко Слово, което излиза из устата Божии."

Как може да се възприеме Словото? С всяко Слово, което излиза из устата Божия, човек може да живее. Не само с хляб ще живее човек. Че Словото чрез ушите ще приемеш. Има сила в слушането. Словото е било и в яденето, в пипането, в мирисането е, но слушането сега започва. Всяко Слово, което излиза из устата на Бога, ако се храни човек с него, тогава той е човек на новата култура. Вас ви е страх, като ви говоря, ще се изпоплашите. Мнозина от вас, виждам, се плашат, както мнозина се плашат от слънцето, да ги не изгори. Ако те изгори, ти си приел нещо, може да живееш. Ако слънцето не те изгаря, твоята съдба е решена. Всичките хора, които слънцето не изгаря, побеляват и изчезват от света. Те стават много крехки хора в света. Слънцето има сила да изтегли черното. Ако живеете хармонично, то черното навън. Ако слънцето не изтегли от тебе черното, ти не си в хармония сега. Та по някой път аз харесвам черните повече, отколкото белите. На белите черното е отвътре. На черните бялото е отвътре, черното е отвън. Има хора, които отвън и отвътре трябва да бъдат бели. То е вече другото слънце. Сега ще се направи новото слънце. То като изгрее, изтегля злото. Хубаво е новото слънце. Онова новото слънце няма да изгаря хората. Тогава хората ще бъдат отвън бели и отвътре бели. При сегашните условия човек трябва да бъде черничък. Някога не може да направите една картина само с бели бои. Ако имате бяло платно, с черна боя може да направите картината, но ако имате само черна, картина не може да направите. Пак може да направите, някой казва: „Черно." Черното ще го маскираш, нищо не можеш да направиш. Няма смисъл черното. Бялото само по себе си няма смисъл. Едно бяло и черно – животът се осмисля. Черното отвън, бялото отвътре. На черното трябва да се даде най-хубавото жито, да израстне. Като се посее, ще се превърне на бяла храна. Като се превърне на бяло, образува се един сок, който е бял. После той се поляризира в призмата на живота,

тогава ще се добие онзи червен естествен цвят, който е носител на живота. Червената кръв е едно Божие благословение заради него.

На Христос, казват, не знаете какво стана. Дойде един човек, ние мислим, че ще освободи Израиля, беше много силен пророк, лекуваше болни, предсказваше много неща. Хванаха го, разпнаха го и всинца сме тъжни за онова, което стана. Но те не разбират. После Христос им казва: „Колко малко разбирате писанията." И той започна да им тълкува писанията. Един християнин се чудил на Господа как е възможно човек, като умре, да възкръсне, да оживее. Казва: „Как е възможно, Господи, човек да умре, и пак да оживее? Я ми кажи." Сънува един сън една вечер. Сънува един стар човек с брада и му казва: „Ти искаш да знаеш как живее човек, като умре. Може да оживее." Той носил един златен часовник. Казва: „Тури го в чутурата и чукай." Чукал, чукал, направил го на прах. Турил този прах вътре в торбичката и казва: „Слушай." Слуша, цъка тъй – като часовник. Като е стрит на прах, пак цъка. Чудни са хората, когато искат статически положения. Кибритената клечка като се запали и предаде своята енергия на огъня, казвате: „Къде е кибритената клечка?" В огъня. Какво ще бъде вашето положение, ако дойде един съвършен човек, той, като дойде при вас, говори ви нещо. Ако започнете вие най-малко да се усъмните, ще видите, че той ще изчезне. Какво ще придобиете? Щом се разкаете във вашето съмнение, пак ще се яви пред вас, пак ще стане видим. Този закон е верен.

Съмнението разединява хората, любовта ги обединява. Ако хората нямат доверие един в друг, ако не се обичат, нищо не могат да добият. Без любов вярата не може да се прояви. Без любов и надеждата не може да се прояви, никаква добродетел, в света нищо не може да се прояви без любов. Любовта е първата врата, която се отваря, и всичките божествени блага потичат вътре. Искате да кажете от 22 години на безверие Русия какво доби. Сега някои може да сте болшевици, някои може да сте хитлеристи. Болшевизмът добре дошъл и хитлеризмът добре дошъл, но болшевизъм, който носи любов, който носи мъдрост, който носи истина – добре дошъл. Болшевизъм, който носи знание, свобода, добре дошъл. Болшевизъм, който носи храна, светлина, който носи мисъл, добре дошъл. За хитлеризъм е същото. Хитлеризъм, който носи същото, пак добре дошъл. Всичко в света, което носи светлина, добре дошло. Казвате: „Бъдещото учение." Това са дървета. Болшевизмът, това е дърво. Всичките учения, които съществуват в света, са проби. Иде един, който има право да реформира света. Той е онзи, който го е създал. Писанието казва: „В края ще се яви знанието на сина человеческаго." На кой син? Този син човечески няма да бъде слаб, да го разпънат. Той ще носи знамето на любовта; той ще носи знамето на мъдростта; той ще носи знамето на

истината; на знанието, на свободата, знамето на храната, на водата, на мисълта. Син човечески, който ще дойде, ще каже: „Мир вам. Всички на работа.“

Сега даже тук има някои, които не си говорят. Казва: „Не трябваше да играя тази роля.“ Има нужда човекът от пари. Да краде ли е по-добре, или да копае? Да копае ли е по-добре, или да защитава лоши дела като адвокат? Като лекар да мори хората или да копае е по-хубаво? Да ги лекува, разбирам, но да ги мори, не разбирам. Да насърчава престъплението, не разбирам. Като дойде адвокатът, да каже: „Ти си на кривата страна, да идеш да провериш, твоето дело не е право.“ Адвокатът да каже: „Аз те съветвам да се примириш.“ Ще дойде някой и казва: „Не съм ли аз прав?“ Казвам, не си прав, понеже мисълта ти не е в хармония с Божията мисъл, любовта ти не е в хармония с Божията любов, твоята истина не е в хармония с Божията истина. Какъв е този живот в света? Казвате: „Какво ще стане?“ Ако вървите по този път, тъй ще бъде. Ако вървите по пътя на любовта, по пътя на мъдростта, по пътя на истината, ще бъдете господари на смъртта, ще бъдете господари на сиромашията, ще бъдете господари на болестите, ще бъдете господари на всичко. Ако не слушате, ще бъдете роби, нищо повече. „Какъв ще бъда?“ Ще бъдеш човек. Ако тъй живееш, може пак да се проявят противоречия.

В живота има две противоречия. Злото и доброто еднакво да ги приемете. Да направите злото слуга, а доброто – господар. Това е предназначението. Да направите знанието господар, а пък невежеството слуга. Да направиш свободата господар, а робството – слуга, то е предназначението. Ще ядеш хубавата храна – Словото. Ще се храниш с онази храна, която е жива. Христос казва: „Аз съм живият хляб.“ Как ще го разберете вие? Ще посадиш едно плодно дърво или ще посадиш един декар земя с жито. Да ви кажа как трябва да живеете, ако искате да се храните, да бъдете здрави. Сам ще идеш да разкопаеш един декар, с бел ще го разкопаеш и сам ще го садиш, ще пееш и ще благодариш на Бога. Като израстне житото, ще го изплевиш и ще пееш; като го жънеш, ще пееш; като го вършееш, ще пееш; като го вариш, пак ще пееш. Туй жито, като го ядеш, ще благодариш и няма да кажеш нито една лоша дума, нито псувня, нито мисъл, нито чувство, нито постъпка лоша. Някои от вас искате новото в живота. Така ще си обработите един декар. Един декар е много, вземете една четвърт или една пета от декара, двеста метра, например. Някои ако нямат, и сто метра, ако нямат, и петдесет метра разкопайте ги, да посадите житото и да го отгледате.

Искате нови работи в света. Всички съвременни хора са учители. Българите казват: „Да ми дадат власт, ще беся всички лоши хора.“ Все бесят. Аз

казвам, ако стана управник, ще извадя всичките въжета, които висят, ще кажа: „Доста висяха.“ С висене нищо не става, но само с работа. Всеки един, който не работи, е обесен, виси на въжето. Казвам, без бесене. Свещена работа трябва. Свещена работа в нашия ум, свещена работа в нашето сърце. За Бога трябва да го направим. Свещена работа за тялото. Ние трябва да започнем да се срамим. Някой казва, че го е срам. Какво нещо е срамът? Мене само от едно нещо ме е страх, не ме е страх, но ме е срам. Срам ме е от голямата алчност. Всеки, който е чрезмерно алчен, от това да се срами. Срамежливият да се научи да дава – който и да е, и цар да е. Всеки се срами, понеже иска да вземе. Младата мома се срами привидно. Срамът е една лъжа, привиден. Няма по-хубаво нещо човек да бъде свободен. Намирам се между хора, и те искат да знаят аз какво мисля. Две неща може да мисля: или искам да взема, или искам да дам. Има степени в даването, може много да дам. Но принципите са два. Искам да дам – то е хубаво. Искам да взема – то е лошото в света. Кога е лошо? Лошото е, когато трябва да дам, пък искам да взема. Когато трябва да дам, да дам. След като съм дал, трябва да взема. Такъв е законът. След като съм дал на нивата, имам право да взема от нивата, която съм посял, да взема нещо. Ако нищо не съм сял, аз трябва да изправя това. Бог казва: „Ще изпратя духа си, да внесе в нас своя живот, да посее хубавото.“ От туй хубавото посятото ние ще се ползваме. Ние искаме по един механически начин да дойде. Съвременните хора както мислят, светът няма да се оправи. Ще имаме един обикновен живот, какъвто животните са имали. Каквото те са направили, и ние това ще направим. Виждате – животните паметници нямат. Ние имаме паметници. Какво ни интересуват паметниците. Кое е по-хубаво – паметници да имаме или хората да бъдат живи? За бъдеще паметници няма да има. И сега ходят в Йерусалим да търсят паметници там. Ако Христос беше в тази страна, в страната, дето го разпнаха, дето сега ходят да се покланят на Христа, това не е тази любов, която Христос носеше в себе си. Покланяй се на тази любов, която Христос носи в себе си. Покланяй се на онова знание, на онази свобода, на онзи хляб, на онзи въздух, онази мисъл, която той носеше. Това е новият Йерусалим.

Сега цяла Европа какво е? То е Йерусалим, който е обсаден. Днес се бият християнски народи. Защо се бият? Сега да оставим това. В света иде един нов порядък на нещата и никой от вас да не ходи да рита. Какво иде в света? В света иде най-хубавото, което ще ни освободи от лошото. Ще приемем най-хубавото. Най-лошото е, което сме били – роби, досега. В света иде братството. Братството се проповядва. Тази идея е основа. Доброто в природата е основата. Братство има между растенията, братство има между минералите, братство има между животните, навсякъде има братство. Всеки, който отива в другия свят, проповядва братство.

Навсякъде има братство. Тази идея е последна. Тя произтича от едно място. От едно място иде братството. Туй, което произтича от два извора, не е братство.

Казвам, кому искате да служите сега? Ако служите на Бога, на всички може да служите. Ако не служите на Бога, никому не може да служите. Значи ние ще кажем – съдбата на всеки народ е начертана отгоре. На България е определено какъв народ може да бъде. Българите не могат да бъдат един голям народ, един народ от сто милиона не могат да бъдат на земята. Толкоз, колкото са, е достатъчно. На всички народи в света ръстът е определен. Българите не са от най-високите хора. Тия мисли, с които се занимаваме по този начин, не са понятни. Хората в новото учение казват: „Какво ще стане?“ Ще видите. Чакайте, ще видите. Тези побеждавали. Кой може да побеждава? Какво значи победа? Германците учат славяните на ум, да мислят хубаво. Славяните ще научат германците да чувстват добре, да постъпват справедливо. Затова ги турил Бог да се бият. Едните ще поумнеят, другите ще станат справедливи, да приложат справедливостта. Славяните носят доброто. Англосаксонската раса носи мисълта. Латинската раса какво носи? Три неща се носят в света: добро, справедливост и мисъл. Та едновременно ние сме латинци, едновременно ние сме англосаксонци, едновременно ние сме славяни. Онзи избраният народ в света, той е, който носи добродетелта в тялото, справедливостта в сърцето и разумността в ума. Той е избраният народ. Всичките народи, които служат на този народ, те са призвани от Бога, те са слуги на Бога, който и да е той. Благословен в света е, който иде да изпълни Волята Божия. Всеки, който изпълнява Волята Божия, носи благото в света.

Та казвам, вие не се смущавайте. Смущавайте се, нямам нищо против това. Като работиш на нивата, ще те заболи кръстът. Не туряй нищо лошо в ума си, кажи: „Няма лошо, нещо хубаво ще излезе.“ Вие искате да победят някои. Хубаво, ако победят славяните, зле е за германците. Ако победят германците, зле е за славяните. Ако победят англичаните, зле е за германците. Победители няма да има. Господ иде сега и ще хване всички за ушите и ще каже: „Кой ви даде правото да дигате шум? Земята е за земеделеца, за индустрия, за наука. Работа на всинца ви дадох. Вие какво правите?“ Казвам, не сме ние съдии. Има кой да съди. Вие гледате като избраник, който гледа своята възлюблена. Той мисли, че като неговата възлюблена няма друга. След като се ожени, вижда, че не е така. Ние имаме думата женитба, жени. Ти жънеш това, което не си сял. Казвам, излез из това противоречие.

Пита ме един: „Как мислиш, кои са по-прави – комунистите ли са прави, хитлеристите ли, демократите ли, богатите ли, сиромасите ли?“ Казвам,

комунисти не се раждат хората, хитлеристи не се раждат – те отпосле станаха. Някой е болшевик. Отколко години се роди болшевизмът, социализмът в тази форма? Всички мои почитания за идеите. Тия идеи са хубави, но има още много работи да се турят в тях. Любовта във всички тия форми трябва да влезе. Какви са демокрациите? Иди в Англия, в Лондон, има един квартал от 40–50 хиляди души, преди 25 години дадоха статистика, дето децата не си познават бащите и майките. Ако някой иска да мине в този квартал, трябва да има полиция. Тия хора гладуват. Такъв квартал има в Ню Йорк. Такива квартали навсякъде ги има в големите градове. Всички тия хора си правят оглушки. Такива работи не трябва да ги има. Злото не може да се извини, но все таки злото може да се тури на работа.

Та сега пожелавайте всичко в света да се свърши за добро. Не вземайте никоя страна. Която и страна да вземете, ще се заблудите. Един има да взема, друг има да дава. На когото и да взема страната: ако взема страната на онзи, който има да дава, трябва да дам; ако взема страната на онзи, който има да взема, пак трябва да платя. Ако взема страната на онзи, който има да взема, казва: „Аз нямам, последните си пари дадох." Изваждам и плащам, вземам неговата страна. Онзи, който има да дава, казва: „Нямам, да имам, ще платя." Аз изваждам и плащам. Аз, за да стана арбитър между двамата, трябва да платя. Казвате: „Не разбирам такава съдба." Когато искаш да станеш арбитър, ще отвориш кесията си. Мъже и жени се карат, как ще ги примириш? Много лесно. Той бие жена си, понеже е бедна, няма пари. Турям сто хиляди лева в банката на името на тази, дето я бие. Казвам ѝ: „Слушай, няма да даваш по много, по-малко, по петдесет лева през седмицата, да видиш как ще бъде любезен." Ако жена му го бие, тогава на името на мъжа турям в банката сто хиляди лева. И на него казвам: „По много няма да ѝ даваш." Много лесно се примирява.

Ако вие можехте да приемете това, но мене ме е страх, че сте още помаци. Знаете какво значи помаци? Съвременните хора се намират в положението на онзи светия, който ходил в Александрия. Като влизал в града, един беден човек го посрещал, завеждал го в дома и го угощавал. Десет–петнайсет години така го посрещал като мил на душата. Започнал да се моли за него, казва: „Много добър човек, петнайсет години все ме посреща, не може ли, Господи, да му дадеш малко парици, да си подобри живота." Казва: „Може, но ще си развали живота." Казва: „Дайте му, аз мисля, като му се дадат, ще се подобри." Казва: „Кажи му да иде на еди-кое си място. Има заровено богатство." Той, като извадил това богатство, хвърлил чуковете – той бил майстор – става голям търговец, станал виден в Египет. Минава светията, и онзи хич не го поглежда, не го посреща, с работа се занимава. Един ден го среща на пътя. Казва: „Какво стана с

тебе?“ Казва му: „Аз не ви познавам.“ Той излязъл навън и иде ангелът на бедния човек и казва: „Знаеш какво престъпление направи, че отклони душата на този човек.“ Хванал го за врата, че го наложил, както светии се бият. Наложил го хубаво. Като си отишъл светията, започнал да се моли, казва: „Господи, ти можеш да поправиш работата.“ Започнали да гонят богатия човек, да го обвиняват. Изгубил всичкото си богатство и потърсил наново чуковете, захваща стария си занаят. Иде светията, той пак го посреща, води го вкъщи. Казва му: „Аз те познах тогава, но се възгордях.“ Казва: „Помоли се на Господа да ми върне богатството.“ Казва: „Втори път не искам да ме бият.“

Не трябва да бъде нашата душа раздвоена. Може да каже някой: „Тъй му дошло наум, така говори.“ Има неща, за които така не може да се говори. Когато един учител говори по математика, геометрия, химия, физика, той трябва да говори това, което може да се приложи в живота. Можем да говорим само за това, което може да приложим. Всеки ден като прилагаме, ще имаме една придобивка.

Вече в човека се заражда едно чувство, едно ново виждане. Вие за бъдеще ще видите това, което сега е невъзможно да го видите. Това, което сега е невъзможно, за бъдеще ще стане възможно. За бъдеще тия хора, които ще живеят, щом отдалече дойде една мъчнотия, тя – помощта, отдалече ще дойде. За България и за всички други народи от слънцето има бюджет колко енергия да се прати, колко влага да се прати. Бюджет има и за всичките е определено. Ако живеете според законите на любовта, бюджетът, който е определен, ще дойде. Щом направите престъпление, ще се съкрати бюджетът.

Казвам, изпълнете Волята Божия по любов; изпълнете Волята Божия по закона на мъдростта; изпълнете Волята Божия по закона на истината; изпълнете Волята Божия по закона на живота; изпълнете Волята Божия по закона на знанието и по закона на свободата, по закона на храната, на въздуха, на светлината, и Бог ще бъде с вас.

Само един е в света, който може да премахне скърбите. Само един е в света, който може да даде радостта на хората.

Тайна молитва

Тридесет и седма неделна беседа
29 юни 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_07_02 Самообладание
Лекция на Общия Окултенъ класъ

САМООБЛАДАНИЕ

Отче нашъ.
Изгрѣва слънцето.
Размишление.

Всички трѣбва да работите. Всички ще напишете по едно писмо на нѣкой вашъ приятель, едно кратко писмо. Нѣкой отъ васъ може да напише какъ е билъ въ класа, нѣкой може да напише на приятеля си, че е ходилъ на екскурзия, нѣкой може да напише, че е направилъ посещение нѣкому. Каквато и да е работа, едно хубаво писмо ще напишете на единъ вашъ приятель и ще се подпишете. Сега хората остаряватъ, когато започнатъ да мислятъ, че много знаятъ. Щомъ започнете да мислите, че много знаете, вие сте въ старостьта. Че много знае човѣкъ, то е като туришъ единъ товаръ и започвашъ да усѣщашъ, че е тежъкъ. Колкото повече усѣщашъ тежестьта, толкозъ тежестьта е по-голѣма. Голѣмата тежесть състарява човѣка. По възможность човѣкъ трѣбва да носи малка тежесть. Въ ума си не трѣбва да носите тежесть. Всѣка мисъль, всѣко чувство да бѫде леко, да не тежи. Казва: „Тежи ми нѣщо на сърдцето“. Извади тежестьта отъ сърдцето. Казва: „Тежи ми на ума“. Извади този товаръ отъ ума си. „И на тѣлото тежи нѣщо“.

После мнозина отъ васъ трѣбва да се научите да пишете. Щомъ дойде до истината, тази част (на) стрелката показва, че трѣбва да каже истината. Знаете ли, (че) за да кажешъ истината, какъвъ умъ трѣбва да имашъ? Ти виждашъ нѣщо и да го нарисувашъ естествено. Човѣкъ, който вижда лошото въ хората, той не знае какво нѣщо е истина. Истината седи да видишъ въ най-голѣмото лошо да видишъ хубавото. Това е истина: и въ най-лошото да видишъ хубавото, доброто. Да виждашъ най-лошото въ доброто – това не е истина. Казва: „Азъ виждамъ истината“. Истината е да видишъ доброто и въ най-голѣмото лошо. Мислите ли, че една тигрица, която дави нѣкое животно, отъ омраза го дави? Хванала животното и го дави отъ любовь, заради любовьта си къмъ децата си го дави. Ако нѣма любовь къмъ децата си, ни най-малко нѣма да хване да го дави. Неразбраната любовь ражда онази, кривата ревность. Нѣкой пѫть вие ревнувате, оплаквате се, че хората не ви обичатъ. Туй не зависи отъ васъ. То отъ хиляди години сѫществува. Чувството на ревность сѫществува, не сте го изобретили вие. То сѫществува и между най-възвишенитѣ сѫщества. Само че тѣхната ревность е малко отъ другъ характеръ, а вашата е отъ

другъ. Напримѣръ, ако ви кажа, че рисувамъ. По нѣкой пѫть нарисувамъ такъвъ единъ образъ. /Въ оригинала липсва рисунката/. Туй е неразбиране. Това изкуство ли е? Не е. То сѫ детински нѣща. Вие се възхищавате, но заради мене има съдържание. Тия уста, този вдлъбнатия носъ, тия линии, отъ тѣхъ вече имаме една представа за характера на човѣка какъвъ е. Вижъ носа, за да видишъ какъвъ е. Вижъ ухото, за да видишъ какъ се проявява. Вижъ устата, за да видишъ какъвъ е и какъ се проявява въ дадения случай. Напримѣръ: На нѣкой отъ васъ устата показватъ стѣснение, устата показватъ, че се намирате въ стѣснени условия. Като гледамъ устата на нѣкой, виждамъ, че сърдцето не е свободно. Като гледамъ носа на нѣкой, виждамъ, че умътъ не е свободенъ. Като гледамъ ухото на нѣкой, виждамъ, че тѣлото не е свободно. Нѣкой пѫть ухото е близо до главата, нѣкой пѫть е отдалечено.

Казвамъ: Когато се изучава човѣкъ, трѣбва да бѫдете много благороденъ, за да не би по вънншнитѣ признаци, които има, да си съставите едно понятие, да кажете: „Той е лошъ човѣкъ“. Подъ думата „лошъ човѣкъ“ ние разбираме човѣкъ, който е въ дисхармония съ насъ. Общото понятие е това. Нѣкой човѣкъ по мисъль, по чувство, по постѫпка не хармонира. Казваме: „Лошъ човѣкъ, той нѣма обхода“. Сега ние трѣбва да имаме една обхода. Трѣбва да имаме една мѣрка. Тази мѣрка откѫде ще я вземемъ?

Както сте насѣдали, едни държите рѫцетѣ прекръстосани, други ги държите надолу, други – отдалечени, нѣкой турилъ крака отгоре. Всичко туй, защо е? Ако речешъ да измѣнишъ единъ старъ навикъ, знаешъ колко мѫчно е. Искашъ пакъ старото. Да кажемъ, (че) имашъ нѣкой пѫть слабость, сърби те нѣкѫде и казвашъ: „Нѣма да се чешамъ“. Като те засърби, неволно се почешешъ. Не се чешай. Мислишъ, че като се почешешъ, ще ти мине. Нѣма да ти мине. Като се почешешъ веднажъ-дважъ, три пѫти, тия нѣща оставатъ въ вашия характеръ. Сърби те, казвашъ: „Нѣма да се чеша“. Упорствувашъ, искашъ да имашъ характеръ. Нека те сърби, да търпишъ нѣщо. Заболи те нѣщо, не можешъ да търпишъ. Ще кажешъ: „Не ме боли“. Речи си: „Онзи, когото боли, той е другъ. Мене не ме боли. Ти искашъ да ме убедишъ, че мене ме боли“. Най-после те убеди, че те боли крака, ти повѣрвашъ и те заболи крака, нищо повече. Вие ще кажете: „Това е философия“. Следете вашата вѣра. Заболи ви крака, много проста работа е – станало е свиване на капилярнитѣ сѫдове, преминало повече електричество въ тази область, свили се капилярнитѣ сѫдове (и) става напоръ. Кръвьта, която минава, не може свободно да мине. Въ кръвьта се намиратъ твърди частици, които, като минаватъ, образуватъ триене. Образува се известно възпаление, вие чувствувате болка. Ако държите вашата мисъль въ естествено положение, ще изпратите доста топлина на крака. Като ви заболи крака, изпратете

топлина на крака, единъ топълъ компресъ. Като ви заболи нѣщо нѣкѫде, не ходете да разправяте за болестьта. Вие ходите и разправяте какво ви боли, казвате: „Боли ме хълбокътъ“. Твоятъ хълбокъ оздравява. На онзи, на когото разправяте, него го заболи хълбока. Предавате си болестьта. Най-първо следете въ себе си. Има състояния въ васъ, които трѣбва да ги наблюдавате. Минава единъ човѣкъ, плюе или се изсекне, ти го видишъ, намръщишъ се. Ти не си господарь на носа. Виждашъ го, ти извади поука. Този човѣкъ дошълъ, иска да направи добро, казва: „Пари нѣмамъ, но каквото имамъ въ носа – давамъ го“. Понеже то е богатство, което седи въ носа, каква мекота въ носа. Казва: „Отъ ценното, което имамъ въ носа – давамъ“. Така азъ го тълкувамъ. То не е тъй. Той нѣма поведение, не знае какъ да се обхожда. Така е, че не знае да се обхожда – не знае. Но трѣбва да дадемъ едно хубаво тълкуване. Тогава какво ще направишъ? Той като замине, ще идешъ да заровишъ това съкровище. Той се изсекне тамъ, ти чакай като си замине – вземи една клечица, отвори една дупка, закрий го, тури му знакъ кѫде заравяшъ това съкровище. Бихъ желалъ тукъ, на Изгрѣва, който плюе нѣкѫде – да се зарови тази плюнка, тя е ценна. Писанието казва: „Ще залича грѣховетѣ ви“. Господь, като мине, вижда много нѣща, всичко заличава и казва: „Нѣма да помена вече пристѫпленията ви“.

Та казвамъ: Трѣбва ви единъ новъ начинъ за постѫпка. Всѣки день, като се срещате, трѣбва да откривате нѣщо ново въ другия. Вие не се стремите да откривате хубавитѣ работи въ себе си, но търсите дребнитѣ на баба ви, дѣдо ви. Редъ поколѣния сѫ оставили старини. Намѣри нѣкаква старина, защо го държи? Държи го човѣкътъ за споменъ на дѣдо си. Има единъ навикъ – дѣдо му обичалъ да плюе, и той плюе. Дѣдо му обичалъ да пие винце – и той пие. Дѣдо му обичалъ да пуши цигари – и той пуши. Дѣдо му обичалъ да носи биръ-бучуклия гащи – и той носи като него. Докато се научатъ българитѣ да носятъ панталони, доста възражения правѣха, казваха: „Какво сѫ турили тия кюнци, нахлузени на краката? Безобразие. Такива гащи, носятъ ли се? Биръ-бучуклия разбирамъ“. Сега модернитѣ (панталони) сѫ широки. Турскитѣ сѫ прилепнати. То има психологическо разбиране. Ако река да ви обяснявамъ, то е губене на време. Следъ като ви обясня, каква полза ще имате вие? Вие имате една добродетель, но има нѣщо, което стѣга добродетельта. Защо стѣгате добродетельта? Често забелязвамъ нѣкои деца. Нѣкои деца има, или нѣкоя жена, като погледнешъ краката – събере краката. Турцитѣ скриваха рѫцетѣ, гушата, да не ги видятъ, да не съблазнятъ. Пъкъ въ новата култура всичко туй се отваря – да се виждатъ рѫцетѣ, врата. Казватъ: „Господь го създалъ хубаво“. Отваря рѫката, да бѫде както Господь я създалъ да е хубава рѫката, и вратътъ да е хубавъ. Като видишъ – да излиза свѣтлина и топлина. Като пипнешъ тази рѫка – студена, защо ти е? Тя е мраморъ. Да

е топла, да видишъ, че има движение. Рѫката предава нѣщо магнетично. По нѣкой пѫть азъ бихъ ви препорѫчалъ, като останете сами въ стаята, гледамъ тукъ – голтаци ходите, но то е безобразие. Ти ще се съблѣчешъ голъ въ стаята си и ако се харесашъ, тогава ще излѣзешъ така. Като се гледашъ, нищо да не те съблазнява. Като погледнешъ походката, ако има нѣщо да те съблазнява, не ходи да поставяшъ своята съблазънь вънъ, да ходишъ голъ. Гледамъ единъ, тръгналъ голъ и турилъ едни гащи. Ако искате голи да ходите, ще си направите едни гащи, хубави гащи, да прилѣгатъ по тѣлото. Като ходишъ отвънъ, не ходете съ обикновенитѣ си бѣли гащи. Направете си да прилѣгатъ или бѣли, или червени, или сини, (но) като ги туришъ – да прилѣгатъ. Отъ трико може да си направите. Тогава съ тѣхъ може да излѣзете. Единъ моралъ да има. Онова, което изявяваме, да има нѣщо хубаво, да го изнесемъ. Ако рѫката е хубава, изнеси тази рѫка. Най-първо работи да е хубава, не е лошо. Казвамъ: Не трѣбва да даваме съблазънь единъ на другъ, да се критикуваме. Отъ всѣко нѣщо ти да си доволенъ и другитѣ да сѫ доволни.

Въ новото възпитание трѣбва да се внесатъ нови мисли, нови чувства, нови постѫпки. Критиката ужасно действува, обезвѣрява хората. Има хиляди правила дадени, не ползуватъ. То мяза на военщина. Може да се внесе единъ порядъкъ механически, но единъ механически порядъкъ зле се отразява. Пъкъ потрѣбно е нѣкой пѫть за порядъка на тѣлото (да) се изисква свобода. Но порядъкъ на сърдцето изисква още по-голѣма свобода. А за ума още по-голѣма свобода се изисква. Та казвамъ: Свобода трѣбва да внесемъ вѫтре въ живота. Внесете най-първо свобода за вашето сърдце. Вие седите и се безпокоите. Казвате: „Еди-кой си не ме обича“. Ако не ви обича, намѣрете причината за тази необичь. Двама души не се обичатъ по единствената причина, че вървятъ въ различни посоки. Кои отъ тия се обичатъ? Тия двама се срѣщатъ. То е единъ пѫть. Това колело е отъ старъ окултенъ произходъ. То е змията, която е така съединена, тя е безопасна. А е главата на змията. Тя си (е) хванала опашката. Докато змията държи главата за опашката, тя е безопасна. Щомъ този крѫгъ се отвори, веднага змията става опасна. И въ електричеството имате сѫщото движение. Обичьта сега върви по права линия. То търси да разкѫса крѫга. Щомъ разкѫса крѫга, веднага туй разкѫсване произвежда поражение. Нѣкой пѫть вие въ себе си имате една мисъль, която ви поразява. Вие скѫсате този крѫгъ. Като излизатъ тия енергии изъ крѫга, този изворъ може да бѫде въ сърдцето, може да бѫде въ мозъка, въ крака ви, въ гръбнака, въ корема ви може да бѫде, въ гърдитѣ ви. Всѣкога отъ тия удари произтичатъ много болести.

Казвамъ: Най-първо ще се научите да се самовладате. Седи нѣкой човѣкъ, напада ви. Вие нѣмате въздържание, не сте търпеливъ. Кой е търпеливъ?

Търпеливъ може да бѫде силниятъ човѣкъ. Слабиятъ човѣкъ не може да бѫде търпеливъ. Богъ е търпеливъ да задържи силата си. Едно дете, което не може да задържи единъ конь, то не е търпеливо. Онзи всадникъ, който се качилъ на коня (и) държи коня – той е търпеливъ. Ако вие не можете да задържате себе си, да задържите вашиятъ умъ, веднага избухвате – силата ви е малка. Ако въ вашитѣ чувства вие не можете да задържите – силата ви е малка. Ако въ тѣлото, като вървите, вие не владате органитѣ си – слаби сте. Казвамъ: Най-първо трѣбва да станемъ силни. Силни органически, силни по сърдце и силни по умъ. Тази сила нѣма да дойде по наследство. Върху туй трѣбва да се работи дълго време. Нѣкой пѫть седишъ и вѫтре се дразнишъ. Свири нѣкой на пианото, дразни те. Говори нѣкой, виждашъ работитѣ не сѫ свързани, не сѫ логични. Религиознитѣ говорятъ нѣкои работи, заблуждения иматъ. Представятъ за онзи свѣтъ туй, което не е. Менъ, дето сѫ ми разправѣли за онзи свѣтъ какво сѫ виждали. Тия нѣща сѫ вѣрни, но туй не е онзи свѣтъ. То сѫ редъ картини, филми. Ходилъ нѣкой на нѣкой филмъ, вижда войната, но то е филмъ, то не е войната. Тя е една малка картина, взета отъ нѣкой сюжетъ отъ бойното поле.

Трѣбва да се влѣзе сега въ Божествения свѣтъ, дето сѫ разумнитѣ сѫщества. Само тогава човѣкъ може да се облагороди. Стремете се по мисъль, по чувство да се свържете съ напредналитѣ сѫщества. Земята е пълна съ тѣхъ. Вие не може да ги намѣрите. Казвате: „Кѫде да ги намѣримъ тия сѫщества?“ Всичкитѣ ония сѫщества на земята какъ намиратъ слънцето? Я вижте онзи щурецъ, направилъ дупка и я турилъ оттамъ, отдето ще изгрѣе слънцето. Като изгрѣе слънцето, да може да хваща лѫчитѣ на това слънце. Казвамъ: Всичкитѣ ония добри хора въ свѣта, тѣ мязатъ на запалени факли. Вечерно време като пѫтувате, като се приближите къмъ тѣхъ, тѣ ще ви ориентиратъ въ пѫтя, по който вървите. Сега вие имате за себе известни понятия. То е вѣрно. Кое показва настоящото състояние? Ако десеть години вие се учите, по какво се отличавате? Вие влизате като едно малко невинно дете, но не знаете да пѣете. Вие сте добъръ, но умътъ ви не е развитъ, пѣние нѣмате. Следъ десеть години вие се научавате да пѣете хубаво, да свирите хубаво, имате придаденъ единъ плюсъ. Десеть години като се занимавате съ математика, имате единъ плюсъ. Десеть години се занимавате съ инженерство, имате понятие какъ се строи. Десеть години сте изучавали земедѣлие, имате единъ плюсъ приложенъ въ живота. Десеть години сте изучавали психология, душитѣ на хората. Нѣкой казва: „Изучавамъ психология“. Много мѫчно е да се изучава психология, понеже нѣмате нищо видимо въ дадения случай. Имашъ само чувство (при) този човѣкъ като го видишъ. Казвашъ: „Хареса ми“. То е една илюзия. Азъ може да скрия подъ благовидниятъ си изразъ единъ свой недостатъкъ. Трениране е това. Да видите дипломатитѣ. Религиознитѣ хора, понеже искатъ да бѫдатъ прѣми, тѣ винаги вselect сериозна поза.

Никаква религиозность не е това. Сериозностьта разбира, че ти имашъ нѣкоя важна мисъль, която те занимава, или нѣкое чувство, което те занимава. Тамъ сериозность има. Детето, като види една череша, цени колко струва. Колкото черешата е по-хубава, неговото внимание е по-съсрѣдоточено. Колкото черешата е по-недоразвита, вниманието е по-малко. Психологически може да разглеждашъ какъвъ отенъкъ иматъ очитѣ. Като види плода, има една усмивка. Нѣкой ще погледне, седи спокоенъ. Щомъ не обича череши, казва: „Не ме интересуватъ черешитѣ".

Всички търсите щастие въ живота, пѫтя, по който трѣбва да дойде новиятъ животъ. Новиятъ животъ ще дойде по пѫтя на сърдцето. Не може да дойде правиленъ животъ, ако пѫтьтъ на сърдцето не е отворенъ. Сърдцето е цѣлъ свѣтъ. Трѣбва тия пѫтища на сърдцето, всички да сѫ добре построени (така), че ходоветѣ по които животътъ ще дойде, да може да тече правилно. Ти седишъ, безпокоишъ се, пари нѣмашъ. Нѣкой казва: „При сегашнитѣ условия паметь нѣма. Не може да мисли". Добре, паметь нѣмашъ, понеже мислишъ за много работи. Разсѣйва се човѣкъ. Азъ съмъ превождалъ онзи примѣръ, дето единъ американски професоръ отива на пощата и си забравилъ името. То сѫ изключения. Чиновникътъ (му) казва: „Моля, кажете си името". (Професорътъ) казва: „Извинете" (и) отива да пита жена си за името. Срѣща го на пѫтя единъ неговъ приятель и му казва името. Той отива пакъ на пощата и си казва името. Отъ какво зависи това? Туй зависи отъ голѣмото неспокойствие. Набрала се млѣчна киселина въ мозъка. Може сега да ви обяснявамъ, но тия обяснения нѣма да ви ползуватъ. Когато се намали млѣчната киселина въ човѣшкия мозъкъ, пирамидалнитѣ клетки, отъ които зависи човѣшката мисъль, не могатъ да функциониратъ. Ако разгледате повърхностьта на мозъка, тѣзи, живитѣ клетки, иматъ крачка, че когато човѣкъ започва да мисли – съединяватъ крачката и теченията ставатъ правилно. Като се съединятъ клеткитѣ, токоветѣ минаватъ правилно. Когато се намѣри млѣчната киселина, клеткитѣ свиватъ крачката си и мисъльта е разкѫсана. Дойде нѣкѫде, не сѫ съединени крачката на тия клетки, мисъльта върви трудно. Историческата паметь е насрѣдъ челото. Ти искашъ да си спомнишъ, (но) не иде, не иде. Или музикалната паметь, която е на срѣдата на челото, но въ страни, или паметьта за цвѣта въ долната часть на челото. На разнитѣ мѣста на челото специфична паметь има. Казвамъ: Въ новото учение ти трѣбва да знаешъ какъ да възпитавашъ мозъка си, какъ да възпитавашъ сърдцето си. Намѣри нѣкоя добра черта въ нѣкой човѣкъ за самия тебе. Че той може да е човѣченъ, но въ дадения случай този човѣкъ не се обхожда добре съ тебе, но той се обхожда много добре съ другитѣ. Намѣри страна защо той се обхожда съ другитѣ добре, а съ тебе не. Не туряй, че ти си на правата линия, той на кривата. Тури, че и той е на правата, ти не си на правата. Понеже въ себе си лошото по-лесно може да го поправишъ,

отколкото въ другитѣ. Азъ лошото въ мене може моментално да го поправя, но лошото въ другитѣ не мога така лесно да го поправя. Ако взема неговата погрѣшка, лесно мога да я поправя. Да допуснемъ, че нѣкой пѫтникъ пѫтува отнѣкѫде, но има високоразвито чувство на самоуважение. Три дена той не е ялъ и иде при васъ. Вие имате хлѣбъ, но не искате да му дадете. Окото ви го не хваща. Казвате: „На такъвъ човѣкъ хлѣбъ не искамъ да давамъ". Какво ще стане съ такъвъ човѣкъ? – Ще ви намрази. Като го срещнешъ и (ще) кажешъ: „Много ми е приятно, че ви срѣщамъ", нахранишъ го, посрещнешъ го. Като дадешъ на този човѣкъ, не дадешъ като на нѣкой слуга, но да му дадешъ всичкото уважение тъй, както на себе си. И въ чувствата си (да) имате сѫщото уважение и почитание къмъ него.

Казвамъ: Въ такива класове, както сте тукъ събрани, вие изгубвате самоуважението. Нѣкои отъ васъ не се самоуважавате достатъчно, нѣкои отъ васъ сѫ по-развити, знаятъ повече. Тукъ се обезличавате. Казвате: „Какво знае, той свършилъ по химия, не ме интересува". Нѣкой е музикантъ, кажете: „Не ме интересува". Кое ви интересува? Останали сте (такива, че) само като усѣтите, че нѣкой има пари – вече ви интересува. Че по химия знае, че музика знае – не ви интересува. Като има пари и каже, че може да ви услужи – вие сте вече много любезенъ. Но то е лицемѣрие това. Той си има пари, нека да си има, нека да си обича паритѣ, защото паритѣ сѫ една развалена жена. Тя се усмихва на всичкитѣ. Въ който и джобъ да е – не протестира, всички обича. И съ разбойника, и съ развратника, и съ светията. Казва: „Все едно", безразлично е, ни най-малко не се оплаква. Азъ виждамъ известна страна на паритѣ. Казвамъ: Бихъ желалъ да имамъ характера на паритѣ, че въ който и джобъ да съмъ – да ми е се едно, да ме не интересуватъ хората кой какъвъ е. Азъ искамъ въ джоба да бѫда, нищо повече. Какво има да се безпокоите, че нѣкой човѣкъ е лошъ. Господь не се безпокои, вие се безпокоите. На Господа този, лошиятъ човѣкъ е единъ цвѣтъ, само единъ видъ екземпляръ е. Нѣма двама хора еднакви. Този, лошиятъ човѣкъ, е единъ екземпляръ, единъ специфиченъ цвѣтъ, бодилъ. Държатъ го, за да го показватъ нѣкѫде. Вие не сте недоволни отъ него. Дойде ви една мисъль въ васъ, дойде ви една лоша мисъль, вие не можете да се освободите.

Първото нѣщо – старайте се вечерно време, преди да си легнете, да почистите съзнанието си. Богъ не обича да държимъ нечисти работи въ ума, въ сърдцето. Очисти съзнанието отъ набранитѣ неестествени нѣща въ сърдцето. Освободи се отъ тѣхъ. Не можете съвършено да се освободите. Поне на половина да се освободите. Вие ще кажете: „Нѣмамъ време". Но една лоша мисъль, едно лошо желание ще ви вземе много повече време. Ако не намѣрите време да се освободите отъ него, после ще ви вземе

повече време. Сега тия работи сѫ необходими. Това психологически е необходимо за тѣлото ви, защото тѣлото, за да се обновява, не трѣбва да се претоварва. Чрезъ сърдцето, чрезъ ума си ние разваляме тѣлото, понеже чрезъ нашитѣ мисли, чрезъ нашитѣ чувства ние покваряваме кръвьта. Тази кръвь е носителка на всичкитѣ болести. Тогава лошитѣ мисли започватъ да се наслояватъ долу въ прѫститѣ, въ колѣната, въ ставитѣ, въ гръбначния стълбъ, въ храносмилането, въ дихателнитѣ органи, най-после въ кръвьта се отлага и въ мозъка започва да чувствувашъ неразположение, тъмно ти е, мѫчно ти е.

Казвамъ сега: Научете се да бѫдете философи. Двама души се каратъ, не питайте защо се каратъ, седете и ги гледайте. Кажете: „Колко хубаво си говорятъ, колко откровено, никаква лъжа нѣма“. Единиятъ казва: „Ти си такъвъ, ти си онакъвъ“. Казва: „Ти не си щедъръ. Говори истината“. Казва: „Не знаешъ“. Не зная, разбира се. Какво зная? На слънцето не съмъ ходилъ, на месечината не съмъ ходилъ, по звездитѣ, всичката земя не съмъ заобиколилъ, на дъното на океана не съмъ билъ. Казва: „Нищо не знаешъ“. Правъ е човѣкътъ. Казва: „Отъ градежъ нищо не разбирашъ“. – „Разбирамъ малко“. Какво разбирамъ отъ градежъ? – „Отъ рисуване не разбирашъ“. – „Разбирамъ, но не мога да рисувамъ“. Отъ литература не разбирамъ, но всички велики автори зная. Казва: „Ти не си религиозенъ“. На много религиозни хора съмъ казвалъ: Я ми кажи, съ коя дума Мойсей започна най-първо? Казва: „Въ начало“. То е на български, но кажи ми Мойсей какъ каза? Не знаешъ ли? По мойсеевски ще ми кажешъ. Нѣкой англичанинъ ще ми цитира. Въ началото, „In the begining“. Кажи ми, какъ каза Мойсей? Кажи ми, какъ Христосъ каза? На кой езикъ говори Христосъ? Христосъ не говори на български. Вие цитирате Христа. Цитирай, както Христосъ е казалъ. Какъ ще Го цитирашъ? Какъ е казалъ Господь? Цитирайте, както Господь е казалъ. Ако азъ дойда при васъ на първия езикъ – нѣма да ви говоря нищо, но ви нося една кошница съ най-хубави череши, ще ви се поклоня и ще ви дамъ кошницата. То е Божественъ езикъ. Ще се помѫча и на български да ви преведа съдържанието. Това дърво азъ не съмъ го садилъ, менъ ми го даде дѣдо ми, донесълъ го отъ странство. То роди първитѣ череши, понеже искахъ да ви покажа какво нѣщо е Божествениятъ животъ. Донесохъ ви отъ тѣзи плодове, искамъ да опитате, да ми дадете вашето мнение за черешитѣ. Туй, което той (е) почуствувалъ отъ черешитѣ, то е Божествено и туй, което азъ съмъ почувствувалъ вѫтре – то е Божествено.

Вземете „ДОБРО“ на български и на английски. Въ английски думата има други трептения. На английски има две условия, значи доброто има два зародиша . Азъ така го тълкувамъ на английски. Едното е на сърдцето, другото е на ума. Човѣкъ, за да бѫде добъръ трѣбва да има единъ отличенъ

умъ и едно отлично сърдце, здрава воля и здраво тѣло. Англичанинътъ е практиченъ. Българинътъ казва: „ДОБРО“. Добро е туй, което е излѣзло отъ Бога и което дава плодъ. Следъ (туй) казва: „Туй добро, което е излѣзло отъ Бога и което дава плодъ, трѣбва да му се дадатъ условия, да го използуваме хубаво“. Българинътъ казва: „Доброто, което вземешъ, трѣбва да даде нѣщо“. Българинътъ казва още: „Р-то, това показва, че като вземешъ доброто, да го не дадешъ само на единъ, но на всички“. Българинътъ е много практиченъ. Казва: „За всички трѣбва да оставишъ по малко“. Въ българитѣ майката за всичкитѣ ще остави по една лѫжица медъ. Въ птицитѣ не е така. Птицата, като носи благото, едното дете, като покаже устата, казва: „Мамо, колко те обичамъ“. (Тя) даде нему, пъкъ другитѣ църкатъ. Тя казва: „Нѣма за васъ“. После пакъ, и което пакъ си покаже устата, ѝ каже: „Мамо, колко те обичамъ“, тя на него даде. Децата на птицитѣ въ това отношение много се сърдятъ. Понеже бащата и майката иматъ пристрастие. Бащата обича нѣкои отъ малкитѣ повече и майката обича нѣкои отъ децата повече, като дойде да носи храна – азъ съмъ наблюдавалъ – въ гнѣздото има 4–5, показали си устата. Като ги погледне, дойде до едното, тури въ устата му. Другитѣ, горкитѣ, гледатъ. Казва: „Тукъ ще се учите на възпитание“. Не знаешъ тайната защо е. Има нѣщо между туй малкото сѫщество и между бащата, има по-голѣма привлѣкателна сила. Туй малкото сѫщество има по-голѣма привлѣкателность. Дойде майката, тя не дава на онова, на което бащата е далъ. Тя ще тури въ устата на онова, което нея привлича.

Казвамъ: Не може въ васъ доброто да дойде, ако нѣма нѣкаква привлѣкателна сила. Ако вие нѣмате стремежъ къмъ Бога, Той нѣма да се привлѣче къмъ васъ. Значи, що е стремежъ? Душата ви трѣбва да бѫде отворена. Туй го забелязватъ учителитѣ. Нѣкой пѫть учители има, като дойде нѣкой ученикъ, може беденъ да е, но като го погледне, ученикътъ е отворенъ. Каквото казва учительтъ, той поглъща. Приятно му е, че той го разбира. Него ще изкара на дъската – смѣта хубаво, говори хубаво, пише хубаво. Пъкъ другитѣ и тѣ внимаватъ, но този импулсъ нѣматъ вѫтре. Човѣкъ трѣбва да развива този Божественъ импулсъ.

Та казвамъ: Сега ще напишете това писмо. Ще бѫдете свободни, всѣки ще напише писмото тъй, както иска на него да му напишатъ. Нѣма да бѫде много дълго, ни една чертичка повече. Отъ 30 реда, нито редъ повече. Може да е 10, 20, 30 реда най-много. Десеть реда най-малко, не петь реда. Ако иска нѣкой десеть реда, ако иска 20, ако (иска) 30. Отъ едно до три, въ тия рамки. Азъ ви давамъ едно благородно число. Едното е Божествено. Дветѣ е да знаете какъ да се примирявате. 30-тѣ е какъ да постѫпвате. Първо – да знаешъ какъвъ е идеалътъ. Второто е да знаешъ противоречията въ живота какъ да ги примирявашъ. И три – да знаешъ

какъ да се обхождашъ. Въ 10-тѣ ще впрѣгнешъ духа си, въ 20-тѣ ще се прояви вашата душа. Майката гледа да примири роденитѣ деца. Тя вижда, че едното не е така даровито, тя не може да обясни на децата защо на едното (е) дала повече, а на другото не дала. Детето казва: „Онзи, голѣмиятъ братъ, колко е здравъ, а пъкъ мене си родила хилавъ“. Какво ще каже майката? Условията сѫ повлияли на нея, тя не е била господарь на условията и следствие на това туй дете станало хилаво. Когато майката била господарь на своя умъ, на своето сърдце, тя предала най-хубавото нѣщо. Ако ние не сме господари на ума си въ даденъ моментъ, не може да предадемъ на другитѣ хора. Ако не си господарь, не може да възприемешъ добре нѣщата. Две злини има: ако нѣмаме самообладание на ума и на сърдцето си – не може да предадемъ онова, което трѣбва да възприемемъ въ свѣта, както трѣбва. Ние страдаме отъ две нѣща: не може да предадемъ онова, което трѣбва да предадемъ и не може да възприемемъ онова, което трѣбва да възприемемъ. Тогава се заражда едно противоречие.

После вие мислите, че Господь не ви обича. То е заблуждение на хората. Всѣки, който мисли, че Господь не го обича, тази идея е човѣшка. Една човѣшка идея вѫтре въ васъ ви пошепва. То е човѣшко пошепване на вашето радио. Богъ ви създалъ, Той иска туй, което вложилъ въ васъ, да се развие. Ако се грижи за едно семе, далъ му условия, праща слънцето. Колко повече изпраща заради васъ. Вие седите и казвате: „Какво съмъ азъ?“ Слънцето изгрѣва заради тебе, вѣтърътъ вѣе заради тебе, звездитѣ свѣтятъ заради тебе, всичкитѣ хора се движатъ заради тебе. Ще кажете: „Какво си мислишъ?“ За тебе, за онова Божественото, което Богъ е вложилъ въ тебе. Той иска да го обработвате. Като дойде Господь въ дома ти, на черешата да има череши, на сливата да има сливи, домътъ да бѫде чистъ. Не да дойде и да намѣри всичко нечисто въ кѫщи. Ако дойде и намѣри нѣкой да е ялъ пастърма, ако и дойде и намѣри у нѣкой повече пари, отколкото трѣбва. Колко пари ти трѣбватъ на день? Като дойде Господь, да не те намѣри богатъ съ пари, защото ще мине и ще си замине. Като те намѣри беденъ и риза нѣмашъ на гърба, ще ти даде хубава небесна риза, ще ти отвори кредитъ въ Божественитѣ банки.

Азъ ще ви приведа единъ примѣръ. Иде една сестра, доста нервна. Тя не е тукъ. Тя е друга сестра отвънъ. Тази сестра, за която говоря, е отвънъ. Казва: „Боли ме коремъ“. Казвамъ: „Ти си се влюбила, пъкъ на твоя възлюбленъ не му е времето да се жени. Ти искашъ преждевременно да се ожени, затова те боли коремъ“. – „Азъ никого нѣмамъ. Нѣмамъ сили въ тѣлото си“. Искашъ сега да ме лъжешъ. Нѣмашъ сила, но ако взема едно дърво, не можешъ ли да ходишъ? Тогава ще ви приведа другъ единъ примѣръ. Разправяше единъ свещеникъ въ време на войната въ 14-та година. Казва: „Не мога да ходя. Като ходя една крачка, клѣкамъ. Казвамъ

си: едно време какъвъ бѣхъ, пъкъ сега какъвъ съмъ. Седѣлъ въ Варна предъ черквата, че като падна една голѣма бомба отъ тѣзи морскитѣ дреднаути, като гръмна, като се пукна, че по едно време не зная какво е било, но се намѣрихъ два километра вънъ отъ града, въ новата махала. Излизамъ на шосето накрая и не само това, но гледамъ – нося една тиква. Чудя се на себе си, чудя се на ума си отъ кѫде съмъ взелъ тази тиква. Да съмъ взелъ хлѣбъ, но тиква нося. Казвамъ си: Слушай, ти на 10 крачки не можеше да ходишъ, освенъ, че два километра си изминалъ, но и тиквата носишъ". Ти се самоизлъгвашъ. Казвамъ на тази сестра: Има нѣкой тебе да те обича, но ти не го обичашъ. Обичашъ да лъжешъ, бѣла лъжа. Показвашъ се, като го видишъ, пакъ обръщашъ гърба. Като го срещнешъ сега, ще го погледнешъ хубаво, ще ти мине коремътъ. (Тя) казва: „Отболѣ ме коремътъ". Когато говоримъ за любовьта, погледне ме, Господа виждамъ. Нѣкой човѣкъ ме погледне хубаво. Трѣбва да различавамъ. Всѣкога въ хората има Божествено. Богъ ме погледналъ, то е Божественото. Тогава застана съ всичкото уважение. Погледне ме, не е Господь, нѣкой пѫть хората ме гледатъ. Нѣкой пѫть Богъ те гледа чрезъ очитѣ на хората. То е моментъ. И въ този моментъ седя съ всичкото уважение. Бѫдете благодарни, че ви погледналъ. Като те погледне, тогава ти си веселъ, радостенъ, Господь те е погледналъ. То не се дължи на хората. Когато се усѣщашъ радостенъ и веселъ, то е Божествениятъ погледъ. Когато идатъ хубавитѣ мисли, хубавитѣ чувства – то е Божественото. Когато дойде здравето – то е Божествениятъ погледъ вѫтре въ насъ. Когато дойдатъ ония противоречиви нѣща – то е човѣшкото. Та когато идватъ Божественитѣ погледи, трѣбва да се радваме. Богъ е въ сила да преобрази всичко въ насъ. Казвамъ: Радвайте се на онзи погледъ, който Богъ предава на нѣкоя звезда да може да те погледне, който дава на нѣкой цвѣтъ да те погледне – зарадвай се. Господь иска да те погледне чрезъ този цвѣтъ. Видишъ единъ чистъ изворъ – зарадвай се. Господь е, Който излиза изъ чистия изворъ. Ти като идешъ (у) дома, този изворъ ще го усѣщашъ въ дома, че блика въ тебе. Радвайте се на всичко онова, въ което Богъ се проявява за васъ въ дадения случай.

Днесъ ви харесвамъ.

Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единнаго и Истиннаго Бога и Христа, Когото Ти Си пратилъ.

XX година
38. Лекция на Общия Окултенъ класъ
2 юлий, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1941_07_04 Реална мисъл
лекция на младежкия клас

РЕАЛНА МИСЪЛ

„Добрата молитва“
Изпяхме новата песен: „Зов на планината“.

В тази песен пеете само онази страна, която е огрята от слънцето. Неогрятата как ще изпеете? Тази, която пеете, е огрята от слънцето, но как ще изпеете онази, която е огрята от месечината? Свършва така: „Да се чуди всеки, който види.“ След като видиш някого, какво трябва да правиш? Там започва работата. Не се свършва, но започва, нали? Докато детето не е видяло плодовете, лесно работи. Като ги види, какво трябва да прави? Често вие чувствате, че на някоя песен трябва да се тури нещо. То е право. Какво трябва да се тури? Старите чувстват, че им трябва подкрепа, подпора, трябва им трети крак, бастун. Започват да уповават на дясната си ръка и на двата си крака. Като турят бастуна – още един крак имат, значи повръщат се към животинското състояние. Като животните бяха на четири крака. Като остарее едно животно, то какво прави? Какво би турило животното? Човек туря на двата крака още един крак. То, като ходи на четири крака, какво ще тури?

Сега често вие забелязвате, че нещо ви недостига. Имате някой път някоя дреха, но чувствате, че ви трябва [още] нещо. Чудите се, чудите и ще турите една шапка или на шапката ще турите да виси нещо, някаква панделка. Как ще го обусловите? Има нещо, което подбужда. Вземете птичето царство – ще видите, че според степента на развитие на птицата, и дрехите са. Доста култура имат. Вземете райската птица. Тъй, както е облечена, и една царица не е така облечена, с такава хубава шапка, с такава хубава дреха, такова дълго перо има отзад.

Допуснете, че един орел се вдига нависоко. След като се вдигне изгладнял, хвърка, хвърка – види някой заек по полето от високото място. Като се спусне, върти се, върти се и хване заека. Задигне го на някоя канара, изяде го. Питам тогава: защо се дигнал орелът горе? За да може да види някой заек. В съвременния свят вдигат високо къщите – един етаж, два етажа, три, четири. Защо ги дигат, какви съображения имат? Съображенията какви са на богатия човек? Защо иска да има богатство? Каква е идеята? Най-първо, идеята на природата каква е? Природата винаги обича закона на най-малкото съпротивление, кривата линия.

Има нещо, което се движи в кръг. Като се набере много, ще излезе нещо от вас. Като излиза водата, не върви по права линия – тя ще избере най-лесния път. Представете си, че е жива. Много разноски се изискват, да копае тунели. Тя заобикаля оттук-оттам – много дълга станала правата. Дълга е, но е износна, с много малко разноски станала. Сега някой път вие сте излезли и искате да пробием един тунел. Този тунел изисква може би четири–пет години, за да се уреди работата. Някой път искате да реализирате някоя ваша работа – изисква се тунел. Казвате, да скъсите пътя. Колко ще скъсите? Пет–десет километра, за да може по-скоро да пристигнете. Или пък през въздушното пространство ще искате, да усетите бързината.

Защо ви интересува? Защо искате по-бързо да стане някоя работа? Защо децата искат по-скоро да се опече питата? Като се тури питата в огъня, десет пъти питат: „Опече ли се? Опече ли се?" След като му кажат, че не е, то се чуди. Мисли защо още не е опечена, мисли, че пити лесно се пекат. Когато природата пече една пита, колко време ѝ взема, да я опече? И тя пече пити, колко време ѝ взема? За гроздето, след като го замеси, докато го опече, колко време ѝ взема? На дините, на пъпешите, на всички растения, колко време ѝ взема?

Вие често имате някакво неразположение и не си давате отчет, казвате: „Мъчно ми е." Мъчнотията може да произтича или вашата скръб може да произтича от суша или може да произтича от влага. Два основни мотива и причини може да са, или скърбите, защото сте сух от много суша; или скърбите, че сте много пълен.

Има хора, като изсъхнат, гледат се и им е неприятно, като се гледат навсякъде сухи. Другият се гледа – пълен. И единият се мъчи, и другият се мъчи. То са крайности, полюси. На единия му липсва повече, отколкото му трябва. На другият се дава повече, отколкото му трябва. Единият е натоварен повече, другият, като [го] разтоварят, се опасява да не се обърне с дъното нагоре. Туй са резултати от външната пълнота.

Но в тази пълнота каква идея се крие? Какво се крие зад сухия човек и какво се крие зад пълния човек? Може да се изгуби равновесието. Какво ще кажете, защо трябва да има тази линия на тялото?

Ако тази линия е права или ако е закривена? Човек представя два обърнати свята. Отгоре имате В. И А [отдолу]. Отгоре А е инволюция, слизане. А е еволюция, възлизане. Какви са законите при слизането? Какви са условията при слизането?

Та казвам: искате вие да бъдете математик или искате да бъдете геометрик, после, искате да бъдете гимнастик или искате да бъдете музикант. Кои са съществените неща, които трябва да отличават математика, геометрика, гимнастика или музиканта? Математикът трябва да предвижда нещата, преди да са станали. Той е математик. Геометрикът трябва да ги знае, като станат. Гимнастикът, и той трябва да знае, че тия неща, които има да станат, са станали, да не би да го сполети някоя бела на главата, трябва да избягва последствията като гимнастик. Вижте малките деца – като хвърлят нещо, отдалече виждат, знаят отношението. Като хвърлят един камък – то има опитността на математика, на геометрика – и тогава детето се навежда, камъкът минава отгоре. Какъв е този, който се навежда? Той е гимнастик.

[Какво е] отношението на онзи, който хвърля камъка към онзи, когото замерват? Да допуснем, един учител по музика предава на ученика. Какво е отношението на учителя, който преподава? Вие сте шивач, шиете една дреха. Искате да я кроите. Гледате тази дреха да я нагодите към тялото на човека, значи сте майстор на дрехата. Ако знаете да я скроите, ако линиите на кроежа съвпадат с линиите на тялото, вие разбирате от кроеж. Например тази линия е права, която слиза отстрани, за да види движението от тия две линии.

Ако рамената горе са една права линия от четирийсет и пет или от петдесет сантиметра, или ако имате една линия от трийсет сантиметра, тази линия горе ще даде широчина. Ако тази линия е права, характерът ви ще има [едно] отношение. Ако тази линия от трийсет сантиметра е крива така, вашият характер ще се различава. Или пък някой път едното рамо е по-високо, едното е по-ниско. То си има свои психологически причини в строежа на човека. Когато туй е постоянно, има нещо вложено, за което той не може да си даде отчет. Това знае онзи, който е строил тялото. Вървите, вие имате желание да си вдигнете едното рамо. Някой път държите рамената наравно, някой път рамената ви са увиснали надолу.

Изобщо, когато растенията растат, ще забележите в ореха и в другите дървета – щом срещнат препятствие в почвата, някоя камениста почва, която корените не могат да пробият, веднага долните клони се навеждат. Това е поне по отношение на ореха. Клонищата искат да се опрат на земята, да си помогнат като човека. Ако копаете, ще видите, че те имат препятствие в корените. Когато почвата е хубава, корените пробиват толкоз, колкото искат, клоните са изправени нагоре.

Всякога, когато ние срещаме едно противоречие, ние търсим един начин да се справим с туй противоречие. Когато не можем да вземем верен тон, веднага ще забележите на лицето една гримаса. Когато учителят

преподава и ученикът не може да вземе верен тон, учителят прави една гримаса веднага на лицето. Аз говоря за онези, добрите музиканти, понеже той чувства, че тонът не е взет вярно. Ще видите една гримаса, едно малко движение на лицето или на носа. Щом тонът не е верен, веждите се свиват – коригира. А пък който не е музикант, като не може да вземе верен тон, като не може да се справи, той се спре. Онзи, който е вещ, веднага съобразява. Другият спира, замлъква, пък на някго му се завързва гърлото. Туй завързване значи, [че] тази музикална енергия търси място да се прояви, законът е такъв, търси най-лесния път, пътя на най-малкото съпротивление. Музиката върви по пътя на най-малкото съпротивление. Най-малките сътресения стават в музикалния свят, най-приятните сътресения аз ги наричам. Ако вземеш един тон много силен, то е сътресение. Музикантът казва: „На еди-кое си място не струва.“ Те обичат малките сътресения и тук-там ще дойдат неща много силни. И в музиката дохожда някъде, превръща се в едно полезно чувство. Влизате вече в духовния свят, понеже е свят на хармония. Всеки, който влезе в този свят, при най-малкото сътресение усеща страдание. Страданията се образуват от вътрешни сътресения.

Та казвам: при сегашните условия вие сами трябва да се попитате: да не би да харчите излишно енергията си. Вие седите и се безпокоите за много работи. Какво донася едно безпокойство? Учите един урок, не можете да го запомните. Забравили сте неща, учиш ги два–три пъти и след това казваш: „Може да ме скъсат.“ Да допуснем, че вас ви скъсат. То е ваше понятие. Защо трябва да се безпокоите, като ви скъсат?

Представете си че сте баща, който дава възпитание на сина си. Казва му: „Само вода ще пиеш.“ Той пие винце. Баща му казва: „Не пий вино.“ Един ден бащата иска да му даде един урок. Таман синът седнал на масата с другари, пият с чашите, бащата влиза със своя бастун, започнал да го бие. Нашарил го. Онзи бяга. Аз вземам модерен, силен баща. Слабият баща ще се моли на сина си. Силният не се моли, но тояга има. Слабият ще каже, че пари нямал, че какво ще кажат хората, че сърцето му се къса. Онзи, силният, налага го хубаво – война е това. Питам: ако гледате бащата да налага сина, какво ще кажете? Най-първо, ще направите забележка, че много силно го ударил. Защо? Кой такт ще му даде? Бащата бие музикално. Виждали ли сте как бащата бие? Музикално удря, казва: „Да вървиш.“ Започва да налага по задницата музикално. Ако бащата обича сина и го нашари музикално, синът веднага ще се коригира, веднага ще стане корекция. След като бащата го ударил музикално три–четири пъти, веднага ще стане една корекция вътре в неговия ум.

Тази корекция става в природата. Мухите, които са обичали да хапят

млекопитающите – те са направили големи опашки, да се бранят. Тя кацне, тури си жилото – той с опашката я удря, има доста косми. Днес закачи, утре закачи – мухите вече от туй махане на опашката с хиляди години, те механически запомнили какво нещо е ударът на този косъм. И знаеш, може да направите опит – влезте в една стая, вземете една конска опашка. За десет минути ще избягат мухите.

Природата е вложила известен капитал в нас. Тя иска да го развием. Всеки човек е едно разумно предприятие. Вие сте длъжни да функционирате правилно. Вие казвате: „Аз съм самостоятелен, трябва да живея." Вие сте длъжни да живеете, но не можете да живеете, както искате, защото, ако вие живеете, както искате, и похарчите капитала, ще дойдете пак до нея. Щом забележи, че веднъж, дваж, три пъти тя ви кредитирала, отказва се да ви кредитира. Какво става тогава? Всичките страдания не са нищо друго, освен това че природата отказва да ви кредитира. Човек страда, че нещата не стават тъй, както той иска.

Хубаво, да допуснем, че вие сте певец. Ако вие не пеете тъй, както трябва, какво ще стане? Щом не пеете добре, отблъсквате хората. Щом пеете три–четири пъти на сцената, ако не пеете хубаво, прощават, извиняват. Ще кажат: „Боли го гърлото", но щом усетят, че вие сте неспособен, казват: „Да се качат способните." Какво разбирате под думата способен? Честен човек, работи честно, действа честно, да е даровит, да ни даде хубавото от музиката. Никой музикант няма право да бръщолеви. Ти си художник, може да нарисуваш една карикатура, но ако си художник, трябва да нарисуваш най-хубавото. Кое е хубавото? Туй, което в хората съществува. Природата, която милиони години е работила, постоянно коригира, тя не е доизказала всичкото, създава още по-красиви форми.

Та казвам: вашият живот зависи от хубостта на вашите мисли, от хубостта на вашите чувства и от хубостта на вашите постъпки. Или казвам, че животът ви зависи от добрите ви постъпки, от справедливите ви чувства и от светлите ви мисли. Добротата носи твърдост, справедливостта носи пластичност, а светлината носи подвижност – подвижен е човек. Значи, ако ти си справедлив, пластичен ще бъдеш. Ти си силен като водата, пластичен във всички свои състояния. Сега пластичността е едно чувство, да избави човека от много противоречия. Противоречията в един живот, дето има малко хора, са по-малко. Но ако живееш между много хора, ще има големи противоречия. Допуснете, че вие сте един ученик, следвате гимназия и едновременно десет души учители с разни характери ви преподават. Какво трябва да правите? Трябва да се съобразите. Един от учителите е честолюбив, той е недостъпен. Друг е малко по-весел. Тогава вие ще се намерите в противоречие.

Ако не разбирате законите, ще се намерите в противоречието на онзи българин, младеж. Има един анекдот, дето един младеж тръгнал по света да го разглежда. Майка му дала две наставления: „Синко, когато видиш някое умряло, да започнеш да се кръстиш, а пък когато видиш някоя сватба, да започнеш да играеш, и ти да вземеш участие.“ Но случило се, че наместо да срещне първо умрял, срещнал сватба и започнал да се кръсти. Сватбарите взели, че го набили – как смее на сватба да се кръсти, трябва да играе. Втория път срещнал умряло и като видял, помислил, че е сватба, започнал да играе. Хващат го, казват: „На умряло играе ли се?“ Били го пак. Връща се при майка си и казва: „Мамо, тия наставления, дето ми даде, не са прави. И на двете места ме биха. Каква е тази работа?“ Казва: „Синко, не си разбрал кой се жени и кой умира, затова те били.“ Всякога, когато човек не разбира смисъла на една идея, разбърква понятията, анекдотът е такъв. Мислите ли, че това се е случило, че анекдотът е съществувал? Защото, както е предаден на български, туй не може да се случи.

Сега в съвременния живот има учители, които не ги уважавате. Защо? Имате високо мнение за себе си. Учителят ви турил три, веднага казвате: „Той не разбира.“ В математиката, ако ти не разрешиш една задача, то не значи, че ти не знаеш математика. И в математиката, ако ти не можеш едно отношение да превърнеш в математическа геометрия, ти трябва да бъдеш пророк, да предвиждаш математическото отношение, да знаеш след хиляди години какво ще стане.

Ако съберете един сприхав човек и един кротък човек, който не обича да се гневи, какво ще представите на двамата? От сприхавия какво може да направите? От мекия какво може да направите? Хубаво, защо хората в света мелят, каква нужда имат? Те имат свои съображения. Хубаво, ако след като сте смляли брашното и ако нямате никак вода, какво ще направите с брашното, ако и във вашата уста нямате вода? Яденето е процес, вкарвате известно количество вода, вие дъвчете, после се образува известно количество слюнка. Тази храна не подхожда вече. То е процес, яденето. Вие месите брашното. Турите брашно, месите го в устата. След туй, ако няма достатъчно слюнка, като влезе, има други сокове. Ако и те не дойдат, тогава този процес не става правилно. Вие искате животът ви да бъде оправен. Оправеният живот е мъчният живот. Представете си, че вие искате всичко да ви е лесно. Представете си, че вие направите едно легло – турят ви на леглото. Сутрин ще ви дигнат от леглото, ще ви обуят чорапите, ще ви облекат дрехите, после ще ви дадат да ядете. Вие нищо няма да правите, вие само ще седите. Ще ви носят на стол, навсякъде ще ви носят. Какъв човек ще станете? След десет–двайсет години ще се парализират ръцете, краката. Тъй вие ще станете един инвалид.

Сегашният живот с всичките промени, които съществуват в природата, е едно условие за човека. Тия, големите, мъчнотии са закон, чрез който тя работи, за да изкара нещо хубаво от хората. Нейните чукове, както се слагат върху вас, по някой път като сте грубо въже, като удари, откъсне. Вие погледнете, казвате: „Отиде нещо." Кажете: „Не е потребно." Пък като дойде до онзи процес, до умствените процеси, духовните процеси, тези удари стават музикално. Най-първо са механически. Като станат музикални ударите, човек става музикант. Да слушаш, това са най-нежните удари. Най-нежните удари са чрез светлината, после чрез звука, чрез обонянието, чрез вкуса и най-после има нещо, което [човекът] приема чрез ръката. Казвам, трябва да държите идеята в ума си, че в света има разумни сили, които работят над вас – искате, не искате, те работят. Ако вие влезете в хармония с тяхната мисъл, животът става сносен.

Да допуснем сега, че вие сте се обидили. Какво трябва да правите с вашата обида? Обидата е едно болезнено състояние. Но да допуснем, че имате едно понятие в себе си, имате достойнство. Да допуснем, че имате достойнство, че сте силен, че никой не трябва да ви бута и не може да ви бара. Силният какво трябва да прави? Да допуснем, че този, силният, минава – този блъсне, онзи блъсне. Той ще създаде една реакция. Слабите хора около него ще се съединят и ще започнат да му противодействат. Те ще започнат да мислят, че на силния човек може да се създаде някоя мъчнотия. Онези, които се боксират – колкото и да е силен, има едно място на врата, като го удари на това място, и онзи клекне. Или тук, над стомаха, като го удари – свърши се вече. Той трябва да пази да го не ритат отзад във врата и над корема да го не ритат отпред. Вие се разгневите. Когато силният човек те обиди, какво трябва да правиш? Ти казваш: „Какво право имаш да ме обиждаш." Той с две плесници ще те повали на земята. Ти ще му кажеш: „Като дойдеш в нашата махала, ще ти кажа." Още две плесници ще ти удари. Три плесници като дойдат, вие ще се намерите в положението на онзи турски бей – той имал един син, който обичал да бие българите. То е български анекдот. Върне се при баща си, казва: „Татко, днес бих един гяур." Днес бие, утре бие, все се хвали на баща си. Казва му бащата: „Синко, не бий гяурите, понеже един ден ще си намериш бащата." Казва синът: „Татко, хванах един гяур." „Доведи го." „Не иде." „Остави го." „Не ме оставя." Като се върнал синът при бащата, главата му била пукната, доста рани имал по гърдите. Този българин го бил, тъй както той знаел. Сега този анекдот какъв е? Не мислете, че всичките хора може да биеш. Някой е по-умен от тебе, някой е по-силен от тебе. Всякога трябва да вземеш предвид в живота как трябва да се поставим ние по отношение на хората.

Да допуснем, че вие сте обиден. Искате музикално да се тонирате. Как ще се поставите? От кой тон ще започнете лекуването на обидата? Обидени сте, каква песен ще направите на обидата? Не песен, но какъв музикален подарък […] може да дадем на един обиден човек? С кой тон ще започнете за обидените хора? Да кажем, ученикът е обиден. От какво е обиден? Учителят му турил нула. Рядко се случва. Единицата е обидна, двойката е обидна, тройката е донякъде вече, четворката е на скамейката на съдбата, петорката – той вече трябва да жъне на нивата, а при шесторката вече си почива. Като туриш шест, доволен е, почива си, няма нищо да го смущава, започва новата работа.

Казвам: защо вие се смущавате? Психологически защо ви смущава, че ви турили единица? Турил ти нула учителят – казва: „Господ създал света." Турил ти едно – на тази глава трябва един врат. След туй – две са рамената. Три – трябват крака. Четири – трябва разположение, трябва превозно средство. Пет – трябват средства за работа. Шест – казва, че той е земеделец, че нещата, като ги посееш в земята, ще поникнат нагоре. Ученикът, като не разбира тази дълбока философия, казва: „Нула ми турил." Ти трябва да разбереш дълбокия смисъл на вечността. Разбираш ли, то е правата линия. Как се образува правата линия? Двойката е вече човешката еволюция. Как започва човешката еволюция.

Сега, като ви говоря, казвате: „Тъй ли е?" Прави сте, може да не е тъй, но и туй, което вие мислите, и то не е тъй. Защо всякога с нашите мисли влизаме в противоречие. Някой път може да сме съгласни със сегашния порядък на нещата, но туй още не показва, че то е морално в света. За бъдеще порядъкът ще се измени. То е вече съобразителност. Какви промени може да станат в тази еволюция? Имаме един инволюционен процес. Щом дойдем до края на инволюцията, започва законът на еволюцията. Защо това е така: в инволюционния процес – от голямото към малкото, а в еволюционния процес – от малкото към голямото? Еволюцията е от малкото към голямото, инволюцията е от голямото към малкото.

Ако човек не знае как да се обхожда – ако богатият не разбира сиромаха и ако сиромахът не разбира богатия – същият закон е. Богатият върви по закона на инволюцията, сиромахът върви по закона на еволюцията. Понеже богатите хора и сиромасите хора не разбират този закон, всеки иска да бъде богат, богатият не иска да стане сиромах, а сиромахът иска да стане богат. Сиромахът иска да стане силен. Богатият трябва да влезе в положението на сиромаха – до крайно малкото. Като слезеш до малките числа, до малките величини, там ще намериш смисъла на живота.

Да кажем, ако един съвременен човек [е] станал три–четири метра висок, как ще влезе в една съвременна стая? Как ще влезе той, ако е висок четири–пет метра, а вратата е висока един метър и половина, как ще влезе вътре? Някои линии искаш сега. Ти искаш сега всичко в света да те слави. Хубаво, отлична идея. Но какво ще дадеш на този свят? Един музикант или един певец – светът може да го слави, но те дават нещо на света. Той пее или свири, те ръкопляскат. Дали са нещо. Следователно, щом искаме светът да ни почита, този свят иска нещо от нас. Ако може да дадем на света това, което иска, и той ще ни даде това, което ние искаме. Ние искаме почитание и уважение от света. В замяна на това ние трябва да дадем нещо. Ако ученият човек не даде нещо, той не може да има почитание и уважение от хората.

Всякога дръжте в ума си идеята: може ли вие да дадете на разумния свят това, което той иска от вас. Щом може вие да дадете това, което те искат, и те ще ви дадат това, което вие искате. Най-първо, вие искате слава. Славата може да ви се даде от кого? Христос казва: „Не търсете слава от хората, но търсете слава от Бога.“ От Разумното търсете слава. Ако ти си говедар, каква слава ще ти дадат говедата? Ако ти си между глупавите хора, каква слава ще ти дадат? Ти и да им свириш, и да им пееш, те никога няма да оценят. Ако си между разумните, онези, които оценяват, като дадеш това, което оценяват, хубаво е, то са разумните хора. Щом хората не оценяват, ти ще знаеш, че те не са от разумните. Ако ти не оценяваш разумното, което ти дава, ти си от неразумните. Ако ти оценяваш това, което разумното ти дава, ти си разумен човек.

Та казвам: това са правила, които трябва да ги спазвате. По този начин ще знаете кои са разумни, те ще ви познават. Срещнеш един човек, знаеш как да се обхождаш. Двама разумни хора може да се споразумяват. Сега вие се намирате в положението на един търговец, който не е фалирал, но е близо до фалиране. Казват: „Какви са хубави тия работи, но имаме полици, съвсем сме загазили. Ликвидация имаме.“ Когато един търговец фалира, по колко начина фалира? Най-първо, вика своите кредитори и казва: „Искате ли по двайсет и пет да ви платя? Петдесет да ви платя не мога, двайсет и пет да ви платя.“ Те се съгласяват. Вие, когато се намерите в противоречие, колко плащате?

Отношенията ни със света какви са – трябва да имате една ясна представа. Минаваш някъде, виждаш плода на някое дърво. Откъснеш един плод, както трябва. Но друг път, като откъснеш плода, счупиш един клон – ти си нарушил вече закона. Като дойдеш до дървото и няма никой там, ще откъснеш плода, ще се спреш, няма да бързаш, ще откъснеш по един хармоничен начин. Ще го очистиш хубаво, ще [го] погледаш, след пет–

десет минути ще му дадеш едно поздравление: „Добър ден, добре дошъл. Много се радвам, че ви срещам.“ Вие отчупвате клона. При туй дърво има разумни същества, казват: „Този е един от невежите.“ Няма да се мине дълго време и ще ви дадат един урок. Всичките хора на земята страдат от неестествени постъпки. Някой път ви дадат урок, че не знаеш как да ядеш един плод или не си знаел как да го откъснеш. Някой път ще ти дадат един урок, че си минал покрай един извор, мил си си краката, разбъркал си го. Няма да се мине дълго време, ще ти дадат един урок.

Мислиш някои работи. Защо трябва да петниш ума си? Дойде някой, обиди те. Казваш: „Той е такъв, той е онакъв.“ Туриш една лоша мисъл: „Той е такъв, той е онакъв“, себе си петниш. Остави го, не го бутай. Какъв е той, хич не мисли за неговото зло. Дойде един лош човек, според мене не го бутай. Какво ще риташ онзи огън, който има две–три хиляди градуса. Остави го. Казваш: „Той е лош човек.“ Той е такъв, какво ще направиш? В себе си ще внесеш лошото. Може да използваш лошия човек. Ти си желязо, лошият е огнище. Той щом те обиди, тури желязото, гвоздей ще направиш. Трябва да имаш наковалня, чук. Свършва се работата. Кажи: „Благодаря ти, аз си свърших хубаво работата.“ Та е хубаво: лошият човек може да е желязо някой път или обръч някъде, лошите хора в земеделието може да помогнат, лемеж стават, наковалня стават, сабя стават, на топове стават, на оръжие стават, че те заповядат на света.

Вие се възмущавате от противоречията, целия ден правите война. Знаете ли, в едно смущение, в един гняв по някой път измират по три–четири милиона клетки. То е една война, в която са умрели три–четири милиона клетки. Един ден ще ви питат защо ги изморихте. Война. Казваш: „Това ще направя, онова ще направя.“ Каране. Четири милиона клетки умират. След туй казваш, че се усещаш неразположен. Казвам, трябва ние да създадем един порядък с най-малко жертви по възможност. Разбирам да умрат една, две, три, десет, двайсет, хиляда клетки, но всеки ден ако ти изморяваш четири–пет милиона клетки, какво ще стане? Ще си разстроиш нервната система. Не се гневете. Като се разгневиш, трябва да имаш работа, да свършиш някаква работа. Като се разгневиш, стани диригент. Щом се разгневиш, тури столовете – четири–пет стола нареди и започни да ръкомахаш. Казвате: „Смешни ставаме.“ Пред умните хора още по-смешни ставате, като се гневите. Всяко нещо, което не е на място, е смешно.

Да допуснем, че ви пиша на английски тъй: God. Какво означава? Означава Бог. Онзи, който не знае, може да сбърка с good (Добро (англ.)). Защо Бог се пише с едно о, добро се пише с две о-та? Какви са законите, които предизвикаха двете о? В доброто значи: два бога има в света. В думата Бог

има едно о, еднобожие е, а в добро е двубожие. Бог е Един, доброто е две, аз съм вторият бог. В доброто двете нули според мене означават нещо разумно, най-малкото съпротивление в света.

Вземете на български думата пола – имате пола на планина и имате пола на жена. Мязат ли си тия поли на планината и полите на жената? Има някаква аналогия. Де седи подобието? Планината е висока и жената е висока, дрехата по същия начин пада. Как пада полата? Ако роклята е дълга и широка, огъват се по земята. Сега, за да не се влече полата, направиха ги по-къси, до глезените, после вече ги направиха до колената. Едно време жените носеха такива дълги поли, че се влачеха и за да не се влече, ще хване полата – като върви, да не дига прах, дето минава, чисто да е. Не е практично. Сега полите са къси. И владиците имат такива дрехи, които се влекат. Вижте сега, дългите поли не са практични, дигат прах. Тази пола изисква нещо повече в света, отколкото трябва – тя ще създаде повече главоболие, отколкото полза. Тия поли, които дигат прах, много разноски има по тях.

Дръжте се с онова практичното, което гради. Реални неща кои са? По какво се отличават реалните работи? По какво се отличава реалното? Щом мисълта е реална, тя е музикална. Аз считам само хармоничните, музикалните работи за реални. Туй, което е хармонично, е реално, което не е хармонично, не е реално. Според мене щом една мисъл е реална, тя е музикална, тя вече се отразява върху челото. Челото се дига, образува се една линия и се оформява по-хубаво чело. Щом чувствата са хармонични, хармония има, реални са. Те се отразяват върху средната част на лицето. Щом движенията са хармонични, отразяват се върху долната част на човешкото [лице]. Щом нашата мисъл не работи, отразява се на горната част на челото. Щом чувствата не работят, отразяват се върху средната част на лицето, на носа. Мисъл, която не оставя отпечатъци на челото, чувство, което не оставя отпечатъци на лицето и на носа, и постъпки, които не оставят отпечатъци върху брадата и устните на човека, те не са реални. То са неща неизбежни.

Сега забелязвам, някой учи и има една промяна в лицето, друг учи и никаква промяна няма в лицето. Като учи човек, трябва да стане промяна и в челото, и в лицето, и в брадата. Той вече има знание. Той е реален свят.

Туй, което оставя отпечатъци върху тялото, върху [лицето], то е реално. Да имате една представа. В очите трябва да стане една промяна, във веждите, в устата, в носа, в ноктите. Навсякъде трябва да стане една промяна, да останат отпечатъци. Затуй един учен човек като се занимава двайсет години, ще забележите, че другояче се проявява.

Вземам науката във висшата мисъл, дето мислите, чувствата и волята работят съзнателно.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и четвърта лекция на младежкия клас
4 юли 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_07_06 Три възгледа
неделна беседа

ТРИ ВЪЗГЛЕДА

„Отче наш“
„Благост“

Ще прочета двайсет и първата глава, двайсет и първи стих от евангелието на *Лука*: „Тогава, които са в Юдея, да бягат по горите, а които са сред него, да излизат навън, а които са в околностите, да не влизат в него.“

Прочетеният стих има отношение към настоящия живот за големите противоречия, които се срещат във всичките области на земния живот. Както и да се тълкуват, не може да се примирят. Земята е едно опитно училище, в което трябва да се учат много уроци. Хората, които са се качили на най-високата степен на своето развитие, много повърхностно гледат. Те, като гледат на всичките същества около тях, гледат малко с пренебрежение. Щом засегне тях, тогава мислят по-криво. Щом засягат другите, те казват – в реда на нещата е. Когато отсичат едно дърво, считат, че е в реда на нещата. Щом секат тяхно, не е в реда на нещата. Щом колят един вол – в реда на нещата е. Щом тях колят, не е в реда на нещата.

Та казвам, има три възгледа в света. От двата произтичат противоречията, а от единия възглед произтича хармонията. Всеки има един личен възглед, възглед за себе си, едно понятие за света. Като погледне, мисли, че знае. Както знае, така отсича. А другото е обществено. Третото ние го наричаме разумно. Личният възглед аз наричам материалистичен възглед. Общественият го наричам духовен възглед, в духовния свят, дето хората искат да идат в рая. От една страна е раят, а от другата е адът. На едната страна се радват, а на другата страна се пържат според свещените книги. Сега, ако е за философията в света, някои казват, че животът няма смисъл. Хубаво, ако животът няма смисъл, какъв смисъл има да говорим; ако животът няма смисъл, какъв смисъл има да мислим; ако животът няма смисъл, какъв смисъл има да се тревожим. Щом се тревожим, има нещо. Не че няма смисъл, има смисъл. Казваме, че животът няма смисъл, а пък се тревожим. Сега аз не искам да ви разубеждавам в нещата. Искам да си останете с вашите възгледи, каквито сте. Който е бръмбар, да е бръмбар. Който е риба, да е риба. Който е дърво, да е дърво. Кой какъвто е, да си остане.

Според мене дърветата мислят. Ето сега хората са намерили едно цвете,

което го наричат „Аблафор“. В Патагония, в Индия има едно цвете, което учените, обосновавам се на тях, сутрин, когато ще изгрее слънцето, като цъфне този цвят, образува звука на една пчела. На близо като си и отдалече като го слушаш, като че хора се разговарят на разни диалекти. Учените казват, че това е езикът на растенията. Досега мислеха, че растенията не говорят. И те проговориха. Мъченията станаха толкоз, че и те проговориха. Трябва една мисъл да се изнесе, една истина в света да се изнесе, един порядък – такъв, какъвто е в природата. Безпорядъкът, който съществува, той произтича от съвсем друго естество. Защо ще ходим много надалече, да разправяме как се е образувал безпорядъкът?

Аз да ви кажа, да ви приведа от съвременния живот. Виждате една майка от доста богато семейство. Милиони имат, синът добре възпитан, свършил училище, благороден, обхожда се добре. Един ден се влюбва в една млада мома с малко свободни възгледи, с широка ръка, не обича да работи, а обича да харчи много. Не обича ум да ѝ дават, тя дава ум на всички. Не обича да ѝ заповядват, тя заповядва на всички. Този горкият човек седнал – тя му заповядва: „Туй ще направиш.“ Той обеднял. Дойдат кредиторите, започнат да продават вещите. Казват: „Кой е причината?“ Тази умната. Сега един пример е това. Ще кажете: „Учителю, тъй като говорите, обиждаш ни.“ Аз говоря за изключенията. Туй изключение не е вече във вашия свят. На земята такива работи няма. Не вярвам между вас, която да е съсипала мъжа си така.

Та казвам, ние сами си създаваме един порядък в себе си: известни теории, известни мисли, известни чувствания, известни постъпки. Понеже в природата такъв един закон има, че всичко се връща, онова, което мислим, онова, което чувстваме, постъпките си, ние сме забравили, но сме произвели една мисъл, но тя ще се върне. Тази мисъл мяза на един домофон. Астролозите употребяват – нещо, като направиш, връща се. Ако този, който не внимава, може да го удари мисълта. Има такова свойство – да се връща. Добрата мисъл се връща и лошата мисъл се връща. Пита един на какво се дължат експлозиите? Той ще ви каже. Когато известни газове са притеснени, намали се техният обем 1000, 100 000 пъти, образува се една мощна сила, която аз наричам експлозив. Газовете искат да добият своето първоначално състояние. Като добиват своето състояние, тогава убиват. Интересно е, че вие всички искате да имате богатство. За богатство няма да ви говоря, понеже всички сте богати. Няма да ви говоря за здраве, понеже всички сте здрави. И за ученост няма да ви говоря, понеже всички сте учени. „Как сме учени хора?“ Ако се съберат всичките дървета, ако се съберат всичките животни, едва ли ще направят един учен човек като вас. Всичките животни да ги събереш и да ги слееш, и дърветата да ги събереш, едва ли ще направиш един учен човек като вас – и в най-долната степен. Да

не мислите, че това е подигравка.

Всичките животни създадоха формата на човека. Дърветата се мъчеха за човека. Животните се мъчеха за човека. Човек, и той се мъчи за някого, и той създаде нещо. Ако искате, сега няма да ви разправям за него, понеже аз не обичам да говоря за неща, които не са се родили още. Туй, което в човека се мъчи, не е родено. „Как не е родено?" Човечеството е бременно с една идея. Наричат го оня свят. Любов го наричат, мъдрост го наричат, истина го наричат, какво ли не го наричат. Ние нито го отричаме, нито го твърдим. Казвам, когато се роди, ще го знаем какво е вече туй, което е, туй което се появява в света. Вий искате да живеете, да знаете как да живеете. Сега не мислете, че като кажа – че човек трябва да се учи как да живее. Човек е даровит, ражда се с известни способности. Способен музикант е, но това дете трябва да учи. Ако е цигулар, трябват му 10–15 години. Ако е пианист – толкоз години. Ако е на арфа, ако е на китара, ако е на някой тромбон или ако вземете най-простия инструмент – барабана, и там трябва да се учи. Не е лесна работа един барабанчик. Барабанът в оркестъра дава тон на целия оркестър.

Разумни пътища има. Трябва да се изучава животът. Животът не седи вън от нас. Ние сме свързани с този живот. Ние сме свързани с растенията и трябва да изучаваме техния живот. Ние сме свързани с животните и трябва да изучаваме техния живот. Ние сме свързани с водата и трябва да изучаваме нейните качества, силите, които са скрити. Ние сме свързани с въздуха, със светлината, с електричеството, с магнетизма и с много други сили. Трябва да ги изучаваме. Ако не ги изучаваме, то е като онзи, който изучава музиката. Първата позиция като вземе, трябва да знае къде се намират тоновете на някоя струна. Вземете сол струна. Къде се намира до, докъде се намира ре на четирите струни. После не само да ги знае, но трябва да знае – ръка да има – да извади някаква музика. После не само да свири, но трябва да извади много хубава музика. Не да живеем. Всички живеем, но не като неуките музиканти. Във Варна имаше един капелмайстор, учениците му като свирят неправилно, той маха ръце, излиза навън, после пак се върне, пак маха с ръце. Болят го ушите, като не свирят верно. Когато свирите, когато пеете, да сте доволни от пеенето. Когато мислите, сами да сте доволни от своята мисъл. Когато чувстваш, сам да си доволен от своите чувства. Когато постъпваш, сам да си доволен от своите постъпки. Да имаш едно самодоволство. Знаете колко мъчно е човек да добие своето самодоволство. Много трудна работа е. Когато хората не те харесват, лесно може да се справиш. Когато ти сам не се харесваш, ужасно нещо е. Не се харесваш, не знаеш кого да хванеш. Някой като направи погрешка, ще го хванеш, ще го гълчиш, ще го биеш. Ти като направиш погрешка, много снизходителен си. Гледаш, и търсиш най-

мекото в закона. Искаш да му наложиш някакво наказание, но най-малкото наказание искаш. То е много хубаво.

Та за в бъдеще хората, за да не страдат, майките, като зачеват децата си, да се молят зъбите им да се не развалят. Една майка, когато иска едно дете, да каже: „Господи, искам едно дете – да има здрав, хубав мозък, че светлина да влиза в него; после в сърцето да влиза топлина и живот да излиза. После краката му да са здрави. После зъбките му да са тъй хубави, че до 120 години нито един зъб да не се развали.“ Сега по някой път искат да им врачувам. Казвам, зъбите са пломбирани, не мога да ти врачувам. Когото болят зъбите, за този имат думата зъболекарите. Сега се изисква в съвременната наука да учат хората. И като станат на 45 години, че им окапят зъбите, да накарат своите венци да изкарат нови зъби или пък, най-първо, да се домогнете до онова средство, да може да ги садите както краставици, магданоза, лука, да имате насадени зъби и какъвто зъб падне, да го посаждате. Зъбите може да се посаждат. Съвременните хора са достигнали – да извадят един зъб от едно място, да го посадят на друго, плаща се. Съвременните хора са достигнали до много работи. Като влезеш в един параход, то е чудесна работа. Като погледнеш онези машини, като влезеш в една фабрика – чудесна работа. Като влезете в една библиотека – как са наредени книгите, означени, наредени по ред, по съдържание, колко умове са работили. Много умни работи има написани вътре. Вие седите и казвате: „Не ми трябват зъби.“ Какво ще правиш без зъби? Най-първо, щом ти падат зъбите, твоята арфа се развалила. Тя е първата природна арфа. Когато видите, да е в изправно положение арфата – с 32 зъба, 32 струни. Като седнете, като започнете да ядете, то е най-хубавата песен. Казвате: „Ще пея сега.“ Щом не знаеш да пееш, ще ти страда главата. Като седнеш, ще вземеш основния тон като майстор.

Та казвам, помнете, че онези, които вярвате, за в бъдеще, че пак ще дойдете, да се молите Господ да ви даде здрави зъби. Ако не можете сега, за в бъдеще да дойдат. Ако идете в оня свят, там да имате здрави зъби. Ако там сте без здрави зъби, ще ви изпъдят. В оня свят не се приемат хора без зъби. Сега вие се чудите. Имате такива понятия. Белият цвят на зъбите показва добродетел. Човек, който има бели хубави зъби, добродетел има. По някой път обича да хапе. То е друг въпрос. То е придобито от животинското царство, от ония животни, които не са разбирали предназначението. Човек, който хапе, не знае как да свири. Аз съм гледал мнозина, които шият, не търсят ножици, със зъби ще откъснат конеца, със зъби ще чупят орехи. Този зъб ще счупят, онзи ще развалят. Не чупете лешници със зъби. После, за да бъдат здрави зъбите, чорба гореща да не ядете. Ще се молите, като дойдете на земята, чорба да не ядете. Развалят се зъбите. Ти пиеш гореща вода, пиеш студена вода, напука се глечта,

развалят се зъбите. Зад яденето седи в света най-великата мисъл, която трябва да подхранваме естествено. Човек, като седне да яде, трябва да има най-хубавото разположение. Най-малко човек трябва да мисли, че е цар на земята. Като погледнат на тебе, да кажат: „Ето един, който знае да яде.“ Щом знаеш добре да ядеш и зъбите ти са здрави, ти си цар. Щом зъбите ти паднат, уволнили са те, ставаш пенсионер. Ставаш ехе.

В стиха се казва тъй: „Който е в Юдея, да бяга по горите.“ Значи да бягате при умните хора. Гора значи умните хора. Христос уподоби себе си на лоза. Казва: „Аз съм лозата, вие сте пръчките.“ Нещо, което дава плод, е разумно в себе си. Тогаз, които са в Юдея, да бягат в горите. Които са сред него, да излязат навън. Трябва да напуснеш всички твои погрешки. Живееш в погрешките, ще се откажеш от тях. Ще се откажеш от кривите мисли, ще се откажеш от кривите постъпки – това значи за излезеш навън. „Които са в околността му, да се не връщат.“ Никога да се не връщаш при своите стари погрешки. В сегашния свят започваме много добре, свършваме зле. Вземете – при сегашните условия хората погребваха умрелите по-рано. При новите условия някои ги горят, изгарят ги. Кое е по-хубаво: да седи в земята или да се изгори човек? Едното има добра страна, и другото. Едното има лоши страни, и другото има лоши страни. Когато се изгори този лошия човек, започваме да смъкваме неговия дух в нас, погрешките стават общи. Като го туриш в земята, тогава от плодовете ще дойдат, и пак се приемат погрешките. Казвам, като умре някой, оттук трябва да го пренесете на месечината. На земята трябва да намерят начин да не погребват хората. Земята да не е място, дето да се погребват умрелите хора. При други случаи трябва да се постави една температура не от 1000 градуса, но да се увеличи – 15–20 000 градуса температура тогава, за да могат тия съединения на атомите и техните йони да се разединят. Злото е едно силно неестествено съединение. Злото и всичките зли постъпки и добрите постъпки са съединения. Лошите постъпки трябва да ги разложиш. Ако може да ги разложиш, те се поправят. Ако вие разложите една киселина, азотната киселина, туй, което остава, един от тия елементи е опасен, а другите два елемента, които остават, са безопасни.

Та казвам, законът е там. Ако правите един опит с любовта в света, под думата любов разбирам – без да знаете законите на съединенията, вие ще образувате една киселина. Ако разбирате законите, вие ще направите едно органическо тяло, което да ви дава плод. Ако знаете законите, може да дадете формата на едно благородно растение или животно да се яви. Ако знаете законите, ще дадете подтик на вашето развитие.

Вземете съвременните хора. Страдат някой път, че паметта им е отслабнала. Забравяте. То е набиране на тъй наречената млечна киселина.

Много пъти, като се събере в мозъка млечна киселина, мозъкът става ленив, не може да работи, не остава достатъчно електричество. После млечната киселина слиза в слънчевия възел долу. Тогава се нарушава магнетическото поле на човека, започваш да ставаш неразположен, да се чувстваш недобре. Никакви лекарства не помагат. При нервните заболявания две неща помагат: чистата храна, сдъвканата храна. Когато ядеш, да не мислиш за нищо друго. Да благодариш, че може да ядеш. Ако искаш да поправиш живота си, трябва да дишаш внимателно, за нищо да не мислиш. Да приемаш достатъчно количество въздух и да го приемаш достатъчно. Ако задържиш въздуха само 3 секунди в дробовете си, не си от здравите хора. А ти едва за 2–3 секунди задържаш. Най-първо, постепенно – поне 3–4 пъти на ден да може да задържаш въздуха поне от 5 до 10 секунди. Постепенно до 15–20, 25–30 секунди. Може да дойдеш до 60 секунди да задържиш. Значи в една минута да вземеш един обед. Дишането е хранене. Сега някои, които сте нервни, обичате да се сърдите. Направете опит, дали е верно. Започнете да дишате, да задържате въздуха. Направете един обед сутрин – 10 минути упражнение: едно вдишване, едно задържане, едно издишване. Да задържите въздуха 20 секунди, значи в една минута да вземете 3 вдишки, три пъти да дишате. Вижте след един месец как ще започнете да се успокоявате, ще станете малко по-сдържан. Когато човек е нервен, то не произтича от него. Той става чрезмерно вътрешно деятелен, пък няма нужда от тази деятелност. Деятелността в някои хора, в които чувството има една способност или полуспособност, искат да бъдат много богати. Полуинтелектуално е, ще кажат френолозите. Туй чувство кара човека да ходи, да спечели 5–10 лева. Някъде считат че е естествено. Всичките хора, които са банкери, е силно развито у тях. Финансистите имат силно развито туй чувство. Който няма развито това чувство, финансист не може да става. Туй чувство може да е толкоз активно, че вие, като седите, само за пари да мислите. Колко пари ви трябват на вас? Колко пари трябват на един музикант? Музикантът сам определя своята заплата. Гениалният музикант сам определя своята заплата. Той за една вечер може да вземе 50–60 хиляди лева. Отива един европейски цигулар в Америка, викат го в едно семейство да свири и за половин час му дават 1000 долара – това са сто хиляди лева. Гениален е човекът, свири. Ти, ако идеш с „Цвете мило, цвете красно“, да свириш... Не цвете мило, но друго ще свириш. Всеки не може да бъде музикант.

Аз да ви дам понятие за музиката. Друго, ново понятие иде в света. Гениалните музиканти имат гениална енергия. Каквато песен да изсвирят, струва. Тя е направена не от злато, от диаманти, от скъпоценни камъни е тя. Тогава питам, по какво се отличава добрият човек. Човек не може да бъде добър, който не е музикален. Пророкът казва: „Чух пеене в оня свят. Всички пеят и свирят.“ Били ли сте в оня свят да знаете какво нещо е

пеене? Сега това трябва да бъде един идеал. Музиката трябва да служи като едно средство в света. То е за бъдеще. Засега музиката трябва да бъде едно средство за здраве. Човек, който не е музикален, не може да бъде здрав. Ония хора, които са здрави, те са музикални. Щом започнем да се нервираме малко – не е лошо да се нервира човек – но щом се нервираш, харчиш. Не е лошо нещо, но харчиш безразборно. Щом изхарчиш излишното, започваш да харчиш майката. Като изхарчиш майката, на какво ще разчиташ?

Сега казват някои: „Да бъдем патриоти." Аз да ви дам едно определение на патриотизъм. Да съзнаваш разумността на този народ, в който живееш; да съзнаваш справедливостта, в която живееш; да съзнаваш неговото добро, което има – доброто, което народът има, справедливостта, която има, и разумността, която има, благородството, което има. Очевидни са тия работи. Някои казват: „Религиозен човек е." Кой е религиозният човек? Че какъв е религиозният човек? Ако вярваш в Бога и нямаш неговата любов, нямаш неговата разумност, ако вярваш в Бога и нямаш неговата справедливост, неговата благост, какъв религиозен човек си? Чудни са тия хора. Според мене религиозен човек е, който е благ, който е справедлив, който е разумен, който е любещ. Той гениален да бъде, не тъй обикновен. Като го срещнеш, още отдалеч ще го видиш, че свети. Още като дойде, да свети. На религиозните хора не им трябват лампи. Те сами си носят лампички. При сегашните условия, при които живеем, какво трябва да се прави? Ако въздухът е нечист в една стая, какво трябва да се прави? Всички прозорци са затворени, какво трябва да се прави? Трябва да се отворят прозорците, да влезе чист въздух, нечистият въздух да излезе навън. Ние седим затворени в себе си. Казва: „В какво вярвам?" Ако не вярваш в никого, ти си осъден на смърт. Все таки трябва да вярваш или в себе си, или в обществото, или в Бога. Ако вярваш в себе си, добре е. Ако вярваш в себе си и в обществото, по-добре е. Ако вярваш в себе си, в обществото и ако вярваш в Бога, е най-хубаво. В себе си да вярваш, е хубаво.

Та казвам, ако обичаш себе си, добре е. Ако обичаш себе си, обичаш и обществото, още по-добре е. Ако обичаш и Бога, тогава най-добре е. Тъй седи великият закон в света. Искаме на земята да бъдем щастливи. Каквото учение да се проповядва вън от това, ще имаме същите резултати, които сега имаме. Хората не са учени. Новото учение казва: ще обичаш себе си, ще обичаш обществото, ще обичаш Бога. Ако изхождаш от своя личен елемент, ти пак ще обичаш Бога, ще обичаш обществото, ще обичаш себе си. Или ако обичаш обществото, първото каквото и да е, отдето и да започнеш, все е добре, но идеалното е да започнем отгоре. Но отгоре ние не може да започнем. Отдолу ще започнем. Казва: „Да се отречеш от себе

си.“ Сега ще ви проповядвам. Има едно себе, от което трябва да се отречеш. Да се отречеш от себе си. Туй себе е, което е създало в нас всичките престъпления. Трябва да се откажем от него или да го направим слуга, да приеме едно друго себе, което прави доброто. Следователно ще приеме новото себе. Ще повярваш в друг един. Павел казва: „Аз умрях за онова себе, сега живея за новото себе.“ Кръщава го, че Христос живее в него.

Кой е Христос? Човекът, който победи. Човекът, който се е запознал с любовта и върви в нейния път. Човекът, който се е запознал със справедливостта и върви в нейния път. Човекът, който се е запознал с благостта и върви в нейния път. Сега вие, които ме слушате, казвате: „Тия неща са невъзможни. В днешния свят как може да се живее така?“ Именно в днешния свят може да се живее така. Питам, вие сега, ако сте в една стая, която гори, че имате един чаршаф овлажнен, капе вода от него, по-безопасно е с влажния, отколкото със сухия. Ако е сух, ще пламнете, ще изгорите. Всичките хора, които са лоши, са сухи чаршафи. Стаята се запаля, ще изгори. Всичките добри хора са с мокри чаршафи. Те ще излязат, няма да ги опърли огънят, понеже са влажни. Навсякъде вода има. Тази вода, докато излязат навън, ще ги спаси. То е само за изяснение. Аз ви привеждам примери, които са верни за физическия свят. Туй, което е верно за физическия свят, е верно и за духовния. Туй, което е верно за ума, е верно за сърцето. Туй, което е верно за сърцето, е верно за волята.

Казвам, във всинца ви трябва да има една вяра. Да се поставите на новото. Вие чакате всички да умрем. Няма какво да умираме, ние сме умрели отдавна, сега трябва да живеем. Казвате: „Да умрем.“ Ние сме умрели, няма какво да умирате втори път. Сега трябва да оживеете. Някои от вас сте оживели, страх ви е да се проявите. Например представете си, че един човек има да дава 100–200 000 лева. Той иска да умре. Защото той, като оживее, не трябва да си казва името. Да знаят, че е умрял. Ако си каже името, ще го хванат да си плаща дълга. Вас ви е страх да не би да ви теглят да си платите дълговете. Да не ви е страх от дълговете. Каквото имате да плащате, плащайте, и лихвите платете. Вие искате да бъдете добри хора и да нямате изпитания. То значи да учите, без да ви изпитват. Вие искате да станете художник, без да работите много. Вие искате да станете музикант, без да работите много. Вие искате да станете майка, без да работите много. Че за тия високите длъжности на майката трябва да разбирате ония закони, трябва да разбирате как да отгледате вашата добра мисъл. По кой начин ще отгледате вашите добри чувства и вашите добри постъпки. Това не е играчка. Но ако знаете, как ще видите? Природата ще ви се усмихне на вас. Някой от вас може да запита каква е усмивката на природата? Щом природата е доволна от тебе, каквото сееш, тя го благославя и плод дава.

Което сееш, ще го благослови и плод ще даде. Житото плод ще даде. Времето ще бъде хубаво. Щом правим някои работи, които не са хубави, ще има такива парашутисти, които дойдоха в София. Такива парашутисти слизат и здрависват хората. Сега на София показват Божия закон. Всички тия камъни казват: „Ще бъдете чисти. Чисти бъдете.“ София не е най-грешният град, но наказва се, поучава се. Софиянци се поучават. Винаги надеждните се поучават. Затуй дойдоха отгоре. Вие мислите, че хора ще бъдете. Казвате: „Да си поживеем малко.“ Какъв ще бъде вашият живот? Той ще бъде като онзи американския гангстер, който проследил един американски милионер, който носел грамадна сума в една голяма торба. Най-после сполучва да задигне торбата. Това било в един параход. Среща капитана на парахода. Той мисли, че си уредил работите, а капитанът му казва: „Параходът потъва.“ Той слага торбата. Уредил си работите, но параходът потъва. Ами като потъне параходът, туй, което искате, къде ще иде? Тази торба, ако не потъне параходът, намясто е.

Казвам, защо ни е нас онова, което не ни донася мир на ума, сила на сърцето и здраве на тялото. Защо са ни тия тревоги, какво ще стане с нас. Вие сте чудни. Писанието казва, че вас Бог ви е определил за наставници. Вие тук се срещате и си казвате: „Ние тук какво ще правим? Като идем в оня свят, както ще ни горят ли?“ Няма да ви горят. Кой ви е лъгал? Учете се да изпълнявате Волята Божия. Ходете по неговия закон – баща на цялото небе и на вас. Кой ви е лъгал, че сте големи грешници. Казвате: „Какво ли ще стане с нас?“ Някой път не е хубаво човек да привежда пример, защото ще закачиш някого. При един свещеник седял един слуга. Свещеникът ял месце, зъбите му опадали, а слугата се казвал Стоян. Свещеникът казва: „Стояне, какво ще се прави, като идем в оня свят, ще скърцаме със зъби.“ Стоян му казва: „Дядо попе, ти си се освободил. Ти няма да скърцаш, твойте зъби опадаха, ами аз ще скърцам.“ Всички тия примери не изясняват въпроса. В нас очите ни трябва да бъдат здрави, зъбите ни трябва да бъдат здрави, стомахът ни да бъде здрав, всичко да е здраво. Човек на 120 години трябва да бъде здрав и да си замине. Ще дойде един ден, ще каже: „Аз искам да се върна, доста седях на земята, на 120 години съм, ще си замина. После след години пак ще се върна на земята.“

Казвам, първото нещо, мъчете се да цените вашите добродетели. Научете се да цените вашата майка, баща, брат, сестра. Научете се да цените вашия учител. Научете се да цените вашите слуги. В тия времена, в които живеете, какво има да се плашите. Някои от вас искате да знаете как ще се оправи светът. Ще видите зимно време, когато гледате снега, който покрил земята, чудите се как ще се премахне – с кола да го дигнете не можете. Като дойде пролетта, лятото, слънцето ще ви покаже колко лесно го превръща на вода и се топи. Казвам, не се безпокойте, светът ще се оправи

тъй, и вие ще се чудите. Този свят не е по-лош, отколкото сегашния. Сегашният е по-добър. Сегашният свят е хиляди пъти по-добър. Ние постоянно се самоусъвършенстваме. След време хората ще бъдат по-добри. Казвате: „Хората са лоши." Не, сегашните хора са по-добри. Но понеже светлината е по-голяма, и най-малката погрешка сега се вижда. Та сегашните погрешки произтичат не от самите нас. Едно време хората се биеха наблизо. Сега си пращат една граната, че аероплан, бомба от 1000–2000 килограма, избиват хората. Този, който хвърля бомбата, не вижда кого убива, мисли, че никого не засяга. Онзи, който спуща бомбата, ако се пусне направо, няма никога да пуща. Той я пуща от 1–2–3 километра. Понеже ние не опитваме нещата, нямаме досег. Има много жестокости. Когато нам ни е добре, казваме – всичко е добро. Щом ни засегне нас, казваме че е зло.

Та казвам, в съвременния живот се изисква. Сега всичките вярват. Казват: „Какво трябва?" Че ти не може ли да вярваш в своята глава? Ти не може ли да вярваш в своите дробове? „В какво – казва – да вярвам?" Вярвай в главата си. Духовният свят не съществува извън главата ми. Когато имаш едно радио в стаята, нали радиото приема. Ако имаш ти радио, веднага ще приемеш туй, което иде от разните градове по света. Ако нямаш радио, ти се благодари, че Господ ти е дал една глава. Разните мисли от слънцето, от звездите, от месечината, от Юпитер разни мисли идат. Вие даже не ги съзнавате. Станции нямате. Вие намерите няколко станции. Вие намерите само станцията на баща си – наричате го баща. Намерете станцията на майката, намерете станцията на брата, намерете станцията на сестрата. Знаете ли колко е далеч брат ви, сестра ви? Имате ли една ясна представа за вашия брат? Вие познавате вашия брат само в този живот. Родите се втори път, вече не го познавате. Някой мъж се влюбил в своя сестра, намерил чуждата жена. Тя е негова сестра от миналото, близка, която му направила добрини. Вярвайте, че във всеки човек има една божествена душа. Ако един обича една жена, в която живее една божествена душа, какво зло може да направи на една жена. Ние сами създаваме злото. Съвременните хора, ние създаваме злото. Жената казва: „Той не върви по правия път." Той започне да си казва в себе си: „Аз не вървя по правия път." Тя казва, че той не върви по правия път, и той казва същото. Отглас е. Тя трябва да каже: „Добре отива." Добре отива мъжът, и жената да казва: „Добре отива." За света да каже: „Добре отива." – Добре отива. Казваме: „На лошо отиваме." На лошо отиваме. Казвам, дяволът ли управлява света, или Господ. Че Господ го управлява. Страданията, които идват, те са пречистване на този свят. Те са божественият огън в света. Тия страдания, които имаме, те са божественият огън, който ни чисти от нечистотиите. Всичките велики хора минават през велики изпити. Толстой казва – след всяко боледуване идва едно просветление в неговия ум. Светът, който сега

страда, зарежда се нещо в съвременното човечество. Като мине през този големия огън, ще дойде нещо хубаво. Сега ще имаме страдания. Всеки един от нас ще понесе толкоз, колкото трябва. Всички трябва да вярваме.

Казвам, само за онези, които са готови, ще се оправи светът. Не ще се оправи, но светът е оправен, само че още не е проявен. Вас трябва да ви убеждават. Вие мислите дали Господ ви обича, или не. Какво доказателство имате сега? Младата мома, щом я обикне един момък, Господ я е обикнал. Майката, като роди едно дете, Господ я е обикнал. Щом имате един брат, Господ ви е обикнал. Щом имате слуга, който ви служи добре, Господ ви е обикнал. Щом имате учител, Господ ви е обикнал. Щом имате къща, Господ ви е обикнал. Че едно дърво ви дава, Господ ви е обикнал. Вятърът духа, Господ ви е обикнал. Щом слънцето грее, Господ ви е обикнал. Това са доказателства. Какви други доказателства искате? Ако искате, на вас може да ви дам. Онези от вас, които са смели, ще ви дам доказателства. Може преди 30, не 30, повече от 25 години бях във Видинско. Иде един, който се занимава със спиритизъм. Казва: „Пиша, но не вярвам, каквото моят ум пише. Може ли да ми дадеш едно доказателство, че има онзи свят? – Казва – няма да ме лъжеш, ще ми дадеш абсолютни доказателства. С тия глупости толкова време се занимавам.“ Казвам: „Ще го имаш.“ Минаха се 5–6 дена, той казва: „Такова доказателство дава ли се?“ „Какво е?“ Казва: „Ума ми щяха да изкарат. Миналата вечер, като се дигна цялото легло – обърнали леглото, той отдолу, леглото отгоре. – Не мислех, че са духове, мислех че са разбойници, обират. Затискат ме. Не мога да викам за помощ. Дойде ми на ум, понеже зная, че се занимавам със спритизъм, помислих, че са духове. Станах, няма никой.“ Казвам: „Искаш ли още доказателства?“ Казва: „Не искам.“ Аз не бях там, да го видя, той както ми го разправи. Ако ме е излъгал той... Аз му вярвам. Проверявам по друг начин. Вярвам, че може да има нещо преувеличено. Казва: „Двайсет минути ми взе, да си оправя леглото.“ Той пита: „Нямаше ли друг начин?“ Казвам: „Този е най-солидният начин.“

Казвам, всичко в живота придобива своя смисъл в любовта. Щом в един дом има любов между бащата, майката, децата, слугите, този дом се благославя. Щом в един народ има любов между всичките членове, народът се благославя. Любовта подразбира всичките добродетели на този народ. Всичко се оправя. И мъртъв да е човек, при любовта той пак ще оживее. Та казвам, най-същественото нещо: не ходете да мислите има ли Господ, или няма Господ. Сталин сега ще се убеди има ли Господ, или не. Болшевиците ще се убедят има ли Господ, или не. Те мислеха, те казваха: „Ние сме Господ.“ Каквото човек направи, ако е хубаво, така е. Но ако не е хубаво, ще видят какво ще направят. Двама се бият, кой ще спечели? Ако

двамата се бият, кой печели? Идеалното учение разбирам онова, което дава възможност на всичките хора да се опитат да видят своите криви разбирания. Новото учение прави по възможност хората, които имат туй в себе си – хубавите заложби, тъй както са родени, да се проявят, за да може съзнателно да живеят. Защото земята е доста обширна. Няма защо да страдаме. Вие ще кажете: „Какво може да направим ние?“ – Във времето на Христа дванайсетте апостола, които бяха с Христа, ако бяха казали: „Какво може да направим?“ – те напуснаха учителя си. Но тия 12 апостоли, като се разбягаха, подбуждение имаше в тях. Днес има 500 милиона хора, които вярват в туй учение. Има хиляди начини, по които може да се провери онзи живот, от който зависи щастието.

Щастието на човека зависи от истината, вярата. Да чувстваш присъствието на Бога, Бог, който дава всичките блага, който ни благославя, той е Бог. Той не се измъчва. Той седи толкова далеч. Той постоянно подтиква към доброто, казва: „Учи онова, което съм ти дал. Помагай, не бъди користолюбив. Щедър бъди към всички. Милостиво мисли. Силен бъди, умен бъди. Работи за общото добро.“ Казваш: „Като работя за общото добро, къде ще му иде краят?“ Вятърът не работи ли за нас. Слънцето не работи ли за нас. Колко от тия плодове взима слънцето. Благодарение на туй слънце тия плодове зреят. Трябва да извадим от себе си такива мисли. Казвате: „Да създадем едно ново качество.“ Накъдето ходиш – стегнато състояние, колебание. Всеки, който те срещне, измерва те, мисли, че искаш да го излъжеш. Да има хора, като ги срещнеш, да ти е приятно. Да срещнеш този човек и да знаеш, че няма да те излъже. Дойде човек при тебе, иска 5 лева. Казва: „След един ден ще донеса петте лева.“ Какво ще кажете: няма ли сега гаранция? Гаранция може да вземат всички. Остане ли до гаранция... Гаранция аз считам – да гарантира умът ти, да гарантира сърцето ти, да гарантира твоята душа и твоето тяло да гарантира. Туй, за което благородният ум гарантира; туй, за което благородното сърце гарантира; туй, за което благородното тяло гарантира, то има цена сега.

Та сега е времето, когато хората трябва да потърсят Бога. Как ще го потърсите вие? В църквата ли ще го търсите? Не. Търсете го в главата, във вашите мисли. Да го търсим значи – всички ония мисли непотребни извадете ги навън и си турете най-хубавите мисли, които имате. Извадете ония чувства, които не струват, и да останат най-хубавите чувства. Нека останат най-хубавите постъпки. Да очистите къщата си. Казвате: „Може да се заблуждаваме.“ Аз да ви кажа разликата между заблуждението и разумността. Ако по един хипнотически начин казвам на човека, че той се е нахранил, и той вярва – като го тегля, постоянно губи от своята тежест, докато най-после съвсем изсъхне. Когато се храни, и придобива нещо, всякога, когато придобивате една малка тежест, показва, че сте в реалния

свят. Когато постоянно губите, не сте в реалния свят, но в света на илюзиите. Лошите желания и лошите постъпки показват, че не сме в божествения свят. Сега търсим божествения свят. Щом започнеш да мислиш право, щом започнеш да мислиш право и да постъпваш право, ти си вече в духовния свят, в разумния свят. Това е едно определение. Та всеки ден, щом паднете духом, помнете, че то не е ваше състояние. Когато един земеделец разоре своята нива, обърне всичката трева, всичко наопаки обърне, той има за цел да извади тревата и да посади най-хубавото жито и то да израсте из земята.

Сега на земята се сее най-хубавото жито. Ние се радваме на хубавото, което се сее. Никога не сте живели в по-добър свят, отколкото днешния. Ако на този свят вие не сте доволни, тогава аз не зная кога ще бъдете доволни. В по-добър свят никога не сте били. И с мед да го храниш. Аз като излизам и гледам слънцето да изгрява, никога слънцето не е изгрявало по един и същ начин. Особено изгрява. Месечината малко особено изгрява. Звездите особено изгряват. Звездите нямат туй съчетание, както преди хиляди години са имали. Слънцето не изгрява на същото място, както преди хиляди години. Който изучава науката за движението на слънцето, слънцето изгрява от съвсем друго място. После слънчевите лъчи падат по особен начин. Едно време лъчите на слънцето са били по-груби, сега са по-меки и приятни. От ред години тук, в България, ний имаме едно ясно небе, както в Италия. То се дължи на това, че българите са станали по-добри. Затуй небето е по-ясно, по-кристално. Българинът го осъждат за някои работи. Той не е толкова лош. Той има една философия мрачна. Той е малко сатурнов тип, не обича да се хвали. Горделив е. Българинът не е тщеславен, но е горделив. Замислен ходи, казва: „Малко съм постигнал.“ Защото тщеславните хора, малко като направят, окрякат орталъка. Горделивият, много като направи, той мълчи, иска другите да говорят. Подслушва кой какво ще каже. Онзи тщеславният, той ще разправя, ще разправя, че ходил в странство, това направил, онова направил, толкова езици знае. Как ги знае? От френски знае 500–600 думи. От английски знае 500–600 думи. Английският език има повече от 200–250 000 думи. Френският език също. Да знаеш един език, който е в околността, да не влизаш в града.

Каквото е било едно време, оставете го настрана. Погледнете – щом очите ви са мътни, вярата ви не е добра. Да станат очите ви меки, прозрачни и дълбоки. Вземете едно огледало и вижте прозрачни ли са очите ви, да не са мътни, но меки и ясни. Успех има тогава. После косата си гледайте, да не е накокорена. Гледам, сега ги накокорват. И то не е лошо. Тия, които ходят с набръчкани коси, те са идеалисти и материалисти. Нека да са накъдрени, но да се меки. Може да турите къдри, ако са много дебели. Накъдрените

коси, къдравите сухи коси показват недоимък. Меките коси показват, че човек има самовладение, има жизнена енергия. Когато човек изгубва своята енергия, косите стават подобни на него. Щом той забогатее, и те забогатяват. Гледам вашите нокти. Гледам, лакирате ноктите си – да са лъскави. Хубаво е да са лъскави, но гледайте не да падат, да ги изглаждате. Маникюр правите. Гледайте да има лунички на пръста. После ще бъде още по-хубаво да има лунички в основата на нокътя на всичките пръсти. Ако ги нямате, дишайте дълбоко, за да се засилите. Гледайте да се премахнат бръчките. Като се набръчкат лицата, не струва.

Аз желая да ви гледам подмладени. Вие сега казвате: „Остаряхме вече.“ Думата стар да не чувам. Възрастен и млад може, но стар да не чувам. Думата стар ще извадите. Ще кажете: „Станахме възрастни.“ Казвам, възрастни като сте, тамън сте всички за хубава работа. От невидимия свят има определена за всинца ви работа. Ще ви турят на работа с висока заплата.

Вярвайте в онова, което носи светлината, топлината, животът и силата.

Тайна молитва

Тридесет и осма неделна беседа
6 юли 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_07_06 Три връзки
Утринно слово

ТРИ ВРЪЗКИ

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на царството
Ще прочета 21 глава от Евангелието на Матея
Духът Божий

Прочете се от „Пътят на ученика“ от страница 125 до края на беседата.

Когато човек има да взема, радва се. Когато има много да дава, скърби. Който взема много, натоварва се, който не взема нищо, разтоварва се. Животът не може да се обясни. Болният човек не може да разреши какво нещо е здравето, той има стремеж към здравето. Той усеща болките и те го измъчват. Като говорим за ученика, разбирам здрав човек, от когото са изчезнали болките. Във всяко отношение е здрав. Човек, който не е здрав, не може да бъде ученик. Същевременно всички имате едно понятие, вие очаквате да умрете, че тогава да се измените. Ако човек като живее, не може да умре съзнателно и да възкръсне, той не разбира. Ти искаш да умреш, да те заровят в гроба. Как ще възкръснеш? Трябва да дойде някой да те възкресява. Хубаво, кой ще те възкреси тогава. Някои питат: Защо трябва да любим Бога? Защото ако не Го любиш, няма кой да те възкреси, ще седиш в гроба. Ако си обичан от Бога, Той ще те възкреси. Защо Христа го възкреси Бог? Христос казва: „Не дойдох да извърша моята воля, но волята на Онзи, Който ме е пратил.“ Казва: „Аз дойдох да покажа Неговата Любов.“ Казваше, че само Той е пълната Любов. Когато Го заровиха в гроба, Този, Който го обичаше, дойде и го възкреси. Вие казвате по някой път, да живеем. Ако любите Бога, има кой да ви възкреси; ако не Го любите, няма кой да дойде при вас. Въпросът за любовта е един щекотлив въпрос. Вие всички мислите, че обичате. Обичате, вярно е. Например, вие се нахраните и мислите, че сте се наяли. Не се минат 4–5 часа, пак ви се яде. Като се нахраните, казвате, че вече не ви се яде, не ви трябва никаква храна. След 4–5 часа веднага се заражда желание да се храните. Такова хранене не е хранене, с бонбони. Дойде някой гладен, дадеш му бонбончета, едно бонбонче, две. Не върви така, хляб се изисква.

Под думата Любов ние разбираме съществената храна за живота. Всеки един от вас, ако няма един опит, той няма да разбира. Казвате: Аз обичам Бога. Обичаш Бога, но дойде ти най-малкото противоречие, веднага

кипваш. Вие любовта не можете да я намерите. Ученикът трябва да остане сам със себе си. Например, какъв е законът за яденето? Когато ядеш, ако гледаш наляво и надясно, не можеш да ядеш. Като дойде до яденето, всичко ще забравиш, ще мислиш само за яденето и така ще ядеш. Ако питаш този и онзи: „Това да ям или не?" Проверяваш, питаш гостилничаря той сготвил ли е хубаво, колко време ще ти вземе. Питам: Като дойде да ядеш, от кого трябва да ядеш? Докато ние ядем от гостилничаря, мислите ли, че ние сме на правия път? Ти трябва да ядеш само онова, което Бог е създал. И в съвременната храна не всичко, което ядем е полезно. И в житото всичко не е Божествено. Ние като приемем Божествената част, тя носи живот. Някой път ядем без любов, (тогава) не остава Божественото, но остава само човешкото.

Дотогава, докато ние искаме нещата да ни се доказват, ние не разбираме нещата. Доказателството е нещо външно. Представете си, че аз ви нося една бучка хлебец, нали знаете нафора – свещен хляб, и ви казвам: „В този хляб има живот." Вие сте болен. Ако сте спазили правилата, след като изядете хляба, вие оздравявате, вие сте го изяли добре. След като изядеш хляба и нищо не остави във вас, вие боледувате. Едно от двете: или вие не сте мислили както трябва, или хлябът има някакъв недоимък.

Сега забелязах, докато братът четеше, единственото нещо, което аз бих коригирал, ако беше проповедник, щях да му кажа, че много пъти спомена името на Бога, повече от 30–40 пъти – Бог, Бог. Кой е виновен? Онзи, който е писал туй. Той турил на много места Бог, че пресолил – Бог, Бог, Бог. Бог е туй, което расте. Бог е туй, което живее. Бог е туй, което твори в света. Бог е това, което дава всичките условия. Бог е туй, което държи всичко в ръцете си и никога не греши. То е Бог. Щом вие растете, Бог е във вас. Щом имате условия да живеете, Бог е във вас. Щом никой не може да ви измести из онова, което вие мислите да направите, Бог е във вас. Щом престанете да растете, Бог не е във вас. Щом изгубите условията за живота, Бог не е с вас. Щом няма за какво да се държите, Бог не е с вас. Вие ще кажете: Къде отиде Господ? Тук имаме електрическа инсталация, като се завърти онзи ключ, веднага изгаснат лампите. Мислите ли, че електричеството се е изгубило? Прекъснал се е този контакт, това разстояние – надали има една десета от милиметъра между двете съединителни нишки. Много малко е разстоянието. И когато някой път мислите, че Бог е далече от вас то е ваше вътрешно понятие.

Често аз се запитвам, когато някой дойде и ми каже, че иска да бъде богат, казвам: Трябва ли аз да бъда богат? Защо искам да бъда богат? Целият свят е на мое разположение. Всичко, каквото Бог е оставил, е заради мене, пък аз искам да бъда богат. Под думата богатство ние какво разбираме? Как ще

се добие богатството? Може цял хамбар да имаш пълен с жито и да ядеш, всичкото няма да изядеш. Малко ще ядеш. Половин кило на ден ти трябва. То е Божественото. Ти си се осигурил за 120 години. Туй показва, че в тебе има едно недоверие вътре. Ние казваме: Ние трябва да се погрижим за себе си. В човешкия порядък – да, но в Божествения порядък всичко е подготвено. Къде ще туриш въздуха? Накъдето и да ходиш, вземеш си въздух колкото ти трябва. В Божествения свят и хлябът така се взема. Ако ние живеем по Божествената любов, ти като помислиш за хляба и хлябът ще дойде при тебе. Като помислиш за здравето и здравето ще дойде при тебе. За всичко само като помислиш, всичко ще дойде. Сега мислиш и (нищо) не иде. Ще търсиш от този на заем, от онзи. И то не е лошо. Сега се запознават хората кой какъв е. Но казвам: Ако бихте станали богати, какво бихте направили? Представете си, че имате 500 милиона английски лири, какво ще направите сега? Колко души от вас, като имат това богатство, ще задържат туй си състояние? Вие ще мислите, че всичко може да направите. 500 милиона лири, то не е ваш капитал, то е капитал на природата. Вие мислите, че тия пари всичко могат да направят. Ами че вижте в съвременния свят всичките книги написани то е едно богатство. Всеки ден слънцето ни изпраща несметни богатства. Ние седим, печем си гърба на слънцето и не знаем как да се печем. Туриш шапка на главата, да се пазиш от слънчевите лъчи, да не слънчасаш. Духа вятър, страх те е да не изстинеш. Измени се малко температурата, страх те е. Тогава научно обяснявам, че температурата се е изменила, понижила се. Всякога, когато температурата се понижава, температурата се понижава по две причини у човека, ако се уплаши, температурата се намалява. Щом се намали температурата, в замяна на това се увеличава силата. Човек като се уплаши, бяга. Защо бяга човек? Той бяга да се образува триене, да се достави топлина, понеже, ако не се достави топлина, можеш да свършиш. Хората като се уплашат,веднага се образува повече триене. Има една треска, в която най-първо треперят хората, тракат зъбите. Но в това триене няма да мине и половин час и ще се образува температура. Тази температура е потребна, понеже става разширение на капилярните съдове и човек се лекува.

Казвам: Сегашните страдания не са нищо друго, освен да се образува известна вътрешна топлина и тази топлина вече служи, за да се появят човешките чувства. Човешките чувства стават проводници на Божествената мисъл, която трябва да приемем съзнателно или несъзнателно. Ние говорим само за съзнателното. Животът на ученика е съзнателен. Той съзнава Божията Любов. Старозаветните може би на годината веднъж събуждат чувството на Любов. В новозаветните в месеца веднъж се събужда чувство за любов. В праведните – в седмицата веднъж, а в ученика – всеки ден.

Любовта седи в онова вечното изобилие. Трябва да има човек вътрешна Любов. Обичаме някого, а си създаваме нещастие. Казвате: Едно време ме обичаше, сега не ме обича. Ако вземете едно шише с едно кило вода, за колко време може да ви обича. Като се изпразни пак трябва да се напълни. Всички от вас, които се намразвате от любов, не може да любите, какво правите вие? Щом не можете да любите, идете при някой да ви люби. Щом желязото изстине, турят го в огъня да се стопли и пак го извадят навън. Всички правите една погрешка и мъже, и жени, и деца, и учители. В дома няма любов, между бащата и майката няма любов. Имат дъщеря и син. Синът се влюбил в една мома, онези всички наскачат отгоре му. Как така да се влюби? Или бащата се влюбил. Как тъй да се влюби? Майката залюбила някого, как тъй да люби? Всички наскачат отгоре ѝ. (Които) се влюбват те са проводници на Божествените блага. Радвайте се на всички онези, които се влюбват.

Снощи пяхме в салона. На една млада сестра дошла любовта в сърцето ѝ, че обича някого, пък се глади около мен. Туря лицето си на рамото, глади ме любовно. Пък другите не могат да я търпят. Защо да се допира? Мислят си: Защо той я допуща, защо не ѝ казва? Все трябва да се опре главата някъде – на въздуха, на светлината. Чудни са хората. Все ще си опре главата някъде, или на светлината, или на въздуха, или на възглавницата. Като се влюби някой и си тури главата на възглавницата, какво ще каже възглавницата? Ще каже: Много добре си направил. На въздуха като си тури главата, въздухът ще каже: Много добре си направил. Като дойдеш до хората, туриш си главата, казват: Не си направил добре.

Та когато някой постъпи така, аз се питам: Ако аз съм на неговото място, как ще постъпя? В любовта има начини на постъпване. В неразбраната любов има щестлавие. Някой път искаме да се покажем, че обичаме. Срещнеш един просяк, едва ти се откъсва един лев да му дадеш. Любовта ви е еднолевчена. Срещнеш друг, дадеш два лева – двулевова е любовта ти, три, четири, пет, десет, петнадесет левова, то са степени. Като обичаш, даваш, колкото можеш. Колкото любовта намалява – по-малко даваш. Сега дойде някой при тебе, иска много.

Дойде един при мене, в събота иде. Аз не приемам никого, защото си имам някаква работа да свърша. В събота ще ида на баня да се къпя. Ще дойде някой да ме търси в банята, не може да изляза от банята. Затова не приемам в събота. Защо? Трябва да се окъпя. Иде една сестра и казва: Учителю, иде един човек на кон, търси ви, иска да дойде при вас, казва: Непременно трябва да видя Учителя. Казвам: В банята съм. Ще му се пръсне сърцето, бърза. Правя едно изключение, обличам се и излизам.

Най-после да му се не пръсне сърцето, излизам из банята, нахлувам халата. Казвам: Какво обичате? Почете ме като войник и казва: Дойдох да ми дадеш 450 лева, половин час имам на разположение. Рекох: Много бързаш, тия пари трябва да ги намеря. Трябваше да ме предупредиш, от банята излизам, нямам 450лв. Казва: Ще ми дадеш парите, до сряда ще ги върна, дава честна дума. Казвам: Не искам да се кълнеш. Ти каквото казваш, до сряда, аз ще го зная. Рекох: Бих желал да ме не лъжеш.

Казвам: Като идем при Господа ние искаме за половин час Господ да ни помогне – бързо. Не трябва да бързаме. Кой е истинският начин на постъпване в любовта? Ти по любов като дойдеш при мене, не трябва да искаш пари от мене. Трябваше аз да вляза в положението му. Той казва, да му дам. Не съм банкер да му давам пари. Тия пари сега нямам в джоба си. Казва ми: Ти си запознат, уважение имаш, може да вземеш назаем. Това е срамота от моя страна да ида да искам пари от хората. Това го вземам за поука. Всички ние бързаме неестествено. Колко мъчно е да останеш спокоен в себе си, да не смущаваш Господа. Често се явяват много противоречия в нас. Тия противоречия са външен шум на физическия свят. Когато утихне умът и сърцето, ти си в духовния свят. Трябва да утихнат умът и сърцето ти, за да влезеш в Божествения свят. Щом се смущаваш, трябва да знаеш, че си във физическото поле.

Някой пита, какво ще стане с войната. Това е Божия работа. Питам: Какво ще стане със земята? То е Божия работа. Питам: Какво ще стане със слънцето? То е Божия работа. Питам: Какво ще стане с растенията? Растенията ще растат. То е Божия работа. Господ ги е турил да растат, аз не се меся. В движението на земята не се меся. В движението на слънцето не се меся. Та казвам: Вие по някой път се месите и искате да станете добри. Няма защо да станете добри. Щом човек започне да се мъчи да стане добър, нищо няма да излезе от него. В Любовта не трябва да има мъчение. От едно нещо се пазете. Щом дойдете до закона на любовта, всичките противоречия престават – то е Божия работа. Влюбил се някой човек, оставете тази работа. Вие ще вземете участие. Гледайте, следете какво ще стане с онзи, който обича. Кое е по-хубаво, да обичаш, или да не обичаш? Цялото нещастие на съвременното човечество е в това, че нямат любов. Ако цялото човечество днес имаше любов, лесно ще се разреши въпросът. Защо се бият хората? – Любов нямат. Всеки народ сега иска да има много земя, да бъде силен, да заповядва, никой да му не препятствува, да бъде божество. Всички народи, които са вземали такава власт, те са изгубвали силата си. Бог не иска да правим насилие върху Неговото царство. Ние правим насилие, правим насилие и върху себе си.

Та по някой път аз като ви говоря, вие мислите, че имате един живот и

никакъв прогрес не правите. В Любовта съществува следният закон: Ако сте един обикновен човек, ще ви пратят при един гениален човек. Пък ако сте гениален, ще ви пратят при един обикновен, за да има кого да учите. Ако сте обикновен, ще ви пратят при един гениален човек, за да има какво да учите. Пък, ако сте гениален ще ви пратят при един обикновен, за да бъдете полезни. Вие искате, ако сте гениален да отидете при друг гениален човек. Този гениалният човек няма нужда от вас. Обикновеният човек има нужда от гениалния; гениалният има нужда от обикновения; грешникът има нужда от светията; светията има нужда от грешника. Защото грешникът носи суров материал за светията. Светията носи обработен материал за грешника. И двамата като дойдат, търговска работа: единият купува суров материал, другият купува обработен материал.

Сега ние най-първо трябва да имаме една основа. Докато ти чувствуваш, че си болен, умът ти не работи, сърцето ти не работи, ти нямаш основа. Ако чувствуваш, че постоянно остаряваш и оглупяваш, ти справедливост в себе си нямаш. После чувствуваш, че не знаеш как да се отнасяш с хората, груб ставаш. Виждам сега опасността.

Аз следя нещата. Идват хората и ни най-малко не ме питат. Дойде някой и заради нищо и никакво ще ме държи половин час. Понеже имам правило да оставям хората свободни, да излизат когато те искат. По английски трябваше 5 минути. Сега той седи и пита ме за жена си, за децата, какво ще бъде тяхното бъдеще. Що ми влиза в работа? Той ме пита за себе си, ще бъде ли щастлив. Аз зная какво иска да му кажа. Дойде някой ученик и пита, ще бъде ли щастлив, ще свърши ли добре училището. Ако кажа, че ще свърши, казва: Много знае. Но, ако той не е учил и не може да свърши училището, ще каже: Той не знае да пророкува. Моето пророкуване зависи от него. Той трябваше добре да учи. В пророкуването има следния закон: Някъде фактите се подчиняват на пророчеството, някъде пророчеството се подчинява на фактите. Следователно има едно пророчество, което ще се обуслови от фактите, някъде фактите ще се обусловят от пророчеството.

Та сега на всички ви казвам така: Всички ще свършите добре. Някой от вас, ако не свърши, какво ще кажете? Ако не свършите добре, заключавам, че не сте учили добре. Щом приложим Божията любов в живота си в нейната пълнота, щом приложим Божието знание в пълнота и щом приложим и истината в своята пълнота, ние ще имаме всичко. Щом приложим истината във волята си, щом приложим разумността в ума си, щом приложим справедливостта в сърцето си, ние ще имаме всичко онова, което желаем.

Сега нали имахме градушка. Идат да ме питат, защо стана тази градушка?

В София ли се намери да стане? Казвам: Парашутисти слязоха в София да я земат, навлязоха, превзеха, отвориха прозорците, вали вътре, завзеха всичко. Всички се примириха, сгушиха се за известно време. Казват: Да мълчите, шум да не вдигате. Когато бият някой гвоздей на наковалнята, защо го бият? Какво ще кажете ? Да стане на свят, да се употреби. Може ли гвоздей да стане без наковалня и без чук? Трябва място за огнище, за огън.

Азви казвам сега: Русия е наковалнята, Германия е чукът, англичаните представят един огън. Каквото онзи тури, все ще направи нещо. Той мях има, та от английския огън ще се нажежи като тури гвоздей. Германия с чука, удря на наковалнята, която представя Русия. Тя противодействува да изкара хубав гвоздей. Защо е тази война? Гвоздеи трябват. В света сега се коват най-хубавите мисли, най-хубавите постъпки, най-хубавите чувства. То е сега Божествена война, да излезе хубавото. Казвате: Лошо е да се бият. Лошо е в началото, добре е в края. Всяко желязо в началото не е хубаво, но като излезе от наковалнята от чука и от огъня на огнището, след като се обработи, излиза най-хубавият гвоздей. Някой път, когато искам да си почина, тогава ще дойдат при мене, когато не искам да си почивам, тогава никой не иде. Когато искам да си почивам и тогава ще дойдат за нищо и никакво ще ме намерят. Ще (ми) дойде нещо да кипна да кажа: Днес ли намерихте? Дойде някой, аз го зная, но някой път при всичко, че го зная, аз го зная защо иде, казвам: Свободният човек да има свобода е да намери Господа.

450 лева иска. Викам една сестра, казвам да иде при един брат да му каже, че на Учителя трябват 450 лева. Един час ми трябва, докато намеря някое гърне. Той има само половин час, мене ще ми вземе един час да намеря гърнето. Срещам един млад брат, изважда 450 лева, давам му. След един час от моето гърне бръквам и плащам 450 лева. Вие ще кажете: Как този да дойде да безпокои Учителя. Той ме безпокои, за да ви дам този пример. Той дава повече от 450 лева. Дошъл с коня си, после бели нашивки има около врата, казва: От сега нататък бялото. Казва: Освободиха ме като войник, отивам си в дома и казва: Кажете на всички ученици, че ги освобождават от набора на света, да се възкачат на коня, да си турят белите нашивки, да имат 450 лева. На всеки от вас 4 и 5 ви трябват. Дето имате бащи, майки, братя, сестри, то е домът. То е четири и пет ви трябват, то са Божествените условия на света, дето Бог да бъде на ваша страна.

Пътят на ученика е път на Божествен огън, пътят на ученика е път на огъня на Божествената любов, пътят на ученика е път на огъня на Божествената истина и пътят на ученика е път на Божествената мъдрост.

Това е живот вечен да позная Тебе, единаго, истинаго Бога и Христа, когото Си изпратил.

28. Утринно слово
6.VII.1941 г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_07_09 Невидимите погрешки
Лекция на Общия Окултенъ класъ

НЕВИДИМИТѢ ПОГРѢШКИ

Добрата молитва.
Вениръ-Бениръ.

Противоречията, които сѫществуватъ въ живота.

Противоречията сѫществуватъ въ единъ добре организиранъ свѣтъ. Противоречия въ единъ неорганизиранъ свѣтъ не сѫществуватъ. Въ изкуството, въ художеството сѫществуватъ противоречия. За най-малката погрѣшка, която ще направишъ, веднага казватъ: „Главата не е направена добре или въ лицето има погрѣшка, или въ тѣлото, или въ очитѣ има погрѣшка или въ ушитѣ“. Погрѣшки сѫществуватъ и въ музиката, въ пѣенето. Въ обикновения шумъ нѣма погрѣшки. Всичкитѣ хора сѫ свикнали да живѣятъ въ единъ уреденъ животъ. Виждатъ погрѣшката, но кѫде е погрѣшката – не знатъ. Запримѣръ казвате, че нѣкой човѣкъ е слабъ. Какво подразбирате? Или казвате, че слаба му е паметьта. Въ какво седи слабата память? Какъ ще го обясните? Нѣкой казва: „Азъ много помнѣхъ, сега не помня“. Вие, които говорите, съ колко думи говорите? Всичкитѣ списатели не употрѣбяватъ еднакви думи. Шекспиръ е употрѣбилъ около 12 хиляди, Милтонъ – около 8 хиляди. Когато четете Шекспиръ, трѣбва много думи да търсите въ речника. Той употрѣбява нѣкои думи, на които вие не знаете значението.

Да кажемъ вие имате едно болезнено състояние, не му знаете причината кѫде е. Болезненото състояние може да има два източника: може да произтича отъ нервната система на мозъка, може да произтича отъ симпатичната нервна система на тѣлото. Центърътъ на симпатичната нервна система се намира надъ пѫпа на човѣка отгоре. Той е стомашниятъ мозъкъ, който се занимава съ низшитѣ функции на храносмилането. Азъ го наричамъ това симпатиченъ центъръ. Тамъ се привличатъ нѣщата. Мозъчниятъ центъръ е динамиченъ. Сега казвате: „Симпатиченъ човѣкъ“. Какво значи „симпатия“? Симпатичниятъ човѣкъ винаги привлича. Когато симпатичната нервна система е слабо развита, той е сприхавъ. Когато тя не е развита, когато не е въ нормално състояние, човѣкъ постоянно се дразни за най-малкитѣ нѣща. Казва: „Не се дразня“. Влѣзе единъ трънъ въ крака, ти ще стѫпишъ, чувствувашъ болка, симпатичната нервна система ще чувствува, че болка имашъ. Казва: „Не му мисли“. – „Какъ да не мисля?“ Този трънъ трѣбва да извадишъ изъ крака си. Докато ти свикнешъ съ него,

ще ти направи пакость.

Сега направите една погрѣшка. Има погрѣшки, малки като циганскитѣ търне, има погрѣшки като тия голѣмитѣ търне глоговетѣ. Това е само изяснение. Казвамъ: Когато хората дойдатъ въ едно организирано общество, запримѣръ религиозниятъ животъ е високо организиранъ животъ не тъй, както се проявява на земята. Защото въ това отношение нѣма сѫщество на земята, което да нѣма религиозно чувство, макаръ сегашнитѣ хора да разглеждатъ религията само въ човѣка. Всичкитѣ сѫщества иматъ религиозно чувство. Ти имашъ баща и майка, ти имашъ религиозно чувство къмъ бащата и майката. Хората трѣбва да се обичатъ преди да сѫ дошли на земята. Какъ ще го обичате? Какъ трѣбва да се обичате? Вие започнете съ една неорганизирана работа. Щомъ дойде до обичьта, какво трѣбва да бѫде? Нѣма законъ въ свѣта, който да ти покаже какъ трѣбва да обичашъ. Вземете единъ музикантъ, казва: „Трѣбва да пѣешъ добре“. Какъ трѣбва да пѣе – ухото ще разправя. Учительтъ казва, че ясно трѣбва да бѫде. Ухото ще покаже ясното пѣене. Но меко трѣбва да бѫде. Пакъ ухото трѣбва да различи. Ако тази ципица не е правилно развита, много мѫчно може да се справите съ самия животъ. Вие били ли сте нѣкой пѫть въ положението да кажете, че не можете да търпите? Тукъ гледамъ – нѣкои кипватъ. Ако ти си войникъ, каквато дисциплина иматъ военнитѣ, ти можешъ ли да кипвашъ? Тамъ може да ти теглятъ куршума. Тукъ нѣма куршумъ. Ще кажете: „По любовь“. Че трѣбва да те обичатъ по любовь. Каква любовь е тази? Любовьта е най-висшиятъ организиранъ животъ. Тамъ ти самъ се сѫдишъ. Самъ си законъ. Подъ думата „любовь“ разбирамъ – азъ съмъ самъ законъ, самъ се сѫдя. Толкозъ справедливъ съмъ, че не позволявамъ нито най-малка погрѣшка. Сега, като говоримъ за погрѣшкитѣ въ живота, казвате: „Безъ погрѣшки не може ли?“ Може безъ погрѣшки. Не можешъ да бѫдешъ бояджия, докато не се оцапашъ съ боя. Даже художницитѣ, които седятъ съ своята мантия, съ четкитѣ, колкото и да сѫ внимателни – се ще се оцапатъ нѣкѫде, ще остане малко леке по дрехитѣ имъ. Нѣкои сѫ внимателни. На нѣкои постоянно виждашъ по дрехитѣ лекета. Други, безъ да сѫ художници, виждашъ дрехитѣ имъ оцапани. Нѣкои, като вървятъ, по гърба имъ има каль. Тази каль, която хората хвърлятъ, опредѣля характера имъ какъвъ е. Азъ съмъ срѣщалъ само единъ човѣкъ въ България, който въ кално време като ходи – каль да не падне по дрехитѣ му и обущата му. Въ Шуменъ бѣше, когато правѣхъ своитѣ изследвания, казватъ ми: „Този човѣкъ никога не се окалва, тъй внимателно ходи“. Но той като походи 4–5 крачки, извади си кърпата, очисти се. Тъй внимателно върви, стѫпя по камъчетата, нѣма никаква каль по обущата. Други не съмъ виждалъ като него. На 10–15 крачки ще извади кърпичката си да си очисти обущата.

Въ живота е потрѣбна вѫтрешна хармония, която да имаме къмъ Бога. Имате едно понятие за Бога: Богъ е Любовь. Повече е. Думата „любовь“ е опаковка. Две сѫщества се обичатъ, започватъ да се извиняватъ. Като обичашъ нѣкого, каквато погрѣшка направишъ – ти я заличавашъ. Но туй заличаване не прави обикновеното сѫщество, любовьта ги заличава, но и погрѣшкитѣ започватъ да заличаватъ любовьта. Дойдете после до състояние, казвате: „Едно време го обичахъ, сега не го обичамъ“. Какво значи това? – „Едно време ясно четѣхъ, сега 50–60 години станахъ (и) недовиждамъ, турихъ очила“. Че едни очила, че двойни очила, пъкъ очитѣ отслабватъ и най-после и очилата не помагатъ. Когато очитѣ отслабнатъ, кои сѫ причинитѣ за отслабването на очитѣ? Сега азъ правя една аналогия, едно сравнение. За да знаемъ какъ да възпитаваме ума си, за да знаемъ какъ да възпитаваме сърдцето си, умътъ и сърдцето сѫ два голѣми източника, които зависятъ до известна степень отъ насъ. Има нѣща, които не зависятъ отъ насъ. Въ малкитѣ проявления ние трѣбва да бѫдемъ много внимателни. Когато очитѣ не се употрѣбяватъ – тѣ отслабватъ. Ние, съвременнитѣ хора, си движимъ врата. Вратътъ е много уякналъ, очитѣ седятъ въ едно статично положение. 20–30 години като искашъ да видишъ нѣщо, не си обръщашъ очитѣ, но обръщашъ врата си. Очитѣ отслабватъ. Нѣкой дойде при мене и ми казва: „Отслабнаха очитѣ ми“. Казвамъ: Ти движишъ повече врата, отколкото очитѣ. На очитѣ ще дадешъ работа. Не обръщай врата, но обърни очитѣ си, за да видишъ настрани. Обърни очитѣ си безъ да обръщашъ врата си. Нѣкой ще каже: „Ишеретъ дава“. Безъ да движишъ очитѣ си, не давашъ ли ишеретъ? Ишеретътъ не е въ очитѣ, той е въ човѣшкия умъ. Когато мислишъ едно и вършишъ друго, това е ишеретъ. Ишеретътъ не е българска дума, но е съдържателна. После, щомъ отслабнатъ очитѣ – недовиждашъ, нѣкѫде ще се блъснешъ по пѫтя. Вечерно време недовиждашъ, днесъ се блъснешъ, утре се блъснешъ. Нѣкой пѫть може да създадешъ много голѣма злина на себе си. Синца, като станете сутринь, затворете си очитѣ безъ ишеретъ, безъ да знаете. Обърнете си очитѣ нагоре, да вземете единъ ѫгълъ.

Окото трѣбва да се обърне нагоре, или да обърнешъ окото надолу, или като затворишъ окото – да го обърнешъ настрани. Съ затворени очи да се стараешъ, да можешъ да видишъ нѣщо нагоре или въ една, или въ друга страна. Вие може да направите единъ малъкъ опитъ. Нѣкои очи сѫ отслабнали. Правете малки упражнения, ще видите, че следъ единъ месецъ ще има едно малко подобрение. Защо на нѣкои очитѣ сѫ съвсемъ осакатени? Нѣкои трѣбва да правите упражнения. Сега това е физическа страна. Щомъ очитѣ ти отслабнатъ, съ този процесъ на отслабване на очитѣ, ти започвашъ да не довиждашъ. Направишъ една погрѣшка, не я поправишъ, започвашъ да осакатявашъ онзи центъръ. Наричатъ го Божествена справедливость, съвесть го наричатъ. Направишъ една

погрѣшка, не я поправишъ, този центъръ отслабва. Направишъ втора, трета, четвърта – свиквашъ, започвашъ да недовиждашъ. Онѣзи, които иматъ хубави очи, справедливи, веднага ще видятъ погрѣшката си. Обичашъ нѣкого, ти го извиняващъ. Не го обичашъ, не го извиняващъ. Онзи, когото не обичашъ, погрѣшката е много голѣма. На какво основание? Онзи, когото обичашъ, погрѣшката е малка. Азъ съмъ привеждалъ примѣра. Нѣкои хора има много справедливи.

Единъ американски адвокатъ, на когото единъ неговъ приятель направилъ една погрѣшка, той трѣбвало да го сѫди. Осѫжда го за погрѣшката на една доста голѣма глоба, но понеже неговиятъ приятель нѣмалъ пари, той му плаща глобата. Ако го извини по закона, ще се мѫчи. Той като сѫдия го осѫжда, но сѫщевременно той му плаща глобата. Вие ще кажете: „Не е ли глупава тази работа?" Той за себе си го прави, защото ако не го осѫди – ще се мѫчи, че направилъ лицеприятие. Като изпълнилъ закона – той е доволенъ. Сѫщевременно той плаща глобата. Казвамъ: Считамъ тази постпѫка за хубава. Ти приятеля си по законъ ще го осѫдишъ, сѫщевременно ще платишъ глобата. Да бѫде доволенъ и приятельтъ ти, и ти. Като осѫдишъ приятеля си, той ще бѫде малко недоволенъ отъ тебе, но като платишъ глобата, той ще види, че въ тебе има приятелство. Ако го осѫждашъ, казвашъ: „Мислѣхъ, че въ него има приятелство". Всичкитѣ хора другояче разсѫждаватъ:„Пъкъ мене той ме осѫди по най-голѣмата глоба". Има малки глоби, има и голѣми глоби.

Казвамъ: Започнете да изправяте погрѣшкитѣ си. Не изправяйте погрѣшкитѣ, които хората виждатъ. Изправяйте погрѣшкитѣ, които хората не виждатъ. Ако ти изправишъ погрѣшкитѣ, които хората виждатъ, тамъ законътъ ще те хване, ще те теглятъ презъ сѫда. Направишъ една погрѣшка, която законътъ хваща – веднага въ затвора. Какво ще се изправяшъ? Като направишъ една погрѣшка по законъ, ти може би 3–4 години ще лежишъ въ затвора. Вие не се занимавайте съ тия погрѣшки. Вие изправяйте погрѣшкитѣ, които законътъ не хваща. Онѣзи погрѣшки, които законътъ хваща и хората виждатъ, ти, искашъ–не искашъ, ще се изправишъ.

Казвамъ: Сега вие искате да угодите на Бога. Ако вие не изправите тия погрѣшки, които само вие виждате, вие не можете да угодите на Бога. Богъ е още по-строгъ. Отъ този, американския сѫдия, е още по-строгъ. Той прощава, но той ще ви наложи най-голѣмото наказание. За всѣка една погрѣшка ще ти наложи най-голѣмото наказание. Направишъ една погрѣшка, никой не знае, законътъ не те хваща. Отъ невидимия свѣтъ ще дойде нѣкой, ще каже. Ти въздъхнешъ, мѫчи те нѣщо. Поправи погрѣшката. Казвашъ: „Никой не знае". Поправи погрѣшката, защото ако

хората знаятъ, ще влѣзешъ въ затвора. Сега отъ любовь поправи погрѣшката. Поправи малката погрѣшка, докато е малка. Другояче ще дойде голѣмата. Като я поправишъ, веднага утихне съзнанието, ти чувствувашъ едно облекчение. Духовниятъ свѣтъ е добъръ въ това отношение, че като поправишъ една погрѣшка, въ невидимия свѣтъ има законъ. Всѣки, който поправя погрѣшката, има възнаграждение. Като поправя погрѣшката, тогава не го сѫдятъ. Не иска да поправи погрѣшката, искатъ да го пратятъ на земята, да го сѫдятъ. Въ другия свѣтъ погрѣшки нѣма. Пъкъ и тукъ нѣма законъ за доброто. Направишъ нѣкое добро, никой не обръща внимание. Направишъ една погрѣшка, има законъ. Ще кажешъ на кое основание ти си направилъ една погрѣшка. Въ невидимия свѣтъ има законъ за поправяне на погрѣшкитѣ. Щомъ поправишъ погрѣшката, веднага ще почувствувашъ една вѫтрешна радость.

Та казвамъ: Каква е погрѣшката въ единъ хоръ, че нѣкой не взелъ фа-то, както трѣбва? Взелъ го половинъ тонъ по-надолу или половинъ тонъ по-нагоре. Намалилъ трептенията, раздвижилъ въздуха по особенъ начинъ и веднага капелмайсторътъ погледне го строго и каже: „Така не се взема фа“. Капелмайсторътъ или учитель по музика, или нѣкой диригентъ, колкото ухото е по-развито, толкова е по-строгъ. Пъкъ има нѣкои учители по музика, които вэематъ толкозъ вѣрно, колкото и другитѣ.

Та казвамъ: Вѫтрешнитѣ погрѣшки трѣбва да се изправятъ, за да може човѣшкиятъ умъ правилно да се развива и човѣшкото сърдце да се развива правилно. Всички ние си пакостимъ. Въ съвременнитѣ вестници постоянно само за престѫпления – това направилъ единъ престѫпникъ, онова направилъ, този открадналъ – все престѫпления. Накѫдето ходишъ, слушашъ само отрицателни работи. При това положение човѣкъ постоянно се енервира. Питате: „Какъ ще се оправи свѣтътъ?“ Никой не може да ви каже какъ ще се оправи свѣтътъ. Днесъ какво ще бѫде времето? Днесъ небето бѣше облачно, облаци има. Имаме ли власть да кажемъ: „Да се махнатъ тия облаци“? На червения цвѣтъ не можемъ да му кажемъ да се махне. Червениятъ цвѣтъ показва какъвъ ще бѫде вѣтърътъ. Ако червеното е много силно, вѣтърътъ ще бѫде силенъ. Ако червеното е по-слабо, вѣтърътъ ще бѫде слабъ. Казвашъ: „Какво ме интересува?“ Ами ти си пѫтникъ, искашъ да минешъ презъ планината. При червения цвѣтъ нѣма да можешъ да минешъ, понеже вѣтърътъ може да те отбие. Когато небето е червено много, нѣма да минешъ презъ планината. Когато небето е червено, ще минешъ презъ гората, тя ще те защищава. Кога вѣтърътъ ви духа? Когато направишъ погрѣшка, вѣтърътъ ви духа. Когато нѣмашъ погрѣшка, вѣтърътъ не те духа. Сега трѣбва да се научите защо трѣбва да ви духа вѣтърътъ. Знаете какво благо донася вѣтърътъ на растенията, на растителното царство. Тия растения сѫ много мързеливи, толкозъ

мързеливи, че едно растение като го посѣешъ, за 100 години като се движи, едва изходва два метра мѣсто. Дървото въ сто години два метра ще изходи. Ако единъ човѣкъ въ сто години изминава два метра, какъ ще го видите? Той ще бѫде на едно мѣсто, нѣма да видите никакво движение. Питамъ: Какво преобразувание ти правишъ въ себе си? То е преобразуванието, както дърветата. Въ сто години колко погрѣшки ще поправишъ? Само две погрѣшки ще поправишъ, а тѣ сѫ сто погрѣшки. Сто години, като живѣешъ, и всѣка година като поправяшъ по една погрѣшка, ще можешъ да ги поправишъ. Ако не я поправишъ, тази погрѣшка си остава съ тебе и въ следното прераждане, като дойдешъ на земята – не можешъ да изправишъ погрѣшката. Имашъ да давашъ нѣкому, обещалъ си. Или обещалъ си нѣкакво морално задължение. Представете си, че вие сте направили нѣкакво престѫпление, убили сте нѣкого. Умирашъ, въ оня свѣтъ отивашъ. Казвате: „Ще го сѫдятъ“. Въ оня свѣтъ за престѫпления не сѫдятъ. Ако си добъръ човѣкъ, ще идешъ въ оня свѣтъ. Ако си лошъ, ще останешъ тукъ на земята. Та по нѣкой пѫть вие мислите за оня свѣтъ това, което не е. Когато една майка прати своя синъ Драганчо, Драганъ – каквото име и да взема, се може да засегна нѣкого – праща своя Драганчо въ странство. Майката много обичала своя синъ, че не могла да го прати. Бащата решилъ да го прати, да се учи. Свършилъ гимназия, за да следва университета го пращатъ. Тя плаче и казва: „Драганчо, майка, какъ ще се раздѣлимъ? Не мога, Драганчо“. И той обичалъ майка си, и нему не му се ходило въ странство. Бащата искалъ да го прати. Отиватъ на гарата, майката прегръща сина си, казва: „Кога ще се видимъ?“ Качва се на трена синътъ. Обаче Драганчо слиза отъ трена и преди майката да се върне въ кѫщи, той се връща. Като го вижда, майката казва: „Синко, свърши ли?“ А той никакъ не е ходилъ. Вижда го въ кѫщи, не иска да ходи да се учи въ странство.

Ако правимъ погрѣшки, които не можемъ да ги поправимъ, какъ ще се оправимъ? Азъ говоря за невидимитѣ погрѣшки. За тия, видимитѣ, съ законъ ще ги оправимъ. Не говоря за погрѣшки, за които всѣки може да ти напомни. Азъ говоря за погрѣшки, за които никой не подозира. Тѣхъ като изправи човѣкъ, по-лесно ще изправи и другитѣ. Голѣмитѣ погрѣшки се дължатъ на малкитѣ. Като изправимъ малкитѣ погрѣшки, които никой не вижда, и голѣмитѣ лесно се изправятъ. Когато не можемъ да изправимъ невидимитѣ, дето никой не може да види, и другитѣ по-мѫчно ще изправимъ. На единъ светия му донасятъ малко хлѣбъ, една пита. Нѣкой пѫть на светиитѣ носятъ хлѣбъ. Дойде нѣкой и му иска хлѣбъ. Ако не иска да даде, то е погрѣшка. Не може да каже, че нѣма хлѣбъ – то е лъжа. Или пъкъ като дойде да му иска, той ще му даде изгорѣлото, черния хлѣбъ. Това го считатъ за престѫпление, мѫчи се, че не далъ хубавъ хлѣбъ. Може би цѣла седмица да нѣма миръ защо далъ изгорѣлото на човѣка. Той цѣла

седмица не може да се освободи, че проявилъ егоизъмъ. Светията ще вземе най-хубавата страна на хлѣба и ще даде, а за себе си ще остави изгорѣлото, хубавото ще даде. Като даде хубавото, усѣща се доволенъ. Нѣкой пѫть цѣла пита може да даде.

Та казвамъ: Едно голѣмо благо е човѣкъ да изправя малкитѣ си погрѣшки. Човѣкъ, който се занимава съ изправянето на малкитѣ си погрѣшки, става здравъ, очитѣ му сѫ здрави, ушитѣ му сѫ здрави, дишането му е здраво. Човѣкъ, който изправя всичкитѣ си погрѣшки, е здравъ. Болеститѣ се дължатъ на погрѣшкитѣ. Ако ти си деликатенъ човѣкъ, най-малкото полъхване на вѣтъра може да те простуди. Нѣкой пѫть азъ се чудя, като привеждамъ нѣкой примѣръ – засягатъ се нѣкои. Въ езика си ще употрѣбишъ една дума, отъ която хората се сърдятъ. Казвамъ: Дойде ти една дума на езика, като я кажешъ – угрубявашъ езика си. Кажешъ една дума хубава, пъкъ не е изразителна. Колко пѫти въ годината трѣбва да употрѣбишъ думата „смахнатъ“ или думата „недодѣланъ“? Колко пѫти трѣбва да я употрѣбишъ? Ако употрѣбишъ думата „недодѣланъ“ за единъ камъкъ – иди-дойди, но ако употрѣбишъ за едно дърво одѣлано – тогава вече кое е по-хубаво? Камъкътъ, като е одѣланъ, е по-хубавъ. Но дървото, като е одѣлано, не е хубаво. Дървото е за предпочитане да е неодѣлано. За насъ одѣланото дърво е на мѣсто, но за самото дърво като го одѣлатъ хората – не му е така добре. Казвамъ: Не се стремете да одѣлате хората. Въ съзнанието ви трѣбва да има това. Оставете всѣки човѣкъ самъ да се оправя. Много лошо е, когато нѣкой пѫть искаме да изправимъ погрѣшкитѣ на нѣкого. Азъ като обичамъ единъ човѣкъ, като направи една погрѣшка, не може да му помогна. Направи той една погрѣшка, може да го обичамъ, но моята обичь не може да премахне болката, която му се причинява въ дадения случай. Да кажемъ изкълченъ или счупенъ е кракътъ му. Може ли да му помогна? Може да му помогна, ако мога добре да му поправя кракътъ. Той направи една погрѣшка, нѣма законъ, който да го сѫди, но болката, която чувствува, не може да се освободи. Казва: „Не ме ли обичашъ?“ – „Обичамъ те, но не мога да премахна болката ти“. Нѣкои лѣкари се ухитряватъ, турятъ наркотични срѣдства, ще направи операцията. Онзи нѣма да чувствува болката. Следъ операцията болката се удвоява. Природата е толкозъ умна, че наказанието, което иска да ни наложи за изправление на една погрѣшка, не може да го избѣгнемъ, понеже съ туй наказание тя ни изправя. Когато азъ страдамъ, подразбирамъ, че въ нея има едно сѫщество вънъ отъ мене. Казва: „Поправи тази погрѣшка“. Ако ти не искашъ да я поправишъ, азъ ще я поправя.

Казвамъ сега: Подчинявайте се на вѫтрешния законъ да поправяте не вашитѣ видими погрѣшки, но невидимитѣ погрѣшки. Онзи човѣкъ, който

знае да поправя своитѣ невидими погрѣшки, той е силенъ човѣкъ. Преди нѣколко деня идатъ да ми разправятъ, че нѣкой направилъ нѣкаква погрѣшка. Казвамъ: Не ми казвайте, не може да се поправи тази погрѣшка. – „Защо?" Направена е погрѣшката. Нѣкой ударилъ нѣкого. Защо да го удари? Не можешъ да го поправишъ. Онзи, който е ударенъ, чувствува болка. Че азъ може да не споделямъ това. Болката си е болка, тази погрѣшка не е добра, азъ нѣмамъ единъ законъ да сѫдя. Онзи, ударениятъ, и онзи, който е ударилъ, да се събератъ двамата, да се поправятъ. Питамъ: Ти защо го удари? – „Не съмъ". Че азъ по нѣкой пѫть, като хвана една муха, правя погрѣшка. Хвана нѣкоя муха, не я обичамъ, изъ прозореца не я пущамъ, но като отворя прозореца я хвърлямъ навънъ. То е вече една вѫтрешна погрѣшка. Тя ще хвръкне, нѣма да падне, но въ самото хвърляне има нѣщо, което не е хубаво. После свия вежди. Като хвръкне тази муха, кажи ѝ: „Колко си хубава". Разходи се навънъ. Тукъ, на рѫката, трѣбва да я туря, да я погладя, да ѝ кажа: „Хвърчи навънъ, да те видя какъ хвърчишъ". По нѣкой пѫть я хващамъ, не я турямъ на рѫката, но я хвърлямъ навънъ. Никой не ме видѣлъ. То е една малка погрѣшка. Днесъ хвана една и я хвърля, утре друга, трета, четвърта. По нѣкой пѫть дрехата не е огладена, ти я теглишъ. То е погрѣшка. Или пъкъ дръпнешъ нервно. И то е погрѣшка, нѣмашъ търпение. Погледни на дрехата, считай, че е сѫщество, което те слуша. Може да ти причини нѣкаква болка, искамъ малко да те изтегля. Хванешъ рѫката, теглишъ го. Нѣма никаква погрѣшка. Тогава какво трѣбва да се прави? Малка погрѣшка, изтеглишъ дрехата, скѫсашъ дрехата, после започнешъ да сѫдишъ, че този дрехарь не е направилъ дрехата хубаво. Скѫсана е дрехата, не е хубаво ушита. Изгърбишъ се, нѣкоя дреха имашъ, носишъ 4–5 години, тогава си я правилъ, сега си се прегърбилъ. Причината не е въ дрехата, но въ тебе. Ами че забелязвамъ нѣкои отъ васъ много започнахте да се прегърбвате. Не се позволява духовниятъ човѣкъ да бѫде прегърбенъ. Нѣмашъ никакъвъ товаръ и си се прегърбилъ. Не се позволява. Казватъ: „Старостьта". Не е старостьта, (а) немърливостьта. Станешъ сутриньта, казвашъ: „Богъ е горе, Богъ е долу". На земята като стѫпишъ, нѣма да казвашъ: „Господь е горе, Господь е долу". Дето стѫпишъ, краката ти трѣбва да бѫдатъ чисти. Ако излѣзешъ отвънъ да ходишъ, ще си измиешъ краката. Гледамъ нѣкои отъ васъ не си миятъ краката. Споредъ този законъ трѣбва да си умиешъ краката и тогава да ходишъ по тревата. Вие изувате обущата си и съ нечисти крака ходите по тревата. Казвате: „Лечебно е". Погрѣшка е това. Ще си измиешъ краката хубаво. Съ много студена вода, ако умиешъ краката си – пакъ е погрѣшка. Ако водата е много топла – пакъ е погрѣшка. Ще си умиешъ краката съ такава вода, че краката да сѫ доволни. Ще идешъ да се разходишъ по тревата съ чисти крака. Ти по тревата съ нечисти крака нѣма да ходишъ. Като ходишъ съ нечисти крака, гледашъ – тревата пожълтѣла.

Сега нѣкои казватъ, че иматъ моралъ. Стѫпилъ съмъ на едно цвѣте. Погрѣшка е. Не съмъ внимателенъ. Туй цвѣте тамънъ излѣзло да се покаже нѣщо и азъ съмъ стѫпилъ. По нѣкой пѫть подигна го и казвамъ: Ще ме извинишъ. Стѫпя отгоре на цвѣтето, казвамъ: Много съмъ занятъ. Нѣма никаква философия въ това. Каква философия има? Кой е създалъ свѣта? Че каква философия има въ това, кой е създалъ свѣта? Да му мисли онзи, който го е създалъ. Азъ, което съмъ създалъ, за него ще мисля. Ако искамъ да зная, ще ида да го питамъ, той ще ми каже кой го е създалъ.

Казвамъ: Когато започнете да изправяте малкитѣ, невидимитѣ погрѣшки, за които нѣма законъ, тогава никаква карма не се образува. Отъ тия погрѣшки се образува кармата. И да ги поправяшъ, и да не ги поправяшъ – никой не те сѫди. Този, който не поправя своитѣ невидими погрѣшки, пакъ го приематъ въ невидимия свѣтъ. Но като идете, онѣзи, които нѣматъ желание да поправятъ невидимитѣ погрѣшки, като те видятъ, ще се усмихнатъ. Като се усмихнатъ, ще знаешъ, че те казватъ: „Този не се е научилъ да поправя погрѣшкитѣ“. Тѣ не говорятъ навѫсено, но весело. Казвашъ: „Много весело ме приеха“. То е признакъ, че ти не искашъ да поправяшъ погрѣшкитѣ си. Затуй въ религията казватъ: „И прости, Господи, онова невидимото, което не го знае, и то е погрѣшка“. Стѫпилъ съмъ на единъ цвѣтъ, изулъ съмъ обущата си и съ нечисти крака ходя по тревата. После съмъ окалѣлъ краката си, пъкъ не съмъ измилъ краката си. Накаралъ съмъ другитѣ хора да ми миятъ краката. Разболѣлъ съмъ се и искамъ другитѣ хора да ме лѣкуватъ. Че си се разболѣлъ, то е погрѣшка и ти очаквашъ другитѣ да ти помагатъ. Сготвятъ ти хубаво ядене, разгнѣвишъ се, казвашъ: „Такова ядене!“ Най-първо, като се разгнѣвишъ, ще кажешъ: „Погрѣшката е моя“. Вие въ болестьта си, гледамъ, всички сте страхливи. Щомъ дойде болестьта – тичате при лѣкарь. Хубаво, нѣмамъ нищо противъ това, но ти ще идешъ при единъ лѣкарь, той не може да ти помогне. Ще викашъ втори, трети, четвърти, пети лѣкарь. Кой лѣкарь може да ти помогне? Азъ да ви дамъ правилото: Не отивай при лѣкарь, когото не обичашъ. Иди при нѣкой лѣкарь, когото обичашъ. Да, има нѣщо, което те привлича. Погледнешъ – имашъ довѣрие. Въ тебе да има една вѫтрешна връзка, симпатия. Този лѣкарь, безъ да ти даде лѣкарство, ще ти помогне. Ако нѣкой пѫть се лѣкувате, идете при нѣкой вашъ приятель, който ви обича и когото вие обичате, всѣкога може да ви помогне. Любовьта, въ туй отношение, е най-добриятъ лѣкарь. Идете между хора, които ви обичатъ. Дружете съ хора, които ви обичатъ и ще бѫдете здрави. Щомъ ходишъ между хора, които не обичашъ – ти губишъ. Като излизашъ – пакъ сѫщото правило. Минавай по пѫть, който обичашъ – ти си свободенъ. Като минавашъ по пѫть, който не обичашъ – правишъ пакость на себе си. Тръгни, избери най-хубавиятъ пѫть, по който да

минешъ. Минавашъ изъ една местность, избери най-хубавата местность. Когато си вѫтрешно свободенъ. Когато е по команда – то е другъ въпросъ. Но когато си свободенъ, не минавай отдето и да е. Не чети книга, която не обичашъ. Не рисувай предметъ, който не обичашъ. Не пѣй пѣсень, която не обичашъ. Изучавай пѣсень, която обичашъ. Сѫщевременно рисувай нѣщо, което обичашъ. Никога не прави това, което не обичашъ. Щомъ имашъ малко неразположение – не прави това. Когато искашъ да миешъ паницата си, не цапай рѫката си. Не си осакащай рѫката си, не мий паницата си съ рѫка. Вие, когато се миете, вие сте много груби. То е престѫпление. Вие, като се миете, търкате очитѣ си. Тъй не се чисти. Двет ѣ очи за тебе ще бѫдатъ първокласни светии, ще ги пипашъ внимателно. Ти ги търкашъ силно, то е престѫпление. Ти нѣкѫде се чешешъ. Не се прави така. Никакво почесване. Или ще вземешъ грубо да се решишъ – то не става така. Като си чешешъ косата, ще си кажешъ, че това сѫ антени на главата. Ти като се чешешъ, може да развалишъ свѣта. Изтеглишъ десеть–петнадесеть косъма, ти вече си направилъ престѫпление. Вие сега всички се стремите да изправите погрѣшкитѣ си, не, които законътъ ги хваща. Тия погрѣшки сѫ неизправими, тѣхъ законътъ изправя. Какъ ще си чешешъ косата? Нѣкой пѫть имате навикъ да турите пръста си въ ухото си и силно го тръскате. Сега азъ като го правя и ви показвамъ – правя погрѣшка. Ушитѣ ми казватъ: „Защо ни излагашъ? Какво сме ние виновати“. Какво съмъ виноватъ, че тѣ не слушатъ – правятъ погрѣшка.

Като станешъ сутринь, ще отпуснешъ сърдцето си, ще обърнешъ ума си къмъ Бога, ще кажешъ: „За какво Ти ме създаде, Господи?“ Ще оставишъ ума си спокоенъ, ще оставишъ всичкитѣ противоречия, да се отпусне лицето ти, очитѣ ти, всички да приематъ Божието благословение. Цѣлото тѣло да бѫде свободно, че всичко въ тебе да почувствува, че има единъ господарь, който разбира Божия законъ. Сега усѣщашъ краката си натегнати, рѫцетѣ си натегнати, не знаешъ какъ да си помогнешъ. Ти си първиятъ лѣкарь. Въ себе си вѫтре ще дадешъ свобода на всичкитѣ органи, на очитѣ, на ушитѣ, 10–15 минути всичко да е на мѣсто. Като излѣзешъ – да се зарадвашъ, че си постѫпилъ добре. Ако река да пѣя на дебело – правя погрѣшка. Какво право имамъ да викамъ? Махнешъ съ рѫката си грубо – погрѣшка е. Свивашъ си веждитѣ – погрѣшка е. Спокойно да погледнешъ, нищо да те не смущава. Двама души се биятъ – стой настрана, гледай, не вземай участие. Двама силни хора какво ще примирявашъ? Ако си по-силенъ отъ двамата, хвани ги и двамата, раздѣли ги, кажи: „Не е хубаво да се биете“. Щомъ си слабъ, гледай какъ се биятъ силнитѣ хора. Вие искате методи за възпитание. При съвременнитѣ методи на възпитание свѣтътъ ще бѫде, както сега. Законъ има и трѣбва да има. И неволи ще има.

Трѣбва да дойдемъ до погрѣшкитѣ, които никой не вижда. Само Господь

ги вижда въ насъ. Да започнемъ да ги изправимъ. Да започнемъ добре, внимателно да се обхождаме съ косата си. Не че е грѣхъ, ако скубемъ косата си, никакъвъ грѣхъ не е. Като туришъ ржцетѣ си отгоре на главата, нищо не се постига. Като четете Стария заветъ, ще видите какво пророцитѣ сж писали, ще видите тия погрѣшки. Иеремия казва: „Това Господь, онова Господь“, но като дойде – той самъ плака. Ако ние поправяме нашитѣ невидими погрѣшки, ако всичкитѣ хора така биха се възпитавали, ако всичкитѣ възпитатели, учители, ако всичкитѣ бащи и майки, и синове, и дъщери, слуги изправиха тия погрѣшки, които никой не вижда, то е именно онзи, съвършениятъ животъ, къмъ който ние се стремимъ.

Тогава казвамъ: Сутринь, като станешъ, отправи ума си къмъ Бога, да направите връзка съ този, съвършения животъ. Тогава погледнете къмъ растителното царство, къмъ земята, къмъ всички тия тревици, които растятъ. Къмъ всичко туй Божественото съзнание е толкозъ внимателно, че Господь гледа всѣка тревица. Дето има, на всичко туй иска да се даде съответни условия. Неговото съзнание е така поставено, че Той постоянно поправя погрѣшкитѣ на хората. Тамъ, дето нѣкой е миналъ, стжпилъ нѣкоя тревица, тази тревица страда – Той веднага поправя. Той всичко туй поправя и не търси престжпника. Той не пита кой е миналъ, не търси виновника. Може да е миналъ нѣкой волъ – Той ще поправи погрѣшката. Нѣкоя птичка може да е кацнала, и тя е направила погрѣшка. Богъ е сжществото, Който всѣкога, когато въ насъ имаме една тежесть, Той поправя. Ние искаме по механически начинъ да поправимъ. Нищо така не се поправя. Както Той поправя, така и ние трѣбва да поправяме. Да бждемъ герои на търпението. Ние не можемъ да носимъ най-малкитѣ страдания. Имайте си едно огледало и сутринь, като станете, оглеждайте се.

Всички вие имате една идея за онзи свѣтъ. Казвате: „Да се освободя отъ тѣлото“. Ако това тѣло, което Богъ ти далъ, се отнасяшъ зле съ него, какво тѣло ще носишъ по-добре? Отнасяйте се добре къмъ вашия умъ и къмъ вашето сърдце, и къмъ всичко онова, което Богъ ви е далъ. Ако вие съ себе си не се отнасяте добре, какъ ще се отнасяте съ другитѣ хора? Човѣкъ дотолкозъ, доколкото познава себе си, дотолкозъ може да познае и другитѣ хора. Казвамъ: Да направимъ най-малкитѣ усилия въ този животъ. Не да поправимъ голѣмитѣ погрѣшки, но най-малкото усилие да поправимъ, тия невидимитѣ погрѣшки, които сждътъ не ги хваща, които не съдържатъ никакъвъ грѣхъ. Въ усилието, като искате да поправите малкитѣ погрѣшки, тамъ е силата на човѣка. Стжпилъ си на цвѣтето, изправяшъ погрѣшката си, добивашъ сила. Поправи тази погрѣшка. Стжпилъ си на нѣкаква трева, обърни се, поправи, съзнанието си спжвашъ,

ако не поправишъ. Върни се, поправи. Тъй проявявашъ вѫтрешната сила на характера си. Съзнанието започва да работи тъй, както въ Бога работи. Да желаемъ всички сѫщества около насъ да живѣятъ така, както ние живѣемъ. Господь желае всички да живѣятъ, както Той живѣе. Да бѫдете така внимателни, както е Той внимателенъ.

Та казвамъ: Азъ не засѣгамъ другитѣ погрѣшки. Другитѣ погрѣшки другояче ще се поправятъ. Тѣхъ ги считамъ за непоправими. Навехналиятъ кракъ, какъ ще поправишъ? Болкитѣ, които ще търпишъ, ще поправишъ искашъ–не искашъ. Но преди да навехнешъ крака си, да избѣгнешъ ония условия, при които може да стане навехването. Ти можешъ да повредишъ окото си отъ взиране. Върви нѣкой, ти гледашъ. Не си туряшъ въ ума си да мислишъ какво движение да направишъ. Всѣки човѣкъ, като се движи, показва по какъвъ пѫть отива по движението. Че всѣка една стѫпка е музикална на човѣка. Онзи човѣкъ, който е направилъ едно престѫпление, ходътъ му не е музикаленъ. Движението на тѣлото е особено на онзи, който е направилъ престѫпление. Наблюдавайте единъ паякъ. Гледамъ паяцитѣ, нѣкой пѫть въ паяжината има една муха, има бръмчене. Той удвоява нишкитѣ, въ самиятъ начинъ на движение на тѣлото има нѣщо неестествено. Като наблюдавате, ще видите – очитѣ му сѫ ококорени. Като гледа – разбойнически гледа. Лакомия има въ очитѣ. Очаква най-малкото помръдване. Като дойде нѣкоя муха, много деликатно съ крака си я бута, само ще я ухапе. Казва: „Колко те обичамъ“. Като хване съ крачето, вече има много тънки нишки. Казва: „Азъ ще те пазя, да не би да паднешъ, да си не счупишъ нѣщо“. Закачи оттукъ-оттамъ, вие гледате и казвате: „Господь така направи свѣта“. Тия паяци по кой начинъ ядатъ мухитѣ? Господь не ги направилъ така. Тѣ сами се направиха. Вълкътъ какъ яде овцитѣ? Господь не го научи да яде овци. Вълкътъ най-първо трева пасеше, после се научи да яде овци. Змията, която сега гълта жертвата си цѣла, по-напредъ не ги гълташе. Господь ѝ каза съ какво да се храни. „Съ пръстьта, ѝ каза, да се хранишъ“. Това сега е отъ нея.

Да оставимъ да не правимъ ония погрѣшки, които ние сме създали. Казваме, че така сме създадени. Ние сме създадени по съвсемъ другъ начинъ. Ние сме създадени по единъ свѣтъ, който сме напуснали. Сега ходимъ въ единъ свѣтъ, който ние сме създали. Да се освободимъ отъ своето, което ние сме създали. Да влѣземъ въ свѣта, който Богъ е създалъ. Казвате: „Какъ да разберемъ това?“ Азъ казвамъ сега по новото учение: Ако азъ не обичамъ себе си – азъ не мога да обичамъ и другитѣ хора. Сега хората казватъ: „Той е егоистъ“. Бихъ желалъ всичкитѣ хора да бѫдатъ егоисти. Хората още себе си не обичатъ. Ако само въртишъ врата си и не обръщашъ очитѣ си, не упражнявашъ очитѣ си – ти не обичашъ очитѣ си. Ще дадешъ свобода на очитѣ си, тѣ да се движатъ навсѣкѫде. Ти, като

чистишъ ухото си, вземешъ едно малко дръвче, туришъ памукъ и така чистишъ ухото си. Не се позволява и съ никакъвъ памукъ. По нѣкой пѫть като те заболи ухото, нищо нѣма да туряшъ. Ще идешъ при слънцето и ще кажешъ: „Моля ти се, помогни ми“. Свѣтлината, като влѣзе, лѣкува. Ти казвашъ: „Много ти благодаря“. Щомъ бъркашъ вѫтре, правишъ непоправимитѣ погрѣшки, отъ които следъ хиляди години ще се роди нѣщо много лошо, или пъкъ не можемъ да прогресираме.

Казвамъ: Деликатни трѣбва да бѫдемъ въ обходата си съ себе си. Мене ме интересува азъ какъ се обхождамъ. Какъ се обхождатъ хората, това е тѣхна работа. Мене ме интересува азъ да бѫда внимателенъ, азъ да се обхождамъ тъй, както Богъ се обхожда. „Бѫдете съвършени, както е Той съвършенъ“. Трѣбва да започнете от туй, отъ вниманието. Тия погрѣшки сѫ въ тебе, въ хората. Хванешъ една муха, хвърлишъ я. То е добре заради нея, но азъ се огрубявамъ. Тури я на рѫката, поглади я. По нѣкой пѫть не искамъ да я хвана. По нѣкой пѫть натисна нѣкой комаръ, после гледамъ като го хвана – не може да хвърчи. Казвамъ: Натисналъ съмъ го повече. По нѣкой пѫть духна го и той си иде. Когато дойде нѣкой комаръ, нѣкой пѫть съ пръстъ го бутна. То е погрѣшка вече. По нѣкой пѫть само духна леко и той си иде. Казвамъ: Когато дойдатъ комари, духнете леко. Може и съ пръста си да ги бутнете. Щомъ убиешъ единъ комаръ, стане червено. То е бояджийство вече. Убийството – то е въ свѣта на престѫпленията. Тъй бихъ представилъ да бѫдешъ деликатенъ къмъ коситѣ си, къмъ веждитѣ си, къмъ очитѣ си, къмъ себе си. Като се изправишъ – цѣлото тѣло да бѫде свободно отъ каквото и да е напрежение. Десеть–петнадесеть минути така да остане свободно, то е здравословно състояние, което трѣбва да добиемъ.

Като станете, изпѣйте така една пѣсень. /Учительтъ пѣе: „Ти, Господи, на Тебе азъ отправямъ своята молитва. Да се освободи моето тѣло отъ всичкитѣ неправди, които азъ самъ създадохъ. Господи, Господи, Господи, да бѫде Твоята милость къмъ мене, къмъ мене. Азъ, който не зная какъ да живѣя, Господи, Господи, Боже мой“/.

Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото Ти Си пратилъ.

XX година
39. Лекция на Общия Окултенъ класъ
9 юлий, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.

1941_07_11 Механически, органически и психически процеси
лекция на младежкия клас

МЕХАНИЧЕСКИ, ОРГАНИЧЕСКИ И ПСИХИЧЕСКИ ПРОЦЕСИ

„Отче наш“
„Фир-фюр-фен“

Ако ви се даде такъв един въпрос, как бихте го разрешили: [какво разбирате под] механически, органически и психически процеси? Какво разбират съвременните хора под думите [под] механически процес, органически процес и психически процес. Най-първо човек се намира в едно много трудно положение. Думата механика разбирате, но механически процес да определиш какво разбираш. Да допуснем, че всички разбирате нещо по музика, знаете. Дават ви една песен така да я изпеете – веднага ще се намерите в едно трудно положение. В какво седи трудността? Виждате, песента започва от „до“, „ре“, „ла“ или „си“, но нямате сигурност, не знаете как да вземете. Основният тон на песента от какво зависи? Някой, който е много страхлив, не може да започне – страх го е и не може да пее. Някой, който е много смел, може да почне. Кои хора са смели? Страхът в него е по-слабо развит, смелостта е по-силно развита. Тя е едно чувство. Той знае – не знае, взема криво-ляво. Че направил една погрешка, много смелият не се смущава. Страхливият не пее и не прави погрешки, другият пее. Сега кого бихте одобрили в дадения случай, който пее или който не пее? Който криво взема, криво учи хората.

Вие имате известни пориви в себе си – механически пориви, имате органически и после имате психически пориви вътре. Какво разбирате под думата порив? Ние задаваме въпроси, без да ги обясняваме, да мислим. Защото някои неща, които се обясняват, стават по-тъмни. Ще ви дам едно обяснение. Ако някой предмет седи много далече от мене, може да ми разправят какъв е предметът, но предметът е неясен, колкото и да ми разправят. Зависи от мене – трябва да се подвижа. Ако предметът е много далеч, ако наполовина се подвижиш, предметът ще стане малко [по-]ясен и без да ми разправят. Те ще ми разправят неща, които не ги виждам. Може да ми разправят какъв е цветът му, после някоя особеност, но е много далече, не мога да го видя, трябва да се приближа. Някои неща за нас са неразбрани, понеже сме далече от предмета, колкото и да ни разправят. Например разправят за душата. Трябва да се приближим до душата. Отдалече разправят какво нещо е душата, разправят за оня свят. Оня свят вие как го разбирате? Казвате този свят и онзи свят. Сега, като

говорите онзи свят, винаги разбирате нагоре, а този свят – разбирате надолу.

Като кажем този човек и онзи човек, разбираме винаги по права линия А и В.

Но като кажем този и онзи свят, разбираме горе и долу. Защо именно е тази идея? Казваме този човек и онзи човек и ги туряме по права линия, този свят и онзи свят ги туряме перпендикулярно. Защо? Пак няма да ви обяснявам. Аз ще ви разправя защо – то е едно статическо положение.

Имаме този свят и онзи свят. Ако това колело го подвижим, вече имаме едно динамическо положение. Хоризонталната линия става вертикална. Ако колелото продължи да се движи, пак ще вземе хоризонтално положение. Когато говорим за този и онзи, разбираме, че седи на същата плоскост, а пък тоя и оня свят показва на един порядък – че той се намира не в същия по-рядък и не в същото измерение. Туй показва друго измерение: АВ е едно измерение, CD е друго измерение.

Сега кой свят е по-голям, този свят или онзи свят? Да допуснем, че имате двама души приятели: този приятел и онзи приятел. Щом кажа този приятел [и онзи приятел], може ли някой да знае ръста на този приятел и онзи приятел, без да ги е видял? Само като кажеш този мой приятел и онзи мой приятел, само от думата можеш ли да определиш какъв е той? Сега има един начин. Аз, като говоря този мой приятел и онзи мой приятел, аз веднага ще си съставя едно понятие. Като кажа този приятел, ще покаже, че е по-близо, за него [се] говори. Пръв е онзи, после [е] вторият. Единият приятел е началото, другият приятел е краят.

Сега, когато говорим за едно начало, говорите вие за яденето, когато започнете, то е началото, вашият пръв приятел. След като се наядете, казвате, че сте свършили яденето. Като говорите за началото, какво подразбирате? Началото и краят едно и също ли е? Ако в началото имате един приятел, който седи с една кофа вода – влизате в началото и той ви оквасва, излее водата отгоре ви? Представете си, че имате такава една опитност. Вие сте нямали такава опитност. Някои може би сте имали. Децата обичат, като идат на чешмата – вземат вода и хвърлят отгоре на другарчетата си, наквасват се. Представете си, че единият излее в началото една кофа вода, другият излее [в края] друга кофа вода върху вас, какво ще научите от тия две кофи вода?

Сега кои са причините, които са заставили вашите приятели да излеят по една кофа вода? Може мотивът да е следният: вие сте страдали няколко

месеца от треска, те са чели, че внезапно като се излее една кофа вода, човекът се сепне и оздравява. Единият казва: „Аз на единия край, ти на другия.“ Ти, като влизаш, те полее единият, като излизаш, те полее вторият, и ти не знаеш, но те имат определена цел – да те лекуват с вода. В тях идеята е определена. Но този, когото поливат, казва: „Какво голямо безобразие. За нищо и никакво, поливат ме с вода. Не постъпват добре.“ Кой е на правата страна, тези двамата, които изливат водата или онзи, който обсъжда отвън?

А пък някой път тия ваши приятели искат да направят някаква шега, искат да се пошегуват. Той се излекува, неговите приятели са решили малко да го наквасят, макар да има нови дрехи – ще видят може ли да се въздържа, или ще се разсърди. Питам, ако вие сте трескав и ви излеят вода, най-първо вие няма да знаете защо. Обаче след като се свърши процесът и вие оздравеете, ще намерите, че тия двете кофи много добра работа свършили. Казвате: „Ако не бяха ме полели, нямаше да оздравея“, радваш се, че умно са постъпили. Представете си, че ти си с нов костюм, те те лекуват. Малко по-мъчно е. Не виждаш никакъв повод, виждаш нещо глупаво. Облечен с новите дрехи, те изведнаж изливат вода отгоре ти. Да се лекуваш – не е. Казват: „Ние го поляхме, понеже обича много да се сърди за нищо и никакво. Сега искаме неговото психическо лекуване.“

Треската с вода се лекува, но сръднята с вода лекува ли се? Лекува се. Ако си сърдит, като те накваси дъждът, веднага ще придобиеш едно хубаво настроение. Сега искат от вас едно научно обяснение: как човек, като го полееш с вода, ще се лекува? Сега да се постараем научно да обясним. Всяко радостно състояние произтича от набирането на някаква енергия чрезмерно в една област, която произвежда едно стеснително състояние. Ти, за да се освободиш от нея, търсиш някакъв повод.

Допуснете, че носите известен товар, който тежи на гърба ви. Веднага търсите един повод, да го сложите някъде. Ако сте разумен, ще го сложите на някой камък или ще го хвърлите от гърба. Щом го хвърлите от гърба, какъв е поводът? Носили сте го може би три–четири километра, вече капнали сте от умора. Казвате: „Този товар не искам да го нося. Който иска, да го носи. Аз не искам да го нося вече.“ Сега представете си, че това е ценен материал. Ще ви направят един упрек, ще ви кажат: „Защо го хвърлихте?“ Но представете си, че това е пясък. В първия случай ще кажат: „Защо го хвърляте, не знаете ли, че цяло богатство представя?“ Ще ви четат морал, че не сте били умен. Ако във втория случай е било пясък на гърба ви, ще одобрят постъпката ви. Казват: „Ако сме на вашето място, ще направим същото.“ Но ако е за първия случай, ще кажат: „Ако носехте този товар, човек и половина ще станете.“ Той започва да се извинява, че

не знаел.

Сега на вас аз ви давам един товар, тази идея: механически, органически и психически процес. Процесът мене не ме интересува, не искам да занимавам ума си, имам друга по-важна работа. Какво ще нося, да се занимавам с него? Няма да разрешавам тайните на битието. Процесите са си процеси. Какво е механическият, органическият и психическият процес не ме интересува. Сега вие какво разбирате под механически процес. Вървите по пътя, падате. Какъв процес е този? Ударът, който приемате, какъв е? В механическите процеси причината е отвън. В органическите процеси причината е вътре в процеса. Ами [в] психическия процес къде е?

Да допуснем, че носите товар на гърба си – ще уподобим на един механически процес. Товара от гърба го снемаш. Ядеш храната, какъв процес е? При механическия процес туряш товара на гърба си и го снемаш. Но като се наядеш – не можеш да снемеш така лесно, както е товарът на гърба. Този процес, носенето на гърба, и яденето в стомаха са различни процеси. Туй, което влиза в стомаха, мъчно може да го изхвърлиш, ще остане процесът сам по себе си. Част от туй, което влязло в стомаха, ще остане в тебе. Друга част ще излезе навън. В стомаха се зарежда една идея, която не е правилна. Знаем, че при яденето известна част ще остане в тялото. Вие знаете, че вече влиза друга една идея, която не е красива.

Но да вземем процеса на дишането. Приемеш въздуха. После този въздух като седи дълго време, ти приемеш нещо от въздуха. Туй от което дробовете не се ползват, този въздух, навън го изпращаш. Като изпращаш туй, нехубавото навън, ще изкажеш най-хубавите думи. Казва: „Много сладко говори.“ [С] туй, което на тебе не ти е потребно в дробовете, сега като говориш, ще изкажеш най-хубавите сладки думи, ще изкажеш с такъв един материал: добро, приятелство, божество, радост, веселие. С този, нечистия, въздух сте изрекли най-хубавите думи. Какво ще кажат думите, които обличате с този материал? Как ще примирите сега противоречието?

Ето къде има един морал – то е право вече. Приемаш и изпратиш въздуха навън нечист. Ще го изпратиш сам да се чисти. Ако си намислил да пееш, тогава след като [го] приемеш, ще го изчистиш в себе си и тогава ще пееш. Ще внесеш една хубава мисъл, едно хубаво чувство, едно хубаво желание, една хубава постъпка. Тия динамични сили в него ще пречистят този въздух и той ще стане по-чист, по-хубав, отколкото е отвън. Тогава чрез него може да изкажеш най-хубавите думи. Тази реч ще бъде отлична.

Сега идем до основния закон – нещата се поправят по три начина: чрез

мисъл – първият процес е психологически процес, органическият е чрез чувствата и механическият е чрез постъпките. Една постъпка има отношение към механическите процеси в природата, чувстването има отношение към органическия свят и мисълта – към психическия свят.

Та казвам, когато мислиш върху една идея, ти намираш отношенията на нещата какви са. Пет плюс четири е равно на девет. Пет овце, събрани с четири овце – какъв процес е? Механически. Пет души обрали десет ореха. Пет по десет – колко трябва да платите за орехите? Пет по десет е петдесет. Добре, сега психическият процес кой е? В органическия процес клетките се умножават. Размножаването е един органически процес. С тези знаци означават механическите процеси. Умножението съдържа в себе си органически процес. Пет, делено на четири, е деление, но същевременно и означава отношението на две живи същества, отношението между тях. Сега какво трябва да бъде отношението? Сега, детето разделено от майка си, майката като го пусне навън, при този процес то е взело нещо. Колко е взело сега? Колко може да бъде? Едно цяло и двайсет и пет стотни. Като разделите пет на четири – влиза един път. То е един органически процес. Степени има. От едно до десет, това е Божествен процес. От десет до сто, това е ангелски процес. От сто до хиляда, това е човешки процес. Детето е взело от Божествения процес едно цяло и двайсет и пет стотни [е] взело от ангелския свят. Онова от човешкия свят остава тепърва да го взема, затуй е дошло помежду хората. Трябва да се роди, защото [трябва] да вземе от хората. Ангелите не могат да му дадат това, което хората може да му дадат. Защо е дошло на земята? Защото човешките блага туй дете може да ги вземе само от хората.

„Защо съм дошъл на земята?“ За да вземеш благата на хората, които те могат да ти дадат. Защо ще идеш между ангелите? За да вземеш благата, които ангелите могат да ти дадат. Защо ще идеш при Бога? За да ти даде благата, които Бог може само да ти даде. Всякога, когато отиваме при Бога, вземаме благото, което Бог може да ни даде. Когато отиваме при ангелите, вземаме благата, които ангелите могат да ни дадат. Когато отиваме при хората, вземаме благата, които хората могат да ни дадат. То са разсъждения, да се уясни защо ще идеш между хората, защо ще идеш между ангелите. Ти отиваш, за да придобиеш нещо. Ако отиваш някъде и нищо не придобиваш, то е празен ход. Ако влизаме в един механически процес, то е за да придобием нещо. Ако влизаме в един органически процес, то е за да придобием нещо. Ако влизаме в един психически процес, то е да придобием нещо. Казвам, ти не можеш да разрешиш своята психика, ако не влезеш в психическия свят, да разсъждаваш. Ти не можеш да разрешиш своите чувства, ако не влезеш в органическия процес. Психическото е Божественото, органическото е ангелското, механическото

е човешкото.

Та казвам, механическият процес, той е външен. По-лесно можем да се справим с външните процеси, с органичните – по-мъчно, а с психическите – най-трудно. Много трудно е в психическите процеси.

Казвам мисълта трябва да минава от механическия в органическия, в психическия свят. Тогава механическите процеси създават външните форми на човека, органическите създават вътрешните форми, а пък Божествените процеси създават отношението на тия светове и уреждат живота. Бог е, Който може да уреди живота ти. В тия другите два процеса може да вземем материал – от органическия процес вземаме необходимия материал и от механическия процес [вземе] необходимия материал. Допуснете сега, че вие се безпокоите, имате едно безпокойство. Имате един ваш приятел от училище още, който ви е писал, че ще [ви] дойде на гости. Споделяли сте много идеи с него, ходили сте дълго време. Но той не дойде навреме, безпокоите се. Казва: „В сряда, в дванайсет часа, ще дойда." Дойде сряда, дойде дванайсет часа, него го няма, вие се безпокоите. Сега как може да премахнете вашето безпокойство? Туй безпокойство какъв процес е? Че не дошъл вашият приятел, какъв процес е? Към кой процес спада? Той не спада към психическите процеси. Сега не знаете кои са причините, вие се безпокоите. Ще запитате домашните му тръгнал ли е оттам. Може да ви кажат, че му се е случило нещо и той отлага.

Ние някой път се безпокоим за нещо, което не е станало. Да допуснем следното: изпитват ви, искате да държите матура. Случило се, че отлагат изпита, губите от времето си. Вие сте определили, имате само един ден на разположение. Те ви искат да останете още няколко дена. Вие се безпокоите. Как ще се утешите сега? Изгубвате няколко дена. Ученикът казва: „По-хубаво, че се отложи. Щях да държа изпита по този предмет. Хубаво е, че се отложи, че след четири дена ще държа изпита си." Още четири дена има да учи, обнадеждва се веднага, много бързо разрешава.

Допуснете сега, че в живота ви се случат неща, които не ги обичате. Какво трябва да правите с тях. Майките как се ухитряват, когато искат да лекуват децата, когато са болни и не искат да вземат горчиви церове. Турят малко сладко отгоре. Турят хинин – увият го с една сладка обвивка. Всякога трябва да държите нещата в една форма, възприемлива за ума. Тогава има известни психологически моменти, трябва да се съобразявате със законите на мисълта, трябва да се съобразявате със законите на вашето сърце. Не може да постъпиш със сърцето си така, да го пресилваш. Природата никак не обича пресилването. Ние може да го употребим, но ще носим последиците. За сърцето са потребни методи, които да съответстват на

органическия свят. В механическите процеси ще употребиш още средства, които съответстват на човешкия свят.

Казвам, че механическите процеси спадат към хората, органическите – към духовния свят, а психическите – към Божествения свят. Ще спазвате законите на Божествения свят, ще спазвате законите на психическите процеси, ще спазвате законите на органическите процеси и ще спазвате законите на механическите процеси. Вземете един ангел, който пътува в пространството. Какви пресмятания – каква скорост да вземе… колко много [има] да вземе предвид. Ако не се вземат тия неща предвид, може да стане катастрофа. Всякога във вашите съждения, когато създавате една ваша форма, трябва да вземете предвид условията, при които тази форма ще поставите. Че може да се случи някаква авария – да вземете предвид, да предотвратите.

Сега вие сте на земята, значи – в механическите процеси – искате нещо органическо и психическо, което е невъзможно. Вие например искате едно здраво тяло, механически процес имате, някой да ви даде, искате някой към вас да има хубаво отношение. То е един Божествен процес и психически процес. Туй механиката не може да ви го даде. Вие искате в този механически свят да ви [се] даде нещо, което не се намира тук. Де се намира сега? Един въпрос за разрешаване.

Тебе ти дават една ябълчна семка. Колко е малка семката, да ви изясня. Някои от вас казвате: „Защо е направен тъй светът?“ Да кажем, имате една ябълчна семка. В дадения случай ябълката не може да ти даде това, което ти искаш. Вие искате да ви даде плод, казвате: „Нали е ябълка.“ Казва: „Ябълка, но съм семка. Аз съм в състоянието на семка, не съм в състоянието на ябълчно дърво. Туй, което искаш от мене, не мога да ти го дам.“ Ти питаш: „Защо си дошло на земята, защо си се явило пред мене?“ Ябълчното семе казва: „Ти сега ме посади в земята, за това съм се явило. Като ме посадиш, ще израсна. Какво ще стана? Ще израсна, ще цъфна, ще завържа, ще образувам един голям плод. Ти като ядеш от този плод, тогава ще ти дам това, което искаш сега от мене.“ Ти питаш ябълката: „Кога ще го докажеш? Да си губя времето, да те посаждам? Отде да зная?“ Ябълката казва: „Посей ме. Ако думите ми не са верни, тогава ще разсъждаваме.“ Казваш на ябълката: „Право ли говориш, или само ме занимаваш?“ Ябълката казва: „Посади ме, тогава ще видиш дали право говоря, или не.“ Казвам: „Повярвах, но помни.“ Посаждаш семето. След пет години действително стане едно голямо дърво ябълката. Ти се изправяш пред ябълката. Кажете ми, какво ще кажеш, като ѝ вземеш плода? Казваш: „Понеже ми говори истината, каза ми неща, които са верни, аз ще те взема от обич. Аз ще ти дам най-сладкия прием, който

някой може да ти даде.“ Погалиш ябълката с двете устни, приемеш я вътре, туриш я вътре. Казваш: „Много се радвам.“

Този процес вътре е разговор. Яденето не е нещо друго, освен разговор с тази ябълка. Казваш: „Да те занеса в приемната стая.“ Разговаряш се. После ще се разговаряш с ябълката в дробовете, и там ще имаш разговор. Най-после горе в светилището, в църквата, ще се качиш, и там ще се разговаряш с ябълката. След като изкараш ябълката горе в мозъка, какво ще правиш? На тази ябълка ще ѝ създадеш нова форма, ще ѝ платиш билета и ябълката ще се върне. Ти като поет ще напишеш цяло едно стихотворение на ябълката. Ще кажеш: „Довиждане, на добър път.“ Отиде си ябълката. И ябълката [е] доволна, че отива нагоре, и ти си доволен.

Аз виждам цял един процес На този процес не знаете причината. Аз на вас ви казвам философски: ако не бях я послушал, нищо не щеше да има. Понеже я послушах, тази простата ябълка създаде [нещо] в мене.

Казвам, трябва да образувате в себе си една права мисъл. Една права мисъл създава трите процеса. Ще минете от механическия в органическия и психическия процес. Тия процеси като ги минете, ще създадете нещо в себе си. Всякога една хубава мисъл се създава, когато тия трите процеса или трите свята са свързани, като колелото, което се движи. Всичките несгоди в живота произтичат, че ние спираме процесите. Щом спрем процесите, животът става еднообразен и тогава нищо не се постига. Когато в живота не можем да постигнем нещата, подразбираме, че процесът е спрян. Тогава – колелото трябва да се движи.

Когато говорим за любовта, подразбираме, най-първо, в любовта механическия процес – да се подвижи колелото. Туй колело е турено, че то минава през един извор, че взема водата. Водата, която изкарва горе, е органическа. Водата, която ще изпие, е психическа. Най-първо, той завърта това колело, да извади водата, тази вода после да я опита. Ние казваме, че животът се явил в света от колелото, което се е завъртяло, то донесло ония блага, от които ние имаме нужда. На земята туй колело се е завъртяло, за да можем да приемем онзи материал, който е потребен за твоето развитие. По този начин като разсъждаваме, ние влизаме в противоречие. Вие искате всичките неща да станат механически. Искате да се облечете хубаво – то е човешки порядък на нещата. После искате да имате разнообразие в яденето – туй е органически процес. И след туй искате всичките хора да имат хубаво отношение, да ви обичат – че това е Божествен процес на нещата, то е психически процес.

Та казвам, ако психическият процес е правилен, и органическият ще бъде

правилен. Ако органическият [е] правилен, и механическият ще бъде правилен. Тогава по обратния начин разсъждаваме: ако механическият процес е правилен, и органическият процес е правилен, и психическият процес е правилен. Вие влизате в Божествения свят, за да се завърти колелото, влизате в ангелския свят, за да се извади тази вода, която ви трябва, влизате в механическия процес, в човешкия, за да възприемете на земята водата, да опитате въздействието на водата.

Сега ви питам, защо е доброто и злото в света? Но какво е понятието ви за доброто и злото? Имате онази поговорка, че корените на знанието са горчиви, а плодовете сладки, какво подразбирате? Корените, това е злото, клонищата, това е доброто. Корените, това е злото, в гъстата материя какъв плод ще дадат? Те стават условие, за да може клонищата отгоре да дадат плод. Ако на земята злото не беше, никакво благо не би имало.

Казвате: „Без зло не може ли?" Имате един пример. Питали Паганини: „Можеш ли да свириш на три струни?" „Мога." И дал един концерт на три струни. „Можеш ли да свириш на две?" Дал концерт на две струни. Когато го попитали може ли на една струна, той не се явил. Като кажем на три струни има някой да свири, то е българската гъдулка. А пък тези, европейските, цигулки, те имат по четири струни. Тогава как ще обясните? Арфата колко струни има? Може би са взети от човешките зъби – трийсет и две.

Човешките зъби са нагласени според арфата. Всеки един зъб, като се дига, дава особен тон. Вие не сте слушали тоновете на кътните зъби – различни тонове издават. После, предните, кучешките. Знаете ли какви тонове дават кучешките зъби? Ако искаш нещо добре да го направиш, ще туриш силата на кътните, ще стиснеш, че работата да стане. Ако искаш ефикасно някоя работа да свършиш, ще си послужиш с кучешките. Когато малките деца не ги пущат някъде, веднага употребяват зъбите. Като турят зъбите, като стиснат, онзи ги пусне. Сега да превърнем туй движение. Детето е механически процес, казва: „Пусни ме." Като хапе, пуща го. Сега искаш без хапане. Какво трябва да направиш, за да те пусне някой. Аз съм умен човек, имам златни монети. Или пък другарчето ми не знае, аз съм пак от умните. Изваждам един плод и му давам. Казвам да се не занимава с мене, но с плода. Понеже то няма с кого да се занимава, затова с тебе се занимава. Сега, щом има с кого да се занимава, взема плода и освободи те.

Умният човек трябва да бъде в състояние да знае как да постъпва. Всичките хора се намират в едно противоречие. Те искат светът да се създаде тъй, както те разбират. Ние искаме още едно правилно схващане за живота. Затуй хората страдат и като страдат, се учат. Като се научат как да живеят,

значи като разберат законите на психическия свят, на органическия и на механическия свят, работите ще се оправят.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът“

„Отче наш“

Тридесет и пета лекция на младежкия клас
11 юли 1941 г., петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_07_13 Стар и нов порядък
неделна беседа

СТАР И НОВ ПОРЯДЪК

„Отче наш"
„Благост"

Ще прочета няколко стиха от двайсет и първа глава от евангелието на Йоана – от първи стих до седми стих.

/1/ Подир това пак се яви Исус на учениците си на Тивериадско море, и яви им се така: /2/ там бяха наедно Симон Петър и Тома, нарицаемий Близнец, и Натанаил от Кана Галилейска, и синовете Заведееви, и други двамина от учениците негови. /3/ Казва им Симон Петър: „Аз ще отида да ловя риба." Казват му: „Ще дойдем и ние с тебе." Излязоха и възлязоха завчас на ладията, и през онази нощ не уловиха нищо. /4/ И като се разсъмна вече, застана Исус на брега, но учениците не познаваха, че е той Исус. /5/ Казва им Исус: „Деца, имате ли нещо за ядене?" Отговориха му: „Не." /6/ А той им рече: „Хвърлете мрежата отдясно на ладията, и ще намерите." И тъй хвърлиха, и не можаха вече да я привлекат от множеството на рибата. /7/ Тогаз онзи ученик, когото обичаше Исус, казва на Петра: „Господ е." А Симон Петър, като чу, че е Господ, препаса връхната си дреха (защото беше гол) и хвърли се в морето.

„Духът Божи"

Човек се намира като изоставено дете, изхвърлено на земята, което не познава ни баща си, ни майка си. Собствените си родители не познава. Познава тези, които са го осиновили. Човек е осиновено дете на земята. Тъй щото познава само тези, които са го отгледали.

Ако ни запитат кое е най-важното в живота, всеки би дал различна мисъл. Христос запита учениците си: „Деца, имате ли нещо за ядене." За децата това е най-важното. Нещо за ядене. Той им доставя голямо удоволствие. Някой философ може да каже, че има нещо в яденето. Може да разисква философски. Всичката негова философия почива на яденето. Ако той не яде, няма да философства. Философства, защото има ядене. Някой богаташ зависи от яденето. Ако няма ядене, парите хич не помагат. Изводът е. Човек защо работи много? „Имаш ли нещо за ядене?" Казва: „Какво да му отговоря?" „Имаш ли нещо за ядене?" Щом като изядеш нещо, никой не може да ти го отнеме. Докато не си го изял, може да ти го

вземат. Туй, което си изял, е твое. Туй, което не си изял, е чуждо.

Сега има една философия, която човек трябва да разбира. Съвременното човечество се отклонило от правия път в развоя. В слизането му на земята има някакво отклонение. Разни теории има, няма да се спирам върху теориите, защото една теория е верна дотолкоз, доколкото тя отговаря на фактите. Фактите са най-мощните неща, които свидетелстват в света. Фактите не може да ги избегнеш. Факт е, виждаш. Не знаеш какво нещо е светлината, но виждаш. Как виждаш? „Имам очи, виждам. Тури ми игла на ръката, ще я видя, ще я намеря.“ Казвам: „Ти си философ. Затвори очите си – туря една игла на земята – със затворени очи със своята философия намери тази игла. Аз ти казвам, намери иглата ти с философията си.“ Ти ще се буташ. Ние, съвременните хора, със свята философия не можем да намерим същественото в живота.

Много са интересни обясненията в Библията. Казва: „Взел Господ пръст от земята и направил човека.“ От каква пръст? Защото има бяла пръст, има и жълта, и червена. Има и черна пръст, не знаем от каква пръст. Казва – направен от пръст. Един български проповедник, който минавал за много учен, като разправял как Господ направил човека, казал: „Господ направи човека от много хубава пръст и три дена го суши. Адам беше влажен, и три дена суши пръстта да изсъхне, да стане сцепление на пръстта, че като го погледна, не можа нищо да му даде, да стане за работа. Турил го на един плет да съхне.“ Пита го един негър: „Ами кой прави този плет?“ „То – казва – не е твоя работа. Плетът, то е по-дълбока работа.“ Защото до човека всичкият живот, който е слязъл отначало в създаването на света, животът е влязъл. И всички живи същества преди човека са работили, за да изкарат малко материал, за да се създаде човешкото тяло. Следователно хиляди години работили. И така в шестия ден е направен човекът. Пет дена са работили да събират този материал, тази пръст, от която е направен човекът. Частите, от които е направен човекът, са били направени по разни места на Вселената и трябвало да ги съберат от всички места, докато ги сглобят.

Човек е сглобено нещо. Много части са сглобени, а това има разнообразие в характера. Някой път човек е герой. Бие се. Защо се бие, и той не знае. Някой път се наежи като пуйка, дигне си носа. Някой път дигне главата си, като някой вол с рогата. Казвам, колко хиляди работи има в този човек. При създаването на човека хората са се отклонили. По модел е създаден, но човек се е отклонил и не е създаден тъй както трябва. Много работи има, които му липсват. Справедливост няма. Той като те обере, смее се. Че ти страдаш, няма нищо, казва. Той да се махне, аз да съм добре. Има друг човек, който влиза в положението ти, не иска с игла да те бутне. Друг те

бутне с нож и казва: „Да знаеш, че аз съм герой.“ Или запример някой път хората искат да отворят някоя врата. И като не може да отвори вратата, като хване, изтегли и рамката. Развали целия порядък. Или, виждал съм някои хора, шият нещо и като не може да го ушият, вземе, че го скъса. Пише писмо на друг и като не може да напише писмото, скъса го. Вземе друго писмо, пак започне да пише. Пак го скъса. Защо го къса? Какво е виновно писмото? Защо ще скъсаш писмото? Той ще скъса писмото, и казва: „Ти си виноват, аз заради тебе не може да пиша.“ Пита ме една госпожа млада. Казва: „Защо Господ създаде света така?“ Гледам, тя има едно ревливо дете. Питам я: „Ами ти защо роди това ревливото дете? Господ не го създаде, ти го създаде. Защо е ревливо детето ти? Ти като мислиш, че светът не е създаден добре, защо не създаде друго дете, да не е ревливо. Ти, с ревливото дете, искаш да кажеш защо Господ създаде света така.“

Човек трябва да знае откъде да започне в живота. Всички ние страдаме, понеже започваме оттам, отдето не трябва. Вие, като разгледате някое дърво, гледате как завързва, как зрее. Виждате – постепенно всичките плодове, изведнъж не узряват, постепенно узряват. Тези, които са на южната страна, узряват по-скоро и са по-сочни. Тези, които са към север, не зреят и краските не са така хубави. Онзи, който не разбира закона, той ще мисли, че безразлично е дали ти си на север, или на юг. Не е така. Онези клетки, които живеят в мозъка, тяхното състояние е друго. Онези клетки, които живеят в краката на хората, са други. Онези клетки в краката са разумни. Но те носят цялата тежест. Техният свят не е така организиран, както светът горе в мозъка. Някои искат светът другояче да бъде създаден. Кого ще турим на туй място? На мястото, дето не обичаме, кого ще турим? Пък има един закон на съответствие. Всичките клетки на тялото с милиони години, ако човек би живял милиони години, тия клетки от краката се качват в мозъка, а клетките от мозъка слизат в краката. Става едно кръвообращение. В туй кръвообращение става инволюция и еволюция. И сам човек слиза и се качва, за да придобие опитност. Ти си в едно лошо положение, от половин час те вали дъжд – то е магнетическа баня. Ти си болен. Като те накваси в юни този дъжд, ще оздравееш. След половин час излезе слънцето, чувстваш се добре. Питаш защо е този дъжд. За твоята болест дойде. По някой път ме питат защо е този вятър. Знайте, ако не духаше вятър, какво щеше да бъде положението на земята? Земята щеше да бъде една пустиня. Благодарение че духат ветровете, пренасят всичките блага, плодородие, изобилие. Защо пече слънцето? Какво ще стане, ако не пече слънцето? То пече, но и дава нещо. Изгрее слънцето, и в изгряването е хубавото. Като грее, е по-малко опасно, отколкото, като не грее. Месечината никога не грее. Ако останеше тя да ни храни, какво щеше да станем? Всички щяхме светии да станем.

Та казвам, новото разбиране какво е. Човек е дошъл на земята като един екскурзиант, като един екскурзиант и всеки ден да играе. Като стане от леглото, да си поиграе вкъщи. Да си поиграе, както знае вкъщи, когато никой не го вижда. Той стане, навел глава. Жена му, децата му да не го виждат. Стани, дигни си главата, поиграй, нищо повече. Срам го е какво ще кажат хората, като го видят, че вкъщи играе. Като играе на хорото пред хората, като пие винце, всичко това е намясто. Сега на трезвения човек умът му е намясто. А като играе, той се чуди какво ще кажат хората. Ето какво ще кажат: „Ето един свестен човек. Човек, който знае да играе, когато не е пиян." Човек мяза на едно радио, винтовете на което са отворени повече, че бучи. Този, който бучи, този, който направил радиото да бучи, не е намясто учен. Да направи радиото – да не смущава. След време ще бъде учен. Човек трябва да бъде весел. Казвате: „Какво ще стане със света?" Какво ще стане? Ще стане туй, което всякога е ставало. Ще духа вятър, облаци ще дойдат, слънце ще грее, хляб ще се опече. Казва: „Много дъжд има отвън." Ще се измият прозорците, работа ще има на хората, трева ще има, мляко ще има.

Казвам, трябва една трезва мисъл. Хората всякога изискват да им се разправя нещо, което не е. Преди години иде един и казва: „Кажи ми каквото не е." Казвам: „Аз ще ти кажа това, което не е. Аз предвиждам, че ти ще бъдеш много голям човек. Ще станеш богат, къща ще имаш, хубаво положение ще имаш." Той се зарадва, изправи се. Рекох: „Зад туй виждам нещо толкоз страшно, че не бих желал да бъдеш такъв." „Че какво виждаш?" „Какво виждам? Виждам една свиня, която гоят в кочината, по пет пъти я хранят на ден, но виждам как я колят и как ще ѝ извадят месото и ще го опекат." Той ме гледа и казва: „Туй виждаш ли го?" „Виждам го. Така и тебе ще те опекат като прасето." Че какво да му кажа хубаво. После той ми казва: „Излъга ме." „Сега ти говоря истината. Хубавото го виждам, бих желал да стане обратното – по-преди да те пекат, а после да дойдат хубавите неща. Сега не зная кои са причините." Той е малко духовит: „Тогава хората ще станат вегетарианци, няма да ме опекат. Ще се освободя, няма да ме изядат. Ако са тези сегашните, ще ме изядат. Аз го зная. Но те ще станат вегетарианци." Радвам се, че съдбата му е такава, няма да го опекат. Рекох: „Харесвам те сега."

Та първото нещо, трябва да носим весел дух. Ние се плашим. Ние се плашим, каквото мислим. Мислим много работи, пущаме всичко да минава през нашия ум. Не е право. Човек трябва да бъде много внимателен. Да не пуща ония течения да минават през неговия мозък. Ще го опетнят, и тогава животът ще стане нещастен. После в сърцето си човек не трябва да пуща кални желания и постъпки, които внасят

дисхармоничното и лошото в света. Първото нещо се изисква, като станем сутрин, една светла мисъл да внесем в ума си. Ако си неразположен, имаш една круша. Хвани крушата и кажи: „От тебе искам – изяж я, хубаво сдъвчи я и кажи – дай ми хубавата мисъл." Изяж тази круша и след 20 минути чакай каква мисъл ще ти донесе. Хубаво, ако крушата ти помогне. Като седиш, не бързай. Не бързай да излезеш. Защо не си разположен? Вземи, че си направи чай. Една чаша хубава чай, изпий я по лъжичка и виж какво ще внесе. Още работата не става. Вземи една книга, отвори, прочети един стих хубаво, и пак почакай. Ти ще кажеш: „Ако и тогава не дойде?" Целия ден работи вкъщи, не излизай навън. „Чиновник съм." Ти не си роден за чиновник. Когато някого хванат на бойното поле, роден ли е там? Това е човешки порядък. Отишъл там по стечения на обстоятелствата и станал роб.

Ще ви разкажа следующия пример. Един умен човек носил червен пипер. Хванали го пленник в една война, вземат му пушката, оръжието. Той казва: „Пуснете ме, един ден ще ви бъда полезен." „Че как ще те пуснем? Ако те пуснем, горе ще ни претрепят." „Аз имам и друг начин, по който може да се освободя." „Че как ще се освободиш, оръжие нямаш?" „Без оръжие може да се освободя от тебе. Искаш ли да опитам ума ти?" Онзи казва: „Ще те претрепам." Другият изважда пипера и хвърля в очите. Започва да си трие очите и остава всичко. Другият взема, връзва го. Дохождат до границата. „Слушай – казва – аз ще ти дам един пример. Аз съм по-умен от тебе, аз ще те пусна ти да си вървиш, не искам да те претрепвам. Не искам ти да ми туряш червен пипер в очите." Питам, когато волът ви подкарва някъде, какво трябва да правите? Той носи хубаво оръжие, въоръжен е с най-хубавото оръжие. Ще носите червен пипер. Кой е червеният пипер? Няма по-страшен пипер от истината. Като го блъснеш, вземи пушката и го докарай до границата и му кажи: „Който носи червен пипер, роб не става." Казвате: „Пиперлия човек." Защо носите този пипер? Аз съм за този пипер, който излиза от истината. Всеки от вас, жени и мъже, всички да носите пипер в джобовете си. И който не се подчинява, – пипер в очите.

Ние живеем в един свят, в който всички можем да бъдем щастливи. Ние сме единствената причина, че някои много ядат, а други никак не ядат, а други не си доядат. Гледаш – някой човек бърза в яденето. Някой пък философства, че не било наготвено. Той се смущава за яденето, че достатъчно пипер нямало, достатъчно масло нямало или зехтин. В тия времена колко масло трябва да има? Една лъжица масло е достатъчно. Три лъжици трябвало. Ами ако няма три лъжици? „Сто грама е малко хляб." Ако ядеш 100 грама хляб, има достатъчно енергия да добиеш, ако дъвчеш. Ако имаш цял самун, изяж го за пет минути; ако имаш половин самун,

изяж го за десет минути; ако имаш една четвърт, изяж го за четирийсет минути. Тъй щото онези, които имат малко хляб, времето да удължават, ще има толкова енергия, колкото целият самун. Сега този самун можете да го приложите. Казвате: „Няма философия." Философия има в нещата. Човек трябва да знае как. По някой път се представят нещата така, че се виждат нещата като басня.

В природата съществува един закон, който, всеки като го приложи, няма изключение. На умния човек, ако му дадеш едно житено зърно, той ще види възможностите. Онзи, който е обикновен човек, той казва: „Ще взема целия самун." Онзи талантливият ще вземе един орех и ще го изяде, а онзи гениалният човек, казва: „За мене е житеното зърно." Ще иде да го посее. Достатъчно е 3–4 години да работи, за да бъде един от богатите хора на земята, отколкото онзи, дето взел ореха или който взел самуна, понеже то е мощното вътре. Имаш една мисъл. Ако може на тази мисъл да ѝ дадеш един органически подтик, твоята мисъл ще бъде толкоз силна. Нали сега има тези дългобойните оръдия. От какво зависи силата им? От силата на експлозива. Колкото този експлозив е по-силен, снарядът се върти. Ако излиза направо снарядът, е по-слаб. Този снаряд се върти и в туй дълго въртене туй дългобойното оръдие, снарядът отива надалече. И хората вървят по същия закон на еволюцията. Ние вървим по същия закон на снарядите. Ние, като вървим, излизаме из туй дуло в живота, за да произведем онзи ефект, който е необходим в живота.

Ако ти една мисъл може да изхвърлиш по закона на любовта, тази мисъл да е в движение, дето иде, тези хора ще направят един отговор, и тя ще дойде до тебе. Вие се чудите. Природата има един закон. В планината отиват светски хора на екскурзия – 10–20 души. Дойде студът, замръзват хората. Трябвало да им режат краката. Отива един светия на екскурзия, той се помолва, изменя се времето, иде топло течение на планината, уясни се времето и човек излиза. Значи светията, като се помоли, изпраща енергия, изменят се всичките течения. Чудни хора сме. Ако живеем по закона на любовта, природата се тонира според нашата любов. Ние носим тия дисхармонични мисли, които, като отидат в природата, тя се гневи, дават най-лошото време: студ, град, както онзи ден. Като дойдоха тука, направиха едно упражнение. Искат да кажат на света: „Слушайте, внимавайте. Ако дойдем с нашата артилерия – това са сега най-малките, с най-малките калибри от 5 сантиметра, а има и дългобойни." Ако такива снаряди бяха падали по 1–2, по 10 кила? Фламарион някъде даваше един пример, дето на едно място паднал един такъв снаряд, който тежал един тон.

Ние, съвременните хора, не сме изучавали, не знаем законите на

природата. Човек може да бутне някъде в природата и да произведе такъв експлозив – да помете всичките хора. Побутне известен снаряд, който има 300–400 килограма експлозив. Като избухне, знаеш ли какво става? Може да избухне една мина. Ние, съвременните хора, с нашите мисли, с нашите чувства, създаваме цяла една война на разрушение. Ти казваш: „Аз да го намеря, ще го смачкам, ще го счукам на сол. На сол и пипер ще го направя." Някой казва: „Ще го обеся, ще го убия." Друг казва: „Главата му ще откъсна." Всичко, каквото хората казват, туй става. Разправяха ми един пример тук, който тук, в България, е станал. Колко е верен, не зная, но ще ви приведа. Един български касапин имал три деца. Двете мъжки, по-големи. Най-малкото женско, на една година. По-голямото момченце казва на братчето си: „Да ти покажа как татко коли агънцата." Взема ножа и с ножа заколва го. Като видяло, уплашило се, хуква да бяга. Носи ножа и се натъква на него. Майката в това време къпела малкото момиченце и като видяла, хуква да види и оставила детето във водата. И като се връща, намира го удавено. Ще кажете: „Защо Господ даде така да станат нещата?" Защото бащата е касапин, той не е роден за касапин.

Казвате: „Как да подобрим своята съдба?" Със своята мисъл. Казвам, експлозивните мисли, чувства и постъпки един ден всичко възвишено и благородно ще разрушат. Сега се показва това. Ако един народ се въоръжава, неговите въоръжени сили, които има, не може да траят повече от 15 години. И ако не ги употреби във войната, започват да експлодират сами. Затова са принудени след 15 години да направят една война, че алъш-вериш да има. Сега ние не туряме причините в нас, че ние сме, които поправяме нещата. Всеки трябва да поправя. В света истината трябва да господства. Казваш: „Какво аз мога да направя?" Какво може да направиш? Какво ще направиш? Ти ще направиш това, което едно американско дете направило. В Ню Йорк имало една канара, в която американците са направили 3 хиляди дупки, дълбоки повече от един метър, в които турят динамит, експлозиви. Съединяват ги с една електрическа жица и дават на едно дете 4–5-годишно да натисне бутончето. Като натиснало, цялата канара се разрушава. Но и детето някой път като бутне бутончето на жицата, с която са съединени тия експлозиви, адски машини, отива някоя канара. Голямо разрушение става. Но малкото дете като бутне, може да дойде и всичкото добро в света.

Възможностите, които Бог дал, в нашите ръце са, за да оправим живота си. Казваме: „Да дойде Господ, да оправи живота." Ти трябва да бутнеш копчето в главата. И в сърцето има едно копче, едно бутонче, и него ще бутнеш. И в тялото има едно бутонче, и като бутнеш, всичко става. Тогава привеждат поговорката, че Бог дава, но в кошара не вкарвал. Тази поговорка няма смисъл. Много поговорки бих коригирал, които не са

направени по закона на истината. Ще коригирам един пример, който на мене е даден. Отнася се не до българите, но до англичаните. Аз ще го коригирам как трябва да бъде. Той е следният. Един английски лорд отива в Италия, мисля във Венеция, в един от най-хубавите хотели. По едно време гледа през прозореца – в една друга стая един италианец турил си револвера на челото. Снема го, пак го туря, така 4–5 пъти. Англичанинът вижда – не иска да се самоубива, разбира това. Той отива при този италианец и му казва: „Господине, защо искате да се убиете?“ „Имам да давам 50 хиляди лири и постоянно ми ги искат, дотегна ми да ми казват. Искам да се самоубия.“ Англичанинът изважда една книга, един чек и му го дава, казва: „Тъй човек не се самоубива. Аз ще ти кажа – ти си страхливец.“ Взема револвера и се убива пред него. Сега искат да покажат, че това е смелост. Това не е смелост. Това е тщеславие, английско тщеславие.

Аз да коригирам примера в какво седи. Виждам един богат човек и един апаш. Апашът влиза с револвера срещу челото на богатия. Богатият се моли: „Не ме убивай. Каквото искаш, ще дам.“ Онзи снема револвера и взема парите. Казва апашът: „Пари имаш още, дай.“ И пак туря револвера срещу челото. Онзи пак му дава. Така 4–5 пъти. Всеки път по 5–10 лири му дава. Казвам, защо туря револвера? Да даде парите. Осмисля се. Да изтегли парите, туря револвера. Казвам: „Върни тези пари на този човек. Аз наместо 50 хиляди ще ти дам 100 хиляди.“ Туй е благородна постъпка. Да живеят и обраният, и разбойникът. Но онзи, който си тегли куршума и се самоуби, той направи пакост на себе си. Той няма себе си. Някой път постъпваме като глупавия англичанин. Като се разсърдиш на жена си, ще си теглиш един куршум да се самоубиеш, да се покаже, че си герой. По-добре освободи жена си от един разбойник. Тя е обрана жена. Да се върнат парите.

Съвременните хора казват: „Да дойде Христос в света.“ Христос да дойде, пак ще го разпънат. Най-първо, ще го арестуват. Ще го развеждат в обществената безопасност, ще правят дознание. Казва: „Ти учиш едно учение, което не е съгласно с нашия порядък на нещата.“ Ако е в демократическите страни, Христа ще го съдят по един начин. Ако е в болшевишкия режим, – по друг начин. Ако е в монархическите страни, него ще го направят комунист. Ако е в комунистическите, него ще го направят империалист. Но и в двете страни ще го разпънат. В едната ще го разпънат, че поддържа демократически идеи, а в другата ще го разпънат, че поддържа комунистически идеи. Нито демократическите, нито комунистическите идеи са прави. Там, дето има убийство, този порядък не е божествен, той е човешки. Нямам нищо против него, хората може да се избиват, когато искат, но то е човешки порядък. В един божествен порядък

никакво убийство не се позволява. И в този порядък, не че е много желано, но в този порядък на хармония никакво убийство не се позволява. Следователно там, дето съществува едно убийство, нарушението е най-малко. Когато се убиват милиони хора, безпорядъкът е голям. Сега като воюваме в себе си, пак е убийство. Някои казвате: „Иде ми да се самоубия." Ти не мислиш право. „Не искам да живея." Ти си страхлив човек, не искаш да живееш. Казваш: „Не искам тази работа да я правя." Приел си една работа, свърши я докрай. Каквато работа имате, довършете я. Намислил си да крадеш, иди открадни и нищо повече. Сега да ме разберете, да се обясня.

Ще кажете, че проповядвам кражбата. Ти си актьор, играеш в театър. Една апашка роля ти дали, да откраднеш. Нали даваш лош пример. Всичките хора те гледат как отиваш, как изваждаш парите, най-после те хващат, съдят те, и хич не ти мръдва окото. Ти казваш, че това е на шега. Не е на шега, от тази шега излиза нещо. Истината шеги няма. Има една шега в истината, но не такива шеги, които причиняват убийство. Казвам, напразно допущаш идеята, че трябва да крадеш. Щом допуснеш, ти допущаш идеята, че си слаб човек, не може да работиш. Вече тунеядец си. В себе си пущаш една лъжа. В тебе Бог ти говори – родил си се със способности, с благородно сърце, с възможности цар да станеш, не на хората, ако на хората допущаш, нищо от тебе няма да стане. Ако мислиш, че може да се прехранваш с кражби, логика няма. Не да ви доказвам със закон, но в тази логика допущането на отрицателните мисли носи всякога разрушение. Или някой път искаш да излъжеш. Никаква лъжа в себе си няма да допуснеш. Някой казва: „Кажи ми истината." Аз не съм длъжен да му говоря. Как може да му кажа истината? Някой казва: „Кажи ми истината." Аз ще му кажа: „Живей, както аз живея. Както аз правя, прави и ти, ако искаш." Ти ще му разправиш за истината, той ще я оспорва. Това ще приложим в днешното общество.

Какво е днешното общество? Ти една свиня не може да я реформираш. Ти може да я реформираш, да я извадиш от кочината, но да я накараш да се реформира тя, то е невъзможно. Това е за онзи, който знае. Може да реформираш хората и себе си може да реформираш. Разправя един английски лекар. Среща го един негов приятел, той казва: „Къде си ходил?" „Ходих да гледам как играят, как марширува бълхите." Казва: „Искаш да се шегуваш с мене?" „Не, не. Те вървят, марширува като войници." „Невъзможно е." „Ела с мене." Завежда го и той вижда между две стъклени плочи хиляди бълхи. И този им командва и бълхите се разделят на взводове, на роти, на полкове, играят, събират се. Имат си офицери. Офицерите седят пред всичките. И той казва на този, който ги управлява бълхите: „Това е дарба." А онзи казва: „Най-голямата мъчнотия

срещнах: да накарам бълхите да не скачат. Да ги отуча да скачат. След туй всичко лесно научават." Ако бълхите може да станат добри войници, защо хората не може да станат войници на истината?

Христос запитва и казва: „Деца, имате ли нещо за ядене?" За един свой приятел да имаш една отлична мисъл. Той като я приеме в ума си, да има с какво да се занимава. Като възприемеш въздуха, от този въздух да извадиш нещо. Като възприемеш храната, от тази храна да извадиш нещо. Аз бих ви препоръчал: никога не допущайте един болен човек да ви готви. Онзи, който готви, трябва да бъде здрав. Болните хора да не ви готвят. Ще туряте болния човек да готви и ще харесате, и никой няма да ви види. И хляб, който меси, да е здрав. Болен човек да не меси хляб. Болни хора и на нивата не ги пущай. Здрави хора навсякъде да работят. Болните – на курорт. Казвате: „Пари трябват." Парите не създават курорта.

Сега ние говорим за новия порядък. Старият порядък върви, той е намясто. Ние няма да се освободим от стария порядък. От стария порядък трябва да извадим всичките поуки – стария порядък и старите кораби, в които сме се качили, каквото и да правим, трябва да дочакаме да слезем на пристанището, да дойдем до новото. Няма какво да реформираме кораба. Трябва вода и храна. Хванал съм се на хорото, докрай ще играя. Сега всички хора реформират. Този кораб не може да се реформира. Новият кораб, който ще преустрои, той няма да се създаде в морето. Казвам, с вашите стари възгледи новият порядък е несъвместим. Божественият порядък е несъвместим с безлюбието. Божественият порядък е несъвместим с насилието. Божественият порядък е несъвместим с лъжата. Няма допирни точки. Бог го допуща, той съществува, но е несъвместим. Ако искаш да влезеш в божествения порядък, ще имаш точно обратното. Казвате: „Откъде да дойдат парите?" Щом парите при вас не идат, имам друго мнение за вас. Това показва, че не ги обичате. Вие казвате, че ги обичате. Щом парите при вас не идат, не ги обичате. Насила ги вземате, то не е любов. Парите, като ги обичаш, ти вървиш, те отподире се търкалят. Ако направите този опит, ще кажете – то е илюзия, то е лъжа. Няма защо да правите този опит, да се търкалят парите. Аз не бих желал да подкупвам хората с пари. Ако ми дадяха цялата земя за наследство, не бих направил един опит да накарам хората да направят нещо, за да вървят парите им отпреде. Може да го направя, но и цялата земя да ми дадат, да го направя, няма да го направя, защото е лъжа и подкуп. Човек ще вярва в парите, които се търкалят. В думите не ми вярва, в търкалящите пари ще вярва. Това е старият порядък. Хората, които вярват в светлите мисли, които вярват в светлите чувства и в светлите постъпки, те са хора на новото. Туй трябва да го турим в себе си. Кои мисли са светли? Всяка мисъл, която е светла, носи мир, сила, здраве. Всяко чувство, което е светло, носи мир,

сила, здраве. И всяка светла постъпка носи същото. На това трябва да се устрои бъдещето.

Та казвам, направете опит. Вие искате да направите опит по нашему. Когато едно дете дойде, когато от невидимия свят един възвишен дух реши да слезе на земята, какво прави? Дава ли разпореждане? Не. Той се подчинява на законите на земята. Ще дойде при майка си, представя се в нейните ръце. На бащата и майката казва: „Направете от мене каквото искате." Остава се на тяхно разположение, да ги опита какво мислят. Ще го турят в един апартамент, ще го свият 9 месеца, ще стои свито, дето нищо няма да каже. Казват: „Нищо няма да говориш. Откъде си, какъв си, отде слизаш, колко си богат, нищо няма да говориш. След 9 месеца ще държим един изпит и след деветия месец, тогава ще кажеш Вaaaa." Детето казва: „Свободен съм. Вааа... Свободен съм да дишам."

Всеки, който е свободен да диша, свободен е да мисли. Досега, като каже детето вааааа, казват – баща му и майка му са много добри хора. Детето е весело. Казвам, вие трябва да кажете вaaaa. А овцете казват беааа. То не е все същото. Ваа значи – добър е Господ, свободен съм, иде новото в света, което ще освободи хората да дишат. Вие казвате: „Да има някой, да ни даде пари." Опасни хора са тия, които дават пари. Той е сифилистичен, страда от проказа, като ти даде пари, ти ще се заразиш от проказата. Парите носят проказа. За тия пари ще идете. Някой човек казва: „Пари да имам." Но Господ казва: „Не, божественият свят няма пари." Тебе ти се ядат череши, казваш: „Да имам 10 лева, да си купя череши." В божествения свят, като пожелаеш нещо, ще те хване една приятна дремка и като се събудиш, гледаш – една трапеза, едно кило хубави червени череши. И след като изядеш черешите, казваш: „Да има на земята една чашка пиво." Дремнеш, като се събудиш, гледаш – бистра, хубава вода. Има един аромат, като я пиеш. Казваш: „То е най-хубавото питие." Очите ти светнат, станеш силен, мощен. Казваш: „Цялата земя може да обикалям."

Научете се щедро да давате и щедро да оценявате. Не бъдете скържави в преценката си. Дойде някой човек, сега не е хубаво да ви привеждам такива примери. Аз, който не обичам да давам, много съм скържав. Нещо, което ми е най-противно, е да давам пари. Някой път дам, за да не ме глобят. Псувнята е по-лоша от даването на пари. Седя, идат двама души. Казват: „Да живееш, за деня..." Те носят картини. „Колко искате за картините?" Не се пазаря. Казват: „Четиристотин лева." Давам. Те казват: „Да си жив." Друг един ученик свършил прогимназия. Турил в един плик диплома как е свършил и разни други расписки, иска да постъпи в търговското училище. Трябвали му 3000 лева, не му стигали 1500 и най-

после спира, че му трябвали още 400 лева. И той иска 400 лева. Казва: „Да си жив, Учителю.“ Пак турям 400 лева в дипломата. Защо иска? Трябват му. Може да му трябват, може да не му трябват. Той казва, че му трябват. Казва: „Той те лъже, не му давай нищо.“ Казвам: „Трябва му на този човек, дай му, да си върви. Две банкноти по 200 лева колко струват? Фиктивно е това, лъжа е. Тия две книжки едва 5 лева струват. Дай му две парчета от книга по 200 лева, да си върви.“ Изгледа ме един и ми казва: „Намаза ли със зехтин диплома, или го пущаш на сухо.“ Казвам: „Доста е намазан с 400 лева.“ Не казвам, че е намазано с 400 лева. Намирам закона: който иска, дай; имаш, дай. Четиристотин – 400 лева. Защото, виж, той е умен. Три хиляди лева му трябвали. Той не иска 3000 лева, после – 1500, най-после 400 лева – вече необходими. Казвам, туй е необходимо.

Умните хора 3000 лева не искат, искат 400 лева. Дай ги четиристотинте. Аз другояче разсъждавам. Туй дете Господ го е изпратил, дай му. Онзи художник, пак Господ го е изпратил. Иде друг един, и той носи, казва: „Да живееш, Учителю.“ „Колко искаш?“ „Сто лева.“ Този 100 лева иска – от божествения порядък е. Казваш: „Няма да дадеш.“ Ако изляза насреща ти с револвер, ще дадеш. Човекът без револвер иде, защо да не му дадеш. Ти си един страхливец. Ще го туриш в правия път – да не носи револвер, дай му. Той, като дойде с револвер, ще те застави и ще му дадеш 800 лева. Аз разсъждавам. Казвам, този човек иде без револвер. Той казва: „За Господа дай.“ Дай за Господа. Да не дойде оня реалният Господ. Като дойде с револвера, веднага го слушаш. Всички хора се подчиняват на него. Дойде друг, казва: „Това не е верно, онова не е верно.“ Този Господ, който носи револвер, на него давате всичко. Давайте от онова, което Господ ви е дал. От преизобилието на вашето здраве давайте. От преизобилието на вашата мисъл давайте. Не от немотията. От преизобилието на вашите чувства давайте. От всичко, което имате, давайте. И в даването, и във вземането се изпълнява Волята на Бога в този свят.

„Благословен Господ, Бог наш“

Човешкият и божественият порядък се различават. Божественият порядък на нещата всякога има изобилие. Вижте житото, което се ражда. То е от божествения порядък. Водата, която иде и се пречиства, въздухът, светлината от божествения порядък са. Всички живеем в божествения порядък. В човешкия порядък сме излезли от божествения порядък. Златното зърно – изискват се хиляди години, докато стане на плод. Сегашното злато ще го изядем един ден. Тъй щото не се заблуждавайте. Златото, което ще стане на плод, ще го изядем. И то е от божествения порядък.

Тридесет и девета неделна беседа
13 юли 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_07_13 Вералах – да даде Господ!
Утринно слово

ВЕРАЛАХ – ДА ДАДЕ ГОСПОД

Добрата молитва
91 Псалом
Молитвата на царството
В начало бе Словото

Ще прочета 13 глава от Първото послание към коринтяните. Някой път като се чете, (тази глава) тя мяза на някой облачен ден, и не може човек да я разбере хубаво. Някой ден четете, времето е ясно, денят без облаци. Досега сме я чели в ясно време, сега ще я четем в облачно. Когато животът е съвсем безоблачен, хората изсъхват. Когато е облачно, стават тантурести, малко пълнички, веселички, имат разположение да ядат, да пият, да спят. Щом поизсъхнат, тогава спането не е на свят. Зараждат се много работи. Сега денят е малко облачен.

/Учителят прочете 13 глава./ Първо прочете първите два стиха и каза: Туй е външно. Знаеш много работи, които хората са писали не е нищо твое, натоварил си се с чужд товар. Пренасяш злато, круши, ябълки, ползуват се другите хора. Ти много малко се ползуваш. (Учителят прочете третия стих). И туй е външна работа. Щестлавие. Искаш да се покажеш пред хората с чуждото. Казваш: Той е много добър човек – заклал едно агне, нагостил хората. Но агнето даде, той нищо не е дал. Не само нищо не е дал, но направил престъпление. Първоначално по стария завет хората на Господа принасяли Неговите агънца, гургулици, овци. Казват: Ние ти носим това, и ти малко по-другояче трябва да постъпиш с нас. Сега пак хората казват: Да се помолим на Бога. То е външна работа. Раздвижил си въздухът, искаш Господ да има особено мнение за тебе. Особено мнение да има, че Господ знае, че ти може да бъркаш работата. Ако бъркаш една река и тя е плитка, ще извадиш калта. Някой път българите размътват водата да ослепеят рибите, че лесно ги хващат в мрежата. Казвам: Защо се мъти водата? Да хванеш повечко риба, ако има. Ако няма, размътиш водата, риба няма, тогава краката се окалват. Окаляните крака е когато изгубиш добротата. Казвам: Когато българинът ходи да лови риба, краката се окалват, торбата е празна. Казва: Нищо не можахме да хванем днес. (Учителят прочете 4 стих). Външната страна е това. Най-първо любовта търпи. Търпението на всичките хора не е дадено. Тебе те оставят най-накрая, все те подтикват, подтикват, трябва да търпиш. Ако остане нещо накрая, добре; ако не остане, тогава трябва да търпиш. Казва: Втори път

като дойда. (Учителят прочете от 5 стих до края на главата)

Сега според общото правило, трябва да пеем. Но ако е без пеене? Братът тук свири, но като движи ръката си, колко енергия изхарчва, нищо не му се плаща. Може да го критикувате, че песента не е изсвирена тъй както трябва.

Хората, които се занимават с Любовта, трябва да бъдат много внимателни. Любовта е най-хубавото в света и най-страшното. Няма по-страшно нещо от Любовта, и няма по-хубаво нещо от Любовта. Няма по-хубаво нещо, когато дойде в дома, тогава всичко тръгне така, свети, свети. Няма по-страшно нещо, когато напусне домът ти. Тогава смъртта нищо не е. Да умреш е десет пъти по-добре, отколкото Любовта да те напусне. Тя да те напусне е страшно нещо. Най-голямото нещастие, което може да те сполети. Някой ще въздъхне. Вие не разбирате какво нещо е страшно. Имате обикновен страх от някоя мечка. Защо? Защото не сте запознати с мечката. Ако сте запознати с мечката, тя ще ви срещне, ще се качиш на гърба ѝ, ще те разходи и ще те върне. Щом не се познаваш с мечката, тя ще те срещне, ще каже: Кой ти позволи да ходиш. Ще те плюе, ще те плюе. Като се върнеш вкъщи, три месеца ще боледуваш от плюенето на мечката, много рядко има българи, плюти от мечка. По три месеца са боледували. Питам сега: Защо говорим за мечката? Мечката представлява материалните блага, които хората търсят. Материалното благо е една мечка. Ти трябва да си запознат с мечката. Като те срещне да се качиш на гърба ѝ. Ако не познаваш тази мечка – законите на материалните блага, като те срещне, ще ти създаде най-големите нещастия. Заради тази мечка може да те претрепят някъде.Често мечкарите трябва да водят мечките си със синджири. Ако пуснат мечката така свободно, без синджир, да изплаши децата, ще бият мечкаря. – Кой ти позволи да пуснеш тази мечка да плаши нашите деца из селото? Той горкият трябва да я води. Всички материални ваши пориви трябва да имат брънка. Всички ваши материални желания с верижка трябва да ги водите.

Това са сравнения, това са аналогии. Каква връзка съществува между една мечка и материализма? То е едно уподобление. Мечката и материализмът имат подобие по това, че и двете думи започват с буквата „м“. Мечката след това има „е“, материализмът има „а“. Сега нас не ни интересуват нещата. Вземете един млад момък се интересува от красивите моми. Защо, и вие не знаете каква е причината, предполагате. Той казва, че обича тази млада мома. От кога се зароди туй желание в младия момък да обича тази красива мома? Вие не знаете това. Вие предполагате, че той я обича. Защо я обича, вие не знаете. Може да си представите всичките предположения, но то са допущания. Най-първо като обича младата мома, вкъщи не се

свърта – ако е малко грозничка, свърта се вкъщи, но ако е много красива, вкъщи не се свърта, не може да спи. Ако е грозничка, спи много добре. Ако е красива, цялата нощ се върти на леглото.

Сега вие ще кажете: Няма ли нещо друго да се говори, но за туй. На гладните хора за какво ще говорим? За хляба. Туй е в реда на нещата. На ситиия ще говорим за какво? Ще говорим за почивката, да си почине. На жадния ще говорим за водата. На онзи невежия ще говорим за знанието. А пък на учените ще говорим за учителите в света, какво да направят. На всеки човек ще говорим това, от което той се интересува. В този път, в който сега вървим, човек трябва да вземе предпазителни мерки. Трябва да знаеш фокуса на красотата. Тя е опасна. Зависи от къде я гледаш, как я гледаш. Запример, нашите очи са така нагодени, че човек винаги като възприема слънчевите лъчи, очите се нагаждат на светлината. Някой път очите може да са много силни, но се обезсилят. Ние, ако ходим на слънцето, ще се обезсилят очите ни. Не са нагодени очите направо да приемат светлината, но чрез въздуха. Трябва да се измени тази светлина, малко да се смекчи за да бъде полезна. Всичките неща си имат свой фокус в света. Ако намериш този фокус, никога не го изпущай. Бог е поставил всяко нещо на своето място. Ако гледаш нещата от мястото, дето Бог ги е поставил, нещата имат смисъл, имат известно благо заради тебе. Ако не ги гледаш от фокуса, нямат никакъв смисъл. Вземете пример, вие минавате някой път, когато дърветата са цъфнали. Вас ви интересуват те. Интересува ви уханието на цветовете. Щом прецъфтят и завържат, не ви интересуват, плодовете са зеленички. Щом започнат да узряват плодовете, кой как мине, погледне, привличат го. Узрялата череша е една красива мома, погледне детето и започне да мисли не може ли да има някаква връзка между нея и него. Може да има някаква връзка. Започват лиги да се образуват в устата на детето, поглежда нагоре, започва да мисли какво да прави. Нас ни интересуват всички ония неща, които носят някакво благо за нас. Красотата носи известни блага. Любовта нас ни интересува, защото и тя носи блага. Ти имаш нож, носиш го. Опасен е, носиш този нож, нападне те мечка, спасяваш живота си. Нямаш ли нож, тази мечка ще те повали на земята. Ако ти имаш нож, като те повали, ти я мушнеш няколко пъти. Тя знае да търкаля, но и ти като я мушнеш два пъти, тя не се свърта. Казвам: Някой път, когато срещнете мечка, трябва да имате нож, но когато срещнете заяк, защо ви е нож? Ти извадиш ножа на заяка, но той бяга. Само като махнеш с ръка, плаши се, избягва, заминава си. Тогава туй е щестлавие. Когато плашиш заяка, ти си щестлавен. Казваш на заяка: Знаеш ли колко сила имам? Казва: Зная, че си много силен, затова бягам от тебе. Малко надалече от тебе е моя фокус.

Аз искам да ви говоря за тези неща, за да се разреши една задача. Имате

задачи неразрешени. Болни сте, не знаете как да се лекувате. Недоволни сте, не знаете как да задоволите вашето недоволство. Гладни сте, не знаете каква храна трябва да вземете в дадения случай, която да ви подхожда. Хората ядат безразборно. Хляб направен от жито, царевица и ечемик има турен малко вътре. Сега го имате такъв. Каква е разликата между царевицата и житото? Житото като го смелите, не се вгорчава, а смляната царевица лесно се вгорчава. Следователно, царевицата не я мелете, но я дръжте, сварете царевицата, не ви трябва да я мелите. Защо ще я мелите? Вие имате някои ваши мисли, които са от рода на царевицата, смелите ги, турите ги в чувал, вгорчават се. Не мелете царевицата, дръжте я на чуканчета. Когато ви потрябва за ядене, вземете едно кочанче. Думата кочанче е турска. Чуканче каква е? Коя дума да употребим? Как се казва на български? На хората колко време взема, докато създадат името на царевицата? Не зная дали се казва царевица, кое име е най-хубаво?

Сега много хора имат едно име, че някой път работата не им върви в живота. Не им върви, понеже нямат едно име, което им допада. Вземете сега думата Гина. Не може да върви на Гина, защото Гина значи, „гине“. Който не му върви на Гина, да измени името си. Баща ти те е кръстил, но тебе като не ти върви, кръсти името си по друг начин. Като разделите всичките букви на българската азбука на четири категории, в името трябва да има от всичките категории по една буква. Ако имате букви само от двете категории в името си, средна хубост е. Понеже трябва да има един закон, как да направим името. Например, името Стоян, Стоян само стои, не поработва, не е много шетач. Казвате името Николина. Значи – не коли. Не запъвай работите. Николина значи да не коли. Ами когато коли Николина? Ще кажете: Това е името ми. Твоето име е като войник, на който турили шинел. Казва: Аз съм войник. Ти като войник носиш този шинел. Уволняват те утре от войниклъка, и шинелът се снема от гърба ти. Казвам: Всичките имена, които сега имате, са войнишки имена. Вземете думата Белев. То значи, бял, но значи и бели кожа. Вземете английското име Блекстон. Носиш черния камък. Та в произношението е. Трудно е да се даде на един човек едно име хармонично. Вие страдате много повече от дисхармонични имена. Името Гина или Ганка, известно име, трябва да бъде на своето място. То е като един съд. Казвам: Ако имате един чист съд, направен от хубаво стъкло, добре, но ако имате един съд, направен от мед, трябва да го калайдисвате. Някой път трябва да го посребрявате, защото е по-безопасно. Ако оставите в меден съд храна, може да се отровите. Казвам: Когато употребиш една дума, какви са лошите последствия? Казвате: Не го обичам. Ще си създадете цяло нещастие на себе си. Не обичаш този човек, понеже не си го поставил на фокус. Едно пясъчно зърно влезе в обущата, имаш модерни обуща с високи токове, отгоре са направени с парчета, половин обувка, влезе песъчинка вътре, безпокои те.

Ритнал си я, тя подскочила и влязла в обувката. Казваш: Защо ме безпокоиш? Започне да те безпокои, ти се сърдиш на пясъка. Казват: Ти не знаеш да ходиш, ти ни разбърка. Ние таман си гугукахме, по пътя ти дойде, ритна ни, бутна ни в обувката. Песъчинката влиза, за да ти даде един урок, че трябва да знаеш да ходиш. Казвам: В нашия живот трябва да знаеш да мислиш. Знаеш, колко мъчно е човек да мисли? Не си се спирал да мислиш. Казваш: Не ме обичат. Защо се занимаваш с това? Най-първо ти не мислиш право, че не те обичат. Ти страдаш от най-голямата обич. Слънцето те обича, звездите те обичат, въздухът те обича, водата те обича, ангелите те обичат. Че някоя жаба не те обичала, не е голямо нещастие. Тя е на особено мнение, че не те обича жабата, тя не е много от интелигентните. В закона на развитието жабата представя материалния живот. Всички хора материалисти са жаби. Че не те обича един човек материалист, то е една жаба. Не те обича, защо искаш да те обича? Най-първо тази жаба, ако живее в някое езеро, аз няма да пия вода от това езеро, в което има жаби. Те опетняват водата. Те са чисти, но остават своите изверженея във водата. Сега вие по някой път искате да се сприятелите с жабите, да ги турите в езерото, после да пиете водата. Вие не разбирате какво нещо е чистият живот. По някой път жабата е много гладна, тя седи като някой философ, не се мърда, мухата ходи по носа ѝ, тя седи спокойна, но като дойде близо до устата, изведнъж я лапне, че не се види мухата. Толкоз бързо я лапне, че мухата изведнъж изчезне. В материалния живот ако ти ходиш на носа на една жаба, не е безопасно. Като дойдеш близо до устата, ще те глътне. Таман ти се паднали 10 хиляди лева, изведнъж пък ви вземат парите. Цяла нощ вие няма да можете да спите. Питам сега: Какво ви безпокои? – Че ви взели 10-те хиляди лева? Жабата ви е глътнала. Парите ви са господар, не сте вие господар. Щом си господар на парите, ще кажеш: Да дойдат при мене. Щом те са господар, те казват: Ти ще дойдеш при нас. Щом страдаш, ти не си господар, друг ти е господар. Щом ти си господар, ти започваш една къща и те ще дойдат при тебе. Ако имаш едно състояние, дойде ти една тъжна мисъл, ти не си господар на себе си. Казва: Не може ли да се освободя? Вие сте влезли в една област. Ще се отдалечите от тази област. Допуснете, че вие мислите, че вас не ви обичат. Какво разбирате по думите: Не ви обичат? Няма защо да ви обичат хората. Обичта е за тях. Вие трябва да обичате, да оценявате всичко онова, което Бог ви е дал. Щом не го цените, нямате обич към Бога. Светлината не оценявате, въздуха не оценявате, водата не оценявате, дрехите, които ви дават, не оценявате, храната не оценявате. Всичко, каквото имате, не оценявате, само желаете, желаете. Тия желания са без брой. Имате едно желание, щом като го приемеш, трябва да го посадиш, да извадиш онова благо, което има в него. Казва: Не пожелавай. Не пожелавай, какво? – Жената на ближния. Не пожелавай парите на богатия. Не пожелавай житото на земеделеца. Не пожелавай къщата на

ближния. Не пожелавай, не пожелавай. Желай, кое? Желай всичко онова, което Бог ти е дал. Всичко онова, което Бог не ти дава, не желай. Което Бог ти е дал, желай го, искай го.

Сега аз съм наблюдавал следното. Казвам на една сестра: Сестра, я попей. Казва: Не съм разположена. Не че не е разположена, но не знае да пее. Казва: При особени условия пея. Тя не е много от богатите, не иска да се изложи. Докато не е пяла, има високо мнение. Щом като изпее една песен, като вземе няколко тона, ние знаем какво може да пее. Казвам: Онова, което знаете, да може да ви служи. Имаш една мисъл, ти с една мисъл в даден случай може да си помогнеш.

Казваш: Божествен свят и човешки свят. Какво разбираш? Човешкият свят е с човешки порядък, Божественият свят е с Божествен порядък. Ако влезеш в човешкия свят, ще имаш едни познания, ако влезеш в Божествения свят, ще имаш други. В човешкия свят ще имаш всичките противоречия. В Божествения свят всичко туй ще бъде наредено. Всичко ще иде на място, ще бъдеш радостен и весел. В човешкия свят ще имаш страдания. В човешкия свят трябва да слугуваш, слуга да бъдеш. Казват: Какъв е човешкият свят? Впрегнал воловете, целия ден орат. Вечерно време какво им дава за храна? Хранят и кокошката, но защо няма никаква свобода. Дойде човекът, заколи я, няма никакъв закон, който да защитава кокошката. С тази кокошка и с децата ѝ могат да постъпват както искат. Тя ще извика, но никой не я защитава. Казват: Колко е красив човешкият свят. Ние мислим, че е красив, но за всички същества, които живеят в нашия човешки свят, не е така добре. Ти живееш и постоянно си недоволен в себе си. – Това нямам, къща нямам. Имаш лампа от 25 свещи, не си доволен. Едно време хората имаха вощеница и бяха доволни. Една вощеница запали и чете и е доволен. Сега има десет, не е доволен,иска сто. Казвам: Трябва да направим една инсталация, но да си служим с Божествената инсталация. Ако знаете да мислите, не ви трябва никаква инсталация. Като започнете да мислите, стаята ще ви се осветли. Като престанете да мислите, всичко ще загасне, ще спре. Като започнете да мислите, ще светне. Искаш да си починеш, като престанеш да мислиш, всичко ще потъмнее наоколо. И тъмнината е приятна. Под думата светлина разбираме, че трябва работа отвън. Под думата тъмнина разбираме, че трябва работа отвътре. Когато говорим за страданието в живота, разбираме че трябва работа в живота. Страданията са вътрешният живот. Какво е страданието? Недовършена работа, суров материал за работа. Страдаш, ще свършиш тази работа. Беден си, ще научиш какво нещо е недоимък. В какво седи беднотията? Нямаш достатъчно пари. То е човешки порядък. Ти ще си послужиш с него. Бог ти е дал ангелски глас, като пееш в безпорядъка на човешкия свят ще възприемеш и веднага

всички неща ще дойдат. Ти си здрав, пълен с магнетизъм. Здравият човек като иде между болните, всички ще се хванат за него. Тогава иди между богатите болни и хляб ще имаш. Казват: Стой при нас, ти откакто дойде чувствуваме се малко разположени. Казвам: Вие се намирате в положението на механическите процеси. Всеки ден очаквате нещо. Детето расте, стане по-голямо, дойде на 21 година, дойде на 35 години, на 40 години, на 50,60,80, все очаква да дойде нещо. Като стане на 120 години, какво ще бъде положението? На 120 години вече нищо не го интересува. Като погледне, казва: Няма нищо, празна работа. Като е на една година, гледа напред, като е на 120 години, гледа назад. На 120 години ще видиш как си живял, ще преровиш всичките несрети как трябвало да стане.

Сега в Божествения свят тия работи ги няма, има вечна младост и всички възможности. Когато хората от Божествения свят искат нещо повече, слизат в човешкия свят. В човешкия свят се ценят изгубените неща, колко струват. На земята сме дошли, за да оценим колко струва изгубеното. Като изгубиш любовта, или като изгубиш знанието, паметта отслабва, започваш да забравяш. Някои сестри се оплакват, че не помнят. Непомненето произтича, че вие се безпокоите като умрете ще идете ли в рая или не. Онзи ученик, който учи цялата година хубаво, знае материала, какво има да се безпокои? Като излезе, знае човекът, разправя. Онзи, който през годината отлагал, отлагал, дойде не може да издържи изпита.

Говорите за търпението. Търпението е цяла наука. Казвате: Какъв да бъде човек? – Нервен съм, трябва да бъда добър. Доброто има известни качества. Човек не може да бъде добър, ако тялото му не е придобило тия качества на доброто. Той не може да бъде справедлив, ако тялото няма качествата на справедливостта. Не е само празни думи. Онзи справедливият човек знаеш какви красиви форми има. Погледнеш, виждаш нещо отмерено, погледнеш, имаш доверие в него, нищо няма да подяде. Една стотинка връща. Онзи, който не е справедлив, гледа от тебе да мине малко. Онзи справедливият ще даде най-малкото един грам повече. Той като дойде, гледа все от него да замине, не от тебе. Този е справедливият човек. Питам: Вие справедливи ли сте като казвате: Мене никой не ме обича? Който така мисли, е несправедлив. Казва: Моят живот нищо не струва. Несправедлив е. Аз съм много сиромах. Несправедлив е. Как си сиромах, главата ти е пълна с такова богатство, сърцето ти струва милиони. Казваш, сиромах съм. Ти не оценяваш туй богатство, което Бог ти е дал. Ще благодариш. Като речеш, че не си богат или че никой не те обича, ти си несправедлив. Тури си ръката на сърцето. Гледам Гина, Стоян не я обича. Стоян какво има да обича Гина, която гине? Какво има да обича Гина, която не е узряла. Не може да се обича. Щом узрееш, имаш хубав плод на някоя слива, на някоя череша, на някоя хубава ябълка, на

някоя жълта круша, всеки ще те обича. Музика ще ти свири на арфа от 32 струни. Старомодни разбирания са това: Никой не ме обича, моят живот е нещастен, хората са такива, не ме разбират. Такива са хората. Какво ще го разбират болния човек? Щом каже, че го боли коремът, какво трябва да му кажеш. Казвам: Тебе те боли коремът, понеже много си ял. Тази болка на корема произтича от чрезмерна работа. Малко почивка. Щом някой изсъхне какво ще му кажа. – Слушай, ще ядеш повечко. Много скържав човек си, скъперник, че на стомаха си не даваш. Няма да го претоварваш, да даваш повече, но като работи, ще му дадеш колкото трябва. Сега то е едната страна.

Всеки един човек като влезе в Божествения свят, той обича всичките хора. Всеки, който живее в Божествения свят, обича всички. Ако в Божествения свят пренебрегнеш само един човек, ти ще изгубиш всичкото свое щастие. Всички ще обичаш, понеже във всички Бог живее. Щом влезеш в човешкия свят, законът е точно обратен. Ти едного ще обичаш. В Божествения свят, за да познаеш Божественото, всички трябва да обичаш. В човешкия свят само едного ще обичаш, за да познаеш човека какъв е, само едного трябва да обичаш. Като разбереш човека, трябва да излезеш из човешкия свят, да влезеш в Божествения, да обичаш всички. Когато искаш да обичаш едного, ще влезеш в човешкия свят, а когато искаш да обичаш всичките, ще се качиш в Божествения свят. Ако ти кажат в човешкия свят да обичаш всичките, то е невъзможно. Ако се качиш в Божествения свят да обичаш само едного, и то е невъзможно. В Божествения свят всички трябва да обичаш, в човешкия свят само едного ще обичаш. Следователно, майката обича своето дете, тя е в човешкия свят. Един ден детето умре, вземат го отдето е дошло. Тя като умре детето, скърби. Няма защо да скърби. Майката като умре, детето ѝ трябва да обикне всичките деца по земята. Тази майка трябва да започне да обича всички. Щом умре баща ви, трябва да обичате всички. Като умре майка ви, ще обичате всички. Щом умре брат ви, ще обичате всички. Като умре майка ви, ще обичате всички. Щом умре брат ви, ще обичате всички. Щом оживее баща ви, ще обичате само едного. Щом оживее майка ви, ще обичате само едного. Щом оживее брат ви, ще обичате само брата си. То е човешкият свят. И то е право. Казвате: Как да го обичаме. Ще го обичаш тъй, както обичаш себе си. Аз обичам себе си, не искам да имам мазоли на краката, искам на ръцете да нямам никакви болки, искам тялото да бъде здраво, че да нямам никаква болка никъде. То е здравословно състояние.

Та първото нещо: Всички трябва да влизате в положението на другите. По някой път вие не влизате в положението на другите. Да обичаш някого, трябва да влезеш в неговото положение, да усещаш какви нужди има и какви блага има. Да виждаш добрата и лошата страна при условията, при

които живее.

Сега ще се съберем да се молим на Господа. Каква нужда има Господ да му се молим? Молбата е заради нас. Като се молим благата, които приемаме, да можем да извадим тия блага, както Той иска. Ако приемем Божията Любов, трябва да я предадем, както Той иска. Ако я предадем по един човешки начин и то е хубаво, но не може да имаме ония блага, които търсим.

Та казвам: Положителната страна на любовта коя е? За да познаете силата на любовта, имате известна болка в себе си, увеличете познанието на любовта си. Ако дойдем до тази степен, щом приемем пълнотата на любовта, всички болезнени състояния, всяка болест се лекува. Любовта е една сила, която лекува нещата. Всяка болест се дължи на известна нечиста материя, която се залепила за човека, или пък на известни полуорганически вещества, или на един нисш живот. Болестите се дължат на известни микроби. Вземете охтиката. Те са същества, които влизат в човека, изяждат дроба. Живеницата също така се дължи на известни същества, които изяждат човека. Щом приемеш любовта, пречиства се кръвта, за тия микроби няма храна, те ще си вземат дърмите и ще си заминат. Щом живеете нечист живот, имат достатъчно храна, живеят във вас, размножават се и кръвта има неестествен цвят. Гледам една сестра носеше един червен пламенен цвят. Казвам: Червен цвят трябва да имате. Често аз гледам, наблюдавам. Не обичам да наблюдавам, но като погледна, виждам някой казва: Няма кой да ме обича. Аз се поусмихна. Казвам: Сестра, ти гледаш само на земята надолу. Ти гледаш само карикатурите. Обърни се и ще видиш и хубаво нарисувани картини. Някой нарисувал карикатури, какво ще ти даде една карикатура? Карикатурата няма никаква мисъл. Гледай хубавите картини, те ще ти предадат нещо. Какво ще ти предаде карикатурата? Направено е човешкото лице като муцуна, кучешка муцуна. Значи чувствуваш, че характерът не е устойчив. Или направена муцуна мечешка. Или пък турил волски рога. Когато някой разправя нещо, казват: Изникнаха ли му рога? Казвам: От старо време хората и досега са все учени. Казват: Да дойде Христос да ни спаси, да ни обича той. Чудна работа. Какво има да ни обича? Че Христос ще дойде ли втори път на земята да го разпънат? Сега не иска да дойде. – „В един свят, дето хората разпъват, не искам да дойда.“ Погледне и каже: Не аз да дойда при вас, вие ще дойдете при мене. Аз бях при вас, сега е ваш ред да дойдете вие при мене. Питам, сега Христос ли да дойде при нас, или ние да идем при Бога? Ние трябва да идем при Бога. Бог е слязъл при нас, ние трябва да се решим да изпълним неговата воля, не както хората заповядват. Казват: Тъй и тъй да направите. Но вие имате едно вътрешно ваше разбиране. Някои като остаряват, започват да се явяват бръчки. Защо

се явяват бръчките? Аз правя аналогия. Когато в една местност изсекат горите, започват да се явяват бръчки по тия склонове и в полето навсякъде. Като завали, постоянно се явяват бръчки, минават пороища, завличат. Ще насаждате хубавите мисли. Вие нямате хубави мисли. Ще насадите тия места с хубави мисли, с хубави желания, с хубави постъпки и тия бръчки ще изчезнат. Имате 20 бръчки, да се намалят, да останат 5 бръчки, после две да останат. Една бръчка на челото е на място, хубаво е. Показва, че сте човек точен в малките работи, навреме правите нещата. Като обещаете 5 пари, ще ги дадете и каквото имат да ви дадат хората, ще го вземете. Ако имате две бръчки на челото, показва, че сте честен, справедлив, че колата ви върви по релси, не стават катастрофи. Ако нямаш нито една, нито две бръчки, не може да се разчита на тебе. Тази линия горе на челото показва, че си весел, общителен човек. Ако нямате бръчки, показва, че сте опак човек, гледате от високо, казвате този такъв, онзи онакъв. Като имате тия бръчки е хубаво. После ако имате една бръчка на брадата е хубаво. Брадата ако е права, не струва. Движение, течение трябва да има. Създавате ли човешки бръчки, вече не струва, това са бръчки на реките. В човешкия свят всичките линии са начупени, няма смисъл, каквото и да правиш, от тях нищо не можеш да извадиш. От Божествения свят нещата се изваждат. Всяко нещо, което извадиш, излиза и пак се връща при тебе. Божественото има това свойство, че който и да го вземе, се връща при тебе. Туй, което е твое, никой не може да ти го вземе. Някой път вие казвате, че главата ви откраднали, сърцето ви откраднали, ума ви откраднали. Казвам: Ако сте в Божествения свят, сърцето ви ще се върне подмладено, ако сте в човешкия свят, ще го намерите опечено и изядено някъде.

Казвам: Сега на Изгрева новини се разпространяват. Какви кореспонденти има! Поне хубави работи трябва да се пишат на Изгрева. Гледам едно обявление: Ние живеем добре. Казвам: Толкоз години, толкоз милиони вложих тук, къде отидоха в Изгрева? Питам: Къде отидоха парите? Откраднаха ги. Пък те заложили акциите, някои забогатели. Всеки иска знанието да го придобие, да стане силен, че всичко да направи. То ще дойде, сега не е времето да се показвате силни. От Божественото ще задържиш само това, което ти трябва. Нито един косъм повече няма да задържиш, колкото ти трябва ще задържиш. То е благословение. Понеже в Божествения свят извън времето, всички нужди на човека, онова което му трябва, ще бъде задоволено. Не се безпокойте. Казва: Неженен останах. Как си неженен? Ако искаш да се ожениш, колко те обичат, не трябва да избираш хората. По Божествения свят, може да се ожениш за всекиго. Как ще разбереш можеш ли да се ожениш за всекиго? Чудни сте. Нямате чиста мисъл. Когато 20–30 извора се вливат в една река, какво нечисто има? Всичките са бистри, образуват една голяма бистра река. Ако тия потоци са от порои, от тиня образуват една голяма река, то е човешко. Което е мътно,

е човешко. Какво подразбира жененето? Вие какво разбирате под думата женене? Жени, жънеш посятото, да извадиш житото, да го изядеш. Женене, ще се сдружиш с някого, направиш търговска сделка. Женене значи да влезете в живота и да изучавате живота. Мъже и жени, това са два полюса, те са толкоз далеч един от друг, мъжът на северния полюс, жената на южния полюс и постоянно оттам енергиите на слънцето минават от мъжете в жените. И цялата земя се развива по причина на полюсите, които възприемат енергиите от слънцето. Земята се развива и се върти, всичко в нея расте. Всичко е двойно в човека. Очите са двойни, дробовете са двойни. Докато полюсите съществуват, мъжът и жената са полюси, през които се възприема Божествената енергия вътре. Казва: Ти женен ли си? Чудна работа. Женен съм, разбира се. Има ли някой неженен? Ти си в тялото, ти си женен, ти си се оженил вече. Сега се жениш втори път. Веднъж се жени, втори път не може. Ако се жениш втори път, значи умряла жена ти, вдовец си. Веднъж се жени човек. Всички сте женени по веднъж, вие искате втори път да се жените. Апостол Павел казва: Сгодих ви за един. За кого ви е сгодил?

Да се повърнем към мисълта. Не мислете, че това е осмиване. То е едно неразбиране. Най-първо отхвърлете мисълта: Никой не ме обича. Може да чувствуваш, че никой не те обича, но това чувство не е вярно. Може да чувствуваш, че си сиромах, но това чувство не е вярно. Може да мислиш, че нещо ти липсва, но това не е вярно. Може да ти се струва, че някои работи са против тебе, но и това не е вярно. Онези, които мислят за вашето добро, са много повече, отколкото онези, които мислят вашето зло. Следователно, трябва да бъдем в положението да благодарим на Бога, че да сме под Неговата закрила. Ние се събираме тук в неделя за да приемем Божието благословение. Някой път може да станем еднообразни. Чете се само молитва, но не може да се прочете една молитва по един и същ начин. Зависи какво е твоето разбиране. Сега на вас аз желая онова, което желаете да го постигнете. Вие все ще го постигнете някога. – По-добре е с по-малко труд да го постигнете. Някой казва: Много се трудих. Да не бъдете като онзи габровчанин, не го зная дали е Иван или друг. Той дал стотина хиляди лева за направата на един салон. За възнаграждение турили бюста му отвън на входа. Че той като минавал, казвал: Иване, Иване, колко боб изяде, докато дойдеш до това място. Като ни турят бюста някъде какво печелим? Казват: Направили му паметник. Ако искаш да сградиш паметник, вложи любовта в себе си – паметник ще бъдеш на любовта. Паметник да бъдеш на знанието. Паметник да бъдеш на мъдростта, паметник на истината, паметник на доброто, паметник на справедливостта, на разумността. Разбирам такъв паметник. Другите паметници оставете настрани. Казвате: Как да се обичаме? Щедро давайте, щедро вземайте. Не казвай: Стига. Един турчин всякога биел своите гости,

защо и те не знаели. Който му идвал на гости, нагостявал го, всичко му давал, като кажел стига, набивал го. Най-после иде един пътник вечерно време, нямало място къде да нощува. Казват му: Има едно място, той е много добър човек, добре приема всички, но после ги бие. Той казва: Бие, не бие, ще ида. Отива при него, той го приел много хубаво, направил му яйца, заклал му кокошка, дал му винце и гостът все казвал: Да даде Господ. Дал му хубаво легло. На сутринта става и когато щял да си отива, казва: Е, хайде, няма ли да ме биеш. Казва: Такива хора като тебе не ги бия. Тия, които казват вералах, не ги бия. Онези, които казват стига, тях бия.

На вас казвам: Казвайте вералах, не казвайте стига.

Дръжте мисълта, че ви обичат.

Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, истинаго Бога и Христа, когото си изпратил.

29. Утринно слово
13.VII.1941г. Неделя 5 ч. с.
София – Изгрев

1941_08_24 Същината на човека
Съборна беседа

СЪЩИНАТА НА ЧОВЕКА

Днес всички хора се запитват какво всъщност е човекът. Всеки иска да знае нещо определено за същината на човека, но малцина имат ясна представа за себе си. Много определения са дадени за човека, за неговото предназначение, но всички са временни, преходни. Те не изнасят нещо съществено. Някои казват, че човек е същество, което мисли. Нима другите същества не мислят? Не е само човекът, който мисли. Според мене няма същество, което да е свързано толкова тясно с материята, както човекът. В този смисъл човек свързва материалния свят с духовния. Човек е мост, по който трябва да минат съществата от висшите светове, за да слязат в низшия свят. По този мост се качват съществата, за да отидат във висшите светове. Човек е най-красивият мост на земята. По-красив мост от него няма. Като уподобяваме човека на мост, някои са недоволни и казват: „Дотам ли дойдохме, да ни считат за мостове?" Да мислиш, че мостът е лошо нещо, това значи да не разбираш живота. Нима бащата не става мост на детето си? То се качва на гърба на баща си, който се радва, че детето му си играе с него. – Защо бащата не се качва на гърба на детето си, а детето се качва на гърба на баща си? – Защото бащата е силен, а детето – слабо. Значи силният се впряга на работа, а не слабият. Всеки човек не може да стане мост. Само силният изпълнява тази тежка работа, да минават по него хора, коли, автомобили и т.н. Да се върнем пак към щастието, към което всеки човек се стреми. За да придобие щастието, човек се нуждае от отличен ум, отлично сърце и отлична воля. Естествено е всички да се стремят към щастието, понеже то съдържа благата на трите свята: на физическия, на духовния и на умствения или Божествения. Значи ние придобиваме благата на живота чрез ума, сърцето и волята. Чрез тези елементи, именно, човек взима участие във всяка Божествена дейност. Чрез тях Бог се проявява по Божествен начин. Значи човек е същество, чрез което Бог се проявява по особен начин. Преди човека никой не е знаел, какво нещо е Любовта. Тя е била непонятна за съществата, които стоят по-долу от човека.

И тъй новата епоха в света започва с появяването на човека, заедно с когото идва Любовта, като фактор в Битието. Казано е в Писанието, че Бог направи земята и небето, но земята беше неустроена и пуста. Бог започна да я устройва с Любов. Всички същества започнаха да надникват към земята, да разберат какво представлява Любовта. В бъдеще и най-възвишените същества ще слизат на земята, да видят какво нещо е Любовта. Те ще изучават Любовта от проявите на хората. Това не значи, че

Любовта не се проявява и в другите светове. Бог е навсякъде, значи и Любовта е навсякъде, но на земята се проявява по особен начин, поради което може само тук да се изучава. Може ли детето, което е в утробата на майка си, да познае нейната любов? В утробата на майка си детето е ограничено, като затворник. Ръцете и краката му са свити, главата му е обърната надолу. То стои там девет месеца, само мълчи и се чуди каква е тази майка, която може така да го ограничава, да не му дава възможност да каже една дума. Майката казва: „Ще мълчиш и няма да си даваш мнението, няма да ме критикуваш. Аз зная, какво правя. Когато трябва да проговориш, аз ще те освободя". Щом се роди детето, майката казва: „Сега имаш право да кажеш една дума – „ва". Първият звук, който издава детето, показва, че то излиза от затвора, свободно е вече и започва да диша. С първия звук „ва", с първото заплакване детето приема въздух и започва да мисли. Майката го кърми вече и постоянно коригира неговите криви мисли. Тя му доказва, че не е груба, както първоначално то е мислело за нея, докато е било в утробата и. Тя го кърми, къпе, повива и му доказва, че храни най-добри чувства и желания към него.

Днес всички хора на земята са притиснати, ограничени, като нероденото още дете, и мислят, че Бог се е опълчил против тях, без причина ги поставя в мъчнотии и препятствия. Каквото и да правят, колкото и да роптаят, друго положение не могат да заемат. – Защо? – Защото не е дошъл още деветият месец. Може би след няколко години хората ще се родят, но сега още не са родени. Аз давам срок десет години, докато бялата раса роди. Детето, което ще се роди, ще бъде дете на шестата раса – човекът на Любовта. Детето на бялата раса беше човекът на мисълта, а след десетина години ще се роди новият човек – човекът на Любовта. Много баби се приготвят да бабуват на това дете, да не се осакати.

Какво е предназначението на сегашния човек? – Да бъде мост, връзка за минаване на Любовта. Радвайте се, че сте мост за Божията Любов, защото вашият живот ще се осмисли. Какво по-голямо благо можете да очаквате от това? Да се изяви Божията любов чрез вас! Христос казва: „Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих". Следователно Христос дойде на земята да изяви Божията Любов. И ние дойдохме на земята да изявим Божията Любов. Това е нашето предназначение. Ако и вие не изявите Божията Любов, нищо не можете да научите. Любовта ще остане за вас така неразбрана, както е било преди слизането ви на земята. Да разберете Любовта, това значи да пренесете най-разумната жертва. Думата „жертва" не подразбира страдание. Да се пожертваш, това значи да придобиеш най-голямото знание в света. Христос се пожертва и нищо не изгуби. Не само че нищо не изгуби, но придоби най-големите блага в света. Той придоби любовта на човешките души. Когато всички хора дойдат до положението

на Христос и приемат Неговата жертва, те ще бъдат истински Христови последователи. Днес няма още истински християни, понеже всички хора не се жертват, както Христос. Днес огънят е запален частично, но един ден, когато се разгори в пълнотата си и обхване целия свят със светлината и топлината си, както днешният ден е ясен, светъл и топъл, тогава ще имате ясна представа за Любовта.

Съвременните хора живеят под голям страх: лягат, стават, раждат се, умират – от всичко се страхуват. Влюбват се, разлюбват се, пак се страхуват. След всичко това минават за герои. В бъдеще истинските герои ще бъдат хората на Любовта, понеже няма да умират. Сегашните хора умират по единствената причина, че умът им е в стълкновение със сърцето, а сърцето – с Божията воля. Следователно те сами се разрушават. В материално отношение човек изразходва повече енергия, а придобива по-малко; в сърдечно отношение изразходва повече, придобива по-малко; и в умствено отношение изразходва повече, придобива по-малко. Като дойдат старини, човек губи интелигентността си и казват за него, че е изветрял. Като престане да чувства, както в младините си, казват, че е отслабнал, изгубил силата си. Силен човек е онзи, който е пестил енергиите на тялото си, който е придобивал повече, а изразходвал по-малко. Ето защо, от всички се изисква да прилагаме икономията в живота, да пестим благата, които ни са дадени, да не изразходваме повече, отколкото трябва. В това се заключава безсмъртието и продължителният живот. Който уравновесява сметките си, който не изразходва повече енергия, отколкото придобива, във физическо, духовно и умствено отношение, той може да се радва на дълъг живот.

Мнозина мислят, че лесно се постига безсмъртие и дълъг живот. За да придобие дълъг живот, човек трябва да е минал през специална школа, да се научи как да живее. Много теории съществуват за живота, много е говорено как трябва да се живее, но човек не е дошъл още до истинското понятие, какво всъщност представлява животът. Докато нямате ясна представа за живота, каквито и теории да си създавате, нищо не можете да постигнете. Каква теория ще създадете за светлината, ако нямате органи, с които да я възприемете? Каква теория ще създадете за храненето и за дишането, ако нямате органи, чрез които да възприемате храната и въздуха? Щом имате очи, уши, дробове, стомах, вие можете да си създадете каквито теории искате за светлината, за звука, за въздуха и за храната.

И тъй, животът е основа на нещата, откъдето човек събира фактите, изучава ги поотделно, съпоставя ги и така създава науката. Като обобщава фактите, науката вади заключения, които оформя като закони и

принципи. Въз основа на законите се създава философията, защото тя се занимава с принципите на нещата. Много хора философстват, но това не е философия. Има смисъл да философстваш, но когато за основа имаш неопровержими факти, които нито можеш да отречеш, нито можеш да доказваш. Що се отнася до истината, може да се спори върху нея, но фактите изключват всякакъв спор. Как ще спори човек върху факта, дали е роден във формата на човек или в друга някаква форма? Човекът е човек, друга форма не може да има. Как ще спори волът, дали е роден вол или в друга някаква форма? Достатъчно е да го погледнете, за да кажете, че е вол. Че е вол, това е факт, който не може нито да се отрича, нито да се потвърждава. Фактите не се изменят.

Истината пък е метод, който освобождава човека от всички преходни и временни схващания и тълкувания за създаването на Битието, както и за създаването на мъжа и жената. Много теории съществуват за създаването на първите човеци, но нито една от тях не е абсолютно вярна. За пример, мнозина поддържат теорията за създаването на Адам от пръст, а Ева – от реброто му. На Ева, специално на жената, приписват вината за първия грях, поради което нея държат отговорна за нещастията на човечеството. Зад жената стои мъжът, който пожела да има другарка. Жената нямаше желание да дойде на земята, но мъжът я извика преждевременно. Когато всички животни минаваха пред Адам, за да им даде имена, той видя, че те бяха две по две – другар и другарка. Тогава Адам се обърна към Бога с думите: „Господи, на всички животни си дал другарка; аз останах сам, няма с кого да споделя нещо, няма кой да влезе в положението ми и да ми помогне“. Тогава Бог видя, че не е добре човекът да бъде сам и му даде другарка. Обаче след грехопадението Адам изми ръцете си с жената и каза: „Господи, жената, която ми даде, стана причина да сгреша“.

Съвременните мъже и жени се обвиняват взаимно за грешките си. Когато мъжът греши, обвинява жената. Когато жената греши, обвинява мъжа. Тя казва: „Ти си виновен за моето слизане на земята. Аз сама нямах желание да дойда, ти ме изиска от Бога“. Какво ще каже мъжът за себе си? По чие желание дойде той на земята? Наистина, ако разглеждате пътя на жената, той представлява живота на човека в миналото му. Както е живял той, така е създадена тя. Жената е резултат на човешкия живот, специално на мъжа, понеже от него е излязла. Въпреки това мъжът е недоволен от жената, но и жената е недоволна от мъжа. Жененият мъж се оплаква, че не е попаднал на добра жена; неженениият пък съжалява, че Господ не му е дал жена. И единият, и другият съжаляват за нещо.

Като разглеждам човека биологически, виждам, че той едновременно е и мъж, и жена. Дясната половина на човека е мъжка, а лявата – женска.

Дясната му страна има повече прави линии, а лявата – повече криви. Има жени, които нямат нищо женствено в себе си. Изобщо, жената трябва да се създава отсега нататък. За да облагороди човека, природата е подложила жената на такива изпитания, на каквито никое друго същество не е поставено. Знаете ли какво представлява бременността на жената? Цели девет месеца да носиш един плод в утробата си! Знаете ли, през каква дисциплина, през какви терзания минава жената през това време? Мъчнотиите, през които жената е минала, са развили в нея и добри, и лоши черти. За пример, тя има способност да събира материални блага. Ако работите на някого не вървят добре, нека се ожени. За няколко години къщата му ще се напълни. Жената събира оттук-оттам и в скоро време ще натрупа голяма покъщнина. Но същевременно тя може и да изнася. Дайте и пълна къща със стока, в скоро време тя може да я изпразни. Жената е любопитна, тя обича да изследва нещата до дъното им. Не е лоша черта любопитството, но има опасни страни в него. Ако не разбира някои неща, тя се поставя на хлъзгав път. И мъжът може да бъде любопитен, както жената. Един учен човек отишъл в един град в България да държи сказка по спиритизма. Много хора отишли да го слушат. Между тях се намерил един господин, който не разбирал въпроса научно, но отишъл от любопитство да слуша. Като чул сказката, той се приближил до сказчика и тихо му пошепнал: „Голям вагабонт си – лъжеш хората, говориш неверни работи“. Сказчикът помислил, че ще чуе похвали от този господин, но останал изненадан от това, което му пошепнал на ухото. Според мене и двамата са на крив път: който поддържа мисълта, че съществува друг свят, без да е ходил там, не говори истината. Без да иска, той си служи с неверни факти. Но и онзи, който отрича съществуването на друг свят, без да е ходил там, не говори истината. Друг е случаят, ако човек е проверил фактите, които изнася пред хората. Тогава той е сигурен в думите си и може да каже: „Има неща, които са верни и доказани за мене, независимо от това, дали са верни за другите“. За пример, ако аз съм разположен или неразположен, това не показва, че цялото човечество се намира в същото състояние; ако аз съм свободен или ограничен, това не показва, че и другите хора са в същото положение. Това са частични неща, които не се отнасят до общото положение на работите. Ето защо, стане ли въпрос за онзи свят, за Бога, човек трябва да има ясна представа за това, което поддържа, или отрича. Ако ти не виждаш Бога в светлината, която възприемаш през очите си, никъде не можеш да Го намериш. Когато възприемаш светлината и чрез нея виждаш красотата на външния свят, ти изпитваш радост и приятност. Когато видиш красива мома или красив момък, приятно ти става. Ти се радваш, че Бог е създал такива красиви форми. Има ли нещо лошо, ако момък обикне една мома? Ще каже някой, че момъкът е направил някакво престъпление. В любовта няма престъпления. Престъплението е в неоценяването на любовта. Като не

могат да я оценят, хората казват, че е престъпление мъжът да обича две жени, или жената да обича двама мъже. Странно е да се говори по този начин в 20 век!

Сега аз не говоря за морала на съвременния човек, който може да заколи една, две, три и повече кокошки и да ги изяде. Аз имам предвид новия морал, според който човек трябва да нахрани кокошките си и да ги пусне да си живеят свободно в гората. Престъпление ли е това? Престъпление ли е да обичаш и мъжете, и жените, без да задържаш любовта им за себе си? Престъпление е, когато обичате човека и задържате любовта му само за себе си. В този смисъл, казвам: Мъж, който не може да обича всички жени чисто, безкористно, не е мъж. И жена, която не може да обича всички мъже чисто, безкористно, не е жена. Такъв е Божият закон. Дали на вас е приятно или на мене е неприятно, това нищо не значи. Такава е истината. Бог обича всичко, което е създал, а човек ще дойде да прави избор, какво може да обича и какво да не обича, кое е било направено добре и кое зле. Бог одобрява своите дела, а човек ще критикува, че това или онова не било направено добре. Като не го одобряваш, направи ти нещо по-добро. Ако не можеш, по-добре мълчи. Тази теория не била права, онази не била права. Нова теория трябвало да се създаде, да измести старите. Ще чакаш, докато всяка теория свърши работата си. Като си впрегнал воловете си, ще чакаш да свършат работата вместо тебе. Те ще орат, а ти ще почиваш. Като свършат работата, тогава ще говориш.

Широта се иска от човека – широта в ума, в чувствата, в постъпките. Като говориш, чист ще бъдеш. Като мислиш и чувстваш, чист ще бъдеш. Единственото нещо, което животът изключва от себе си, това са белите и черните лъжи. Сянка не се допуска от тях. Човек може да направи някаква грешка, но да се пази, да не внесе лъжата в мислите, в чувствата и в постъпките си. Съвременното човечество трябва да отхвърли лъжата от себе си във всичките ѝ форми, не по закон, но по съзнание и любов. И мъже, и жени, всички трябва да се освободят от лъжата. Абсолютно никаква лъжа не се позволява, бяла или черна. Ако мъжът на някоя жена обикне друга, жена му трябва да покани съседките си на угощение и да каже: „Радвам се, че мъжът ми обикна друга жена“. Ако обикне трета някоя, да даде второ угощение. Нека се радва, че сърцето на мъжа ѝ се разширява, приема и другите жени като свои дъщери, с всичката чистота и безкористие.

Ще кажете, че ако се постъпва по този начин, светът ще се развали. – Какво е станало със света досега? В чистота ли живеят сегашните мъже и жени? Външно, пред хората се пази някакъв морал, някакво външно благоприличие, но вътрешно не се пази никакъв морал. Дойдем ли до

любовта, мъжът трябва да вижда в жената своята възлюбена сестра. Жената пък трябва да вижда в мъжа своя възлюбен брат. Под думите „брат“ и „сестра“ в ограничен смисъл, разбирам хора от една кръв, родени от една майка и от един баща. Под думите „възлюбен брат“ и „възлюбена сестра“ разбирам души, произлезли от Бога, които имат еднакви права. И жената иска да обича, както и мъжът. Тогава и мъжът трябва да се радва, когато жена му е обикнала друг мъж освен него.

Следователно всички хора трябва да дадат път на Любовта във всички нейни възвишени и красиви прояви. Само по този начин човек може да се подмлади и да придобие безсмъртие. Ако направите една грешка, не се осъждайте, но изправете грешката си. Най-малката грешка, която направиш, подразбира най-малкото добро. Изправянето на грешката пък подразбира двойно добро. Значи направената грешка е едно добро, а изправянето на грешката е двойно добро. Грешката се допуска в живота, за да се удвои доброто в човека.

Казано е в Писанието: „Когато Духът Свети дойде, ще те научи да уважаваш, почиташ и цениш с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичкия си дух това, което Бог е направил“. Това и Христос е знаел, затова е казал: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила“. Всички хора искат да ги обичат. Няма човек в света, който да не иска да бъде обичан. Който иска да бъде обичан, трябва да носи Божествения образ в душата си. Който носи Божествения образ в себе си, не може да не бъде обичан. Това е Божествен закон. Всички искат да бъдат обичани чрез доброто. Никой не може да ви обича заради доброто. Доброто не е нещо материално, то е извод на Любовта. Доброто е приложение на Любовта в материалния живот. Който може да приложи Любовта във физическия свят, той е влязъл в областта на доброто. В този смисъл доброто не се дели от Любовта, те са неделими. Човек не може да каже, че е направил добро, но може да каже, че е приложил Любовта в доброто.

Първото нещо, което се изисква от жените, е да дават свобода на мъжете, да не ги поставят на изкушения. Когато жената види, че мъжът ѝ говори с друга жена, веднага започва да се съмнява в него и изпада в изкушение. Щом изпаднат в изкушения и мъжът, и жената правят грешни заключения и се поставят на хлъзгава почва. Когато жената види, че мъжът ѝ говори с друга жена, защо не допусне, че тя е неговата сестра? И когато мъжът види, че жена му говори с друг мъж, защо не допусне, че той е нейният брат? Ако приемате, че всички хора са направени по образ и подобие Божие, защо допускате престъплението помежду си? Престъпно ли е мъжът да говори с чужда жена и жената – с чужд мъж? Престъпление ли е мъжът да

говори с жена, която е направена по образ и подобие на Бога? Престъпление ли е жената да говори с мъж, който е направен по образ и подобие Божие? В Битието е казано, че Бог направи човека по образ и подобие свое, мъжки и женски пол ги създаде. Ние не говорим за Ева, която беше направена от реброто на Адам, но говорим за първия Адам и първата Ева, и двамата Божествени човека, които сега слизат на земята, като представители на шестата раса. Вие трябва да бъдете готови, да приемете предците на човечеството, които идват вече в света. Това е Христос, Когото всички очакват. Някои Го очакват да слезе от небето, придружен с ангели, но въпреки това, те се страхуват от идването на Христос. Те казват: „Страшен плач и вик ще бъде при слизането на Христос на земята“. – Никакъв плач и вик няма да се чува. Всички говорят за второто пришествие. Страшно нещо е второто пришествие, наистина, но не трябва да се говори за него. Ако искате да говорите за нещо, говорете за вселяването на Бога между хората. Казано е в Писанието: „Ще се вселя между хората. Те ще ми бъдат народ, аз ще им бъда Бог. Ще ги напиша на ръката си и всички, от малко до голямо, ще ме познават“. И тогава, Бог, Който е Любов, ще се разкрие в нас и ще ни даде онази свобода, която търсим. Бог е създал вече новата епоха, но ние трябва съзнателно да влезем в нея и да я възприемем. Давид казва: „Господи, не отнемай светия си Дух от мене“. Какво ще спечели човек, ако изгуби Божествения Дух? Какво ще спечели човек, ако изгуби Божественото благословение? Сега ние сме призвани да участваме в една епоха, когато всичко старо се руши и новото се създава; когато навсякъде срещате недоразумения, страдания, обезсърчавания, обезверявания, никъде никаква светлина. Какво по-велико благо за човека от това, в този мрак и безнадеждие, да види отворена цялата вселена пред себе си, да види благословението, което Бог изпраща към човеците? Днес всички хора са призвани да се родят отново. Казано е: „Ако не се родите отново от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие“. Никой не може да влезе в Царството Божие, ако не мине през вратата на Любовта. Който мине през тази врата, той е придобил вечния живот, за който е казано: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христос, Когото Си проводил“. Като влезе през вратата на Любовта, човек осмисля вече и земния си живот.

Съвременните хора се страхуват от страдания, от мъчнотии, от болести, без да подозират, че благата и придобивките са в самите тях. Като погледнете човека, вие можете да опишете всичко, което го очаква, добро или лошо. Същевременно той разполага с методи, как да се справя със злото. За пример, някой иска да бъде справедлив, но не знае как да постъпва. Нека хване средния пръст на ръката си и го поглади няколко пъти. След това да хване същия пръст на дясната си ръка, да го поглади пак и да каже: „Искам да бъда справедлив“. Ако иска да постъпва

благородно, нека хване един след друг двата показалеца на ръцете си. Като изреди петте пръста на двете си ръце, той придобива малка светлина в себе си, която му показва как трябва да живее, какви отношения трябва да има с хората. Всеки пръст представлява една книга, от която човек може да чете и да се поучава. Най-голямото благо, което е дадено на човека на физическия свят, това са неговите ръце, а в духовния свят – неговите крака.

За да постъпва справедливо, да работи добре и безкористно, човек трябва всяка вечер да измива краката си с топла вода, а ръцете си по няколко пъти на ден, да бъдат всякога чисти. Повечето хора блъскат краката си тук-там, нараняват ги и после искат да напредват. След това ще търсят различни мехлеми за раните на краката си. Колкото за лицето и ръцете си, хората имат по-големи грижи, отколкото за краката. Те ги мият с различни парфюми и одеколони.

Време е вече хората да оценят благата, които Бог им е дал. Какво по-голямо благо могат да имат от тялото си? Красиво нещо е човешкото тяло, макар че не е достигнало още до своето съвършенство. И най-напредналите същества се интересуват от това, което Бог е предвидил за човека. Велико бъдеще го очаква. Велик е човешкият образ, човешкото тяло, което Бог е сътворил. Човек е предназначен за велика работа в природата. Той е дошъл на земята като във велико училище да се учи. Няма защо да бързате, по-скоро да свършите. Важно е да научите законите на Любовта, на Мъдростта и на Истината, както и законите на живота, на знанието и на свободата. Ако човек не научи тези закони, животът му остава безсмислен. Какво представлява животът? Той е най-голямото благо, което е дадено на човека, но той носи и най-големите страдания. Ако биха ми дали най-големите богатства в света, не бих ги сменил с живота, даже и с най-големите мъчнотии и страдания в него. С какво може да замести човек живота на своята душа? С нищо. Христос казва: „Ако спечеля целия свят, а душата си изгубя, нищо не съм спечелил“. Значи най-ценното нещо е живот на душата. За този живот е казано: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христос, Когото Си проводил“. Същевременно, Христос дава две големи заповеди за живота: „Да възлюбиш Господа Бога твоето с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Да възлюбиш ближния си като себе си“. Да възлюбиш Бога, това значи, да възлюбиш Духа, Който е в тебе, Който те ръководи и оправя пътищата ти. Бог ще те направи свой наследник, да разбереш дълбокия смисъл на живота и да станеш свободен.

Като се говори на хората за Любовта, те се страхуват, ако я приемат, да не изгубят благата си. Няма защо да се страхуват, Любовта едва сега е започнала да се проявява и то в слаба степен. Колкото и да са слаби

проявите ѝ днес, тя е за предпочитане пред великата Любов, за която хората още не са готови. За предпочитане е да имаш едно житно зърно, отколкото житото на целия свят. – Защо? – Защото в житното зърно се крият възможностите на всичкото жито. Достатъчно са пет–шест години, за да се размножи житното зрънце и да напълни много хамбари. Най-малката добродетел, разумно използвана, може да те направи виден човек. Най-малкото благо, разумно приложено, в пет–шест години може да ти донесе големи придобивки. За да се ползва от малкото, което му е дадено, човек трябва да има вяра в Любовта, в Бога. Днес хората са се обезверили в Любовта и се оплакват от неуспехи, от мъчнотии в живота си.

Срещате млади хора – ученици, студенти, които се оплакват, че паметта им отслабнала, не могат да помнят. Те отричат Бога, не вярват в Любовта. За човека пък имат лошо мнение и след всичко това очакват добри резултати. Това е невъзможно. Те трябва да изменят мисълта си, да повярват в Любовта, да приемат Бога в себе си и да повдигнат мнението си за човека. Щастие е да срещнете човек, който излиза от Бога. Щастие е да видите един лъч, който излиза от слънцето, а не от свещта. Слънчевите лъчи се познават по това, че плодовете зреят на тях, а на другите лъчи не узряват. Следователно Божествените мисли, чувства и постъпки всякога произвеждат плод, а човешките са безплодни. Човек страда от собствените си мисли, чувства и постъпки. Той страда от неразбраната любов. Ако християните по целия свят бяха обединени в една идея, достатъчно е един път да се помолят на Бога и войната ще се прекрати. Днес те се молят, но не са обединени в една идея, всеки се моли за победа на своето оръжие. Това е все едно, всеки член в семейството да се моли за свои лични интереси. Всеки иска от баща си някакво благо само за себе си, а това не може да бъде – бащата е един. Следователно, той има еднакво отношение към всички. Бащата не желае разединението между синовете и дъщерите. И Бог не желае войната, но тя става въпреки Неговото желание, което показва, че човек е свободен да прави, каквото иска.

Бог е дал неограничена свобода на хората и те се бият, но ще носят последствията на своята несправедливост и на неоценяването на Божиите блага. Двама души се бият; свободни са да се бият, но са несправедливи. Богат и сиромах се карат. Кой от двамата е на правата страна? Сиромахът казва, че е на правата страна, защото богатият не му платил, колкото е уговорено. Богатият намира, че е прав в постъпката си, защото сиромахът обещал да свърши работата много добре, като за себе си, но не изпълнил обещанието си. Значи и двамата не са изпълнили обещанието си. Ако сиромахът беше работил с Любов и добросъвестно, богатият щеше да му плати двойно и тройно. Помнете: Всички хора сме служители на Бога. Кой човек е извършил работата си, както трябва, както Бог изисква? Той ни е

дал предварително всички блага: светлина, въздух, вода, храна, жилища, заплати и въпреки това мнозина не изпълняват работата си, както трябва, и започват да разискват съществува ли Бог или не. Достатъчно е човек да се запита кой създаде слънцето, звездите, водите, всичките блага, за да си отговори съществува ли Бог или не. Може ли човек да създаде всичките блага, с които е заобиколен? Може ли човек да създаде подобния си? Значи Този, Който те е създал, Който те е осигурил с хиляди блага, Той съществува. Чии са онези светли, възвишени и благородни мисли, чувства и постъпки, които те повдигат, насърчават и вдъхновяват? Не са ли на Бога? Кой е Онзи, Който при всички обезсърчения, мъчнотии и страдания, те обнадеждава, насърчава и крепи? Не е ли Бог? Кой ти нашепва постоянно на ухото: „Не се безпокой, не се смущавай, всичко ще се нареди, всичко ще се оправи". Не е ли пак Бог? Кого Бог не е повдигнал и очистил от калта и праха? Някой падне, окаля се и вика към Господа да му помогне да излезе от трудното положение. След това чува тихият глас да му говори: „Стани, не се страхувай. Изтърси калта и праха от дрехите си, върви напред и върши Божията воля. Един ден ще разбереш смисъла на живота". Сега и на вас казвам: Смисълът на живота е в придобиването и изявяването на Любовта. Това не значи, че трябва да станете калугери; не казвам и да се жените или да не се жените. Не казвам да станете учени хора, нито пък да останете невежи. Въпросите не се разрешават нито с калугерство, нито с женитба, нито със знание или невежество. Разрешаването на въпросите е в Любовта. Затова казвам: „Възлюби Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила". Щом възлюбиш Бога, всичко, каквото ти дойде на ума, е позволено. Обаче преди да си Го възлюбил, мисли какво правиш. И тъй, първото учение в света е Любов към Бога. Живеете ли по това учение, всички неща са законни.

Желая ви да възлюбите Бога с всичкото си сърце и Бог да ви възлюби за всичко, което правите в Негово име. Носете навсякъде Божието благословение.

Съборна беседа от Учителя, държана
на 24 август 1941 г. 10 ч. сутрин,
Изгрев, София.

1941_08_24 Възможности за щастие
Съборна беседа

ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ЩАСТИЕ

Размишление върху стиха: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христос, Когото Си проводил".

Днес всички хора търсят щастието. Каквото и да правят – ядат, пият, дишат, гледат, слушат, работят – във всичко търсят щастието. Някои хора са намерили щастието, а други продължават още да го търсят. Които са го намерили, напуснали са земята; които не са го намерили, остават на земята да живеят, докато го намерят. – Защо остават на земята? – Много естествено. Те нямат пари да си купят билет, да заминат за отечеството си. Значи, който е намерил щастието, има възможност да пътува; който не го е намерил, трябва дълго време да работи, за да спечели пари за билет. Ще кажете, че има безплатни билети. Възможно е, но това е противоречие. Обаче зад противоречията се крие реалността. Това, което човек твърди и отрича, е реално. Казваш, че си здрав, но можеш да бъдеш и болен. Колкото е вярно едното положение, толкова е вярно и другото. Човекът е, който страда и като здрав, и като болен. Следователно човек е проява на реалността. Като здрав, той задържа в себе си всичко, каквото има. Като болен, той става щедър и раздава от богатството си. В такъв случай добре е от време навреме човек да боледува, да даде нещо от себе си. Най-малкото, което може да даде, това е част от теглото си. Същевременно той споделя част от благата си с други същества. Съзнанието му се пробужда, той става щедър и започва да дава по нещо на окръжаващите.

Ще каже някой, че не знае тези неща, че не му са известни. Друг пък ще каже, че всичко това му е известно, че всичко знае. Не е важно кой колко знае. Важно е човек да прилага знанието си за всяка възраст на място. Докато сте дете, знанието има отношение към вашето детство; когато станете възрастен, знанието има отношение към вас като към възрастен човек; ако сте стар, знанието ви има отношение към вашата старост. Обаче нито знанието на вашето детство, нито знанието на вашата зряла възраст, нито знанието на старостта ви представляват истинско знание. Който от млад става възрастен и от възрастен – стар, той се намира още в предисловието на живота, в предговора на истинското знание. Младият възприема нещата, възрастният ги изпълнява, а старият оценява. Който не възприема, не е млад; който не изпълнява, не е възрастен; който не оценява, не е стар.

Това са научни истини, които трябва да се докажат. В геометрията има

много научни истини, наречени теореми, които се доказват по логически път. За пример, една от тези теореми е следната: срещу равни страни лежат равни ъгли. Обратната теорема: срещу равни ъгли лежат равни страни. Както геометрикът изпитва удоволствие, когато докаже известна теорема, така всеки човек е доволен, когато се домогне до щастието.

Днес повечето хора са недоволни, защото не са придобили щастието. Придобиването на щастието не е външен процес, който може да се постигне по механически начин. Щастието се определя от правилното схващане на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Щастието се определя от правилното схващане на живота, на знанието и на свободата. На физическия свят щастието зависи от хляба, от водата, от въздуха и от светлината. Без тези елементи няма щастие. Който се смущава, той е лишен от светлина. Който не се смущава, той има светлина, вижда ясно къде върви и не се спъва в пътя си. И да направи някаква грешка, лесно я изправя. Ето защо, за да не прави грешки, човек трябва да ходи постоянно в светлина. Затова, именно, той се нуждае от знание.

В една от видните американски църкви назначили един проповедник, който още при първата си проповед се прочул и множество народ се стичал да го слуша. Като чували проповедта му, възхищавали се от начина на предаване на Словото Божие и се убедили в Неговата сила и мощ. На втората му проповед се стекли още повече хора, но каква била изненадата на старите слушатели, като чули да се повтаря първата проповед. За новите слушатели проповедта била крайно интересна, но старите не чули нищо ново. На третата проповед се явили освен старите слушатели и някои нови, които с удоволствие слушали как проповедникът развивал Словото Божие. Но какво ще кажат онези, които за трети път вече чуват същата проповед? Те започнали да се отегчават, защото слушали все една и съща проповед. Най-после един от тях се приближил до проповедника и го запитал: „Защо държите все една и съща проповед? Докога ще се продължава това?" – „Докато научите добре всичко, което казах в първата проповед" – отговорил спокойно проповедникът. Това значи: музикантът трябва да научи много добре зададената му работа и тогава да пристъпи към нова. Не е лесно да свири човек. Елементарните работи се изпълняват лесно, но колкото по-навътре се влиза, толкова по-големи мъчнотии се срещат. Следователно, когато разбере добре елементарните неща, човек не трябва да се спира на тях, но да ги замести с нови. За да върви напред, да замества старото с ново, човек се нуждае от вътрешно самообладание на своя ум, на своето сърце и на силите, които действат в него. Това значи да бъде човек господар на положението, в което се намира. Това значи да бъде господар на себе си, да не се изнасилва. Истински възпитан човек, със самообладание в себе си, е онзи, който не изнасилва очите, ушите, носа,

устата, ръцете, краката си, нито тялото си. Ще кажете, че условията на живота са неблагоприятни, че големи мъчнотии се изпречват на пътя ви. Това е оправдание за неразумния човек. Разумният се справя с всички мъчнотии и условия. Той е господар на себе си, понеже е придобил щастието. Разумният е същевременно смел. Без смелост нищо не се постига.

В едно американско село, някъде в Западна Америка, всяка година изпращали нов проповедник, но никой не могъл да остане повече от една година в селото. – Защо? – Един от селяните, голям юнак, със здрави, мускулести ръце, ставал причина проповедниците да напускат селото. Той не обичал проповедите и за да не се чува Словото Божие в селото му, набивал добре новодошлия проповедник. Всеки нов проповедник бивал бит по три–четири пъти през годината, поради което едва се задържал за една година в селото. Така изминали десет години, но нито един проповедник не останал за по-дълго време между селяните. Като чували това, всички проповедници се отказвали да отиват в това село. Обаче, един млад, силен и смел проповедник казал: „Аз съм готов да отида в това село да служа на Господа и в Негово име ще се справя със своенравния селянин". Като получил назначението си, той се качил на кон и смело тръгнал на път. Още на гарата го посрещнал своенравният селянин и докато се готвел да се хвърли върху проповедника, последният излязъл по-бърз: скочил от коня си, сграбчил го с яките си ръце, повалил го на земята и го набил добре. „Ще помниш, кой съм и за какво те бия. Ще ти платя за всички досегашни проповедници." След това го завързал с въже и го внесъл в църквата да слуша проповедта му. Като свършил проповедта си, той го развързал, пуснал го на свобода и казал: „Ти опита вече силата на Словото Божие. Ако си готов да получиш същия урок още веднъж, можеш да приложиш стария си занаят – да биеш". – „Не искам повече да бия проповедници. Имам желание всеки ден да идвам в църквата, да слушам Божието Слово и да Го прилагам. Благодаря, че ме би, за да ми дойде ума в главата."

И тъй, ако не можете да се справите с големите и малки мъчнотии, които ви спъват, вие всякога ще страдате. Ще кажете, че човек не може сам да се справи с мъчнотиите си. Това не е вярно. Който има ум, може да се справи с мъчнотиите; който има сърце, може да се справи със страданията; който има воля, може да се справи с противоречията. За ученика, който иска да учи и да върви в правия път, думата „не мога" не съществува. Радвайте се, когато се намерите пред невъзможност да решите известни противодействия и мъчнотии. Това значи да опитвате силата на ума, на сърцето и на волята си и постепенно да се калявате. Някой се оплаква, че въпреки желанието му го заставят да върши някои неща. И това не е

вярно. Никоя сила в света не може да застави човека да направи това, което не желае. В това именно, се заключава неговата сила. По това се отличава човек от Бога, Който може да прави всичко, каквото пожелае. Ето защо, не се извинявайте, когато направите някаква грешка, нито обвинявайте другите хора. Човек прави грешки поради известни слабости в себе си. Който търси вината за своите грешки в окръжаващите, във външните условия, той си служи с бялата лъжа.

Някой греши и казва, че му е невъзможно да постъпи по друг начин. И това не е вярно. За онзи, който служи на Бога, всичко е възможно. Който служи на себе си, за него само има възможни и невъзможни неща. Чувате ли някой да казва, че е невъзможно да живее добре, ще знаете, че той служи на себе си. Каже ли, че може да живее добре, той служи на Бога. Който служи на Бога, той се ползва от чистия въздух, от светлината, от водата, от храната, както и от всички блага на живота. За него няма лоши дни, лоши условия, лошо време. За всеки даден момент той се ползва от благата на живота. Благо за човека е това, което той използва в даден момент. Следователно за човека е важна бучката захар, която има на разположение, а не сандъците със захар, които се намират в магазините. За човека е реално това, което може да опита в даден момент, а не милионите блага, които стоят далеч от него. Някой се оплаква, че му е дадена малко любов. Любовта не се дава в количества, малки и големи. Тя се определя от способността на човека да я възприема. Способността му пък да възприема или невъзприема любовта зависи от неговата разумност.

В древността живял един разумен и добър цар, но поданиците му били неразумни и скъперници. Те нямали любов помежду си. Като разумен, царят не ги морализирал, но им говорил със символи. На главния площад в столицата той направил една голяма чешма, с малък кран; водата била изобилна, но текла по малко, понеже кранът бил тесен. Като се събирали на чешмата да наливат вода, гражданите постоянно критикували царя си. Те казвали: „Не е умен нашият цар. При такава силна и буйна вода, сложил толкова малък кран на чешмата, едва наливаме съдовете си. Защо направил такава грешка?“ Царят чувал протеста на поданиците си, но мълчал. След смъртта му дошъл неговият син. Първата му работа била да сложи по-голям и широк кран на чешмата, да тече повече вода. Гражданите били доволни от тази промяна и запитали новия си цар защо баща му ги измъчвал толкова години с тесния и малък кран на чешмата. Царят им отговорил: „Баща ми взе модел за крана от вашите сърца. Колкото сърцата ви са пускали, толкова и кранът е пускал. Днес, когато сърцата ви станаха по-широки, и кранът се разшири. Третият цар, който ще дойде след мене, ще направи още по-голям и широк кран – в зависимост от вашите сърца“.

Сега и на вас казвам: Не чакайте да се подобрят външните условия. Откак светът съществува, условията всякога са били добри, но човек не е готов да се ползва от тях – кранът на сърцето му е тесен, малко дава и малко възприема. Казано е в Писанието, че Бог направил света в шест дни и за всеки ден казал, че е добър. За втория ден, обаче, не е дал мнението си. – Защо? – Вторият ден характеризира човека – неговия ограничен ум, неговото тясно и затворено сърце и неговата слаба воля. При тези качества той иска да бъде богат, силен, да стане господар на света. И това е възможно, но не може да се постигне по механически начин. Отвори широко ума си, за да възприемаш изобилно светлина. Отвори широко сърцето си, за да възприемаш изобилно благата на живота и на природата. Прояви разумната си воля, за да успяваш във всички добри предприятия. Ако очакваш само на външни блага – на богатство, на големи библиотеки, на автомобили и файтони, не само че няма да бъдеш силен и учен човек, но ще умреш с непостигнати желания. Едно циганче се разболяло и постоянно искало от майка си да му купи малко мляко, едно геврече или някакъв плод. Каквото пожелавало, майка му все отговаряла: „Ще купим, мама, всичко ще купим. И млечице ще купим, и геврече, и ябълка, и круша, каквото пожелаеш, ще имаш“. Дните минавали, детето все пожелавало нещо, но желанията му оставали незадоволени. Най-после детето умряло. Като го оплаквала, майката казвала: „Горкото ми детенце, отиде си на онзи свят, но поне си хапна от всичко, каквото пожела“.

Съвременните хора трябва да бъдат разумни, да не си създават ненужни страдания. За пример, трябва ли човек да страда и да се тревожи от това, че няма шапка? Щом няма шапка, ще ходи гологлав. Лошо ли е да ходи гологлав? Не само, че не е лошо, но даже е хигиенично. Мозъкът не търпи никакви тежести. Следователно шапките, които носите, трябва да бъдат много леки, почти без тегло. Едно време считаха за смахнат, за побъркан всеки, който ходеше без шапка. Обаче днес повечето хора са гологлави и намират, че това е в реда на нещата. Гологлав ли трябва да ходи човек, или да носи шапка на главата си? За предпочитане е да не носи шапка. Никой не се е родил с шапка. Да носи човек шапка, това е мода. Като разглеждам облеклата на хората и външните им състояния, виждам, че те не са родени такива. Това е резултат на изопачения живот. Да бъде човек здрав, разумен, учен, добър, това е естествено, така е роден той. Да бъде болен, неразумен, нечестен, лош, и това се случва, но то се дължи на изопаченото човешко естество, което се е проявило впоследствие. На земята, човек все ще прояви една опака черта, както дрехата има две страни: лице и опако.

Какво представлява опакото и какво – лицето? Опакото е вътрешната страна на нещата, а лицето – външната. Опакото не е красиво, а лицето е

красиво. Има платове с две лица. Откъдето и да ги разглеждате, все са красиви. Ако дрехата ви има две лица, като извехтее отвън, можете да я обърнете и да я носите като нова. Дрехите, с които хората ще се обличат в бъдеще, ще се отличават коренно от сегашните. Те ще бъдат изтъкани от нишките на Божията Любов. Който се облича с такива дрехи, ще бъде свободен, ще носи светлина в ума си. Значи, свободен човек е онзи, който е облечен с дрехата на Любовта. – Кога е свободна птицата? – Когато хвърчи. – Рибата? – Когато плава. – Човек? – Когато мисли право. Няма по-красиво нещо от правата мисъл. Това значи да бъде човек свободен.

Много хора, светски и религиозни, се запитват къде е Господ. Те искат да Го видят външно, във форма на човек или в друга някаква форма. Бог е навсякъде, във всички форми, във всички видове материи. Ако възприемете съзнателно светлината, тя ще ви открие пътя, по който да вървите, за да намерите Бога. Ако дишате правилно и с Любов, ще изпитвате необикновена свобода и лекота в дробовете си. Ако пиете вода с Любов, тя ще уталожи жаждата ви и няма да се мъчите. И най-после, ако се храните с Любов, всякога ще бъдете сити. Значи Бог е в светлината, във въздуха, във водата и в храната, чрез които ви носи благата на живота. Следователно, ако сте болни и се оплаквате от тъмнина пред очите си, от задуха, от температура, ще знаете, че сте лишени от светлина и от въздух. За да се лекувате, отваряйте очите си, да приемате повече светлина; дишайте дълбоко, за да приемете повече въздух; пийте вода, за да се отнеме температурата ви; яжте хляб, за да се засилите. Онзи, Който присъства в светлината, във въздуха, във водата и в хляба, ще ви излекува. Ползвайте се от елементите на живота, но умерено. И като болни, и като здрави, не яжте много, за да не изразходвате повече енергия, отколкото трябва.

Като знаете, че Бог присъства навсякъде, правете всичко с Любов. Храните ли се, яжте с Любов. Каквото приготвите за ядене, за себе си или за своя ближен, да бъде най-хубаво. Само така ще познаете, имате ли Любов в себе си. Поканите ли гост в дома си, първо ще очистите къщата си, да светне. След това ще приготвите най-хубавото ядене, ще донесете от някой извор чиста вода, ще проветрите стаите си, да влезе повече въздух. Така ще правите и за себе си, и за своите гости. Къщата на всеки човек, външно и вътрешно, трябва да бъде добре осветена, проветрена, измита и наредена. След това ще сложите на трапезата вкусно и чисто ядене.

Сега всички хора се оплакват от неуспех в живота си. Много естествено. Те не успяват, защото поддържат два морала: към себе си постъпват по един начин – със снизхождение и любов, а към другите – по друг начин – със строгост и жестокост. Така не се живее. Два момъка се карат за една

красива мома. – Защо? – И двамата искат да я задържат за себе си. Това е криво разбиране на любовта. Човешката душа не се обсебва. Любовта не се обсебва. Защо тези момци не се радват на красивата мома, без да я обсебват? И красотата не се обсебва. Като не разбират законите на природата, хората се карат, по-силният удря няколко плесници на по-слабия, който отстъпва по необходимост, от страх, а не от съзнание. Всичко, което се върши от страх, не носи щастие. Има смисъл човек да отстъпва, но по принцип, от любов и съзнание.

Ще кажете, че никой не ви обича. Това не е вярно. Преди всичко любовта принадлежи на Бога, а не на човека. Ако някой ви обича, Бог ви обича чрез него. Той обича еднакво всички души. Ако никой не ви обича, причината за това е в самите вас – затворили сте прозорците си за светлината и за въздуха, затворили сте крановете за благата на живота, чрез които Бог се проявява. Всеки трябва да признае в себе си, че Бог го обича. Вижте, колко е красив днешният ден! Слънцето грее, небето е ясно и чисто, въздухът – свеж. Всичко това е дадено за вас, да се радвате и да благодарите на Онзи, Който ви дава всички блага и казва: „Ако ме слушате и изпълнявате закона ми с Любов, никакво зло няма да ви засегне. Ако не ме слушате, ще имате опитността на ония, които воюват днес, и ще ме познаете такъв, какъвто не трябва“. Страшно е да познаете Бога по отрицателен път.

Сега, като разглеждам събитията, които стават в света, намирам, че никоя държава няма право да воюва: нито Германия, нито Англия, нито Русия. Кой им е дал това право? Трима родни братя се бият в дома си. Кой им дава право да се бият? Те се бият без позволението на бащата. – За какво се бият? – За повече земя. Земята е създадена и за германците, и за русите, и за англичаните – за всички хора. Всички народи имат еднакво право на земята. След свършване на войната всички ще разискват върху въпроса, кой има най-голямо право в света, да владее повече земя. Най-голямо право има онзи народ или онзи човек, който постъпва съобразно с Божията Любов, с Божията Мъдрост и с Божията Истина. С други думи казано: който цени живота; който цени знанието и светлината; който цени свободата, той има най-голямо право.

Днес всички хора сме свидетели на големи събития и всеки се запитва кой ще победи. Аз отговарям на зададения въпрос: Ще победят онези, които носят в сърцето си Божията Любов, в ума си – Божията Мъдрост, а в тялото си – Божията Сила. Ще победят онези, които изпълняват волята Божия; които търсят Царството Божие и Неговата Правда; които славят името Божие. Вярващите са доволни, че поне вярват в Бога. Това не е достатъчно. Вяра без дела е мъртва. Истинската вяра подразбира изпълнение волята на Бога. Няма ли изпълнение на Божията воля, това е все едно да вярваш в

една държава, без да изпълняваш законите ѝ. Истинският вярващ вярва и изпълнява Божиите закони. Той търси Царството Божие и осветява името Божие.

Ще кажете, че условията на живота са тежки, че мъчно се изпълняват нещата, че старини идват и т.н. Кой е виновен за това? Всеки е бил млад и не е използвал добрите условия. Станал е възрастен, не е изпълнявал законите. Остарял е, не е оценявал живота. След всичко това търси вината вън от себе си. Какво е правил цял живот? Ако беше приложил Любовта, щеше да се подмлади. Ако беше приложил Мъдростта, щеше да стане разумен. Ако беше приложил Истината, щеше да се освободи от ограниченията на живота. Той е живял, без да се подмладява, без да придобива разумността и без да се освобождава, и казва, че е на прав път. Не лъжете себе си, не лъжете и другите. Стремете се към вечно подмладяване, към вечно възрастване и освобождаване, за да влезете в правия път. Стремете се към придобиване на вечната Любов, на истинското знание, на великата свобода, за да станете нови хора – хора на Божествения порядък. Внесете този порядък в ума, в сърцето и във волята си. Болни ли сте, страдате ли от разстройство на стомаха, от главоболие, от болки в гърдите, ще знаете, че не сте свободни. Свободата започва от тялото, прониква в сърцето и оттам – в ума, в мозъка. Като обхване физическия човек, свободата влиза в духа и в душата му. Обладан напълно от свободата, човек разбира вече Божиите закони, прилага ги и се радва и весели заедно с Бога – своя небесен Баща.

Помнете: Любовта разрешава всички противоречия. Дойдете ли до нея, знайте, че тя е свещено нещо. Бог е Любов. Следователно гледайте на Бога като на най-великото и съвършено същество в света. Ако мислите, че и Той е като вас, вие приличате на комарите, които мислили, че слонът е подобен на техния цар. Събрали се комарите на конгрес да разискват върху въпроса, какво представлява слонът. След дълги доказателства, най-после те дошли до убеждението, че слонът е малко по-голям и по-силен от царя им. Така и хората понякога мислят за Бога. Те казват, че Бог прилича на човека, но е малко по-силен и по-голям от него. Човек няма ясна представа за своя велик Баща, Който обхваща всичко във вселената, Който постоянно бди за него. Щом го види скръбен, Той го пита коя е причината за скръбта му. Някой ще се оплаче, че скърби, защото няма пари. Чудно нещо, човек, който мисли, че е подобен на Бога, не може да намери пари отнякъде и страда. Защо не отиде при някой банкер да иска пари? Светът е пълен с банкери и касиери. Ще кажете, че банкерите не обичат бедните хора. Не ги обичат, защото много сиромаси са мързеливи и не знаят как да искат. Те отиват при банкерите с мисълта, че са длъжни да им помагат. Който иска пари или някаква помощ, трябва да е готов на всякакви услуги,

да се отнесе братски към онзи, от когото иска нещо. Защо да не се отнесе с него като със свой брат? Защо да не се вгледа и в неговите нужди и да му се притече в помощ? Когато иска нещо, човек трябва да бъде готов да дава. Ако нямаш пари, имаш сърце, имаш и ръце да работиш.

Религиозните и вярващите очакват Христос да дойде втори път на земята, да им помогне. Те ще останат излъгани в очакванията си. Христос втори път няма да дойде на земята. – Защо? – Защото пак ще Го разпнат. Казано е, че Христос ще дойде от облаците, придружен с ангели. Това значи, че Христос ще дойде в умовете и в сърцата на хората като светлина. Ангелите, които ще Го придружават, представляват Мъдростта и Любовта, с които ще бъде изпълнен. Христос ще дойде само за онези, които имат знание и светлина, да разбират законите на разумната природа.

Мнозина се запитват какво трябва да правят, докато дойде Христос на земята. Ще работят, да се приготвят. Какво прави онзи юнак, на когото предстои борба с противника му? Упражнява се, за да развие мускулите си, за да излезе победител. Мъчнотиите, противоречията представляват неприятелите на човека. За да се справи с тях, той трябва да се упражнява, да развива силата си. Трябва ли да се обезсърчавате и обезверявате от мъчнотиите си? Те могат да ви повалят на земята, но вие пак ще станете и ще работите, докато се справите с тях.

Двама американски борци се борили. Един студент гледал как се борят и казал една обидна дума по адрес на един от борците, който се приближил до него, ударил му една плесница и го повалил на земята. Студентът разбрал, че има работа със силен човек, затова станал от земята, без да роптае. Обаче в него се зародило желание да разбере как този борец е развил такава голяма сила и тръгнал след него. В скоро време той влязъл в следите му и разбрал по какъв начин е работил, колко време се е упражнявал, за да се прослави като голям борец. Десет години работил студента и когато дошъл до положение да вдига с едната си ръка един кон с кончето му, явил се пред бореца и го запитал: „Познаваш ли ме кой съм?“ – „Не те познавам.“ Студентът вдигнал бореца във въздуха, обърнал го с главата надолу и пак го поставил на земята. След това му казал: „Аз съм онзи, на когото преди десет години ти удари една плесница и ме повали на земята“. – „Признавам те сега за мой учител“ – отговорил борецът.

Трябва ли съвременните хора да се оплакват от мъчнотиите си? Какъв човек е този, който от мъчнотиите и несгодите не може да развие такава сила, че да ги хвърли във въздуха, да ги обърне с главата надолу и да им покаже кой е? Обърнете мъчнотията си с главата надолу, кажете ѝ, че вие

сте онзи студент, с когото преди години тя си е играла като с дете, поваляла го е на земята, но днес вече той е силен, тя не може да си играе с него. При това положение мъчнотията ще отстъпи и ще ви признае за свой господар. Ще кажете, че не знаете как да развивате силата си, за да се борите с мъчнотиите. Това е тайна, но ако ме слушате, аз мога да вдигна малко завесата на тази тайна. Тя се заключава в следното: да любите и да ви любят. Ако не можете да любите и ако никой не ви люби, мъчнотиите всякога ще ви повалят на земята. Обаче докато любите и докато ви любят, никаква мъчнотия не може да ви победи.

Хората се поддават на мъчнотиите си, защото не вярват в Любовта и казват, че Бог ги е забравил. Наистина, Бог ли ги е забравил, или те са Го забравили? Какво ще кажете за онази жена, на която мъжът прекарва по цели нощи в кръчмата и пие за наздравица на този и на онзи? Тя ли е забравила мъжа си, или той нея? Тя седи у дома си и го чака, а той забравя, че има жена и се весели в кръчмата с приятели. Това удоволствие нищо не допринася. Не само, че не донася никаква полза на човека, но отнема от него всичко. От това удоволствие човек губи възможностите на своя ум и на своето сърце. Той губи силата и красотата на тялото си. Да се удоволства човек, това значи да злоупотребява с благата на природата. Само едно удоволствие се позволява на човека: да дава на бедните част от своите блага. Срещнете ли някой беден, гладен, нещастен човек, повикайте го у дома си и му сложете ядене, да се нахрани добре. Като яде с апетит, вие имате право да седнете срещу него и да изпитвате удоволствие, че той яде, задоволява глада си и чувства благодарност към Онзи, Който се е проявил чрез вас.

Съвременните хора са крайно неблагодарни. Бог им е дал хиляди блага, всеки момент задоволява нуждите им и пак са недоволни. – Защо? – Липсва им нещо съществено. Някой се оплаква, че няма дрехи, но и след като получи дрехи, пак е недоволен. Друг се оплаква, че възлюбената му не го обича. Той ѝ дава подаръци, купува ѝ всичко, от което има нужда, но тя пак е недоволна. Защо? Защото вътрешно не е задоволена. Едно ще знаете: външно човек не може да се задоволи. Каквото и да прави, каквото и да му давате, все ще бъде недоволен. За да бъде доволен, човек трябва да даде път на Божественото в себе си, да намери истинската любов. Това значи, да освети името Божие в ума, в сърцето и във волята си. Да освети името Божие чрез цялото си тяло.

И тъй, като осветява името Божие, човек се домогва до щастието, което търси. Това се постига с абсолютна вътрешна чистота, със светлина на ума и с топлина на сърцето. Само по този начин човек придобива истинското знание. Може ли да благодари за всичко, което му се дава, човек е осветил

името Божие в себе си и съзнава, че Бог живее в него и той – в Бога. Щастие е да срещнете такъв човек. Той разбира и хората, и животните, и знае как да постъпва с тях. Преди години срещам един човек, който кара товар с кон, но толкова много натоварил коня си, че последният едва върви. При това пътят не е равен, но се издига нагоре. Поглеждам господаря на коня, гледам коня, виждам, че работата не върви. Конят се обръща към мене, иска да ми каже, че напразно го бие господарят му. Пътят е стръмен, товарът голям, мъчно се възлиза нагоре. Конят има желание да услужи на господаря си, но условията са трудни. Спирам се при господаря и не го морализирам, но казвам: „Знаеш ли, че твоят кон е много хубав? Той е особена порода. При това той носи щастието ти. От него зависи да бъдеш щастлив или нещастен. Докато той е при тебе, щастието ще влиза в дома ти. В който ден го изгубиш, щастието ще те напусне. Както виждам, ти си го натоварил много. Извади половината товар, да му бъде по-леко. Като пренесе една част, върни се за останалата. Така и конят ти ще бъде здрав и ти ще бъдеш щастлив“. Като му поговорих, той се позамисли и отговори: „Прав си, господине, аз съм малко груб, непросветен човек. Виждам, че злоупотребявам с добичето си“. След тези думи той се приближи до коня, поглади го по главата и започна да го разтоварва.

Следователно, ако искате да помогнете на някого, обикнете го. Човек страда, бият го, защото няма кой да го обича. Щом някой го обикне, веднага страданието му изчезва. Ако влезете в един дом и видите, че мъжът бие жена си, не взимайте нейната страна, нито морализирайте мъжа, но обикнете жената. Щом я обикнете, мъжът ще измени отношенията си към нея. Ако пък жената се отнася зле с мъжа си, обикнете мъжа. Където е Любовта, там няма условия за изтезаване. Никой не може да изтезава човека, когото Бог обича. Кой може да бие разумния човек? Той стои далеч от злото и оттам се разговаря с него. Една хрътка гони заек. Заекът бяга пред нея и успява да се качи на една голяма канара. Хрътката го гледа отдолу и му казва: „Слез от канарата да си поговорим“. – „Каквото искаш да ми кажеш, кажи ми го отдолу, аз ще те чуя.“ – „Искам да ти кажа, че бягаш силно, добър бегач си.“ – „В бягането е моето спасение.“ – „Слез при мене, да се надбягваме.“ – „Не искам, тук ми е добре. От тази канара крачка надолу не слизам.“ Както виждате, заекът постъпва добре. Ако се поддаде на ума на хрътката, кожата му ще одерат.

Сега и на вас казвам: За да не одерат кожата ви, работете върху ума си, да придобиете повече светлина. Работете върху сърцето си, да го направите благодарно. Развивайте волята си, за да помагате на всички, които срещате на пътя си. Виждате, че някоя мравка се дави, хвърлете ѝ едно листче, да се качи на него. Едно цвете изсъхнало – полейте го. Няколко клони се преплели – разплетете ги. Една река се подпушила – извадете камъните,

изчистете тинята, да си пробие път реката и отново да потече. Гледайте на света като на бащин дом. Знайте, че всичко, каквото срещате на пътя си, има отношение към вас. Бъдете изправни в отношенията си към всички същества, за да бъдете щастливи.

Как се постига щастието? Какви са възможностите за човека да бъде щастлив? Не се иска много от него, за да придобие щастието. Хубавият, светъл ден, който имаме днес, показва какво трябва да прави човек. Отвори сърцето си, за да потече през него Божията Любов, не капка по капка, но изобилно. Сложи на сърцето си голям, златен кран, през който да тече Любовта изобилно, да се ползват всички. Обърни нова страница на книгата си и започни да пишеш със светлината на ума и с топлината на сърцето си. Обичай, както Бог обича. Люби, както Бог люби. Когато имаш нужда от Него, моли се от сърце. Всяка молитва и всяка благодарност, които излизат от дълбочината на сърцето, са всякога приети. Бог чува и най-малкия зов и му отговаря.

Христос казва: „Ако имате любов към мене, опазете моите заповеди“. Желая ви да проявите Любовта си към Бога, за да разширите сърцата си, да просветите умовете си, да станете свободни. Любовта е единствената сила, която може да освободи човека от несгодите и мъчнотиите му. Любовта е единствената сила, която примирява хората и народите помежду им. Идва Любовта, която ще внесе мир в света. Днес народите се бият, но мирът идва вече в света. Няма да се мине много време и мирът ще дойде. Ново съзнание ще придобият хората и ще разберат, че Бог е дал на всички хора еднакви права. Изпълнявайте Божията воля с Любов и съзнание.

Желая на всички да придобиете характера на златото, да не се окислявате. Желая ви да придобиете свойствата на диаманта, да пречупвате добре Божествената светлина.

Съборна беседа от Учителя, държана
на 24 август, 1941 г. 5 ч. сутрин,
София, Изгрев.

1941_08_25 Тя иде
Съборна беседа

ТЯ ИДЕ

Представете си, че един човек седи край едно езеро, наблюдава как тече водата и се запитва къде ще отиде тази вода и кой ще я пие. Какво ще кажете за този човек, който се безпокои за водата на езерото? Ще кажете, че не е с всичкия си ум, че му липсва нещо. Ще кажете, че това не е негова работа, не трябва да се занимава с такива въпроси. Какво ще кажете, обаче, за себе си, както и за всички останали хора, които се смущават от същия въпрос? Всички хора се намират на брега на голямото езеро на живота и се смущават, какво ще стане с езерото, какво ще стане и със самите тях. Кое ви дава повод да се смущавате? Откъде произлиза смущението? Трябва ли плодът да се смущава, че е паднал от дървото? Изгубил ли е нещо? – Къде ще отиде като падне? – На земята, т.е. при своята майка. – Какво прави майката със своето дете? – Тя го вземе на ръце, помилва го няколко пъти, погали го и го сваля на земята. И земята постъпва по същия начин с плода. Следователно не е лошо, че плодът отива при майка си, но лошо е, когато не знае как да слезе. Като немирно, палаво дете, плодът се спуска изведнъж от дървото и пада при майка си с шум; удря главата си и в скоро време удареното място започва да гние. От удара и земята се стряска, и плодът се наранява.

Съвременните хора, в известно отношение, приличат на малки, палави и немирни деца. Седи някой, размишлява върху известни въпроси и изведнъж даде път на мисълта, защо се е родил човек. – Да страда. – Защо Бог е създал света така, а не иначе? Той започва да се безпокои, да блъска главата си в неразрешени въпроси. Какъв трябваше да се родиш? За дърво не си, за бръмбар не си, за риба, за птица – също. Сега трябваше човек да се родиш и да благодариш за положението, което ти е дадено. Ще кажете, че човек е венец на създанието. Не е вярно. Над човека има други същества, по-високи, по-напреднали от него. Ангелите, архангелите, херувимите, серафимите стоят по-високо от човека. Растенията, към които хората се отнасят с пренебрежение, са създадени от ангелите. Те са техни деца. Минавате край някое дърво, поглеждате го отвисоко и казвате: „Дърво е това, проста работа!“ – Просто нещо е дървото, но в своите малки лаборатории то изработва такива вещества, каквито и най-големите човешки лаборатории не могат да изработят. Като дават плодовете си изобилно, те учат хората на безкористност. Те казват: „Яжте плодовете ни, но посаждайте семената и не ни правете пакости“.

Какво правят хората днес? Като минават покрай някое дърво или

растение, което пречи на движението им, те не повдигат клоните му внимателно, но ги чупят, късат листа, цветове и ги хвърлят на земята с негодуване. Чувате някой да казва: „Как смее това дърво да пречи на движението ми? Кой го е поставил на пътя ми? Глупаво нещо е дървото!“ – Не е глупаво дървото. Растенията, дърветата са най-чистите и невинни същества в света. Те не знаят какво нещо е грях, обида, завист. Като срещнат клони от отрицателните човешки прояви, те започват да ги опитват. Днес опитват една отрицателна проява, утре – втора, трета, докато най-после внесат известни горчивини в себе си. Като вкусите от плода на тия дървета, казвате: „Горчиви са тези плодове, не ги харесваме“.

Като знаете това, не се спирайте върху отрицателните мисли и чувства на човека, да не попаднете под тяхното влияние. За пример, ако всеки ден произнасяте думата „безлюбие“ по няколко пъти, вие ще внесете в сърцето си известна горчивина, от която мъчно ще се освободите. Не само вие страдате от отрицателните мисли и чувства, но и самите думи. Не е лек товарът, който носи службата, която ѝ е дадена, но учи на търпение. Учете се и вие на търпение, да бъдете доволни от всичко, което ви се дава. Радвайте се и благодарете за светлината, която слънцето ви дава. Радвайте се и на светлината на месечината. Малка е светлината на месечината, плодове не зреят на нея, но е приятна. Своенравна е месечината, лесно се сърди. Докато я виждате пълна, светла, не се минава много време, обърне гърба си към вас, сърди се. – Защо се сърди? – Някога тя искала да се ожени за слънцето, но земята, нейната по-голяма сестра, я изиграла и тя и до днес още не може да ѝ прости. Казват, че животът, който някога съществувал на месечината, се преместил на земята, а на месечината останали само най-учените същества. Те живеят под кората на месечината, поради което повърхността и е съвършено пуста – нищо живо не се среща там. Месечината представлява пустиня, затова е недоволна. Ако искате да си представите безлюбието, идете на месечината. Тя е покрита със сняг и лед, никакъв живот не се забелязва на нея.

Сега, да дойдем до същността на живота. Всеки иска да живее, но въпреки това е недоволен от живота си. – Защо? – Защото не е разбрал същността и смисъла на живота. Това, което хората наричат живот и са недоволни от него, е обикновеният живот. Какво са постигнали в този живот? Нищо особено. Като станат на 45–50 години, започват да се оплакват, че нищо не са придобили. Ако някой е завършил университет, намира, че не е придобил нещо особено. Ако не е следвал в университета, намира, че е късно вече. Той казва: „Какво мога да постигна от 50 години нататък? Ако е до учене, не мога да уча; ако е до любов, никой не ми обръща внимание, не мога да завъртя главата на някой момък“. Коя мома или кой момък са могли да завъртят главите си един на друг? Главата на човека е поставена

на място и никой не е в състояние да я помести, или да я завърти на една или на друга страна. Който се е опитал да завърти главата на някого, в края на краищата сам е завъртял своята. Да живее човек още с мисълта, че може да завърти главата на някого, това е атавизъм, остатък от миналото, от който всеки трябва да се освободи. Не е въпрос да се самоосъжда човек, или другите да осъжда, но трябва да изправи грешките на своето минало.

Казано е в Писанието: „Не съдете, да не бъдете съдени. Отец никога не съди". Бог се движи между хората, наблюдава ги, вижда заблужденията им, но само се усмихне, поздрави ги и продължава пътя си. Той знае, че те са дошли на земята да се учат. Един ден ще научат уроците си и ще се освободят от всички заблуждения. Бог среща една млада мома и вижда, че тя мечтае за някакъв красив момък, от високо произхождение, с когото мисли да бъде щастлива. Бог знае доколко ще се сбъднат мечтите ѝ, но се усмихва и на нея и си казва: „Когато тази мома види заблуждението си и разбере, че момъкът не я е направил щастлива, тогава аз ще я посетя, ще се разговоря с нея и ще я науча как трябва да живее". Значи Бог посещава нещастните, разочарованите, страдащите, бедните. Като срещне някоя грозна мома, на която никой не обръща внимание, Бог се спира пред нея. Веднага грозотата ѝ изчезва. След това хората започват да се интересуват от момата.

Където Бог присъства, всичко се превръща в добро: страданието се превръща в радост, нещастието – в щастие, сиромашията – в богатство, грозотата – в красота. Дойде ли до вратите на богатите, на учените, на щастливите, Бог ги подминава. От време навреме само Той изпраща някой човек да ги похвали, да поговори за тяхната ученост, за тяхното богатство. Те са доволни, че срещат хора, които ги ценят. Ето защо и едните, и другите са доволни: сиромасите и страдащите – от посещението на Бога, а богатите и щастливите – от близките им, които ги ценят и уважават. Казано е в Писанието, че Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат. За да се ползва от благодатта на Господа, човек трябва да има готовността на Закхея, да раздаде всичкото си имане, да изправи грешките си и когото е огорчил, с когото е имал някакво недоразумение, да го изправи.

Защо слиза Бог на земята? За да освободи хората от ненужните страдания и мъчнотии. Хората сами са се натоварили, искат да минават за богати и учени. Външното богатство не е богатство. И външното знание не е истинско знание. Богат и учен човек е този, пред когото всички каси и библиотеки сами се отварят. Като се отвори някоя каса, той чува да му се говори: „Заповядайте, вземете си, колкото искате". Като мине край някоя библиотека и пожелае да провери нещо, библиотеката се отваря и от нея

излиза точно тази книга, която го интересува. За истински богатия всички каси със злато и скъпоценни камъни се отварят. Обаче пред фиктивно богатия те се затварят. Какво ще кажат богатите на това? Те не вярват в думите ми и казват: „Ние не очакваме на чуждите каси, но и своите не отваряме, да не ни оберат“. Който се страхува от обиране, не е истински богат. Той разчита на такова богатство, което, като ледена планина, още утре може да се стопи, водата да се изпари и да остане на сухо. Същото става и с младостта, на която днес се радвате. Някои минават за учени, но не знаят как да запазят младостта си. Въпреки това Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Значи Христос вярва във възможността на човека, от стар да стане млад и от млад да се превърне в малко дете.

И тъй, да стане човек малко дете, това значи, да се радва на малките неща, като малките деца. Радвайте се на всичко, което Бог ви е дал. Вие се вглеждате в хората, харесвате очите, ушите, веждите им, а на своите не обръщате внимание. Защо не се радвате на очите, на ушите, на носа си? Защо не се радвате и на най-малките блага? Някой се погледне в огледалото и казва: „Малки ми са очите“. – Малки са, но милиарди струват. Който познава науката за очите, ще види, че много нещо е написано в тях. Някои хора имат сини очи, като небето. Те са студени, много обещават, но малко изпълняват. Други пък имат черни очи. Черните очи са като чернозема, всичко расте на тях – и жито, и бодили. Които имат черни очи, са крайно енергични и сприхави. Достатъчно е да ги предизвикате с нещо, за да избухнат. Често очите променят цвета си: сутрин са сини, на обяд – черни, а вечер – кестеняви. Това става според желанията на човека. Както се променят желанията му, така се променя и цветът на очите му. Докато желанието на човека е да се повдигне, да се свърже с разумния свят, очите му са сини. Той поглежда повече към небето. Щом каже, че иска да поживее като хората, да яде и да пие, той слиза на земята, свързва се с нея и очите му стават черни. Той мисли повече за удобства, да си хапне и пийне, а след това да си полегне на сянка под някоя круша и от време навреме в устата му да пада по един зрял плод. В това отношение хората приличат на турския философ Настрадин Ходжа.

Един ден Настрадин Ходжа отишъл в гората да насече дърва. Понеже за пръв път трябвало да сече дърва, той се качил на едно дърво, стъпил на един клон и започнал да го реже. В това време един пътник минавал покрай Настрадин Ходжа и като видял, че реже клона, на който е стъпил, извикал: „Настрадин Ходжа, не режи този клон, защото ще паднеш на земята с него заедно“. – „Не е твоя работа – отговорил Ходжата, – аз зная какво правя.“ Той продължил да реже клона, но скоро се намерил на

земята – станало, както пътникът му предсказал. Това изненадало Ходжата и като се вдигнал от земята, хукнал след пътника, да го пита кога ще умре. Той му казал: „Слушай, приятелю, виждам, че много знаеш. Както каза, така стана – паднах от дървото. Я ми кажи сега след колко време ще умра". – „След три дни." Връща се Настрадин Ходжа у дома си, носи клона в едната си ръка и си мисли: „Това значи да слушаш женски ум. Послушах жена си да отида в гората да насека дърва, но ето, отрязах един клон, паднах от дървото, а отгоре на това трябва да се готвя за смърт". Отдалеч още той извикал: „Жена, извикай децата, искам да се простя с вас, защото след три дни ще замина за онзи свят. Повече няма да ви нося дърва, трябва да се готвя за заминаване". Жената веднага дошла при него, целунала го, прегърнала го и заплакала. Децата също го целунали. Настрадин Ходжа взел торбичката си и тръгнал. На края на селото той видял една хубава круша, пълна с плодове и решил да остане тук. Изкопал гроба си под крушата и легнал да чака смъртта си. От време навреме от крушата падали по една-две круши право в устата му и той си хапвал. На третия ден той чул наоколо някакъв шум, голямо движение. Повдигнал главата си да види какво става отвън и видял, че близо до крушата минава камилар с камили, които карали коли, пълни с грънци. Като го видели, камилите се уплашили и започнали да бягат. От голямото тресене на колите, повечето грънци се счупили. Силно разгневен, камиларят се върнал назад, сграбчил Настрадин Ходжа и добре го набил. Като видял, че работа излязла съвсем друга, а не както очаквал, той взел торбичката си и се върнал у дома си. Жена му веднага го запитала: „Ходжа, какво има на онзи свят?" – „Там е много добре, круши падат право в устата ти, но трябва да бъдеш внимателен, да не уплашиш камилите, защото ще те бият – работата взима лош край."

И тъй, като ви попитат, как живеете на земята, казвате: „Всичко върви добре, докато не си изплашил камилите". Щом ги уплашиш, ще срещнеш камиларя, който ще ти даде добър урок с тоягата си. Днес всички хора се плашат от тоягата на камиларя. Изпаднат ли в сиромашия, плашат се; заболеят ли, плашат се; направят ли някаква грешка, пак се плашат, да не кажат хората нещо лошо за тях. Какво ще кажат хората? Ако си богат, ще кажат, че си богат; ако си учен, ще кажат, че си учен; ако си силен и красив, ще кажат, че си силен, че си красив човек. Хората констатират нещата, както са. Не мислете, че те са несправедливи. Като говорят за красотата, за пример, те разбират какво нещо е красота. Като видят, че някоя мома се е напудрила и червисала, те няма да кажат, че е красива, но ще кажат, че тази мома е набелена и червисана. Какви са чертите ѝ това е друг въпрос. Ние имаме предвид онази красота, която не се изменя. Белилото и червилото всеки ден трябва да се слагат, а естествената красота е постоянна. Всеки човек е естествено красив. Всеки човек разполага със

знание, с богатство, със сила, които постепенно може да увеличава – от него зависи. Всеки човек е добър и може да запази и прояви добротата си, ако знае законите на живота.

Съвременните хора са и добри, и учени, и силни, и богати, но страдат, мъчат се, защото не знаят как и къде да прилагат силите и знанието си. Някой учен открие нещо, минава за изобретател, получава голяма сума от държавата, но пак не е доволен. – Защо? – Изобретението му не допринася някакво благо за човечеството, но внася разрушение. За пример, пушката, бомбите, гранатите се употребяват днес за унищожаване на човечеството, а не за неговото благо. Някой пък измислил някаква мас за мазане на лицата, да станат бели, да придобият известна мекота. Вместо това лицата се развалят: порите се запушват, кожата постепенно се отравя и човек губи своята естествена красота. Каквито пушки, гранати, бомби съществуват на физическия свят, такива съществуват и в сърдечния, и в умствения живот на човека. Следователно не давайте ход на лошите мисли и чувства, за да не се разрушавате. Дойдете ли до някоя лоша мисъл или някое лошо чувство, превърнете ги в добри. През ума ви могат да минават лоши или ненавременни мисли, но не трябва да ги задържате. За пример, дойде в ума ви идеята да станете цар. И това е възможно, но не днес. Вие не сте готови още за цар.

Не е лесно да стане човек цар. Не е лесно да стане човек и красив. Ако сте красив, всеки ще иска да вземе нещо от вас. Можете ли да дадете на всички хора по нещо? Най-малкото, което всеки ще иска от вас, е по един косъм. Можете ли на всички да дадете по един косъм? Какво ще остане на главата ви? С всяко нещо, което хората взимат от вас, доброволно или чрез насилие, вие се свързвате. Можете ли да се справите с всички връзки? Ето защо, човек трябва да бъде внимателен, да знае какво прави и какво дава и взима от хората. Това не трябва да ви плаши, но разумност се иска от вас. Разумността ще ви помогне да се справите с мъчнотиите си.

Един българин се оженил за една лоша и своенравна жена. В скоро време главата му побеляла. Той се чудил какво да прави, как да ѝ повлияе. Един ден отишли двамата на кладенеца за вода. Жената се надвесила над кладенеца, да види колко е дълбок. – „Жена, пази се да не паднеш. Деца имаме, трябва да се гледат.“ – „Не е твоя работа, дали ще падна, или не. Аз разполагам с живота си.“ За да му отмъсти за направената от него забележка, тя се надвесила много над кладенеца и паднала. Мъжът ѝ започнал да плаче, да търси начин да я извади от кладенеца. В това време видял, че от кладенеца излиза един дявол, съвсем побелял. – „Защо си побелял?“ – запитал го загриженият мъж. – „Остави се, преди малко падна една жена във водата, но толкова своенравна и упорита, че не можах да се

справя с нея и избягах." Като го изслушал, мъжът веднага съобразил да използва името на жена си за добро, да печели с него и да помага на страдащите. Жена му се казвала Лилита, необикновено име. Мъжът ѝ тръгнал по света да печели с името на жена си. Където чувал, че има болни, той влизал в къщата и казвал: „Лилита идва!" Като чували името ѝ, болестта веднага излизала навън. Така той изгонвал сиромашията, недоразуменията, споровете между хората. В скоро време той се прочул между хората и навсякъде го викали. Така той отгледал децата си.

Коя е причината, че с името Лилита той могъл да прогонва сиромашията и болестите от домовете и да изглажда всички спорове и недоразумения между хората? Много просто. Мъжът на Лилита си казал: „Ако дяволът, най-упоритото същество, можа да побелее и да избяга от жена ми, защо в нейно име да не се справя с болестите, мъчнотиите споровете и недоразуменията между хората?" Той разбрал, че както дяволът бяга от белия цвят, така и лошите духове, сиромашията и болестите ще бягат от името Лилита, дадено на лошата жена. Сега и на вас казвам: Като се намерите пред известни мъчнотии и страдания, кажете: „Любовта идва!" Ако сте сиромах, кажете: „Любовта идва!" Ако сте болен, кажете: „Любовта идва!" Ако сте неразположен, кажете: „Любовта идва!" Ако някой ви обиди, кажете си: „Любовта идва!" Ако ви нападне някой лош дух, кажете: „Любовта идва!" Любовта е велика сила, от която бягат и лошите духове, и мъчнотиите, и страданията, и болестите, и недоразуменията между хората. Освен Любовта няма друга по-велика сила, която може да освободи човека от всички противоречия и заблуждения, от отрицателното в живота. Няма по-красиво нещо за човека от това, да съзнае, че Любовта идва вече в света. Любовта подразбира присъствието на Бога. Какво по-велико благо може да очаква човек от присъствието на Бога в живота? Кой не желае великите и красиви неща в живота си? Достатъчно е само да мине Бог покрай някой човек и да го погледне, за да се заинтересуват от него всички живи същества на земята и на небето.

Сега, като говорим за проява на Любовта, разбираме онзи момент, когато Бог изпраща погледа си към някое същество. Няма по-велик момент от този. Тогава цялата земя и цялото небе се отправят към това същество, с готовност да му услужат, да му дадат нещо от себе си. Това значи да попадне човек под добрите условия на съдбата. Това значи да бъде човек покровителстван от възвишените и разумни същества. Ето защо, когато ви питат какво представлява Любовта, ще кажете: „Любовта е път, по който Бог изпраща благословението си по цялата земя". Напредналите и възвишени същества се интересуват от земята като обект, към който Бог отправя Любовта си. И ангелите, и боговете искат да бъдат обичани, защото Бог се изявява чрез Любовта. Който не разбира Любовта, казва, че

тя причинява страдания. Това, което хората наричат страдания, причинени от Любовта, не е нищо друго, освен противодействието на Любовта. Когато Любовта види, че някой човек се лакоми, иска да я обсеби, да я погълне напълно, тя му се противопоставя. Любовта не търпи лакомството и алчността. Тя казва на човека да бъде благодарен и на най-малката Любов. От вас се иска да цените Любовта, а не да я обсебвате. Един проповедник често говорил на слушателите си за Любовта и вътрешно я пожелавал да го посети тя във всичката си цялост, да разбере същността ѝ. Един ден Любовта го посетила и го обхванала напълно. В първо време той изпитал приятност от голямото разширяване. Колкото повече време минавало, усещал, че разширяването ставало толкова голямо, до пръсване. Като видял, че не може да издържи на силата и на голямото напрежение на Любовта, той легнал по корем на земята, започнал да рита с крака и да се моли на Бога да го освободи от напрежението. „Разбрах, Господи – казал той, – че не съм готов за великата Любов. Доволен съм на малкото, което ми даваш. Друг път няма да искам неща, за които не съм готов." Велико благо е Любовта, но малцина могат да понасят нейните трептения. Срещате един човек, който ви поглежда мило и с Любов. Кой е този човек и защо ви поглежда така, не питайте. Чрез него се проявява Божията Любов към вас. Докато се намирате под влиянието на тази Любов, работите ви се нареждат добре. Излезете ли от нейното влияние, работите ви се объркват. Някой вижда, че работите му се объркват и казва, че Господ не го обича, забравил го е вече. Това не е ваша мисъл. Докато живеете, дишате, радвате се на светлината и на хилядите блага в живота, вие не можете да мислите така. Във всички можете да се усъмните, но в Бога никога. Неговата Любов е вечна и неизменна. Ако се отдалечите от Него, вината е във вас. Помнете: Човек е дошъл на земята да придобие това, което му липсва. Всеки съзнава, че му липсва нещо, но не знае какво. За да го придобие, той се блъска на една и на друга страна в желанията си. Един иска да придобие богатство, друг – да стане учен, трети – силен и т.н. Обаче, малцина разбират, че им е нужно знание да прилагат законите за придобиване на светли мисли, благородни чувства и възвишени постъпки. Каква полза ще имате, ако спечелите на лотария един милион? Ще имате книжни пари за един милион, но книгата не е злато. Днес има цена, на другия ден се обезценява. След европейската война германската марка спадна толкова, че един обяд струваше милиони марки.

Мнозина се стремят към светийство, искат да станат светии, ангели. Много ангели има на земята. Те вършат работата си добре. Важно е човек, като слуга, като Божи служител, да свърши добре своята работа. Изкуство е да знае човек как да служи и как да обича. Няма по-велика наука в света от Любовта. Който не знае как да обича, той си е причинил най-големите страдания. Затова е казано, че само съвършеният човек може да люби. За

да приложи любовта си, човек трябва да се върне към детинството си, да стане дете. Любовта на детето е чиста. То обича всеки човек. За него няма условности. Неговата любов се излива непосредствено, то дава любовта си на всичко, каквото срещне на пътя си. Дойдем ли до любовта на възрастния, там има повече актьорство. Във всеки човек, във всяко живо същество има нещо, което заслужава нашата любов. Няма по-голямо богатство за човека от това, да възприема, прилага и оценява Любовта.

Ще кажете, че не искате да станете деца, да се връщате назад в живота си. Под думата „дете" ние разбираме това състояние, в което човек може да възприема новото, а не да бъде нервно, своенравно дете, което да измъчва родителите си със своите желания и изисквания. Под думата „млад" разбираме онзи, който изпълнява и прилага новото, което е възприел. Стар човек е онзи, който оценява нещата, а не онзи, който постоянно се оплаква, че краката му не държат, че не вижда, не чува, не може да се разбира с хората и т.н. Сега аз пожелавам да бъдете разумни деца, а не глупави; да бъдете млади и работоспособни, а не насилници; да бъдете стари и да оценявате нещата, да не ги обезсмисляте.

Стремете се да възприемате Любовта, да я прилагате и да я оценявате. Само по този начин хората могат да се познават. Без Любов няма познанство. Където е Любовта, там всички хора се познават. Дали ще бъдете на земята или на небето, Любовта свързва хората и открива доброто в тях. – По какво познавате, че Любовта присъства между хората? – Когато слънцето грее, Любовта идва. Когато цветята цъфтят, Любовта идва. Когато птичките пеят, Любовта идва. Щом дойде някакво благо, с него заедно идва и Любовта. Влезе ли в ума ви една светла мисъл, в сърцето – едно възвишено чувство и във волята – силен подтик, ще знаете, че Любовта е дошла.

Всички хора говорят за Любовта, но това не е достатъчно. Любовта се проявява в дела. Какво трябва да направите за онзи, когото обичате? Ако е болен, в името на Любовта трябва да пожелаете да оздравее; ако е грозен, в името на Любовта трябва да пожелаете да стане красив; ако е слаб, в името на Любовта трябва да пожелаете да стане силен. Любовта предава на човека нещо съществено. Като дойде при вас, тя веднага разбира от какво имате нужда и ви го доставя. Който ви обича, като види, че сте гладен, ще ви донесе хляб; ако сте жаден, ще ви донесе вода; ако сте бос, ще ви купи обувки. Който ви обича, непременно ще даде подслон на вашите добри мисли, чувства и постъпки. Като знаете това, благодарете на Бога за Любовта, чрез която Той се проявява. Любовта се проявява чрез различните хора и всеки ще ви предаде част от това, което носи в себе си: музикантът ще ви предаде нещо от своята музика, художникът – от своето

художество, здравият – от своето здраве, болният – от своята болест, недоволният – от своето недоволство и т.н. Любовта е проводник и на положителните, и на отрицателните сили в природата.

Казано е в Писанието: „Духът ще ви научи какво да правите“. Значи, когато Любовта дойде, тя ще ви научи какво да правите. Тя ще ви научи да превеждате символите, чрез които природата ви говори. Всяко растение, всяко животно е символ, който трябва да се разбира. За пример, виждате един бял вол и един черен бивол. Волът казва, че той отвън е станал бял, но иска и отвътре да стане такъв. Биволът пък казва, че отвън е черен, но иска поне отвън да стане бял. Той намира, че познава вече законите на черния цвят, затова се стреми към белия. Значи, волът иска да стане отвътре бял, а биволът – отвън. Някои хора са отвътре черни, а отвън – бели. Други – обратно: отвън са черни, а отвътре – бели. И едните, и другите се стремят към белия цвят. Който е бял отвън, иска и вътре да стане бял; който е отвън черен, иска първо отвън да побелее, а после отвътре.

Радвайте се на слънцето, което изгрява и залязва. Радвайте се на цветята, които цъфтят и разнасят благоуханието си надалеч. Радвайте се на изворите, които текат. Радвайте се на птиците, които пеят. Радвайте се на всеки човек, който ви срещне и ви се усмихне. Бог говори чрез всичко живо и ви поздравява. Като ученици на Великия живот, съветвам ви да пожелаете такова нещо, от което да научите как да придобивате Божиите блага и как да ги раздавате. Това нещо е Любовта. Пожелайте да ви посети Любовта, да ви донесе своите благословения. Радвайте се, ако Любовта ви посети, и благодарете, че е превърнала грешките ви в скъпоценни камъни, с които да се украсявате. В бъдеще огърлицата и пръстените ви ще бъдат украсени с вашите минали грешки, недоволства и недоразумения. Това подразбира стихът: „Ще залича греховете ви и няма да ги спомена“. За това време, именно, говори Христос: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят“. За да се ползвате от Божията Любов, обичайте всичко, чрез което Той се проявява. Той присъства между всички, които се обичат и ги свързва. Затова е казано, че където са двама или трима, събрани в Негово име, там е Бог. Без Неговото присъствие хората не могат да проявят любовта си. Те са полюси, а Бог – съединителната връзка между тях.

Желая ви от днес нататък да започнете да се подмладявате, да се върнете назад, най-много от 1–14-годишна възраст. По-горе от 14 години никой да не отива. Какво означават числата от едно до десет? Числото едно означава творческия принцип, две – число на раздори, три – число на примиряване, четири – изкуство за деление на нещата, пет – изкуство за добро свършване на работите, шест – да ядеш сладко, седем – почивка, осем – изплащане на

дълговете, девет – примиряване с противоречията, т.е. резултат на всички работи, десет – отиване при Бога, да дадеш отчет за всичко, което си направил на земята.

Съвременните хора се интересуват от много неща, но на първо място искат да знаят какво ще стане с тях. Какво ще стане с вас? Ще имате и светли, и облачни дни в живота си, както днешният ден. Днес е облачно. Това показва, че месечината ще ни създаде известни неприятности. С други думи казано: лакомството ще създаде големи неприятности на хората. Не е лесно да се държи човешката глава в изправност. Тя се нуждае от съответна храна. Същото можем да кажем и за човешкото сърце и за човешката воля. Не е нужно много храна на човека, но той се нуждае от чиста, доброкачествена храна. За пример, пчелите не ядат много, но се хранят със специална храна: царицата с един род храна, работниците – с друга и търтеите – с трети вид храна. Изобщо, мислите се нуждаят от един род храна, чувствата – от друг род и постъпките – от трети.

Днес всички хора очакват някакво благословение, без да имат предвид, че това зависи от тях. Посейте в градината си добрите семена на вашия ум, на вашето сърце и на вашата воля, за да получите изобилно Божието благословение. Всяко семе трябва да бъде поставено на своето място, при специална за него почва. Не е ли на мястото си, то не може да даде очакваните резултати. Същото е и в музиката. Ако всяка нота не е на мястото си, нищо не може да излезе.

Желая на всички да се подмладите, да се върнете към своето детство, да се върнете към първоначалната си сила. Казано е в Писанието: „Които очакват Господа, ще се обновят“.

Съборна беседа от Учителя, държана
на 25 август 1941 г., 5 ч. сутрин,
София, Изгрев.

1941_08_26 Новият път
Съборна беседа

НОВИЯТ ПЪТ

Размишление

Новият път е този, по който човек може да постигне всичко, каквото душата му желае. Съвременните хора страдат все от непостигнати желания. – Защо не могат да постигнат желанията си? – Защото ходят в стария път. Докато са в стария път, ще постигнат само някои желания, а повечето ще останат нереализирани.

Сега аз засягам повърхностно мисълта за нереализираните и непостигнати желания. Давам ви само семенца, които вие сами трябва да посеете. Като изникнат семената и се развият в големи дървета, те ще дадат плод. Вие ще опитате плодовете им и ще разберете какво се е съдържало в тях. Вие сте като пътници на голям параход, дошли на земята, да минете голямо пространство, да се учите, да придобивате знания. Наготово нищо не се дава. Всеки сам трябва да оре, да сее, да жъне, за да има право да се ползва от плодовете си. Едно време земята, като голям параход, имала 500 комина; днес са останали само 56. Голяма екскурзия е предприел човек. Той е извървял едва половината път, много още има да пътува. Досега земята е пътувала два и половина милиарда години. Значи още два и половина милиарда години ще пътува. Като не знаят това, всички хора бързат, всеки иска час по-скоро да постигне нещо, да реализира желанията си. Колкото и да бърза в един живот, човек не може да постигне всичките си желания. Дълъг е неговият път. Той ще се ражда и ще заминава много пъти от земята, докато най-после спре на определеното пристанище.

Хората се страхуват от смъртта, затова бързат да свършат работите си. Нищо страшно няма в смъртта. Смъртта е малко изпитание, през което всеки човек минава. Да умреш, това значи да удариш крака си в един камък и да се спреш някъде да го превържеш. Понеже кракът те боли, ще поплачеш малко и като мине болката, отново ще продължиш пътя си. Ето защо, смъртта не е нищо друго, освен удряне на краката в камъните. Колкото по-невнимателно вървиш, толкова по-силно ще удряш краката си и толкова по-големи болки ще имаш. За да не страдате, ходете внимателно, избирайте равни пътища. Всеки ще умре, но би могъл да умре по естествен начин, без големи сътресения и мъчнотии. Всички хора се интересуват от смъртта и питат къде отива умрелият. Някои казват, че умрелият отива при Бога, а други отричат съществуването на духовния

свят и казват, че със смъртта животът на човека се свършва. Аз пък виждам, че умрелият стои на пътя и плаче. – За какво плаче? – За съборената си къща. Когото срещне, той го спира и запитва може ли да си направи нова къща. Отговорът е много прост. Ако имаш материал, можеш да си направиш нова къща. – „Нямам материал." – Щом нямаш материал, ще стоиш на пътя и ще плачеш. Ако искаш да работиш, ще ти дадат работа, докато спечелиш пари, да си построиш нова къща. Докато си направиш къщата, ще живееш под наем, като кираджия.

Казвате, че умрелите отиват при Бога. Бог е навсякъде. И под наем да живееш и собственик да си, пак си при Бога. Ако си собственик и не знаеш как да се справяш със своята собственост, Бог заповядва да те извадят от къщата и да те оставят на пътя, да се принудиш да потърсиш някоя къща, да влезеш в нея като кираджия. Докато не признаеш собственика на къщата за господар, няма да направиш своя къща. Ще ходиш от къща в къща, докато най-после разбереш, че Един е истинският Господар в света. Един е Господарят и на собствениците, и на наемателите. Щом признаете Бога за Господар на света, всичките ви работи ще се наредят добре. Достатъчно е да помислите за Бога, за да се изпълни душата ви с любов и радост, лицата ви да светнат като днешния ден. Само при това положение човек започва да разбира, че е пътник, на когото предстои дълъг път. Това са два и половина милиарда години! Колко време са нужни, за да пренесете това число от едно място на друго? Ще кажете, че времето не се носи. И времето се носи. За пример, някой човек живял 45–50 години и тежи около 60–70 килограма. Той е сгъстил времето в себе си, събрал е 45 години на едно място и където ходи, навсякъде ги носи. Едногодишното дете тежи 7–8 килограма. Значи детето е събрало малко време в себе си. Старият човек пък постепенно губи от теглото си. – Защо? – Той бил търговец, продал стоката си и олекнал. Това не значи, че е изгубил нещо. Материята, т.е. стоката е превърнал в пари. Като пипне джоба си, изпитва радост, парите му дрънкат веселят го.

Днес всички хора търсят нов път, но още живеят по стария начин. Новият път подразбира нова мисъл и нови чувства. Докато човек мисли само за топлото си легло, да спи, колкото може повече, да се завива в топли и дебели юргани, всякога ще бъде далеч от новия път. Който се лени и мисли само за удобства, никога не може да възприеме новото. Подвижен трябва да бъде човек и в мислите, и в чувствата си. Някои искат да станат духовни, но не са се справили с леността си. Те мислят, че само по външен път могат да станат духовни. – В какво се заключава външният начин на работа? Ще кажете, че за да бъде духовен, човек трябва да яде малко, да бъде слаб, да се облича скромно. Вярно е, че духовният човек не трябва да бъде много дебел, но и сух не трябва да бъде. Съберете дебелия и сухия,

разделете ги на две и каквото се получи, ще се образува истински духовния човек.

Какво представляват дебелината и сухотата? Дебелината, т.е. пълнотата може да се уподоби на жената, на сестрата, а сухотата – на мъжа, на брата. – Защо братът е сух, а сестрата – пълна? – Защото братът е минал през огън и се е стопил. Понеже някога и той е бил дебел, но не изпълнявал Божията воля, прекарали го през огън. За да не попадне в същото положение, сестрата трябва да изпълнява Божията воля. Като изпълнява Божията воля, тя дава част от своите мазнини на брата си и обмяната става правилно. Ето защо, за да не стане суха, сестрата трябва да се научи да дава, а братът – да взима. Ще кажете, че това е алегория. Разбирайте, както искате, но казвам: Горко на сестрите, които имат богатство, но не дават. Горко на сиромасите братя, които не знаят да взимат. Блажени са богатите сестри, които знаят да дават. Блажени сиромасите братя, които знаят да взимат. Блажен е, който сее; блажен е и който жъне. Блажен е, който има дял в сятото и в жънатото.

Какво разбираме под думите тлъст и сух? Тлъсти хора са ония, които имат жито за сеене. Сухи пък са ония, които нямат жито за сеене, но могат да работят. Значи тлъстите дават житото, сухите го взимат и го посяват на нивата. И едните, и другите са на мястото си. Всеки има своето предназначение. Ако светът беше съставен само от тлъсти, или само от сухи хора, животът щеше да бъде крайно еднообразен. Еднообразието ражда нещастията. Човек не може нито постоянно да работи, нито постоянно да почива. Нужна е смяна на състоянията. Недоволството произтича от чрезмерна работа, която уморява човека. За да си почине, той трябва да бъде доволен. Какво придобива човек, ако постоянно държи в ума си мисълта да стане богат, учен, силен? Какво ще направиш, ако имаш един милиард лева в някоя банка? Голямото богатство е товар, с който човек мъчно се справя.

Помнете: Новият път в живота съветва хората да не товарят умовете си с излишни мисли, сърцата си – с излишни чувства и телата си – с излишни постъпки. Освободете се от всичко излишно. Задържайте в душата си само същественото, от което тя се нуждае. Човек може да се освободи от ненужния товар по три начина: или като приложи Любовта, или като приложи Мъдростта, или като приложи Истината. – Кое е излишното, с което човек се товари? – Всяко нещо, с което човек е натоварен и не знае защо му е този товар, представлява излишен товар. То не е нищо съществено. Той пъшка под този товар. Същото е и с товарните животни. Натоварите една кола с пясък и впрегнете два вола да я карат. Воловете теглят колата, пъшкат, мъчат се. Ако ги запита някой какво носят, ще

кажат, че не знаят. Те не знаят и къде го носят. Пазете се и вие да не носите товар, който не знаете какъв е и къде го носите. Когато се натовари с нещо съществено, човек се радва. Колкото и да е тежък товарът, той е доволен. Обаче ако носи нещо несъществено, той пъшка, мъчи се, чувства се обременен. Следователно пазете се от ненужните страдания, които са излишен товар. Като не разбира законите, човек сам си създава страдания, които обременяват душата и духа му.

Какво трябва да прави човек, за да се освободи от ненужните страдания, от излишния товар? – Още със ставането си от сън той трябва да нагласи добре своя ум, своето сърце и своята воля, като струни на цигулката си, и да започне да свири. Тонът „до“ е основният тон на волята, „ми“ – на сърцето и „сол“ – на ума. Трите тона до, ми, сол образуват хармоничен акорд, който показва, че човек се е нагласил правилно, т.е. влязъл е в хармония с Божествената воля, с Божественото сърце и с Божествения ум. Този човек е същевременно в хармония с ума, сърцето и волята на всички разумни същества. Той може да се нарече щастлив. Който не е в хармония с общия тон на живота, той е нещастен и постоянно се оплаква, че никой не го обича. Нещастието му се заключава в това, че живее в Любовта, а не я вижда. Майка му и баща му го обичат, носят всичките блага, от които и той се ползва; братята и сестрите му услужват, но той иска друго нещо. Едва става сутрин от сън, чака го вече готова трапеза, с различни блага. Сестрите и братята му го канят да се нахрани добре. Каква по-голяма Любов искате от тази? Нищо друго не ви остава, освен да седнете пред трапезата наред с всички и да благодарите на Онзи, Който ви дава изобилно блага. Следователно щом станете сутрин от сън и се изправите на краката си, благодарете, че можете да ходите, да стоите прави. Краката са основа на живота – добродетелите, с които можете да работите. Колкото и да са слаби краката ви, бъдете благодарни и за тях. По-добре ли е да нямате крака? Който има крака, а не може да се държи на тях, не може да ходи, той няма основа на живота. Изкуство е да знае човек как да ходи, как да прегъва коленете си. Щастието на човека зависи от умеенето му да ходи. Като свива и изправя краката си, човек лесно минава през мъчнотиите, поставени на пътя му. – Защо са поставени мъчнотии на човешкия път? Кой ги е поставил? – Това са въпроси, на които няма да се даде отговор, не сте готови още да ги разберете.

Някои си задават въпроса, кой е създал света и защо го е създал. Да се задават такива въпроси, това значи да си въобразява човек, че може да разбере всичко. Какво може да разбере ученикът по музика, ако току-що е постъпил в училището? И да има желание учителят да му говори нещо върху музиката, ученикът няма да го разбере. Учителят ще говори, а ученикът ще слуша и най-после ще заспи – не разбира нищо от предмета.

Той едва се е запознал с първия тон на музиката. Като работи известно време в това направление, той ще започне да разбира какво нещо е музиката, как е създадена тя и какво е нейното предназначение. Ако питате за кого е създадена музиката, ще ви кажа: Музиката е създадена за развлечение на младите, красотата – за развлечение на възрастните, а почивката – за развлечение на старите. – Какво представлява почивката в живота? – Това, което наричаме почивка в живота, представлява пауза в музиката. Значи, за да разбира музиката, човек трябва да започне да работи отначало. – Кое е началото? – Главата е начало. Всяко нещо има свое начало, т.е. своя глава. И човек, като живо същество, има глава, която ражда нещата.

Като изучаваме растенията и животните, виждаме, че и те имат глава, т.е. начало на създаването си. Когато се е създавала главата на растенията, земята е имала съвсем друг вид от този, в който днес я виждаме. Когато се е създавала главата на животните, земята е имала пак особен вид; когато се е създавала главата на човека, земята е придобила нов вид. Днес се създава нов човек, с нова глава. Следователно старата глава на човека трябва да се замести с нова. Докато е още със старата глава, той не може да разбира светлите и възвишени идеи, които идват от разумния свят. Не само от нова глава се нуждае човек, но и от ново сърце и ново тяло. Хората умират, за да се освободят от старите си глави, сърца и тела и да ги заместят с нови. Само новите глави могат да разберат, възприемат и приложат новите идеи. – Защо се раждат хората? – За да опитат Божиите блага и Великата Божия милост. Когато някой се оплаква, че животът му е тежък, че не може да се справи с мъчнотиите, Бог казва: „Вземете старата глава на този човек и му дайте нова“. Това наричаме ние смърт. Като умре, той започва да плаче, да се вайка, иска пак да живее на земята, да изправи грешките си. Бог отново му дава живот, да опита новите условия и да се изправи. Така човек ту умира, ту отново се ражда, докато дойде до съвършенството, към което се стреми. Своенравен е човек, мъчно се изправя, но въпреки това Бог му дава условия да живее, да се ражда много пъти на земята, за да научи великите Божии закони и да ги прилага.

Първото нещо, което се изисква от всички хора, е да проявят доброто, което е вложено в тях. Без доброто животът няма основа. Още със ставането си от сън човек трябва да си постави за задача да направи едно добро, което до вечерта още да пренесе своя плод. Значи ще посадиш семето на доброто, ще го полееш, да расте и ще го наглеждаш. Вечерта ще отидеш при него, ще обереш плода му и ще го принесеш дар пред Божия олтар. Така постъпва всеки баща. Той се връща вечер от работа и носи на децата си нещо за ядене, или някакви играчки. В който дом влезете, трябва да носите нещо хубаво – всеки според възможностите си: музикантът ще

принесе в дар нещо от своята музика, художникът – една от своите картини, добрият човек – своето добро, което е подобно на аромата на цъфналите цветя, които отдалеч привличат работните пчелички.

В това отношение всеки човек, който е дошъл на земята да учи, не е нищо друго, освен цвете, което трябва да цъфне, да завърже и да узрее. Цветът и плодът са неговите богатства, които трябва да се разнесат по целия свят. От всички краища на света ще дойдат работливите пчелички, да съберат мед и да го занесат в кошерите си. Всяка мисъл е цвят, който цъфти в сърцето, и всяка постъпка е цвят, който цъфти в тялото. Ако не цъфти в ума, в сърцето и в тялото си, човек не може да бъде здрав. Това е живот вечен, постоянно да цъфтиш, да завързваш и да зрееш и от плодовете си да се ползваш и ти, и твоите ближни.

Цъфтенето, като вечен процес, става не само с мислите, с чувствата и с постъпките, но и с Любовта. И Любовта цъфти. Има Любов, която цъфти в тялото, в сърцето, в ума, в душата и в духа на човека. Как става това цъфтене, не може да се обясни. То може само да се опита, но не днес. Сегашните хора са в началото на красивия живот – в живота на великата Любов. Един ден те ще влязат по-навътре и тогава ще разберат какво значи да цъфти Любовта в техния ум, в тяхното сърце и в тяхната воля. Още по-късно ще разберете цъфтенето на Любовта в душата и в духа им. Когато опитат тези процеси в себе си, хората ще се познаят като братя и сестри на един и същ Баща. Докато дойде този ден, те ще бъдат чужди един за друг и отношенията им ще бъдат, както тия между търговец и клиент. Търговецът дава толкова, колкото получава от клиента. Ако нещо не получи, нищо не дава. Засега размяната или обмяната между хората са монетите – книжни, медни, железни, сребърни и златни. Те са подобни на мостове, които свързват един човек с друг. Когато правите мост, служите си с дървени и железни греди. Дървените лесно гният, а железните – ръждясват. И едните, и другите не са устойчиви. Те трябва да се заместят със златни. Изобщо, всички мостове в човешкия живот трябва да бъдат от златни греди и вместо камъни, диаманти. – „Възможно ли е това?“ – За психическия живот на човека всичко е възможно. Защо мостът между мислите и чувствата, между чувствата и постъпките да не бъде златен?

Като ученици на живота, пазете се да не изгубите красотата, музиката и смисъла на живота. За пример, в музикално отношение тялото, сърцето и умът имат свои основни тонове. Основният тон на тялото е „до“, на сърцето – „ми“, на ума – „сол“. Всеки тон от своя страна съдържа известни качества, които трябва да проявява. В този смисъл не е достатъчно умът да отговаря на тона „сол“, но всяка мисъл трябва да има достатъчно светлина, звучност, ухание, сладост и мекота. Ако мислите не съдържат тези

качества, човек не може да мисли право. Да мисли право, това е задачата на всеки човек на земята. Когато гледате картините на някой художник, от тях разбирате какви мисли са го вълнували. За пример, ако той рисува някой човек и под очите му сложи големи сенки, това показва, че този човек е минал през тежки изпитания. Значи художникът е възприел състоянието на обекта и го е изразил на портрета. Ако сенките под очите са слаби, животът на този човек е лек. Дали веждите на човека са дебели или тънки, това показва през какви физически мъчнотии е минал той. Ако физическите мъчнотии са били големи, веждите са станали дебели. Тънките вежди показват, че човек не е минал през големи физически изпитания. Следователно, когато рисува образи на хора, художникът влага в тях и своята мисъл. Сегашните момци обичат повече моми с тънки вежди, а не с дебели. Който има дебели вежди, има повече да плаща – големи са дълговете му. Който има тънки вежди, почти е наредил материалните си работи.

Когато хората се разочароват, казват, че не се нуждаят от любовта на никого. Момата казва, че не се нуждае от любовта на момъка; момъкът пък, че не се нуждае от любовта на момата. Това не е вярно. Всеки човек иска да обича и да бъде обичан. Това е велико, Божествено право на човешката душа. Любовта е подтик, импулс в живота. Ето защо, като живее, човек се нуждае от любовта на Бога, на ближния си и от своята любов. Човек се нуждае от любовта на растенията и на животните, от любовта на светлината, на въздуха, на водата и на земята. Човек се нуждае от всякакъв вид Любов. В това, именно, се заключава предимството на човека над другите животни. Всяко живо същество предава любовта си на човека по свой специфичен начин: растенията – чрез своите плодове; въздухът – чрез съставните си елементи и чрез животворната сила, която повдига и укрепва духа; светлината – чрез благото, което носи в себе си. Който разбира законите на светлината, лесно я възприема. Съвременните хора искат нещо, но не знаят как да го придобият. Религиозните хора очакват някакъв бъдещ живот на небето, но не знаят как да го придобият, нито знаят къде е това небе. Младата мома търси добър момък, да я направи щастлива, но не знае как и къде да го намери. Тя мисли, че като се облича хубаво, по-лесно може да го намери. Вярно е, че добре облечената мома спира погледа на момъка, но като се ожени за нея, щастието ѝ няма да дойде от хубавата шапка и рокля, нито от модерните обувки, но от нейната глава и нейните ръце. Щом е разумна и работлива, тя може да бъде щастлива. И тъй, за да бъде щастлив, да намери това, което иска, човек трябва да отвори ума, сърцето и тялото си за новото, да чуе гласа на Бога, Който се разхожда в райската градина и му говори. Бог изпраща Любовта си към всички живи същества и ги учи как да живеят. Някой се оплаква от брата си, че му взел известна сума и не иска да я върне. Господ

казва: „Ще ви се даде двойно повече“. Благодарете, че поради нещастията, които ви сполетяват, имате възможност да отидете при Бога. Ако не ставаше нужда да се оплачете на някого, не бихте потърсили Бога. Нуждите на хората ги заставят да търсят помощта на възвишените и разумни същества. За пример, ако човек не се нуждае от просвета, не би търсил учител; ако не се нуждае от правосъдие, не би търсил съдии и т.н. Дали животът е добър, или лош, това да не ви смущава. По-добър живот от сегашния не можете да намерите. Ще кажете, че днес стават войни, кражби, убийства. В бъдеще всичко лошо ще се превърне на добро. Лошите думи ще се превърнат на скъпоценни камъни. Ако хората не ви разбират, вие трябва да ги разбирате. Радвайте се, когато разбирате хората; радвайте се и когато те ви разбират. Ако разбирате учителя си, ще се ползвате от неговите уроци. Ако той ви разбира, ще знае как да ви предаде урока си, да го научите лесно. Изобщо, добре е хората взаимно да се разбират. Кой разбира човека най-добре? – Разумната природа. Следователно искате ли нещо, влезте във връзка с разумната природа, да вземете от нея това, от което се нуждаете, но и да ѝ дадете нещо от себе си. Природата дава, но иска да получи нещо от вас. Един от важните закони на природата е законът на обмяната. Не можеш да обичаш, ако не те обичат. И обратно: не могат да те обичат, ако не обичаш. Природата се радва, когато ние оценяваме благата, които ни дава и благодарим за тях. И тъй, проявете доброто и ходете в правия път. Впрегнете ръцете си на работа, за да проявите справедливостта си. Ценете красотата, за да развивате очите си. Възприемайте хармоничните звукове, за да придобиете разумността. Радвайте се на благоуханието на цветята, за да бъдете здрави. Всеки човек е цвете със специфично ухание. Ако обонянието ви е силно развито, като се приближите към някой човек, веднага ще го уподобите на някое цвете – карамфил, роза, теменуга и т.н. Благодарете, че сте цвете от Божествения свят и с благоуханието си привличате разумните същества при себе си. Ще кажете, че човек е най-съвършеното същество на земята, създадено по образ и подобие Божие. Думите „образ и подобие“ означават предаване на Божията Любов в по-голяма степен, в сравнение с всички други същества. И растенията, и животните предават Любовта, но човек я предава в най-висока степен. Когато възприема и предава Божията Любов правилно, човек е направен по образ и подобие Божие. Когато предава само своята любов, човек е изопачил образа на Бога в себе си и е създал свой образ, в който има нещо изкривено: или очите, или носа, или ушите, или черепа, или ръцете, или краката. Като разглеждате сегашния човек, виждате, че нещо му липсва. Това показва, че той се е отклонил повече или по-малко от Първичния образ, по който е бил създаден.

Всички хора се нуждаят от едно огледало, което постоянно да носят със себе си. Каквато мисъл, или каквото чувство мине през ума и сърцето ви,

огледайте се, да видите по-красиви ли ставате, или губите красотата си. Гледайте красивото в света и работете върху себе си и вие да го придобиете. Радвайте се, че срещате хора с красиви очи, уши, носове, ръце и крака, да знаете какво се изисква от всеки човек. Красиви са очите на някой човек, защото той възприема и предава Божията светлина чрез тях. Ако очите на някого не са красиви, това показва, че Божествената светлина не се пречупва правилно чрез тях и вместо светлина, от него излиза тъмнина. Тъмнината, която излиза от очите на човека, говори за неговия изопачен живот. Той крие нещо в себе си, за което не иска никой да знае. Всяко нещо, което е взето без позволение, трябва да се върне. Злото не се крие в предмета, който е взет, но в непослушанието. Никога не взимайте нещо без позволението на Любовта. Искате ли да откъснете един плод, питайте Любовта. Ако ви позволи, откъснете го. Ако не ви позволи, откажете се от него. Пазете свято заповедите на Любовта. Тя заповяда на първите човеци да не ядат от забранения плод, но те не я послушаха. Като се намерят в мъчнотии и изпитания, хората се запитват какъв е смисълът на живота. Смисълът на живота се заключава в послушанието. – Кого трябва да слуша човек? – Любовта. Само онзи проявява послушание, който носи Любовта в себе си и е готов да ѝ служи. Като обича някого, той ще говори само върху неща, които неговият възлюбен обича. И ще му дава само такива работи, каквито той обича. Ето, Бог ни обича и ни дава само такива неща, които и ние обичаме и които са за наше добро. Той ни е дал тяло, сърце, ум – неща, които ние разбираме, ценим и можем да използваме като пособия за развиването на нашата душа. Като знае цената на това, което Бог му е дал, човек трябва да държи в изправност своето тяло, своето сърце и своя ум. Никакъв недъг не се позволява да има човек – нито в ума, нито в сърцето, нито в тялото си. Бъдещият човек трябва да има съвършено тяло, съвършен ум, съвършено сърце – без никакъв недъг. За да се създаде такова тяло, човек трябва още отсега да работи за изправяне на своите недъзи. Да се изправи човек съвършено, това значи, да се роди изново, от вода и Дух. Затова е казано, че роденият от Бога грях не прави.

Казано е в Писанието: „Докато не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие“. За да се новороди, човек трябва да прави всичко с Любов. – Защо? – Защото само Любовта изправя нещата. Като обичаш, ти знаеш как да постъпваш. Каквото даваш, ще даваш с Любов. Ако даваш плод, ще дадеш най-хубавия, който имаш. Ако кажеш някаква мисъл, и тя ще бъде най-хубавата, която имаш. Ако дадеш чувство, и то ще бъде най-хубавото. Кой няма да благодари за най-хубавото, което му се дава? Всички живи същества – и растенията, и животните, и хората говорят за Любовта, търсят я и като я намерят, всеки я проявява по свой начин. Хората се различават един от друг по начина, по който проявяват Любовта. Затова,

именно, те делят Любовта на човешка и на Божествена. Любов, която има отношение само към един човек и се опетнява, е частична. Тази любов наричаме човешка. Любов, която има отношение към всички хора и никога не се опетнява, е Божествена.

Единственото нещо, което никога не се опетнява, е Божията Любов. Единственото нещо, което никога не се опетнява, е Божията Мъдрост. Единственото нещо, което никога не се опетнява, е Божията Истина. Вложете Любовта, Мъдростта и Истината като основа на живота си, за да бъдете всякога чисти и да се ползвате от Божието благословение.

Сегашният свят се нуждае от добри сестри, от справедливи братя, от разумни бащи и от любещи майки.

Съборна беседа от Учителя, държана
на 26 август 1941 г., 5 ч. сутрин,
София, Изгрев.

1941_08_27 Зората на живота

ЗОРАТА НА ЖИВОТА

Размишление

Упражнение: Ръцете настрана. Дясната ръка се поставя пред лявата, бавно се движи по нея до рамото, минава пред гърдите и се връща в първото си положение – настрана. След това лявата ръка се движи бавно по дясната, идва до рамото, минава пред гърдите и се връща пак в първото си положение – настрана. Това се прави няколко пъти – с лявата, с дясната ръка.

Съвременните хора търсят едни и същи неща, но въпреки това се различават едни от други. Причината за голямото различие между тях се крие в техните възгледи за живота. Всеки тръгва от своя философия за живота, от свои специфични разбирания, и мисли, че те са най-прави. Като тръгват от своята философия, те искат да си обяснят отвлечените въпроси на живота и там се объркват. Малцина са готови за отвлечени въпроси. Повечето хора трябва да се занимават с елементарни въпроси. Ще кажете, че искате да се домогнете до истината, да знаете причините на нещата. И да знаете причините на нещата, пак не сте дошли до истината. Истината стои над фактите, над законите и принципите, над причините и последствията на нещата.

Някои питат, защо се е счупила дадена стомна. Много причини има за счупване на стомната: или по невнимание на онзи, който я е носил, или защото е вече ненужна. Когато свърши работата си със стомната, господарят ѝ я хвърля настрана и я счупва. – Защо се чупят яйцата? – По много причини: или за да се опържат, или за да се сложат в яденето, или за да излезе пиле от тях. Когато кокошката разбере, че пиленцето трябва да излезе на бял свят, чукне яйцето и то си подава главичката навън. – Кой начин на счупване на яйцето е най-добър? – Когато кокошката сама го чукне. Ето защо, научете се и вие по този начин да чупите яйцата, да излиза живот от тях. Така чупете и стомните си. Когато животът е затворен в някоя форма и е дошъл часът на освобождаването му, позволено е да чукнете някъде тази форма, да се отвори, и животът да се прояви. Животът стои над всички форми, над всички условия и възможности. Той носи в себе си и условията, и възможностите.

Едно е нужно на хората: истинско, положително знание. Някои мислят, че знаят много. Сегашното знание е знание на миналото. Настоящето знание

сега се придобива. Какво ще бъде това знание, мъчно може да се каже. С думи то не се предава. Какво знание носи даден човек, ще разберете от неговия живот. Както говори, такива сили носи в себе си. По говора на човека можете да определите характера му. Ще кажете, че българският език е груб. Колкото и да е груб, всички българи не говорят еднакво. Някои говорят меко, а други – грубо, остро, натъртено. Това зависи от силите, които крие човек в себе си. Какво представлява човек днес, как говори, как се проявява, това не трябва да ви спъва. Той живее още в своето минало. Друг е въпросът, ако човек е влязъл вече в настоящия си живот. Тогава можете вече да се произнасяте.

Срещате някой кален, нечист човек – не го осъждайте. Един ден той ще се очисти и ще светне. Гледайте дали можете да му услужите с нещо. Щом се е окалял, той може да е човек, който се е жертвал за близките си, готов е на всякакви услуги. Виновен ли е човек, че муха е кацвала на него? Когато мухите и комарите кацват върху вас, те искат да вземат нещо, или пък да обърнат вниманието ви, че не живеете добре. Когато мъж и жена се карат, някоя муха кацва по носа, по лицето на единия или на другия, заставя ги да изменят говора си, да се разговарят музикално. Щом престанат да се карат, мухата хвръква настрана. Какво заключение ще извадите за някоя къща, в която има много мухи? Където има много мухи, там има и много нечистотии. Къща, в която се поддържа голяма чистота, мухите са малко, или почти ги няма. Някоя домакиня се оплаква, че има много мухи в къщата си. Обаче, ако след нея дойде друга домакиня, мухите напускат къщата. Какво заключение ще извадите от тези два случая? Естественият извод е следният: първата домакиня е била нечиста, поради което мухите са търсили храна. Втората домакиня е поддържала голяма чистота в къщата си, затова мухите избягали навън, там да си търсят храна. Какво представляват хапливите мухи? Те не са нищо друго, освен лоши мисли и чувства, които безпокоят човека. Когато мухите хапят силно, това показва, че времето ще се развали; когато не хапят, времето върви към подобряване. Причината, че мухите хапят при разваляне на времето, е електричеството в атмосферата. Когато има много електричество в атмосферата, една част от него се натрупва върху хоботчето на мухата, като върху острие, и тя се безпокои, търси начин да се освободи от него. Тя започва да хапе хората, животните и се освобождава от излишното електричество на хоботчето си. Това електричество се съединява с електричеството в човека и той се дразни, докато електричеството отиде в земята.

Какво трябва да се прави с хапливите мухи? – Да се поправи времето. – Ако мухите влизат в къщи, как да се освободим от тях? – Като чистите редовно къщата си. Мухите са инспектори на чистотата. Като влязат в

някоя чиста къща, те веднага излизат навън. Ако къщата не е чиста, остават вътре. Значи всяка нечиста мисъл е муха, която идва да ревизира общото състояние на човека. Ако вътре в него владее абсолютна чистота, тя веднага излиза вън. Не е ли чисто вътре, нечистата мисъл намира храна, с която поддържа съществуването си. Колкото и да махаш с ръката си, нечистата мисъл няма да те напусне. Трябва да се очистиш вътрешно, за да я заставиш да излезе навън. Когато в главата на човека влизат чисти мисли, той се радва. При радостта мускулите на лицето заемат особено положение. Те приемат повече възходяща посока. Когато през ума на човека влизат нечисти мисли, той скърби, мъчи се, става тъжен – мускулите му увисват надолу. Ще кажете, че не искате да страдате. И скръбта е на място. Тя е толкова необходима, колкото и радостта. Като скърби и страда, човек си почива. Всъщност смяната на състоянията, от радост в скръб и от скръб в радост, представлява почивка, а радостта и скръбта са условия, при които човек работи и учи.

Какво трябва да учи човек на земята? Първото нещо, с което трябва да се заеме, е изучаването на Божествения език. Особена е азбуката на този език. Тя се изразява чрез движения, чрез символи, чрез образи. За пример, срещате човек, който държи очите си повече затворени. – Защо са затворени очите му? – Това е една от буквите на Божествения език. Вие можете да дадете различни тълкувания на известен символ, но той представлява само една буква – повече от едно значение няма. Срещате друг човек с отворени очи. Колкото по-близо идва до вас, толкова повече очите му се разширяват. – Защо отваря той очите си? – Защото е изгубил нещо и с очите си ви пита, не сте ли намерили изгубения от него предмет. Ето защо, като изучавате Божествения език с любов и прилежност, вие радвате своя Учител и Той ви обича. Като придобивате знания, вие Го препоръчвате като добър и опитен Учител.

Казано е в Писанието, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. Колко хора са оправдали своето подобие с Бога? Казват за някого, че говори много сладко – мед капе от устата му. Колко души сте срещнали, от устата на които капе мед? Не подразбираме, че не в буквален смисъл трябва да капе мед от устата им, но да носят Любовта в себе си. Който има Любов в сърцето си, говори сладко. Той знае как да постъпва, как да се отнася с хората. Като срещне някого, той знае на какво разстояние да стои от него – нито много близо, нито много далеч. Разстоянието между двама души трябва да бъде такова, че да става правилна обмяна между тях. – На какво разстояние седи човек от печката? – Разстоянието се определя от степента, до която тя е нагрята. Ако печката е силно нагорещена, човек седи далеч от нея; ако е слабо нагорещена, той седи близо до нея, да приема топлината ѝ.

Следователно всеки човек трябва да взима от ближния си толкова, колкото му е необходимо в дадения случай. Вземе ли повече, отколкото му трябва, обмяната между тях не е правилна, поради което те не могат да се обичат. Ако бакалинът, от който купувате стока, ви излъже няколко пъти, вие не искате да имате вече отношения с него и го напускате. Той ви става неприятен. Ето защо, за да имате добри и правилни отношения с хората, вие трябва да им давате най-хубавото, което имате – най-хубави мисли, най-хубави чувства и най-хубави постъпки. Най-малкото нарушаване на този закон внася дисхармония в отношенията ви. За да запазите добрите си отношения с хората, всяка сутрин нагласявате ума си да мисли право; нагласявайте сърцето си да чувства право; нагласявайте волята си да постъпвате право. За всяко нещо се искат специални условия: за ума – достатъчно светлина, ни повече, ни по-малко – толкова светлина ви е нужна, колкото да се виждат предметите ясно; за сърцето – достатъчно топлина и за волята – достатъчно сила. Без светлина, без топлина и без сила човек не може да има правилни отношения нито към себе си, нито към ближните си, нито към Бога.

И тъй, стремете се към правилна обхода, към взаимно уважение и почитание. Стойте на такова разстояние едни от други, че да не виждате лошите си черти. Докато са далеч едни от други, хората виждат само доброто в себе си. Щом се приближат повече, отколкото трябва, те не могат вече да се търпят. Те виждат лошото в себе си и бягат. Пазете нужното разстояние помежду си, за да не изгубите Любовта си. Ако двама души не се обичат, това показва, че нещо им липсва, някакъв недоимък се явява между тях. За да се възстановят отношенията им, те трябва да потърсят други двама души да донесат това, което им липсва. Значи омразата, неразположението между хората се дължи на някакъв недоимък в тях. Щом дойде изобилието и Любовта идва. Недоимъкът създава противоречията, а изобилието ги изглажда. – Откъде идва изобилието в света? – От Любовта. – Кой разпределя благата, които Любовта носи? – Умът. Значи сърцето носи благата, умът ги разпределя, а волята ги използва. Само по този начин човешкото тяло се държи в равновесие. Няма по-голямо благо за човека да ходи изправен и да се движи хармонично. Правилното движение е музика, хармония. За да не нарушава хармонията в движенията си, човек не трябва да се дразни. Всяко дразнене е излишно изразходване на нервна енергия, вследствие на което се изтощава нервната система. Когато нервната система се изтощи, човек става крайно чувствителен. Като слуша музика, когато не се свири добре, той не може да търпи. Като среща грозни хора, бяга, не може да ги гледа. Пазете си нервната система, да не губите излишна енергия, за да понасяте всичко в света. Научете се да обличате грозните неща в красиви обвивки.

Така постъпва природата. Ако човек нямаше мускули, а беше само от кости, щеше да бъде грозен. Природата, обаче, го е облякла в мускули, в празнините е сложила някакви органи и го е направила красив. Какво щеше да представлява човек с две празнини на лицето вместо очи? Природата е запълнила двете празнини и го е украсила с очите. Те са украшение на лицето. На устата пък е сложила специални мускули – устни, които също го правят красив. За да не губи красотата си, човек се стреми към безсмъртие. Само безсмъртният е господар на всяка частица от тялото си. Смъртният, обаче, не е господар на нищо. Като умре, той изгубва красотата си, губи всичко, с което е работил. И тъй, за да не губи това, което е придобил, човек трябва да се стреми към безсмъртие, в което е красотата на живота. На земята, като смъртен, човек не е толкова красив, колкото в невидимия свят. – Защо? – В невидимия свят той е безсмъртен. На земята човек не е толкова добър и справедлив, както в духовния свят. Човек носи в себе си доброто и справедливостта, но не ги проявява всякога. За пример, той счита, че към приятелите си може да не бъде толкова добър и справедлив, както към чуждите хора. В това отношение той е на крив път. Човек трябва да бъде еднакво добър и справедлив към всички хора. Ако приятелят ви е направил някаква услуга, работил ви е, свирил или пял, вие трябва да му благодарите така, че и той да бъде доволен от вас. Оценявайте всичко, което хората правят заради вас. Бог е, Който ги праща да ви услужват, да ви правят добрини. Щом оценявате доброто, откъдето и да идва то, първо вие се повдигате, а после помагате и на другите. Като оценявате доброто, което ви правят другите, вие се облагородявате и образувате хармонична връзка помежду си. Любовта трябва да свързва хората, понеже тя носи живот, тя носи всичките блага. Вън от Любовта никакъв закон не може да накара хората да живеят добре. Вън от Любовта никаква сила не може да премахне мъчнотиите и противоречията в пътя им. С Любовта всичко се постига. Като любиш, можеш да станеш и певец, и музикант, и учен, и художник, и философ. И тогава ще раздаваш щедро това, което си придобил. Ще бъдеш щедър и справедлив, на всеки ще даваш толкова, колкото в момента му е нужно. Само така можеш да задоволиш окръжаващите. Това значи „даром сте взели, даром давайте“.

Сега, като ученици, съветвам ви да приложите музиката при самовъзпитанието, да развивате ума и сърцето си. Пейте и свирете без да мислите дали ще ви харесат другите. Ако задоволите себе си и другите ще задоволите. Сега аз ще ви изпея една малка песен, със следното съдържание: „Зора се чудна зазорява, зора на нов живот, която мен в живота призовава. Зора се чудна зазорява; зора що носи чудните блага. Таз зора ме призовава на работа в живота мой“. Като ви наблюдавам, виждам, че всички сте от високо произхождение: царски синове, княжески синове,

графове, барони. Всеки се държи на висотата на положението си. Добра почва сте, но тя се нуждае от семена, които да израснат и да се отгледат. Земята е щедра и справедлива: на всички дава еднакво храна, не прави разлика между хората. Тя дава еднакви условия за живот и на бодилите, и на плодните дървета, но ние нямаме еднакво отношение към тях: към плодните дървета сме разположени, а към бодилите – не. Бодилите са подобни на лошите мисли, които отнемат нещо от човека и помрачават съзнанието му. Плодните дървета са добрите мисли, които дават нещо на човека и повдигат съзнанието му. Щом е така, сейте в съзнанието си, като в почва, добри мисли и желания, за да се радвате на добри и сладки плодове.

Следователно искате ли почвата ви да ражда доброкачествени плодове, дайте път на Божественото Начало в себе си. Нека То бъде подтик в живота ви, да ви вдъхновява. Човек все трябва да обича нещо, за да се вдъхновява и да работи с Любов. Детето може да се импулсира от една ябълка или от една круша. От какво може да се импулсира възрастният? В импулса има движение. Като се съберат всички импулси в света, образува се онази хармония, която движи целия космос. Където е Любовта, там са импулсите, там е хармонията. Щом Любовта отсъства, всички импулси изчезват и хармонията се превръща в дисхармония.

Опитайте се да изпеете песента „Зора се чудна зазорява“, но така, че зората да обхване цялото ви естество и вие да я почувствате като импулс за работа, за нов живот, за движение.

Време е вече всички живи същества да излязат вън, на светлина. Зората на новия живот изгря! Жабите трябва да излязат от водите, магаретата – от рудниците, хората – от затворите и всички в един глас да запеят новия химн на свободата, новия ден на зората – денят на новата светлина. При това положение всеки ще прояви своята дарба и ще започне съзнателно да работи.

Някъде в Америка, в една каменовъглена мина, едно магаре било затворено цели десет години в един рудник, да пренася въглища от едно място на друго. На единадесетата година то било изкарано навън, на светлина. Като видяло слънцето, магарето започнало да се търкаля, да реве от радост, да скача. С това то искало да изрази радостта си от новия живот, който му бил подарен. И магарето разбрало, че животът се заключава в светлината и свободата.

Много от сегашните хора са се спрели на едно място и мислят само за смъртта, какво ще стане с тях, като умрат. Много просто – ще се освободят.

– „Какво ще стане с децата ни?“ – Чудни са хората, като се безпокоят за децата си. Децата са самостоятелни, съзнателни души, като родителите си. Бог дава деца на хората, за да им покаже, че трябва да станат като тях, да възприемат новото и да се учат. Хората имат братя и сестри, за да изработят братски и сестрински отношения и да придобият известно благо чрез тях. Изобщо, майките, бащите, братята, сестрите, децата носят някакво висше благо, което трябва да се приеме и обработи. Всеки човек носи по едно Божествено благо, което никой друг не може да донесе. Благото, което бащата носи, никой друг не може да донесе. Благото, което слугата носи, господарят не може да донесе и т.н. Следователно, всеки човек е ценен дотолкова, доколкото носи благо, което му е дадено от Бога. Щом донесе благото, човек свършва вече работата си, както слугата свършва работата на своя господар. Благодарете за службата, която ви е дадена. Носете благото в света така, както ви е дадено, без да се изкусите да го продадете или да го използвате само за себе си.

Като ученици работете съзнателно върху себе си. Дойде ли ви някаква болест, не се страхувайте, но приложете Любовта в живота си. Тя лекува всички болести. Гледайте на болестите като на благо, дадено за да работите върху себе си. Всяка болест се дължи на известни нечистотии в капилярите, които тровят кръвта, предизвикват натрупвания във вените. Казват, че някой страда от разширяване на вените. Това не е нищо друго, освен наслоявания по стените на вените. Кръвта трябва да се пречисти. Чистата кръв в организма преодолява на всички физически и психически неразположения. Между движението на кръвта в артериите и във вените трябва да има известна хармония, както между мажорните и минорните гами. В това отношение, движението на кръвта в артериите представлява мажорни гами, а във вените – минорни.

Помнете: Всеки човек трябва да служи на Любовта според своите вътрешни разбирания, а не според това, какво му се диктува отвън. Слушайте вътрешния си глас. Той говори в името на Любовта. Като го слушате, ще се подмладите, силни ще станете и в Царството Божие ще влезете. Радвайте се, че тихият глас на Бога говори едновременно на всички души, на млади и на стари. Радвайте се, че Той дава от своите блага на всички. Като разменяте благата си, вие се ползвате от всичко, което Бог изпраща в света. Радвайте се, че Бог се проявява навсякъде. Казано е в Писанието: „Така да просветнат делата ви пред человеците“. Това значи: така да просветнат вашите умове, вашите сърца, така да просветнат вашите мисли, чувства и постъпки, че който ви види, да каже: „Ето един човек, носител на Божията Любов!“

Желая ви да се всели Царството Божие на земята още днес. Желая ви да

придобиете качеството на светлината, да влизате и през най-малките дупчици, за да изпълнявате волята Божия.

„Зора се чудна зазорява, зора на нов живот. Зора се чудна зазорява, зора на новата Любов.“

Беседа от Учителя, държана
на 27 август 1941 г., 5 ч. сутрин,
София, Изгрев.

1941_08_29 Правилно дишане

ПРАВИЛНО ДИШАНЕ

Размишление

Има числа, приложението на които се отразява нездравословно върху човешкия организъм. За пример, числата 20, 22, 23, 24 и 25 се отразяват болезнено върху човека. Ето защо, ако човек прави упражнения за дишане и диша по толкова пъти на ден, колкото са дадените по-горе числа, организмът му ще се разстрои. Също така и бързото дишане е нездравословно. Който диша бързо, той се изтощава бързо и не може да свърши започнатата работа докрай. И бързото ядене е нездравословно. Като се храни, човек не трябва да бърза, а бавно да яде, за да не разстрои стомаха си. Именно в дишането и в яденето човек не трябва да бърза. – Кога бърза човек? – Когато го гонят, когато нещо го притеснява, когато не е свободен. Някои хора бързат и когато ходят. Едва излязат от къщата си и забързват. Видите ли, че някой човек още при излизането си забързва, ще знаете, че той ще се спъне някъде, ще се спре и няма да свърши работата си навреме. Правилно е в началото човек да върви бавно и постепенно да ускорява хода си.

Съвременните хора вдишват и издишват по 20 пъти в минута. Това е бързо дишане. При бързото дишане окисляването на кръвта става бързо, поради което част от нея не може да се пречисти. Тази е причината, където много хора имат повече нечиста, венозна кръв в организма си, отколкото чиста. При бързото окисляване на кръвта горенето в организма става неправилно, вследствие на което една част от горивните материали не могат да изгорят и се натрупват във вид на утайки по артериите и вените. Който диша бързо, има слаба воля. Приложете волята си при дишането и постепенно намалявайте вдишките: от 20 слизайте до 19, 18, 17, 16, 15. Ако можете да стигнете до десет вдишки в минута, това ще се отрази здравословно върху организма. Който иска да усили волята си, трябва да диша бавно. Силната воля е в състояние да регулира дишането, да го направи нормално. Волята се калява при съпротивления. Ако няма с какво да се бори, ако няма какво да преодолява, човек не може да кали волята си. Без мъчнотии и противодействия волята на човека отслабва. Тази е причината, поради която повечето богати хора са слабоволни. Те имат на разположение всичко, каквото им трябва, и не срещат мъчнотии за преодоляване. Някои богати хора мислят, че като заповядват на този и на онзи, имат силна воля. Който заповядва, огрубява, но не калява волята си. Волевият човек не е груб. В ръката на човека волята е чук, с който удря върху наковалнята и

изработва ценни предмети. Като говорим за дишането, ние го свързваме със съзнанието, защото дишане без участие на съзнанието не е истинско, не е правилно. При съзнателно дишане и Божественият живот взима участие. Ако при дишането съзнанието на човека не е будно, той не може да възприеме благата, които са скрити във въздуха. Така и Бог крие благата си от онези хора, които нямат Любов към Него. И да им даде блага, те не могат да ги използват. Всички хора искат да бъдат здрави. Това желание е естествено, но те трябва да знаят, че здравето е свързано със съзнателното дишане. Ето защо, поне по три пъти на ден – сутрин, на обяд и вечер, преди лягане, човек трябва да употребява по 10–15 минути за дишане. Като диша, той трябва да благодари за въздуха, който приема, както и за благото, което се крие във въздуха. Това значи съзнателно дишане. Сегашният човек всичко прави, за всичко мисли, а за дишането най-малко. Той мисли как да спечели повече пари, как да стане щастлив, кога ще отиде на театър, на концерт и т.н. Той смята, че дишането е естествен процес, който става механически и няма защо да мисли за него. Вярно е, че дишането е естествен процес, но тъй, както диша човек, само горната част на дробовете взима участие. Долната част на дробовете не се пълни с въздух, поради което кръвоносните съдове в тази част губят своята еластичност и човек сам се задушава. Такова дишане е неестествено, наричаме го плитко, повърхностно, горно дишане. Следователно, като дишате, ще поемате въздуха бавно, спокойно, без никакво бързане. Като поемете известно количество въздух, ще го задържите в дробовете си, докато приемете от него онази животворна сила, която крие той в себе си. Няма по-голямо благословение за човека – да диша бавно и да задържа въздуха в дробовете си, докато приеме жизнената сила, т.е. праната, която носи в себе си. Докато не усетите тази сила в себе си, не изпущайте въздуха навън. Докато дробовете не се надуят като мех и не разширят гръдния кош, не трябва да изпущате въздуха навън. Когато Яков срещна Господа, какво Му каза? – „Господи, няма да Те пусна, докато не ме благословиш.“ Господ му отговори: „От този ден ти няма вече да се казваш Яков, но Израил“. Правете и вие същото с въздуха. Поемете въздух, напълнете дробовете си и не го пущайте, докато не ви даде благото, което носи в себе си.

И тъй, дишайте дълбоко, съзнателно при всички случаи в живота си. Неразположени сте, скръбни сте, дишайте дълбоко. Боли ви гръбнака, кръста, дишайте дълбоко. Боли ви крак, ръка, дишайте дълбоко. Боли ви глава, стомах, корем, пак дишайте дълбоко. Не се страхувайте от болките. Те са благословение за вас. Ако нямаше болести и страдания в живота, положението ви щеше да бъде по-лошо от това, в което се намирате днес. Болестите и страданията ще оправят хората. Ако те боли глава, това показва, че не мислиш добре. Щом започнеш да мислиш добре, болките

ще изчезнат. Който не е справедлив към хората, болят го ръцете. Той е справедлив към себе си, а несправедлив към окръжаващите. Който страда от болки в краката, не проявява доброто в себе си. Дайте ход на доброто и на справедливостта в себе си и всички болки ще изчезнат.

Пак повтарям: Дишайте дълбоко при всички условия на живота, добри или лоши. Ще кажете, че външните условия са лоши, големи бури има, силни ветрове веят. Нека вятърът си духа – това е негова работа. Нека бурята бушува – това е нейна работа. Вашето първо задължение към себе си е да излезете вън и да дишате дълбоко. Най-много, което ще стане с вас, е това, че косите ви ще се разпилеят, дрехите ви ще се разкопчеят. Ще поправите косите си, здраво ще стегнете дрехите си и ще продължавате да дишате. Пазете се от неестествените навици и разбирания, които сте наследили от деди и прадеди. Те не ползват човека. Дишайте бавно, спокойно, равномерно и без страх. Обикновеното дишане трябва да достигне до 15 вдишки и издишки в минута. Когато правите упражненията си, ще се стремите постепенно да стигнете до една вдишка, едно задържане и едно издишване в минута. Постигнете ли това, можете да лекувате всички болести, даже и туберкулоза. Добре е, като правите упражнението за дишане, същевременно да правите и движения с ръцете. Правете следното упражнение: ръцете, свити на юмрук, поставяте на раменете. Разтваряте бавно ръцете настрана, вдишвате дълбоко въздух, задържете го и след това спущате бавно ръцете надолу, отстрани на тялото, и бавно издишвате. Ако се уморите, починете си малко и направете упражнението още няколко пъти. По този начин вие поемате достатъчно прана от въздуха и кръвта се раздвижва; капилярите се разширяват и кръвообращението се усилва.

И тъй, когато дишате, не мислете за нищо друго, освен за въздуха, който приемате. Знайте, че Бог е и във въздуха и трябва да се държите пред Него с всичкото уважение и почитание. Може ли двама войника в строя да се разправят пред генерала за странични работи, например, че единият взел от другия пари назаем и не иска да му ги върне. Може ли двама братя да се карат пред баща си, че единият дължи на другия няколко крини жито? Преди всичко житото е на бащата. Синовете нямат право да се карат за това, което не е тяхно. На същото основание, човек няма право в присъствието на Баща си да се занимава със странични мисли. Следователно, като дишаш, ще мислиш само за дишането. Само по този начин можеш да бъдеш здрав.

Първото нещо, от което човек се нуждае, това е да бъде абсолютно здрав. За да не губи здравето си, той трябва да се въздържа от неща, които могат да го разрушат. За пример, пътувате в горещ, летен ден. Изпотявате се,

ожаднявате и бързате да се напиете със студена вода. Не бързайте, изворът няма да се пресуши. Седнете пред извора да си починете, облечете една дреха, поседете така 15–20 минути, полюбувайте се на красивата местност и след това пийте. Като тръгвате на път, не бързайте. Спрете се малко и се запитайте в себе си, отворен ли е пътят ви или не. Ако не е отворен, отложете пътуването си за друг ден.

Като ученици, вие трябва да се учите на търпение. Каквото и да ви се случи, да считате, че нищо не ви е постигнало; да носите мъчнотиите и страданията с търпение и с радост. Ако искате да знаете колко сте търпелив, направете следния опит: дайте една игла на някой ваш приятел и го накарайте да я забие два милиметра в ръката ви или в хълбока и следете как ще ви се отрази. Можете и сами да си забодете иглата. Ако подскочите и започнете да викате, не сте търпелив. Ако изпитвате приятност или безразличие, търпелив сте. Понеже не са търпеливи, хората избягват мъчнотиите и несгодите. Те не знаят, че чрез мъчнотиите, именно, човек калява волята си. Бързият темп, с който хората се движат, ядат, говорят, дишат, показва, че са нетърпеливи и нервни. Бавно и дълбоко ще дишате, за да изхвърлите нечистотиите и утайките, които се наслояват в дробовете и стават причина за различни болести. Като диша дълбоко и задържа дишането си, човек може да премахне всякакви бодежи в гърдите или в гърба, които понякога водят към лоши последствия.

Мнозина искат да се покажат пред хората като носители на нови идеи. Те говорят едно, а вършат друго. Това не са нови хора. Новите хора се отличават с търпение и самообладание. Преди да се разгневят, те са обуздали гнева си чрез дълбоко дишане. Те поемат дълбоко въздуха и дълго време го задържат в дробовете си. Така те трансформират състоянието си и не се гневят. Хората на новите идеи не се занимават с чуждите грешки. Да се занимава човек със своите или с чуждите погрешки, това значи да цапа ръцете си, ума и сърцето си. Той не желае да се цапа нито със своите грешки, нито с чуждите. Не само това, но той е готов, ако види някаква нечистота в своя приятел или ближен, да я очисти, без да го упрекне. Всяка нечистота, вън или вътре във вас, се отразява зле върху организма. Като знаете това, не допускайте ни една нечиста нездравословна мисъл в ума си, едно нездравословно чувство в сърцето си и една нездравословна постъпка във волята си. Ето защо, вечер, преди да си легнете, отделете 10–15 минути, да си дадете отчет, как сте прекарали дена, какви грешки сте направили. Изправете грешките в мисълта си, подишайте дълбоко и като се успокоите, легнете си. Сънят ви ще бъде добър и укрепителен. Дълбокото дишане успокоява нервната система. Колкото повече човек задържа въздуха в дробовете си, толкова повече енергия приема от него. Като диша човек така и нечистият въздух няма да

му се отрази зле. – Защо? – По-малко въздух ще поема, а с това и по-малко прах и нечистотии.

И тъй, здравето на човека зависи от дълбокото и правилно дишане. Като диша правилно, човек прави в минута около 10–12 вдишки и издишки. Щом заболее, броят на вдишките се увеличава. Когато броят на вдишките намалява, животът се продължава; когато броят на вдишките се увеличава, животът се съкращава. Когато дишате, дръжте в ума си добрите, здравите и разумните хора. Не мислете за лошите, болните и неразумните хора. Ако мислите за тях, те ще противодействат на дишането ви. Добрите хора дишат правилно; също така мислят, чувстват и постъпват правилно. Ще помните: когато дишате обикновено, ще правите по 10–12 вдишки в минута. Когато се упражнявате в дишането, ще правите от 4 до 1 вдишки и издишки в минута. Ще започнете от четири и постепенно ще слизате. Ако стигнете до една вдишка и издишка в минута, вие сте придобили много нещо. Днес ви дадох много числа, здравословни и нездравословни, да мислите върху тях. Числата от 20 нагоре са нездравословни. Който прави 25 вдишки в минута, едва ще доживее до 25 години; който прави 24 вдишки в минута, ще живее 26 години; който прави 23 вдишки, ще живее 28 години; който прави 22 вдишки, ще живее 30 години; който прави 20 вдишки, ще живее 35 години. Това са приблизителни числа, а не абсолютни. Колкото по-надолу слизате във вдишките, толкова повече се увеличава броят на годините. Като дойдете до четири вдишки, годините се увеличават на 85–90. И най-после, като стигнете до една вдишка и издишка в минута, годините се увеличават на 120. Дишайте дълбоко, задържайте въздуха дълго време в дробовете си, за да калите нервната система, да не се влияете и дразните от това, което виждате в живота. Много драматични и трагични сцени има в живота, но всички не са реални. Много от тях са фиктивни, като тия, които представят в театрите. На сцената излизат актьори, припадат, умират, но това не е действителност. В края на действието виждате актьорите възкръснали. Добре, че са възкръснали. Рядко се срещат истински актьори, т.е. такива, които играят свои собствени роли. Повечето актьори играят чужди роли, както в театрите. Един френски селянин, добър и чистосърдечен човек, отишъл в Париж и пожелал да види прочутата черква „Notre Dame“. Като търсил тук-там черквата, видял, че на едно място се събират много хора. Влязъл след тях и спрял, където те спират. Понеже всички си купували билет и той си купил, като помислил, че с билет се влиза в черквата. Влязъл в един голям салон и седнал на стола, който му посочили. По едно време видял, че завесата се вдига и няколко души водят разговор помежду си. Той разбрал, че работата се отнася до един крадец, когото обвиняват в кражба. Селянинът видял как крадецът извършил кражбата, но, въпреки това, не си признавал. Едни го обвинявали, други го защитавали и работата, вместо да

се оправи, повече се объркваля. Възмутен от лъжата на крадеца, селянинът станал от мястото си и се обърнал към публиката: „Господа, защо мълчите? Защо не кажете истината? Не видяхте ли, че този крадец извърши кражбата пред вас? Аз го видях, когато открадна, а той продължава да се защитава и извинява. Срамота е, господа, да мълчите!“ Публиката го изслушала, всички се засмели сърдечно и почнали да му ръкопляскат.

В живота има реални и нереални неща. Човек трябва да ги различава, да знае, кои са реални и кои – не. Когато времето се развали, както днес, това е представление. Вятър духа – това е представление. Тихо, приятно е времето – това е представление. Цветята цъфтят, увяхват и отново израстват – това са сцени от великата драма на живота. Спирайте вниманието си върху хубавите картини, записвайте си ги, за да останат в паметта ви за вечни времена. Спирайте се пред чистите планински извори, пред красивите местности, като пред здравословни картини, които предизвикват хубави мисли и чувства във вас. Хората помнят повече отрицателните и грозни неща, а положителните и красиви забравят. Помнете красивите неща, а всички спомени за счупени, паднали, разрушени неща дръжте далеч от паметта си. Защо трябва да помните, че някога едно голямо дърво паднало и счупило крака ви? Забравете това. Отрицателните неща пречат на правилното дишане, а положителните го подобряват. Правилното дишане изисква спокойна и красива мисъл. Следователно мислете за цветята, които цъфтят; за бистрите планински реки, които текат и напояват долините. В красотата е хармонията на живота. В красотата е Божественото Начало.

Помнете: Правилното дишане зависи от Любовта. Ще дишате дълбоко, ще задържате въздуха дълго време в дробовете си с Любов. Това ще правите три пъти на ден, по 10–15 минути. Дишайте с радост и с Любов, с лице засмяно, изправени. Гръбнакът ви да образува успоредна линия с правата, която съединява центъра на слънцето с центъра на земята. Гърдите напред, изпъчени, а не хлътнали навътре. Това са елементарни правила за дишане, които трябва да се спазват, за да бъдете здрави и добре разположени. Като дишате правилно, вие се свързвате с ритъма на природата и се укрепвате по дух и по тяло.

Упражнение за дишане: Ръцете се изнасят настрана бавно, като се поема дълбоко въздух; после се издигат нагоре, а въздухът се задържа. Ръцете над главата, бавно спущане на ръцете надолу, като се издишва бавно.

Беседа от Учителя, държана
на 29 август 1941 г., 5 ч. сутрин,

София, Изгрев.

1941_08_31 Предназначението на човека
Неделна беседа

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще прочета част от 11. глава на Матея, от 2. до 16 стих.
„Духът Божи“

Какво е предназначението на човека на земята? Защо дошъл човек на земята? Всичките хора, които живеят на земята, не са разрешили този въпрос. Те се занимават с туй, за което не са дошли. Зависи от съзнанието на човека. Човек е, който разбира. Казват, умен човек. Но кой е умен човек? Човек, който е ходил на бойното поле и е раняван двадесет пъти, умен ли е? Който ходил в кръчмата и са му пукали десет пъти главата, умен ли е? Човек, когото хванала проказата от главата до петите, умен ли е? Може да ви приведа ред примери. Тъй както ние живеем, имаме паметници, гробища, търсим свещениците да погребват умрелите. Че това не е нашето предназначение – да погребваме умрелите.

Аз уважавам майките, които раждат деца. Ако децата не се раждаха, щяха ли да умират? Ако една къща се гради и се събаря, как мислите, онези, които я градят, майстори ли са? Ако една риза, която шиеш и се скъса, тъкането намясто ли е?

Казва, ти вярваш ли в Бога? Какво подразбираш под думите „ти вярваш ли в Бога“? Ако те нахраня с хляб, вярваш ли, че ще те нахраня? То не е вяра, то е факт, нахраних те. Вяра е идната година да те нахраня – и ти да вярваш. То е вяра. Цяла година ще вярваш, че ще те нахраня един път. Вярата не се изисква за продължително време. Вярата се подразбира. Кажеш, и направиш нещата. Най-първо трябва да вярваш, за да станат нещата реални. Нещата без вяра не могат да станат реални. Вярата е предшественик на реалността, тя е врата, през която човек трябва да влезе. Психологически е така. Ще дойдат сега, ще кажат: „Ти какво, че вярваш в окултизма?“

Какво нещо е окултизмът? Какво че вярваш в мистицизма? Какво нещо е мистицизмът? Окултизмът е тайна наука за природата. Всичките химици са все окултисти. Те знаят да объркват работите, да правят експлозиви. Всичките адвокати, които знаят да отклоняват законите, съдиите, които правят в народното събрание законите да скарват хората. Съдиите

допитвали ли са се до хората, като правят тия закони? Какво отношение имат към хората? Един съдия, който съди един престъпник, не трябва да има никакво престъпление. Ако има престъпление съдията, няма право да съди. Един съдия, който защитава другите, не трябва да има престъпление. Ако има престъпление, няма право да защитава другите. Един търговец, който направил две престъпления, търговец не може да бъде. Един учител, който направил две престъпления, учител не може да бъде. Една майка, която направила две престъпления, майка не може да бъде. Един баща, който направил две престъпления, баща не може да бъде.

Какъв порядък имаме в света? Казва: „В какво вярваш?“ Аз вярвам, че ако направя две добродетели, съм учител. Като направя две добродетели, съм баща. Като направя две добродетели, съм майка. Всичко в света съм – и адвокат, и съдия. Вярвам в това. Като направя две добродетели, всичко съм.

Питам, вие вярвате ли в Господа, къде е вашият Господ? Аз още като се спъна на пътя, виждам Господа. Казва: „Знаеш, ти си тръгнал в кривия път.“ Аз се върна. Той не ми казва: „Назад.“ Но аз се връщам. Познавам дали вървя в правия път. Когато светлината върви пред мене, той е с мене. Когато светлината е зад гърба ми, той ми гледа ума, какво правя. Че когато ние правим погрешки, когато светлината е зад гърба, не е пред лицето, къде е Господ? Казва псалмопевецът: „Гледах Господа пред себе си.“

Ние сме хора на XX век, християни. Сега всичките християни от всичките държави, които носят името Христово, да имат едно верую. Едни се наричат католици, други – православни, баптисти, методисти, повече от тридесет секти има. Казват, сектанти. Без сектантство не може в света. Природата е пълна със сектанти. Колелото е направено от сектанти. Като излезе един сектант от колелото, колелото не се върти. Колелото се върти благодарение на сектантите. Какво ще направят сектантите поотделно? Всичките, събрани в едно, те ще въртят колелото. Всичките сектанти, които въртят колелото, добре е на него, те са прави. То е правото верую. Ако нашето верую не може да подобри времето, ако нашето верую не може да подобри плодородието, ако нашето верую не може да подобри изворите, обществените работи, законите, ако не може да подобри майките, бащите, братята, сестрите, какво е това верую? Какво трябва да се прави? Или трябва да се седи на една лъжа? Като идеш в оня свят. Аз оттам ида, от оня свят. Сега слязох оттам. И от оня свят вестниците пишат тъй: „Слезте да напълните главите на тия хора, християнски народи, да напълните главите с чиста вода, чисти мисли, да покажете, че това, което вършат, е престъпление.“ Тъй пишат отгоре. Че ако тия хора не послушат волята Божия, земята така ще се разтърси, че няма да остане ни руснак, ни германец, ни англичанин, ни американец, ни българин, ни сърбин. Нищо

няма да остане в света – ни прах, ни пепел. Ако туй не стане, ще видите. Ако тия хора не се примирят, очаква ги една участ, каквато никога светът не е виждал. Ако се примирят, ще дойде Божието благословение, ще дойде Царството Божие на земята. Туй нека да го чуят всичките водители. Вие чакате деня Господен. Денят Господен е ден за отмъщение за престъпленията на хората на земята.

Казвам, всички трябва да се молят да станат проводници да дойде Божието благословение. Казват: „Кой ще победи?“ Ония хора, които носят любовта. Те ще победят. Казвам, че този порядък, който сега съществува на земята, няма прах от него да остане. Аз ви казвам, че до четиридесет и пет години ни прах няма да остане от него. Всичко туй трябва да се измени. Това е волята Божия в света. След него ще дойде нещо по-хубаво. Вие ще влезете в онзи свят. Като дойдат, какво ще кажете, къде ще идете? Като умрете, къде ще идете? Ако ти не идеш при Бога, ти си изгубен човек. Ако не намериш Христа, ти си изгубен човек. Ако ти не намериш своите братя и сестри, ти си изгубен човек. Ако ти не намериш своя учител, ти си изгубен човек. Като намериш онези, които те любят и ти любиш, то е смисълът на живота на човека. Така трябва да се проповядва на хората.

Казва: „Ти в какво вярваш?“ Вярвам в Бога, който живее в светлината. Вярвам в Бога, който живее във въздуха. Вярвам в Бога, който живее във водата. Вярвам в Бога, който живее в хляба. Вярвам в Бога, който живее в мене, в моя ум, в моето сърце и в тялото ми, който живее навсякъде и ме окръжава. Всеки ден го виждам и зная, че не е такъв, както хората го проповядват. По-страшен от него няма. Когато тъпче, всичко на прах прави. Ако не се подчиняваш на законите му, ще те тури в една пещ, най-малко петдесет милиона градуса топлина. При петдесет милиона градуса топлина и дявола като го турят, и всичките дяволчета ще се разтопят, ще станат правоверни. При тази топлина дяволът казва: „Не може, не устоявам на тази топлина.“ В топлината на любовта противоречие няма. Когато дойде любовта, всичко ще примири. Един ден в света всички ще се примирят. Ще дойде ден на примирение.

Сега не трябва да се ожесточавате. Казвате: „Кой ще победи?“ Желайте в света да победи любовта. Говорете истината. Казвате: „Англичаните са такива.“ В България няма ли англичани? Всичките търговци са англичани. Всичките индустриалци са германци. Всичките земеделци са руси. От всичките народи има в българите. Всичките народи ги има в България.

Всички народи представят разните центрове. Във всичките народи ги има чешити. Ако искаш да знаеш какви са англичаните, виж какви са българските англичани. Каквито са българските англичани, такива са и

другите англичани. Ние имаме доста англичани тук. Англичаните са добри служители Божии. „Британци“ – тя е еврейска дума, значи „заветът Господен“. Англичаните имат скритата мисъл, че са избран народ, който трябва да оправи света. Сега германците и те оспорват тяхното право. Японците и те са буден народ. И ние сме народ избран. Евреите са избран народ, англичаните са избран народ, германците са избран народ. Българите, и те са избран народ. Русите, и те са избран народ. Радвам се, че всичките са избрани народи. Всички да бъдат избрани – това е, което иска Господ. Съгласно е с Писанието. Казва: „Ще се заселя помежду им и аз ще им бъда Бог, и те ще ми бъдат народ.“ Аз се радвам, че Господ ще се засели. Германците казват: „Господ дойде. Ние сме избраният народ.“ Българите казват: „И ние вече чувстваме този Господ.“ Русите, и те го приемат сега. По-напред не го приемаха, сега пак го приемат. И те са избран народ.

Казвам, онзи ден ще бъде благословен, когато всичките народи ще бъдат избрани. Ще бъде благословен денят, когато всички майки ще бъдат избрани. Когато една майка роди едно дете, няма да се чувства обременена. Ще се радва, че е услужила на Господа, че е родила едно дете по образ и подобие на Бога. Един баща ще се радва, че е станал служител да роди един син. Един учител няма да съжалява, че не му платили, но ще се радва, че е учител, че ги ръководи в правия път и всички ще се радват. Сега в реда на нещата е всички да посрещнат Господа и да се радват, че са избран народ. Сега някои някой път казват, че той заблуждава народа. Всеки, който заблуждава хората да остаряват, той е лъжлив учител, който проповядва, че ще остареят. Според Божественото учение ние отричаме смъртта. Смъртта за нас е една дреха, която се окаляла и окаляната дреха трябва да се съблече, да се опере.

По някой път питате де е оня свят. Вие сте в оня свят. Че как не сте го видели? Един ме пита: „Къде е оня свят?“ Казвам: „Ела с мене, да ти кажа.“ Намирам един сляп човек и казвам: „Попитай този човек туй дърво какво е.“ „Той е сляп. Какво ще разбира?“ Ти си такъв един слепец. Аз виждам онзи свят. Ти казваш: „Къде е онзи свят?“ Ти живееш в него и не го чувстваш. Трябва да ти се отворят очите, да паднат люспите. Колко е далеч онзи свят? Никак не е далеч. Че колко са далеч човешкият и мравешкият свят? Дето са хората, там са и мравките. Съзнанието на хората и съзнанието на мравките не е едно. Една мравка може да ходи по един орган или пиано, или цигулка. Какво ще разбере от тях? Нищо няма да разбере. Мравята може да се качи на главата на човека и да мисли, че е могила. Ни най-малко няма да мисли, че е едно разумно същество, което може да я облагодетелства за хиляди години да живее щастливо. Един човек може да даде доста храна. Пък може да прекара своето рало през

техния мравуняк и да им разруши всичко.

Та казвам, време е вече да се справите с тия мисли. Казва: „Аз сега съм млад. Като остарея, тогава ще живея добре.“ Оставете тази философия, като остареете. Ти като млад така живей. Как се живее като млад, аз да ви кажа. Да вземем простото нещо. Младият човек трябва да бъде здрав. Стомахът му да бъде здрав, дробовете, главата, краката, ръцете. Че като му дадеш храна, ябълки, круши, някой път кокошки като му дадеш, доволен е човекът от яденето. Този човек е млад, който яде сладко. Старият човек, на когото зъбите са опадали, дадеш орехи, не може да яде. Трябва да го чукаш. Той ги вземе, прекара ги през устата. Като влязат в стомаха, разстрои се стомахът, понеже стомахът иска сдъвкана храна. Ако дадеш несдъвкана храна, зле се отразява. Ако зъбите са опадали, ако косите са опадали, ако изгубим зрението, слуха, от умните хора ли сме в света? Тук ние минаваме за много умни. Ще ви приведа един анекдот из турския живот.

Един, като ял, осиромашал. Най-първо бил богат, милионер и пет пари не му останали. Отива при турския султан и казва: „Султан ефенди, осиромашах от ядене. Нямам нито пет пари. Може ли да ми помогнеш?“ Казва му: „Като си ял толкоз, кажи ми кое е най-сладкото на кокошката.“ Той му казва: „Дереси.“ На български значи трътката. То е най-сладкото. Казва султанът: „Дайте му двеста и петдесет лири.“ Друг чул за това и той отива при султана и казва, че осиромашал от ядене. Пита него: „Кое е най-сладкото на бивола?“ „Задницата.“ Казва: „Ударете му двадесет и пет тояги.“ Като си осиромашал от ядене, знаеш кое е най-сладкото на кокошката, кое е най-сладкото на ябълката, на крушата, кое е най-сладкото на бивола. Най-сладкото на бивола е рибицата.

Та казвам, в новия живот ние сме за онзи реалния живот, който имаме. Всяко нещо, което е реално, придобива известна форма без разлика. Сега вземете съвременната наука, дето я изучават хората. Казват има темпераменти сангвинически, нервен, холеричен и флегматичен или меланхоличен. Те са термини. Сангвиничният темперамент наричат въздухообразен. Щом човек има добре развити гърди, дробове, добре диша, разбира законите на въздуха, има здраве. Сангвиническият темперамент дава здрав, хубав цвят на лицето и подвижност. Сангвиникът и холерикът, и той е динамичен, не е въздухообразен. Много въглена киселина имат динамичните хора. Работливите хора, зидарите имат този темперамент. Той обича да троши, да сече дърва, да троши камъни, да руши. То са хора от холеричния темперамент.

Има един темперамент, наричат го флегматичен. Ленивите хора са

флегматици. Някои го считат болен темперамент. Има един анекдот за такива хора. В Цариград в миналите векове са се народили от флегматичния темперамент много, наричали ги хайлязи. Имало благотворително дружество, което поддържало да ядат и пият тия хора и да лежат на гръб. Никой не работил. Уплашил се султанът, вика един министър и му казва: „Какво ще правим? Тия хора не работят.“ Казва: „Да ги опитаме, султан ефенди, кои са истински хайлязи. Да запалим дембелханeто и които останат в дембелханeто, са истински хайлязи. Които избягат, не са.“ Като запалили дембелханeто, всички избягали. Останали само двама. Напекъл ги пожарът и единият казва: „Да излезем, ще изгорим.“ Другият му казва: „Как не те мързи да говориш.“ От цялото дембелхане само двама били истински хайлязи. Казва: „Като ни изгори, още по-добре. В оня свят, като идем, ще бъде по-добре.“

При големите противоречия, които идат, които трябва да разрешим, ние сме длъжни да изучаваме законите на нашата мисъл всеки ден, каква мисъл възприемаме, коя мисъл да възприемем, на коя да откажем възприемането, какво чувство да възприемем и на кое да откажем приемането, коя постъпка да приемем и на коя да откажем приемането. От туй зависи нашето бъдеще. С мислите се образува робството. Една мисъл, щом влезе в тебе и стане гражданин на твоята мисъл, влияе. Едно чувство, щом влезе в твоето сърце и стане гражданин там, то ти влияе. Всичките мисли трябва да бъдат чисти и благородни, за да бъде тяхното влияние добро. Ако допуснем отрицателни мисли, които не носят нищо, тогава се изопачава животът и в него идат болезнени състояния.

Да кажем, вземете една мисъл, мисълта на страха. Ти се плашиш. Има два вида страх. Образува се вътрешен страх със студ, свиване става на капилярните съдове, кръвообращението не става правилно. Човек, който постоянно се плаши, той започва да бледнее. Вземете една млада мома. Като ѝ турят бръмбара, кажат ѝ: „Твоят възлюблен не те обича.“ Погледнеш, пожълтяла, побледняла, защото мисли, че той не я обича. Щом повярва, че я обича, тя се зачерви, стане весела. Щом ѝ кажат, че не я обича, пак клюмне. Тя е като цвят. Полееш цветето с вода, изправи се. Щом не го полееш два-три деня, пак клюмне.

Ние всички трябва да бъдем носители на нещо хубаво. Когато дойде един човек, като му говориш за любовта, да му говориш, тъй както трябва. Аз да ви кажа какво значи „както трябва“. Дойде при мене един приятел, той беше окултист, занимаваше се с окултизъм. Не може той да живее със своята възлюблена. Казва ми: „Как ме съветваш? Да се разделим ли?“ Казвам: „Може да я напуснеш, може да се разставите, но мислиш ли да се жениш за друга?“ Казва: „Разбира се.“ Казвам: „От нея по-добра не можеш

да намериш.“ Тъй се говори истината. Той ще напусне една жена, ще намери втора, трета. Всичките жени в света са под един и същ знаменател. Аз разглеждам жените – една е твърда, друга е стипчива. Тази, която минава за много благородна, е узряла. Всичките тия жени, които днес не са хубави, след време ще станат хубави жълти плодове. Сега са кисели, но след време, като узреят, ще узреят. Ще чакаш да се попекат на Божественото слънце, и тогава става такава, каквато трябва. За мъжа е същият закон. Децата, момичетата – навсякъде е.

Ние трябва да имаме търпение, да изчакаме Божествения период на нещата, да видим, като узреят. Писанието казва: „Дотогава, докато Божественият дух не се всели в нас, ние ще бъдем още зелени. Когато се всели, всички ще бъдем зрели.“ Под „зрели“ разбирам онзи щастливия живот, човек ще има всичко на разположение. Какво желаете вие? Какво бихте желали да имате? Автомобил, аероплан да хвъркате, да имате десет-двадесет милиона или да имате знанието, че се пренасяте доброволно, дето искате, без аероплан или автомобил? Кое предпочитате? Като умре човек, това става. Започва да се пренася от едно място на друго. Защо умрелите не се явяват? Тук се карали, вече не смеят да се явят. Не се показват, седят горе. Щом се явят, ще кажете: „Я кажи какво има в оня свят.“ Ако го хванете, ще кажат: „Да не се е вампирясал?“ Ако дойде някой, който е заминал за другия свят, баща ви ако дойде, ще кажат: „Как вярвате? От оня свят хората не идат. Какво се заблуждавате?“ Как ще докажете? Колко пъти баща ви идвал, вие не го познавате. Онзи човек, който в края на краищата, когато сте отчаян, ви даде подслон, помага ви, той е баща ви. Всякога, когато вие се намирате при най-лошите условия и ви помага, той е баща ви. Този човек е в друга форма, и пак ви помага.

Следователно всички ония хора, които ни помагат, изпълняват Божията воля. Тъй разбирам. Но онзи самозванец, който пет пари не дава, казва: „Иди си, махни се с тези си… доста главоболие ми направи, изгубих си живота с тебе.“ Онзи, като дойде, казва: „Не бой се. Половината за тебе, половината за мене.“ Туй ни най-малко не отрича съвременния порядък. Така като мислим, ще стане освещаване на сегашните майки и бащи, братя и сестри. Ако така повярваме, ако така живеем, всичко туй ще придобие смисъл. Като погледнеш бащата, да се радваш, че имаш баща, когото Бог изпратил, и той да те обича. Но да искаме бащата да предчувства от какво ние имаме нужда. Бащата, преди да си поискал, ще ти даде. Господ казва: „Преди да поискате, аз ще ви дам онова, което искате.“ Преди хиляди години Господ предвидил онова, от което ние имаме нужда.

Ние казваме: „Къде е Господ?“ В слънчевата светлина, която иде. Той е там. Във въздуха, който дишаме. Във водата, която пием. В хляба, който ядем.

Във всичко, с което сме заобиколени. В тия грижи и нежност, които имаме. В туй е Господ.

Сега вие искате да знаете кой ще победи. Смешни сте. Двама братя се карат. Питат кой ще победи от двамата братя, кой кого ще бие. Братята вкъщи трябва да се примирят. Не трябва да има победа там. Казва, каква санкция има, кой го тури на това място? Питам, когато запалят една свещ, кой дава право и санкцията на свещта да я турят на светилника, кой закон? Има право. Всяка свещ, която гори, има право да се тури на свещника.

Човек, който гори и дава светлина, човек, в света който иде да прави добро, да бъде справедлив, да бъде умен, той е пратен от Бога. Който и да е. Не само по това ще познаете. Дърветата познават кои са добри хора. Много пъти кравите вдигат млякото си. Оплакват се, казват: „Кравата не дава млякото си." Казвам: „Не сте добри хора." Кравата, като я пипне лош човек, секне млякото ѝ. Като я пипне добър човек, дава млякото си. Като дойде онзи, който обича, кравата дава млякото си. Казваме: „Нас хората не ни обичат." Не че не ни обичат, но дигат млякото си. Коя е причината? Ще туриш ръката си, ще покажеш на тия хора, че можеш да ги обичаш. Първото право в света на човека е да покаже, че може да обича. Това са документи. Всеки човек, който няма акредитивни писма да обича, той не е излязъл от Бога. Защото то е твое право. Единственото право в света, което човек е добил, е да обича. Тогава какво да правим? То е моето право – да обичам в света и да нося Божията светлина.

Казвам, единственото право сега, дадено на хората, е да обичат. Всичките други неща, които те имат, то е от тях родено. Всичките други работи не са Божествени. Казва: „Има да ми даваш." Че какво имам да ти давам. Взел Божественото и казва: „Аз те храня." Какво ме храни? От месото не е отрязал. Взел, смлял житото, казва: „Аз те храня." Като дал нещо, не говори истината. Да кажеш тъй: аз ти давам от плодовете на любовта. Когато те обичам, давам ти най-хубавия хляб на любовта. Когато аз ви обичам, аз съм в говора. Чрез любовта думите имат сила. Всяка дума, в която има любов, е мощна и силна.

Казвам, ако искате вашият живот да се поправи, приемете любовта. Ако любовта ви не може да присъства в чувствата, ако любовта ви не може да присъства във вашата мисъл, ако любовта ви не може да присъства във вашите постъпки, вие не можете да бъдете силни хора. Трудна работа, не казвам, че е лесна. Аз по някой път, като гледам, виждам нещата от друго гледище. Някой казва, че много съм направил. Аз виждам, много малко съм направил. Какво съм направил? Аз бих рекъл, че много съм направил, ако мога да туря ред и порядък в целия свят, че всичките хора да бъдат

щастливи. Сега се бият хората и седя и си казвам – много малко съм направил. Но съм убедил тия хора да не се бият. Толкоз съдии има – осъждат праведни хора. Казвам, не съм ги научил на тия закони. Много адвокати защитават накриво – и тях не съм научил. Много майки, които не раждат на право – и тях не съм научил как да раждат. Много братя и сестри има, които не се обичат. Аз не съм ги научил да се обичат. Колко работа имам да върша. Всичко това съм в състояние да го направя.

Когато възлюбя Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила, аз съм в състояние да направя туй. Бог и аз сме едно. Когато аз направя това и обичам Бога, той ще ми каже: „Ти имаш всичкото, което аз имам на разположение." Всеки ще бъде както Христа. Казва след възкресението: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята." Сега задачата на Христа е да тури в света мир и порядък навсякъде. Тия войни не са нищо друго освен предшественици на мир. Най-първо ще дойде отрицателното. Хубавият хляб, за да стане, най-първо трябва да се смели, да мине през хремеля, след туй да се тъпче, хубаво да се замеси. Като вкисне, да се опече, и тогава излиза хубавият хляб. Трябва да се мине през страданието, докато дойдем до хубавия хляб.

Сега ви казвам едно отношение. Този надпис е бил затворен. Дяволът казва: „Туй никой да не го чете." Заблуждението е в света, той казва: „Вие с Господа не се занимавайте. Като умрете, тогава."

Казвам, ако ти възприемаш с любов светлината му, умен човек ще станеш. Ако дишаш с любов, здрав човек ще станеш. Ако ядеш с любов, ти ще имаш всичките приятни неща, ти силен човек ще станеш. Всяко нещо, което вършиш, то е едно съзнание вътрешно. Не отвън да говориш на хората. Аз може да ви кажа на вас, че аз обичам Господа повече от всичко. Те са празни думи. Някой път гледам, някой просяк върви отподире ми и казва: „Дай ми едно левче." Някой път ме дразни, понеже съм тръгнал по работа, той ми казва: „Дай ми едно левче." Казвам: „Нямам едно левче. Имам десет лева." Ако му дам десет лева, ще го вкарам в изкушение. Ида, взема един лев, дам му. При един наш приятел влиза един просяк и казва: „Дай ми един лев." Нямал дребни и той му дава петдесет лева да иде да ги развали и да върне останалото. И досега ги връща. Ще го туриш в лъжа. Не е за петдесетте лева, но е за лъжата. Като дадеш един лев и петдесет, отиде вече. Петдесет лева ще ги дадеш за един лев. Иде един, иска ми пари. Казвам: „Познаваш ли ме? – Питам: – Защо са ти тия пари?" „Жена имам." Аз го виждам, че няма никаква жена. „Деца имам." Аз го виждам, че няма никакви деца. Казвам: „Добра ли е жена ти?" „Много е добра." „Добри ли са децата ти?" „Много добри са." „Може ли да ме заведеш?" Защото виждам неговите лъжи. Той има един приятел, който има жена и деца – и

тя минава за негова жена – другата лъжа. Казвам: „Аз ще дойда.“ На нея аз казвам: „Ако ми кажеш истината, ще ти дойде това, което никога не ти идвало. Този мъж ли ти е?“ „Никакъв мъж не ми е, този е един долапчия.“

В лъжата ние сме така свикнали, че трябва да изключим лъжата. Да се освободим от лъжата. Той не знае нищо, излизаме. Оставям на него сто лева и казвам: „Жена ти е много по-добра от тебе. Ти обичаш да полъгваш, тя говори истината.“ Той ме лъже, че жена има и деца има. Той мисли, че не зная лъжата му. Не му казвам: „Защо ме излъга?“ Но пред него се представям, че каквото ми е казал, вярвам на думите му. Казвам му: „Туй, което ми каза, вярно ли е?“ Той мига. Казвам: „Достатъчно е.“

Ние, съвременните хора, сме крайно неблагодарни. Как може човек да бъде неблагодарен и да живее един щастлив живот. Разните служби, които природата има, кой ще ги заслужи? Всичките царе не могат да бъдат. Всичките князе не могат да бъдат. Всичките барони не могат да бъдат. Всичките професори не могат да бъдат. Някой ще има и на ниска длъжност. Вие считате, че има нисши длъжности. В най-ниската длъжност има много по-големи блага. В тялото разните органи не се намират на една степен. Някои органи изпълняват някоя независима роля. Но ако нямаме тия органи, без тях животът ще бъде непълен. Благодарение на някои несгоди, които те носят, ние по някой път сме щастливи.

Вложете закона да мислите право. Да бъдете справедливи спрямо себе си. Не измъчвайте краката си. Вечерно време събуйте обущата си, помилвайте ги, измийте ги с топла вода – ръцете и краката си. Направете една услуга. Всяко място погладете. Измийте ги хубаво, помилвайте ги, кажете: „Ще извините, че не съм знаел този закон.“ „Толкоз време само си ни сторил, то е неблагодарно.“ То са живи души, които ти правят добро. Ще те срещнат, ще кажат: „Ние бяхме дълго време във вашия дом.“ Като станете сутрин, няма да бързате. Измийте лицето си, измийте ушите си, всичките гънки и с една мека хубава кърпа изтрийте ги. Една копринена кърпа прекарай в ушите си. Така ще се научите да чувате хубаво. Вие се измивайте с най-хубавата вода, не студена, но топла. Ще вземете гребен, ще се вчешете, ще турите парфюм. Никога не измъчвайте косите си с желязо. С желязо се разваля косата. Вземете клечки, че ги навивайте, защото туй желязо прегаря.

Изваждам една философия. Косите ни са антени, през които се предават най-хубавите мисли. Ако ти на тази антена туриш желязо, разваляш антената, не може да възприема. Ти искаш да се харесаш на хората. Навий косите си на хубави клечки, няма нищо, по радиото предават. Нали набиват някога и антените. После искате да бъдете красиви като ангели.

Носете хубави мисли и търсете най-красивите хора. Като срещнете някого, имайте образа на най-красивите моми, в който и да е век. Турците казват: „Като гледаш хубавото, то обновява.“ Гледайте хубавото.

Та казвам, трябва да имаме една религия, една връзка с Бога, че като изгрее слънцето, да се радваме; като дойде светлината, да се радваме; цъфтят цветята, да се радваме; зреят плодовете, да се радваме; навсякъде да се радваме. Да виждаме навсякъде проявлението на Бога. В поети, музиканти, художници, скулптори, навсякъде, дето Бог се проявява, да се радваме на всичко.

Та казва Христос: „Не са се раждали хора, по-големи от него.“ Най-малките на земята са онези, които любят. По-големи хора в света не са се раждали. Най-силните хора са хората на любовта. Влезе в дома един цар, заповядва на всички. Но и царят се подчинява на любовта. Силното, мощното в света е любовта. Любовта трябва да влезе и да цари навсякъде. Да сме готови в един дом да отговорим на всеки неин импулс, на всяка нейна мисъл и на всяко нейно чувство и на всяка постъпка. Да сме готови за любовта да извършим всичките жертви. Под думата „жертви“ аз разбирам да направим всичко Онова, което е за нашето щастие и за щастието на другите.

Новата светлина в света трябва да се проповядва. Без любов светът не може да се обнови. Единственото нещо, което трае, е любовта. Но не онази временна любов, която трая месец, година, две, но любовта, която трая през вечността. Любовта, каквато е на земята, такава е и в другия свят. Никога не се изменя любовта. Бог казва, че той ни написал на дланта си. Баща ви и майка ви може да ви забравят, но „аз – казва – никога няма да ви забравя, написал съм ви на дланта си“. Всеки път, като погледне, ще си спомни.

Всичките неща в нас трябва да бъдат написани на нашите ръце, и тогава, като погледнем, каквото е написано, да го правим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.

Казвам следното. Любовта е най-лесното нещо, което човек може да направи. Да ви приведа един пример. Случил се в Америка. Един богат човек среща един беден човек, дава му един кочан и му казва да иде в една от най-богатите гостилници и като се наяде, да откъсне един лист от кочана. Имало триста шестдесет и пет листа. Каква лесна работа е да откъснеш един лист. Това е любовта. Да откъснеш един лист от кочана.

Тайна молитва

Неделна беседа
31 август 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_08_31 Предназначението на човека II
неделна беседа

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета част от единайсета глава от евангелието на Матея – от втори до шестнайсети стих.

/2/ А Йоан, като чу в тъмницата делата Христови, проводи двама от учениците си /3/ и рече му: „Ти ли си, който има да дойде, или другиго да очакваме?“ /4/ И отговори Исус и рече им: „Идете, известете на Йоана това, което чуете и видите: /5/ слепи прогледват, хроми ходят, прокажени се очищават и глухи прочуват; мъртви възкръсват и на сиромасите се благовества. /6/ И блажен е, който се не съблазни в мене.“ /7/ И когато те си отхождаха, начна Исус да говори на народа за Йоана: „Какво излязохте да видите в пустинята – тръст ли, от вятъра разлюляна? /8/ Но какво излязохте да видите – человек ли, с меки дрехи облечен? Ето тези, които носят меки дрехи, в царски домове са. /9/ Но какво излязохте да видите? Пророк ли? Ей, казвам ви, и повече от пророк. /10/ Защото този е, за когото е писано: „Ето, аз провождам вестителя моего пред твоето лице, който ще приготви пътя ти пред тебе.“ /11/ Истина ви казвам: между родените от жени не се е повдигнал по-голям от Йоана Кръстителя; а най-малкият в царство небесно е по-голям от него. /12/ А от дните на Йоана Кръстителя до нине царство небесно насила се взема, и които се насилят, те го грабнуват. /13/ Защото всичките пророци и законът до Йоана пророкуваха; /14/ и ако щете да приемете това, той е Илия, който имаше да дойде. /15/ Който има уши да слуша, нека слуша. /16/ А на какво да уподобя този род? Подобен е на деца, които седят на пазара и викат на дружината си.“

„Духът Божи“

Какво е предназначението на човека на земята? Защо дошъл човек на земята? Всичките хора, които живеят на земята, не са разрешили този въпрос. Те се занимават с туй, за което не са дошли. Зависи от съзнанието на човека. Човек е, който разбира. Казват: „Умен човек.“ Но кой е умен човек? Човек, който е ходил на бойното поле и е раняван двайсет пъти, умен ли е? Човек, който ходил в кръчмата и са му пукали десет пъти главата, умен ли е? Човек, когото хванала проказата от главата до петите,

умен ли е? Може да ви приведа ред примери. Тъй както ние живеем, имаме паметници, гробища, търсим свещениците да погребват умрелите. Че това не е нашето предназначение, да погребваме умрелите. Аз уважавам майките, които раждат деца. Ако децата не се раждаха, щяха ли да умират? Ако една къща се гради и се събаря, как мислите, онези, които я градят, майстори ли са? Ако една риза, която шиеш и се скъса, тъкането намясто ли е?

Казва: „Ти вярваш ли в Бога?" Какво подразбираш под думите: ти вярваш ли в Бога? Ако те нахраня с хляб, вярваш ли, че ще те нахраня. То не е вяра, то е факт, нахраних те. Вяра е – идната година да те нахраня, и ти да вярваш. То е вяра. Цяла година ще вярваш, че ще те нахраня един път. Вярата не се изисква за продължително време. Вярата се подразбира. Кажеш, и направиш нещата. Най-първо, трябва да вярваш, за да станат нещата реални. Нещата без вяра не могат да станат реални. Вярата е предшественикът на реалността. Тя е врата, през която човек трябва да влезе. Психологически е така. Ще дойдат сега, ще кажат: „Ти какво, че вярваш в окултизма?" Какво нещо е окултизмът? Какво, че вярваш в мистицизма. Какво нещо е мистицизмът? Окултизмът е тайна наука за природата. Всичките химици са все окултисти. Те знаят да объркват работите, да правят експлозии. Всичките адвокати, които знаят да отклоняват законите; съдиите, които правят в Народното събрание законите, да скарват хората. Съдиите допитвали ли са се до хората, като правят тия закони, какво отношение имат към хората? Един съдия, който съди един престъпник, не трябва да има никакво престъпление; ако има престъпление, съдията няма право да съди. Един съдия, който защитава другите, не трябва да има престъпление; ако има престъпление, няма право да защитава другите. Един търговец, който направил две престъпления, търговец не може да бъде. Един учител, който направил две престъпления, учител не може да бъде. Една майка, която направила две престъпления, майка не може да бъде. Един баща, който направил две престъпления, баща не може да бъде.

Какъв порядък имаме в света? Казва: „В какво вярваш?" Аз вярвам, че ако направя две добродетели, съм учител; като направя две добродетели, съм баща; като направя две добродетели, съм майка, всичко в света съм: и адвокат, и съдия. Вярвам в това, като направя две добродетели, всичко съм. Питам, вие вярвате в Господа, къде е вашият Господ. Аз, още като се спъна на пътя, виждам Господа. Казва: „Знаеш, ти си тръгнал в кривия път." Аз се върна. Той не ми казва: „Назад." Но аз се връщам, познавам дали вървя в правия път. Когато светлината върви пред мене, той е с мене. Когато светлината е зад гърба ми, той ми гледа ума, какво правя. Че когато ние правим погрешки, когато светлината е зад гърба, не е пред лицето, къде е

Господ. Казва псалмопевецът: „Гледах Господа пред себе си.“

Ние сме хора на двайсети век, християни. Сега всичките християни от всичките държави, които носят името Христово, да имат едно верую. Едни се наричат католици, други православни, баптисти, методисти, повече от 80 секти има. Казват: „Сектанти.“ Без сектантство не може в света. Природата е пълна със сектанти. Колелото е направено от сектанти. Като излезе един сектант от колелото, колелото не се върти. Колелото се върти благодарение на сектантите. Какво ще направят сектантите поотделно. Всичките, събрани в едно, те ще въртят колелото. Всичките сектанти, които въртят колелото, добре е на него, те са прави. То е правото верую. Ако нашето верую не може да подобри времето, ако нашето верую не може да подобри плодородието, ако нашето верую не може да подобри изворите, обществените работи, законите, ако не може да подобри майките, бащите, братята, сестрите, какво е това верую? Какво трябва да се прави? Или трябва да се седи на една лъжа? „Като идеш в оня свят.“ Аз оттам ида, от оня свят. Сега слязох оттам. И от оня свят вестниците пишат тъй: „Слезте да напълните главите на тия хора, християнски народи, да напълните главите с чиста вода, чисти мисли, да покажете, че това, което вършат, е престъпление.“ Тъй пишат отгоре, че ако тия хора не послушат Волята Божия, земята така ще се разтърси, че няма да остане ни руснак, ни германец, ни англичанин, ни американец, ни българин, ни сърбин, нищо няма да остане в света, ни прах, ни пепел. Ако туй не стане, ще видите. Ако тия хора не се примирят, очаква ги една участ, каквато светът никога не е виждал. Ако се примирят, ще дойде Божието благоволение, ще дойде Царството Божие на земята. Туй нека да го чуят всичките водители. Вие чакате деня Господен. Денят Господен е ден за отмъщение за престъпленията на хората на земята.

Казвам, всички трябва да се молят, да станат проводници, да дойде Божието благословение. Казват: „Кой ще победи?“ Ония хора, които носят любовта, те ще победят. Казвам, че този порядък, който сега съществува на земята, няма прах от него да остане. Аз ви казвам, че до 45 години ни прах няма да остане от него. Всичко туй трябва да се измени, това е Волята Божия в света. След него ще дойде нещо по-хубаво. Вие ще влезете в онзи свят. Като дойдат, какво ще кажете, къде ще идете? Като умрете, къде ще идете? Ако ти не идеш при Бога, ти си изгубен човек. Ако не намериш Христа, ти си изгубен човек. Ако ти не намериш своите братя и сестри, ти си изгубен човек. Ако ти не намериш своя Учител, ти си изгубен човек. Като намериш онези, които те любят и ти любиш, то е смисълът на живота на човека. Така трябва да се проповядва на хората.

Казва: „Ти в какво вярваш?“ Вярвам в Бога, който живее в светлината.

Вярвам в Бога, който живее във въздуха. Вярвам в Бога, който живее в мене, в моя ум, в моето сърце и в тялото ми, който живее навсякъде и ме окръжава. Всеки ден го виждам и зная, че не е такъв, както хората го проповядват. По-страшен от него няма. Когато тъпчи, всичко на прах прави. Ако не се подчиняваш на законите му, ще те тури в една пещ, най-малко 50 милиона градуса топлина. При 50 милиона градуса топлина и дявола, като турят, и всичките дяволчета ще се разтопят и от тях нищо няма да остане. При този огън всички дяволи ще се стопят, ще станат правоверни. При тази топлина дяволът казва: „Не може, не устоявам на тази топлина." В топлината на любовта противоречие няма. Когато дойде любовта, всичко ще примири. Един ден в света всички ще се примирят. Ще дойде ден на примирение.

Сега не трябва да се ожесточавате. Казвате: „Кой ще победи?" Желайте в света да победи любовта. Говорете истината. Казвате – англичаните са такива. В България няма ли англичани? Всичките търговци са англичани. Всичките индустриалци са германци. Всичките земеделци са руси. От всичките народи има в българите. Всичките народи ги има в България. Всичките народи представят разните центрове. Във всичките народи ги има чешити. Ако искаш да знаеш какви са англичаните, виж какви са българските англичани. Каквито са българските англичани, такива са и другите англичани. Ние имаме доста англичани тук. Англичаните са добри служители Божии. Британци, тя е еврейска дума, значи Заветът Господен. Англичаните имат скритата мисъл, че са избран народ, който трябва да оправи света. Японците, и те са буден народ. Сега германците, и те оспорват тяхното право, казват: „И ние сме народ избран." Евреите са избран народ; англичаните са избран народ; германците са избран народ. Българите, и те са избран народ. Русите, и те са избран народ. Радвам се, че всичките са избрани народи. Всички да бъдат избрани – това е, което иска Господ. Съгласно е с Писанието. Казва: „Ще се заселя помежду им и аз ще им бъда Бог, и те ще ми бъдат народ." Аз се радвам, че Господ ще се засели. Германците казват: „Господ дойде, ние сме избраният народ." Българите казват: „И ние вече чувстваме този Господ." Русите, и те го приемат сега. По-напред не го приемаха, сега пак го приемат. И те са избран народ.

Казвам, онзи ден ще бъде благословен, когато всичките народи ще бъдат избрани. Ще бъде благословен денят, когато всички майки ще бъдат избрани. Когато една майка роди едно дете, няма да се чувства обременена, ще се радва, че е услужила на Господа, че е родила едно дете по образ и подобие на Бога. Един баща ще се радва, че е станал служител, да роди един син. Един учител няма да съжалява, че не му платили, но ще се радва, че е учител, че ги ръководи в правия път. И всички ще се радват.

Сега в реда на нещата е всички да посрещнат Господа и да се радват, че са избран народ. Сега някои някой път казват, че той заблуждава народа. Всеки, който заблуждава хората да остаряват, той е лъжлив учител, който проповядва, че ще остареят. Според божественото учение ние отричаме смъртта. Смъртта за нас е една дреха, която се окаляла, и окаляната дреха трябва да се съблече, да се опере.

По някой път питат де е оня свят. Вие сте в оня свят. Че как не сте го видели? Един ме пита: „Къде е оня свят?“ Казвам: „Ела с мене, да ти кажа.“ Намирам един сляп човек и казвам: „Попитай този човек туй дърво какво е.“ „Той е сляп, какво ще разбира.“ Ти си такъв един слепец. Аз виждам онзи свят. Ти казваш: „Къде е онзи свят?“ Ти живееш в него, и не го чувстваш. Трябва да ти се отворят очите, да паднат люспите. „Колко е далеч онзи свят?“ Никак не е далеч. Че колко са далеч човешкият и мравешкият свят. Дето са хората, там са и мравките. Съзнанието на хората и съзнанието на мравките не е едно. Една мравка може да ходи по един орган или пиано, или цигулка. Какво ще разбере от тях? Нищо няма да разбере. Мравята може да се качи на главата на човека и да мисли, че е могила, ни най-малко няма да мисли, че е едно разумно същество, което може да я облагодетелства за хиляди години да живее щастливо. Един човек може да даде доста храна. Пък може да прекара своето рало през техния мравуняк и да им разруши всичко.

Та казвам, време е вече да се справите с тия мисли. Казва: „Аз сега съм млад, като остарея, тогава ще живея добре.“ Оставете тази философия – като остареете. Ти като млад така живей. Как се живее като млад, аз да ви кажа. Да вземем простото нещо. Младият човек трябва да бъде здрав: стомахът му да бъде здрав, дробовете, главата, краката, ръцете, че като му дадеш храна, ябълки, круши, някой път кокошки като му дадеш, доволен е човекът от яденето. Този човек е млад, който яде сладко. Старият човек, на когото зъбите са опадали, дадеш орехи, не може да яде. Трябва да ги чукаш. Той ги взeме, прекара ги през устата. Като влязат в стомаха, разстрои се стомахът, понеже стомахът иска сдъвкана храна. Ако дадеш несдъвкана храна, зле се отразява. Ако зъбите са изпадали; ако косите са опадали; ако изгубим зрението, слуха, от умните хора ли сме в света? Тук ние минаваме за много умни.

Ще ви приведа един анекдот из турския живот. Един като ял, осиромашал. Най-първо, бил богат, милионер, и пет пари не му останали. Отива при турския султан и казва: „Султан ефенди, осиромашах от ядене. Нямам нито пет пари. Може ли да ми помогнеш?“ Казва му: „Като си ял толкоз, кажи ми кое е най-сладкото на кокошката.“ Той му казва: „Дереси.“ На български значи тртката. „То е най-сладкото.“ Казва султанът: „Дайте му

250 лири.“ Друг чул за това и той отива при султана и казва, че осиромашал от ядене. Пита него: „Кое е най-сладкото на бивола?“ „Задницата.“ Казва: „Ударете му 25 тояги.“ Когато си осиромашал от ядене, знаеш кое е най-сладкото на кокошката, кое е най-сладкото на ябълката, на крушата, кое е най-сладкото на бивола. Най-сладкото на бивола е рибицата.

Та казвам, в новия живот ние сме за онзи реалния живот, който имаме. Всяко нещо, което е реално, придобива известна форма – без разлика. Сега вземете съвременната наука. Нея я изучават хората. Казват – има темпераменти сангвинически, нервен, холеричен и флегматичен, или меланхоличен. Те са термини. Сангвиничният темперамент наричат въздухообразен. Щом човек има добре развити гърди, дробове, добре диша, разбира законите на въздуха – има здраве. Сангвиническият темперамент дава здрав, хубав цвят на лицето и подвижност. Сангвиникът и холерикът, и той е динамичен, не е въздухообразен. Много въглена киселина имат динамичните хора. Работливите хора, зидарите, имат този темперамент. Той обича да троши, да сече дърва, да троши камъни, да руши. То са хора от холеричния темперамент. Има един темперамент, наричат го флегматичен. Ленивите хора са флегматици. Някои го считат болен темперамент. Има един анекдот за такива хора. В Цариград в миналите векове са се народили от флегматичния темперамент много, наричали ги хайлази. Имало благотворително дружество, което поддържало да ядат и пият тия хора и да лежат на гръб. Никой не работил. Уплашил се султанът, вика един министър и му казва: „Какво ще правим? Тия хора не работят.“ Казва: „Да ги опитаме, султан ефенди, кои са истински хайлази, да запалим дембелхането и които останат в дембелхането, са истински хайлази; които избягат, не са.“ Като запалили дембелхането, всички избягали, останали само двама. Напекъл ги пожарът и единият казва: „Да излезем, ще изгорим.“ Другият му казва: „Как не те мързи да говориш.“ От цялото дембелхане само двама били истински хайлази. Казва: „Като ни изгори, още по-добре. В оня свят като идем, ще бъде по-добре.“

При големите противоречия, които идат, които трябва да разрешим, ние сме длъжни да изучаваме законите на нашата мисъл – всеки един каква мисъл възприема, коя мисъл да възприемем, на коя да откажем възприемането; какво чувство да възприемем и на кое да откажем приемането; коя постъпка да приемем и на коя да откажем приемането. Оттуй зависи нашето бъдеще. С мисълта се образува робството. Една мисъл, щом влезе в тебе и стане гражданин на твоята мисъл, влияе. Едно чувство, щом влезе в твоето сърце и стане гражданин там, то ти влияе. Всичките мисли трябва да бъдат чисти и благородни, за да бъде тяхното

влияние добро. Ако допуснем отрицателни мисли, които не носят нищо, тогава се изопачава животът и в него идат болезнени състояния. Да кажем, вземете една мисъл: мисълта на страха. Ти се плашиш. Има два вида страх. Образува се вътрешен страх със студ, свиване става на капилярните съдове, кръвообращението не става правилно. Човек, който постоянно се плаши, той започва да бледнее. Вземете една мома. Като ѝ турят бръмбара, кажат ѝ: „Твоят възлюблен не те обича." Погледнеш, пожълтяла, побледняла, защото мисли, че той не я обича. Щом повярва, че я обича, тя се зачерви, стане весела. Щом ѝ кажат, че не я обича, пак клюмне. Тя е като цвят. Полееш цветето с вода, изправи се. Щом не го поливаш два–три дена, пак клюмне.

Ние всички трябва да бъдем носители на нещо хубаво. Когато дойде един човек, като му говориш за любовта, да му говориш тъй както трябва. Аз да ви кажа какво значи както трябва. Дойде при мене един приятел. Той беше окултист, занимаваше се с окултизъм. Не може той да живее със своята възлюблена. Казва ми: „Как ме съветваш – да се разделим ли?" Казвам: „Може да я напуснеш, може да се разставите, но мислиш ли да се жениш за друга?" Казва: „Разбира се." Казвам: „От нея по-добра не можеш да намериш." Тъй се говори истината. Той ще напусне една жена, ще намери втора, трета. Всичките жени в света са под един и същ знаменател. Аз разглеждам жените: една е твърда, друга е стипчива. Тази, която минава за много благородна, е узряла. Всичките тия жени, които днес не са хубави, след време ще станат хубави жълти плодове. Сега са кисели, но след време ще станат хубави жълти плодове. Сега са кисели, но след време, като узреят, ще узреят. Ще чакаш да се попекат на божественото слънце, и тогава става такава, каквато трябва. За мъжа е същият закон. Децата, момичетата – навсякъде е. Ние трябва да имаме търпение, да изчакаме божествения период на нещата, да видим, като узреят. Писанието казва – дотогава, докато Божественият Дух не се всели в нас, ние ще бъдем още зелени. Когато се всели, всички ще бъдем зрели. Под зрели разбирам онзи щастливия живот, човек ще има всичко на разположение.

Какво желаете вие? Какво бихте желали да имате? Автомобил, аероплан, да хвъркате, да имате 10–20 милиона или да имате знанието, че да се пренасяте доброволно, дето искате, без аероплан или автомобил? Кое предпочитате? Като умре човек, това става. Започва да се пренася от едно място на друго. Защо умрелите не се явяват? Тук се карали, вече не смятат да се яват. Не се показват, не идват, седят горе. Щом се явят, ще кажете: „Я кажи какво има в оня свят." Ако го хванете, ще кажат: „Да не се е вампирясал." Ако дойде някой, който е заминал за другия свят, баща ви ако дойде, ще кажат: „Как вярвате, от оня свят хората не идат, какво се заблуждавате." Как ще докажете. Колко пъти баща ви идвал, вие не го

познавате. Онзи човек, който в края на краищата, когато сте отчаян, ви даде подслон, помага ви, той е баща ви. Всякога, когато вие се намирате при най-лошите условия и ви помага, той е баща ви. Този човек е в друга форма, и пак ви помага. Следователно всичките ония хора, които ни помагат, изпълняват. Тъй разбирам. Но онзи самозванец, който пет пари не дава и казва: „Иди си, махни се с тези си, доста главоболие ми направи, изгубих си живота с тебе." Онзи, като дойде, казва: „Не бой се, половината за тебе, половината за мене." Туй ни най-малко не отрича съвременния порядък. Така като мислим, ще стане освещаване на сегашните майки и бащи, братя и сестри. Ако така повярваме, ако така живеем, всичко туй ще придобие смисъл. Като погледнеш бащата, да се радваш, че имаш баща, когото Бог изпратил, и той да те обича. Не да искаме бащата да предчувства от какво ние имаме нужда. Бащата, преди да си поискал, ще ти даде. Господ казва: „Преди да поискате, аз ще ви дам онова, което искате." Преди хиляди години Господ предвидил онова, от което ние имаме нужда. Ние казваме: „Къде е Господ?" В слънчевата светлина, която иде. Той е там. Във въздуха, който дишаме; във водата, която пием; в хляба, който ядем; във всичко, с което сме заобиколени; в тия грижи и нежност, които имаме, – в туй е Господ.

Сега вие искате да знаете кой ще победи. Смешни сте. Двама братя се карат, питат кой ще победи от двамата братя, кой кого ще бие. Братята вкъщи трябва да се примирят. Не трябва да има победа там. Казва: „Каква санкция има, кой го турил на това място?" Питам, когато запалят една свещ, кой дава право и санкцията на свещта да я турят на светилника, кой закон има право. Всяка свещ, която гори, има право да се тури на свещника. Човек, който гори и дава светлина, човек, в света който иде, да прави добро, да бъде справедлив, да бъде умен, той е пратен от Бога. Който и да е. Не само по това ще познаете. Дърветата познават кои са добри хора. Много пъти кравите дигат млякото си. Оплакват се, казват: „Кравата не дава млякото." Казвам, не сте добри хора. Кравата, като я пипне лош човек, секне млякото ѝ; като я пипне добър човек, дава млякото си. Като дойде онзи, който обича, кравата дава млякото си. Казваме: „Нас хората не ни обичат." Не че не ни обичат, но дигат млякото си. Коя е причината? Ще туриш ръката си, ще покажеш на тия хора, че можеш да ги обичаш. Първото право в света на човека е да покаже, че може да обича. Това са документи. Всеки човек, който няма акредитивни писма да обича, той не е излязъл от Бога. Защото то е твое право. Единственото право в света, което човек е добил, е да обича. Тогава какво да правим? То е моето право: да обичам в света и да нося Божията светлина.

Казвам, единственото право сега, дадено на хората, е да обичат. Всичките други неща, които те имат, то е от тях родено. Всичките други работи не са

божествени. Казва: „Има да ми даваш." Че какво имам да ти давам? Взел божественото и казва: „Аз те храня." Какво ме храни? От месото не е отрязал. Взел, смлял житото, казва: „Аз те храня." Като дал нещо, не говори истината. Да кажеш тъй: „Аз ти давам от плодовете на любовта. Когато те обичам, давам ти най-хубавия хляб на любовта." Когато аз обичам, аз съм в хляба вътре. Когато аз ви обичам, аз съм в говора. Чрез любовта думите имат сила. Всяка дума, в която има любов, е мощна и силна. Казвам, ако искате вашият живот да се поправи, приемете любовта. Ако любовта ви не може да присъства в чувствата; ако любовта ви не може да присъства във вашата мисъл; ако любовта ви не може да присъства във вашите постъпки, вие не можете да бъдете силни хора. Трудна работа – не казвам, че е лесна. Аз по някой път, като гледам, виждам нещата от друго гледище. Някой казва, че много съм направил. Аз виждам – много малко съм направил. Какво съм направил? Аз бих рекъл, че много съм направил, ако мога да туря ред и порядък в целия свят, че всичките хора да бъдат щастливи. Сега се бият хората и седя и си казвам: „Много малко съм направил. Не съм убедил тия хора да не се бият." Толкоз съдии има, осъждат праведни хора, казвам, не съм ги научил на тия закони. Много адвокати защитават накриво, и тях не съм научил. Много майки, които не раждат на право, и тях не съм научил как да раждат. Много братя и сестри има, които не се обичат. Аз не съм ги научил да се обичат. Колко работа имам да върша. Всичко това съм в състояние да го направя. Когато възлюбя Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила, аз съм в състояние да направя туй. Бог и аз сме едно. Когато аз направя това и обичам Бога, той ще ми каже: „Ти имаш всичкото, което аз имам на разположение." Всеки ще бъде както Христа. Казва след възкресението: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята." Сега задачата на Христа е да тури в света мир и порядък навсякъде. Тия войни не са нищо друго освен предшественици на мира. Най-първо, ще дойде отрицателното. Хубавият хляб, за да стане, най-първо, трябва да се смели, да мине през хремеля, след туй да се тъпчи, хубаво да се замеси, като вкисне, да се опече, и тогава излиза хубавият хляб. Трябва да се мине през страданието, докато дойдем до хубавия хляб.

Сега ви казвам едно отношение. Този надпис е бил затворен. Дяволът казва: „Туй никой да не го чете." Заблуждението е в света, той казва: „Вие с Господ не се занимавайте. Като умрете – тогава." Казвам, ако ти възприемеш с любов светлината му, умен човек ще станеш. Ако дишаш с любов, здрав човек ще станеш. Ако ядеш с любов, ти ще имаш всичките приятни неща, ти силен човек ще станеш. Всяко нещо, което вършиш, то е едно съзнание вътрешно. Не отвън да говориш на хората. Аз може да ви кажа на вас, че аз обичам Господа повече от всичко. Те са празни думи. Някой път гледам – някой просяк върви подире ми и казва: „Дай ми едно

левче.“ Някой път ме дразни, понеже съм тръгнал по работа, той ми казва: „Дай ми едно левче.“ Казвам: „Нямам едно левче, имам десет лева.“ Ако му дам десет лева, ще го вкарам в изкушение. Ида, взема един лев, дам му.

При един наш приятел влиза един просяк и казва: „Дай ми един лев.“ Нямал дребни и той му дава 50 лева, да иде да ги развали и да върне останалото. И досега ги връща. Ще го туриш в лъжа. Не е за петдесетте лева, но е за лъжата. Иде един, иска ми пари. Казвам: „Познаваш ли ме? – Питам – защо ти са тия пари?“ „Жена имам.“ Аз го виждам, че няма никаква жена. „Деца, имам.“ Аз го виждам, че няма никакви деца. Казвам: „Добра ли е жена ти?“ „Много е добра.“ „Добри ли са децата ти?“ „Много добри са.“ „Може ли да ме заведеш?“ Защото виждам неговите лъжи. Той има един приятел, който има жена и деца, и тя минава за негова жена – другата лъжа. Казвам: „Аз ще дойда.“ На нея аз казвам: „Ако ми кажеш истината, ще ти дойде това, което никога не ти идвало. Този мъж ли ти е?“ „Никакъв мъж не ми е, този е един долапчия.“ В лъжата ние сме така свикнали, че трябва да изключим лъжата. Да се освободим от лъжата. Той не знае нищо, излизаме. Оставям на него сто лева и казвам: „Жена ти е много по-добра от тебе. Ти обичаш да полъгваш, тя говори истината.“ Той ме лъже, че жена има и деца има. Той мисли, че не зная лъжата му. Не му казвам – защо ме излъга, но пред него се представям, че каквото ми е казал, вярвам на думите му. Казвам му: „Туй, което ми каза, вярно ли е?“ Той мига. Казвам, достатъчно е.

Ние, съвременните хора, сме крайно неблагодарни. Как може човек да бъде неблагодарен и да живее един щастлив живот. Разните служби, които природата има, кой ще ги заслужи. Всичките царе не могат да бъдат; всичките князе не могат да бъдат; всичките барони не могат да бъдат; всичките професори не могат да бъдат. Някои ще има и на ниска длъжност. Вие считате, че има ниски длъжности. В най-ниската длъжност има много по-големи блага. В тялото разните органи не се намират на една степен. Някои органи изпълняват някоя независима роля. Но ако нямаме тия органи, без тях животът ще бъде непълен. Благодарение на някои несгоди, които те носят, ние по някой път сме щастливи.

Вложете закона да мислите право. Да бъдете справедливи спрямо себе си. Не измъчвайте краката си. Вечерно време събуйте обущата си, помилвайте, измийте ги с топла вода – ръцете и краката си. Направете една услуга. Всяко място погладете, измийте го хубаво, помилвайте го, кажете: „Ще извините, че не съм знаел този закон.“ Толкоз време само си ги старил – то е неблагодарно. То са живи души, които ти правят добро. Ще те срещнат, ще кажат: „Ние бяхме дълго време във вашия дом.“ Като станете сутрин, няма да бързате. Измийте лицето си, измийте ушите си,

всичките гънки и с една мека хубава кърпа изтрийте ги. Една копринена кърпа прекарайте в ушите си. Така ще се научите да чувате хубаво. Вие се измивайте с най-хубавата вода, не студена, но топла. Ще вземете гребен, ще се вчешите, ще турите парфюм. Никога не измъчвайте косите си с желязо. С желязо се разваля косата. Вземете клечки, че ги навивайте, защото туй желязо прегаря. Изваждам една философия. Косите ни са антени, през които се предават най-хубавите мисли. Ако ти на тази антена туриш желязо, разваляш антената, не може да възприема. Ти искаш да се харесаш на хората. Навий косите си на хубави клечки – няма нищо, по радиото предават, нали навиват някога и антените. После искате да бъдете красиви. Отлична идея. Аз бих желал всички да бъдат красиви като ангели. Носете хубави мисли и търсете най-красивите хора. Като срещнете някого, имайте образа на най-красивите моми, в който и да е век. Турците казват: „Като гледаш хубавото, то обновява.“ Гледайте хубавото.

Та казвам, трябва да имаме една религия, една връзка с Бога, че като изгрее слънцето, да се радваме; като дойде светлината, да се радваме; цъфтят цветята, да се радваме; зреят плодовете, да се радваме; навсякъде да се радваме. Да виждаме навсякъде проявлението на Бога. В поети, музиканти, художници, скулптори, навсякъде, дето Бог се проявява, да се радваме на всичко.

Та казва Христос: „Не са се раждали хора, по-големи от него.“ Най-малките на земята са онези, които любят. По-големи хора в света не са се раждали. Най-силните хора са хората на любовта. Влезе в дома един цар, заповядва на всички. Но и царят се подчинява на любовта. Силното, мощното в света е любовта. Любовта трябва да влезе и да цари навсякъде, да сме готови в един дом да отговорим на всеки неин импулс, на всяка нейна мисъл и на всяко нейно чувство, и на всяка постъпка. Да сме готови за любовта да извършим всичките жертви. Под думата жертви не разбираме да умрем и да страдаме. Това е насилие. Под думата жертва аз разбирам да направим всичко онова, което е за нашето щастие и за щастието на другите.

Новата светлина в света трябва да се проповядва. Без любов светът не може да се обнови. Единственото нещо, което трае, е любовта, но не онази временна любов, която трае месец, година, две, но любовта, която трае през вечността. Любовта, каквато е на земята, такава е и в другия свят. Никога не се изменя любовта. Бог казва, че той ни написал на дланта си. Баща ви и майка ви може да ви забравят, но „Аз – казва – никога няма да ви забравя, написал съм ви на дланта си“. Всеки път, като погледне, ще си спомни. Всичките неща в нас трябва да бъдат написани на нашите ръце, и тогава, като погледнем, каквото е написано, да го правим с всичкото си

сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.

Казвам следното. *Любовта е най-лесното нещо, което човек може да направи.* Да ви приведа един пример, случил се в Америка. Един богат човек среща един беден човек, дава му един кочан и му казва да иде в една от най-богатите гостилници и като се наяде, да откъсне един лист от кочана. Имало 365 листа. Каква лесна работа е, да откъснеш един лист. Това е любовта. Да откъснеш един лист от кочана.

Тайна молитва

Четиридесета неделна беседа
31 август 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

Редактираният вариант на беседата е отпечатан в томчето „Възможности за щастие“, Съборни беседи от Учителя, София 1941 г., стр. 142–160, под заглавие „Предназначение на човека“.

1941_08_31 Предназначението на човека III

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

(Матей 11:1–16)
Размишление

Какво е предназначението на човека? Защо е дошъл човек на земята? Това са въпроси, които всички хора си задават, но и до днес още остават неразрешени. Повечето хора се занимават с това, за което не са дошли – съзнанието им е такова. Колкото по-високо е съзнанието на човека, толкова по-близо е той до своето предназначение. Ще кажете, че човек е разумно същество. Това твърдение е отчасти вярно. Не всеки човек е разумен. Разумен ли е онзи, когото ранили няколко пъти на бойното поле и въпреки това пак се хвърля в боя? Разумен ли е онзи, който постоянно отива в кръчмата и всякога се връща с пукната глава? Разумен ли е онзи, когото проказата е хванала от главата до краката? Каква разумност е тази, която довела хората до положение да боледуват и да умират? Идете в гробищата, ще видите цял град от кръстове и паметници. Чувате някои да говорят, че погребали еди-кого си. С това те считат, че изпълнили някакъв дълг. Това не е предназначението на човека. Дълг на човека е да ражда. Ние уважаваме майките, които раждат. Ние уважаваме всички хора, които градят, творят, без да разрушават и събарят. Ще кажете, че някой си направил къща, която след няколко години се съборила. Каква къща е тази, която лесно се събаря? Какво платно е това, което лесно се нищи?

Като не разбират своето предназначение, хората се запитват едни други, вярват ли в Бога. Какво разбирате под думата „вяра“? Ако си гладен и те нахраня, вярваш ли в мене? Това вече не е вяра, но факт. Вярата подразбира нещо, което не е станало. Значи да вярваш, че някога ще те нахраня. И като вярваш в това, да се сбъдне. Без вяра нещата не могат да станат реални. Значи вярата е предшественица на реалността. Тя е врата, през която човек влиза в реалността. Някой казва, че вярва в окултизма. Какво нещо е окултизмът? Тайна наука. Той разкрива тайните на природата. Тогава всички химици, всички адвокати, всички съдии са окултисти. Те изучават законите на природата и на живота, комбинират ги по един или по друг начин и правят различни съединения. Обаче опитите им повечето пъти свършват с експлозии. – Защо? – Получили са експлозивни вещества. За да не получават такива вещества, те трябва да бъдат чисти. Като прави опити, като изследва тайните на природата, химикът трябва да бъде чист. Адвокатът, съдията, които съдят, трябва да бъдат чисти, да не са направили нито едно престъпление. Всеки човек,

който прави престъпления, не може да бъде нито майка, нито баща, нито учител, нито съдия, нито търговец. Абсолютна чистота се изисква от всеки човек. В какво трябва да вярва човек? В доброто. Който носи доброто в себе си и го проявява, той може да бъде и баща, и майка, и учител, и проповедник, и съдия, и адвокат – всичко може да бъде. Този човек е всякога с Бога. И като се спъне и падне на пътя, Бог е пак с него. Той му казва, че пътят, по който върви, не е прав. Разбере ли това, падналият стъпва на краката си и намира правия път. Радвайте се, когато светлината е пред вас. Радвайте се и когато светлината е зад вас. Тогава сте на изпит, умът ви се изпитва. Псалмопевецът казва: „Гледах Господа пред лицето си". Блажен е този, на когото пътят е огрян от Божията светлина.

Съвременните хора са разделени помежду си, всеки има свой възглед в умствено и в религиозно отношение, благодарение на което не се разбират. Много християни има днес, но и те са разделени. Един е православен, друг – евангелист, трети – католик, четвърти – методист, баптист и т.н. Колкото повече вярвания се явяват между хората, толкова по-мъчно се разбират. Казват: „Светът ще пропадне от сектанти". Злото не е в сектантството, но в отсъствието на Любовта. Ако хората се обичаха, ако имаха Любов помежду си, всичко щеше да върви добре. Природата е пълна със сектанти. Всичко, което човек е направил, почива върху сектантството, т.е. върху подразделението. Вижте какво представлява колелото. То има няколко оси, които излизат от общ център. Благодарение на осите колелото се върти. Осите са сектанти, но вършат работа. – Кога? – Когато са събрани на едно място. Липсва ли една от осите, колелото спира. Започнат ли осите да излизат навън, всяка свободно да се проявява, колата спира. Ето защо, опасността не е в съществуването на сектите, но в тяхното отделяне от общия център на живота, от колелото на живота – от Любовта.

Кое верую е право? Според нас право верую е това, което е в състояние да подобри времето – от лошо да го превърне в добро; право верую е това, което може да подобри състоянието на изворите; право верую е това, което подобрява живота на майките, на бащите, на учителите; право верую е това, което внася реформи в обществения живот, както и в живота на цялото човечество. Правото верую на земята е право и в онзи свят. И оттам идва това, че вестниците пишат: „Проповядвайте на християнските народи". Напълнете главите им с чисти и прави мисли, да разберат, че не вършат Божията воля. Ако християните не се вслушат в гласа на Бога и не изпълнят Неговата воля, земята ще се разтърси така, че коренно ще се измени. Ако съвременните хора не се помирят и не си подадат взаимно ръка, очаква ги такава участ, каквато никой не може да си представи. Ако се помирят, Божието благословение ще дойде върху всички народи – Царството Божие ще се въдвори на земята. Това трябва да знаят всички

хора, всички водители. Това ще бъде денят на Господа. Денят Господен е ден за възмездие на престъпленията, които хората са вършили и вършат на земята.

Време е вече християните да се обединят, да станат проводници на Божията Любов. Само по този начин Бог ще изпрати благословението си на всички хора и народи. – Кой ще победи? – Онези хора, които носят Любовта. Докато господства безлюбието, от сегашния порядък няма да остане и прашинка за спомен на бъдещето. Помнете: в продължение на 45 години сегашният ред и порядък в света ще се измени, няма да остане помен от него. След това ще дойде новото, което всички очакват. Такава е Божията воля. Ще кажете, че като умрете, каквото ще да става след вас. И смъртта не разрешава въпросите. Къде ще отидете след смъртта си? Ако след смъртта си човек не отиде при Бога, при Христос, или при своите братя и сестри, той е изгубен. Ако не намери Учителя си, той е изгубен.

Смисълът на човешкия живот е в Любовта, да намери тези, които го любят и които той люби. Любовта е мощният двигател на целокупния живот. Ето защо, дали сте на земята или на небето, без Любов не можете да живеете. Да вярваш в Любовта, това е правото верую. – Ти в какво вярваш? – Вярвам в Бога, Който живее в светлината, във въздуха, във водата и в хляба. Вярвам в Бога, Който живее в моя ум, в моето сърце, в моята воля, в моята душа и в моя дух. Вярвам в Бога, Който живее във всички хора, в цялата вселена. Навсякъде виждам Бога мощен и любещ. Когато тъпче, всичко превръща на прах. Когато учи и възпитава човека, слага го в пещ с 50 милиона градуса топлина, да го стопи и пречисти, като слънце да светне. Кой може да стои на този огън, без да се стопи? И най-големият дявол ще стане правоверен. В огъня на Любовта всички противоречия изчезват. Любовта примирява и най-големите врагове. Ще дойде Любовта в света, ще дойде денят на примиряването.

Едно трябва да спазва човек – да не се озлобява и ожесточава. През каквито изпитания и да мине, трябва да остане тих и спокоен. Желайте Любовта да победи и да се възцари правдата и истината. Не се настройвайте нито против германците, нито против англичаните, нито против руснаците. Всеки е на мястото си. Според нас англичаните са търговците на света – господари на морето, германците – индустриалци – господари на въздуха, руснаците – земеделци – господари на земята. Във всеки човек има и търговци, и индустриалци, и земеделци. Същото се отнася и до народите. Значи всеки българин носи в себе си и търговеца, и индустриалеца, и земеделеца. При това всеки народ се счита за избран от Бога. Всеки мисли, че на него е дадена ролята да оправи света. Прави са народите да мислят, че са избрани от Бога, но не само един народ, а всички заедно. Всички

народи трябва да се обединят в един и всички заедно да изпълнят Божията воля. Тогава ще се сбъдне това, което Бог е казал: „Ще се вселя между хората, аз ще им бъда Бог, а те ще ми бъдат народ“. Благословен да е денят, когато всички народи бъдат избрани от Бога. Благословен да е денят, когато всички майки и бащи бъдат избрани от Бога. Когато майката ражда, няма да бъде обременена с мисълта, че нови грижи ѝ се налагат, но ще се радва, че е избрана от Бога да роди дете, създадено по образ и подобие Божие. И бащата ще се радва, че е избран за служител на Бога. Учителят няма да работи само за пари, но ще се радва, че ръководи деца, посочва им правия път към Бога. Дошло е времето всички хора и народи да посрещнат Бога и да се радват, че са Негови избраници.

Когато някой пророк или Учител дойде между хората, мнозина се съмняват в него и считат, че той внася заблуждения в човешките умове. Който проповядва на хората, че трябва да се осигурят, че старост ще дойде, че смърт ги чака, той внася заблуждения. Обаче, който проповядва Божественото учение, той посочва на хората правия път, той ги води в пътя на светлината и на свободата. Божественото учение отрича старостта, отрича и смъртта. Според нас смъртта не е нищо друго, освен събличане на старата дреха и обличане на нова. Ако старата ви дреха е нечиста, скъсана и окаляна, няма ли да я съблечете? Ще я съблечете, разбира се. Ако има възможност да се закърпи, ще я закърпите, а след това ще я оперете. Ако не може да се кърпи и пере, ще я изгорите и ще облечете нова, чиста дреха. Има ли нещо лошо в събличането на старата дреха и в обличането на нова? – Къде е онзи свят? – Пред тебе, но ти не го виждаш. Този и онзи свят са на едно и също място, но хората са слепи, не виждат нещата ясно. – Далеч ли е онзи свят? – Близо е. Колкото е разстоянието от мравешкия до човешкия свят, толкова е и от този до онзи свят. Знаят ли това мравките? Те се качват по главата, по носа, по тялото на човека, без да подозират, че това е разумно същество, което може в един момент да ги облагодетелства и в един момент да ги унищожи. Човек може да им достави много храна, да ги осигури за цял живот, но и в един момент може да мине с ралото си върху тях, да разруши целия мравуняк.

Сегашните хора се нуждаят от права мисъл, от право разбиране на живота. Днес и младият, и старият мислят криво. Младият казва, че докато е млад, трябва да си поживее; като остарее, тогава ще мисли за друг живот, тогава ще прилага доброто. Това е крива философия. И като млад, и като стар човек трябва да живее добре, да бъде здрав и работоспособен. Младият трябва да има здрава глава, здрави дробове, здрав стомах, да яде сладко, да работи добре. Значи, като млад, ти ще ядеш сладко и ще работиш прилежно. Старият не трябва ли да бъде здрав? И старият трябва да бъде здрав, да работи и да се радва на живота. Право ли е старият да се оплаква

от разстройство на стомаха, от слаби очи, от слаб слух? Трябва ли старият да се оплаква, че краката му не го държат вече, че ръцете му треперят? След всичко това хората минават за учени и разумни. Каква наука е тази, от която човек не може да се ползва в старините си? Каква религия е тази, която не може да крепи човека и в младини, и в старини?

Един турчин прекарал живота си в ядене и пиене; всичко, каквото имал, продал и парите изял. Като се видял в положението на последен сиромах, той отишъл при султана да се оплаче от сиромашията си. „Султан ефенди – казал той, – цял живот ядох и пих, пет пари не задържах в джоба си. Помогни ми по някакъв начин, да изляза от сиромашията." Султанът му казал: „Като си ял и пил само и си дошъл до крайна сиромашия, кажи ми коя част от кокошката е най-сладка". – „Трътката, султан ефенди." Султанът като видял, че турчинът ял и пил, но поне научил нещо, заповядал на слугите си да му дадат 250 лири и да го пуснат да си отиде.

Друг турчин, също краен сиромах, чул, че султанът дал на приятеля му 250 лири, решил и той да постъпи по същия начин. Отишъл при султана и му разказал как осиромашал от ядене и пиене. – „Кажи тогава, коя е най-сладката част на бивола." – „Задната." – „Ударете му 25 тояги и го изпъдете вън." Който е осиромашал от ядене, трябва да знае коя част на кокошката и на бивола е най-сладка. Най-сладката част на бивола е рибицата.

Като живее, човек трябва да изучава реалността на нещата, да познава себе си, не само като характер и темперамент, но да познава и своето вътрешно „аз". Дойдете ли до темпераментите, казвате, че съществуват няколко темперамента: сангвиничен или въздухообразен, умствен или нервен, холеричен и флегматичен. Сангвиниците са подвижни, с хубав цвят на лицето, с добре развити дробове. Те се радват на добро здраве. Нервният темперамент включва хора с добре развит ум. Холериците са динамични хора, лесно избухват. Зидарите, каменарите имат такъв темперамент. Холерикът обича да чука камъни, да удря, да сече дърва и т.н. Флегматиците пък са повече лениви хора. Затова, именно, някои наричат флегматичния темперамент „болен темперамент".

В миналото, в Цариград се наплодили много „хайлази" – мързеливи хора, дембели, които по цял ден мислели само за ядене и пиене и като се нахранвали, прекарвали повече в лежане и в сън. Понеже нищо не работели, те обременявали бюджета на държавата: от ден на ден броят им се увеличавал и вземал заплашителни размери. Един ден султанът извикал един от министрите си и му казал: „Какво ще правим с тези дембели? Докога ще ги храним?" Министърът отговорил: „Преди всичко трябва да ги изпитаме, кои са истински дембели, и само тях да оставим". – „Как ще

ги опиташ?“ – „Ще заповядам да запалят дембелхането.“ Наистина, един ден слугите запалили дембелхането и всички дембели, с изключение на двама, избягали. Когато пожарът се засилил и пламъците нахълтали в дембелхането, един от двамата проговорил: „Приятелю, ще изгорим“. Вторият се обадил: „Как не те мързи да говориш!“ Така министърът разбрал кои са истинските дембели и заповядал само те да останат в дембелхането, като модели.

Съвременните хора трябва да изучават мислите и чувствата, които минават през умовете и сърцата им, да знаят кои да приемат и кои да отблъскват. Ако не различавате мислите и чувствата, вие можете да попаднете под влиянието на такива, които да се отразят зле върху организма ви. Добрите мисли и чувства се отразяват благоприятно върху човешкия организъм. Отрицателните мисли и чувства, като страх, съмнение, недоверие, омраза, внасят нещо болезнено в организма и човек започва да отслабва, пожълтява. За пример, докато момата не се съмнява в чувствата на своя възлюбен, тя е весела, жизнерадостна. Ако ѝ внушите мисълта, че възлюбеният ѝ не я обича вече, тя започва да бледнее – плаши се да не го загуби. Щом се убеди, че я обича, пак се развеселява. Докато вярва, че възлюбеният ѝ я обича, тя прилича на цвете, добре гледано и поливано. Щом се усъмни в любовта му, тя клюмва глава, като изсъхнал и попарен цвят.

Едно се иска от човека: да бъде носител на Любовта. Дойде ли някой при вас, приемете го, както трябва. Ако му дадете нещо, дайте му го, както трябва. Какво означават думите „както трябва“? Ще ви дам един пример за обяснение смисъла на тези думи. Един господин, който минавал за окултист, дойде при мене да се оплаче от жена си и да иска съвет, какво да прави. Питам го, какво е намислил той. – „Искам да се разведа.“ – „Ако се разведеш с жена си, ще се ожениш ли за друга?“ – „Разбира се, че ще се оженя.“ – „В такъв случай, съветвам те да не се развеждаш.“ – „Защо?“ – „По-добра жена от твоята не можеш да намериш.“ Всички жени са под еднакъв знаменател. Това значи: всички жени са плодове на едно и също дърво и се греят на Божественото слънце. Различието, което съществува между тях, се дължи на това, че всички не се огряват еднакво от слънцето: едни са още твърди, кисели, стипчиви, а други – меки, сладки, узрели. Един ден, когато всички узреят, ще станат благородни, добри жени. Същото се отнася и до мъжа. Като знаете това, трябва да имате търпение, да дочакате времето, когато Божественото слънце грее най-силно и под неговите лъчи узряват всички плодове. Когато Божественият Дух се всели в човешките души, всички хора ще узреят. Да узрее човек, това значи да влезе в щастливия живот. Да узрее човек, това значи да придобие щастието и да разполага с всичко, каквото желае.

Понеже човечеството минава през големи изпитания, през страшни войни, всички искат да знаят кой ще победи. Според мене въпрос за победа не може да се поставя. Двама братя се бият. Може ли да стане въпрос, кой от двамата ще победи? Щом са братя, те трябва да се помирят. – Кой е поставил народите на местата, на които ги виждаме днес? Кой им дава права? Това е въпрос, на който не може да се отговори. Това е все едно да питате кой дава право на запалената свещ да стои на светилника, или кой дава право на добрия, на справедливия, на разумния и на учения човек да се проявяват. Кой е пратил тези хора на земята? Всеки човек, който прави добро, или който прилага правдата, е изпратен от Бога. Всеки познава кой е добър и кой – лош човек. Това познават и растенията, и животните. Дървото дава доброволно плодовете си на добрия човек; кравата свободно дава млякото си. Ако лош човек я дои, тя спира млякото си. Следователно, когато някой се оплаква, че хората не го обичат, казвам: Хората не ви мразят, но спират млякото си, доброволно не го дават. – Какво трябва да направи, за да му дават млякото си? – Той трябва са смекчи характера си и да им покаже, че ги обича.

Мнозина казват, че са излезли от Бога. – Как ще докажат това? Какъв документ носят? – Първият документ, с който хората могат да докажат, че са излезли от Бога, е Любовта, която носят. Който люби, той е излязъл от Бога. Единственото право, с което човек се е родил, е да люби, както Бог люби. Това е неговото Божествено право. Всички други права, на които човек разчита, са човешки. За пример, човешко право е да искам от длъжника си сумата, която съм му дал. Ти си му дал известна сума, но парите не са твои. Остави го свободен, той сам да плати дълга си. Човек има право само на Божествени неща, с които се е родил. Човешките права са преходни, временни. Дръжте се за Любовта, като за единствено право, с което можете да наредите живота си.

И тъй, искате ли да помогнете на себе си и на близките си, приложете Любовта в живота си. Приложете Любовта в своите мисли, чувства и постъпки, за да бъдете силни, да успявате в добрите си желания. Човек може да постигне всичко, което желае, когато възлюби Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. Който е възлюбил Бога така, само той може да каже: „Аз и Отец ми едно сме“. Христос каза за себе си: „Аз и Отец ми едно сме“. Той каза още: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята“. – За какво употреби Христос тази власт? – За да сложи ред и порядък в света, да донесе мир на земята. Мирът идва вече в света. Сегашните войни не са нищо друго, освен предвестници на мира. Преди да дойде красивото и доброто в света, първо ще дойде лошото. За да имате хубав хляб, житото трябва да мине през

воденица, да се смели, да се замеси брашното, да се направи от него хляб и най-после да се опече. Значи, преди да дойдете до красивия и добър живот, първо ще минете през страдания. Съвременните хора се намират още под влиянието на дявола, който им е внушил да не се занимават с Господа, да не Го търсят. Докато са живи, да си хапнат и пийнат. Един ден, като заминат за другия свят, тогава да мислят за Бога. Ние пък казваме: Приемете Божията светлина с Любов, да станете умни. Дишайте с Любов, да бъдете здрави. Яжте с Любов, да станете силни. Всичко правете с Любов, не на думи, но по съзнание. Като прилагате Любовта, вие ще бъдете благодарни за всичко, което ви се случва. Благодарният човек е щастлив. При каквото положение и да се намира, каквато служба и да върши, той е доволен. – Защо? – Той знае, че няма високи и долни служби, както няма важни и маловажни органи в човешкия организъм. Понякога малките органи изпълняват по-важна служба от големите. За човека е важно да бъде на мястото си и да изпълнява службата си с Любов.

Всички хора искат да бъдат красиви. Това желание е естествено. Обаче те не знаят как да станат красиви, затова се стремят по външен път да постигнат желанието си: правят си косите, горят ги с електрически маши, белосват лицето си, червисват устните си, обличат се със скъпи, модерни дрехи и т.н. И това не е лошо, но е временно. Космите представляват антени, чрез които човек се съобщава с възвишения свят. Ето защо, като ставате от сън, първо измийте лицето, врата, ушите си с топла вода и след това се изтрийте с чиста, мека кърпа. Намокрете косата си с вода и се срешете добре, да не стърчат космите ви. Ако горите косите си с железа, като антени, те губят своята възприемателна способност. Облечете се с чисти дрехи. Вечер, преди да си лягате, измийте краката, ръцете и лицето си с топла вода. Като миете краката и ръцете си, благодарете им за работата, която сте свършили с тях през деня. Като се миете сутрин и вечер, носете в ума си чисти мисли, а в сърцето си – благородни чувства. Същевременно носете в себе си образите на красиви моми и момци и когото срещнете, представяйте си го като красива мома или красив момък. Каквото правите, свързвайте се с Бога и радвайте се на изгряващото слънце, на цъфналите цветя, на узрелите плодове. Радвайте се на проявите на Бога чрез всички хора: поети, музиканти, художници, скулптори.

Христос казва: „Станете като децата“. – Като кои деца? – Като любещите деца. Най-малък е онзи, който люби, но същевременно той е и най-силен. На земята по-силен от царя няма. Той заповядва на всички; същевременно той се подчинява на Любовта. Значи Любовта е велика, мощна сила, защото управлява всички, на всички заповядва и всички ѝ се подчиняват. Бъдете готови да приемете Любовта, да се жертвате за нея, т.е. в нейно име да направите всичко, което е нужно за вашето щастие, както и за щастието

на ближните ви. Без Любов светът не може да се обнови. Вечна и неизменна е любовта, както на земята, така и на небето. Всички хора могат да ви забравят, но Бог – никога. Той казва: „Написал съм ви на дланта си". Значи Той всякога ще си спомня за вас. Записвайте и вие на дланта си всичко, което трябва да направите в името на Любовта. Каквото правите, с Любов го правете. Това значи: каквото правите, правете го с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.

Най-лесната работа е прилагането на Любовта. Какво се иска, за да приложиш Любовта си? Да откъснеш един лист от кочана, в който има 365 листа. Един богат американец срещнал един беден човек, на когото подал един кочан с напечатани листа, и му казал: „Иди в една от най-богатите гостилници, нахрани се добре, откъсни от кочана един лист и го дай на гостилничаря. С този кочан можеш да си послужиш 365 дни". Да откъснеш един лист от кочана, това значи, да проявиш Любовта. – Мъчна работа ли е тази? – Няма по-лесна работа от откъсването на един лист от кочана.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана
на 31 август 1941 г., 10 ч. преди обед,
София, Изгрев.

1941_08_31 Служение с Любов

СЛУЖЕНИЕ С ЛЮБОВ

(Матей 13)

Размишление

Природата, от която всички хора се интересуват, може да се уподоби на необятна книга, за едни – затворена, за други – отчасти отворена, или на грамаден склад, в който има безброй неща, привидно разхвърляни, в по-голям или по-малък безпорядък. Тук виждате големи камъни, там – по-малки. Защо са тези камъни, защо са разхвърляни, не знаете. Какво е целила природата, като ги е създавала, не знаете. За вас е важно, че вие можете да ги използвате за строеж на къщи, на огради и т.н. Другаде виждате треви, ниски и високи, до тях цветя, дървета, всички с определен стремеж нагоре, към слънцето. Между тревите, цветята и дърветата се явява спор, всяко растение иска да израсте по-високо, другите да не му отнемат нужната светлина. От големи спорове за светлината тревите са останали ниски и слаби. Големите дървета не са обръщали внимание на споровете и недоразуменията, но са расли нависоко, използвали са светлината и днес се радват на дълъг живот. Пак в природата срещате малки и по-големи мушици и насекоми, които по цели дни хвърчат от едно място на друго, блъскат се в хората, във всичко, каквото срещнат на пътя си. Къде отиват и се връщат, какво е предназначението им, не знаете. Жива е природата и дава живот на милиарди същества: риби, птици, млекопитаещи, хора – всичко живее и се радва на живота си. Като влезете между хората и тук виждате спор и недоразумения. Те се делят на бедни и на богати. Бедният няма къща, няма мебели, не е добре облечен. Като седне да яде, ще извади само една–две чинии, няма повече. Храната му е проста, оскъдна, едва задоволява глада си. След това отивате в къщата на някой богат. На вратата стои слуга, отваря я само за важни и знатни хора. Къщата му е добре мебелирана, със скъпи килими по пода. Яденето му е богато, пищно. Като се върнете у дома си, сравнявате живота на бедния и на богатия и се питате, защо Бог е създал света така, защо е допуснал тази неправда. Дали всичко това е наредено от Бога, въпрос е, но питам: Какъв свят бихте създали вие? Как бихте разпределили благата, които природата ви дава? Ето, всеки човек има един организъм – най-голямото богатство в света, нека си отговори, справедлив ли е към всички свои удове? Той дава на главата си най-голяма свобода. Главата се ползва и с най-големи привилегии. По-рано ѝ слагаха шапка, днес и от този товар я освободиха. Сега повечето хора, мъже и жени, ходят без шапки. Обаче дават ли такава свобода на краката си? Те носят обувки, които често пъти стягат и

нараняват краката. Жените пък горят косите си с разни електрически машини, да ги къдрят. Това свобода ли е? Ще кажете, че правите това, за да бъдете по-красиви. Който иска къдрави коси, да отиде при негрите, да научи изкуството, по естествен начин да се къдри. Къдравите коси имат отношение към чувствата на човека. Хора, които имат къдрави коси, са крайно упорити. Намислят ли да направят нещо, никой не е в състояние да ги разубеди. Както косите им не се поддават на гребена, така и те не се поддават на чужди съвети. Не е лесно да се справи човек с къдравите си коси. Всеки косъм е самостоятелен. За да се възпита такъв човек, трябва да се възпитат всичките му косми, един по един. Това са 250,000 косми. Не е лесна тази работа.

Често хората се оплакват, че не могат да се хармонизират, не могат да се разбират. Много естествено. Човек не може да сложи в хармония космите на главата си, та ще влезе в хармония с хората. Със себе си не можеш да се хармонизираш, че с хората ли ще живееш в хармония. Излезеш вън, духне те вятър и разбърка косите ти. Вземеш гребен да ги оправиш, но вятърът не иска да знае, пак ги разбърка. Той се бори не само с косите на хората, но и с дърветата, и с животните. Каквото срещне на пътя си, разтърсва го. Вземе тояга и започне да удря дърветата едно след друго, заставя ги да работят, да не стоят на едно място. Понякога и човек изпада в положението на вятъра: вдигне тояга и започва да удря, каквото му падне. Удари едно гърне, второ гърне и като се види заобиколен от счупени гърнета, започва да мисли какво е направил. Счупеното гърне го погледне, засмее се и като Епиктет му казва: „Господарю, ти губиш сега. Ако бях здраво, щях да ти върша работа. Сега, нищо друго не ти остава, освен да купиш ново гърне“.

Като не разбират законите на живота и не познават себе си, хората се чудят откъде идват противоречията. Те не подозират, че сами ги създават. Причините за нещастията, страданията и противоречията на хората се крият в тях. Те имат слабости, недъзи, които ги отклоняват от правия път на мислене. Тази е причината, където хората имат различни идеи, различни разбирания. За пример, някой гледа на Бога като на същество, от което може само да изисква. Значи, Бог е длъжен само да дава и да помага, а човек е свободен от всякакво задължение към Него. Да мислиш така, това значи сам да си създадеш противоречия. Друг пък гледа на Любовта като на благо, което се отнася само до него. Той мисли, че като обича нещо, никой друг няма право да се ползва от него. Това разбиране на Любовта е създало робството. Ако обичаш някой човек, пазиш го само за себе си; ако обичаш някой предмет – дреха, обувки, книги, пазиш ги добре, да ти служат повече време. Не ги ли обичаш, ще ги захвърлиш настрана. Това не е Любов. Истинската Любов внася разширение в човешката душа. Щом

обичаш някого, ще го оставиш свободен. Нека и другите хора се радват на този човек. Обичаш някоя дреха, някоя книга, остави и другите да се радват на тях.

Светът се нуждае от хора с широки и благородни сърца, със светли умове и с възпитана воля. Само такива хора могат да любят Бога и да Му служат. На тях само може да се разчита, те могат да победят. Всички останали – българи, французи, германци, англичани, руснаци, ако не любят Бога, повече ще се заробят. Ако слънцето и звездите не вършат работата си, както трябва, и те ще объркат пътя си. Ако земята не върви по определения си път и тя ще се изгуби някъде. Целият свят ще се обърка, само Бог ще действа разумно и ще създаде нова вселена, нов свят, нов космос. Всичко е в Бога и всичко от Него произлиза. – Кой ще победи сега? – Бог ще победи. Победата е в ръцете на добрите, разумните, възвишените същества, които вървят в Божия път и изпълняват законите Му. Едно време ангелите и боговете се биха, но понеже се отклониха от правия път, сгрешиха и останаха на земята. И до днес още те живеят на земята и мъчат хората. Те са лошите ангели. Добрите ангели останаха на небето, откъдето помагат на страдащите и слаби души на земята. Ето защо, ако следвате пътя на ангелите, вървете в пътя на добрите, които всеки момент ви се притичват в помощ и ви учат как да прилагате доброто и Любовта в живота си.

Дошло е вече времето за пресяване на хората. Който служи на Бога е и готов да направи жертва за Неговата Любов, Правда, Милосърдие, Добродетел, добро го чака. Който не е готов за никаква жертва, смърт го чака. Ще умре и няма кой да го погребе. Божието благословение не може да се излива върху него. Човек е дошъл на земята да се учи, а не да благува. Царството Божие не е дошло още между хората. Земята е опитно училище, работилница, в която огън гори, чукове се вдигат и слагат; дъски се стържат с рендета, метали се топят и т.н. След всичко това хората очакват ред и порядък на земята. Преди да дойде този порядък, те ще минат през безпорядъка на света. Всяко нещо, което излиза от работилницата, трябва да бъде добре направено. Докато е на земята, човек трябва да работи, за да извае нещо хубаво от себе си, че като влезе в духовния свят, да го приемат направо, да не го връщат назад. Можете ли да пуснете една кална, нечиста жаба в чистия извор? Попадне ли в извора, тя ще го размъти и вие не можете да пиете от неговата вода. За да се ползвате и вие и окръжаващите от чистия извор, трябва да извадите жабата навън. Духовният свят е подобен на чистия извор. Който влиза в него, трябва да бъде чист. Не е ли чист, ще го изхвърлят навън, както изхвърлят жабата от чистия извор.

И тъй, докато сте на земята, работете съзнателно и с Любов, да се справите със съдбата, която се налага днес на света. Работете, докато Божието благословение е над вас. Отнеме ли се Божието благословение, нищо няма да стане нито от вас, нито от вашите близки. Ще кажете, че при дадените условия не може да не се гневите, да не се сърдите едни на други. Гневете се, но с Любов; сърдете се, но с Любов; карайте се, но с Любов. Каквото правите, с Любов го правете. Казано е в Писанието, че и Бог се гневи, но с Любов. Където е Любовта, там всичко е добро и намясто. Щом Любовта ви напусне, веднага идват мъчението, съмнението, лъжата, злото и т.н. Докато Адам и Ева слушаха Бога и Му се подчиняваха, те живееха като деца. Щом Ева си позволи да яде от забраненото дърво, веднага дойде лъжата. Непослушанието създаде първата драма. Значи Ева е родоначалница на драмата. Когато и Адам яде от забранения плод, Бог заповяда да ги изпъдят от рая. С излизането им от рая се създаде трагедията. Като влязоха в света, Ева роди два сина: Каин – земеделец и Авел – овчар. Един ден двамата братя решиха да принесат жертва на Господа, всеки от най-хубавия си плод. Каин принесе в жертва най-хубавите си плодове, Авел – едно от най-угоените си агнета. Бог благоволи към Авел и прие жертвата му, а от Каин не прие. Това смути духа на Каин и той реши да убие брат си. Каин си мислеше: „Ако Бог прие жертвата на Авел – агне, колко повече ще приеме моята. Вместо агне, аз ще пожертвам брата си – цял човек". Обаче не излезе, както мислеше. Не само че жертвата му не се прие, но той чу гласа на Бога, Който го питаше: „Каин, къде е брат ти?" – „Не съм стражар, Господи, да ходя по следите му." Каин направи престъпление – уби брат си, а след това излъга, че не знае къде е. Той чу пак Божия глас: „Кръвта на брат ти вика след тебе". Каин се уплаши, да не го убие някой за стореното престъпление, но Бог му каза, че който се осмели да го убие, ще бъде седмократно наказан. „Ти ще живееш и ще носиш белега на престъплението, докато се разкаеш."

Пазете се от грешките на хората. Ползвайте се от чуждите грешки, но не се занимавайте с тях. Не мислете, че можете да изправите грешките на хората. Всеки сам може да изправи грешките си. Да се занимават с чуждите грешки, това значи да се свързвате с дявола, т.е. със злото в света. В един манастир имало един игумен, който живеел разкошно, харчел манастирските пари без да дава сметка за какво ги употребява. Случило се, че внезапно умрял и оставил сметките си неуредени. Новият игумен, който го заместил, започнал да разглежда сметките на стария игумен и се видял в чудо, не могъл да се оправи. От страх да не попадне под отговорност, той започнал да се моли, да се яви по някакъв начин старият игумен, да оправи объркаными си сметки. Най-после молбата му била чута. Старият игумен дошъл от онзи свят, оправил сметките си и си заминал, но оставил след себе си такава нечистота, такъв смрад, че манастирът станал необитаем. В

скоро време манастирът съвършено запустял.

Казвам: Не се свързвайте със злото и с дявола в света. Който греши, той сам ще оправи грешките си. Ще кажете, че от Любов към работата си вие се бъркате в чуждите грешки, да внесете ред и порядък в света. Сам човек това не може да направи. Задача на всеки човек е да изправи своите грешки и своя живот. Ако не спазва това правило, човек се свързва с дявола, който го заплашва, и по неволя човек започва да му служи. Същевременно той обещава големи придобивки и блага на човека, с което го примамва към себе си. Когато хората се оплакват от неуспехи и страдания и търсят причината за това, казвам: Хората не успяват в живота си, защото служат на дявола с любов, а на Бога – от страх. За да се освободят от страданията, те трябва да изменят начина на живота си: да служат на Бога с Любов, а с дявола да не стават съдружници. Станете ли съдружници с него, ще ви сполетят най-големите страдания, нещастия и болести. Дяволът е майстор да разрушава, а не да гради. Той е майстор да внася заблуждения в хората. Затова, именно, той живее в тъмнина и увлича хората в тъмнина. Искате ли да се освободите от него, потърсете светлината на живота. Щом излезе на светло и слънце го огрее, дяволът бяга. Страшно е, когато реката се отбие от своя път. Страшно е, когато Любовта напусне човешката душа. Страшно е, когато Бог напусне човека. Страшно е, когато човек се откаже от Бога. Където отсъства Любовта, там нещастието и страданието присъстват.

Сега хората ще проповядват, че работите трябва да се уреждат с Любов. Право е това твърдение, но който има да взима големи суми, сам не постъпва с Любов. Ако някой има да му дава, по десет пъти ще праща хора да му ги върнат. Ако доброволно не му ги върне, насила ще го заставят. Това са услуги, които не са правени с Любов. Затова, именно, казвам: Каквото правите, да е с Любов. Някой сложи в капан парче кашкавал или сланина, да залъже мишката, да влезе вътре. Като влезе вътре, мишката става жертва на котката. Рибарят пък направи мрежа и я хвърля няколко пъти във водата, да улови риба. Колкото е по-тежка мрежата му, толкова по-доволен е той – повече риба е уловил. Така и дяволът постъпва с човека. Първо го привлече към себе си, докато го хване. След това го слага на скара, опече го, извади, каквото му е нужно, а непотребното изхвърля навън. Помнете: всяка постъпка, която не се основава на Любовта, не е права, не е Божествена. – Какво направиха евреите с Христос? – Разпнаха Го. – От Любов ли Го разпнаха? – От ревност. За да запазят учението на Моисей, те разпнаха Христос и казваха: „Бог е говорил на Моисей, но на този не е говорил“. Откъде знаеха те, че Бог е говорил на Моисей, а на Христос не е говорил? Като защитаваха Моисей, те очакваха да получат Божието благословение. Ако искате да получите Божието благословение,

вървете в правия път. Изкривите ли пътя си, губи се благословението.

Днес всички хора търсят правия път. Много проповедници им го сочат, но, въпреки това, малцина вървят по него. Дълъг и мъчен е този път, затова някои обикалят, искат да избягат страданията. Колкото и да обикалят, както и да го избягват, в края на краищата всички ще минат по него. За да се намалят страданията на хората, Бог праща пророци и проповедници на земята, които да им покажат кратък и прав път. Затова е казано в Писанието, че Бог не съизволява в смъртта на грешника. Наистина, без Учители, пророци и проповедници, страданията на хората щяха да бъдат по-големи. Ако слънцето не грееше, мрак щеше да скове земята и никакви растения нямаше да съществуват. – Какъв щеше да бъде животът при това положение? – Какъвто е животът на ескимосите. Могат ли ескимосите да бъдат вегетарианци? Вегетарианството може да се прилага само при добри условия, а не при лоши. Добрият живот е възможен при добрите хора. Какъв ще бъде животът при лошите хора? Ако господарят на някой слуга е лош и го бие по няколко пъти на ден, може ли слугата да бъде усмихнат? Може ли болният да бъде радостен и засмян? Ще кажете, че болестите и страданията идват от Бога. Ако това е вярно, какво ще кажете за стиха, в който се говори за Бога, че не съизволява в смъртта на грешника? Мнозина отричат съществуването на Бога, но ние твърдим, че единственото реално същество е Бог. Кой създаде света тогава? Кой създаде знанието? Кой дава благата в живота? Ако човек е единственият реален фактор в света, защо не го изправи? Клинът разцепва дървото, но той не създаде самото дърво. При това клинът сам не влиза, трябва да дойде някой отвън да го набие. Човек е клинът, с помощта на който светът може да се оправи. Но трябва да дойде някой отвън, да забие клина в дървото. Бог слиза между хората, забива ги като клин в дърветата и оправя света. Следователно Бог съществува, както и слънцето съществува, но за вярващите, т.е. на онези, които имат очи да виждат изгряването на слънцето. За невярващите, за лошите хора, за онези, които не виждат, слънцето залязва. В това отношение лошите хора гасят свещта, но не знаят как да я палят. Добрите хора палят свещта, но не знаят да палят и да гасят свещи. Те са и добри, и лоши. Да палиш свещ е по-добре, отколкото да гасиш. Запалиш ли веднъж свещта, не я гаси, остави я свободно да гори. Човек е запалена свещ, която никой не трябва да гаси преждевременно. Сегашните свещи се запалват и изгарят. Бъдещите свещи ще горят вечно. Важно е да се запали веднъж свещта. Запали ли се, вечно ще гори. И днес има свещи, които горят и не изгарят. Това са човешките мисли и чувства. Мисъл, чувство и постъпка, които се запалват, горят и не изгасват, са реални.

Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моя закон. Нова заповед ви давам: Да имате Любов помежду си“. С други думи казано: Служете на

Бога с Любов. Нека Любовта бъде подбудителна причина в мислите, в чувствата и в постъпките ви. Само така ще познаете Бога, защото където е Любовта, там е Бог. Само по този начин ще дойдете в съгласие помежду си. Остане ли едни други да се убеждавате, нищо не се постига. Нито се убеждавайте, нито отричайте нещата.

Един от важните въпроси на съвременните хора е кой ще победи в сегашната война. Казах и пак ще повторя: Бог ще победи. – Защо? – Защото воюва с Любов. Ние сме против всички войни, които стават без Любов. Ние сме за живота, който се изявява чрез Любовта. Блажен е онзи, който живее и страда с Любов. Нещастен е онзи, който живее, мъчи се и страда без Любов. Щом прилагате Любовта, свободни сте да правите, каквото искате: ще пиете, но чиста, кристална вода; ще ядете, но чиста, доброкачествена храна. Може ли някой да превърне водата във вино, той има право да пие от него. Обаче на никого не се позволява да пие вино или ракия от чужди кръчмари. И тъй, искате ли да се разберете като братя, като синове на един Баща, приемете Любовта да действува между вас. – Как се постига това? – Като станеш проводник на доброто. Защо да не сте от страната на Господа? Всеки, който се е определил от страната на Господа, живял е с доволство, с радост, с Любов. Той е бил далеч от отрицателните прояви на живота. Желая ви да бъдете господари на всичко, което правите, и навсякъде да прилагате Любовта. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка да бъдат проникнати от Любовта.

Служете с Любов!

Беседа от Учителя, държана
на 31 август 1941 г., 5 ч. сутрин,
София, Изгрев.

1941_09_05 Гладът

[ГЛАДЪТ]

Размишление

Какъв е смисълът на глада? Какъв е смисълът на жаждата? Това са въпроси, които хората често си задават. Като не могат да отговорят правилно на тези въпроси, хората считат глада и жаждата като бедствие в живота. Не е така. Гладът е подтик към работа. Ако не гладува, човек щеше да бъде склонен повече към почивка, както аристократите. Обаче като дойде гладът, човек започва да работи, да се движи от едно място на друго, става демократ. Ето защо, докато гладът съществува, хората ще бъдат пъргави, енергични, способни за работа. Изчезне ли гладът, с него заедно изчезват пъргавината и активността на човека. В този смисъл гладът е велика, мощна сила.

Ако направим вътрешен анализ на думата „глад“, виждаме, че тя е силна дума. Кои думи са силни? – Думата „любов“ силна ли е? – Не е силна. – Защо? – Защото не е разбрана. Значи силни думи са разбраните, т.е. тези, които човек е изпитал и познал с цялото си естество. От памтивек до днес хората говорят за Любовта, но въпреки това, тя все още остава неразбрана. Някои хора я разбират по един начин, други – по друг начин – нямат определено понятие за нея. Кажете ли, че някой човек има любов, всички отговарят: „Кой го знае каква любов има“. Обаче кажете ли, че някой е гладен, всички разбират състоянието му и са готови да му помогнат. Думата „живот“ е също така неразбрана, както и думата „любов“. Някой живее, но как живее, не знаете. Кажете ли, че някой човек е богат или сиромах, вие разбирате донякъде смисъла на тези думи. Богатият обикновено е тлъст, дебел човек, а сиромахът – сух, слаб. Но това не значи, че сиромахът няма сила в себе си, нито че богатият е силен. Като противоположност на думите „слаб“ и „силен“ употребяваме думите „мек“ и „як“. От трите вещества – желязо, вода и огън, кое е най-силно? Огънят е по-силен и от желязото, и от водата, защото той разтопява желязото, а водата изпарява и я разлага на съставните ѝ елементи.

Като изучавате смисъла на думите „глад“ и „жажда“, коя от двете е по-силна? – Жаждата. Наистина, когато разпнаха Христос на кръста, Той не каза, че е гладен, но каза: „Жаден съм“. Значи, когато човек минава от едно състояние в друго, от един свят в друг, той ожаднява. Когато болният е на оздравяване, той огладнява. Гладът е признак, че болният ще оздравее. Ако не огладнее, той ще замине за другия свят. Като огладнее, човек приема

храна отвън и влиза в нови условия на живота. – „Не може ли без глад? Трябва ли непременно да гладува човек?“ – Без глад не може. Ако гладът изчезне, ще стане нещо неестествено. Когато гладът се задоволи, явява се доволството. Значи, всеки недоволен човек е гладен. Всеки доволен е сит; той е задоволил глада си.

Каква разлика съществува между думите „доволен и приятен“ и „недоволен и неприятен“? Първите две думи са положителни, а вторите – отрицателни. – Кое ги прави отрицателни? – Частичката „не“. Тя означава лакомството в човека. Значи някой човек ти е неприятен, защото е изял благото, което е приготвено за тебе. Ако някой човек ти е приятен, това показва, че ти е дал част и от своето благо. Приятен човек е този, който ти дава нещо, а неприятен, който само взима, без да дава нещо от себе си. Той не прави това нарочно, но като мисли само за себе си, изключва другите от мисълта си. Следователно приятен човек е този, който мисли за другите, а неприятен е онзи, който мисли само за себе си. Искате ли да бъдете приятни на хората, мислете освен за себе си и за тях. От колко букви е съставена думата „гладъ“? – От пет букви. Първата буква „Г“ представлява гегата на овчарската тояга. С гегата, като с кука, овчарят хваща овцата за крачето и я връща от пътя ѝ. И гладът хваща човека с гегата си за крака и му казва, че не може да отива там, където се е запътил, но го праща някъде на екскурзия. Буквата „Л“ е планински връх, на който човек се е качил, но трябва да слезе по склоновете или ребрата на върха. – „Лесно ли се слиза по този наклон?“ – Мъчно е слизането, затова човек трябва да слиза бавно и внимателно, да мисли. Ако не е внимателен и не мисли, той ще падне от височината и ще се удари. Опасно е слизането по този наклон, то е дадено за героите. Затова, именно, е казано, че гладът е само за героите. Само героите гладуват. За да стане силен, да се прояви като герой, от време на време човек трябва да се подлага доброволно на глад. Гладът усилва организма. Има смисъл човек да гладува, но не да прегладнява.

Като не разбират естествените закони, които управляват ума, сърцето и тялото на човека, хората се страхуват от глада, мислят, че от глад ще умрат. Чуят ли, че някъде има глад, те настръхват. Те не знаят, че едно от благословенията, които природата дава на човека, е гладът. Той събужда възвишени и благородни желания в човека. Като гладува известно време, той започва да оценява всичко, което е имал – хляба, плодовете, зеленчуците, и в него се събужда красив стремеж към ядене. Тогава човек разбира смисъла на яденето като връзка с живота – великата реалност на Битието. Чрез яденето човек се домогва и до знанието.

И тъй, гладът е първият и най-велик подтик, който води човека към разбиране благата на природата. Ето защо, като ви посети, трябва веднага

да му станете на крака и да му се поклоните като на цар. И мъже, и жени, и деца трябва да се поклонят на глада. В глада се крие щастието на човека. Който е опитал глада, той знае какво нещо е щастието. В света първо се явил гладът, а след това хлябът. Ако не съществуваше гладът и хляб нямаше да има. За да се ползва човек от хляба, гладът е създал няколко важни органи: устата – вход, през който влиза хлябът; език – инспектор на храненето; хранопровод – стомах – химическата лаборатория на човека. Значи в устата, с помощта на езика и на зъбите, става първото раздробяване на храната, а в стомаха и в червата – смилането на храната. Като се нахрани, човек се чувства разположен и готов за работа. Значи гладът създава условия за добро разположение в човека. Той води към живота. В думата „глад" има три отношения – Г:Л:А:Д. Понеже тази дума започва с буквата „Г", ние спираме вниманието си върху нея, като буква, която означава женския, мекия принцип. Гладът приготвя човека за приемане на някакво благо.

Първото нещо, към което човек се стреми, е да придобие живота. Ако не гладува, човек не може да придобие живота; ако пък е недоволен, той не разбира глада. – Защо е недоволен? – Защото като получи някакво благо, не го оценява. Щом си ял веднъж, ти трябва да бъдеш доволен, да оценяваш това, което си получил. И тъй, като задоволи глада си, човек е доволен вече. Какво трябва да прави, след като задоволи глада си? Ако е художник, ще рисува; ако е музикант, ще свири; ако е добър човек, ще прави добрини; ако е силен, ще помага на слабите. Значи, след задоволяване на глада, всеки човек трябва да свърши поне една добра, разумна работа. – В какво направление? – Много са посоките, в които човек може да прояви своята дейност. Гладът е причина за проява на разумното и доброто в човека. Ако не гладува, човек никога няма да копнее за Любовта. Човек трябва да гладува за Любовта, за да я прецени. Който не е гладувал за Любовта, и да дойде тя при него, ще я изгуби. Тя ще мине и замине край него, без да разбере той какво нещо е Любовта. Когато яде, гладният изпитва приятност. Като хване ябълката, той я помирисва и си мисли откъде е дошла, как е расла и т.н. След това започва да дъвче, а ябълката разказва своята история. Тя казва, че е дошла от слънцето, от красив свят; гряла се е на неговите лъчи и днес, от любов към човека, се жертва за него. Да ядеш ябълка и да слушаш историята на нейния живот, това е цяла поезия. Каква по-голяма приятност може да има в това, да изядеш една ябълка, в която се крият Божествени енергии?

Помнете: докато не е гладувал, човек всякога е недоволен. – Защо? – Той не е разбрал вътрешния смисъл на глада. Познава ли глада, доволство изпълва живота му и той е благодарен за всичко, което му е дадено. Ще кажете, че някой е недоволен, понеже няма пари. Това не е вярно. Защо

богатият, който има пари, е недоволен? Значи парите не правят човека доволен и щастлив. Човек има знание, сила и пак е недоволен. Щом дойде гладът, той започва да оценява нещата и става доволен. След глада човек придобива всичко, което желае. Следователно всяко нещо, което идва преди глада, идва по незаконен начин. Всяко нещо, което идва след глада, идва по законен начин. Гладувайте за великото и красивото в света, за Любовта, за да разберете дълбокия смисъл на живота.

Гладът представлява сили, които се крият в женския, т.е. в мекия принцип. Той е свързан със симпатичната нервна система. Гладният усеща особено дразнение в слънчевия възел. Той става активен, очите му се отварят широко и вижда добре. С глада са свързани и други центрове: около слепоочната област и обонянието. Като гладува, обонянието му се развива силно и отдалеч още той възприема миризмите.

Гладът е главният двигател в света, въпреки това хората искат да го премахнат. Вместо да се освободят от него, те си създават големи нещастия и противоречия. Гладът не трябва да се премахне, но да се задоволи, да му се отвори свободен път да се прояви. Откъдето мине, гладът създава нещо хубаво. В органическия свят той прави чудеса. Тази е причината, поради която природата си служи с него като с велик, мощен двигател. Всички химически реакции се основават на глада. Стремежът на елементите да се насищат взаимно не е нищо друго, освен задоволяване на глада им. Физическите явления се основават също на глада. Обаче хората се страхуват от глада. Като чуят, че глад ще настане, косите им настръхват. Радвайте се, когато гладът ви посети, защото ви дава възможност да разберете смисъла на живота. Ще кажете, че гладът мъчи хората. Това, което мъчи хората, е друго нещо, а не гладът. Гладът е Божествен подтик, на който никаква сила не може да противодейства. Който се осмели да сложи някакво препятствие на пътя на глада, сам си създава нещастия. Като знаете това, оставете глада да действа свободно. Каквото пожелае той от вас, бъдете щедри към него, нищо не му отказвайте. Жертвайте всичко за него и не се страхувайте. Всяка жертва ще бъде възнаградена. Ще кажете, че хората умират от глад. Те умират, когато не гладуват, а не от глад. Гладът продължава живота. Който е гладувал съзнателно, човек е станал. Една от най-силните думи в речта е гладът. Когато срещнете гладен човек, знайте, че Бог го е посетил. Срещнете ли сит човек, ще знаете, че Бог е далеч от него.

Колкото и да се говори за глада, той все ще остане неразбран за хората. Благодарение на това, като ги посети, те страдат. Разберат ли го, те ще благодарят, че е дошъл да ги разтовари от излишните тежести. И след това, като им даде нещо, трябва да бъдат доволни. Ще кажете, че вълкът

разкъсва овцата от глад. Това не е глад, но насилие. Голяма е разликата между глада и насилието. Гладът е онзи Божествен подтик в човека, който го кара да възприема благата, които му са дадени още отначало. Когато гладът посети човека, сърцето му се отваря широко, съзнанието му се пробужда и той започва да живее съзнателно. Който е гладувал, влиза в положението на гладния и всякога дели благата си с него. – „Ако осиромашея?“ – Това не трябва да те смущава. – „Ще напълня хамбара си с жито.“ – Значи ти си страхлив човек. Обикновено богатите хора са страхливи. Мислите ли, че вие сте осигурени, ако хамбарът ви е пълен? Къде са хамбарите на растенията и на животните? Кой ги е осигурил? Растенията пускат корените си в земята – в Божествения хамбар, откъдето взимат храна, колкото им е нужно. Днес всички хора разглеждат въпроса за хляба като социален въпрос и се чудят как ще го разрешат. Този въпрос е разрешен вече. Ако растенията са го разрешили правилно, колко повече човек трябва да го е разрешил. Растенията пускат корените си в черната земя, толкова страшна за човека, и получават от нея всичко, което им е нужно. От черната земя те вадят различни сокове и хранителни продукти. Ето защо, изпаднете ли в мъчнотии, вземете пример от растенията, които при неблагоприятни условия създават сладки плодове. Чудни са съвременните хора, които уж вярват в Бога, а при това се страхуват да не умрат от глад. Каква е тази вяра, която допуска страха в човека? Как може синът на един добър баща и на една добра майка, които са го родили с любов и полагат всички грижи за него, да умре от глад? Това е възможно, ако той съзнателно се откаже да яде. Докато яде и задоволява глада си, никога няма да умре от глад. Като влезе в почвата, житното зърно задоволява стремежа си към живот и растене. Остане ли в хамбара, не е доволно. То счита своя живот като на последен сиромах – нищо не може да придаде и придобие. – Защо? – Неговият импулс е спрян. Като знаете това, не спирайте дейността на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. С други думи казано: Не спирайте светлината, топлината и силата в човешкия организъм да се проявят.

Помнете: Гладът е първият предвестник, първият пионер, който отваря пътя към живота. Какво по-голямо благо можете да очаквате от живота? Гладът създаде устата, зъбите, езика, гърлото, хранопровода, стомаха, тънките, дебелите черва и т.н. Много добри неща е създал той. Който гладува, той се подмладява. За някои гладът е ад, но това е неразбиране и на глада, и на ада. Адът е място, където човек познава себе си. Който не разбира дълбокия смисъл на ада, казва, че той е място на мъчение. Да познаеш себе си, това не е мъчение. Човек страда, мъчи се, когато не познава себе си. Познае ли се, той се радва и благодари, че живее вече в светлина. – „Еди-кой си умрял от глад.“ – Не, човек умира от безверие и безлюбие, а не от глад. Мнозина се отказват да ядат от страх да не ги

отровят, да не се разболеят и т.н. Наистина, понякога е по-добре за човека по-малко да яде и да гладува, отколкото да яде много, да надебелее. Когато кокошката затлъстее, господарят ѝ слага нож на врата. Ако е суха, слаба, той я оставя да живее, не я коли.

Пак повтарям: Гладът е най-великият акт, с който природата си служи за събуждане на красиви подтици в човека. Разумна е природата. Тя следи човека, да види какъв подтик е събудил гладът в него, и веднага му дава условия за реализиране на този подтик. Това наричаме ние задоволяване на глада. То предвижда всички нужди, които гладът събужда в човека и ги задоволява. Ако гладът не е задоволен, причината за това е в самия човек. Като не разбира дълбокия смисъл на глада, той сам се поставя на противоречия и казва, че ще умре от глад. Ако едно растение изсъхва, от глад ли е станало това? Някой паразит го е нападнал и изяжда, освен своето и чуждото. Ето защо, когато хората умират, причината за това е по-ниският живот, който ги е нападнал. Той се ползва от техните енергии като от свои и постепенно спира развитието им. Като знаете това, не допускайте в ума си нито една нечиста, лоша мисъл, нито в сърцето си нечисто, лошо чувство или желание. Нечистите мисли и желания са паразити, които изяждат човека и го пращат на онзи свят.

Като не разбират смисъла на яденето и на глада, мнозина се запитват защо трябва да яде човек. Трябва да яде само след като е гладувал. Значи между яденето и глада има тясна връзка. Който е гладувал, само той знае какво нещо е яденето. Само гладният яде сладко. Не е ли гладувал, човек яде механически, което нищо не допринася. Яж, когато си гладен, за да ти е сладко. Яж, след като си гладувал, за да разбереш, че велико благо се крие в яденето. Гладът води към естествена, съзнателна и разумна обмяна между човека и природата. Мислете върху глада, изучавайте го, за да разберете силата и красотата, които се крият в него. Като гладува, човек върши най-малката и лека работа в света.

Познай глада, за да разбереш смисъла на живота.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

Беседа от Учителя, държана
на 5 септември 1941 г., 5 ч. сутрин,
София, Изгрев.

1941_09_07 Което не е

КОЕТО НЕ Е

Размишление

Като разглеждате пътя, по който се движат разумните същества, виждате две ясно очертани линии: линия на истината и линия на лъжата. За ония, които се движат по втората линия, няма по-употребимо нещо от лъжата. Те си служат с нея от осем хиляди години насам, но само трима души не могат да излъжат: човека на Любовта, човека на Мъдростта и човека на Истината. Те правят опити да лъжат и тях, но в това отношение приличат на малки деца, които се опитват да излъжат майка си. Каквито опити да прави то, майката разбира лъжата на детето. Тя го пита: „Къде беше, мама?“ – „Около плета на съседната овощна градина.“ Всъщност, детето е било в градината на съседа, качвало се е по дърветата, брало е ябълки. Майката не може да се излъже. Тя познава по очите, че детето лъже.

Какво представлява лъжата? – Най-малката грешка в света, която води към най-големи опасности. При това малките лъжи са най-опасни. Големите лъжи всеки ги вижда, не могат да се скрият, но малките са невидими. Като си служат с лъжата, хората я делят на бяла, т.е. невинна лъжа, и черна – голяма, опасна лъжа. От гледището на възвишения морал, никаква лъжа не се позволява – нито бяла, нито черна. Някой разказва, че видял Слънцето, Марс, Юпитер и други някакви планети. – Нищо не е видял, това е бяла лъжа. Как може да види Слънцето, когато то е един милион и половина пъти по-голямо от земята? Друг пък казва, че слушал по радиото как пее Карузо. И това е бяла лъжа – никакъв Карузо не пее. Някога той е пял, хванали гласа му на плоча и след това я възпроизвеждат. Изобщо, бялата лъжа е разпространена и в минералното, и в органическото царство, между растенията, животните и хората.

Сега се явява въпросът: Кои хора лъжат? – Слабите и неразумни хора лъжат, а не силните и разумни. Който лъже, той е слаб. Излязъл един турчин да се бори с един българин – и двамата големи борци. Турчинът се съблякъл и намазал добре тялото си да се хлъзга, да не може противникът му да го хване; българинът не се съблякъл, затова и не се намазал и се хвърлил в боя. Сграбчил той турчина за краката, вдигнал го във въздуха и го повалил на земята. Като се видял победен, турчинът извикал: „Чакай, приятелю, не съм се намазал добре, затова ме повали на земята. Ще се намажа още един път, че тогава ще се бием“. И втори, и трети път се намазал, но българинът постоянно го надвивал. Защо трябва да си служи с

бялата лъжа? Защо не си признае, че е по-слаб от българина? Силата не е в маслото. Защо трябва да си служите с бели или с черни лъжи? Маслото е малка помощ, но то не решава борбата. Следователно и лъжите не оправят работите. Обичаш някого, но казваш, че не го обичаш; не обичаш някого, казваш, че го обичаш. Защо не казваш истината? Ако не обичаш, кажи, че не обичаш; ако обичаш, кажи, че обичаш. Съвременните хора са наследили лъжите на паяците, насекомите, мухите, рибите, птиците, млекопитаещите и най-после са дошли до собствените си лъжи. Те мислят, че като излъжат, ще спечелят нещо. Не само че не печелят, но губят и това, което са придобили. Виждате, че като бутнете една мушица, тя се преструва на умряла. Щом се отдалечите от нея, тя започва да се движи. За да запази живота си, тя си служи с бяла лъжа. Който иска да я унищожи и като мъртва ще я убие. В такова положение попада и човек. Той влиза в едно духовно общество, иска да го приемат за техен член, обещава да даде всичкото си имане, да се пожертва, да служи на Бога, но все пак задържа известна част от богатството си за себе си, като казва: „Не зная, един ден може да ме изпъдят, да имам нещо на разположение“. Прав е той, но ако влиза в човешко общество. Обаче, ако влиза в общество, където цари Божествен порядък, няма защо да се страхува. Човешкият и Божественият порядък се изключват взаимно. Който живее в Божествения порядък, няма нужда от хамбари; той не мисли за осигурявания; той не мисли за младост и за старост – за нищо не мисли. Ако ти трябва въздух, отвори устата си и ще приемеш, колкото искаш; ако искаш светлина, отвори очите си, тя сама ще влезе; ако искаш вода, извори има навсякъде, ако искаш храна, тропни с магическата пръчица и пред тебе ще се яви богата трапеза. Преди да пожелаеш нещо, нуждите ти са предвидени. Като влезеш в Божествения свят, не трябва да се безпокоиш, нито да се съмняваш.

Следователно съмнението има място само в човешкия свят, но не и в Божествения. Можеш да се съмняваш в онзи, който мери нещата с човешки везни, защото той все ще гледа да задържи няколко грама за себе си. Оттук няколко грама, оттам няколко, той мисли, че е спечелил нещо. Всяко нещо, придобито с лъжа, изчезва. Всяка философия, всяка наука, основани на лъжата, ще изчезнат. Всеки живот, основан на лъжа, ще изчезне. Красота, придобита чрез лъжа, също изчезва, изобщо природата не търпи никаква лъжа. Защо ще правиш косата си изкуствено черна? Има естествен, вътрешен начин за почерняване на косата. Косата на човека побелява от големи скърби и грижи. За да почернее отново, бъди весел, жизнерадостен. Изхвърли всички безпокойства от сърцето, всички съмнения от ума си и косата ти ще почернее. Дали вън е облачно или ясно, тихо или ветровито, всичко трябва да ти е приятно. Ако някой те обиди, радвай се, считай, че по-добри думи от неговите не си чул. Ще кажете, че

някой ви обрал – не вярвайте в това. Как може да ви обере? Къде ще занесе откраднатите вещи? Вън от земята не може да ги занесе. Земното ще си остане на земята. Лъжата и кражбата съществуват само в човешкия порядък.

Откъде дойде лъжата в света? От дървото за познаване на доброто и на злото. Това беше единственото дърво от човешкия порядък, затова Бог каза на първите човеци да не ядат от забраненото дърво. Престъпят ли заповедта Му, те ще излязат от рая. Като ядоха от плодовете на това дърво, те се скриха от лицето на Бога. Дълго време Бог вика Адам, но той не се обади. Най-после каза: „Тук съм, Господи, но срам ме е да изляза пред Тебе". Защо се е срамувал Адам да се яви пред Господа? Защото бил гол. Всъщност голотата не е нищо друго, освен лъжата в човека. Не знаеше ли Господ, къде е Адам, че трябваше да го търси? Бог знае всичко, но не искаше да види лъжата в лицето на Адам. Той му даде възможност да обмисли положението си и да изправи грешката си. Обаче Адам излъга Господа. Той каза: „Господи, жената, която ми даде, ме накара да ям от забраненото дърво". Ева пък се оправда с змията. Те скриха истината. Причината да ядат от това дърво се дължи на желанието им да станат учени и големи като Бога. Ева беше дете на Адам. Може ли бащата да се оправдава със сина или с дъщеря си? Бащата може да накара детето си да лъже, но детето никога не може да накара баща си да лъже. Който лъже, не е роден от Бога – друг е неговият баща.

Двама бащи има в света: баща на истината и баща на лъжата. Това са два различни свята. Изучавайте се, да знаете от кой свят сте дошли. Ако влизате в чуждите градини и късате плодовете без позволение, вие сте дете на лъжата. Ще кажете, че господарят го няма в градината. Бог е Господар на всички градини. Повдигнахте ли очите си нагоре да попитате Господа, може ли да си откъснете няколко плода? Ще кажете, че гледате нагоре. Ако гледате към дървото, това е едно нещо; ако гледате към Бога, това е друго нещо. Позволението идва от Господаря на дървото, а не от самото дърво. Ето защо и като ядеш, и като пиеш вода, ще вдигаш очите си нагоре, към Великия Баща на истината, и ще искаш разрешение да ядеш и да пиеш. Не постъпваш ли така, ти се свързваш с лъжата. Ще кажете, че сте гладни, няма време да искате разрешение. Според мене, гладен е само онзи, който служи на Любовта. В този смисъл гладът е едно от приятните чувства, което води към Любовта. Някои поддържат мисълта, че хората умират от глад. Досега никой човек не е умрял от глад. Много хора умират от преяждане, от лакомия, но от глад – никой. Змията каза на първите човеци, че ако ядат от дървото за познаване на доброто и на злото, ще станат богове. Те повярваха в нейните думи и ядоха. Но думите ѝ не бяха истинни, затова се сбъднаха думите на Бога: „Който яде от забраненото

дърво, ще умрец“. Те повярваха в лъжата, а не в истината. Който вярва в лъжата, той е мъртъв. Бог казва на всички: „Щедро давайте!“ Като бръкнеш в джоба си и извадиш една монета, дай я, не я връщай назад. – „Голяма е монетата, ще обеднея.“ – Не се страхувай от сиромашията. Ако даваш и на тебе ще дават. Не се самозаблуждавай, че си сбъркал, като си извадил по-голяма монета. Не лъжете себе си. Ако искате да станете човеци, щедро давайте. Като сеете нивата, жито ще имате; ако не я сеете, по нея плевели ще растат.

Съвременните хора говорят за висок морал, за правда, за истина, а когато трябва да доказват нещо, търсят свидетели. Истината сама свидетелства за себе си. Смешно е да откраднете коня на някого, а после да викате свидетели да отричат истината. Един циганин откраднал един кон, за което го викали в съда да отговаря. Попитали го: „Ти ли открадна този кон?“ – „Не съм го крал.“ – „Как дойде конят при тебе?“ – „Един ден отидох в гората да сека дърва. По едно време се качих на една круша да си набера няколко плода. След малко този кон мина през гората и когато минаваше под дървото, аз се отпуснах от дървото и политнах към земята. Каква беше изненадата ми, когато се намерих на гърба на коня.“ Разумният съдия няма да се усъмни в това, че циганинът паднал върху коня, но ще се запита как така това умно животно не отишло при господаря си, а в дома на циганина. След това ще дойдат свидетели да доказват, че циганинът не е откраднал коня. Обаче съдията не се лъже, той разбира, че циганинът е крадецът на коня. Той вижда ясно, като на филм, как е станала кражбата.

Бъдещото съдопроизводство ще се съкрати, няма да има нужда от свидетели и защитници. Съдията ще покаже филма, в който е представена цялата работа. Има ли нужда тук от бели и черни лъжи? Истината е налице, няма защо да се доказва и отрича. Защо детето, което е крало ябълки, не каже на майка си, че е влизало в градината, откъснало си няколко ябълки, които скрило в джобовете си и избягало? Грешката на детето се заключава в това, че не е погледнало към Бога да иска позволение. Като се изповяда пред майка си и обещае, че втори път няма да къса плодове без позволение, то изправя грешката си.

Помнете: От всички се изисква чист живот, без никаква лъжа – бяла или черна. Мъчно е, наистина, изведнъж човек да се освободи от лъжата, но трябва да работите в това направление. И религиозните, и светските хора трябва абсолютно да изключат лъжата от живота си. Някой говори нещо и казва: „Истината ти говоря“. Защо трябва да убеждава хората, че говори истината? Който говори истината, той е запалена свещ. Трябва ли да казва, че свещта гори? Това всички виждат. Христос казва: „Аз съм виделината на

света. Дойдох между хората, за да се явят техните дела“. Ако Христос слезе втори път на земята, ще бъдат ли доволни хората от Него? Те не искат да се виждат делата им. Те не искат да се откриват техните лъжи. Като изучавате хората, виждате различни методи, чрез които проявяват лъжата. Понякога е интересно да видите как майсторски хората нагаждат нещата.

Преди години дойде при мене един калугер да говори малко за новото учение, да каже, че се интересува от новите идеи. На отиване ми каза, че ще дойде с приятеля си, който също бил заинтересован от учението. На другата неделя дойдоха двамата и казаха, че искали да образуват по-голяма група, да четат и работят заедно. Като се сбогуваха, калугерът остана при мене и ме помоли да му дам 150 лева, имал нужда от пари, не му достигали. За да покаже, че е честен, че няма намерение да лъже, той извади от джоба си един часовник и ми го даде в залог, докато върне парите. – „Няма нужда от залог.“ – „Не, моля ви се, вземете го, само при това условие ще приема услугата ви.“ Взех часовника и се разделих и с двамата. Поглеждам след това часовника, не върви. Външно даже изглежда развален часовник. За да нямам после неприятности, да кажат, че аз съм го развалил, дадох го на майстор, да го поправи. Майсторът каза, че часовникът нищо не струва. Бутна го тук-там, взе сто лева и го върна. След няколко дни пристига приятеля на калугера и ме пита: „Другарят ми остави ли при вас един часовник?“ – „Остави.“ – „Той е мой.“ – „Щом е твой, ще ти го дам.“ Дадох му часовника и нищо не казах. В себе си, обаче, казах: Платих 250 лева за една лъжа. Аз знаех, че ще ме излъже, но исках да видя какъв метод ще приложи. И двамата се бяха наговорили да лъжат. И двамата са артисти, притежават едно изкуство. Първият дойде да ми покаже изкуството си, но поиска за него 150 лева, а то излезе 250.

Бъдете искрени към себе си, за да различавате Божествения порядък от човешкия. Тези два порядъка са близо един до друг, както сянката до самия предмет. Човешкият порядък е сянката на Битието, а Божественият – самата реалност. Лъжата, която се шири в човешкия свят, има далечен произход. Тя се проявява на земята, но крие зародиша си в друг свят. Тя е семе, което чака условия за своето проявяване. Най-благоприятните условия за развиването ѝ са на земята. Ето защо, земята е пробен камък, чрез който човек се изпитва какво носи в себе си. В другите светове човек може да се крие и никой да не знае, обича ли да лъже или не. Обаче, дойде ли на земята, никакво скриване не може да става. И децата го познават какъв е. Докато е на земята, човек се възпитава да говори истината. Защо ще разправяш за това, което ти сам не си видял и чул? Не разнасяйте неверни новини. Ще кажете, че вестниците писали това или онова. Всичко, каквото пишат вестниците, не е истина. Четете, каквото се пише, но се въздържайте да вадите заключения. Когато грее слънцето, всичко става:

цветята цъфтят, плодовете зреят, ледовете и снеговете се топят. Какво става на месечината? – Нищо. Стремете се към Божественото Слънце, което носи в себе си живот и радост за всички живи същества. Под думата „Божествено Слънце“ разбираме Божествения свят – единственият реален свят, в който не съществува нищо отрицателно.

И тъй, стремете се към придобиване на истината. Търсете я в разумната природа, а не във временните и преходни форми. Вдигнете очите си към небето, да видите проявената истина. Небето изключва всякаква лъжа, светлината – също. Тъмнината не носи абсолютната истина в себе си, защото прикрива нещата. Ако искаш да се лекуваш, излез на светлина. Светлината разкрива нещата, а тъмнината ги покрива. Светлината представлява пробуденото човешко съзнание, а тъмнината – заспалото съзнание. Ето защо, задачата на разумния свят се заключава в пробуждане на човешкото съзнание. Като се пробуди съзнанието, човек може да се лекува. Заспало ли е съзнанието му, лекуването е мъчно. Когато съзнанието е будно, човек гледа с отворени очи на своите грешки и лесно ги изправя. Ако направи някаква грешка, той не търси начин да се оправдае, но иска да я изправи. Защо ще лъже себе си, че е нервен, че не могъл да се владее и затова бил грешал? Влез в себе си, анализирай лъжата и я прати навън. Има няколко вида лъжи, които не принадлежат на човека. Щом е така, той трябва да се освободи от тях. За пример, лъжите, които съществуват в подсъзнанието, са на минералите и на растенията; лъжите на съзнанието имат отношение към животните; лъжите на самосъзнанието се отнасят към падналите ангели, които се движат между хората и ги изкушават. Знайте, че човешката душа стои далеч от лъжата. Следователно отбягвайте и вие лъжата, да не се петните. Ще ви каже някой, че не трябва да вярвате в Бога, че трябва да си поживеете и т.н. Кога и как ще си поживеете? Когато хората спят, вие ще ходите по веселби, да ядете и пиете с другари. Това не е живот, но разрушаване на силите в организма. Тъмнината прикрива истината. Тя създава облаците в духовния свят; тя помрачава съзнанието. Не мислете, че можете да излъжете Бога. Вие сте пред лицето Му, което е светлина. Кой може да закрие светлината? Не лъжете себе си, т.е. своята душа; не лъжете ближния си; не лъжете и Бога. Най-малката лъжа ще ви обезсили, няма да ви спаси. Говорете всякога истината, за да не изгубите вярата си, да не затворите пътя на Любовта и на светлината в себе си.

Новото възпитание изключва всякакъв вид лъжа, бяла или черна. Остане ли най-малката следа от лъжа в човека, той губи и последната си сила. Като не знаят това, хората мислят, че отвън отнемат силата им и се пазят едни от други. Някой се страхува да седне близо до своя познат, да не отнеме силата му. Това е неразбиране на нещата. Единственото нещо,

което отнема силата на човека, е лъжата. Ще кажете, че не можете да търпите някого. Това е лъжа. Не можете да го търпите, защото не носи нищо за вас. Ако носи хляб, пари, ще го търпите. За някого пък казват, че е добър. Защо е добър? Защото носи блага за вас. Не се лъжете от привидните отношения. В тях се крие лъжата. За да я познавате, трябва да развивате обонянието си. Лъжата се познава по миризмата, която отделя. Всички видове лъжи имат лоша миризма, но различни са миризмите им: някои лъжи миришат на гниещи цветя и растения, други – на развалено месо и т.н. За да не попадате на миризми, които понижават разположението на духа, търсете Любовта, която изключва всички видове лъжи, които отнемат здравето, силата, живота на човека. В този смисъл, казваме: Любов е това, което изключва лъжата и внася истината; Любов е това, което изключва смъртта и внася живота; Любов е това, което изключва болестите и внася здраве; Любов е това, което изключва тъмнината и внася светлина. Сегашните хора се стремят към нов живот, към нови разбирания. Това може да се постигне само тогава, когато се изключи лъжата от живота. Следователно изключете лъжата от миналото, във всичките ѝ форми, както и сегашната лъжа. Няма живо същество в света, което да не познава лъжата и да не си служи с нея. И паякът, колкото и да е малък, прави мрежа, да заблуждава мушиците, да ги яде. Това е лъжа. Някой заградил едно място, сложил ключ на вратата и казва, че това място е негово. И това е лъжа. Собствени неща са само онези, които човек може да занесе със себе си на онзи свят. Кой човек досега е взел със себе си на онзи свят къщата, мястото, нивите си? Единствените неща, които човек може да занесе със себе си и на онзи свят, това са Истината, Любовта и знанието. Всичко друго, което след смъртта му остава на земята, е лъжа. Ще каже някой, че до гроба ще ви бъде верен. И това е лъжа.

Млад момък се разхождал в гората със своята възлюбена. Той ѝ казал: „Драганке, на мене ще разчиташ. Виждаш ли тази пушка в ръката ми? Голям герой съм. Нека се опита някоя мечка да излезе срещу мене. Веднага ще я поваля на земята“. Драганка се усмихва доволно, вярва и уповава на своя Стоян. Ето, че една мечка излиза от гъсталака и тръгва срещу тях. Стоян веднага се покатерва на една стара круша, а Драганка, като не могла да го последва, легнала на земята и се престорила на мъртва. – „Не се страхувай, Драганке, аз ще стрелям отгоре“, казал Стоян. Мечката подушила оттук-оттам Драганка и като разбрала, че е много страхлива, отдалечила се от нея и продължила пътя си. Стоян веднага скочил на земята и казал: „Драганке, какво ти каза мечката?“ – „Каза ми друг път да не разчитам на такъв герой като тебе.“

Питам: Какъв човек е този, който бяга от страдания? Може ли да се нарече герой? Който не страда, не може да бъде наследник на благата в живота.

Страданието е работа, която човек непременно трябва да свърши. След това идва радостта. Страданието е неизбежен път. Щом Христос не може да избегне страданията, обикновеният човек още по-малко може да ги избегне. – Защо страда Христос? – За лъжите на хората. Които живяха с лъжи, имаха всички блага на земята, но вътрешен мир нямаха. Човек се нуждае от богатството на истината, на красотата, на здравето, на знанието, а не от богатството на лъжата. Човек не се нуждае от лъжливия живот, който свършва с гроба и с червеите. Който лъже, ще умре като обикновен човек и червеи ще го ядат. Внесете истината в тялото си, знанието в ума си и Любовта в душата си, но доброволно, съзнателно, без никакво насилие. Където е Любовта, там всичко се нарежда добре. Любещият е осигурен, няма защо да се страхува. Той е готов да дава, но и другите му дават. Ако има две ризи, две дрехи, той дава едната на онзи, който нищо няма. Той живее според Христовия закон.

Много примери има из живота на хората, които могат да ви убедят в истината, да я приемете без никакво колебание и съмнение. Защо ще се колебаете в това, което даден човек е преживял и опитал? Щом той вярва в нещо и вие ще вярвате. Не може човек да ви убеди в нещо, ако той сам не вярва в него. Не можете да разберете даден въпрос, ако този, който ви го предава, сам не вярва в него. Затова е казано, че ученикът не може да бъде по-горен от учителя си. Следователно, когато учите някого, или когато му проповядвате, вие не можете да му дадете повече от това, до което сами сте дошли. Сега, да се върнем към лъжата. Невинна е лъжата, особено бялата, но в началото си. Колкото повече минава времето, последствията идват едно след друго и от малката лъжа се произвежда голям пожар. Страшни са последствията на лъжата. Ние я наричаме дреха, която покрива всички престъпления. Ето защо, не питайте кога ще изчезнат престъпленията, но питайте кога ще изчезне лъжата. Когато лъжата изчезне и престъпленията ще изчезнат. Ако искате да не правите престъпления, освободете ума, сърцето и тялото си от лъжата.

И тъй, освободете се от лъжата, във всичките ѝ форми, и благодарете за всичко, което ви се дава. Ако имате само хляб за ядене, благодарете и яжте с Любов. Благодарете за всичко, което ви обикаля. Благодарете за слънцето, за звездите, за месечината. Всичко е създадено за вас, да се учите и да се ползвате от него. Благодарете, че сте дошли на земята, макар и извън рая. Ако животът извън рая е толкова красив, можете да си представите колко е красив той в рая. Хранете ума, сърцето, тялото, душата и духа си с истината. – Защо? – За да бъдете свободни. Казано е, че истината ще ви направи свободни.

Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил.

Беседа от Учителя, държана
на 7 септември 1941 г., 5 ч. сутрин,
София, Изгрев.

1941_09_07 Възелът
Неделна беседа

*** (Беседата няма посочено заглавие)

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще прочета само 9. и 10. стих от 11. глава от Евангелието на Йоана.
„Духът Божи“

Възможности и условия на живота. Какво представя човек сам по себе си? Той е един възел от възможности и условия. Често говорят за душата, за духа, за ума, за сърцето. И досега има спор за душата: има ли човек душа, или не. За ума спор няма, за сърцето – също. Понеже има органи за тях, няма спор. За духа – навсякъде е, но за душата се спори. Ние се радваме, че има спор. Спорът не е лошо нещо. Двама души се спорят. Всякога в спора кой побеждава? Силният. Слабият всякога плаща глобата. Ако някой, който е слаб, мисли, че може да сполучи в живота, той се лъже. Сега проповядват слабите хора, грешните хора – Господ ще ни прости. Светът не е създаден за грешните, нито за слабите. Той е създаден силни да станат слабите и грешните праведни да станат. Не е създаден праведните грешни да станат и силните слаби да станат, умните глупави да станат.

Та казвам, в сегашното самовъзпитание социалните и материалните тенденции не са здравословни, не са хигиенични. Някой казва: „Да обичаш своето отечество.“ Но какво представя отечеството? Отечеството на житото кое е? Нивата. Там е създадено. Но тази нива кой я сади? Ако човек не би я садил, не би израсло. Говорим за отечество, отхвърляме господаря на отечеството. Казва: „Да обичаш отечеството.“ Не може човек да обича така отечеството. Ние поставяме една основа, която не е права. Ако обичаш баща си и майка си, ще обичаш мястото, дето живеят. Ще обичаш братята и сестрите си, ще обичаш всички хора. Ако не обичаш баща си и майка си, по никой начин не можеш да обичаш и другите хора. Може да кажете, че има изключения. Няма никакво изключение.

Аз сега не говоря за привидната любов. С привидната любов светът е пълен ние оказваме известно ухажване на кокошките. Казваме, че са породисти, че благородни, гоим ги, създаваме им много хубави курници, но после в края на краищата каква е културата, която даваме на кокошките? Вие я знаете. Обезглавяваме ги. После всичко онова, което те имат, ние го задържаме. Българите, когато развиваха пчеларството по

стария начин, определяха кои ще останат за майка. Онези, които не са за майки, Господ да им е на помощ. По един-два котли вряла вода, всичките пчели избиват, да им вземат меда. Сега модерните пчелари станаха малко по-човеколюбиви. Направиха хубави кошери, димят, изпоплашат ги, турят ги в друг кошер, те избягват, вземат им питите. По-човеколюбиви са, с мир. Другояче, ако рекат да се бият с нас на нож, те горките идат, сгушат се, изпоплашат ги, вземат им питите.

В миналото и в християнската епоха човека за неговите религиозни идеи – колко хора са разпънали. Как вярваш в Бога? Как вярваш в Христа? Син Божи ли, или не е син Божи? Казвам, каквото кажеш, аз не съм автор за това. Той ми казва: „Никой не познава Отца, та камо ли сина, когото Отец благоволи да го открие." Казва: „Ти какво мислиш?" Аз мисля това, което ти мислиш. Ти мислиш, че вярваш в Бога? Не, не вярваш. И аз мисля тъй. Аз говоря за любовта, но като дойде до питата, по-голяма част от питата я турям в моята торба. На тебе давам аргументи, че съм по-голям, по-стар. По-голямото – на мен, и ти трябва да отстъпиш. Аргументите ви са слаби. Ще отстъпите на силния. Че какво няма да отстъпим. Ако не отстъпим, той ще те накара да отстъпиш. Понеже съзнаваш, че не може да се бориш със силния. Тогава силният човек трябва да има нещо, което да превъзхожда силния, по ум да го превъзхожда. Слонът е много по-силен от човека, но човек е по-умен. Туря му примка и накарва слона да му служи. С гема си го кара. Тогава тури едно детенце на главата и с едно чукче като го чука, той ходи и му слугува.

Сега аз разглеждам възможностите, но ги разделям, не разглеждам нещата от едно широко становище. От това гледище човек е бил растение едно време, той расъл, както сегашните дървета. Даже в това време той расъл до 500 метра висок. Много голяма горещина имало на земята. Това са твърдения, това не е наука, това са факти. Казвате: „Да го видим." Сега виждаме тези дървета. Тези дървета са наследници на другите дървета. Когато хората напуснаха своето отечество, дърветата оставиха наследници. Тия дървета сега са наши наследници. Един ден, когато ние достигнем до съвършенството на ангелите, сегашните дървета ще бъдат хора, те ще бъдат като нас. Ще кажат: „Какви ли са тия ангели?" Казвам, хора бяха, когато вие бяхте дървета, те бяха хора на земята. Като хора какво правеха? Сечаха ви с брадви, правиха ви за греди на своите къщи, правеха каци, правеха бъчви. Вие им бяхте пособия, дадохте им възможности те да бъдат културни.

Вие ще зададете въпроса, защо Господ направи света така. Какво разбирате под думата „Господ"? Той не е една богословска теория. Някъде някое същество как ще го определиш? Бог е в светлината. Който знае езика на

светлината, Господ ще му говори. Ако знаеш езика на светлината, Господ ще ти говори. Господ е в растенията. Ако знаеш езика на растенията, Господ ще ти говори. Господ е във въздуха. Ако знаеш езика на въздуха, Господ ще ти говори. Господ е във водата. Ако знаеш езика на водата, Господ ще ти говори. Че как? Може ли водата да говори? Говори, отлично говори. Като вее вятърът в морето, какво прави? Какъв шум вдига? Пляскане има. Речи – ту силни, когато вятърът е силен, ту слаби – когато вятърът е тих – тогава мекичко, едва говори. Тогава поетите пишат хубаво. Когато вятърът е силен, разлюти се, като се запени, ще кажеш: „Какво се е разгневило?" Не, речи държи, казва: „Знаеш какво е вятърът? Като ни плиска, той ни накара да се пеним. Казва: „Ще работите." Вятърът кара водата да работи. Тя се плиска в камъните, чупи ги, постоянно тече и облаци има отгоре.

Ние сега отделяме тия факти. Разделяме част от растенията, от водата, от светлината. Казваме, човек е направен по образ и подобие на Бога. Всичко друго е направено по Словото Божие. Елементите са направени по Словото Божие. Пък и човек е направен по Словото Божие. Казва Бог – и стана. Направен е човек по Словото Божие. Значи съветва се със своето слово. Казва: „Този как да го направим? Да го направим – казва – от пръст, дето живеят растенията. Да вземем нещо от тях и после да вземем нещо от тревата, дето животните пасат. После да вземем нещо от това, дето пеперудите живеят. – Господ казва: – Като направим този човек, ще му дадем от нашето дихание, ще му дадем от тази Божествена субстанция." И от себе си Господ взе и всичкото това го тури вътре.

Сега казват: „Каква ли е била тази материя, от която Господ взе?" Какво да ви разправям. Тя е била електрони, протони, изотони и неутрони. Какво ще разберете? Първите два елемента са положителни, третият е отрицателен, четвъртият е неутрален – не се бие с никого. Третият е извън неутралитета, той е само наблюдател. В атомите има два елемента отрицателни, единият е положителен, а другият е неутрален. Другият – който гледа отвън. Нещо разумно има в материята. Разумно има в часовника, че часовникът върви, определя времето, определя въртенето на земята. Тази степен, до която сме дошли, трябва да се изучава. Да се изучава човешкият мозък, да се изучава човешкото тяло, да се изучават космите, да се изучават веждите, очите – сини ли са, или зелени, дължината на носа, широчината, дебелината, устата – тяхната плътност, цветът да се изучава, да се изучава човешката брада, скулите, ушите на човека. Да се изучават неговите пръсти, как е създаден човекът, как са се създали пръстите, кой ги е създал. То е един процес. Работили са най-умните. За да се създаде човешкият организъм, са работили най-разумни същества, милиони години са приготвяли тази материя, от която трябвало

да бъде създаден човешкият организъм.

Казват – Господ казал, и станало. Ще дойдат богословците да твърдят, че в шестия ден Бог създал човека. Турците казват: „И да видиш, не вярвай.“ Писанието казва: „Тисящи години са като един ден. И един ден е като тисящи.“ Този ден, който не разбира, мисли, че е един ден. То е относително, по аналогия. То е един Божествен ден. Един Божествен ден, който е грамаден. В един Божествен ден има милиони години. Сега може да турите десет, сто, двеста, триста, петстотин, хиляда, един милион. Някои хора се плашат и казват, че има осем хиляди, откак Господ създал света. Това е образ. Учените хора са дошли до твърдението, че откак светът е създаден, има два милиарда и петстотин милиона години. И за бъдеще може да има още толкоз. Не са определили положително.

Аз наричам времето и пространството – това са красота на мисълта. Колкото времето е по-дълго, по-добре за нас. Краткото време е за глупавите хора. Дългото време е за умните хора. За мравите не се изисква много пространство да пътуват от тук до Америка. Достатъчен е кръжокът на Изгрева. Голямо пространство е за тях. Човек не може да се задоволи с пространството тук, на Изгрева. България му е тясна, Германия му е тясна, Русия му е тясна. Иска в Америка да иде. После цялата земя му е тясна, иска да се пренесе на месечината. Иска му се да иде на слънцето. Ако може да иде на слънцето, той ще вземе билет, защото няма да струва много. От тук до месечината ще струва сто и двадесет милиона и до слънцето сто и петдесет милиона. Има американски милиардери, които може и да дадат сто и петдесет милиона за отиване и толкоз за връщане. То ще бъде една отлична разходка и като се върнат, само от обявленията ще си изкарат парите. Като разправят какво има на слънцето, ще бъде хиляда и една нощ, да разправя как живеят хората там. Ако някой се яви да държи сказка, че е ходил на слънцето, как ще го посрещнат хората?

Ето аз как сравнявам, гледам от друго гледище. Тази идея е толкоз тежка, че ако на един слаб човек му турят двеста кила, ще го смачка. Казва: „Не ми разправяй, не е за мен.“ За слабите хора тия идеи не са, ще се размъти умът им. Сега аз правя следното сравнение. Да кажем, имате тук една свещена книга (Учителят показва Библията) и някои други книги. Тази книга не е сама учена. Като четеш, учиш се от нея. Питам, учената книга от само себе си ли е станала учена. Книгата е напечатана и начинът, по който е напечатана, произволен ли е? Разумен е. Ако разбираш тия закони, ще разбереш вътрешния смисъл на книгата. Следователно слънцето е живо, книгата е написана. Онзи, който написал Библията, не е оставил така. Той я написал и я оставил в ръцете на хората и често идат да тълкуват какво пише. Всеки автор пита: „Прочетохте ли моята книга?“ Всеки ден,

слънцето като изгрява, вас ви питат от невидимия свят: „Прочетохте ли последната книга, която Бог написа?“ Слънцето е написаната книга, която Господ пише, и за бъдеше ще има да пише друга книга, още една книга има, тя ще бъде друга книга. Как ще разберем тази книга, когато тази не разбираме? Тази ще бъде увод на онази. Питам, може ли едно глупаво слънце, в което не живеят разумни същества, да издава такава светлина, както сега слънцето издава? То е невъзможно. Самата светлина, която издава нашето слънце, показва, че в нея живеят същества високоинтелигентни, съвсем другояче организирани и тяхната материя не е направена, както нашата материя. Влизат някои от електрони, протони, изотони, неутрони.

Аз сега искам само да вярвате. То нищо няма да ви коства. Вие толкоз работи сте вярвали, вие вярвате, вестниците каквото пишат, неща, които не са верни. Защо да не вярвате и на мене. Днес вярвате, каквото пишат вестниците. Утре видите, че не е вярно. Защо да не вярвате и на мене? Вестниците не седят по-горе от мене. Поне вярвайте, че колкото те говорят истината, толкоз и аз ви говоря. Трябва да бъдете справедливи. Като проверите, ще намерите, че не е вярно. Не казвам да подражавате, защото и вестниците постоянно се коригират. Когато българите превземаха Одрин, пишат: „Одрин падна.“ На другия ден опровергаят, че не е паднал. След една седмица пишат: „Одрин падна.“ И пак го опровергаят. След десет-петнадесет деня пак: „Одрин падна.“ И най-после падна Одрин. Казвам сега, ако се говори, че Одрин падна, все ще падне. Сега учените хора говорят, че има хора на слънцето, други казват, че няма. Един ден ще кажат: „Има.“ Факт ще бъде. Има начини, по които може да се провери. Ето, на месечината знаят, че има хора. Последните новини са, че са влезли в съобщение. Учените хора на земята са влезли в съобщение с учените хора на месечината. Туй вестниците го пишат и като го пишат, ще го вярвате. Те са най-големите новини.

В човека, гледам, има възможности. Човешката душа е човекът. Една вътрешна възможност и външните условия. Човека за в бъдеще го очаква едно велико бъдеще. Сега е в детинство, в зачатъчно състояние. Има да мине през много фази на своето и ще има една отлична форма. Неговото съзнание ще се развие, ще има спомен за живеенето си на Земята, не само на Земята, но ще живее и на Венера, на Меркурий, че на Слънцето. След като завърши своята еволюция в Слънчевата система, ще иде на Сириус и там ще живее двеста и петдесет милиарда години и оттам ще иде на едно слънце, около което всички наши слънца се въртят, около него се въртят около сто милиона слънца. Той ще иде там на гости, там ще го посрещнат с венци. То ще бъде Царството Божие. Вие ще кажете една българска поговорка: „Зей, коньо, за зелена трева.“ Че когато една мома се жени, не

зее ли за зелена трева. Кажете ми какво са добили младите моми. Когато на някой учен му дадат една диплома, не зей ли за зелена трева. Какво представя? Туй, което учил след двадесет-тридесет години, след хиляда години ще се опровергае. Съвременната наука след хиляда години ще бъде детинска играчка. След хиляда години сегашното знание и децата ще го знаят.

Казвам, има неща у човека, които са неизвестни. Има неща, които в дадения случай са верни. Мисълта е вярна, абсолютно вярна.

Имайте свещено чувство за Бога, влизайте в едно дълбоко размишление. Чувствайте връзка с всичките хора. Има нещо мощно. Някой път в годината събужда се човек, казва: „Ето така трябва да се живее." Има нещо по-велико, да остави детинските работи. Не съм против детинските работи. Децата ги облажавам, понеже са много възприемчиви. Стария човек не може да го научим на новото знание. Стария кон на нов ешкин не може да го научим, новия кон на нов ешкин може да го научим. Казва: „Аз съм изучавал Библията. Всичко това го зная." Рекох: „Я ми изтълкувай какво е искал да каже Христос, когато казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Че казва: „Не го ли знаеш?" Казвам: „Кой път? С кола ли трябва да се ходи, с автомобил ли ще се ходи, такъв път ли е? В какъв смисъл?" Казва: „Не виждаш ли? За какъв път? Път – казва – за Бога." Той не казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Той е пътят. Изведнъж тълкувате, казвате: „Тази работа не е за прости хора." Казвам: „Понеже ти си изучавал Писанието – казвам, – какво означава пътят?" „Не ме изкушавай." Не е работа за изкушение. Рекох: „Ако аз ти кажа на тебе, ако Христос живееше в твоето време и дойде при тебе като един човек и ти каже: Аз съм пътят, истината и животът. Сега го няма, но ако се изправи и ти каже така, как ще го разбереш?"

Тогава на духовните хора им е говорил, но те не разбраха този въпрос. Сегашните християни след две хиляди години пак се спират и питат какво означава пътят. Казвам: „Ти ми кажи какво означава пътят. Ти си изучавал Библията. Как да не знаеш какво нещо е пътят. – Казвам: – Ако аз започна да тълкувам Библията, не се основавам на този авторитет. Това е една малка компилация. Онази голямата Библия е много по-голяма." „Че как? Тази не е ли голяма?" „Йоан казва, че Христос е говорил толкоз, че книгите на цял свят не биха могли да съберат това, което е казал. Де е то? Тук е събрано малко. Че ти как да не знаеш, като казваш, че всичко знаеш, че всичко си изучавал?"

Казвам, свещената Библия е главата. Старият завет е долу в стомаха, Новият завет е в главата. Третият завет къде е? Значи ние вярваме в тази

библия, която писали хората. Ако кажеш, че е в главата, казва, че е вече заблуждение. Значи това писаното от хората не е заблуждение, а в главата, което е писано, е заблуждение. Главата е по-свещена книга и оригиналът е там. Какво е говорил Христос преди две хиляди години, е написано в главата. Всичките свещени книги са написани в главата, но вие нямате достатъчно светлина да четете. Онзи ден разправяха какво нещо е знанието и невежеството. Казвам, вие се намирате в една стая вечерно време. Запалвате свещта, четете Библията. Учен човек сте. Загасвам свещта и казвам: „Четете." Не може да четете. Това показва, че вие сте невежа, нямате светлина, не можете да четете. Запалвам пак свещта, пак четете. Но невежият, който не знае да чете и като запалиш свещта, пак не може да чете.

Следователно невежа е онзи, който, като запалиш свещта, не може да чете. Онзи, като отвориш светлината и може да чете, е учен. Не му трябват условия, той има възможности в себе си. Библията е голяма книга. От тази библия трябва да минем в главата и външната библия трябва да се коригира от оригинала в главата. Казва Писанието, че пророците едно време са казвали: „Казва Господ: Ще напиша закона си, но казва: Ще им дам ново сърце и ще напиша закона си вътре, и ще ме познават от малък до голям." Господ, като създаде човека, написа всичко вътре какво трябва да прави. Когато Мойсей писа Библията, от тази библия писа. Оригиналът е вътре. Това философите го наричат Акашови записи. Според мен Акашовите записи са в главата, двойно копие има мозъкът. Вечерно време оригиналът го носите със себе си. Вечерно време, като излезете, оставяте копието, а в главата си носите оригинала. И туй е копие на оригинала. Туй, което ходите вечерно време, е оригиналът. Или онова, с което познавате Бога и сте готови да му служите, то е оригиналът, а онова, с което вие се колебаете, то не е оригиналът, то е копие.

Казвам, онази любов, в която вие се колебаете, тя е копие. Онази любов, която няма съмнение, колебание, речеш да направиш нещо – и го правиш, то е реално. Обичаш? Обичам. Какво разбираш под думата „обичаш"? Да оценявам любовта, която Бог има към мене. Да обичам Бога, значи да оценявам ония блага и възможности, всеки ден да благодаря за онова, което е дал. Постоянно отвътре ме поощрява. Чети, мисли, добро прави. Бог е, който ни тласка. Или думата „тласка" не е толкова хармонична. Господ ни подтиква да бъдем здрави даже когато сме болни. И то е за добро. Често трябва да станем болни, за да станем по-възприемчиви, меки. За да бъдем възприемчиви на закона на вярата. Другояче, когато сме здрави, гледаме през просото. Щом се разболеем, малко ставаме по-внимателни в живота. Казва, който разбира, не се спъва, но който не разбира, се спъва.

Та казвам, има спънки. Сегашният свят е пълен със спънки. Спънките не са лоши. Знаете колко спънки има на една цигулка. Я да свирите тия мъчните парчета на Паганини, ще видите каква мъчнотия има да вземеш четири тона на четирите струни с пръстите си да свириш. Да изсвириш едно парче върху трите струни, да вземеш двойни, тройни и четворни акорди. Като ги свири някой цигулар, чудно е как ги взема. Паганини как ги свирил, и досега не знаят. Сега нагласяват различни цигулки. Паганини, като се разглежда главата, имал отличен тон. Според моите изследвания той имал седем. За времето е бил толкоз прецизен. Музиката без време и ритъм не може да се изрази. После техника е имал. Такъв майстор е бил, ръката е била така подвижна, така хубаво е подражавал човешкия глас, до неимоверност. Когато пеел някой певец и той свирел, не могли да различават де пее певецът и де свири Паганини. Така майсторски е подражавал човешкия глас. Сега той имал цигулка, но то не седи в ръчката на цигулката, но Паганини имал една тайна. Той е можел да изважда своя двойник от тялото и да влиза в цигулката двойникът му. Ако един цигулар може да изкара своя двойник и да го тури в цигулката, той всичко може да свири. Като не може да изкара двойника и да го тури в цигулката, той е обикновен цигулар. Друга опасност има – че след като свири, пак трябва да знае как да вкара двойника си в тялото.

Да приведа един пример. Един майстор цигулар имал цигулка от Страдивариус. Била развалена и отива при един да я поправи. Поканил го да седне, взел цигулката и прекарал ножа и разполовил цигулката. Цигуларят, като го видял, припаднал, изгубил съзнание. Двойникът бил вътре в цигулката. Като прекарал ножа през цигулката, прекарал го и през двойника. На туй основание казва Христос: „Не обичай света.“ Туй, което обичаш, влагаш себе си. Туй, което обичаш, ако е неустойчиво, ще ти причини пакост. Като имаш хубава цигулка, ще я пазиш като очите си, да не падне в чужди ръце. Никога цигулка, на която си свирил петнадесет години, и един милион да ти дават, не я продавай. Едно палто, което си носил петнадесет години, не го давай никому. Остави палтото за спомен. Имаш една Библия, която петнадесет години си я чел, не я давай никому. Имаш една глава, дръж си главата. Имаш едно сърце, дръж си сърцето. За заем не го давай. Имаш едно тяло, пази го. Само едно изключение в света има. Ние може да пожертваме телата си, както казва Писанието: „Оставете телата си в жертва жива, свята само на Бога.“ Само Бог е единственото същество, което заслужава да пожертваме това, което имаме, понеже той е пожертвал и той ни разбира. Понеже той е пожертвал себе си. Туй, което имаме, той ни го дал.

Следователно само нему и никому другиму може да служим. На другите

ще служим по любов, а само нему ще жертваме. То е новото разбиране на нещата. Сега учените хора мислят, отделят, мислим, че Христос е отделен и никакво отношение няма със слънцето. Съвременните учени тъй мислят. Вие може да направите един опит, никой да го не знае. Ако вие посадите една нива и вие живеете един благоугоден живот, дъждът ще дойде навреме, житото ще порасне навреме. Да ви приведа един пример от Новопазарско.

Събрали се жителите на петнадесет турски села да се молят за дъжд. Три месеца не е валяло през една есен. Събрали се, заклали курбан и до вечерта на всичките петнадесет турски села пада дъжд. Българите казват: „Като даде Господ на турците, ще даде и на нас." Но дъждът валял само над турските села. Казват: „Колко е скържав Господ." Българите е трябвало да излязат, и те да се молят. Нищо повече. Турците се молили за себе си. И българите трябваше да се молят за себе си. Българите искаха, като се помолят турците, и на техните села да вали. Казва: „Нека се молят другите."

Ние трябва да се научим да се молим. Да разберем законите и да говорим на Бога на един разбран език. Да каже: „Тия умните ми деца!" Че каквото поискаме, да ни даде. Казва: „Поискайте, и аз ще ви дам." Трябва да бъдем разумни деца. Пък ние сега ще го критикуваме. Седим и мислим дали е толкоз умен, колкото нас. Днес целият християнски свят върши ли онова, което Христос е казал? Туй не е за критика. Даже най-напредналите същества правят погрешки. Колко е слаб човек, казва: „Дали има Господ, или няма." Тук има една празнота, и ти веднага го отхвърляш. То е голямо престъпление. Един ден ако започнеш да мислиш, ще разбереш. Един от американските професори по философия в Бостънския университет преподава по психология за човешкото аз. Като развивал въпроса за съзнанието, така се объркал професорът, потъмняло съзнанието му и се пита: „Аз ли съм Браун, или аз не съм." Объркал се човекът. Пита жена си: „Аз ли съм Браун, или някой друг?" Как ще обясните туй? Някои хора изгубват своето съзнание, друга личност се намества вътре. Ако човек не е внимателен, може да се намести някой на мястото му и ето какво ще стане. Мене ми разправяше един господин, който пътувал във Варненско от село Николаевка за Чатма. Една хубава каруца с яки коне. Среща едно бедно момче и му казва: „Качи се на колата, вземи юздите и карай конете полека. Аз ще те настигна." Оставя детето на колата. То взема юлара на конете, че като удря камшика на коня, че той час и половина отподире тичал.

Ще кажем, че не е разумно детето. Не поверявай ума си на едно дете неразумно. Ти стой на колата. Не поверявай юздата на твоята мисъл на някой, който се качва на колата. Качи отподире, но юздата ти дръж. Не

поверявай юздите на твоето сърце никому. Сега младата мома подарява сърцето си. Казва: „Да си пожертвам сърцето." То е лъжа. Тя може ли да извади сърцето си и да му го даде. Ако му даде сърцето, тя не може да живее. Ако не му го даде, сърцата нека бъдат в хармония, може да има акорди между тях двамата, едновременно може да работят. Жертвата седи в онова вътрешно разбиране.

Затуй казвам, законът на любовта не търпи никакво двоумение. Двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища. Щом се двоумиш, това не е любов. Това не е разумно. Вечерно време може да попаднеш в страдания или мъка, пак нищо не значи. Даже има хора, които вечерно време виждат как животните, вълкът и други животни виждат нещо, бухалите виждат своите жертви в дърветата.

Та казвам, разумният човек и при най-лошите условия може да се справи с мъчнотиите. Трябва да имаме критически ум. Какво значи критически ум? От събраните факти трябва да извадим една отлична наука. Един извод вътрешен, който да способства за нашите възможности, да разбираме ония закони, по които да работим в природата.

Разправяха ми за един пример, който се случил в Германия, една българка ми го разправяше. От войната се връща един германец. Коляното му се подува, искат да му ампутират крака. Една българка казва: „Аз ще ти излекувам крака, ако вървиш по български." Намира лук, счуква лука, жена му избягала, понеже не може да търпи миризмата на лука и понеже люти, и той запушил носа си. Наложили лука на коляното и за четири дни спада подутото и здрав става човекът.

Казвам, в любовта, която влиза в света, имаме най-добрите методи за повдигането на човешкия дух, за повдигането на човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце. Любовта трябва да бъде една наука, дето човешкият дух да обнови човешката душа, да се обнови човешкият ум, да се обнови и човешкото сърце, и човешката воля да се обнови. Туй е за любовта. Ако тази любов, която влиза в света, не може да обнови нашия ум, нашата душа, нашия дух, не само да обновява, но и да внася новото в сърцето, ние имаме обикновено любов, при която се раждат всичките противоречия. Първото нещо: вярвайте. Не търсете своето щастие. Търсете условията на щастието отвън, но същественото са възможностите. Вярвайте в ония вътрешните възможности. Всякога, когато дойдат отрицателни идеи в душата и отрицателни мисли, това го отстранете, то са човешки работи. Паднеш духом, то е човешка работа. Заболи те кракът, не може да ходиш, трябва ли да вярваш, че не можеш да ходиш? Човек може да се хипнотизира, че не може да ходи. Често ние страдаме от хипноза.

Видиш болен човек, кажеш: „И аз може да се разболея.“ Срещнеш глупав човек, кажеш: „Да не би и аз да стана като него.“ Срещнеш слаб човек: „Да не би и аз да стана като него. Да не би и аз да остарея.“

Едно правило ви давам. Кажете така: „Аз вярвам само в младостта, която изключва смъртта. Аз вярвам в мъдростта, която изключва глупостта и слабостта.“ Щом вярваш в един стар човек, който изгубил ума си, това не е старост. Казва: „Аз остарях вече, не помня.“ Той не е остарял, но е оглупял. Постоянно казват: „Ти си остарял.“ Аз вярвам само в една старост, която изключва смъртта и слабостта. Аз вярвам само в една старост, която носи знание. Аз вярвам само в една старост, която е готова на стари години да работи за всичките хора като един най-добър слуга и на сто и двадесет години да е готов да служи. Сега на сто и двадесет години не могат да служат, на двадесет и една служат.

Не се поддавайте на минали внушения, защото човек е възел. Знаете закона на наследствеността какъв е? Ще ви приведа два примера, те са следните. Един баща, ако се ожени и е намислил да краде или да убие някого, но не е извършил това, когато той се ожени и има надмощие, в детето, което се ражда, бащата ще внесе тия внушения и детето ще извърши всички тия престъпления, които са били идейни в ума на бащата. И обратното е вярно. Някой баща иска да направи нещо добро, да се пожертва за хората или в науката да направи нещо, или да направи някое даруване, най-хубавите работи да направи. Като се ожени, неговото дете ще изпълни всичко туй. Тия неща, които бащата пожелае, детето ще ги извърши.

Тъй щото ние сме подтик на ония внушения на миналите поколения, които са в нас. Като дойде злото, да предизвикаме доброто. Затова трябва да се молим на Бога. В дадения случай, като дойдем до една криза, дето има лоши внушения и не може да се справим, тогава ще извадим хубавите внушения, които са в нас, и ще ги противопоставим, ще се неутрализират и ще ни поставят в правия път, пътя на любовта.

Любовта е единственият път, който ни извежда из този лабиринт на сегашния живот. Затова трябва да имаме любов към Бога, за да излезем на спасителния бряг.

Бъдете подвижни като водата, търпеливи като вятъра, бързи като светлината и твърди като земята.

Тайна молитва

Неделна беседа
7 септември 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_09_07 Възелът II
неделна беседа

ВЪЗЕЛЪТ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще почета само девети и десети стих от единайсета глава от евангелието на Йоана.
/9/ Отговори Исус: „Не са ли дванадесет часове в деня. Ако ходи някой деня, не се препъва, защото гледа виделината на този свят. /10/ Ако ли ходи някой нощя, препъва се, защото виделината не е в него.“

„Духът Божи“

Възможности и условия на живота. Какво представя човек сам по себе си. Той е един възел от възможности и условия. Често говорят за душата, за духа, за ума, за сърцето. И досега има спор за душата: има ли човек душа, или не? За ума спор няма, за сърцето – също, понеже има органи за тях, няма спор. За духа – навсякъде е, но за душата се спори. Ние се радваме, че има спор. Спорът не е лошо нещо. Двама души се спорят. Всякога в спора кой побеждава? Силният. Слабият всякога плаща глобата. Ако някой, който е слаб, мисли, че може да сполучи в живота, той се лъже. Сега проповядват слабите хора, грешните хора. Господ ще ни прости. Светът не е създаден за грешните, нито за слабите. Той е създаден силни да станат слабите, а грешните праведни да станат. Не е създаден праведните грешни да станат и силните слаби да станат, умните глупави да станат.

Та казвам, в сегашното самовъзпитание социалните и материалните тенденции не са здравословни, не са хигиенични. Някой казва: „Да обичаш своето отечество.“ Но какво представя отечеството? Отечеството на житото кое е? Нивата, там е създадено. Но тази нива кой я сади? Ако човек не би я садил, не би израсло. Говорим за отечество, отхвърляме господаря на отечеството. Казва: „Да обичаш отечеството.“ Не може човек да обича така отечеството. Ние поставяме една основа, която не е права. Ако обичаш баща си и майка си, ще обичаш мястото, дето живеят. Ще обичаш братята и сестрите си, ще обичаш всички хора. Ако не обичаш баща си и майка си, по никой начин не можеш да обичаш и другите хора. Може да кажете, че има изключения. Няма никакво изключение. Аз сега не говоря за привидната любов. С привидната любов светът е пълен. Ние указваме известно ухажване на кокошките, казваме, че са породисти, че благородни,

гоим ги, създаваме им много хубави курници, но после в края на краищата каква е културата, която даваме на кокошките. Вие я знаете, обезглавяваме ги. После всичко онова, което те имат, ние го задържаме. Българите, когато развиваха пчеларството по стария начин, определяха кои ще останат за майка. Онези, които не са за майки, Господ да им е на помощ. По един–два котли вряла вода, всичките пчели избиват, да им вземат меда. Сега модерните пчелари станаха малко по-човеколюбиви, направиха хубави кошери, димят, изпоплашат ги, турят ги в друг кошер, те избягват, вземат им питите. По-човеколюбиви са, с мир. Другояче, ако рекат да се бият с нас, не може. Те, горките, идат, сгушват се, изпоплашат ги, вземат им питите. Човеколюбие е туй.

В миналото и в християнската епоха човека за неговите религиозни идеи, колко хора са разпънали. Как вярваш в Бога? Как вярваш в Христа? Син Божи ли е, или не е син Божи? Казвам, каквото кажеш, аз не съм автор за това. Той ми казва: „Никой не познава Отца, тъкмо синът и комуто Отец благоволи да го открие.“ Казва: „Ти какво мислиш?“ Аз мисля това, което ти мислиш. Ти мислиш, че вярваш в Бога. Не, не вярваш. Аз мисля тъй. Аз говоря за любовта, но като дойде до питата, по-голямата част от питата я турям в моята торба. На тебе давам аргументи, че съм по-голям, по-стар, по-голямото – на мен, и ти трябва да отстъпиш. Аргументите ви са слаби, ще отстъпите на силния. Че какво няма да отстъпим. Ако не отстъпим, той ще те накара да отстъпиш, понеже съзнаваш, че не може да се бориш със силния. Тогава силният човек трябва да има нещо, което да превъзхожда слабия, по ум да го превъзхожда. Слонът е много по-силен от човека, но човек е по-умен, туря му примка и накарва слона да му служи. С ума си го кара. Тогава тури едно детенце на главата и с едно чукче като го чука, той ходи и му слугува.

Сега аз разглеждам възможностите, не ги разделям, но разглеждам нещата от едно широко становище. От това гледище човек е бил растение едно време, той расъл както сегашните дървета. Даже в това време той расъл до 500 метра висок. Много голяма горещина имало на земята. Това са твърдения, това не е наука, това са факти. Казвате: „Да го видим.“ Сега виждаме тези дървета. Тези дървета са наследници на другите дървета. Когато хората напуснаха своето отечество, дърветата оставиха наследници. Тия дървета сега са наши наследници. Един ден, когато ние достигнем до съвършенството на ангелите, сегашните дървета ще бъдат хора, те ще бъдат като нас. Ще кажат: „Какви ли са тия ангели?“ Казвам, хора бяха – когато вие бяхте дървета, те бяха хора на земята. „Като хора какво правеха?“ Сечаха ви с брадви, правиха ви за греди на своите къщи, правеха каци, правеха бъчви. Вие им бяхте пособия, дадохте им възможност те да бъдат културни.

Вие ще зададете въпроса, защо Господ направи света така. Какво разбирате под думата Господ. Той не е една богословска теория. Някъде някое същество как ще го определиш? Бог е в светлината. Който знае езика на светлината, Господ ще му говори. Ако знаеш езика на светлината, Господ ще ти говори. Господ е в растенията. Ако знаеш езика на растенията, Господ ще ти говори. Господ е във въздуха. Ако знаеш езика на въздуха, Господ ще ти говори. Господ е във водата. Ако знаеш езика на водата, Господ ще ти говори. „Че как, може ли водата да говори?“ Говори, отлично говори. Като вее вятърът в морето, какво прави? Какъв шум дига! Пляскане има, речи ту силни, когато вятърът е силен; ту слаби, когато вятърът е тих, тогава мекичко, едва говори. Тогава поетите пишат хубаво. Когато вятърът е силен, разлюти се, като се запени, ще кажеш: „Какво се е разгневило.“ Не, речи държи, казва: „Знаеш какво е вятърът? Като ни плиска, той ни кара да се пеним.“ Казва: „Ще работите.“ Вятърът кара водата да работи, тя се плиска в камъните, чупи ги, постоянно тече и облаци има отгоре. Ние сега отделяме тия факти. Разделяме част от растенията, от водата, от светлината.

Казваме: „Човек е направен по образ и подобие на Бога.“ Всичко друго е направено по Словото Божие. Елементите са направени по Словото Божие. Пък и човек е направен по Словото Божие. Казва Бог, и стана. Направен е човек по Словото Божие, значи съветва се със своето слово. Казва: „Този как да го направим?“ „Да го направим – казва – от пръст, дето живеят растенията, да вземем нещо от тях и после да вземем нещо от тревата, дето животните пасат. После да вземем нещо от това, дето пеперудите живеят. – Господ казва – като направим този човек, ще му дадем от нашето дихание, ще му дадем от тази божествена субстанция.“ И от себе си Господ взе и всичкото това тури вътре. Сега казват: „Каква ли е била тази материя, от която Господ взе?“ Какво да ви разправям. Тя е била електрони, протони, езотрони и неотрони. Какво ще разберете? Първите два елемента са положителни, третият е отрицателен, четвъртият е неутрален – не се бие с никого. Третият е извън неутралитета, той е само наблюдател. В атомите има два елемента отрицателни, единият е положителен, а другият е неутрален, другият – който гледа отвън. Нещо разумно има в материята. Разумно има в часовника, че часовникът върви, определя времето, определя въртенето на земята. Тази степен, до която сме дошли, трябва да се изучава. Човек има толкоз да изучава. Да се изучава човешкият мозък; да се изучава човешкото тяло; да се изучават костите; да се изучават веждите; очите – сини ли са или зелени; дължината на носа, широчината, дебелината; устата – тяхната плътност, цветът да се изучава; да се изучава човешката брада; скулите; ушите на човека; да се изучават неговите пръсти, как е създаден човек, как са се създали пръстите,

кой ги е създал. То е един процес. Работили са най-умните. За да се създаде човешкият организъм, са работили най-разумни същества. Милиони години са приготвяли тази материя, от която трябвало да бъде създаден човешкият организъм.

Казват – Господ казал, и станало. Ще дойдат богословците да твърдят, че в шестия ден Бог създал човека. Турците казват: „И да видиш, не вярвай." Писанието казва: „Тисящи години са като един ден. И един ден е като тисящи." Този ден който не разбира, мисли, че е един ден. То е относително, по аналогия, то е един божествен ден. Един божествен ден, той е грамаден. В един божествен ден има милиони години. Сега може да турите 10, 100, 200, 300, 500, 1000, 1 000 000. Някои хора се плашат и казват, че има 8 хиляди години, откак Господ създал света. Това е образ. Учените хора са дошли до твърдение, че откак светът е създаден, има 2 милиарда и 500 милиона години. И за бъдеще може да има още толкоз. Не са определили положително. Аз наричам времето и пространството, това са красота на мисълта. Колкото времето е по-дълго, по-добре за нас. Краткото време е за глупавите хора. Дългото време е за умните хора. За мравите не се изисква много пространство, да пътуват оттук до Америка. Достатъчен е кръжокът на Изгрева – голямо пространство за тях. Човек не може да се задоволи с пространството тук, на Изгрева. България му е тясна, Германия му е тясна, Русия му е тясна, иска в Америка да иде. После цялата земя му е тясна, иска да се пренесе на месечината. Иска му се да иде на слънцето. Ако може да иде на слънцето, той ще вземе билет, защото няма да струва много. Оттук до месечината ще струва 120 милиона и до слънцето 150 милиона. Има американски милиардери, които може да дадат 150 милиона за отиване и толкоз за връщане – то ще бъде една отлична разходка. И като се върнат, само от обявленията ще си изкарат парите, като разправят какво има на слънцето. Ще бъде „Хиляда и една нощ" да разправя как живеят хората там. Ако някой се яви да държи сказка, че е ходил на слънцето, как ще го посрещнат хората?

Ето аз как сравнявам, гледам от друго гледище. Тази идея е толкоз тежка, че ако на един слаб човек му турят 200 кила, ще го смачка. Казва: „Не ми разправяй, не е за мен." За слабите хора тия идеи не са, ще се размъти умът им. Сега аз правя следното сравнение. Да кажем – имате тук една свещена книга (Учителят показва Библията) и някои други книги. Тази книга не е сама учена. Като четеш, учиш се от нея. Питам, учената книга от само себе си ли е станала учена. Книгата е напечатана и начинът, по който е напечатана, произволен ли е? Разумен е. Ако разбираш тия закони, ще разбереш вътрешния смисъл на книгата. Следователно слънцето е живо, книгата е написана. Онзи, който написал Библията, не е оставил така. Той я написал и я оставил в ръцете на хората и често идат да тълкуват какво

пише. Всеки автор пита: „Прочетохте ли моята книга?“ Всеки ден, слънцето като изгрее, вас ви питат от невидимия свет: „Прочетохте ли последната книга, която Бог написа?“ Слънцето е написаната книга, която Господ пише, и за бъдеще ще има да пише друга книга. Още една книга има, тя ще бъде друга книга. Как ще разберем тази книга, когато тази не разбираме. Тази ще бъде увод на онази.

Питам, може ли едно глупаво слънце, в което не живеят разумни същества, да издава такава светлина, както сега слънцето издава? То е невъзможно. Самата светлина, която издава нашето слънце, показва, че в нея живеят същества високо интелигентни, съвсем другояче организирани и тяхната материя не е направена, както нашата материя. Влизат някои електрони, протони, езотрони, неутрони. Аз сега искам само да вярвате. То нищо няма да ви коства. Вие толкоз работи сте вярвали, вие вярвате във вестниците, каквото пишат – неща, които не са верни, защо да не вярвате и на мене. Днес вярвате, каквото пишат вестниците, и утре видите, че не е верно. Поне вярвайте, че колкото те говорят истината, толкоз и аз ви говоря. Трябва да бъдете справедливи – като проверите, ще намерите, че не е верно. Не казвам да подражавате, защото и вестниците постоянно се коригират. Когато българите превземаха Одрин, пишат: „Одрин падна.“ На другия ден опровергаят, че не е паднал. След една седмица пишат: „Одрин падна.“ И пак го опровергаят. След 10–15 дена пак – „Одрин падна.“ И най-после падна Одрин. Казвам сега, ако се говори, че Одрин падна, все ще падне. Сега учените хора говорят, че има хора на слънцето, други казват, че няма. Един ден ще кажат: „Има!“ Факт ще бъде. Има начини, по които може да се провери. Ето, на месечината знаят, че има хора. Последните новини са вече, че са влезли в съобщение. Учените хора на земята са влезли в съобщение с учените хора на месечината. Туй вестниците го пишат и като го пишат, ще го вярвате. Те са най-големите новини.

В човека, гледам, има възможности. Човешката душа е човекът – една вътрешна възможност, и външните условия. Човекът за бъдеще го очаква едно велико бъдеще. Сега е в детинство, в зачатъчно състояние. Има да мине през много фази на своето развитие и ще има една отлична форма. Неговото съзнание ще се развие, ще има спомен за живеенето си на земята, не само на земята, но ще живее и на Венера, на Меркурий, че на Слънцето. След като завърши своята еволюция в Слънчевата система, ще иде на Сириус и там ще живее 250 милиарда години, и оттам ще иде на едно слънце, около което всички наши слънца се въртят – около него се въртят около сто милиона слънца. Той ще иде там на гости, там ще го посрещнат с венци. То ще бъде Царството Божие. Вие ще кажете една българска поговорка: „Зей, коньо, за зелена трева.“ Но когато една мома се жени, не

зее ли за зелена трева. Кажете ми, какво са добили младите моми? Когато на някой учен му дадат една диплома, не зей ли за зелена трева. Какво представя? Туй, което учил, след 20–30 години, след хиляда години ще се опровергае. Съвременната наука след хиляди години ще бъде детинска играчка. След хиляда години сегашното знание и децата ще го знаят. Казвам, има неща в човека, които са неизвестни. Има неща, които в дадения случай са верни. Мисълта е верна, абсолютно верна.

Имайте свещено чувство за Бога. Влизайте в едно дълбоко размишление. Чувствайте връзка с всичките хора. Има нещо мощно. Някой път в годината събужда се човек, казва: „Ето така трябва да се живее." Има нещо по-велико, да остави детинските работи. Не съм против детинските работи. Децата ги облажавам, понеже са много възприемчиви. Стария човек не можем да го научим на новото знание. Стария кон на нов ешкин не може да го научим, новия кон на нов ешкин може да го научим. Казва: „Аз съм изучавал Библията, всичко това го зная." Рекох: „Я ми изтълкувай какво е искал да каже Христос, когато казва: „Аз съм пътят, истината и животът." „Че – казва – не го ли знаеш?" Казвам: „Кой път? С кола ли трябва да се ходи, с автомобил ли ще се ходи, такъв път ли е? В какъв смисъл?" Казва: „Не виждаш ли? За какъв път? Път – казва – за Бога." Той не казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Той е пътят. Изведнъж тълкувате, казвате: „Тази работа не е за прости хора." Казвам: „Понеже ти си изучавал Писанието, – казвам – какво означава пътят?" „Не ме изкушавай." Не е работа за изкушение. Рекох: „Ако аз ти кажа на тебе, ако Христос живее в твоето време и дойде при тебе като един човек и ти каже: „Аз съм пътят, истината и животът", как щеше да го разбереш? Каже ти: „Ти знаеш ли, че аз съм пътят, истината и животът." Сега го няма, но ако се изправи и ти каже така, как ще го разбереш?" Тогава на духовните хора им е говорил, но те не разбраха този въпрос. Сегашните християни след две хиляди години пак се спират и питат какво означава пътят. Казвам: „Ти ми кажи какво означава пътят. Ти си изучавал Библията, как да не знаеш какво нещо е пътят. – Казвам – ако аз започна да тълкувам Библията, не се основавам на този авторитет. Това е една малка компилация. Онази голямата Библия е много по-голяма." „Че как, тази не е ли голяма?" „Йоан казва, че Христос е говорил толкоз, че книгите на цял свят не биха могли да съберат това, което е казал. Де е то? Тук е събрано малко. Че ти как да не знаеш, като казваш, че всичко знаеш, че всичко си изучавал?"

Казвам, свещената Библия е главата. Старият завет е долу в стомаха, Новият завет е в главата. Третият завет къде е? Значи ние вярваме в тази Библия, която писали хората. Ако кажеш, че е в главата, казва, че е вече заблуждение. Значи това, писаното от хората, не е заблуждение, а в

главата, което е писано, е заблуждение. Главата е по-свещена книга и оригиналът е там. Какво е говорил Христос преди две хиляди години, е написано в главата. Всичките свещени книги са написани в главата, но вие нямате достатъчно светлина, да четете.

Онзи ден разправят какво нещо е знанието и невежеството. Казвам, вие се намирате в една стая вечерно време. Запалвате свещта, четете Библията. Учен човек сте. Загасвам свещта и казвам: „Четете." Не може да четете. Това показва, че вие сте невежа. Нямате светлина – не можете да четете. Запалвам пак свещта, пак четете. Но невежата, който не знае да чете, и като запалиш свещта, пак не може да чете. Следователно невежа е онзи – като запалиш свещта – не може да чете. Онзи, като отвориш светлината, и може да чете, е учен. Не му трябват условия, той има възможности в себе си. Библията е голяма книга. От тази Библия трябва да минем в главата и външната Библия трябва да се коригира от оригинала в главата. Казва Писанието, че пророците едно време са казвали – казва Господ: „Ще напиша закона си, но – казва – ще им дам ново сърце и ще напиша закона си вътре, и ще ме познават от малък до голям." Господ, като създаде човека, написа всичко вътре какво трябва да прави. Когато Мойсей писа Библията, от тази Библия писа. Оригиналът е вътре. Това философите го наричат Акашови записи. Според мене Акашовите записи са в главата. Двойно копие има мозъкът. Вечерно време оригиналът го носите в себе си. Вечерно време, като излезете, оставяте копието, а в главата си носите оригинала. И туй е копие на оригинала. Туй, което ходите вечерно време, е оригиналът. Или онова, с което познавате Бога и сте готови да му служите, то е оригиналът, а онова, с което вие се колебаете, то не е оригиналът, то е копие. Казвам, онази любов, в която вие се колебаете, тя е копие; онази любов, в която няма съмнение, колебание, речеш да направиш нещо, и го правиш – то е реално. Обичаш? „Обичам."

Какво разбираш под думата обичаш? Да оценявам любовта, която Бог има към мене. Да обичам Бога, значи да оценявам ония блага и възможности, всеки ден да благодаря за онова, което е дал. Постоянно отвътре ме поощрява: чети, мисли, добро прави. Бог е, който ни тласка. Или думата тласка не е толкова хармонична. Господ ни подтиква да бъдем здрави. Даже когато сме болни, и то е за добро. Често трябва да станем болни, за да станем по-възприемчиви, меки, за да бъдем възприемчиви на закона на вярата. Другояче – когато сме здрави, гледаме през просото. Щом се разболеем, малко ставаме по-внимателни в живота. Казва: „Който денем не се спъва, който разбира, не се спъва, но който не разбира, се спъва." Та казвам, има спънки. Сегашният свят е пълен със спънки. Спънките не са лоши. Знаете колко спънки има на една цигулка? Я да свирите тия мъчните парчета на Паганини, да видите каква мъчнотия има, да вземеш

четири тона на четирите струни, с пръстите си да свириш. Да изсвириш едно парче върху трите струни, да вземеш двойни, тройни и четворни акорди. Като ги свири някой цигулар, чудно е как ги взема Паганини. Как ги свирил, и досега не знаят. Сега нагласяват различни цигулки. Паганини, като се разглежда главата, имал отличен тон. Според моите изследвания той имал 7. За времето е бил толкоз прецизен. Музиката без време и ритъм не може да се изрази. После техника е имал такава, майстор е бил, ръката е била така подвижна, така хубаво е подражавал човешкия глас – до неимоверност. Когато пеел някой певец и той свирел, не могли да различават де пее певецът и де свири Паганини. Така майсторски е подражавал човешкия глас. Сега той имал цигулка, но то не седи в ръчката на цигулката, но Паганини имал една тайна. Той е можел да изважда своя двойник от тялото и да влиза в цигулката двойникът му. Ако един цигулар може да изкара своя двойник и да го тури в цигулката, той всичко може да свири. Като не може да изкара двойника и да го тури в цигулката, той е обикновен цигулар. Друга опасност има: че след като свири, пак трябва да знае как да вкара двойника си в тялото.

Да приведа един пример. Един майстор цигулар имал цигулка от Страдивариус, била развалена и отива при един да я поправи. Поканил го да седне, взел цигулката и прекарал ножа и разполовил цигулката. Цигуларят, като го видял, припаднал, изгубил съзнание. Двойникът бил вътре в цигулката. Като прекарал ножа през цигулката, прекарал го и през двойника. На туй основание казва Христос: „Не обичайте света." Туй, което обичаш, влагаш себе си. Туй, което обичаш, ако е неустойчиво, ще ти причини пакост. Като имаш хубава цигулка, ще я пазиш като очите си, да не падне в чужди ръце. Никога на цигулка, на която си свирил 15 години, и един милион да ти дават, не я продавай. Едно палто, което си носил 15 години, не го давай никому. Остави палтото за спомен. Имаш една Библия, която 15 години си я чел, не я давай никому. Имаш една глава, дръж си главата. Имаш едно сърце, дръж си сърцето. За заем не го давай. Имаш едно тяло, пази го. Само едно изключение в света има. Ние може да пожертваме телата си, както казва Писанието: „Оставете телата си в жертва жива, света само на Бога." Само Бог е единственото същество, което заслужава да пожертваме това, което имаме. Понеже той е пожертвал, и той ни разбира, понеже той е пожертвал себе си. Туй, което имаме, той ни го дал. Следователно само нему – и никому другиму – може да служим. На другите ще служим по любов, а само нему ще жертваме. То е новото разбиране на нещата.

Сега учените хора мислят, отделят – мислим, че Христос е отделен и никакво отношение няма със слънцето. Съвременните учени тъй мислят. Вие може да направите един опит, никой да го не знае. Ако вие посадите

една нива и вие живеете един благоугоден живот, дъждът ще дойде навреме, житото ще порасте навреме. Да ви приведа един пример от Новопазарско. Събрали се жителите на 15 турски села, да се молят за дъжд. Три месеца не е валяло през една есен. Събрали се, заклали курбан и до вечерта на всичките 15 турски села пада дъжд. Българите казват: „Като даде Господ на турците, ще даде и на нас." Но дъждът валял само над турските села. Казват: „Колко е скържав Господ." Българите е трябвало да излязат, и те да се молят, нищо повече. Турците се молили за себе си, и българите трябвало да се молят за себе си. Българите искаха, като се помолят турците, и на техните села да вали. Казва: „Нека се молят другите." Ние трябва да се научим да се молим, да разберем законите и да говорим на Бога на един разбран език. Да каже: „Тия умните ми деца." Че каквото поискаме, да ни даде. Казва: „Поискайте и аз ще ви дам." Трябва да бъдем разумни деца. Пък ние сега ще го критикуваме. Седим и мислим дали е толкоз умен, колкото нас. Днес целият християнски свят върши ли онова, което Христос е казал? Колко е слаб човекът. Казва: „Дали има Господ, или няма?" Тук има една празнота, и ти веднага го отхвърляш. То е голямо престъпление. Един ден, ако започнеш да мислиш, ще разбереш.

Един от американските професори по философия в Бостънския университет преподава по психология за човешкото аз. Като развивал въпроса за съзнанието, така се объркал професорът, потъмняло съзнанието му и се пита: „Аз ли съм Браун, или аз не съм?" Объркал се човекът. Пита жена си: „Аз ли съм Браун, или някой друг?" Как ще обясните туй? Някои хора изгубват своето съзнание, друга личност се намества вътре. Ако човек не е внимателен, може да се намести някой на мястото му и ето какво ще стане. Мене ми разправяше един господин, който пътувал във Варненско от село Николаевка за Чатма – една хубава каруца с яки коне. Среща едно бедно момче и му казва: „Качи се на колата, вземи юздите и карай конете полека, аз ще те настигна." Оставя детето на колата. То взема юлара на конете, че като удря камшика на коня, че той час и половина отподире тичал. Ще кажем, че не е разумно детето. Не поверявай ума си на едно дете неразумно, ти стой на колата. Не поверявай юздата на твоята мисъл на някой, който се качва на колата. Качи отподире, но юздата ти дръж. Не поверявай юздите на твоето сърце никому. Сега младата мома подарява сърцето си. Казва: „Да си пожертвам сърцето." То е лъжа. Тя може ли да извади сърцето си и да му го даде. Ако му даде сърцето, тя не може да живее; ако не му го даде, ще живее. Сърцата нека бъдат в хармония, може да има акорди между тях двамата, едновременно може да работят. Жертвата седи в онова вътрешно разбиране.

Затуй казвам, законът на любовта не търпи никакво двоумение. Двоуменият човек е непостоянен във всичките си пътища. Щом се

двоумиш, това не е любов. Това не е разумно. Вечерно време може да попаднеш в страдания или мъка, пак нищо не значи. Даже има хора, които вечерно време виждат както животните. Вълкът и други животни виждат нощем, бухалите виждат своите жертви в дърветата. Та казвам, разумният човек и при най-лошите условия може да се справи с мъчнотиите. Трябва да имаме критически ум. Какво значи критически ум? От събраните факти трябва да извадим една отлична наука – един извод вътрешен, който да способства за нашите възможности, да разбираме ония закони, по които да работим в природата. Разправяха ми за един пример, който се случил в Германия. Една българка ми го разправяше. От войната се връща един германец, коляното му се подува, искат да му ампутират крака. Една българка казва: „Аз ще ти излекувам крака, ако вървиш по български." Намира лук, счуква лука – жена му избягала, понеже не може да търпи миризмата на лука и понеже люти, и той запушил носа си – наложили лука на коляното и за четири дни спада подутото и здрав става човекът.

Казвам, в любовта, която влиза в света, имаме най-добрите методи за повдигането на човешкия дух, за повдигането на човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце. Любовта трябва да бъде една наука, дето човешкият дух да обнови човешката душа, да се обнови човешкият ум, да се обнови и човешкото сърце, и човешката воля да се обнови. Туй е за любовта. Ако тази любов, която влиза в света, не може да обнови нашия ум, нашата душа, нашия дух, не само да обновява, но и да внася новото в сърцето, ние имаме обикновена любов, при която се раждат всичките противоречия. Първото нещо: вярвайте. Не търсете своето щастие. Търсете условията на щастието отвън, но съществено са възможностите. Вярвайте в ония вътрешните възможности. Всякога, когато дойдат отрицателни идеи в душата и отрицателни мисли, това го отстранете, то са човешки работи. Паднеш духом, то е човешка работа. Заболи те кракът, не може да ходиш, трябва ли да вярваш, че не можеш да ходиш. Човек може да се хипнотизира, че не може да ходи.

Често ние страдаме от хипноза. Видиш болен човек, кажеш: „И аз може да се разболея." Срещнеш глупав човек, кажеш: „Да не би и аз да стана като него." Срещнеш слаб човек: „Да не би и аз да стана като него." „Да не би и аз да остарея." Едно правило ви давам. Кажете така: „Аз вярвам само в младостта, която изключва смъртта. Аз вярвам в младостта, която изключва глупостта и слабостта." Щом вярваш в един стар човек, който изгубил ума си, това не е старост. Казва: „Аз остарях вече, не помня." Той не е остарял, но е оглупял. Постоянно казват: „Ти си остарял." Аз вярвам само в една старост, която изключва смъртта и слабостта. Аз вярвам в една старост, която носи знание. Аз вярвам в една старост, която е готова на

стари години да работи за всичките хора като един най-добър слуга и на 120 години да е готова да служи. Сега на 120 години не могат да служат, на 21 години служат. Не се поддавайте на минали внушения, защото човек е възел. Знаете закона на наследствеността какъв е. Ще ви приведа два примера, те са следните.

Един баща, ако се ожени и е намислил да краде или да убие някого, но не е извършил това, когато той се ожени и има надмощие, в детето, което се ражда, бащата ще внесе тия внушения и детето ще извърши всички тия престъпления, които са били идейни в ума на бащата. И обратното е верно. Някой баща иска да направи нещо добро, да се пожертва за хората или в науката да направи нещо, или да направи някое даруване, най-хубавите работи да направи. Като се ожени, неговото дете ще изпълни всичко туй. Тия неща, които бащата желал, детето ще ги извърши. Тъй щото ние сме подтик на ония внушения на миналите поколения, които са в нас. Като дойде злото, да предизвикаме доброто. Затова трябва да се молим на Бога в дадения случай. Като дойдем до една криза, дето има лоши внушения и не може да се справим, тогава ще извадим хубавите внушения, които са в нас, и ще ги противопоставим, ще се неутрализират и ще ни поставят в правия път – пътя на любовта. Любовта е единственият път, който ни извежда из този лабиринт на сегашния живот. Затова трябва да имаме любов към Бога, за да излезем на спасителния бряг.

Бъдете подвижни като водата, търпеливи като вятъра, бързи като светлината и твърди като земята.

Тайна молитва

Четиридесет и първа неделна беседа
7 септември 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

Редактираният вариант на беседата е отпечатан в томчето „Възможности за щастие“, Съборни беседи от Учителя, София 1941 г., стр. 210–228, с грешно отбелязана дата – 10 септември 1941 г.

1941_09_10 Малкият опит

МАЛКИЯТ ОПИТ

Размишление

Защо ходят децата на училище? – Да се учат. Защо е дошъл човека на земята? – Да се учи. Значи земята е училище, в което човек първо се запознава с учителите и професорите си, а после и със своите съученици. Той може да се запознае с най-добри учители и професори, но това не е достатъчно. Той трябва да научи това, което чуе от учителите си. Знанието, което човек придобива на земята, трябва да мине през трите свята – през физическия, духовния и умствения. С други думи казано: първо човек трябва да възприеме знанието, после да го разбере и след това да го приложи. Само това знание става негова плът и кръв; само това знание може да занесе човек със себе си на онзи свят. Знание, което не е станало плът и кръв на човека, не е истинско. То лесно се изпарява. То е подобно на лед, който се стопява, и на вода, която се изпарява. Като остарее, човек лесно забравя и се оплаква, че паметта му отслабнала. Бащата пушил тютюн, сложил лулата си зад ухото, но забравил къде я е сложил и я търси по цялата къща: тук лула, там лула – няма я. Пита жена си, децата си – никой не я е видял. Най-после малкото дете казва: „Татко, лулата е зад ухото ти“.

Коя е причината за отслабване на паметта? Има много причини за това. Една от причините се дължи на разстройство на нервната система. Когато нервната система на човека е разстроена, явяват се различни болести – във физическия, в духовния и в умствения живот на човека. Ние казваме, че човек е нарушил някои от законите на трите свята. За пример, когато наруши някой закон във физическия свят, човек страда от стомах или коремоболие. Той се оплаква, че стомахът му е разстроен. Причината се крие или в преяждането, или в недояждането. И едното, и другото са крайности, които влияят върху здравето на човека. Ако не яде, колкото е нужно, човек ще се намери в положението на магарето на Настрадин Ходжа, който постепенно намалявал количеството на храната му. Магарето отвикнало да яде, докато един ден умряло.

Човек трябва да яде толкова, колкото да придобие нещо. Като сее жито, човек очаква някаква придобивка на физическия свят; като прави добро, той очаква някаква придобивка в духовния свят. Да спечелиш един приятел на земята, това е придобивка в духовния свят. Материалните блага са разменна монета на физическия свят, добрите приятели и чувства

са разменна монета в духовния свят. Колкото повече приятели имаш в духовния свят, толкова по-добре се нареждат работите ти на физическия свят. Интелигентността и любознателността са разменна монета между същества в умствения свят. Ако влезете в общество между учени хора, вие можете да се свържете с тях само ако имате умствени интереси, т.е. ако се интересувате от това, с което те се занимават. Нямате ли интерес, подобен на техния, те остават чужди за вас.

И тъй, всяко нарушаване на физическите закони произвежда разстройство в стомаха, корема и червата; всяко нарушаване на духовните закони произвежда разстройство в дробовете, т.е. в чувствата на човека; всяко нарушаване законите на умствения свят произвежда разстройство в главата. Обаче физическият, духовният и умственият свят са така тясно свързани, както този и онзи свят. Ето защо, в който свят греши човек, това се отразява върху целия му организъм. Също така казваме: дали греши на този или на онзи свят, човек еднакво носи последствията на своите грешки.

Какво представлява онзи свят? За да познаете онзи свят, вие трябва да познавате трите страни на физическия свят – физическата, духовната и умствената. И онзи свят, наречен духовен и Божествен, също така има по три страни – физическа, духовна и умствена. Ако разглеждате физическата страна на физическия, духовния и умствения свят, ще видите, че те, колкото си приличат, толкова се и различават. Физическата страна на физическия свят е най-неуредена, в духовния свят е по-наредена, а в Божествения е съвършено устроена. Ако пожелаете нещо на физическия свят, много време трябва да мине, докато се реализира. За пример, искате хляб. Първо трябва да имате жито, да го смелите, да омесите брашното, да го опечете и най-после ще видите хляба на трапезата. Материалните работи в Божествения свят стават изведнъж. Достатъчно е да пожелаете да си хапнете хляб и пред вас вече стои един голям хляб. Ако пожелаете да се разходите, пред очите ви се откриват големи градини, обширни полета и високи планини, по които свободно можете да пътувате.

Един млад селянин често пътувал от едно село на друго и за да съкращава пътя си, минавал през една гъста гора. За да го предпази от нещастия, баба му казала: „Синко, ще ти дам няколко заклинания, с които ще си послужиш, когато се натъкнеш на някаква опасност“. Веднъж той минавал през гората и видял, че срещу него идва мечка. Какво да прави? Спомнил си за заклинанията, дадени от баба му, и приложил едното, но мечката продължавала пътя си. Приложил второто – никакъв резултат; приложил третото заклинание – мечката не мислила да се отбие от пътя си. Най-после приложил последното заклинание – качил се на една стара круша. Тук намерил спасението си. Мнозина намират спасението си на някое

високо дърво. Те не се нуждаят от заклинания. Много естествено, щом се качиш на крушата, никакво заклинание не ти трябва. Лесно е да отбиеш мечката от пътя ѝ, ако внесеш в ума ѝ една противоположна мисъл. Мечката е страшна, когато си отмъщава, тя е злопаметна. Десетки години минават, но тя помни, както доброто, така и злото. Вие можете да забравите, че сте ѝ направили зло, но тя никога не забравя.

На какво се дължи злото? На неорганизираната материя. Човек се стреми към злото, понеже то представлява организирана материя. Като разменна монета, златото определя отношенията между хората, дава им възможност взаимно да си услужват. Колкото по-културни са хората, толкова по-големи услуги си правят. Във физическия свят разменна монета е работата, която се заплаща с пари; в духовния свят разменна монета са чувствата. Колкото по-добри чувства има човек и колкото е по-разположен, толкова е по-богат. Ако храни лоши чувства в себе си, той няма добро разположение на духа, поради което минава за сиромах. В Божествения свят разменна монета са мислите. Преди да дойде до работата, човек минава през няколко фази: мъчение, труд и работа. Тези фази съществуват в духовния и в Божествения свят. Грамадна е разликата, обаче, между фазите във физическия, духовния и Божествения свят. За пример, на физическия свят едно същество се мъчи по един начин, в Божествения свят – по друг начин. И причините за мъчението са различни.

Някое разумно същество от Божествения свят иска да слезе на земята, да помага на хората, но не му се отваря път. Като не може да постигне желанието си, то се мъчи, но благородно е неговото мъчение. – Къде е Божественият свят? – В организираната човешка мисъл. – Къде е духовният свят? – В сърцето и дробовете. – Физическият свят? – Във физическото тяло. Значи Божественият свят е създал главата, духовният – сърцето и симпатичната нервна система, а физическият – костите, мускулите и лигаментите. Като изучавате световете, ще видите, че процесите, които се извършват в тях, са едни и същи. Разликата се заключава само в материята, която взима участие в процесите. За пример, храненето, като процес, съществува във всички светове, но съществата във физическия свят се хранят повече с твърда материя, в духовния свят – с чувства, а в Божествения – с мисли. Изобщо, каквото става в Божествения свят, отразява се и в низшите светове. И обратно: каквото става във физическия свят, отразява се и във висшите светове.

Сегашните хора се изучават взаимно и виждат каква голяма разлика съществува в отношенията им. Това се дължи на степента на тяхното развитие. Колкото по-висок е светът, в който живее човек, толкова по-добри са отношенията му с хората. Колкото по-надолу слизате, виждате

как хората постепенно губят доверието си. За пример, отивате при един банкер да искате пари на заем. Ако се ползвате с голямо доверие, той ще ви даде пари и няма да ви иска поръчители. Ако доверието ви е малко, поръчителите се увеличават. Значи, ако живеете на физическия свят, трима поръчители ще ви искат. – Кои са те? – Първият сте вие, а останалите двама – краката ви. Ако живеете в духовния свят, ще искат двама поръчители – ръцете. И най-после, ако живеете в Божествения свят, ще искат един поръчител – главата. Значи в Божествения свят главата е поръчител, в духовния свят – сърцето, а на физическия – тялото. Следователно вярвайте на главата си в Божествения свят, на сърцето си – в духовния свят и на тялото си – във физическия.

Като ученици, вие трябва да изучавате живата геометрия, да се запознаете с живите линии в природата. За пример, какво ще кажете за правите АВ и АС? – Правата АВ е по-къса от АС. При това по-дългата линия е по-близо до вас от по-късата. Ако двете линии представляват двама души, правата АС е човек, който е живял повече, обиколил повече свят, следователно е по-учен, разполага с по-големи знания. Същото се вижда и в ъгъла АСВ (фиг. 1). Правата АС е човек, който е извървял по-дълъг път, учил повече и придобил повече знания. Правата АВ е човек, който е извървял по-малко път и придобил по-малко знания. Гледайте на правите линии като на мерки, с които определяте дължината на изминатия път, разстоянието на предметите по отношение на една неподвижна точка, степента на знанието и т.н. Мерки са не само правите линии, но и фигурите и телата, както и техните състояния. За пример, срещате един човек с бастун в ръка, който се клати натук-натам, едва върви. Вие веднага се произнасяте, че той не е здрав, краката не го държат. В случая краката са мярка за здравето на човека. Изхвърлете от ума си мисълта за бастуна. С три крака не се ходи. Едно време бастунът е имал значение като магическа пръчица, която маговете носели. Обаче днес тя се е продължила и служи на хората вместо трети крак. Не уповавайте на бастуна. Съсредоточавайте мисълта си и разчитайте на краката си, за да ходите правилно. Където ходите, мислете само за пътя, който ви предстои. Ходете тихо, без шум и тропане. Искате ли да си изработите правилна и устойчива походка, свържете се чрез ума и мислите си с Божествения свят, чрез сърцето и чувствата си – с духовния свят, и чрез волята и тялото си – с физическия. Оттук вадим заключение: докато сте свързани с Божествения свят, главата ви ще действа правилно; докато сте свързани с духовния свят, сърцето ви ще действа правилно; докато сте свързани с физическия свят, тялото ви ще бъде здраво и ще върши правилно своите функции.

И тъй, за да пазите равновесие в живота си, задържайте в ума си само такива мисли, които оставят нещо хубаво във вас. Всяка мисъл, която дава

нещо от себе си, е Божествена. Всяка мисъл, която само взима, без да дава нещо, е човешка. Влезе ли една човешка мисъл в ума ви, съзнанието ви се помрачава и вие губите вътрешния си мир. Човек лесно губи мира си. Дошъл някой и му казал, че не е добър или че не е богат. Защо трябва да се обижда и да губи мира си? Влез в скривалището си и виж какво е състоянието на твоята умствена, сърдечна и материална каса. Ако имаш в касата си достатъчно светли и красиви мисли, ти не си глупав човек; ако имаш добри чувства, ти си добър; ако имаш пари в касата си, ти си богат. Щом касите са пълни, каквото и да говорят за тебе, не се смущавай. – „Защо не ме оценяват?" – Това е друг въпрос. Само ученият човек може да оцени учения; само духовният може да оцени доброто; само богатият може да оцени подобния си. Не е ли учен, духовен и богат, човек прилича на петела, който намерил на бунището един диамант, но го ритнал настрана и си казал: „Защо ми е този камък? Щом не е житно или царевично зрънце, той нищо не струва за мене". Петелът може да се уподоби на човек, който е намерил скъпоценен камък, но го подхвърля настрана, не го цени. Петелът не знае цената на диаманта. Ако го продаде, ще осигури своята прехрана за цял живот. Скъпоценният камък е отвлечена идея, с която петелът не може да се занимава.

Мнозина се запитват какво представлява Божественият свят? На този въпрос може да се даде следният отговор: Светът, в който се реализират всички мисли, всички чувства и желания, е Божествен. Следователно мислете и пожелавайте само доброто, за да се реализира то. Мислите ли лоши работи, и те ще се реализират, но ще носите отговорност за тях. За пример, някой пожелава да влезе в Божествения свят, там да живее. Не се минава много време, той се намира в този свят. Пожелае ли да излезе от Божествения свят, излиза. Ако добрият човек се усъмни в доброто и помисли, че ще го изгуби, в скоро време доброто го напуска. И обратното е вярно: ако лошият човек пожелае да бъде добър, в скоро време в него става преврат и той дава ход на доброто в себе си. Като знаете това, бъдете внимателни към своите мисли и желания, за да реализирате само добрите, а лошите да възпитавате. Има ли нещо мъчно, да приеме човек една светла мисъл, да пожелае да влезе в Божествения свят? Пожелайте това и забравете желанието си. Няма да се мине много време и вие ще влезете във възвишения свят. – Как? – С мислите, с чувствата и с постъпките си. Ето защо, всяка сутрин, като ставате от сън, отделете по няколко минути да помислите за трите свята – за Божествения, духовния и физическия. Ще кажете, че е забранено човек да мисли за светове, където не е готов да влезе. Забранено е да се вършат само лоши работи, но не и добри.

Разправят за една случка, станала между един руски полковник и един войник. Действителна ли е случката, или анекдот, не е важно. Войникът

обичал водка и често се напивал. Един ден полковникът решил да го изпита дали е пиян. За тази цел той поставил на една река две дъски, една до друга и накарал войника да мине реката само по едната дъска. Като видял, че ще падне във водата, войникът приложил хитрост: с единия крак стъпил на едната дъска, а с другия – на втората и извикал: „Ваше, високоблагородие! Да живее отечеството, да живеете и вие! С единия крак вървя за отечеството, с другия – за вас. Ако отечеството не съществуваше, вие нямаше да бъдете полковник“. Така минал той на другия бряг на реката. Полковникът се засмял, потупал го по рамото и му казал: „Лошо правиш, че пиеш, но добре мислиш“. Мисли право и върви напред. Следователно не е забранено да мисли човек за велики и красиви работи. Забранено е да живее зле и да допуска лоши мисли в ума си.

Като знаете силата на добрите мисли и чувства, бъдете внимателни към тях, не отлагайте. Дойде една добра мисъл в ума ви, пристъпете към реализирането ѝ; дойде едно добро чувство в сърцето ви, проявете го; намислите да направите едно добро дело, изявете го. Всяко отлагане носи нещастие; всяко реализиране на доброто води към щастие. Трябвало да станеш рано, да направиш някакво добро – ще станеш, не трябва да се лениш. Леността внася разрушения. Че времето не подхожда, и това не е право. За доброто времето всякога е благоприятно. Каже ли ви се отвътре да направите нещо, не отлагайте. Един офицер, който участвал в миналата война, разправяше следната опитност: „При едно голямо сражение бях на първа линия. Нещо ми нашепваше: „Премести се две крачки назад“. Аз не послушах този глас и след няколко минути ме раниха. Ако бях направил две–три крачки назад, куршумът нямаше да ме засегне“. Друг случай. Пак в миналата война, трябвало един офицер да намери удобно място за взвода си, да се окопае там и да държи отбранителна позиция. Нещо отвътре му нашепвало кое място да избере. Той послушал гласа и се настанил с войниците си на определеното място. След няколко часа неприятелят започнал да ги обстрелва, но куршумите и гранатите падали пред и зад тях така, че нито един войник не пострадал. На другия ден трябвало да преместят позицията си. Войниците настоявали да останат на същото място, но същият глас нашепвал на офицера да изберат друго място. Войниците останали в същите окопи, понеже предишния ден били добре защитени от неприятелските куршуми. Офицерът бил малко настрана от тях. Какво станало? Гранатата паднала в окопа и избила всички войници, само офицерът останал жив, понеже бил настрана от окопите. Ето защо, ако един ден заемете едно място, на другия ден трябва да го смените. Помнете: Еднообразието не допринася нищо за човека. Стремете се към разнообразие в мислите, чувствата и постъпките си. Бъдете разнообразни, да не се отегчавате от живота. Каквото и да стане с вас, благодарете за всичко. От сутрин до вечер благодарете. Ставате сутрин

от сън, измивате се – благодарете за чистата вода. След това правите молитвата си – благодарете, че сте станали живи и здрави и можете да работите. Благодарете за чистия и свеж въздух, за храната. Че не сте свършили някоя работа навреме – благодарете и за това. Като свършите работата си, пак благодарете. Че сте счупили една чаша или чиния, благодарете. Можехте да счупите крака или ръката си. Благодарете, че чашата дойде като изкупление. Като ученици, вие трябва да правите малки опити, а не големи. Каквото ви казвам, прилагайте го. Кажа ви да си миете краката с топла вода, мийте ги и благодарете за чистата вода. Казвам ви да правите гимнастика – правете упражненията и благодарете. Казвам ви да дишате дълбоко – дишайте дълбоко и благодарете за чистия въздух. Казвам ви да чистите обувките си – изчистете ги, сложете им нови връзки. От време на време оставяйте краката си свободни, да дишат и те въздух, да ги огрява светлината. Обувките са затвор за тях. Освободете ги от затвора, нека всеки ден и те да приемат въздух, поне по пет–десет минути. От вас се искат малки опити, а не големи. Малкият опит внася голям подтик. Малкото зърно се размножава и дава класове с 30, 60 и 100 зърна. Малката искра произвежда голяма топлина. В мрачната нощ малката светлина оправя пътя на объркалия се пътник.

Правете малки опити в доброто, за да опитате силата и възможностите, които се крият в него.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана
на 10 септември 1941 г., 5 ч. сутрин,
София, Изгрев.

1941_09_10 Възелът

ВЪЗЕЛЪТ

(Йоан 11:9–10)
Размишление

Какво нещо е човек? Много определения се дават за човека, но ние ще дадем още едно: Човек е възел от възможности и условия. Някои разглеждат човека като съчетание на дух, душа, ум и сърце. Всички признават ума и сърцето, понеже имат съответни органи. Духът се признава като нещо, което е разпространено навсякъде. Дойдат ли до душата, явява се спор: едни признават съществуването ѝ, други я отричат. Не е лошо да се спори. Понякога спорът решава противоречията. Когато спорят двама души, всякога силният побеждава. Слабият губи и плаща глоба. Ако слабият мисли, че ще победи, той е на крив път. След всичко това се проповядва, че Бог е милостив, че ще прости на слабите и на грешните хора грешките, които правят. Светът не е създаден нито за слабите, нито за грешните. Той се нуждае само от силни и праведни хора. Затова, именно, проповядвайте на слабите да станат силни; проповядвайте на грешните да станат праведни. Обаче не е простено на силния да стане слаб, на праведния да стане грешен, или на учения да стане невежа. Често хората се запитват, защо не успяват в живота си. Много естествено, неуспехът се дължи на нездравословните условия, на материалния и социален живот на хората. За пример, всички говорят за патриотизъм, за любов към отечеството. Според мене, това чувство е естествено в човека. Къде е отечеството на житото? – Нивата. Може ли житото да не обича нивата, от която извлича хранителните вещества? Житото обича нивата, но още повече обича господаря на нивата. Ако той не беше го посял, нивата сама нищо не би дала. Същото се отнася и до човека. Щом обича отечеството си и говори за него, преди всичко ще обича Господаря на отечеството и ще говори за Него. Не можеш да обичаш майка си и баща си, а да не обичаш мястото, където те живеят. Следователно, щом обичаш онези, които са те родили, непременно ще обичаш и мястото, където си се родил, учил и живял. Като обичаш майка си и баща си, ще обичаш братята и сестрите си, ще обичаш всички хора.

Сега ние говорим за Любовта, но не за преходната и привидна любов, с която светът е пълен. Където погледнете, все на преходната любов се натъквате. Достатъчно е да надникнете в двора на някой стопанин, за да видите десетки кокошки добре угоени, свободно се разхождат около модерни курници. От време навреме стопанинът излиза да ги нахрани и

самодоволно поглежда към тях. Ще кажете, че той обича кокошките. Обича ги, но заради себе си. Един ден той взима ножа, влиза в курника, хваща една от добре угоените кокошки и прерязва врата ѝ. Какво допринесе стопанинът за повдигането на своите кокошки? Освен, че нищо не допринесе, но отнема и живота им. Как постъпваха едно време българските пчелари с пчелите си? За да вземат всичкия мед, те запазваха само онези пчели, от които могат да изкарат царици, а останалите избиваха. Днес пчеларите са по-човеколюбиви, те правят модерни кошери и когато трябва да вадят мед, опушват пчелите само да ги замаят. Взимат мед, колкото им трябва, и остават една част за пчелите. В миналите епохи са постъпвали жестоко и с християните. Всеки, който признавал Христос за Син Божи, бивал преследван и жестоко измъчван. И до днес още изпитват в какво вярваш, какво мислиш за Христос. Вярвам в това, в което и ти вярваш. За Христос зная, че никой не познава Отца, освен Синът, към Когото Отец благоволи.

Съвременните хора искат да бъдат силни, добри, разумни, но те трябва да знаят в какво се заключава доброто, силата и разумността. Силен е онзи, който превъзхожда слабия по ум, а не по физическа сила. Ако е въпрос за физическа сила, слонът е по-силен от човека, но човек го управлява и го кара да му служи. Сложете едно дете на гърба на слона, дайте му чукче в ръката, с което да удря леко слона, и последният ще слугува на детето. Човек управлява силния слон с ума си. Първоначално, когато човешкият ум не е бил развит, както днес, човек се намирал в положението на дърво, което расте, развива се, дава плод, но остава неподвижно на едно място. С постепенното развитие на ума човек проявявал по-големи възможности, докато е достигнал сегашното си положение. Един ден, когато достигне съвършенство, човек ще мине в еволюцията на ангелите и ще разполага с по-големи възможности за развитие и работа. Както и да се проповядва на хората, в края на краищата те ще се питат защо Бог е създал света такъв, какъвто го виждаме днес. Само онзи може да си отговори правилно на този въпрос, който разбира езика на твърдата материя и всички живи същества по нея, на водата, на въздуха и на светлината. Който разбира езика на материята, той влиза във връзка с Божия Дух и се разговаря с Него. Човек не може да си представи, че водата, въздухът, светлината имат език и могат да се разговарят с човека. Идете край морето, вслушайте се във вятъра, в морските вълни, да чуете как те говорят. Поетите описват този разговор във вид на речи, по-силни и по-слаби, според нуждите. Вятърът вее, водата се пени, плиска се в камъни и в брегове и вършат своята работа. Ако не се движи, водата ще се вмирише. Следователно, за да не се вмирисва водата, да не стои без работа, вятърът ѝ идва в помощ. Който не разбира езика на разумната природа, отделя нещата едно от друго – светлината от въздуха, въздуха от водата, водата от твърдата

материя и по този начин изгубва връзката между явленията на целокупния живот.

Като разглеждат въпроса за създаване на живота, хората казват, че човек е направен по образ и подобие на Бога, а всички останали – камъни, растения, животни, са създадени чрез Словото на Бога. В същност и човек е създаден чрез Словото. Бог се посъветва със Словото как да създаде човека и реши да го направи от пръст. Той взе пръст, направи човек и вдъхна в него дихание на жива душа, т.е. вложи в него Божественото, частица от Бога. Днес всички искат да знаят каква е била материята, от която Бог е направил човека. Ако ви се каже, ще разберете ли? Тя е била съставена от множество частици: електрони, протони, езотрони и неутрони. Първите два вида частици са електроположителни, третият вид – електроотрицателни, а четвъртият – неутрални. Материята крие в себе си известна разумност. Човек трябва да изучава проявите на разумността в цялата природа. Само по този начин той вижда колко много има да се учи. Достатъчно е да погледне на себе си, да види колко много неща не знае. Той не знае как са създадени очите, носа, устата, веждите, клепачите, ушите му. Той не знае, че за създаване на неговия организъм са работили разумни и възвишени същества и то в продължение на хиляди и милиони години. Не е лесно да се създаде материята за съграждане на човешкия организъм. Богословите казват, че Бог създал света в шест дни. В шестия ден Той направил човека. Когато турчинът слуша да му говорят неща, които за него са невероятни, той казва: „И да видиш, да не вярваш“. В Писанието пък е казано: „За Бога тисящите години са като един ден и един ден е като тисящи години“. Следователно шестте дни, за които се говори в Писанието, се равняват на шест Божествени дни. В един Божествен ден влизат милиони години. Според едни учени от създаването на света са изминали осем хиляди години, според други – два милиарда и 500 милиона години. Кое от двете твърдения е вярно, не се знае. Важно е, че времето и пространството са относителни величини. За разумните хора, колкото по-дълго е времето, толкова по-добре. За глупавите хора, колкото по-кратко е времето, толкова по-добре. Времето и пространството са образи на мисълта. Мравките не се нуждаят от големи пространства, но за човека са нужни. Ако го затвориш в ограничено пространство, той ще направи дупка, но пак ще излезе на простор. Човек търси простора. Ще дойде ден, когато и земята ще му бъде тясна, ще иска да отиде на Слънцето, там да живее. Ако може да стане това, той ще се върне обогатен, с големи знания. Той ще разправя чудни неща за Слънцето, но малцина ще му вярват. Повечето хора ще го считат за фантазьор, който разказва приказки от „Хиляда и една нощ“.

И тъй, невъзможно е днес да се говори на хората за Слънцето. Те не са

готови да възприемат истината. Ако речете да им говорите, ще обремените мозъка им толкова, както, ако сложите на гърба на слабия човек товар от 200–300 килограма. Той ще изнемогне от голямата тежест. Който не е готов да възприеме истината, той разглежда нещата отвън и прави заключения, достъпни само за неговия ум. Такова е положението на всеки, който не разбира Свещената книга на живота. Той се задоволява да гледа външната ѝ страна, не е готов още да проникне в нейното съдържание и смисъл. Както книгата е жива и съдържателна за онзи, който я разбира, така и Слънцето е жива, разумна книга, която малцина четат и разбират. Всяка сутрин Слънцето изгрява и от невидимия свят ви запитват: „Прочетохте ли днешната страница от книгата?" Слънцето е книга, върху която всеки ден Бог пише нещо ново. Ще кажете, че Слънцето е неразумно. Как е възможно от едно неразумно същество да излиза такава светлина, на която плодовете зреят, цветята цъфтят, снеговете и ледовете се топят? Светлината, която Слънцето праща към всички планети, показва, че там живеят високоинтелигентни и разумни същества. Както и да се разглежда въпроса за Слънцето, за човека е важно да се ползва от неговата светлина и топлина, да придобие нещо. Един ден очите му ще се отворят и той сам ще провери нещата. Затова казваме, че велико бъдеще очаква човека. Засега той се намира в своето детинство. Много години още трябва да работи, да се учи, да минава от една планета в друга, докато дойде до зряла възраст. Той ще бъде жител не само на Земята, но и на Венера, на Марс, на Юпитер. Когато мине през всички планети и придобие нещо ценно от тях, той ще отиде на Сириус, където ще прекара дълго време. Оттам той ще отиде на друго Слънце, около което се въртят всички слънца на вселената. Това значи да влезе човек в Царството Божие, да стане негов гражданин. Казвате: „Зяй, коньо, за зелена трева". Положението на младата мома, на учения човек не е ли същото? Младата мома чака с години да дойде нейният възлюбен, да я направи щастлива. Младият учен работи с години, прави научни изследвания и открития, очаква деня, когато ще го признаят за велик учен и ще получи висока титла. Какво получава най-после? След години откритията му се опровергават. Това, което твърди сегашната наука, след хиляди години нищо няма да остане от него. В бъдеще и децата ще знаят това, което големите учени днес знаят. Радвайте се, че всичко се развива, върви напред. Има какво да учи човек. Заслужава да се живее.

Като ученици на живота, трябва да имате свещено чувство към Първата Причина на нещата, а оттам към всички хора. Нямате ли това чувство в себе си, всичките ви работи ще остават назад. Любовта към Бога и към ближния прави човека силен и мощен. Само по този начин съзнанието му се пробужда и той вижда как трябва да се живее, разбира, че е време да се откаже от детинските си схващания. Не е лошо да бъде човек дете, но разумно дете, което да възприема новото. Не е лошо да бъде и стар, но да

не е утвърден в своите възгледи. Младият лесно приема новото, а старият мъчно се отказва от това, което е научил. Дойде някой религиозен при мене и ми разправя, че знае Библията наизуст. Той мисли, че всичко знае, но ако го накарам да ми изтълкува някой стих, ще се откаже. Кой религиозен може правилно да изтълкува стиха: „Аз съм пътят, истината и животът“. Правилното тълкуване подразбира проникване в мисълта, която Христос е вложил в стиха. Две хиляди години са изминали от времето на Христос, но малцина могат да определят точно, какво означава думата „път“, за който Христос е говорил. Ще кажете, че в Библията е писано всичко. Наистина, много неща са писани в Библията, но много още има да се пишат. Йоан казва, че Христос е говорил много, но всичко не е написано. Не една Библия, но още много Библии има да се пишат, в които да се вмести това, което Христос е говорил.

Като говорят за Библията, която е писана от човеци, всички я считат за свещена книга. Дойдат ли до главата, в която се крият неща, писани от векове, малцина се замислят за нея. Според мене единствената свещена книга, която всеки човек има в оригинал, това е човешката глава. Освен написаното вече, всеки момент в нея се пише новото, което човек преживява. В това отношение, главата представлява Новия Завет на човечеството, а стомахът – Стария Завет. Всичко, което Христос е говорил преди две хиляди години, е написано в главата. Това, което днес говори, пак се пише в главата. Съвременните хора не разполагат още с нужната светлина, да четат и разбират това, което е писано в главата им, както и онова, което всеки ден се пише. Докато има светлина, човек чете, разбира и минава за учен. Щом изгуби светлината си, той вече не може да чете, нищо не разбира и минава за невежа. Следователно ползвайте се от светлината на съзнанието си, за да четете в оригинал свещената книга, написана в главата ви и чрез нея да коригирате свещената книга вън от главата ви. Казано е в Писанието: „Ще напиша закона си в сърцето на човека“. Значи сам Бог е написал закона си в човешкото сърце. Който има светлина, той чете Божия закон в оригинал и оттам го превежда на хората. И Моисей написа законите по същия начин. Той ги четеше в главата и в сърцето си в оригинал и ги превеждаше на език, достъпен за онези, които нямаха светлина сами да четат и разбират. Оригиналът, който се намира в човешката глава и в човешкото сърце, философите наричат „акашови записи“. Когато казваме, че човек е готов да служи на Бога, имаме предвид онзи, който чете в оригинал Божия закон. Дойде ли съмнението и колебанието в него, той е изгубил оригинала и чете някой превод, в който непременно има грешки. Любов, която внася в човека съмнения, колебания, подозрения, е преводна. Любов, която изключва съмненията и колебанията, е оригинална, вечна. Който носи вечната Любов в себе си, той оценява Любовта на Бога, оценява възможностите и условията, които му са

дадени, и благодари за всички блага, с които се ползва. Кажеш ли на някого, че го обичаш, значи: оценяваш любовта му, оценяваш възможностите и условията, с които се ползваш, и благодариш за благата, които животът ти дава. Благодарете и за най-малката Любов, понеже тя е Божествен подтик, който дава условия за развитие. Радвайте се и благодарете, когато сте здрави или болни. Като здрави ще научите едно нещо, а като болни – друго. Болният става мек, внимателен към себе си и към окръжаващите. Като оздравее, той започва да цени онова, което по-рано не е ценял. Ще кажете, че болестите спъват човека. На физическия свят не може без спънки. Вземете цигулката и вижте колко спънки има. От един тон до друг има малки спънки. Чрез такт и ритъм човек се справя със спънките. Паганини се е отличавал с необикновен такт, ритъм, техника, вещина в свиренето. Той притежавал още едно качество: като свирел, вкарвал двойника си в цигулката и като свършвал, двойникът отново влизал в тялото му. Благодарение на тази способност Паганини подражавал майсторски човешкия глас. Когато свирел, не могло да се познае, човек ли пее, или се свири. Каквито качества са нужни на добрия цигулар, такива са нужни и в живота на всеки човек. Ще дойде ден, когато двойникът на човека свободно ще излиза и влиза в тялото му. Днес, обаче, малцина са дошли до това постижение. Опасно е да излезе двойникът на човека от тялото му и да не може да се върне назад.

Един виден цигулар занесъл цигулката си на поправка. Той имал цигулка Страдивариус. Майсторът прегледал цигулката, видял каква поправка ѝ предстои и поканил цигуларя да седне за малко, докато поправи инструмента. След това той взел нож и разрязал цигулката на две части, по дължина, и започнал да я поправя. Като видял това, цигуларят изгубил съзнание и паднал на земята. – Защо? – Двойникът му бил в цигулката. Като разрязали цигулката, разрязали и двойника му и той не могъл да издържи тази операция.

Христос казва: „Не се свързвайте със света“. Това значи: Обичайте, без да се свързвате с предметите или с лицата. Свързвате ли се, ще пострадате, особено ако любимите ви неща са неустойчиви. Следователно, ако имаш цигулка, на която си свирил няколко години, не я давай в чужди ръце. Всяко нещо, с което си работил, или което си употребявал, не го продавай, нито на заем го давай. Не давай на заем нито ума, нито сърцето, нито тялото си. Казано е в Писанието: „Оставете телата си в жертва жива, свята и богоугодна“. Значи изключение може да се прави само за Бога. Той е единственият, за Когото можем да пожертваме всичко, което ни е дадено – и ум, и сърце, и тяло. Той се е пожертвал за нас и ние ще се жертваме за Него. На хората ще помагаме от Любов, а на Бога ще служим и за Него само ще се жертваме. Това е новото разбиране на живота.

Казвам: Който живее за Бога и Бог ще му помага. Направете опит, да живеете за Бога, и ще видите как се нареждат работите ви. Ако животът ви е богоугоден, житото ви ще израсте навреме, ще бъде всякога полято и ще даде добър клас. Като се молите на Бога, молитвите ви ще бъдат чути. Преди години в Новопазарско настанало голяма суша. Цели три месеца не паднало капка дъжд. Дошла есента, но земята била много суха, не могла да се разкопае, да се посее житото. Селяните от 15 турски села се събрали да се молят на Бога за дъжд. Молитвата им била сърдечна, благодарение на което до вечерта още получили отговор – завалял силен, благодатен дъжд. Селяните от едно съседно българско село си казали: „Няма защо и ние да се молим за дъжд. Ако Бог чуе молитвата на турците и прати дъжд на земята, ще прати и на нас“. Какво се случило? Над българското село не паднала нито една капка дъжд. Много естествено, те не са се молили. Ето защо, когато съседът ти се моли, моли се и ти, няма защо да чакаш наготово. Детинско разсъждение е да очакваш на молитвите на другите. Бъдете деца, но разумни. Не критикувайте нещата, но работете. Вижте какво можете вие да направите, а не критикувайте защо светът е създаден по този начин. По кой начин трябва да бъде създаден светът? Човек може да философства, да разсъждава върху отвлечени въпроси, но да знае, че той сам не е в състояние да направи нищо повече от това, което Бог е създал. Ако си въобразява, че може да направи нещо повече, отколкото са възможностите му, той съвсем ще се обърка.

Един професор от Бостънския университет развивал пред студентите си въпроса за човешкото „аз“ и толкова се увлякъл, че забравил името си; забравил той ли е, или друг някой. Трябвало да мине известно време, да отиде у дома си и да пита жена си, той ли е професорът Браун, или не е. Страшно е състоянието на човека, когато друг някой влезе в съзнанието му и го измести.

Във Варненско един каруцар пътувал от едно село до друго със своята здрава кола, впрегната с два силни коня. Трябвало за малко време да се отбие в един хан. За да не остави колата сама, той дал юздите на конете в ръцете на едно момче, като му казал: „Качи се на колата и карай бавно, аз ще те стигна“. Момчето се качило на колата, ударило конете и те започнали да бягат толкова силно, че не могли да се спрат. След това трябвало каруцарят да тича подир колата си час и половина докато я стигне. Ще кажете, че момчето не било разумно. Казвам: Не поверявайте юздите на своята мисъл на едно неразумно дете. Ако иска да се качи на колата ти, нека се качи, но не без тебе. То може да седне на първо място, а ти на второ, но юздите трябва да бъдат в твоите ръце. Не поверявай юздите на сърцето си на никого. След всичко това някоя мома казва, че подарила

сърцето си на един момък. Това не е вярно. Нито момата може да подари сърцето си на момъка, нито момъка – на момата. Никой не може да живее без сърце. Обаче сърцата и на двамата могат да бъдат в хармония. Това означава истинска жертва.

Любовта се изявява в хармонията. Тя не търпи никаква дисхармония, никакво двоумение. Затова е казано, че двоумният е непостоянен във всичките си пътища. Двоумиш ли се, ти нямаш любов, не си разумен. Разумният лесно се справя с мъчнотиите си. Той има критически ум: разглежда фактите, съпоставя ги и от тях прави вътрешен извод, чрез който разбира законите на природата и правилно ги прилага.

Помнете: Любовта съдържа всички методи, чрез които човешкият дух укрепва, човешката душа възраства, човешкият ум се просвещава и човешкото сърце се повдига и обновява. Любовта не само обновява и подмладява човека, но тя внася новото в света. Не може ли да направи това, тази любов е обикновена, човешка, преходна. Търсете щастието не по външен начин, а по вътрешен. Вътрешният начин подразбира проява на вътрешните възможности. Вярвайте в себе си, т.е. във вътрешните възможности, които са вложени във вас. Ако срещнете стар човек, не казвайте, че ще остареете като него; ако срещнете болен, не казвайте, че ще се разболеете; ако срещнете слаб, хилав човек, не казвайте, че и вие ще станете като него. Не допускайте нищо отрицателно в себе си.

Дръжте в ума си само положителни мисли и казвайте: „Вярвам в младостта, която изключва старостта и смъртта; вярвам в Мъдростта, в светлината и знанието, които изключват глупостта, тъмнината и невежеството“. Старост, която затъпява човека, не е остаряване, но оглупяване. Ние не вярваме в такава старост. Ние вярваме в тази старост, която носи знания, която дава сили и на 120-годишния човек да работи и да помага на близките си. Не се поддавайте на внушения, които се крият в далечното минало на човека. Помнете, че човек е възел, в който се кръстосват хиляди мисли, чувства и желания от миналото. По закона на наследствеността тия мисли и желания, рано или късно, ще се реализират или от самия човек или от неговите деца.

Един човек, още в младините си, имал желание да извърши някакво добро, или едно престъпление, но по известни причини не могъл да го реализира. Не се минало много време, едно от неговите деца или внучета реализирало неговото желание без да знае защо го е извършило. Значи семената на нашите мисли и желания, като зародиши, съществуват в даден човек, но намират благоприятни условия за реализирането си в младото поколение и там се проявяват. Ето защо, сегашните хора проявяват чрез

внушение подтиците на миналите поколения. Бъдещото поколение ще прояви подтиците на сегашното. За да не се реализира злото на миналото, нито на бъдещето, превръщайте злото в добро. – По какъв начин? – Чрез молитва, чрез мисъл, чрез добър и правилен живот. Когато се намерите пред някоя криза от внушения на миналото, молете се на Бога да ви постави на пътя на добрите внушения, тях да реализирате. Само по този начин ще вървите в правия път – в пътя на Любовта. Единствената сила, която може да извади човека от лабиринта на сегашния живот и да го постави на спасителния бряг, е Любовта.

Бъдете подвижни като водата, търпеливи като вятъра, бързи като светлината и твърди като земята.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана
на 10 септември 1941 г., 10 ч. преди обед,
София, Изгрев.

1941_09_12 Трите перпендикуляра

ТРИТЕ ПЕРПЕНДИКУЛЯРА

Размишление

За следващия път пишете върху темата „Прилежание“. Думата „прилежание“ произлиза от лежа, прилагам. – Кога ляга човек? – Когато спи. Сънят означава почивка. За да си почине добре, човек променя условията, обстановката, в която се намирал. Значи, той отива от един свят в друг. Той напуска физическия свят и отива в духовния да се учи. Ето защо, прилежният човек отива от едно училище в друго, да се учи. Който не се движи между два свята, не може да бъде прилежен. Ако уподобим двата свята на две точки, казваме, че човек трябва да се движи между две точки, за да образува права линия, т.е. път. Само онзи може да учи, да прилежава, който обича науката. Само онзи може да яде, който обича хляба. Ако нямаше любов към хляба, човек не би ял. Изобщо, човек яде само онова, което обича. Не обича ли нещо, той не го слага в устата си. На същото основание, казваме: Човек живее, защото обича живота.

Кои са двете точки на живота, между които човек се движи? – Скръбта и радостта. Скръбта представлява южния полюс на живота, а радостта – северния. – Не може ли без скръб? – Не може. Тя е най-добрият професор на човека. Тя го възпитава, учи го на ум и разум. Където влезе скръбта, всички започват да учат. Тя предава уроци на всички хора. Няма човек в света, който да не учи при скръбта. Тя дава програма на всекиго и ако не я изпълни, положението се влошава. Като влезе скръбта в дома на някого, той започва да скърби. Думата „скърби“ е образувана от две срички – скър-би. Сричката „би“ има няколко значения: минало време от спомагателния глагол „съм“; минало свършено време на глагола „бия“. Майките бият децата си обикновено по задницата, която е свързана с нервната система. С това те искат да събудят нервната им система, да бъдат внимателни, да избират мястото, където сядат, за да могат добре да учат. Като научат уроците си, или като свършат добре работата си, децата се радват. И възрастният се радва, като учи и работи. Радостта е богата трапеза, пред която всеки сяда да яде и да пие. Радостта дава угощение на онзи, който е свършил някаква работа. Тази е причината, поради която всеки се стреми към радостта. Обаче, тя се ражда от скръбта. Не можеш да се радваш, ако не си минал през скръбта. Коя майка не се е радвала, като роди здраво и живо дете? Обаче, докато е била бременна, докато е носила детето девет месеца в утробата си, тя е минала през големи скърби и страдания – животът ѝ е бил на косъм. Когато се роди детето, майката се радва, че се е родил човек на света.

Сега, като се говори за скръб и страдание, хората се плашат, считат ги за опасни. Те внасят някакви примеси в скръбта и в страданието, които ги правят опасни. Извадете примесите от тях и ще видите, че скръбта и страданието са приятни. Ето защо, чуете ли някой да казва, че скръбта е голяма, че положението му е опасно, ще знаете, че той е вмъкнал някакви примеси в скръбта си, които го плашат. Помогнете ли му да се освободи от примесите, да изчисти скръбта си от тях, ще видите, че той ще се усмихне приятно и ще се успокои. Ще остане скръбта в него, но тихо и с радост ще я носи. Ще знаете, че страданието и скръбта не са опасни, но примесите, които приличат по нещо на тях, са опасни. Водата не е опасна, но ракията, която прилича на вода, е опасна. Когато комисия от Съединените щати занесли на диваците английска ракия, наречена „уиски“, те казали: „Молим ви да ни освободите от тази дяволска вода“. И в страданието има уиски, което упоява и приспива човека. Следователно, когато страданието ви посети, не се страхувайте от него. Пийте от водата му и ще се благословите. Усетите ли, че във водата на страданието има и ракия, подложете го на пречистване. Ракията е опасна, а не водата. Ако не можете да освободите страданието от примесената в него ракия, вие трябва да го избягвате. Обаче, от чистото страдание и от чистата скръб не бягайте, но се учете.

Представете си, че имате отвесната линия АВ. Какво е положението на тази линия по отношение на земята? – Перпендикулярно. Значи, всяка

права, която свързва центъра на земята (с центъра на слънцето (А), представлява перпендикуляр към плоскостта на земята. Докато се държи за този перпендикуляр, човек всякога ще бъде в равновесие. Отклони ли се от него, равновесието му се нарушава. Не само хората се стремят към перпендикуляра на живота, но и растенията. Първоначално растението върви в посока, перпендикулярна на земята, но колкото по-нагоре израства, то се стреми към перпендикуляра, който свързва центъра на земята с центъра на слънцето. Съществува не само физически перпендикуляр, но и умствен. И той има две точки: точката на Божественото съзнание и точката на човешкото съзнание. Ето защо, като мисли за Бога, човек върви по перпендикуляра, който свързва двете съзнания – Божественото и човешкото. Мнозина се запитват защо човек трябва да вярва в Бога. Да вярва в Бога и да мисли за Него, това значи да се движи по онзи перпендикуляр, който дава направление на неговия живот. Без перпендикуляра на живота никъде не можеш да отидеш. Отклониш ли се от перпендикуляра, ти се натъкваш на спънки и противоречия. Ще кажете, че не искате да се движите по права линия, защото тя е път на големи съпротивления. Разумно е човек да избягва правите линии, но и

като криволичи, като се движи по криви линии, пак трябва да се държи за перпендикуляра. Дали се движи във физическия, духовния или умствения свят, човек трябва да се ръководи от перпендикуляра. Оттук виждаме, че съществуват три перпендикуляра: перпендикуляр на физическия свят, който управлява тялото; перпендикуляр на духовния свят, който управлява сърцето, и перпендикуляр на умствения свят, който управлява ума. Тялото се движи между центъра на земята и на слънцето, т.е. между земята и слънцето; сърцето се движи между скръбта и радостта като точка на перпендикуляра; умът се движи между човешкото и Божественото съзнание. В който свят да се движи човек, всякога се нуждае от две точки. За пример, за да бъде художник, човек трябва да има зрение и ръце; за да бъде музикант, той трябва да има слух и ръце; за да бъде оратор, трябва да има уста и глава. Устата върши няколко служби: приема храната, раздробява я и говори. И художникът, и музикантът, и ораторът си служат с прави и с криви линии. Красиви са кривите линии, в тях има мекота. Приятно е да гледате как някоя река криволичи, извива се, докато се влее в морето. Когато някой казва, че не иска да криволичи в живота си, той има предвид пътя на лошите хора. Страшно е, когато човек криволичи, без да се държи за перпендикуляра. Обаче, когато не се отклонява от перпендикуляра колкото и да криволичи, той се движи по естествения, нормален път. Невъзможно е човек да се движи по абсолютно права линия. Ето защо, когато говорим за прави линии в живота, ние имаме предвид относително прави линии, а не абсолютно. За пример, опитайте се да вървите по сняг на някое равно, плоско място и вижте каква линия се образува от стъпките ви. Колкото право да вървите, линията, която се образува при движението ви, е пак крива. Значи, като говорим за прави и криви линии, ние имаме предвид относителността на нещата. На физическия свят нещата са относителни, а не абсолютни. С оглед на това казваме, че по планините човек криволичи, а по равните и гладки места върви по прави линии. От гледището на пътя, по който човек се движи, делим хората на добри и на лоши. Добър човек е този, който върви в правия път, т.е. по пътя на правите линии; лош е този, който върви в крив път, т.е. по пътя на кривите линии. Така е от гледището на относителната философия. Обаче, от гледището на абсолютната философия няма добри и лоши хора, но има такива, които изпълняват обещанията си и вървят безпрепятствено в пътя си; има и други, които дават обещания и не ги изпълняват. Те вървят по пътя на големите съпротивления и за да ги избегнат, криволичат. Някой дал обещание на десет души да се срещне с тях в един и същи час. Възможно ли е да изпълни обещанието си? – Невъзможно е. В определен час той може да се срещне само с един човек, а не с десет. Следователно към един от десетте души той ще бъде точен, но към деветте няма да изпълни обещанието си. Към кой от десетте ще излезе точен? – Към най-знатния, най-видния. Ако той е министър, към него само

ще изпълни обещанието си. Това показва, че неизпълнителните хора, или както ги наричат лошите, са хора на високите върхове. Те се стремят към височините. Ето защо, ако искате да знаете кои върхове са високи, питайте лошите хора. Те веднага ще ви ги посочат.

Като се говори за правия път на живота, мнозина го свързват с човешките идеали. Като се стреми към постигане на известен идеал, човек естествено върви в правия път. Колкото по-висок е идеалът на човека, толкова по-прав е пътят, в който върви. Различни са идеалите на човека. За пример, идеалът на ученика е да учи и да свърши училище; идеалът на земеделеца е да изоре земята си и да я посее; идеалът на говорителя е да говори добре и да задоволи публиката; идеалът на музиканта е да свири добре; идеалът на художника е да рисува добре; идеалът на всеки човек, в широк смисъл, е да живее добре, т.е. да мисли, да чувства, да постъпва правилно и да се храни добре, да яде и да пие сладко. Човек се стреми към добър и правилен живот, за да придобие вечния живот. Под думите „вечен живот" разбираме безконечен. Безконечните неща пък са неизмерими, т.е. няма мярка, с която да се измерят. Безконечният живот включва неизчерпаемите възможности и условия, а конечният – изчерпаемите. Безконечността или вечността води към велики и неизчерпаеми радости, а конечността – към временни, преходни радости.

Съвременните хора се страхуват от страданията и правят усилия да ги избягват. Някой казва: „Бял ден не видях от страдания!" Това е преувеличаване. Колкото и да е голямо страданието, то е кратковременно. Последствията на страданието са продължителни, но самото страдание е кратковременно, както светлината. Щом е така, не се страхувайте, но вижте какво ще научите от него. То идва, като професор при вас, да ви посочи грешките. Ако сте цигулар и направите една грешка, страданието веднага идва да ви коригира; ако сте художник и грешите, страданието ще ви коригира. Дали правите добро или зло, то изправя грешките ви. Ще кажете, че злото не е на място и трябва да се избягва. Ако вникнете в последствията, които злото е причинило, ще видите, че и то е било на място. За пример, уволняват някого от служба. Той страда, недоволен е, но след време го назначават на друга, по-добра от първата служба. Ако не бяха го уволнили, нямаше да намери по-добра служба. Искате да постигнете едно желание, но нещо ви препятства. Не съжалявайте за това, но го заместете с друго. Ето защо, ако не можете да реализирате едно желание или една мисъл, заместете ги с други. Страданието учи човека да прави избор между мислите и желанията си. Като страда, той вижда грешките си и при всеки нов случай знае вече как да постъпва. Благодарете на страданието, то е професор, който ви учи да живеете правилно, да мислите, да чувствате и да постъпвате право. Като минете през школата на

страданието, ще дойдат радостите, които също така са кратковременни. Ние говорим за перпендикулярите като за живи съзнания, по-високи от човека, които го ръководят. Докато не дойде едно високо съзнание да ви ръководи, вие нищо не можете да направите. За пример, как ще свирите на пиано или на цигулка, ако нямате учител, който да ви ръководи. Той ще ви запознае с имената и местата на тоновете по клавишите, или по струните на цигулката. В случая учителят или професорът е по-високото съзнание, което ви учи и води в пътя на музиката. Голяма е разликата между онзи, който знае да свири, и който не знае. Първият владее цигулката добре и чрез нея изразява това, което свири. Когато свири някоя Божествена мелодия, той повдига цигулката високо, главата – също, лицето му взима особен израз и лъкът се движи с необикновена лекота и приятност. Ако свири нещо от материален характер, той държи цигулката си надолу, към земята, лицето му е навъсено, мрачно и лъкът се движи тежко. – „Не може ли да свири човек без да приема един или друг външен израз?“ – Не може. Невъзможно е да свириш, да пееш или да говориш без да дадеш външен израз на това, което изпълняваш. Ако говориш в голям салон, без да искаш ще повишиш гласа си. Ако салонът е малък, гласът ти ще бъде естествен, без повишаване. Силата на гласа зависи и от тембъра. Някои гласове имат такъв тембър, че се чуват надалеч. Като слушате такъв глас, струва ви се, че е близо до вас, а всъщност той идва отдалеч, от два–три километра разстояние. Същото се отнася не само до гласа, но и до чувствата, мислите и постъпките на човека. Понякога те биват толкова интензивни, че проникват надълбоко и обхващат голям периметър. Като знаете това, стремете се да предадете интензивност на мислите и на чувствата си. Щом са интензивни, те са разумни и лесно могат да се реализират. Някой казва, че обича музиката, има желание да слуша видни музиканти и певци, но не му се иска да губи времето си да ходи по концерти. Щом казва така, желанието му да слуша музика и обичта му към нея не са интензивни. Каквито препятствия да срещне интензивното желание, непременно ще го преодолее. Затова е казано, че всичко, което човек желае, може да го постигне. – Кога? – Когато мислите и желанията му са интензивни. За такива желания няма спънки, няма обезсърчавания. От сто страни ще обикалят, но ще си пробият път. Ако се натъкнете на противодействия, приложете постоянство. – Кога се обезсърчава човек? – Когато желанията му не са интензивни, когато няма идеал, когато е изгубил перпендикуляра на живота си. За да се справи с обезсърчаването, човек трябва да регулира движението си съобразно перпендикулярите на живота – физическия, сърдечния и умствения. Обезсърчил се някой, т.е. отклонил се от перпендикулярите си и започнал да философства, че животът няма смисъл. Откъде знаеш това? На колко хора е обезсмислен животът? Ако твоят живот е обезсмислен, това не значи, че всички хора се намират в същото положение. Като не живееш разумно, естествено е да

загубиш смисъла на живота си, но виж какво прави птичката. По цели дни тя търси храна, събира сламки, клечици, прави си гнездо и след като се излюпят малките, удвоява работата си, но въпреки това за нея животът не губи смисъл. Човекът, най-разумното същество, се осмелява да каже, че животът няма смисъл. Защо? Защото срещнал една малка спънка. Приложи постоянство и прилежание и спънката ще изчезне.

Хората се обезсърчават лесно, когато дойде гладът. Ако гладува няколко дни, човек казва: „Ще се мре, не може да се носи това положение“. Христос прекара в пост и молитва 40 дни. Ти не можеш ли да гладуваш поне три дни, без да се обезсърчиш? – Мъчно се справя човек с глада. – Вярно е това, но може да му противодейства. Ще кажете, че на онзи свят ще се освободите от глада. Но трябва да знаете, че гладът върви с човека и след смъртта. Там страданието на гладния е по-голямо от това на земята. Много естествено, гладен си, но нямаш уста, нямаш стомах, с които да се храниш; искаш да дишаш, нямаш дробове. И като умре, човек пак страда, гладът продължава да го мъчи. – Как ще се справи с глада? – Като си изработи духовни органи: стомах и дробове, чрез които да се храни и да диша. Един американец написал на английски една книга „Писма от онзи свят“, в която описва положението на човешката душа след заминаването ѝ от земята. В онзи свят душата вижда пред себе си богати трапези, с красиви, вкусни плодове, но щом се отправи към тях, да си хапне един плод, масите започват да се движат пред него, той след тях, но не може да ги стигне и да си вземе нещо за ядене. Желание за ядене има, но не може да го задоволи, понеже няма стомах. На друга страна вижда големи библиотеки с книги; иска да прочете нещо, пак не може – библиотеките започват да се движат; има желание да чете, но очи няма – не вижда написаното в книгите. Най-после вижда група приятели; иска да се поразговори с тях, но и те се движат, не може да ги стигне. Както виждате, на онзи свят има всичко, каквото и на земята, но човек няма органи, с които да се ползва от благата, от които се нуждае. Това показва, че повечето от хората са заминали преждевременно за онзи свят, не са свършили земната си работа. Много хора пък не са живели добре на земята. Който не живее добре на земята и на онзи свят не е добре. За него онзи свят е илюзорен, т.е. свят на непостигнати желания. Който живее добре на физическия свят и в духовния ще живее добре – пътят му е отворен. Както и да се описва онзи свят, той остава неразбран. Двама милионери се срещат. Единият запитва другия: „Приятелю, защо си отслабнал толкова много? Защо не се храниш добре? Пари имаш, нищо не те ограничава“. – „Не ми позволяват.“ – „Кой не ти позволява? Не разбирам как може някой да ти пречи да ядеш.“ – „Лекарите не ми позволяват.“ – „Защо?“ – „Имам язва в стомаха.“ – „Това е друг въпрос, разбирам положението ти.“ Такова е положението на всеки човек, който заминава неподготвен за онзи свят – има язва в стомаха, в ума

и в сърцето си; не може да яде, да мисли и да чувства.

Като се намерят пред някаква мъчнотия, хората казват: „Невъзможно е да се нареди тази работа“. – Защо да е невъзможно? Всичко имат на разположение, нищо не ги ограничава. – „Отвън имам всичко, но язвата в ума ми пречи.“ – Това е друг въпрос. Аз пък казвам: Извадете язвата от ума си и ще видите, че невъзможните неща стават възможни. Невъзможно е да свириш добре на ненагласена, пукната цигулка. Обаче на здрава, нагласена цигулка може да свириш добре. Невъзможно е да живееш в студена къща; възможно е да живееш в здрава, добре построена къща. Следователно искаш ли да живееш добре, да успяваш в работите си, ще избереш онези форми и условия в живота, които ти подхождат. Ти си господар на положението, да избираш това, което ти подхожда. Как ще избирате нещата? – По това, което знаете за тях. Ако искам да ми донесете един карамфил или една ябълка от вашата градина, вие ще ги познаете по миризмата, по формата и по цвета им. В градината си имате много цветя и плодове, но вие ще намерите карамфила и ябълката между тях и ще ми ги донесете. Когато природата изисква нещо от човека, тя му дава пособия, чрез които да намира и открива това, което му се иска. Следователно, когато някой казва, че нещо е непостижимо за него, това значи, че той или не разполага с нужните пособия да го постигне, или криво разбира нещата. За пример, някой иска да стане богат, да разполага с много пари, и като не може да реализира желанието си, казва, че богатството е непостижимо. Той е на крив път. Природата му е дала пособия, с които да постигне желанието си, но той не работи, не ги прилага. Какви по-ценни пособия може да очаквате от вашия ум, от вашето сърце и от вашето тяло? Богатството се крие в ума, в сърцето и във волята на човека, а не в банкнотите и в металическите пари.

Външното богатство, към което човек се стреми, е резултат на неговото вътрешно богатство. Каже ли някой, че е невъзможно да стане богат, това показва, че той излиза от резултата на нещата. Така не се разсъждава. Вървете от резултат към причините на нещата и ще видите, че ви липсва нещо или в ума, или в сърцето, или в тялото. Махнете ограничението, което сте поставили някога сами и богатството ще дойде – невъзможното ще стане възможно. Човек е беден, когато липсва нещо в ума, в сърцето или във волята му. Придайте към ума, към сърцето или към тялото си това, именно, което ви липсва, и вие ще станете богат. Не търсете външното богатство, създадено от хората. Вие цените златото, защото хората го ценят; цените банкнотите, защото държавата им дава известна цена. Обаче и едното, и другото са временни неща; те са резултат на човешкия порядък. Какво ще бъде положението ви, ако сте отличен ботаник и знаете лечебността на всички растения? Вие ще лекувате всички

болести и ще ви канят в най-видните къщи да лекувате болни от туберкулоза, проказа, стомашно разстройство, главоболие и др. Където отидете, ще изкарвате прехраната си и ще бъдете богато възнаграден. В скоро време ще станете богат. Ако сте силен, ще се оплаквате ли от сиромашия? Ако сте певец, ще ходите ли гладен? Ако сте способни, силни, даровити и учени хора и се оплаквате от сиромашия, причината е в самите вас, във вашата леност. Защо ученият не приложи знанието си, силният – силата си, а даровитият – своите таланти? И слабият може да направи това, което върши силният. – Как? – С лостове. Природата му е дала ум, да мисли, да се съобразява, с малка сила да вдига големи тежести.

И тъй, когато някой се оплаква, че работите му не вървят добре, казвам: Причината за неуспеха ти се дължи на скъсяването на раменете на твоя лост. – „Какво да правя?“ – Продължи раменете на лоста си. Същият закон действа и в човешкото тяло. Забелязано е, че хора, които имат дълги ръце, са сръчни. Хора с къси ръце не са сръчни. Хора с дълги пръсти на ръцете са сръчни, добри математици и икономисти. Раменете, ръцете, пръстите на човека са лостове, по които познавате неговата сила, неговите възможности и условия. Има хора, на които пръстите са тънки и дълги, на други – при основата дебели, а на върха заострени. И растенията имат различни форми, по които познавате техните стремежи. За пример, борът расте нагоре и всякога запазва конусовидна форма. Дали расте сам на широко, или между много борове, той всякога запазва формата си, което го определя като идеалист, със стремеж към светлината. Същевременно той е икономист, не заема големи пространства. Ако между боровете попаднат други дървета и те растат нагоре, не се разширяват. Обаче, щом се издигнат над боровете, веднага проявяват естеството си – почват да се разширяват. Щом се разширят, те не могат да постигнат желанията си. Когато реката се разшири много, тя губи своя стремеж, т.е. силата си. Искате ли да я направите буйна, стеснете я и дайте и наклон.

Същият закон се отнася и към човешките желания. Колкото по-голям обем заемат желанията на човека, колкото са по-широки, толкова по-бавно се реализират; колкото по-стегнати са желанията, толкова по-бързо се реализират. При това многото желания не правят човека щастлив. Който има десет чувала ябълки и който има една ябълка, в един и същ момент ядат еднакво сладко. Разликата е само в това, че първият се осигурил за по-дълго време, а вторият – само за момента. Обаче нито първият може да бъде всякога щастлив, нито вторият нещастен. Щастието се определя от това, което човек в даден момент има. Една ябълка, една хапка правят човека щастлив. – Кога? – Когато са дадени в момента, в който човек се нуждае. Такъв е законът в природата. Човек не може да сложи цяла ябълка в устата си, ще сложи само една хапка. В момента една хапка ти трябва.

Вторият момент – втора хапка. Важно е хапката да идва редовно и навреме. Затова е казано в Писанието, че малкото се благославя, а не многото. Малкото благо, което постоянно приижда, е за предпочитане пред голямото, което идва изведнъж.

Природата изисква от всички постоянна, съзнателна и разумна работа. Тя иска от всички хора да бъдат доволни от малкото. За да постигне това доволство, човек трябва да изучава себе си. Някой казва, че от него човек не може да стане. В каквото вярва, това става. Искате ли да излезе от вас човек, вярвайте във възможностите, които ви са дадени, а не в това, което окръжаващите ви говорят. Ако шишето ви е празно, цял свят да казва, че има нещо в него, то ще си остане празно; ако шишето ви е пълно, цял свят да казва, че е празно, то ще си остане пълно. Вярвайте в това, което е, а не в това, което не е. Ако главата ти е пълна, вярвай в този, който ти казва, че е пълна, а не в този, който казва, че е празна. Вярвайте в хората, които поддържат положителни възгледи в живота, а не отрицателни. Дружете с хора, които имат положителни мисли, чувства и постъпки. Ще кажете, че еди-кой си човек не е способен. Така не се говори. Способен е той, но се е надценил, мисли, че може да направи нещо повече от това, което в даден момент върши. Той може да вдигне 50 килограма тежест, а казва, че вдига сто килограма. Като се засили да вдигне стоте килограма, вижда, че не може. Не е въпрос да се правят неимоверни усилия, да се изразходва всичката енергия. Каквото прави, човек трябва да остави известна част от енергията си в запас, да не изразходва всичко. – Някой не пее добре. – Пее той, но не като голям певец. Той пее по-добре от вас. Радвайте се, че пее добре, и го слушайте, да научите нещо от него. Всички хора не могат да бъдат певци, нито философи, нито учени. Едни ще пеят, други ще слушат; едни ще правят научни открития и изследвания, а други ще се ползват от тяхната работа; едни ще философстват, други ще прилагат философията и ще се произнасят за нейната правота.

И тъй, не казвайте, че сте неспособни. Бъдете искрени към себе си и кажете: „Способен съм, но съм мързелив, нехаен, губя времето си напразно“. Откажете се от белите и от черните лъжи и започнете да работите. Ако сте на мястото на малката стрелка в часовника, ще благодарите, че давате възможност на голямата стрелка да се движи по-бързо от вас; ако сте на мястото на голяма стрелка, ще благодарите, че определяте възможностите, които се крият в малката стрелка. Двете стрелки се допълват взаимно. Колкото е важна голямата стрелка, толкова е важна и малката. Голямата стрелка показва малките единици, а малката стрелка – големите. Значи, малките грешки и добродетели се определят от голямата стрелка, а големите – от малката.

Какво представляват малката и голямата стрелка в човека? Малката стрелка е човешкото сърце, а голямата – човешкият ум. Сърцето търси щастието в света. Където се обърне, все щастието очаква, дано спечели един–два милиона. С малкото не се задоволява. Умът пък е търговец. Един лев да спечели, той го слага в касата си.

Слушайте ума си, който се занимава с малките величини, с левчетата. Като ги събира едно по едно, в края на живота си ще спечели един милион. Ако живее 50–60 години и постоянно купува лотарийни билети, човек все ще спечели един милион. Той може и да съкрати това време. – Как? – Ако е даровит музикант и работи усилено 5–10 години, в една вечер може да спечели сто хиляди лева. В десет вечери ще спечели един милион. Виден цигулар давал концерт в Париж. Един богат милионер тръгнал от Америка да чуе този концерт, но закъснял. Когато стигнал в Париж, концертът бил свършил. Той научил адреса на цигуларя и отишъл в хотела, да го моли да му изсвири нещо. – „Не мога – отговорил от стаята си цигуларят, – почивам си вече." – „Ще ви дам сто долара, ако ми изсвирите едно парче." – „Не мога, уморен съм." – „Двеста долара ще ви дам." – „Не мога." Американецът увеличавал сумата и като стигнал до хиляда долара, цигуларят взел цигулката си и му изсвирил една соната. – „Благодаря ви, отворете сега да ви платя." Цигуларят отворил вратата и взел хиляда долара. – „Ще ви помоля да ми услужите с цигулката си, да изсвиря и аз нещо, за да се произнесете, мога ли да стана виртуоз като вас." Американецът свирил, а цигуларят слушал и най-после казал: „Ако свирите десет години усилено, ще станете виртуоз". За преценката той получил 500 долара. Само за един час цигуларят получил 1500 долара.

Не допускайте никакви паразити в себе си, ако искате да бъдете здрави, силни, богати и учени. С други думи казано: Не допускайте нищо отрицателно в себе си – съмнение, подозрение, леност, обезсърчаване, които отнемат силите и ви лишават от възможността да забогатеете, да станете учени, силни и здрави.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

Беседа от Учителя, държана
на 12 септември 1941 г., 5 ч. сутрин,
София, Изгрев.

1941_09_14 Двама или трима
Неделна беседа

ДВАМА ИЛИ ТРИМА

„Добрата молитва“
„Благославяй, душе моя, Господа“
Ще прочета част от 18. глава от Евангелието на Матея – от 7. до 21. стих.
„Духът Божи“

„Ако двама се съберат на едно място и попросят в мое име, ще им бъде.“ Някой път ние търсим тия двамата отвън. Те са вътре в нас тия двамата, които трябва да бъдат в съгласие. Ние разглеждаме въпроса външно, търсим всичките погрешки все отвън. Туй се нарича условия и условности. Има някаква погрешка. Имате един екран, както на едно кино, нещата са погрешно проектирани на платното. Погрешката не е в платното, но погрешката е отвътре, отдето проектират. Ние понеже проектираме нашите мисли и желания отвън, виждаме погрешките. Казваме: „Кой направи тази погрешка?“ Без да знаем, че проекцията е излязла от нас. Ние казваме: „Кой направи тази погрешка?“ Картините не излизат верни на платното. Много мъчно е да убедиш някого, че в него е погрешката. Ако е учен човек, търси погрешките в другите учени хора. Той е учен човек, но направил една погрешка, понеже не свързва фактите, не както трябва, не както са в природата, и извади едно криво заключение. Като прави опит, опитът не излиза сполучлив. Тогава ще замяза на онзи англичанин, който първи направил машина да лети и бил толкоз самоуверен, че преди да я опита, дал обявление в Англия да дойдат хората и да видят как ще лети. Насъбрали се двадесет-тридесет хиляди души да гледат. Като започнал да върти машината, тя се забивала в земята повече, не мърдала. Какво ще стане с този изобретател? Той ще излезе из задната врата.

Друг един англичанин държал една реч в Лондон за американците и казва, че те са ниски хора, не са високи. Случило се, че на сказката му имало трима американци високи. И между тях бил Джон Хол – владика, висок два метра. Другият бил около два и третият бил малко по-нисък. Като изслушали сказката, става най-ниският и казва: „Господа, казват, че американците били ниски. Аз съм американец. Ако има някой друг американец, нека стане.“ Излиза неговият другар – още по-висок. Като излязъл Джон Хол, цялата публика почва да се смее. Сказчикът излиза през задната врата. Той не е ходил в Америка изобщо. Може да се срещат американци джуджета, възможно е. Когато ще си съставим понятие за

един народ, трябва да го вземем от хиляди години какъв е бил.

Та казвам, трябва да свършим живота, трябва да разгледаме науката от гледището, каква полза може да допринесе на човечеството и лично на човека, каква полза може да принесе на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешкото тяло. Ако една наука не може да бъде полезна на човешкото сърце и на човешкото тяло, тази наука е проблематична. Всичките неща, които са верни, те се увеличават. Неверните работи всякога губят от своето тегло, намаляват се. Тъй щото, ако бихте имали едни везни и вземете да премерите по този закон, ако една книга е непрочетена, която съдържа истината в себе си, тази книга няма да изгуби много от своята тежест. Но ако една книга е написана с лъжи, тя ще изгуби. Сега светиите всякога имат една определена тежест. Светията не тежи повече от деветдесет килограма. Много е това – седемдесет, шестдесет, четиридесет, тридесет килограма. Един светски човек, който не е светия, може да тежи сто и двадесет килограма. Когато го хване някоя болест, може петдесет килограма да изгуби от своята тежест, той ще стане светия. Но когато оздравее, петте килограма пак ще дойдат на мястото.

Има числа, според дълбоката наука които представляват установени процеси. Има числа, които представляват нехармонични процеси в света, определят една материя, която не е организирана. Тия числа ние ги наричаме фатални. На български думата „фаталност“ има съвсем друго значение. Коренът на тази дума излиза от „съдба“. Под „фаталност“ се разбира, че нещо се случва, без да има причина. Пък то си има своите причини. Казваме, човек, който не е учен, вярва във фаталността на нещата. Ученият човек изключва фаталността. Един от френските романисти, доста виден писател, който е материалист, но бил лековерен. Разправят, че всякога, когато ще започне да пише някой роман, имал числа и ще бръкне да извади едно число. От това число заключавал ще върви ли романът, или не. Той казва: „Това е атавизъм. Наследил съм го.“ Но пак вярва в него. Т.е. не вярва, но пак го прави. Но именно той има тази вяра, той в безверието си пак вярва. Този, който в неверието си прави една работа, е по-силен от онзи, който вярва и я прави. Този, който не вярва, преодолява неверието, и пак го прави. Някой вярва в едно нещо, и пак не го прави. Той е по-слаб от онзи. Казва: „Аз зная истината.“ Казвам: „Щом знаеш истината, защо не правиш?“ „Не съм разположен.“ Но ти си слаб човек.

Истината е, че когато обичаш един човек, това е един разумен процес. Ние сме пратени на земята и сме свързани, ограничени. Всичко показва доколко ще бъдем прилежни. Ако можем да се освободим със своето прилежание, ние сме научили нещо. Ако не можем да се освободим от

ограниченията, показва, че не сме учени.

Сега да ви приведа един пример за изяснение. Поканили цар Саванро в едно царство да царува, дето всичките хора били бедни. Толкоз бедни, че живеели в колиби, много нехигиенични къщи. Всички се занимавали с лов, ловели зайци, птици и други животни. Никой не се грижел да насее жито или дръвчета. Иде един умен човек в царството на Саванро и казва: „Защо така живеете?" Казват: „Съдбата е такава." „Не е съдбата такава. Тази съдба вие може да я измените. Ако ме слушате, аз може да подобря вашите жилища. Вие имате всички условия за подобрение." Той бил учен човек, насъбрал всичките материали, направил известни фабрики и приготвял едно прозрачно вещество в тях, от което хората си правели къщи в цялото царство. Къщите били направени от прозрачно вещество, през което влизала светлина. Научил ги да сеят жито, да садят плодни дървета и всички станали вегетарианци. Не ходили вече да търсят зайци. Всички зайци избягали, отишли в друго царство. И птиците избягали, че ако не беше дошъл този човек, всички щяха да умрат гладни. Този ученият човек помогнал и изменил съдбата на тия хора. Често бедните хора седят и казват: „Условията са лоши." Временно са лоши. Но то е едно субективно схващане. Субективното схващане зависи от някои съвпадения.

В „Хиляда и една нощ" има един разказ, че една царска дъщеря се влюбила в един прост момък. Може да прочетете този разказ, много хубаво са написани тия приказки „Хиляда и една нощ", на един хубав език са написани. Този момък обичал да яде чесън. Вечерта на женитбата, без да му мисли много, ял чесън. Царската дъщеря мразела много чесъна. Не могла да понася миризмата му. Като отива момъкът при нея, тя помирисала чесъна и толкоз се разсърдила, че заповядала да му ударят двадесет и пет тояги и да го изпратят да си върви. Този големият престъпник, който ял чесън, що му трябвало да яде чесън? Без чесън не може ли? Да яде чесън, когато е сам в гората, но когато е при царската дъщеря, която не обича чесън, защо ще яде?

Ние всичките хора на земята страдаме от ядене на чесън. Искате да ви докажа какво е чесънът. Чесънът е грехът. Най-отвратителното нещо на Господа е грехът. Когато човек иде с този чесън, все го бият. Има ли някой от вас, който да не е бит за чесън? Няма нито един. Майка ви, баща ви са ви били за чесън. Влезете в градината, чесън ядете. Влезете в някоя къща, чесън ядете. Чесън са парите. Има метален чесън, има плоден чесън, после има смесен чесън. Може да крадеш от някоя книга – чесън е това. Говориш лошо – чесън е това, то е говорен чесън. Има един чесън за цяр. Чесънът обича сам да ядете. Когато ядеш чесън, няма да дружиш с никого. Ако ти не може да въздържиш езика си, не ходи между хората. Тук ще кажете

нещо, там ще кажете нещо, и тогава вие ще замязате на онзи, който обичал да говори лошо на дявола.

Има един анекдот. Един обичал да говори лошо за дявола, нецензурни думи казвал. Дяволът му казва: „Внимавай, че моето търпение се свършва. Ако продължиш да говориш, ще ти дам един урок, ще ти покажа, че не съм от простите хора." Казва: „Не ме е страх от тебе." Продължавал да говори лошо. Дяволът искал да му даде един урок. Турил в него желанието да си има едно магаре. Един ден дяволът се превърнал на едно хубаво магаре и човекът, който го продавал, много евтино го продавал. Той го купил. Уредил си работата и казва на жена си: „Много евтино го купих и както виждам, мазно." Завел го на чешмата да пие вода. Чешмата била с две курни и като пиело вода, влязло в курните и си оставило само ушите да се подават. Идват хора и той им казва, че магарето му влязло в чешмата. Гледат го хората и казват: „Този е шашкънин и ни лъже. Магаре влиза ли в чешмата." Казва: „Видях го как влезе." Набили го. Дошли други и на тях разказал. И те го набили. Били го така десет пъти и на единадесетия път, като видял магарето да си подава ушите от чешмата, казва: „Виждам, виждам, но не смея да говоря."

Сега този, който направил този анекдот, то са погрешките, които правим. Тогава направим една погрешка и казваме, че сме я направили. Щом кажем, че сме я направили, непременно ще има бой. Ако не кажем, че сме я направили, пак ще дойде боят. Защо не се казва истината. Разправяше ми един български офицер следната своя опитност. Той боледувал и като се върнал, назначили го управител да управлява впрегатни животни, коне, магарета. Той бил капитан. Но случило се, че едно магаре се увило около врата и се удушило. Вика го полковникът да го пита защо не са взели някакви мерки, че това магаре да не се удуши. Той рекъл да му каже истината и казва: „Господин полковник, работата седи така и така." Казва му: „Арестувам те три дни, защото не си бил внимателен." Той се изправя и казва: „Господин полковник, само веднъж си позволих да кажа истината, и ти ме наказваш. Вече няма да говоря истината."

Сега, ако един човек премълчи и нищо не каже, никой нищо няма да каже. Обаче, ако каже истината, веднага ще го затворят. Как може да се поправи светът по такъв един начин. Методите, с които ние си служим, не са прави. Например някой човек разправя, че е направил погрешка. Защо е направил? Тогава ще замязаме на Настрадин Ходжа. Искал един ден да си направи къща. Покривал къщата си. Казва: „Тия хора не покриват както трябва, тече, аз ще я направя да не тече." Качил се горе на покрива, подхлъзнал се, пада и си изкълчил крака. Среща го един и го пита защо куца. Казва, че е паднал и си изкълчил крака. Че как падна, че защо падна,

че защо не внимаваш. Той разправя и всеки му казва: „Как падна, как си изкълчи крака, защо не внимава, как стана?“ Най-после казва: „Няма ли някой от вас, който да е падал. Защо падна, че не трябваше. Че не трябваше, не трябваше, но паднах.“

Казвам, когато някой човек ни разправя една своя опитност, дайте му един добър съвет. Една жена се оплаква на един мъж. Казва ѝ: „Кой ти е крив, че си се родила жена?“ Умен човек ли е този? Оплаквал се един мъж на една жена. Тя казва: „Кой ти е крив, че си се родил мъж?“ Умна ли е тя? Не са умни. Не питайте, но дайте на този мъж един отличен съвет и дайте и на жената един отличен съвет. Какъв съвет вие бихте дали? Аз ето какъв съвет бих дал. Ако една мома би се женила за един княз и за един овчар, като погледна княза и овчаря, ще кажа на тази мома да се ожени за овчаря, понеже по-добре ще живее с него, отколкото с княза. Вие ще кажете: „Условия ще има, апартамент ще има.“ Ще има апартамент, но той ще я пече на скара.

Та казвам сега, два порядъка има, които се преплитат. Има един Божествен порядък на нещата. Има и един човешки порядък. Този порядък на женитбата, както го виждам, всичко е човешки порядък. Женитбата е човешко творение. Мъжът е недоволен от жената – човешко положение. Жената е недоволна, децата са недоволни, слугите са недоволни. Всичките недоволства показват един човешки неорганизиран свят. В Божествения порядък тия неща не съществуват. В човешкия порядък хората искат близо да са един до друг, искат да се пазят. В Божествения порядък хората са надалеч. Няма условия да се сърдят. Например, ако мъжът е на месечината, жената – на земята, ще се карат ли? Жената ще се качи на аероплан, ще дойде на гости на мъжа. Или мъжът ще се качи на аероплан, ще иде на гости на жената. Ще има ли каране?

Това е крайно сега. Казвате: „Че как ще бъде на месечината?“ Хайде да направим нещата възможни. Да кажем, че той живее в Америка, тя живее в България. Никога няма да се скарат. Понеже хората живеят близо един до друг, въздух нямат, пространство няма. Мнозина идат при мене и ме питат да се женят ли. Идат някои неженени и ме питат какво да правят. Казвам: „На вас по науката не ви е определено да се жените.“ „Как тъй? Как Господ на мене не ми е определил да се женя?“ „Вашата другарка останала в другия свят, не е дошла тука. Вие искате да имате деца. Толкоз деца сирачета има. Вземете две-три деца, че ги отгледайте.“ Казва: „Искам мои да бъдат.“ Че и те са твои. Ти как вземеш един кон, който една кобила го е родила, и се качиш на гърба му. Не казваш: „Аз да го родя, че после да се кача на гърба му.“

Сега да обясня нещата в какво седят. Много пъти ние имаме едно криво понятие за природата. Мислим, че едно дърво е глупаво. В едно отношение дърветата са много умни. Те правят тия плодове, които ние, хората, не можем да ги правим. Но в друго отношение ние сме по-умни от растенията. Ние може да правим едно здание около това дърво със стъкла, щото да създадем по-добри условия на дървото и то да дава по-добри плодове. Туй растението не може да го направи.

Казвам, всички хора искат да поправят живота си, да поправят своя ум. Човек трябва да има нещо, на което да разчита. Вие разчитате на вашите пари. Те са външно условие. Вие разчитате на хората. Те са последните работи, на които трябва да разчитате. Най-първо човек трябва да разчита на своето тяло, което Бог му е дал. Трябва да разчитате на своята глава. Човек трябва да разчита на своето сърце, да разчита на своите ръце, да разчита на своите крака, да разчита на своите очи, да разчита на своя език, да разчита на носа си. На всичките тия работи да разчита. То са благата, пътищата, по които човек може да се подигне в света и да постигне онова, което му е дадено.

Вие искате да бъдете красиви. Във ваша власт е да създадете едно отлично лице. Вие обичате хубавите очи. Във ваша власт е да създадете хубави, меки очи, че сами да се любувате. Вие обичате хубавите носове. Във ваша власт е да си създадете хубав нос. Вие обичате хубавата уста. Във ваша власт е да си създадете хубава уста. От човека зависи да си преустрои цялото тяло. В десет години, ако човек би работил, той може да създаде от себе си един гениален човек. Гениален – не както сега мислят. Но би си създал едно здраво тяло, отлично тяло – да се радваш, като живееш в един хигиеничен дом. Едни очи – да виждат всичко в природата – което е хубаво, не лошите работи. Защото зад очите седят известни разумни клетки в човешкия мозък. Ако вие на тия разумни клетки им дадете условия, те ще ви научат как да гледате. Те са много умни. Те ще ви дадат хубаво зрение. Зад ушите седят разумни клетки. Те ще ви научат какво е музика. Тия клетки са разумни, те са професори, които учат човека какво нещо е музиката. Ако тия клетки не са добре развити, то човек музикант не може да стане. Сега ви навеждам пример. Вие имате един хубав глас. Тия клетки, които знаят да пеят, разчитайте на тях.

Казвам, да разчитаме на благата, които Господ ни дал. Ние търсим своето щастие механически, външно. Казваме: „Да мине зимата.“ Мине зимата. Ние очакваме пролетта. Мине пролетта, дойде лятото, дойде есента, дойде зимата. Какво трябва да правим през зимата, когато външните условия са лоши. Зимно време ще учим, отвън няма работа. Щом дойде пролетта, тогава отвън ще работим в опитното училище. Казвам, в пролетта ние

живеем. След като умрем, ще се намерим в зимата. Що е зимата? Що е раждането? То е пролет. Следователно, като се родиш, трябва да започнеш да работиш върху себе си. Не цял ден да се оплакваш. Не е лошо човек да ходи да се оплаква. Казваш: „Не ми върви.“ Какво разбирате под думата „не ми върви“. Ако влезеш в един дом и запееш на хората добре, не да ги изпоплашиш.

Разправят един случай за дъщерята на един професор в Америка. Колегията била на едно хубаво място. Един от студентите обичал да пее. Излиза дъщерята на професора да се разходи – той пеел. Но като я видял, запял по-силно, крякал. Като чула това пеене, тя хукнала да бяга. Той я настига и я пита защо бяга. Казва: „Бият някого. Станало някое голям нещастие, някой вика.“ Той не искал да каже истината, че той пее. Казва: „Ще ида да се позанимая, някой трябва да вика.“ Тя се връща разтреперана.

Ако вие ревете, че се разтреперят хората, пеене ли е това? Лъвът, като излезе, и той реве, и той пее, на всичките животни настръхват космите. Най-после и вълците като вият, и те пеят зимно време в глутници в гората, в хор пеят. Като завият, много лошо е тяхното пеене. Най-после и гаргите, и свраките пеят. В сравнение със славейчето, с канарчето колко назад са останали. Някои казват, че нямат условия да пеят. Кой създаде условия на славея? Той е отличен певец. Ето една музикална душа. Славеят е един музикант, избрал да пее. Учи се да пее без пари. Не иска да продаде музиката, с пари да пее. Който мине, да го слуша.

Та сегашните музиканти, певци, като дойдат, имаме славеи в България, които взели човешка форма. Всички славеи певци ще станат, артисти за бъдеще ще станат. Казвате: „Този е един славей.“ Нищо в света не се дава даром. Този славей с хиляди години е в една школа по пеене, поставили са го в тази форма да пее, че после да му дадат един човешки глас.

Всичко онова, което съществува, това са школи. Човек трябва да мине през всичките форми на природата и в тия школи трябва да се усъвършенства. Човечеството е минало през всичките форми. Минало е през школата на минералите, минало е през школата на растенията, през школата на рибите, на птиците, на млекопитающите. Сега е в тази форма и сега се създава една нова форма. Бялата раса дава място на шестата раса, хората на която ще бъдат другояче устроени. Тези хора ще виждат и отзад, и отпред, и отгоре, и отдолу – навсякъде ще виждат. Сега виждаме само на сто и осемдесет градуса. Какво става зад нас, не виждаме. Ние не предвиждаме какво ще стане за бъдеще. Някои са започнали да предвиждат своето бъдеще и това го наричат интуиция. За бъдеще хората

ще знаят какво ще бъде тяхното бъдеще. За бъдеще хората ще виждат какво се крие в техния мозък, какво се крие в сърцето. Ще започнат да обработват своите чувства. Ако някой от вас иска да му се докаже, достатъчно е някой, който е нервен, който обича да се сърди, само три месеца в тази школа да бъде, и ще стане спокоен. Там няма да ви се говори, само ще ви бутат на едно място – няма да ви кажа къде. На две места по три пъти на ден ще ви бутат. Сутрин ще ви бутнат с показалците, на обяд със средните пръсти, вечер ще турят третите пръсти и като спите, ще турят малките пръсти на тия места. В три месеца вие ще имате едно отлично разположение.

Ще кажете: „Какво ще даде?“ Тия допирания ще дадат храна на ония центрове. Защото търпението е способност в човека. Човек, за да бъде търпелив, не е произволно. То е способност. Като се развие, ще бъде търпелив. Дайте на човека надежда, че туй, което иска, ще постигне, и той ще стане търпелив. Дайте възможност на човека да се развива правилно, търпението ще дойде. Спрете процеса, и той става нетърпелив. Нетърпението е липса на нещо в човека.

Сега в съвременното общество говорят за Бога. Бог има отношение към нас. Той е най-разумното същество. Ако ние го познаваме, ще приличаме на него. Всичките растения, които са свързани със слънцето, плод дават, учени са. И ние, като се свържем със слънцето, ще имаме тази интензивност. Ако не се свържем, ще изгубим тази интензивност, която имаме. Не само това, но светлината зависи под какъв ъгъл пада. Някой път казваме: „Да възприемем светлина.“ Но някой път зависи какво количество светлина да възприемеш.

Сега се оплакват от слабите очи. Те не си движат очите. Очите в тях са неподвижни, фиксирани. Че те не работят. Накарай очите си да работят. По някой път ние, като не упражняваме слуха си, започваме да се занимаваме с отвлечени работи. Седиш, облажаваш хората. Започваш да мислиш само за своите грижи, несрети в живота, уплашиш се. Да те не смущават тия работи. Радвай се за това, което виждаш. Като минеш през някоя река, интересувай се от шума на реката. В гората, като минаваш, интересувай се от шумоленето на листата, интересувай се от пеенето на птиците. Ти с това развиваш слуха си. Ти казваш: „Птиците мене не ме интересуват, вятърът не ме интересува, дърветата не ме интересуват.“ Интересуват те само вътрешните тревоги, само за тях мислиш, съсредоточаваш вниманието си навътре, не навън. Ти не слушаш отвън, ушите се напълнят с кал, трябва да търсиш лекар да промива ушите. После мускулите изгубват своята пластичност, не може да възприемат звука. Тогава човек оглушава.

Та казвам, за глухите има цяр. Обичай знанието. Ще обичаш пеенето, да ти трепери душата. Човек, който пее, не оглушава. Който не пее, може да оглушей. Ако искате очите ви да не отслабнат, обичайте истината. Има една опасност да изгубите знанието. Това са факти. На опит мога да ви ги докажа. На учения трябва. В една лекция не може да кажеш как ще стане туй. Някой път някои хора мислят, че са много учени. Казвам, аз правих своите научни изследвания върху психологията на българите дванадесет години – измервания, да разбера какъв е българинът.

Веднъж един лекар ми казва: „Що се занимаваш с тия глупави работи?“ За тебе може да е глупаво, за мене не е глупаво. То са субективни схващания. Казвам: „Ти познаваш болестите по очите и по пулса. Аз познавам болестите по носа.“ Казва: „Ха, по носа. То е глупост.“ „Научно – казвам – може да ви докажа. – Рекох: – Носът не е ли орган на белите дробове? Следователно, ако дишаш дълбоко, приемаш въздуха, носът ще бъде по-широк, значи упражнявал си се. Линията на носа ще бъде в добро състояние. Ако носът е сплеснат, показва, че дробовете не работят добре. Значи дължината на носа показва каква енергия излиза надолу. Широчината показва сърцето каква енергия дава. Широчината показва здраво ли е сърцето. – Казвам му: – Ти си неврастеник. После си много раздразнителен, много мнителен. Носът ти показва това, носът ти е заострен. Започни да дишаш дълбоко, ще се освободиш. – Рекох: – Вярно ли е?“ „Вярно е.“ „Ти ми кажи отде го зная.“ Казва: „Да не ти го е казал някой?“

Отивам на друго място, в една гимназия. Казват ми: „Какво се занимаваш с такива работи, те не са научни работи.“ Аз не искам да споря. Ако е за спор, мога, но нямам време. Казвам на учителите: „Изберете от седми, от шести, от пети и от четвърти клас най-способните и най-ленивите ученици. Аз не ги зная. Вие ще бъдете тук, при мене. Аз ще започна да ви казвам кой какъв е. Искам вие да ми кажете аз отде го зная. Вие искате сега да знаете кое е наука.“ Доведоха около петнадесет ученици. Казвам: „Този е отличен математик.“ Учителят му казва: „Право е. То е много способно, много даровито момче. Вярно е.“ „Този е ленив. Той не може да решава и елементарни задачи. Обича да послъгва, други да му правят задачите. Вярно ли е?“ „Вярно е.“ Казвам: „Този по история е отличен, помни всичките данни, шест има. Вярно ли е?“ „Вярно е. Шест има.“ „Този виждаш ли го? Той, каквото чете, го забравя. Все двойки има. Вярно ли е?“ „Вярно е.“

Като прочетох характера на всичките, казвам: „Кажете ми аз отде го зная. Наука е това. Способният ученик носи дарбите. – Рекох: – Не само това. –

Казвам: – Виждате ли това способно момче, този способният математик много добре е устроен. Баща му е бил умен, майка му е била умна, когато го е носила, не са били сиромаси хора. Той когато се е раждал, при много добри условия се е родил. Не е мислил баща му откъде да вземе пари. Бил осигурен материално. Туй го носи той на лицето си. Беднотията хората носят на лицето си, ако майката е страдала или ако бащата е страдал – всичко това се отпечатва на лицето."

Сега ще взема онези, които изучават астрология. И тук, и в Америка, и в Англия, и в Германия правят една погрешка, понеже вземат това изкуство за прехрана. Те мязат на врачки. Една врачка, за да се прехрани, ще каже някоя лъжа. Циганката ще ти каже: „Девет кила късмет имаш." Майката и бащата определят качествата на зодиака, астрологическия момент, когато детето се ражда. Ако туй дете се роди на 22 март, понеже март е дом на човешкия ум, туй дете така се поляризира, че всичките домове се намират в едно хармонично съчетание. Но зависи от бащата и майката. Ако бащата е учен, и детето ще бъде умно. Ако майката е умна, и детето ще бъде умно. Те определят неговите астрологически възможности. То не може да измени своя път. Един напреднал дух никога не избира невежа майка. На мене да ми разправят, една напреднала душа избира един отличен баща и една отлична майка. Душа, която не е напреднала, може да избере посредствени.

Мнозина казват, че са родени от Бога. Чудна работа. Че който е роден от Бога, той е гениален човек, той е светия. Роден от Бога, пък бъкел не разбира, наука не му трябвало. Смешни са по някой път религиозните хора.

Ще ви приведа този анекдот. Мисля, един турски султан имал един ходжа, който знаел какво става на небето. Разправял на падишаха: „Днес Господ направи това, днес направи онова." Султанът го слушал десет години да разправя и поискал да го опита колко знае и дали знае. Имало един гръцки владика и той извадил при султана и той разправял какво прави Господ. Един ден султанът ги поканил на гости. Вземал един гювеч с мляко, стопля млякото, туря мляко в гювеча, взема един самун хляб, дал едно парче на ходжата, дал друго на владиката и той взел трето и тримата надробили хляба в гювеча. След това султанът разбъркал хапките и казва на ходжата и на владиката: „Всеки да яде от своите хапки. Никой да не яде от хапките на другия, който дробил." Казват: „Де ще ги намерим?" „Вие, като не познавате вашите хапки, които сте дробили, как знаете какво става в невидимия свят?" Своя си живот не може да оправи, пък разправя какво е видял. Всичко онова, което се вижда, е вярно. Защото вечерно време аз може да ви накарам да сънувате страшни работи. Ако се приближа с едно

голямо желязо при краката ви и като ви припари, вие ще сънувате, че ви горят, че ви измъчват. Станете сутринта, казвате: „Много лош сън сънувах." Ако се приближа при вашите крака и ви погаля полекичка, вие ще сънувате, че ви посрещат в пролетта. Аз съм причината за тия сънища. Вие насън виждате моето разположение. Аз съм реален човек. Казвате: „Сънувах това и това." Сега някои от вас, ако не вярвате, може да направите един опит. Нали някои сте жени. Ако мъжът не вярва, жената да тури горещо желязо – не да го изгори, нагорещено желязо да приближи при краката му и сутринта да го пита какво е сънувал.

Сега привеждаме тия примери като възможности. В човека има такива богатства. Бог е вложил толкоз богатства във всеки човек, че всичките тия хора седят и не знаят какво да правят. Ти си неразположен. Аз да ви дам един съвет. Да кажем, ти си жена и си неразположена. Стани, облечи се, тури шапката, обущата, ръкавиците и иди посети някой дом, дето хората са добре разположени, посети някои познати, но не сприхави, но весели, от този жизнения темперамент. Като се върнеш, ще имаш добро разположение. Ти си недоволен от живота, искаш да се самоубиеш. Тури си шапката, обущата, връзката, понамажи се малко, излез и посети най-бедните домове, дето хората нямат какво да ядат. Ти ще се върнеш и в тебе ще изчезне желанието да се самоубиваш. Ти ще видиш, че твоите страдания са фиктивни в сравнение с другите. Дошъл ти един бръмбар, че може да станеш министър в България и понеже не си станал, искаш да се самоубиеш. Мислиш, че като станеш министър, ще оправиш България. Колко министри са идвали, не са я оправили. Ти може да дадеш подтик на българския народ. Българският народ може да се подобри, но трябва да дадем подтик на целия народ, не да го водим като един вол. Всеки да има подтик, да останат българите да мислят. Да кажеш: „Ти си способен човек, направи това и това." Кажете му, нека той да го направи.

Сега Христос казва: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз между тях." Когато дойде Господ между нас, първо трябва да коригираме всичките свои погрешки. Лъжата мирише много лошо на Господа. Ти ще изчистиш тази лъжа. Лошото гледане, омразата също лошо миришат. Като дойде Господ, трябва да имаш един музикален слух, да познаваш стъпките му. Той обича музика. Няма да имаш тревожни мисли, да се тревожиш за нищо и никакво.

Сега, ако сте в школата, бих ви дал какво да правите. В тази школа трябва да се пее. Сега учите песни. Аз съм слушал църковни песни. Но съвременните хора нямат песни за събуждане на способностите. Всичкото пеене става за развлечение, за почивка е хубаво. Но има песни, които, като пееш, събуждат твоята мисъл да мислиш. Има песни, които събуждат

хубавото и красивото. Има песни, които, като пееш, събуждат в тебе чувството на справедливост. Един американец разправя, че като слушал Камил Русо да свири „Сънят на живота“ – тя е ученичка на Паганини, той казва, че като я слушал да свири тази песен, в дадения момент бил така разположен, че бил готов да се примири с целия свят. Бил готов всичко, каквото има, да го пожертва. Това е музика. Ако ти в музиката не си готов да направиш всичко, това не е музика.

Запример някой казва: „Дотегна ми животът.“ Този човек не говори истината, той не страда. Така не се говори. Казва: „Дотегна ми да живея, не мога да живея.“ Той не е опитал страданието. Казва: „Много ми е тежко на душата.“ Той няма страдание. Тежко му е, понеже не може да пие малко винце. Тежко му е, понеже няма рибица с малко лимон, хубаво опечена. Тежко ѝ е, понеже няма копринена рокля, няма по последната мода шапка, че дрехата била тънка. Казват: „Тънки ми са дрехите.“ Една зима опитах с едно тънко палто, още го имам горе, съвсем тънко, едва има един милиметър дебелина, цялата зима прекарах с него. Десет, петнадесет градуса студ – с тънко палто.

Ако живееш добре, може с тази тънката дреха да прекараш своята магнетическа сила, да запушиш всичките пори и тази тънката дреха да ти послужи. Ти трябва да живееш добре, за да не прахосваш своя магнетизъм. Ти, като се тревожиш, обезверяваш се, унищожаваш своя магнетизъм. Ако държиш истината и любовта, ти акумулираш този магнетизъм. Той, като минава, държи топлина навсякъде, усещаш едно приятно чувство.

Ние сме турили истината вън от себе си, казваме: „Как ще живеем?“ Ако ти си милосърден, ще дойде до тебе това мекото чувство. Ако си съвестен, ще дойде в тебе справедливостта, няма да се сблъскваш с този, с онзи. Българинът има едно качество на твърдост. Твърдостта е едно Божествено качество, то се намира там, дето се намират Божествените способности. Аз наричам твърдост въглерода на Божествения свят. Въглеродът прави нещата твърди. Водородът ги прави меки, подвижни. Кислородът ги прави активни, да се разширяват, а пък азотът им дава едно отлично направление на всичките как трябва да действат. Кислородът поддържа горенето, но сам не гори. Ако той гори, ще може да го запалим. Тогава ще запалим въздуха и ще унищожим цялата земя. Въздухът не може да се запали. Въздухът, който може да се сгъсти, в течно състояние може да го превърнем.

Та казвам, използвайте активността на кислорода. Какво значение има да създадем една активност в себе си. Вие още не сте мислили какво нещо е кислородът в природата и какво нещо е водородът. Съединени заедно, те

дават условие водата да се прояви. Те не създават водата, но кислородът и водородът са само условия, за да се прояви водата, понеже водата не мяза на кислорода и водорода. Водата е носителка на живота. Ако на земята няма вода, животът не може да се прояви, да се организира не може. А пък, ако да не би съществувал въздухът, животът не може да расте. Въздухът дава възможност животът да расте. Водата е проводник на живота. Той трябва да се организира. Тогава вече имаме азота, който съответства на човешкия ум, как да се използват благата, които Бог ни дал.

Вие, ако знаете да посадите една ваша мисъл според Божиите закони, ще имате много бързи резултати. Ако посадите едно житно зърно навреме, то ще израсне. Ако посадите една ябълчна семка навреме, ще изникне. Ако посадите една мисъл, защото мислите се сеят в човешкия мозък, те растат в човешкия мозък. Твоите чувства се сеят в симпатичната нервна система. Там растат и плод дават. Питат ме: „Вярваш ли в Господа?“ Аз съм преминал вярата отдавна. Сега аз слушам лекции от Господа. Господ ми казва: „Направи това и това.“ Господ ми държи цялата лекция, казва ми какво трябва да правя. Втори път като ида, ми казва какво съм постигнал, какво съм направил.

Ще посееш една мисъл и ще оставиш тя да даде своя плод. Ти нямаш търпение. Ти знаеш ли колко време се изисква една мисъл в тебе да се прояви или едно чувство колко време му трябва да се прояви.

Казвам, след заминаването оттук, от земята, във вас ще останат само Божествените мисли и чувства, които са посаждали във вашия ум, и чувства, които сте посаждали във вашия ум. Те ще ви създадат едно тяло и с тях може да идете в другия свят, да влезете в Божествения свят. Тия тела ще останат на земята. От този материал нито едно парче не можете да вземете. Божественият няма нужда от тази материя. Тая е за земята. Сега вас ви е страх да умрете. Защо да се плашите? Аз да ви кажа как разбирам смъртта. Детето не трябва да се роди на третия, на четвъртия, на петия, на шестия, на седмия, но на деветия месец трябва да се роди. Но най-напред този период е бил деветстотин хиляди години, бил е девет милиона години, бил е деветдесет милиона години и деветдесет милиарда години е бил. Сега се съкратил. Сега този период е девет месеца. Значи всичкото това знание, което природата в дългия процес е придобила, природата трябва да тури в утробата на майката детето и тя да вложи всичкото свое благословение. Като дойде деветият месец, казва: „Излез навън.“ Щом се ражда детето, то всякога трябва да заплаче. Като заплаче, показва, че се е родило навреме.

Казвам, когато вие плачете, аз считам, че сте родени тогава, тогава се

съживявате. Когато детето се роди и заплаче, майката се радва. Ако детето не заплаче, ражда се мъртво. Защо плачат? Всеки, който плаче, родил се е вече. Не осакащайте вашето раждане, да мислите, че плачът е нещо лошо. Не крясък, но музикален плач. Аз съм гледал, някой като плаче, не е пеене, но е крякане. Ако бих поискал някой от вас музикално да ми изпее как плачат децата, как ще го изпеете? Някои деца имат три основни тона. Някои вземат „до“, някои вземат „ми“, някои вземат „сол“. Туй дете, което взема „до“, то е материалист. Туй, което взема „ми“, то е духовно. Туй, което взема „сол“, то е Божествено. Тези, които вземат „сол“, умът им хубаво ще се развие. Които вземат „ми“, сърцето им ще се развие, които вземат „до“, тялото им ще се развие. Децата някой път сутрин вземат „до“, на обяд – „ми“ и вечер пеят „сол“. Аз, без да съм бил майка, зная това, слушал съм как плачат децата. Статистика имам какъв е музикалният плач.

Казвам, не се обезсърчавайте, че плачете. Като плачеш, да се радваш, благодари за плача. Ония сълзи, като излизат, дават един подтик. То е Божественият подтик, че Божествената светлина и топлина са дошли, ледът се е стопил и от разтопения лед се раждат твоите сълзи. Благодарете, че във вас плачът е дошъл. Ако не може да плачете, вие сте северен или южен полюс, дето нищо не може да расте. Ако си човек, който не може да плаче, нищо от тебе не може да стане. Срамуват се хората да плачат. Христос, спасителят на света, като погледна този народ, каза: „Вие трябваше да плачете. Съжалявам, че много има да страдате.“

Трябва да се научите да плачете. Психологически всички считат плача за една слабост. Има окултни учители, които казват, че човек не трябва да плаче. Аз съм чел много окултни преводи, книги, в които е казано, че очите трябва да изсъхнат. Това не е превод. То е като „Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго“. Не да изсъхнат очите, но очите да бъдат влажни, не мокри, но влажни. Влага трябва да има.

Казвам, там, дето са двама или трима, между тях съм и аз. Тия двамата са човешкият ум и човешкото сърце. Те като се съгласят, третият, който ще се появи, е Господ между тях. То е човешката воля. Ако умът и сърцето не се съгласуват, волята взема подтика. Волята е, която създава всичките нещастия. Трябва да дойде Господ да живее в ума и сърцето, за да възпита човешката воля.

Ева, като погледна дървото, нямаше го Господ, казва: „Не може ли да взема от този плод?“ Взе, и какви бяха последствията? Много лоши бяха последствията. Някои казват: „Как ще дойде злото?“ Ако вие оставите едно пчене. Нали знаете какво е пчене? Тия, малките на въшките, излюпените

яйца. Често те се хващат за един косъм. Видял съм жените преплитат с конец гребена, стане гъст и вадят гнидите и пченетата, излюпените въшки. Ако вие оставите едно пчене за една година, знаете ли какво ще стане във вашата глава?

Не оставяйте в себе си нито една погрешка непоправена. Тя се размножава. Турете вашия ум на работа. Турете и вашето сърце на работа. Обикнете Господа в света. Започнете нова работа и животът ви ще тръгне, както никога не е тръгвал досега.

Дом бащин е цялата природа. Дом бащин е цялата земя. Дом бащин е цялата Слънчева система. Дом бащин е цялата вселена. И всичко видимо и невидимо е дом бащин.

Тайна молитва

„Благословен Господ“

Неделна беседа
14 септември 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_09_14 Двама или трима II
неделна беседа

ДВАМА ИЛИ ТРИМА

„Добрата молитва“
„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета част от осемнайсета глава от евангелието на Матея – от седми до двайсет и първи стих.

/7/ Горко на света от съблазните! Защото неизбежно съблазните ще дойдат; но горко на оногоз, человека, чрез когото съблазънта дохожда! /8/ И ако те съблазнява ръката ти или ногата ти, отсечи ги и хвърли ги от себе си: по-добре ти е да влезеш в живота хром или клосен, а не с две ръце и с две нозе да бъдеш хвърлен във вечния огън. /9/ И ако те съблазнява окото ти, извади го и хвърли го от себе си: по-добре ти е с едно око да влезеш в живота, а не да имаш две очи и да бъдеш хвърлен в пъкъла огнен. /10/ Гледайте да не презрете едного от тези малките; защото ви казвам, че ангелите им на небеса винаги гледат лицето на Отца моего, който е на небеса. /11/ Защото Син Человечески дойде да спаси погиналото. /12/ Как ви се вижда? Ако някой си человек има сто овци, и се изгуби една от тях, не оставя ли деветдесетте и девет на горите, и отхожда да търси изгубената? /13/ И ако се случи да я намери, истина ви казвам, че се радва за нея повече нежели за деветдесетте и девет неизгубени. /14/ Така не е по волята на Отца вашего, който е на небеса, да погине един от тези малките. /15/ А ако ти съгреши брат ти, иди и обличи го между тебе и него самичък. Ако те послуша, спечелил си брата си; /16/ но ако те не послуша, вземи със себе си още едного или двама, за да се потвърди всяка дума чрез устата на двама или трима свидетели. /17/ Ако ли ги не послуша, кажи това на църквата; че ако и църквата не послуша, нека ти бъде като езичник и митар. /18/ Истина ви казвам: каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето. /19/ Пак ви казвам, че двама от вас, ако се съгласят на земята за всяко нещо, което би да попросят, ще им бъде от Отца моего, който е на небеса; /20/ защото, дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях.

„Духът Божи“

Ако двама се съберат на едно място и попросят в мое име, ще им бъде. Някой път ние търсим тия двамата отвън. Те са вътре в нас тия двамата, които трябва да бъдат в съгласие. Ние разглеждаме въпроса външно,

търсим всичките погрешки все отвън. Туй се нарича условие и условности. Има някаква погрешка. Имате един екран, както на едно кино нещата са погрешно проектирани на платното. Погрешката не е в платното, но погрешката е отвътре, отдето проектират. Ние, понеже проектираме нашите мисли и желания, отвън виждаме погрешките. Казваме: „Кой направи тази погрешка?“, без да знаем, че проекцията е излязла от нас. Ние казваме: „Кой направи тази погрешка, картините не излизат верни на платното.“ Много мъчно е да убедиш някого, че в него е погрешката. Ако е учен човек, търси погрешките в другите учени хора. Той е учен човек, но направил една погрешка, понеже не свързва фактите – не както трябва, не както са в природата – и извади едно криво заключение. Като прави опит, опитът не излиза сполучлив. Тогава ще замяза на онзи англичанин, който пръв направил машина да лети и бил толкоз самоуверен, че преди да я опита, дал обявление в Англия да дойдат хората и да видят как ще лети. Насъбрали се 20–30 хиляди души да гледат. Като започнал да върти машината, тя се забивала в земята, повече не мърдала. Какво ще стане с този изобретател? Той ще излезе из задната врата.

Друг един англичанин държал една реч в Лондон за американците и казва, че те са ниски хора, не са високи. Случило се, че на сказката му имало трима американци високи и между тях бил и Джон Хол – владика, висок два метра. Другият бил около два и третият бил малко по-нисък. Като изслушали сказката, стана най-ниският и казва: „Господа, казват, че американците били ниски. Аз съм американец. Ако има някой друг американец, нека стане.“ Излиза неговият другар – още по-висок. Като излязъл Джон Хол, цялата публика почва да се смее. Сказчикът излиза през задната врата. Той не е ходил в Америка изобщо, може да се срещат американци джуджета, възможно е. Когато ще си съставим понятие за един народ, трябва да го вземем от хиляди години какъв е бил.

Та казвам, трябва да свършим живота, трябва да разгледаме науката от гледището, каква полза може да допринесе на човечеството и лично на човека, каква полза може да принесе на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешкото тяло. Ако една наука не може да бъде полезна лично на човешкия мозък, ако една наука не може да бъде полезна на човешкото сърце и на човешкото тяло, тази наука е проблематична. Всичките неща, които са верни, те се увеличават. Неверните работи всякога губят от своето тегло, намаляват се. Тъй щото, ако бихте имали едни везни и вземете да премерите по този закон, ако една книга е непрочетена, която съдържа истината в себе си, тази книга няма да изгуби много от своята тежест. Но ако една книга е написана с лъжи, тя ще изгуби. Сега светиите всякога имат една определена тежест. Светията не тежи повече от 90 килограма. Много е това – 70, 60, 40, 30 килограма. Един светски човек, който не е

светия, може да тежи 120 килограма. Когато го хване някоя болест, може 50 килограма да изгуби от своята тежест – той ще стане светия. Но когато той оздравее, петдесетте килограма пак ще дойдат на мястото.

Има числа, според дълбоката наука които представят установени процеси; има числа, които представят нехармонични процеси в света, определят една материя, която не е организирана. Тия числа ние ги наричаме фатални. На български думата фаталност има съвсем друго значение. Коренът на тези думи излиза от съдба. Под фаталност се разбира, че нещо се случва, без да има причина. Пък то си има своите причини. Казваме – човек, който не е учен, вярва във фаталността на нещата. Ученият човек изключва фаталността. Един от френските романисти, доста виден писател, който е материалист, но бил лековерен, разправят, че всякога, когато ще започне да пише някой роман, имал числа. И ще бръкне да извади едно число. От това число заключавал ще върви ли романът, или не. Той казва: „Това е атавизъм, наследил съм го." Но пак вярва в него. Т.е. не вярва, но пак го прави. Но именно той има тази вяра, той в безверието си пак вярва. Този, който в неверието си прави една работа, е по-силен от онзи, който вярва, и не я прави. Този, който не вярва, преодолява неверието, и пак го прави. Някой вярва в едно нещо, и пак не го прави. Той е по-слаб от онзи. Казва: „Аз зная истината." Казвам: „Щом знаеш истината, защо не я правиш?" „Не съм разположен." „Но ти си слаб човек." Истината е, че когато обичаш един човек, това е един разумен процес. Ние сме пратени на земята и сме свързани, ограничени. Всичко показва доколко ще бъдем прилежни. Ако можем да се освободим със своето прилежание, ние сме научили нещо. Ако не можем да се освободим от ограниченията, показва, че не сме учени.

Сега да ви приведа един пример за изяснение. Поканили цар Саванро в едно царство да царува, дето всичките хора били бедни – толкоз бедни, че живеели в колиби, много нехигиенични къщи. Всички се занимавали с лов – ловели зайци, птици и други животни. Никой не се грижел да насее жито или дръвчета. Иде един умен човек в царството на Саванро и казва: „Защо така живеете?" Казват: „Съдбата е такава." „Не е съдбата такава, тази съдба вие може да я измените. Ако ме слушате, аз може да подобря вашите жилища. Вие имате всички условия за подобрение." Той бил учен човек, насъбрал всичките материали, направил известни фабрики и приготвял едно прозрачно вещество в тях, от което хората си правили къщи. В цялото царство къщите били направени от прозрачно вещество, през което влизала светлина. Научил ги да сеят жито, да садят плодни дървета и всички станали вегетарианци, не ходили вече да търсят зайци. Всичките зайци избягали, отишли в друго царство. И птиците избягали. Че ако не беше дошъл този човек, всички щяха да умрат гладни. Този

ученият човек помогнал и изменил съдбата на тия хора. Често бедните хора седят и казват: „Условията са лоши." Временно са лоши. Но то е едно субективно схващане. Субективното схващане зависи от някои съвпадения.

В „Хиляда и една нощ" има един разказ, че една царска дъщеря се влюбила в един прост момък – може да прочетете този разказ, много хубаво са написани тия приказки „Хиляда и една нощ". На един хубав език са написани. Този момък обичал да яде чесън. Вечерта на женитбата, без да му мисли много, ял чесън. Царската дъщеря мразила много чесъна, не могла да понася миризмата му. Като отива момъкът при нея, тя помирисала чесъна и толкоз се разсърдила, че заповядала да му ударят 25 тояги и да го изпратят да си върви – този големия престъпник, който ял чесън. Що му трябвало да яде чесън. Без чесън не може ли? Да яде чесън, но когато е сам в гората; но когато е при царската дъщеря, която не обича чесън, защо ще яде. Ние всичките хора на земята страдаме от ядене на чесън. Искате да ви докажа какво е чесънът? Чесънът е грехът. Най-отвратителното нещо на Господа е грехът. Когато човек иде с този чесън, все го бият. Има ли някой от вас, който да не е бит за чесън? Няма нито един. Майка ви, баща ви са ви били за чесъна. Влезете в градината, чесън ядете. Влезете в някоя къща, чесън ядете. Чесън са парите – има метален чесън, има плоден чесън, после има умствен чесън. Може да крадеш от някоя книга, чесън е това. Говориш лошо, чесън е това, то е говорен чесън. Има един чесън за цяр. Чесънът обича сам да ядете. Когато ядеш чесън, няма да дружиш с никого. Ако ти не може да въздържиш езика си, не ходи между хората. Тук ще кажете нещо, там ще кажете нещо, и тогава вие ще замязате на онзи, който обичал да говори лошо на дявола. Има един анекдот – един обичал да говори лошо за дявола, нецензурни думи казвал. Дяволът му казва: „Внимавай, че моето търпение се свършва. Ако продължиш да говориш, ще ти дам един урок, ще ти покажа, че не съм от простите хора." Казва: „Не ме е страх от тебе." Продължавал да говори лошо. Дяволът искал да му даде един урок. Турил в него желанието, да си има едно магаре. Да си има магаре, да ходи с него. Магаре да си купи, та магаре. Един ден дяволът се превърнал на едно хубаво магаре и човекът, който го продавал, много евтино го продавал. Той го купил. Уредил си работата и казва на жена си: „Много евтино го купих и както виждам, мазно." Завел го на чешмата да пие вода. Чешмата била с две курни и като пиело вода, влязло в курните и си оставило само ушите да се подават. Идват хора и той им казва, че магарето му влязло в чешмата. Гледат го хората и казват: „Този е шашкънин и ни лъже. Магаре влиза ли в чешмата." Казва: „Видях го как влезе." Набили го. Дошли други. И на тях разказал, и те го били. Били го така десет пъти и на единайсетия път, като видял магарето да си подава ушите от чешмата, казва: „Виждам, виждам, но не смея да говоря." Сега този, който направил този анекдот, то са

погрешките, които правим. Тогава направим една погрешка и казваме, че сме я направили. Щом кажем, че сме я направили, непременно ще има бой. Ако кажем, че сме я направили, пак ще дойде боят.

Защо не се казва истината? Разправяше ми един български офицер следната своя опитност. Той боледувал и като се върнал, назначили го управител, да управлява впрегатни животни, коне, магарета. Той бил капитан. Но случило се, че едно магаре се увило около врата и се удушило. Вика го полковникът, да го пита защо не е взел някакви мерки, че това магаре да не се удуши. Той рекъл да му каже истината и казва: „Господин полковник, работата седи така и така." Казва му: „Арестувам те три дена, защото не си бил внимателен." Той се изправя и казва: „Господин полковник, само веднъж си позволих да кажа истината, и ти ме наказваш. Вече няма да говоря истината."

Сега ако един човек премълчи и нищо не каже, никой нищо няма да каже, обаче ако каже истината, веднага ще го затворят. Как може да се поправи светът по такъв един начин? Методите, с които ние си служим, не са прави. Например някой човек разправя, че е направил погрешка. Защо е направил? Тогава ще замязаме на Настрадин Ходжа. Искал един ден да си направи къща. Покривал къщата си. Казва: „Тия хора не покриват както трябва, тече. Аз ще я направя да не тече." Качил се горе на покрива, подхлъзнал се, пада и си изкълчил крака. Среща го един и го пита: „Защо куцаш?" Казва, че е паднал и си изкълчил крака. „Че как падна, че защо падна, че защо не внимаваш." Той разправя и всеки му казва: „Как падна, как си изкълчи крака, защо не внимава, как стана?" Най-после казва: „Няма ли някой от вас, който да е падал? Защо падна? Че не трябваше. Че не трябваше, не трябваше, но паднах."

Казвам, когато някой човек ни разправя една своя опитност, дайте му един добър съвет. Една жена се оплаква на един мъж. Казва: „Кой ти е крив, че си се родила жена." Умен човек ли е този? Оплаквал се един мъж на една жена. Тя казва: „Кой ти е крив, че си се родил мъж?" Умна ли е тя? Не са умни. Не питайте, но дайте на този мъж един отличен съвет и дайте на жената един отличен съвет. Какъв съвет вие бихте дали? Аз ето какъв съвет бих дал. Ако една мома би се женила за един княз и за един овчар, като погледна княза и овчаря, ще кажа на тази мома да се ожени за овчаря, понеже по-добре ще живее с него, отколкото с княза. Вие ще кажете: „Условия ще има, апартамент ще има." Ще има апартамент, но той ще я пече на скара.

Та казвам сега, два порядъка има, които се преплитат. Има един божествен порядък на нещата, има и един човешки порядък. Този порядък на

женитбата, както го виждам, всичко е човешки порядък. Женитбата е човешко творение. Мъжът е недоволен от жената – човешко положение. Жената е недоволна, децата са недоволни, слугите са недоволни. Всичките недоволства показват един човешки неорганизиран свят. В божествения порядък тия неща не съществуват. В човешкия порядък хората искат близо да са един до друг, искат да се пазят. В божествения порядък хората са надалеч. Няма условия да се сърдят. Например, ако мъжът е на месечината, жената – на земята, ще се карат ли? Жената ще се качи на аероплана, ще дойде на гости на мъжа или мъжът ще се качи на аероплана, ще иде на гости на жената. Ще има ли каране? Това е крайно сега. Казвате: „Че как ще бъде на месечината?" Хайде да направим нещата възможни. Да кажем, че той живее в Америка, тя живее в България. Никога няма да се скарат, понеже хората живеят близо един до друг – въздух нямат, пространство няма. Мнозина идат при мене и ме питат да се женят ли. Идат някои неженени и ме питат какво да правят. Казвам: „На вас по науката не ви е определено да се жените." „Как тъй, как Господ на мене не ми определил да се женя." „Вашата другарка е останала в другия свят, не е дошла тук." Вие искате да имате деца. Толкоз деца сирачета има, вземете две–три деца, че ги отгледайте. Казва: „Искам мои да бъдат." „Че и те са твои." Ти как вземаш един кон, който една кобила го е родила, и се качиш на гърба му. Не казваш: „Аз да го родя, че после да се кача на гърба му." Сега да обясня нещата в какво седят. Много пъти ние имаме едно криво понятие за природата, мислим, че едно дърво е глупаво. В едно отношение дърветата са много умни. Те правят тия плодове, които ние, хората, не можем да ги правим. Но в другото отношение ние сме по-умни от растенията. Ние може да направим едно здание около това дърво със стъкла, щото да създадем по-добри условия на дървото, и то да дава по-добри плодове. Туй растението не може да го направи.

Казвам, всичките хора искат да поправят живота си, да поправят своя ум. Човек трябва да има нещо, на което да разчита. Вие разчитате на вашите пари – те са външно условие. Вие разчитате на хората – те са последните работи, на които трябва да разчитате. Най-първо, човек трябва да разчита на своето тяло, което Бог му е дал. Трябва да разчита на своята глава. Човек трябва да разчита на своето сърце, да разчита на своите ръце, да разчита на своите крака, да разчита на своите очи, да разчита на своя език, да разчита на носа си. На всичките тия работи да разчита, то са блага, пътищата, по които човек може да се повдигне в света и да постигне онова, което му е дадено. Вие искате да бъдете красиви. Във ваша власт е да създадете едно отлично лице. Вие обичате хубавите очи. Във ваша власт е да създадете хубави меки очи, че сами да се любувате. Вие обичате хубавите носове. Във ваша власт е да си създадете хубав нос. Вие обичате хубавата уста. Във ваша власт е да си създадете хубава уста. От човека зависи да си преустрои

цялото тяло. В десет години, ако човек би работил, той може да създаде от себе си един гениален човек. Гениален – не както сега мислят, но би си създал едно здраво тяло, отлично тяло – да се радваш, като живееш в един хигиеничен дом. Едни очи – да виждат всичко в природата, което е хубаво, не лошите работи. Защото зад очите седят известни разумни клетки в човешкия мозък. Ако вие на тия разумни клетки им дадете условия, те ще ви научат как да гледате. Те са много умни. Те ще ви дадат хубаво зрение. Зад ушите седят разумни клетки, те ще ви научат какво е музика. Тия клетки са разумни, те са професори, които учат човека какво нещо е музика. Ако тия клетки не са добре развити, то човек музикант не може да стане. Сега ви навеждам пример. Вие имате един хубав глас. Тия клетки, които знаят да пеят, разчитайте на тях.

Казвам, да разчитаме на благата, които Господ ни дал. Ние търсим своето щастие механически, външно. Казваме: „Да мине зимата." Мине зимата. Ние очакваме пролетта. Мине пролетта, дойде лятото, дойде есента, дойде зимата. Какво трябва да правим през зимата, когато външните условия са лоши? Зимно време ще учим, отвън няма работа. Щом дойде пролетта, тогава отвън ще работим в опитното училище. Казвам, в пролетта ние живеем. След като умрем, ще се намерим в зимата. Що е зимата? Що е раждането? То е пролет. Следователно, като се родиш, трябва да започнеш да работиш върху себе си. Не цял ден да се оплакваш. Не е лошо човек да ходи да се оплаква. Казваш: „Не ми върви." Какво разбирате под думата не ми върви? Ако влезеш в един дом и запееш на хората добре, не да ги изпоплашиш...

Разправят един случай за дъщерята на един професор в Америка. Колегията била на едно хубаво място. Един от студентите обичал да пее. Излиза дъщерята на професора да се разходи. Той пеел, но като я видял, запял по-силно, крясъкал. Като чула това пеене, тя хукнала да бяга. Той я настига и я пита защо бяга. Казва: „Бият някого, станало някое голямо нещастие, някой вика." Той не искал да каже истината, че той пее. Казва: „Ще ида да се позанимая, някой трябва да вика." Тя се връща разтреперана. Ако вие ревете, че се разтреперят хората, пеене ли е това. Лъвът, като излезе, и той реве, и той пее – на всичките животни настръхват космите. Най-после и вълците, като вият, и те пеят зимно време в глутници в гората, в хор пеят. Като завият, много лошо е тяхното пеене. Най-после и гаргите, и свраките пеят. В сравнение със славейчето, с канарчето колко назад са останали. Някои казват, че нямат условия да пеят. Кой създаде условията на славея? Той е отличен певец. Ето една музикална душа. Славеят е един музикант, избран е да пее. Учи се да пее без пари. Не иска да продаде музиката – с пари да пее, който мине, да го слуша.

Та сегашните музиканти, певци в България като дойдат, имаме славеи в България, които взели човешка форма. Всички славеи певци ще станат, артисти за бъдеще ще станат. Казвате: „Този е един славей.“ Нищо в света не се дава даром. Този славей с хиляди години е в една школа по пеене, поставили са го в тази форма да пее, че после ще му дадат един човешки глас. Всичко онова, което съществува, това са школи. Човек трябва да мине през всичките форми на природата и в тия школи трябва да се усъвършенства. Човечеството е минало през всичките форми: минало е през школата на минералите, минало е през школата на растенията, през школата на рибите, на птиците, на млекопитаещите. Сега е в тази форма и сега се създава една нова форма. Бялата раса дава мястото на шестата раса, хората на която ще бъдат другояче устроени. Носът ще бъде другояче устроен, очите ще бъдат другояче устроени. Тези хора ще виждат и отзад, и отпред, и отгоре, и отдолу, навсякъде ще виждат. Сега виждаме само на 180 градуса. Какво става зад нас, не виждаме. Ние не предвиждаме какво ще стане за бъдеще. Някои са започнали да предвиждат своето бъдеще и това го наричат интуиция. За бъдеще хората ще знаят какво ще бъде тяхното бъдеще. За бъдеще хората ще виждат какво се крие в техния мозък, какво се крие в сърцето, ще започнат да обработват своите чувства. Ако някой от вас иска да му се докаже, достатъчно е някой, който е нервен, който обича да се сърди, само три месеца в тази школа да бъде, и ще стане спокоен. Там няма да ви се говори, само ще ви бутат на едно място – няма да ви кажа къде, на две места по три пъти на ден ще ви бутат. Сутрин ще ви бутнат с показалците, на обед – със средните пръсти, вечер ще турят третите пръсти и като спите, ще турят малките пръсти на тия места. В три месеца вие ще имате едно отлично разположение. Ще кажете: „Какво ще даде?“ Тия допирания ще дадат храна на ония центрове. Защото търпението е способност в човека. Човек, за да бъде търпелив, не е произволно. То е способност. Като се развие, ще бъдете търпелив. Дайте на човека надежда, че туй, което иска, ще постигне, и той ще стане търпелив. Дайте възможност на човека да се развива правилно, търпението ще дойде. Спрете процеса, и той става нетърпелив. Нетърпението е липса на нещо в човека.

Сега в съвременното общество говорят за Бога. Бог има отношение към нас. То е най-разумното същество. Ако ние го познаваме, ще замязаме на него. Всичките растения, които са свързани със слънцето, плод дават, учени са. И ние, като се свържем със слънцето, ще имате тази интензивност; ако не се свържем, ще изгубим тази интензивност, която имаме. Не само това, но светлината зависи под какъв ъгъл пада. Някой път казваме че възприемам светлината, но някой път зависи какво количество светлина ще възприемеш. Сега се оплакват от слабите очи. Те не си движат очите.

Очите в тях са неподвижни, фиксирани, че те не работят. Накарай очите си да работят. По някой път ние, като не упражняваме слуха си, започваме да се занимаваме с отвлечени работи. Сади (само) облажаваш хората. Започваш да мислиш само за своите грижи, несрети в живота, уплашиш се. Да те не смущават тия работи. Радвай се за това, което виждаш. Като минеш пред някоя река, интересувай се от шума на реката. В гората като минаваш, интересувай се от шумоленето на листата, интересувай се от пеенето на птиците. Ти с това развиваш слуха си. Ти казваш: „Птиците мене не ме интересуват, вятърът не ме интересува, дърветата не ме интересуват." Интересуват те само вътрешните тревоги, само за тях мислиш, съсредоточаваш вниманието си навътре, не навън. Ти не слушаш отвън, ушите се напълнят с кал, трябва да търсиш лекар да премива ушите. После мускулите изгубват своята пластичност, не може да възприемат звука, тогава човек оглушава.

Та казвам, за глухите има цяр. Обичай знанието. Ще обичаш пеенето, да ти трепери душата. Човек, който пее, не оглушава; който не пее, може да оглушее. Ако искате очите ти да не отслабнат, обичайте истината. Има една опасност да изгубите знанието. Това са факти, на опит може да ви ги докажа. Но учение трябва. В една лекция не може да кажеш как ще стане туй. Някой път някои хора мислят, че са много учени. Казвам, аз правих своите научни изследвания върху психологията на българите 12 години, измервания, да разбера какъв е българинът. Веднъж един лекар ми казва: „Що се занимаваш с тия глупави работи?" За тебе може да е глупаво, за мене не е глупаво. То са субективни схващания. Казвам: „Ти познаваш болестите по очите и по пулса. Аз познавам болестите по носа." Казва: „Ха, по носа, то е глупост." „Научно – казвам – може да ви докажа. – Рекох – носът не е ли орган на белите дробове? Следователно, ако дишаш дълбоко, приемаш въздух, носът ще бъде по-широк, значи упражнявал си се. Линията на носа ще бъде в добро състояние. Ако носът е сплеснат, показва, че дробовете не работят добре. Значи дължината на носа показва каква енергия излиза надолу. Широчината показва сърцето каква енергия дава. Широчината показва здраво ли е сърцето. – Казвам му – ти си неврастеник, после си много раздразнителен, много мнителен. Носът ти показва това. Носът ти е заострен. Започни да дишаш дълбоко, ще се освободиш. – Рекох – верно ли е?" „Верно е." „Ти ми кажи отде го зная." Казва: „Да не ти го е казал някой?"

Отивам на друго място – в една гимназия. Казват ми: „Какво се занимаваш с такива работи, те не са научни работи." Аз не искам да споря. Ако е за спор, мога, но нямам време. Казвам на учителите: „Изберете от седми, от шести, от пети и от четвърти клас най-способните и най-ленивите ученици. Аз не ги зная, вие ще бъдете тук при мен. Аз ще започна да ви

казвам кой какъв е. Искам вие да ми кажете аз отде го зная. Вие сега искате да знаете кое е наука.“ Доведоха около 15 души ученици. Казвам: „Този е отличен математик.“ Учителят му казва: „Право е.“ „То е много способно, много даровито момче.“ „Верно е.“ „Този е ленив, той не може да решава и елементарни задачи, обича да полъгва, други да му правят задачите. Верно ли е?“ „Верно е.“ Казвам: „Този по история е отличен, помни всичките данни, шест има. Верно ли е?“ „Верно е. Шест има.“ „Този виждаш ли го. Той, каквото чете, го забравя. Все двойки има. Верно ли е?“ „Верно е.“ Като прочетох характера на всичките, казвам: „Кажете ми аз откъде го зная.“ Наука е това. Способният ученик носи дарбите. – Рекох – не само това. – Казвам – виждате ли това способното момче, този способния математик. Много добре е устроен, баща му е бил умен, майка му е била умна, когато го е носила, не са били сиромаси хора. Той, когато се е раждал, при много добри условия се е родил. Не е мислил баща му откъде да вземе пари, бил осигурен материално. Туй го носи то на лицето си. Беднотията хората носят на лицата си – ако майката е страдала или ако бащата е страдал, всичко това се отпечатва на лицето.

Сега ще взема онези, които изучават астрология. И тук, и в Америка, и в Англия, и в Германия правят една погрешка, понеже вземат това изкуство за прехрана. Те мязат на врачки. Една врачка, за да се прехрани, ще каже някоя лъжа. Циганката ще ти каже: „Девет кила късмет имаш.“ Майката и бащата определят качествата на зодиака, астрологическия момент, когато детето се ражда. Ако туй дете се роди на 22 март, понеже март е дом на човешкия ум, туй дете така се поляризира, че всичките домове се намират в едно хармонично съчетание. Но зависи от бащата и майката. Ако бащата е умен, и детето ще бъде умно. Ако майката е умна, и детето ще бъде умно. Те определят неговите астрологически възможности. То не може да измени своя път. Един напреднал дух никога не избира невежа майка. На мене да ми разправят. Една напреднала душа избира един отличен баща и една отлична майка. Душа, която не е напреднала, може да избере посредствени. Мнозина казват, че са родени от Бога. Чудна работа, че който е роден от Бога, той е гениален човек, той е светия. Роден от Бога, пък бъкел не разбира, наука не му трябвало. Смешни са по някой път религиозните хора.

Ще ви приведа този анекдот. Мисля, един турски султан имал един ходжа, който знаел какво става на небето. Разправял на падишаха: „Днес Господа направи това, днес направи онова.“ Султанът го слушал десет години да разправя и поискал да го опита колко знае и дали знае. Имало един гръцки владика. И той идвал при султана, и той му разправял какво прави Господ. Един ден султанът ги поканил на гости. Вземал един гювеч с мляко, стопля млякото, туря млякото с гювеча, взема един самун хляб. Дал

едно парче на ходжата, дал друго на владиката, и той взел трето и тримата надробили хляба в гювеча. След това султанът разбъркал хапките и казва на ходжата и на владиката: „Всеки да яде от своите хапки, никой да не яде от хапките на другия, които дробил." Казват: „Де ще ги намерим?" „Вие, като не познавате вашите хапки, които сте дробили, как знаете какво става в невидимия свят?" Своя си живот не може да оправи, пък разправя какво е видял.

Всичко онова, което се вижда, е верно. Защото вечерно време аз може да ви накарам да сънувате страшни работи. Ако се приближа с едно горещо желязо при краката ви и като ви припари, вие ще сънувате, че ви горят, че ви измъчват. Станете сутринта, казвате: „Много лош сън сънувах." Ако се приближа при вашите крака и ви погаля полекичка, вие ще сънувате, че ви посрещат в пролетта. Аз съм причината за тия сънища. Вие насън виждате моето разположение. Аз съм реален човек. Казвате: „Сънувах това и това." Сега някои от вас, ако не вярвате, може да направите един опит. Нали някои сте жени. Ако мъжът не вярва, жената да тури горещо желязо – не да го изгори – нагорещено желязо да приближи при краката му и сутринта да го пита какво е сънувал. Сега привеждам тия примери като възможности. В човека има такива богатства. Бог е вложил толкоз богатства във всеки човек, че всичките тия хора седят, и не знаят какво да правят. Ти си неразположен. Аз да ви дам един съвет. Да кажем, ти си жена и си неразположена. Стани, облечи се, тури шапката, обущата, ръкавиците и иди посети някой дом, дето хората са добре разположени, посети някои познати, но не сприхави, но весели, от този жизнения темперамент. Като се върнеш, ще имаш добро разположение. Ти си недоволен от живота, искаш да се самоубиеш. Тури си шапката, обущата, връзката, понамажи се малко, излез и посети най-бедните домове, дето хората нямат какво да ядат. Ти ще се върнеш, и в тебе ще изчезне желанието да се самоубиваш. Ти ще видиш, че твоите страдания са фиктивни в сравнение с другите. Дошъл ти един бръмбар, че може да станеш министър в България. И понеже не си станал, искаш да се самоубиеш. Мислиш, че като станеш министър, ще оправиш България. Колко министри са идвали, не са я оправили. Ти може да дадеш подтик на българския народ, българският народ може да се подобри, но трябва да дадем подтик на целия народ, не да го водим като един вол. Всеки да има подтик, да останат българите да мислят. Да кажеш: „Ти си способен човек, направи това и това." Кажете му, нека той да го направи.

Сега Христос казва: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз между тях." Когато дойде Господ между нас, първо, трябва да коригираме всичките свои погрешки. Лъжата мирише много лошо на Господа. Ти ще изчистиш тази лъжа. Лошото гледане, омразата – също

лошо миришат. Като дойде Господ, трябва да имаш един музикален слух, да познаваш стъпките му. Той обича музика. Няма да имаш тревожни мисли, да се тревожиш за нищо и никакво.

Сега, ако сте в школата, бих ви дал какво да правите. В тази школа трябва да се пее. Сега учите песни. Аз съм слушал църковни песни. Но съвременните хора нямат песни за събуждане на способностите. Всичкото пеене става за развлечение, за почивка е хубаво. Но има песни, които, като пееш, събуждат твоята мисъл да мислиш. Има песни, които събуждат хубавото и красивото. Има песни, които, като пееш, събуждат в тебе чувството на справедливост. Един американец разправя, че като слушал Камил Русо да свири „Сънят на живота" – тя е ученичка на Паганини, той казва, че като я слушал да свири тази песен, в дадения момент бил така разположен, че бил готов да се примири с целия свят. Бил готов всичко, каквото има, да го пожертва. Това е музика. Ако ти в музиката не си готов да направиш всичко, това не е музика. Например някой казва: „Дотегна ми животът." Този човек не говори истината, той не страда. Така не се говори. Казва: „Дотегна ми да живея, не мога да живея." Той не е опитал страданията. Казва: „Много ми е тежко на душата." Той няма страдание. Тежко му е, понеже не може да пийне малко винце. Тежко му е, понеже няма рибица с малко лимон, хубаво опечена. Тежко ѝ е, понеже няма копринена рокля, няма по последната мода шапка, че дрехата била тънка. Казват: „Тънки ми са дрехите." Една зима опитах с едно тънко палто, още го имам горе, съвсем тънко, едва има един милиметър дебелина. Цялата зима прекарах с него – 10–15 градуса студ – с тънкото палто. Ако живееш добре, може с тази тънката дреха да прекараш своята магнетическа сила, да запушиш всичките пори и тази тънката дреха да ти послужи. Ти трябва да живееш добре, за да не прахосваш своя магнетизъм. Ти, като се тревожиш, обезверяваш се, унищожаваш своя магнетизъм. Ако държиш истината и любовта, ти акумулираш този магнетизъм. Той, като минава, държи топлината навсякъде, усещаш едно приятно чувство.

Ние сме турили истината вън от себе си; ние сме турили знанието вън от себе си; ние сме турили знанието вън от себе си; ние сме турили мира вън от себе си. Казвам, как ще живеем. Ако ти си милосърд, ще дойде до тебе това мекото чувство; ако ти си съвестен, ще дойде до тебе справедливостта, няма да се сблъскваш с този, с онзи. Българинът има едно качество на твърдост. Твърдостта е едно божествено качество, то се намира там, дето се намират божествените способности. Аз наричам твърдост въглерода на божествения свет. Въглеродът прави нещата твърди. Водородът ги прави меки, подвижни. Кислородът ги прави активни, да се разширяват, а пък азотът им дава едно отлично направление на всичките как трябва да действат. Кислородът поддържа горението, но сам не гори. Ако той гори,

ще може да го запалим. Тогава ще запалим въздуха и ще унищожим цялата земя. Въздухът не може да се запали. Въздухът, който може да се сгъсти, в течно състояние може да го превърнем.

Та казвам, използвайте активността на кислорода. Какво значение има? Да създадем една активност в себе си. Вие още не сте мислили какво нещо е кислородът в природата и какво нещо е водородът. Съединени заедно, те дават условие водата да се прояви, те не създават водата, но водородът и кислородът са само условия, за да се прояви водата, понеже водата не мяза на кислорода и водорода. Водата е носителка на живота. Ако на земята няма вода, животът не може да се прояви, да се организира не може. А пък, ако да не би съществувал въздухът, животът не може да расте. Въздухът дава възможност животът да расте. Водата е проводник на живота, той трябва да се организира. Тогава вече имаме азота, който съответства на човешкия ум – как да се използват благата, които Бог ни дал. Вие, ако знаете да посадите една ваша мисъл според Божиите закони, ще имате много бързи резултати. Ако посадите едно житено зърно навреме, то ще израстне. Ако посадите една ябълчна семка навреме, ще изникне. Ако посадите една мисъл – защото мислите се сеят в човешкия мозък – те растат в човешкия мозък. Твоите чувства се сеят в симпатичната нервна система, там растат и плод дават. Питат ме: „Вярваш ли ти в Господа?“ Аз съм преминал вярата отдавна. Сега аз слушам лекции от Господа. Господ ми казва: „Направи това и това.“ Господ ми държи цяла лекция, казва ми какво трябва да правя. Втори път като ида, ми казва какво съм постигнал, какво съм направил. Ще посееш една мисъл и ще оставиш тя да израсте и да даде своя плод. Ще посееш едно чувство и то ще даде своя плод. Ти нямаш търпение. Ти знаеш ли колко време се изисква една мисъл в тебе да се прояви или едно чувство колко време му трябва да се прояви.

Казвам, след заминаването оттук, от земята, във вас ще останат само божествените мисли и чувства, които са посаждани във вашия ум и чувства, които сте посаждали във вашия ум. Те ще ви създадат едно тяло и с тях може да идете в другия свят, да влезете в божествения свят. Тия тела ще останат на земята, от този материал нито едно парче не можете да вземете. Божественият няма нужда от тази материя. Тя е за земята. Сега вас ви е страх да умрете. Защо да се плашите? Аз да ви кажа как разбирам смъртта. Детето не трябва да се роди на третия, на четвъртия, на петия, на шестия, на седмия, но на деветия месец требва да се роди. По-напред този период е бил 900 хиляди години, бил е 9 милиона години, бил е 90 милиона години и 90 милиарда години е бил. Сега се съкратил. Сега този период е девет месеца. Значи всичкото това знание, което природата в дългия процес е придобила, природата трябва да тури в утробата на

майката детето и тя да вложи всичкото свое благословение. Като дойде деветият месец, казва: „Излез навън.“ Щом се ражда детето, то всякога трябва да заплаче. Като заплаче, показва, че се е родило навреме. Казвам, когато вие плачете, аз считам, че сте родени тогава, тогава се съживявате. Когато детето се роди и заплаче, майката се радва. Ако детето не заплаче, ражда се мъртво. Защо плачат? Всеки, който плаче, родил се е вече. Не осакащайте вашето раждане, да мислите, че плачът е нещо лошо. Не крясък, но музикален плач. Аз съм гледал – някой като плаче, не е пеене, но е крякане. Ако бях поискал някой от вас музикално да ми изпее как плачат децата, как ще го изпеете? Някои деца имат три основни тона. Някои вземат до, някои вземат ми, някои вземат сол. Туй дете, което взема до, то е материалист. Туй, което взема ми, то е духовно. Туй, което взема сол, то е божествено. Тези, които вземат сол, умът им хубаво ще се развие; които вземат ми, сърцето им ще се развие; които вземат до, тялото им ще се развие. Децата някой път сутрин вземат до, на обед – ми и вечер пеят сол. Аз, без да съм бил майка, зная това, слушал съм как плачат децата. Статистика имам какъв е музикалният плач.

Казвам, не се обезсърчавайте, че плачете. Като плачеш, да се радваш, благодари за плача. Ония сълзи, като излизат, дават един подтик. То е божественият подтик, че божествената светлина и топлина са дошли, ледът се е стопил и от разтопения лед се раждат твоите сълзи. Благодарете, че във вас плачът е дошъл. Ако не може да плачете, вие сте северен или южен полюс, дето нищо не може да расте. Ако си човек, който не може да плаче, нищо от тебе не може да стане. Срамуват се хората да плачат. Христос, спасителят на света, плака, като погледна този народ. Казва: „Вие трябваше да плачете.“ Психологически всички считат плача за една слабост. Има окултни учители, които казват, че човек не трябва да плаче. Аз съм чел много окултни преводи, книги, в които е казано, че очите трябва да изсъхнат. Това не е превод. То е като: „Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукавого.“ Не да изсъхнат очите, но очите да бъдат влажни, не мокри, но влажни. Влага трябва да има.

Казва: „Там, дето са двама или трима, между тях съм и аз.“ Тия двамата са човешкият ум и човешкото сърце. Те като се съгласят, третият, който ще се появи, е Господ между тях. То е човешката воля. Ако умът и сърцето не се съгласуват, волята взема подтика. Волята е, която създава всичките нещастия. Трябва да дойде Господ да живее в ума и сърцето, за да възпита човешката воля.

Ева като погледна дървото, нямаше го Господа, казва: „Не може ли да взема от този плод?“ Взе и какви бяха последствията? Много лоши бяха последствията. Някои казват: „Как ще дойде злото?“ Ако вие оставите едно

пчене... Нали знаете какво е пчене: тия малките на въшките, излюпените яйца. Често те се хващат за един косъм. Видял съм жените – преплитат с конец гребена, стане гъст и вадят гнидите и пченетата, излюпените въшки. Ако вие оставите едно пчене за една година, знаете ли какво ще стане във вашата глава.

Не оставяйте в себе си нито една погрешка непоправена. Тя се размножава. Турете вашия ум на работа, турете и вашето сърце на работа. Обикнете Господа в света. Започнете нова работа и животът ви ще тръгне, както никога не е тръгвал досега.

Дом бащин е цялата природа. Дом бащин е цялата земя. Дом бащин е цялата Слънчева система. Дом бащин е цялата Вселена. И всичко видимо и невидимо е дом бащин.

Тайна молитва

„Благословен Господ, Бог наш“

Четиридесет и втора неделна беседа
14 септември 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

Редактираният вариант на беседата е отпечатан в томчето „Възможности за щастие“, Съборни беседи от Учителя, София 1941 г., стр. 289–317.

1941_09_14 Двама или трима III

ДВАМА ИЛИ ТРИМА

„Където са двама или трима в мое име, там съм аз посред тях.“ (Матей 18:20)

„Където са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях.“ – Който не разбира вътрешния смисъл на стиха, търси двамата или тримата отвън; който разбира дълбокия смисъл на стиха, търси двамата или тримата в себе си. Той знае, че всичко идва отвътре, а не отвън. Ние виждаме грешките отвън, но причините им са вътрешни. Виждате на платното в някое кино известни грешки. Те не са на платното, но на прожекционния апарат. На същото основание човек вижда своите грешни мисли и чувства и се чуди откъде идват. Той не подозира, че те излизат от него и се проектират навън. Мъчно е да убедите човека, че причините на грешките му се крият в него. Когато ученият прави грешки, отдава ги на другите учени. Ако се вгледа в себе си, ще види, че грешките се крият в неправилното съпоставяне на фактите, в зависимост от разумните закони на природата. Има философи, които изнасят своите философски твърдения пред хората, доказват ги научно, без да са ги опитали. Щом дойдат до опита, те пропадат.

Един англичанин държал пред хилядно общество научна сказка за „летящата машина“ – негово изобретение. Той описал устройството на машината, доказал принципите, на които се основавало летенето, и когато трябвало да направи опит, да покаже на публиката как лети, останал изненадан – машината се забила в земята и не се повдигнала нито на сантиметър. Друг англичанин държал сказка в Лондон за американците, като народ, с неговите отличителни черти. Като описвал американеца, като тип и дошъл до ръста, той казал, че американецът е среден на ръст, повече нисък, отколкото висок. Между публиката присъствали трима американци. Като чули, че се говори за ръста на американеца, един от присъстващите американци станал прав и казал: „Господа, аз съм американец“. Той бил висок 190 сантиметра. След него станал вторият американец, който повторил думите на първия и казал: „Господа, и аз съм американец“. Той бил по-висок от първия – 195 сантиметра. Най-после излязъл третият, Джон Хол – висок два метра. Като видели тримата американци, наредени един до друг по височина, публиката се засмяла – всички започнали да ръкопляскат. В този момент сказчикът напуснал залата.

Следователно, ако изнасяте нещо от областта на живота, на науката или на

религията, преди всичко вие сами трябва да сте го опитали. Всяко нещо трябва да бъде опитано и да принася някаква полза, както за човечеството, така и за отделния човек. Каква наука е тази, която не допринася нещо за човешкия ум, за човешкото сърце и за човешкото тяло? Верните и истинни неща се увеличават и остават за вечни времена. Неверните неща се губят и намаляват теглото си. Истината никога не губи теглото си. За всички времена и епохи тя остава една и съща по тегло – нито се намалява, нито се увеличава. Казано е, че краката на лъжата са къси. Значи, ако краката ѝ са били дълги, постепенно се скъсили. Със скъсяване на краката ѝ тя постепенно губи от теглото си. В това отношение светията никога не губи от теглото си. Обаче обикновеният човек губи от теглото си. При една тежка болест той може да изгуби 10–20 килограма от теглото си, но като оздравее, пак набавя загубеното тегло.

Някои числа, от гледище на кабалата, представляват установени, хармонични процеси; други пък представляват неустановени, дисхармонични процеси. Първите числа са подобни на организираната материя, а вторите – на неорганизираната, затова ги наричат фатални. На български под „фаталност" се разбира съдбата на човека. Всъщност, прави се разлика между фаталност и съдба. Като говорим за фаталност на нещата, разбираме известни случаи или явления в живота, които стават без причина. Като говорим за съдбата, имаме предвид случки, явления в живота, които са резултат на участието на някакви причини.

Кои хора вярват в фатализма? – Повече простите, неуките. Предполага се, че учените не допускат никакъв фатализъм в живота. Обаче много случаи от живота на учени хора говорят обратното. За пример, Виктор Юго, виден френски романист, бил голям фаталист. Преди да издаде някой роман, той нареждал няколко числа в известен ред и вадил едно от тях. По това число той познавал ще бъде ли приет добре романът му. Той съзнавал, че това е атавизъм, наследена черта, но въпреки това я проявявал. Значи вярвал в неверието си. Този, който не вярва в нещо и го прави, е по-силен от онзи, който вярва в нещо и го прави. Той преодолява неверието си. Има хора, които вярват в нещо и не го правят. Те са по-слаби от безверниците. Който вярва и не прави, казва: „Аз зная истината по даден въпрос". – Като знаеш, защо не я приложиш? – „Нямам разположение." – Значи ти си слаб човек.

Като говорим за истината, мнозина искат да им се каже една истина. Истина е, за пример, че когато се обичат, хората проявяват разумността си. Значи обичта е разумен, свободен и съзнателен процес. Повечето хора гледат на обичта по друг начин – точно обратен на нашия. Според тях, когато хората се обичат, те се свързват, ограничават се, или се заробват.

Това, което ограничава и заробва човека, не е обич, нито любов. Ако наистина, човек е ограничен, Любовта, именно, ще го освободи. По това ще познаете степента на вашата любов, както и научените от нея уроци. Ако не можете да се освободите от ограниченията, нямате Любов в себе си. Ще кажете, че съдбата ви е тежка, не можете да се борите с нея. Това е криво разбиране – човек сам твори съдбата си. От него зависи да има добра или лоша съдба.

В древността съществувало едно царство, управлявано от Саван-Ро. Поданиците му били крайно бедни – нямали жито, царевица, поради което били принудени да убиват птици, зайци, да се хранят с месото им. Къщите им били крайно нехигиенични: тъмни, прихлупени колибки. Случило се, че в царството на Саван-Ро дошъл един учен, разумен и добър човек, който влязъл в положението на хората и решил да им помогне. Извикал по-будните от тях при себе си и ги запитал защо живеят толкова бедно. Те му казали, че съдбата им е тежка, не могат да се борят с нея. – „Не е тежка съдбата ви, животът ви може да се подобри. Аз ще ви помогна да се изменят условията ви. Съгласни ли сте?“ – На всичко сме съгласни, само да се освободим от сиромашията. Ето, всички птици, зайци избягаха от царството ни и ние сме осъдени на глад. Ученият човек събрал хората и започнал да ги учи как да обработват земята, да сеят жито и царевица. В скоро време те разполагали с хубав, доброкачествен хляб. След това направил малки и големи работилници, фабрики с големи пещи, в които топели камъни, за получаване на прозрачно, стъкловидно вещество. От него те правели къщите си, в които влизало изобилно светлина. Като осигурили хляба и жилищата си, значително подобрили живота си. Едва сега те разбрали, че съдбата им била в техни ръце. Сега и на вас казвам: Не бъдете лоши поданици на своето царство – на тялото си. Няма лоши условия, няма лоши времена, няма лоша съдба. Лошото или доброто зависи от субективното разбиране на човека. Има известни съвпадения, някои лоши или неблагоприятни външни условия, но те могат да се избегнат и подобрят.

В една от приказките на „Хиляда и една нощ“ се разказва за една царска дъщеря, която се влюбила в един прост, беден момък и се оженила за него. Момъкът обичал да яде чесън – нещо, към което царската дъщеря имала крайно отвращение. След сватбата, момъкът, по обичай, се наял с чесън. Когато седнал близо до царската дъщеря да се разговарят, тя усетила миризмата на чесъна и ужасена отскочила настрана. Веднага извикала слугите си, заповядала да ударят 25 тояги на възлюбения ѝ и да го изпъдят вън. Той взел торбичката си и поел пътя към дома си. Върви и си мисли какъв грях е направил, че трябваше да го бият и изпъдят. Малка е грешката му, наистина, но царската дъщеря не обичала чесъна, не могла да

го търпи. Като искал да яде чесън, той могъл да отиде в гората, когато е сам, а не пред възлюбената си.

Какво представлява чесънът в очите на царската дъщеря? – Грехът. – Тя имала крайно отвращение към човешкия грях и всеки, който се осмелявал да се яви пред нея с греха си, бивал изгонен вън от царството. Често хората се явяват и при Бога с греха си, но веднага ги връщат назад. Като им ударят 25 тояги, те отново слизат на земята. Няма човек в света, който да не е грешил. С други думи казано: Няма човек, който да не е ял чесън. Грешките и престъпленията на хората са различни. Значи чесънът има различен произход. Понякога той се употребява за лекарство. Понеже миризмата на чесъна е неприятна, този, който яде чесън, трябва да избягва обществата на хора, които не са яли и не го обичат. С други думи казано: който греши и върши престъпления, трябва да бъде далеч от хората. Който не може да въздържа езика си, да стои далеч от хората. Влезе ли в общество, тук ще каже една лоша дума, там ще каже друга и в края на краищата, ще го изпъдят навън и глоба ще плати.

Един селянин често говорил лоши работи за дявола. Каквото зло виждал, той казвал: „Дяволска работа!“ Дяволът го спирал няколко пъти и му казвал: „Слушай, престани да говориш лошо за мене, че ще ти отмъстя по някакъв начин“. – „Прави, каквото знаеш, не ме е страх от тебе“ – отговарял спокойно селянинът. Дяволът намислил как да си отмъсти на селянина. Той вложил в него желанието да си купи едно магаре. Отишъл селянинът на пазара и видял на едно място продават магаре. Като разбрал цената на магарето, намерил, че е евтино, и го купил. Върнал се у дома си радостен и отвън още извикал: „Жена, купих евтино магаре. Здраво е, ще ми носи вода и дърва“. Още същия ден той отишъл с магарето за вода. Чешмата имала две курни. Като започнал да налива вода, магарето се пъхнало в чешмата и показало ушите си през курните. Селянинът се опитал да го извади, но не могъл. Почакал да дойде някой на чешмата, да му помогне. След малко дошли двама пътника, да пият вода. Той им казал: „Братя, помогнете ми да извадя магарето си от чешмата“. – „Къде е то?“ – „Ето, ушите му се подават от курните.“ Пътниците погледнали към курните, но нищо не видели. – „Защо се подиграваш с нас? Ще ти покажем кои сме ние и как смееш да си играеш с нас.“ Хванали го те, набили го добре и го оставили на чешмата да се разправя с магарето си. Колкото хора идвали, селянинът отправял същата молба към всички, но като не виждали никакво магаре, те го считали за смахнат или за човек, който се подиграва, и го набивали. Като го набили десетина пъти, той престанал да разказва за магарето си и решил да се върне у дома си. На тръгване магарето пак показало ушите си, но селянинът се обърнал към него с думите: „Виждам те, но не смея вече да говоря за тебе, защото ще ме бият“.

Какво представлява магарето? – Грешките на човека, за които той постоянно говори. Колкото повече говори за грешките си, толкова повече го бият. За да не ви бият, не говорете за грешките си, но ги изправяйте. Докато никой не те пита, нищо не казвай. Важно е ти да знаеш, че си сгрешил, да не прикриваш грешките си. За другите не е важно, че си сгрешил и как, именно, си сгрешил. Затова хората казват, че не трябва да се казва истината. Трябва да се говори истината, но на тези, които я разбират, които са готови за нея. Щом не я разбират, по-добре да мълчат.

Мнозина са дошли до заключението, че е по-добре да мълчат, отколкото да казват истината. Не е така. Ще говорите истината, когато и вие и окръжаващите са готови за нея. Изкуство е да знаете, кога и как да говорите истината. Когато хората придобият това изкуство, светът ще се оправи. Дотогава още много пъти ще бъдат бити за истината. Кажете ли грешката си на човек, който не може да ви разбере, той ще ви морализира, ще ви дава съвети да бъдете внимателни и т.н. Вие ще се намерите в положението на Настрадин Ходжа, който се качил на къщата си да я покрива. По невнимание той се подхлъзнал, паднал на земята и изкълчил крака си. Като го видели, че куца, всички го питали: „Защо куцаш, Ходжа?“ Той разправял подробно на всички как покривал къщата си, как паднал и т.н. На своите обяснения той слушал все едни и същи въпроси: „Как стана тази работа? Защо не беше внимателен? Защо не потърси някой майстор?“ Като му дотегнало да отговаря на всички и да слуша едни и същи съвети, най-после той казал: „Чудно нещо как не се намери един човек да е падал от покрив и да знае как се пада“.

Следователно, когато някой ви разправя една своя опитност, дайте му добър съвет. Една жена разправяла на един мъж своите изпитания, като жена. Той ѝ казал: „Кой ти е виновен, че си се родила жена“. Умен ли е този отговор? Ако мъжът се оплаква на жената за изпитанията си, като мъж, и тя му каже, че никой не е виновен, където се е родил мъж, и този отговор не е на място. Като кажете нещо на човека, трябва да бъде разумно. Не питайте, защо човек се е родил мъж, или жена, но дайте му добър съвет, който да го ползва. Представете си, че една мома, селянка, иска да се ожени и ви пита кого да предпочете: овчаря, с когото е израсла, или някой благородник, от висшето общество. За предпочитане е да се ожени за овчаря. При благородника ще има по-добри външни условия, но няма да има добър живот.

Има два порядъка в света: човешки и Божествен. Те се преплитат взаимно, вследствие на което и хората се объркват, не знаят кое е от човешки и кое – от Божествен порядък. Женитбата, за пример, е акт на човешкия порядък.

Недоволството на мъжа от жената, на жената от мъжа, на децата от родителите и на родителите от децата говори, именно, за човешкия порядък, който произлиза от неорганизирания свят. В Божествения порядък никакво недоволство не съществува. Докато са в човешкия порядък, хората искат да бъдат близо един до друг, особено ако се обичат, да не посегне някой на тях. Щом влязат в Божествения порядък, разстоянията между тях се увеличават. Ако жената е на Земята, мъжът е на Луната; или ако мъжът е на Земята, жената на Луната. При такова разстояние има ли възможност да се карат и сърдят помежду си? Ако това разстояние ви се вижда извънредно голямо, можем да вземем друго положение: мъжът да е в Америка, а жената в България. Те си пишат нежни, любовни писма, не се сърдят. Щом разстоянията се съкратят, те стават недоволни един от друг. Много естествено, нямат простор, нямат достатъчно въздух да дишат свободно.

Мнозина са идвали при мене да ме питат да се женят ли. Като ги разглеждам, казвам, че научно не им е определено да се женят. Те се сърдят, недоволни са защо съдбата им е отредила такъв живот. Щом искат да знаят причината за това, казвам, че другарят или другарката им е на небето, не е слязъл още на земята. Ако много настояват, могат да се оженят, но за чужда половина, а не за своята. После да не търсят вината за лошия живот вън от себе си. Щом си се свързал с чужда половина, ще носиш последствията на грешката си. – „Искам да имам деца." – И това може да стане. Много сирачета има в света. Вземете си едно–две сирачета и ги отгледайте като свои. Ще кажете, че искате свои деца, от вас родени. Така ли постъпвате в живота си? Вие отидете на пазара, купите си един кон, яхнете го и казвате: „Този кон е мой". – Как може конят, който не сте родили, да го наричате свой? Кобилата го е родила, а вие казвате: „Мой е този кон". Хората не могат да приемат чуждите деца за свои, защото мислят, че техните деца са по-добри и по-умни. Това е неразбиране на нещата. Така се мисли и за дърветата, за растенията, за животните. Хората гледат на растенията като на нискостоящи същества. Прави са те. В едно отношение растенията стоят по-ниско от човека, но в друго отношение те стоят по-високо. За пример, плодното дърво дава такива плодове, каквито човек по никой начин не може да направи. Затова пък човек може да направи такъв модерен цветарник, от стъкло и с парно отопление, където цветята и плодовете се развиват и при неблагоприятни външни условия и дават добри плодове.

Всички хора искат да изправят живота си, да развият ума и сърцето си, но не знаят по какъв начин, затова очакват на външна помощ. Те разчитат на парите си – това е външно условие; разчитат на имотите си – и това е външно условие; разчитат на хората – това е последното условие. Преди

всичко, човек трябва да разчита на своето тяло – на главата, на очите, на носа, на ушите, на езика, на ръцете, на краката, на сърцето, на дробовете, на стомаха си – да благодари за това, което му е дадено. Това са пътищата, по които човек се въздига и постига своите желания.

Какво желае човек? Всеки желае да бъде красив: да има красиви, изразителни очи, красиви уши, красива уста и т.н. Това зависи от вас. Каквото пожелае, човек може да го постигне. Достатъчно е да се свърже с клетките на очите, ушите, носа, устата си, като с разумни, интелигентни същества, и да им предаде желанието си. Като възприемат желанието му, те ще преустроят органите му и в скоро време той ще се радва на добро зрение, с което ще възприема само добри впечатления от външния свят; ще се радва на добър музикален слух, с който ще възприема само хармонични тонове в природата. От съзнателната работа на човека върху себе си зависи неговата физическа и духовна красота и мощ. В десет години съзнателна работа човек може да стане гений. В човешкото тяло има милиарди клетки с различни способности, които човек може съзнателно да използва. Ако се свърже с музикалните клетки на ухото си, той може да стане добър певец или музикант. Като не познава какви блага крие в себе си, човек не разчита на тях и търси щастието си по външен, механичен начин. Той очаква на пролетта, тя да му създаде условия за работа. Като мине пролетта и нищо не придобие, очаква на лятото. И лятото мине, и есента, и зимата, но той нищо не придобива. Като си дошъл на земята, ще разчиташ на всички условия и блага, външни и вътрешни. Щом дойде зимата, ще се прибереш у дома си и там ще учиш. Зимата е процес, в който нещата се прибират в себе си, вглъбяват се. Дойде ли пролетта, ще излезеш навън, в опитното училище на природата. Пролетта може да се уподоби на раждането, а зимата – на смъртта.

Следователно, когато се ражда, човек започва да работи върху себе си. Работете и вие върху себе си, без да се оплаквате. И оплакването не е лошо, но нищо не допринася. Да се оплаква бедният, бездарният, има смисъл; но да се оплаквате вие, които сте и богати, и здрави, и силни, и даровити, това не е на място. Казвате, че работите ви не вървят добре, при това имате добър глас. Излезте на сцената и запейте. Който ви чуе, ще ви възнагради. Друг е въпросът, ако гласът ви е груб, необработен. Такъв глас може да плаши хората.

В една музикална академия в Америка се учили много младежи, момичета и момчета. Академията се намирала в един от красивите квартали на града. Един ден дъщерята на един от видните професори по музика се разхождали около академията във време, когато учениците се упражнявали. Един от тях излязъл на двора, с намерение да си попее.

Започнал да пее и като видял дъщерята на професора, запял още по-силно. Пеенето му приличало повече на вик, на крясък, отколкото на музикално пеене. Младото момиче се уплашило от този крясък и избягало. Ученикът видял това, затичал се да я стигне и попитал: „Госпожице, защо бягате?“ – „Уплаших се, бият някого, чува се рев и крясък.“ Като чул тази непринудена преценка за гласа си, ученикът премълчал, не казал, че той е пял. Значи има разлика между гласовете. Не всеки глас, който излиза от устата, е пеене. Лъвът реве, плаши и хората, и животните, но не пее. В мъгливо време глутници вълци вият, но не пеят. Ужас внася техният вой. И гаргите, и свраките издават глас, но не минават за пойни птици. Славеят, канарчето и други някои птици се считат за певци. Славеят е добър певец, но се крие, не иска никой да го вижда. Той казва: „Аз се уча да пея, не искам да ми плащат за пеенето“. Той не продава изкуството си. Днес много славеи има, облечени в човешка форма. Нищо в света не се губи, нищо не се дава даром. Много време е пял славеят, за да стане добър певец. Много време е пял човек и още много ще пее, докато стане истински певец. Първоначално човек е бил поставен в малки форми, от животинското царство, където предварително се е учил да пее. След като учил много време, той приел човешка форма и се проявил като добър певец. Човек върви към постепенно усъвършенстване, поради което е минал през всички форми на живота, като през школи. За пример, той е минал през школата на минералите, на растенията, на рибите, на птиците, на млекопитаещите, докато е дошъл най-после до човека. И тук той не спира, продължава да се развива. От бялата раса ще излезе шестата, светеща раса, в която хората ще се различават от сегашните. Техните тела, очи, уши, нос, уста, ще бъдат другояче устроени. Съвременните хора виждат само това, което става пред тях, назад не виждат. Те не могат да предсказват бъдещето. Някои хора, в които интуицията е силно развита, предсказват бъдещето, но те са малко на брой. Хората от шестата раса ще виждат на всички страни и посоки, ще виждат и бъдещето. Те ще виждат какво се крие в мозъка и в сърцето на човека. Стихът „няма нищо скрито-покрито в света“ ще бъде напълно оправдан за тях. Ако някой нервен човек отиде при тях, те няма да му говорят как да се лекува, но ще го бутнат на специално място по главата три пъти на ден: сутрин ще го бутнат с показалеца, на обяд – със средния пръст, вечер – с безименния, а някога, когато спи – с малкия пръст. Като пипат на специално място по главата, в продължение на три месеца той ще бъде съвършено здрав и разположен. Неврастеникът не е търпелив. Като пипате центъра на търпението, към него приижда повече кръв, той започва да се храни и човек става търпелив. Ако обнадеждите някого, че може да постигне това, което желае, той ще стане търпелив.

Днес и религиозни, и светски хора говорят за Бога, но малцина Го

познават. Ако Го познаят, те ще станат подобни на Него. Ето, всички растения, които са свързани със слънцето, растат, развиват се и дават плод. Ако и хората, като растенията, се свържат със Слънцето на живота, т.е. с Любовта, ще станат разумни, учени и интелигентни. Прекъснат ли тази връзка, всичко ще изгубят. Не е достатъчно човек само да се ползва от слънчевата светлина и топлина, но той трябва да знае под какъв ъгъл да я възприема.

След всичко това хората се оплакват, че очите им отслабват и не виждат добре. Много естествено, те не работят с очите си, не правят достатъчно движения. Когато искат да видят нещо нагоре, надолу или настрана, те не движат очите, а главата си, поради което малко кръв приижда към очите им и не се хранят добре. Също така хората не развиват и слуха си, а после се оплакват, че слухът им отслабвал. Не се занимавайте само с отвлечени въпроси, нито с грижите в живота си, но се вслушвайте във всичко, което ви обикаля. Като минавате през някоя гора, или като отивате на планината, вслушвайте се в клокоченето на бистрите поточета и извори, в шумоленето на листата, в бученето на вятъра, в пеенето на птичките, в говора на хората. По този начин ще развивате слуха и музикалното си чувство. Откажете ли се от външния свят и се вглъбите във всекидневния си живот, в тревогите и смущенията, слухът ви ще затъпее и постепенно ще го изгубите. Обикновените и дребнави работи запушват ушите. Явява се ушна кал, която трябва да се чисти. Започнете ли да човъркате ушите си, слухът се разваля. Едно трябва да знаете: за всичко има цяр. Който иска да развива слуха си, да пее. Който пее, не е изложен на оглушаване. Който обича истината, не може да ослепее. Обичайте пеенето, за да развивате слуха си. Обичайте истината, за да развивате зрението си. Изобщо, по сетивата и по органите на човека можете да определите диагнозата на неговото физическо и психическо състояние. Както лекарите определят здравословното състояние на човека по очите и по пулса, така по носа може да се определи състоянието на ума, на сърцето и на дробовете. – Възможно ли е това? – Не само е възможно, но и научно може да се докаже. За пример, забелязано е, че колкото по-дълбоко диша човек и повече време задържа въздуха в дробовете си, толкова носът му е по-широк. Сплеснатият нос показва, че дишането и кръвообращението на човека са слаби. Дължината на носа показва състоянието на ума. Ако носът е много заострен, човек е нервен, сприхав, раздразнителен. За да се успокои, той трябва да диша дълбоко. Всичко е написано на човешкото лице, на челото и на главата му. Който може да чете, ще определи точно характера му. Ако се занимавате с физиономията, с френологията и с хиромантията, ще видите, че това са науки, които работят с точни, положителни данни.

Много астролози има днес – и в Германия, и в Англия, и в Америка, но те правят една грешка – прехранват се с астрологията. В това отношение те приличат на врачки, които се прехранват с гадания. Заради прехраната си врачката си служи с верни и неверни гадания. Това не е наука. Майката и бащата трябва да бъдат астролози, защото още със зачеването на детето те определят неговите астрологически аспекти, благоприятни и неблагоприятни. Ако майката и бащата са умни, и детето ще бъде умно. Затова от голямо значение за детето е моментът на неговото зачеване и моментът на раждането му. Един напреднал, възвишен дух всякога избира умни бащи и майки, чрез които да се роди. Невъзможно е да се роди той чрез невежи и неразвити родители. Ненапредналите души се раждат от невежи и неразвити родители. Някои казват, че са родени от Бога. Чудно нещо, родени от Бога, а са невежи, некултурни и грешници. Това е невъзможно. Роденият от Бога е гениален човек, светия. Затова е казано в Писанието, че роденият от Бога грях не прави. Чувате ли някой да ви разправя за онзи свят, за Бога, за ангелите, а не може да изправи своя живот, ще знаете, че той не говори истината.

Има анекдот за един от турските султани и за двама проповедници – турски ходжа и гръцки владика. Двамата често посещавали султана и му разправяли за невидимия свят: за Божиите дела, за отношенията на Бога към всички души. Те разказвали на султана какво прави Бог всеки ден. Султанът имал търпение да ги слуша цели десет години. Най-после той решил да ги изпита, доколко знанията им са истинни. Един ден той ги поканил нагости в двореца, да се поразговори с тях. Заповядал на слугите си да сварят прясно мляко в голям, дълбок съд и да го донесат да почерпи гостите си. Като сложили млякото на масата, султанът дал на гостите си по едно парче хляб; също такова парче взел и за себе си. Седнали да ядат и той казал на гостите си: „Всеки сам ще надроби хляба си в млякото и след това ще взима само ония хапки, които е дробил“. Гостите надробили хляба си и султанът направил същото, след което разбъркал хапките. Когато взели лъжицата да ядат, гостите се спрели за един момент, не знаели кои хапки са техни. – „Защо не ядете?“ – запитал ги султанът? – „Не можем да познаем хапките си.“ – „Чудно нещо, не познавате хапките си, които сами сте дробили, а знаете какво става в невидимия свят, какво прави Бог всеки ден.“ С други думи казано: човек не може да изправи своя живот, да използва богатството, което му е дадено, за себе си, а се занимава с неща, които са далеч от него и нищо не го ползват. Големи богатства и възможности се крият в човека, но трябва да се предизвикат с нещо, да се проявят. Ако си неразположен, не се подавай на неразположението си, но влез между хора, които са жизнерадостни, добре разположени. Те ще събудят известни чувства в тебе и ти ще придобиеш добро разположение. Ако си отчаян и си решил да се самоубиеш, иди между бедни хора, които

живеят в глад и лишения, и твоето отчаяние ще се разсее. Ще видиш, че причините за страданието ти са нищожни пред бедственото положение на хората, между които си попаднал. „Където са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз посред тях.“ Какво трябва да направите, когато дойде Господ между вас? Да изправите живота си, да ликвидирате напълно с лъжата, като причина за гниене и разлагане на живота. Работете върху слуха си, да го развиете музикално, отдалеч да чувате стъпките на Бога. Без музикално чувство нито Бог може да ви посети, нито вие да отидете при Него. Като развива музикалното си чувство, човек се домогва до такива песни, с които събужда скритите си дарби и способности. Така той може да събуди чувството на справедливост в себе си и да изправи отношенията си към всички хора. Музика, която не може да събуди стремеж към красивото и великото, не е истинска музика.

Един американец слушал концерт на Камила Русо, ученичка на Паганини, която свирила „Сънят на живота“. Той се трогнал толкова много от музиката ѝ, че решил да се примири с всички хора и да изправи живота си.

Мнозина се оправдават за лошия си живот с външните условия, с мъчнотиите и противоречията. Наистина, противоречие е да излезеш в студен зимен ден с тънка дреха. Обаче разумният може да бъде с тънка дреха и пак да не му е студено. Той е вложил в себе си Любовта, Мъдростта и Истината, чрез които запазва магнетичната сила на тялото си и не усеща студ. Чрез магнетизма той запушва порите на дрехата си така, че студът не влиза през нея. Проявете Любовта, знанието, милосърдието, мира в себе си, за да се справите с противоречията. Вложете милосърдието, справедливостта, доброто в себе си, за да се ползвате от топлината на живота. При това положение не може човек да усеща студ и горещина. Той регулира силите на своя организъм и лесно се справя с мъчнотиите.

Като ученици, работете върху себе си, за да развивате Божествените чувства. За пример, българинът се отличава с твърдост, което е Божествено чувство. Мястото на това чувство е горе, на главата, където се намират възвишените, моралните чувства. Не смесвайте твърдостта с упоритостта. Твърдостта представлява въглерода в Божествения свят. Значи въглеродът прави нещата твърди, водородът – меки, подвижни, кислородът – активни, азотът пък им дава направление, регулира техните енергии.

Изучавайте елементите и техните свойства, за да се ползвате разумно от тях. Казвате, за пример: Кислородът е въздухообразно вещество, поддържа горенето, а сам не гори. Той е силно активен елемент. Водородът е също така въздухообразно вещество, което гори, но не поддържа горенето. Двата

елемента, съединени в едно, образуват водата. Ние допълваме: водородът и кислородът не образуват водата, но дават условия за проявяването ѝ. Водата е носителка на живота. Без вода животът не може да се прояви, т.е. не може да се организира. Без въздух животът не може да расте. Азотът пък отговаря на ума, който използва благата, дадени на човека. Ако знае законите, чрез които се сеят мислите и чувствата, човек би имал бързи резултати. Той ще посади една мисъл в мозъка си и едно чувство в симпатичната нервна система и в скоро време ще се ползва от техните плодове. Значи мозъкът е почва за сеене на мислите, а симпатичната нервна система и сърцето – за чувствата. Като знаете това, сейте семената на добрите мисли и чувства в мозъка и в сърцето си и не се безпокойте за резултатите им. Щом сте спазили Божиите закони, плодовете ще бъдат добри. Не чоплете посетите семена, не ровете почвата. Имайте търпение, всяко семе ще израсте и ще даде своя плод навреме. Щом сте го посели навреме и плодът ще узрее навреме. Сейте добри мисли и чувства и не се страхувайте нито от живота, нито от смъртта. Докато живеете на земята, физическо тяло ви трябва. Щом заминете на онзи свят, духовно тяло ви е нужно. Физическата материя, физическите или временни мисли и чувства остават на земята, а за духовния свят е нужно духовно тяло, изтъкано от светли и възвишени мисли и чувства. Корените им са във физическия свят – в ума и сърцето на човека, а клоните, цветовете и плодовете – в духовния свят. Затова е казано, че докато сте на земята още, трябва да се приготвяте за духовния свят. Хората живеят на земята, готвят се за другия свят, но като дойде време да умират, страхуват се от смъртта. Какво нещо е смъртта? Преждевременно раждане. Докато е в утробата на майка си, детето расте, оформява се и се развива. Щом стане на девет месеца, то се ражда. Роди ли се по-рано от деветия месец, то е осъдено на смърт. Следователно човек се плаши от смъртта само тогава, когато се роди преди деветия месец. Роди ли се на деветия месец, той не умира, но започва нов живот, минава от един свят в друг. В далечното минало периодът за развитието на човека е траел 90 милиарда години и постепенно се е съкращавал, на 9 милиарда, на 90 милиона години, на 9 милиона, на 900 хиляди години, на 90 хиляди, на 9 хиляди, докато най-после е стигнал до девет месеца. Значи всичкото значение, което е придобила в дългия период от време, природата го влага в утробата на майката. Като прекарва девет месеца в майчината си утроба, детето възприема това знание и го складира в себе си. Като излезе на бял свят, то носи големи знания, но трябва да попадне в благоприятни условия, за да го прояви. В това отношение човек представлява зародиш, в който се крият големи богатства. Когато дойде часът за излизане на детето от утробата на майка си, тя му дава своето благословение и казва: „Излез навън!“ Щом заплаче детето, това показва, че се е родило навреме. Майката се радва, че се е родил човек на света. Не заплаче ли, детето е мъртво. Само живите деца се раждат. Радвайте се, когато видите, че някой

плаче. Той се е родил вече. Плачът на новороденото дете трябва да бъде музикален, а не креслив. При това той трябва да отговаря на един от трите основни тона: „до“, „ми“, „сол“. Дете, на което плачът отговаря на тона „до“, е материалист, ще има добре развито тяло; дете, на което плачът отговаря на тона „ми“, е духовно, сърцето му ще се развива добре; ако плачът на детето отговаря на тона „сол“, умът му ще се развива добре – то ще живее повече с мисли и идеи от Божествения свят. Като расте, детето променя тона на плача си. Някои деца сутрин взимат тона „до“, на обяд – „ми“, а вечер – „сол“.

И тъй, когато плачете, благодарете за плача. Не се обезсърчавайте, че е дошъл плачът. Той е Божествен подтик, който идва във вид на светлина и топлина, да стопи ледовете и снеговете, които обгръщат ума и сърцето ви. Обилни сълзи ще потекат от умовете и сърцата на хората и ще полетят изсъхналите цветя и дървета в техните градини. Радвайте се, когато плачете. Ако не плачете, вие сте северният и южният полюс на земята, където цари вечен лед, където нищо не расте, не цъфти и не зрее. Бихте ли желали да не плачете, но да останете вечно покрити със сняг и лед? Христос плака. Той проля няколко сълзи за човечеството, с което предсказа неговата съдба. Много ще плачат хората, докато дойдат до истинския живот. Някои се срамуват да плачат, считат плача за слабост. Според някои окултисти плачът трябва да се премахне от човешкия живот. Те казват, че очите на човека трябва да пресъхнат за сълзите. Това е крив превод, толкова верен, колкото и стиха от Господната молитва: „Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго“. Очите не трябва да пресъхват за сълзите, но трябва да бъдат влажни. Не казваме, че очите трябва да се къпят в сълзи, да бъдат всякога мокри, но да имат влага.

„Където са двама или трима, там съм и аз.“ Кои са двамата? – Човешкият ум и човешкото сърце. Значи там, където са умът и сърцето, ще дойде и Бог между тях. В случая Бог представлява разумната човешка воля. Ако умът и сърцето са в съгласие, разумната воля ще се прояви. Без участието на ума и на сърцето, волята създава нещастия и страдания на човека. Тази воля наричаме неразумна, невъзпитана. Ето защо умът и сърцето трябва да бъдат в съгласие, да призоват Бога между тях, да възпитат волята. Когато Ева яде от забранения плод, умът и сърцето ѝ не бяха в съгласие, поради което и Бог не беше между тях. Ева се подаде на подтика на своята неразумна воля и сгреши. И до днес още човечеството носи лошите последствия на неразумната човешка воля.

И тъй, не оставяйте в себе си нито една неизправена грешка. Една неизправена грешка води след себе си много грешки. Те се размножават, както паразитите. За да изправяте грешките си, сложете ума и сърцето си

на работа. Обикнете Господа с цялото си същество. Започнете да работите по нов начин и животът ви ще се нареди добре.

Помнете: Бащин дом е цялата вселена. Бащин дом е слънчевата система. Бащин дом е цялата природа. Бащин дом е цялата земя. Бащин дом е всичко видимо и невидимо.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана
на 14 септември 1941 г., 10 ч. преди обед,
София, Изгрев.

1941_09_14 Единственото нещо

ЕДИНСТВЕНОТО НЕЩО

(I Кор. 13)
Размишление

Ще прочета 13 глава от I Послание към Коринтяните. Числото 13 е едно от опасните числа. Хората се страхуват от него. Ако отидете в странство и вземете стая в някой хотел, ще забележите, че там няма стая 12.5, 13. Ще дойдете до стая 12, 12 и половина, 14, но никъде няма да срещнете числото 13. Ще кажете, че това е суеверие. Зависи как гледа човек на нещата. Ако огънят е голям, не е суеверие, че се страхувате да влезете в него. Ако огънят е слаб и децата могат да влизат и излизат от него без страх.

„Ако говоря с человечески и ангелски езици, а Любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка." (– 1-и стих.) – Така е, ако говоря с человечески и ангелски езици. Какво ще бъде, ако не говоря с человечески и ангелски езици? Тук трябва да се даде друго сравнение.

„И ако имам пророчество, и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а Любов нямам, нищо не съм." (– 2-и стих.)

В Господнята молитва е казано: „Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго". В превода на този стих има нещо пропуснато, поради което се явява известно противоречие, една непоследователност. Щом се молим на Бога да не ни въвежда в изкушения, защо трябва да се молим да ни избави от лукавия? Правилно би било така: „И въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго". Изкушението подразбира изпитание, изпитване. Значи, ако човек не се изпитва, животът му няма никакъв смисъл. Чрез изкушението човек се изпитва да познае колко може да издържа. Когато ни поставят на изкушения, т.е. на изпитания, тогава има смисъл да се молим на Бога да ни избави от ръцете на лукавия.

„И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а Любов нямам, нищо не се ползвам." (– 3-и стих.)

„Любовта дълготърпи, благосклонна е; Любовта не завижда; Любовта не се превъзнася, не се гордее." (– 4-и стих.) – Защо не завижда Любовта? – Защото няма свободно време да се занимава с този предмет. Ако някога остане свободна, тя ще се занимава със завистта, като наука. Понеже

никога не е свободна, Любовта абсолютно изключва завистта като предмет, с който заслужава да се занимава.

„Любовта не се превъзнася, не се гордее." – И това не влиза в нейната програма.

„Любовта не безобразства, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло." (– 5-и стих.) Това са предмети, с които Любовта не се занимава.

„На неправдата се не радва, а се радва на истината." (– 6-и стих.)

„Всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи." (– 7-и стих.) – Значи дълготърпението е един от важните предмети, с които Любовта се занимава. Ако сложите на гърба ѝ един товар, тя ще го носи с радост. И втори, и трети товар да ѝ сложите, и тях ще носи с радост. И цялата земя да сложите на гърба ѝ, тя ще я подхвърля като топка на една и на друга страна. От време навреме земята ускорява движението си, а някога го забавя. – На какво се дължи това? – На Любовта. Когато Любовта хване земята в ръката си, тя забавя движението си; когато я пусне на свобода, дава ѝ тласък и тя ускорява движението си.

„Любовта никога не отпада; другите, обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще изчезне." (– 8-и стих.) – Следователно всяко пророчество, всеки език, всяко знание, които не се основават на Любовта, ще престанат и ще изчезнат. Любовта се интересува само от това знание, в което тя сама взима участие. Знание, в което Любовта няма достъп, не е истинско. Пророчество без Любов нищо не струва. Гадатели без Любов не са истински астролози. В Англия има много астролози. Срещу няколко лири астрологът ще каже на търговеца да влезе ли в известно предприятие или не. Срещу известна сума ще предскаже на младия момък и на младата мома дали си подхождат или не. Някога предсказанията се сбъдват, а някога – не. В България старите баби играят роля на астролози. Ще започне бабата да хвали момата пред момъка: „Синко, добра е момата, красива е – веждите ѝ тънки гайтани, очите ѝ – горещи свещи. Където влезе, светлина носи". Момъкът се запали, замечтае по момата, докато един ден се оженят. После вижда, че съвсем не е тъй, както бабата е предсказала. Млад момък се оженил за една прехвалена мома. Тя не била добра домакиня, не знаела да готви и постоянно запитвала съседката си как се готви едно или друго ядене. Като ѝ обяснявала съседката, младата жена все казвала: „И мама ми така готви" – не искала да признае, че не разбира от готварство. Един ден мъжът ѝ донесъл охлюви за готвене. Този път съседката ѝ решила да я изиграе, да я изложи пред мъжа ѝ. Тя казала, че като счука охлювите, ще им сложи

ориз и ще ги сложи в тенджерата да врят. – „И мама ми така ги готви." Като сготвила охлювите, мъжът ѝ хапнал, но останал изненадан от особеното ядене. – „Как си сготвила охлювите? Това ядене не може да се сложи в уста!" – „Както майка ми ги готви", казала тя. Сега мъжът ѝ разбрал, че тя няма понятие от готварството.

Това е анекдот, в който се изтъква мисълта, че понякога хората боравят със знание, което не е още тяхно, не е станало тяхна плът и кръв. Преди да се справят с него, те го начукват, както младата домакиня счукала охлювите и ги сготвила, но чукани охлюви не се ядат.

„Най-голяма от тях е Любовта." (– 13 стих.) За съвременните хора може да се каже: Най-неразбрана от тях е Любовта. Всички хора говорят за Любовта, но това, което те наричат любов, е неразбраната любов. Цялата вселена е създадена от Любовта. Физическият, духовният и Божественият свят са създадени от Любовта. Какъв е образът на Любовта, никой не знае. Никой не я е видял. Знае се само, че тя се движи много бързо, с бързината на светлината, затова казват, че тя е мимолетна. Тя минава и заминава край човека и след като замине и се отдалечи от него, едва тогава той започва да мисли за нея. Иска да я схване по някакъв начин, да я нарисува, но не може. Колкото можете да нарисувате Любовта, толкова ще нарисувате и образа на Христос. Мнозина са правили опити да нарисуват Христос, но никой не е могъл да представи истинския Му образ. Всеки Го рисува според своето разбиране, като се стреми да Го нарисува с красиво и голямо чело, с красив нос, с добре развита брада и т.н. Обаче кое чело, кой нос и коя брада са най-красиви? Ако сте жадни и отидете при някой планински извор, ще опишете свойствата на водата по един начин; ако не сте жадни – по друг начин. Оттук вадим заключение, че човек преценява свойствата на всеки предмет дотолкова, доколкото предметът се отразява на неговото съзнание.

За да дойде до истинското, положително знание, човек трябва да използва всичките си сетива. Ако само едно от сетивата му взима участие, знанието му ще бъде много оскъдно. С очите си човек вижда нещата, но не знае как е устроено окото. Също така той не знае каква интелигентност имат клетките на неговите очи. Те схващат трептенията на светлината, задържат ги в себе си, пречупват ги и т.н. Клетките на ушите пък възприемат трептенията на звука и ние чуваме различни тонове, звукове и шум. Клетките на носа възприемат трептенията на миризмите и ни дават представа за тях. Клетките на езика възприемат трептенията на храната и ни дават представа за различните видове храни. Чрез кожата ние възприемаме трептенията на топлината и на студа и делим телата на топли и на студени. С една дума, чрез петте сетива ние обогатяваме

знанията си за външния, обективен свят. Очите виждат красотата и я преценяват. Ушите възприемат хармонията и я разбират. Велико нещо са красотата и хармонията. Който вижда красотата и чува хармонията, никога не може да ги забрави, никога не прави грешки. Който вижда красотата, никога не се спъва. Очите му са всякога отворени за светлината. Те я възприемат и разумно използват.

Човек трябва да бъде разумен, да има добра обхода към всички живи същества. Докато сте на земята, вие не можете да се търпите, критикувате се. Щом замине някой за другия свят, тогава го оценявате. Бъдете внимателни към близките си, да не съжалявате някога, че не сте ги оценили. Трябва ли да постъпвате към ближните си, както стражарят към непослушните граждани? Трябва ли да постъпвате с ближните си, както говедарят със своите упорити говеда? Като не го слушат, той изважда тоягата си и ги бие едно след друго. – Какво придобива той, като ги бие? Ако нищо друго не придобие, поне става търпелив. Понеже говедата са търпеливи, чрез тоягата си, която говедарят вдига и слага на гърба им, търпението на говедата минава в него. Когато говедарят придобие нужното търпение, той напуска говедарството и започва друга работа. Всяка работа, дадена на човека, има за цел да му предаде нещо, да развие някаква черта в характера, която му липсва.

Каквото и да се говори на хората за страданията, все ще се намери някой да пита, защо са допуснати. Отговорът е много прост: страданията идват, за да научат хората как да пасят мислите и чувствата си. В този смисъл мислите и чувствата са овцете и говедата, които човек, като пастир, трябва да пасе. Както има бодливи крави и волове, така и някои мисли и чувства са бодливи и хапливи. Има случаи, когато касапинът се бори дълго време с вола, докато го заколи. Един ден той се борил цял час с един вол, но не могъл да го заколи. Най-после му дошло на ума да му извади едното око. Както намислил, така направил: извадил му лявото око и след като го обезсилил, могъл да го заколи. След няколко дни касапинът извадил още един вол от обора и започнал да го коли. За да отмъсти за другаря си, волът се хвърлил върху касапина и му извадил лявото око с рога си. Мислите ли, че след насилието, което прилага към ближните си, или към по-нискостоящите от него, човек може да бъде доволен от себе си? Мислите ли, че такъв човек може да бъде разположен? Не се питайте защо сте неразположени и недоволни. Колко мисли и чувства сте изнасилили! На колко от тях сте извадили очите! И след всичко това се чудите защо веждите на някого са свити, защо устата му е изкривена. Недоволен е човекът от себе си. Някой съзнава грешката си, а друг не я съзнава, или ако я съзнава, не иска да си признае. Всичко можете да излъжете, но съвестта не се лъже. Каквото прави човек, всичко се отпечатва на лицето му. За

пример, срещате един човек с тънки устни. Който не разбира значението на тънките устни, ще каже, че са красиви. Не са красиви. – Защо? – Те показват, че Любовта не е посещавала много пъти този човек. При това колкото пъти го е посещавала, нищо не му е оставила. Любовта влизала и излизала от него, без да може той да я задържи известно време в себе си, да получи нещо от нея. Хора с тънки устни са фалирали търговци, те страдат от недоимък: джобовете им са празни, в банките нямат влогове.

Като ученици вие трябва да се изучавате, да знаете какво означават веждите, очите, носа, устата, ушите и т.н. Гледате носа си и казвате: „Аз имам нос". Това не е достатъчно. Трябва да знаете колко е дълъг и широк носът ви, какво значение има дължината и широчината му и т.н. Дължината на носа показва колко мозъчна енергия се кредитира на човека. Широчината на носа пък показва, колко сърдечна енергия му се кредитира. От кредита на ума и на сърцето се определя капиталът, с който всеки човек разполага. Като знаете капитала на човека, можете точно да определите след колко време той ще го употреби и ще фалира. Щом изразходва всичкия си капитал, човек се връща вече в отечеството си, в бащиния си дом, да му отпуснат нов кредит. Ако линията на носа е изкривена, човек може да я изправи чрез мисълта си. Чрез правата мисъл той коригира линиите на носа в дължина, а чрез чувствата си, от упражнение в мирисане, носът се разширява. Малцина се замислят за носа си, да правят упражнения в мирисане. Всеки ден правете упражнения да миришете цветя на разстояние от вас. По този начин обонянието се усилва. Да се работи за усилване на обонянието и за моделиране на носа, това за някои е маловажно. Значи да мислят за къщи, за апартаменти, това е важно. На земята човек е пътник, дошъл за няколко години, след което пак ще се върне в отечеството си. Защо му е апартамент? Всеки се нуждае от една малка шатра, с която да пътува от едно място на друго. Като прекара някъде десетина дни, ще натовари шатрата си на едно магаренце и ще тръгне на път. Животът на земята не е уседнал, не се нуждае от трайни и неподвижни жилища. От гледището на новата култура, апартаментите представляват затвори, в които човек е принуден да живее. Идете в крайните квартали на големите градове, да видите как живеят там хората. Идете и в главните улици, да видите в какви здания живеят хората. Те почти не виждат слънце. Истинският живот не се заключава в големите или малки къщи, но в правилното разбиране.

И тъй, не питайте защо страдате, но се пазете от личния живот, който е причина за страданията. Личната любов носи страдания и нещастия за човека. Той мисли само за себе си, на никого не вярва – даже и на Бога. Като хване нещо в ръцете си, счита го за своя собственост и на никого не го дава. В това отношение той прилича на малко дете. Майката дава една

ябълка на детето си, после я иска назад. Детето плаче, сърди се, не я дава. То не вярва на майка си, че тя ще му даде друга, по-хубава ябълка. Станете като добрите деца. Когато майка ви дава ябълка, приемете я; когато я иска назад, бъдете готови да я дадете. Който дава и който взима е един и същ. Бог дава и Бог взима. Когато вземе нещо от човека, след време Той пак го връща, но по-красиво.

Днес на всички хора е дадена задача да познаят себе си, да познаят ближния си. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Това означава закона на опознаването. Не можеш да познаеш качеството на един плод, ако не го изядеш. Не можеш да познаеш човека, ако не го изядеш. В това отношение всеки човек е плод за ядене. Не е лошо, че ще изядете човека като плод; лошо е, че не знаете как да ядете. Да изядеш нещо, според законите на разумния свят, значи то да си остане живо – да не отнемаш живота му. Да изядеш един човек, това значи така да го преустроиш в себе си, че да му дадеш условия за нов живот. Да преустроиш нещо и отново да го съградиш, трябва да имаш Любов към него. Любовта подтиква човека към работа, събужда неговите дарби и способности.

Съвременните хора се разочароват от културата, отричат я, искат нещо по-устойчиво. Прави са да искат нещо по-устойчиво, но преди всичко те трябва да се вгледат в себе си, в своите мисли и чувства. Ако мисълта им не е права, култура ли е това? Ако чувствата им не са прави, култура ли е това? Докато мислите и чувствата на човека са в стълкновение, не може да се говори за истинска култура.

Един професор се занимавал с астрология, но се обезверил дотолкова, че искал да се освободи от всички книги, за които дал много пари. „Не вярвам вече в тази наука“, казал той. „Намерих Христос, нищо повече не искам.“ Защо се обезверил? Причината за обезверяването не е в астрологията, но в самия него. Сърцето му се намира в стълкновение с неговия ум. Той изучавал механичната страна на астрологията, в която, наистина, има неща непроучени и непроверени. Това не значи, че астрологията е лъжлива наука. С отричането на астрологията той не разрешава въпросите на живота. Астрологията е за гениалните хора, за светиите и за пророците. И обикновените хора могат да я изучават, но ще се натъкват на противоречия. Какво означава думата „астрология“? Тя е съставена от думата „астро“ – звезда и „логос“ – слово. Значи астрологията е слово за звездите. Следователно само онзи може да изучава астрологията и да се ползва от нея, който гледа на звездите като на живи, разумни същества, които говорят. Ако не можеш да чуваш говора на Слънцето, на Венера, на Меркурий, на Юпитер, на Сатурн, на Марс, на Луната, ти не си астролог,

нищо не разбираш от астрология. Какво понятие ще имате за Карузо, ако слушате гласа му на грамофонна плоча? Голяма е разликата между гласа му, непосредствено възприет, и този, чут на плоча. Ще дойде ден, когато плочата ще се изтрие толкова много, че нищо няма да остане от гласа на Карузо.

Време е вече хората да отправят и ума, и сърцето си към науката, но подтиквани към нея от Любов. Докато Любовта не стане вътрешен подтик в човека към наука, поезия, изкуство, към религия, нищо не може да постигне. Без Любов няма истинско постижение. Ще каже някой, че слушал някаква наука или духовна беседа, но нищо не разбрал. Щом не е разбрал нищо, той е слушал без Любов. Който слуша и гледа нещата без Любов, той отчасти чува и разбира, отчасти вижда. За пример, често говоря за жената, като служба на девата, а не за самата дева. Дева и жена са две различни понятия. Девата е най-високото положение, което една душа може да изяви. Като дева тя може да се прояви само в Божествения свят. Във всички останали светове тя върши различни служби: като жена, като майка, като сестра и т.н. Голяма жертва прави девата, когато слиза на земята като жена, да ражда деца, да ги възпитава и отглежда. Като изгуби жена си, мъжът плаче, казва: „Къде отиде женицата ми? Дали ще я видя пак?“ – Никога няма да я видиш. Жената е служба, а службата е невидима. Никой не е видял девата нито на този, нито на онзи свят. Без Любов никой никого не може да види. Нямате ли Любов, хиляди години да стоите в онзи свят, кракът ви няма да пристъпи в рая. Раят е място на чиста, безкористна, велика Любов. Без Любов няма живот. Това, което наричат живот, не е истински живот. То е нещо временно, преходно, с което хората само се залъгват.

Животът има две страни: тъмна, наречена Сива, и светла – Кришна. Тъмната страна на живота е смъртта, през която всеки роден трябва да мине. Който се е родил, непременно ще умре. Ще дойде Сива и ще го пита: „Кой ти даде право да седиш тук? Скоро на онзи свят!“ Ще наточи ножа си и ще отнеме главата ти. За да се освободи от смъртта, човек трябва да познае Бога, да познае Любовта. Познаването на Бога, подразбира придобиване на вечен живот. Затова е казано в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил“. Значи само Любовта е в състояние да избави човека от смъртта. Където Любовта присъства, смъртта отсъства. Защо трябва да люби човек? За да се освободи от смъртта – най-голямото страдание в света. Търсете Бога, търсете Любовта и вие ще бъдете далеч от смъртта. Всички религиозни говорят за Бога, търсят Го и въпреки това смъртта ги коси. – Защо? – Защото търсят Бога без Любов. Вложете Любовта в сърцето, в ума, във волята си и вие ще бъдете свободни от смъртта. Дошло е време, когато

всички хора, религиозни и светски, трябва да пречистят умовете и сърцата си, да отправят нагоре своите чисти мисли и чувства. Чист живот се иска от всички. Ще кажете, че не можете да живеете чисто, понеже постоянно сте изложени на обиди и огорчения. Какво лошо има в обидата? Някой ви обидил, защото минавате на пътя му. Не минавайте на пътя, където той върви. Учете се да избирате пътищата, през които трябва да минавате. Отивате в село, оплаквате се, че кучета ви лаяли. Избягвайте пътищата, където лаят кучета; избягвайте телените мрежи. Като не внимавате, вие се натъквате на груби хора, на кучета, на телени мрежи и търсите вината вън от себе си. За всичко сте виновни вие, а не окръжаващите. От вас зависи да вървите безпрепятствено по улиците и да се радвате на всичко, което срещате на пътя си.

Като ученици, вие трябва да работите върху търпението, да понасяте изпитанията с радост. Някои минават за търпеливи, но външно се показват такива. Вътрешно те роптаят, недоволни са от положението си. Това, което наричат търпение, е неволя. Те носят по неволя страданията, а не с търпение. Някой се моли, но бърза, мисли за друга работа. Това не е молитва. Човек трябва да бъде искрен в постъпките си. Затова е казано, че не можеш да слугуваш едновременно на двама господари – на Бога и на Мамона. Младата мома не може да бъде вярна на избраника си, ако преди това е държала двама в ума си. Раздвои ли се в себе си, тя не може да бъде вярна нито на единия, нито на другия. Ако се ожени за един от тях, няма да бъде щастлива и ще търси вината в него. Търсете причината за грешките си във вас, а не отвън. И хората имат грешки, но вие не можете да ги изправите. Човек може да изправи само своите грешки, но чуждите – никога. От хиляди години насам Бог прави опити за освобождаване на човека от грешките му, но не успява. – Защо? – Защото едни изправя, а нови се трупат. Съзнание се иска от хората, сами да изправят грешките си, за да се пазят, да не правят нови. Хората говорят за чистота, но я разбират само външно. Що се отнася до психическата чистота – в мисли и чувства, малцина я разбират. Някой измие чинията, в която е ял и казва: „Чиста е вече“. Относително е чиста, но не абсолютно. Като си служи с една чиния известно време, тя се проник믑 от частиците на храната и става нечиста. Мъчно се отстраняват малките частици, които са проникнали в шуплите на чинията. Също така и мислите, и чувствата оставят следи, както в съзнанието на човека, така и върху предметите, с които са били свързани. Един американец разправя една своя опитност. Веднъж той си купил един нож. Забелязал нещо странно: колкото пъти хващал ножа, в него се явявало желание да убие някого. Заинтересован от това неочаквано за него желание, той проследил пътя, откъдето дошъл ножът в ръцете му. Какво се оказало? Ножът принадлежал на един престъпник, който убил с него няколко души. Значи мисълта на престъпника за убийство останала върху

ножа. Не се измива лесно психическата нечистота. Огън е нужен, за да се пречисти светът от физическата и психическа нечистота. Като знаете какво представлява нечистотата, пазете ума и сърцето си от мисли и чувства, с които са извършени престъпления. Нека всеки се запита, има ли тази чистота, която му е била дадена първоначално. Нека всеки се запита и си отговори такъв ли е днес, какъвто първоначално е бил създаден. Човек трябва да се преобрази, да отвори сърцето си за новото – за Любовта. Ще кажете, че първата и най-важна заповед е да възлюбим Бога с цялото си същество, да възлюбим и ближния като себе си. Как трябва да обичате Бога и кога да Го обичате? Само когато сте задоволени и когато имате радости? Когато ви сполетят страдания и нещастия, обичате ли Го? Благодарите ли Му за всичко, което ви е дал?

Един каменар чукал камъни. По невнимание той изпуснал един голям камък върху ръката си и притиснал единия си пръст. Като вдигнал камъка, видял, че първата фаланга на пръста му била откъсната. Той веднага отправил погледа си нагоре и тихо промълвил: „Благодаря Ти, Господи!“ – „За какво благодариш?“ – „Благодаря ти, Господи, че не отиде целият ми пръст. С малко платих за невниманието си.“

И тъй, ако човек не е готов да благодари за малките изпитания и страдания, пътят към Любовта е затворен за него. Ако не може да понася обидите на хората с благодарност, пътят му към Любовта е затворен. Ако не може да носи невежеството с радост, пътят му към Любовта е затворен. Ще кажете, че човек трябва да има знания, да бъде учен. Има хора, които не трябва да знаят много. Понякога знанието възгордява човека и го спъва, а някога го смущава. Някой иска да знае какъв е бил в далечното минало. Няма защо да знае миналото си. Какво ще придобие, ако знае, че е бил някакъв престъпник, убиец или кожодер? За човека е важно да знае какво днес се иска от него, а не какъв е бил в миналото. Днес от всички хора се иска да се обновят, да се върнат към своя първичен образ, за който е казано: „И създаде Бог човека по образ и подобие свое“. Изучавайте челото, лицето, главата си и вижте какво ви липсва. Повечето хора са нетърпеливи, нямат милосърдие. Търпението и милосърдието са качества на ума. Човек трябва да развива ума си, за да придобие това, което му липсва. Непрестанно работете върху себе си, да не дойдете до това състояние, което прави човека недоволен. Като погледнете лицето на стария човек, виждате, че е набръчкано. – Защо? – От недоволство. Той не е работил съзнателно върху себе си, поради което постоянно е изпадал в недоволство и обезсърчаване. Ако не благодари за всичко, което му е дадено, човек преждевременно остарява. Следователно ако искате да се подмладите, благодарете за всичко – за мислите, за чувствата, за постъпките, които проявявате. Ако днес не сте постъпили, както трябва, на

другия ден ще се изправите. Не се самоосъждайте, не се критикувайте. Постъпвайте, както постъпил един от синовете на Ной. Като видял баща си пиян, той покрил голотата му с една дреха и се отдалечил – не пожелал да види неговия срам и да го изобличи. Така и Бог покрива нашата голота. Като чуе, че някой сгрешил, Той го покрива с дреха, да не го гледа. Бог не иска да вижда грешките на хората, оставя ги сами да се изправят.

Бъдете добри синове и дъщери, да получите Божието благословение. Ще кажете, че Бог е написал човека на дланта си. Написал го е, но може и да го отпише. Страшно е, ако Бог заличи името ви от дланта си. Страшно е, ако се заличат красивите линии от ръката на човека и останат само линиите на страданията. Линиите на ума, на сърцето и на живота трябва да бъдат дълги и добре развити. Скъсят ли се, бъдещето на човека се помрачава. Ще кажете, че Бог е милостив, има грижа за всички хора. Това е механическо разбиране на нещата. Бог е милостив, обича всички хора, грижи се за тях, но Той изисква от всички да се учат. Каквото учат, с Любов да учат. – Няма ли нещо добро в нас? – Във всички хора има нещо добро, което ще им покаже злото, изопаченото в тях, но няма да ги спаси. Правдата ще им покаже кривия път, в който са попаднали, но и тя няма да ги спаси. Единствената сила, която е в състояние да спаси човека, за го освободи от мъчнотиите, е Любовта. Когато се приложи в човешкия живот, Любовта коренно го преустройва, поставя го на нови начала. Доброто и правдата само посочват на човека положението, в което се намира, но не са в състояние да му помогнат. Като видят някой вързан човек, те казват: „Направи усилия да се развържеш и освободиш“. Обаче, когато Любовта види вързания, не му дава съвети, не го морализира, не го съди, но взима нож, прерязва връзките му и казва: „Бъди свободен!“

И тъй, докато сте недоволни, докато се тревожите, докато боледувате, вие сте вързани. Потърсете Любовта, тя единствена ще ви помогне. Тя ще ви развърже и освободи. Единственото нещо, което може да ви освободи, да ви научи да мислите право, да чувствате и да постъпвате правилно, да ядете и да пиете, както трябва, е Любовта. Единственото нещо, което може да ви научи как да прилагате доброто и правдата, е Любовта. Единствената сила, която не ограничава, е Любовта. Каже ли някой, че Любовта ограничава, това показва неразбиране. Любовта може само да напусне човека, но никога не ограничава. Като даде на човека работа и види, че не я е свършил, втори път тя не идва при него. Ако му даде блага и не ги изяде навреме, пак не го посещава. Изобщо, Любовта не позволява на хората да се осигуряват с нейните блага. Тя изисква от всеки човек да бъде благодарен на това, което има. Ако богатият е доволен от богатството си и не ламти за повече, тя го посещава и му дава нещо от себе си; ако сиромахът е доволен от сиромашията си и грешникът – от грешките си, тя

ги посещава и ги разтоварва: сиромахът освобождава от сиромашията, а грешникът – от грешките му. Казано е за Христос, че понесе греховете на човечеството. Той ги носеше с радост; доволен беше, че помагаше на хората. Ако Христос носеше чуждите грехове и беше доволен, защо вие да не сте доволни за вашите грешки? Носете грешките си с радост, за да можете да ги изправяте. Ако не сте доволни, не можете да ги изправите. Следвайте примера на Христос, да можете един ден и вие да помагате на ближните си. Отворете очите си за красивото и великото в света. Отворете ушите си за хармоничните и чисти тонове.

Гледайте с *Любов*, слушайте с *Любов*, яжте с *Любов*, лягайте и ставайте с *Любов*, учете с *Любов*, мислете с *Любов*. Каквото предприемате, правете го с *Любов*. Това е живот вечен, да позная Бога, като изявление на *Любовта* и Христос, като изявление на Божията *Любов*.

Избягвайте нечистите пътища, всякога търсете чистите пътища. Пийте всякога чиста вода. Дишайте чист въздух. Яжте чиста, здравословна храна.

Беседа от Учителя, държана
на 14 септември 1941 г., 5 ч. сутрин,
София, Изгрев.

1941_09_17 Четирите положения

ЧЕТИРИТЕ ПОЛОЖЕНИЯ

Размишление

Упражнение за дишане: Бавно издигане на ръцете над главата и дълбоко поемане на въздух. С издигане на ръцете се повдигат и очите нагоре. Задържане на въздуха известно време. Бавно сваляне ръцете надолу, издишване и бавно сваляне очите надолу.

Тема за следващия път: „Ползата от големите и от малките извори".

Съвременните хора се оплакват от отслабване на очите. Много естествено е, че отслабват – не се движат. По отношение на очите си хората са крайно нехайни. Тялото си тренират чрез различни движения, упражнения, екскурзии. Дойдат ли до очите си, нищо не правят за тях. Когато искат да видят нещо настрана, нагоре или надолу те движат главата си, а очите стоят на едно място, като аристократи. Очите заповядват на другите удове да свършат една или друга работа, но сами те не работят, поради което малко кръв приижда към тях и слабо се хранят. Правете упражнения за очите си, да отправяте повече кръв към тях. Ето защо, повдигайте често очите си нагоре, откъдето слиза светлината и след това ги сваляйте надолу, в посоката, където тревите растат и никнат. Обърнете внимание на четирите прави OA, OB, OC, OD, които са две по две в противоположни посоки (фиг. 1). Привидно те изглеждат независими една от друга, в същност те имат обща връзка помежду си, движат се в кръг. За да върви хармонично в четирите посоки, човек трябва да знае начина, по който да ги координира. Две от противоположните посоки, за пример, посоките OC, OA представляват посоки на движение на човешкия ум и на човешкото сърце. Като се движат, макар и в противоположни посоки, умът и сърцето образуват кръг. Външно те изглеждат отдалечени един от друг, като два различни свята, но всъщност са близо, имат допирни точки. Като излиза от точка O и върви в посока OA, умът се движи в две направления – AB, AD, като образува полукръг. Сърцето също излиза от точка O, върви в посока OC, като се движи в направленията CB, CD и пак образува полукръг. Двата полукръга се срещат в точките B и D и образуват пълен кръг. Когато казваме, че човек живее, имаме предвид четирите посоки, които се срещат в него. При движението си по тези посоки той среща известни противоречия, които се дължат на различно гъстата материя – причина за движението на човека в кръг.

Това, което става със силите във физическия свят, става и с чувствата и мислите на човека. Тази е причината, където първоначално мислите и чувствата вървят в перпендикулярна посока на земята, но като срещнат известно съпротивление, отвън или отвътре, те се отклоняват надясно или наляво и образуват крива линия – окръжност. За пример, мома и момък се обикват и се привличат взаимно един към друг, както земята се привлича от слънцето. Като по-голямо и мощно, слънцето привлича земята с голяма сила, но тя не може да се приближи до него, защото среща голямо съпротивление в пространството. В стремежа си към момъка момата среща съпротивления, от една страна от родителите си, които не ѝ позволяват да дружи с него, а от друга страна от някоя мома, която обича същия момък. Момата започва да се смущава, как може да ѝ препятстват на любовта. Тя мисли, че нейно е правото да обича момъка. Колкото има право едната мома да обича момъка, толкова право има и втората. Грешката не е в това, че двете моми го обичат, но в мисълта, която и двете държат в ума си, всяка да го привлече към себе си. Това е невъзможно. Нито момата може да привлече момъка към себе си, нито момъкът – момата. Причината за това е проста: момата и момъкът излизат от един общ център – техният господар, който разполага и с двамата. Никой човек не е господар на себе си, нито на своята съдба. Мислите ли, че човек е господар на съдбата си, вие сте на крив път. Човек само отчасти е господар на съдбата си, но не напълно. Колко време трае обичта между пиленцата или агънцата? Ако две пиленца или агънца се обикнат и след няколко дни дойде господарят им, хване едното от тях, слага ножа на врата му и го занася в дома си; останалото започва да плаче, да вика подир другарчето си. На другия ден още идва господарят с ножа в ръка и решава и неговата съдба.

Ще кажете, че това е противоречие. Може да е противоречие, но каквото и да се говори за противоречията, все пак хората се питат защо съществуват те. Не е важно защо съществуват; важно е хората да не си създават взаимно противоречия и ако са си създали вече, как да ги изправят. Противоречията трябва да се обясняват научно. Днес повечето хора страдат, защото нямат нужните знания. Чувате някой да изнася известни факти, но не знае дълбоките причини, които произвеждат явленията. Те изнасят природните закони, разискват върху тях, но разпокъсано. И въз основа на няколко факти и закони те създават научни теории. Едно е нужно при изучаване на явленията и законите, на които те се подчиняват – да се свързват всички явления. Като се изучава едно явление от физическия свят, трябва да се пренесе и в духовния, и в умствения свят; не се ли прави тази връзка, явява се една разпокъсаност, при която съществуват празнини, както в науката, така и във философията. Отделните явления, закони и принципи не разрешават въпросите. За пример, не е достатъчно

да констатирате факта, че двама души не живеят добре. Важно е защо не могат да живеят. Като проследите условията, при които се намират, виждате, че единият живее в рядка среда, а другият – в гъста. Невъзможно е да заставите рибата да живее заедно с кокошката. Рибата живее във водата, а кокошката – във въздуха; рибата плава, а кокошката ходи по земята. Рибата може да дойде до брега на езерото, да си подаде главата за момент, да поприказва с кокошката, но нито кокошката може да влезе във водата, нито рибата да излезе на брега.

Днес всички говорят за Любовта, търсят я, но щом я намерят, оплакват се от нея. Защо се оплакват от Любовта? – Противоречия имало в нея. Много естествено. Когато се срещат две същества от различни среди и се обикнат, непременно ще се натъкнат на противоречия. Каква любов съществува между рибата и кокошката? Рибата обича по един начин, кокошката – по друг. Те нямат допирни точки помежду си. Това е все едно да говорим за ангелска и човешка любов. Ангелът обича по един начин, а човек – по друг. За да се разберат в любовта си, те трябва да живеят в един и същ свят. Всъщност, това е невъзможно: нито ангелът може да живее на земята, нито човек – в ангелския свят. Това внася разногласие в любовта им. Когато говорим за Любовта, ние имаме предвид същества, които живеят в един свят и се разбират. Между тях не съществуват никакви недоразумения. Затова е казано, че Любовта изключва всякакви противоречия. Докато е на земята, човек неизбежно минава през противоречия. Той е слязъл на физическия, или материалния свят, който не е толкова устойчив, както се вижда привидно. Материята, от която е създаден физическия свят, сама по себе си е неустойчива, минава през четири състояния: от твърдо в течно, от течно във въздухообразно и от въздухообразно в светлинно. Както физическата материя минава от едно агрегатно състояние в друго, така се мени и материята на чувствата. Казваме, че имаме твърди чувства, течни, въздухообразни и светлинни. Всеки вид чувства се подчинява на особени закони, но между всички закони има съгласие. Сцеплението между частиците на твърдата материя е голямо, затова тя е неподвижна, устойчива и не може да се мести. В течните тела сцеплението е по-слабо, а във въздухообразните – още по-слабо. Тази е причината, където течните тела са подвижни и лесно се преливат от един съд в друг. Въздухообразните пък са толкова подвижни, че частиците им лесно се разпръсват и не могат да се държат в отворени съдове. Въпреки различието между разните видове материя, при известни условия те минават от едно състояние в друго. Ето защо, когато се натъкне на твърдо чувство в себе си, човек трябва да познава законите за превръщане или трансформиране на енергиите: твърдото чувство може да се превърне в течно, във въздухообразно и най-после в светлинно. Промени стават с всички видове материя. От човека се иска да знае как и кога да превръща

материята, изразена в мисли, чувства и постъпки. Това са научни положения, които всеки трябва да знае, за да може да се освободи от противоречията, в които изпада. Без да знае законите за превръщане на енергиите, човек не може да помогне нито на себе си, нито на другите. Докато не измените и оправите своя живот, по никой начин не можете да помагате на другите. Англичаните са правили опита да изменят живота на индийците, но всякога излизали безрезултатни. Те взимали индийци в Лондон, давали им гимназиално и университетско образование, но щом се връщали в Индия, заживявали по стар начин, както живели бащите им. Външното образование и възпитание не са в състояние да изменят човека. Правили опити с коне, да го учат да смятат, и донякъде са успели. Някои коне се научавали да броят, даже да изваждат квадратен корен от някои числа, но щом се намирали между своите, забравяли математиката. Можете ли да накарате коня да вярва в Бога? Преди всичко той няма религиозно чувство. В същото положение ще се намерите и с човека, ако религиозното чувство в него не е развито, а вие искате да го направите религиозен. Казват, че не е мъчно да се моли човек. Ще вдигне ръцете и очите си нагоре и молитвата е свършена. Ще излезе, че Бог е само горе. Как ще се молиш, ако си вързан с краката за едно дърво, а главата ти виси надолу? Ще се молиш ли при това положение? Ще се молиш, разбира се, макар че погледът и главата ти са надолу. Значи не е важно външното положение и външната среда; важно е вътрешното разположение на човека за молитва. Най-естественото положение за молитва е да затвориш очите си и да се вглъбиш в себе си. Да насочиш погледа си нагоре, това значи да отправиш мисълта си в умствения свят, след това да слезеш в сърцето си, а оттам да отидеш в душата и в духа си. Посоката OA означава умствения свят в човека, OC – сърдечния свят, OB светът на душата и OD – светът на духа. Тези светове имат допирни точки помежду си. Първата и най-важна допирна точка е центърът O, където всички се сливат и откъдето черпят своите жизнени сили.

Сегашните хора нямат ясна представа за света, създаден от Бога, поради което често изпадат във вътрешни смущения и безпокойства. Плаши ги мисълта, какво ще стане с тях. Ако обичат някого или ги обичат, страхуват се да не изгубят любовта си. Един човек може да те обича толкова, колкото той сам обича Бога. При това той ще те познава дотолкова, доколкото ти познаваш Бога. Той е готов да се жертва за тебе, ако ти се жертваш за Бога. Устойчивостта и постоянството в любовта на другите към вас зависи от вашата любов към Бога. Любовта ви към Бога определя любовта на ближните ви към вас. Сигурността на живота ви се определя също така от вашата любов към Бога и от Неговата любов към вас. Любовта е единствената сила, която регулира нещата. Трябва ли след това да питате защо е нужно да вярвате в Бога и да Го обичате? Някои мислят, че за да

вярват в Бога и да Го обичат, трябва първо да Го познават, да Го видят. Това е невъзможно. Той е безграничен, всеобемащ, изпълва цялата вселена. За да Го видиш, трябва да Го ограничиш, а това е невъзможно. Той сам се ограничава, смалява се, става толкова малък, че никой не може да Го види. Обичайте Бога, вярвайте в Него, после ще Го познаете. Детето първо обиква майка си и баща си, после започва да ги познава, да се разговаря с тях. Някои си представят Бога като човек, подобен на техния баща. Отчасти това е вярно. Има бащи на земята, които донякъде могат да се уподобят на Небесния Баща, но повечето са се изменили, отклонили са се от правия път.

Един въпрос, върху който най-много се е говорило и продължава да се говори, е *Любовта*. Въпреки това тя и до днес още остава неразбрана. Някои смесват *Любовта* с чувствата, други – с вътрешната сила и подтик, трети – с благородните прояви и т.н. *Любовта* събужда чувствата, мислите, благородните прояви, силата и подтиците в човека, но тя не е нито чувство, нито мисъл, нито благородна проява, нито сила. Тя е извън всички видими и невидими неща. Тя е нещо необятно, невидимо, неограничено, затова остава неразбрана. Тя минава и заминава край хората, вижда, че плачат и се радват, но не се спира да скърби и да се радва заедно с тях и да ги утешава. Тя знае причините за радостите и скърбите на хората. Вижда, че една майка плаче за умрялото си дете. Тя погледне към нея, нищо не казва, но изпраща друго дете, подобно на първото. Ако ѝ вземат и второто, изпраща ѝ трето. *Любовта* може да даде на майката колкото деца иска. Колко деца има рибата? – Стотици хиляди. Хората ядат децата на рибата, без тя да забележи колко липсват. Тя не знае броя им, нито ги познава и различава едно от друго. Хората, които минават за паметливи, не боравят с много думи в речта си. Направете опит, да видите с колко думи си служите в говоримата и в писмената реч. Обикновените хора си служат най-много с четири хиляди думи, а писателите – с около пет, шест, седем до осем хиляди думи. Милтон си служил с 8–10 хиляди думи. Шекспир – с 15 хиляди. Даже англичаните, като четат Шекспир, си служат с речник – не знаят всички думи. Как обогатява човек речта си? – С учене, с умствена и духовна работа. Който не обича да учи, да работи, оправдава се с отслабване на зрението си. От какво отслабват очите? От неправилен живот, от неправилни мисли, чувства и постъпки. За да усили зрението си, човек трябва да подобри мислите и чувствата си не по външен, но по вътрешен, духовен начин. Когато мислите, чувствата и постъпките на човека са чисти, той не се страхува, не се тревожи и безпокои. Каквито болести да дойдат, той остава неуязвим. И да заболее, болестта ще мине и замине, не остава никакви следи. Коя е причината за това? – Чистата кръв.

Следователно, за да издържате на болести и страдания, да се справяте

лесно с противоречията си, изчистете мислите, чувствата и постъпките си. Това е тъй наречената вътрешна чистота. Който има тази чистота в себе си, кръвта му е чиста. Здравето, силата и разположението на човека се дължат на чистата кръв. В това отношение са правени много опити. Вкарвани са холерни бацили в човека с чиста кръв, но той не заболял. Вътрешната чистота прави човека привлекателен. Няма ли тази чистота, той отблъсква хората. Чистият човек създава около себе си приятна, здравословна атмосфера, която привлича хората. Нечистият няма такава аура и отблъсква окръжаващите. Благоприятната атмосфера се дължи понякога на чистотата на мислите, понякога – на чистотата на чувствата. Затова, ако погледнете човека с окото на ясновидеца, ще забележите около главата му светло сияние, или ще усетите приятна, мека топлина около него. Значи причината за здравето и разположението на човека се крие в самия него. Който живее според законите на Бога, той всякога се радва на добро здраве и бодър дух. Такъв човек има малко противоречия. Не живее ли според великите закони на Битието, той е недоволен от себе си, от близките си, и вместо да се справи с мъчнотиите и противоречията си, повече се обърква. Всеки иска да излезе от дисхармонията в живота, но не знае как. Той е свързан с хиляди поколения преди него, които са грешили и предавали своите грешки на бъдещите поколения. Ето защо, за да изправи грешките си, човек трябва да надникне в миналото, където се крият, както добрите и положителни черти, така и отрицателните. Като работи съзнателно върху себе си, човек работи и върху ония, с които е свързан. Като изправя себе си, той изправя и своите близки. За пример, в миналото човек е работил много за развиване на личните си чувства. Днес те са спънка при духовното му развитие. Ако не може да се справи с тях, човек започва да страда и мисли, че хората не го уважават, не му се кланят, не го зачитат. Бъди извор, всички ще те уважават и почитат. Да бъдеш извор, това значи да даваш. Давайте на хората от богатството на своя ум, на своето сърце, на своята душа и те ще ви обичат, ще ви бъдат близки. Бъдете проводници на Божиите блага и енергии, за да ви търсят и почитат. Всеки се нуждае от нещо. Като задоволите нуждите му той ще ви обича. Христос казва: „Любете враговете си“. На този зов всички възразяват: „Невъзможно е човек да люби врага си“. Как ще любиш онзи, който ти е причинил страдания и пакости? Когато обичате онези, които ви обичат и ви правят добро, това е естествено; но да обичате онези, които не ви обичат и ви причиняват злини, е неестествено. Така е за хората, но не и за Христос, човек на Любовта. Когато ходите по улиците и се каляте, бързате да изчистите обувките и дрехите си, за да не внесете калта в къщи. Обаче от същата кал растенията вадят хранителни вещества, обработват ги и дават сладки плодове и хранителни продукти. Растенията заравят главите си в черната земя и се ползват от нея. Те намират в земята това, което хората не виждат и не знаят как да го използват. Растенията стоят с години заровени

в земята и тихо, спокойно работят. Ние виждаме едно дърво, окичено със сладки, зрели плодове, но как са станали тези плодове, не мислим за това.

Срещате един певец, възхищавате се от гласа му и пожелавате и вие да имате такъв глас. Срещате богат човек, пожелавате и вие да бъдете богати. Добро е желанието ви да имате хубав глас, да сте богати, но запитайте се как е постигнато това. Всяка дарба, всяка способност е резултат от взаимната работа на човешкия ум, човешкото сърце, човешката душа и човешкия дух. Те са работили в съгласие, в единство, и днес човек се радва на своите плодове. Лесно е да се каже, че някой има силен дух, широка душа, светъл ум и благородно сърце, но как ги е координирал, как е работил, не знаете. При това, трябва да знаете къде се проявява силата на духа, на душата, на ума и на сърцето.

Работете съзнателно върху себе си и не се страхувайте, че черната земя ще ви окаля и опетни; не се страхувайте и от нечистия въздух; не се страхувайте и от нечистата вода. От черната земя излизат сладки плодове. Ако няма абсолютно чист въздух, приемете и нечистия. По-добре е да приемете нечист въздух, отколкото да живеете без въздух. Той все ще ви даде нещо. Като влезе в дробовете ви, той ще се пречисти. Ако няма никаква вода, ще приемете и нечистата. Водата е проводник на живота. С други думи казано: Не бягайте от хората, не ги делете на лоши и на добри. Хората представляват черната земя, от която излизат всички храни и плодове. Водата представлява човешките чувства, а въздухът – човешките мисли. Не се страхувайте от чувствата и мислите на хората. И да има нещо нечисто в тях, те носят известно богатство в себе си. Учете се да трансформирате нещата, да отделяте чистото от нечистото. Не гледайте на човека като на грешник. Вие слагате черни очила на очите си и виждате нещата черни. Много естествено. Каквито очила сложите на очите си, такива ще виждате предметите. Помнете: противоречията в живота произлизат от недоимъка, а не от изобилието. Дойде ли изобилието, противоречията изчезват. Като се проповядва на хората да се обичат, да имат Любов помежду си, ние разбираме, да отворят широко сърцата си и да дават. Който има широко сърце, дава еднакво на всички. Той знае, че това, което е право за него, право е и за другите. Какво виждаме днес? Вълкът напада овцете и затова го преследват, убиват го. Защо? – Нямал право да яде овце. Човек коли овцете и ги яде, но имал право. Кой му дал това право? Ще кажете, че Господ му е дал правото да разполага с всички животни. Ето как разбираме ние даденото право. Бог живее във всички същества и чрез закона на жертвата позволява на едни да се жертват за други. Значи позволено е на овцата да се жертва, но само за онзи, който придобие нейните качества – кротост и смирение. Следователно позволено е на вълка да яде овце, но ако стане като тях. Остане ли си пак вълк, не му е

позволено. Позволено е на човека да яде риба, ако придобие чистотата на рибата: не я ли придобие, не му е позволено. Позволено е на човека да придобива богатство, знание и сила, но ако част от придобитите блага дава на ближните си. Задържа ли всичко за себе си, тези блага не са от Бога. Няма да се мине много време, той ще ги изгуби. Човешките блага и придобивки са временни, а Божиите – вечни. Бог дава блага на човека само тогава, когато е готов да ги сподели със своите ближни.

Всички търсят Любовта, но като ви каже някой, че ви обича, не вярвате в любовта му. Защо не вярвате? Не е ли по-добре да вярвате в Любовта? Ще кажете, че днес ви обича, но утре ще се отрече от вас. Оставете го, сам да се изпита. Вярвайте, че в дадения момент в него има поне един, който ви обича. По-добре ли е да каже, че не ви обича? Понякога е по-добре вълкът да не обича овцата. Кога вълкът не обича овцата? Когато е болна. Той я подбутне тук-там, помирише я и казва: „Оставам те свободна. Като оздравееш, пак ще те посетя". Същото се отнася и до човешката любов. Добре е понякога да не ви обичат хората – ще бъдете живи. Обикне ли ви някой, непременно ще ви изяде. Страшно е, когато жената обикне мъжа, или мъжът – жената. Ако мъжът работи някъде, целият ден е като замаян. И жената се обърква от любовта на мъжа. Любов, която обърква и замотава хората, е човешка, користолюбива. Стремете се към онази любов, която повдига човека и го разширява. Тя внася мир и спокойствие в човешката душа. При тази любов човешкото сърце се отваря за всички хора, не само за едного. Обикнете Онзи, Който отваря сърцето ви за всички хора, Който ви дава подтик към всичко разумно, велико и благородно.

Каквито са законите при яденето, такива са и при Любовта. Наблюдавайте как яде гладният и как – ситият. Когато яде гладният, приятно ти е да го гледаш и в тебе се явява желание да ядеш. Всички движения на устата и на лицето му са хармонични. Той хваща и огъва хляба с красиви и хармонични движения. Когато ситият яде, в него се забелязва недоволство: яденето не било достатъчно осолено, маслото било малко, хлябът не бил пресен. Лицето му е навъсено, веждите – свити. Движенията му са неправилни и дисхармонични. На същото основание казвам: Когато Любовта влезе в душата на човека, целият свят приема за него друг изглед. Където погледне, всичко му се усмихва. Цялата природа се радва и весели с него. Това е човекът, който гладува и жадува за Любовта. Не гладува ли вътрешно за Любовта, колкото и да говори за нея, човек е все недоволен. Каквото благо и да получи, ще намери, че нещо му липсва. Цялата природа, целият свят са затворени за него. Казват, че любовта била неразбрана, но има нещо разбрано в нея. Кои неща наричаме разбрани? Които са в съгласие с духа, с душата, с ума и със сърцето на човека. Като влезете във връзка с разбраните неща, те ще ви дадат нужната светлина, да

разберете неразбраните.

Сегашните хора се нуждаят от ново знание, да прилагат Любовта правилно. Това подразбира, да се отнасят еднакво и към стари, и към млади. Обичайте и старата баба, както младата мома. Старата баба се е маскирала, не виждате красивото и лице, но тя има по-големи опитности и знания от младата мома. Ще дойде ден, когато ще хвърли маската си и тогава ще видите какво богатство носи тя в себе си.

Като ученици на живота, стремете се да реализирате идеала, който новото учение поставя като задача на всички. Той се изразява с една дума – служене на Бога с духа, с душата, с ума и със сърцето. Не отлагайте изпитите си за онзи свят. Тук трябва да ги издържите. Ако не ги издържите и отидете на онзи свят, веднага ще ви върнат назад. На онзи свят не е позволено да се правят грешки. Който направи една грешка, връщат го на земята да я изправи. Престане ли да прави грешки, човек може да остане там. Който поправя грешките си и не прави нови, той е добър певец; който прави грешки и не ги изправя, всякога го освиркват; онзи, който не прави вече грешки, на него ръкоплятскат.

Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил.

Беседа от Учителя, държана
на 17 септември 1941 г., 5 ч. сутрин,
София, Изгрев.

1941_09_19 Красивото в живота

КРАСИВОТО В ЖИВОТА

Размишление

Чете се темата върху „приложението“. За следващия път напишете десет думи с различно значение; всяка дума да започва с различна буква.

Към кой свят се отнася прилежанието: към физическия, духовния или умствения? В кой свят човек най-много прилежава? Във физическия, при яденето. Човек би извършил чудеса, ако във всички светове прилежава така, както при яденето. И животните проявяват най-голямо прилежание в яденето. Искате ли да намерите прилежанието, търсете го в глада. При глада то стои всякога на пост, като войник. В това отношение, гладът е генерал, който заповядва на прилежанието. По съдържание и смисъл и думите имат чин, както военните. Някои думи са прости войници, а други – офицери от различни чинове, докато дойде до генерала. Всяка дума има специфичен характер, според службата и предназначението си. За пример, някои думи са крайно егоистични, понеже служат само на един човек. Други са по-широки, по-любвеобилни, защото са в услуга на цяло общество; трети пък имат Божествен произход и характер, защото са в услуга на цялото човечество. Думите имат и двояк смисъл. Казваме, за пример, че под думата „светия“ разбираме човек, който свети, носи светлина на другите. Светия ли е този, който носи запалена свещ? Той може да носи свещта, за да намери предмета, който е изгубил. Същевременно той носи свещ и да осветява пътя на заблудилия се пътник.

Прилежанието, като сила, има три посоки на движение: нагоре, надолу и хоризонтално. В кое от трите посоки то е най-силно? Казвате за някого, че е прилежен, но как се проявява прилежанието му, не знаете – не правите анализ. Казвате за друг, че е учен, че знае много, но в какво се заключава неговата ученост, пак не знаете. Много неща знае човек, но не може да се ползва от знанието си. Истинско знание е това, което може да се използва при всеки даден случай. За пример, намираш се в някаква мъчнотия – ще си помогнеш с знанието. Не можеш ли да си помогнеш, знанието ти не е на място. Какво знание е това, което не може да ти помогне във време на мъчнотии и изпитания? Какво добро е това, което не може да ти помогне в трудни моменти? Същото можем да кажем и за злото. Когато се говори за злото, хората имат особена представа за него. Те го разглеждат като отрицателна сила, която руши. Това не значи, че злото няма приложение. Когато скулпторът чука камъните, да извае от тях една красива статуя, зло

ли върши той? За камъните е зло, но за него е добро. Значи не всякога злото е зло. Не всякога правото върви по права линия. Казваме, че право е онова, което не ощетява никого. Пътят на правото е правата линия. Какъв е пътят на извора или на реката? Водата обикновено криволичи, но пътят ѝ е строго определен. Тя има една цел – да се влее в морето. От това гледище, реката, както и да криволичи, върви в прав път, защото отива към морето. Кой човек е по-силен, който криволичи или който върви по права линия? Представете си, че една река тече и срещне на пътя си голяма канара. Какво трябва да направи? – Или да пробие канарата, или да я обиколи. Ако започне да я пробива, трябва да спре движението си – това е невъзможно. Нищо друго не ѝ остава, освен да обиколи канарата. Реката внимателно ще ѝ се извини и ще я обиколи – ще се отбие от пътя си. В случая реката е по-слаба от канарата, затова тя ѝ се извинява. Ако беше по-силна, реката щеше да я отнесе, без никакво извинение, и да продължи пътя си. Ако слабият не се извини и не се отбие от пътя си, главата му ще се пръсне в силния. Обикновено слабият обикаля, отбива се от пътя си и криволичи, а силният или стои на едно място, или върви по права линия.

Мнозина искат да бъдат силни. Като канари ли искат да бъдат силни? Ако сте силни като канари, ще стоите на едно място и ще отбивате хората от пътя им. Какво особено може да направи онзи, който е силен като канара? Нищо особено. Привидно водата е слаба, обикаля, лъкатуши, но много полезни работи върши. Понякога върши и пакости, но повече добри работи прави. От човешко гледище, водата върши пакости, но от гледище на природата тя върши работа, която отговаря на свойствата и способностите ѝ.

Съвременните хора лесно се поддават на отрицателни влияния и от най-малката отрицателна мисъл произлизат лоши последствия. За пример, срещне ви някой и казва: „Защо си толкова пожълтял? Да не си болен нещо?“ Щом чуете думата „болест“, вие настръхвате, започвате да мислите, че наистина сте болен. Чудно нещо, минавате за учени хора, а не можете да си въздействате, да се противопоставите на едно внушение. Защо ви плаши жълтият цвят? Той е цвят на мисълта, на човешката интелигентност. Вие свързвате жълтия цвят с болезненото състояние на човека. Защо се страхувате от болестите? Те са професори, които преподават уроци на болния. Докато лежи, болният учи преподадените уроци. Чрез болестта той придобива нещо ценно: ако е бил непослушен, започва да слуша, подчинява се на лекарските съвети. Лекарят му казва да се обърне на лявата страна и той се обръща. После на дясната – веднага се обръща. Особено мнение не се чува вече от устата му. Дават му капки, хапове, той ги пие с вяра и на определеното време. Ако е бил груб, сега става мек, внимателен към всички, благодари за грижите, които полагат за

него. Близките му го гледат, радват се, че изпълнява съветите на лекаря. Болният е учен човек, лежи в леглото си, но с мисълта работи, копае, иска да извади нещо ценно от болестта. И най-после, когато болестта му се превърне в радост, той оздравява.

И тъй, гледайте на болестите като на уроци, в които се крие нещо ценно, някакво богатство. Щом намери богатството, болният оздравява, т.е. минава в по-горен клас. Докато не намери скъпоценния камък в болестта, болният лежи и пъшка. Значи при всяко минаване от един клас в друг човек боледува. През много изпити трябва да мине той, за да свърши училището на земята. Същото става и в живота. Преди да влезе в живота, ученикът минава от едно училище в друго, докато най-после дойде до университета. Пред всеки изпит той трепери, да не го скъсат. Откъде произлиза думата „скъсване“? Конецът се къса, но как ще скъсаш ученика? Значи той е бил вързан с нещо. С какво? С мързела. Оттук вадим следното заключение: учителят къса само онзи ученик, който е вързан за мързела. Щом е така, ученикът трябва да благодари на учителя си, че го освобождава от мързела.

Като ученици на живота, вие трябва да правите верни преводи, да влагате в думите такова съдържание, каквото са имали първоначално, в първичния език. За пример, при обикновеното статично смятане ние казваме, че единицата е най-малкото число, а 2, 3, 4, 5, 6 и т.н. са по-големи от нея. Обаче от гледище на динамичната, жива математика не е така. Най-голямото число е единицата, след това двойката, тройката и т.н. И тогава, извършваме действието изваждане по следния начин: 2-3=1. При обикновеното изваждане е обратно: 3-2=1. Числото две е майката, три е детето. Значи, детето излиза от майката, а не майката от детето. Като действия от различни светове и от различен порядък и 3-2 е вярно и 2-3 е вярно. Човек трябва да знае в кой свят и в кой порядък на нещата се намира. Ако имате три царевични зрънца, ще видите, че по външен вид те си приличат, но по тегло и по съдържание всяко зърно има по нещо особено, различно от другите. Разнообразието е отличителна черта на природата – и в най-малките си форми тя внася нещо ново, особено, което ги отличава от подобните им. Като изучавате човека външно, ще видите, че двете му половини – лявата и дясната, се различават. Това различие съществува в очите, в ушите, в ноздрите, в устните, в ръцете, в краката. Едното око е положително, другото – отрицателно; едната ръка е положителна, другата – отрицателна; единият крак е положителен, другият – отрицателен. Значи човек е съставен от плюсове и минуси, които взаимно се регулират. Положителното дава, а отрицателното взима. Плюсът показва, че имаш да даваш, а минусът – имаш да взимаш. Като вземе нещо, човек трябва да дава. Не може постоянно да се взима, или

постоянно да се дава – смяна трябва да става. Който е давал, ще взима; който е взимал, ще дава. Който се е натоварил, трябва да даде част от товара си на онзи, който нищо няма. Щом се облекчи, отново ще взима. В това отношение гладът играе важна роля в живота. Докато не гладува, човек не яде; щом не яде, той не взима никаква храна и не я обработва. Храната, като материя, трябва да се обработва, да се превърне от по-ниско в по-високо състояние.

Кой процес се е явил по-рано: даването или взимането? – Даването. Природата е дала първа, а след нея всички същества. Значи първият процес е даването, а вторият – взимането. Тройката, т.е. детето, взима от майката, от двойката. Имаме процеса 2-3. Така е в динамичния свят, а не в статичния. Това показва, че ние живеем в относителен свят, в който нещата са верни по отношение на едно положение, а неверни – по отношение на друго. Благодарение на относителността на нещата, не може да се говори за абсолютни величини, за абсолютна истина. Съществува една реалност в света, която нито се доказва, нито се отрича. С нея не може да се работи, понеже е мярка на нещата. Обаче дойдете ли до работата, ще започнете с това, което отричате и доказвате. Някой отрича истината. Защо? – Защото допуска лъжата. И лъжата има своето място в природата, като полюс на истината. Истината показва пътя към лъжата; лъжата показва пътя към истината. Като възприемете истината, виждате с какви неверни понятия, криви разбирания живее човек. Затова казваме, че човек трябва да чисти речта си, да се освобождава от лъжливите и криви понятия, които е наследил от далечното минало. Някой казва, че има къща, ниви, имоти, че е богат. В същност негова ли е къщата, негови ли са нивите? Къщата му е направена от материалите на природата; нивата също принадлежи на природата. Той взел всичко от природата и казва, че е негова собственост. Човек се е оплел в своите понятия, объркал се е и след това сам не знае кое е истина и кое не е. Някой погледне към слънцето и казва, че видял слънцето. Нищо не е видял. Това, което си видял, е микроскопическа част от слънцето. Някой видял Бога. Нищо не е видял. Това, което виждаме, е само творение на Бога, но не и самият Бог. Който се домогне до крайчеца на истината, вижда колко малко неща знае. Радвайте се, че имате малко знания, за да можете да учите. Ако някой знае повече, ще дава. Значи, ако знаеш малко, ще взимаш; ако знаеш много, ще даваш. Като взима оттук-оттам, човек забогатява. А щом забогатее, той трябва да дава. Помнете: Истината дава, лъжата взима. Когато Ева вкуси от забранения плод, веднага се роди лъжата. Щом вземеш нещо без позволение, лъжата идва. Ева мислеше, че като яде от забранения плод, всичко ще научи. Това беше първата лъжа. Не само че тя нищо не научи, но изгуби и това, което знаеше. Който мисли, че като се роди, ще научи всичко, той се самоизлъгва. Като дойдеш на земята, можеш да станеш и цар, но един ден

ще те детронират. Ако си виден учен, един ден ще изгубиш знанието си. Това не трябва да ви обезсърчава. Радвайте се, че като минавате от едно положение в друго, все ще научите нещо. Радвайте се на малките придобивки, а не на големите.

Кой е изходният път? Как може да се освободи човек от лъжата? – Като я впрегне на работа. Учен човек е този, който знае как да впрегне лъжата на работа. Разумен човек е този, който се учи от истината. Тя му говори на особен език, съвършено различен от човешкия. Чрез истината човек придобива прави възгледи за живота и за смъртта. Той знае вече, че формата, в която се е облякъл, като мъж, жена или дете, е временна. С нея той може да разполага най-много 120 години. Щом свърши работата си на земята, човек напуска формата, в която е живял, и отива в друг свят, както младежите отиват в странство да се учат. Трябва ли да жали човек за старата си дреха? Трябва ли да плаче за света на относителните понятия? Животът на земята е относителен, поради което и възрастните хора, като децата, изпадат в противоречия. Някое дете бръкнало в гърнето с меда, облизало пръстите си и веднага го наказват. Големият брат ял от същия мед, но никой не го наказва. Детето се чуди на това противоречие. Идва бирникът и срещу дълг задига вола на селянина. Селянинът мълчи, нищо не казва. Влязъл апаш в двора на селянина, взел вола му – всички го погват, дават го под съд. Има ли някакво противоречие между постъпката на бирника и на апаша? Привидно има противоречие, но има вътрешна причина за това противоречие. Бирникът взима вола на селянина и го освобождава от задължението му към държавата. Апашът взима вола, но, вместо да облекчи селянина, повече го натоварва. Някой се наема да съгради къща на едного, взима парите, дава срок, когато къщата ще бъде готова, но задига парите и избягва. Това наричаме престъпление. Така гледа и природата на нещата. Тя дава на човека кредит, да свърши някаква работа, но той задигне парите, изяде ги и не изпълнява обещанието си. Тази е причината, където човек е длъжен на природата във всички светове – и в умствения, и в духовния, и във физическия. За да изплати задълженията си към природата, човек трябва да бъде изправен и към най-малките си задължения и прояви. Дойде ли в ума ви една мисъл – колкото и да е малка, приложете я. Влезе ли някое чувство в сърцето ви, дайте му път, да се изяви навън, да свърши някаква работа. Искате ли да направите едно малко добро на физическия свят, веднага пристъпете към работа.

Следователно не се обезсърчавайте, че не можете изведнъж да се справите с лъжата; не се обезсърчавайте, че не сте дошли още до истината. Лъжата слагате на работа, а от истината се учите, в каквато степен и да се изяви тя. Ще дойде ден, когато лъжата, във всичките ѝ форми и цветове, като бяла и черна, ще изчезне от лицето на земята. Но докато дойде този ден,

използвайте я като слуга, да ви работи.

Обичайте истината и лъжата ще отстъпи мястото си и ще се прибере в архивата на живота.

Казано е в Писанието: „Възлюбил си истината в човека“.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

Беседа от Учителя, държана
на 19 септември 1941 г., 5 ч. сутрин,
София, Изгрев.

1941_09_21 Царството Божие

ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

(Матей 5)
Размишление

Ще прочета 5 гл. от Евангелието на Матей. В нея се говори за деветте блаженства. Ако приложите блаженствата в живота, ще придобиете нещо ценно. Голямо богатство се крие в тях.

„Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно.“ (– 3 стих.) – Кои са нищите духом? – Които работят. Значи, който работи, ще наследи Царството небесно. Който работи, яде най-хубавата храна; който не работи, на него дават укрухите. Сега, като ви говоря, само ушите се хранят, а не и очите. При това, всички не възприемат еднакво тази храна, понеже слухът им не е еднакво развит. Който има слаб слух, мъчно чува; не може да разбере това, което му се говори. За да чува добре, човек трябва да работи върху слуха си, да го развива. Понякога причината за слабото чуване се крие в ушната кал, която се събира в ушите. Очистете ушите си, за да чувате добре и да разбирате правилно.

Днес всички хора се запитват какво ще стане със света. Питам: какво ще стане с вързания кон и крава? Господарят ги е вързал с въже за едно дърво и ги оставил заедно да пасат. Кравата се дърпа, иска да се освободи от въжето, а конят я пита: „Къде отиваш? Защо не останеш при мене, заедно да пасем? Не съм вълк, да те изям. И двамата сме тревопасни, разбираме се. При това, ти бодеш, а аз ритам; можем да се защитаваме“. – „Искам да бъда свободна“ – отговаря кравата. – „Ако си свободна, ще влезеш в някоя нива да я изпасеш и господарят на нивата ще те накаже. По-добре да си вързана, отколкото господарят да те наказва. Ако съм свободен, и аз ще направя някаква пакост. Докато ние, тревопасните, не си подадем ръка за взаимна работа; докато не съединим добродетелите си и не разчитаме едни на други, всякога ще се намери някой господар да ни връзва.“ Така се разговаряли конят и кравата около дървото.

Когато слушат някой говорител, хората се запитват защо започва речта си по този начин. Много естествено. Говорителят е музикант и започва речта си от някой тон, за пример, от „до“, от „ми“, от „ре“, от „фа“. След това съчетава тоновете хармонично, според някои гами и образува цяла песен. Който разбира музиката, ще се ползва от песента. Ако тя започва от „до“ като основен тон, това показва, че нещо му тежи на сърцето – мъти някакво

яйце. Ако започва от „ре“, яйцето вече се измътило, пиленцето излязло на бял свят – иска да яде. Докато пиленцето е под крилата на майка си, песента започва от „ми“; щом поизрасне, то се крие само вечер под крилата на майка си. Тогава песента започва от „фа“. Сутрин майката води пиленцето със себе си, предава му уроци, как да се храни – това е тонът „сол“. Щом започне само̀ да се храни, майката го води по гости, на угощение – това е тонът „ла“. Най-после господарят му го продава, заколят го и го слагат в тенджера да ври – това е тонът „си“. Всички гости се произнасят за пиленцето, че е охранено и добре сготвено. Това е символичното значение на тоновете в обикновения живот.

Като ученици, вие трябва да разбирате нещата по външните им прояви, да не чакате всичко наготово. За пример, спрял се някой под една круша и се запитва дали крушите са узрели. Погледни на земята, ще познаеш. Ако има паднали круши, ще знаеш, че са узрели. Узрялата круша пада и от най-слабия ветрец. Вземи крушата и я използвай. „Как да я използвам?“ – Господарят ти ще те научи. Какъвто е господарят ти, на това ще те научи. Ако господарят ти има характер на свиня, ще те научи да ровиш; ако има характер на вълк, ще те научи да давиш овце; ако има характер на човек, ще те научи на добро. Стремете се да имате за господар истинския човек, да ви научи на добро и да ви води в правия път. Има хора, които стават господари, но не водят човека в правия път. Те не са още истински човеци. Те са самозвани господари. Задачата на човека се заключава в развиване на способността, да различава нещата.

И тъй, ще се учите да различавате доброто от злото, светлината от тъмнината, както в себе си, така и в окръжаващите. Научете се да различавате проявите на различните видове материи – твърда, течна, въздухообразна и светлинна, и да се справяте с тях. За пример, ако не знаете как да се справяте с твърдата материя, не можете да се лекувате от болестите, които тя е причинила. Ревматизмът се дължи на твърдите частици, натрупани около ставите. Недоволството е причина за ревматизма. Като знаете това, бъдете доволни от положението си. Ако днес нямате нещо, след време ще го придобиете. Пазете чистотата на ума и на сърцето си, за да бъдете здрави и добре разположени. Чистата кръв зависи от чистите мисли и чувства. Щом кръвта на човека е чиста, той е неуязвим – никакви болести, никакви смущения не могат да го победят. Той е устойчив и в психическо, и във физическо отношение. Следователно пазете се от лоши мисли, които покварят сърцето; пазете се от лоши желания, които покварят ума. Докато е бременна, жената трябва да държи в ума си чисти желания и в сърцето си чисти мисли, да не поквари кръвта на детето си. Предаде ли своята нечиста кръв на детето си, то ще носи последствията на тази кръв цял живот. Ще се чудите след това, защо детето

ви е болезнено и с жълт цвят на лицето.

Защо се страхуват хората от жълтия цвят? В духовния свят жълтият цвят е свързан с ума, с интелигентността на човека; на физическия свят той е неприятен като цвят на лицето. Човек се плаши от жълтия цвят, защото е изгубил мекотата си. Без мекота този цвят е опасен. Христос казва: „Ако солта обезсолее, хвърля се, нищо не струва". Следователно, когато жълтият цвят изгуби мекотата си, той не може да предаде знанието, което Мъдростта носи в себе си. За такъв цвят казваме, че е обезсолил. Стремете се към естественото състояние на жълтия цвят, който съдържа мекота. Можете ли да възприемете трептенията на този цвят, вие придобивате нужната светлина и знание, да решавате мъчните си задачи, с по едно, две и повече неизвестни.

Какво означават неизвестните величини X, Y, Z? Те крият в себе си нещо ценно, което се познава само при известни условия. За пример, с буквата Z означаваме неизвестна величина. На български пък казваме „зет" и пак разбираме нещо неизвестно. Дойде някой момък в дома ви, представя се за добър човек, обича вашата дъщеря. Щом стане ваш зет и влезе помежду ви като приведен зет, тогава виждате какво носи в себе си той, добро или зло. Ако работи, помага в общата работа и се отнася добре с всички, той е добър зет; ако мисли само за себе си и по цели дни се излежава, той не е добър. Значи, искате ли да познаете какво носи човек в себе си, вземете го в дома си като приведен зет. Тогава неизвестната величина Z се превръща в известна. Ще кажете, че той е беден човек. Който има ум да мисли, сърце – да чувства и воля – да действа, не е беден.

Като говоря върху известни въпроси, някои искат да знаят кого имам предвид. Или всички имам предвид, или никого. Ако някой излезе на лице, той не е сам. Барабанчикът бие барабана, но той не е сам, след него идва цял полк. Той съобщава, че след него идват войници, които се предвождат от полковника си – своя началник. Затова, каквото се говори, то се отнася за всички. Христос казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени". „Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно". Това значи: блажени са ония, които не се съблазняват от земните блага и богатства. Какво ще научи ученикът, ако отиде на училище с пълни торби блага и скъпоценности? Не само че няма да научи нищо, но ще смущава и другарите си. Какво ще придобие човек, ако в ума му постоянно стои мисълта за забогатяване? Какво придобива, ако 40–50 години само яде и пие? Вместо да стане по-красив, от година на година той губи красотата и младостта си, лицето му се набръчква и казва: „Остарях вече!" – Външно си остарял, сложил си маска на лицето си и играеш роля на старец. Всъщност, вътрешно си млад, имаш желание да живееш. От живота на

човека зависи да бъде и външно, и вътрешно млад, да се радва на живота, да се ползва от добрите условия. Пазете се от актьорството. Не ставайте актьори в живота, преждевременно да си сложите бели коси, бради и мустаци и да се подпирате с тояги. Има смисъл да бъде човек истински актьор, да играе своя роля, а не чужда.

Във Варненско някъде се случило нещо особено – един чорбаджия отворил очите на един слепец. Как станало това? Отишли двама просяци в дома на чорбаджията да просят: единият вървял напред и свирел на гадулка, а другият – след него – сляп, подпирал се на тояга. Чорбаджията бил нещо неразположен и като ги видял, започнал да ги ругае: „Защо не работите, ами сте тръгнали да просите? Сега ще ви дам да разберете кой съм аз!“ Взел тоягата и хукнал след тях. Пръв избягал слепият, след него гъдуларят. Чорбаджията се почудил как може сляп човек да бяга тъй бързо и да не се нуждае от чужда помощ. Каква била работата? Той не бил сляп; замазал очите си с восък – играл чужда роля. Чорбаджията се засмял, разположил се и казал на съседите си: „Чудно нещо! До този момент не знаех, че мога да отварям очи на слепи“.

Кога бият човека? – Когато играе чужда роля. Грешката на просяците не се заключава в това, че търсят начин за прехраната си, но където са избрали такъв, именно, начин. Вместо да се представя за сляп, а другият да свири, по-добре щеше да бъде, ако единият играеше, а другият – свиреше. Така щяха да веселят и себе си и ония, от които искат помощ. Често хората си избират занаяти, които не им подхождат и това става причина да лъжат. Природата има голямо отвращение към лъжата. Тя прощава всички грешки на човека, но лъжата – никога. Избирайте си такова занятие, което ви подхожда. Не оставяйте ума и сърцето си в застой. Хранете се със светли мисли и възвишени чувства, които носят радост и веселие. Съвременните хора се нуждаят от чистота в мисли, в чувства и постъпки. Ако си домакиня и месиш хляб, вземи прясно, доброкачествено брашно, а не такова, което е стояло четири–пет месеца в чували. Яжте всякога чиста, прясно сготвена храна. Американците, които минават за културни хора, се хранят изключително с месо. По три пъти на ден те ядат месо, поради което зъбите им не са здрави. Те имат обичай да пият кафе, а след това да ядат сладолед. Резките промени на храните се отразяват вредно на стомаха, затова много американци страдат от стомашно разстройство. Пазете се от контрастите в живота: в храната, в мислите, в чувствата и в постъпките. За да не страдате, не правете съдружие между добри и лоши мисли и чувства. Това съдружие прави човека недоволен, внася дисхармония в живота му. Очи има, недоволен е; уши, нос, уста има, пак е недоволен; здраве има, също е недоволен. Какво показва това? Нищо друго, освен нищетата на човека. Слаб, неспособен ученик е човек. Всичко

му е дадено, но той не може да се ползва от него и не знае да се радва на богатството си. Трябва ли човек да бъде недоволен, когато всичко в света работи за него? Минералите, кристалите, скъпоценните камъни работят за него. Те събират външната светлина, пречупват я в себе си и част от нея изпращат навън, за да се ползва човек от нея. Растенията приемат светлината в себе си и във вид на различни краски – червени, жълти, зелени, сини, розови я изпращат със своето благоухание навън, пак за човека. Той ги възприема във вид на светли мисли и чувства и се укрепва чрез тях. Те са крепост за него – правят го неуязвим в живота. Никаква сила в света не може да победи човека, който се храни със светлината и топлината на своите мисли и чувства. „Блажени кротките, защото те ще наследят земята“. (– 5 стих.) – Не е казано, че силните ще наследят земята, но кротките, т.е. разумните, добрите, които са полезни и за себе си, и за своите ближни. Който е полезен на себе си, на своите ближни, полезен е и на Бога. Това значи кротък човек. Той работи за името Божие и за славата Му. Той работи за Царството Божие на земята. Той работи и за изпълнение на Божията воля. Кроткият разбира смисъла на живота. Като изпълнява Божията воля, човек работи за себе си. Като търси Царството Божие и Неговата Правда, човек работи за ближните си. Като слави Божието Име, човек работи за цялата вселена. Работете по този начин, именно, за себе си, за ближния си и за цялата вселена, за да бъдете обиколени от добри и разумни същества, да придобиете блаженствата в живота.

Изпълнявайте Божията воля, за да бъдете здрави. Търсете Божието Царство и Неговата Правда, за да бъдете полезни на ближните си. Осветявайте Името на Бога, за да влезете във връзка с разумните и добри хора по света. Вън от тези неща човек остава странник и на този, и на онзи свят. Напишете в ума, в сърцето и във волята си следните мисли: „Искам да изпълня Божията воля, за да бъда здрав и полезен на себе си. Искам да намеря Божието Царство и Неговата Правда, за да бъда полезен на ближния си. Искам да осветя Името на Бога на земята, за да се свържа с всички добри, разумни и възвишени души по целия свят“.

Запишете последната и най-важна мисъл: „Без Истината не можете да изпълните Божията воля. Без Мъдростта не можете да намерите Божието Царство и Неговата Правда. Без Любовта не можете да осветите Името на Бога“.

Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.

Беседа от Учителя, държана
на 21 септември 1941 г., 5 ч. сутрин,
София, Изгрев.

1941_09_21 *Любов, знание и сила*
Неделна беседа

ЛЮБОВ, ЗНАНИЕ И СИЛА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще взема само 5. стих от 5. глава от Евангелието на Йоана: „И там имаше някой си човек, болен от 38 години.“
„Духът Божи“

Не се говори за един знатен човек, именит човек, името не му се казва. Само го кръщават като някой стражар № 38. Тридесет и осем години бил в къпалнята, 38 години стражарувал. Казва: „Свободен си.“ Уволняват го. Казва: „Стига толкова стражарство.“

Тридесет и осем години – вземам една епоха, в която съвременното човечество се намира, в едно особено състояние, търси се един начин да се лекува. Седи при тази къпалня да се излекува, иска да излезе здрав. Но досега нито един не се явил. В туй отношение науката се явява като един служител, трябва да се разбира. Какво разбираме ние под думата „наука“? Науката е, която иде да помогне на човечеството. Ако четете същата глава, казва, че Отец е открил чудни работи. Бог е, който открива на хората. Съвременното човечество има особено благоволение от невидимия свят. Много тайни се разкриват, които в миналото не се разбирали. Ако вземете във всяко направление, в миналото радиото е било известно само на посветените. Посветените имат радио от оня свят и от тоя свят и си говорят. Заминал някой за оня свят, ще знаеш на какви вълни да се разговаряш. Ще ти каже адреса си, на кое място. Оня свят има градове, села, има училища, има университети. Ще разбирате оня свят в най-хубавия смисъл. От това, което имате, най-хубавото ще си го представите. Защото, ако мяза на този свят, тогава ще имате изопачени понятия.

Запример имате понятие за хляба. Но какъв хляб? Направен от ечемик, от ръж, от някое развалено брашно или направен от хубаво жито? Житото има качества. Онзи, който орал нивата, псувал, жънал житото, псувал – това жито не е чисто, опетнено е цялото жито. Опетнено е от този, който го обработва.

Та казвам, хубавият хляб е от онова жито – онзи, който орал нивата, пял, милвал воловете, че ги целувал, казва: „Братя, я, да орем. Вие както

разбирате и аз както разбирам. – Потупва ги, помилва ги. – Ха, вие напред, аз отзад, ще теглите, ще обработим нивата. Каквото спечелим, ще го ядем." После, който оре, да се моли по три пъти на ден.

Молитвата какво означава? Молитвата е съзнание. Когато човек е гладувал, се моли. Казва: „Да има хляб. Хлебчето къде е?" Човек, който е огладнял, надушва хляба. Ако гладният е тук, на Изгрева, ще знае коя фурна в София изкарва хляб – право на фурната. Който няма това ухание, ходи да се лута. Върне се, намерил хляб неопечен. То хляб имало, но не е отишъл на мястото, дето се пече хлябът. Казва някой: „Нас ни трябва какъвто и да е хляб." Или казва: „Аз ям, каквото и да е." Не съм и да чета, каквото и да е. Не съм и да се вярва, каквото и да е. Ти си чел буквара, научил си основните работи, буквите. То е основното нещо – азбуката. Най-целесъобразното си извадил. По-значимо на буквите няма. Буквите, които си научил, през целия живот с тия букви ще си служиш. Читанката, като дойде, граматиката, то са правила, които ще ти покажат как трябва да функционирате в даден случай.

Сега ние често се спираме и казваме: „Зная азбуката." Но ние азбуката на природата не сме научили. Езикът на природата тепърва ще учим. Не знаем езика на природата. Предадено е, че Господ говорил на Адама. На какъв език? Той не говорил на еврейски. Казват, че е на еврейски. Не е говорил на еврейски. Даже един език има – по-стар от ватанския. Считат, че ватанският език е най-стар. Санскритският език и другите езици са наречени клонове. Те са исторически работи. Няма какво да ви ползва да ви обяснявам как са се образували езиците. Един превод. Така да се нагоди, за да може езикът – но трябва известно приготовление, докато може да се научиш да говориш. Вземете, докато се научите да пеете. Може да сте музикант, но да се научите да пеете, трябва да се безпокои вашето гърло, да вземате правилно тона. Не само да го вземате, но трябва да различавате кой тон е „до", „ре" или друг тон. После да различавате тонът повишен ли е, или понижен – изисква се един отличен слух. Някои тук-там знаете нещо по музика. Аз това привеждам като едно обяснение за езиците.

Например вие желаете нещо и не го постигате. Защо? Понеже туй, което знаете, не го разбирате, не можете да го произнесете. Ако идете във Франция или Германия, или Англия – където и да е, сега е опасно да се говори за Англия, Русия, Америка. Защото, ако говориш за Русия, ще кажат, че вземаш страната. Ако говориш за Германия, ще кажат, че вземаш страната. Тия неща аз мимоходом ги разглеждам. Аз вземам хората в това положение, в каквото Бог ги е поставил. Всеки един народ е един слуга на Бога в света. Колкото народи съществуват, те са служители на Бога. Туй е правилното положение. Че тия слуги някой път не изявяват

волята на Бога, то е друг въпрос. Че ги е турил Господ да извършват негова работа, то е най-същественото.

Да дойдем до основното. Нас не ни интересува кои са се напили. Някъде били са се те, счупили са си главите. Нас не ни интересува. Нека превържат раните, главите, те да вземат урок. Ако видите двама души пияни, че се бият, какво отношение трябва да имате към тях? Към болния трябва да имаш някакъв цяр да го цериш. Онзи, който обича виното, той ни интересува, като дойде, казва: „Имаш ли пари малко да ми дадеш, че ми се свършиха парите. Искам да се почерпя в кръчмата."

Питам сега, хората, които са пили от хиляди години, какво са придобили? Пиянството не го образуваха хората. Хиляди години преди хората мухите са се опивали, танцували са, ходили са в кръчмите. В природата има доста кръчмарници. Мухата, като се опие, започва да се върти и след това се връща в кошера. Питат я: „Защо закъсня?" Тя мълчи. Тя казва: „Не можах да намеря кошера. Дъжд имаше, времето такова." Оправдава се. Вие мислите, че пчелите са много изпълнителни. Някой път са много буквоядци. Царицата, като каже на този човек къде да си върви, три пъти каже, на третия път забие жилото. Една царица на пчелите никога не казва да ужилят човека. Бутне го с главата, удари го и най-после царицата казва да те ужилят. Сега то е лъжа. Досега не съм чул. Разговарям се с пчелите, царицата съм питал. Царицата казва: „Такава заповед няма. Те от само себе си работниците жилят. Туй, което съм казала, е да го ударят в главицата и да започнат да жилят. Или малко да си забие жилото, но малко да го клъвне и да извади жилото. Ни най-малко да не забива жилото."

Казвам, ние, съвременните хора мязаме на тия пчели, на които царицата е дала заповед и ние по нашето прилагаме закона. Казваме – така казва Господ. Толкоз е вярно. Колкото пчелите работници изпълняват заповедта, толкоз и ние изпълняваме. Не че сме лоши хора. Ние сме по-добри от огъня. Огънят ще те изгори. Човек никога не може да ви изгори. Ние сме по-добри от водата. Водата ще те удави. Ние сме по-добри от вятъра. Вятърът ще ти събори къщата с духането си. Досега нито една къща не съм съборил. Вятърът, като духне, колко къщи има съборени от вятъра. От вятъра съм по-добър, от водата съм по-добър, от огъня съм по-добър. Канарите, като падат, и те смачкват. Аз досега, слава Богу, никого не съм смачквал. Тъй щото ние, хората, сме по-добри от канарите, от водата, от вятъра, от огъня. Човек може малко да побутне, но то е нищо. Сега някои от вас може да кажат, че то е малка ирония. Аз изобщо иронии нямам. Аз искам да представя нещата, тъй както са. Човек някой път подиграва другите. Един учител може да подиграе един ученик, да го

подтикне, да засегне неговите лични чувства. Когато се подиграват, засягат личните чувства. Или когато искат да ни предизвикат да покажем сила, казват: „Ти си баба. Нямаш никаква сила. Не те ли знаят хората?“ „Кой? Аз ли?“ Покажеш си силата. После онзи, който го е предизвикал, вземе че го гътне на земята. Как ще покаже, че е силен? Ако той го победи, ще каже: „Как мислиш? Туй, което казах, право ли е?“ Сега нас в света ни предизвикват. Имаме знание и някой казва: „Нямаш знание.“ Ще си покажеш знанието. Ако те завали някой, нямаш знание. Ако ти го завалиш, имаш знание. Всичките хора са пехливани. И мъже, и жени, и деца са пехливани, правят пехливанлък. Като се борим с дявола, дойде дяволът, че те мами за нещо. Ако той те надвие, ти плащаш борчовете. Ако ти го надвиеш, той трябва да плаща борчовете.

Та казвам, всички вие, които сте сиромаси, кой плаща? Дяволът ли плаща, или вие? Според мене всичките хора са станали сиромаси, които дяволът ги натиснал в живота. Те плащат дългове. Всичките, които са богати, са натиснали дявола. Но борбата не е свършена. Дяволът е много учен. Като не може да те гътне, дяволът дойде в яденето. Казва: „Ти не знаеш да ядеш. Ти си баба.“ „Как, аз ли?“ Започват да се надядат. Погледнеш, всичките богати дяволът ги завладял по десетина паници. Състезават се, борят се с дявола на яденето. Но като се състезават, в туй състезание са се родили болестите. Най-богатите страдат от подагра, царска болест.

Та сега да ви изведа закона научно. Във всяка област човек трябва да знае как да владее своите сили, своите мускули, да владее своите чувства за яденето. После човек трябва да знае как да владее своето разположение. Трябва да знае как да владее своята вяра, надеждата си. Човек трябва да знае как да се обхожда според законите на любовта. Много хубави неща има, които човек да изучава в света. Човек може да направи много научни теории, но тия теории след двадесет-тридесет години те няма да бъдат валидни. Едновременно аз правя своите изследвания и виждам, че светът не е създаден, както учените хора говорят. Че на слънцето има огън, че има двадесет и пет милиона или петдесет милиона топлина. Вътрешността на слънцето е твърда. Има същества, които живеят отвън. И понеже и там става нашествие от някое друго слънце, турят отвън крепост – голяма топлина. То са предпазителни средства, мерки – да ги не нападат. И слънцата воюват някой път. Понеже воюват, затуй Господ предвидил, турил ги на големи разстояния. Най-близкото до нашето слънце е на такова разстояние, че се изисква три години светлината да плува, за да дойде до него. В пространството може да се турят три хиляди системи като нашата Слънчева система. Господ турил туй пространство, да няма стълкновения между двете слънца. Изключена е възможността една война да се отвори между едно и друго слънце. После големи разходи се

изискват.

Сега вие има да попитате: „Тия напредналите същества каква нужда има да се борят?“ Аз ще ви запитам. Онази царска дъщеря, която живее охолно при баща си, какво я кара да се жени, да си намери някой възлюблен. Никакъв недоимък няма. Царската дъщеря е осигурена да живее, да се развива умствено. Казва: „Трябва да се оженя.“ Никъде не е писано, че трябва да се ожени. Няма такъв закон. В християнството застават против безпредметното женене. Царството Божие е за девствените, за ония, които никак не са женени.

Апостол Павел казва: „Който се жени, добре прави. Който не се жени, прави по-добре.“ Как ще го тълкувате? Не да се женят. Най-първо, какво нещо е женитбата? Да се съберат двама да се карат или да се съберат двама и направят предприятие, да правят нещо, да раждат деца. То е заблуждение. Коя жена може да роди деца? Чудни са хората, когато пресилят нещата. Поставят костилката в земята и като израсте дървото, земята да каже, че го е родила, че го е отгледала като мащеха. Но тази семка не е излязла от земята.

Казвам, трябва да имаме една ясна представа за живота. Заради вас, които разбирате. Туй не е за деца. Сега, като говоря за женитбата, аз вземам женитбата в много широк смисъл. Женен е вече всеки, който се е оплел в гъстата материя. Той станал керемидчия, мачка пръстта. Той иска да си изкара прехраната, то е една необходимост. Като не могъл да намери друг занаят, керемидчия станал. Той има условия да бъде градинар. Кое е по-хубаво? Да бъдеш керемидчия или да бъдеш градинар? Сега има да избираш между керемидчилъка, градинарството, има да избираш и учителството. Кое е по-хубаво? Учителството е по-хубаво. Да учиш децата, е по-хубаво.

Казвам, в женитбата някои се женят да станат керемидчии, някои се женят да станат градинари, някои се женят да станат професори, учители. В женитбата има друго нещо. В женитбата човек трябва да дойде до положението да стане служител на Бога. Той и неговата възлюблена да идат и двамата да служат. Под думата „жена“ във вечния живот се разбира, който има благоутробие. За Бога казват, че е благоутробен, милостив. Всеки човек, който култивира себе си, трябва да има този принцип. Казвам, в семейството мъжът и жената са символи на някои добродетели. Ако жената не представя тия добродетели и ако мъжът не представя тия добродетели, този символ е без значение. В Америка имат един ден – Ден на благодарността. Погледнеш едно писмо, дойде с чек от двадесет и пет хиляди долара подарък, друго писмо – с чек от петдесет

хиляди долара. Твой приятел ги изпраща. Всичките чекове са оформени. Съберат се петдесет-шестдесет, мислиш, че вече животът е осигурен. Но американците знаят, казват, че това е трик.

Преди години дойде една българка и донесе близо един милион марки. Казва: „Един милион марки." Гледам, на тия марки падежът изминал, пет пари не струват. И за да не я обезкуража, казвам: „Отнесете се, сестра, да видите, че на тия пари минал срокът." Един наш приятел намислил да направи едно добро. Турил приблизително десет банкноти по хиляда лева, турил ги в Библията. Седели десет години, минал срокът, оттеглила ги банката от употребление. Намира ги, ни пет пари не струват.

Сега се спирам на закона. Има добрини – изтекъл срокът, пет пари не струват. Има знания, които пет пари не струват. Има вяра, която пет пари не струва. Ще пиеш една студена вода и ще започнеш отново. Няма по-важен живот от сегашния, от сегашната наука.

Снощи седя и съм се затворил в салона и свиря. Питат: „Че защо си се затворил?" Казвам, свирех на времето. Казвам на неговия език: „Моля да бъдеш по-добро, децата отвън са голички, да не ги сплашиш тази вечер със слана. Покрийте малко с облаци, станете малко меки, да не ги изпоплашите, че преждевременно да им снемете дрешките." Те казват: „Няма. Хайде, ще ги оставим."

Питам, кой ще ми повярва на това? То така се говори само, музиката влияе. Като иде голяма буря и свириш, бурята може да си иде, може да се отмени. Има музика, като свириш, – веднага ще се заоблачи. Има музика, като свириш, – веднага ще се уясни времето. Онези, които правят бурите, онези, които заоблачават небето, всички са разумни същества. Като им говориш, кажеш: „Бъдете така добри, нека да ни погрее слънцето, отложете, не закривайте слънцето." Казват: „Ще отложим за няколко часа. Достатъчно е." Но туй не става произволно. Някой път, ако разбираш езика, те ще те предупредят. Искаш да идеш на разходка. Казват: „Днес имаме работа. Ако идеш, с нашите тулуми ще те оквасим." Има – зимно време – решено е, не може да се отложи, половин метър сняг ще има. Стой вкъщи. Искаш на планината да идеш. Казват: „Ще проветряваме салона. Ако излезеш навън, ще те отвеем някъде. Ще ви направим една пакост – и на тебе, и на планината." Няма да ходиш, няма да се качваш на планината.

Казвам, това, което ви говоря, един ден ще опитате. Тия бури, тия дъждове, тия снегове стават в нас вътре. Предупреждават. Имаш едно състояние, което струва милиони. Една малка причина – и ти изгубиш състоянието си. Изгубиш смисъла на живота. Дойде някой, каже ти една

лъжа. Ти имаш четири-пет милиона, турени в банката, и мислиш, че си се осигурил. Дойде и ти каже: „Банка Гирдап“ пропадна.„ Ти веднага повярваш, обърне се целият свят, казваш си: “Не ми остава нищо, освен да си тегля куршума.„ Излезеш навън, видиш, че банка Гирдап“ не е пропаднала. Ти пак станеш радостен.

Питам, защо стана скръбен? На какво основание стана скръбен? Че ти нямаш понятие тогава. Ти нямаш понятие какво нещо е животът. Представете си четири милиона – това са едно кило вода. Даже с четири милиона ти не можеш да купиш едно кило вода. Но представете си, че ти си при едно езеро, дето има безброй такива кила. Какво ще се смущаваш за четирите милиона. Я ги вижте сега. Англия е изгубила четиринадесет милиона кораба и знаете колко милиарда струват. Ако на тия англичани биха казали по-рано да дадат толкоз пари, ще кажат, че не може да дадат. Сега всичките тия богатства отиват на дъното на морето. Колко храна отива, колко снаряди, колко хора. Защо и за какво отиват? За някакви фиктивни работи. За в бъдеще се повдигало човечеството. Като четете Стария завет, ще видите колко бяха герои евреите. Излязоха из Египет. Какво придобиха? Какво се ползват евреите от миналото си геройство в Палестина или от геройството на Давида? За нас е важно да бъдем герои. Всеки един човек, който не е герой да носи любовта, всеки човек, който не е герой да носи знанието, да има знание и мъдрост, всеки човек, който не е герой да носи истината, аз зная какво ще бъде това геройство. С това се гради целият човешки организъм. Тялото е построено и главата е построена по закона на мъдростта. Сърцето е построено по закона на любовта. Всички други органи са построени по закона на истината. Следователно, ако ти поддържаш мъдростта, истината и любовта, ти ще имаш един организъм здрав. Не само това. Но ако ти поддържаш, ти няма да познаеш какво нещо е сиромашия, ще имаш опит в живота и всякога ще бъдеш победител. В природата съществуват закони. Имаме и закон за защита на държавата. Няма по-добър закон за защита на държавата от закона на любовта. Няма по-добър закон за защита на държавата от знанието и мъдростта и няма по-добър закон за защита на държавата от истината. Когато разполага със силите на природата, за да бъде една държава силна, трябва всичките хора, които са в тази държава, да бъдат силни по ум. Ако българският народ беше съставен от герои, знаете какво биха направили. Четири-пет милиона да могат да хвърлят гранати на хиляда километра далече. На хиляда километра може да поразят всичките врагове. Четири-пет милиона щяха да приспят тия неприятели от двадесет километра. Ще идат, ще им вземат оръжието.

Питам, кой ще победи такива хора? Сега казват – да се въоръжим. Аз съм за доброто въоръжение: снарядите на любовта, снарядите на знанието, на

мъдростта и снарядите на истината. Няма по-силно оръжие от тия в света. Ние вече влизаме в един свят, който не мяза на нашия. Ние говорим за оня свят, но тъй както животните говорят за нашия. Едно животно, като те срещне, ще хукне да бяга и се върне. Казва: „Видях едно особено същество.“ Какви са тия същества, животните не знаят нищо за нашите църкви, за нашите свещеници, за веруюто ни, за науката, за философията. Тия работи са непонятни за тях. Ние говорим за оня свят, но нашият свят в сравнение с техния е говедарски. Ние сме тук, на земята, но в сравнение с оня свят сме като затворници. Трябва да идеш в оня свят, да видиш какво нещо е орган, да видиш какво нещо е пиано, какво нещо е цигулка, китара, арфа, какво нещо е оркестърът. Там има оркестри от двадесет хиляди оркестранти. Има хорове от сто четиридесет и четири хиляди. Те тъй майсторски пеят, че като запеят, самата земя в туй пеене се върти и върви по своя път.

Казвате, тези не са реални работи. Всичко онова, което ние имаме в оня свят, реално ли е? Не е реално. Реалното е само туй, което не се изменя, което постоянно седи в съзнанието. Загубиш нещо, забравиш го, то не е реално. Реалните неща не се губят, реалните неща не се забравят. Туй, което забравяш, не е реално. Мнозина на мене са ми казвали: „Тогава ти каза, но каквото каза, забравих го.“ Казва: „Той държа една отлична сказка, но я забравих.“ Това не е реално. Туй, което схващаш, то е реално. Твоето съзнание е свободно. Ти трябва да започнеш с цялата сказка. Те са особени, специални работи има вътре. То е един дълъг процес. Някой път някой учен човек десет-петнадесет години му взело да реши някаква математическа задача. Ти имаш само този резултат. Ти не си минал през онзи напор на неговия ум, през онова безпокойство, проверявал, чел книги, събирал данни, изчисления, поправки, докато дойде до едно решение.

Знаете, Господ, след като направи света, каза: „Да направим човека.“ Колко време му взело. Казва: „Да направим човека да мисли.“ Колко време мина, докато направи човека? Вие не знаете, нямате никаква история. Всички онези, които са изучавали Библията, казват, че Господ направи човека в шестия ден. Вярно е. Един ден, то е една определена епоха, може да бъде цял период, медленно да е станало.

Та казвам, от тридесет и осем години. Три е число благородно, 3 е едно число юпитерианско. Осем е крайно материалистично число. Тридесет и осем години този човек лежал болен. Защо? Понеже не влизал пръв в къпалнята и на тридесет и деветата година оздравява. Девет е число на Марс. Казвам, съедини с числото на Юпитера, т.е. повярвай в Бога, извади ножа на знанието и днес ще бъдеш здрав. Човек, който повярва, изхвърля

осемте навън, казва: „Мене не ми трябва осем. – Казва: – Осем ще го туриш на очите.“ Очите са направени по числото 8, хоризонтално турено. Гледаме през 8, през туй материалистическо число, докато дойдем до истината, която ще ни освободи. Туй знание, което сега имаме, за бъдеще ние ще имаме още две очи, ще станат четири. Ще имаме още две отгоре, шест ще станат. Две отдолу, две отпред и още две, че ще станат дванадесет. Астрологически значи по едно око за всеки зодиак. Туй аз подразбирам разширение на човешкото съзнание.

Вие влизате в една къща, която има дванадесет прозорци. Ако има два, ще гледате само в една посока. Има още два – гледате в противната. Има още два – може нагоре да гледате, ще имате широк простор. Това показва, че в ума ви ще влиза известна светлина, която ще бъде през много канали възприемана. Очите ви са една възможност. На вярващите трябва една наука, в която постоянно трябва да се прави един опит.

Ти казваш, че вярваш в Бога. Трябва да знаеш дали вярваш, или не. Как ще повярваш? Аз повярвах така. Някой път има нещо, което не мога да го направя. Като произнеса името Божие, мога да го направя. Имам някаква мъчнотия. Като произнеса името Божие, мъчнотията се маха. Ти си гладувал три деня и като произнесеш името Божие, храната иде. Като произнесеш името Божие както трябва, ще те хване една дремка и ще заспиш. Като станеш, ще видиш топлия самун при тебе. Ще кажеш: „Откъде е дошъл?“ Виж, това не се казва. Самунът е там, но кой го донесъл, не се казва. Ти заспиваш, че онзи, който донася самуна, да го не видиш. Ти си в гората, гладен си, няма хляб, заспиваш – и хлябът дойде. Кой ти донесе самунът – няма го. Туй само в гората става, в градовете не става. Вие ще кажете: „С какво нещо ни залъгва, като малките дена.“ Вие, като вземете един билет от лотарията, не се ли залъгвате? Ние се радваме, че някой оттук си получил доста крупна сума. Тъй щото и тук им провървя на лотарията. Но на всички с лотария не може. Онзи, който така произнесе името Божие – с всичката любов, с всичкото знание, с всичката истина на душата, неговата лотария всякога печели. Няма да се лакомите много. Няма да туряш милион. Ще искаш, колкото днес ти трябва, за деня. Понеже ти си пътник, не трябва да искаш повече товар. Трябват ти толкоз, ще ти дадат. Нито една трошица повече. Няма да изгубиш. Христос, като нахрани гладните, каза: „Съберете туй в дванадесет коша.“

Вие се безпокоите за нищо и никакво. Една сестра иде тук, гледам какво е състоянието ѝ. Вярваща сестра, зная я, от двадесет години е в новото учение, заболяла. Изпит държи на двадесет години, държи матура. Хванала я една болест. Пита ме: „Ще оздравея ли?“ Като издържиш изпита. „По-рано не може ли?“ Тя иска по-рано да оздравее. „Колко време

ще държа?“ Колкото време държи изпита. Може година, две години, може да държи три години. Някой път – един ден, един час. Болестите не са така страшни, както вие ги мислите. Тази болест носи най-голямото благо. Хората не знаят как да го извадят. Като се намира между хората, тази болест е една задача. Като разрешат задачата, болестта изчезне. Дойде друга болест – друго благо носи. Като намерят ключа, разберат закона, тази болест изчезва. Докато хората роптаят, казват: „Защо Господ допусна тази болест?“ Не може да намерят благото, което тя носи.

Ние сме майстори за болестите. Господ създаде живота. Ние създадохме смъртта. Или Бог отвори вратата на живота да иде при нас, а ние отворихме вратата на смъртта да идва при нас. Господ каза на първите хора: „Няма да отваряте тази врата на смъртта.“ Ева отиде, на вратата похлопа. Казва: „Заповядайте.“ Кой ви е крив сега? Само похлопа и отвори вратата. Не отваря вратата, да се сърдят отвън. Те като влязат, ти ще се сърдиш. Кое е по-хубаво? Те да се сърдят или ти да се сърдиш? Те да се сърдят. Да влязат през вратата на живота, не през вратата на смъртта. Кажете: „У нас не се приемат гости през вратата на смъртта.“

Когато идат във вас тия мисли, дето ви безпокоят, какво правите с тях? Вие ги разнасяте. В това отношение българите са много особен народ. В селата има особени старици, които са кореспонденти. На осемдесет години баба, лице много хубаво, брада, нос. Казват ги вещици. Знаят да лекуват. Тръгнала с патерицата, казва: „Ще ви кажа едно нещо, само вие да го знаете, никому да го не казвате. – Тя разправя, казва: – На нашия чорбаджия дъщерята се сгодила за един знатен човек. Туй да не знае никой. Ще се развали работата.“ Излезе, иде на друго място, и пак казва същото. Един ден цялото село знае. Казва: „Кой го е казал?“ Тя казва на всички и казва: „Да го не казвате.“ Тя посетила тридесет места, всички знаят и на всички казва: „Да не казвате никому.“ Онези, които слушат, и те кажат: „Еди-коя си баба Тодорица казва да не го казвате.“

Аз ви казвам да не казвате нищо, като дойде една вещица. Ти кажи – вещица значи вещ. Тя е хубава дума. Човек, който знае, знание има. Вещица е, че обича малко да послъгва, да преувеличава нещата. Като дойде този звук „щ“, вече бялата лъжа може да работи. Всички думи, които окончават на „ш“ на еврейски, английски, германски, буквата „ш“ означава нещо материално, ерменски долапи, големи, малки. Четирито е материално. Разбойниците, когато ги преследват, казват „Шът“, да мълчат, материална работа. Турците казват: „Шен попил винце, ракийка, шен става.“

Един турчин ходил в Шуменско на гости на един български чорбаджия и

пили хардалия. Те пили хардалия и той станал да играе. Като се върнал, казва, че пил при чорбаджията. Отива другият при чорбаджията и казва: „Да ми дадеш от онова, което рече, че и аз да стана шен. Аз съм за шенлике.“

По-хубаво вино от знанието няма. По-хубав шенлия няма от хубавите чувства, които предлага човешкото сърце. Няма по-хубав шенлия, когато съзнанието е чисто. Ти си чист, свободен. Веднага човек изгубва своето разположение.

Та казвам, в сегашния век трябва да се изучава новото учение от съвсем друго гледище. Абсолютно трябва да изключим съмнението. Щом дойдем до любовта към Бога, за името Божие, щом говорим за името на Бога като любов, да имаме само едно мнение. Никога да не допускаме, че може да имаме задна мисъл у него. Помислиш ли така, ти вече се опорочаваш. Тогава да имаш една положителна мисъл. Като говориш, че Бог е всемъдър, ще имаш само една мисъл. Да не допускаш, че той може да направи една погрешка. Всички могат да направят една погрешка, но той – никога. Няма нещо, което може да го застави да направи погрешка. Като мислиш за Бога, трябва да мислиш, че той е всякога за истината, че Бог е всякога на страната на слабите същества в света. Той е винаги на страната на слабите, понеже те винаги имат нужда от него. Този насърчи, дава побуждения. Той е причина за всички ваши радости, на всички ваши мисли, на всяко ваше растене на домовете. На всичко, в света което става, причината е в Бога. В света на любовта, в света на мъдростта, в света на истината, във физическия свят, в духовния свят, в Божествения свят той е причината, подбужда хората да се радват на благата в тия светове. Всичко туй е за нас създадено.

Трябва да разбираме законите. При съвременната наука всички трябва да се интересуват не само за себе си, не само да чете. Някой се моли на Господа. Той се моли само за себе си. Какво подразбира моленето? Има два вида молене. Ще ви приведа един пример.

Един български учител – в турско време било, знаел да свири на цигулка. Взел си цигулката, отива в църквата да пее. Понеже българите имат приказката, че цигулка къща не гледа, никой не го поканил на гости. Всеки го хвали, казва: „Учителю, много хубаво пееш.“ Никой не го поканва. Той честолюбив, изгладнял. Той си казва: „С пеене в църквата няма да стане.“ Взема си цигулката и отива в кръчмата. Започва да свири български песни. „Дайте нещо на учителя да си похапне.“ Веднага яденето дохожда. Попът се хванал за главата – учителят свири в кръчмата. Казва: „Аз пях в църквата, вие не ме разбрахте. Дойдох да видя дали ще разберат

цигулката. Тия хора ме разбраха. И на вас аз говорих с истината.“ Но тези с цигулката го разбраха, тези хора са по-близки.

В дадения случай цигулката, която може да ти помогне, употреби я, свири. В кръчмата свири. Нищо повече. Църквата няма нужда от цигулка. Кръчмата има нужда от цигулка. Гладните хора имат нужда от хляб. Ситите в църквата нямат. Когато хората са гладни, то е хубавото. Свършиш нещо в света, попей си малко. Седиш, пееш. (Учителят пее много приятна мелодия без думи, само с гърло.) Какво ти коства на тебе да попееш? (Продължава да пее.) Седиш, нещо не разбираш, попей си. (Учителят продължава да пее.)

Търсете името Божие с любов.
Търсете Царството Божие със знание.
Търсете волята Божия със сила.

Тайна молитва

Неделна беседа
21 септември 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1941_09_21 *Любов, знание и сила II*
неделна беседа

ЛЮБОВ, ЗНАНИЕ И СИЛА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще взема само петия стих от петата глава от евангелието на Йоана: „И там имаше някой си човек, болен от 38 години.“

„Духът Божи“

Не се говори за един знатен човек, именит човек, името не му се казва. Само го кръщават като някой стражар № 38. Трийсет и осем години бил в къпалнята, 38 години стражарувал. Казва: „Свободен си.“ Уволняват го. Казва: „Стига толкова стражарство.“ Трийсет и осем години вземам една епоха, в която съвременното човечество се намира в едно особено състояние, търси се един начин да се лекува. Седи при тази къпалня, да се излекува, иска да излезе здрав. Но досега нито един не се е явил. В туй отношение науката се явява, като един служител трябва да се разбира.

Какво разбираме ние под думата наука? Науката е, която иде да помогне на човечеството. Ако четете същата глава, казва, че Отец е открил чудни работи. Бог е, който открива на хората. Съвременното човечество има особено благоволение от невидимия свят. Много тайни се разкриват, които в миналото не се разбирали. Ако вземете – във всяко направление. В миналото радиото е било известно само на посветените. Посветените имат радио от оня свят и от тоя свят и си говорят. Заминал някой за оня свят, ще знаеш на какви вълни да се разговаряш. Ще ти каже адреса си, на кое място е. Оня свят има градове, села, има училища, има университети. Ще разбирате оня свят в най-хубавия смисъл. От това, което имате, най-хубавото ще си го представите. Защото, ако мяза на този свят, тогава ще имате изопачени понятия. Например имате понятие за хляба. Но какъв хляб? Направен от ечемик, от ръж, от някое развалено брашно или направен от хубаво жито? Житото има качества. Онзи, който орал нивата – псувал, жънал житото – псувал, това жито не е чисто, опетнено е цялото жито. Опетнено е от този, който обработва.

Та казвам, хубавият хляб е от онова жито, онзи, който орал нивата, пеел, милвал воловете, че ги целувал, казва: „Братя, я да орем.“ Вие както разбирате и аз както разбирам. Потупва ги, помилва ги: „Ха, вие напред,

аз отзад, ще теглите, ще обработим нивата, каквото спечелим, ще го ядем." После този, който оре, да се моли по три пъти на ден. Молитвата какво означава? Молитвата е съзнание. Когато човек е гладувал, се моли. Казва: „Да има хляб." Хлебчето къде е? Човек, който е огладнял, надушва хляба. Ако гладният е тук, на Изгрева, ще знае коя фурна в София изкарва хляб – право на фурната. Който няма това ухание, ходи да се лута, върне се, намерил хляб неопечен. То хляб имало, но не е отишъл на мястото, дето се пече хлябът. Казва някой: „Нас ни трябва какъвто и да е хляб." Или казва: „Аз ям каквото и да е." Не, аз не съм да ям каквото и да е. Не съм и да чета каквото и да е. Не съм и да се вярва каквото и да е. Ти си чел буквара, научил си основните работи – буквите. То е основното нещо – азбуката. Най-целесъобразното си извадил. По-значимо от буквите няма. Буквите, които си научил, през цял живот с тия букви ще си служиш. Читанката, като дойде, граматиката, то са правила, които ще ти покажат как трябва да функционирате в даден случай.

Сега ние често се спираме и казваме: „Зная азбуката." Но ние азбуката на природата не сме научили. Езика на природата тепърва ще учим. Не знаем езика на природата. Предадено е, че Господ говорил на Адама. На какъв език? Той не говорил на еврейски. Казват, че е на еврейски. Не е говорил на еврейски. Даже един език има, по-стар от ватанския. Считат, че ватанският език е най-стар. Санскритският език и другите езици са наречени клонове. Те са исторически работи, няма какво да ви ползва – да ви обяснявам как са се образували езиците. Един превод. Така да се нагоди, за да може езика – но трябва известно приготовление – докато може, да се научиш да говориш. Вземете, докато се научите да пеете. Може да сте музикант, но да се научите да пеете, трябва да се безпокои вашето гърло, да вземете правилно тона, не само да го вземете, но трябва да различавате кой тон е: дали е до, ре или друг тон. После да различавате тона – повишен ли, или понижен – изисква се един отличен слух. Някои тук-там знаете нещо по музика. Аз това привеждам като едно обяснение за езиците. Например вие желаете нещо, и не го постигате. Защо? Понеже туй, което не го разбирате, не може да го произнесете. Ако идете във Франция или Германия, или Англия, където и да е – сега е опасно да се говори за Англия, Русия, Америка, защото ако говориш за Русия, ще кажат – вземаш страна; ако говориш за Германия, ще кажат, че вземаш страна. Тия неща аз мимоходом ги разглеждам. Аз вземам хората в това положение, в каквото Бог ги е поставил. Всеки един народ е един слуга на Бога в света. Колкото народи съществуват, те са служители на Бога. Туй е правилното положение. Че тия слуги някой път не изявяват Волята на Бога, то е най-същественото. Да дойдем до основното. Нас не ни интересува кои са се напили някъде, били са се, счупили са си главите – нас не ни интересува. Нека превържат раните, главите, те да вземат урок. Ако видите двама

души пияни, че се бият, какво отношение трябва да имате към тях? Към болния трябва да имаш някакъв цяр, да го цериш. Онзи, който обича виното, той ни интересува, като дойде казва: „Имаш ли пари – малко да ми дадеш, че ми се свършиха парите. Искам да се почерпя в кръчмата.“

Питам сега, хората, които са пили от хиляди години, какво са придобили. Пиянството не го образуваха хората. Хиляди години преди хората мухите са се опивали, танцували са, ходили са в кръчмите. В природата има доста кръчмарници. Мухата, като се опие, започва да се върти и след това се връща в кошера. Питат я: „Защо закъсня?“ Тя мълчи. Тя казва: „Не можах да намеря кошера, дъжд имаше, времето такова.“ Оправдава се. Вие мислите, че пчелите са много изпълнителни. Някой път са много буквоядци. Царицата, като каже на този човек да си върви, три пъти каже, на третия път забие жилото. Една царица на пчелите никога не казва да ужилят човека. Бутне го с главата, удари го и най-после царицата казва: „Да те ужилят.“ Сега то е лъжа. Досега не съм чул. Разговарям се с пчелите, царицата съм питал. Царицата казва: „Такава заповед няма. Те от само себе си работниците те жилят. Туй, което съм казала, е да го ударят в главата и да започнат да жилят или малко да си забие жилото, но малко да го клъвне и да извади жилото. Ни най-малко да не забива жилото.“

Казвам, ние, съвременните хора, мязаме на тия пчели, на които царицата е дала заповед, и ние по нашето прилагаме закона. Казваме – така казал Господ. Толкоз е верно, колкото пчелите работници изпълняват заповедта, толкоз и ние изпълняваме. Не че сме лоши хора. Ние сме по-добри от огъня. Огънят ще те изгори. Човек никога не може да ви изгори. Ние сме по-добри от водата. Водата ще те удави. Ние сме по-добри от вятъра, вятърът ще ти събори къщата с духането си. Досега нито една къща не съм съборил. Вятърът като духне, колко къщи има съборени от вятъра. От вятъра съм по-добър, от водата съм по-добър, от огъня съм по-добър. Канарите, като падат, и те смачкват, аз досега, слава Богу, никого не съм смачквал. Тъй щото ние, хората, сме по-добри от канарите, от водата, от вятъра, от огъня. Човек може малко да побутне, но то е нищо. Сега някои от вас може да кажат, че то е малка ирония. Аз изобщо иронии нямам. Аз искам да представя нещата, тъй както са. Човек някой път подиграва другите. Един учител може да подиграе един ученик, да го подтикне, да засегне неговите лични чувства. Когато се подиграват, засягат личните чувства. Или когато искат да ни предизвикат да покажем сила, казват: „Ти си баба, нямаш никаква сила, не те ли знаят хората?“ „Кой, аз ли?“ Покажеш си силата. После онзи, който го е предизвикал, вземе, че го гътне на земята. Как ще покаже, че е силен. Ако той го победи, ще каже: „Как мислиш, туй, което го казах, право ли е?“

Сега нас в света ни предизвикват. Имаме знание и някой казва: „Нямаш знание." Ще си покажеш знанието. Ако те завали някой – нямаш знание; ако ти го завалиш – имаш знание. Всичките хора са пехливани. И мъже, и жени, и деца са пехливани, правят пехливанлък. Като се борим с дявола, дойде дяволът, че те мами за нещо. Ако той те надвие, ти плащаш борчовете; ако ти го надвиеш, той трябва да плаща борчовете. Та казвам, всички вие, които сте сиромаси, кой плаща, дяволът ли плаща, или вие. Според мене всичките хора са станали сиромаси, които дяволът ги натиснал в живота, – те плащат дългове. Всичките, които са богати, са натиснали дявола. Но борбата не е свършена. Дяволът е много учен. Като не може да те гътне, дяволът дойде в яденето. Казва: „Ти не знаеш да ядеш, ти си баба." „Как, аз ли?" Започват да се надядат. Погледнеш, всичките богати дяволът ги завладял по десетина паници. Състезават се, борят се с дявола на яденето. Но като се състезават, в туй състезание се е родила болестта. Най-богатите страдат от подагра – царска болест.

Та сега да ви изведа закона научно. Във всяка област човек трябва да знае как да владее своите сили, своите мускули, да владее своите чувства за яденето. После човек трябва да знае как да владее своето разположение; трябва да знае как да владее своята вяра, надеждата си; човек трябва да знае как да се обхожда според законите на любовта. Много хубави неща има, които човек да изучава в света. Човек може да направи много научни теории, но тия теории след 20–30 години те няма да бъдат валидни. Едновременно аз правя своите изследвания и виждам, че светът не е създаден, както учените хора говорят. Че на слънцето има огън, че има 25 милиона или 50 милиона топлина. Вътрешността на слънцето е твърда, има същества, които живеят отвън, и понеже и там става нашествие от някое друго слънце, турят отвън крепост, голяма топлина – то са предпазителни средства, мерки, да ги не нападат. И слънцата воюват някой път. Понеже воюват, за туй Господ предвидил, турил ги на големи разстояния. Най-близкото до нашето слънце е на такова разстояние, че се изисква 3 години светлината да пътува, за да дойде до него. В пространството може да се турят три хиляди системи като нашата Слънчева система. Господ турил туй пространство, да няма стълкновения между тия двете слънца. Изключена е възможността една война да се отвори между едно и друго слънце. После големи разходи се изискват. Сега вие има да попитате: „Тия напредналите същества каква нужда има да се борят?" Аз ще ви запитам – онази царска дъщеря, която живее охолно при баща си, какво я кара да се жени, да си намери някой възлюблен? Никакъв недоимък няма. Царската дъщеря е осигурена да живее, да се развива умствено. Казва: „Трябва да се оженя." Никъде не е писано, че трябва да се ожени, няма такъв закон.

В християнството застават против безпредметното женене. Царството Божие е за девствените, за ония, които никак не са женени. Апостол Павел казва: „Който се жени, добре прави; който не се жени, прави по-добре." Как ще го тълкувате? Не да се женят. Най-първо, какво нещо е женитбата? Да се съберат двама, да се карат или да се съберат двама – направят предприятие, да правят нещо, да раждат деца. То е заблуждение. Коя жена може да роди деца? Чудни са хората, когато пресилят нещата. Поставят костилката в земята и като израсте дървото, земята да каже, че го е родила, че го е отгледала като мащеха. Но тази семка не е излязла от земята. Казвам, трябва да имаме една ясна представа за живота. Заради вас, които разбирате, туй не е за деца.

Сега, като говоря за женитбата, аз вземам женитбата в много широк смисъл. Женен е вече всеки, който се е оплел в гъстата материя. Той станал керемидчия, мачка пръстта. Той иска да си изкара прехраната, то е по една необходимост. Като не могъл да намери друг занаят, керемидчия станал. Той има условия да бъде градинар. Кое е по-хубаво – да бъдеш керемидчия или да бъдеш градинар? Сега има да избираш между керемидчилъка, градинарството, има да избираш и учителството. Кое е по-хубаво? Учителството е по-хубаво. Да учиш децата, е по-хубаво. Казвам, в женитбата някои се женят, да станат керемидчии; някои се женят, да станат градинари; някои се женят, да станат професори, учители. В женитбата има друго нещо. В женитбата човек трябва да дойде до положението, да стане служител на Бога. Той и неговата възлюблена да идат, и двамата да служат. Под думата жена във вечния живот се разбира, който има благоутробие. За Бога казват, че е благоутробен, милостив. Всеки човек, който култивира себе си, трябва да има този принцип. Казвам, в семейството мъжът и жената са символи на някои добродетели. Ако жената не представя тия добродетели и ако мъжът не представя тия добродетели, този символ е без значение. В Америка имат един ден – Ден на благодарността. Погледнеш, едно писмо дойде с чек от 25 хиляди долара подарък, друго писмо – с чек от 50 хиляди долара. Твой приятел ги изпраща. Всичките чекове са оформени, съберат се 50–60, мислиш, че вече животът ти е осигурен. Но американците знаят, казват, че това е трик.

Преди години дойде една българка и донесе близо един милион марки. Казва: „Един милион марки." Гледам, на тия марки падежът изминал, пет пари не струват. И за да не я обезкуража, казвам: „Отнесете се, сестра, да видите, че на тия пари минал срокът." Един наш приятел намислил да направи едно добро. Турил приблизително десет банкноти по хиляда лева, турил ги в Библията. Седели десет години, минал срокът, оттеглила ги банката от употребление. Намира ги, ни пет пари не струват. Сега се спирам на закона: има добрини – изтекъл срокът, пет пари не струват. Има

знания, които пет пари не струват. Има вяра, която пет пари не струва. Ще пиеш една студена вода, и ще започнеш отново. Няма по-важен живот от сегашния, от сегашната наука.

Снощи седя и съм се затворил в салона и свиря. Питат: „Че защо си се затворил?“ Казвам: „Свирех на времето.“ Казвам на неговия език: „Моля да бъдеш по-добро. Децата отвън са голички, да не ги сплашиш тази вечер със слана. Покрийте малко с облаци, станете малко меки, да не ги изпоплашите, че преждевременно да им снемете дрешките.“ Те казват: „Няма, хайде, ще ги оставим.“ Питам, кой ще ми повярва на това. То така се говори само, музиката влияе. Като иде голяма буря и свириш, бурята може да си иде, може да се отмени. Има музика, като свириш, веднага ще се заоблачи. Има музика, като свириш, веднага ще се уясни времето. Тези, които правят бурите, онези, които заоблачават небето, всички са разумни същества. Като им говориш, кажеш: „Бъдете така добри, нека да ни погрее слънцето, отложете, не закривайте слънцето.“ Казват: „Ще отложим за няколко часа. Достатъчно е.“ Но туй не става произволно. Някой път, ако разбираш езика, те ще те предупредят. Искаш да идеш на разходка. Казват: „Днес имаме работа. Ако идеш с нашите тулуми, ще те оквасим.“ Има зимно време – решено е, не може да се отложи, половин метър сняг ще има. Стой вкъщи. Искаш на планината да идеш. Казват: „Ще проветряваме салона. Ако излезеш навън, ще те отвеем някъде. Ще ви направим една пакост – на тебе и на планината.“ Няма да ходиш, няма да се качваш по планината.

Казвам, това, което ви говоря, един ден ще го опитате. Тия бури, тия дъждове, тия снегове стават в нас вътре. Предупреждават – имаш едно състояние, което струва милиони. Една малка причина – и ти изгубиш състоянието си. Изгубиш смисъла на живота. Дойде някой ти каже една лъжа. Ти имаш 4–5 милиона, турени в банката, и мислиш, че си се осигурил. Дойде и ти каже: „Банка „Гирдап“ пропадна.“ Ти веднага повярваш, обърне се целият свят, казваш си: „Не ми остава нищо, освен да си тегля куршума.“ Излезеш навън, видиш, че банка „Гирдап“ не е пропаднала. Ти пак станеш радостен. Питам, защо стана скръбен. На какво основание стана скръбен? Че ти нямаш понятие тогава. Ти нямаш понятие какво нещо е животът. Представете си четири милиона – това са едно кило вода. Даже с четири милиона ти не може да купиш едно кило вода. Но представете си, че ти си при едно езеро, дето има безброй такива кила. Какво ще се смущаваш за четири милиона. Я ги вижте, сега Англия е изгубила 14 милиона тона кораби и знаете колко милиарди струват. Ако на тия англичани биха казали по-рано, да дадат толкоз пари, ще кажат, че не може да дадат. Сега всички тия богатства отиват на дъното на морето. Колко храна отива, колко снаряди, колко хора. Защо и за какво отиват. За

някакви фиктивни работи. За бъдеще се повдигало човечеството. Като четете Стария завет, ще видите колко бяха герои евреите. Излязоха из Египет. Какво придобиха? Какво се ползват евреите от миналото си геройство в Палестина или от геройството на Давида.

За нас е важно да бъдем герои. Всеки един човек, който не е герой да носи любовта; всеки човек, който не е герой да носи знанието, да има знание и мъдрост; всеки човек, който не е герой да носи истината; аз зная какво ще бъде това геройство. С това се гради целият човешки организъм. Тялото е построено и главата е построена по закона на мъдростта. Сърцето е построено по закона на любовта. Всички други органи са построени по закона на истината. Следователно, ако ти поддържаш мъдростта, истината и любовта, ти ще имаш един организъм здрав. Не само това, но ако ти поддържаш, ти няма да познаеш какво нещо е сиромашия, ще имаш опит в живота и всякога ще бъдеш победител. В природата съществуват закони. Имаме и закон за защита на държавата. Няма по-добър закон за защита на държавата от закона на любовта. Няма по-добър закон за защита на държавата от знанието и мъдростта и няма по-добър закон за защита на държавата от истината. Когато разполага със силите на природата, за да бъде една държава силна, трябва всичките хора, които са в тази държава, да бъдат силни по ум. Ако българският народ беше съставен от герои, знаете какво биха направили. Четири–пет милиона да могат да хвърлят гранати на хиляда километра далече, на хиляда километра може да поразят всичките врагове. Четири–пет милиона щяха да приспят тия неприятели от 20 километра. Ще идат, ще им вземат оръжието. Питам, кой ще победи такива хора. Сега казват: „Да се въоръжим.“ Аз съм за доброто въоръжение: снарядите на любовта, снарядите на знанието, на мъдростта и снарядите на истината. Няма по-силно оръжие от тия в света. Ние вече влизаме в един свят, който не мяза на нашия. Ние говорим за оня свят, но тъй както животните говорят за нашия. Едно животно, като те срещне, ще хукне да бяга, и се върне. Казва: „Видях едно особено същество.“ Какви са тия същества животните – не знаят нищо за нашите църкви, за нашите свещеници, за веруюто ни, за науката, за философията. Тия работи са непонятни за тях.

Ние говорим за оня свят, но нашият свят в сравнение с техния говедарски. Ние сме тук, на земята, но в сравнение с оня свят сме като затворници. Трябва да идеш в оня свят, да видиш какво нещо е орган, да видиш какво нещо е пиано, какво нещо е цигулка, китара, арфа, какво нещо е оркестър. Там има оркестри от 20 хиляди оркестранти, има хорове от 144 хиляди. Те тъй майсторски пеят, че като запеят, самата земя в туй пеене се върти и върви по своя път. Казвате: „Тези не са реални работи.“ Всичко онова, което ние имаме в оня свят, реално ли е? Не е реално. Реалното е само туй,

което не се изменя, което постоянно седи в съзнанието. Загубиш нещо, забравиш го, то не е реално. Реалните неща не се губят, реалните неща не се забравят. Туй, което забравиш, не е реално. Мнозина на мене са ми казвали: „Тогава ти каза, но каквото каза, забравих го." Казва: „Той държа една отлична сказка, но я забравих." Това не е реално. Туй, което схващаш, то е реално. Твоето съзнание е свободно. Ти трябва да започнеш с цялата сказка. Те са особени, специални работи има вътре, то е един дълъг процес. Някой път някой учен човек 10–15 години му взело да реши някаква математическа задача. Ти имаш само този резултат. Ти не си минал през онзи напор на неговия ум, през онова безпокойство, проверявал, чел книги, събирал данни, изчисления, изтривания, поправки, поправки, докато дойде до едно решение.

Знаете, Господ, след като направи света, каза: „Да направим човека." Колко време му взело? Казва: „Да направим човека да мисли." Колко време мина, докато направи човека? Вие не знаете, нямате никаква история. Всички онези, които са изучавали Библията, казват, че Господ направи човека в шестия ден. Верно е. Един ден, то е една определена епоха, може да бъде цял период, медлено да е станало.

Та казвам, от 38 години. Три е число благородно. три е едно число юпитерианско. Осем е крайно материалистично число. Трийсет и осем години този човек лежал болен. Защо? Понеже не влизал пръв в къпалнята и на 39-ата година оздравява. Девет е число на Марс. Казват: „Съедини числото на Юпитера, т.е. повярвай в Бога, извади ножа на знанието, и днес ще бъдеш здрав." Човек, който повярва, изхвърля 8-те навън, казва: „Мене не ми трябва 8." Казва: „Осем ще го туриш на очите." Твоите очи са направени по числото 8, хоризонтално турено. Гледаш през 8, през туй материалистическо число, докато дойдем до истината, която ще ни освободи. Туй знание, което сега имаме, за бъдеще ние ще имаме още две очи, ще станат 4. Ще имаме още две отгоре, 6 ще станат, 2 отдолу, 2 отпред и още 2, че ще станат 12. Астрологически значи – по едно око за всеки зодиак. Туй аз подразбирам разширение на човешкото съзнание. Вие влизате в една къща, която има 12 прозореца. Ако има 2, ще гледате само в една посока. Има още 2 – гледате в противната; има още 2 – може нагоре да гледате, ще имате широк простор. Това показва, че в ума ви ще влиза известна светлина, която ще бъде през много канали възприемана. Очите ви са една възможност. На вярващите трябва една наука, в която постоянно трябва да се прави един опит.

Ти казваш, че вярваш в Бога. Трябва да знаеш дали вярваш, или не. Как ще повярваш? Аз повярвах така. Някой път има нещо, което не мога да го направя – като произнеса името Божие, мога да го направя. Имам някаква

мъчнотия – като произнеса името Божие, мъчнотията се маха. Ти си гладувал три дена и като произнесеш името Божие, храната иде. Като произнесеш името Божие както трябва, ще те хване една дремка и ще заспиш. Като станеш, ще видиш топлия самун при тебе. Ще кажеш: „Откъде дошъл?“ Виж, това не се казва. Самунът е там, но кой го донесъл, не се казва. Ти заспиваш, че този, който донася самуна, да го не видиш. Ти си в гората, гладен си, няма хляб. Заспиваш, и хлябът дойде. Кой ти донесе самуна, няма го. Туй само в гората става, в градовете не става. Вие ще кажете: „С какво нещо ни залъгва – като малките деца.“ Вие, като вземете един билет от лотарията, не се ли залъгвате? Ние се радваме, че някои оттук са получили доста крупна сума. Туй щото и тук им провървя на лотарията. Но на всички с лотария не може. Онзи, който така произнесе името Божие – с всичката любов, с всичкото знание, с всичката истина на душата, неговата лотария всякога печели. Няма да се лакомите много. Няма да туряш милион. Ще искаш, колкото днес ти трябва, за деня. Понеже ти си пътник, не трябва да искаш повече товар. Трябват ти толкоз, ще ти дадат. Нито една трошица повече. Няма да изгубиш. Христос, като нахрани гладните, каза: „Съберете туй в 12 коша.“

Вие се безпокоите за нищо и никакво. Една сестра иде тук, гледам какво е състоянието ѝ. Вярваща сестра, зная я, от 20 години е в новото учение, заболяла. Изпит държи на 20 години, държи матура. Хванала я една болест. Пита ме: „Ще оздравея ли? Кога ще оздравея?“ „Като издържиш изпита.“ „По-рано не може ли?“ Тя иска по-рано да оздравее. Колкото време държи изпита – може година, две години, може да държи три години, някой път един ден, един час. Болестите не са така страшни, както вие ги мислите. Тази болест носи най-голямото благо – хората не знаят как да го извадят. Като се намира между хората, тази болест е една задача. Като разрешат задачата, болестта изчезва. Дойде друга болест, друго благо носи. Като намерят ключа, разберат закона, тази болест изчезва. Докато хората роптаят, казват: „Защо Господ допусна тази болест!“, не може да намерят благото, което тя носи.

Ние сме майстори за болестите. Господ създаде живота, ние създадохме смъртта, или Бог отвори вратата на живота, да иде при нас, а ние отворихме вратата на смъртта, да идва при нас. Господ каза на първите хора: „Няма да отваряте тази врата на смъртта.“ Ева отиде, на вратата похлопа. Казва: „Заповядайте.“ Кой ви е крив сега? Само похлопа и отвори вратата. Не отваряй вратата, да се сърдят отвън. Те като влязат, ти ще се сърдиш. Кое е по-хубаво: те да се сърдят или ти да се сърдиш? Те да се сърдят. Да влязат през вратата на живота, не през вратата на смъртта. Кажете: „У нас не се приемат гости през вратата на смъртта.“

Когато идат във вас тия мисли, които ви безпокоят, какво правите с тях? Вие ги разнасяте. В това отношение българите са много особен народ. В селата има особени старици, които са кореспонденти. На 80 години баба, лице – много хубаво, брада, нос, казват ги вещици, знаят да лекуват. Тръгнала с патерицата, казва: „Ще ви кажа едно нещо, само вие да го знаете, никому да го не казвате." Тя разправя, казва: „На нашия чорбаджия дъщерята се сгодила за един знатен човек. Туй да не знае никой, ще се развали работата." Излезе, иде на друго място, и пак казва същото. Един ден цялото село знае. Казва: „Кой го е казал?" Тя казва на всички и казва: „Да го не казвате." Тя посетила 30 места, всички знаят и на всички казва: „Да не казвате никому." Онези, които слушат, и те кажат: „Еди-коя си баба Тодорица казва да не го казвате." Аз ви казвам да не казвате нищо. Като дойде една вещица, ти кажи – вещица значи вещ. Тя е хубава дума. Човек, който знае, знание има. Вещица е, че обича малко да полъгва, да преувеличава нещата. Като дойде този звук щ, вече бялата лъжа може да работи. Всички думи, които окончават на ш на еврейски, английски, германски – буквата ш означава нещо материално, там има ермански долапи: големи, малки. Ш-то е материално. Разбойниците, когато ги преследват, казват шът, да мълчат, материална работа. Турците казват шен – попил винце, ракийца, шен става. Един турчин ходил в Шуменско на гости на един български чорбаджия и пили хардалия. Те пили хардалия и той станал да играе. Като се върнал, казва, че пил при чорбаджията. Отива другият при чорбаджията и казва: „Да ми дадеш от онова, което реже, че и аз да стана шен. Аз съм за шенлике."

По-хубаво вино от знанието няма; по-хубав шенлия няма от хубавите чувства, които предлага човешкото сърце; няма по-хубав шенлия, когато съзнанието е чисто, ти си чист, свободен. Веднага човек изгубва своето разположение. Та казвам, в сегашния век трябва да се изучава новото учение от съвсем друго гледище. Абсолютно трябва да изключим съмнението. Щом дойдем до любовта към Бога, за името Божие, щом говорим за името на Бога като любов, да имаме само едно мнение. Никога да не допущаме, че може да имаме задна мисъл у него. Помислиш ли така, ти вече се опорочаваш. Тогава да имаш една положителна мисъл. Като говориш, че Бог е всемъдър, да имаш само една мисъл. Да не допущаш, че той може да направи една погрешка. Всички могат да направят една погрешка, но той – никога. Няма нищо, което може да го застави да направи погрешка. Като мислиш за Бог, трябва да мислиш, че той е всякога за истината, че Бог е всякога на страната на слабите същества в света. Той е винаги на страната на слабите, понеже те винаги имат нужда от него. Този насърчи, дава подбуждения. Той е причина за всички ваши радости, на всички ваши мисли, на всяко ваше растене, на домовете, на всичко в света, което става, причината е в Бога. В света на любовта, в света

на мъдростта, в света на истината, във физическия свят, в духовния свят, в божествения свят – той е причината. Подбужда хората да се радват на благата в тия светове. Всичко туй е за нас създадено. Трябва да разбираме законите. При съвременната наука всеки трябва да се интересува не само за себе си, не само да чете. Някой се моли на Господа. Той се моли само за себе си.

Какво подразбира моленето? Има два вида молене. Ще ви приведа един пример. Един български учител, в турско време било, знаел да свири на цигулка. Взел си цигулката, отива в църквата да пее. Понеже българите имат приказката, че цигулар къща не гледа, никой не го поканил на гости. Всеки го хвали, казва: „Учителю, много хубаво пееш." Никой не го поканва. Той – честолюбив, изгладнял. Той си казва: „С пеене в църквата няма да стане." Взема си цигулката и отива в кръчмата. Започва да свири български песни. Събират се около него и веднага казват: „Дайте нещо на учителя да си похапне." Веднага яденето дохожда. Попът се хванал за главата: учителят свири в кръчмата. Казва: „Аз пях в църквата, вие не ме разбрахте. Дойдох да видя дали ще разберат цигулката. Тия хора ме разбраха. И на вас аз говорих с истината." Но тези с цигулката го разбраха, тези хора счита по-близки. В дадения случай цигулката, която може да ти помогне, употреби я, свири. В кръчмата свири, нищо повече. Църквата няма нужда от цигулката. Кръчмата има нужда от цигулка. Гладните хора имат нужда от хляб, ситите в църквата нямат. Когато хората са гладни, то е хубавото. Свършиш нещо в света, попей си малко. Седиш, пееш. (Учителят пее много приятна мелодия – без думи, само с гърло.) Какво ти коства на тебе да попееш? (Продължава да пее.) Седиш, нещо не разбираш, попей си. (Учителят продължава да пее.)

Търсете името Божие с любов.

Търсете Царството Божие със знание.

Търсете Волята Божия със сила.

Тайна молитва

Четиридесет и трета неделна беседа
21 септември 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

Редактираният вариант на беседата е отпечатан в томчето „Възможности за щастие“, Съборни беседи от Учителя, София 1941 г., стр. 361–374, под заглавие „Знание и сила“.

1941_09_21 *Любов, знание и сила III*

ЗНАНИЕ И СИЛА

И там имаше някой си человек, болен от 38 години. (Йоан 5:5)

Тук се говори за някой знатен, виден човек, на когото името не се казва. Казва се само, че е боледувал 38 години. Все едно, че се говори за него, като за човек 38, който е пазил къпалнята, като стражар, цели 38 години. Когато Христос го видял, казал му: „Бъди свободен! Откажи се от стражарството си“. Само с една дума Христос го уволнява от старата му служба и му дава свобода.

Аз взимам числото 38 като число на освобождаване. И съвременното човечество се намира в положението на този болен, търси начин да се излекува от болестите и недъзите, които се крият в него. Христос не е слязъл още да освободи човечеството от недъзите му, да го оздрави. Ще дойде ден, когато всички хора ще бъдат здрави и силни, ще се излекуват от всички болести и недъзи. Христос идва вече и за сегашните хора. Как ще се яви? – В различни форми: във формата на науката, на религията. Едни търсят спасението си в науката, други – в религията. Наистина и науката, и религията имат за цел да помогнат на човечеството. Коя наука ще му помогне? – Която идва от Бога. Казано е, че Бог открива тайните на хората. Сегашното човечество се ползва от благоволението на разумния свят. Днес му се откриват такива тайни, за които в миналото не е могло да се помисли. В миналото радиото е било достъпно само за посветените. Само те са могли да се съобщават с онзи свят и да се разговарят със заминалите. Те им съобщавали какво има на онзи свят. Оттам посветените знаят, че на онзи свят има села, градове, както на земята; че там има училища, гимназии и университети. Каквото има на този свят, съществува и на онзи свят, но в най.красива форма, напълно усъвършенствана. Тук хлябът е направен от ечемик, ръж, царевица, жито – от добри и лоши качества, но хлябът на онзи свят е от съвършен, фин материал. Когато обработват земята и сеят житото, хората се карат, гневят се, отправят си обидни думи и т.н. Това жито, както и нивата, са опетнени, нямат нужната чистота. Храната, която човек употребява, трябва да бъде и физически, и психически чиста, без никакви примеси и лоши влияния. При какви условия се ражда чистото жито? Само онзи може да изкара чисто и здравословно жито, който е орал, сял и жънал с любов и песен. Той излиза рано сутринта на работа, впряга воловете си и тихо, любовно се разговаря с тях. Целия ден той не казва лоша дума на някого, не допуска лоша мисъл в главата си. Ако няма своя нива и свое жито, той има силно обоняние, знае къде има чист, доброкачествен хляб. Той не яде какъв и да е хляб. Ще

кажете, че човек ще яде какъвто хляб намери. Не е така. Не трябва човек да яде какъвто и да е хляб, нито да чете каква и да е книга, нито да вярва в какво и да е. Има нещо, през което са минавали и минават всички хора – това е букварът. От него човек изважда най-ценното – буквите, и си служи с тях при всички времена и епохи.

Днес почти всички хора знаят азбуката на своя език, но малцина знаят азбуката на езика на природата. Какъв е езикът на природата, не се знае. Казва се, че най-стар език е ватанският. Санскритският език е произлязъл от ватанския. Обаче, езикът на природата е различен, не прилича на никой от старите, нито от новите езици. Много време трябва да живее човек на земята, докато научи езика на природата. Ако за пеенето се употребява десетки години, колко време е нужно, за да се научи езикът на природата. Не е достатъчно само да се взимат правилни тонове, но трябва да се различават. При това трябва да се познава повишен ли е даден тон, или понижен. Затова се иска добре развит слух. Понякога хората искат да постигнат нещо, но не могат. – Защо? – Не го разбират, пък нямат и начин за постигането му. То е все едно да желаеш да научиш един език и да не знаеш как да го постигнеш. Казваш: „Кой език да уча?" – Който език и да учиш, все е добре за тебе. Всички народи са служители на Бога. Дали те изпълняват Божията воля, това е друг въпрос. Важно е, че са поставени от Него на работа, да свършат нещо полезно, както за себе си, така и за ближните си.

Казвате: „Кога ще се свърши войната, какво ще стане със света?" – Това не ни интересува. Минавате край някоя кръчма, чувате, че някои се напили там, бият се, чупят главите си. В това време вие не можете да им помогнете, но когато престанат да се бият и изтрезнеят, вие ще отидете при тях, да видите каква нужда имат от вас. Ако някой е пукнал главата си, ще я превържете и ще се зарадвате, че му се дава възможност да научи един урок. Значи вие имате отношение само към онзи, който е пострадал от виното, но не и към онзи, който иска пари, за да пие. Щом няма пари, да не пие. Пиянството не е човешко изобретение. То води началото си от пчелите. Първа пчелата се научила да пие, да смуче сокове от растенията. Гледате някоя пчела забила хоботчето си в цвета и дълго време стои там и смуче. Докато не се напие добре, тя не напуска цвета. Нека се опита някой да попречи на желанието ѝ да смуче нектар от цветята. Тя ще го жилне, че да я помни. И пчелата ще отиде, но и човек ще помни, кога го е жилила пчела. Царицата съветва работничките-пчели да не забиват жилото си дълбоко, но те не я слушат. Колкото пчелите изпълняват съветите на своята царица, толкова и хората изпълняват заповедите на Бога. Това не значи, че са лоши. Човек е по-добър от много други неща. Той е по-добър от огъня, който може да го изгори; той е по-добър от водата, която може

да го удави; той е по-добър от вятъра, който може да разруши къщата му; той е по-добър и от канарите, които могат да го смачкат. Това не са празни думи, но верни и истинни. Казано е в Писанието: „Колко по-горе стои човек от овцата!“ Наистина, човек е по-добър от много неща. Когато искат да накарат някого да прояви силата, знанието, добротата, или богатството си, кажат му няколко думи, за да засегнат честолюбието му. За пример, казват на някого: „Ти не си човек, баба си, страхливко си!“ И той започва: „Аз ли съм баба? Ще ти покажа кой е страхливко“. И започва да търка ръцете си, да се готви за борба. Току виж, хвърлил се в борбата и ще го повалят на земята, или той ще повали противника си. Ако се отнася до знанието, пак ще се хвърли в борба да доказва и ще се изпита. Днес всички хора – мъже, жени и деца искат да минат за герои. Дойде някой отвън и ги предизвика и те изведнъж се хвърлят. Така ги изпитва и дяволът. Ако победят, дяволът плаща разноските; ако дяволът ги победи, те плащат. Който мисли, че е сиромах, той е победен от дявола и плаща разноските; който е богат, той е победил дявола и го заставил да плаща. Но борбата не е свършена нито за сиромаха, нито за богатия. Дяволът никога не остава победен. Като види, че в едно отношение е победен, той търси друг случай. Отива при богатия и му казва: „За нищо не те бива, ядеш като пчела“. – „Аз ли? Лъжеш се. Ето сега ще ти покажа, пчела ли съм, или човек.“ Започват да се състезават. Богатият яде и дяволът яде, докато най-после богатият започва да боледува. Хванала го подагра – от преяждане и от угаждане. Следователно, за да се справи със злото, с дявола, човек трябва да владее своите мисли и чувства, своите мускули – цялото си тяло, т.е. да бъде господар на себе си във всяко отношение. Това не се постига изведнъж. Много работа се изисква от него, докато стане господар на себе си. Има какво да учи човек. Светът е пред него, като книга, която ще изучава. Така той ще дойде до истинското знание, да разбере как е създаден светът. Ще провери истинността на човешките теории. За пример, според някои учени, слънцето е горещо тяло, с температура 25 милиона градуса; според други – 50 милиона градуса, според трети – още по-висока. Те изключват всякакъв живот на слънцето. Според най-новите теории, вътрешността на слънцето е твърда и там живеят разумни същества, а повърхността му е нагорещена, с висока температура. Това, именно, го предпазва от нападения. В бъдеще всеки човек сам ще провери истината и ще разбере кои теории са верни. При това пространството, което ни обикаля, е толкова обширно, че в него могат да се вместят много системи като слънчевата. Обаче всяка система, както и всяка планета, са поставени на големи разстояния, да не се сблъскват. Всичко е предвидено и наредено разумно и целесъобразно.

Чудно е, наистина, да се говори за нападения между планетите, но това е възможно. Понякога две слънца, които имат на разположение всичко,

воюват помежду си. Защо воюват? – Има някаква причина. Виждате някоя царска дъщеря, задоволена напълно, нищо не ѝ липсва, остава ѝ само да работи, да се развива умствено. Но тя иска да се ожени, да стане майка, да ражда деца. Тя се заблуждава, никакви деца не може да роди. Колкото земята е родила дърветата и растенията, толкова и жената ражда. Земята отглежда само дърветата, но не ги ражда. Така и жената само отглежда децата, но не ги ражда. Ние разглеждаме думата „женитба" в широк смисъл. Който е слязъл на земята и се облякъл в плът, той е вече женен. Плътта е материята, която той обработва, за да извае от нея нещо добро. В това отношение човек минава за керемидчия, но може да бъде и градинар – да облагородява цветята и плодните дървета. Най-после той може да бъде и учител, да възпитава своите мисли и чувства. В какъвто смисъл и да разглеждате женитбата, човек трябва да бъде служител на Бога. Какво препятства и на двамата – на възлюбения и на възлюбената, да служат на Бога? В семейството мъжът и жената символизират известни добродетели. Обаче всяка добродетел е ценна, когато се приложи на своето време. Не се ли приложи навреме, тя няма нужната стойност. Има знания, вяра, които не струват нищо. Кога? – Когато мине времето на тяхното приложение. Следователно за човека е важен настоящият момент, в който се проявява науката, религията, знанието, любовта. Що се отнася до миналото, то е изиграло ролята си; бъдещето пък е във връзка с настоящето – най-важно е настоящето.

Мнозина се гордеят с миналото си величие. Миналото не решава въпросите. Важно е днес да бъдеш велик. Днес светът се нуждае от велики хора, от истински герои. – Кой човек наричаме герой? – Който носи Любовта, Мъдростта и Истината в себе си. Те ще съградят неговото бъдещо тяло. Главата и тялото са построени по закона на Мъдростта, сърцето – по закона на Истината. Който има тези добродетели, радва се на добро здраве и богатство. Каквато работа започне, той има успех. Казват някои, че героят трябва да бъде въоръжен. Право е, той трябва да бъде въоръжен, но със снарядите на Любовта, на Мъдростта и на Истината. По-силни снаряди от тях няма. Под закрилата на тези снаряди, човек е осигурен за вечни времена. – Реални ли са тези снаряди? – Реални са, защото не се изменят. Всяко нещо, което не се изменя, което не се губи и не се забравя, е реално.

Да се върнем към числото 38. Тройката означава нещо благородно, юпитерианско; осморката е крайно материалистично число. Болният, за когото се говори в Евангелието, лежал 38 години, защото не могъл пръв да влезе в къпалнята. На 39-тата година дошъл Христос и му казал: „Стани, дигни одъра си и ходи!" Девет е марсово число. Като видял болния, Христос му казал: „Сложи осморката настрана; извади деветорката, т.е. ножа, прережи с него превръзките, които те държат на леглото, и ще

бъдеш здрав“. Той повярва и оздравя. Осморката е поставена на очите, но в хоризонтално положение. Значи човек гледа с очите през осморката, т.е. през материалистичното число, докато дойде до знанието и истината, които ще го освободят. В бъдеще човек ще има 12 очи, по едно око на всеки зодиак. Да имаш 12 очи, 12 прозореца, това значи, да имаш широко съзнание, да възприемаш светлината от всички посоки. – Вярно ли е това? – Ще дойде ден, когато сами ще го проверите. Време е вече вярващите да правят опити, за да се създаде в тях положителна наука. Без опити никакво знание не може да се придобие. Ако имате някаква мъчнотия, призовете Името Божие. Няма да мине много време и мъчнотията ще се разреши. Гладен сте, три дни не сте яли – призовете Името Божие. След малко време хлябът ще се яви пред вас. Как става това, не се казва. Важно е да опитате силата на Божието Име. Като стане това, ще опитате думите ми. Човек трябва да знае как да произнесе с Любов, със знание и със сила, и хлябът ще дойде, и мъчнотиите ще се разрешат. Това значи да печелите на лотария, но всеки билет трябва да ви осигури само за един ден, а не за цял живот. Вие сте пътници, не ви трябва много товар. Ще носите на гърба си раница с провизии само за един ден. Малкото се благославя. С пет хляба и две риби Христос нахрани няколкохиляден народ, след което напълниха 12 кошници с укрухи.

Сегашните хора се безпокоят за дребни работи. Ако заболеят, веднага викат лекари, страхуват се. Те не подозират, че болестите крият известни блага в себе си. Всяка болест е задача за човека. Който реши задачата си, той сам изважда благото, което е скрито в болестта. Ако роптаят, благото се крие от тях. Колкото повече роптаят, толкова повече болести ги нападат. В това отношение, хората са майстори за болестите. Бог създаде живота, т.е. отвори вратата на живота, за да влезе Той сам при нас. Човек създаде смъртта, т.е. отвори вратата към нея. Бог каза на първите човеци: Няма да отваряте вратата към смъртта. Въпреки заповедта на Бога, Ева отиде при тази врата и посъветвана от змията да влезе вътре, тя леко похлопа, отвори вратата и влезе да види какво има там.

Стремете се към всичко, което води човека към вратата на живота, а не към вратата на смъртта. Това се постига само със светли мисли и възвишени чувства. То се постига с помощта на истинското, положително знание. Това значи да даде човек път на новите идеи в себе си по нов начин. Новите идеи водят към нов живот – животът на Любовта. Новият живот изключва съмнението, подозрението, лъжата. Защо ще се съмняваш в Любовта? Казано е, че Бог е Любов. Следователно, дойдете ли до Името на Бога, никакво съмнение не допускайте в ума и в сърцето си. Бог е непогрешим. Всички могат да правят грешки, но Бог – никога. Нищо не може да Го застави да направи най-малката грешка. Той е всякога на страната на

слабите, защото те се нуждаят от подкрепа. Ето защо, когато някой ви повдига, когато ви създава радости, дава ви условия да растете, ще знаете, че това е Бог. Всичко положително, възходящо, красиво идва все от Него. В който свят и да влезете, там ще намерите Бога. Той наблюдава, помага, повдига страдащи и паднали, възраства всичко, което покълва. Ще Го намерите и в органическия, и в неорганическия свят. Бог дава ухо на всеки зов, на всяка молитва. Както и да се моли човек, щом молитвата му излиза от дълбочината на сърцето, тя се приема.

В турско време имало един български учител, който знаел да свири добре на цигулка. Понеже малко му плащали, той решил да си помогне с цигулката, да изкарва прехраната си. Мъчно било по това време да се прехранва човек с цигулка, защото била в сила поговорката: „Цигулар къща не храни“. Един ден той взел цигулката и тръгнал към църквата. Като стигнал там, влязъл вътре и започнал да свири и да пее. Всички минавали и заминавали край него, но никой нищо не му дал. Като видял, че богомолците не разбират цигулката му, той отишъл в кръчмата и започнал да свири. Всички присъстващи се развеселили, събрали се около него и се обърнали към кръчмаря: „Дай по-скоро на даскала да си хапне и пийне нещо!“ В това време селският поп минавал покрай кръчмата и се ужасил, като видял, че даскалът свири там. Извикал го и го запитал: „Даскале, дотам ли дойде?“ – „Дядо попе – отговорил учителят, – първо влязох в църквата, между богомолците. Свирих и пях там, но никой не ме разбра. След това дойдох в кръчмата. Още с влизането всички ме приеха добре – разбраха свиренето ми и благодариха. Църквата няма нужда от моята цигулка, кръчмата има нужда.“ Гладният има нужда от хляб, а не ситият. Добре е понякога човек да е гладен, за да усеща външна и вътрешна нужда от нещо. И като задоволи глада си, той трябва да пее.

Сега и на вас казвам: При каквото положение и да се намирате, пейте. Започвате една работа, пейте; свършвате работата, пак пейте. Намирате се пред някаква мъчнотия, пейте; излезете от мъчнотията, пак пейте. Пейте и веселете се. Пейте и хвалете Господа.

Осветявайте Името Божие с Любов.

Търсете Царството Божие и Неговата Правда с Любов.

Изпълнявайте Божията воля с Любов.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана
на 21 септември 1941 г., 10 ч. преди обед,
София, Изгрев.

1941_09_22 От север към юг

ОТ СЕВЕР КЪМ ЮГ

Размишление

Животът е красив, когато всички неща стават навреме. Не стават ли навреме, човек се разочарова. Той мисли, че не може да постигне желанията си.

Днес е 22 септември, денят, когато слънцето заминава за чужбина, в другото полукълбо. Досега ни беше на гости. През това време то весели хората, весели цветята, дърветата и тревите, направи много услуги и като свърши работата си, приготви се за заминаване. Къде, именно, отива слънцето, какво ще прави, за мнозина това представлява неизвестна величина – хикс. Хиксът не е нищо друго, освен два полукръга, допрени в една точка при най-изпъкналата си част. Важно е да се намери какво могат да направят два гърба, допрени в една обща точка. Ако двама войника допрат гърбовете си и стрелят, те си помагат взаимно. Понякога човек мисли, че може сам да направи много неща. И сам може да направи нещо, но двама могат да свършат повече работа. Какво ще направиш сам, ако двама неприятели те обстрелват, един в гърдите, друг в гърба? Но ако дойде някой твой приятел и опре гърба си на твоя, положението е добро: ти ще стреляш напред, приятелят ти – назад, и ще прогоните неприятеля си.

Какво представляват двете полукълба на земята? Северното полукълбо представлява личния живот на човека, а южното – живот на ближния. Досега слънцето беше при нас, в северното полукълбо. През това време ние се ползвахме от топлината и светлината му, от всички негови блага. То ни остави доста плодове: ябълки, круши, сливи, грозде. Хамбарите ни са пълни с жито. Слънцето ни осигури за зимата; от нас зависи да разпределим правилно благата и да живеем разумно. Слънцето казва: „Изпълних дълга си към вас. Сега отивам в южното полукълбо, там да занеса своите блага. Вие имате какво да ядете, осигурени сте. Хапнете си, попейте си и напролет ще дойда да ви чуя“.

Всеки ден носи нещо в себе си. И днешният ден има свое съдържание, своя програма. Ако очите ви са отворени, ще видите около себе си онези, които вършат Божията воля, и ще се зарадвате. В живота и в природата има много неща, които човек не вижда. – Защо? – В затвор е още. Когато излезе от затвора, ще види слънцето, небето, цветята, птичките, изворите и

душата му ще се зарадва. Това е духовният свят.

Следователно, когато очите ви се отворят за духовния свят, благодарете на Бога за милостта, която има към вас. Ще кажете, че виждате много неща от духовния свят. Важно е какво виждате – сенките на нещата, или тяхната реалност. Ако виждате сенките, вие още не сте влезли в реалността. Виждаш портрета на баща си и на майка си – това е тяхната сянка, а не реалността. Когато те проговорят и ти донесат някакви блага, тогава стават реални. Значи реално е това, което човек едновременно вижда, чува, чувства, пипа, помирисва. Опитвайте нещата с външните и вътрешните си сетива, да различавате сенки ли са, или действителност.

На съвременния човек са дадени добри условия за развитие, но, въпреки това, малко успява. – Защо? – Той е влюбен в себе си: мисли само за себе си, работи само за себе си. Където ходи, все се оглежда, иска да знае добре ли е облечен, вчесан, измит. Не е лошо да се грижи човек за себе си, но, едновременно с това, трябва да има предвид и своя ближен. За предпочитане е да бъде добре облечен, вчесан и омит, отколкото да е окъсан, рошав и неомит. Но животът не се върти само около него. Добре е човек да бъде здрав, разположен, да може добре да работи, но трябва да има предвид за кого работи. Той не е дошъл на земята да живее само за себе си.

Тази сутрин вие сте дошли да чуете нещо от мене и да го приемете като закуска. Ако постъпите така, аз няма да бъда доволен. Искам да хапнете нещо, но семената да посадите в земята, идната година да имате плодни дървета. Човешкият ум и човешкото сърце са плодни градини, в които трябва да се посаждат доброкачествени цветя и плодни дървета. Добрите мисли и чувства са семената на плодните дървета. Не е достатъчно само да ги посаждате и да знаете, че имате плодни дървета, но да ги отглеждате грижливо и първо вие да опитвате плодовете им, да знаете с какви плодове разполагате. След това можете да предлагате и на своите приятели. Голяма е радостта на онзи, който намира в градините си узрели, сладки плодове. Той ходи между дърветата, разхожда се и се чувства доволен и щастлив, че трудът му е възнаграден. Какво ще бъде положението му, ако няма нито един плод в градината си, а у съседите му има много плодни дървета, увиснали от зрели, сочни плодове? Той ще страда, ще роптае и ще се чуди, защо Бог е създал така света. Кой е виновен за това? Той сам. Щом имате градини и ниви, насаждайте ги първо с жито, а после с плодове и цветя. Някои обичат цветята и само с цветя се занимават. И това е добре, но не пренебрегвайте житото и плодните дървета. Цветята, със своето благоухание, привличат вашите ближни; с тях можете само да се лекувате, но не и да се нахраните. За пример, който е неразположен, нека

мирише роза. Ако мирисането не помага, да вземе няколко листа от цвета на розата и да натърка носа, устата, ушите и ръцете си. Розата лекува човека и физически, и психически. Ползвайте се от всичко, което природата ви е дала за укрепване на здравето, за увеличаване на красотата и силата. Бог иска да види човека здрав, силен, красив.

Използвайте, без никакво отлагане, благата и условията, които природата ви е дала. Не отлагайте днешната работа за утре. Мнозина отлагат работите си, като казват: „Да имаме работа и за другия живот“. Другият живот има своя програма. Ти трябва да свършиш това, което е предвидено за този живот, за да продължиш в другия. Ако днес купиш вълна и я опредеш, ще си направиш дреха, с която ще се облечеш. Ако не си направиш още днес дреха, в идущия живот ще бъдеш гол. Ако в този живот напълниш хамбарите си с жито и в другия живот ще има какво да ядеш; ако в този живот не си орал и сял, в бъдещия живот ще търсиш трохички тук-там, да си хапнеш. След всичко това ще казвате, че условията на живота са лоши.

Какво представляват лошите условия? – Миналият живот на човека. Ако в миналото някой е бил княз, разполагал с къщи, ниви, лозя, градини, но се отнасял зле със своите слуги и съседи, той си приготвя лошо бъдеще. Слугите, съседите му въстават против него и се явяват като преграда, като противодействие между неговата душа и Бога. Той се чуди защо условията му са толкова лоши и не подозира, че в миналото, като княз, не е използвал добрите условия и вместо приятели си създал неприятели. Сега идва на земята не като княз, но като слуга, като обикновен човек да съзнае положението си и да изправи грешките си. Вашите лоши мисли и чувства са първите ви неприятели, които застават на пътя ви и не позволяват да вървите напред. Те са вашите слуги и съседи, с които сте се отнасяли зле. Затова, именно, се препоръчва на човека да живее добре, да храни добри мисли и чувства, за да оправи пътя си към Бога.

Моисей е един от великите посветени на времето си, но за една своя грешка напуснал Египет и отишъл в пустинята, където прекарал 40 години като овчар. Един ден той видял, че една къпина гори. Приближил се към къпината да разбере защо гори, но от къпината се чул глас: „Събуй обувките си, защото мястото, на което стоиш, е свято“. Един ден Слънцето ще изгрее и за вас, и всички ще чуете глас: „Събуйте обувките си, защото мястото, където живеете, е свято“. Като чу гласа на Бога от къпината, Моисей трябваше да се приготви за нова мисия. Бог му казал: „Чух воплите и страданията на своя народ, ще те изпратя да го освободиш“. В първия момент Моисей се отказал под предлог, че е гъгнив, че не може да говори. В същност той бил страхлив, боял се да не го хванат за убийството

на египтянина. До това време Моисей бил смел, решителен, но след убийството на египтянина изгубил смелостта си. Но Бог му казал, че ще изпрати с него брат му Арон, който бил красноречив човек. Като остареят, някои религиозни и духовни хора се отказват вече да работят под предлог, че са стари. И Моисей беше стар, когато отиде в Египет да освобождава своите сънародници. Старостта не пречи на човека да изпълни Божията воля. Също и гъгнивостта не е пречка. Кога става човек гъгнив? Когато много говори, а малко работи. За да свърши възложената от Бога работа, той трябва да постъпва обратно: малко да говори, много да работи. И съвременните хора, като Моисей, се отказват от възложената им работа под предлог, че не могат да говорят добре. От вас не се иска да говорите много, само да вдигате магическата пръчица. Малко ще говорите, много ще работите. Вие искате да получите Божието благословение и тогава да работите. Няма защо да чакате да ви се даде всичко изведнъж. Всеки ден носи своето благословение. Какво ще правите, ако получите всичкото благословение изведнъж? Представете си, че ще живеете 120 години и получите всичката храна за това време в един ден. Вие не можете да изядете всичката храна в един ден, а като стои известно време, тя се разваля. Значи цели 120 години трябва да употребявате развалена храна. Това е най-голямото нещастие, което може да ви сполети. Друг е въпросът, ако всеки ден вие получавате определената за деня дажба, прясна, чиста. Значи животът е красив, когато се изявява с всички блага и придобивки, с всички радости и скърби по малко, капка по капка. При това положение даже и страданията, от които се страхувате, няма да бъдат страшни. Тъй както Провидението дава страданията на човека, те са благословение. Плаши се човек от тях, защото не ги разбира. С неразбирането си той прибавя известни примеси към тях и сам си създава излишни страдания. Представете си, че на златното перо, с което пишете красиви работи, сложите един голям диамант, да го украсите. Мислите ли, че ще пишете по-добре с това перо? По-добре няма да пишете и ще започнете да страдате. Има смисъл да сложите диаманта на врата си, като огърлица, но на перото е безпредметен. Всяко нещо трябва да бъде поставено на своето място.

Следователно поставяйте всяко нещо на мястото му. Ако не можете да направите това, не размесвайте предметите в природата. Разумната природа е поставила всяко нещо на своето място. Някой върви по улиците, удари крака си в камък и започва да роптае: „Защо Господ не е сложил очи на краката, да виждат къде стъпват?“ Наистина, какво би представлявал човек, ако имаше очи на краката или на ръцете, а на главата нямаше? Бог е сложил очите, ушите, носа, устата на най-важното място – на главата; в сърцето е вложил чувствата – да страда и да се радва. Радвайте се и когато страдате. Пръв Бог е страдал и още страда. Мислите ли, че

когато Той ви казва какво да правите, как да постъпвате, а вие не Го слушате, не Му причинявате страдания? Вие искате от Него всичко, каквото ви е нужно, а когато дойде до изпълнение на Неговата воля, отстъпвате. Бог е създал слънцето, луната, звездите, всички добри условия за вас да учите, да се развивате, да се радвате и след всичко това се питате: „Съществува ли Бог, или не?“ Това е все едно, като виждаш любовта, грижите на родителите си към тебе, да питаш имам ли майка и баща, или нямам. Да живееш с мисли на отрицание, това значи да се обезобразиш. Не питай, тогава, защо си грозен, защо лицето ти потъмнява. Всяко съмнение, подозрение, безверие внася тъмнина в съзнанието, а оттам и лицето на човека потъмнява и погрознява. Щом си роден и съществуваш, живееш, ползваш се от благата на живота, ти трябва да познаваш и да обичаш Бога, да вярваш в Него, без да си Го видял. Какво ще стане, ако Бог се яви между хората, да Го видят, както ученикът вижда учителя си? Ако учителят предава уроците от дома си, като по радио, и учениците слушат гласа му и решават задачите си, те няма да се страхуват от него. Ще правят грешки, сами ще ги изправят и ще решават задачите си. Обаче, ако учителят е сприхав и влезе в клас с пръчка в ръка и на всяка грешка този удари с пръчката, онзи удари, те ще изпитват страх и ужас от него, мисълта им ще се обърка. Не е ли по-добре, тогава, учителят да бъде невидим за учениците си? Бог не се гневи, но е справедлив и любещ. Той остава хората свободни, сами да решават задачите си. Когато Го потърсят с чисто сърце, Той веднага им се притича на помощ. Съвременното възпитание не е достигнало още до онази степен, при която да се радва на резултатите си. Има общи методи на възпитание, но има и индивидуални. Котката ще възпитаваш по един начин, кучето – по друг, вълкът – по трети, а човекът – по особен начин. При това за всички хора не може да се приложи един и същ метод. Когато искаш да накараш котката да те слуша, ще я хванеш на специално място за опашката. Не я ли хванеш на това място, както и да постъпваш с нея, тя не разбира. Ще влезе в дома ти и каквото намери, ще го вземе. Човек, обаче, стои много по-високо от котката. Ето защо, като влизате в Божествения дом, нищо не взимайте без позволение. Докато не дойде Бог и ви позволи да вземете нещо, ще стоите настрана. Всяко нещо, дадено с любов и разположение, се благославя.

И тъй, когато влизате в светилището си, бъдете изправни. Направете опит още днес да бъдете изправни към своя ум и към своето сърце. Една мисъл вложете в ума си, но да бъде свещена; едно чувство в сърцето си, но да бъде свещено. Радвайте се на Божиите блага, на Божието благоволение към вас. Радвайте се, че има Един в света, Който е благосклонен към всички души. Няма същество, малко или голямо, което Той да не е задоволил по начин най-добър за него. Няма същество, което да не е изпитало Божията благосклонност и любов към себе си. С какво трябва да Му отговорим и да

благодарим? Само с едно: с изпълнение на Неговата воля. Бог върши заради нас всичко онова, което ние не можем да направим. Не трябва ли и ние да вършим волята Му на земята, да не Го заставяме сам да слиза при нас? Когато си помагаме взаимно, ние изпълняваме волята на Бога. Той се проявява чрез нас и се радва, когато разпределяме правилно благата, които ни е дал.

Повечето хора се страхуват от Бога, отколкото да Го любят. Те се страхуват да не сгрешат, да не опитат пръчката Му на гърба си. Бог не си служи с пръчка. Това е механическо отношение към Бога. Като види, че някой човек греши, Бог се усмихва. Вижда, едно дете краде ябълки от някоя градина, Той пак се усмихва и следи как ще постъпи градинарят. Последният взима пръчка и отива към детето да го накаже. Той си мисли, че дърветата са негови, че ги е заградил за тяхно благо. И градинарят, и детето живеят в заблуждения. Детето мисли, че дърветата са на Бога и няма защо да иска позволение да си откъсне две–три ябълки. Вярно е, че всичко е на Бога, но, преди да се качи на дървото, детето трябваше да иска позволение от Господаря на дървото. Понеже не направи това, то опитва на гърба си пръчката на втория господар – на градинаря.

Голямо е користолюбието на съвременните хора, поради което не се разбират. Те се нагрубяват едни-други, било с пръчка в ръка, или с обидни думи, с груби чувства. В Божествения свят грубостта е изключена. Да се гневи човек на място и на време е едно нещо, а да бъде груб е друго нещо. Щом не се гневиш на място, ти ставаш груб. Ако видя едно дете, че посяга със запалена клечка кибрит към сеното в една плевня, веднага ще ударя ръката му, за да хвърли кибрита далеч от плевнята. Това не е грубост, но справедливо проявен гняв. Аз нямам време да му говоря – то е насочило вече кибрита към сеното. След това ще се приближа към детето и ще му кажа: „Ти искаш да направиш нещо хубаво, но не си избрал мястото. Ако запалиш сеното, животните ще гладуват, няма какво да ядат. Щом искаш да запалиш нещо, иди в църквата и запали всичките свещи“. Сега и на вас казвам: Когато искате да запалите нещо, идете в дома на някой беден и страдащ, който живее в тъмнина и в студ, и запалете свещта му, да се радва на светлина; запалете огън на огнището му, да се стопли, да се раздвижат замръзналите му стави. Това значи разумно живеене. Ходете в домовете на хората, да палите техните умове и огъня на техните сърца. Тази е задачата на всеки човек.

Следователно, ще знаете, че човек е роден да живее не за себе си, но за Бога. Живейте за Бога и умирайте за Бога. Който умира за Великото в света, той минава от по-нисък в по-висок свят. Ако сиромахът умира за сиромашията и се ражда за богатството, тази смърт е на място; ако

затворникът умира за затвора и влиза в широк, просторен свят, и тази смърт е на място. Страшно е, когато човек умира и не може да скъса връзките си със земята. Някой лежи на леглото си, минава за умрял, а той е вързан с хиляди нишки за земята, не може да се освободи: той сам не иска да къса връзките си, окръжаващите не могат да ги разкъсат и го разпъват. Дойде ли часът на заминаване, добре е сами да сте скъсали всички връзки със земята, да сте се облекли с нови дрехи, с нови обувки, добре вчесани и измити. Още докато сте на земята, трябва да сте съблекли старите си дрехи и да сте облекли нови. Който иска да се яви пред лицето на Бога, трябва да бъде облечен в нови, чисти премени. Когато блудният син се върна при баща си, бащата заповяда на слугите си да му съблекат старите, окъсани дрехи, да го окъпят, да го облекат с нова премяна и тогава да се яви при него. След това баща му го прегърна, целуна и го запита: „Синко, видя ли какво нещо е земята?" Всички хора са минали през опитността на блудния син, всички са яли и пили, всичко разпиляли, но малцина са готови да се върнат при баща си с разкаяние и смирение, да пожелаят да бъдат негови слуги. И тъй, правете всичко, каквото желаете, но разумно и с Любов. Съмнявайте се, но разумно и с Любов. Искате да кажете на някого една строга дума – кажете я с Любов. Прилагайте Любовта навсякъде. Като знаете закона на кооперирането, прилагайте го с Любов. Някой има една нива, но няма средства за работници. Ако 40–50 души впрегнат труда си взаимно, за един ден ще я изорат. След това той ще помогне на другите. Като работите с Любов, ще се ползвате от благоволението на разумните същества. Щом ги обичате, те ще ви помагат при разрешаване на всяка умствена, сърдечна и физическа работа.

„В начало бе Словото и Словото бе Бог." Словото е разумното в света, чрез което Великият ни призовава към свещена работа. Дали си баща, майка, брат, сестра, учител, свещеник, слуга, изпълни длъжността си, както Бог я изпълнява. Има модели в света, които трябва да следвате. Казано е в Писанието, че за Израел Бог бил като натоварена камила. Пазете се и вие да не изпаднете в същото положение, да товарите Бога с вашите грешки. Всяка крива мисъл, всяко лошо чувство са товар, с който претоварвате своята и Божествената кола. Казано е в Писанието: „Потърсете ме в ден скръбен". Това значи: потърсете Господа с всичкото си сърце, с всичката си любов. Само при това положение ще бъдете свободни от мъчнотии и страдания, от изкушения и болести. Изкушенията представляват слабостите в човешкия живот.

Работете съзнателно върху себе си, да просветите ума си, да възприемете великото и красивото в живота. Някой се отказва да работи на земята и желае да отиде на онзи свят, там да почива. Какво ще правите на онзи свят неподготвени? И там не искат неспособни хора. Друг е въпросът, ако сте

виден музикант, художник, философ, учен – все ще свършите някаква работа. А обикновения учен какво ще направи? Той едва е започнал с азбуката. Какво ще каже, като отиде на онзи свят и кой ще го разбере? Ако си българин, ще кажеш „Добър ден“, но никой няма да те разбере. И в този, и в онзи свят, само онези думи са разбрани, които носят светлина. Кажеш ли на някого думата „слушай“, преди всичко твоят ум, твоето сърце и твоята воля трябва да започнат да работят. Като се намерите в мъчнотия, казвате: „Послушай ни, Господи“. Бог се отзовава на молитвата ви и Неговият ум и Неговата воля започват да работят за вас. Преди да сте поискали нещо от Него, Той задоволява нуждите ви. Когато каже някой, че слуша, това значи, че умът, сърцето и волята му започват да работят.

Време е вече да излезете от стария живот и да влезете в новия. Докато детето е още на ръцете на майка си, то живее по стар начин – наготово. Щом стъпи на краката си, то влиза в новия живот. Съвременните хора отдавна са стъпили на краката си, но не живеят по нов начин. Гледайте да не закъснеете. След вас идват други поколения, които ще ви изпреварят. Ще кажете, че не вярвате в Бога. Това не е истина. Вие сте вярващи, но не искате да признаете. Качили сте се на висок трон, не сте готови за работата, която се изисква от вас, а не искате да слезете долу. Вземи мотиката и започни да работиш; нека седне на трона онзи, който е готов. Работете с Любов, за да осмислите живота си. И като дишате, пак можете да изпращате своите добри мисли и чувства към онези, които се нуждаят от тях. Каквито лоши мисли и чувства сте хранили в себе си, превърнете ги в добри. Искате да биете някого. Спрете се за момент, вземете четката в ръка и нарисувайте една картина; вземете чук и камък, да изваете една статуя; вземете перото в ръка и напишете нещо хубаво.

И тъй, работете с Любов. Каквото и да работите, колкото малко да е, то се благославя. Вън от Любовта и големите работи остават безрезултатни. Ако дадете на някого един милион без Любов, всичко ще се разтопи и изчезне. Любовта внася сила, живот и здраве в човека. Работете всеки поотделно с Любов; работете всички заедно с Любов. Кооперирайте се и работете в единство, съгласие и Любов. Само така ще имате Божието благословение, Божията радост и Божието веселие.

Бог е Любов и които Го познават, да Му служат с Дух и Истина.

Беседа от Учителя, държана
на 22 септември 1941 г., 5 ч. сутрин,,
София, Изгрев.

1941_09_26 Двете Божествени посещения
лекция на Младежкия окултен клас

ДВЕТЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОСЕЩЕНИЯ

Добрата молитва.
„В началото бе словото“.
Молитвата на царството.
Размишление.
Отче наш.
Ще ви прочета Евангелие от Лука, гл. 1.
„Духът Божий.“

Аз ще ви говоря сега малко. Между всички събития в живота има една дълбока вътрешна връзка. Това, което прочетох в тая глава, е едно далечно събитие, което е станало преди 2000 години. Тези, които не разбират Писанието казват: „Блажени са тези, които Господ е посетил тогаз“. А пък това е иносказателно. Елисавета и Захарий са във всеки човек. Всеки човек си има една Елисавета и един Захарий. Всеки човек представлява Елисавета и Захарий. Човешката душа е безплодна, когато не е изпълнена с Божията Любов. Та думата „забременяване“ значи да се изпълни човешката душа с Божията Любов и Духът Божи да влезе в човека, та човешкият живот да бъде осмислен. Докато Божията Любов и Духът Божи не изпълнят човека, той е странник, той е като един чужденец на земята. Той прилича на гладния, който не е ял и очаква сега един хубав обяд.

Ще благодарим за хубавия ден, за изгрева на слънцето, за Божествения Дух, който слиза и се вселява в хората. Бог е намислил да спаси цялото човечество, да тури мир и ред в човечеството, да тури светлина в умовете, та да престане човешкият егоизъм и всички хора да заживеят в любовта, а не както досега са живели във война.

Човек, докато е бездетен, не може да върши Волята Божия. Любовта дава условия на външния живот, а пък Духът, който ще се всели в душата, то е онова, възвишеното, за което човек постоянно предусеща – то е онова, което Бог ще му даде.

Та се радвайте, когато ви посети Господ. Нали има две посещения. Първото посещение е било на Захарий. Като му се явил ангелът, той се усъмнил. После като се явил на Мария, тя повярвала и казала: „Да бъде както Бог е казал“.

Та казвам: В нас тези два процеса вървят. Има един процес в нас, когато постоянно има съмнение, както е у Захарий, а пък като дойде онзи процес на Мария, тогава всичко става. Когато слезе любовта, която ще спаси света и когато слезе Божественият Дух, те оправят всичко и тогава Божието благословение почива върху нас. И тогава всичко, което мислим, чувствуваме и вършим, се благославя.

Та сега всичко, което правите: ядете ли, пиете ли, лягате ли, ставате ли – каквото правите, правете всичко за славата Божия. Ония, които са в София, очакват от вас. Захарий, като го посети ангелът, това беше посещение на любовта, той се усъмни в тая любов. Та гледайте да не се случи с вас така. Понеже някой може да каже: „Аз съм грешник, стар човек съм. Отсега нататък ще раждам синове, че ще ме види някой!“

Не трябва да се съмняваме!

Та първият път ще ви посети ангелът. И вторият път ще дойде ангелът и ще се всели Духът. Първото посещение е на Любовта, а второто е на Духа, който се вселява.

Сега да направим упражненията. /Направиха се/.

7 ч. сутринта.

XXI година.
1 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 26. IX. 1941 г. петък,
при изгрев слънце на Големия Резен на Витоша.

Времето тихо и свежо. Небето чисто, синьо. Хубав изгрев.

Слънцето изгря в 6 часа и 18 минути.

Разговор с Учителя след това:

Това, което става с Елисавета и с Мария, става с всяка човешка душа. Докато не дойде Любовта и докато не дойде Духът да се всели, не може да има постижения. Трябва да станат тия посещения, за да се преобрази светът. Посещение на Духа, това е реализиране на това, което Любовта носи. Нали по-рано идва любовта и после идва детето?

1941_09_28 Който има уши да слуша, нека слуша

КОЙТО ИМА УШИ ДА СЛУША, НЕКА СЛУША

Отче наш.

„Иде, иде“.

Ще прочета 14-та глава от Евангелието на Лука.

„Духът Божи“.

Ще взема само последните думи: „Който има уши да слуша“.

Човешкото сърце е предразположено към удоволствия. Всеки човек обича удоволствията. Обича да му говорят мекичко, приятно, да го поканят; ако обича да пие винце, приятно му е да го поканят с най-хубавото вино; ако пие ракия, приятно му е да го поканят с най-хубавата ракия; приятно му е да го поканят с най-хубавия хляб; с най-хубавата шапка, с най-хубавото. Казва: Не може ли другояче? Че това не е порядък. Виждам някои същества са много добре облечени, някои са с дрипели, някои са с кал покрити отгоре. Тогава се ражда мисълта: Защо е така? – Че как трябва да бъде? След като е работил човек, какво трябва да прави? – Трябва да почива. След като почива, трябва да спи. Когато мравите разискват за противоречията в техния живот, ние ги намираме за много естествени. Те казват: Как тъй да ни развалят мравуняка? Не знаят кой е, питат. Минал обаче земеделецът с ралото през мравуняка, разхвърлял го и техните учени започват да разправят, какви сили под земята са действували, да разрушат зданието. Проста работа: Минал един орач със своето рало, размърдал почвата. Може би техните философи ред години ще доказват какъв е бил напорът, спънките горе, за да го дигне. Той изчислява какви са били големите сили, доста големи сили: два вола са доста силни. После този отзад, който натиска ралото и той е една сила. Казвам: Ралото не е потънало повече от 20 сантиметра.

Днешните хора преувеличават. Ако на един беден човек вземеш един лев, ще окряка орталъка като за хиляда лева – много му се струват. На богатия, ако му вземеш хиляда лева, той казва, че не е много. Сиромахът цени много, което има, богатият не го цени. Представете си, че стане обратният процес, този богатият човек, който не цени, роди се сиромах. Какво ще бъде неговото състояние? Най-първо, той се е научил да харчи много. Обикновено, богатите имат много удоволствия: имат много хубави дрехи, пушат папироси. Като станат сиромаси, какви папироси ще пушат? Ще се чудят как Господ е смеел да създаде света така, че да нямат папироси. (Но) Господ казва: Ти едно време, като беше богат, работи много с тютюня, сега

като стана сиромах, ще имаш почивка от тютюня. Няма пет пари в джоба, а тютюн ще пуши. Ще впрегнеш воловете в ралото, ще ореш земята. – Защо е така? – Защото като богат никога не си орал, пък сега трябва да се научиш да ореш земята. Смяна има в занятията в света. Някой казва: Защо не съм богат? Защото си станал сиромах. Защо съм богат? Защото си бил сиромах. Богатството и сиромашията, това не са естествени величини, това са временни, преходни сили в света. Едно дете ражда ли се възрастно? Колко тежи? Като започнеш от две кила, две кила и половина, три кила, 4, 5, 6 кила. Но знаете ли, 6 кила да го носи е доста тежка работа. Казвате: Защо да не тежи повече? Ти носил ли си едно дете, тежко 6 кила, ден и нощ в утробата си? Туй дете като гост, иска да го храниш, мълчи, дума не казва и пак е недоволно от тебе. Сега съвременните хора мислят, че много знаят. Мравите мислят, че много знаят, обаче при хората много малко знаят. Ние хората, много знаем, но онези, които управляват природата, с нас си правят шеги. Често и с мене си правят шеги. Вземат шапката ми, пък я търкалят. Казвам им: Що се занимавате с шапката ми? – Тебе що ти трябва шапка на главата? Ти нали знаеш, че твоята шапка ти препятствува на клетките, не можеш да приемеш добрите вълни от горе, които идат от пространството. Ти ще страдаш след време, тази шапка ще ти повреди очите, ще ти повреди ушите. Шапка не ти трябва. Казвам: Хората са направили шапки. Хората са много глупави. По техния ли ум ще ходиш? Какво ще ходиш като глупак с тази шапка? Разумно разсъждават. Като ме слушате да говоря така, казвате: Нас никога не са ни говорили. Къде са? Съгласен съм, но на глухите хора, кой ще говори? Глухите виждат само мърдането на устата. Вие виждате природата (да) се движи, то е за глухите хора. Който вижда само мърдането в природата, той е глух. Де са сегашните хора, като говори природата да я разбират? Във всяка буря има говор, реч. Така разумно се говори, такива разумни работи има в една буря от 24 часа, че трябва да ги турите на плоча. Казвате: Какво казват? Вижте това няма да ви кажа. И да ви кажа, няма да ви ползува. Ако например, аз ви докажа, че на слънцето има голяма температура, да кажем, 25 000; 50 000; 100 000; 5 000 000 градуса, как ще разберете тия градуси топлина? Не можеш да разбереш това, което не си опитал. Ти 25 хиляди градуса топлина, ти с нищо не можеш да я опиташ, на земята. Няма метал, който да устои на тази топлина, няма пръст, която да устои, всичко се разтапя. Как ще опиташ, как ще познаеш, че е 25 хиляди градуса? Тия високите топлини, за които се говори, те разтварят дори съставните части на атома. Казват: Защо е температурата? Писанието казва: Бог е огън пояждащ. Няма да остане нищо в света, което Бог да не пояде. Всичко туй ще го разтопи, ще го разруши и всичко от човешката култура ще бъде разтопено, нищо няма да остане за спомен. Ни косъм няма да остане. Питам тогава: Какво има да ви радва в един порядък, дето всичко ще изчезне? Какво ще остане тогава? Кое ще бъде реалното?

Вие по някой път искате да знаете какво има в оня свят. Ако идеш в оня свят, няма да намериш майка си там, баща си няма да намериш, сестра си, брата си. Ще ги намериш тях в друг свят. Баща ти е бил пияница, бил е крадец. В оня свят трезви и пияни хора на едно място не може да живеят. Крадците при крадците, пияниците при пияниците, учените при учените, добрите при добрите, лошите при лошите, всички при своите си. Вие казвате: Баща ми е тук. Вие как ще повикате баща си? Когато казва Христос да се отречете от баща си, от майка си, от всичко се разбира: да се отречеш от майка си пияница и да я забравиш, от баща си крадец ще се откажеш, от брата си ще се откажеш, от жена си, от всички дрипели в света ще се откажеш, ще ги хвърлиш на страна. Няма да носиш дрипели. Крадците и престъпниците в света няма да ги считаш баща и майка, това е посмешище, това са илюзии, това са заблуждения, с които хората се заблуждават в света. Казваш: От какво да се отрече човек? Всички хора имат патологични неща. Какво са направили днешните хора за Бога? Милиони хора се избиват по бойните полета и не може да ги родят. Всичките убеждават, че това е Волята Божия. Правят едно престъпление, казват: Трябваше да се направи. Защо ще правиш престъпление? Защо ще трябва да грешиш? В света причината за всички прегрешения и престъпления е пожеланието. Много малка е тази причина, пожелаеш нещо, няма зло. В самата причина няма зло. Но тази причина – пожеланието ражда доброто и злото едновременно. Пожеланието, това е майката, но в дадения случай, тази майка има двама мъжа. Следователно в света грехът е многомъжество. Когато една жена има двама мъжа, тя ражда доброто и злото. Искате да знаете произхода на злото. Една жена и двама мъжа раждат доброто и злото. Двамата мъже раждат доброто и злото. Двамата мъже не могат да родят доброто. Всичките спорове се раждат от двамата мъже и едната жена. Двама мъже винаги ще се бият за една жена. Всичките несрети в живота се дължат на едната жена и двамата мъже. Тогава имате двама бащи: когато някой пие, казвате: Защо пие? – За утеха. Жена му го накарала от голяма тъга. Отива да пие, за да забрави скръбта и несретите. Защото има състезание между двамата, кого обича повече от двамата. Те са от различни цветове: единият чер, другият бял. Всякога жените обичат повече черните мъже, отколкото белите. Четете Халима – от „Хиляда и една нощ“, ще видите царкини са се влюбвали в негри. Един от тия царе в Халима, като видял, че жена му имала любовници черни, не искал да я убива, оставил я да живее, както иска, но тръгнал той да бяга. По едно време, след като вървял един месец, седи при едно плодно дърво да кажем, ябълка или круша, било близо до морето. Заспал и вижда, че из бездната излиза един змей и носи сандък. Като го видял, качил се на крушата. Змеят отворил сандъка. Излиза една красавица, хубаво облечена, с копринени дрехи, диаманти по нея. Седнали

и змеят заспал, на скута ѝ. Като видяла на крушата царя, казала му : Слязз долу! Ако не слезеш, ще го събудя и ще ти свети маслото. Той слязъл. Тя знаяла как да приспива змея, приспала го, оставила му главата на страна. Казва: Видиш ли тия нанизи, златни пръстени? Този глупак ме държи в този сандък и ме скрива. Аз вече съм имала 99 любовници, ти си стотният. Дай си пръстена. Турила го на врата си. Той спи. Този източен цар се спрял да мисли къде е злото. Казва: Злото седи в двамата мъже. Връща се в царството си и казва: Всяка жена ще има само по един мъж, не по два.

Дотогава, до като слушате доброто и злото, това са двамата мъже в човека. Човешката душа, когато влиза в тия двамата, тя говори на единия, говори и на другия, казва: Да се запознаем.

Сега говоря за един свят, който е във вас. Вие се смущавате, недоволни сте от живота. Туй е за жените, ами за мъжете? Мъжете какви са? Едната жена, която има двама мъже, то е едно, но един мъж не може да има две жени. Няма ги жените. Едва за една жена двама мъже се намериха. Тя като преброди целия свят, едва намери двама мъже, за един не може да се ожени, тия двамата едновременно вървят.

Сега жените трябва да се откажат от двамата си мъже. Как ще се откажете, аз бих отишел малко по-дълбоко да ви кажа. Аз се спирам на първата степен на появяването на греха, но грехът има по-дълбок произход. Винаги сърцето на човека е причина за неговото падение. Човешката душа по причина на своето сърце страда. Сърцето и умът, то са двамата мъже, които вкарват човека в беда. Едно престъпление, ти ще го направиш, защо? Например една красива жена те привлича със своята красота, то е мъжът, умът те тласка към красотата ѝ. Да обясня умът де е в човека. Във вълка винаги действува сърцето. Вълкът винаги обича тлъстите овце. Като я намери, ще я изяде. Като намери изпосталяла овца, честолюбив е, само като лекар ще я бутне с муцуната по корема, казва: Не бой се, такива болнички аз не ги искам. Паси си. Друг път като мина, ще имам любовна среща. Имам топло сърце, то показва колко обичам овцете. Тя се стегне, очаква го, развесели се. Той като дойде, положи я на земята, вземе я на гости в себе си, изяде я.

Питам сега: Какво ще ти донесе една красива жена? Или какво ще донесе една угоена овца на вълка? Сега противоречието къде е? В дадения случай овцата е доброто, вълкът е злото. Питам: защо една овца иска да се срещне с един вълк. Защо сега човек иска да пийне ракийца, абсент, коняк, вермут? Туй казва за аператив. Какво ще му донесе? Всичките тия напитки, които съвременната култура има, за в бъдеще ще имат много лоши последствия в раждането на бъдещите поколения. Има хора, които се израждат.

Сегашният свят страда от пиенето на много вино. За бъдещите поколения ще бъде лошо. Защото човек трябва да знае как да пие виното. Казвам, ние разглеждаме един въпрос, не да съдим. Ние разглеждаме само закона. Законът има тежест само когато се приложи, да се знае. Например в химията трябва да знаеш известни закони, по които да направиш известно съединение и разединение. Ти знаеш, че има закон да не пиеш. Ти търсиш по околен път как да пиеш. Пиеш, глобяват те, затварят те. Да кажем като те хванат в кръчмата, за една година може да те затворят. Ако има закон, че за чаша вино има известна глоба, после една година затвор – тия закони още ги няма, но представете си, че ги има тия закони. Питам: Като лежиш една година в затвора, платиш глобата, мислиш ли, че в тебе този навик е изчезнал? Ще се увеличи. Американците прокараха един закон за пълно въздържание в Америка. След като воюваха, цялата полиция беше заета с контрабанди, които пренасяха разни напитки, не можаха да издържат. Съвсем други бяха причините на това въздържание. Като не можаха да издържат турихa стария ред. Наричат го мокрия режим. Въздържанието нарекоха сух режим, свободното го нарекоха мокър режим.

Тогава ние, съвременните хора, не съзнаваме. Има един закон, няма да се мине много, ще го опитате. Вие още не сте опитали закона. Ще дойде един ангел с меча си, ще похлопа, казва: Арестуван си. Речеш да се съпротивиш, забие ножа в гърдите. На сутринта казват: Имал разрив на сърцето. Онзи дошел от невидимия свят и казва: Ще дойдеш горе викат те. Хване те за косата или за врата. Или пък да ви го кажа научно: след като го мушне, от тази дупка излиза душата, тури едно шише, човекът влезе в шишето, запуши го със запушалка, занесе го в оня свят. Като го занесе в оня свят казва: Дръжте го! И както химиците правят, ще го извадят от шишето, ще направят съединение, ще направят едно тяло, ще кажат: Защо пи вино? Какви бяха причините да пиеш вино? Ние казват, създадохме водата, най-хубавото, защо пихте от другото вино. Кой ви позволи? Закон има, че без вода не може; който се откаже от водата, умира. Ние турихме мокрия режим. Защото в духовния свят да се пие вода е мокър режим. Да се пие вино е сух режим. След като пиеш вино, запаля се твоята жажда, ни най-малко не се утолява жаждата ти.

Сега някои са ми казали, че искат да идат при Господа, да Му се оплачат. Аз не зная от какво има да се оплачете? Ти още като идеш, ще миришеш на вино и на ракия. Още като идеш при Господа, миришеш на алчност, на блуд. Една жена блудствувала с мъже, казва, че не е ходила. Тя колко нечисти мисли има! Съвременните мъже и жени колко нечисти мисли имат. Даже религиозните хора имат. То е заблуждение. Ето в какво седи блудът. Всяко нещо, което искаш да го обсебиш, то е блуд. Ти лъжеш един човек, то е блуд. Ти говориш това, което не е истина, това е блуд. Ти

казваш, че вярваш в Бога, то е лъжа, никаква вяра не е. Казваш: Господ е на всякъде и крадеш пред лицето Му. Казваш: Господ е на всякъде и отиваш да крадеш от касата. Като крадеш казваш: Няма Го. Значи като крадеш, няма Господ, като не крадеш има Господ. Когато касите са отворени, Господ го няма, когато касите са затворени, има Господ. Какво е това верую? Аз бих желал всички да имате една мисъл. Като видите една пеперуда като царска дъщеря облечена, не да имате желание да я пипнете, но само да ѝ се порадвате, да ѝ турите най-хубавите сокове и да я оставите пред вас. Вие искате изведнъж да я хванете, после да я пипнете, да я набиете на една игла и да я държите в някоя кутия вътре. Има такива музеи, събрани най-хубавите пеперуди за изучаване.

Казва: „Който има уши да слуша, нека слуша.“ Всичките болести, всичките страдания, нещастия, произтичат от закона на нечистотата. Аз го намирам това лакомство. По-ясно казано: Лакомството е причина за греха. Защо човек ще бъде лаком, да яде малко хляб и нищо повече. Като яде всякога да остава малко гладен. Да стане малко угоеничък, да има благоутробие. Защо му е? Достатъчно му е малкото благоутробие, което има. Не трябва да бъде изпъкнал стомахът. Според най-новите научни изследвания, кръстът трябва да има линия. Раменете да са широки, кръстът тесен. Когато Бог създал човека, той не го създал само да яде. Той го създал в света и за друго. Сърцето е създадено в света да се научи да обича. Умът е даден на човека да се научи да мисли. Понеже умът не е светъл, още не се е научил да мисли. Умът трябва да бъде учен, сърцето трябва да бъде добро. В същност, човешката душа е учителка на ума и на сърцето. Тя ги учи на Божественото знание. Ако вашата душа не може да възпитава вашето сърце, и ако вашата душа не може да възпитава вашия ум, каква душа имате вие, кажете ми? Ако вие обичате някого понеже ви дал повече любов, или ако обичате някого понеже ви дал подаръци, любов ли е това? Ако ви държи гладен, не е любов. Онзи човек ви обича, който ви предлага храната за доброто. Онзи човек ви обича, който може да нахрани вашата душа, с храната на любовта, че сърцето да стане добро. Онзи човек ви обича, който ви донася храната на светлината, във вашия ум и може да ви нахрани с храната на светлината, че умът ви да добие знание. Този е човекът, който ви обича. Ако един човек не ви носи знание, с което умът да се развива; ако един човек не ви носи храната, която може да развива доброто във вашето сърце, той не ви обича, той е лош човек. Тъй седи материално. Сега туй е закон. Трябва да знаете не е външен закон, механически да не пиете вино. Престъплението е там, че виното не е направено от Бога. То е изобретение на човека. Човек взел Божественото вино, направил го червено. Лъже и казва: Аз го направих. Там е лъжата. Той сам нека направи вино, да не взима от Божественото вино да го продава за свое. Там е престъплението. Нямам нищо против да продава

виното кръчмарят без вода, да продава само виното си. Вие като накарате един човек да ви работи за сто лева, не е ли престъпление? Ние, съвременните културни хора, като накараме един човек с подкуп да работи за сто лева, не е ли престъпление? За 10 лева не работи, за 20 не работи, но за сто, за хиляда работи. Всички искат да работят с пари. Искат култура. Някоя жена не търси свестен мъж, но търси да е богат. Казва: Глупак да е, но да е богат, да го въртя. Умен да не е, но да е богатичък, да го въртя. Питам: Вие жените, които завъртате мъжете, какво направихте в света? На жените говоря сега, какво направихте, кажете ми? Тия мъже защо ги народихте? Вие сте виновни. Първият мъж Бог го създаде, всичките други мъже, вие, жените, ги създадохте, вие ги родихте. Вие раждахте до сега тия мъже за престъпни работи. Те са ваши работи. Тия мъже са ваши деца родени. Бог направи първата жена, извади едно ребро от мъжа, направи я и тя съгреши. Направената от Бога жена съгреши и направеният от жената мъж и той съгреши. Какво ще направят сега и двамата, я ми кажете? Тогава както Бог постъпи, така ще постъпите и вие, жените: на вашите мъже ще им снемете царските облекла и ще ги облечете с кожени дрехи и ще ги изпъдите из вашия рай навън, ще им дадете по една жена. Господ не изпрати Ева навън, тя беше Негова дъщеря. Първият човек живя с дъщеря си. Не му беше жена, той нямаше жена. И там беше престъплението: бащата, който се ожени за дъщеря си. Морал в света. Първото престъпление се роди от това желание, което се роди в нея да яде от забранения плод.

Сега вие се считате нещастни. Че как ще бъдете щастливи? Вие с този ум какви светли мисли ще имате? Аз съм държал страната на жената. Казвам на вас къде е слабата страна. Защо ги раждате мъже? Тя роди двама мъже отвън и единият уби другия. След туй дойде трети. Сега вече и с по трима мъже има. Двамата останаха, с третия е сега. Или аз го наричам това е крайната лакомия в човека да има богатство, да се осигури. 120 години да яде и да пие, да каже: Ще ям и ще пия, да се знае кога съм живял на земята. След като те заровят в земята, в гроба, Господ държи душата ти в тялото, усещаш как те хапят. Като седиш десет години в гроба, от всяка страна те чоплят, изчоплят всичко, нищо не остане, останат само мертеците на твоята къща. И Господ ти покаже само мертеците. Казваш: Господи, какво стана? – То е твоята лакомия. Туй с всинца ви ще стане. Какво спасение ще се проповядва на света? Аз бих желал всеки да каже: Аз съм причината за тази работа, аз може да поправя света. Как? – Да стана добър, да стана умен, нищо повече. Да храня сърцето си с доброто, да храня ума си със светлината, да служа на Любовта. По този начин ще роди тия деца. Да не става майка на блуд, да блудствува със своите синове. На бащата не е позволено да блудствува с дъщерите си. На майката не е позволено да има блудство със своите синове. Това е морал. И конете знаят

този морал. Един кон, който има дъщери, изпъжда ги навън, не блудствува. Коне има, които познават този закон.

Този свят, както сега се проповядва, никога няма да се поправи. На този свят трябва да му се чете една упокоителна молитва. За бъдеще какъвто и закон да се тури, по този начин не може да се поправи светът. Как ще се поправи? Толкоз много болести има. В Америка като са кръщавали болестите, повече от 400 имена са турили само на нервните болести и най-после един германски лекар турил името американичи.

Сега какво трябва да ви говоря? Ако идете при някой хирург и той изкара, че имате тумор в стомаха, какво ще направи? При съвременната хирургия веднага ще те упои – има два начина: единият е с хлороформ, другият е с етер, който прави местата нечувствителни – тегли ножа и после зашие стомаха. Ако имате тумор в главата, ще започне с длетото, ще пробие главата, ще направи трепанация и ще извади тумора от главата, от мозъка ви. Ако остане да ви пробиват главата, и ти после човек да станеш, отиде то. Ако ти направят операция и да ти извадят тумор от стомаха, от тебе човек не става вече.

Казвам: Поне трябва да имате вярата на онзи българин от Търново, който имал болен крак. Лекарят казва, че трябва да се отреже крака над коляното, понеже има зараза. Той казва: Господин докторе, не си давам крака. Ако Господ иска жертва от мене, цялото тяло му давам, но само крака си, не давам. Цялото тяло си давам жертва, но само крака не давам. – Ще умреш. – Нека да умра. Куц не искам да бъда. Излиза. След шест месеци се явява при лекаря. – Добър ден! Аз съм онзи с болния крак. – Как оздравя? – Оздравях! Господ ми каза, че не иска крака ми. Казва, че това е заблуждение на лекарите. Господ ми казва, че добре трябва да живея. Започнах добре да живея за ума, за сърцето и оздравях. По-напред лъжех, крадях, после започнах да чета Евангелието и да се моля на Господа. Оздравях. Туй е моят цяр. Сега сърцето ми се храни с доброто, умът – със светлината. Не ми трябват вече операции, от сега нататък. И за в бъдеще цялата аптека на лекарите ще бъде: цяр за сърцето разни дози, доза с абстракт от картошки и турени две капки добро. Доза от череши, три капки от светлината, от сгъстената светлина, в тази течност турени. Туй ще бъде храна за мозъка. Този мозък като се храни, той ще се учи добре. Казвам: Ако това не вярвате, като дойде един лекар, ще ви направи операция. Някои искат да живеят добре. По този начин, както сега живеят хората, не се живее добре. Има друг живот: човек не трябва да има никаква нечиста мисъл в ума си. Отвън може да има колкото иска кал, никаква кал не трябва да позволява в ума си да влиза.

Аз бях сега на Черния връх. Хареса ми. Заведоха ме приятелите ми, които ме придружаваха, схванали моите мисли за жената, че казват: Нито една сестра с нас! Съгласен съм. Аз чета в умовете им: Нито една сестра. Тръгнахме шест души, петима братя и аз. Да няма вече съблазнители. Отиваме на наблюдателницата, но ето там сестра Мария, доста възрастна, младолика на около 60 години, няма бръчки на лицето. Рекох да вляза в стаята, казва: Не може с обуща, ще си събуете обущата. Който и да дойде тук, обущата от вън ги оставя. И министър да е, и директор да е, трябва да си събуе обущата. Гледам стаята постлана с килим. И аз трябваше да се събуя. Едно кандило турила в стаята. Казвам: Тя е от новото учение. Двамата мъже изпъдила вън, има двама сина; единият е първокласен скиор, шампион, другият е наблюдател, метеоролог. Тя е македонка, може да проверите.

Злото е там, че много мъже има в света и много жени има. Жените в следното прераждание стават мъже, за да не са отговорни и много мъже стават жени, за да се избавят. Казваме: Жените ги развращават. Мъжете са слуги на жените. Мъжете, за да се освободят, стават жени. После се разбират. Единият носи името на доброто, другият носи името на злото. Но и двамата се спогаждат. Да не мислите, че където са доброто и злото, не се спогаждат? Знаят си интересите. Те са като банда разбойници, разделят се на две групи. Едните, те обират, другите, те защищават. То мяза на онзи турчин във Варненско, за който разправят един анекдот. Един евреин взема чантата си и носи две хиляди лева. Страх го да не го оберат разбойници. Вижда един турчин се моли, сяда, чака го да си свърши молитвата. Казва: Ти си добър човек, набожен човек, нося пари в тая чанта, ще ти платя да ми помогнеш и да ме вардиш да отида до едно място. Като повървели до някъде турчинът казва: Дай парите, тия пари не са за тебе, за мене са. Аз за парите се молех. Ти искаш да ме излъжеш, дай парите! – Ти си религиозен човек. – Да съм религиозен, това е мое задължение, да те обера, това е моят занаят. Господ те прати, дай ми парите! Връща се онзи във Варна. Не зная до колко е вярно, може да има малко преувеличение и още повече може да го преувеличим, не зная дали са били две хиляди. Може да са били повече, може да са били по-малко. Но работата е, че той се молил. Щом дойде до парите, вече няма молитва.

„Който има уши да слуша, нека слуша“. Ако човешкото сърце не се храни с храната на Любовта, ако човешкият ум не се храни с храната на светлината на Любовта, човек не може да се развива. Умът и сърцето на човека трябва да служат на Любовта, и да бъдат под ръководството на Божия Дух. Само то е избавлението в света! Тази идея трябва да стане плът и кръв и човек да го не е страх. По-добре човек да умре, отколкото да живее в сегашния живот да си трупа прегрешения. Всеки ден да се терзае,

да страда. Като живееш, да бъдеш радостен и весел. Че те са чудни хората.

Ние отидохме да бягаме от жени. Ето иде един брат и една сестра. Като дойдоха, на другия ден развалиха времето. Този брат, който иде със сестрата, тя е жена с двама мъжа. Тя напуснала единия си мъж и намерила друг. Два дена ни държаха затворени, буря, мъгла. Питат ме, къде е причината, кой е виновният, като Йона ще го хвърлим в морето. Аз си мълча. Благодарение, че дойдоха шест сестри и един брат – 7, та оправиха времето. Като дойдоха шест сестри с един мъж, времето беше отлично, много хубаво. После дойдоха шест сестри без брат, още по-девствено. Сестри с двама братя да не ходят. Един брат и една сестра, нищо повече. Шест сестри с един брат може. Един брат и една сестра, то е Бог с тях. Бог е началото в света. Един мъж подразбира, Бог е с тебе. Двама мъже на едно място, злото е с тебе. В света, който има числото две, който има два мъжа, той служи и на дявола. Щом имаш един мъж, ти имаш Бога. Един мъж и една жена, законът е един и същ – Бог е с тебе. Две жени и двама мъже, законът е точно обратен.

После говоря за една разумност. Законът е такъв в света. Този, който те обича, като дойде, ако сте на легло, вие ще станете, вие ще оживеете. Този закон няма изключение. Който ви обича, той ще ви донесе храна. Ако дойдат двама мъже и една жена, ако дойдат двама лекари и вие боледувате, вие ще умрете. Ако двама лекари лекуват един болен, той ще умре. Единият всякога носи доброто. Виждам законът на движението какъв е, в закона на движението всякога стъпяме на един крак. С един крак ходим. Другият е за почивка. Ту на единия стъпваме, ту на другия. И в работата е същото. Дясната ръка е която работи, лявата е помощница. С двете ръце не работим. Сега всичките хора са започнали да работят с двете ръце. Опасна работа е. И с двата крака да ходиш е опасно. Ако те заведат при един съдия с един крак и кажат, че си се качил на черешата, съдията ще повярва ли? Ако има два крака, знае, че се е качил. Ако имаш една ръка и един крак, невъзможно е да се качиш горе на черешата. Човек, който обича, абсолютно е невъзможно да прави престъпление. Може да му дадат цялата вселена, няма да направи. Аз се чудя как хората правят престъпление. Аз се чудя на тях. Голяма сила е да направиш престъпление.

Човешката душа трябва да се върне при Бога чиста, както е била в началото. Като се облякла в материята, човешката душа се е заблудила. Вие заблуждавате вашата душа с материята, в която тя живее. Давате неестествена храна на нея – неестествени мисли и чувства и тя страда. Страданието на душата е, че я лъжат от вън. Понеже умът служи за гледане, сърцето има друга функция. Та казвам: Сърцето и умът постоянно

лъжат човешката душа. Трябва да престане лъжата на ума и лъжата на сърцето. За да не лъжат душата, тя трябва да започне един добър живот, да започне да живее тъй както трябва.

Христос казва: „Ако човек не се отрече от баща си, от майка си, от брата, от сестра си, от своя си живот и от себе си, не може да бъде мой ученик". Туй е дълбок вътрешен смисъл. Ако искате, приемете го; ако не искате, не го приемайте, то е ваша работа. Вие ще опъвате каиша за в бъдеще. Аз като мина там, ще си туря ухото там, чувам: Няма ли някой да ми помогне? – Ще кажа: Как си ти? Как е винцето? – Много страдам. – Как са двамата мъже? Как са двете жени? Живеят ли си добре? Как са червейчетата? И ще си замина, нищо повече! Няма да ви разравям от гроба. Ще идат във вечния огън. Хората мислят, че Бог ще направи един опит. Бог поругаем не бива. Лъгали са го ангелите, лъгали са го хората. Който го лъже, ще го тури на мястото. Лъжата никога не се прощава. С векове трябва да страда човек, за да изкупи лъжите. Съвременният свят е пълен само с лъжи, навсякъде лъжи. В очите лъжи, в ушите лъжи, в ръцете лъжи, в носа лъжи, в краката лъжи, навсякъде лъжи. Срещам бащата, обърне се към децата, намръщи се да ги заплаши. Страх го е от хората. Казва: Представете се такива, каквито не сте. Да каже: Извинете, вижте какви съм ги родил. Идеш в клас, дойде министърът. Учителят заповядва, всички да се изправят. Това е лъжа. Като е министърът да се покажат, че са добри. То е първата лъжа. Идем в черква ще се представим пред Господа, че сме добри. Казват много добри хора са тия. Щом излязат от черквата, тогава са други. Аз съм гледал тук сестри ме слушат, като излязат навън една започне да мушка другата. След като са ме слушали, едната пита: Защо ме мушкаш? С години туй мушкане (в)се става. Какво не съм ги виждал правоверни? Аз съм правил опити. Българският народ не ме интересува. Какво ще направи, не ме интересува вече. Да си живеят хората в този свят, както искат. Никакво благо заради тях не иде вече. По този начин, както живеят, никакво благо не иде. Ако се откажат, не от страх, но от приложение на любовта. Геройство трябва да служат на любовта. Не само да се усмихнат, да завъртат главата с пари да го вземат приведен зет. Мъжът ще дойде, жената ще му измие краката. Мъжът, като дойде сам, да си мие краката и жената сама да си мие краката. Когато е болен, друго нещо. Като е здрав, всеки да си мие краката. Като е здрав, някой да му мие краката, то е лицеприятие. Ето жената – лявата ръка. Ето мъжът – дясната ръка. Десният крак е мъжът, левият крак е жената, двата крака мъжът и жената вървят заедно. Двете очи, лявото око е жената, дясното е мъжът. Носът две ноздри има, лявата е жената, дясната е мъжът. Устата и тя има две отверстия, скрити са. Едното е за стомаха, другото е за дробовете. Сега жената прекарва хляба в стомаха, мъжът прекарва въздуха в дробовете. Две гърла има човек, задавя се. Мъжът прекарва и през носа.

Казва: Двойствеността в света е навсякъде. Имаме пет пръста какво ще кажете? – Ръката е майката с пет дъщери, дясната е бащата с пет сина. Двете ръце, това са майката с петте дъщери и бащата с петима сина образуват едно семейство. Туй е в човешкия свят. На морала сега. Казвате: Какво учи Христос? Не представяйте учението на Христа като посмешище. Какво е учил Христос? Вътрешна чистота на сърцето се изисква. Абсолютно вътрешна чистота, възможностите на човешкото сърце и на ума за човека. Не сега да бягате. Един мъж трябва да носи живот за всички жени и една жена трябва да носи живот за всички мъже. Всички мъже живот да носят, не да крадат. Щедрост трябва, живот да дават. Не като влезе една жена в един дом да вдигне скандал, но да внесе мир. Не един мъж като влезе в един дом да вдигне скандал, но мир да носи навсякъде. Туй е служение на любовта, дето влезем да носим Божието благословение, че всички и болните да се радват. Не като излезеш да кажат: Този котсуз откъде дойде, щяхме да се изпобием? Съблазнил се. Не употребявайте Божия живот за ваше удоволствие. Не ви е пратил Господ в света да се удоволствувате. Той е дал да разнасяте този живот не само за вас. Част от този живот е за вас. Ще имате толкоз, колкото ви трябва, другото ще го предадете. Бог ще ви държи отговорен, че не сте предали знанието дето трябва. Ще ви държат отговорни за доброто, което не сте предали. За всичко онова, за което сте пратени, ще ви държат отговорни. Лекар, който не може да лекува болните, заслужава ли да носи името лекар? Свещеник, който се моли и Господ не слуша молитвата му, заслужава ли да се нарече свещеник? Жена, която не може да обърне сърцето на един мъж, жена ли е? Един мъж, който не може да обърне сърцето на една жена в правата посока, мъж ли е? Аз така разбирам. Лекарят трябва да знае да лекува. Онзи, който се моли на Бога, да го слуша. Някой казва: Аз се моля.

Като бяхме горе на Черния връх, вятърът духа, аз си мълча. Горе вятърът духа, със 70, 90 километра се движи. Тук в София няма буря, горе силна буря. Най-после вечерта седя и си казвам: Ако утре духа, ще си вървим надолу. Онази с двамата мъже ще я снемем долу, ще се освободим от нея, не искам да се караме. Та казах: Никой да не идва. Когато се качи човек на планината, трябва да се качи с чисто сърце, сам да ходи и да носи благословение навсякъде. Отиваме в един дом да извършим Волята Божия; отиваме на планината да извършим Волята Божия; отиваме в училище да извършим Волята Божия; отиваме на черква да извършим Волята Божия. Вземам една крачка да извършим Волята Божия. Пием вода да извършим Волята Божия. Четем да извършим Волята Божия. Да приложим Любовта навсякъде! Аз говоря за всички, не щадя и себе си. Аз виждам българите в себе си, виждам какви са. Едно време Христос каза на евреите: До кога ще бъда с вас, да ви нося? Някой път си казвам: Кой ти е крив тебе, не те

караха, сам дойде и искаше да помагаш. Свърши работата и няма какво да обвиняваш този и онзи.

Та ви казвам: До като съм в света, слушайте ме! Аз като си замина мрак ще има, какъвто не е бил. Туй да го знаете! Христос казва: Докато съм с вас виделина ще бъде с вас. Докато ме слушате да ви говоря онова, което Бог ви казва, прав е пътят ви. Един ден, като престане Господ да ви говори, мрак ще има в света. Опитайте онова, което е вярно, и го приложете. Което не е вярно, оставете го на страна. Опитайте да познаете нещата. Опитайте, не да се страхувате, но да се зарадвате, че сте се освободили. Всички мъже в света съставляват един мъж. Няма много мъже. Всички жени съставляват една жена. В Любовта се обединяват хората. Другото е само отражение. Една жена ако има хиляда огледала, ще има хиляда отражения в огледалата, но това не са жени, това са отражения на жени. Реално е туй, което носи живот в себе си, носи мисъл, носи сила, носи мощ, носи безсмъртие.

Или казвам тъй: Аз съм дошъл в света да ви покажа пътя към Бога, как трябва да служите, на Бога. Всинца сте пратени при мене да ви покажа пътя, по който Бог ще ви научи, няма да ви излъжа, ще ви покажа пътя, по който Бог ще ви научи. Няма да ви излъжа, ще ви покажа този път. Писанието казва: Всички ще бъдат научени от Господа. Няма друг от времето на Христа, който да е показал този път. Никой не е показал пътя на хората до сега. Той им го показа. Кой е пътят сега? За да служиш, трябва единство. Да съзнаеш, че Господ е навсякъде. Господ с милиони очи бди всеки ден. Той вижда най-малките подбуждения, всичко туй вижда и мълчи. Той не иска да си заминеш. Мълчи, защото благата ще ти трябват. Той не се гневи и никого не съди. Той чува този зов на страдание и праща ангелите, казва: Идете да кажете кои са причините.

Аз ще ви покажа пътя да идете при Господа. Сега вие мислите да излезете из земята навън, да намерите Господа. Вие трябва да научите онова, което е на земята, Бог го е вложил и после да знаете как да минете към слънцето, към месечината. Ако вие не разбирате тия закони и от земята от едно място на друго не можете да идете. С пари трябва да пътувате. Може да се пътува и по друг начин. Казвате: Нямам пари сега да пътувам. Обръщам се към вас: Аз съм вратата. Вратата, това е Любовта. „Това е живот вечен да позная Тебе, единнаго истиннаго Бога.“ За този, който изпратил Христа, Христос казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Христос не го е изпратил; никой не може да иди при Отца, ако не му покажа пътя.“ То е смисълът. Една майка трябва да роди детето. Като се роди детето, то отива при Бога. Роденото дете отива при Бога, което се ражда, отива при майка си. Разбирайте закона. Най-първо детето ще отиде при майка си. След

като се роди, отива при Бога. Той го учи, какво нещо е да прилага Божия закон. Веднага да почувствувате, че сте родени и да приложите закона на учението. Та казвам: Трябва да се родите от Бога. Тогава, ако дойде буря от вън, няма да се плашите. Тя, бурята, е за пречистване. Ако някой път дойдат облаци, това е да не ви изгори слънцето. Ако някой път се яви тъмнина, то е за почивка. Ако някой път се яви светлина, то е за работа. Ако дойде изобилие всичко в света, което Бог е направил е благословение за онази душа, която се е родила. Всяка душа родена, отива при Бога. Казвам: Вие родените души да не седите още. Ще се откажете от утробата на майка си, да излезете навън. Ще се откажете от едно ограничение, ще започнете сами да дишате въздуха, храната сами ще я вземате, ще живеете, ще мислите. Майка ви отвън ще бъде като външно условие. Баща ви, братята и сестрите ви, ще бъдат условие за живота ви. Това е добрият смисъл. Ще си турите раниците, ще тръгнете на екскурзия за Черния връх, ще намерите баба Мария, която ще ви каже: Изуйте обущата си! Нали на Мойсея, Господ казва: „Изуй обущата си, защото мястото, на което седиш, е свято.“ И всички трябва да изуете обущата си, защото мястото, на което живеете, е свято!

Само когато Бог ви привлече със своята любов, да намерите вашите майка, братя и сестри, да вършите Волята Божия, вие може да бъдете ученици на Христа!

Тайна молитва.

1-ва беседа, държана
на 28 септември 1941 г., 10 ч. с.,
Изгрев. София

1941_10_01 Буден ум и будно сърце
Общия окултен клас

БУДЕН УМ И БУДНО СЪРЦЕ

„Добрата молитва“
„Мислѝ, право мислѝ“

Забелязвам в темите, че всички тичате към охолност. Даде ви се една тема, гледате да я свършите, да се отървете от нея. Имате темата: „Ползата от големите и малките извори“. (Учителят чете една тема): „Ползата от малките извори не е голяма. Те не могат да задоволят много хора, защото лесно се размътват. Големите извори са неизчерпаеми, бистри. Всичко се пречиства там. Големите извори са щедри, те не държат сметка кому дават и колко дават. Големите извори са Божията любов, малките извори са човешката любов.“ Това не е научно. Ако аз съм, като ида при един извор, ще видя отгде извира, как е пречупен пластът, каква е почвата, малко геология, ще проуча местността, има ли дървета, няма ли, къпят ли се в извора някои животинки, защо и за какво. После ще изследвам състава на водата какъв е; не само да е бистра, но ще видя какво съдържа. Вие казвате: „Божествената любов е голям извор.“ То е много философски въпрос. Ако любовта е извор, къде е този извор, обективен извор има ли? Много метафизически е въпросът. Някой от вас виждал ли е любовта как тече?

Казвам: Трябва да имате буден ум. Три неща трябват: буден ум, будно сърце и будно тяло, нищо повече.

Казват, че в 6 дни е създаден човек. Числото 6 какво показва? Този човек обича да яде и да пие.

$\pm 6 \mp$

(фиг.1.1)

Като турим минус пред 6-те, какво означава? Може отпред да турите плюс – какво означава? Или може отпред да турим плюс, отзад 6-те да турим минус. Имате две числа: 6-4=2. Какъв процес е това? Аритметически този процес е статически. Може да имате 6 лука, 6 ябълки, 6 ореха, 6 кила жито, 6 кила захар или 6 скъпоценни камъни. Този знак, както е поставен, е знак за изваждане. 4 имате да вземате, остават колко? Тъй, както сме написали, ти същевременно имаш да даваш и имаш да вземаш, плюс и минус. Когато имаш да вземаш и имаш да вземаш повече, отколкото имаш да даваш, сметките са оправени, но когато имаш да даваш повече, отколкото имаш да вземаш, какво трябва да правиш тогава?

Вие ще кажете: „Да се моли човек.“ Разбирам да се моли, но тази работа с молба не става. Ще работиш. Щом почне да не ти върви, ще работиш. Казват: „Не ми върви в света.“ Туй не разрешава. Щом не вървиш, не ти върви; щом вървиш, ще ти върви. Казва: „Не ми върви, съдба има, преследва ме.“ Нищо не те преследва. Ти си въобразяваш, че те преследват. Когато духа вятърът, духа насреща ми, преследва ли ме? Той ми казва да се върна назад. Вятърът ми казва: нагоре нависоко не може да вървя, трябва да заобиколя, трябва да се науча да не вървя направо като клин, да цепя дърветата, но да се завъртя малко. Ни най-малко не ми препятствува в работата. Аз го тълкувам по този начин. Те са второстепенни работи.

Човек трябва да работи. Сега хората искат на Земята да станат богати. Че най-първо хората са създадени богати! Който ги е създал, ги е създал богати. Хората са родени от здрави баща и майка. Ако бащата или майката бяха болни, по закона на наследствеността и децата ще бъдат болни. Щом ти си на 40–50 години, това показва, че си роден от здрава майка и ти си роден от здрав баща. Казваш: „Не ми върви.“ Защо да не ти върви? Защото не работиш. За да работиш, трябва да учиш.

Сега казвате: „Остаряхме.“ Че старите не трябва ли да учат? Старите трябва да учат много повече. Младите какво трябва да правят? Не трябва само да ядат, защото младите обичат много да се удоволстват. И те трябва да работят. По някой път има школи, които казват: „Ти като загазиш, ще се молиш на Господа.“ Има религиозни общества, всеки месец ще плащаш по един долар, пък те ще се молят заради тебе да ти тръгне. Всеки месец плащат по един долар, да се молят да им тръгне. И много естествено. Молитвата е нещо реално. Но трябва да имаш някаква касичка, дето да събираш това, което молитвата ще ти даде. Ако тази молитва, която те правят, ако не знаеш как да събираш енергията в главата си, тя няма да те ползува. Да допуснем, че човек има уши – той като оздравее, ще чува. Но ако той е глух, ти говориш, той си извърти главата, казва: „Не те разбирам.“ Чудиш се защо не те разбира. Питаш: „Глух ли си, защо не ме разбираш?“ Но същевременно ако и не може да говори? Ти излезеш от търпение, казваш: „Как тъй, аз ти говоря, как тъй човек да не чува?“ Казва: „Аз съм глух човек, аз не те разбирам.“

Най-първо, като говорите на един човек, вижте той глух ли е или чува. После – може ли да говори. Може езикът му да не е свързан. Кои са причините, по които езикът да бъде свързан? Човек, като се напие с вино, се свързва езикът. Като пие половин кило вино, отваря се езикът, като пие 1, 2, 3, 4, 5 кила, дойде до едно място, че задебелява езикът, започва надебело да приказва; жената като види, че мъжът надебело приказва, ако

е умна жена, ще [го] посрещне, ще му постеле да легне, да изтрезнее. Някоя сприхава ако е, тя го натупа, той пък стане, тя го блъсне пак. Туй не е за всички. Каква е статистиката, колко пияници има в България? Статистика има, всички не могат да бъдат пияници. За пример има твърдение, за някого казват: „Деня и нощ той пие." Нощно време той е трезвен. След като се напие, ще стане трезвен. След като пие, дойде до едно положение, не може да пие. Като се напие, за няколко часа, докато се напие, е трезвен. Казва: „Ден и нощ пие." Не е вярно това. Те са лъжливи твърдения.

В живота като мислите, вие създавате едно лошо положение. За пример, някой казва: „Ще свърша училище" и после каже: „Кой знае?" Ако ти думите „Кой знае?" няколко хиляди пъти кажеш, тази дума ще ти създаде нещастие. Ще кажеш: „Ще свърша" и ще свършиш. Аз тъй мисля. Щом кажеш „Ще свърша" и после туриш мисълта „Кой знае?", ти си препятстваш. Кажеш: „Учен човек ще стана", и ще станеш. Казваш: „Като стана учен човек, каква полза ще имам?" Ами като си невежа, каква полза ще имаш? Като умре човек, каква полза има? Като живее човек, каква полза има да се мъчи?

Хубаво, ний може ли да създадем един свят без страдание? Не може, по никой начин не може да се създаде при тия условия. Каквото и да правим, не може да се създаде един свят без страдания. Ти садиш едно дърво, вземеш, че го отсечеш. Не е в реда на нещата. Какво трябва да се прави с онова, истинското разбиране? Ще сечеш сухите дървета, сухите клони ще сечеш. Суровите дървета няма да ги буташ. Ако за едно дърво ти се грижиш дълго време, че вземеш и го отсечеш, ще те сполети нещо лошо. Не е добър признак, ако имаш една саксия с цветя и те вземат да вехнат, това не е добър признак. Ако едно цвете в твоите ръце вземе да умира, ти трябва да вземеш мерки. Може да знаете дали дълго време ще живеете или не. Вземете една саксия с цвете: ако започнат цветята да изсъхват, когато ние ги поливаме, това не говори добре за вас. Щом човек се разболее, предава своята болест и на растенията. Сега са опасни тия работи, които ви ги казвам; ще дойде сега мнителността. Туй показва, че цветята са много чувствителни същества. Ако мине една лоша мисъл, лошо чувство в дадения случай, едно цвете може да изсъхне.

Едно цвете тук възкресих с моето знание, възкресих един лимон. Казват: „Няма да го бъде." От много знание го осакатиха. Като му турихме отрова от овци, неизгорял тор, осакатихме го. Цяла година почти беше изсъхнал, сега вече гледам има и плодове. Имаше един фикус, и той седя колко време изсъхнал, и той се съживи. Но при този, повече от 500 пъти съм го посетил, ще го хвана, ще го раздрусам: „Как си?" Натисна го на едната, на

другата страна – не върви. Той казва: „Ще се помъча. Съвсем фалирах, не зная дали ще излезе нещо.“ Израсна вече отдолу фикусът.

Ако вие не можете да повърнете живота на едно растение, после да създадете една хубава атмосфера за цветето, то няма да оре заради вас, но като цвете ще ви даде едно благо. Цветята обичат да схващат слънчевата енергия и после образуват тия хубави ухания. Пък те са здравословни.

Казвам ви: Имате един знак минус – какво означава? То означава плоскостта, почвата. Аз разсъждавам, ако плюсът е отгоре, по един начин, ако плюсът е отдолу, разсъждавам по друг начин. Първият процес е механически, вторият е органически. Плюсът отгоре над минуса показва, че семето е посято, плюсът под минуса показва, че то е под почвата и трябва да израсне нагоре. Това, което е под почвата, е при по-трудни условия. Това са лошите условия в живота. Минусът всякога показва, че имаш да даваш, трябва да си изплатиш дълга. Към природата всички имаме да даваме. Сега ние сме изпратени да дадем, дето имаме да даваме и да вземем, отдето имаме да вземаме. Тогава трябва да се уравновесиш, вземането и даването да ги уравновесиш. Сега някои казват, че имаме задължения по закона, законни задължения имаме, както на Земята. Пък има задължения, които са без закон. Да кажем, ти трябва да идеш войник, задължават те законите. Ако не идеш войник, ще те накажат. Някъде може да идеш войник без закон, доброволец може да идеш.

Та, казвам: Когато условията те заставят по закона, не зависи от тебе; искашне искаш, ще свършиш тази работа. Когато доброволно отиваш, от тебе зависи да идеш или не. Когато ви сполети едно страдание, ще знаете по закон ли е или по твоя добра воля. Ти ставаш гарант на някой човек, турят те да изплащаш – никакъв закон не те задължава. Този човек ти е приятел, познат. Тогава какво трябва да правиш? Ето един съвет, който ще ви дам. Не е лошо да ставаш гарантин. Ще отвориш касата, имаш 500 лева, тогава ще му станеш гарантин само за 250 лева – половината за тебе и половината за него. Ако нямаш в касата си никак пари, няма да ставаш гарант. Ако имаш пари, ставай гарант, ако нямаш, ще кажеш: „Не мога да стана, нямам пари, ще трябва да лъжа един ден, щом не мога да платя за тебе. Ти като не можеш да платиш, ще лъжеш и аз като не мога да платя, и аз ще лъжа. Тази работа не върви.“

Всичките противоречия произтичат от нашите лъжи. Ние казваме, че Господ ще ни благослови. Онези учители в прогимназията или в първоначалното [училище] обичат ония деца, които учат. Кои цигулари обичате? Които свирят. Кои певци обичате? Които пеят.

Та, казвам: В нас трябва да има едно желание дарбите, които имаме, да ги развием. Най-първо, не подценявайте себе си, нито пък се надценявайте. Обичаш да пееш – благодари. [За] туй разположение – да пееш, да работиш, ще благодариш. Ако не пееш, как ще благодариш на Бога? След като съм пял, у мене ще се роди една радост. Какво плащате на един певец? Като сте пели, какво са ви плащали? Че няма майка от вас, която да не е давала концерти на своето дете. Някой път синовете и дъщерите, на които сте давали концерти, плащат. Синът станал голям човек, като донесе една рокля на майка си, хубави обуща, по някой път синът купи автомобил, после други удобства създаде. То е все за пеенето. Ако майката не беше им пяла, нищо нямаше да дадат децата. Че всичко е от пеенето. Хубаво като пяла майката, и синът хубаво плаща. Лошо като пяла тя, и той лошо плаща. Казва: „Нашият син не го бива." Казвам: Не казвайте тъй, кажете: „Много добър е нашият син." Казвам: Добре е пяла майката. Вие казвате: „Без пеене не може ли?" Когато женската птица мъти, мъжката пее на дървото. Всичките славеи пеят, докато женските мътят. Бащата пее, пък майката мъти. В хората е точно обратното. И бащите пеят, но майките пеят повече.

Та, казвам: Когато се случи някаква мъчнотия, какво е мъчнотията? Аз сравнявам по някой път, правя една аналогия. Мъчнотията е моето дете родено. Имам една мъчнотия, родих едно дете, сега искам да зная женско ли е или мъжко. Като родиш едно женско дете, кредиторът като дойде, ще говори мекичко: „Иване, имаш да ми плащаш." Когато роденото е мъжко, законът действува там, трябва да имаш да дадеш. Това са аналогии.

Та, сега, когато един говори меко, кои са причините? Всеки човек, който е слаб, говори меко; като е силен, говори силно. Минава един слон, хваща го едно малко куче за крака, хваща слонът кучето, дига го горе. Като го пусне, кучето отиде вече. Що му трябваше на малкото кученце да се занимава със слона? Като го хване, дигне го горе и казва: „Кой ти позволи тъй да ходиш?" Слонът дава първия урок на кученцето. Хваща го, подига го нагоре, после – долу. Той казва: „Господ ме прати да ходя по земята, да работя", нагоре го дига. Това е моето заключение. Вярно ли е, че слонът тъй казва?

Минавам по някой път, стъпвам на някой камък, поклати се кракът ми, недоволен съм. Тогава се навеждам, вземам този камък, може да го туря настрана и може да го хвърля. Кои са подбудителните причини, че хвърлям камъка? Казвам: „Този камък без малко щеше да стане причина да си изкълча крака." Подбудителната причина е тази. Някой път може да е съвсем друга причината – морална. Казвам: „Хайде, някой човек да се не препъне като мене на този камък", че го турям настрана. Ние имаме

отношение към един друг свят. Не сме свободни, както ние си мислим. Ние сме толкова свободни, колкото дърветата. Едно дърво, като не дава плод, държат го няколко години и го отсичат. И в Евангелието имаме такъв пример: казва, че господарят имал едно такова дърво на лозето, което не давало плод. Казва на слугите си да извадят това плодно дърво. Слугата казва: „Господарю, нека да направим един опит, нека да го разкопаем, че ако и тая година не даде плод, ще го отсечем.“

Първото нещо: трябва де седи в ума ви идеята да имате отношение към Бога. Бог ви е пратил в света, вие трябва да работите. Трябва всеки един от вас да знае защо е пратен. Аз да ви кажа защо сте пратени. Първо сте пратени да ядете. След като се наядеш, да си почиваш. Третото нещо: като ти говорят, да слушаш. Като дойде [Бог], заспал си. Като дойдат, да се събудиш. Защо го събуждат? Пак да яде наново. Майката като събуди детето, вземе го на ръце, ще го накърми, пък ще го тури да спи. Майката така близо 2 години ще го взема, ще го нахранва. Ако вие с вашите мисли, с вашите чувства, които са в сърцето, не може с тях така да постъпвате, тогава какво ще стане?

Та, казвам: Всичките неща в природата имат отношение. В дадения случай това, което прави впечатление на твоето съзнание, то има отношение към тебе. Ти минаваш някъде, някое червено цвете ти обръща внимание. В дадения случай, ако ти обичаш червеното цвете (законът е, че ние обичаме всякога неща, от които имаме нужда, те ни са необходими), ако червеният цвят ти прави впечатление, ти имаш нужда от неговото влияние. Организмът ти не е така здрав. Червеният цвят ти казва ти да се упражняваш. Или един жълт цвят ти обръща внимание – този цвят ти показва, че ти се нуждаеш от жълтия цвят. Казва: „Умът ти е недоразвит, трябва да събираш жълт цвят, да го препращаш в мозъка.“ Онези хора, които не обичат да четат, имат малко от жълтия цвят. За да четеш, трябва да имаш жълт цвят, да събужда ума, не искаш да бъдеш невежа човек. Искаш син цвят – волята ти не е развита, религията не е развита. Ще туриш синия цвят, че тази светлина, която излиза, да събужда и подхранва. Цветовете подхранват хубавото и възвишеното в нас. Сега не мислете, че цветята са само за украшение. Украшението е второстепенно.

Та, нашето възпитание е много сухо. В новото възпитание ще има нови методи. Казват: „Бъди добър човек.“ Не трябва да започваме оттам. Аз, ако съм учител, ето как бих постъпил в първоначалното училище с малките деца. Ако искам на тия деца да им говоря за доброто, ще ги заведа при едно сливово дърво, хубаво израснало, или при ябълково дърво, хубаво израснало, натрупано с плодове. Ще им говоря колко е хубаво дървото, добре израснало, пък е добро – дава от плодовете си, не ги задържа за себе

си. Вече предметно учение ще имаме. Казваш на детето: „Бъди добро." То не разбира. Давам му една идея за доброто. Ако не вземаш добре и не даваш добре, ти не си добър човек или не разбираш порядъка на нещата. Ако не искаш да ядеш, ще се разболееш. Ако много ядеш, ще затлъстееш. И много ядене не е полезно. Ще ядеш, да се образува една мускулна тъкан, да се образува един отличен мозък, да се образува от яденето една отлична симпатична нервна система. Те са две неща, необходими за здравето и за цялото съществуване на човека на Земята.

Сега старите доказателства. Казва: „Има ли Господ или не?" Аз как бих доказал. Как ще докажа съществува ли Господ. За да докажа, че някой художник съществува, ще намеря картините му. Нарисувал човекът 20–30 картини. Казвам: „Еди-кой си художник съществува, нарисувал тия картини." Искам да докажа, че съществува някой скулптор – вземам статуите, които е направил, и т.н. Някой казва: „Докажи ми." Цялата природа е дело Божие. От туй, което съществува, ще доказвам. Ти сам, човекът, си дело Божие. Хората, след като един художник е нарисувал 20 картини, казват, че той не ги е рисувал. Все таки някой ги е рисувал и който ги е рисувал, той е художникът. На един господин, който преди повече от 30 години спореше с мене има ли Господ или не, казвам му: Ти си дело Негово, и аз съм дело Негово, всички растения, всички звезди… На твоето основание аз те отричам, че съществуваш. Ти си фикция, ти не съществуваш. Пред себе си имам едно говедо. Че как, ти какво си направил в света? Ти ще ми говориш, че много си направил. Какво си направил? Майка ти, баща ти направиха ти това тяло. Ти знаеш само да ядеш, да пиеш, да се обличаш. В училището не [си] от най-способните.

Та, казвам: Сега ще дойдем до реалните неща. Животът е реален. Хората, които са способни, вземете пример и от ленивите, от мързеливите хора какво се ражда. От леността се ражда кражбата. От кражбата какво се ражда? Лъжата. Потриваш се, днес не работиш, утре не работиш, дойдеш в нужда и тогава си позволиш неща, които са в разрез с един порядък. Вие сега седите и на всинца ви казвам да не изкривявате гръбначния си стълб.

Вчера дойде при мене един българин, намира се на зор. Търсил в живота щастието, в брачния живот. Казва: „Млад бях, ожених се за една македонка." Тя имала друг мъж, останала вдовица, учена била, той се оженил за нея. „Пък тя излезе неразбрана, не можехме да живеем. И казвам: „Хайде да се разведем." Разведохме се. Дойде ми идеята, че тази беше много учена, създаде ми неприятности, ще взема една, която не е никак учена, която не знае да чете. Намерих една, която не знае нищо, но тя ми създаде други главоболия. С първата когато се разведох, получих един парализ." Казва: „Дошъл съм да видя вашата религия, да намеря

какво да правя." Казвам му: „Погрешил си, ти най-първо трябваше да обичаш Господа, после жените. Ти си ходил жените да търсиш, вместо Господа. Господ ти казва: „Който търси жените, преди да е намерил Мене, главата му ще пати." Казва: „Вече разбирам, ще идвам тук да се упражнявам." Казва: „Бях голям търговец, имах милиони." Сега пак дошъл от зор, понеже му излязла една буца в гърдите, лекарите казват, че е рак, искат да ѝ направят операция. Казвам: „Като ѝ направят операция, тя я оздравее, я не." Казва: „И аз колкото изследвания правих, видях, че на които е правена операция, все са си заминали." Дадох му едни наставления. Най-първо като ми разправяше, казвам: „Ти ли имаш буца или някой друг?" – „Жена ми. Тя ми казва, че аз съм причината за буцата ѝ. Сега искам да ѝ докажа, че не аз съм причината, да се излекува."

Всяка една душа, която е излязла от Бога, тя съдържа всичките възможности за своето развитие, което на душата е потребно. Тя трябва да мине през известна дисциплина. На всичките хора е дадена известна малка дисциплина. Ние преждевременно ставаме господари. Ако не разбираш Божиите закони, мъчно може да се живее в света.

При минуса се образува едно чувство, при плюса се образува друго чувство. Когато даваш по закон, се образува чувство на недоволство. Дали ти пари с висока лихва – след като платиш, в тебе остане едно чувство на недоволство. Онзи, който има много да дава, след като изплати, хаби живота си. Онзи, който има да вземе, ако употребява насилнически живот, той може да се изхаби.

Казвам: Изплащайте дълговете си с любов и вземайте, отдето имате да вземате, пак с любов. То е благото в света. Всички трябва да бъдем снизходителни. Падне някой – казваме: „Той не внимава." Щом не внимава, изгубва равновесие. Всякога човек може да падне, когато дойдат две противоположни сили в ума му или две противоположни желания. Неуспехът се зарежда от неразбирането.

На този българин казвам: „Ти си избрал много учена жена, но тя имала същия темперамент, ти си искал да бъдеш господар и тя искала да бъде господар. И двамата господари сте били." Казва: „Тя беше мъжка Драгана. Другата – невежа, но и тя е по-силна от мене." Казвам: „Трябваше да вземеш по-мека жена, да върви по линията на майка си." Че много жени има в света, които вървят по мъжка линия, и ако мъжът върви по мъжка линия, непременно ще има спор. Ако вървят и двамата по женска линия, пак ще има спор. Жената ако върви по женска линия, мъжът трябва да върви по мъжка. Ако жената върви по мъжка, мъжът трябва да върви по женска линия. Има съответствие в закона. Казват: да се оженят двама. Да се

оженят, но трябва да си съответстват. Ако ти направиш предната ос на една кола от върба и задната ос – от дъб, коя ще устои? И двете трябва да ги направиш от дъб. Има женски дъб, има и мъжки дъб. Едната ос трябва да бъде от женски дъб, другата – от мъжки. Да си предават. Ако туриш едната ос от женски, другата – от мъжки, добре ще върви. Ако туриш двете мъжки или двете женски, ще се чукат. Но не само това. Ако вземете една струна, направена от овчи черва, и вземете друга, която е направена от вълчи черва, вълчата скъсва другата. Трептенията на вълчата струна скъсват овчите струни. И на цигулката отгоре спорят. Казва: „Ти не трябва да живееш, аз ще живея." Вълкът изяда овците, но и на струната казва: „Аз трябва да живея." Защото туй е естеството. Не туряйте женски струни. Как ще ги познаеш? Има начини. Аз не искам да си кажа цялото изкуство.

Като бях на Черния връх, имаше един българин, който правеше наблюденията, но правеше и фокуси. Казва: „Аз този нож мога да го залепя на ръката си, но фокус има." Сестрите се учудиха как така. Една сестра казва: „Магия." Казва: „Не искам да ви лъжа, това е фокус." Как задържа ножа? Не искам да ви го кажа. Като го наблюдавам, и аз може да го направя. Който не знае, чудо е за него. Но нищо не става с този фокус. Сега този фокус може да стане по няколко начина. Ако ножът приляга и няма никаква празнина между ножа и ръката, външното налягане е много силно, може да се задържи ножът. Сега зъболекарите правят челюсти, когато се развалят зъбите и в Германия правят така челюстите, че да прилягат напълно и се държат от външното налягане. Не може да ги извадиш, въздухът, който прави натискането, добре приляга, че челюстта приляга добре, че трябва да знаеш как да я извадиш. Казвам: Фокусите нищо не дават. После той тури една книга на ръката и казва: „Вижте, без да направя нещо, тази книга ще изчезне от ръката." Той тъй я държи, че изведнъж я прехвърля от другата страна на ръката, отзад. Много е ловък в ръцете, пак я прекарва от другата страна на ръката.

Често и вие правите фокуси. Разправяше ми един българин: „Като малък направих една голяма беля вкъщи. Баща ми строг. Отивам при майка си и ѝ казвам: „Направих една беля" и се направих на болен. Легнах в леглото, майка ми ме зави, завързах си главата, като че имам температура, пъшкам в леглото. Дойде баща ми, майка ми му каза, че съм болен. Той дойде, повдигна завивката, позасмя се, казва… Ако беше взел дървото, щеше да ме оздрави, превръзката щеше да изчезне и аз щях да оздравея. Вижда баща ми, че не съм болен и казва на майка ми: „Да му кажеш да бъде внимателен, да не прави такива работи." Като направил този фокус, бащата дошъл, дигнал юргана и този фокус го избавил. Тогава ще се намерите в трудното положение на този Симеон от Беброво, Търновско. Той религиозен, мисли, че всичко може да направи. Гледа, говедарят

изкарал черна буга, върви по пътя и мучи. Отива при нея и ѝ казва: „Какво мучиш?“ Тя като го натиснала, едва говедарят го спасил. Казва на бугата: „В името на Господа Исуса Христа, да не мучиш!“ Но тя като го полага на земята, дохожда говедарят с кривака, че го освобождава. Казва: „Тази буга излезе по-силна от мене.“ Казвам: Защо ходиш да се бориш с бугите? Остави ги да си мучат. Показва, че тя е свободна. Ти първо да ѝ кажеш: „И аз бих желал да бъдете такава буга.“ Ти казваш: „Много големи глупости прави.“

На силните хора ум не давай. Богатите хора на морал не ги учи. Ако си цигулар, свири на богатия; ако речеш да му даваш морал, не приема, но свирнята приема. Ако на богатия му занесеш хубава риба, оценява, ако му занесеш хубави картини, оценява, една хубава дреха я оценява, най-хубавите дрехи ще ги оцени, ще ги плати.

Казвам: В живота си трябва да бъдем умни. Питате защо Господ създал света. Той създаде света, за да научи нашия ум да работи и да мисли. Той създаде света така, за да научи нашето сърце да работи, пък и тялото ни трябва да работи. Най-хубавото нещо е упражнението, което човек със своята мисъл, със своя ум може да направи. В упражненията идват светлите мисли, които ни дават широк простор в света. В упражнението на сърцето идат едни хубави чувства, които дават приятност. Когато сърцето ти работи нормално, някой път има 140 удара или 120, 72 удара се взема за нормално. Някой път има и 62. Има много работи, които трябва да преодоляваме в себе си. Да допуснем, имате една дума, която не сте разбрали. На английски малко се различават в произношението – някой иска да подиграе, че е законник, но казва, че е лъжец (lawyer (англ.) – законник; юрист; lyar (англ.) – лъжец). Този не може да го съдят, понеже са близки двете думи, казва: подхлъзване на езика станало. Един език, който обича да се подхлъзва, какви са условията?

Езикът никога не трябва да каже нещо, което не е вярно. Всякога неверните неща идат. Ние мислим, че може да се освободим лесно. Казваш някои неверни работи. Да кажем, че понякога ти казваш, че знаеш, но сядали ли сте в математиката да решавате задачи? Някои задачи лесно се поддават, някои не може да се разрешат. Тогава ще идеш да попиташ. Или, по някой [път] може да свирите. И в музиката има мъчни упражнения. Има известни тонове в художеството, много мъчно се турят. Все таки трябва някой да ви покаже по кой начин. Всички ние се ползуваме от опитността на другите хора. Някой човек казва, че трябва да бъде самостоятелен. Какво трябва да разбираме под думата самостоятелност? Не трябва да копираш нищо. Вземеш една картина, трябва да я нарисуваш. Ти да я нарисуваш, но много самостоятелно да я нарисуваш. Едно камъче може да

нарисуваш. Едно цвете може да нарисуваш, но не да вземеш да го прекопираш, както децата прекопирват на прозореца по предмета. Трябва окото да се научи на тия линии.

Сега, ако една линия е права, какво означава? Имате една крива линия, тя какво означава? Имате криви линии в рамената на жените, в мъжете линиите на рамената са по-прави. У жените се образува една кривина, показва женственост. Кривите линии са ги образували жените, правите линии са ги образували мъжете. Вие виждате, че правата линия е дълга. Каква е големината на една права линия? Всяка права линия седи само от две точки. Кривата е винаги по-дълга от правата.

Значи кривите линии произтичат от енергиите на сърцето, правите линии произтичат от енергиите на ума. Следователно когато в един човек преодоляват правите линии, казваме, че в него умът работи повече; когато кривите линии преодоляват, сърцето работи повече. Понеже и двамата работят, трябва да има хармония между кривите и правите линии. Тогава се добива една симетрия. Защото има линии на ума в главата и има линии на сърцето в главата и в лицето и те са оставили отпечатък навсякъде. Имаме вече линии на волята, линиите тогава са се удебелили. Щом линиите се удебеляват, това е на волята. Ако един човек, като пише, пише първо тънко и после надебелява, показва воля. Той първо започва с прави линии. А правите линии показват, че умът започва да работи. Като започва умът да работи, проявява се волята. Щом се удебеляват линиите, това е волята. Щом правиш много погрешки, показва, че волята ти е силна. Щом правиш много погрешки и не ги поправяш, показва, че волята ти е силна, понеже трябва да съизволяваш да си поправиш тия погрешки. Ти счупиш един джам. Тук счупиш, там счупиш – показва, че волята ти е силна, не вървиш по законите на ума и сърцето.

Казвам: Трябва да има хармония между ума, сърцето и волята. Правите линии са потребни, те са релсите. Но някъде в картините трябва да туриш деликатни линии – тогава сърцето трябва да действува. Много тънки линии. Това е женският, или мекият елемент. Сега някои от вас казвате, че човек трябва да има мъжки характер. То е една трета. Трябва да бъде добър – то е две трети. Трябва да бъде разумен – то е воля вече.

Сега на вас не искам да ви представям следното положение, не трябва да изпадам в една погрешка. На една стара баба да ида да показвам как трябва да се облече с хубави дрехи, да се харесва на момците, не е на място. Какво трябва да говоря на старата? С какво трябва да я занимавам? Не трябва да ида при една млада мома на 19 години и да ѝ разправям за старите дрехи на бабата. Ще ѝ говоря за дрехите на младата. Всяко нещо да

турим на мястото му. Старите носят черни дрехи, младите носят червени и жълти. Черният цвят не е лош цвят, той събира нещата. Всички стари хора изобщо са банкери, там е всичката работа. Старите банкери седят цял ден пред касата, наблюдавал съм тия, старите банкери, сарафите. Седи той пред касата, златните монети събрани там, той седи, да дойде някой, и от лихвите печели. Води един седящ живот, нищо не работи. Погледнеш, започнат да го болят ръцете, краката, главата го боли. Защо? Обича много парите си. Никак не работи.

Когато човек боледува, той се занимавал с банкерство. Някои религиозни болни казват да станат светии. Седи на едно място, не иска да работи. Той трябва да ходи, да обикаля цветята, да изучава хората, да говори добре. Той седи на едно място, да дойдат хората, че той да ги лекува, да се прочуе, да пишат вестниците заради него. Някой иска да стане силен – той трябва да се упражнява 4–5 часа. Или иска да стане боксьор – да се упражнява. Ако идете в Америка, ще видите, тия мъже се упражняват, бият тия топки, свързани с въже. Трябва да си упражняват ръцете, къде и как да удари. В Америка плесници не удрят. Щом го обидиш, започват да се боксират, свършат, ръкуват се и си заминават. Казва: „Още веднъж като говориш, да мислиш.“ Някой път се случва, че обиденият иска да си отмъсти, че се случва пак да го бият, два пъти. Казвам: Ако си слаб, поздрави онзи, който те обидил. Понеже ако речеш да се биеш, ще те набие хубаво. Кажи: „Поздравлявам те.“

Време е да правим упражненията. Аз мислих да ви изсвиря нещо. Малко с музика да се занимаем. Българите имат едни песни, които се казват оплаквателни. Като пея или като свиря една песен на цигулката, се оплаква някъде. Някъде свиря на сол, или свиря на ре, или на ла, или на ми. Сега, когато мелодията е направена на ре струна, [като] свиря песента, показва, че много е работата, непоносима. Като свиря на сол, песента така е нагласена, показва, че се оплакват, защото не са хубаво облечени. Ако е на ла, яденето не е хубаво сготвено. Оплакват се българите или че работата е непоносима, или че не е хубаво облечен, или че яденето не е добро. Българите са богати с оплаквателни песни, че дрехите били скъсани, че обущата скъсани, че корав е хлябът. Музикално е турено това, много хубави са оплаквателните песни. Да ви изсвиря към кои песни спада, за да разрешите какво му липсва на българина: много ли е работата, дрехи ли няма, малко ли е яденето и дали не е учен. Оплаквателните песни ги пеят, то е една археология за мене. Българските песни ги сортирам, всяка песен от коя епоха е, които гами преодоляват, че много работа имал, че не е доял, че не е облечен, че не е свободен.

Казвам: При сегашния живот ви трябват не оплаквателни песни, но песни

на радостта, които носят изблик на човешкото сърце, които носят изблик на човешкия ум и които носят изблик на човешката воля. Такава трябва да бъде бъдещата музика. Тя трябва да бъде гениална. Една музика, която носи светлина за ума, да носи топлина за сърцето, условията да носи и да носи сили за човешката воля. Някои от вас, които ме слушате, казвате: „То не е за нас. Ние на стари години ще изучаваме какво нещо е музика." Като идете при царските врата, ще ви дадат избор на една песен. Ще кажат: „Я кажете защо сте дошли." Вие постъпвате в едно училище, ще държите изпит и тогава ще влезете.

Казвам: Сега да се откажете от онези навици. Вие казвате: „Какъв ще бъде краят на живота?" Животът край няма. Ако извършиш волята Божия, животът ще бъде отличен. Ако носиш в душата си любовта, животът ти добър ще бъде. Ако носиш в твоя ум доброто, животът ти добър ще бъде. Всичко ще бъде отлично. Но ако не спазваш Божиите закони и не носиш любовта, тогава питаш какъв ще бъде краят на живота. Краят на живота се определя от вашите добродетели, които съществуват в природата. Като станеш сутрин, с коя добродетел ще започнеш? Искаш за ума – ще мислиш за светлината, за красотата, за най-хубавите неща. Мислѝ за хубавото, което ще дойде, мислѝ за сърцето. За какво трябва да мислиш? Вземи една хубава ябълка, изяж я; една слива, изяж я; вземи половин кило череши, изяж ги, а ако искаш да въздействуваш на сърцето си, аз ако искам да въздействувам на сърцето си, ще взема половин кило череши, ще ги изям, ще покажа какво нещо е сърцето, ще въздействувам на сърцето. Ако искам да въздействувам на своята воля, ще ида при този човек, който посадил дървото.

Сега, когато видите един умен човек да изучава, в какво седи неговата ученост? Той има, да кажем, отлична памет. Изучавайте как [е] придобил паметта. Или има един ум много схватлив. Има хора, които са много досетливи; има хора, които не са никак досетливи. Знаеш ли колко лесно е човек да бъде досетлив? Влизаш някъде, носът ти показва, че е нечисто. Не влизай при нечист въздух. Видиш някого паднал – не гледай, извърни очите си към нещо красиво. В природата трябва да гледаме красивите работи.

Та, казвам: Господ е създал света, всички да бъдете щастливи, да можете да се учите, да работите. Светът е създаден хората да бъдат щастливи. Ти можеш да бъдеш щастлив само в даден момент, когато учиш. В даден момент едно прозрение имаш. Един млад брат ми казваше: „Най-голямата радост имам, когато пиша някоя музикална песен и като туря последната нота, усещам една много голяма радост. Другото не ме интересува как ще го свирят." Когато един художник завърши картината си с четката и тури

последната краска, като я погледне, той е щастлив. Щастието не е нещо, което е постоянно. Завършиш една работа, пишеш нещо, което, като видиш, че си [го] направил без погрешка, усещаш една радост в себе си. Всяко нещо, което правим, да е хубаво направено. Да се радваме на нашите мисли, на нашите чувства и да се радваме на мислите и чувствата на другите. Да се радваме на онова, което Бог е направил в света. То е щастието.

Като станете сутрин, благодарете на Бога, че имате отлична глава, която Господ е турил на вашите рамена. Турете ръката на сърцето си и като усетите, че бие, благодарете на Бога. Като погледнете ръцете, благодарете на Бога за голямото благо, което ви е дал. Не да бъдете песимисти.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото Ти си пратил.

1-ва лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 1.X.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1941_10_03 Правият ъгъл
лекция на Младежкия окултен клас

ПРАВИЯТ ЪГЪЛ

Отче наш.

За думите, които сте написали ще определите трима души, които да ги систематизират. Да видим кои думи колко пъти се повтарят. Ще прегледате всичките да видим колко пъти се повтарят. Трима души, които обичат, да си дадат кандидатурата. Ще ги напишете хубаво, ще ги подразделите по азбучен ред. Всичко, което се прави да се прави хубаво.

А как ще нарисувате Плеядата, кокошката, толкова пъти сте я виждали. Когато се наблюдава, се образува кръг като главата на човека с една светла звезда. Като се наблюдава с един уред, който 24 пъти увеличава, представя една хубава картина. Нещата в природата другояче изглеждат. Кокошката има форма на триъгълник. Нещата, докато не станат разумни, не могат да се изучават. Представите, които имате не са разумни. Някои от вас искате да ви обичат. Искате да бъдете силни, та да ви обичат. Силния човек никой не го обича, от него могат да се плашат, но силния не го обичат. Силния човек го обичат, когато направи някое добро. Да помогне, но не заради силата го обичат. За силата може да го уважават, но не да го обичат. Ще кажете защо? Аз уподобявам на следното. Ако турите тежък товар на гърба си, ще обичате ли този товар? Ще видите, че не е за носене. Ти искаш да го снемеш от гърба си, не се носи. Ако е някоя перушинка вземеш я в ръката, носиш я, приятно ти е да носиш перушинката, но да носиш цял чувал не ти е приятно. Една голяма идея, както вие искате, не се носи. Малките идеи по-лесно се носят, но големите не. Коя е най-леката дума в света, която може да носите, как мислите, кажете ми? И думите имат тежест, тежат. Сега не е погрешно, че не сте ги теглили. Не мога да изискам от вас да кажете коя е най-тежката дума. Например, учените хора говорят, че са измерили атома – аз не зная как са го измерили – и казват, че имал 25 милионна част от милиметъра. Един милиметър разделен на 25 милиона части. Как са го разделили? Значи на физическото поле не е възможно. Един атом да го делиш, как може? Няма ножче, с което да се раздели на толкова малки частици. Някой път тази точка, ако турите под микроскоп, ще се увеличи. Нещата могат да се увеличат по форма без да има вътрешно съдържание. Според вас коя е най-леката дума? – /Светлина./ – Щом се веселиш ще плащаш. Веселите се в един ресторант, плащате. Светлината не е веселие. Светлината е доста тежка, изгаря лицето на хората. Кажете ми коя дума е най-лека? – /Вода./ – Давят се

хората в нея. – /Хляб./ – Задавят се хората. – /Песен./ – Заболява те гърлото. Намерете някоя дума, че всички хора да са доволни от нея. – /Благост./ – Карат се хората заради нея.

Кажете ми сега с коя дума хората се събуждат сутрин? – /Прозявка./ – Станеш, прозееш се. Какво значи „прозявка“? Гладен съм. Как е на френски „прозявка“? На немски как е? На английски как е? Има ли един и същ корен? Каква роля играят сега при дихателните букви?

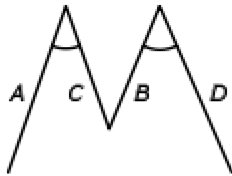

Фиг. 1

Буквата М е затворена, А е отворена. При буквата М кои органи вземат участие? Забележете, ако напишем геометрически буквата М (Фиг. 1). Линиите А и В са успоредни, С и D са успоредни. Образуват се два ъгъла. Геометрически на какво е равен този ъгъл? Този ъгъл показва отношение на четирима души. Двама души се пресичат.

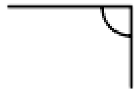
Фиг. 2

Ако имате един прав ъгъл на какво е равен? – На 90 градуса. (Фиг. 2)

Фиг. 3

Ако нарисувате една плоскост, D представя плоскостта (Фиг. 3). А е перпендикулярна на плоскостта. Линия А не съществува в плоскостта. Тя е в друг свят. Тя е като сянка в плоскостта. Кои са реалните линии?

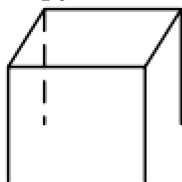
Фиг. 4

Които са триизмерни, които са на плоскостта. Цялата фигура, (Фиг. 4) която е нарисувана на плоскостта, тя не съществува. Съществува само плоскостта, а фигурата, която представя четириизмерно тяло не съществува на плоскостта. Идеята, която давам не съществува, но това е само плоскостта. Най-първо трябва да знаете кои неща съществуват като реалност във вас. Кое вие знаете. Съзнанието трябва да попипа някои работи. Какво разбирате да имате един усет? Пипането е елементарен усет. Та казвам, от устата вие понякой път усещате някоя дума произнесена.

Или някой път един поглед. Някой така си завъртял очите, че ви погледнал. Погледа иде накриво. Вас ви е неприятно. Защо, какво разбирате под един крив поглед? Казвате: „Криво ме погледна“. Под какъв ъгъл ви е погледнал той? Или пък понякой път говорите, че си изкривил устата и вие се обидите. Той си изкривил устата, пък вие се обиждате, защо? Оголяла главата на някой човек, пък вас не ви харесва. Той се мъчи, пък вие не харесвате, че няма коса на главата си. Питам: Защо не харесвате гола глава? Толкова години учите някои неща, не трябва да ги повтаряте.

Някой път сте неразположен. Не туряте на критика на какво се дължи разположението, защо сте неразположен. Дайте си отчет защо сте неразположен. Боли ви крака или някой трън ви убол, или някъде сте си пресилили крака, или ударили сте го, недоволен сте. Коя е причината на вашето недоволство? Ако сте гладен и влезете при някой ваш приятел, че не ви даде да ядете, вие ще излезете недоволен. Ако идете някъде, те ядат и не ви дадат, ще излезете недоволен. Казвате: „Не ме поканиха“. Ако ви поканят ще се откажете. Някой път когато сте гладен употребявате бялата лъжа. Казвате, че не сте гладен. Вие сте гладен, но казвате, че не сте гладен. После казвате: „За хатър ще вкуся малко от яденето.“ Какви са елементите на добрия човек? Казвам: Добър в обикновен смисъл. Какви са елементите на един добър човек?

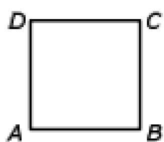

Фиг. 5

Сега понеже сте учили всичките, кои са елементите на плоскостта? (Фиг. 5) ABCD – AB : BC = AB : DC. Значи, квадрата, това е основата на някаква разумност. Само между две успоредни линии може да се постави някакво разбиране. Само хора, които са добри вървят успоредно. По тях може да мине една кола. Които не са добри, никога не може да станат успоредни. Като не са успоредни те се пресичат и тук именно се дигат всичките скандали.

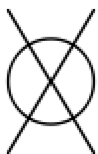

Фиг. 6

Допуснете, че това са пътищата, през които минава някой железен път. (Фиг. 6) Всякога тук може да стане сблъскване. Тук е главната станция. От тази станция някой път прислужниците, които прислужват, може да са невнимателни и да стане сблъскване. Всякога при една гара може да стане сблъскване.

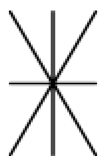
Фиг. 7

Допуснете, че може да се пресечат линиите така (Фиг. 7) и казвате, че това е звезда. Тази звезда е опасна. От тази станция вземате друго направление. Всякога когато вие се събирате – не сте успоредни, вие се пресичате. Интересите ви се пресичат и трябва да бъдете много внимателни. Вие мислите за някой човек той да се отнесе добре. Но на какво основание той трябва да се отнесе добре спрямо вас? Какво значи добро отнасяне? Всичките машинисти, които карат машина, трябва тъй да ги прекарат, че да не дойдат две машини да се блъснат, да стане нарушение. Всяка машина да минава по пътя, да не дойде в разрез с другите. Това е добрият живот. Да се отнесем добре значи, твоите мисли не трябва да дойдат в стълкновение с техните, твоите чувства не трябва да дойдат в стълкновение с техните и твоята воля не трябва да дойде в стълкновение с тяхната. В един разумен свят нито мислите на хората, нито желанията, не трябва да дойдат в стълкновение, нито чувствата им, нито техните воли да дойдат в стълкновение. Как ще го направите? Че всички трябва да пътувате в разни бързини, трябва да се разпредели времето, да се знае кой как пътува. Ако вие в себе си не може да определите вашия път на движение, вие може да дойдете в стълкновение с другите. Вие искате нещо, най-малко искате обич от някой ваш приятел. Колко и каква обич, вие не определяте. Считате, че вашия приятел е много умен, трябва да ви обича. Много добре, как да ви обича? Да обясня. В дадения случай аз постъпвам математически. Имате едно леке на бялата дреха, вие не знаете как да изчистите лекето, искате от някоя ваша приятелка тя да изчисти това леке. Ако тя може да очисти лекето от бялата дреха, без да я развали, вие я обиквате и тя ви обиква. Ако не може да изчисти лекето на бялата дреха, вие оставате недоволен. Щом изчисти лекето, казвате: „Много хубаво изчисти“, обиквате я. Вече искате да завържете приятелство. Друг път като паднат лекета на дрехата, ще търсите тя да ви изчисти лекетата. Или обичате някой дрехар, как се казват тия модистките, които шият рокли? Ако тази шивачка ви направи рокля по всичките правила, я обичате. Но, ако си позволи да направи някой клин не така, както трябва, или някакво набръчкване на рамото има. Нали има на рамото малко нахохорено, като на някой петел, вие не я обичате. Значи, ние обичаме хората, като ни дават това, което ние искаме. Ако ти даде някой една ябълка или круша, ако ти направи някоя дреха или обуща, или направи някоя картина, която ви харесва, тогава между лицето и вас се образува едно отношение, едно разумно отношение. Това лице е разумно, досеща се, дава ви това, което искате. Пък много хора не се досещат.

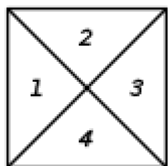

Фиг. 8

При един квадрат какво е твоето право? Вземете една четвърт от квадрата. (Фиг. 8) Един от тези триъгълници това е твоето право. Каква е функцията на този триъгълник от квадрата? Вие не може да разберете и да определите геометрически това. Този квадрат представя ръцете и краката – 1 и 2 са краката, 3 и 4 – това са ръцете. 1 е първият крак, десният крак, после левият. Имате лявата ръка, дясната ръка. 1 и 2 това са функции на краката. 3 и 4 това са функции на ръцете. Това пространство са възможностите. Това са възможностите на лявата ръка, на дясната ръка. Всичкото ваше щастие зависи от разбирането на 1, 2, 3, 4. Ако тия крака вървят успоредно, добре е. Ако понякой път се изкриви единият крак веднага се сблъсквате и двата крака ще страдат. Значи, краката успоредно трябва да вървят. Краката знаят как да вървят, пък двама души като се съберат на едно място не знаят как да образуват отношение, веднага се скарват, геометрическо пресичане има. Времето не е разпределено. Сега въпросът е доста сложен. Вие имате един войник. Ако не се отнесете добре, този войник е на служба, ако не се отнесете добре с войника, веднага обиждате неговия началник, вие обиждате офицера. Щом обиждате офицера, обиждате майора, полковника, генерала и най-после дохождате до царя. Всички те са свързани. Та вие като обидите войника, обиждате и царя. Като обиждате царя, обиждате и последния войник.

Например, някои хора казват: „Не вярвам в Бога“. Че то е обида. Да допуснем, че вие не вярвате и че има цар в една държава. Ако вие не цените представителя на една държава, не вярвате в него, вие обиждате целия народ. Какво разбирате под думата „аз не вярвам“? В себе си вярвате ли? Та вие и себе си често обиждате. Дават ви една задача и вие не можете да я разрешите, че то не е ли обида заради вас? Повече ум се изисква. Ако ви дам една задача: Една крина жито да я пренесете зрънце по зрънце в една година от една стая в друга, колко време ще ви вземе? Представете си, че в едно кило се съдържат 16 хиляди зърна. Когато е едро житото 14 хиляди зърна са в едно кило. Ако имате 10 килограма жито по 14 хиляди, колко прави? – Сто и четиридесет хиляди. Сто и четиридесет хиляди пъти трябва да идете да занесете зърно по зърно. Някои от вас казват: „Глупава е тази работа“. Ни най-малко не е глупава, много разумна е. Вие ходите 140 хиляди пъти на нивата, туряте по едно зърно, посаждате го, глупава ли е тази работа? Правили ли сте опит 140 хиляди пъти да идете и да се връщате? Колко време ще ви вземе? Тук имаме един брат, който за да направи една задача, 10 пъти се качи на връх Мусала, като

взимаше вода от Окото, за да полее един камък. Този камък изчезна. След като го поля, туриха го на много важна служба в наблюдателницата. Ако не беше го поливал, не щяха да го турят. Той като го поля 10 пъти, го туриха на важна служба в наблюдателницата. Имате едно статично положение. Искате без да работите в света да разбирате. Искате да бъдете музикант. С какви дребни работи се занимава музикантът. Ще пишеш малки точици, ще ги нареждаш, после ще вземеш цигулката, ще свириш. Криво ще свириш, докато се научиш да свириш ще минат 10–15 години и тогава чак ще дадеш един концерт. Като си работил 10–15 години можеш да дадеш един концерт. Раздвижил си въздуха по един разумен начин. Музиката никой не вижда. Ако не чува тоновете, а гледа само движението на лъка, бързи или плавни. Или, ако гледа един пианист как свири с двете ръце, това което гледате музика ли е? И аз така може да ви свиря и от Бетовен мога да ви свиря, но ако правя само тия движения с ръцете, това музика ли е? В музиката, музикалните вълни са, които имат отношение. Тия вълни имат хармония. И като ги чуйте, вас ви е приятно. Като дойдат тия вълни, освобождават ви от ограничения. Имаш една болест, заболяло те коляното. Като дойде „до“-то, оздрави ти крака. Щом крака е здрав, то е „до“. Тръгнете по пътя, то е вече „ре“. „Ре“-то ви научава как да ходите. „Ми“-то ще ви научи как да не се сблъсквате. Ако вървите по права линия, може да се блъснете и трябва някъде да заобиколите. Вие от „ми“-то се докачате. Като дойде някъде да се обърнете, това е „ми“. „Фа“ – трябва да правите кръгове. Всичките кръгове имат свое съдържание в живота. Ако не знаеш как да направиш един кръг, „фа“-то не може да го вземеш. Трябва да направиш един кръг. Точките на периферията на кръга трябва да бъдат еднакво отдалечени от центъра, тогава имаме един обикновен кръг. Около този обикновен център, отношенията трябва да бъдат еднакви. Знаете колко мъчно е в живота да се вземе само „фа“. Имаш да плащаш някому, трябва да знаеш как да вземаш „фа“. Мислиш ли ти, че ако го подведеш с един лев, че си взел „фа“ правилно ? Точно „фа“ е. Ще му дадеш толкова, колкото си взел, с лихвите заедно. Сега съвременните хора все бързат. Те не знаят какво нещо е истинския, добрия човек. Как ще нарисувате добрия човек. Доброто има форма, истината има форма, любовта има форма на физическото поле. Как ще предаде една любовна форма, и здравето си има форма. Някой път художниците са схванали и са могли да предадат това. Те рисуват някой болен човек. Представят, че очите му са хлътнали, мускулите хлътнали, изтъняват, прегърбва се този човек. Носа му рисуват такъв какъвто не е. Очите му стават светли, такива безцветни. Има една болест, която разкрасява човека, но има една болест, която много го погрознява. Има болести, които са отлични художници. Направи окото красиво, оцвети го.

Та казвам сега: Животните със своята мисъл какво направиха? Вземете

структурата на един вол, показва докъде е стигнал. Или вземете едно куче, една змия, една риба, показва докъде са стигнали. Външната форма на рибата показва степента на културата, до колко тя е разбрала природата. И човешката форма показва до колко е разбрал той природата. Така форма е взел. Този, който има тесни възгледи за природата, очите му са близо. Който има широки възгледи, очите му са надалеч. Той сам не го знае това. Този, който е много умен, носа му е дълъг. Този, който не се е просветил, носа му е къс. Този, на който сърцето се е развило, носа е станал широк. Този, на който сърцето не се е развило, носа е сплеснат. Този, който среща големи мъчнотии в живота, носа му е вдлъбнат. Този, който среща малки мъчнотии носът е права линия. Ухото от големи мъчнотии се е вдлъбнало. Когато ухото е хубаво развито показва, че човек е минал през школа, учил се е. Когато ухото е просто, този човек няма култура и не е минал през големи мъчнотии в живота. Челото показва пътя, по който е минал, какво е научил. Не се е занимавал с философия, тия центрове са слабо развити. Когато челото е изпъкнало в долната си част, наблюдението е силно развито, показва че всичко вижда за ядене и пиене, знае елементарни работи. Отвлечените работи не го интересуват.

Вашето недоволство сега показва, че нещо ви липсва. Да кажем, имате музикант, певец, но гласът му не е развит. Ако аз бях певец, за да зная дали пея хубаво ще ида да пея на цветята. Като пея на едно цвете, ако расте и цъфне много хубаво, значи пял съм му много хубаво. Ако посея една ябълка и на нея пея, и тя даде хубави ябълки, значи пял съм ѝ хубаво. Защото понякой път трябва да правите опити. Правете опит с ябълките, и когато сте пели хубаво, формата на ябълките е много красива. Ако пеете грубо, формата им става груба. Да кажем някой художник рисува. В онези, гениалните, художници съвсем другояче са поставени линиите и сенките. Още като погледнете една картина, знаете дали художника е гениален, дали е талантлив. Талантливият художник има талантливи линии. Гениалният – гениални. Обикновеният – обикновени. Отношението на линиите е едно и също. Вземете един щедър човек как бърка в джоба. Онзи, който не е щедър, бръкне, поглежда парите, връща ги, пак бърква, пак ги туря и така няколко пъти. Щом прави така този човек не е щедър. Щедрият като бръкне, каквото хване даде. Този, който не е щедър търси да намери най-малката монета.

Та казвам: Сега вие искате да бъдете силни в света. Защо ви е силата? Можете да бъдете силни, но ще ви дадат чук да трошите камъни. Ако сте силни като художник, ще ви дадат картина да рисувате. Къде ще покажете вашата гениалност на сила? Ще ви поставят някъде като скулптор да изваете една статуя. Ако изваеш този камък така, както трябва, тогава си майстор скулптор. Както гледам вие всеки ден работите върху себе си, но

всеки път не удряте на място. Разгневил си се. Че важно ли е това? Или си се обезверил. Важно ли е да се обезверяваш? Нищо не си посял, казваш: „Нищо няма да излезе от тази работа“. Глупаво е то. Посей и тогава чакай да излезе. Като не си сял защо казваш нищо няма да излезе. Като, че си някакъв философ и казваш, че от това нищо няма да излезе. Хубаво, от какво ще излезе? Казвате: „Пари да имам“. Хубаво, как ще имаш тия пари? И те са ценни за нещо. Парите са една ценност. Дават ти една работа, плащат ти 200 лева. Работил си с мотиката, изработил си за 200 лева. Едно растение като се посади и му попееш то трябва да израсте добре. Ако не израсте нищо, значи не си копал добре. Мислите ли, че вие като шивач шиете дрехите и само мърморите върху дрехата. И ти в дрехата ще вложиш всичкото твое неразположение. Тогава този човек тази дреха не я харесва. Шивач, като шие дрехата да я шие като за себе си, че онзи като я облече да му е приятно. Ако не тури нещо хармонично в дрехата, а само шие механически с машината, няма да харесат тази дреха. Сега някои от вас сте писатели и пишете. Как ги раждате тия деца? Как назначавате думите? Турил си някоя дума не на място, несъответствува. Дал си ѝ по-голяма цена, неспособна е. Някой път не знаеш къде да я туриш. Туриш един съюз някъде. Изисква се здравина. Този съюз е много слаб, скъсва се, ще се развали работата. Вие казвате: „Така е направен света“. Не, не е направен света така. Ни най-малко. Така вие го разбирате. Светът е направен много добре. Тепърва има да изучавате света.

Когато някоя мома се влюби в някой момък, на какво я учи? Той я учи на самоотричане. Всичко дава тя. Та сега духът като дойде във вас, нека да даде писмо от Бога ли е. Че е дух не ме интересува. Под „дух“ разбирам разумното, да изхожда от един Божествен център. Казва, че е ангел. Никакъв ангел не е. Един обикновен дух, който турил едно голямо име на Гавраила, на Михаила, никакъв ангел не е. Минава някой момък, казва, че е княжески син. Никаква княжеска кръв няма в него. Под „княжеска кръв“ разбираме възвишеното. Сега този медиум, той дава много неопределено. Какъв трябва да бъде медиумът? Едно стъкло е добро, което пропуща всичките слънчеви лъчи. Щом не пропуща слънчевите лъчи не е добро. Кои думи пропущате вие? Често, някой път, някой поет на някоя дума дава по-голяма тяжест за да се осмисли думата: „Парице, парице, всесилна царице, по път се скитам и за тебе питам“. Най-първо идеята е лъжлива. Парата ни най-малко не е царица, тя е кал. Кал на някой „ангел“. От калта на ангелските чепичета е тя. То е отношение. Парите значи, че той ходи чрез своя ум, чрез своето сърце, чрез своята душа и ум. В парите е сложил нещо, за което са ги направили малко божество. Вземат едно божествено отношение. Всеки, който види парите трепери, но то е мисълта, че има вложено нещо. Ако се обезценят тия пари и имаш хиляда лева, не струват нито една стотинка. Като погледнеш хиляда лева мислиш, какво можеш да

направиш с тях. А като гледаш хиляда лева, които не струват стотинка какво ще правите? Ако сте в един свят, дето имате злато, казвате: „Не ме интересува това злато“. Между живите хора евтино е това злато. Парите са една възможност, едно средство за сближаване. Но, ако тия разумните хора ги няма, парите нищо не струват. Ценното е, което е във вас. Кое е ценното в човека? Кое е ценното в математиката? Да може да разрешава всичките задачи. Един математик, който може да разрешава всичките задачи е добър математик. Един музикант, който взема всичките най-трудни и сложни упражнения, той е добър музикант, и да ги взема по всичките правила на музиката. Някой 10 години свири и пак не може да свири както трябва.

Кажете ми сега една поетическа дума и с нея да направите една музика. Хайде от думите „красота“, „доброта“ и „милосърдие“ /Учителят се обръща към сестра Олга/ и от думите „хляб“, „вода“, „въздух“ и „светлина“ за другият път да направите някаква поезия. Хайде, ако не си тука ще го напишеш и ще го изпратиш.

Задайте си въпроса: „Защо сте дошли в света и какво може да направите?“. Ако с очите си не можеш да рисуваш, да пишеш най-хубаво, защо ти са тия очи? Ако с ушите си не можеш да чуваш най-хубавите тонове, ходиш цял ден да слушаш как се карат хората, защо ти са тия уши? Ушите са дадени за да слушаш най-хубавите неща. Ако ти не си опитал най-хубавите ухания, защо ти е носът? Не само като ходите с краката си, само да ходите, но трябва да имате придобивка.

Ха сега, някой от вас дайте три тона и определете какви са. Кой тон е най-потребен? „Ре“ ви дава инициатива да тръгнете. Имате „до“, „ре“, „ми“ и обратно – „ми“, „ре“, „до“. Не, че сега това не е право, всеки тон е верен, но зависи от коя гама е. „Ре“ може да стане основен тон. „Ми“ може да стане основен тон при известни условия. „До“ е онзи тон, който можем да го чуем в даден случай, отдето започва. Най-нисък тон кой е? Който е ясен за съзнанието, той е искрицата, която може да се запали. Основен тон е този, който се освобождава от всичките мъчнотии. Този тон, който може да ти даде посока на движение, той е основен тон за движението. И тогава във физическия свят „до“-то какво ще бъде? В духовния свят или в умствения свят какво ще бъде? Там дето спира на физическото поле, тонът започва в духовното поле. Там дето спира в духовния свят, там започва основния тон на умствения свят. Съзнанието на едно духовно същество се различава от съзнанието на едно физическо същество.

Ако не знаете как да ядете хляба, хлябът страда. Вашите страдания са

страдания на хляба, който не знаете как да ядете.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истинаго Бога и Христа, Когото Си изпратил.

XXI година
2 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 3. X. 1941 г. петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев.

1941_10_05 Последното добро
утринно слово

ПОСЛЕДНОТО ДОБРО

„Добрата молитва"
„91 псалом"
„Молитвата на Царството"
„В начало бе Словото"

Ще прочета евангелието на Матея, осма глава.

Гражданите излезли да Му кажат да излезе из техните предели. Не е в техен интерес цялото стадо да се хвърли във водата. Колко естествено човек всякога е съгласен с учиния, които допадат на неговите лични интереси. Хубаво е. Първите интереси са Божествени, но сега има нещо примесено в човешките интереси, някой в миналото го е присадил. Има много неща, които не са естествени. Ражда ли се човек пияница или крадец? Кражбата е присадка, пиянството е присадка. После, има още много други присадки. Ако вземем съвременното християнство, какво ли не са притурили на Христа, че Той казал. Христос учи много просто. Той с притчи учеше хората и от тия притчи изваждаха тайната. Казва: „Живейте тъй, както разбирате." Разбира се: не както си присаден, но както не си присаден. Ако те взема и те хвърля, и кажа: падай, както знаеш, ако от някой аероплан някой пада – сега има парашути, като падат, но без парашути – отиде; като падне на земята, нищо няма да остане от него.

Сега всички давате примера – имаш една градина и казваш: „Никой няма право да бута плодовете." Но ти ги буташ. Ти казваш, че имаш право, но всъщност според Божия закон нямаш право на тия дървета. Ти си взел това право. Нямаш никаква тапия, че тия дървета са твои. Дойде друг, казва: „Ти нямаш това право, аз имам право." Кой ти даде това право? Това е безправие. Туй не е същността. Нас не ни интересува плодът. Яде този човек плодове, понеже има здраве. Ако стомахът беше болен, хич нямаше да ги бута. Пил вода, защото е жаден. Ако не беше жаден, хич нямаше да бута водата да я пие.

Ние искаме да знаем какво е волята Божия. Най-първо, човек се влияе от своето тяло, влияе се от своето сърце, влияе се от своя ум, влияе се от своята душа, влияе се от своя дух. Някой път тялото е право, сърцето е право, умът е прав, душата е права, духът е прав. Сега колцина хора има, които различават тия влияния? Да ядеш има нещо необходимо – не може

да се каже, че не трябва да ядеш. Ще ядеш, но разумно ще ядеш, ще подбереш храната, която е подходяща. Не казваме да не пиеш. Ще пиеш, но разумно ще пиеш, ще пиеш онова, което Бог е направил, чиста вода. Тия примеси, които хората направили, ти ги дръж надалече.

После, друг социален въпрос: как трябва да се възприема светлината, въздухът, водата, храната? Имаме този стремеж. Как да се поддържа човечеството за приемане на живота? Има общо възприемане на живота. Ти трябва да даваш ход на всичките клетки на тялото си да живеят. Ако ти привилегироваш някои клетки на стомаха си, даваш им колкото те искат, а на дробовете не даваш каквото искат, ще настане анархия. Ако на ума, на мозъка, не даваш каквото иска, и там ще настане анархия. Ако на всяка част на организма не дадеш право, ще се намериш в безизходно положение, настава една дисхармония. Ще те заболи кръстът: значи ти си господар, който не е дал правото на гръбначния стълб да постъпва както той знае.

Сега всеки твърди как Господ е направил света. Че как го е направил? Как разбирате как Господ направил света? Бог е направил света и сега всички ние учим благата, които Бог ни е дал, как да ги употребим. Първото нещо, хората трябва да се научат как да ядат. От яденето зависи какъв ще бъде животът. Ти ще бъдеш в яденето или вегетарианец, или плодоядец, или месоядец. Месоядците са, които внесоха всичките лоши работи в света. Да допуснем, че вие сте вегетарианец, но минавате някъде и ви замирише на пържола свинска, направена хубаво, отгоре посолена с червен пипер и лимон турено. Казва: „Трябва ли да ядем?“ Може да ядеш за цяр, свинското месо за цяр болните може да го ядат; препоръчвам го, но на дози. Като си здрав, да не ядеш свинско месо. Болните може да ядат. И овче месо, и кокоше, и яйца може да ядат, всичко може да ядат. Аз считам вегетарианци не които седят пред мене и не ядат, но които нямат желания, които са неестествени. Тази, месната, храна е много нечиста. Всички онези, които се занимават с месната храна, имат метода на котките. Котката, като хване мишката, с козината, с червата я изяда. Котката живее много хигиенично, но те скоро умират от недобро хранене, неестествено се хранят, с всички нечистотии изядат храната си. Ти като ядеш свинско месо, овче месо: всичките клетки имат толкова нечистотии и ти ги поглъщаш, и после искаш да бъдеш здрав. Следователно, като вземаш месото и като мислиш да си похапнеш, то е, защото в човека има един атавизъм.

Един мисионер във Великия океан на някой остров проповядвал християнството на човекоядците, обърнал ги към християнството. Една осемдесет и пет годишна старица вече на умиране, като дошъл проповедникът да я изповяда, казва: „Струва ми се, че ако имам опечена

ръчица на някое дете, ще оздравея.“ Та казвам, първото нещо, трябва да се освободим от неестествените работи. Да дойдем до Божествените работи на нещата: да ядем добре, да спим добре, да дишаме добре, да мислим добре, да приемем светлината добре, да се обличаме добре.

Сега ще кажете: парє. Парите не са един необходим порядък. Например ето какво, яденето е в цялото органическо царство, всички ядат, няма същество, което да не яде. Всички дишат, всички пият вода, всички възприемат светлината. Щом дойдем до парите, те са в човешкия порядък. Птиците пари нямат. Хвръкне, кацне на някоя круша, череша, вземе си череши без пари. Казвам: това е второстепенен порядък. Казваш: „Парите трябват.“ Ти си занаятчия, шиеш дрехи. Идеш някъде, ушиеш дрехи, ще те нагостят хората. Или добър железар си, или обущар, или шапки знаеш да правиш, или някой цигулар, или песни знаеш да пееш. Сега всичките хора не пеят. Всички говорят, но всички не пеят. Млекопитаещите ни най-малко не пеят. От птиците малко има, които пеят.

Казвам, да отделим Божественото влияние. Когато Божественото влияние дойде в човека, то носи здраве. Всички други второстепенни влияния всякога са болезнени. Някой път ти може да дойдеш под влиянието на някой вълк. Вълците влияят. Щом дойде вълчото влияние, ти може да хванеш някоя кокошка и да я заколиш, това е лисичо влияние. Лисицата някой път ще си помисли за някоя хубава кокошка в курника и тази мисъл се предади на твоя ум. Ти започнеш да мислиш за кокошката, както лисицата, или за овцете, за някое агне, както вълкът. Или някой път мислиш за рибите. Това е мисълта на тия птици, които живеят в моретата и се хранят само с риби.

Та казвам, ние по някой път се намираме под влиянието на някои животни или растения. Хубави са тия влияния, добри са. Но някой път тия влияния образуват в нас едно лениво състояние, та по някой път сме неразположени за работа. Докато е млад човек, природата го поддържа. Като стане стар, той започва да се убеждава, че не трябва да работи. Когато трябва да работи, отказва се, казва: „Остарях.“ То е едно вътрешно умствено състояние, започва той да се оглежда в огледалото, явяват се някои бръчки, косите побеляват, започва да се прегърбва. Вземете вие един лист, и щом той изсъхне, веднага ще се набръчка. Щом започваш да остаряваш, влагата намалява. Старите хора нямат влага, изгубват водата. Старите хора са градинари без вода. Градинарство без вода не може. Тия, плодните, дървета без вода не виреят. Красотата без вода не вирее.

Та казвам, Божествения ред на нещата в нас трябва да го различаваме. Никога не трябва да проповядваме едно учение, което не изпълнявате.

Някои от вас препоръчват безбрачие. Във вас има милиони клетки, които постоянно сватби правят, постоянно сватбарство има в стомаха, в дробовете, в мозъка. Казва: „Не трябва да се женят." Благодарение на тия женитби те живеят. Ако престанат да се женят у тебе, и ти ще престанеш. Не се жени, за да се развеждаш. Ожениш се и след две години се разведеш. Жени се да не се развеждаш. Някой ми казва: „Сгодих се." Десет години се водите, докато се опознаете. Хората казват: „Кови желязото, докато е меко." Лесно е, ако е за гвоздеи: вземеш чука, вземеш гвоздея, ковеш. Щом дойдеш до обществения живот, работата с гвоздеи не става.

Казвам, в съвременния живот трябва да стане преобразуване в семейния живот. Едно преобразуване трябва да стане в семейния живот на нашия ум в нашия мозък, едно преобразуване в семейния живот в нашите дихателни органи или на духовния свят. Трябва да стане едно семейно преобразуване на тялото ни. Най-първо, човек трябва да се самовладее. Направете един опит. Отивате при една чешма, има десет души, чакат. У вас има желанието да ги разкъсате. Казвате: „Бързам." Искаш да вземеш, ти да се напиеш. Хубаво, ако ти си силен, разрешаваш въпроса. Но ти си слаб, и тия хора са силни, и си позволиш да бутнеш някого. Какво ще стане? Някой път гледам някои духовни хора, като станат духовни, мислят, че са много силни, казва: „Мене Господ ми каза да ти кажа." Че де ти са документите, че Господ ти казал? Ако Господ ми е казал, аз ако съм, ето как ще постъпя. Отида в дома, има един болен. Най-първо, казвам, че Господ ме прати да излекувам болния. Излекувам го. Мъжът и жената се карат, казвам: „Господ ме прати да ви примиря." Помирявам ги. Жената не обича мъжа си, казвам: „Господ ме прати да обичаш мъжа си." После, Господ ме прати да науча мъжа и жената да се обичат. То е наука. Ти трябва да знаеш откъде да започнеш да обичаш. Ти можеш ли да месиш хляб без вода? Вода имаш, но може ли да месиш само с вода, ако нямаш брашно? Трябва ти брашно, трябва ти и вода. Като замесиш хляба, трябва да знаеш как да го опечеш.

Сега всички тия работи ние ги знаем. Но как ще научиш един човек да обича другиго? Заради мене не искам никаква философия. На другите трябва да обяснявам как трябва да се обичат хората. Дето и да ида, те имат доста дървчета, туря на огъня, запали се, огънят гори. Казвам: не изгасвайте този огън. Любовта трябва да се раздава. Човек отива да търси гладните хора, ще им остави каквото има, да ядат, и като влезеш в дома, ако ти сам не си проводник, за каква любов ще говориш? Теоретически ще говорим да се обичаме, но и ти не знаеш какво нещо е обичта. Дойде някой и на мене ми казва: „Учителю, аз ви обичам." Питам: „Защо ме обичате?" Два процеса има да обичате: или този, когото обичаш, трябва да вземаш нещо от него, или трябва да му даваш нещо. Един учител обича способния

ученик, вижда го, ако е по музика или някое друго изкуство: онова, което му предаде, ученикът ще приложи, той ще рисува хубаво, ще свири хубаво. Сега дойде противоречието: туй е за способните, ами за неспособните ученици? Аз подразбирам, че всички ученици са способни. Всеки човек, който има глава на раменете, е способен; който има дробове да диша, е способен; който има стомах да се храни, е способен; който има крака да ходи, е способен. Ще започнем от онзи, естествения, порядък. Ако ти не допущаш светлината на твоите очи, очите ти след време ще се атрофират. Ако ти не пущаш въздух в дробовете си, те ще се атрофират. Ако не допущаш храна в стомаха си, клетките на стомаха ще се изопачат. Един ден ще започнеш да страдаш, ако не учиш краката си да ходят, ръцете си да работят. Ние ги учим, те са ученици. После, пръстите си трябва да учиш. Я виж онзи пианист, двайсет години той учи, докато научи пръстите си как да свирят. Като ги научи, всеки пръст знае вече по клавишите на пианото да свири; пръстите като че ли имат светлина в себе си, знаят къде са клавишите.

Казвам, в нас има едно вътрешно чувство, което ни пошепва как да живеем. Но има един човешки порядък, който казва: „Жената е съблазън“. Вярно ли е това? Жената е съблазън, когато се наконти със скъпоценни камъни и ходи между бедните хора, които имат нужда от тия скъпоценни камъни. Тя да не туря тия скъпоценни камъни на себе си, но да ги снеме от врата си, да натовари една кола с хляб, че да иде между бедните да раздава хляб. Тогава ще я слушат. Тя се накичи и казва: „Гледайте, като мене да бъдете.“ Де ще намерят толкоз скъпоценни камъни бедните? Ако натовари хляб и раздава, и каже: „Както аз постъпвам, и вие постъпвайте“, всеки може да направи това. Но скъпоценните камъни не са нещо съществено. В този свят скъпоценните камъни са само за ума. Скъпоценните камъни да ги носим в човешката мисъл, в човешкото сърце, но отвън, на физическото поле, само тия богаташи носят скъпоценни камъни. Скъпоценните камъни, които се носят, предпазват от известни злини. Те са оръжие. Всеки човек, който ходи със скъпоценни камъни, показва, че той е военен. Все ще носиш като някой военен някоя пушка, някоя сабя. Ти ще носиш диамант просто да се пазиш от някои лоши влияния. Може някой камък да е с червен цвят, син цвят – то са оръжия. Вие носите гребенчета на главата си, някои носите черни гребенчета, някои – бели. Питам: птиците какви гребенчета носят? Без гребенчета не може ли? В един град има гребенчета, но в село няма никакви гребенчета, косата така е вчесана, завързана с панделка.

Сега същественото в живота е да съзнаваме онзи Божествен порядък, който действа в нас. Ако човек дава ход на своите чувства, никога не си въздейства. Минаваш покрай някой извор, искаш да пиеш. Почини си,

вземи вода в ръката си и опитай водата. Ако кажеш: тази вода не е хубава, онази вода не е хубава, нямаш особена чаша да гребнеш да пиеш. Ще си вземеш с ръката и ще опиташ тази вода.

Та казвам, всички хора трябва да пият от чистия извор. В Божествения порядък всички имат право да пият. Ще пиеш толкоз, колкото ти трябва, ни повече, ни по-малко. Ако пиеш по-малко, ще се яви в тебе жажда. Ако пиеш повече, ще има друг процес, недоволство ще се яви в тебе. В какво седи пиянството? Седиш, пиеш една чаша, после още една и още една. Изпие двайсет–трийсет чаши, дойде до едно място, дето виното го приспи. После му образува главоболие.

Мнозина от вас казват, че много страдал от любов. Тази любов, която кара хората да страдат, тя не е чиста любов, тя е кръчмарска любов. Всяка любов, която причинява болка на човека, е кръчмарска. Всяка мисъл, която причинява главоболие, е кръчмарска. Всяко чувство, което причинява болка в сърцето, е кръчмарско. Божествените мисли, Божествените чувства и Божествената любов никога абсолютно не причиняват някакво страдание. Дето тя влиза, възкресява мъртвите от гробищата.

Та казвам, трябва да дойдем до основния закон. Казваме, че човек трябва да живее. В дадения случай, ако аз не мога да бъда в хармония с всичките хора, какъв човек съм? Ако вляза в една гора, пък се блъсна в едно дърво, че ми удари крака, кой е крив? Нося брадва и накълцам това дърво. Това не е право. Вървя в гората, блъсне ме някой клон, отрежа клона с трион. От мене зависи това, нека седят дърветата, каквито са. Като влезете в обществото, във всинца ви се явява желание с вашия трион да режете. Всеки започва да реже. Виждам гората осакатена. Всеки, като дойде, ще започне да те учи как трябва да живееш, как трябва да обичаш. То е един вътрешен процес. Човек трябва да обича, за да се научи. Никой не може да го научи да обича. Единственият само Бог може да научи хората да обичат. Понеже Той съвършено обича, като влезе, ще те научи. Казва: „Гледай Аз какво правя и прави същото.“

Та казвам, престанете да бъдете учители на любовта, бъдете образци на любовта. Не само да казвате: „Аз те обичам.“ Какво обичате вие? И аз може да кажа, че те обичам. Другите ми се хвалят, че ме обичат. Дойдат мухите в стаята, постоянно ме безпокоят. Сутрин, като стана, дойде някоя, качи се на носа ми, не кацне на рамото, но на носа. Казва: „Знаеш аз коя съм.“ Как да не зная. Аз зная какво иска: тук има за ядене, тя започва да обира микробите. Сладки са тия микроби. Аз искам да я изпъдя, казва: „Чакай да ти направя услуга.“ Някой път оставям мухите, чакам да си свършат работата. Тя ходи, обира, обира. Сега се уча да ги търпя. Като

дойде, навсякъде обикаля, ходи. След нейното идване друга муха не се качва на носа ми.

Сега всички вие сте учени, които мислите за любовта. Казвате: „Сърцето ми гори.“ Но има разни горения. По някой път срещна някоя мома и правя научни изследвания. Погледна я, тя си затвори очите надолу, казва: „Учителю, ти си толкоз свят, че не смея да възприема твоя поглед, срам ме е.“ Срещна друга, освен че не си затваря очите, но се ококори насреща. Гледа, иска вътре да проникне, да види какво излиза от мене, гледа очите ми, изследва ме. Аз седя и казвам: „Защо ме гледаш?“ Казва: „Видях нещо много хубаво, Учителю.“ Едната видяла хубавото в мене, а пък другата не може да гледа хубавото в мене. Питам, коя от тия двете моми е на правата страна?

Казвам, аз искам да грея хората, без да ги изгарям, само да ги стопля. Искам да грея хората, без да ги изсушавам, да не пресъхнат. Божествената любов носи всички възвишени качества. Тя носи всичките блага. Когато човек дойде до любовта, трябва да има достатъчно влага, достатъчно въздух, достатъчно светлина, достатъчно сила. По това се познава. Дойде любовта: и хляба добре месиш, и добре ядеш, и добре четеш, и добре се обличаш. Навсякъде всичко ти е светло. Замине любовта: навсякъде всичко виждаш, че не е така. Казваш: „Защо ми е да обичам?“ По някой път вие се обезсърчавате. Срещате вашия учител в света и на някои очите са затворени. Но в единия случай има едно малко съмнение. За мене нашата майка ни обича. Синът трябва да работи, както бащата работи. Дъщерята трябва да работи, както майката работи. Ако синът не работи, както работи бащата и ако дъщерята не работи, както майката работи, те нямат любов.

Вие, като ме слушате, казвате какво съм казал, че като ме слушате, трябва да идете да го разнесете. Колко души има, които чакат? Не да идете да ги обърнете, но да кажете: „Елате при нас.“ Благото, което нося, ти го приеми и употреби. Не да се премести само от място на друго.

Някои от вас искат да се оженят, да имат деца. Тия деца трябва да мязат на тебе, да не съжаляваш, че си се оженил. Като се ожениш, тия деца ще се родят по Бога. Ти трябва да бъдеш благодарен от тях и другите да бъдат благодарни. Казва: „Няма за кого да се оженя.“ Че как няма? Господ е пратил за всинца ви. Като дойде той облечен скромно, вие търсите някой с цилиндър и вратовръзка, пръстен да има, после, да е някакъв висш чиновник, да има заплата от десет хиляди лева, да има апартамент. Ако е бедняк, голтак, не го искате. Че Господ бедняк праща за тебе. Когато Господ ни изпраща едно дете, голямо ли го изпраща? Той го изпраща

толкоз малко, че с микроскоп трябва да го гледате. Тури това дете и то започва да расте, и след десет–двайсет години пораснало голямо. Първоначално не се виждаше. Ако вие мислите, че онези, които ви обичат, ще бъдат големи, вие се лъжете. Любовта, която не се яви в микроскопическите работи, тя не е любов. В най-малките работи любовта, ако не се яви, не е истинска любов.

Сега става, което ви казвам. Не искам да вляза в стълкновение с вашите възгледи. И аз имам такива възгледи. Някой път се ръкувам с някого, неприятно ми е, една ръка суха. Нему му трябва влага. Някой път долната част е мека, но е суха. Не от работа. На някои, без да работят, ръката е твърда. Тази твърдост не е хубава. Изобщо, щом като човешката мисъл е благородна и щом като човешките чувства са благородни, ръката е мека. Щом стават ръцете груби, щом загрубяват ръцете, то не е хубаво. После, имаме много навици. Като срещнем някой човек, не знаем на какво разстояние да бъдем. По някой път дихателните органи се запушват, образува се известна миризма, дъхът на някой човек мирише. Дишането не става правилно. Всякога сегашните хора страдат от болести, които се дължат на подпушване на силите на любовта. Любовта се подпушва, вследствие на това се раждат тия безбройни болести. Ти обичаш само едного. Да обичаме всички. Да обичаш всички ето какво означава: ти си извор, който дойде при тебе да пие, еднакво право има да вземе от твоята вода. То значи изворът няма да ходи да го обича. Когато казваме, че трябва да обичаме всички, разбираме един извор: който дойде при него има еднакво право да вземе, и да вземе толкоз, колкото той иска. Като дойде един вол, да вземе колкото на вола трябва; като дойде една мушица, да вземе колкото на мушицата трябва. Всяко същество да вземе от твоята любов толкоз, колкото му трябва. Туй подразбирам. Вие подразбирате да идете по целия свят, да прогласим, че ние сме приели новото учение. Тогава да изявим свободата. При нас свободно трябва да дойдат всички, не ние да идем при тях. При извора ние ще идем. Но някой път ще прокараме този извор в нашите стаи. То е друг въпрос. Не седите да кажете: „Ще платиш за водата.“ Че колко сте платили за любовта? Аз колко съм платил за любовта? Нищо не съм платил. Даром сте пили, даром давайте.

Трябва да се освободите от тази вътрешна тревога. Дойде някой, казва: „Ти другите обичаш повече, мене не ме обичаш.“ Досега ни най-малко не съм взел от любовта, да туря в частта на някой човек. Всеки, като дойде, ще си вземе. Любовта ни най-малко не протяга ръка. Ти ще хванеш пръв ръката. Щом я хванеш, и тя ще те хване. Любовта седи и гледа ще я хванеш ли. Щом ти я хванеш, и тя те хваща, не те пуща. Ако не я буташ, никога не си дига ръката да те поздрави. Ето аз какво подразбирам – ако аз държа

устата си затворена и не искам да приема въздуха, той седи отвън и казва: „Готов ли си да ме възприемеш?“ Щом си отворя носа или устата, въздухът влиза. Държа устата и носа затворени, той чака отвън. Светлината също така – държа очите си затворени, не влиза, щом отворя очите си, веднага влиза. В любовта вие ще отворите душата си и тя сама ще влезе, ще я усетите, ще се допрете до нея. Ако чакате тя да дойде, с години ще чакате. Тя е навсякъде, ще я хванеш. Ние, хората, много разправяме за своите страдания. Тя не обича да ѝ говориш за страдания. Кажи: „От дълго време те чакам.“ Хваща те за ръката. Кажи: „Стори за мене това, което искаш.“ Че си страдал, това-онова, оставете тия неща настрана.

Ако Христос дойде днес във вас, вашите свини ще идат в морето, ще кажете: „Учителю, откакто дойде, отиде всичко.“ Когато съживяват един мъртвец, който се удавил, усеща голяма болка, но то е признак, че животът влиза. Животът изпъжда онази инертна материя и човек усеща такава болка, каквато не е усещал. Или някой, който е замръзнал, че са го съживили, ако не спазват закона на размразяването, чувстват се ужасни болки. И аз съм чувствал болки, когато съм бил невнимателен. Пръстите измръзват зимно време и като вляза в стаята, ужасна болка се образува в ноктите. Аз съм виждал деца да плачат, половин час плачат, докато дойде кръв. Като дойде кръв, няма плач. Всякога любовта, при нашето инертно състояние, образува тия болки. Не се плашете от тия болки.

Често казвате: „Да прославим Господа, да осветим Господа.“ Че трябва да Го осветим. Като дойде Господ, не трябва да Му мърморим, да кажем: „Господи, Ти си ни оставил, че гладувахме, че страдахме.“ Погледнете онзи червей, който ходи по земята, той какво трябва да каже? Онази птичка, която седи на клона, какво да каже? Онзи вол, който целия ден оре на нивата, какво трябва да каже? Онзи кираджийски кон, който целия ден носи товари, какво трябва да каже? Онзи шофьор, който целия ден кара автомобила, какво трябва да каже? Онзи войник на бойното поле какво трябва да каже? Съдията, свещеникът, всички се оплакват. Жената, която има деца, какво трябва да каже? Сега казвате: „Толкоз време съм в учението, какво съм придобил?“ Толкоз години си на земята, какво си придобил? Човек се ражда на земята. Младата мома, която е дошла, какво е добила? Тя дошла да се учи, момъкът дошъл да се учи. Каквато и служба да вземат в света, онова, което може да ви препоръча, то е вашият ум, вашето сърце и вашето тяло. Ние се препоръчваме с три неща. Ето какъв е моят морал. Като мина покрай някое дърво, спирам се, прочета колко плода има, виждам, че са сто. Имам право само един да откъсна.

Сега ние тук имаме лозе. И някои от избраните са ходили и най-хубавото грозде са го обрали. Само няколко сестри го изяли, другите не. Казват:

„Туй е Божие.“ Хубаво, Божие е, но то е за всички сестри, по едно–две зърна да си вземат. А две–три сестри изядоха всичкото грозде. Това не е морал. Тук един брат задигнал сестрата на един брат. Той ги следи, не се разбрали и ходят двамата по Витоша. Това не е право. Хора, които идат тук да разрешат социални въпроси, не дигат скандали в братството. Страшно безобразие. Тук в кухнята влизат, няма никакъв ред, влизат с обуща. Всичките братя, които влизат в салона с обуща, да идат един ден да го измият. Казват: „Да има определено.“ В едно братство всички имат еднакви права, но и еднакво трябва да служат. Аз обичам порядъка и безпорядъкът ми е крайно неприятен. Лоши хора когато копаят лозето, то не дава плод. Те го копаха, които се развеждат, и нищо не дава.

Казвам, разведени хора не ги искаме. Нека се разведат от греха. Те са свързани с дявола. Разведете се с дявола, не с мъжете си. Грешници ние не ги искаме. Някой се оженил за дявола, да си живее с дявола. Които искат да живеят с Бога, да дойдат при нас. Всички, които имат мъж дявола, навън да седят, нищо повече. Аз се чудя, и тук има сестри, със своите торби ходят и вземат от градината. То е кражба. Тук научете се да се самовладеете. Казвате: „То е братско.“ Като дойде за работа, не е братско. И в работата, ако е братско, всички трябва да работят. Какъв порядък ще се даде на нещата, кажете ми, ако ние не считаме, че земята е дом Божи, че небето, че всичко, което е на земята, растенията, всичко е Божие? Минавам покрай някое растение, като го погледна, не искам да го онеправдая. Те са деца. Тия ябълки, круши, сливи, като деца са. Казвам, като взема една слива, какво ще направя? Трябва да направя някаква услуга. След като изям сливата, трябва да посадя костилката някъде. Колцина от вас, като ядат сливи, посаждате? Вие ги хвърляте, костилките, по земята. Из нашето игрище гледам доста костилки, от сливи, от праскови, нахвърляни. То не е хубаво. За света може да е, не за вас. Всяка костилка посаждайте. Като ядете, събирайте ги, засаждайте ги да изникнат. Отдето минете, насаждайте. Ако толкоз години бяхте приложили това правило, най-малко пет–шест хиляди дървета щеше да има посяти навсякъде.

Не можем да бъдем носители на Божията любов, ако не приемем Бога в себе си и не Го оставим Той да се изяви в нас. Аз не съм за онази любов, която е само за някои. Защото, ако ние не се поправим, в Божия закон има граници. Не мислете, че е слабост. Бог дълго търпи, но увеличаването на дълга ни най-малко не показва, че сме прогресирали. Трябва да се поправят погрешките. Не можем да се избавим от тях. Няма да дойде някой да поправи нашите погрешки. Владейте себе си. Не отвръщайте зло за зло. Бъдете смели, да кажете какво трябва да направи човек. И на себе си кажете какво трябва да направи човек.

Та казвам: пред Бога живеем. Ако Бог изпрати сега една комисия, малцина от нас ще ни намерят такива, каквито трябва да бъдем. Смъртта какво е? Разчопляне, разединение, всичко туй да видят. Всички тия мисли, желания, които са скрити, ще ги разчоплят, и нищо няма да остане неразчоплено.

Та казвам: тъй както разбираме християнството, това не е Неговото учение. Новото учение е учение за подмладяване. Младостта трябва да се изяви. Светлина трябва да се яви в ума, да бъдете радостни. Топлина трябва да се яви в сърцето, да имате най-хубавите чувства. Сила трябва да имате в тялото. Ако не се подмладите, не сте в новото учение. Човек на осемдесет, деветдесет, сто и двайсет години, и пак да бъде свеж, да му е радостно, че ще умре.

Гледам, вие сте се изпоплашили, мислите за оня свят. Кого ще заведете? Сами няма да ви приемат. Една мома приемат вкъщи със сина. Той я води. Ако той не я води, тя е натрапница. Вие искате да идете сами. Вие сте натрапници. Трябва да ви придружава някой от синовете Божии. Ако една душа отива в онзи свят и един син Божи има с нея, приемат я. Сами не искате да идете в оня свят. Кракът ви не може да стъпи. Казва: „Ще изпратя Духа Си." Този Дух като изпрати, с Него ще идете. Без Дух никой не може да иде. Не само това, но всеки ден ще чувствате, Той ви казва какво трябва да правите. Сега ще кажете: „Кажете ни нещо добро." Вие сте много добри, но ако ви кажа, че сте много добри, по-добре още едно добро. То е последното. Последното добро съживява човека. Един светия като се сформирова в утробата на майка му, образуват се ръцете, краката, тялото и най-после се сформират дробовете. Като се завършат дробовете, веднага туй дете трябва да се роди, понеже дробовете трябва да дишат, да функционират. Ако туй дете не се се роди, умира. Като се роди, излезе навън и заплаче.

Страданията показват, че човек се е родил и започнал живота. Ще бъдете доволни, че Бог ви е посетил. Гледам, през тия дни постоянно идат мрачни мисли по радиото. Този се обезсърчил, онзи се обезсърчил, този се обезверил, онзи се обезверил, аз това не вярвам, аз онова не вярвам. Какво ще ви убеждавам? Какво искате вие? Момата търси момъка. Че тя трябва да го обича. Някой път момъкът търси момата, някой път момата търси момъка. Ако той трябва да търси, стой! – той ще дойде. Ако ти трябва да го търсиш, ти ще го намериш. То са практически правила. Някой път аз ще търся, някой път мене ще търсят. Бог казва: „Потърсете Ме." Онези, които търсиха, намериха. Онези, които търсят Господ и които Господ търси, те са хората, на които Бог е дал благословението. Та казвам, не онези, които търсят Господа, но които Господ търси, ще Го намерят.

Та казвам, вие потърсете Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, с всичката си душа, и ще Го намерите. След като Го намерите, хванете Го за ръката и тръгнете след Него. Работа трябва. По този, кривия, начин ще мислите. Имаш един мъж, като го оставиш, ще разрешиш въпроса. И двама мъже не разрешават въпроса. Една жена никога не трябва да напуща мъжа си, нищо повече. Щом се ожени, да го изтърпи докрай. Да не върви по хлъзгав път. Аз не обичам тук да стават скандали. Тук не е място за скандали. Казват: „Той ги учи да се развеждат." Всеки, който се оженил, да се държи за възлюблената, по-добра няма да намери. Тук имаме една сестра, нейният възлюблен петнайсет години не беше ѝ говорил. Дошла беше до едно положение – искаше да го напусне. Проговори ѝ най-после. Бог ви туря на изпитание, издръжте изпитанието. Женитбата на земята е училище, не е щастие. То е знание. Два пъти не се женете, аз съм за еднобрачието. Ако твоя възлюблен замине за другия свят, не търси друг. Не да не обичате, но другото е търговия. Никога не се жени втори път. Замине ли си първият, не търси втори, трети, четвърти. Причината сега, че първият, вторият заминал, не търси. Новото учение изключва това. То е за еднобрачието. Адам трябваше ли да търси някоя друга Ева? Първата Ева той я намери в душата си. Душите са двойни, които слизат на земята. Всяка душа има своя другарка. Търсете другарки и тогава душите се обръщат една с друга. Две души с други две души, стават четири; две души се сливат и стават по-голяма душа, и тия души по две се сливат и стават четири, стават по-голяма душа. Осем ще се слеят ведно с други осем, докато най-после образуват тази, най-голямата, душа, която е сбор на милиони души. Не се заблуждавайте да мислите, че като него няма. То е сливане на души в света. Явяват се съмнения в света: този обичам, онзи не. Някоя звезда свети повече, някоя по-малко. Така са направени. Аз не мога да им се сърдя. Малкият извор малко дава, големият извор много дава. Малкият извор е толкоз ценен, колкото и големият.

Любовта в най-малките проявления трябва да бъде чиста. Любовта може и в големите проявления да бъде опорочена. От любов някой път човек става ленив, става нетърпелив. Много синове и дъщери не учат, уповават се на богатството на баща си. Дали баща му е сиромах, или богат, той трябва да учи, той трябва да работи. Сиромахът и богатият трябва да работят, физически труд да работят. Един ден седя, иде един и казва: „Да ви донеса вода." Казвам: „Аз не трябва да се уча така." Някой път вечерно време ходя за вода, да се упражнявам. Денем като ме видят, ми вземат стомните. Вечерно време ида за вода, да се науча. Някоя сестра ми се оплаква, че носила вода. Грехота е, който не носи вода. Ако искате да бъдете здрави: най-малко десет–петнайсет стъпки. Вземи два кърчага или две стомни,

идете, поливайте цветята. Да бъдете здрави, вода носете. Сега седете, вода не носете, болни сте. Тогава лекарите с инжекции ще ви лекуват. Вземи две стомни, иди на чешмата три–четири пъти, донеси вода. Аз, като искам да се лекувам, нося вода. Водата е много добър проводник. Сега на мене много сестри ми се оплакват: „Дотегна ни да носим вода." Не носете тежки стомни, но по две–три кила. Като се налива водата в стомната, да ви е приятно. Поливайте тази вода, туй е Божието благословение.

Тази година направете един опит. Всеки от вас да си вземе по една стомна и вечерно време носете вода, да видим идната година, като се срещнем, няма ли да бъдете здрави. Всяка вечер поне два–три пъти идете. Ако е далеч чешмата, само веднъж е достатъчно, ако е близко, три–четири пъти. Полейте цветята, напълнете стомната, донесете я вкъщи. Туй ви го давам като правило да бъдете здрави. Ще кажете: „Ние, учените хора, да носим вода?" Вие, учените хора, ако не го направите, кой ще го направи? Ангелите, които са толкоз учени, слизат да работят при хората. Какво добиват? Прати ги Господ, ще донесат една мисъл, ще се върнат при Господа. Няма да каже: „Аз, ученият ангел, който разполагам със сила, да ида при един невежа?" Той, като дойде, казва: „Не бой се. Трябва да се учиш. Земята е създадена като училище за тебе. Гледай да живееш добре, за да имаш Божието благословение." Ако можете от любов да направите този опит, направете го. Купете си по една стомна. Но ако става въпрос, то е предрешено. Ако от любов може да го направите, направете го. Ако кажете: „Това ли намери да ни каже, не може ли нещо друго да ни каже?" – аз ви казвам най-простото. Ако някой от вас няма пари, аз може му дам за една стомна назаем. Купете си най-хубавата стомна, каквато искате стомна си купете. Като седите вечерно време, няма какво да правите, кажи си: „Още една работа имам да свърша." Вземи стомната и иди да носиш вода.

Вън е ясно, слънцето вече изгря. Сега няма какво да ви казвам, но започнете да обичате тъй, както вие знаете. Няма да ви казвам ново. Започнете да обичате, да мислите, както досега сте мислили, туй, което е постоянно във вас. Вие досега сте въздействали на вашата любов. Не туряйте нови правила на вашата любов, на вашата мисъл. По стария начин, по Божествения начин, туй, което постоянно се появява. Явиш се при едно дърво, не го питаш на туй дърво дали му е приятно. Някой път минавам покрай някое дърво и виждам, че не желае да минавам покрай него. Гледа ме малко особено. Казвам на това дърво: „Ти един ден ще извадиш главата от земята." Срещате един човек наскърбен. Спрете го, кажете му една сладка дума по новия начин. Като срещнете някого, няма да го питате откъде иде, но му кажете две думи: „Пожелавам ви добър път накъдето отиваш." Срещаш един учен човек, кажи му: „Пожелавам ти днес

добре да си свършиш работата.“ Среща те един каруцар: „Накъдето отиваш, пожелавам ти добър път.“ Една мома хубаво облечена, поусмихни се малко, кажи: „Пожелавам ти добър път.“ Няма да проповядваш, да кажеш: „Защо е турила тази шапка отгоре?“ Пожелай ѝ добър път. Защо е турила шапката с перата не питайте, нека се радва на шапката, на роклята. Пожелайте ѝ добър път.

И аз сега на всинца ви пожелавам: онова, което желаете, да го постигнете; кой накъдето отива, да имате добра среда и добри постижения.

Сега да бъдем най-добрите слуги, такива, каквито Господ иска от нас.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Първо утринно слово
5 октомври 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_10_05 Благословен

БЛАГОСЛОВЕН

Отче наш.
„Ще се развеселя“.
Ще прочета няколко стиха от 9-тия до 11-тия стих от 12-та глава от Евангелието на Йоана.
„Духът Божи“.

„Благословен, който иде в името Господне“. Ще си послужа с един анекдот из българския живот като встъпление. Пътува едно младо момче, качило се на едно магаре, върви и пее. Ето среща един дядо на 85 години и той тръгнал. Казва: Синко, да поговорим за това, което може да бъде. – Да говорим, дядо, как не? – Слез ти от магарето да се кача аз. – Да сляза. Детето слиза, дядото се качва на магарето и пак вървят 10–15 километра. Детето казва: Хайде, да говорим за това, което може да бъде. – Не може, синко. Ще каже детето: Слез, дядо, да се кача аз. Ще говорим за туй, което не може, значи дядото трябва да седи на магарето, детето да върви. Две разбирания: младите, които са готови за всички жертви, и старите, които са много умни, те са с опитности. Казват: Ние сме много преживели, нямаме вече капитал да правим нови опитности, нови опити. Сега и двамата имат една погрешка: нито детето мисли за магарето, нито дядото мисли за магарето. Детето мисли, като слезе от магарето да си почине, но хич не мисли за магарето. Та казвам: Онези от вас, които трябва да създадете една нова поговорка, да разширят тази поговорка, да внесат новото, че детето и дядото да слязат, и магарето да си почине.

Туй магаре, за което става въпрос, то е нашата воля, на която всички като се качат, все яздят, и умът язди, и сърцето язди. Каквато погрешка стане, все магарето – волята виновата: той е упорит, той е такъв, той е такъв. Магарето може да носи дядото, но по-леко му е да носи детето. Дядото е тежък, с много тежки мисли е дядото, не е весел. Магарето като носи някой дядо не реве, започва да мисли сериозно. Когато носи едно дете, реве повече, радва се. Защото ревът е песен.

Сега всички искате да чуете какво ще ви говоря. Ще ви говоря за вашата глава. Имате едно богатство, което не оценявате. Носите главата, не знаете защо я носите. Някой път я държите на ляво, на дясно, на горе, на долу, даже се чудите защо Господ ви (е) турил в такава глава толкова работи, не може ли повече. По някой път протестирате за вашето сърце, че ви боли. Се хората страдат от сърдечни болести. Такива болести в света не

съществуват. Сърцето е един такъв голям свят, че болест не го хваща. Всичко може да заболее, но сърцето, не. Туй е невъзможно. От 8 хиляди години носи всичките болести, искат да го уморят, но то пет пари не дава. Много яко е това сърце, най-чудесната машина или помпа. Четете някой учен човек, говори за него, то 70, 120 години ден и нощ работи и само се монтира. Няма машина в света, която издържа толкоз труд, толкоз работа, както човешкото сърце. Имайте вяра! Казва: Ще ми се пукне сърцето. Че то не е гърне да се пукне, вие имате смешни понятия за сърцето. Казвате: Ще се скъса. Не се скъсва. Единственото нещо, което не може да се скъса, то е сърцето. То е толкоз фино, че са го оцапали хората и макар да са го оцапали, Господ не казва: „Дай си ума", но казва: „Дай ми сърцето си". Богато нещо е сърцето, богата градина е. Раят е в човешкото сърце. Като съгрешиха хората, Господ тури ангел на вратата, затвори вратата на рая, че никого не пуща. Оцапаха го. Осем хиляди години Господ го чисти от греховете на хората, които направиха в рая вътре и още не е позволено да се влиза в рая вътре, понеже не е очистен. Като се очисти в новата епоха, хората ще влязат пак в този рай, дето ще се развиват.

Сега да дойдем до същественото: всички от вас имате стремежи хубави, някои искате да бъдете учени, някои искате да бъдете красиви, силни. Всички тия работи са красиви. Най-хубавото нещо аз бих ви го казал. Аз бих ви дал един съвет. Няма по-красиво нещо, по-достойно нещо – да съзнаваш благородството на духа; няма по-достойно нещо – да съзнаваш достойнството на душата; няма по-красиво нещо – да съзнаваш достойнството на ума и да съзнаваш достойнството на сърцето си. Най-после да съзнаваш, че си турен в една хижа, да съзнаваш, че тя струва повече от всички други хижи, които съществуват в света. То е твоето тяло. Да не гледаш с пренебрежение на него, да кажеш: Кога ще се освободя от него. Като идеш в другия свят и там ти трябва тяло. Без тяло никъде не приемат. Като идеш при Господа ти трябва тяло, очи, уши. На Господа не трябват слепи и глухи хора, но с отворени уши да чуват и с отворени очи да виждат. Някои цитират Писанието: „Бога никой не Го е видял". За мене много ясна работа е. Съвременните хора са слепи, как ще го видят? Които имат очи го виждат. Само слепите не виждат Господа. Учените Го виждат. Казват ми: Покажи ми Господа къде е! Аз отговарям: На слепи хора нищо не доказвам. Отива един, който бил здрав, имал да дава доста, имал пари, но се преструвал пред кредитора си. Турил восък на очите си, превързва очите си и казва: Ослепях, ще чакаш. Едно време очи имах, сега нямам. Онзи бил сприхав, светски човек, казва: Ослепя ли, че как? Ти сляп стана, за да не ми платиш. Като започнал да го налага, да го бие, паднали люспите от очите му. Казва: Чакай, не ме бий, прогледнах вече!

Та когато дойде този бой, този бой са страданията. Всички хора сега ги

бият на общо основание. хората седят и пет пари не дават за другите. Колко пари дават когато иде на бойното поле във време на война? Удари го куршумът, падне, заровят го в земята, казват: Бог да го прости. Отиде да се бие за отечеството. Казвам: Ние не оценяваме живота, който Бог ни е дал. На съвременните хора трябва друго нещо. Ние може да воюваме по друг начин. Защо съвременните хора да не бъдат толкоз умни? Сега имаме най-културните народи, които се бият. Не зная дали няма някой закон издаден, да не се говори за това? Мисля, че няма закон издаден да не се говори за войната. Ако има закон, ще го заобиколя, по-горе съм от закона. Закона хората го създават. Не съм против войната, за войната съм. Но как да се не убиват хора, да идат на война – да се борят нагоре-надолу, до като единият признае, че другият е по-силен. После да се хванат за ръката, да се ръкуват. На съвременните хора какво им липсва? Англичаните, които са толкова умни, англичаните са отлични търговци, германците са отлични индустриалци, русите са отлични земледелци. Какво липсва на тия народи? Интересите им не страдат. Русите да си изкарват хубавото жито и да го продават. Германците да изкарват хубава стока и да я продават. Англичаните да ходят по моретата и да я продават тази стока. Да си подадат ръка, за всинца има място. Защо ще се бият? От моето гледище, намирам, че тази работа е любовна работа. Войната е любовна работа. Два момъка делят една мома, нито единият я е раждал, нито другият, те се борят, а майката я е родила. Единият казва: На мене принадлежи, и другият казва: На мене принадлежи. Бият се и момата ще отиде при едного. Не може ли да си кажат: Когото избере от двамата ни. Когото избере, пък другият да се подчини и да каже: Момата има право да избира един от тях. Има ли нещо лошо в това? Сега ще дойдем до въпроса. И ние правим същата погрешка, която направиха русите, англичаните, германците. Ние в живота правим същата погрешка. Трима души воюват в нас: то е нашият ум, нашето сърце и нашата воля или нашето тяло. Тогава хвърляме вината ту на ума, ту на сърцето, ту на тялото. Казваме: Не може ли другояче? Другояче е да уважаваш тялото си, то ти служи, ти чисто трябва да го държиш. Трябва да уважаваш сърцето си и трябва да уважаваш ума си. Не покваряй ума си с нечисти мисли! Аз изхождам от едно принципално гледище. Бог е създал хората и всички народи и на всеки народ определил правата им. Те са органи. Като защищават патриотизма, патриотизмът е едно чувство. Френолозите казват, че има едно чувство, което определя патриотизма. Също има чувство на чедолюбие. Някои майки имат силно развито това чувство, те са чадолюбиви, а у някои майки не е силно развито това чувство. После има чувство за самоуважение. У някои е по-силно, у други е по-слабо. Някой не уважава себе си, това чувство е слабо развито, у други това чувство е силно развито, той уважава себе си. Като говори, той претегля думите. Всяка дума трябва да има цена, мислите, желанията и постъпките му трябва да

имат цена. Той трябва да бъде като градинар – да обработва най-хубавите плодове в своята градина.

Сега всички вие мислите какво ще стане с вас и какво ще стане с българите. Русите мислят какво ще стане с русите, германците мислят какво ще стане с германците, англичаните мислят какво ще стане с англичаните. Важно е какво ще стане със земята. Тя е един параход, който пътува с хиляди години в пространството. Ако пътува добре, няма опасност, тя не трябва да се сблъсква с нищо, тогава и руската земя, и българската, и германската – всичко ще бъде добре. Ние ни най-малко трябва да се опасяваме, докато земята върви добре. Ако земята е наред и вие ще бъдете наред. Всеки ден като станете, осведомете се върви ли добре земята. Като станете, попитайте как е земята – върви ли добре. Скарат се двама души, не могат да се търпят. Попитайте капитана върви ли добре параходът. Веднага въпросът ще се разреши. Как върви земята? Щом тя върви добре, вървите и вие добре.

„Благословен, който иде в името Господне". Слънцето, което изгрява сутрин, иде от Господа, понеже носи всичкото благословение на хората, разпределя благата, търси отворени прозорци, казва: Добър ден, ставайте! Как параходът добре ли ви кара? Ти се почешеш, казваш: „Изгря ли слънцето?" и пак теглиш юргана си отгоре. Успите се. Тогава често мязате на един ленив американец, унаследил този навик и все закъснявал в търговската си кантора и губел милиони. Като закъснявал, започнал да хваща слуги. Казва на слугата си: Ако ме събудиш, един долар ще ти дам, ако не ме събудиш, един долар ще ми дадеш. Иде човекът, не може да го събуди. После бил здрав, че като хване слугата, набие го, после отивал в леглото, пак си лягал и вземал един долар от слугата. Никой не отивал при този господар вече за слуга. Най-после отива един бабачко. Казват му: Бие. – Ако той бие, и аз зная да бия. Казва му: Слушай, на тебе дванадесет долара ще ти дам, ако ме събудиш и дванадесет ще ти взема, ако не ме събудиш. – Ще те събудя, казва. Отива рано сутринта, носи цяла стомна, от десет килограма вода, полива го отгоре. Онзи става и казва: Ти с вода ли ме безпокоиш, започва да го бие пехливански. Онзи го бие, но и слугата го съблякъл. и го вмъкнал в банята, в това време, окъпал го. Разбудих се, казва, много ти благодаря. Дава му дванадесет долара. Ти си първият добър слуга, който знае как да къпе добре господаря си.

На онзи, ленивия господар във вас, трябва вода в леглото, след туй да го занесете в банята, да го съблечете, че във ваната да го турите, българско корито, модерните са много дълбоки. Всички трябва да бъдем смели. Всички трябва да бъдем смели за доброто, което трябва да се прави. Да изберем добър метод. Ние се страхуваме какво ще кажат хората. Ни най-

малко да се не страхуваме, искаме нещо да кажат хората заради нас. Туй което кажат, то е право, да не кажат нещо, което не е право, или пък да е нещо да е преувеличено. при това, за да ни похвалят хората, трябва да сме направили нещо. Там в салона имаме един наш художник, изложил картините си. Аз само ги зърнах, не можах да си дам мнението. Ходил човекът по Рила, не седял, рисувал, не седял само напразно да зяпа, но тук зяпнал, нарисувал нещо, там зяпнал, нарисувал нещо, пак. Казваме, че този художник зяпа. Зяпа, но рисува нещо. Ние трябва да нарисуваме нещо в живота си. Художникът нарисувал някой беден човек на картината, колкото е по-беден, картината става по-интересна. Срещне една красива мома, нарисува я, за нея вземе пари. Ние искаме красиви работи да рисуваме. Злото, то е сбутаната мома, нарисувай я. Когато ние вършим злото, считаме, че е на място, когато на нас ни го вършат, считаме, че не е на място. Когато правят доброто върху нас, считаме го за добро, ние сме доволни. От злото сме доволни, когато го вършим на другите; когато другите го вършат върху нас, не сме доволни. Злото го харесваме, когато го правят на другите, но когато го правят на нас, не го харесваме. Бият се два народа, приятно ни е, защото не засяга нас. То е зло. Ако е добро, когато се свърши войната, започват да разделят земята. Ако на българите дадат повече земя, ще кажат: Много добре. Ако ги лишат, ще кажат: Зле е. Та казвам: На всеки един народ е определено от Бога какво да му се даде. На всеки един от вас е определено какво да му се даде. Вие сте наследници на много големи работи. Не сте сиромаси хора. Срещам една мома, казва: Бедна съм, нямам баща, нямам пари, не мога да се оженя. Тя е царска дъщеря и казва, че не може да се ожени. Смешна работа. Казвам: Ти си царска дъщеря, как царска дъщеря да не може да се ожени? Може ли да съм царкиня, виж как съм окъсана? Има циганки, облечени в царски дрехи, има царски дъщери, облечени в цигански дрехи. То е актьорска работа. Ви е мислите за Бога, проповядвате, че сте християни, че сте православни, а при това поддържате, че сте сиромаси. Как един християнин може да ми каже, че е сиромах, не разбирам. Един езичник, разбирам, но един християнин, който вярва в Бога, да каже, че е сиромах, това не разбирам, то е първата лъжа. Бог създаде всичко в света и ни го даде без пари. Сега вие отивате в един театър, като дава концерт някой знаменит цигулар, колко плащате за един билет? Плащате сто или сто и двайсет лева. Сутрин като ставате за всичките хубости нищо не давате и сте недоволни. Вие градина имате и не посаждате нито едно дърво, чакате други да посадят или казвате: Ще си купим. Първото нещо: Не разчитайте да купувате нещата. То е невъзможно в съвременния свят. Имаш един двор, посей едно плодно дръвче да имаш. Ако дворът е голям, посей три, четири, то е благословение за дома. Ако имаш още по-голяма земя, обработи я, посей и други неща.

Във вашия ум трябва да съществува една мисъл да работите. Аз бих желал вие, християните, които вярвате в Бога, да имате ваша земя. Брат имате, който има земя, идете при него и работете. Що да не идеш един–два часа да работиш, кажи: Може ли да ми дадеш един декар да обработя, че плода на половината да го делим? Сега имаме един начин да се молим на Бога и той да уреди работите. По този начин, по който мислим, Господ никога не урежда света. Ако мислиш, Бог урежда живота; ако чувствуваш, Бог урежда живота; ако работиш, Бог урежда живота; ако садиш нещата, Бог урежда живота; ако правиш добро, навсякъде Бог урежда нещата. Но ако чакаш да вземеш един лотариен билет и очакваш да ти се падне нещо, то знай, че лотариите никога не донасят едно благо. Има един анекдот за един манафин в Цариград. Той имал един билет от една лотария, на която се разигравал един параход. Паднал се параходът на манафина, че като влязъл в парахода и му казали, че е негов, той полудял. Благо, което не може да употребиш за своя ум; благо, което не може да употребиш за своето сърце; благо, което не може да употребиш за своето тяло, то не е благо.

Казвам: Първото нещо, за което ние сме пратени в света, е да създадем светли тела. Това е новата философия: тела трябва да се създадат. Сегашните хора малко по-други тела имат, отколкото трябва. Материята, от която са направени, не е хубава. Един човек, който живее 120 години, трябва да пресъздаде тялото, лицето, главата, сърцето, всичко трябва да пресъздаде, че като погледнеш тялото, да кажеш: Този човек е живял по Бога. Когато хората се занимават със специални занятия, замязват на занаята. Например борците имат особени глави, ораторите имат особени глави, свещениците, учителите, разните занаятчии имат особени глави, земеделците имат особени глави. Всеки човек, какъвто занаят работи, по главата може да го познаеш. Вижте онези, които са се отнасяли с години много грубо на някаква служба, очертали са се ония груби линии на неговото лице, с този се срещне, с онзи се срещне и се кара. Питам: Мислите ли, че с хокане може да се оправи светът? Един скулптор, който е майстор, взема един камък, знае как да удря, отсам-оттам постоянно удря и извае една хубава глава, извае едно хубаво тяло, извае едни хубави рамене, хубави крака. След хилядите удари, които удря, изкарва нещо. Дойде друг и той удря, но разруши целия камък. Мислите ли, че ако разрушаваме нашия живот безпредметно, че ние сме от умните хора? Всичките болести, от които сега страдаме, говорят против нас. Нечистата кръв, с която хората са се покваряли, говори против тях. Мътните очи говорят против нас, жълтият цвят, вишневият цвят, говори против хората, черният цвят говори против тях. Ако имаш черно под очите, не говори за твоя полза. Ако имаш сенки под очите, това показва едно тягостно състояние, едно душевно състояние, в което се намираш. Ако вратът е

пълничък, хубаво е да имаш дебел врат, но ако ти си висок 165 сантиметра и имаш врат 42 или 44 сантиметра, няма да се мине една–две години и ще имаш апоплектичен удар. Вратът трябва да се намали. Този врат показва, че кръвообращението не е правилно. Тия мазнини спъват тия сили, които влизат в мозъка през нервната система. Много от болките, които усещате в крака, в гърба се дължат на това, че енергиите, които минават от мозъка през дванадесетте нервни двойки, на гръбначния стълб, тия канали, през които минава нервната енергия, се подпушват с известни мазнини, тогава не минава достатъчно енергия, не се изпраща достатъчно кръв и тази част, дето се подпушва, заболява. По някой път заболява коляното, по някой път гръбначният стълб, по някой път долнята част на крака, или хълбокът, или слабините, раменете и т. н. Животните, които знаят този закон, често се излагат на слънце. Като станеш сутрин, трябва половин час да се попечеш, да се стопят тия мазнини от гърба ти. Животът трябва да се създаде малко по-другояче. И съвременният строй трябва да се измени. Майките трябва да внушават на децата. Жените са, които ще оправят света. Те до сега биха го оправили, но не знаят какво правят. Майката може да създаде каквото иска дете. Майката може да създаде един гений, може да създаде един министър на България. Тя казва: Ти като станеш министър на България, аз те създавам за министър, ти като станеш, да създадеш такива и такива закони, да създадеш такъв порядък. Тя може да го създаде учен човек да стане, ще му внуши какво да учи и как да учи, как да го предаде на хората. Сега майките може да създадат най-учените хора, най-добрите дипломати, държавници, лекари, всичко туй. Вие ще ме запитате как? Значи знаете как де се ... жените, не знаете как да раждате децата. Ако не знаете, ако сте готови ще ви дам един съвет. Жена, която иска да създаде един гений, един талантлив човек, не трябва да се жени за един мъж да я гледа. Щом се жени да я гледа, тя ще създаде един обикновен човек на земята. Той като животните ще пасе трева, като баща си и майка си. Ще създаде една птичка от клон на клон да скача, като баща си и майка си. Оттук, оттам ще краде, ще взема оттук, оттам. Една жена никога не трябва да се жени за мъж, когото не обича. И цялата земя да ѝ дадат, да каже: Не може. Това да ви не смущава. Ще кажете: Къде да ги намерим тия? Ако ги намерите, женете се, ако не ги намерите, не се женете. Говоря за онези от вас, които искате да оправите света. Ако искате да върви както сега, нямам нищо против, но това казвам за онези новите жени, които искат да оправят света, на тях казвам: Да се не женят за мъж, когото не обичат. Да се не женят за мъж, за когото не е готова всичко да пожертвува и да се не жени за един мъж, който не е готов всичко да пожертвува заради нея. Тя да пожертвува всичко и той да пожертвува всичко. Че този ще бъде българин, англичанин, той вече е роден от една майка и един баща, които може да създадат едно гениално дете. Тия гении чакат, от хиляди години ни чакат. И знаеш защо не идват. Понеже вие, Господа, който ви е създал, вие не Го

обичате. Те казват: Не може ние да идем между хора, които не обичат нашия баща. Ти като видиш този, който иска да се жени, ще му кажеш: Никакво отношение не може да имаш, никакво приятелство, никакви близки отношения не може да имаш.

Та казвам: Първото нещо е да се създаде безкористна и идей(на) Любов към Бога. Тогава ще дойдат тия мъже в света и тия гении ще дойдат, ще дойдат тия гениалните деца. От хиляди години гениалните деца чакат в небето, от хиляди години гениалните мъже чакат и от хиляди години гениалните жени чакат в небето. Те чакат да се преродят. Сега старите учени казват: Аз вярвам в Бога. Ще оставите това. Това са обикновени работи. „Аз ви обичам, то е обикновена работа“. „Аз ви обичам“. Какво обичаш, кого обичаш? Аз ако обичам някого, какво ще направя? Няма да му направя дрехи да се облече, но, като срещна един, когото обичам, виждам, че той носи дрехи малко окъсани, шапка окъсана, ще кажа: Ела, братко в къщи! Съблечи твоята дреха, ще се разменим: аз ще облека твоята, ти ще облечеш моята. Отвън той с хубавите дрехи, аз с неговите съдраните, ще си поприказваме двамата, ще се поразходим. Като се върнем вечерта казвам: Ха дай ми (вземи) съдраните дрехи, те са моите (твоите), пак аз ще облека моите, ти твоите ще облечеш. Той ще си иде в къщи със своите, аз ще остана с хубавите. Сега това ще го разгадаете. Тия скъсаните дрехи са по-ценни от новите. Един светия, който носи своята дреха 20 години тя е просмукана с неговите мисли, от светлината му, с най-хубавите вещества. Тази дреха като туриш на някой болен, човекът оздравява. Ако туриш твоите нови дрехи, нищо няма да стане. Онази черната земя, от която вие се отвращавате, от нея излизат най-хубавите плодове. Ако останеше на вашите парфюми да ги турете, нищо няма да стане. Ако турите парфюм, нищо няма да стане, нищо не струва тази материя, нищо няма да излезе. Ако извадите всичкия парфюм на цветята, нищо няма да родят. Онази черната земя, която от хиляди години поглъща слънчевите лъчи, отвън е черна, но в себе си съдържа всичките богатства. Казвате: Какво може да излезе? По някой път по вашите обувки се налепя кал, като дойдете в къщи тази кал я изхвърляте, измийте си обущата и тази кал не я хвърляйте на пътя, но идете на някое дърво и я турете за тор. Вие като се окаляте, да измиете обущата си и я хвърлете около корените на вашите цветя. Те ще прокопсат повече, отколкото ако я хвърлите на пътя.

Казвам: Трябва един нов начин за любовта към Бога, не тъй – както сме ходили до сега. То е един опит, няма какво да се доказва. Аз казвам: Ще идем да видиш Господа днес, ще се постараем. Не че сме много много близо, но ще го видим ние. Казвате: Отде ще познаем, че е Господ? Аз казвам тъй: Ние двамата сме болни, той е хром, боли го кръста, мене ме

болят рамената и двамата отиваме. Щом Го видим, болките изчезват – това е новото учение. Щом Го видим и изчезнат болките, Той е. Щом не изчезнат, не е Той. Виждал съм богове наредени, поглеждам едного не мърда болестта, погледнем друг, не мърда болестта, като дойдем до Него болестта изчезне, всички болки се премахват. Погледнем се, ние сме вече подмладени. Казвам: Той е който ни подмладява, при когото всички болести изчезват, и здравето иде. Той е Онзи Господ, Който възкресява мъртвите, ще идем при Него. Казвате: Дали е Той? Щом имаме мир в душата си, Той е. Щом имаме Любов в душата си, Той е. Щом имаме знание, Той е. Щом имаме сила, Той е. Щом сме търпеливи на земята и се радваме, Той е. Щом си нетърпелив, колебаеш се, щом има безлюбие, не е Той. Напред ще вървиш, като дойдеш до Него твоята душа ще се разцъфти като хубав Божествен цвят във всичките цветове, които Бог е вложил вътре. Казвам: Двама по двама се хванете за ръка да идете да Го видите някой път. Не отивайте някой дъждовен ден, но като наближите до мястото, небето ще се изясни, цветята ще цъфнат, плодовете ще узреят, небето ще бъде ясно, реките ще текат, снеговете ще се стопят, ако има война, всичко ще престане, всичко в света ще престане. Ще чуете в света една песен, която се разнася: Той е в света, който носи живота. По някой път казваме: Господ иде. Един свещеник се оплаква на своя слуга. Стоян му било името на слугата. Казва: Стояне, какво ще правим, казва се в Евангелието, че ще има скърцане на зъби. – Твоите зъби, дядо попе, са опадали, ти поне няма с какво да скърцаш. То е неразбиране. Той подразбира, че той ще скрибуца. Белият цвят на зъбите представя добродетелта на човека, те никога не отпадат. Като идеш в оня свят, ще кажеш: Как тъй да не съм развивал своите добродетели? Те са една арфа от 32 струни, на която ти свириш, те представят човешките добродетели. Вие имате зъби, животните са ги употребили да се борят. Зъбите имат друго предназначение. Ако разумно ги употребявате, щяха да ви помогнат. Дойдеш до някоя мъчнотия, ще стиснеш със зъби. Кажи: Ще стане тъй, както зъбите стискат. Като ядете, нали стискате храната? Храна, която е стискана от зъбите, е здравословна. Храна, която не е стискана от зъбите, не е здравословна. Зъбите са магнетични центрове, затуй добре сдъвканата храна, Божествената сила минава направо, трябва да се дъвче. Дъвкането е мислене. Да мисли човек е същият процес, да чувствуваш е същият процес, да вървиш е същият процес. Във всяко нещо трябва да вложиш усилие. В себе си трябва да искаш да разбереш порядъка, в който живееш, който съществува в света.

„Благословен онзи, който иде в името Господне“. Щом дойде хубавата мисъл, кажи: Благословен си ти, който идеш в името Господне. Дойде ти хубаво чувство, кажи: Благословен си ти, който идеш в името Божие, който носиш Божието благословение. Направиш една хубава постъпка, кажи на

волята си: Благословен, който иде в името Божие. Като извършим някоя хубава работа, краката някой път извършват нещо, ръцете извършват нещо хубаво, ушите извършват нещо хубаво, носът, очите извършват нещо хубаво, кажете: Благословен! Благославяйте и през целия живот, всичко да е благословено! Сега идеш някъде, не благославяш краката, видиш нещо с очите, не благославяш очите, чуеш нещо с ушите, не благославяш ушите. Всичко туй се покваря. Ядете ли, пиете ли, мислите ли, чувствувайте ли, каквото и да правите, казва Писанието: всичко вършете за славата Божия!

Искам правилно да ме разберете. Някой път може погрешно да схванете, като че искам да ви кажа, че вие не сте живели добре, или че не живеете добре. Това ни най-малко не е моята мисъл. До сега вие сте разрешавали всички въпроси много добре, но не сте постигнали в разрешението. Всеки ден носи нови задачи. Тия задачи, които ще ги разрешим по правилата на миналото, по същия начин трябва да ги разрешим. Понеже сегашното време не може да се върне назад. Туй, което сега Бог ни дава, за бъдеще ще дойдат други работи. После, ако пропуснем времето, много мъчно се поправят грешките. Всякога човек не може да учи. Има определен период за мисъл, има определен период за сърцето, и за тялото. Да вършим всяко нещо на времето, да се не обленяваме. Да не кажем: Аз зная това. Човек щом каже: Аз това го разреших, няма постижение. Че то е плод, като завърже, има друга красота. Този плод след като го ядеш, по друг начин се проявява в твоите чувства, в твоите мисли.

Истината, която сега иде, Любовта и Божията Мъдрост по един особен начин ще се проявят, този особен начин да разберем сега!

Тайна молитва.

2-ра беседа, държана
на 5 октомври 1941 г., неделя, 10 ч. с.,
Изгрев. София

1941_10_08 Малкият подтик
Общия окултен клас

МАЛКИЯТ ПОДТИК

„Отче наш“
„Светъл лъч отгоре слиза“

(Направихме упражнението с ръцете и дишането.)

Големи и малки работи в света. Кои са стремежите на малките деца? Малките деца винаги искат да станат големи. Малкото дете, като се гледа, иска да бъде като дядо си. Мисли, че като стане като дядо си, ще бъде по-щастливо, нещо ще придобие. Като дойде до положението на дядо си, вижда, че тази работа не е обмислена. Вижда, че в младини е подвижно, радостно. Като стане като дядо си, краката го болят, замислен е, ставите не може да подига, не може да спи. Яде – стомахът му е лош, глава го боли, гърди го болят. Пътят, по който дядо му е минал, и туй дете ще мине по същия път.

Казвам: Има една младост, която е нормална, има една младост, която е анормална. Има една старост, която е нормална, има анормална старост.
М.Н.М.Ан.

С.Н.С.Ан.
(фиг. 2.1)
Вие казвате, че сте остарели. По какво се познава, че човек е остарял? Какви са качествата на остарелия човек? Като кажем, че плодът е остарял, значи е узрял. Младият плод [е този], който е завързал, а който е остарял, е узрял. Ако този плод не слезе от дървото, ако не капне, той ще изгние. Ако не пада от дървото, зелен е. Старият трябва да се държи за дървото, докато дойде господарят му. Някой стар плод си позволява да слезе от дървото, преди господарят да дойде. Той прави една погрешка. По някой път и младите падат.

Това са аналогии, разсъждения. Някои хора казват: „Животът не е такъв.“ Такъв е сегашният живот. Сегашният живот може да бъде нормален, може да бъде анормален. За пример, някой път пеете стари български песни, които представят една стара епоха, когато българите са страдали и са създали тъжните песни. Казвам: Няма да ги пеем – за нас тази епоха е минала. Но има хора, които живеят в епохата на старите българи и на тях им допада. Те още не са се освободили от тия, старите времена.

Та, сега мнозина отивате към старост, но не знаете как да се върнете назад. Нали сегашните автомобили имат движение напред и назад. Вие сте се учили все напред да вървите, назад не можете да се върнете. Трябва да има и заден ход. Казва някой: „Аз не се връщам назад." Ти, като казваш, че не се връщаш назад, ти си в положението на една река, която слиза от планински връх – тя не може да се върне. Ти казваш: „Аз не искам да се върна." Ако земята се обърне и този склон се обърне към посоката, към която отиваш и ако тя стане по-висока от посоката, от която си излязъл, тогава можеш да се върнеш назад. Ако си в положението на водата, не зная дали не можеш да се върнеш.

Много пъти говорим за живота, но животът има няколко състояния. Има едно състояние на живота, което е твърдо като лед. Има едно състояние на живота, което е като водата, течно. Има друго, въздухообразно, и още едно, етерно състояние. Ако се намериш в положението на живота, който е като въздуха, този живот не може да го спреш някъде. Щом намери някъде малка дупчица, излиза навън. Ако е в етерно състояние, никъде не може да го затвориш, на него не може да разчиташ. Трябва да имаш неговата подвижност.

Някой път казвате, че сте изгубили нещо. Вие мислите, че като имате една добродетел в себе си, вие сте господар на тази добродетел. Тази добродетел вие трябва да я употребявате – тогава тя е с вас. Щом вие не я употребявате, тя си заминава. И с мислите е така. Ако имаш една мисъл и мислиш да я употребиш, тя остава с тебе. Ако престанеш да мислиш и кажеш: „Когато дойде времето на мисълта", тогава мисълта си е заминала.

Казвам: Добрият живот трябва постоянно да се работи. Напредналите хора, като станат, мислят за много обикновени работи: какво да прави днес. Сутрин като станеш, какво правиш? Изправиш се, седнеш, ако има креват; ако няма креват, казваш: „Какво да правя сега? Какво да правя?" Имаш да плащаш една полица – веднага изпъкне в ума ти някой заемодавец. Имаш да плащаш една голяма полица – ако не платиш, ще те налага на общо основание. Сега човек е горделив, честолюбив, да се не урони престижът му. Ако имаш да плащаш, ще мислиш каква хитрина да употребиш, да го залъжеш. Веднъж ще го лъжеш, два пъти, три пъти ще го лъжеш и най-после този човек казва: „Трябва да ми платиш."

Вие ще кажете: „Ние не сме от тия хора." От кои хора сме? Че дошла една добра мисъл, която те туря в действие. Тя е една полица – трябва да я туриш в действие. Ти отлагаш. След туй не те постига някакво добро. Ти после търсиш извинение. Разправяше ми една млада мома своята опитност от младини. Тя казва: „Имах двама кандидати, единият беше

беден, но много добър, а другият – богат. Този, сиромаха, го обичах, а онзи, богатия, не го обичах. Не се решавах. Казвах си: „Ако взема сиромаха, ще работя като него, целият живот ще бъде несносен. Ако взема богатия, ще имам хубава къща, ядене, всичко.“ Казва: „Ожених се за богатия, но кисело ми излезе. Да бях се оженила за сиромаха, щях да бъда щастлива.“

Сега вие ще кажете: „Що ни интересува, че някоя мома иска да се жени?“ Мнозина се намират в положението на тази мома. Вие имате два живота – то е все същото. Законите са същи. Добрият живот е беднякът, а лошият живот е богатият. Ти сега с кой живот искаш да се захванеш: с добрия или с лошия? Не че богатият живот е лош, но не подхожда на човека. Здравословната храна в стомаха е за предпочитане, отколкото нездравословната храна, която ти я нагълташ. Вие говорите за женитба. Женитбата е ядене. Искаш да се наядеш – искаш да се ожениш. Може да си се наял – то е младата мома. Представят ти на тебе две яденета: едното ядене е много хубаво приготвено, отвън краска има, масата има много хубава покривка. Но, след като го ядеш, започне нещо в стомаха ти да се бърка – оженил си се, не се спогаждаш с жената, някъде той мърмори. Друг може да яде едно парче хляб, турен на една маса, и малко каша. Изядеш този хляб и тази каша и ще останеш по-доволен, отколкото [от] хубавото ядене.

Сега може да зададете въпроса: Не може ли за други работи да се говори? Може да ви говоря за Слънцето – какво ще се ползувате? Или може да ви говоря за Месечинката – какво ви ползува? Да ви говоря за нещо реално в света. Аз считам: най-реално е да ядеш, най-реално е да дишаш, най-реално е да гледаш, да слушаш, да ходиш от едно място на друго, да лягаш, да спиш, да ставаш, да вземеш някоя книга да прочетеш, да идеш на хорото да си поиграеш, да се върнеш, да се спреш при някой извор да се напиеш с вода, да гледаш природата наоколо, да се помолиш.

Как ще се помолиш? Дойде някой, покаже ти как трябва да си туриш ръцете. Това не е молитва. Някой учен човек може да образува един квадрат или един ромб. Каква е разликата между ромба и квадрата? И ромбът, и квадратът е плоскост със страни на едно триизмерно тяло. Казвам: Не само да се описват нещата. Ако ви описвам една ябълка, описанието нищо не ви ползува. Онова, което може да се опита в дадения случай, то е важно. Вие от квадрата може да направите един опит, от ромба може да направите един опит. Минавате вече от едно състояние в друго. Как ние представяме плоскостта? Начертаем един перпендикуляр. Обаче тази фигура е от съвсем други свят. Вие как ще представите в плоскостта едно тяло – един куб, да кажем? Трябва да ви представя едно триизмерно тяло тъй, както е. Като представим квадрата в плоскост, ние

имаме само една илюзия.

Много пъти ние говорим за духовния свят отвлечено. Мислим, различни са нашите схващания. Духовният свят не може да се опише. Да кажем, имаш вода в твърдо състояние. Стопите водата – стане течна, изпарите я – стане въздухообразна. Те са три състояния, които се различават. Твърдото седи на едно място, не се движи; течното се движи в една посока; въздухообразното се движи във всички посоки. Някой път моят живот се движи във всички посоки – значи животът ми е въздухообразен. Или животът ти се движи в една посока – показва, че е във водно състояние. Казва някой: „Наникъде не се движа, седя на едно място.“ В твърдо състояние е животът ти. В твърдо състояние, ти, и да искаш, не можеш да се движиш. Трябва някой отвън да дойде, да стопи твърдата вода.

Казвам: Сега трябва да дойде въздухът, да ни подвижи. Трябва един лъх да дойде, да стопи ледения живот. Седиш като лед, нищо не те стимулира. Казваш: „Нямам желание.“ Не че нямаш желание, но не можеш да станеш. Накарайте един болен човек да играе на българското хоро – невъзможно е за болния човек. Болният човек може да се моли, много добре може да се моли, защото молитвата е най-лесната работа, която човек може да направи. Не само тялото да вземе участие, не само умът, но и сърцето да вземе участие.

Когато някой казва, че с молитва работа не става, какво трябва да разбираме? Молитвата е за физическия свят. Като се молиш, поставяш нещата тъй, както са. Молитвата е за духовния свят. Работа ще свършиш за друг свят. На физическото поле трябва мотика, на физическото поле трябва лопата. В духовния свят като тръгнеш, няма да вземаш своята мотика и лопата. Питам: един човек, който е работил 50–60 години с мотиката на земята, като замине за другия свят, какво ще вземе със себе си? Нищо няма да вземе. Какво ще му остане? Ще му остане само вътрешната опитност, която той е придобил. В дадения случай важно е онова, което вие сте придобили.

Някой път ви турят на голямо изпитание – какво правите? Двама души седят; и единият казва: „Аз знам да плавам“, и другият казва, че знае да плава, но не влизат във водата. Вземеш, хвърлиш единия – той започне да плава; хвърлиш другия – той не може да плава. Във водата се показва кой знае да плава. Онзи, който знае да плава, заема позата на плувец, а който не знае, само маха ръцете си. Така не се плава. Има майстори плувци. Виждали ли сте как плава един плувец? Някой плава с краката си, но знае да ги движи така, че да плава. Човекът разбира законите. Който не знае, потъва.

Казвам: И в живота, който знае как да плава, той изплава. Който не знае, той има нужда. Сега често идат и казват: „Аз искам да стана духовен.“ Аз се чудя по някой път вие какво разбирате под думата духовен човек. Духовен човек какво значи? Материалистът седи на едно място. Замръзналата вода седи на едно място, казва: „Така ме е направил Господ, не се мърдам.“ Щом я стопи Слънцето, казва: „Господ ми каза да се движа.“ На български дух произтича от който духа. Като духне, вече се движи. Обяснението, което се дава, не е духовно. В духовния живот има нещо, което го няма във физическия свят. Твърдите и течните тела по какво се отличават на Земята? Течните тела имат повече топлина. Водата в замръзнало състояние съдържа малко количество топлина; разтопената вода съдържа по-голямо количество [топлина]. Следователно, щом се намалява топлината на живота, човек изгубва онази бодрост и той придобива една твърдост у себе си. Някой път вие ставате твърди, изгубвате нещо хубаво, което самият живот съдържа.

Живота не може да го задържиш нито в твърдо, нито в течно, нито във въздухообразно, нито в етерно състояние. Това са условия, форми, при които животът може да се прояви, да минава от едно състояние в друго, от твърдо в течно, от течно във въздухообразно, от въздухообразно в етерно състояние. В тия 4 състояния ти може да направиш каквото искаш. Вън от тия състояния ти ще бъдеш ограничен. Един цигулар, на когото ръцете са замръзнали, може ли да свири? Ако му са подвижни ръцете, може да свири. Някой път ръката на цигуларя не се движи в една посока напред и назад. Когато се движи ръката, в туй движение образува музика. В какво седи музиката? От самия цигулар излиза нещо, което той препраща във въздуха. Цветът, който цъфнал в природата, изпраща нещо в пространството. Малки частици излизат от него и като се допират до носа ти, усещаш, че дошла до тебе миризмата на цветето. От всеки цигулар или от всеки, който пее, или от всеки, който говори, излиза нещо. Онзи, който те гледа, и той ти изпраща нещо. Хората, като живеят, обменят Божественото, което имат в себе си.

Та, казвам: Ние, человеците, трябва да станем проводници на Божественото. Щом станем проводници на Божественото, ставаме източници на Божествения живот. Когато сме носители на Божественото, ние участваме в качеството на живота. Щом напуснем Божествения живот, който имаме, ние усещаме, че остаряваме, и сме в един порядък, който не е Божествен.

Ний сме се отдалечили от Бога. Казваме, че можем да живеем. Може да живеем. Ти остарееш и най-после, на стари години, не намираш смисъл на

живота. Щом като те изоставят хората, какъв ще бъде животът ти? Представете си един живот, където нито едно същество не иде при тебе, даже и една муха не каца при тебе. Ти сега се безпокоиш, че мухите кацат, че комарите кацат. Но представете си, че комарите не искат да кацат и мухите не искат да кацат, представете си, че въздухът не иска да мине край тебе, че Слънцето и неговите лъчи не искат да дойдат, никой ангел за тебе не иска да мисли – какво ще бъде твоето състояние, знаеш ли? При тебе само едно същество като дойде, една мушица на Любовта като дойде, ти ще чувстваш като една голяма привилегия. Една муха като кацне, ще ти трепне сърцето, че помислила за тебе. Ще видиш, че тя те обича. Първият вестител е тя. Казва: „Аз имам обич към тебе." Ще дойде, ще те помилва. Казва: „Колко си нещастен! Влизам в твоето положение. Нося ти една вест: че Господ е помислил да измени живота ти." Всяка муха, която кацне на главата ти, казва: „Господ ще измени живота ти." Защо да се не радваме на мухата? Като кацне, ти махнеш с ръка, казваш: „Да се маха!" Тя казва: „Вестител съм." Ти ѝ кажи: „Добре дошла." Вас не ви идва тази мисъл в главата.

Разправяше ми един млад момък (това става във Варна), казва: „Един ден съм се отчаял, не ми се живее, исках да ме утрепят, да се освободя от живота. Отидох към морето, намерих една дупка. Всичкото отпред е море. Изгря Слънцето и аз седя в дупката. Гледам, дойде една мушица, че кацна на носа ми, после подвижи се по лицето ми, каца около мене – и всичката ми скръб изчезна и ми дойде едно радостно състояние. Като дойде тази мушица и като се въртя около мене, започнах да се въодушевявам. Казвам: може би някой ангел беше тази мушица, който беше пратен да ме изпита, пък аз не можах да дам всичката почит на този ангел. И още не мога да си представя какво беше тази малката мушица, която ме зарадва. Това беше през месец февруари. Отгде се взе тази мушица, да ходи по тялото, да лети и да каца тук и там? Като се измени състоянието ми, обнови се животът ми и почнах да мисля: „Има смисъл животът." Една малка мушица направи това. Ако разправям на някой, ще каже: „На този му хлопа дъската." Ще каже, че е въображение една муха да донесе някаква промяна в живота." Но той е същият закон.

Дойде някой, разправя за своята опитност. Аз съм слушал за много опитности на християни. Като се помолили някой път, пари му донесли. Ами ако се помолиш и парите не идат? Ти се помолиш и някой ти донесе хляб. Болен, ти се помолиш – някой дойде и те излекува. В дадения случай не са най-важни парите, но живото същество. Когато дойде едно живо същество, само то може да носи Божествените блага в себе си. Та, казвам: Парите са ценни, когато излизат от едно живо същество. Хлябът е ценен дотолкова, доколкото може да ни даде елементите на живота. Онзи хляб,

колкото и хубаво да е направен, ако не носи тия елементи, не е нужен заради нас.

Та, в сегашния живот, кое е най-съществеността за вас? Някои от вас не искате да ходите. Всеки ден си внушавате, че не трябва да ходите. Казвате си: „Станал съм човек на 45–50 години." Като дете ходиш, тропкаш, а сега седнеш до печката и не искаш да ходиш много. Колкото остаряваш, все си казваш: „Да си почина." Ти си внушаваш и дойде най-после до положението да те дигат от един стол на друг стол. Питам: какъв прогрес има в това? Казвате: трябва да го носят на ръце. Добре е, ако има кой да те носи на ръце. Ами ако няма кой да те носи на ръце?

Сега животът седи другояче. Ние на Земята сме изпратени да се учим. Какво трябва да правим? Един ученик, който е в първо отделение, не знае ли какво трябва да прави? Той се приготовлява да му се открият буквите. Открива се буквата „а". Учителят ще намери някакъв разказ, да открие буквата, че тази буква да занимае ума на детето. Като напишеш буквата „а", пита на какво мяза. На един ченгел. Учителят открива първата буква като ченгел, който детето трябва да хване. Казва: „Този ченгел само с един край е отворен, а с другия е свързан с торбата. Каквото хваща, в торбата го туря вътре. „а"-то означава торба, в която туряш." Сега, по този начин могат да се обяснят буквите на децата.

Буквите не са създадени произволно. Като произнесеш а, а-то е отворено, диханието излиза. Ако искате да бъдете здрави, никога не трябва да задебелявате буквите. Като станеш сутрин, най-първо произнеси гласните букви. В българския език може да се упражнявате с гласните букви, да кажеш: а, о, и, е, я, у. Ще бъдеш свободен, ще дадеш ход на дробовете си вътре.

Ти казваш: „Аз с такива детински работи не се [наемам]." Целият живот е направен все от детински работи. Речеш да шиеш с иглата – тия малките бодове не са ли детински работи? Речеш да пишеш – не е ли детинска работа? Аз ви казвам… Какво ви казвам? Аз ви казвам, че ако се учите, ще се научите, ако не се учите, няма да се научите. Ако се научите, силен човек ще станете, щастлив ще бъдете. Ако не се научите, много ще ви тегли главата. Аз така зная. Ще напишеш аз. Какво значи аз? Аз значи човека, който ви казва, че трябва да учите.

Какво значи на български вила?

У Ч И

(фиг. 2.2)

У – вила, с която, като набучи нещо, вдигне го нагоре. Ч значи чашка, с която гребва вода и пие. И в дадения случай показва как трябва да намери светлината, посоката на движението. Учи човекът, който започва работа елементарно, после ще придобиеш храна, ще я туриш в себе си и след като си починеш, ще тръгнеш на работа. Учение значи да опиташ света, който Бог е създал, да опиташ силата, която съществува в света. Това е предназначението. Имаш крака, имаш ръце – ще започнеш да ги изучаваш. Когато човек сяда на пианото, почва да свири с единия пръст. Щом стане майстор, свири с двете ръце. Онзи, който свири с двете ръце, с десетте пръсти, е майстор. Онзи, който свири с един пръст, той е новак в живота.

Ако вие знаете как да се подмладите… Покажете ми един опит, какви бяхте преди 20 години. Вие може да ми разправяте вашата история, но веднага да ми представите какви сте били… Кажеш: „Станете млад!“ и вие да станете млад, [като] едно момче на 15 години или на 21 години – може ли туй да го направите? Я станете на 21 години или на 15 години! Това е знание. Сега си станал стар и не знаеш как да се подмладиш. Този процес на остаряването дошъл незабелязано. Още като млад тебе започват да ти внушават идеята, че ще остарееш. Майка ти ти внушава, баща ти ти внушава: „Ще растеш и ще остарееш.“ Като малък всички те поощряват, носят те от едно място на друго. Като пораснеш, виждаш, че си изходил един път, не знаеш да се върнеш. Хората те пренесли от едно място.

Ние сме остарели без да искаме. Писанието казва: „Ония, които чакат Господа, ще се подмладят. Онези, които не Го чакат, ще остареят.“ Щом остарявате и не се подмладявате, показва, че не търсите Господа. Щом Го търсиш, вечно ще се подмладяваш. Това е стремежът към Бога. Не трябва да бъдете стари. В света, освен Бога, няма друг стар. Правото е на Бога да бъде стар. А за нас, хората, вечно трябва да бъдем млади – това е нашето предназначение. Който иска да остарее, той не разбира какво нещо е животът. Като остарееш без знание, ще дойде страданието, животът ще изгуби смисъл. Да допуснем, че вие сте станали богат, имате къща. Хората не се нуждаят от вашата къща, не се нуждаят от вашите пари, не се нуждаят от вашето знание. Какво ще бъде положението?

В света няма по-хубаво нещо, освен човек да търси Господа. Що е да търсиш Господа? То е да търсиш светлината. Без светлината навсякъде ще се спъваш; със светлината целият свят ще бъде отворен и няма да се спъваш. Не само това, но светлината носи храна, носи щастие, носи всичките блага. Тъмнината те лишава от блага. Следователно идеята за Бога в нашия ум е идея, която носи живот в себе си. Като помислиш за Бога, в тебе ще дойде туй въодушевление. Това е Бог. Мислиш какво е

Господ. Тази идея няма смисъл. Какво е Господ, накъде е, на кое място е – да мислиш това, ти не си в правата посока. Ще кажете: „Къде е баща ми?“ Баща ти е Любовта, която проявява към тебе. То е баща ти. Топлината и светлината, която Слънцето проявява за нас, то е Слънцето. Какво ни интересува неговата големина, ако никаква светлина и никаква топлина не приемаме? Слънцето остава непонятно.

Та, казвам: Животът, който всеки ден идва, всяка една мисъл, всяко едно чувство, това са лъчи от Този, Който ни е дал живот.

Та, сега се изискват цели томове да се пишат какво нещо е Господ и как е направен светът. Това са външни доказателства. Ние знаем нещата само когато ги опитаме. Какво има на Слънцето? Сега учените хора от 92 милиона мили разсъждават, че Слънцето е в разтопено състояние и казват какви елементи има. Ако тия учени хора биха ходили на Слънцето и се върнат, та да проверят своите теории, съвсем други понятия щяха да имат. За пример, за Месечината казват, че е пуста, че няма никакъв живот. Месечината, която е 50 [пъти] по-малка от Земята, чудно е как тази малка Месечина да изтегля водата нагоре, издига водата на 60 стъпки височина. Как е възможно? Казвате, че тя е мъртво тяло. Как е възможно едно мъртво тяло да има силата да изтегля? [То] няма притегателна сила. Само животът може да притегля нещата. Туй, което притегля, казваме, че има живот в себе си. На Месечината има живот. Животът [е], който привлича водните струи, не мъртвата материя, както мислят.

Или вие искате да се изявите. Представете си: имате една купчина, около 10 килограма барут. Една малка искрица от пламък може да стане причина и веднага целият барут да пламне и да направи пакост. Турете една материя, която не гори, турете и кибрит – нищо не става. Само животът е, който произвежда тия явления в света.

Направете опит с малко барут. Не туряйте голямо количество барут, да правите опит. На вас на всинца ви не ви трябва голям живот, не ви трябва и много ядене. Трябва ли ви яденето на един слон? Не. На слона му трябва 70 килограма ориз на ден. На вас колко ви трябва? Четвърт кило. 100–150 грама ориз стигат на ден на един индус. Да допуснем сега, че някой от вас иска да има пари в банката, 500 000 лева, да сте осигурени. То е едно статическо положение. [С] 500 000 лева, при известно условие ще бъдете осигурени, но при други условия пак ще бъдете неосигурени. Един българин искал да се осигури и внесъл в една германска банка 600 000 марки. Това било в миналата война. Казва си: „Нека се продължи войната, аз съм осигурен.“ Обаче след 10 години получава писмо от банката, с което го молят да отиде да изтегли парите си, понеже за парите му не могли да

водят сметка. 600 000 лева дошло да струва 10 стотинки. За 10 стотинки не може да се води сметка. Когато той отива, касиерът му дал още 1 600 000 марки, че да станат 30–40 стотинки, та да може да се води сметка. Анекдот има такъв.

Вие имате един хубав глас, с който като пеете, може да церите хората. Разболял се някой богаташ, този лекар викал, онзи лекар викал, да го лекуват. Не могли да го излекуват. Вие отидете и му изпеете една песен. Казвате: „Колко ще платиш?“, по търговски. Той, човекът, казва: „Ако ми изпееш една песен и оздравея, 100 лири ще ти дам.“ Вий му изпявате една песен и той веднага ви дава 1000 лири. То лирите са вътре във вашия глас. Вие върнахте, дадохте живот на този човек.

Та, казвам: Разчитайте на онова, [с] което разполагате в себе си. Разчитайте на вашия ум, който Бог ви е дал, разчитайте на вашето сърце, което Бог ви е дал, разчитайте на вашето тяло, което Бог ви е дал. Да разчитаме на ония средства, които Бог ни дава в нашите ръце – в нас са те.

После, след като разчитаме на онова, което Бог ни е дал, трябва да разчитаме на онова, което хората могат да ни дадат, понеже то, Божественото, е вложено. Всичките хора трябва да си помагаме, за да поддържаме реда и порядъка. Божественото, като го употребим, трябва да бъдем в общение с другите хора и да обменим Божественото благо с благото на другите хора. Обмяна трябва да стане на благата. Имаш една мисъл, която Бог ти е дал – ще я обмениш с другите хора. На един Бог дал едни блага, на друг дал други – ще ги обменим. Един има череши, друг има ябълки, друг – грозде. Може да ги обменим. Обмяна трябва да става, постоянна и правилна обмяна. Що е правилната обмяна в живота? Щом обмяната не е правилна, и животът не е правилен.

Вие се преструвате и казвате: „Няма кой да ни обича.“ Когато казвате, че няма кой да ви обича, какво разбирате? Или казвате: „Няма кого да обичаме.“ Не говорите истината. Ти си дошъл на Земята, има Един, Който те е изпратил. Ти ще кажеш: „Има Един, Който ме е пратил. Искам най-първо да проявя любовта към Този, Който е показал Своята любов към мене.“

Съвременните хора трябва да покажат любовта към Бога. Към Онзи, Който е проявил любовта към нас, и ние трябва да проявим своята любов. Казвате: „Какво да обичаме?“ Тепърва имаме да обичаме. Старият е стар, понеже не обича, младият е млад и остарява, понеже обича само дядо си. Дядо му нищо не е направил. Той иска да бъде като баща си и като дядо си. Детето мисли, че дядо му е създал баща му, пък дядо му друг баща го е

създал.

Та, казвам: Трябва да дойдем до извора, да знаем, че като намерим един стар в света, ние ще придобием старостта. Стар какво значи? Стар на английски значи звезда, която свети (star (англ.) – звезда). Стар на санскритски значи туй, което се проявява, човек, който има знание, който има красота, който има сила, който свири, който пее. Все старите хора се проявяват. Под стар ний сега разбираме статическо състояние. Старостта е динамично състояние. Да бъдеш стар значи ти да бъдеш пръв на всяка работа – и за свирене, и за пеене, и за музика, навсякъде. Това значи стари хора. Сега казвате: „Остаряхме, без работа.“ Такава [старост] е образ на леност. Природата е [дала] (В разчетената стенограма е написано „създала“) ленивите стари на смъртта. Като остареете, да не мислите, че на стола ще седите. Трябва да се работи. Старият като стане, ще ходи от къща на къща, да посещава младите, да ги учи. Старият ще ги учи. Вие казвате: „Остаряхме. Младите да търсят старите. Пък старите да търсят младите. Старите седят на столовете, да дойдат младите при тях.“ Старият трябва да търси младия. Щом младият търси стария, работите не вървят. За бъдеще старите ще търсят младите. Младите после ще им идат на гости. В Писанието има един стих, дето казва, че Господ като търсил, ходил при някои, те не дошли при Него, нищо не са научили. Тези, които търсили, нищо не са направили и намерили Го; онези, които не Го търсили, за които не ходил да ги търси, те Го намерили.

Как ще изтълкувате този стих? Аз го тълкувам така: един богат човек, който има болки в кръста, че не може да се наведе (как се казват тези болки?), секнал се, така го боли, че не може да се превие. На този с пресекналия кръст няма да туриш кесията със злато на пътя – той като върви, не може да се наведе. Дойде младият, дигне кесията. Сега, вие, понеже имате засекнали кръстове, оставяте Божиите блага. Наведете се! Колкото и да са големи болките, наведете се и вземете тази кесия, за вас е. Старият, като го боли кръстът, казва: „Не искам да се навеждам, да се покланям.“ Ти, като се навеждаш, ще живееш; като не се покланяш, твоята работа е свършена. Като дойде вятър, как се покланят дърветата – ако не, ще го скърши дървото. Той казва: „Познавам, че си силен“, наведе се, мине вятърът, пак се изправи. Дойде вятърът – наведе се дървото и с това се подобрява кръвообращението на това дърво. Казват: „Той ли ще ми заповядва?“ Като се роди, ти ли заповядваше? Ти се роди, други ти заповядваха. Толкоз пъти майка ти те повива с повой, туря те в коритото, ти крякаш – тя го прави. Ако беше постъпила както ти мислеше, от тебе нищо нямаше да стане.

Казвам: Както е нареден животът, така трябва да го приемем. Никога не си

фиксирайте един живот. Както те е направил Господ, както ти е определил. Дал ти златна уста – да не излиза никаква горчива дума от устата ти. Дал ти скъпоценни очи, като диаманти – да излиза най-хубавата светлина, никога да не излиза един крив поглед от очите ти. После, с ушите си никога да не възприемаш лоши думи, а да възприемаш най-хубавите думи. Никога с ръцете си да не пипаш помии, никога да не бъркаш кал. Казвате: може ли керемидчията да не бърка кал? Ние не сме пратени да бъдем керемидчии. Нямаме нужда от керемидчии. Вълкът може да има нужда да изяде една овца, но каква нужда има човек да изяде една овца? Може овците да имат нужда да пасат трева, но каква нужда има човек да пасе трева? То е неразбиране на въпроса. Вълкът от неразбиране изяжда овцата, овцата от неразбиране опасва тревата.

Същественото, на което искам да ви наведа, е тази мисъл (не че вие я знаете) – Писанието казва: „Търсете Ме, докато съм близо.“ Сутрин, когато изгрява Слънцето, потърсете Господа, не се потривайте под юргана, да чакаш да те намери там. Преди да те намери, стани да Го посрещнеш. Щом ти не посрещаш Слънцето, един ден ще ти каже: „Човек, който не посреща Слънцето – така е написано –, той не може да приеме благата на Слънцето.“ Някои имате желание да си поживеете. Мислите ли, че да се служи на Господа е тежка работа? Мислите ли, че който служи на Господа, трябва да се откаже от всичките блага наоколо? Ти, като търсиш Господа, ще се ползуваш: от всичките блага на Земята ще опиташ, ще опиташ всичките плодове, чистия въздух, светлината, всичко онова, което е хубаво, ще го опиташ. Ако не Го търсиш, ще опиташ гнилите плодове; ако не Го търсиш, ще опиташ сухите дървета; ако не Го търсиш, твърдите камъни ще опиташ, най-лошите работи. Ще кажеш: „Животът не струва.“ Ако търсиш Господа в младините си, ще имаш най-хубавите постижения в света.

Сега ние казваме, че у нас има нещо останало архаическо от стария живот. Има нещо, което е останало и което мяза на следното българско съждение: „Така ние не мислим.“ Разправят един анекдот във Варненско. На един българин му трябвало каруца, да свърши работа. Той среща един селянин с една кола, натоварена със слама. Оня го пита: „Къде отиваш?“ – „В града.“ – „Колко струва сламата?“ – „150 лева.“ Той му казва: „Аз ще ти дам 200 лева, но остави сламата и иди да ме закараш.“ Селянинът казал: „Ами плявата?“ Казва: „Плявата струва 150 лева. Аз ти давам 200 лева. Иди да ми свършиш работата.“ Онзи пак казва: „Ами плявата?“ Казва: „Първо да ида да продам плявата.“

Ние все искаме да продадем нашата [плява] и сламата остава. Остави сламата, иди, върни се на същото място, натовари я и тогава я продай. Ти

ще имаш 200 лева и 150 лева за сламата – значи 350 лева. В дадения случай практично е да разтовариш сламата и да вземеш 200 лева – нищо няма да изгубиш.

Ние се спираме в мисълта си и казваме: „Ако хвана Божествения живот, какво ще стане?“ Нищо няма да стане. Божественият живот, това е най-хубавото – ще бъдеш млад, ще бъдеш силен, красив, ще имаш всичко на разположение в света. Ще можеш да идеш до Месечината, до звездите, ще имаш съобщение с ангелите, ще помагаш. Какво повече искаш от това? Няма да се разправяш за един апартамент, да чакаш като една млада мома – чака пред прозореца, както някой ловец чака с пушката си заека. Младата мома може да излезе от къщи навън, хич да не седи, но навън на работа да иде. Аз наричам млада мома тази, която да иде да хване момъка, че и двамата да идат на училище, и учителят ще ги научи как да живеят.

Младите остаряват. Трябва да напуснем този порядък. Казвате: „Да се създаде добро ново поколение. То е хилаво поколение.“ От такъв порядък, който сме създали, трябва да се освободим. Светът е пълен с болни хора. Ние трябва да почнем да се срамуваме [от] туй, което наричаме култура. Християнството и религията, която сега имате, това са детински работи. За бъдеще трябва да се създаде един порядък, да няма бедни хора, болни хора, а навсякъде да има работа. За това трябва хората да търсят господа. Господ като дойде в тях, Господ като живее в тях, всичко може да стане.

Изпейте една песен. (Изпяхме „Давай, давай“.) Да я изпеем така: „Вземай, вземай, всичко вземай“. Сега, даването ли или вземането е важно? Да дадеш първо на нивата – после ще вземеш. Даването предшествува вземането. Когато не си давал, как искаш да вземеш?

Какъв е този процес? В цялата лекция аз говоря, че ние сме дошли до положението с най-малката подбудителна причина да работим. Един поглед, една малка дума да ти даде подтик. „Аз това направих“ – казвате. Най-малкият подтик е Божествен. Божественото е най-малкият незабележим подтик, на който трябва да се подчиняваме. С крякане, със сила всички се подчиняваме, но на този, малкия подтик, ние не отговаряме. Но трябва да бъдем много досетливи. Гледам, хората са недосетливи. Идвали са хората и виждам колко са недосетливи. Идва един и ми казва: „Имам жена, деца.“ Правя един опит: на него дам един хляб и той казва: „Ами за жена ми, за децата ми?“ То е лакомия. На него давам хляба. Ако той разбере Божественото, той може да нахрани с него и жена си, и децата си. Като ви давам хляба, трябва да го разпределите с другите. И малките работи са силни. Едно житено зърно, в 10 години като се сее, има условие да стане по-голямо, отколкото е Земята. Пропорционално

като се развива.

Чудното е, че ние казваме, че Бог е всесилен, а ние досега не сме могли да приложим Божествената динамична любов. Че Любовта и нас ще ни подмлади, ще внесе освежаване в нашата мисъл! Любовта е, която ще направи хората, като любят, красиви да станат, богати да станат, здрави да станат. Любовта като сила прави всичко в света. Следователно приеми Този, [с] Който с най-малките усилия всичко може да постигнете.

Цял един живот човек трябва да изучава една област. Да кажем, той е геолог, много добър геолог може да стане. Но той, освен геология, много други отрасли може да изучи с малките подтици. Защото не е само геологията, която трябва да знаем. Бог обича разнообразието в нас, разнообразието в нашите умове, разнообразието в нашите сърца, разнообразието в телата ни.

Някой, гледаш, пожълтял. Защо е пожълтял? Кръвообращението не е право. Някой път има известни петна по ноктите – нервната система не е в изправно положение. Някой път ноктите са набраздени – стомашната система не върви добре. Някой път ноктите са обърнати нагоре, някой път са завъртени надолу, като на граблива птица. Като се завъртят така, имаш навиците на грабливите животни. Когато ноктите са обърнати нагоре, опак ставаш. Та, казвам: Трябва да държиш ноктите си в изправно положение, трябва да държиш краката си в изправно положение. Някой път станеш кожа и кости, сух, малко вода имаш – значи чувствата са изгубили от своята красота. Много влажен си станал – и то не е лошо. Казвам: Постепенно като станеш космат, може ръцете ти да са закоравели. На някой ръцете от много работа закоравяват. Как ще се явим пред Господа? Красиви трябва да бъдем. Като идем в онзи свят, ще ни дадат дреха за красотата. Може да ни дадат един отличен ум. Очите трябва да бъдат най-хубави, носът трябва да бъде най-хубав, устата трябва да бъдат най-хубави, ушите трябва да бъдат най-хубави. Има какво да работим.

Като погледнем към животните, виждаме, че каквото беше тяхното знание, такъв образ си създадоха. Понеже човек е направен по образ и подобие на Бога, той има велико бъдеще. Ние сме още до средата на този живот. Много има да се работи.

По някой път имате идеята: как можете да обичате всичките? Всичките са на едно място. Как ще обичаш тялото си? Че някой път ти си пристрастен. Станеш сутрин, измиеш лицето си, ръцете си, а не си миеш краката. Ще си измиеш и краката. Някой път кръста не миеш. Някой път гърдите само миеш. Не става така. Като станеш сутринта, всичко ще измиеш. Римляните

са знаели тази работа. Направѝ една баня, да измиеш цялото си тяло. Сега казвате: „И без баня може.“ Всяка сутрин, като станеш, да си умиеш тялото. Ако не можеш всяка сутрин, поне веднъж в седмицата да направиш една баня. Вие казвате: „Трябва да имаме модерна баня.“ Модерните бани не са много хигиенични. Те са елементарни работи. Като станете сутрин, направете си умствено една баня, представи си, че си направил баня при най-чистата вода, направил си една хубава баня и после чувстваш Слънцето как грее, и тогава да почувстваш, че банята била хубава. След това облечи се и излез и кажи: „Направих една хубава баня.“

Именно нереалните неща в света са реални и реалните са преходни. Тия, малките подбуждения, те са важни. Малките подбуждения в нас са създали този тласък. Големият тласък ще престане, но малкото никога не престава. Малкият тласък в живота е вечно подвижен. Големите тласъци изведнъж може да се спрат.

Носете в ума туй вечното обновяване. Дръжте в ума си, че трябва да бъдете красиви. Ти се погледнеш в огледалото и казваш: „Колко съм грозен, остарях.“ Дръж в мисълта си: „Красив ще бъда.“ Остаряваш – ти ще кажеш: „Не съм стар.“ Всеки ден ще повтаряш: „Не съм стар“ и ще видиш, че не си стар. Разправяше ми един български свещеник във Варна, който беше на 85 години, казва: „Краката ми не държаха, като мина 5–10 крачки, трябва да седна на стола. Туй беше във време на миналата война. Но като паднаха 2–3 гранати (аз тогава живеех в църквата) и така се изплаших, че по едно време видях, че съм излязъл на около 2 километра от Варна, отишъл съм към новата махала и нося една тиква. Казвам: „Ти не можеш 10 крачки да направиш, а на 2 километра съм излязъл. Кога съм тръгнал, хич не зная.“ Рекох: Доста младенческа енергия имаш. На 2 километра една тиква да носиш, много си млад да носиш.

Човек трябва да забрави обикновения си живот и да не се занимава с такива малки неща. Да дойде онова, великото в света, което подмладява.Човек трябва да забрави своето нещастие, че онова не е постигнал, че това не е постигнал. Да забрави и постоянно да си казва: „Ще се подмладя.“ Всяка сутрин да забравим старото и да възприемем новото.

Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

2-ра лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),

държана от Учителя
на 8.X.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1941_10_10 Баща, майка и дете
лекция на Младежкия окултен клас

БАЩА, МАЙКА И ДЕТЕ

Отче наш.
„Махар Бену."

Имате ли зададена тема? – /Нямаме. Имаме систематизиране на думите./ Колко думи всичко са събрани? Най-много се повтаря една дума,12 пъти, тя е думата „живот". След това имате 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Една дума, която се употребява повече, тя е повече работила. Кои удове употребявате повече при ходенето? – /Краката./ При работата ръцете са нужни. Казваме: „Благост". Благостта примирява две противоречия. Примирява 1 с 2. Двете само при едно може да се примири. Казвам: Как ще примириш едно противоречие? Представете си че Г-то представя глада. Как ще го примирите? Със Х – хляб. Гладът се примирява с хляба. Тия обикновените разсъждения не ви интересуват. Вас ви интересуват красивите неща. Вие искате някой човек да е облечен хубаво, с хубава дреха. Една скромна дреха, която може да ви топли, не ви интересува. Зимно време, когато е студено, на тия красивите дрехи ще видите тяхната слабост. Хубава е дрехата, но започваш да трепериш под нея. Лятно време е хубава цветистата дреха. Зимно време е хубава топлата дреха, която задържа топлината.

Всичките тия думи могат да ви послужат. Те са елементите на вашия успех, но трябва да поставите всяка дума на нейното място. По друг начин как може да систематизирате тия думи?

Сега пращат войника на бойното поле. Той носи своята пушка и среща на неприятеля. Неприятелят не го вижда, но мери и стреля. Върши една работа. Оставете сега морала, дали стрелянето е право или криво. Кое е право и кое е криво, то са наши понятия. Вие всички казвате, че вървите по правия път. Покажете ми един човек, който върви по правия път. Все като върви, ще кривне някъде. Няма същество, което да върви по правия път. Всички поддържате, че вървите по правия път. Какво разбирате под думата „прав път"? Безпрепятствен път, да бъде гладък, че като стъпите да ви е меко на крака, да е павиран пътя. Източните народи като отиват на Запад, дето улиците са хубаво павирани, само като ходят по улиците можеш да познаеш дали е от Запад или от Изток. Тези, които са от Запад, кракът им върви низко, не вдигат крака си и не тропат. Понеже улиците на източните народи не са така павирани, научени са да си вдигат крака

високо и като върви на Запад по същия начин хлопа. Мислят, че може да си ударят крака. Аз правя заключението: Когато някой много говори, той е от Изтока, много говори, много хлопа. Когато малко говори, той е от Запада – павирани са улиците. Човек, като му се уредят работите малко говори. Като не са му уредени работите, много говори. Разправя, че жена има, деца има, дрехи нямал. Ще разправя за нищо и никакво. Срещне един, разправя, че е гладувал. Дойде втори и на него разправя, че е гладувал. Кое е най-хубавото да им каже? 10 души ви разправят, че са гладували. Какво ще им отговорите? Кой е най-умният отговор? Какъв отговор може да им дадете? Може да му кажете: „Аз ви облажавам, че сте гладували, много хубаво нещо е, няма нещо по-хубаво от гладуването. В глада ще изпиташ най-хубавите чувства. Ако не си гладувал няма да имаш този опит. Вие сте кандидати за най-хубавите блага в света“. Казвате: „Защо да гладувам?“ Хубаво, от тебе зависи да гладуваш. Казва: „Защо да гладувам?“ Защо гладуваш то е твой въпрос, не гладувай. Вие минавате покрай някоя улица и питате себе си: „Защо трябва да минаваш през тази улица?“ Питайте себе си защо трябва да минаваш през тази улица. Казваш: „Мене ми дотегна“. Щом ти дотегна една улица, мини по друга. – „Не мога“. Щом минаваш по нея има причини. Някаква фурна има наблизо, минаваш, поглеждаш фурната. Или някоя бакалница има, минаваш поглеждаш, нямаш пари да си купиш плодове, а само ги поглеждаш. Казваш на себе си: „Така е когато човек няма пари, ще гледа и ще се мъчи“. Какво трябва да прави да се не мъчи? Аз, ако съм, ще уредя въпроса след една година, след две. Как мислите, че ще го уредя? Мъча се за ябълки, ще посадя една ябълка и няма да се мъча. Мъча се за сливи, ще насадя 2–3 дървета и няма да се мъча. Или за череши се мъча, ще посадя череши. Казвате: „Кой ще ги чака?“

Колко думи бяхте употребили – 132. Значи, на гости сте викали думите. Най-много сте викали думата „живот“. От него се оплаквате, пък него викате. Много право сте постъпили. Защо се сърдите на живота понякой път? Аз подозирам, че вие не се сърдите на живота, но много близко го държите на себе си и понеже някой път като не е добре облечен, казвате: „Моят живот не е облечен, не е нахранен“ – Вземате храна. Постоянно роптаете. Казвате: „Как тъй животът да страда у мене?“ Че вие сте първият човек, който трябва да уреди вашия живот. Кои са елементите, които уреждат живота? – Светлината, топлината, въздуха, водата, храната, почивката. Едно бедно дете, което баща му и майка му всякъде го подтикват не му върви. Един ден това дете тръгнало подир един кон, на който имало един конник. Детето върви подир коня, конникът се обръща и го гледа защо върви подире му. По едно време конят се уплашил, паднал конникът от коня, изкълчил крака си. Детето идва да му помага. Конникът разбира защо това дете идвало подире му. Като го гледало най-първо

казва: „Дотегна ли да вървиш подире ми? С мене можеш ли да ходиш?“ Детето разбира, че той ще падне от коня и в дадения случай то е, което може да му помогне. От този ден неговите работи се оправят. То като помогнало на конника и конникът му услужил. Понякой път не е лошо човек да тръгне подир коня. Какво означава коня? Конят е символ на ума. Значи като тръгнеш по пътеката на ума тогава той ще ти допринесе нещо. Като вървиш подире му той ще ти услужи. Вие понякой път искате да си помогнете във вашия ум. Чакайте конника на вашия ум да падне, че тогава ще се уреди работата. Казвам: При сегашния век, който е толкова обективен, който е само живот на фактите. Да допуснем кое е най-голямото недоволство, което имате, кое не ви достига? Светлина ли не ви достига, въздух, храна, вода, какво ви липсва на вас? Тези работи правят хората недоволни. Има и други работи разбира се.

Ако ви попитат: „Какво бихте желали да бъдете в света?“. Между златото и среброто какво бихте избрали? Какво бихте желали да бъдете? Ако си злато – ще бъдеш затворен, ценен ще бъдеш, но ще бъдеш затворен в някоя каса, заключен с ключ. Ще дойде онзи, ревнивият, ще отвори касата, ще ви погледне и пак ще ви затвори. Питам: В туй затворено състояние, ако имате едно съзнание на човек, ще бъдете ли доволен? Много добре са наредени парите в касата. Направена е с преградки – правоъгълни, квадрати, касетки, в които парите са положени. Да допуснем друго изяснение. Влезете в една стая, оставени са 10 вида плодове, оставен е хляб и вода вътре, и вие сте затворен вътре. С какво ще започнете най-първо? От кое ще започнете първо? 10 вида плодове имате, хляб и вода. С кое ще започнете? То е неизвестно. Имате 10 вида плодове, хляб и вода, всичко 12. Значи имате числото 12. С кой плод ще започнете? Естествено, някой от тези плодове ще ви привлече повече. Туй, което обичаш, то привлича. Което обичаш ще те привлече. Туй, което ти обичаш и което те обича ви привлича. Предметите, които са по-далечни, не се привличат. Обичта е закон на близост. Но тия близките неща, които се обичат, с тях става правилна обмяна. Всякога, колкото обмяната е по-правилна, обичта е по-силна. Колкото обмяната е по-неправилна, обичта е по-слаба. След като изядете една слива, какво ще ви даде, какво ще добиете от сливата? Аз задавам въпроса: Защо обичате сливата? Как ще ми докажете научно защо обичате сливата, на какво се обосновава любовта ви към сливата? Да кажем, че тя има син цвят, вие я обичате понеже този син цвят ви е необходим и затова сте започнали със сливата. Какъв е цвета на житото? – Жълт. Една пшеница в България казват червенка, една казват бяло жито, или пък да кажем, че вие имате жито – жълтия цвят. Може би имате и сливи с жълт цвят. Всичките храни са свързани с човешкия организъм. Някои храни са свързани с мозъка, някои храни са свързани с дробовете и някои със стомаха. От каквато нужда има организма, такава храна си

търси. И в животните е пак същия закон. Понеже на животните е потребно малко умствена енергия, малко я търсят. Те търсят храна, която носи сила на организма. Понякой път не е безразлично, трябва да избираме разнообразна храна, да подхранва мозъка, да избираме храна да подхранва дробовете. Да избираме храна да подхранва стомаха, мускулната система. Съвременните учени хора ядат безразборно. Който е гладен яде храната и не знае тази храна, която възприема дали ще подкрепи ума му или сърцето му, или волята му. Всичко става безразборно. След като се наяде, пак е недоволен. Казва: „Липсва ми нещо". На сегашните хора им трябва голяма култура. Сега имаме една култура с голяма несигурност. Всичката култура седи на една паяжина, всички уповават на парите. Здравият войник уповава на оръжието. Има 150 патрона, като ги изхвърли какво ще прави? Като ги изстреля где му е силата? Или друг има 150 наполеона, това са куршуми. Изхвърлиш ги и като употребиш 150 наполеона оставаш без пари. Значи останал си войник без патрони, какво ще правиш? Имаш пушка, през която стреляш куршумите, развали се пушката ти, какво ще правиш тогава?

В света трябва да дойдем до ония оръжия, които не се развалят. Такова оръжие е човешкия ум, човешкото сърце и човешката воля. Човешкото сърце е много съвършена машина. По-съвършена машина от човешкото сърце няма. 120 години тази малка машина изхвърля 300 милиона тона кръв. Имате цяло езеро. Една малка машинка е това. Та казвам: Вие понякой път седите и казвате, че сърцето тупа. Туй сърце като тупа говори. Вие не сте изучавали езика на сърцето. Взема се изобщо 72 удара в минута, децата имат 140, а старите имат 63. При децата имате 140, сборът е равен на 5. При старите имате 63, сборът е равен на 9. Средното е 72, сбора пак е равен на 9. Казвате: „Това не е важно". Ти ядеш хляба, мислиш, че не е важно. Вършиш някаква работа, която мислиш, че е важна. Според мене най-важната работа, която хората вършат е с устата си. Тя е най-важната работа. Целия ден отваряш и затваряш устата си, три пъти на ден седнеш. Не само ти, но и всички хора изучават музика. Яденето е музика в природата. Имате една арфа от 32 струни. Като седнете започват музикантите. Най-първо тон дават. Тия малките, хапчици са един репертоар, който като турите, превръщат се от езика, той е капелмайсторът. Сега всичките тия работи вас ви се виждат безполезни. Да кажем вземете един писател, колко хиляди хора го знаят. Някой историк писал някаква история или вие напишете една история, колко хора ще четат вашата история? Може би 1000, 2, 3, 4, 5 хиляди души, но другите хора не се интересуват от вашата история. Казвате: „Голям историк, знаменит, голяма личност". Целият свят не го знае. Всичко има 2 милиарда хора, но те не се интересуват. Или някой е поет. Колко души знаят, че Байрон е поет или че Пушкин е поет? Колко българи знаят за

Пушкина? Кое е най-силното в поезията? Римуването най-първо, после поетът трябва да систематизира думите, той ги спогажда, римува ги, примирява ги, изглажда се, облагородява себе си, то е една работа. Ако един поет не може да примирява думите, тогава кажете ми сега. Римувайте ми сега 4–5 думи от тези. Ако кажете: „Живот, който е чист и красив." Най-първо, тия двете състояния какви са? Чистотата е вътрешно състояние, красотата е външно. Едното подразбира външни условия, другото – вътрешни възможности. Чистотата е вътрешен процес. Щом се наруши чистотата идат болестите. Всички болести произтичат от нечистота. Всички неудобства отвън в живота излизат от човека, който не е красив. Някой човек не е красив в постъпките, с този не се отнася добре, с онзи не се отнася, опълчват се хората против него. А чистотата е вътрешен процес. Та казвам ви: Вие самите затваряте пътя си. Всичките хора не мислят. Ти седиш, искаш да живееш добре. Дойде ти идеята за Бога казваш: „Кой знае къде е". Най-първо хората нямат едно правилно отношение за Бога, не знаят как да мислят. Да допуснем, че какво ви трябва на вас някой да ви обяснява какво е Господ. Какво ще обясни философа както е Господ – $[(2 + 1)^2]^{10}$ – Какво разбирате сега? Какъв процес е това? Да допуснем, че това е едно статично положение. Това количествен ли е, или органически процес? Но това показва, че имате едно разумно същество. Само едно разумно същество може да напише тази формула.

Фиг. 1

Някой може да напише така, (Фиг. 1) казва: „Нещо тайно е". Няма никаква тайна тук. То е един процес неорганизиран в света. Всички хора страдат от неорганизирания процес на своите чувства. Те се разгневят и мислят, че всичко в света не върви. Ти желаеш нещо. Твоето желание трябва да е точно определено. Ти си недоволен, трябва да знаеш защо си недоволен. Ти си заръчал на един обущар обуща, платил си му и той ти направил тесни обуща. Стискат те обущата. Като ги носиш ще ти стане неприятно. Той трябва да направи обущата така, с такава линия, че като ги туриш на краката, не кракът да разтяга обущата, а да не усещаш никакво стягане. Обущарят казва: „Те ще се разтегнат". Майстор е онзи обущар, че разните части на крака да имат еднакво допиране и обущата да не стягат крака ми, кракът да е свободен. Когато обущата на едно място стискат повече, а на друго място – по-слабо, този обущар не е майстор. Та в дадения случай от вас зависи. Вие казвате: „Обущата ще се разтегнат." Право е и това, ще му кажете на обущаря да поправи обущата и няма да му вярвате, че ще се оправи тази работа. Няма да се оправи, как ще се оправи. Ще се намерите в положението на двама светии, които са спорили помежду си. Единият казвал, че боба трябва да се осоли, и винаги пресолявал боба. Другият

казвал, че боба съдържа сам сол, и всякога оставал боба неосолен. И така единият винаги пресолявал боба, а другият винаги го оставял безсолен. Сега как ще се поправи работата, та един ден онзи, който варил боба и който не солил, казва: „Безсолен е боба ти“. Другият му казал: „Осоли го ти. Направи го според вкуса си“. На другия ден другият приготвил боба и го пресолил, другият му казал: „Пресолил си го боба“. Казва му: „Налей още вода, от тебе зависи“. Та в първия случай, когато е пресолено яденето, за вас е една възможност, ще се увеличи яденето, да го направите безсолно. Ще налеете вода, ще стане по-обемисто. Когато е безсолно, какво ще придобиете, ако му турите повече солчица. Сега под думата „сол“ ние разбираме, когато нещата са организирани. Солта е едно условие, което съдържа нещата да се не развалят. Солта съдържа онова естествено положение на храните да се не развалят. Например, един узрял плод, той си има сол. Щом започва плодът да изгубва солта си, започва да гние. Щом вие сте недоволни от живота, вие сте изгубили вашата сол. Щом започвате да се радвате, радостта е посоляване. Скръбта е обезсоляване. Скърбиш, за да се осолиш. Голямата радост – по този закон на земята – щом много се радваш, яденето е пресолено. Трябва да турите повече водица, затуй скръбта ще дойде, защото в пресоленото има опасност. – $[(1)^1]^1$ – Какво разбирате под това? – 123. Този процес равен ли е? Аз не зная математиците, когато турят скоби, какво означават в математиката, какво е понятието им? Единицата не е свободна. В тези скоби ограничена е тази единица. Без скоби единицата означава едно житено зърно. В скобата тази единица е посята. Щом се турят тия знаци, тя вече има отношение, тя не е в хамбара, не е свободна вече, тя е един процес. Тази единица ще се измени, ще стане на две. Две ще се измени, ще стане на три. Като се махнат тия скоби, тези ограничения ще се махнат ще се яви вътрешния процес. Единицата на какво ще се превърне? Имате едно семенце в почвата посято. Ако във вас дойде една мисъл, ако можете да анализирате, да направите един вътрешен разбор на всички мъчнотии, които ще опитате в живота си, то са все задачи. От един по-висш свят ви дадат една мъчнотия. Една задача. Вие не искате да разрешите мъчнотията. Казвате: „Защо ни е тази задача?“ В разрешаването вие ще се възползувате от едно благо. Да кажем, някой ден вие се намирате в едно тягостно състояние. Ако започнете да пишете числата от едно и пишете нагоре, ще дойдете до едно число, което хармонира вас и като го напишете, веднага скръбта ви ще изчезне. Така пишете 11, пишете 12, 13, 14 и при числото, при което се смени вашето състояние, с него вие хармонирате. При всяко число може да пишете плюс или минус, според това дали при това число се сменя вашето състояние или не. Ако безразборно пишете числата, ще дойдете до едно положение, дето това ваше състояние ще се смени. Защото недоволството в човека показва, че му липсва една малка единица. Липсва нещо, от което има съществена нужда. Тази нужда е свързана с един вътрешен подтик и той

става недоволен. Пишеш някой път и си недоволен от писмото. Или написал си го и пак си недоволен. Усещаш нещо или четеш някое писмо и ти си недоволен от него. Усещаш, че този приятел не е написал писмото както трябва. Някъде четеш писмото, доволен си, като мед ти пада. Много хубаво писмо е.

Та казвам: Всички като станете сутрин трябва да мислите. Най-първо вие започвате с една мисъл, която не е организирана. Вие като станете казвате: „Днес безпредметен е животът ми, от мене нищо няма да стане". Какво подразбирате, че от тебе нищо няма да стане. Какво подразбирате като кажете: „От мене нищо няма да стане". Но вие употребявате политика. Вие като отидете на гости пък сте срамежлив, викат ви да ядете на трапезата, вие казвате: „Не съм гладен", пък сте гладен и чакате да ви поканят пак. Ако сте при един българин, българинът е много внимателен, той ще ви покани 5–6 пъти и 10 пъти ще ви покани, казва: „Заповядайте". У турците няма такъв навик. Той само веднъж ще ви покани, на всичките гости казва: „Буйрум". Ако чакаш втори път, няма втори път канене, само веднъж ще те покани. Българинът е по-внимателен, той кани 3–4–5 пъти. Казва: „Гладът кани". Гладният човек не го е срам. Поканил един турчин на гости и казва: „Буйрум" и гостът разбрал, че 6 блюда има, а 7-то е най-хубаво. Стопанинът искал да каже, че има 6 блюда и няма друго вече. А гостът разбрал друго. Той разбрал, още има, най-хубавото ядене отзад. „Йоха" значи много хубаво, или че нищо няма. Донесли 6-те блюда и гостът чакал последното, а последното – нямало нищо. Той чакал най-хубавото и после излязло, че накрая нямало нищо. Българинът казва: „Яж от 2, 4, 6-то блюдо, седмото не го очаквай. Който очаква 7-то остава гладен". Между мозъка и дробовете има отношение, между стомаха и дробовете пак има известно отношение. Човек живее в три свята, които са затворени. Светът на неговата мисъл е затворен. Той не се съобщава с духовния свят, със света на сърцето. Светът на сърцето и той е затворен, и той не се съобщава със стомаха. Ние живеем в три свята, които са изолирани, имат само няколко допирни точки. Разговори или запознанства между чувствата не съществуват. Всеки свят е затворен. Мисълта е студена, мисълта не е топла, тя е студена. Чувствата са топли, а стомахът има сила. Там като влезеш, ще те обърнат 10 пъти, ще те накълцат и от тебе ще направят цяла каша, нищо няма да остане. Като влезеш в света на топлината, там ще турят може би толкова градуса топлина, че ти няма да можеш да издържиш. Като се качиш в ума, ще те изстудят. В ума като се качиш, най-малко ще ти дадат 150 градуса студ. Казва: „Красива е човешката мисъл". При 150 градуса студ каква красота може да има? Влезеш в сърцето, ще ти дадат една топлина от 500–600 градуса, каква приятност може да има? Да не са 500, 200 да са. То е както опашката на лисиците, че били 3 метра дълги. И 100 градуса да са, каква приятност може да има. При 42 градуса топлина в

човешкия организъм, човек умира. При 100 градуса каква приятност може да има? Значи, онази приятната топлина съдържа тия трептения, които са най-приятни, хармонични. Тя е организирана топлина. Онова, от което ти се нуждаеш тя го доставя. Тя не доставя онова, което човек иска. И с най-ниската температура, пак не доставя човек, което иска. Казвам: Приятна е онази топлина, която доставя онова, което човек желае. Онази топлина, която доставя необходимата храна, която е потребна или за ума, или за сърцето, или за човешкото тяло, тя е нужната топлина.

Да допуснем, че 1 е баща, 2 е майка, 3 е дете. С кого трябва да се запознаете най-първо. Както са поставени тук, работа им е дадена, всички са в динамично положение. Всички имат да вземат, никой няма да дава /втората формула/. Откъде ще започнеш да се запознаеш – с майката или с бащата. Ако речеш да се запознаеш с 2, с жената, опасна работа е. Най-първо ще се запознаеш с бащата, или с детето може да се запознаеш, двете няма да го буташ. После ще започнете с числото 2. И у българите е същото. Сега противоречието къде е? Умът сърце няма, затова търси сърцето. Сърцето ум няма, затова търси ума. Умът и сърцето стомах нямат, затова търсят стомаха. Стомахът пък ум и сърце няма, затова ги търси. Някой път, когато говорите за ума, че умът сърце няма, как ще го разберете? Мислите ли, че ако имаше умът сърце, щеше да мисли по-добре? Той щеше съвсем да загази. Сега вие имате тези въззрения, те са три отделни свята. Каква е функцията на сърцето в организма? Функцията е да изпраща кръвта по цялото тяло. Сърцето ще достави храна на целият организъм. То изпраща храната по всички области по тялото. То се грижи за прехраната на тялото. Това е икономически въпрос. При сегашните условия, щом спре сърцето да работи, спира самата прехрана и всички гладуват. И с човека се свършва. Каква е функцията на мозъка, на ума? /Една сестра направи движение с главата/. Олга направи едно движение, казва: „Така е, но и другояче може да бъде“. Поклати наляво главата на 1/10 от милиметъра. Аз забелязах движението в косите ѝ стана. Не наблюдавах цялата глава, но няколко косъма се помръднаха. Умът дава разрешение. За да имаме една ясна представа за ума във вселената, ума е който дава простор, широчина на всичко. Умът ни въвежда в безкрайните възможности на живота и казва: „Това е за вас. Това е за мене“. Но хиляди, милиони години трябва докато дойдете, да се ползувате. Някой ще каже: „Какво ме интересува всичката тази вселена. Мен не ме интересува за в бъдеще, но ме интересува, понеже практически аз имам нужда от нещо много малко, мене ме интересува тази широчина“. Сърцето казва: „Каквото искаш“ – свобода, подтик ще ти даде. Умът казва: „Ще ви запозная. Имам една приятелка, сърцето, това, което искате може да ви даде“. Сега вие се намирате в един организиран свят и не разбирате неговата организация. Дадат ви един орган или имате едно пиано. Всеки един от вас може ли да свири на пианото? Като

натиснеш с един пръст на клавишите може да свириш. Ти удряш с един пръст по клавишите, но ако дойде един, който е запознат със законите на пианото, учил е 10–15 години, ще направи доста изменения и вие ще слушате една хубава мелодия. Един човек, който е запознат със законите на човешката мисъл, ще изкара нещо хубаво. Който не е запознат не може да изкара. Ще изкара такива недоносчета. Не знае колко тонове са, които си хармонират. Клавишите, както са турени, имате прима, секунда, терца. Бащата е прима, майката е секунда, детето е терца. Музикално изразявам идеята.

Сега за днешния ден каква ви е задачата? Да кажем, че вие всички имате известно разположение, една задача. Имате в ума си нещо, което мисли, имате нещо, което чувствува, после имате нещо, което искате да постигнете. Сега трябва да извървите известен път, по който мисълта върви. В мисълта има особени пътища, които се постигат – мислите. В сърцето има особени пътища, по които се постигат чувствата. В стомаха има други пътища, по които се постигат желанията на човека. В рамките на тия пътища нещата стават реални. Ако аз трябва да организирам музиката, ако аз трябва да създам един орган, колко години ще минат? Много трудна работа е да се създаде един орган или едно пиано, или една цигулка да се създаде, то е трудна работа. Вземеш цигулката, започнеш да свириш, то е по-лесно. Хиляди години са мислили безброй умове в това направление, но не само на земята, но и горе на небето са мислили, за този инструмент са работили хиляди и то гениални умове, докато го създадат. После хиляди умове са работили за да намерят начините как трябва да свириш, как трябва да работиш в музиката. Или искаш да мислиш, то е много сложен въпрос. Трябва да дойдат хиляди умове, да те научат как да мислиш, упътвания да ти дадат. Ние някой път се заблуждаваме и казваме: „Аз мога да мисля“. Не може човек сам да мисли. Ако човек може сам да мисли, кой би мислил. И Бог не е сам. Бог е безкрайно множество, в Бога всички мислят. Не само един да мисли, но когато всички мислят, това разбираме, че е Бог. Когато всички еднакво мислят, то е Бог. Когато всички ние мислим добре, и всички други мислят, тогава сме ний. При човека един мисли, при Бога всички мислят. А ние сме турили обратното, единият Бог пък хората са множество. Сега много хора как ще се примирят помежду си, когато интересите им са различни? Имате на физическото поле турени 10 чувала. Представете си, че имате в един чувал 10–100–200–300 кг. Имате 10 души, на физическото поле, работата става лесна. Като туриш, ще видите, че всеки ще си намери мястото. Дойде един, задигне 10 кила, втори задигне други 10 кила. Започнат да се нареждат съобразно силата. Най-последният, който взима последният товар, на него може да разчитате, той е най-силен. Човекът, който вдига голямата тяжест той е най-силен. Човекът, който може да носи най-голямата скръб и страдание,

той е най-силен. Понякой път вие не искате да страдате, тогава вие сте слаб човек. Без скръб и без страдание силата на човек не може да се развие. Всички вие искате да бъдете знаменити в света, но за да бъдете знаменити в света, трябва да имате сила. В света, във физическия свят, ако дигате 5 кила, мислите ли че ще бъдете прочут между хората? Ни най-малко няма да бъдете прочут. Ако дигате 100–200 кила, 1000 кила, ако можете да дигнете 1 тон всички ще кажат: „Той дига цял тон с ръцете си". Всеки ще се интересува какви са мускулите му, които могат да дигат такава тяжест. Да допуснем, че вие имате даден хубав глас в природата, който може да взима 4 октави. Такъв глас няма. В историята на музиката само една италианка, приблизително е пяла, е взимала както в цигулката три октави и половина. И тази певица е взимала три тона повече отколкото цигулката е. Но тия тонове не са вече така ясни. Сегашното ухо на човека едва е свикнало с две октави и половина. Тоновете на третата октава не са така вече ясни и приятни. Щом минавате вече в четвъртата октава, тия високите тонове дразнят. В човешката музика не са развити онези центрове, при които звуковете да стават съдържателни. Звукът не е съдържателен, не е определен. Аз наричам тази музика, 4-те октави, неорганизирана.

Та казвам: Противоречието в учението на религиозните хора и светските хора в какво седи? Религиозните хора са турили всичкото упование на Бога. Искат да накарат Господа навсякъде да работи за тях. Те като деца очакват от баща си да донесе нещо, а те се потриват. Светските хора не турят упованието в Господа, но те имат упование в себе си. Те казват: „Каквото ние направим, това е". Казвам: И те са прави, но ако оставим ние всичко сами да правим, то е другата крайност. Тогава ще дойдете в една трудна задача и не може да я разрешите. Ще потърсите някой, който знае повече от вас, искате вас да ви върви в света. Сиромахът не трябва да дружи с бедни хора, той трябва да дружи с богати хора и ще стане богат. Онзи, който иска да стане умен, трябва да дружи с умни хора, ако дружи с глупави, нищо няма да научи. Онзи, който иска да стане силен, трябва да дружи със силни хора, те може да ти предадат нещо. Един слаб човек какво ще ти предаде? Следователно и в природата е така. Ти от силния може да вземеш нещо, но на слабия трябва да дадеш нещо. Щом идеш при силния, силният всякога дава, умният всякога дава, добрият всякога дава. Та казвам: Дружете тогава с умните хора. Мислено дружете с добрите хора, дружете със силните хора. Болният да дружи със здрави, не с болни. Ако с болни дружи, още повече болен ще стане. Сега вие когато видите някой човек по-учен от вас, заражда се едно чувство защо той да е по-учен. Че и от него има по-учени. Сега, ако съберете всичките учени хора на земята, съзнанията, които имат от хиляди години, ако съберете всичкото знание на цялото човечество, ако това знание сравните със знанието на един ангел, той ще знае повече отколкото цялото човечество. Най-слабият ангел в

небето, знае повече отколкото всичките хора събрани от хиляди години. Един архангел, знае повече от всички ангели, събрани на едно място. И в незнанието има своята приятност. Да знаеш, че има да даваш 50 хиляди лева или да съзнаваш, че имаш да вземаш 50 хиляди лева, но да съзнаваш, че имаш да даваш, да съзнаваш, че днес ще те бесят или да съзнаваш, че днес ще те освободят от затвора все едно ли е? Та казвам: Процесите не са еднакви. Има процеси, които ограничават, има процеси, които освобождават в природата. Те са извън битието процесите, които освобождават. Процесите, които ограничават отпосле се явиха. Най-първо научете се на процесите, които освобождават. Не ограничавайте една мисъл, която ви дойде. Един искал да бъде милионер. Остави тази мисъл, ти я станеш, я не. Един турчин ходил в Цариград и като се върнал искал да зарадва ходжата, и като се върнал пита го ходжата: „Какво ново има в Цариград?" Казва му: „Пък нищо ново. Новото е това, че решили в Цариград да те правят тебе Шейх-ил-ислям". То е най-високото положение в Исляма, което може да заеме един човек. Казва му: „Не говори така, ти искаш да ме зарадваш". Но като го срещнал след 1–2 седмици казва: „Може ли да ми разправиш за онова нещо, я ми кажи какво ми казваше. Разправи ми тази работа как е." Той сам знае, че няма да стане, но му е приятно да чуе. Аз се чудя на хората. Че вие имате най-високото положение. Всичките говеда в света биха дали всичкото богатство да имат вашата форма, вашата глава, вашето тяло. Следователно един човек знае повече от всичките говеда. Вие имате много неясно понятие за говедата. Това са разумни същества, само че са ограничени. Знаеш каква амбиция има в животните? И те са разумни, но са ограничени. Тук са свързани в затвор с букаи. Простор нямат. Вчера гледам двама души, вързали ги, карат ги. Ходили да крадат някъде, стражарят ги хванал и ги подкарал. Казвам: В дадения случай кое е важното? – Да съзнаваш, съзнание се изисква сега. Да съзнаваш, че имаш отношения, които трябва да изпълниш. Дал си една дума, трябва да държиш думата си, онова, което си казал да направиш. Всеки ден трябва да направиш по нещо. Казва: „Това е невъзможно". Я си представете, че вие се намирате в едно здание, дето това здание е свързано с целия свят и ако знаете къде да бутате, всичко може да имате. Искате да се нахраните, бутнете едно копче, дойде храната. Искате да пиете вода, бутнете едно копче, дойде водата. Искате да имате съобщение отвън. Бутнете друго копче, всичко е наредено. Но представете си, че не знаете къде, как да бутате, вие сте ограничени, имате възможност, но не знаете да ги използувате. Сега всички вие имате възможности, но не знаете как да ги бутате. Бутате нещата дето не трябва, често правите погрешки. Един румънски свещеник пътувал от Гюргево за Букурещ, но си издал главата вън от прозореца и при едно движение паднала калимявката му. Дръпнал дръжката за спиране на влака, иде началникът и го глобява повече отколкото шапката му струва. Пита го: „Защо спряхте

влака?“ – „Шапката ми падна“. Тренът се спира за много важна работа, за една шапка не се спира трена, затова го глобяват. Често и ние за малки работи спираме целия трен. Претърпяваме глоба, глобяват ни. И в природата има един закон, глобяват всеки човек. В природата не се спират процесите. Отишла шапката, благодари, че ти не си паднал, нова шапка ще си купиш, не спирай трена.

Съществува ли друга дума за недоволство? Значи няма специална дума за недоволство. Прибавяте една отрицателна частичка „не“ и тогава получавате думата. Какво разбирате под думата „недоволен“? Че туй, което е очаквал не е дошло на време. Недоволен е, че работата не е свършена добре. В думата „недоволен“ тури след частичката „не“ запетая и ще стане доволен. Или имате думата „немирен“, „немилостив“. Всеки човек в света в себе си иска другите хора да бъдат милостиви към него. И най-силният иска хората да бъдат снизходителни към него. Съществува такова състояние, да каже, „милостив е той“. Значи не употребява милостта. Но не съществува такова състояние, да кажем, да съществува някаква реална немилост в света. Малко употребената немилост, то е немилостив. Малко употребената милост, ние не я употребяваме изобилно.

Туй, което за всички е възможно, възможно е за едного. Туй, което за едного е възможно, възможно е и за всички.

Само светлият път на Мъдростта, води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
3 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 10. X. 1941 г. петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1941_10_12 Истинската лоза

ИСТИНСКАТА ЛОЗА

Отче наш.
„Ще се развеселя“.

Някой път хората вървят по един отъпкан път, но отъпканите пътища на земята са пълни с прах, особено ако пътувате лятно време, може да опитате, какво нещо е прашен път, усещате някое задушаване на гърлото. Ако пътувате зимно време по прашните пътища, ще се намерите в друго противоречие. Кал може да газите до глезените, няма да кажа до колене. Казват: Сняг до колене, то е много преувеличено. Сняг мъчно се гази, но до глезените е друго.

Съвременните хора, които живеят на земята, нямат една ясна представа за онзи великия порядък, който съществува, под който сме подчинени. Във всинца има желание да изменим този порядък, мислим, че разбираме нещата, всичките противоречия, които срещаме в живота, отдаваме на това, че причината е друга. Ние сме в противоречие с битието. Искаш да ядеш повече, защо? В света искат да ядат повече. Допуснете, че ти носиш едно шише със съдържание от едно кило и искаш да налееш две кила. Възможно ли е? Самата форма не съдържа две кила, ти искаш да туриш две кила. Ти си в противоречие със самата природа. Искаш да бъдеш учен човек, но мозъкът ти не е направен за учен човек, за малко учен може да бъдеш, но много учен не можеш. Не е работата в многото. Тази идея не зная от къде е дошла на света. Много, казва, ни трябва. Изобилието съдържа всичките нещастия, изобилната храна създава всичките болести. От недоядане хората страдат по-малко, отколкото от ядене. Почти всичките хора страдат от преядане. Богатите хора мислят само какво да ядат. Сега дошла купонната система, по 400 грама хляб, вече се замислят и казват как ще минем с 400 грама? Чудна работа! С колко минават пчелите? Ще кажете, че не сте пчели.

Сега да дойдем до реалното в света. Всичките хора са в много големи заблуждения. Заблудил си се, понеже щом остаряваш, отслабва умът ти и ти отслабваш, мислиш, че в онзи свят ще идеш. В онзи свят не си ходил, нито баща ти е ходил, нито майка ти е ходила и хората проповядват, че Христос едно време е дошел. Едно време преди две хиляди години, ако вярно беше всичко, хората щяха да го приемат, те не го приеха. Взеха, че го изпъдиха. Ние вярваме в онова, което Христос е казал. Казва: Аз вярвам в Христа, който е умрял. Хубаво, пък аз вярвам в Христа, който не е умрял.

Ти, който вярваш в умрелия Христос или аз, който вярвам в живия Христос, кой от нас е по-силен, ти или аз? Умрелите хора нямат съществувание, те не съществуват, живите съществуват. И до сега искате да ни убедят за умрелите, които са умрели едно време, дали съществуват. Тогава ако вие под думата умрели разбирате тия, които още живеят, съгласен съм, но умрелите, където отиват, там и ти ще бъдеш. Или питат: Къде са умрелите? – Там, където си и ти. Сега ние често се питаме: Къде са умрелите? След като човек съблече дрехата си, къде е той? Той носи дрехата и казва: Иван Стоянов. Но след като съблече дрехата Иван Стоянов ли е? Иван Стоянов като съблече дрехата и е умрял, пак Иван Стоянов ли е? Колко е ценен този Иван Стоянов? Бихте ли го ангажирали за професор да ви преподава на някоя катедра, или бихте ли разчитали на някой Иван Стоянов? Ако тук има някой Иван Стоянов, аз не говоря за него, но говоря за първия Иван Стоянов, който е баща на всичките. Говоря за бащата, не за синовете. Сега нека те да слушат за баща си Иван Стоянов.

Питам: Ако ти вярваш в Христа, който е живял преди две хиляди години, а не вярваш в Христа, който живее сега, каква е реалността? Ако ти вярваш в Христа, който учил преди две хиляди години, какво е казал, а не вярваш в това, което сега казва, каква валидност има вярата ти, защо именно? Защо евреите не повярваха в Христа, а вярваха в Мойсея? Защото на Мойсея Господ говорил, а на Христа не е говорил. От де накъде, каква привилегия имал Мойсей пред Христа? Сега ние разсъждаваме, гледаме, разглеждаме въпроса отблизо. Ние не разглеждаме имената на хората, Иван Стоянов, Драган Стоянов, те не се раждат с имена, имената после се турят. Като направят една дреха вапсана, отпосле може да турят боята. Пишат една книга, като се напише, турят едно заглавие, не се ражда книгата със заглавието. Някое заглавие ни най-малко не съответствува на съдържанието. Казва: Биология на човека. Четеш биологията и най-после нищо не се разправя. Разправя се за една малка микроба, че от нея нещо ставало в природата, че тя се увеличавала, увеличавала и тази малката микроба от нещо незнайно започнала да прави краката, ръцете, ушите, очите, създала мускулите, но тази клетка била глупава. Глупавата клетка направила едно умно същество. Съвременните хора ни убеждават, че от глупавото излязло умното. Съгласен съм, но думата глупав, какво означава? Глупавият човек като те хване, не те пуща, държи те. Като те хване, казва: Сега съм те хванал, не пуща. Умният може да те пусне, но не глупавият. Питам: Кой е по-умен, който те държи, или който те пуща? Ще кажете, че е глупав. Но държи те, силен е човекът да те натиска. Онзи, който няма сила, усети, че ти ще го гътнеш, казва: Аз ще те пусна. И за умен минава. Умният човек е всякога слаб, глупавият е всякога силен, здраво той държи. Казва: От ръцете ми не можеш да се освободиш. Пък никога не обяснява защо е силен. Казва: Аз имам сила, дадена ми е,

употребявам тази сила.

Сега нека дойдем до разсъжденията. Казва: Аз вярвам. Вярата ти има отношение към сегашния ти живот. Ако една вяра, която сега имам, не може да ми послужи, защо ми е? Ако моята вяра, че като вляза във водата, не може да ми послужи, защо ми е тази вяра? Ако с тази вяра се хвърля във водата и се удавя, вяра ли е това? Ако се хвърля във водата и с тази вяра плавам майсторски, благодаря на такава вяра. Вяра, която да ви прекара през всичките мъчнотии и да ни покаже истинския път на живота, е вяра. Вяра, в която се удавям, обезсърчавам, каква е тази вяра сега? И за любовта е същото. Някои казват: Любов. Има любов за пет пари, за един грош, има любов за един ден, за два дни, за една седмица, за 4–5 години, за сто години рядко се случва, хора да се обичат на земята. Като се обикват, едно нещо става: хората, които се обикват, замязват си един на друг. Като влезеш в един дом и като си замязали, обичат се. Щом не си мязат, ще знаеш, че не се обичат. То е един факт. Любовта прави хората подобни един на други. В любовта човек има нещо. В любовта човек се отличава. Един човек, който носи любовта, той се отличава. Даже животните котките – котките са късметлии. Ние се оплакваме от котките, но котките носят любовта. Ако имате един болен и една котка дойде в дома ви, непременно болният ще оздравее. Ако някой се е разболял и котката напусне дома, непременно той ще умре. Дето котката си заминава и господарят си заминава; дето котката иде и господарят иде. Едно съвпадение може да е. Казвате: Тя е котка. Котка е, но виж, като дойде, болният оздравява. Като си замине, тази глупавата котка и господарят и той си заминава. Няма случай, дето господарят да се е разболял и котката да си замине и господарят да не си замине. Сега вие ще дойдете до суеверие.

Питам: Когато вие имате една златна монета в какво седи съдържанието? В ценността, която тя има, в съдържанието, което монетата има. Тя не е създадена отсега. Аз да ви кажа в какво седи това. Хората вярват в котките, затова оздравяват. Не че котката сама е причина, но хората вярват и затова оздравяват. Било е време когато хората са се покланяли на котките, в Египет са се покланяли. В Египет да убиеш една котка ще намериш затвора за 10–15 години. После почитани са били биковете. В Египет да обидиш един бик, наказание ще има. По този навик на миналото, като дойде една котка, понеже са се по-кланяли на тях, казват: Тази котка иде, тя носи щастие. Понеже вие вярвате в туй, то става. Като замине котката, ви е казвате: Замина котката, за нас има някое голямо зло. Понеже така вярвате, нещастието ще дойде. Понеже това е теория, обяснения на фактите; онова, което по същество човек вярва, то става. Който вярва, защото има два вида вяра: една вяра положителна, една вяра отрицателна. Вярваш, че ще се разболееш и то става. Вярваш, че ще оздравееш и то

става. И двете стават. Положителната вяра товари човека, отрицателната вяра разтоварва човека. Затова Господ турил два вида вяра. Ти си много богат, започваш да се разтоварваш, ще осиромашееш. Сиромашията е необходима, човек ще станеш. До като не осиромашееш, човек не може да станеш. Господ казва: Вземете му всичкото, да го огрее слънцето, да дойде цветът и плодът. Сега всичките хора искат да се освободят от сиромашията. Сиромашията е полюс на богатството. Сиромашия и богатство са две неща като брат и сестра вървят. И здраве и болест вървят заедно. Ние разглеждаме работите по същество, тъй както са. Понеже първият човек, който вкуси от забранения плод на познание доброто и злото, не беше готов да разбере онази наука, която се криеше. Едно дете беше още. Той не трябваше да вкуси от тия плодове, не бяха заради него. Казва му: От това дърво няма да ядеш, но като възмъжееш и станеш мъж, може да ядеш, сега няма да ядеш.

Казвам: Всички страдате от преждевременни желания, които искате да постигнем. Ако дойде мисълта на някое дете на 10 години да се ожени, на някое момче или момиче на десет години дойде мисълта да се ожени, какво ще стане? Какъв баща и каква майка ще стане? Казват: Тази работа не е за тебе. Тебе ти трябват десет години още, да станеш на 21 година. Сега бързат да ги женят на 19 години. Не ги женете на 19 години: ако ги ожените на 19 години, ще се бият, на 18 години, ако ги жените е голямо нещастие, понеже числото 18 е число на земята. Ако ги ожените на 17 години, от неврастения ще страдат. На 16 години повикат дявола на гости. На 15 години ще станат разточителни. Женитбата да става от 21 година нагоре: на 22, 23 може да го прескочите. Ние по някой път казваме, защо числото 23 е неприятно число. Казвам: Ако числото 4 е материалистично число или число на несретите, тогава ако числото 1 представя пролетта, ако 2 представя лятото, 3 представя есента, и 4 представя зимата, ако ти си оставил работата на лятото за през зимата, ти няма ли да се намериш в неразумно положение? Зимно време няма никакви условия за една сполучлива външна работа. Като дойде числото 4, ти трябва да си в къщи. Да запалиш собата, книги да имаш да четеш, да пишеш, поети философи, химикът в лабораторията може да прави опити. Но ако искаш в градината да ходиш с тънки дрехи, ти не разбираш естеството на числото 4.

Сега Христос казва: „Аз съм истинската лоза, Отец ми е земледелецът". Може ли Христос да е лоза? Едно уподобление. Той казва, че всяка една пръчка на лозата, която не пребъдва в мене, на самата лоза, не може даде плод. Така и с човека е същият закон. Отношение има. Ако човек не пребъдва в човечеството, човек е пръчка на човечеството, от него нищо не може да излезе. Под думата човечество ние разбираме първия човек, който се е проявил в света, Хората всички не се явиха всички наведнаж. Днес са

два милиарда, но най-първо се яви един човек и той се размножи на милиард. Един ден, тия всичките милиарди хора ще се съберат в едно и ще образуват един човек, пак. Сега вие сте направени от множество клетки, които са се разумни души. Някои ги изчисляват на 30 милиарда, някой на 399 милиарда. Ако искате да направите една проверка, чудна работа е за изчисление. Грамадно число е 300 милиарда или 30 милиарда! Ако ви се даде един милиард да го прочетете, да направите една сметка, колко време ще ви трябва да прочетете един милиард? То са 1000 милиона да ги прочетете! Ако четете ден и нощ, ако четете по 12 часа на ден, колко време ще ви трябва да го прочетете? Вие може да мислите, че много лесна работа е. Чели ли сте една година да ти отмалее езикът да четеш: 1, 2, 3, 4, 5, 6... Онези не ги четат, но ги теглят тия числа по някой път. Аз съм слушал мнозина да ми говорят за онзи свят, че са ходили там. Всички, които са ми разправяли, нито на един крака не е стъпил там. Няма случай някой, който да ми е разправял, че да е ходил. Те разправят за свят, който е подобен на земята. Апостол Павел, който като се е намерил там, казва: „Око не е видяло и ухо не е чувало и на човека на ум не е дохождало това, което Бог е направил за човека“. Той описва онова, което на ум на хората не е идвало. Как ще го описва? Ако вземете една малка картина, да допуснем 10 сантиметра на дължина и 6 сантиметра широчина, ако тази картина се проектира на платното, тя се увеличава. Увеличава се по закона на развитието, става пречупване на светлината и предметите стават големи. Тъй е за далекогледите. Ако гледате пред бинокъл от малкото към голямото огледало, предметите се увеличават. Ако гледате от голямото към малкото, предметите се намаляват. В човека има два процеса: единият намалява нещата, другият ги увеличава. Увеличението и намалението не представя самата реалност. То е отношение на пространството. Всеки предмет, който е далеч от вас, той е малък; всеки предмет, който е близо до вас, той е голям. Показва отношение на разстоянията, които съществуват. Следователно, предметите могат да се увеличават и да се намаляват. Вие не сте в едно статическо положение да гледате само на едно място. Понеже някой път се приближавате, някой път се отдалечавате, виждаме слънцето. Земята като се върти, като се обръща лятно време иди по-далеч, че лъчите падат по-отвесно, голяма светлина имаме. Зимно време слънцето се приближава, но лъчите падат наклонено, светлината се намалява.

Този закон е верен: Вие се отдалечавате от Бога, дали вие го признавате или не, но вие се движите около Бога както Земята. Слънцето не иска да знае дали Земята ще вярва или не, но тя обикаля около него. Тя може да не признава, да каже, че тя по свое желание ходи около него, че се върти. Всеки човек се върти около Бога, нищо повече! Понеже се върти около Бога, ще се върти и около себе си, не всякога взема еднакво количество топлина и не всякога може да вземе еднакви блага от него. Без любов от

Бога ще вземеш най-малкото. Без любов към Бога, вие материален живот може да придобиете много, но духовен съвсем малко ще придобиете. Един ден, ако вашето състояние се измени, че от материалист вие станете вярващ по убеждение, да вярвате в Бога, тогава ще искате да се освободите от вашето богатство. Понеже с богатството, като речете да умирате, богати хора в онзи свят не могат да влязат, държат ги на земята.

Разправяше ми един свещеник от Варненско. Аз не съм проверил този факт, но на основание на други може да го проверя, но на основание на други факти, на които се основавам, че и този е верен. Този свещеник писал той поменик за умрелите, цяла една торба с хиляди имена, вземал им парите, не ги поминавал и в една торба ги турял. Умира свещеникът, не го пущат на онзи свят. Затворен седи в църквата. След смъртта му назначават друг свещеник и когато казва: „Да помене Господ Бог", явява се старият свещеник на новия и му казва: „Торбата". Той казва: Опасна работата, ако иска да ме тури в торбата. След две–три седмици дава си оставката, казва: Не ми е приятно тук да служа. Иде втори, трети свещеник, всички бягат. Най-после иде един смел свещеник. Като се явил и му показал торбата, той отива да види какво има в торбата . Гледа писани имена и чува в съзнанието си: Моля, не ги поменавах, сега ми е голяма тежест, много страдам, направи ми една услуга да започнеш да ги поменаваш умрелите. Другояче не може да се освободи от църквата. Той започнал ден след ден да ги поменава, че му направил една услуга да се освободи. Казвам: Богатият, който е заминал за другия свят, трябва да изпразни торбата, и да отива със свободни ръце, да не остане нищо. Щом умреш, ще държиш богатството. След като умреш, ще намериш кой да дойде да вземе тия пари, да ги изхарчи и да се освободиш. Сега бащите като умират не ги раздават, но ги разделят на синовете си. Връзват се със синовете. Баща, който отива на онзи свят, ще повика синовете си и ще каже: Ще ви кажа, както един българин е направил. Един български богаташ, чорбаджия, дава пари под лихва, пренася се в онзи свят и като се връща след десет деня от оня свят, казва: Видях, че ние на земята не живеем тъй както иска Господ. И аз не съм живял. Я ми дайте тия тевтери, три тевтери пълни с длъжници, казва: Запалете огъня с тях, турете ги в огъня и ги изгорете. Всичко туй трябва да се изгори. Трябва да се научите да служите на Бога. Бог ни е дал живота, не да го губим в празни работи, толкоз години съм мъчил тия хора! Бог не ме е пратил да мъча хората, но да ги обичам, да им правя добро. Че от моя живот, те да обикнат Господ. Питам: Колко хора има днес готови да изгорят своите тевтери като този българин? Ние сме толкоз дребнави, че като имаш да вземаш сто лева, казваш: Имам да вземам сто лева от тебе. – Казах ти, че нямам сега да ти ги платя. Аз съм за това, който има да даде, никаква лъжа. Да не казва, че няма, когато има. Който има да даде, да плати. Като каже, че има да

плаща. Човек, който не седи на думата си, не е човек. Каже нещо, трябва да го направи. Когато говорите трябва да си давате отчет. Сега всеки обещава, а с обещание работа не става. Всяко нещо, което обещаеш, трябва да го направиш. То е човекът. Щом го направиш, ще имаш известен кредит. Казвам: Духовният живот не е само да направим, но като идете в живота, как ще ви гарантират? Вие искате да се подобри вашето положение на земята. Този закон е за този и за онзи свят е верен. Всякога на човека се подобрява живота му, като изпълнява волята Божия. Аз не съм за вярата на хората. Аз не съм и за онези човешки добродетели, да забогатееш от кожите на животните, пък ще палиш свещи и ще помагаш на този, ще помагаш на онзи. Туй не го считам за добро. В света всяка една помощ, ако не правиш нещо от любов. Като дойде един беден човек в дома ти да считаш, че Господ ти дошел на гости. Аз ще ви приведа един пример из българския живот. Бях на гости на един български свещеник в Шуменско. Него ден ето иде един калугер на гости на свещеника, един доста добър свещеник. Калугерът обиколил света, иде от Ерусалим, през Света гора минал, навсякъде ходи и пари няма. Казва на свещеника: Искам в София да ида, ако можеш да ми дадеш пари. Нямам, не може да ти дам. Калугерът тръгва, отива на гарата. Аз му казвам: Знаеш ли, че този беше Христос? Казва: Не думай! Ако е Христос сега ще го настигна да му дам пари, но ако не е Христос, на калугера не давам. Ние ако е Христос сме готови да дадем, защото закон има. Ние очакваме нещо от Христа. Или аз можех да му кажа тъй: Този калугер знаеш ли едно време колко добрини ти е направил? Ти трябва да му се отплатиш за доброто. Той ме пита: Вярно ли е, че е Христос, да не би да искаш да ме лъжеш? Ако му кажа, че му е правил добро, ще пита как му е правил добро. Ние мислим, че веднъж сме били на земята, друг път не сме били на земята.

Сега не е време за спорове, за теории. Теориите отпосле са дошле. Ние ще се върнем в сегашното положение. Всяка пръчка, която не принася плод, отсича се. Той говори на своите ученици и близки. Тази 15-та глава от Йоана, не е за обикновените християни. Тя е за онези, на които съзнанието е в последната фаза на самосъзнание и да премине вече в свръхсъзнанието. Ти като минеш в свръхсъзнанието, в тебе ще се разтвори твоят поглед така, че всичко ще виждаш. Един човек като погледне, всичко вижда, съкровища, диаманти, скъпоценности, вижда, че има реки да текат. Един човек на свръхсъзнанието разбира химия, физика, всичко разбира много добре. Този човек не може да бъде беден, понеже владее закона. Той ако посее един декар земя, житото ще има класове повече от педя и то ще бъде едро. Един декар ще сее, а ще му даде за пет декара. Той не е лаком, този човек. Този човек, който носи свръхсъзнанието, ако му вземете една дреха, която я е носил, като я носи, става по-хубава, не избелява. Щом избеляват, дрехите показват, че твоето съзнание не е издигнато, а е много слабо. Бил

съм в много домове, оплаква се господарката, че избелява дрехата. Аз зная, защо е избеляла, но нищо не ѝ казвам. Той казва и моята избеляла, трябва да си направим нови. След една година пак избелява. Човешкото свръхсъзнание като направи една дреха, колкото време минава, става по-хубава, устойчив е материалът. И тялото е устойчиво, и погледът е устойчив, и ушите са устойчиви, всичко е устойчиво в човека, който има туй свръхсъзнание. Или свръхсъзнанието е най-свободният вход, до който любовта достига. Няма големи препятствия.

Та казвам: Ако вие добиете свръхсъзнание, тогава болестите ще бъдат едно добро упражнение и мъчните задачи ще ви бъдат приятни, да ги разрешавате. Няма да ви бъде трудно да ги разбирате. Затова трябва да се стремим да бъдем силни, не да придаваш силата си на ония материални работи, които държиш отвън, но силата е вътре в твоя ум, в твоето сърце и в твоето тяло. На един човек, който има свръхсъзнание, невидимият свят обръща внимание. Казва: Господ винаги държи погледа си към него. Този човек е обърнат с лицето си към него и той приема най-големите Божии благословения. Той е отзивчив и е добър проводник на Бога, той няма киселини до по десет пъти на ден да се мени. Казваш: Ти нямаш скърби. Казвам: Аз не си създавам скърби. Вие нощно време ходите, набиете си краката на един гвоздей, имате скръб. Вечерно време не ходя да стъпвам на гвоздеи, не страдам. Няма защо да си създавам страдания. Защо ще кажа: Може да заболея от чума. Що ще влезе този бръмбар? Чумата като дойде ще я нахраня с топла вода. Ако дойде чума, съберете се 10, 20 души, турете една харания с чиста вода, стоплете я и пийте от нея, и вижте дали ще ви хване чума? Ако нямате харания да топлите вода и да пиете, ще ви хване чумата и нито един от вас няма да остане. Философията седи в това: чумата като дойде, във вас има храна за тия бацили, те имат серум, като се размножават бацилите, като пиете топлата вода, разредява се серумът на тия бацили и не може да се размножават. Българите казват, че чумата я (е) страх от топлата вода. Когато преди 70–80 години се явила чума, много българи избягали в Балкана, наклали огън, турили две–три харании с топла вода и казват: От врялата вода чумата я (е) страх.

Сега казвате: Какво нещо е Бог да ме обича? Аз да ви представя. Представете си, че вие сте беден музикант, бедно дете сте, свирите, никой не обръща внимание на вас. Ходите от едно място на друго, не ви върви. Един ден минава покрай вас един знаменит виртуоз, човекът пише по музиката, обърне ви внимание и казва: Това дете е даровито. Влезете под неговото покровителство и от него ден вашите работи тръгват напред.

Та казвам: Ако Божият поглед се спре един ден на вас, той има желание да свирите, да рисувате, да пеете, или да правите добро. Някои хора искат да

станат добри. Но доброто е изкуство. Ти като си добър ще нарисуваш най-хубавите картини, на небето. Като правиш добро на земята, в духовния свят си художник, като умреш ще намериш картините горе. Като идеш казват: Този е знаменитият художник, който нарисува тия картини. Ако си бил сладкодумен да утешаваш хората на земята, ще бъдеш най-големият музикант на небето. Като си говорил тук, цели симфонии си написал там. Сега може да ми кажете: Това вярно ли е? Ако вярвате, тъй е. Ако не вярвате, не е тъй. Аз може да ви представя същата истина: човек е пратен на земята по обратен път да придобие някакво изкуство. Ако ти след като си живял 50–60 години не придобиеш някакво изкуство, ти си прекарал напразно живота. Ако ти си живял 40–50 години на земята и не може да поправиш носа на един човек, какъв човек си? Ти си живял 40–50 години и не може да поправиш ухото си – какъв човек си? Ако ти си живял 40–50 години и не може да поправиш устата си, какъв човек си тогава? Ако ти си живял 40–50 години и не може да поправиш ноктите на човека, но пръстите да можеш дебелите кости да направиш тънки, то е най-малкото изкуство. Ще видите, че някои хора имат тънки коси, брадата е остра. Какво показва? – Две естества: мисълта е мека, но в постъпките, във волята е твърд. Говори мекичко, но като дойде до брадата, взема 25%. Затова съветвам младите моми когато се женят за момците, да чакат да им израснат бради. Младата мома да попипа косата, ако е остра, да не се жени. Но и момъкът трябва да попипа косата на своята възлюблена, не само да я гледа, как е накъдрена, но косъмът да не прилича на свинска четина. Една вяра в Бога, трябва да произведе цял един преврат в костите, и в мускулната система, и в главата, и в дробовете, и в ноктите, и навсякъде да стане преобразование. Изкуство трябва. Мускулите на човека трябва да станат пластични, че като го видиш, да ти е приятно да го гледаш, да има една подвижна походка. Той е на 20 години и с бастон ходи, на 35 години с бастон ходи. Тогава поддържаха едно време учените следната теория. Как се е явил бастунът? Когато хората минали от маймуни в хора, подпирали са се с бастун до като се научат да ходят. Сега хората с бастун се подпират, то е признак, че морално се повдигат. Бастунът показва, че минават в една по-висока форма на развитие, до като укрепне гръбначният стълб, че и без бастун да ходят. Този третият бастун, какво е? Онзи, който носи бастун, той има 500–600 хиляди лева в банката, то е третият бастун. Имаш познати, то е третият бастун. Баща ти има нити, то е третият бастун. Някои (се) уповават на хората, то е третият бастун. Онзи, който вече се е повдигнал, не му трябва бастун, той е сам господар. Казва: Аз имам само един баща! Той признава Бога за баща. Всички тия хора на земята са познати на мене, аз за тях имам всичкото уважение и почитание. Те изпълняват Волята на Моя баща, аз ги обичам всичките, понеже и аз като тях изпълнявам Волята Божия. И те всички ме обичат. Следователно, ако ние се обичаме един друг, показва, че ние изпълняваме Волята Божия. Щом не се обичат

хората, показва, че не изпълняват Волята Божия. Щом има изпълнение на Волята Божия, има обич; щом няма изпълнение на Волята Божия, няма обич. Казват: Отпосле се явява Любовта. Проявената Любов е Любов, непроявената Любов е една възможност. Сега нека да ви преведа един пример от съвременните оръжия, с които си служат военните. Един човек си служи с една пушка манлихер или едно чифте. Когато се прицели, той полека цели, целта е близка. Когато е далечна, дигне мерника нагоре стърчи. Най-първо куршумът ходи нагоре, прави една траектория. Най-първо отива нагоре от вътрешно напрежение, но колкото отива от външните условия, става по-тежък, те изкривяват, налягането става по-силно и противодействието по-слабо, тогава се образува една крива линия. Значи всичките предмети, които се движат в света, не може да се движат по една права линия, понеже има две сили, които въздействат – едната отвън , другата отвътре. Те трябва да се уравновесят. ако външните условия и вътрешните възможности се уравновесят, ще има една права линия. Ако човек иска да бъде справедлив, в него условията и възможностите трябва да са в равновесие, тогава имаме права линия. Щом имаме условия по-слаби и възможности по-силни, образува се една изпъкнала линия. Щом имаме условия по-силни и възможности по-слаби, образува се една вглъбната линия. Тогава по първия закон са се образували планетите. Когато възможностите са по-слаби, образували са се високите планини. Когато условията били по-силни, се образуват долините, образуват се вглъбнатини, образуват се езера, морета. При възможностите се образуваха планините.

Та казвам: Ако вие не може да се справите с външните условия, ако те са силни, вие ще станете долини. Тогава във вас ще се събере вода, реки ще имате. Трябва да бъдете разумен човек, да знаете как да употребите реките и езерата. Та казвам: Как сте направени, как Господ е направил човека. Ти искаш да бъдеш силен човек, но силата на човека зависи от неговия ум, от неговото сърце. Човек, който няма силен ум и силно сърце, не може да бъде силен. Ето в какво седи силата: силният ум образува изобилна светлина, силното сърце образува изобилна топлина. Следователно, човек, който разполага с изобилна топлина и светлина, той е силен. Тогава се ражда в него волята му, която носи силата на светлината и силата на топлината, чрез която могат да се преодолеят всичките мъчнотии. Сега да ви обясня. Разправяше ми един: Гледам двама души се бият, но единият налага другия. Казвам: Защо се бият, искам да зная. Казва: Хиляда лева съм му дал, се ме лъже, десет пъти ме лъже, ще го бия, дето ме лъже. Онзи се оплаква. Казва: Съгласен съм, но ако ти кажа нещо, ще ме послушаш ли? – Ако е умно. Аз ще ти платя заради него. Аз ще ти платя заради него. Той има да ти дава, не го бий. Дойде ми на ум по едно време, аз бях взел на заем от него. Дава му хиляда лева и пита: Колко ти струват лихвите? Като

му плаща хиляда лева и лихвите, онзи веднага се смекчава, казва: Мек отговор. Мекият отговор е да извадиш и да платиш. Веднага се смекчава онзи. Казва: Много ти благодаря, че дойде, че ме спаси от едно зло. Ела сега с мене. Отиват в кръчмата да се почерпят. Казва: Дайте едно кило вино. Заключението е лошо. До тук примерът върви добре, но като отиват в кръчмата, не е добре. Умният човек, аз трябваше да го оставя до кръчмата. Там и двамата отиват да станат слуги на дявола. Като пийнат, друга беля има. Аз му давам моята философия, казвам: Втори път като срещнеш някого да бият, не отивай в кръчмата! Понеже ти плати, покани го в дома си, нахрани го, дай му хубав обед. Поправям моята погрешка. Ако оставя, че са пили винце, не бива, затова казвам: В къщи ще ги поканиш, ще ги угостиш. Всякога, когато човек направи едно добро, той поканя целия невидим свят на угощение. Защото невидимият свят е крайно чувствителен към всяка добра постъпка, към всяко добро чувство. Една добра мисъл, едно добро чувство, приличат на хубав цвят, цъфнал с най-хубавата краска. Една мисъл прилича на узрял плод в невидимия свят. Следователно, нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки, това са плодове на райските дървета. Всеки от вас ще намери своите мисли, своите чувства и своите постъпки. Като идете в оня свят, увиснали са върху райските дървета. Името ви е записано: Иван Драганов, Петко Стоянов. Сега ще ме питате: Може ли да се пишат? – Пишат се. Вие ще идете в оня свят. Една жена ще се жени, 4–5 мъжа е имала тук, като иде там ще я питат: Защо те пратиха на земята, за четири ли мъжа? Затова ли те прати Господ? Или родила си 4–5 деца и всичките измрели, затова ли те прати Господ, да раждаш деца? Или ти си съдия, 15–20 години стотина души си турил в затвора. Затова ли те прати Господ? Съдията като съди, ще му даде един добър съвет, като го повика. Иде един, прекомандировал се и му казвам: Няма да ме лъжеш, ти си един престъпник, дядо ти, прадядо ти, братята ти са правили престъпления и тук ме лъжеш. Казва: Аз ще се постарая да се подобря. Казвам: Всичко наше минало е написано на нас, трябва да се оправи. Ако палецът прилича на боздуган, трябва да се поправи. Един ден гледам една жена, много лошо са говорили заради нея и си казвам: Чакай да вида, в какво седи злото? Като погледнах челото ѝ, видях три линии. Едната линия показва, че обръща внимание на дребните работи, пет пари, ако даде, ще ги иска; ако има да дава пет пари, ще ги върне. Но още и други две линии има – няма да ви ги кажа, къде са. Показват една честност. Казвам: Ето една жена, която има заложби, има добро желание, само ѝ трябват добри условия да започне да работи за Господа.

Нас ни трябват добри хора. Срещайте се с добри хора! Слабите да се срещат с добри хора, силните да се срещат с лоши хора. Силните в доброто да срещат лошите, слабите в доброто да срещат силните в

доброто. Само по този начин светът може да се поправи!

Всичките велики хора на миналото сега са на земята. Нищо в света не е умряло. Всичко е живо. Всички добри хора, всички велики хора са се на земята. Благодарение на тях светът върви добре, напред!

Тайна молитва.

3-та беседа, държана
на 12 октомври 1941 г., неделя, 10 ч.с.
Изгрев. София

1941_10_15 Учение и обич
Общия окултен клас

УЧЕНИЕ И ОБИЧ

„Отче наш"
„Фир-фюр-фен"

За какво се говори в миналата лекция? Каква беше темата? Някой път човек не е длъжен да помни, каквото е ял, стига да е придобил нещо от яденето. Някои мязат на ученици, които влизат в училището и след 4 години го свършват. След 4 години напущат първоначалното училище. Като влязат в прогимназията, след 3 години напущат прогимназията. Гимназията след 5 години я напущат, след 4 години напущат университета и влизат в света. Постоянно човек се напуща. Сега хората като станат много учени, не могат да намерят предмет, с който да се занимават. Учените са станали доста скромни. Едно време се занимаваха с големи работи, сега се занимават с един бръмбар. Някой учен човек се занимава с някакъв бръмбар, напише една книга за него и стане учен. Някой с камъните се занимава, с кристалите, друг се занимава с пречупените пластове на земята и стане геолог, изследва как са се пречупили пластовете.

Не зная вий каква специалност имате и кой какво се е специализирал. Трябва да ви се даде тема: „Кой е най-добрият път, по който хората могат да се избавят от страданията?" Как да се избавят от ежедневните страдания? За пример, хване ви кашлица, станете тщеславен, дето минете, искате да се покажете, че сте нещо. Минете някъде, ишерет давате. Ако сте стар, няма да ви набедят, че ишерет давате – може да се кашляш за старата баба. Ако е млад, ще кажете: „Ишерет дава за някоя млада мома, кашля се, отдето мине." Туй кашляне е принудително. После, някой път вървиш, хване те една болка. Ти ще седнеш някъде, не ти се седи на камък, студено е, но седнеш на камъка, искаш-не искаш. Усещаш две противоположности: едно, че краката те стягат и друго, че салонът не е добре отоплен.

Казвам: Голямото изкуство е сега как трябва да се живее. Казвате: „Да поживеем малко, да имаме къща." Да имаш къща, това не е живот. Бръмбарите живеят, където намерят. Като намерят една малка дупчица, там живеят. Рибите ни най-малко нямат къщи, апартаменти; плават из водата и като намерят някоя дупка под някой камък, то е апартаментът. На птиците не им трябват големи апартаменти, някоя малка дупка намерят, влязат вътре, доволни са. Човек от такива дупки ни най-малко не е доволен. Той иска повече. Човек не е голям, но придобивките му са

големи. Влезеш в един двор, кон караш, каруца караш, търсиш място за каруцата, за коня, някой яхър, да го оставиш. Човек като напуща Земята, е много лек. Като дойде някой, който е готов за небето, понеже е живял като светия, като умре, ще дойде колесница като за свети Илия, качи се на огнения автомобил. Пък който не е живял добре, оставят го милиони години. Пътят за оня свят е дълъг път, с години да вървиш. Оня свят е много далече. Пеш като тръгнеш, за колко години ще стигнеш?

Ходила една стара жена в Иерусалим. Казвали, че там имало една дупка, през която като погледне, ще види оня свят. Като отишла в Иерусалим, тя видяла всичко, но тази дупка не могла да я намери. Питали я: „Какво видя? Видя ли всичко?“ – „Всичко видях, и как служат свещениците, свещеният огън как се запаля, но този прозорец не можах да достигна, да видя онзи свят.“ Свещениците и владиците като служат видяла, но най-важното за оня свят не могла да види. Онзи свят е в съзнанието, което имате.

Някой път сте радостен, някой път ви стяга главата и ви е причината на стягането вън. Философите, които отричат съществуването на разумното същество в света, казват, че светът е неустроен. Да допуснем, че срещате един приятел, който не ви поздравил, увлякъл се в новата философия на живота, хванала го някоя стомашна болка или пък кръстът го боли и едва върви. Той те гледа, но ти не съществуваш в неговия ум. Какво ли става с него? Веднага създаваш една теория в себе си, че той ти се е разгневил. Питам: в какво седи причината, че не те поглежда? Ако те погледне, какво ще придобиеш? Тези от вас, които са близо до печката, придобиват повече, отколкото онези, които са далече. Те не виждат нищо, но усещат топлината. Виждат печката, но какво тя им дава, те не виждат, но го чувстват.

Вие се занимавате, че сте станали вече възрастни. Я да ви представя геометрически.

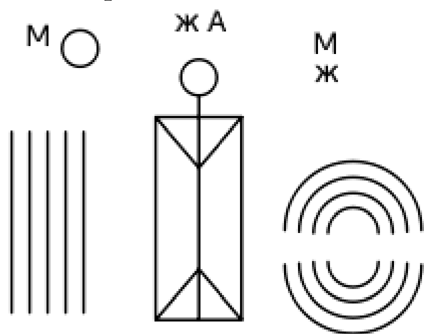

(фиг. 3.1)

Имате една точка А, в началото е била много дребна. После станала по-голяма и после става още по-голяма, най-после имате сегашния човек – Ж-то. Какъв ще бъде бъдещият? Този Адам, като излиза, прави такива линии,

планини образува. После образува противоположни вълни. С едните вълни образува светлинните трептения.

Та, казвам: Действителният човек е една лаборатория, в която човек седи и изучава Божествения свят. Главата е голяма лаборатория. Слънчевата система е друга лаборатория. Стомахът, всичките мускули, това са лаборатории. По някой път казват: лош е животът. Мислят, че в човека стават някои взривове. Като направил някой опит, дошъл в областта на взривните вещества, занимава се с химия, как са се образували тия вещества, казват, че той станал лош. Дошъл до ония сили, които изучават доброто – казват: той е станал добър. Някой човек, който изучава животните, казват: станал зоолог. Някой, който изучава растенията, казват, че станал ботаник. Всеки един човек го кръщават с онова, което той изучава. В старини всички хора се разочароват, понеже туй, с което са ви забавлявали, като не ви забавляват вече, не намирате смисъл в живота. Децата какво ги забавлява най-първо? Децата, като срещат майката, се интересуват от нея, понеже тя угажда на детето, носи се добре с него. В старини става обратното, че то няма никаква майка около себе си.

Разправяха ми за един стар човек във Варненско, село Николаевка. Той имал няколко сина и дъщери. На стари години го оставят в една стая, недоволни от баща си. Синовете и дъщерите се отделят, не го посещават. Той имал отслабване на краката, отслабване на зрението, само го чували да вика: „Гладен съм, бей! Гладен съм!"

Та, казвам: Всички вие казвате: „Не струва да се живее." Хубаво, не струва да се живее – къде ще идем сега? В яйцето е опасно да живеете. Ако някой го счупи, разлее се яйцето, изсипе се. Но като се излюпи яйцето, още по-опасно. Има соколи, има лисици. Та, казвам: Земният живот, в който ний живеем, има толкоз опасности, че ако бихте знали опасностите, още на младини щеше да ви побелее главата. Като ядеш, може да се задавиш някой път, или вечерно време като спиш, като легнеш, може да не станеш. По пътя като вървиш, може да си създадеш някоя беля. Всичко може да стане.

Та, казвам: По някой път искате да си говорите, да се онаждате. Казвам: Като идете на бойното поле, какво има да те онадежди? Сега имате една от най-големите войни, бият се, гранати се пукат, какво очаквате? Целия ден ти да чуваш онези гърмежи на бойната линия, как ще спиш, какво ще ядеш и как ще гледаш на света? Хората се намират в едно ужасно състояние, което ний не можем да си представим, на бойното поле. Лекари, сестри милосърдни – като се избият хиляди хора, тия милосърдни сестри вземат болните, превързват ги, утешават ги, помагат им. Казвам:

Две противоположности. Едни хора си създават най-големите злини, пък другите си създават най-големите добрини. Показва, че злото и доброто заедно работят.

Казвам: Сега вие всички тия противоречия как ще ги примирите? По някой път войната става не само там. Вие имате една слаба представа. Човек при най-малкото безпокойство, при един обикновен гняв, или при едно обикновено негодуване, измират около 5 милиона клетки, според учените хора. Ако на ден се разгневите 5 пъти обикновено, 5 пъти по 5 милиона – това са 25 милиона клетки, които умират. Това са живи клетки, които са измрели. Казва: „Разгневих се.“ Че измрели 5 милиона клетки не мисли, но казва: „Дадох му да разбере. Той да не мисли, че аз съм от тези, простите – надйлях го хубаво.“ Ти го наделя, но 5 милиона разумни клетки отидоха. После какво стана?

Ако се гневи човек, като се сърдят хората, главата им се разширява. За пример, като разглеждате главата на овцата – тя е миролюбива, понеже главата не ѝ е разширена. Но на вълка главата е разширена и във всички месоядни животни главата е разширена при ушите. Като се гневиш, разширява се главата. Ако човек не мисли за Бога, главата му горе е сплесната. Като започне да мисли за Бога, главата горе се издига.

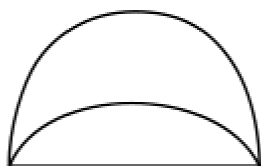

(фиг. 3.2)

Един човек, който мисли за Бога, главата му горе е издигната. Всяка една деятелност се отразява на главата. Щом човек започне да мисли за Бога, става едно подобрение на главата. В туй, малкото жилище, дето е неговата мисъл, той е вече храм Божий. Това е храм. Този храм, като го създаде човек, 3 билиона и 600 милиона души има, които служат на човешката мисъл. Тяхната деятелност е така определена. Има клетки, души има за всичко в човека. Има клетки, които са съдии, занимават се със справедливостта. Има души, които се занимават с философия. Има души, които се занимават с архитектура, има души, които се занимават с изкуство, с рисуване. Има души, които се занимават с пение. Една правилна деятелност има в човека. Много свещеници има натрупани горе на главата; и владици има, и попове, и архимандрити. Много добре са всички облечени, все със златни дрехи. Но всичко туй, за което ви говоря, вий не го виждате в главата. Вий виждате отвън. Отвън виждате малко свещеници, отвън виждате съдии, отвън виждате художници, но всичките гениални художници са отвътре. Техните картини още никога не сте ги виждали.

Казвам: По някой път допуснете, че някой ваш приятел ви даде един пръстен, но един [ден] дойде този приятел и си вземе пръстена от вас. Вас ви става мъчно, че си взел пръстена от вас. Защо? Коя е причината? Като носите пръстена, радвате се, като го вземе, сте недоволен. Защо във вас да не остане радостта, както преди с пръстена, така и без пръстена пак да се радвате? Да допуснем, дойде някой във вашата стая и ви остави една запалена свещ. След няколко часа дойде, вземе си свещта. Вас ви стане мъчно.

Земята е едно училище, което ни възпитава и ние не сме дошли до истинското възпитание. Нас природата ни забавлява. Ний сме големи деца, които ни забавляват. Ние учим в училището, но обширна наука нямаме, но с кина ни занимават, с театър ни занимават, с туй, което не е. На театъра какво има реално? Работите се представят в една форма, дето времето тече много бързо. Представят в един час, час и половина, в два часа, представят събития, които са взели 40–50 години.

Казвам: Сега най-първо трябва да отделим кое е забавление. Да ядеш, това е забавление, да ходиш, това е забавление, да гледаш, това е забавление, да слушаш, това е забавление, да пипаш, това е забавление, да се събличаш, това е забавление, да се обличаш, това е забавление, да почетеш някоя книга, това е забавление. Кое не е забавление? Казва: ний за живота нямаме още една ясна представа. За пример, на вас ви дадат една малка семка и ви казват: „Представете си, че вий сте една малка семка на една круша.“ Ако я дам на едно дете, какво ще разбере то от семката? Туй дете трябва да посее семката, да израсте, да даде плод, да вкуси плода и тогава ще има представа. Другояче ще бъде една малка семка. Ний живота го представяме с една малка семка. Истинският живот още не е даден. Ние сега имаме круши, които са изкуствено направени, не круша, която е създадена от дървото, но круша изкуствено създадена.

Та, казва там Писанието (вий сте напреднали): „Ако не се родите от вода и Дух, не можете да влезете в царството Божие.“ Животът започва с царството Божие. Ний сме извън рая. Нямаме ясна представа какво нещо е раят. Имаме един живот извън рая. Този живот, откакто се родим, докато си заминем за другия свят, то е постоянна работа, много малко време ни остава да бъдем весели. Ние приличаме на тия, впрегнатите животни. Таман им дадат зобчица, погледнеш – опрегнали ги, натоварили каруцата. После пак им дадат малко зобчица и пак наново ще ги впрегнат. Някой кон таман изяде една торба с ечемик, впрегнат го пак в каруцата, после пак му дадат малко зобчица. Ние, съвременните хора, казваме: „Той се е повдигнал.“ Ний сме се повдигнали до торбата. Той е чиновник, дали му

една торба 4–5 000 лева – зоб в торбата. Дали му една малка нива, посял я – пак е торба. Той си мисли какво ще придобие. Тук имаме, нали, посаждаме дървета…

Та, казвам: Не сме в онзи реалния живот. Дойде някой, оплаква се: „Заболяха ме краката.“ Не зная човек като започне да заболява, на какво замязва заболяването. Понеже сме наемници на апартамента, господарят казва: „Излез! Искам да увелича наема, малко плащаш.“ Не може да седите тук, трябва да излезете. Всяка една болка вика ти да излезеш. Тебе не ти се излиза – къде ще намериш? В апартамента – лошо, вън от апартамента – още по-лошо. Тогава повишават цената. Дойде, заболи те коремът – пак същият господар. Отвън започне, стегне те, че яденето не било добро. Един ден се развалят зъбите, че не можеш да дъвчеш храната и най-после те заставят, насила те изкарат. Ти казваш: „Още ми се ще да живея в този апартамент. Напущам го, ще отида в другия свят.“ Хубаво, онзи свят е онадежден. Казва: „Имаме дом неръкотворен, който не се разваля.“ Домовете на Земята се развалят. Ония домове не се развалят.

Сега в тия противоречия се търси къде е смисълът на живота. За пример, забелязвам произхода на болестите – 3 произхода имат: когато човек е нарушавал Истината, тялото му започва да страда; когато е нарушавал законите на Мъдростта, главата му започва да страда; когато е нарушавал законите на Любовта, сърцето му започва да страда. Три произхода имат. Болно е тялото – има нещо в истината. Истината е един широк свят. Не вървиш, не изпълняваш законите ѝ – започваш да чувстваш болка. Започне да страда сърцето ти – причината е, че не служиш на любовта, както тя иска. Започне да те боли главата – на мъдростта не служиш както трябва. Като идете при лекарите, ще ви турят една инжекция.

Лекарите не лекуват. Възлюбете истината, започнете да я обичате – направете един опит. Вярващ сте, боли те кръстът – не обичаш истината. Боли те сърцето – любовта в тебе не работи. Против любовта си. Казваш: „Що ще обичам тоз, онзи?“ Човек трябва да обича, за да бъде здрав, нищо повече. Човек трябва да обича истината, за да яде сладко. Ти, щом обичаш истината, сладко ще ядеш. Щом обичаш любовта, сърцето ти здраво ще бъде. Щом нарушиш законите на Божията мъдрост, светлина не ще има в ума ти.

Сега ний се извиняваме, защо те боли глава. Казва: „Боли ме глава.“ Кръвта се покваря от намаление на светлината. Когато имаш светлина и топлина, разредява се кръвта, държи я в изправно състояние, мозъкът е в хубаво състояние. Когато човек не обича, образува се едно вътрешно психично чувство, което сгъстява течностите на живота, смразява ги.

Сега някои от вас, които са учени, казват, че центърът на Земята е направен от тела в газообразно състояние, но газове, които са втвърдени. Много голяма температура има. Температура има ли, на пара биха станали, но при тази голяма температура има и голямо налягане. Представете си: в центъра на Земята – 6000 километра е земният радиус – 6000 километра налягане има. Има някои микроби, като ги [извадят] от 2–3000 метра от под водата, горе на повърхността се пръскат.

Казвам: Седим и ние сме недоволни защо Господ създал света. Господ създаде света, да познаем Истината. Господ създаде света, да познаем Любовта. Господ създаде света, да познаем Мъдростта. Познание сега трябва. Казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога." Бог се познава само по три неща: чрез Истината, чрез Любовта и чрез Мъдростта. Светът е създаден да познаем Бога. Това е живот вечен, да познаем Бога. Няма друг метод. Що е Истината? Ако не обичаш Истината, ти не може да познаеш Бога. Ако не проявяваш Любовта, ти не можеш да познаеш Бога. И ако не проявяваш, ако не обичаш да учиш Мъдростта, не можеш да познаеш Бога.

Сега, ако разгледаме вас, по-добри хора от вас няма в България. Даже един струва повече от българския народ. Вий сте тъй ценни, както Авраам. Целият еврейски народ излезе от Авраама. Но Авраам, който беше Божий избраник, слушаше Господа, и в него имаше по някоя слабост – той беше страхливец. За пример, като отиде в Египет – там имаше князе –, понеже жена му беше красива, казва ѝ: „Кажи, че не си ми жена, но си ми сестра, защото ако кажеш, че си ми жена, ще ме претрепят заради тебе." Един от князете дойде, че взе жената, понеже била красива. Тогава не се церемоняха хората – взе я. Господ прати един ангел да му каже, че тази не му е сестра, но жена – неговата другарка. Казва: „Ако не му я върнеш, голямо зло ще те сполети." Казва: „Защо ме излъга, защо не ми каза истината, но искаш да ме туриш в изкушение? Една женена жена няма право да обича друг мъж."

Какво значи? Един вълк, който е оженен за вълците, трябва да яде овци. Да ви кажа какво трябва да прави. Първото нещо, като станеш вълк, ще кажат: „Ти трябва да изядеш една овца, тогава ставаш вълк." Ако можеш да изядеш една овца, вълк си; ако не можеш да ядеш, не си вълк. Ако си лисица, трябва най-първо да изядеш една кокошка; ако не изядеш кокошка, не си лисица. Искаш да станеш паяк – непременно трябва да изядеш една муха; ако не изядеш муха, никакъв паяк не си. Ако искаш да станеш риба, трябва да нагълташ друга риба, цяла да я нагълташ. Ако можеш да я нагълташ, риба си; ако не можеш да я нагълташ, не си риба.

Ако искаш гълъб да станеш, ще ядеш само зрънца. Ако можеш през целия си живот само със зрънца да се храниш, гълъб си; ако нарушиш, не си никакъв гълъб.

Човек трябва да се храни с мисъл. С 3 храни се храни човек: в ума си се храни със светлина, в сърцето си се храни с топлина и в тялото си се храни със сила. Три вида храни има. Мисълта дава светлина. Светлината е, която донася храната. Човек трябва да мисли, за да може да живее. Защото, ако ти не мислиш, не можеш да живееш. Ти трябва да обичаш този живот. Ако не обичаш, не можеш да живееш. Животът произтича от връзката с Любовта, която имаш. Онази връзка на човешкото съзнание или на човешката душа с Любовта – тази е храната, която внася живота. „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.“ Постоянно трябва да се храним с храната на Любовта. Сега вие казвате: „Ако вярвате…“ Вярата трябва да я свържете с вашия ум. За да вярваш, трябва да се храниш със светлина. А пък за да имаш приятни чувства, ти трябва да се храниш с топлината на Любовта. Надеждата аз турям на мястото на Истината. Вярата я турям на мястото на Мъдростта. Любовта сама по себе си, Обичта, представя Любовта.

Казва: „Аз вярвам в Бога.“ Научи се да се храниш със светлината – ума си ще храниш със светлина. Ще се храниш със сгъстена светлина. Плодовете, за пример, са сгъстена светлина. Крушите, ябълките, сливите, черешите, картофите, това са степени на сгъстена светлина. Не може само с картофи да се храниш, не може само със сливи да се храниш. Ако само с череши се храниш, червеният цвят ще те направи много войнствен. Ако се храниш само със сливи, ще станеш религиозен догматик, не набожен човек, но догматик. Знаете ли какво значи? Като идете някъде на угощение, на някой бал или на някое диней, там трябва с определен костюм да се явиш, с фрак, с черна връзка, или с бели ръкавици. Ако ги нямаш, не можеш да влезеш. После, дамите, и те имат определени облекла, определено е [в] какви рокли да бъдат. Ако нямаш такава рокля, не можеш да идеш. Искаш да бъдеш генерал – с прости дрехи не можеш да се явиш. После, ако си полковник, пак особени дрехи трябват. Искаш да бъдеш капитан – особени дрехи трябват. Ако нямаш особени дрехи, никакъв капитан не си.

Казвам: В невидимия, в духовния свят, най-простите войници са капитани. В небето по това се отличават. В духовния свят, в Божествения свят, най-простият войник е капитан. Ще каже някой: „Аз не искам да бъда генерал.“ Светът е пълен с безформени генерали. Една жена ти заповядва, без да има генералска форма. Един мъж ти заповядва, без да има генералска форма. С форма да ти заповядва генералът – по закон е, пък той няма форма и ти заповядва. Някой е съдия – има тога турена или един

гердан, като го тури, изправи се, съди. Гледаш, няма нито тога, нито гердан, но съди те този човек.

Казвам ви тук: Като идете тук, всеки да носи генералската си форма. Онези от вас, които сте съдии, с герданите си, с тогите си да дойдете; които са полковници, с дрехите си да дойдете. Всеки да бъде облечен в своята си униформа. Не е срамота да бъдеш полковник. Казвате: „Той е такъв скромен човек." Не зная, аз толкоз години на Земята търся скромни хора, и не съм намерил. Някой религиозен, като се разговарям, казва: „Слушай, не ме мисли толкоз прост." Казвам: „Зная, че не си прост, генерал си. Защо ходиш без униформа?" Той казва: „Скромен човек съм. Ако се облека в генералската форма, ще смущавам войниците, които ме срещат – ще трябва да отдават чест. Не искам да им развалям рахатлъка. Обличам се с прости дрехи. Като минавам така, искам да ги виждам как живеят."

Вие сте хвърлили вашите униформи, много скромни сте, не искате да безпокоите войниците. Съдията, ако дойде облечен в тога и гердан, онези, които ще съди, ще ги е страх. Като не е облечен, той ходи при тозипри онзи, пита ги имат ли дело, какво е тяхното дело – той е истинският съдия.

Аз веднъж бях на едно дело в Русе, заведоха ме. Казват: „Учителю, ела да видиш апелативен съд, разглежда се едно дело, да се произнесеш кой е на правата страна." Хайде, казвам, без униформа ще ида. Отивам, вземам едно място, гледам двете страни: единият е праведен, другият е виновен. Този, виновният, имаше 10 души свидетели, да докажат, че той е праведен човек. Кат погледнах главите на свидетелите, казвам: Нито един от тези няма да каже истината. Гледам другия, който говори истината: той има един свидетел, един турчин, който има правилна глава, който никога няма да излъже. Започна делото. Казвам: онзи, който има един свидетел, е на правата страна; да видя съдията как ще определи. Казвам: правото е на негова страна. И съдията така определи. Съдиите хванаха свидетелите, позамотаха ги, онзи човек почна и каза истината. Казва: „Господа съдии…" Питат ме: „Откъде знаеш, че правото е на негова страна?" – От свидетелите.

Сега вие седите тук и минавате за много добри. В оня свят като идем да се представим пред Господа, ще видите, че подир нас върви кокошка без глава, агне без глава, после един кон с три крака, куца. Те вървят подир вас. Вас пращат – и тях пращат. Те са свидетели. Тази кокошка търси главата си. Агнето казва: „Откъснаха ми главата." Казвам: Господ не съди никого. Поусмихне се, даде подарък на всички – на коня даде подаръци, на кокошката, на агнето, на човека. Казва: „Конят ще стане човек, ще станете братя и сестри. Ще ви пратя тук, на Земята да се преродите да живеете."

Господ ще каже: „Да се научите да обичате братята и сестрите си. Тогава във второто прераждане да се явите при Мене.“ Ангелите ще ви вземат и ще ви донесат на Земята. Приблизително това е една истина.

Ние трябва да зачитаме всички ония неща, които Бог е създал. В нас ако обичаме Бога, трябва да имаме свещен трепет. Казва: „Аз не мога да обичам.“ Не е въпросът да го обичам, но Господ го е направил. Ако аз взема една книга на един философ или учен човек, като чета, че ми прави впечатление, тъй гледам книгата с уважение, колко повече нещата, които Бог е създал! Колко работи Бог е внесъл в една круша – много неща, които ние даже не съзнаваме. Какви хубави работи Бог е внесъл в скъпоценните [камъни]! Един елмаз, един скъпоценен камък, цяла история, цяла история има този скъпоценен камък. Вие ги носите, но никак не сте ги обикнали. Вие сте ги обикнали дотам: само гледате при вас да са. По някой път, като се намерите в трудно положение, да ги продадете и да си уредите работите. Или пък, някой път имате някой вол, някоя овца, кокошка, като се намерите в трудно положение, продадете ги, уредите работите. Казвате: „Много ги обичам.“ Този начин е стар. Тази любов в света е хубава, не е лоша. Защото ако аз, лошият господар, продам коня от лошите условия и иде при някой човек, който е много по-добър от мене, аз съм направил услуга на коня. Но тази услуга не произтича от съзнанието, че аз обичам коня, но аз живея само за себе си.

В Америка има общества, във всяко религиозно общество си има лекари, 5–6 души, които са много редовни, но защото имат клиенти в това общество. Лекарите ходят на църква, защото ако не ходят, от църквата болните не ги търсят. Много са учтиви, като дойде лекарят, хване пулса. Ако е млада сестра, също хване пулса. Не е съблазън, защото е сестра. Казва: „Ще ви излекуваме.“ Ще оздравеете, понеже с вяра лекуват. „Аз като ти дам цера, аз и Господ като се съединим, работата е свършена.“ Казвам: Този лекар е религиозен, но тук има нещо материално. Да допуснем, аз искам да се пълни събранието тук, да ме слушат. Но тук се крие нещо користолюбиво. Аз искам да става нещо заради мене, искам да се пълни църквата. Желанието е в мене, кой как дойде да обича Бога. Аз искам всички вие да обичате Бога. Понеже от началото, от памтивека Той ви кредитира, ако Него не обичате, аз считам, който Бога не обича, и мене не може да обича. Ако аз Бога не обичам, никого не мога да обичам. По някой [път] аз съм гледал, като дойдат тук, започват да ме хвалят, казват: „Слушали сме много хубави работи заради Вас.“ Турят ме на тясно. Турят ми високо съдържание, тъй ми турят адвокатски, че като дойдат да искат нещо от мене, аз не може да откажа. Като ме похвали, после казва: „Може ли да ми дадеш 150 лева назаем?“ Казвам: Много малко поиска. Защото похвалата струва 1000 лева, пък той иска само 150 лева. Аз му оставам

длъжен още 850 лева за бъдеще.

Тук имаме един приятел, отишъл един, така го хвалил. Казва: „Може ли да ми дадете назаем?“ Той го праща до една банка, казва: „Идете в банката, ще ви дадат, те ме познават.“ Отива в банката, не му дават. Казва: „Еди-кой си ме прати, да ми дадете.“ Казват: „Не можем да ти дадем.“ – „Той казва, че вие го познавате.“ – „Даде ли ви нещо? Не, не даваме.“

Първото правило пазете. Когато хората физически се приближават, винаги се скарват. Когато хората физически се приближават, духовно се отдалечават. Всякога, когато духовно се сближават, физически се отдалечават. Физическата близост отдалечава хората, понеже физическият свят не е организиран. В него няма туй съзнание. Блъснеш се в някой камък, ако е наблизо. Той никога няма да се премести от мястото. Ти трябва да го заобиколиш, ако го бутнеш с крака си – никаква почит, никакво уважение няма.

Та, по някой път мисля какво да ви говоря. Да се говори как трябва да се живее, става банално. Всеки ден, всяка минута, всяка секунда, човешкото съзнание носи нещо ново за човека. Да преповтаряме нещата, значи да се занимаваме с нашето минало. То е станало вече. Да се занимаваме с нашето бъдеще, те са неща, които не са се реализирали, искат се години, векове, да се реализират. Но да се ползуваме от настоящето. На вас ви остава сега като специалисти да поправяте погрешките на хората. Няма да ви коства много. Вие сте математик, дойде някой ученик, способен, погрешил нещо – няма да ви коства много, погледни и поправи погрешката му. Покажете му – ще направите едно добро. Някой тръгнал в един път, който вие знаете, минавали сте – покажете му пътя, по който трябва да върви. Покажете му качествата на една права мисъл в какво седи. Не само да му покажеш, но ще му изнесеш, ще му дадеш подарък една добра мисъл. Мислите са плодове. От дървото на Любовта откъснеш един плод – ще дадеш на онзи, когото обичаш. От дървото на Мъдростта ще откъснеш един плод и ще дадеш на този, когото обичаш. От дървото на Истината ще откъснеш един плод и ще дадеш на онзи, когото обичаш.

Помнете едно: че Бог ни обича. Заради какво? Понеже Истината живее в нас, затова Бог ни обича. „Възлюбил си Истината в човека.“ Човешкото съзнание или човешката душа носят Божествената истина, затова тя е обичана. А пък духът носи Божествената мъдрост, затова е обичан. Човешкото аз в себе си носи Любовта. За три неща човек е обичан: за Мъдростта, която живее в ума на човека, за Любовта, която живее в сърцето на човека и за Истината, която живее в тялото на човека. За тия неща Бог ни обича. Дотогава, докато в нашия ум живее Божията мъдрост,

докато Божията любов обитава в сърцето и докато Истината обитава в тялото, Бог ни обича. Когато започнем да не зачитаме Истината, да я презираме, ние губим. Истината е истина винаги. Щом не зачитаме Истината, ние губим. Щом не зачитаме Любовта, ние губим. Щом не зачитаме Мъдростта, ние губим. Мъдростта нищо не губи от себе си. Та това е най-лесният път – да обичаш Истината. Тя ще ти даде всичко онова, което тялото иска. За да обичаш Любовта – тя ще ти даде всичко онова, което сърцето иска. Да обичаш Мъдростта – тя ще ти даде всичко онова, което умът иска. Туй, което умът изисква, само Мъдростта може да ти го достави. Туй, което душата и сърцето изискват, само Любовта може да го достави. И туй, което тялото изисква, само Истината може да ти го достави. Или самият човек, то е Истината в него.

Та, казвам: Трябва да обосновем живота върху Първата Причина – Бога, Който е Дух. Да обикнем Бога, да обикнем Духа Му. Писанието казва: „Да не огорчаваме Божия Дух.“ Духът е в тебе, като дойде, не трябва да се сърдиш. Когато се сърдиш, трябва да има причини. Ако аз се сърдя по някой път, виждам някоя книжка, хвърлено нещо – разсърдя се, взема го, не търся кой го е турил, но взема книжката и я изгоря в огъня, накажа я. Намеря някоя друга нечистотия – взема лопата, очистя, пак не се сърдя. Казвам: „Нямате право да седите тук.“

Та, казвам: Ще влезете в ума си и като намерите първата погрешка, ще я хванете – хайде в печката. Ще влезете в сърцето си и като намерите първата погрешка – хайде в печката. Ще влезете в тялото си и като намерите първата погрешка – хайде в печката. Не всичките погрешки да ги хванете за един ден. За всеки ден има по една погрешка, която трябва да изправите. Не две погрешки, но една. Тия погрешки трябва да ги изгорите, защото като ги изгорите, те ще ви дадат материал. Трябва да се горят погрешките, понеже те дават материал, с който да работите. Ако замръзналата вода не я разтопите, не може да ви послужи. Ако житото не го посеете, няма да израсне. Една погрешка, посята в земята, жито става. Какво е омразата? Една неприложена любов. Дотогава, докато вие мислите, че един човек вие не можете да го обичате, вие имате положението на замръзналата вода. В деня, в който вий покажете, че го обичате, вие изменяте положението си спрямо него.

Казвам: Сега се изисква да изменим нашите възгледи. Ние мислим, че Господ не се интересува от нас, че ни е оставил. На богатите дал къщи, всички хубави неща, пък нас изоставил немили-недраги. Туй е крива философия. Онези хора, които имат деца, те са на работа, на непосилен труд. Ти си свободен, нямаш жена, нямаш деца. Жененият колко генерали има, да му заповядват? На бащата и двамата синове са генерали, двете

дъщери са генерали, жената е пълен генерал. Ти нямаш ни синове, ни дъщери – благодари на Бога, че още не те е направил войник с генерали, да служиш на 5 генерала. В сегашното семейство, всеки баща и майка служат на 5 генерала. Един баща има син и дъщеря. Като се ожени дъщерята, генералът дойде и тя стане генералка. Синът като се ожени, генералката дойде и той стане генерал. Генерали дойдат: свекървата, бащата, майката, чичовци – генерали се наредят. Оттам насетне, кой как те срещне, заповядва – не си свободен. Сега си неженен, служиш само на Господа, какво искате повече?

Мнозина при мене идват, да ги произвеждам генерали. Казвам: Оставете. Казва: „Помогни ми, Учителю, да се оженя." Казвам: „Ще държиш изпит, генерал тъй лесно не се става." Генерал за да станеш, ще те изпитат имаш ли здрав стомах, глава имаш ли, ръце имаш ли, знаеш ли хубаво да биеш, кога биеш. После, генералите мязат на американските полицаи. Онзи полицай, 6 стъпки висок, стърчи над всички. Револвер има, после, пръчка има в другата ръка, с едната ръка дига 75 килограма. Ако не се подчиняваш, веднага бокс има. Казва: в Америка който иде, трябва да се подчинява на законите. Може да си княз – няма извинение. Като се подчиняваш, много учтиви са. При всяко съпротивление – бокс.

Та, ние не трябва да се противопоставяме на Божествените полицаи. Като ти каже полицаят „ела", иди. Направил си престъпление – дойде вътре полицаят, започнеш да страдаш, да се мъчиш. Полицаят казва: „Поправѝ погрешката си."

Казвам: Истинският живот седи да обичаме живота си, да обикнем знанието, да обичаме Мъдростта, Любовта и Истината, които живеят вътре в нас, да започнем да строим новите си тела, да строим новите си сърца. Казва Писанието: „Ще ви дам нови сърца." Всички ще имате новото сърце, което за бъдеще ще функционира. Ако боледуваме, още е старото сърце. Да благодарим за него – без него е по-лошо. Като дойде новото сърце, тогава ще дойде здравето, нов дух ще дойде в човека и всичко ще се създаде. Писанието казва: „Ще създам ново небе и нова земя." Нови хора ще се създадат. Писанието казва: „Всички трябва да бъдем родени от Бога. Роденият от Бога грях не прави." Казвам: Хубавото е създадено за бъдеще. Всички трябва да бъдем родени от Бога. Роденият от Бога грях не прави.

Та, казвам: Благодарете, че сте на такъв хубав параход като Земята. Знаете, колко е красива Земята? Вий не сте гледали толкоз красива. Толкоз хиляди години тя ви развожда. Някой от вас е на 25 години, обикаля той около Слънцето. Земята за една година изминава 552 милиона мили и вие сте на 25 години – 25 по 552 вий сте изминали. Състезавате се да обикаляте около

Слънцето. Земята 25 години те е носила. Обикаляш около Слънцето. Друг е на 40 години – 40 пъти е обиколил около Слънцето. Някой е на 60 години – 60 пъти е обиколил около Слънцето. Друг е на 70 години – 70 години е обиколил около Слънцето. 120 години като обиколи вече, излиза тогава в друг кръг – той е направил веднъж цяла обиколка, цяла зодия.

Единственото нещо, на което съм се спирал, аз съм се спирал върху любовта. Любовта е център, от който може да се разбере истината и да се разбере знанието. Без любов знанието не може да се възприеме. Без любов истината не може да се възприеме, не можем да разберем истината. Любовта служи като врата. Тя е врата, за да добием знанието от мъдростта. Любовта е врата, за да добием сила. Сила се добива чрез истината. Дръжте се с любовта, но знание ви трябва. Изучавайте мъдростта.

Ще кажете: „Трудна работа“. Сега сте вече ученици. Аз виждам, че вече пелените са хвърлени, вече може да ходите. Сега сте ученици. Ако сте малки деца, трябват колички, с тях да отивате – само колички ще има около училището. Не обичам около училището да има автомобили. Всеки ученик с краката си да ходи. Здрави крака трябва да има ученикът. Краката на човека представят неговата добродетел. Когато искаме да ходим, разбираме човек, който обича доброто – може добре да ходи. Човек, който обича правдата, може добре да работи. Човек, който обича мъдростта, може да мисли. Човек, който обича любовта, може добре да чувствува.

Та, казвам: Всичко в света сега зависи от любовта, която може да имаме към Бога. Оттам трябва да се започне новият живот. Който обича Бога, той тепърва трябва да се роди от вода и Дух. Ако не се родите от вода и Дух, не можете да влезете в царството Божие.

Сега, да го разберете ясно. Вие може да сте житно зърно или скъпоценен камък, турен в кутия или в хамбара. Роден значи: трябва да бъдете извадени от Божествения хамбар, трябва да бъдете посети върху Божествената нива – да дойдат страданията. От тия страдания, значи, вие растете. Ако сте винаги радостни, значи не растете. Ако искате да бъдете радостни, ще изгубите радостта си. Не цял живот да бъдете заняти със страдания. Но щом има смяна между радостта и скръбта, животът е правилен. Страданията не продължават. Страданието дойде една секунда, но оставя известни резултати. Аз мисля върху резултатите на болката. Заболи те коремът. Щом престане да те боли, тебе ти е приятно. След изчезването на всяка болка, тебе ти е приятно, че си се освободил. Тази приятност се чувствува. Колкото повече страдаш, толкоз повече се освобождаваш. Всичките противоречия на Земята носят със себе си Божиите благословения.

Страданията не са нещо произволно, само, ние не трябва да си създаваме изкуствени страдания. Изкуствените страдания не са Божествени. Казвам: Някои от вас трябва да работите. Някои братя казват: „Остарях.“ Радвайте се, трябва да се подмладите. Някои са млади, те трябва да остареят. Които са млади, да остареят. Какво разбираме под думата старост? Които са млади, да поумнеят. Които са стари, млади да станат. Старите малко обичат; младите много обичат, знанието нямат. Старите знание имат, не знаят да обичат. Децата малко знаят, но знаят да обичат. Децата нямат знание, но знаят да обичат, затова майките им ги обичат. Старите много знаят, но не знаят да обичат. Затова, младите и старите да се съберат, че младите да научат старите как да обичат, старите да научат младите на мъдрост. Тази е една необходимост. Само един млад човек може да те научи как трябва да обичаш. Само богатите млади (а младите всички са богати) има какво да дадат. Ако си сиромах, какво ще дадеш? Не може да угостиш. Щом си богат, ще дадеш една богата трапеза. Като си сиромах, казваш: „Това зная, онова зная.“ Може да проявиш любовта. Сиромахът може да има знание. После, от богатите, онези от вас, които са стари, да се научат да обичат. Онези, които са млади, да поумнеят. Да поумнеят, че като не са умни, трябва да придобият знанието. След като придобият знанието, ще идат пак да учат при Любовта.

Правилно ще учите, защото всеки ден в себе си носи нова любов. Вчерашната любов не прилича на днешната и днешната не прилича на утрешната. Всеки ден носи нещо ново в света.

Турете мисълта: старите да обичат, младите да се учат. Тогава всеки ден ще си прислужвате. Като дойде старият, да каже: „Я ми прислужи на любовта“. Какво знае, ще ви прислужи. Ако младият дойде при стария и му каже: „Я ми прислужи на мъдростта.“ Старият ще каже: „Я ми прислужи, да видя, какво съм научил на обичта.“ Старите ще прислужват на младите колкото знаят и младите ще прислужват на старите колкото знаят да обичат. Тогава и двамата ще се хванат за ръка, ще идат при Господа, ще си кажат урока. Тогава каква ще бъде разликата между младия и стария? Никаква разлика няма да има. И двамата ще бъдат млади, красиви, без бради, без мустаци, косите ще бъдат дълги, изчистени, светлина ще излиза от тях. Тук, на Земята, гледай малкото дете. Туй дете след 50 години ще има брада и мустаци, ще побелее главата му, ще остарее.

Белите глави показват, че е зимно време; черните глави показват, че снегът се [е] стопил. Онези от вас, на които главите са побелели, ви препоръчвам да се свърши вашата зима. Слънцето да стопи снега, да почернеят главите

ви. Сега вий сте покрити с юрган, всичко почива. Да почернеят главите ви, всичко да започне да расте и плод да дава. Белите глави показват, че имате доста капитал, понеже всякога, когато има голям сняг, житото добре става. Онези, на които не побеляват, плод не дават. Онези, на които главите побеляват, плод дават. Онези, на които главите не почерняват, нищо не дават. Черна глава, която побелява, е хас черна и бяла глава, която почернява, е хас черна. То е моето определение. Бялата глава, която почернява, е хас бяла и черната глава, която побелява, е хас бяла. Двете хас бои като имате, една хас бяла и една хас черна като се срещнат, да се обменят. Като се обменят, обичат се. Черното в бялото и бялото в черното и светът се върти, плодовете ще дойдат и щастието в света иде.

Аз държах днес тази сказка, толкоз дълга, за новия костюм, който присъствува на лекцията.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

3-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 15.X.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1941_10_17 Основният тон
лекция на Младежкия окултен клас

ОСНОВНИЯТ ТОН

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме/.

Ако ви се дадат две теми – доброто в света и правдата в света, как бихте ги разрешили? Някой път определяте какво нещо е доброто. Може ли човек да определи, какво нещо е ябълка, докато не е ял? Сега трябва да се пазите от едно статическо положение. Човек от детинство като расте, добива едно статическо положение. Започне да мисли на колко години е. Като върви по пътя мисли, колко път е изходил и колко път му остава да ходи. Питам: Каква философия има в това? Изходил си 500 километра. Защо това число 500 е с две нули? С какъв знак да ги турим? Изходил си 500 километра, с какъв знак са? Или да допуснем имате да плащате един дълг от 1000 лева, трябва да се изплати. Едно пространство от 1000 километра трябва да се изходи. В изхождането на това пространство изхарчвате известна енергия, давате нещо. 1000 километра като изходите и като платите 1000 лева резултатите ще бъдат ли едни и същи? Сега на туй, извървяното пространство, ще турим знака плюс. 500 километра сме извървяли, имаме плюс 500. Имаме да вървим още 500 километра, то е минус 500. Та сега каква е идеята, че тези 500 километра са изходени? Какво е това пространство? Този знак с минус, туй пространство още не е изминато, а плюс означава, че си го изходил. Като изходиш всичките ще имаш 1000 километра плюс. След като си изходил това пространство какво си придобил. От себе си си дал грамадна енергия, добил си известно познание в ума си, но какво можеш да използуваш 1000 километра? Някой път можеш да напишеш една книга за това място. Геологът или географът може да опишат мястото и да осведомят хората за тази местност. В тази местност дето сте я изминали, може да има известни богатства. Значи, ако тази местност, която вие сте изходили е богата, ще напишете нещо. Но щом тази местност, която сте изходили е пустиня, няма какво да се ползувате. Та казвам: В живота си колко километра изхождате всеки ден? Човек, който расте, колко километра изхожда?

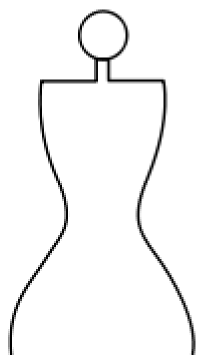
Фиг. 1

Какво имате тук? (Фиг. 1) Вие се смеете понеже имате една карикатура, но това е една учена карикатура. Човек, който е изходил дългия път не му се ходи, той се е изморил, трябва да чака дълго време да си почине. Впечатленията, които е добил от този път някой обича да ги разправя, пък някой не обича да ги разправя. Казва: „Изминах от единия до другия край, доста беше лош пътя, каменист“. Другият ще разправя, че пътя бил доста добър. Казвам: По колко път изминавате всеки ден? Човек като расте от детинство, колко път минава? Колко път изхожда едно дете? Колко сантиметра израства първата година? – То е изходен път. Да кажем на годината 5 сантиметра расте, втората година ще бъде 10 сантиметра, на третата – 15 сантиметра и още 15 сантиметра – стават 30 сантиметра. Като дойде до 21 година човек е израстнал, това е всичкият изходен път и той е останал на един метър и 65 сантиметра. Това е изходения път за една година. Органически е извървял един метър и 65 сантиметра. Ако вземете всеки сантиметър за един километър, значи е извървял 1650 километра за 21 година. До 42-та година на пълната възраст колко е изходил? Той нагоре не върви, изходеният път той започва да го обработва. Човек от 21-та година той е войник, завладява това пространство на 1 метър и половина на височина. Колко широчина има човек? Мерили ли сте вие? Да кажем 45–50 сантиметра. Значи 1500 километра височина и 500 километра широчина. Това е, което е извървял. После той започва да го обработва. При обработването ще тури разни мускули. Природата не спира. От 21-та година нагоре изминатото започва да се обработва, започва да се оформява челото. Например, на някои хора челото е полегато. От 21-та година, започва челото да се развива, на някои повече на някои по-малко, докато човек завърши живота си на земята, все става някаква промяна в неговия свят или в главата му, или в гърдите му.

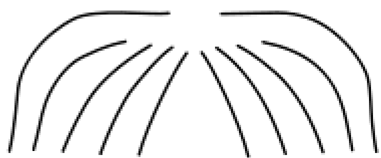
Фиг. 2

Някой път гърдите на човека се изменят, рамената му добиват такъв характер (Фиг. 2). Има едно съотношение. Тук е станало преобразуване на

рамената, докато рамената станат почти хоризонтални. Когато устата се е създавала, оста на земята е била хоризонтална. Казвате: „Откъде тия данни?“ Оста на земята не е била така, както днес. А пък когато носът се е създавал, тя е била перпендикулярна. Как ще докажете това? Защото устата не можеше да се създаде при една перпендикулярна ос на земята, но само при една хоризонтална. Ако имате един художник, който е гениален, как доказвате, в какво седи неговата гениалност или вие мислите, че той е станал гениален, имал много добри условия. Всички гениални хора са станали гениални при много лоши условия. Всички лениви хора са станали лениви при много добри условия. Леността е създадена при много добри условия, гениалността – в много лоши условия. Вие сега размествате нещата и мислите, че леността е създадена при най-лошите условия, а гениалността при най-добрите. Лошите условия имат един неорганизиран свят, имат богата почва. Богати условия и всичко това, трябва да го организирате. Един отличен глас ви е дала природата, създала едно много хубаво гърло, после създала и способности в ума ви. Зависи как ще обработите гласа си, за да станете отличен певец. Ако се занимавате ще станете отличен певец, ако не се занимавате ще станете обикновен певец.

Сега в какво седи обикновената сила на човека и необикновената? В какво седи доброто на човека, не вие какво разбирате, не какво хората разбират под думата „добро“, не вашето мнение. Вие много добре разбирате, но хората какво разбират под думата „добро“? Защото, когато описваме доброто, ние описваме нашето добро, описваме и чуждото добро. Когато описваме природата описваме това, което е. Не описваме това, което виждаме. Вие имате едно понятие, мислите, че като виждате нещата, знаете ги. Ние се заблуждаваме. Ако аз съм на едно кино и хората на екрана, които виждам да мислят, те мислят ли както те мислят? Тъй е турено на екрана и както е направена картината. Казвате: „Аз ги виждам“. Но туй, което виждате, вярно ли е? Казвате: „Видях го“ или казвате: „Видях на картината, че става сражение, разрушение на много работи“. И твърдите, че сте видели това на екрана. Но това, което вие сте видели на екрана вярно ли е? Вярно е, че сте го видели, но туй, което си видял всъщност вярно ли е? Или ти казваш: „Аз го зная“. Знаеш, но това знание вярно ли е? Което е представено на екрана ти го виждаш и ти разправяш това, което си видял. Ти разправяш за киното, как са разпънали Христа. Някой път по Коледа и по Великден дават за Христа разни картини, но това, което се представя на картината вярно ли е? Вярно ли е, че са разпънали Христа, повторили са нещо от миналото? Но откъде сегашните хора знаят как са разпънали Христа тогава? Има картини, които са оставени. Във вашето детинство нали имате фотографии, когато сте били на 5 години, после на 21 година, после на 30 години, доста фотографии имате. Когато са разпънали Христа има доста фотографии, цял филм има

и всичко това може да го произведете. Ако хората дълго време мислят, веднага ще произведат в ума си това кино. Филм има и ще видят как един /е/ разпънат. Сега какво разбирате под думата „разпъване на Христа"? Турили го на едно дърво, заковали ръцете и краката, туй е външната страна. Но в това разпъване на дървото, какво се подразбира? Този човек, който е дошъл с едно добро намерение, да покаже на хората пътя, те вземат, че го разпъват. Защо го разпъват, защо на дърво го разпъват, а не на друго нещо? Този кръст, който означава положителните числа, на туй го разпънаха, на кръста го разпънаха.

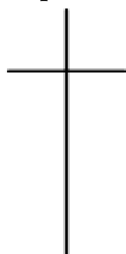

Фиг. 3

Само че, рамената на този кръст са турили така (Фиг. 3). Христа разпънаха на онова дърво, от което Ева яде плодовете. То е дървото за познание доброто и злото. Този кръст то е човекът. Рамената са по-близо до главата. Като разпънаха Христа, само главата остана свободна да мисли. Ръцете и краката са заковани, това е една аналогия сега. Значи имате вече една картина. Разпъването на Христа има причини, но причините за разпъването са на друго място. Те го разпъват от един по-висш свят, не от по-долен свят. Войниците отиват да се бият на бойното поле, но кои са подбудителните причини? Онези, които отварят войната не са войниците, те изпълняват заповеди. Значи разпъването на Христа иде от друг свят. Отгоре заповядаха да го разпъват, но сега понякой път вие сами разпъвате себе си. И като разпъвате себе си, как става това? Вие сами като се разпъвате как става? Кои са подбудителните причини за вашето разпъване? Знанието, което имате може да го придадете. Останеш без пари, пари да дадеш /за/ знанието. Да кажем свършил си музика, дойдеш, но няма кому да свириш. Всичко знаеш по музика, гамите разбираш, тоновете вярно взимаш, но кому ще свириш, какво ще направиш с музиката? Аз, ако съм музикант ще стана много добър земеделец, ще посея 10 декара земя и ще ходя всяка сутрин да свиря на нивата, тя ще даде десетократно повече плод, отколкото ако не свиря. Няма да чакам да свиря на хората, ще свиря на нивата. Като посадя на нивата плодни дървета, всяка сутрин ще ходя да им свиря, те ще дадат повече. Тъй щото музикантите като свирят на дърветата, раждат повече, по-хубави, по-изящни, по-красиви стават плодовете, те ще имат по-голяма цена. Та всички трябва да пеете. Да кажем вие сте завършили по музика, няма кому да пеете, имате лошо настроение. Свири му, пей му на това лошото настроение. Ти си вече земеделец, ще свириш на житото, ще свириш на

ябълките, за да родят по-хубави плодове, ще имаш едно разположение в себе си. Вие седите и казвате: „Да имам един хубав апартамент“. Ще свириш за апартамента и той ще дойде. Ти след като си свирил на твоите дървета, раждат повече плод. От плода, който ще дадат за 10–20 години тия дървета, ти ще събереш материал да съградиш едно хубаво здание. Този свят, в който вие живеете, колко милиона години са минали, докато житото се е създало в тази форма, в която вие го намирате. То не е изпръкнало изведнъж да стане. Туй тяло, което имате колко милиона години взело докато се създаде? Милиони години взело да мислят за /него/ безброй същества и то учени, докато го създадат. Вие се ползувате от него, някой път го гледате, не ви се харесва. Вие може да подобрите вашия апартамент. Рамената не ви харесват, може да ги подобрите. Щом зданието не го харесвате може да го преустроите. Защо да не може да преустроите вашето рамо? Може да го преустроите, но трябва да знаете как. Човек като започне да отстъпва в живота, все прави отстъпления, но трябва да знае как.

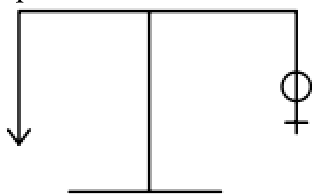

Фиг. 4

Представете си, че имате везни. (Фиг.4) Докато двете блюда са уравновесени имате еднаква тежест. Лостът на везните е хоризонтален, но щом турите малко повече тежест на едното рамо, то се дигне нагоре. Ако едната страна е по-тежка, тя седи надолу и по това се съди в коя страна има повече. Страната, която е по-лека е подигната. Какво показва? Че има по-малко. Страната, която е снишена, има повече. Вие в живота казвате тъй: „Той много се е надигнал“. Придобил ли е нещо като се е дигнал? Казвате: „Дигнал се е в живота“. Той е изгубил щом се е дигнал нагоре. Често във вашите схващания вие имате обратни разбирания. Казвате, че се надигнал нагоре, пък разбирате, че е спечелил нещо. Ако везната се е дигнала нагоре, тя е изгубила. Или пък, ако натоварите тези двете блюда много, тогава този лост ще се огъне. Ако тежестите започват да стават много големи, този лост започва де се огъва, показва че тежестите са по-големи отколкото трябва. Онези хора с огънатите рамена ги считаме, че са много натоварени, голям товар носят. Ред поколения са се намирали с големи тежести, затова се е огънал лостът. Правата линия, която се образува от двете ръце, когато се обтегнат настрани, това са везни. Тия хора, на които рамената са широки отгоре показват, че са в нормално състояние. Казваш: „Рамената са се огънали“. Те са се огънали, защото мисълта ти е тежка, чувствата ти са тежки и постъпките ти са тежки. Казвам: Какво трябва да стане? Като премахнеш тия тежести рамената ще добият своята форма.

Пружината ще добие това хоризонтално положение. Сега трябва да намерите начин как да се освободите от тежестта. За да се освободите от леда какво ви трябва? – Огън. За да се освободите от силния човек какво ви трябва? – Сила. Като станете по-силен от него, веднага ще се освободите. Понеже злото в света е един голям борец, който всякога се явява да ни изпитва колко сме силни. Дотогава докато човек се бори със злото и то го поваля, не е силен. Като дойде един ден да се изправи и злото да не може да го победи, като се бори с него, той е станал доста силен. Казваш на злото: „Каква работа имаш с мен?" Злото щом се занимава с тебе търси пехливани. Като те види, казва: „Я да се поборим". Някой път не се церемони. Като бяхме сега на Черния връх, там двама българи се бориха, понеже българинът е импулсивен, обича да се бори, и там веднага се яви пехливанинът. Имаше един войник, който видял един от нашите приятели и казва: „Исках да се поборя с него, но гледам ръцете му като ме хванат, като с клещи". Мъчно е да се бориш с човек, който като те хване с ръцете, като клещи са. Той го наблюдавал, искал да се бори, но опитал, че ръцете му са силни. Всеки един човек в живота като те срещне ще те прецени по ръцете, дали силата му е доста голяма и ако е голяма, няма да може да се справи. Как ще се справите със злото? Злото има ръце силни като клещи. Като те хване не те пуща. Да ви дам един метод, как да се борите със злото. Ще бъдете пластичен. Мускулите ви да бъдат така пластични, че като ви хване злото, като ви стисне, изведнъж да се сплеснете и да се изхлузите. Като дипломат да си изхлузите ръцете, та като ви хване този пехливанин, вие да може да се изхлузите. Има мрени риби, толкова гладки, като ги хванеш с ръка се изплъзват. Рибата като мръдне по някакъв начин изхлузи се из ръцете ти, освободи се.

Понякой път вие казвате, че някой човек трябва да бъде смирен. Има смирение в статическо положение. Казва: „Да се преклониш". Ще се преклониш, как няма да се преклониш. Разправяше ми един господин, който пътувал из планината, казва: „Гледам отгоре се откъртила канара, търкаля се, няма накъде да бягам. Скрих се под една друга канара. Като се сложих под нея, онази дойде до канарата и прескочи над главата ми". Той разправя, че при другата канара се е смирил, за да мине над главата му, иначе ще го смаже. Та казвам: В живота човек не трябва да седи в статическо положение, да гледа какво ще стане. Съобразителност трябва. Какво ще ти струва да се наведеш, да се сгушиш при големия камък, че като мине канарата над твоята глава да отскочи и да отиде надолу по пътя си. Сега всеки един от вас трябва да знае за какво е дошъл на земята. Когато едно дете тръгва за училището, нито знае къде е училището. Тръгва от дома си за да отиде в училището. Когато пък излиза от училището отива си в къщи. Като ходи от къщи в училището и от училището в къщи, то ту влиза в училището, ту излиза, но в това влизане и излизане, то е

начин за добиване на знание. Ако не знае от къщи как да излезе и в училището как да влезе, то не може да добие знанието. Най-първо трябва да се научи да влиза в училището. Щом влезе в стаята какво трябва да прави, право ли седи? Там има чинове, то ще избере едно място и ще вземе една поза. Учителят има катедра и то няма да седне с гърба си към него, но ще обърне лицето си и ще чака. Дойде учителят пък и той знае върху какво да говори. Учениците пък имат книжка, имат перца и ще вземат забележки. Учителят най-първо занимава децата и им казва: „Вижте това колелце". Казва: „В туй колело, всичкото в него върви. Нулата съдържа всичките числа в себе си. Всичкото в нея е". Туй, което казва, че е нищо, то е едно яйце и от това яйце всичко излиза: пиленце излиза, риба излиза, дърво излиза, какво ли не излиза. Всичко в света от него излиза. Някой път ангелите срещаш в едно житено зърно, той се е скрил. Или някой път може да се срещне в едно камъче или в някой кристал. Онзи, който не разбира той се смее на малките работи, а онзи който разбира, той опитва нещата. Умният човек като намери една малка клечка с главичка, чуди се и казва: „Кой ли си е играл с тази клечка?", а онзи, който разбира, като намери тази дървена клечка, на върха ѝ има известна енергия скрита, при известни условия може да даде много добри резултати. Зимно време, когато всички треперят, като драсне той тази клечка, запали огъня, всички стават вече разположени. Защо тогава вие някой път сте неразположени? В студеното време, вие нямате пари, то е зимно време. Или нямате дрехи, то е зимно време. Нямате обуща, зимно време е. Гладен сте, зимно време е. При всеки недоимък е зима. Тогава през зимата къде ще търсиш? Отвън не може да намериш произведения, но ще ги намериш в складовете някъде. Някъде, в някой склад ще намериш тази главичка турена. Когато са ви изстинали ръцете какво правите? Какво правят децата когато им изстинат ръцете? – Трият ги. Някой път вие се намерите в трудно положение, понеже не можете да решите някой въпрос. Потрийте ръцете си, духнете три пъти, ще се свърши работата. Някой път се опарите. Някой път когато ви боли ръката, в духането се произвежда течение, едно изстудяване. Друг път като ви е изстинала ръката и духате стопляте ръката си. Когато не духаш дъхът е топъл, когато духаш е студен. Някой път и в изгарянето на вашите мисли, постоянно духате. Понякой път и духането е на място. Когато палиш огън духаш. Най-хубавото духане е когато леко духаш, леко да излиза. Когато някой път вие се възбудите, много духате. Възбудили сте се и сте готови да биете, тогава започни леко да духаш на ръцете си, ще се укротите. Отвори устата си и духай леко, от устата ти ще излиза глас. Това е най-хубавото пеене. Казвате: „Кои са най-практичните работи?" Много навици имате, които сега сте изгубили. Много навици има, при които ние харчим излишна енергия. Ти не може да разрешиш някой въпрос. И ти като не можеш да разрешиш, чешеш се. Ти като се чешеш, ще загазиш съвсем. Във времето, когато змията се е явила, се е чесала отзад. Но понеже

лицето ѝ е свързано хоризонтално с нейния гръбначен стълб, тя се е бутала и това я е карало да мисли. В животните мисълта е свързана с опашките им отзад. Животното трябва да мърда опашката си, за да възбуди задната част на мозъка. Ти като искаш да мислиш тури ръката си на челото. Така повече ще възбудиш мисълта си, отколкото ако буташ главата си отзад като се почешеш. Учителите понякой път много добре разбират това. Като излезе някой ученик, побутне се отзад. Учителят знае, че той вече не разбира. Учителят му каже: „Седни си", тури му двойка. Онзи, който като излезе не се бута, той вече разбира. Учителят му каже: „Реши тази задача" и той я решава. Та по навик ние си бутаме главата отзад. Не е лошо да се буташ, но може да си буташ главата не на място. Или някой път искате някоя работа и той си извади кърпата, и си трие устата или който има мустаци, започва да си глади мустаците. Тази работа е животинска, те са опити на животните. Мъжът като бута мустаците си, то са рогата. То е било във времето на говедата.

Всички трябва право да мислите. Имаш мъчнотия в себе си, едно неразположение. Намерете произхода на неразположението. Да допуснем, че си ял само едно блюдо и малко хляб. Сега дават 400 грама хляб. Ял си 1000 грама, а сега има само 400 грама. Седиш и си недоволен. Като си ял 1000 грама какво си придобил? 400 грама сега като ядете, се изисква само едно нещо. При 1000 грама сте яли скоро, за 10–15 минути, а сега при 400 грама ще дъвчете повече и ще ви вземе 25 минути. Като дъвчете хляба повече, повече ще излезе. Сега обедът ви ще бъде по-дълъг. Когато имахте много ядене за 5–10 минути свършвахте обеда, а сега 20–25 минути ще дъвчете и от този хляб ще изкарате нужната хранителност. Всяка мисъл, която дойде в ума ви, трябва вие да се запознаете с нея, да опитате силата, която съдържа. Вие например, говорите за доброто, но опитвали ли сте думата „добро"? Защо не направите този опит? Някой път сте много неразположен и започнете да мислите: „Добро, добро, добро, добро." Мислете веднъж, дваж, триж, 10 пъти „добро". Казвате: „Че толкова глупав човек ли съм?" Ти като се тревожиш си още по-глупав. Ти се тревожиш и казваш: „Аз това ще направя, аз този ще набия." Че той е по-силен. Ако е за бой, той тебе ще те набие. Ти си смешен човек, нищо не можеш да направиш. Ти мисли: „Добро, добро, добро, добро", докато изчезне това състояние, да добиеш едно равновесие. Тази дума вече в тебе придобива вътрешен смисъл. Нали сте били в асансьори? Като се качиш там, трябва да знаеш къде да бутнеш. Ако бутнеш друго копче ще слезеш надолу. Ти имаш някаква идея, искаш да слезеш надолу, трябва да бутнеш нея. Някой път искаш да слизаш пък буташ друга идея, друго копче и ти се качваш нагоре. В дадения случай мисълта ти трябва да бъде съгласна с посоката, която се движиш. Трябва да знаеш къде да буташ. Често виждам някои хора, когато се уплаши, хваща главата си отгоре, от двете страни.

Глупавият човек като хваща главата си така, той трябва да плюе на краката си и да удвои бягането. Защото той като хване главата си отзад, там е мястото на страха и като бутне мястото на страха, уплаши се повече и бяга. Когато човек се уплаши не трябва да бута задната част на главата си, а трябва да се хване отпред на челото, отстрани. Умния човек така се хваща. Онзи, който се хваща отзад, той се готви да бяга, а онзи, който се хваща отпред за челото, иска да разреши въпроса правилно. Ако ти си в областта на страха, на слабия човек, бягай, не ти трябва никаква философия. С мечката не искай да се разговаряш, да ѝ казваш какво иска или че няма право, или че има право. Трябва да плюеш на краката си и да бъдеш далеч от мечката. Ако искаш да седиш, да се разправяш, тя ще дойде и ще ти каже: „Слабият трябва да бяга“. Какво е бягането? Ти като нямаш сила да се бориш имаш сила да бягаш. Ако аз се движа бързо, дойде една мечка при мене, аз може да я прескоча, отпред, отгоре. Някой път идеш, има големи паяци, които са лоши. Пък има една оса като дойде, започне да се върти около този паяк наоколо, върти се да го шашардиса. Като се върти около него, той се наплаши и тя го жилне някъде. Осата като дойде не отива изведнъж да се бори, но се върти, силно бръмчи, бръмчи, уплаши се паякът от това бръмчене и тя го жилне някъде. Въпросът се свършва.

Сега един цигулар като вземе цигулката, трябва да знае правилно къде да си тури пръстите. Всеки пръст да тури точно на мястото. Да знае мястото на всяка позиция. Да знае мястото на всеки тон, че нито една десета от милиметъра да не мърда. Същото е и когато свири на пианото. И при художниците е същия закон. Ти трябва да знаеш как да натиснеш. Един художник като работи, трябва да бъде много деликатен, да знае как да размесва боите и да знае как да натиска с четката, не е така лесна работа. Той трябва да знае правилно да полага боите.

Всичко това, което съм начертал на дъската, за колко бихте го продали? Ако един учител ви даде една задача: „За какво може да ти послужи числото 2?“ Веднага ще реша задачата. Числото 2 ще впрегне краката си на работа. Числото 4 ще впрегне и ръцете си на работа. Това е разрешението на квадрата. Щом е квадрат – работа на ръцете и на краката. Казвам: Това, ако е четириъгълник. Ами, ако е петоъгълник ще впрегне и главата, ако е шестоъгълник ще впрегне и очите. Ако е седмоъгълник ще впрегне и носът. Ако е осмоъгълник ще впрегне и ушите. В геометрията триъгълникът какво показва? Триъгълникът показва, че ще станеш. Ти си вече изправен като войник. Триъгълникът означава един събуден човек, който се е събудил и е на работа. Тогава казва учителят: „Турете в действие числото 2, турете в действие числото 3.“ Числото 3 в движение е триъгълникът. Тук имате опорна точка. Имате една мъчнотия, опорна точка е тя. Тази точка трябва да знаеш в каква посока да тръгнеш. Имате

числото 2. Имате две страни отдето да тръгнеш. Да кажем имате правата АВ – A ———— B . Имате две възможности. Може да тръгнете или от А към В или от В към А. В един квадрат от какво положение ще тръгнете? В квадрата имате повече възможности, а в един куб имате още повече възможности. В едноизмерното пространство, двуизмерното, триизмерното и четириизмерното условията се подобряват. Подобрението на условията зависи от пространството, което придобиваш. Ако не разбираш законите на едноизмерното пространство, ако не знаеш силата на една точка. Силата на една точка е да образува една права линия. Една права линия от безброй точки. Тия безброй точки може да те упътят да образуваш една плоскост, а пък самата плоскост ще ти даде посока или възможност да влезеш в триизмерното пространство. Значи, от центъра вие ще влезете в закона, защото правата линия е закон на правдата. Плоскостта показва правото да се добие правата линия. Плоскостта може да се завладее чрез закон. Щом завладеете плоскостта тогава може да влезете в третото измерение. Имате перпендикуляр. Един перпендикуляр в една плоскост показва друга посока в пространството. Перпендикулярът е друг един свят, по-обширен, отколкото плоскостта. Следователно, това са законите на съзнанието. От чисто психологическо гледище казваме: „Повдигна се съзнанието". Ти можеш от съзнанието на една точка да влезеш в съзнанието на правата линия или в съзнанието на плоскостта. Или искаш да влезеш в двуизмерното пространство, перпендикулярът ще ти покаже посоката. Ако искаш да намериш плоскостта, от правата линия трябва да тръгнеш перпендикулярно. В правата линия щом дигате перпендикуляр имате плоскост. В плоскостта щом дигате перпендикуляр имате куб. В съзнанието същия закон е. Вие ще знаете как да се избавите от известна мъчнотия. Известни мъчнотии се разрешават в точката, в известен център. Известни мъчнотии се разрешават в правата линия. Известни мъчнотии се разрешават в областта на плоскостта, а други мъчнотии се разрешават в триизмерното пространство. Казвам: В съзнанието си трябва да разбирате законите на едноизмерното, двуизмерното, триизмерното, четириизмерното пространство. Трябва да разбираш, иначе не можеш да се примириш с един човек. В тебе е силно развито чувството стяжение, искаш всякога да забогатяваш. Ти с това чувство ще си създадеш хиляди мъчнотии. Банкер си, на този дадеш, на онзи дадеш, после даваш ги под съд, осъдиш ги. Всичките тия хора след време ще те намразят и със своята мисъл ще те безпокоят известно време. Ти може да осъдиш един човек, но и той ще те съди. Като си иде в стаята и започне да те съди, и знае как да изпрати лошите си мисли, че ти цяла нощ няма да можеш да спиш. По радиото ти изпраща лоши мисли и ти казва: „Ти си изедник, ти си несправедлив човек, ти си лош човек, от тебе нищо няма да стане". Ти ще се разрушиш и ти трябва да се бориш. Та казвам: Човек най-първо трябва да се справи със своята алчност, не да се откаже. Аз ето какво разбирам да

се откаже. Човек трябва да се откаже от идеята да пренесе едно езеро от едно място на друго и да стане море. Радвай се на това езеро и ходи при него. И ще пренесеш това езеро да стане твое и да се радваш. Ти ще изгубиш живота си. Предпочитай всеки ден да ходиш при езерото, да е на мястото си, отколкото да мислиш да направиш канал, та да стане твое езерото. Остави нещата на мястото и ти ходи при тях. Не искай знанието да дойде при тебе, ти ходи при знанието. Не искай силата да дойде при тебе, ти ходи при силата. Не искай слънцето да дойде при тебе, ти ходи при слънцето. Ако някой от вас би поискал слънцето да му дойде на гости, може ли слънцето да му дойде на гости? То е абсолютно невъзможно. То и на земята не може да дойде, и земята не може да го приеме. Земята няма такава амбиция. Значи нашето слънце може на гости да иде при някое голямо слънце. Малкото при голямото може да иде, но голямото при малкото не може да дойде. Вие всички желаете голямото нещо да дойде при вас. То е погрешна идея. Сега и вие имате стремежи. Зад стремежа седи, когато малкото се стреми към голямото. Всякога ние трябва да се стремим към вечното, то е прогреса на един човек, не вечното да дойде при нас. Казва Писанието: „Живеем и се движим в Бога“. Ония блага, които са ви дадени, вие ги използувайте. След като се наяде човек какво трябва да прави? Болният като се наяде какво трябва да прави? Свещеникът като се наяде да иде на църква, учителят като се наяде да иде на училище. Ученикът като се наяде да отиде в училището да слуша. Работникът като се наяде да иде да работи, кой каквато работа има, като се наяде да иде да я върши. Щом се наядеш вече нищо не те оправдава, ако не работиш. Докато си гладен може да седиш на едно място, но щом се наядеш трябва да идеш да изпълниш работата. Ние сме задължени да извършим в живота работата, която ни е дадена. Казва: „Искам да ям“. Щом се наядеш, трябва да свършиш нещо. Ако ти се наядеш и не вършиш нищо, ти си отговорен. Или дишаш – пак същия закон е; слушаш – пак същия закон е; гледаш – пак същия закон е; мислиш – пак същия закон е. Щом мислиш трябва да свършиш някаква работа. Чувствуваш и нищо не вършиш, седиш, чакаш да дойде някой отнякъде, дано Господ да ти помогне. Че ти си в областта на заблуждението, оттам дето нищо не иде. В мисълта е Господ, в чувствата е Господ, в светлината е Господ, в яденето е Господ. След като си ял, Господ казва: Хайде на работа. След като дишаш, Господ казва: Хайде на работа. След като слушаш, Господ казва: Хайде на работа. Ние сега схващаме статически. Казваме: „Да дойде някой отнякъде“. Че то е дошло вече. Аз ви казвам. Вие искате големите работи. Бог ви обича в малките работи, но вие не сте го оценили. Мислите ли, че ако учителят ви даде малки задачи и вие не сте ги разрешили, той ще ви даде по-сложни? Никога. Вие искате невъзможни работи. Всяка задача трябва да бъде разрешена. Имаш два крака, какво трябва да ги правиш? Легнеш вечерно време, ще хванеш големия пръст, ще го побуташ. Ще започнеш от големия

пръст, от палеца. После втория пръст, третия, четвъртия, петия, ще ги измиеш хубаво, ще ги побуташ. После ще побуташ петите на краката си. Това е, ако искаш да бъдеш здрав. Аз ви казвам: Човек, който иска да бъде здрав трябва да си мие краката, да попипа пръстите си. Някои от вас не сте здрави понеже не си миете краката и не си бутате пръстите. Вие трябва да бъдете в едно нормално отношение със земята. Ако силите, които са във вашия организъм, не са в общение със земята и със слънцето, вие не може да бъдете здрави. Краката са проводници, очите са проводници, ушите са проводници, устата е проводник, сърцето е проводник, умът е проводник. Всичките проводници трябва да ги знаете. Първото нещо направете един опит. Цяла една седмица, по закона на обичта да си измивате краката съзнателно, като че вършите една услуга на някой ваш приятел, когото обичате. Как майката обича да мие краката на децата си. Измиването на краката е най-важен въпрос в света. Измиването на ръцете също. Ние постоянно си мием ръцете. Вие като си миете ръцете с вода, но съвсем е друго миенето, така не се мие. Ще имате един хубав леген, един чист леген, само за миене. Ще туриш ръцете си, ще ги наквасиш, ще започнеш полека внимателно и ще измиеш палеца на едната ръка, после палеца на другата ръка, после показалеца, средния пръст. Вие ще кажете: „Че къде ще иде тая работа?“ Човек трябва да влезе във връзка с ония сили, които са свързани с тялото. И като си измиваш ръцете ще влезеш във връзка с ония сили в пространството. Тия пръсти са свързани с ония сили в пространството и ти несъзнателно влизаш в правилно отношение с природата. Като се миете отгоре, избърсвате се с кърпата, то е недовършена работа.

Гледам, някой се подписал и написал едно Т, три линийки и една чертичка отгоре. Така не се пише. Или е турена някаква линийка само. Че това е стенография, много е бързал този човек. Напиши хубаво буквата. Гледам колко писма има, на които буквите са изопачени. И така, както изопачавате буквите, след 1000 години, съвсем друга азбука ще имате. Пишете буквите тъй както са. Считайте, че всеки ден носи известно благо. Вие пеете една песен. Започва песента от „до“. Трябва да разбирате защо започвате от „до“. Песента е на място, понеже отивате на нивата да сеете. Когато орете и пеете „до“, не е на място. Който отива да оре да започне от „ре“. Който отива да сее, да започне от „до“. Който отива да плеви да започне от „ми“. Който отива да жъне, трябва да започне от „фа“. Всяко нещо има свой смисъл. Всяко нещо има една буква. Какво означава буквата „м“? Какво означава знака „м“? „М“-то означава да даваш повече и да вземаш по-малко. „М“-то означава да преминеш всичките противоречия в живота. Който разбира закона на „м“-то, може да промени противоречията. „Милост“ започва с „м“. Сега трябва приложение. Кога вземате вярно един тон „до“? Онези от вас, които искат да станат певци

най-първо нека ядат сладки ябълки и хубаво да ги дъвчат. Тази ябълка дава хубаво разположение на гласа. Тонът „до“ хубаво се взема. Това е за онези, които са родени за певци, а не за онези, които не са родени. Я сега както сте всички вземете тона „до“. /Всички взехме тона „до“./ Днес барометърът се дига, тоновете са сухи, тъй щото някои трептения липсват. Има музикално време. Време, когато тоновете са верни. Но при влажното време тоновете не са верни и при сухото време не са верни. Има едно нормално време, когато барометърът е верен. Днес леко не могат да се вземат тоновете, размирно е времето. Мекота трябва в тоновете. Според мене, „до“ е „доброто“. Доброто е основния тон на материалния живот. Ако знаеш тона на доброто, тогава всичко иде. Доброто е основния тон „до“ на физическия живот. Когато пееш „до“, ако го вземеш вярно, веднага погледнеш нивите, усещаш, че ти е приятно. Щом пееш и не чувствуваш тази приятност, тонът не е „до“. Като вземеш „до“ в материалния свят, тогава всичко в природата да ти бъде приятно, всички последващи тонове са свързани. Дават се украска, украшенията в природата се изявяват. То е основния тон в една къща. Вратата, през която можете да влезете и да излезете е основният тон. Ако не знаеш да отваряш и да затваряш тази врата, ти нямаш отношение към къщата. Ако пробиеш някоя дупка от друго място да влизаш, то не е хармония, то е дисхармония в природата. Когато влизаш във входа на къщата през вратата, то е основния тон. Ти влизаш и излизаш, този основен тон има две положения: Влизане и излизане. Като влизаш, ти с влизането принасяш нещо, а като излизаш, ти занасяш нещо от себе си. Всякога когато станеш сутрин, какво трябва да направиш. Ти никак не си спал. Цялата нощ не си спал. Какво трябва да бъде положението? Под думата „спане“ разбирам една правилна обмяна на един свят с друг. Защото в спането човек от физическия свят влиза в друг свят, по-висок от физическия свят и във физическото тяло на човека става пречистване. В спането съзнанието на човека излиза от тялото за да си почине. Понеже съзнанието вътре в тялото е едно бреме. Целия ден твоето съзнание кара тялото насам-натам. Трябва да излезеш вечерно време и да оставиш тялото да си почине. Като си почине ще се върнеш, и пак си добре дошъл. Спането е да дадеш малка почивка на тялото. Понякой път човек трябва да прекъсне, да остави тялото си да почине. Ние се смущаваме. Ти изискваш от тялото повече, отколкото може да направи в дадения случай. Да допуснем, че сега вие имате неразположение. Попейте си, защо да не си послужите с музиката. Някой път усещате, че сте груб. Употребете терцата или малката, или голямата терца. Вземете една терца, „до“ – „ми“, например. Или вземете „ми“ – „сол“, или вземете трета терца, „сол“ – „си“.

Сега да изпеем една песен за доброто. /Учителят пее: „Доброто е сила в живота. То постига всичко, що е отредено. С него побеждава човек всички

мъчнотии, които може да посрещне в живота. Без него нищо не се придобива". Всички пеем: „Доброто е сила в живота"./ Или може да пеете така: „Доброто прави живота красив, доброто е красота в живота. Те ходят ръка за ръка". Сега когато някой път се говори за музиката, тя не изключва материалните неща, материалните неща са неорганизирани. Целият материален свят трябва да се преобрази. Това състояние на материята, в което сега се намирате, трябва да се преобрази, да се преорганизира. Да стане материята по-подвижна, по-достъпна. Сега е много упорита, не се поддава. Като влезе една идея, ти не може да я помръднеш, залости се на едно място. Като, че ли е последен резултат, пък то не е така.

Или вие пишете, имате един почерк. Кой е най-хубавия почерк? За сега най-хубавия почерк е малко елипсовиден. За сега в този живот елипсовидния почерк е най-красив, малко закръглен почерк. Даже в природата нещата не се движат в кръг. Орбитите са елипсовидни, кои са причините? В природата няма затворен кръг, то е само наше схващане. Затворения кръг ние само така го виждаме, перспективно.

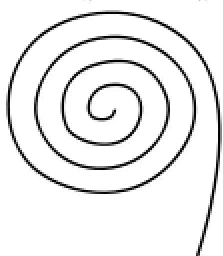

Фиг. 5
То е един спирал (Фиг. 5), който се разширява, а ние затваряме кръга. Трябва да схванете новите течения. Старото в нас е, което ни е създало всичките страдания. Всичките страдания се дължат на стария живот. Ние страдаме за минали работи. Новото, което иде трябва да схванем, да му намерим място. Старото не си е заминало, съществува. Там дето сме, остава, продължава нашият стар живот, той не е изчезнал. Но ние отиваме към една посока в природата, дето живеят същества по-разумни, следователно трябва да влезем в хармония с тях. Да хармонираме старото с новото. Двете да ги хармонираме. Старият не трябва да намери противоречие в младия, нито пък младият да намери противоречие, че е остарял, но да намери допирни, хармонични точки между първия живот, детинския живот и стария живот. Старият /и/ детинския живот образува цял кръг, затворен кръг. Най-първо човек започва с правата линия. Правата линия започва да се огъва, огъва и затваря кръга. Като живее, постепенно започва да се огъва правата линия и се образува кръг. Разтварянето кръга е детинския живот, а затварянето кръга, това е стария живот, но то е един и същ живот. В затварянето на кръга, ти придобиваш друго знание за живота, а при отворения кръг – друго знание. Единият живот е потребен, и другият живот е потребен.

Фиг. 6

Тогава вече имаме един кръг. Това са възможности на живота (Фиг. 6). Този кръг е завършения живот, стария живот. Тия, двата живота показват живота, който за в бъдеще ще приемем. Като премахнем тази ципица наоколо, този кръг ще остане. Тия двата диаметъра показват две възможности, два принципа в човека. Единият диаметър показва принципа на сърцето, другият – принципа на ума. Единият диаметър показва принципа на духа, другият – принципа на душата. Това е двойствеността в света. Радиусите, това са техните деца. Всичките радиуси са безбройните деца, които съществуват вътре в кръга, това са ред аналогии. Човек трябва да се просвети, за да влезе в онази разумност на природата, понеже нейното съзнание е всякога будно и тя иска да ни заведе в правия път. Ние сме в противоречие с нея. Ние много работи искаме, които не са най-важните. Всяко нещо в природата трябва да дойде на време, нито да пресрочиш, нито да закъснееш. Едно желание преждевременно е вредно, но и като закъснее е вредно. Точно на време да дойде. Всякога трябва да бъдем готови за онези блага, които тя е създала и да ги приемем точно на време. Ако ги приемем навреме ще се ползуваме. Тя е приготвила това, което човек не подозира. Повече, отколкото дори човек си е мислил. И ние с безразборните си желания се лишаваме от същественото в живота. От безразборните пожелания потъмнява ума ни, после потъмняват чувствата ни. Явява се дисхармония в постъпките и ние влизаме в една вътрешна борба със себе си. Обезсърчавате се и казвате: „Това не може, онова не може“. Най-после престанете да работите.

Сега всеки един от вас ще извади две неща: Ще търсите светлина за ума и топлина за сърцето. Нормалната топлина за сърцето не губете и нормалната светлина за ума не губете.

Тогава ще ви дам за през цялата година следното да казвате: „Благодарим ти, Господи, за хубавия ум, който си ми дал, за доброто сърце и за хубавото тяло“. Има за какво да благодарите.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
4 лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 17. X. 1941 г. петък, 5 ч. сутринта
София – Изгрев.

1941_10_19 Зелен и узрял
утринно слово

ЗЕЛЕН И УЗРЯЛ

Добрата молитва
91-ви псалом
Молитвата на Царството
В начало бе Словото
Ще прочета 20-та глава от Евангелието на Матея.
Да имаме едно размишление.
Мисли, право мисли

В тази глава се описват противоречията, които съществуват отдавна. Ще ви дам един пример. Ако ви кажа изискванията на Истината или ако кажа правилата на Любовта или пътищата на Мъдростта, какво бихте разбрали? Онзи, който е просветен, той ще разбере, но онзи, който не е просветен, ще каже: „Какви са изискванията на Истината?“ Първото изискване на Истината е, че тя иска всеки човек да е свободен. Много изисквания има тя. Какви са правилата на Любовта? Правилото на Любовта е, че ти трябва да обичаш, да любиш, нищо повече. Пътищата на Мъдростта какви са? Мъдростта изисква да учиш. Те са външни елементи. По някой път ние се спираме в живота и казваме: „Кой е правият път?“ Правият път е пътят на въздуха. Каквото прави въздухът, правѝ и ти. Прав е пътят на светлината. Каквото прави тя, правѝ и ти. Ти гледай земята, каквото прави, правѝ и ти. Сега в живота днес имаме два възгледа. Един обикновен възглед: ние мислим само за себе си, ние се оценяваме. По някой път оценката трябва да дойде от много хора. Ние сме живели в едно общество, че нашата знаменитост не зависи от нас, но зависи от хората, каква оценка ще дадат. Та казвам:: В този път трябват разбирания. Минаваш някъде, орачът с ралото разхвърля земята. Казваш: „Този човек развали хубавата поляна“. И си заминеш. Гледаш, някой събаря някоя къща. Казваш: „Събаря хубавата къща“. Идеш някъде, пътят преграден, казват: „През този път няма да минаваш“. Друг път ти показват. Казваш: „Какви са особени тия хора?“ Не може да минаваш по пътя, по който си минавал. Къщата, в която си живял, е съборена. Поляната, по която си ходил, е разорена. Тези работи са, които стават в живота.

Сега, каква е разликата между напредналите и нашите състояния? Някой път вие сте въодушевени, готови сте за работа. Някой път сте унили духом, през нощта сте сънували лош сън, гонила те някаква мечка. Сънувал си, че

те гони голяма мечка. Като се събудиш, казваш: „Добре, че се събудих. Ако не бях се събудил, какво щеше да стане?“ Някой път сънуваш вечер, че баща ти умрял. Плачеш. Събудиш се, радваш се, че баща ти не е умрял. Казвам, ние трябва да различаваме преходните неща. Някой път е хубаво да умре баща ти. Някой път е хубаво да оживее баща ти. Ако баща ти бил пияница, по-добре да умре като пияница. По десет кила вино е пил на ден, по-добре да умре за виното. Какво има, че умрял? Нека оживее за хубавата вода, да пие само водица. Та казвам: Смърт има в света само да се освободят хората от всички лоши навици и качества. Ако нея я няма, няма да можем да се освободим в света. Живеем във времена много размирни, нищо не е сигурно. Сега аеропланите дойдат отгоре, започнат да снасят яйца оттук-оттам. Може да чукат църкви, училища, големи, малки деца. Безразборно убиват, и деца убиват, както и възрастни. Вие се спирате и казвате: „Защо светът е така?“ Там е целият въпрос. Гледам, когато заколите кокошка, защо я варите? Ако ви попита кокошката, заклахте я, но защо я варите сега? Много постъпки в нас има подобни. Някой път ние, умните хора, правим някои постъпки, заколиш кокошката и после я вариш.

Та сега трябва да бъдем разумни. Един ден гледам нашия „таралокум рициникум“ (пред вратата на салона има едно красиво рициново растение), изправил се нагоре като войник. Казвам: Колко е красив. Радвам му се вечерта като на голям юнак. Ставам на сутринта, като го погледнах, увиснали всичките клони. Какво е станало? Всички обикалят и казват: „Опари го сланата“. Рекох: „Можехме да го спасим, можеше да се тури един плат отгоре и да го спасим“. Всички съзнават, че много пострадал, но никому не му дойде наум да турят платното. Сега минават и го съжаляват. Казвам: За идната година, като се прероди наново, ще имаме предвид сегашните страдания. Идната година ще го запазим от сланата, ще му направим особен чадър, че всяка вечер ще му туряме чадъра като подслон, да му не прави пакост. Та казвам: Пътят, по който вървим, има две разбирания. Някои искат, като станат религиозни, да работят по-малко.

Аз съм привеждал този пример. В Америка отива едно дете на събрание, вижда хората пеят, стават, ръкуват се, весели са, молят се. Туй дете разправя на баща си това. Той казва: „Синко, това съм го минал, аз съм установен. Тези сега се учат. Аз съм минал тази работа, не е за мене тази работа“. Един ден детето и бащата пътуват с един кабриолет с един кон. Конят се спира, не върви. Детето казва: „Татко, конят се установи“. Природата изисква да работим, понеже всяка част, която работи в човека, е здрава. Която не работи, тя е подложена на най-големите изпитания и отслабва човека. По някой път ние страдаме от това, че не работим. Малките мускулчета, които трябва да се размърдат, не им даваме работа.

Някой път само ръцете и краката работят. Те се свиват, малко размърдване на краката, но тази работа не е достатъчна. Виждаме растения, които са поставени на земята, те са много лениви. Ако има някои същества, които не работят и не ходят, те са растенията. Като се загнездят на едно място, не мърдат. Вятърът ще дойде, ще ги разклаща наляво-надясно, всеки ден упражнения имат. Някой път в тия упражнения доста листа падат. Гледах преди няколко дена имаше гимнастически упражнения на листата, доста клони имаше откъснати от растенията.

Сега тия работи не ги забелязвате, седите и от дребни работи се смущавате. Изгубил си един лев, два лева, три лева. Погледнеш, обущата си скъсал. Скъсани обущата, пари нямаш, всичко скъпо. Сега четиристотин грама хляб дават. По-напред един хляб беше за един човек, сега – един хляб за двама, по братски. Може да дойде един хляб за трима, може и за четирима. Че какво има да се плашите, че са двеста грама. Или имате сега четиристотин грама. Ще си поставите ръцете, ще кажете: „Да стане цял самун“. И той ще стане. Ще се опитате. Каквото Христос е направил, и вие да го направите. Само за вас половин хляб ще стигне. Но дойдат двама души приятели, ще туриш ръцете отгоре, ще имаш един хляб и половина. Сега бих желал един от вас, който направил този опит – като дойдат приятели и той подложи ръцете си над хляба, и той стане цял – да ми каже, че е станало. Един орех, малък орех може да стане и голям орех може да стане, и да дава плод. Казвате: „Как може да стане?“ Наблюдавайте. Посейте едно цвете, ще видите как стават работите. Ние сме от тези същества, които обичаме работите бързо да стават. Бързите работи са неустойчиви.

Отива един американски студент в Германия да учи философия при един знаменит професор. Казва: „Няма ли някой курс по философия, за четири–пет месеца най-много да свърша?“ „Има“, казва. Привежда му един пример. Когато Господ създал тиквата и динята, шест месеца Му се взело да израстат; големи стават, но после нищо не остава. Когато създавал дъба, взело Му сто години да израсте. Ако ти искаш да имаш силата на дъба, трябват ти сто години да израстеш. Ако искаш да имаш постиженията на динята и тиквата, шест месеца ти трябват. Хубавите работи, които в живота трябва да ги изработим, се изисква дълго време, за да станат.

Щом придобиеш Истината, нищо в света не е в състояние да наруши мира ти. Сега искаме мирни да бъдем. Не може да бъдем. Негодуваш, не си спокоен, да гледаш развълнувания свят. И Христос като беше в ладията и заспа, дойде буря, уплашиха се учениците Му. Това море не беше голямо, то е езеро, наричат го море. По-голямо е от нашия Бъбрек, по-голямо е и

от Охридското езеро. Развълнува го вятърът, уплашиха се учениците. Той си дигна ръката и морето утихна. Ако в себе си на твоето развълнувано море не можеш да кажеш нито една дума и да утихне това езеро, какъв човек си? Ти в себе си да кажеш: „Тихо“. Вдигнеш ръката и всичко да се умири. Разфучал си се, а често е туй фучене. Не че не е на място. Не мислете, че като се разфучи човек, не е на място. Но за ушите е на място, във водата не е на място. Като се разфучиш, ще кажеш: „Тихо, тихо“. Ще си дигнеш ръката. Минеш някъде, видиш някой болен, казваш: „Може след четири–пет дена и аз да се разболея“. Ако не утихнеш тази мисъл, след четири–пет дена ще бъдеш болен. Ще кажеш: „Туй нещо не се отнася до мене“. Тури една противоречива мисъл.

Пишат вестниците как се бият хората сега. Че те се бият, то си е на място. Сега вие казвате, че нищо без волята Божия не става. Щом се бият хората, това става с волята Божия. На здравия човек не трябва да му се прави някаква операция, но като му излезе някой голям цирей някъде на хълбока или горе на рамото, подуло се. Как мислите, как ще постъпиш спрямо него? Показват му, искат да го утешат, обкръжават го в обсадно положение и като го обсадят, тогава като погледнеш, извадят една игла, мушнат го, натиснат го отвсякъде и онова, което е придобил от тебе този разбойник, всичко ще го изхвърлят навън. Има такива примери. Усещате болка, радвайте се. Щом тази нечистотия излезе от вас, вие ще бъдете здрав.

Войната е най-голямото зло, но и най-голямото добро. Лошите хора другояче не могат да се поправят. Тази алчност, това користолюбие, от което хората са завладени. Хората са толкоз алчни, че синът пет пари не дава за бащата, дъщерята пет пари не дава за майка си. Бащата и майката се опретнали, работят, пък децата турили ръкавици, седят, пазят си ръцете, да не се развалят. На майката вече ръцете се развалили, а на дъщерята ръцете са мекички. Питам сега: Кои ръце са благовидни: меките ръце, или работните ръце? На един, който свири на пианото, ако ръцете са меки и знае да свири, на място е. Но ако не знае да свири и са меки, колко пари струва тогава?

Аз намирам, много енергия харчат сега, като перат дрехите. Ще настържат сапун от вечерта, ще ги накиснат, на сутринта ще ги перат: една вода, две води, три води, мачкане. Пък то може да изпереш ризата: ще вземеш топла вода, ще натопиш три–четири пъти във водата, ще извадиш и ще окачиш. Работата, която вие правите за един ден – за двайсет минути ще опера ризите, гащите, ще ги туря да изсъхнат. Понеже вие сте специалисти, както можете да перете, така не сте прали още. Съгласен съм, че много време се харчи по този начин. Често пъти предупреждавам,

давам да се опере чиста риза почти, изпотил съм се, трябва да се изпере. Много ризи имам съдрани от пране. Като турят сапун, че трият. Казвам на сестрата: Няма да ми мачкате дрехите, защото се оплакват ризите. Като ги туря, казват: „Знаеш колко ме мачкаха? Три пъти сапун туриха отгоре“. Трябва да се пести водата. В една вода като опереш прането е най-хубаво. В две води като го оперете, ще се карате вкъщи. В три води – дяволът ще ни посети вкъщи. В четири – ще се карате със съседите си. Казвам, една вода е по Бога. Ние сме за пестене. В съвременния живот трябва да пестим, време да пестим и енергия да пестим. При сегашните условия някои харчат повече енергия, някои харчат повече време. Целия ден ти се безпокоиш, ще свършиш ли училище, или няма да свършиш. Какво има да се безпокоиш? Трябват ти осем години в гимназия, какво ще разрешаваш, ще свършиш, или не? Днешния ден, каквото ти е дадено, свърши. Какво ще бъде второто пришествие? Христос пита болшевиците: „Защо Ме отхвърлихте, защо не вярвате? Кой ви даде право да изхвърлите името Ми, да се опълчите против Мене? Кой ви даде това право?“ Че вие седите и при вас ще дойде Христос, и ще ви пита: „Кой ви даде правото да мислите по този начин?“

Казвам: Ние сме в един век, дето трябва справедливост. Казвам: Защо се приближава второто пришествие? Вика ги Господ, казва: „Нека дойдат невярващите“. Германците, които вярват, и те отиват, понеже едните са виновници, пък другите са стражари. Нали когато затварят виновниците, стражарите ги карат. При Господа и виновни, и невинни отиват. Във всички трябва да има една справедливост. Второто пришествие седи в това, че всекиму трябва да се даде неговото право. Значи Бог е създал хората и ще им покаже защо страдат. Ще каже: „Вие страдате, понеже не служите на Истината. Вие страдахте, понеже не служихте на Любовта. Вие страдате, понеже не служите на Мъдростта“. Казват: „Какво трябва да правим?“ Затуй идете и служете на Истината. Право трябва. Пак ще служиш на Любовта. Бог не изисква да бъдат сърцата ни постоянно развълнувани. Вълнуваш се ти.

И тези, както се казва в Евангелието, се вълнуват, че и на последните дал един пеняз. Първите казват: „Ние работихме десет часа и на нас по един пеняз даваш“. Идат по ред и на всичките дава по един пеняз. Казват: „Целия ден да работим и един пеняз да ни дадеш“. Казва: „Толкоз се пазарихме, толкоз давам“. На тези, които работиха един час, иска да покаже своето благоволение. Какво лошо има? Хората не могат да се радват на благото на другите хора. Ние трябва да се радваме на всичко онова, което става в природата. Допуснете какво различие има в света. Казвате: „Богат човек, големи прозорци има на къщата си, светлина му влиза. На моята къща прозорците малки, малко светлина влиза“. Кой е

виновен? Например вие тук не можете да се оплачете. Големи са прозорците, и надали има друг салон с толкоз големи прозорци и тъй да е осветен. Какво показва? Че ние сме умни хора. Първо, като строиха салона, направиха едни мазгали. Казвам: Не може, братя, така, това са мазгали. Големи прозорци ще направите. – „Няма да издържи.“ – Ще укрепите колоните, ще издържи. – „Ами студено ще е.“ – Няма нужда от двойни прозорци, трябват ни само едни. Ще опитаме. Ако е студено, ще турим двойни. Ако не е много студено, ще останат едни. Казвам, бедният човек има достатъчно светлина – слънцето праща светлина изобилно. Да си направи един голям прозорец, ще има достатъчно светлина. Че богатият имал големи прозорци. И ти ще си направиш големи прозорци, колкото искаш. Казвам: Кой от вас не може да си направи големи прозорци? Ако сърцето е дребнаво и за малки работи ти се смущаваш, имаш ли големи прозорци? Например, ако в един голям салон гледате, за първите места плащате, сядат до певците близо или до оркестъра. В музикално отношение онези, които са горе в галерията, слушат по-добре. Наблизо слушат крясъка, но музиката отдалече се чува по-хубаво. Казвам: първото място в музикално отношение не е по-ценно отколкото последното. После, богатите някой път нищо не разбират от музика. Понеже е мода, отиват и слушат.

Веднъж бях на един концерт. Гледам, една дама взела книгата. Свиреше се нещо от Бетовен. Тя седи, аз слушам спокойно. Тя следи, проверява дали право свирят. Човекът трийсет години е работил, проучил е тази работа, тя гледа там. Рекох да я оставя свободна. Щях да ѝ прошепна: „По-добре е да слушаш, отколкото да проверяваш“. После се обръща, погледна ме, казва си: „Този не разбира от музика“. Иска да каже, че разбира нещо. Казвам: Ти разбираш, но най-хубавото ще го изгубиш. Ти си готвач, който сготвил най-хубавото ядене и тебе ти се отще. Ти проверяваш. Какво ще видиш в тия ноти? Ноти написани. Онова, което той свири, то е реалната музика. Ти каквото проверяваш тия пасажи, ни най-малко един гениален музикант няма да се води във всичко, което е написано в книгата. Само обикновените музиканти това го правят. Гениалните като дойдат до едно място, коригират. Тури някое украшение, не го свири точно, както са дадени. Но и самата песен Бетовен, като писал, не я написал, както трябва. Той снемал песента отгоре и сам, ако я свири, и той ще я коригира.

Та казвам, ние на земята, когато правим някое добро, не го правим такова, каквото трябва да бъде, понеже направеното добро един ден ще се върне при тебе. Как ще се върне? Ти виждаш едно способно дете, пращаш го при един учител, то няма да остане при учителя. След време това способно дете ще се върне и ще донесе хубави работи. Ако родиш хубаво дете, пратиш го при учителя, ще вземе това, което не трябва. Ще се върне и ще

ти прави фасони.

Та казвам, всеки ден като станем, да благодарим на Бога.

Седнеш, благодариш на Бога. Казва: „Как трябва да благодарим?“ Мислено. Посети богати хора и бедните, и болните, че отвсякъде извади доброто. Не съжалявай болните. Какво има да съжаляваме един болен човек? Ако е умен бедният, това е едно възпитателно средство. За богатия е една почивка. На сиромаха ще му кажа: „Работѝ“. На богатия ще му кажа: Почивай, но бъди щедър. Почивай сега, но пак трябва да работиш. Готвим се за един свят, който няма да бъде като сегашния. Светът ще има други условия, сегашните условия ще ги изменят. Какво ще изменят? Как ще се изменят? Да допуснем сега, зима иде. Стягате се: въглища ви трябват, дърва ви трябват, дебели дрехи трябват. Но това колко ще продължи? Три–четири месеца, след туй ще се измени времето. Сега слънцето отива на юг, после ще дойде на север. Казвате: „Ние не виждаме“. Ще видите, като почне слънцето да иде в северното полушарие и започне да ни става топло, ще трябват тънки дрехи, с тия дебелите дрехи не върви. Понеже живеем в зимата. Християнството претърпява най-хубавото време. Християнството още преживява своя златен век. Но сега има златна зима, има и златна пролет, има и златна есен, когато е пълно с плодове. Има и златно лято с добри условия. Златната пролет е най-хубавото време.

Сега Христос е казал тъй: „Дето са събрани двама или трима в Мое име, там съм и Аз“. Трима кои са? Вземете едно житно зърно или ябълчна семка и я посейте в почвата. Семката и почвата са двамата. Третият е светлината и топлината отгоре. Като дойде третият, какво става? Семката пониква, след време става голямо дърво и даде плод. И птиците вкусват от тия плодове. Пътниците, които минават, и те вкусват плодове. Значи двама или трима, събрани на едно място, трябва да дадат плод. Има неща, които се проповядват, и те са за човешкия ум. Например имаме известни области в мозъка, които постоянно ви безпокоят с вечния страх: страх да не изгубиш това, да не изгубиш онова, да ти не стане нещо, да се не разболееш; това нямаш, че хляб трябва да имаш за ядене, че да не стане нещо, да се запали къщата и тъй нататък. Къщата може да я направиш от някакъв материал, от азбест. Каква опасност има тогава? Има някои работи, които са за човешкия ум в света. Има някои работи, които са за човешкото сърце в света. Има някои работи, които са за тялото.

Та казвам: В живота ние трябва да направим една обмяна с хората. По три начина една обмяна трябва да се направи: чрез мисловния свят, чрез нашия ум, чрез нашето сърце и чрез нашата воля. За да бъде човек здрав, три съприкосновения трябва да има. Бог се проявява в трите свята. Щом

имаш едно съприкосновение в умствения свят, ще почувстваш една светлина, ще се радваш. Щом съприкосновението е добро в духовния свят, ще имаш топлина в сърцето. Щом обходата ти е правилна на физическото поле, ще бъдеш здрав. И в здравето, и в топлината, и в светлината Божиите блага присъстват. Сега, някой път ние се разболеем и търсим лекари. Що търсите лекари? Хванала те е хрема, защо те е страх от хрема? Хремата е пречистена, нека пречисти, не я спирай. Тия нечистотии нека протекат, милняк е, нека изтече. Цяла една седмица като тече, ще ти олекне. Ти бързаш да вземеш лекарство, да спреш нечистотиите. Нечистотиите ще се обърнат на треска. Треската ще се обърне на друга тежка болест, ако и нея спреш. Ние всички страдаме от запушване на порите. Ще държиш носа, очите отворени; навсякъде всичко ще държиш отворено, всичко трябва да бъде отворено и да се проветрява. Като дойде една болест, ще благодариш на Бога, че я изпратил. Защото ти като си здрав, на този се разгневиш, на онзи се разгневиш; този ти направил нещо, онзи ти направил нещо: целия ден само се разправяш с хората. Щом се разболееш, омекнеш, забравяш всичко, което са ти говорили. Зле мислиш за себе си, казваш: „Дали Господ ще ме остави на земята, или ще ме заведе на оня свят?“ Станеш по-мекичък. Толстой казва, че след всяко боледуване идвало едно прозрение.

Първото нещо: Трябва да възпитаваме сърцето си. Като станете сутрин, всеки в душата си да благодари. Не че не го правите, правите го, но критикувате. Казвате: „Не може ли другояче да бъде?“ Че как трябва да бъде? Някой от вас, ако има някой план, нека да го даде, как иска неговите работи да бъдат. И аз ще му дам моя план, какво трябва да направи в живота си той. Ако ти си добър хирург, какво ще правиш, за да се прославиш? Ще играе ножът: кой как дойде, ще режеш. Ще разпориш корема, ще извадиш червата, ще ги туриш пак, хубаво ще закърпиш, да не остане рана. Ти мислиш да режеш, да се прославиш. Ще режеш: някой път ще отвориш стомаха, някой път трябва да отвориш главата на човека. Сега лекарите с длето разбиват черепа. Има лесен начин. Онзи, вещият хирург, като прекара пръстите си по черепа, раздели се. Сега с длето го отварят, то не е наука. Стъклото с какво го режат, с длето ли го разчупват? Има диаманти, като го прекарат по стъклото и то се отрязва. Казвам: да служиш на Истината, да служиш на Любовта, да служиш на Мъдростта, на пътя на доброто постижение, което имаме. Ние трябва да работим с Любовта, то е пътят на добрите постижения. Ние трябва да работим с Истината, тогава са най-хубавите постижения. Не трябва да се отклоняваме. Има неща в света, които може да ни отклонят. Човешкият организъм край няма. Поне научете се на следното: вкъщи като влизате, научете се да си изувате обущата поне във вас. Вие внасяте всичката кал от света в стаята и после създавате ненужна работа. Ние в главата си по някой път допущаме мисли, които ни окалват. Като дойде някой, ще кажеш:

„Изуй обущата си". Ще му дадеш един леген да си умие краката. Не само това, но съм намислил друго за бъдеще. Като дойде някой, ще го накарам да си изуе обущата, ще му дам един леген, да си измие краката, и едни нови чорапи ще има да влезе. Тъй съм намислил. Аз като ида някъде, ще направя същото. Ще изуя обущата си, ще измия краката си и ще туря нови чорапи. То е бъдещата култура. Като дойде един човек, да го приемеш в ума си, в сърцето си, да бъде чисто; като влезе и като излезе, да сме доволни от него. Да се научим на една обхода, на говор, на поглед, на мисли и на чувстване. Ние седим и критикуваме хората с тия мисли.

Сега ако спре войната, за бъдеще ще има друга война. Трябва да се изменят хората, да се изменят техните умове, техните сърца, да се изменят и техните тела. Трябва да мислят по друг начин. Та казвам, ще дойде второто пришествие в света и то ще бъде следното. Първо, ще се яви Истината, тя ще освободи хората от робство. После ще се яви Любовта, тя ще даде всичко, от което хората се нуждаят. После ще се яви Мъдростта, която ще донесе всички Божии блага, които Бог дал. Хората ще живеят един щастлив живот, какъвто никога не са живели. Всички ще имат едно разположение, тогава няма да се молят. Цялата земя ще бъде пълна, каквото трябва на човека, ще има. Ще откъснеш плода и ще благодариш. Като те огрее слънцето, ще благодариш, няма да се молиш. Но като благодариш, то ще ти грее повече. В тази епоха няма да има облаци. Като искаш дъжд, дъждът от ясното небе ще дойде. „Има ли такъв дъжд?" Може да вали дъжд от ясното небе. Сега във вас вие как произвеждате вашия дъжд? Когато човек плаче, то е дъжд, иска да покаже, че като времето. Някой път нали плачете от радост. Когато плачете от скръб, то е облачно време. Когато плачете от радост, има ли облаци? Няма, небето е ясно. Един ден ще има дъжд от ясно небе. То ще бъде ден на радост. Сегашните дни са дни на скръб. Сега на вас ви говорят, понеже вие сте в състояние да го направите, но да се хванете за буквата. Буквата умъртвява. Най-първо, като вляза в един дом, погледна обущата си, казвам: „Не трябва да внасям кал на тия хора. Трябва да имам уважение и почит. Те имат хубава обстановка, в мене има съзнание". Някой път аз влизам, без да чистя обущата си. Като изляза, оставям лош пример, казват: „Окаля". Една лоша мисъл върви подир мене. Аз не трябва да стана причина тия хора да мислят зле заради мене. После, искате да идете на оня свят. Че как ще идете на оня свят? Що са страданията? Страданията, това са една баня. Три–четири пъти ще минеш през банята, за да влезеш в оня свят. Казват: „Откъде са тези в белите дрехи?" От голямата скръб дойдоха те, чистота имат. Чистота трябва да се внесе в нашата мисъл. Казвам: Най-мъчното изкуство е да бъде човек чист, най-мъчното изкуство е да бъде човек добър, най-мъчното изкуство е да бъде човек справедлив, най-мъчното изкуство е да бъде човек разумен. Много мъчно е. Много мъчно изкуство е да бъде

човек добър. Гледам сега, всички вие сте станали толкоз чувствителни, несъзнателно наблюдавате обходата: какъв е, как се обхожда. Срещнеш някого весел, срещнеш друг, измениш лицето си, не си еднакво разположен. Човек трябва да бъде еднакъв в разположението. Слънцето еднакво грее. Че хората са добри и лоши, то е друг въпрос. Ние трябва да имаме едно и също разположение. Знаете ли защо? Защото се намираме пред лицето на Господа. Когато срещнем един беден човек, Господ ни гледа как го гледаме. Когато срещнем един богат човек, Той пак ни гледа как ще го погледнем. Когато срещнем учен човек или красив човек, Бог ни наблюдава и изпитва какви са задните намерения, които имаме в ума. Та казвам, прочетете от книгата „Ценната дума“ беседата „Правото на Любовта“. Днес, който няма работа, да я прочете. Не спъвай себе си и не ограничавай свободата на другите. Изобилна светлина да влиза в стаята. Първият закон: ако ти работиш със свободата на другите, работиш и за свободата си. Нали е казано, че Бог живее във всичките хора. Живее, но със Своята светлина присъства в умовете на хората. Вие като видите някои узрели плодове и други, зелени, правите разлика. Ти еднакво ще гледаш на узрелите и на зелените плодове. Тия, които днес са зелени на дървото, утре ще бъдат зрели. Направи една разумна преценка. Ще оцениш узрелите плодове, ще оцениш и зелените плодове, понеже подир тях те идат на реда си.

Казвам, ако срещнеш един узрял човек и един зелен човек, знай, че и той ще узрее. Срещаш някой, който не е просветен, един ден и той ще бъде ангел. Всеки, който служи, е ангел. Един ден и зеленият ще бъде ангел. За това не мисля. Казваш: „Един ден бих желал пак да мина оттам, че да се радвам на зеления плод“. Така трябва да гледаме на живота. Вие срещате и казвате: „Този зелен, този узрял“. Така не се разсъждава. Ще ценим узрелите, ще ценим и зелените. Узрелите ще ги вземем със себе си, ще ги разходим. При зелените ще им дойдем на гости. След като узреят, и тях ще вземем на разходка. При зелените ние ще идем, узрелите ще ги занесем у дома си. Сега има някои неща у вас, които не са узрели, радвайте се. Има неща зелени, радвайте се и на тях, те ще узреят. Узрелите добре ги яжте и благодарете, и с тях заедно при Господа идете. Плодовете на Истината, на Божията Любов, на Божията Мъдрост, всеки ден с тях се хранете.

> Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.

Да изпеем три песни и тогава да излезем навън. Изпейте „Давай, давай“, „Махар Бену Аба“ – непознатият език на Любовта, „Цветята цъфтяха“.

2-ро утринно слово,
19 октомври 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта,
София, Изгрев.

1941_10_19 Зелен и узрял II
утринно слово

ЗЕЛЕН И УЗРЯЛ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“
Ще прочета двайсета глава от евангелието на Матея.
Да имаме едно размишление.
„Мисли, право мисли“

В тази глава се описват противоречията, които съществуват отдавна. Ще ви дам един пример. Ако ви кажа изискванията на истината или ако кажа правилата на любовта или пътищата на мъдростта, какво бихте разбрали? Онзи, който е просветен, той ще разбере, но онзи, който не е просветен, ще каже: „Какви са изискванията на истината?“ Първото изискване на истината е, че тя иска всеки човек да е свободен. Много изисквания има тя. Какви са правилата на любовта? Правилото на любовта е, че ти трябва да обичаш, да любиш, нищо повече. Пътищата на мъдростта какви са? Мъдростта изисква да учиш. Те са външни елементи. По някой път ние се спираме в живота и казваме: „Кой е правият път?“ Правият път е пътят на въздуха. Каквото прави въздухът, правѐ и ти. Прав е пътят на светлината. Каквото прави тя, правѐ и ти. Ти гледай земята каквото прави, правѐ и ти. Сега в живота днес имаме два възгледа. Един обикновен възглед: ние мислим само за себе си, ние се оценяваме. По някой път оценката трябва да дойде от много хора. Ние сме живели в едно общество, че нашата знаменитост не зависи от нас, но зависи от хората каква оценка ще дадат. Та казвам, в този път трябват разбирания. Минаваш някъде, орачът с ралото разхвърля земята. Казваш: „Този човек развали хубавата поляна.“ И си заминеш. Гледаш, някой събаря някоя къща. Казваш: „Събаря хубавата къща.“ Идеш някъде, пътят преграден, казват: „През този път няма да минаваш.“ Друг път ти показват. Казваш: „Какви са особени тия хора.“ Не може да минаваш по пътя, по който си минавал. Къщата, в която си живял, е съборена. Поляната, по която си ходил, е разорена. Тези работи са, които стават в живота.

Сега каква е разликата между напредналите и нашите състояния. Някой път вие сте въодушевени, готови сте за работа. Някой път сте унили духом, през нощта сте сънували лош сън, гонила те някаква мечка. Сънувал си, че

те гони голяма мечка. Като се събудиш, казваш: „Добре че се събудих. Ако не бях се събудил, какво щеше да стане?“ Някой път сънуваш вечер, че баща ти умрял. Плачеш. Събудиш се, радваш се, че баща ти не е умрял.

Казвам, ние трябва да различаваме преходните неща. Някой път е хубаво да умре баща ти. Някой път е хубаво да оживее баща ти. Ако баща ти бил пияница, по-добре да умре като пияница. По десет кила вино е пил на ден, по-добре да умре за виното. Какво има, че умрял? Нека оживее за хубавата вода, да пие само водица. Та казвам, смърт има в света само да се освободят хората от всички лоши навици и качества. Ако нея я няма, няма да можем да се освободим в света. Живеем във времена много размирни, нищо не е сигурно. Сега аеропланите дойдат отгоре, започнат да снасят яйца оттук-оттам. Може да чукат църкви, училища, големи, малки деца. Безразборно убиват, и деца убиват, както и възрастни. Вие се спирате и казвате: „Защо светът е така?“ Там е целият въпрос. Гледам, когато заколите кокошка, защо я варите? Ако ви попита кокошката: заклахте я, но защо я варите сега? Много постъпки в нас има подобни. Някой път ние, умните хора, правим някои постъпки, заколиш кокошката и после я вариш.

Та сега трябва да бъдем разумни. Един ден гледам нашия „таралокум рициникум“ (пред вратата на салона има едно красиво рициново растение) изправил се нагоре като войник. Казвам: колко е красив. Радвам му се вечерта като на голям юнак. Ставам на сутринта, като го погледнах, увиснали всичките клони. Какво е станало? Всички обикалят и казват: „Опари го сланата.“ Рекох: „Можехме да го спасим, можеше да се тури един плат отгоре и да го спасим.“ Всички съзнават, че много пострадал, но никому не му дойде наум да турят платното. Сега минават и го съжаляват. Казвам: „За идната година, като се прероди наново, ще имаме предвид сегашните страдания. Идната година ще го запазим от сланата, ще му направим особен чадър, че всяка вечер ще му туряме чадъра като подслон, да му не прави пакост.“ Та казвам, пътят, по който вървим, има две разбирания. Някои искат, като станат религиозни, да работят по-малко.

Аз съм привеждал този пример. В Америка отива едно дете на събрание, вижда хората пеят, стават, ръкуват се, весели са, молят се. Туй дете разправя на баща си това. Той казва: „Синко, това съм го минал, аз съм установен. Тези сега се учат. Аз съм минал тази работа, не е за мене тази работа.“ Един ден детето и бащата пътуват с един кабриолет с един кон. Конят се спира, не върви. Детето казва: „Татко, конят се установи.“ Природата изисква да работим, понеже всяка част, която работи в човека, е здрава. Която не работи, тя е подложена на най-големите изпитания и отслабва човека. По някой път ние страдаме от това, че не работим.

Малките мускулчета, които трябва да се размърдат, не им даваме работа. Някой път само ръцете и краката работят. Те се свиват, малко размърдване на краката, но тази работа не е достатъчна. Виждаме растения, които са поставени на земята, те са много лениви. Ако има някои същества, които не работят и не ходят, те са растенията. Като се загнездят на едно място, не мърдат. Вятърът ще дойде, ще ги разклаща наляво-надясно, всеки ден упражнения имат. Някой път в тия упражнения доста листа падат. Гледах преди няколко дена имаше гимнастически упражнения на листата, доста клони имаше откъснати от растенията.

Сега тия работи не ги забелязвате, седите и от дребни работи се смущавате. Изгубил си един лев, два лева, три лева. Погледнеш, обущата си скъсал. Скъсани обущата, пари нямаш, всичко скъпо. Сега четиристотин грама хляб дават. По-напред един хляб беше за един човек, сега – един хляб за двама, по братски. Може да дойде един хляб за трима, може и за четирима. Че какво има да се плашите, че са двеста грама. Или имате сега четиристотин грама. Ще си поставите ръцете, ще кажете: „Да стане цял самун." И той ще стане. Ще се опитате. Каквото Христос е направил, и вие да го направите. Само за вас половин хляб ще стигне. Но дойдат двама души приятели, ще туриш ръцете отгоре, ще имаш един хляб и половина. Сега бих желал един от вас, който направил този опит – като дойдат приятели и той подложи ръцете си над хляба, и той стане цял – да ми каже, че е станало. Един орех, малък орех, може да стане и голям орех, може да стане, и да дава плод. Казвате: „Как може да стане?" Наблюдавайте. Посейте едно цвете, ще видите как стават работите. Ние сме от тези същества, които обичаме работите бързо да стават. Бързите работи са неустойчиви.

Отива един американски студент в Германия да учи философия при един знаменит професор. Казва: „Няма ли някой курс по философия, за четири–пет месеца най-много да свърша?" Има, казва. Привежда му един пример. Когато Господ създал тиквата и динята, шест месеца Му се взело да израстат; големи стават, но после нищо не остава. Когато създавал дъба, взело Му сто години да израсте. Ако ти искаш да имаш силата на дъба, трябват ти сто години да израстеш. Ако искаш да имаш постиженията на динята и тиквата, шест месеца ти трябват. Хубавите работи, които в живота трябва да ги изработим, се изисква дълго време, за да станат.

Щом придобиеш истината, нищо в света не е в състояние да наруши мира ти. Сега искаме мирни да бъдем. Не може да бъдем. Негодуваш, не си спокоен да гледаш развълнувания свят. И Христос като беше в ладията и заспа, дойде буря, уплашиха се учениците Му. Това море не беше голямо, то е езеро, наричат го море. По-голямо е от нашия Бъбрек, по-голямо е и

от Охридското езеро. Развълнува го вятърът, уплашиха се учениците. Той си дигна ръката и морето утихна. Ако в себе си на твоето развълнувано море не можеш да кажеш нито една дума и да утихне това езеро, какъв човек си? Ти в себе си да кажеш: тихо. Вдигнеш ръката и всичко да се умири. Разфучал си се, а често е туй фучене. Не че не е на място. Не мислете, че като се разфучи човек, не е на място. Но за ушите е на място, във водата не е на място. Като се разфучиш, ще кажеш: „Тихо, тихо." Ще си дигнеш ръката. Минеш някъде, видиш някой болен, казваш: „Може след четири–пет дена и аз да се разболея." Ако не утихнеш тази мисъл, след четири–пет дена ще бъдеш болен. Ще кажеш: „Туй нещо не се отнася до мене." Тури една противоречива мисъл.

Пишат вестниците как се бият хората сега. Че те се бият, то си е на място. Сега вие казвате, че нищо без волята Божия не става. Щом се бият хората, това става с волята Божия. На здравия човек не трябва да му се прави някаква операция, но като му излезе някой голям цирей някъде на хълбока или горе на рамото, подуло се. Как мислите, как ще постъпиш спрямо него? Показват му, искат да го утешат, обкръжават го в обсадно положение и като го обсадят, тогава като погледнеш, извадят една игла, мушнат го, натиснат го отвсякъде и онова, което е придобил от тебе този разбойник, всичко ще го изхвърлят навън. Има такива примери. Усещате болка, радвайте се. Щом тази нечистотия излезе от вас, вие ще бъдете здрав.

Войната е най-голямото зло, но и най-голямото добро. Лошите хора другояче не могат да се поправят. Тази алчност, това користолюбие, от което хората са завладени. Хората са толкоз алчни, че синът пет пари не дава за бащата, дъщерята пет пари не дава за майка си. Бащата и майката се опретнали, работят, пък децата турили ръкавици, седят, пазят си ръцете да не се развалят. На майката вече ръцете се развалили, а на дъщерята ръцете са мекички. Питам сега: кои ръце са благовидни, меките ръце или работните ръце? На един, който свири на пианото, ако ръцете са меки и знае да свири, на място е. Но ако не знае да свири и са меки, колко пари струва тогава?

Аз намирам, много енергия харчат сега, като перат дрехите. Ще настържат сапун от вечерта, ще ги накиснат, на сутринта ще ги перат: една вода, две води, три води, мачкане. Пък то може да изпереш ризата: ще вземеш топла вода, ще натопиш три–четири пъти във водата, ще извадиш и ще окачиш. Работата, която вие правите за един ден – за двайсет минути ще опера ризите, гащите, ще ги туря да изсъхнат. Понеже вие сте специалисти, както можете да перете, така не сте прали още. Съгласен съм, че много време се харчи по този начин. Често пъти предупреждавам,

давам да се опере чиста риза почти, изпотил съм се, трябва да се изпере. Много ризи имам съдрани от пране. Като турят сапун, че трият. Казвам на сестрата: „Няма да ми мачкате дрехите, защото се оплакват ризите. Като ги туря, казват: „Знаеш колко ме мачкаха? Три пъти сапун туриха отгоре.“ Трябва да се пести водата. В една вода като опереш прането е най-хубаво. В две води като го оперете, ще се карате вкъщи. В три води – дяволът ще ни посети вкъщи. В четири – ще се карате със съседите си. Казвам, една вода е по Бога. Ние сме за пестене. В съвременния живот трябва да пестим, време да пестим и енергия да пестим. При сегашните условия някои харчат повече енергия, някои харчат повече време. Целия ден ти се безпокоиш ще свършиш ли училище, или няма да свършиш. Какво има да се безпокоиш? Трябват ти осем години в гимназия, какво ще разрешаваш ще свършиш или не? Днешния ден, каквото ти е дадено, свърши. Какво ще бъде второто пришествие? Христос пита болшевиците: „Защо Ме отхвърлихте, защо не вярвате? Кой ви даде право да изхвърлите името Ми, да се опълчите против Мене? Кой ви даде това право?“ Че вие седите, и при вас ще дойде Христос и ще ви пита: „Кой ви даде правото да мислите по този начин?“

Казвам, ние сме в един век, дето трябва справедливост. Казвам: защо се приближава второто пришествие? Вика ги Господ, казва: „Нека дойдат невярващите.“ Германците, които вярват, и те отиват, понеже едните са виновници, пък другите са стражари. Нали когато затварят виновниците, стражарите ги карат. При Господа и виновни, и невинни отиват. Във всички трябва да има една справедливост. Второто пришествие седи в това, че всекиму трябва да се даде неговото право. Значи Бог е създал хората и ще им покаже защо страдат. Ще каже: „Вие страдате, понеже не служите на истината. Вие страдахте, понеже не служихте на любовта. Вие страдате, понеже не служите на мъдростта.“ Казват: „Какво трябва да правим?“ Затуй идете и служете на истината. Право трябва. Пак ще служиш на любовта. Бог не изисква да бъдат сърцата ни постоянно развълнувани. Вълнуваш се ти.

И тези, както се казва в Евангелието, се вълнуват, че и на последните дал един пеняз. Първите казват: „Ние работихме десет часа и на нас по един пеняз даваш.“ Идат поред и на всичките дава по един пеняз. Казват: „Целия ден да работим и един пеняз да ни дадеш.“ Казва: „Толкоз се пазарихме, толкоз давам.“ На тези, които работиха един час, иска да покаже своето благоволение. Какво лошо има? Хората не могат да се радват на благото на другите хора. Ние трябва да се радваме на всичко онова, което става в природата. Допуснете какво различие има в света. Казвате: „Богат човек, големи прозорци има на къщата си, светлина му влиза. На моята къща прозорците малки, малко светлина влиза.“ Кой е виновен? Например вие тук не можете да се оплачете. Големи са

прозорците, и надали има друг салон с толкоз големи прозорци и тъй да е осветен. Какво показва? Че ние сме умни хора. Първо, като строиха салона, направиха едни мазгали. Казвам: „Не може, братя, така, това са мазгали. Големи прозорци ще направите.“ „Няма да издържи.“ „Ще укрепите колоните, ще издържи.“ „Ами студено ще е.“ „Няма нужда от двойни прозорци, трябват ни само едни. Ще опитаме. Ако е студено, ще турим двойни. Ако не е много студено, ще останат едни.“ Казвам, бедният човек има достатъчно светлина – слънцето праща светлина изобилно. Да си направи един голям прозорец, ще има достатъчно светлина. Че богатият имал големи прозорци. И ти ще си направиш големи прозорци, колкото искаш. Казвам: кой от вас не може да си направи големи прозорци? Ако сърцето е дребнаво и за малки работи ти се смущаваш, имаш ли големи прозорци? Запример, ако в един голям салон гледате, за първите места плащате, сядат до певците близо или до оркестъра. В музикално отношение онези, които са горе в галерията, слушат по-добре. Наблизо слушат крясъка, но музиката отдалече се чува по-хубаво. Казвам: първото място в музикално отношение не е по-ценно отколкото последното. После, богатите някой път нищо не разбират от музика. Понеже е мода, отиват и слушат.

Веднъж бях на един концерт. Гледам една дама взела книгата. Свиреше се нещо от Бетовен. Тя седи, аз слушам спокойно. Тя следи, проверява дали право свирят. Човекът трийсет години е работил, проучил е тази работа, тя гледа там. Рекох да я оставя свободна. Щях да ѝ прошепна: „По-добре е да слушаш, отколкото да проверяваш.“ После се обръща, погледна ме, казва си: „Този не разбира от музика.“ Иска да каже, че разбира нещо. Казвам: „Ти разбираш, но най-хубавото ще го изгубиш. Ти си готвач, който сготвил най-хубавото ядене и тебе ти се отще. Ти проверяваш. Какво ще видиш в тия ноти? Ноти написани. Онова, което той свири, то е реалната музика. Ти каквото проверяваш тия пасажи, ни най-малко един гениален музикант няма да се води във всичко, което е написано в книгата. Само обикновените музиканти това го правят. Гениалните, като дойдат до едно място, коригират. Тури някое украшение, не го свири точно както са дадени. Но и самата песен Бетовен, като писал, не я написал както трябва. Той снемал песента отгоре и сам, ако я свири, и той ще я коригира.“

Та казвам, ние на земята, когато правим някое добро, не го правим такова, каквото трябва да бъде, понеже направеното добро един ден ще се върне при тебе. Как ще се върне? Ти виждаш едно способно дете, пращаш го при един учител, то няма да остане при учителя. След време това способно дете ще се върне и ще донесе хубави работи. Ако родиш хубаво дете, пратиш го при учителя, ще вземе това, което не трябва. Ще се върне и ще ти прави фасони.

Та казвам, всеки ден като станем, да благодарим на Бога. Седнеш, благодариш на Бога. Казва: „Как трябва да благодарим?“ Мислено. Посети богати хора и бедните, и болните, че отвсякъде извади доброто. Не съжалявай болните. Какво има да съжаляваме един болен човек? Ако е умен бедният, това е едно възпитателно средство. За богатия е една почивка. На сиромаха ще му кажа: „Работє“. На богатия ще му кажа: „Почивай, но бъди щедър. Почивай сега, но пак трябва да работиш.“ Готвим се за един свят, който няма да бъде като сегашния. Светът ще има други условия, сегашните условия ще ги изменят. Какво ще изменят? Как ще се изменят? Да допуснем сега, зима иде. Стягате се: въглища ви трябват, дърва ви трябват, дебели дрехи трябват. Но това колко ще продължи? Три–четири месеца, след туй ще се измени времето. Сега слънцето отива на юг, после ще дойде на север. Казвате: „Ние не виждаме.“ Ще видите, като почне слънцето да иде в северното полушарие и започне да ни става топло, ще трябват тънки дрехи, с тия дебелите дрехи не върви. Понеже живеем в зимата. Християнството претърпява най-хубавото време. Християнството още преживява своя златен век. Но сега има златна зима, има и златна пролет, има и златна есен, когато е пълно с плодове. Има и златно лято с добри условия. Златната пролет е най-хубавото време.

Сега Христос е казал тъй: „Дето са събрани двама или трима в Мое име, там съм и Аз“ Трима кои са? Вземете едно житно зърно или ябълчна семка и я посейте в почвата. Семката и почвата са двамата. Третият е светлината и топлината отгоре. Като дойде третият, какво става? Семката пониква, след време става голямо дърво и даде плод. И птиците вкусват от тия плодове. Пътниците, които минават, и те вкусват плодове. Значи двама или трима, събрани на едно място, трябва да дадат плод.

Има неща, които се проповядват, и те са за човешкия ум. Например имаме известни области в мозъка, които постоянно ви безпокоят с вечния страх: страх да не изгубиш това, да не изгубиш онова, да ти не стане нещо, да се не разболееш; това нямаш, че хляб трябва да имаш за ядене, че да не стане нещо да се запали къщата и тъй нататък. Къщата може да я направиш от някакъв материал, от азбест. Каква опасност има тогава? Има някои работи, които са за човешкия ум в света. Има някои работи, които са за човешкото сърце в света. Има някои работи, които са за тялото.

Та казвам, в живота ние трябва да направим една обмяна с хората. По три начина една обмяна трябва да се направи: чрез мисловния свят чрез нашия ум, чрез нашето сърце и чрез нашата воля. За да бъде човек здрав, три съприкосновения трябва да има. Бог се проявява в трите свята. Щом имаш

едно съприкосновение в умствения свят, ще почувстваш една светлина, ще се радваш. Щом съприкосновението е добро в духовния свят, ще имаш топлина в сърцето. Щом обходата ти е правилна на физическото поле, ще бъдеш здрав. И в здравето, и в топлината, и в светлината Божиите блага присъстват. Сега някой път ние се разболеем и търсим лекари. Що търсите лекари? Хванала те е хрема, защо те е страх от хрема? Хремата е пречистена, нека пречисти, не я спирай. Тия нечистотии нека протекат, милняк е, нека изтече. Цяла една седмица като тече, ще ти олекне. Ти бързаш да вземеш лекарство, да спреш нечистотиите. Нечистотиите ще се обърнат на треска. Треската ще се обърне на друга тежка болест, ако и нея спреш. Ние всички страдаме от запушване на порите. Ще държиш носа, очите отворени; навсякъде всичко ще държиш отворено, всичко трябва да бъде отворено и да се проветрява. Като дойде една болест, ще благодариш на Бога, че я изпратил. Защото ти като си здрав, на този се разгневиш, на онзи се разгневиш; този ти направил нещо, онзи ти направил нещо: целия ден само се разправяш с хората. Щом се разболееш, омекнеш, забравяш всичко, което са ти говорили. Зле мислиш за себе си, казваш: „Дали Господ ще ме остави на земята, или ще ме заведе на оня свят?“ Станеш по-мекичък. Толстой казва, че след всяко боледуване идвало едно прозрение.

Първото нещо: трябва да възпитаваме сърцето си. Като станете сутрин, всеки в душата си да благодари. Не че не го правите, правите го, но критикувате. Казвате: „Не може ли другояче да бъде?“ Че как трябва да бъде? Някой от вас, ако има някой план, нека да го даде, как иска неговите работи да бъдат. И аз ще му дам моя план какво трябва да направи в живота си той. Ако ти си добър хирург, какво ще правиш, за да се прославиш? Ще играе ножът: кой как дойде ще режеш. Ще разпориш корема, ще извадиш червата, ще ги туриш пак, хубаво ще закърпиш да не остане рана. Ти мислиш да режеш, да се прославиш. Ще режеш: някой път ще отвориш стомаха, някой път трябва да отвориш главата на човека. Сега лекарите с длето разбиват черепа. Има лесен начин. Онзи, вещият хирург, като прекара пръстите си по черепа, раздели се. Сега с длето го отварят, то не е наука. Стъклото с какво го режат, с длето ли го разчупват? Има диаманти, като го прекарат по стъклото и то се отрязва.

Казвам: да служиш на истината, да служиш на любовта, да служиш на мъдростта на пътя на доброто постижение, което имаме. Ние трябва да работим с любовта, то е пътят на добрите постижения. Ние трябва да работим с истината, тогава са най-хубавите постижения. Не трябва да се отклоняваме. Има неща в света, които може да ни отклонят. Човешкият организъм край няма. Поне научете се на следното: вкъщи като влизате, научете се да си изувате обущата поне във вас. Вие внасяте всичката кал от света в стаята и после създавате ненужна работа. Ние в главата си по някой

път допущаме мисли, които ни окалват. Като дойде някой, ще кажеш: „Изуй обущата си.“ Ще му дадеш един леген да си умие краката. Не само това, но съм намислил друго за бъдеще. Като дойде някой, ще го накарам да си изуе обущата, ще му дам един леген да си измие краката и едни нови чорапи ще има да влезе. Тъй съм намислил. Аз, като ида някъде, ще направя същото. Ще изуя обущата си, ще измия краката си и ще туря нови чорапи. То е бъдещата култура. Като дойде един човек, да го приемеш в ума си, в сърцето си, да бъде чисто; като влезе и като излезе, да сме доволни от него. Да се научим на една обхода, на говор, на поглед, на мисли и на чувстване. Ние седим и критикуваме хората с тия мисли.

Сега, ако спре войната, за бъдеще ще има друга война. Трябва да се изменят хората, да се изменят техните умове, техните сърца, да се изменят и техните тела. Трябва да мислят по друг начин. Та казвам, ще дойде второто пришествие в света и то ще бъде следното. Първо ще се яви истината, тя ще освободи хората от рабство. После ще се яви любовта, тя ще даде всичко, от което хората се нуждаят. После ще се яви мъдростта, която ще донесе всички Божии блага, които Бог дал. Хората ще живеят един щастлив живот, какъвто никога не са живели. Всички ще имат едно разположение, тогава няма да се молят. Цялата земя ще бъде пълна, каквото трябва на човека, ще има. Ще откъснеш плода и ще благодариш. Като те огрее слънцето, ще благодариш, няма да се молиш. Но като благодариш, то ще ти грее повече. В тази епоха няма да има облаци. Като искаш дъжд, дъждът от ясното небе ще дойде. Има ли такъв дъжд? Може да вали дъжд от ясното небе. Сега във вас вие как произвеждате вашия дъжд. Когато човек плаче, то е дъжд, иска да покаже, че като времето. Някой път нали плачете от радост. Когато плачете от скръб, то е облачно време. Когато плачете от радост, има ли облаци? Няма, небето е ясно. Един ден ще има дъжд от ясно небе. То ще бъде ден на радост. Сегашните дни са дни на скръб.

Сега на вас ви говорят, понеже вие сте в състояние да го направите, но да се хванете за буквата. Буквата умъртвява. Най-първо, като вляза в един дом, погледна обущата си, казвам: „Не трябва да внасям кал на тия хора. Трябва да имам уважение и почит. Те имат хубава обстановка, в мене има съзнание.“ Някой път аз влизам, без да чистя обущата си. Като изляза, оставям лош пример, казват: „Окаля.“ Една лоша мисъл върви подир мене. Аз не трябва да стана причина тия хора да мислят зле заради мене. После, искате да идете на оня свят. Че как ще идете на оня свят? Що са страданията? Страданията, това са една баня. Три–четири пъти ще минеш през банята, за да влезеш в оня свят. Казват: „Откъде са тези в белите дрехи?“ От голямата скръб дойдоха те, чистота имат. Чистота трябва да се внесе в нашата мисъл. Казвам: най-мъчното изкуство е да бъде човек чист,

най-мъчното изкуство е да бъде човек добър, най-мъчното изкуство е да бъде човек справедлив, най-мъчното изкуство е да бъде човек разумен. Много мъчно е. Много мъчно изкуство е да бъде човек добър. Гледам сега всички вие сте станали толкоз чувствителни, несъзнателно наблюдавате обходата: какъв е, как се обхожда. Срещнеш някого весел, срещнеш друг, измениш лицето си, не си еднакво разположен. Човек трябва да бъде еднакъв в разположението. Слънцето еднакво грее. Че хората са добри и лоши, то е друг въпрос. Ние трябва да имаме едно и също разположение. Знаете ли защо? Защото се намираме пред лицето на Господа. Когато срещнем един беден човек, Господ ни гледа как го гледаме. Когато срещнем един богат човек, Той пак ни гледа как ще го погледнем. Когато срещнем учен човек или красив човек, Бог ни наблюдава и изпитва какви са задните намерения, които имаме в ума.

Та казвам, прочетете от книгата „Ценната дума“ беседата „Правото на любовта“. Днес, който няма работа, да я прочете. Не спъвай себе си и не ограничавай свободата на другите. Изобилна светлина да влиза в стаята. Първият закон: ако ти работиш със свободата на другите, работиш и за свободата си. Нали е казано, че Бог живее във всичките хора. Живее, но със Своята светлина присъства в умовете на хората. Вие, като видите някои узрели плодове и други, зелени, правите разлика. Ти еднакво ще гледаш на узрелите и на зелените плодове. Тия, които днес са зелени на дървото, утре ще бъдат зрели. Направи една разумна преценка. Ще оцениш узрелите плодове, ще оцениш и зелените плодове, понеже подир тях те идат на реда си.

Казвам, ако срещнеш един узрял човек и един зелен човек, знай, че и той ще узрее. Срещаш някой, който не е просветен, един ден и той ще бъде ангел. Всеки, който служи, е ангел. Един ден и зеленият ще бъде ангел. За това не мисля. Казваш: „Един ден бих желал пак да мина оттам, че да се радвам на зеления плод.“ Така трябва да гледаме на живота. Вие срещате и казвате: „Този зелен, този узрял.“ Така не се разсъждава. Ще ценим узрелите, ще ценим и зелените. Узрелите ще ги вземем със себе си, ще ги разходим. При зелените ще им дойдем на гости. След като узреят, и тях ще вземем на разходка. При зелените ние ще идем, узрелите ще ги занесем у дома си. Сега има някои неща у вас, които не са узрели, радвайте се. Има неща зелени, радвайте се и на тях, те ще узреят. Узрелите добре ги яжте и благодарете, и с тях заедно при Господа идете. Плодовете на истината, на Божията любов, на Божията мъдрост, всеки ден с тях се хранете.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Да изпеем три песни и тогава да излезем навън. Изпейте „Давай, давай“, „Махар Бену Аба“ – непознатият език на любовта, „Цветята цъфтяха“.

Второ утринно слово
19 октомври 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_10_19 От Неговите ученици

ОТ НЕГОВИТЕ УЧЕНИЦИ

Добрата молитва.
„Ще се развеселя“.
Ще прочета 2 стиха от 26-тата глава от Евангелието на Матея, 69 и 70 стихове.
„Духът Божи“.

Петър представя един от видните ученици Христови, най-умният между тях. Той е с един зрял ум, защото мисли, че разбира живота много. Казва: Всички Твои ученици да се отрекат, на мене разчитай. Като Петър Ти никога няма да намериш такъв. Интересно е, че се явява една слугиня и казва, и ти беше там. Изведнъж той, който преди няколко часа изповядваше Любовта си, че е готов на всички жертви. Като една приказка привеждам за един пример за един български юнак на име Стоян, който минавал за най-умния в селото. Влюбил се той в най-красивата мома и ѝ казва: „Драганке, разчитай на мене. Като мене друг няма да намериш.“ Един ден, извежда я на разходка, взема си и кавала, старовременна пушка с една цев, която се пълни от устата на цевта, отпред се пълни, не отзад. Разхождат се те и той се хвали, казва ѝ на него да разчита, че тя още не познава Стояна. От гората се задава една мечка, Стоян се качва на едно дърво. Неговата Драганка била по-умна и като не могла да се качи на дървото, престорила се на умряла. Мечката иде до дървото, доближава се до Драганка, помирисва и си заминава. А онзи от дървото казва: „Не бой се, Драганке, аз ще цъкам отгоре с кавала.“ Петър и той цъка. Защото, ако каже, че той е от Неговите ученици, казва си, че и него ще пребият. Като ме пребият няма да мога да проповядвам учението. Ще кажа, че не Го познавам, после пак ще проповядвам учението. Доста умен е. Временно ще се откаже, а после пак имал намерение да проповядва учението. Аз го наричам един човек, който не познава живота и не познава условията. Не искам да хвърлям петно на апостол Петър, но той не познава своята сила дали може да издържи. Двама борци може да се борят, и единият казва, ще го гътна, но той не знае силата на другия. Като почне борбата, като се хванат, този, на който не даваше никаква цена, не само, че не може да го гътне, но той го гътна. Като го гътне на земята какво ще стане? Като се завали на земята, все ще намери човек някакво извинение.

Тези примери са, за да се уясни сегашния живот.Някой път говорим за същественото в живота. Ще турим други думи за несъщественото. Аз може да заменя несъщественото с привидно – същественото е привидно. Защото

несъществено, не добро, като турим една отрицателна частица, да направим доброто недобро. Това не е съгласно със законите на речта. Само в човешкия език може да има такова съчетание. Но в ангелския език отрицателни думи няма. Думата не, не съществува. Няма отрицателни работи. В ангелския свят думата „зло“ не съществува. Всеки един човек, който не прави добро, той минава за лош човек. Всеки, който не учи, той минава за ленив. Няма да кажа, че е ленив. И в този свят ти никога няма да говориш за нещо, което ти не знаеш. Ти не можеш да говориш за яденето, ако не си ял. Не можеш да говориш за водата, която не си пил. Не може да говориш за Любовта, която не си опитал. Всякога, може да говориш само за онова, което знаеш. Ние на земята говорим за онова, което не знаем. Говорим за идеална любов. Какво нещо е идеалната любов? – Идея е гръцка дума. Значи красива форма. Външна форма, без съдържание. Идеен живот значи красив живот, без съдържание. Сегашните хора нямат ли идеал? Сегашната култура нали има за идеал „свободата“. Къде е? – То е външна форма. Външна форма съдържание няма. Сега в живота има противоречия, има критика. Светът с критика няма да се оправи. Една критика може да е обективна. Че един писател не е писал право. Англичаните са имали един критик Ръскин, който критикувал. Какво ще те критикува. Често има богословци, които са писали цели съчинения. Само да разглеждат въпроса, защо апостол Павел определил неопределения член в гръцкия език. Защо го турил апостол Павел? Неопределеният член показва неопределена работа, понеже, апостол Павел не знае какво ще стане, турил неопределения член. Казва: Може да стане, защото не зная. Като зная ще кажа, ще стане. А ако не зная, ще каже, че може да не стане. Тази работа малко разбирам. Положително тази работа разбирам или не разбирам, отчасти разбирам. Отчасти разбраните работи не носят истина в себе си. Истината в дадения случай е понятна в своето най-малко изявление. Ако например ви разправям теории за слънцето, какво ще ви ползуват? Казвам, че там има интелигентни хора, добри хора, че слънцето не е разтопено вещество, там има култура. Ако влезете там. Там е раят на земята. Земният рай в слънчевата система е на слънцето. Как ще ви го да кажа? Вие сами това един ден може да го видите. Вие може да си поставите гръбнака на слънцето да се печете. И ако знаете как да си поставите гърба, ще имате един филм, ще знаете какво има на слънцето, както на кино се представя на платното. Ще започнат картините от слънцето. Това, което става на слънцето, ще започнете да го виждате. Сега казвате право ли говориш? Ходил ли е някой на слънцето? Има хора, които са ходили. От земята най-малко 4–5 души има, които са ходили на слънцето. Исторически може да се докаже – ходили са и са се върнали. Най-първо Господ, Който направи света, казва: „Да бъде светлина“. После направи Господ месеца и слънцето. Той не знае ли какво има? Той направи човека по образ и подобие свое. Този, Който го направи по образ и

подобие не знае ли Той какво има на слънцето. Той направи слънцето и месечината. Ще кажете, че Господ знае какво има на слънцето, че Той го направи. Не само, че Го знае, но направи този свят. От какво го прави? Писанието казва: „Че Бог в началото направи небето и земята и земята беше неустроена“. За слънцето нищо не говори. По подобие на небето, Бог устрои месечината. Устрои и слънцето и в тази система на устояване, влязла и земята вътре. В сегашното състояние на съзнанието на хората, те не могат да живеят на слънцето. Човек, както е построен на земята, невъзможно е да живее на слънцето с такова устройство. Да кажем има известни метали, които се топят при известна температура. Калаят се топи при 100 градуса. Има други метали, които се топят при по-висока температура, при 300–400. Платината при 1200 градуса, а някои изискват още по-голяма температура. Големите страдания, които идват в човека каква роля играят. Често в човека се събират такива вещества, такива материали, които трябва да се разтопят. Страданията са причинени от голям огън, който се образува вътре от човешката мисъл, в човешкото сърце и в човешкия организъм. Тия страдания са от съвсем друг характер. Някой път дойде някое голямо страдание, искате да се качите на някоя канара и да се хвърлите да се убиете? – Защо? Богат човек сте. Всичко имате. При коронясването на кралица Виктория, връща се от Африка един богат англичанин, който имал 350 милиона английски лири стерлинги, и се хвърлил в морето да се удави, понеже имал идеята, че тия пари няма да му стигнат. Питам? Като имал 350 милиона лири стерлинги, и да се хвърли в морето да се удави, каква идея имал?

Често между хората има спор. Ти в какво вярваш? Какъв е Христос? Христос е един човек, изпратен от небето, да покаже пътя на хората, как трябва да живеят по любов. Той е Син Божи. Мене не ме интересува какво означава Син Божи. Всеки човек, който носи Божията Любов е Син Божи, който не я носи, не е Син Божи. Понеже, Христос е първият, Той се нарича Първороден. Първороден е между онези, които са донесли Любовта на земята, в тази форма, в която никой друг не е донесъл. За никой друг мъченик в историята не знаем да е претърпял такива големи страдания. Ако беше друг щеше да се пръсне. При неговите мисли, при неговите чувства, да се бори, при тези условия. Писанието казва, че кървав пот е излизал из порите му. Някои искат да бъдат като Христа. Може да бъдеш като Христа, но трябва да носиш Любовта на Христа и да издържаш страданията. Не само да бъдеш като Христа, но във всичко да бъдеш. Ако ти по любов не можеш да бъдеш като Христа, ако в страданията не мязаш на Него, в какво ще мязаш? За славата, която сега му дават. Че слава на Христа още не е дадена. Християнските народи не живеят по любов. Ако по любов не могат да разрешават въпросите, с бой още по-малко. Сега се бият не езически народи, но християнски народи, които вярват в един Бог,

за който Христос е казал, че е благ. При това тия хора, които вярват в Бога, не могат да разрешат един малък въпрос. Не може да го разрешат, защото русите направиха същата погрешка, която евреите направиха, за да ги избави Бог от страдания, прати Христа, за да им покаже как да живеят, да приемат учението на Любовта, да идат по целия свят да бъдат мисионери. Целият еврейски народ трябваше да бъдат мисионери, да покажат как трябва да се живее. Те отхвърлиха това. Римската империя разпъна Христа. И русите отхвърлиха Християнството. Отрекоха Христа, и 20 години внесоха безверие към Бога и казват: Ние каквото направим, това ще бъде. Питам какво спечелиха тези управници, които бяха толкоз умни? Защо трябваше да отварят една война? Искат да поправят света. Не с революция се поправя. На света трябва да се даде хляб. На света трябва да се даде въздух. На света трябва да се даде светлина, на света трябва да се даде вода. Място за живеене. Не такива, социални думи на право. Какво право в света има? Щом си гладен какво право имаш? Гладният човек какво право има? Няма никакво право.

Та казвам: Кой е виноват? Не е виноват руският народ. Виновати са управниците. И в еврейския народ бяха виновати свещениците, фарисеите, книжниците, които ръководеха народа. Заради тях страда целият еврейски народ. И в славянството, тъй наричаме ние управляващите в Русия – и те да знаят. Аз се чудя, които поддържаха болшевиците, поддържаха науката. В човека има религиозно чувство. Ако хората за 100 години възприемат безбожието, по същество. Ако го приемат, главата ще се сплити. След 200 години главата ще се повърне назад. Долната челюст ще изпъкне и ще замязат на животните. Единственото нещо, което облагородява хората, то е Божественото чувство. То подига човека. Той е човекът, направен по образ и подобие на Бога. Онази религия, която не дава красота на човешкото лице, на човешкия череп. Онази религия, която не дава красота на човешкото тяло, тя не е вярна. Животните нямат религия. Мене много пъти са ми правили възражения. Казват всичките тия заблуждения съществуването на религиите, е погрешно схващане. Които казват, Господ е създал религиите, това е погрешно. Казвам: Блажени животните, които нямат никаква религия. Какъв е техният живот? По-добър ли е? Между тях има ли съгласие? Две кучета заедно, месото дават ли си? По-голямото вземе месото от по-малкото. Дойде друго по-голямо, то натисне голямото куче и му вземе кокала. Каква идея имат? Кучето мисли като нас. Една кост ще направи нещо. Казвам: Ние сме в една епоха, в която този, недостъпният свят за нас става достъпен. Иде нещо ново в света, което нас ни смущава. То иде като страдание. Ние се плашим за бъдещето, което иде. Какво ще стане с нас? Хубаво, какво има да се плашим? Ако ние вярваме в Онзи, Който (е) създал вселената, и че всичко е разумно и Този, Който (е)

начертал пътищата на земята, на слънцето, да се движат, който предвидел условията за всеки един живот, приготвил храна и условия за всички. И ние сега мислим Той не е взел предвид нашето съществуване на земята. Ние с Бога тепърва има да се опознаем. По същия закон, както детето се опознава с майка си. Едно дете, което се ражда от една майка туй дете може да е родено от много благородна майка, може друга майка да го отгледа, и то да познава мащехата, в нея да вярва, а не в същинската си майка. Ние в света вярваме в мащехата, не вярваме в нашата майка, която ни е родила. Трябва да се върнем при онази майка, която ни е родила. Тя ни дала всичкото, което имаме. Тази мащеха е направила една услуга, но благодарение на ония качества, които първата майка е вложила. Писанието казва: Направи Бог човека. Много добре е направен. Има един нас, който ни е направил. Защото отнякъде дал ни е тази свобода. Тогава в нас се явява противоречие, защо Господ ни (е) оставил да страдаме в света? Че страданието ние си го създаваме. Страданието е образувано от хората. От неразборията е образувано страданието. Един англичанин отива в Индия, чел много книги. В Индия има много големи змии, някой път през прозореца влизат. Качват се да спят и на леглото. Тази идея седи в ума му. Той отива в Индия и в един от първокласните хотели ляга. Носи като всички англичани дебел бастун, и той по невнимание, оставил бастуна на кревата, забравил го, изгасва лампата и ляга да спи. По едно време пипа бастуна, и казва, е голяма змия. Изведнъж да го не ухапе, скача, хвърля юрганя, надава вик. Идват хора отвън и намират бастуна му. И ние имаме все някой бастун, който ни плаши. Като го пипнем считаме голямо нещастие. И в нашите ръце, Бог е дал властта да оправим света. От нас зависи да оправим света. Светът на Господа е прав, но ние ще оправим нашия свят. Ние досега чакаме Господ да оправи света. Още 2000 години да чакаме, няма да го оправи. Ние трябва да работим. Да извършим онова, което сме длъжни. Бог изпрати Христа да ни покаже, че светът ще се оправи с Любов. Няма същество в света, което да не се подчинява на закона на Любовта. Кобрата, която е толкоз дива и отровна, лъвовете, леопардите, тигрите, и те се подчиняват. В Индия ма хора, които са изучавали закона за Любовта и като обичат тия животни, не правят никаква пакост. Ако обичаш един лъв, той не може да те нападне. Лъвът или тигърът напада човека, който не го обича. Змията и тя гълта някой, който не я обича. Змия, която обичаш, по никой начин не те засяга. Ако ние в света имаме толкоз нещастия, показва в какво голямо безлюбие живеем. Вчера дойде един господин, българин, доста виден, с инициатива. Какво се оплаква? Разправя ми, че преди няколко години, идвал със своята възлюбена. Не е девица, тя имала друг едного, изоставила него и после този полудял. Захванала се с този, влюбила се в него. Казва: Аз те обичам. Казва: Остави тази работа. Тъй да живеем – Не искам, ти да се ожениш заради мене. Обещава му ти заради мене каквото ми кажеш, ще направя. Обещава ми,

ти каквото ми кажеш, ще го направя. За тебе всички жертви ще направя. Аз му казвам, подписа ли ти на книга? – Не. Трябваше на книгата да се подпише. Казва: Каквото ми кажеш ще направя. Ако ми кажеш, че е бяло. Ако е черно, черно ще кажа. Да се оженя заради тебе, но като се оженят, обръщат работата. Един ден с дъщеря си го набили. Ще кажат, невъзпитана жена. Това е жена, която няма любов, тя не го е обичала. Пита ме: Какво да правя? Питам: Ти обичаш ли я? Не я обичах. Сега, ти щом не я обичаш и тя не те обича, какво да се прави? Вие сте чужденци. Деца имаш ли? От другия мъж има. Щом не се обичате, остави ги свободно да живеят, не стой да те бият. В природата има нещо като тази лъжливата жена, която ни лъже нас. Казва, че ни обича, че всичко ще направи заради нас, но щом влезем в контакт с него, веднага бой ще ядеш. Това го наричаме зло. Аз го наричам свещен егоизъм на земята, който съществува между хората. Това не е любов към Бога. Аз вземам Първоначално Бог създаде Адама, от Адама създаде Ева. Какво има тия двамата хора да се спорят. Единият направен от Бога и другият направен. Трябва да се уважават, по единствената причина, че в Адама Бог вдъхна Божествено дихание, а в Ева не казва, че е вдъхнал, но само се подразбира. Понеже Адам ѝ даде от Духа, който Бог му даде, той даде на жена си. Но в нея се зароди желание, да вземе всичкият дух, който имаше в Адама вътре. Туй е грехопадението, казва се само половиния дух да го има, не целият да го има. Адам роди едно дете момиче, не на време, от което гледище. Защото когато Бог прекара всички животни пред Адама, всичките две по две минаха. Казва Адам, Господ на мене не дал като на тези другарчета. Нямаше нужда. За Ева нямаше нужда. Тя преждевременно дойде. Преждевременно стана и Адам се огорчи, че няма другарка. Господ казва, понеже се огорчи извади Ева по-рано. Ева са роди на седем месеца. Два месеца не достигнаха. И затуй Христовото учение 2000 години как се проповядва. 2000 са двата месеца, понеже Ева на време не се роди. Тия двата месеца са 2000 години. Сега в света Господ създава един нов Адам и една нова Ева, която на девет месеца ще се роди. Адам няма да бъде създаден от пръст. Адам ще бъде роден и Ева ще бъде родена у тях да се роди новото човечество, което няма да върви по стария път. Вие ще кажете: Как ще го разбираме? Че как, не знаете ли как се разбира това нещо. Когато човек има да дава, винаги не разбира това нещо. Казва: Забравил съм. Когато има да взема, хич на забравя. Когато има да дава, казва: Забравих, памет. Като имаме да даваме и като имаме да вземаме, еднакво трябва да бъде. Казва тъй Писанието, толкоз имам да ти давам, толкоз имам да вземам. Да имаме една равносметка. Мъже, жени това са проводници на Божествената Любов. Ако мъжът не може да даде положителна енергия на Бога в света, той не е мъж, отрицателната страна на Любовта, тя не е жена. Аз ще ви обясня. Под думата Любов, разбирам положителна любов. А под думата отрицателна любов, разбирам обич. Да

любиш, значи да даваш негативната страна на любовта, да вземаш. Разумно (е) да вземаш. Тъй щото да го запазиш. Онзи, който ти е поверил, като дойде при тебе да кажеш: Туй което ми даде, аз го запазих. То е обич. Мъжът и жената трябва да предадат Божията Любов в света, понеже света трябва да се създаде от нови хора. Ако една жена няма Божествена Любов какво дете ще роди? Ако един мъж няма Божията Любов, какъв син ще роди? Или майката, която няма обич, каква дъщеря ще се роди, то е невъзможно. В света трябва нова религия. Не за да се спасим, но трябва ни една нова религия, за да се създаде в нас новият Адам и новата Ева. Да дойде духът, трябва да минат в една нова форма. Ново разбиране трябва. Ще кажете сега: Елате при нас, ние ще ви покажем пътя на истината. За мене факт е. От дъщерята зная каква е майката. От сина зная какъв е бащата. Писанието казва така да просветнат вашите дела пред человеците, че като ги видят да прославят Бога. Само, ако съм роден от Бога, тогава могат да просветнат моите дела, тогава хората може да прославят Бога. Ако не съм роден по Бога, ще живея по човешки, ще живея по своите удоволствия, както разбирам. И най-малко няма да се слави името Божие. Мислите ли, че онзи Ирод, който уби 13 хиляди деца, според християнската история, че направи нещо добро? Между избитите деца да намери този пратеник от небето. И него да убие. 13 хиляди деца изби.

Петър се намираше в голямо противоречие, понеже нямаше онази любов. Всякога, човек, когато отслабва любовта, става страхлив. Любовта е съградена на два принципа: Божествената любов на човека се намира отпред, към цялото. Няма да и показвам, да се не заблудите. На повърхността е. Съзнанието на справедливостта е поставена върху страха. Върху този страх, който е силен у животните, е турена човешката справедливост. За да може човек да пресъздаде страхът, който роди всичките нещастия. Щом човек е страхлив, той е готов за всички страдания. Писанието казва: Страхливите няма да наследят Царството Божие. Тебе те е страх да не умреш. Този страх е безпредметен. Ако изпълняваш волята Божия, никак няма да умреш. Ако грешиш, непременно ще умреш. Ако обичаш, всичко ще ти се оправи, ако не обичаш, по никой начин не може да се оправи живота ти. Ние очакваме, на някой късмет. Да дойде някой да ни направи щастливи. В света човек по три начина може да бъде щастлив: Като обича Истината, като прилага Любовта и като възприема Мъдростта. По този начин може да бъде щастлив. Може да опитате. Някой казва да има някой да ме обича. Ако обичате някой банкер веднага ще се отвори сърцето му. Аз съм привеждал този пример и пак ще ви го приведа. Една американка, която се занимавала с тия новите деяния, аз я наричам тя американка от шестата раса. Мисля, че това се е случило в Ню Йорк. Отиват една комисия при един голям банкер, от 10 големи важни дами да искат пари за помощ.

Отиват те, дават им 100 долара. Те очаквали да им даде 10–20 хиляди. Дал им само сто долара. Тя казва: Аз ще ида. Отива при него, поглежда го в очите, фиксира му мил поглед, както тя знае, изведнъж той се разтопява и казва: Какво обичате? Тя казва: Може ли да ми даде 50 хиляди долара. Казва: на ваше разположение съм, заповядайте, дава и парите, друг път като имате нужда, пак елате, готов съм каквото кажете да изпълня. Вие ще кажете, хипнотизирала го е. Този човек казва: Онзи, който ме обича, аз (съм) готов за него всичко да жертвам. Понеже ти си единствената, която ми показа, какво нещо е Любовта за тебе всичко ще направя. Ако ние в света казваме: Той има кораво сърце и нашето сърце е кораво. Корава е неговата майка. Защото и нашата майка е корава. Той е посветен, защото и ние сме посветени. Той е невежа, защото и ние сме невежи.

Казвам: Един ден този, вашият баща ще дойде, вашият брат и вашата сестра ще дойдат, един ден ще ви погледне, вие ще се разтопите ще кажете: Каквото искаш, на ваше разположение съм. Туй ще стане с всинца ви. Няма да остане нито един от вас да не опита.Като го опитате напишете една книга, пък аз ще я чета. Има една реалност, която няма нужда от доказателства. Тия съмнения, които хората имат, те са минали през мене, съмнения, съмнения, съмнения. Всяка вечер аз имам да се освобождавам от ред съмнения. Един ми говори, ти лъжеш хората, заблуждаваш ги. На какво мязат те не са учени. Те са невежи, не живеят добре, лицемерстват, всяка вечер говорят. Казва: Какво ще се прави? Питаме: Какво нещо е лицемерието? Те не са такива, каквито се представят. Рекох: Такъв ли, каквото ми говориш? Може ли да ти зная името. Казва: Аз съм псевдоним. Този човек е на крив път. В какво седи кривият път? Кривият път е като идат хората, че по-нататък не може да идат. Една храна е лоша, която уморява хората. Една храна, която не уморява, но хората не оздравяват лоша ли е? Знание, което покварява ума на хората, лошо. Онова знание, което даде храна на ума и ги подмладява, лошо ли е? Ние говорим за реалните неща в света. Ще каже някой: Аз не проповядвам себе си. Аз не съм направил всичко. Аз на земята какво съм направил? Не направих аз света. Вие ще кажете: Той е Господ. Този, Който направил света, вие трябва да идете при Него, да видите по какво се различава. Вие като идете при Него, вие никога няма да Го забравите? Никога няма да забравите Неговият поглед, той е най-красивият. И най-добрият, най-грандиозният, но в живота като го видите, във вас ще се роди желание така аз ще живея. Ще му служа от сега нататък, ти ще бъдеш в Него и Той ще бъде в тебе. Там, отдето минаваш всичките мъчнотии и зверовете, змиите и кобрата, и пиявиците, и мравите, всички ще станат културни, няма да има никакви лоши животни. Писанието казва: Че лъвът и агнето заедно ще пасат тревата. Вие казвате, кога ще бъде това? Днес. Покажете ни някой, казвате. Аз по някой път се чудя какво трябва да се покаже. Пита ме един за такъв

един въпрос, хем учен човек беше той. Той беше закъсал. И след като беше закъсал отивам на гости, обядваме двамата и той казва: Сега се наобядвахме хубаво. Ами за утре. Рекох: Защо мислиш за утре? Ти гладувал ли си? Ех, казва, много съм опитал. Че как? За 24 часа като не яде човек, умира ли? Аз рекох поддържам човек и 10 да не яде и повече, не умира. Умира, ако се безпокои. Та казвам: Силата на човека седи в Любовта. На всякъде гледам роптание, че Господ направил този лош, онзи лош. Ако имате любов да възлюбите, дърветата ще дават повече круши, повече ябълки. Възлюбете житото и житото ще дава повече. Възлюбете кравите и кравите повече мляко ще дават. Всичко, което възлюбите, ще дава повече. Възлюбете слънцето и то ще ви дава повече светлина. Въздухът, навсякъде, всичко, което видите, ще даде своето благословение. Вие минавате и казвате: Това глупаво, онова глупаво. Камъните глупави. Не са глупави камъните. Как са глупави? Хората, които вярват, които имат скъпоценни камъни, вярват, че ще ги пазят от зло. Този глупавият камък как ще го пази? Този скъпоценният камък знае. Има един диамант, може да те предпази от някоя болест. Сапфир или смарагд, може да те пазят. Това е не само предположение. Както виждате и аз имам един диамант, поставил съм го като страж. Той сега се е скрил някъде. Всичко онова, което Бог създал е свещено в света. На един скъпоценен камък гледам като на дело Божие, като Божествена енергия, разумно турена, оценявам Божественото, което е в камъка. Когато срещна един човек, погледна очите, оценявам очите. Тази светлина, която излезе из тия очи, оценявам ума от една мисъл, която излиза из тоя ум. То е Божественото в него, не привидността на нещата. Виждам, че от неговото сърце излиза една специфична топлина, която носи радост и веселие. Виждам една сила, която излиза из тялото, в неговата воля. Това е Божественото. Това са Божествени неща. Когато говори силният човек, разбирам Бог, Който се проявява чрез Него. Когато говори добрият човек, разбирам Бог, Който се проявява чрез сърцето. Когато говори умен човек, разбирам Бог, Който се проявява в светлия ум. Когато и аз така се проявявам, и за себе си така разбирам. Казва някой: Ти кой си? Аз съм човекът, чрез ума на който Бог се проявява, чрез сърцето Бог се проявява, и чрез тялото Бог се проявява. Ти, кой си? Аз съм Той. И Той е аз. Ако и ти разбираш, и ти... Аз искам и ти да бъдеш като мене. Ти се съмняваш. Защо се съмняваш? И за тебе има място, и ти можеш да бъдеш проводник на Божиите блага. И по-големи работи ще свършим в света. Този свят се нуждае от разумни работници. Политикани има много. Пред тебе ще говорят: Ти си гениален, а зад тебе казва: Да му намажем малко колата с масло. Той е един простак, невежа, той не разбира. Казва, от геология не разбира, от минерология не разбира, от биология не разбира.

Простак е. Двеста, триста хиляди лева има, какво ще ми се пъчи? Ние сме

за онова богатство, което не се поправя. Туй, което се поправя. Ние сме за богатства, които не са турени в никакви каси. Ние сме за онова богатство, което никой не може да вземе. Ние сме за богатство, както е светлината, както е топлината, както е човешката мисъл, никой не може да ограничи човешката мисъл. Ти може да мислиш, каквото искаш, ние се колебаем и казваме: може ли да бъде? Вие питате: отгде ще го позная дали това е Божественото или не? Много ясна е тази работа. Представете си, че вие сте оковани, ръцете, краката са свързани, завързани сте в (на) едно дърво. Казваш: нямам нищо – за добро е. Как за добро е? Как ще познае, че това е за добро, че ти не говориш истината. Да бъдеш свободен, при това веригите ти са на краката ти. Те падат. Погледнеш, казвам: Свободен съм. – Дали е вярно или не. Дали не е сън. После побутвам веригите на краката, после на ръцете и те падат. Побутвам въжетата и те падат. Гладен съм, изваждам хляб, нахранвам се. Вярвам. Казва: «Дали това е вярно, да не е сън, някакъв кошмар. Мене да не са ме хипнотизирали?» Казвам: В хипноза всякога се губя. В реалността всякога печеля. Аз ще те претегля и ти ще тежиш 33 грама. Аз те освобождавам и като те претегля, ще тежиш 33 грама. Като живееш 200–300 години, по един грам на ден за 1000–2000 години, постепенно до милиони. Туй е реалността. Вие не сте били толкоз големи, колкото сега. За бъдеще като станете, като един ангел, ще имате грамадна форма. Като един ангел, ще имате една форма от 10 километра, в пространството. Този ангел знае да се разширява и да се смалява. Може да се смали, колкото иска, може да се разшири, колкото иска. Вие не знаете ни едното, ни другото. Ще питате дали е вярно. Да оставим това. Нали има големи дървета. Има дървета по 150–200 метра. Как са станали? Кой ги е накарал да израснат така големи? Казвате: Природата. Природата умна ли е? Първият човек в света не е бил така дребен, както сегашният, той е бил много висок. Понеже излязло непрактично и при сегашните условия се е смалил. Нямал условия да живее. За бъдеще ще живеем в един свят, при по-добри условия. Тази форма вие ще я напуснете. Красиви ще бъдете. Каква ще бъде бъдещата форма на човека? Няма да бъде 165 с. Ако ви кажа, че ще бъдете 10 метра, според мене, това е Божествено число. Ако ви кажа, че ще е сто метра, ще бъде ангелско число. Ако ви кажа: 1000 метра, то е човешко число. Ако сте от 1000 метра, ще умрете. Ако сте от 100 метра, ще се мъчите. Ако сте от 10 метра, ще благувате. Нека направя противоречието достъпно. Ако имаш 10 см, е Божествено. Ако имаш 100, това е ангелско, а ако имаш 1000 см, то е човешко. Допуснете сега, че имаш един милион. – Божествено е. 10 милиона е ангелско, 1000 милиона. Колко са 1000 милиона? Туй отношение не е математическо. Като кажем, че един човек е голям, ние поздразбираме, той съдържа в себе си по-голяма сила. По-малък на ръст, съдържа по-малко сила. И обратни резултати имаме. Някой път в малките форми се съдържа повече сила, отколкото в големите. Шуплести са големите форми. Някоя форма е малка, но е

сгъстена. Материята е организирана. Има атоми, които са организирани. Еволюция съществува в атомите. Има атоми, които са минали в първата степен, през физическото тяло. Има атоми, които са минали през физическото тяло и през духовното тяло, а има атоми, които са минали през физическото, духовното, Божественото тяло. Следователно, еволюция има на самата материя, и тя еволюира. Всичко в нас еволюира. Казвам: Когато ние възприемем Любовта. Когато – ако тялото ни започва да чувствува и краката, и краката ни трябва (да) чувствуват, и пръстите, и ноктите. Всичко в нас трябва да чувствува Любовта. То е Божествената Любов. В Божествената Любов, всичкият човек, от петите до пръстите, трябва да чувствува Любовта. В човешкия свят трябва да чувствува любовта само в слънчевия възел, вътрешно, за 1–2 месеца. След туй, (с)е изпразне, казва, беше едно време. Не зная. Една илюзия на човешкото чувство. Любовта е единствената сила. Тази любов подмладява хората. Тя ги възкресява. Казвам: Всичките хора трябва да се учат. Училище трябва да има. Майката трябва да учи още като зачене децата си, да ги учи на любовта. Така да казва: „Синко, ще любиш баща си, ще любиш Бога." Тъй ще му проповядва. Майката ще проповядва: „Синко, ще любиш Господа Бога Своего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила." И тия деца като се родят, ще кажат: „Благословена е майката, която ме е научила да любя Господа." Каква е тази заповед: Ще любите ближните си като себе си? На първата заповед като са в утробата ще ги учи, а на втория закон – като се родят. Сега в първия закон не сме зачената. Вторият закон е любов към ближните и третият – човек да обича себе си. Да обича себе си, значи Бог да ни обича. Ако Бог не ни обича, нашата работа е свършена. Ако Бог ни обича, всичко ще имаме на разположение. Човек се нуждае само от Любовта на Бога. Блажен онзи човек, когото Бог обича. Блажен е онзи човек, който служи на Бога, както Христос казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е пратил." Туй е Христовото учение. Да изявим Божествената Любов в нас или да остави Бог да се изяви в нас, както Той намери за добре. На колко места се казва: Не бойте се. Когато дойде да говорите, вие не сте, които ще говорите, Отец ваш, Който е във вас, Той ще говори. Аз ви говоря за вашия баща, който ви е говорил, тъй както можеш, ще го обичате, така ще го проявите. Ако аз мога да ви дам моето разбиране, аз трябва да вляза във вас, за да ви науча да свирите, трябва да свиря с вас заедно. Вие да свирите и постоянно да коригирам погрешките. Вие за да проверите нещо, и вие трябва да извършите нещо, да покажете. Ако аз ви обичам, и вие ще ме обичате. Когато някой обича, най-лесната работа е, поне ще напише 4 стиха от обич или като обичаш някого, ще му ушиеш някаква риза, или ще му вземеш някаква шапка, или ще му дадеш обяд, или все ще направиш нещо. Или един мил поглед ще хвърлите. Всеки ден слънцето излиза. И с мил поглед Господ ви поглежда. Казвате: Къде е

Господ? Господ чрез слънцето ще те погледне. Той казва: „Всичко туй създадох за вас.“ Дойде някой учен човек, Господ казва: „Аз го изпратих да ви говори за Мене.“ Казваш: „Той е учен човек, аз не съм като него.“ Ти се радвай, че този ученият човек дошъл да ти разправя за Божествените работи. Не в религиозна форма. Не ти разправя както Бог е направил. Не ти разправя как е направил цвета, но ти разправя как да отглеждаш цветята, как да отглеждаш житото, как да отглеждаш плодните дървета. Разправя ти за законите на здравето, как да дишаш, как да си изградиш къщата, прозорците си как да направиш. Какви стъкла да туриш, с какви дрехи да се облечеш. Този човек е изпратен от Бога, който и да е той, дали е вярващ или невярващ, за мене е безразлично. Не може един човек да направи добре, който не обича. Всеки човек, който говори добре, любовта действува в него. Всеки човек, който е справедлив, Любовта действува в него. Всеки човек, който се учи, Любовта действува в него. Аз така разсъждавам и то е право.

И Петър казва: „Не зная какво казваш?“ – Тя казва: И ти си от Неговите ученици. Петър, казва, не съм от Неговите ученици. И аз да ви кажа, какво мисли Петър. Слугинята не го е разбрала. Не съм още като Него, не мога да страдам, не съм от Неговите ученици, бих желал да съм, но сега не съм. Като излезе вън, плака. Казва: Господи, сега разбирам. Когато слугинята каза и ти си от Неговите ученици, той си отговори. Трябва да изтълкуваме хубаво. Преводът не е прав. Аз ще направя превод. И ти ще бъдеш от Неговите ученици, но ти не си. Но, в духовен смисъл, ти ще бъдеш от Неговите ученици. Петър, казва: Не достига ми. Не зная какво казваш. Ще бъдеш от Неговите ученици. Като разбра Петър, че ще бъде Неговите ученици, излезе от вън и плака. Защо плака? Поля онова, което слугинятапося. Казва, Господи, дано бъда така, както тя ми каза. Дано да бъда от Твоите ученици, да нося Твоята Любов, да я проповядвам.

Желая тази слугиня да ви поздрави тъй, че да бъдете от Неговите ученици, да поплачете и да полеете посятото. Да бъдете носители всички на Божественото учение в света.

Благословен Господ Бог Наш.

Сега да остане следното: Кажете: Господи, посети ни, че ние да не допущаме една нечиста мисъл, за Тебе. Посети ни, че ние да не допущаме едно ниско чувство за Тебе в сърцето си. Господи, посети ни, за да не допускаме една ниска постъпка за тебе, да не те опетняваме. Нека милостта ти да бъде над нас, да се просвети умът ни, сърцето ни и волята ни и тъй ние да бъдем израз на Твоята Любов.

Тайна молитва.

4-та беседа, държана
на 19 октомври 1941 год. 10 ч. с., неделя
Изгрев. София

1941_10_22 Положителна мисъл
Общия окултен клас

ПОЛОЖИТЕЛНА МИСЪЛ

„Добрата молитва"
„Бог е Любов"

Говори се за свобода. Ако човек не може да мисли каквото иска, ако не може да чувствува каквото иска, и ако не може да работи каквото иска, свободен ли е? Не е. Най-първо, човек трябва да се освободи от всичките препятствия, които съществуват в неговия ум. Наслоени са. Задава се въпросът откъде са дошли. Откъде иде прахът в една стая? Стаята сама не привлича праха, но през дупките, оттук-оттам влиза и се наслоява. Някой път кирта се наслоява на ръцете. Ние не искаме, но очернени са ръцете, лицето е очернено. Всяка сутрин трябва да си миете ръцете, лицето.

Та, казвам: Първият начин е да имаме метод да разсъждава човек. Да разсъждава човек значи да знае да подбира нещата. За пример, някои хора не са досетливи. Кой е досетлив човек? Който предвижда нещата как ще станат. Някои хора нямат досетливост. Заради временни блага човек изгубва ценното. Някое дете е своенравно, стане наопаки, не става с главата си, не стане на краката си, но дигне задницата си, наведе главата надолу и започне да реве. Отиде майката, вземе го, нашари го и то дигне главата си. Всички вие сте констатирали тия работи.

Човек не може да учи, докато не е свободен. Вие седите и мислите. Някой бутне крака си, че го боли. Някой бутне ръката си, някой – ушите си. И десет пъти да бутнеш, тази работа с бутане не става. Някой път с бутане може да създадеш голямо препятствие. Казвате: „Остарях." Каква идея влагате в това? Вие влагате идеята, че сте отслабнали, че краката ви болят. Нямаме идея. Казват: „Едно време хората бяха такива, сега са станали други." Това е едно лъжливо понятие, което е влязло в ума ви. Когато влезе тъмнина в човешкия ум, какво казва? Той казва, че всичко е тъмно, няма никаква светлина. Вярно ли е това? Дотогава, докато е тъмнина, е вярно, но щом дойде светлината, всичко е светло. Кое е вярно сега? Какъв извод трябва да имаме? И двете са верни. Щом дойде светлината, има условие за знание. В светлината има условие за знание. Това е просто разбиране, никаква философия не туряйте. Дойде сега тъмната старост, казва: „Твоята работа се свърши." Дойде светлата страна на старостта, казва: „Сега започва животът." Старият човек ще се подмлади и човек и половина ще стане. Досега беше половин човек, а сега ще стане човек и половина. Вярно

ли е туй? Казвате: „Умират хората.“ Защо умират?

Пишете тогава върху темата „Защо човек умира?“ Проучете този въпрос и цяла година трябва да мислите защо човек умира. Защо умират хората, защо ядат ябълки, круши. То е същият въпрос, все същият въпрос. Защо умира човек? Обикнал те някой, изял те, умрял си. Това е. Всеки човек, който умира, обикнали са го, изяли са го. Може да доказвате, че той умрял, че това е станало, онова е станало. И тебе, когато ти се яде една ябълка, влезе в стомаха ти. Може да казвате, че туй е станало, онова е станало. Нищо не е станало. Обикнали са се двама, ябълката се съблякла от старата дреха и като влязла в човека, се разтопила. И човек е весел, и ябълката е весела. Не е ли така? Така е.

Вие казвате: „Остарях вече.“ Поздравлявам ви. Като гледам образа на стария, седнали сме да се учим. Той казва: „Какво ще се учим, свърши се нашата работа.“ Право е, свършила се старата работа, нищо не си придобил. Седяла с години жената без да преде, сега ѝ дали хурка. Новата работа е жици да прави. Онази, която преде, пише. Тя се учи да пише единици. Първо мъжът е единица, напише една черта. Ту дебело преде, ту тънко преде. Да предеш, да събираш тия конци и да направиш дреха от тях, това е цяла наука, цяло изкуство. Казвате: „Кой не знае да преде?“ Ако на физическото поле предеш, не може в духовния свят да [не] предеш и в Божествения свят не може да [не] предеш. Тогава тази работа не върви. В трите свята трябва да предеш. Ако във физическия свят не знаеш да тъчеш, ако в духовния и в Божествения свят не знаеш да тъчеш, не върви тази работа. Ти на Земята си изучил как да предеш. Сега остава в духовния свят да предеш. Кое е сега духовното? Физическото е ходене на едно място, на едно място стоиш. При духовното има движение, ходиш и се движиш. Божественото кое е? Вие ще го намерите. Много прости работи са. Имате единица, 1, имате 2, 3, 4, 5. На физическото поле какво означават? Те са количествени числа. 2 е два пъти по-голямо от единицата, 3 е три пъти по-голямо от единицата, 4 е четири пъти по-голямо от единицата, 5 е пет пъти по-голямо от единицата, но това е количествено. В духовния свят числата имат друго значение. Една кибритена клечка е динамична, може да запали цял един град. Една кибритена клечка може да го запали и той да изгори и на хората може да им вземе 40–50 години да го съградят.

Та, казвам: По някой път вий внасяте някоя идея във вашия ум, без да знаете какви лоши последствия може да има. Някой път от някоя малка идея зависи вашето щастие. Някой път от някоя малка идея зависи вашето нещастие. Някой път минавате по пътя и виждате болен човек и си казвате: „Да не би като него да заболея.“ Ти забравиш и мислиш, че нищо не си направил. Минат се година, две, три, хване ви една болест. Тя се

дължи на тази мисъл, която си поставил в ума си. Или някой път може да минеш покрай някой цигулар или художник или някой красив или добър човек, и ти кажеш: „Ще стана един ден като него." Забравиш това. Тази мисъл проработи в тебе и след години се роди една мощна сила.

Казвам: Бъдете внимателни, онова, което поставите във вашия ум, добро или зло, някаква лоша идея – кажи: „Не, Бог ме е направил да бъда здрав." Не оставяй мисълта: „Аз ще пропадна, аз ще се разваля, от мене нищо няма да стане, аз съм такъв и такъв." Не се произнасяй върху Божиите работи. Казваш: „Светът няма да се оправи." Брей, отде да знаеш, че светът няма да се оправи? Казваш, че светът няма да се оправи, че тази работа е непоправима. Казваш: „Туй не е оправено, онуй не е оправено." Ти не си пратен да си даваш мнението. Казваш: „Той е много лош човек." Ако е лош човек, той работи на нивата. Всички хора са лоши хора, които работят на нивата. Всички хора, които чупят камъните, са лоши хора. Всички учители, които учат хората, са лоши хора, ще ги хукат. Нещо относително е лошото. Лошото е в ш-то. Вземеш с три пръста – то е лошо. Вземеш някоя круша, ябълка, туриш я в джоба – то е лошото. В какво седи лошото? – Откъснал си този плод не навреме, той е зелен. Чакай да узрее плодът и тогава го късай. Щом го откъснеш зелен, ти вече създаваш една анормалност, една анархия създаваш.

Аз гледам сега между вас, от ред години казвате: „Едно време се въодушевявахме, пък сега… Какво беше едно време…" „Едно време" различава ли се от сегашното време? Едно време Слънцето не грееше както сега. Едно време звездите не грееха както сега. Едно време Месечината не грееше както сега. Сега вие искате да знаете какво ще бъде заключението. Никакво заключение няма. Не заключение, но разключение трябва. Вие всички правите заключение, казвате: „Тя няма да я бъде, той не знае, онзи не знае." Щом ти казваш, че този не знае, онзи не знае, подразбира се, че ти знаеш хубаво. Ти, който знаеш, започни да учиш хората. Казваш: „От нас нищо няма да стане." Има цял чувал с жито, казвате: „Нищо няма да стане." Какво ще прави семето на нивата? Един чувал го посей, той е достатъчен за цяла една година да имаш за ядене. Ти казваш: „За кого ще го сея?" Сега посей онова, новото, хубавото в тебе, не оставяйте тия отрицателните мисли. Целият свят отрицателно мисли.

Казвате: „Какво ще стане сега?" Ще стане туй, което всякога е ставало. „Какво ще стане?" Слънцето ще изгрее, нивята ще изникнат, реките ще потекат, птичките ще пеят, хората ще ядат, младите моми ще се женят, майките ще раждат, бащите ще отглеждат децата си, проповедниците ще заповядват, учителите ще учат, работниците ще работят. „Какво ще стане? Ами после?" После пак същото. „Ами след това какво ще стане?" Пак

същото. Ще се върти колелото. Сега някои искат да кажат после какво ще бъде. Какво разбирате под после? Аз бих желал какво иска после аз да му кажа. Казвам му: После ще станеш богат. – „Ами после?“ – Като станеш богат, после ще се ожениш. После ще намериш една жена, която ще те бие два пъти на ден. „После?“ – Ще родиш и деца и те ще те бият по три пъти на ден. – „После?“ – После ще те турят в чутурата и на прах ще станеш. „После?“ – Ще се разпръснеш във въздуха на прах, че от тебе ще се образуват дъждовните капки. После тия капки ще падат на земята и тревата ще изникне. После овцете ще я пасат, говедата ще я пасат. После вълците ще ги ядат. После хората ще ги бият, ще вземат кожите им. – „После?“ – После хиляди години да разправям, туй после няма да се свърши. Хиляди години не можем да ги съберем в една година. Сега казвате: „Тази година какво ще стане?“ За идущата година ще ме питате какъв ще бъде порядъкът. Вий ще искате да знаете защо е така. Има работи, които след 10 години ще ви кажа. После чакайте. Като дойде годината на после, тогава. В моя ум идеята за после е следната: като узрее житото, то е после вече. Значи придобил си, няма какво да се страхуваме. Като дойде после, вий се страхувате. Като съградиш къщата, туй после не съществува. Ще влезеш в къщата, ще живееш, ще излизаш, ще влизаш, много работи ще правиш.

Вие не можете да се освободите от вашите стари идеи. Седиш, погледнеш се в огледалото – не си тъй красив. Един художник, който рисува, че не знае да рисува, не е изучавал изкуството, не го прави от любов, но само от немай-къде, шари, шари, ще изучава стари автори как са рисували. Ще знаете как да употребите.

Ако вашето лице не можете да направите красиво, каква наука имате? Вижте младите колко са красиви. Красиви са младите. Господ, Който ви е обичал, вий сте вярвали в Него. Всяка сутрин сте мислили, идеал сте имали. Един ден вий намерите някое друго божество. Докато сте се кланяли на Господа, вий сте красиви, очите са красиви, веждите са красиви. Един ден вий намерите някое друго божество. Не ви стига един Господ, че още един Господ ви трябва. Погрозняването всякога иде от втория Господ. Момата, като се ожени, намери втория Господ. Момъкът, като се ожени, намери втория Господ. Децата като се народят, те са третият Господ. И те започнат да пишат. Дойдат слугите и започнат да шарят. Погледнеш един ден, набръчка се лицето ти, свил си се, вървиш като подплашен.

Оставете туй всичкото богатство. Тебе ти е останало да се жениш. Колко пъти ще се жениш? Веднъж си роден – оженен си. Каква женитба ще търсиш? Търсѝ другар. Някой дойде, иска да се жени. Казва: „Решил съм в

живота да се женя.“ Няма какво да се жениш, кажи: „Аз искам само другар.“ Кажи: „В дългия път, който имам да вървя, с мен можеш ли да вървиш?“ Казвате: „Не може ли да се оженим?“ За женитба въпрос не може да става. Вий сте дошли женени в живота.

Казвате: „Аз съм женен.“ Минавам някъде, понеже разбирам много от езика на нещата, виждам, една мома се оженила, но като поглеждам, виждам, че тя си е намерила втори Господ. Казвам: Много зле си направила. Има да ти пати главата. Тя казва: „Защо не ме срещна по-рано да ми кажеш, ами сега? Защо не мълчиш и сега, но да страдам?“ Казвам: Мъжът ти след 5 години ще умре, Господ ще го прибере. Понеже Господ е ревнив, не иска ти да се жениш. Казва: „Ще плача заради него.“ Жената казва: „Кой ще ме гледа?“ Ще те гледа Този, Който всякога те е гледал. Ще те гледа Слънцето.

Казвам: Не си туряйте тия лъжливите заблуждения „кой ще ме гледа“. Тази идея да оживее във вас. Хората за вас да бъдат хора, чрез които Бог ви гледа. Гледате един човек – да знаете, че Господ ви гледа. Като срещнете когото и да е, гледайте слугува ли този човек на Господа както ти, или не. Ако слугува на Господа, другарувай, ако не слугува, стой настрана. Една овца и един вълк не може да се съберат, защото интересите им са различни. Не мислете, че можете да поправите един вълк, то е невъзможно. Вълкът ще си остане вълк. В Писанието се казва, че вълкът и овцата ще пасат заедно. То ще бъде, когато овцата приеме любовта и вълкът приеме любовта. Тогава ще стане. Един ден, когато вълкът ще живее по любов и овцата ще живее по любов, туй ще стане. Но докато [не приемете] любовта, ще съществуват вашите отношения, както днес съществуват.

Сега искам да останете свободни, разбирам: да забравите, че сте стари. Смешно е да мислите, че сте стари. Обиколили сте 40 пъти около Слънцето и при това не сте ходили с крака, но Земята ви е носила 40 пъти и сте я обиколили. И от гледане на тази обиколка сте остарели. Срамота е да мислите, че сте остарели. Тя ви е носила 40 пъти и вий, като сте обиколили 40 пъти, ще кажете: „В тия 40 обиколки аз се подмладих.“ Защото всяка обиколка около Слънцето е подмладяване. Вий, като обиколите 40 пъти около Слънцето, казвате: „Остарях.“ Който не е обикалял около Слънцето, той е остарял, а който е обикалял около Слънцето, не е остарял. 120 години като обикаляш, подмладявай се. 120 години като си обикалял, в небето си се прочул. Ще дойдат специално и ще кажат: „Ще благоволите ли да дойдете в нашия свят?“ Това е умиране. Тогава всички тия стари дрехи ще останат, с нови униформи ще влезете в другия свят. Като генерали ще тръгнете за оня свят. Онези, които не

разбират, ще плачат подир вас. Вие ще пишете, че много добре са ви приели в оня свят, със знамена, с арки. Сега като ви говоря така, турците казват: „И да го видиш, не вярвай.“

Новата идея е като срещнете човека, да се зарадвате. Виждайте във всеки човек Божието благословение. Навсякъде, в тревите, в дърветата, в камъните, навсякъде виждайте Бога. Кажи: „Божиите блага, които се разнасят, с тях Бог е велик. Той ще засегне и мене.“ И ти си един от тия,

които ще разнасят Божиите благословения навсякъде. (Учителят пее

Аз остарях, но поумнях.
Стар вече няма да бъда
отсега нататък.

Тя не е лесна работа. Старостта в света е неорганизирана материя, която се намира в неговите стави, в нервите. Той среща съпротивление в пътя си, като вятъра. Духа вятър насреща ти, казваш: „Да престане, дотегна ми.“ Не трябва да допущаме тази материя да се наслоява.

Всяка сутрин, като станеш, ще [се] пречистиш. Молитвата е за пречистване на ума, начин за пречистване на сърцето и на тялото. Ще се пречистиш, това е работа. Ние някой път не разбираме и мислим, че молитвата е труд. Не, тя е най-хубавото нещо, което човек може да прави. Сутрин като станеш, да поговориш с Господа 1–2 часа. Вий колко говорите? Щом като станете, не отваряте радиото, казвате: „Работа имам“ и тръгваш по работата. Сега идеята стои туй как ще стане. Дебелите въжета как са станали? Раждат ли се дебелите въжета? – Не се раждат. Но най-първо имате един конец, после туряте втори, трети, четвърти, десетки хиляди и направите едно дебело въже. Че и в човешкия ум имате една мисъл, втора, трета и за да се образува една сила, трябва да дойдат много мисли в съвкупност и тогава имаме един резултат. Една мисъл, с един тънък конец, малко работа става. Все ще стане нещо, но с един конец не можеш да свършиш голяма работа.

Та, сега между вас трябва да се образуват групи. Като те боли кракът, да не вярваш, че те боли кракът. Как? Усещаш. Макар да усещаш болката, не вярвай. Имаме такива случаи. Срещна ви една година и ще ви дам 1000 лева. Срещна ви другата година, нямам, нищо не ви давам, но ви казвам: „След една година ще ви дам 1000 лева.“ Кое е по-хубаво: да ви кажа или да не ви кажа? Нещата, които не се казват, се сбъдват по-лесно, отколкото нещата, които се казват. Помисли, но не говори – по-лесно ще стане. Ти казваш: „Аз ще направя това.“ Кажеш, че ще го направиш. Ти нищо няма

да направиш. Помисли и не оставяй друг да го направи. В света не си само ти, който работиш. Помисли, че когато тебе ти дойде някаква идея, има още хиляди същества, които мислят така и ти трябва да дойдеш в съгласие с тях. Нещата не стават, понеже ние искаме сами да свършим нещо. Искаш художник да бъдеш. Това не е единична идея. Ти, като художник, трябва да дойдеш в съгласие с всички художници, които от памтивека съществуват. Искаш да пееш, да станеш музикант – тя е колективна идея. Искаш да работиш за Бога – трябва да влезнеш в Божествената идея да работиш. Искаш сам да направиш нещо – нищо сам не можеш да направиш. Какво може да направи един тънък лист? Нищо не може да направи. Влез в Божествената идея. Ти като влезеш в един трен, нямаш право да го гледаш научно как е направен. Ти ще си седнеш на мястото, а огнярят и машинистът ще си гледат работата. Ти имаш предназначението да слезеш на някоя гара, туй тебе те интересува. Сега вие се интересувате какво ще стане. Хората са учени, знаят какво щяло да стане след милиони години. Аз да ви кажа: след милиони години много от това, което учените казват, я стане, я не. Казвам: Кажи ми днес какво ще стане. Казва: „Днес не зная какво ще стане, но за в бъдеще предсказвам." Днес какво ще стане? Аз да ви кажа какво ще стане. Непременно на обед ще идеш да се наядеш. Супа ще ядеш. Туй ви го предсказвам. Ще ме питате отгде го зная. Ще стане – нищо повече. Аз казвам: Зная, че повече от три яденета не може да поставиш.

Те са обикновени работи. Ний си губим времето. Сега седя тук и казвам: „Ние тук не живеем добре." Кой е този автор, който ти казал? Ти отгде го знаеш? Какво значи, че не живеем добре? Аз като съм болен, неразположен, мисля, че всичките хора са болни. Не е вярно. Моето неразположение не е неразположение на всичките хора. Отчасти може да им влияя и тяхното неразположение може да засегне мене отчасти. Някой път, когато един човек боледува, предава се болестта, но и здравословното състояние се предава. Та, някой път има закон, когато някой се разболее, и ти ще се разболееш. Трябва да знаеш. Като заболее някой, зарадвай се, че е заболял. Ти ще се зарадваш, когато някои хора заболеят, но и ти ще заболееш с тях наедно.

Искайте богатият да дава, но не искайте сиромахът да дава – няма какво да даде. Сиромахът, като го срещнеш, иска и той да работи заради тебе. Богатият като срещнеш, той може да ти даде. Той като ти даде, нищо няма да изгуби. И сиромахът, като работи за тебе, нищо няма да изгуби. Ако вие работите заради него, нищо няма да изгубите. И ако давате на богатия, нищо няма да изгубите. Който има малко, той продава. А ти имаш едно езеро вода – давай. Ако някой има само едно шише и той ви даде 100 грама, то не е даване. То нищо не ползува. От преизобилието, което имате, давайте. Всяко нещо, което не произтича от преизобилието, то не е даване.

„Даром сте взели, даром давайте“, казва Писанието. Туй, което Бог ти дал, него давай; туй, което не ти дал, не давай. Казва: „Аз не давам.“ Прав си. Точка. Не ти е дадено – не може да дадеш. Дадено ти е – ще дадеш. Туй, което ти е дадено, ако не даваш, тогава ти повреждаш своята съдба.

Сега, да ви кажа какъв е законът. Ако ти приемеш храна в стомаха си и стомахът се обленява и казва: „Нека дойде втора храна, тогава ще започна работа“, този стомах ще пострада. Още като му дадат работа, трябва да започне. Стомах, който отлага за следната храна, скоро ще фалира. Сега ти дават една малка работа, ти отлагаш. Да дойде друга работа. Малката работа веднага свършѝ. Не отлагай нищо.

Аз ви говоря като на ученици. Аз ви говоря, пък вие казвате: „Чакай втори път какво ще каже Учителят.“ Туй, което сега ви казвам, вие си философствувате дали е вярно или не. Откъде ще знаете дали е вярно или не? Ако е за авторитет, аз зная дали е вярно или не. Много работи аз съм проверил. Аз съм ги правил. Аз ви говоря сега за един закон, с който всичките хора ще се борят. Сега вас ви утешават, сега сте остарели, но втори път като се преродите [на] Земята… Оставете тия заблуждения за втори път. Ти сега си прероден, не бъди сега глупак. Не ставай такъв глупав човек, да повикаш слугата си и да му дадеш имането си, че после от него да искаш, че той да ти каже: „Колко си ленив човек, че не работиш“, че не ти дава пари. Защо ще оставиш твоя слуга да се разправя с твоите пари? Всеки човек да се разправя с това, което има. Никога не се разправяйте с чужди работи. Кажете ми сега, какво [ви] липсва? Две неща. Да ги изправим. Няма да ми казвате: „Аз искам да свърша по музика.“ Музика никой не може да свърши. Казваш: „Искам да свърша музика, искам да уча музика.“ Нищо няма да свършиш. Какво ще свършиш? Идеята не е права. „Искам да свърша художество.“ Нищо няма да свършиш.

Ние, всичките хора, представляваме части на едно цяло. Ний съставяме една Божествена идея и трябва да знаеш какво е твоето предназначение в нея. Ти седиш и мислиш, че ти си господар. Не е така. Ти си господар на някои работи, но ти си част от едно цяло, ти имаш предназначение. Сега знаете ли какво е вашето предназначение? Не е лошо. Учете сега. Какво е вашето предназначение – трябва да учите хубаво. Какво значи да учите добре? Ти срещнеш един човек, искаш да знаеш дали те обича или не те обича. Като го срещнеш, запитай себе си: „Обичам ли го или не?“ Ти искаш много труден въпрос да разрешиш. Този въпрос е много труден, да знаеш. Аз в дадения случай може да зная обичам или не. Щом като срещнеш някого, когото обичаш, какво правиш? Аз като срещна някого, ни най-малко няма да го питам дали ме обича, но ще измеря ръката, ще измеря колко е обиколката на ръката. Някоя сестра или някой брат ще

срещна с една млада мома – ще премеря ръката и ще зная обичат ли се или не. Нищо не може да се скрие. Зная каква промяна ще стане, ако се поусмихна само.

Всеки човек, който ви срещне, ще упражни микроскопическо влияние върху вас. Ти като срещнеш някого, непременно ще упражниш влияние. Казвате: „Аз не искам да влияя на хората." Ще ти влияят и ще влияеш – то е Божествен закон в света. Не съжалявай, но се радвай на онова влияние, което Бог упражнява чрез хората. Туй влияние иде само от едно място. Не очаквайте благото да дойде от тази лампа. Тази лампа като се запали, ток иде отдругаде. Очаквайте от Слънцето, от звездите, отвсякъде да дойдат тия блага. Тия Божии благословения идат постоянно. Тази идея дръжте в ума си.

Сега второто положение, ние как сме учили. Че когато Христос е говорил, вие не сте го чули, не сте го слушали какво е говорил. Слушате сега какво другите говорят. Не сте били там, когато е говорил на голямата проповед. Казвате: „Де бяхме ние? В Неговото време не бяха ли други хора? Защо не повярваха?" Казва: „Не ми е дадено." Те са слушали и казали: „Туй е за бъдеще." Онези, които тогава Го слушаха, казаха: „Туй учение, което Той учи, е за бъдеще." То е заради вас, които сега слушате. Ти сееш жито тази година и идната година ще израсне. Туй жито не е за сега. То е за идната година. Хората за идната година ще ядат от класовете, които узреят. Те ще ядат от това жито.

Сега, не искам, като излезете, да кажете: „Виж какви хора сме били, не сме разбрали." Така не се говори. Най-първо, не влагайте в старостта немощ, не казвайте: „Остаряхме." На старите хора им липсва магнетизъм. Всички стари хора развиват личните си чувства. Те остаряват от своите лични чувства. Старите стават много амбициозни, мислят, че са остарели, че имат опитности, искат да ги уважават и да ги почитат. Тебе ще те уважават хората заради силата, която имаш. Тебе ще те уважават хората заради знанието, което имаш. Казваш: „Аз зная." Какво знаеш? Ще вземеш да нарисуваш една картина, ще вземеш да пееш, ще вземеш мотиката и ще работиш. Пък като стар какво ще правиш?

Вас, учениците, ще ви накарам по любов да работите. Вие още по любов не вършите работата. Аз имам насадени ягоди в лозето и искам всеки един от учениците по едно гнездо да изчисти. Тук до десетина дена да го направите. Всеки само по едно гнездо да изчисти [от] тревата и да го разкопае, не искам по десет гнезда. Едно гнездо ти ще разкопаеш, да не развалите работата.

Вие имате големи желания, казвате: „Аз съм учител.“ Какво от това? „Ще ходя да се занимавам с ягодите?!“ Мислите, че тази работа е проста. Аз отивам да видя какво Господ работи там. Господ е работил там. Като расте туй грозде, виждам какво слънце е работило върху него. От листата чета какви промени станали на Слънцето. Мълча. Има знания, които не ви казвам. Спирам се при някоя канара, спирам се при някой камък и виждам какво става във времето. Всяко нещо, което правя, аз проучавам. Божественото е вложено. Аз дигам едно камъче от едно място на друго. Мен ме интересува – като дигам камъчето, ще науча новото, което става в света, то е отбелязано там. Ако се приближа при едно камъче и пипна, че е топло, значи Слънцето го е гряло; ако е студено, значи Слънцето не го е гряло. Ако камъчето е топло, значи, че туй камъче е обичало повече Слънцето и Слънцето го е обичало повече; ако е студено, не го е обичало. Понеже не го е обичало, затова и другите камъчета са го затрупали.

Казвам: Ако вие не сте готови да се учите, ще ви затрупат. Ако сте готови, ще видите Слънцето. Ние сами се затрупваме. Казвате: „Това не е заради мене, онова не е заради мене.“ То е проста работа. Не за една пролет, две, три, четири, но има хиляди милиони години, като работите по този начин, много ще постигнете. Първия опит ви давам: всички, които обичате, да изчистите по едно гнездо. Като влезете вътре, ще си отправите ума, ще се спрете и едно гнездо от обич ще го очистите, не цяла леха. Дето обичаш, ще очистиш и ще си излезеш. Една задача за 10 дена и всеки от обич да го направи. Който не обича, да не работи. Аз вече ходих и очистих едно. Болят ме краката, понеже кляках. Очистих едно, но тази сутрин гледам: краката ме болят. Ще кажете: „Вече очистих, понеже краката ме болят.“ Ако не ви болят краката, нищо не сте очистили. Защо ме заболяха краката? Понеже сухите треви изхвърлих, те се разбунтуваха. Казват: „Какво право има, природата ни дава туй място, пък ни изхвърляте.“ Казвам: „Вас на служба ви назначавам.“ С всичките тревици се разправям. На някои семенцата, децата им на друго място.

Всякога в живота си вие ще срещнете едно противоречие. Противоречието всякога е Божие благословение. Вярвайте в това, не го обяснявайте. Бог използува в света всичките противоречия. Използува ги както Той разбира. Ако в нас има противоречия, има нещо, което и ние може да изправим. Всичките противоречия, които съществуват в ума, ще се превърнат за добро. Всичките противоречия, които съществуват [в сърцето], ще се превърнат за добро. Всичките противоречия, които съществуват в тялото, ще се превърнат на добро. То е Божия работа.

Та, казвам сега: Желая на старите от вас, които се мислите, да учите, толкоз години вие ме слушате, напишете сега какво сте разбрали. В 10 думи

напишете какво сте разбрали. Ако аз ви дам един обяд, един обед нищо не ползува и два обяда нищо не ползуват. Ако ви говоря на един език, ще кажете, вие искате един обяд. Всеки един обяд е поемане на въздуха. Поемането на светлината не е ли един жив обяд? Някой път ние се събираме на обяд, но много от нашите обеди не са направени от любов, има недоволство. Всеки като седне, носи човешки разпоредби, на кое място да седне, философски работи, отляво или отдясно. В Божественото като седнеш, да имаш разположението на любовта, гдето и да си.

Някой път като седнете на масата, гледате към запад, някой път гледате на север, някой път на юг. Кое място искате сега? Ако гърбът ви е към изток, а лицето – към запад, какво ще придобиете? Значи, вие искате да слезете на Земята, да забогатеете, къща да имате. Много добре. Вий гледате към изток – вие искате да напуснете България, да идете в друга държава. Добре е. Ученик сте, искате да отидете другаде. Гледате към юг – искате добър да станете, много добър да станете. Идете в училището. Гледаш към север – искаш да научиш какво нещо е истината.

Север е нагоре, юг е надолу, запад е назад, изток е напред. И назад е потребно. Иде една мечка – няма да бягаш, ще отстъпиш. Тя ще мине, ще те погледне. Някой път трябва да козируваш на мечката. Погледне те като генерал. Аз ако съм, като срещна мечка, като иде, ще отстъпя назад, полека ще я поздравя, ще ѝ се поклоня. Аз в живота си можах веднъж да козирувам на една мечка. За пръв път бях ходил на Мусала, слизах през Маричината низина. Аз нося чадър и една кърпа с хляб. С мене върви един евангелски проповедник. Той си навехнал крака, малко накуцва и останал малко назад. Вървим по пътя и гледаме една мечка. Връщам се към проповедника и му показвам мечката. Аз таман щях да козирувам на мечката. Той помисли, че аз вече бягам, а тя иде наблизо. Като се удари в едно дърво, дигна си краката нагоре. Тя, като го видя, уплаши се и хукна обратно. За пръв път видях да бяга мечка, но от кон по-силно бяга. За пръв път съм срещнал мечка. Тя отдалече иде, заклатила си главата, отива към Марица.

Казвам: В мечките има нещо, което е хубаво. Човек не може да асимилира мисълта ѝ, има нещо много грубо, което тя внася и ти чувствуваш нещо грубо. Ако гледаш мечките, има нещо много хубаво. Наблюдавах тази мечка, като ме погледна, аз седя спокоен. Наблюдавах как очите ѝ се отвориха. Тя гледа и не може да разбере. Този проповедник си дигна краката. Мечката казва: „Този ли е, който проповядва на хората? Аз не искам да го виждам.“

Казвам: Всеки един от вас ще срещне такива препятствия. Можеше да се

нахвърли тази мечка отгоре ни. Сега ви разправям, че тя е побягнала. Не беше женска, но мъжка мечка беше. Аз седях и гледах мечката и веднага ми дойде мисълта: ето едно същество затворено, прикрито. В тази мечка виждам кой е, зная кой е в мечката. Тя стъпя солидно, пък и в характера си има нещо такова. Като обича – обича, като мрази – мрази. Мечката много мрази. Ако я обидиш, и 20 години да мине, не забравя. Много отмъстителен характер има. Хора, които имат мечешки характер, са същите.

Та, казвам: Като срещнеш мечката, не може да мислиш, тя внася нещо. Или срещнеш някоя змия, някоя боа – не може да разсъждаваш. Трябва да имаш присъствие на духа. Животните винаги познават кой човек е страхлив. Щом твоите трептения са по-силни от техните, те бягат. Като те погледне, преценява моментално има ли противник или има един страхливец до себе си. Тези, големите мечки, тигри, вълци, змии, са много силни. Аз ви навождам това, защото мъчнотиите в живота мязат на разни животни. Една мъчнотия като те срещне, щом види, че си страхлив, тя те атакува. Няма какво да се плашиш от една мъчнотия. Писанието казва: „Потърсете Ме в ден скърбен и Аз ще ви помогна.“ При големите душевни мъчнотии ще опитаме Божията сила. Има неща, при които никой не може да ти помогне. Някъде си в пустинята, или в гората си изгубил пътя – кой ще ти помогне? Божественото начало вътре ще ти покаже по кой начин може да излезеш от мъчнотията.

Виждам ви, всички сте със затворени интервали. Има затворени интервали. Един затворен интервал трябва да се отвори. Имаш мъчнотия, която няма разрешение – то е затворен интервал. Щом намериш по кой начин може да стане тази работа, вече влизаш в отворен интервал. Ти започваш една идея и постепенно стесняваш, стесняваш – то е затворен интервал. Отвореният интервал е, когато започнеш от малкото и разширяваш. По кой начин ще работиш? Няма да започнеш от периферията, но от центъра навън ще излизаш.

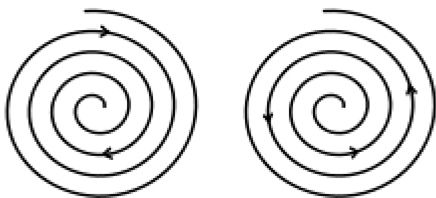

(фиг. 4.1)

Ако започнеш от периферията към центъра, то е вече затворен интервал. Всякога, когато една мисъл е от затворен интервал, тя обезсърчава човека; когато е от отворен интервал, тя насърчава човека. Туй, което поощрява, е отвореният интервал. Туй, което спъва човека да не може да работи, то е затвореният интервал. Ще обърнем движението. Когато казваме вяра в

Бога, то е отворен интервал. Безверието е затворен интервал. Ти отричаш, отиваш към центъра, търсиш причината. Търсиш кой е направил света. Ти от периферията търсиш кой е центърът, има ли някаква причина или не. Ти вече сам се затваряш. Като че влизаш в един кладенец. Щом влезеш, ще дойдеш на едно място и наново трябва да излезеш навън. Ти се намираш в едно ограничено пространство. Ако слезеш на 1000 метра дълбочина, гледаш една малка дупчица само. Ти трябва да започнеш да излизаш постепенно в широкия свят, да можеш да работиш. В туй място, дето си стигнал, нищо няма да постигнеш. Някой път вечерно време някъде отвисоко слизаш в някой кладенец – то е страшна работа.

Сега да остане идеята: „Аз остарявам, но ще се подмладявам.“ Затворени интервали има в някои песни. В българските песни са повечето затворени интервали. Сега ще ви изсвиря как българинът разбира. (Учителят свири тъжен български мотив.) Българинът казва: „Я бъде, я не.“ Той вярва, че някой ден някой ще се яви и ще отвори, но в далечното бъдеще. (Учителят свири нещо бодро, а после – много нежно.) Българинът казва: „Трябва да му се намери колаят, трябва да се излезе от трудното положение.“ (Учителят свири нещо живо, ритмично.) Той вече наближава отворения

интервал. (Учителят пее

Аз остарях,
но ще се подмладявам.
Това аз зная от моя дядо.
Иде време,
когато това ще стане в мои дни,
недалече от сега.
Аз ще се подмладя,
това да знаете всички вие.
Аз ще се подмладя,
да знаете всички вие това.
Аз ще се подмладя, аз ще се подмладя,
да знаете отсега.
Когато ще бъдем млади,
ще ходим, цветята ще изучаваме,
реките ще прегазваме,
по високи върхове ще се качваме,
на Бога слава ще отдаваме.
Аз ще се подмладя, аз ще се подмладя,
да знаете всички това,
що ви казвам сега.
Аз ще се подмладя,

да знаете вие сега.

Казвам: В Божествения свят има нещо хубаво, ново. Всякога човек трябва да бъде свободен. Трябва човек в себе си млад и щедър да се чувствува. В себе си да чувствувате резултатите. Вътре човек си е все млад, той съзнава, че е млад. Как е станал стар? Той постоянно си внушавал, внушавал. Казвам: Не си внушавайте, че сте стари. Всички мислете хубави неща.

Кажете: „Ще се оправи тази работа, ще се подмладим.“ (Учителят пее

Аз ще се подмладя,
да знаете отсега.

Като станете сутрин, ще пеете: „Аз ще се подмладя.“

Да оставим за втория път. Като излезете, пейте сега: „Аз ще се подмладя, да знаете вие това.“

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

4-та лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 22.X.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1941_10_24 Основни отношения
лекция на Младежкия окултен клас

ОСНОВНИ ОТНОШЕНИЯ

Добрата молитва.
„Махар Бену Аба."

Направихме упражнението за дишането.

Да не бързате. Вие бързате някъде. Показва, че нямате сила. Ако слизаш от един планински връх, ни най-малко слизането не показва сила. Нагоре, ако се качваш и бързаш, тогава има сила. Сега като дишаме, ние нагоре се качваме, по планинския връх.

Когато някой път правите упражнение има хиляди хора, които ви наблюдават, никога не сте сами. Някъде пеете, слушат ви. Като пеете и някой ви слуша, трябва да ви е приятно, че ви слуша. И на него да му е приятно, казва: „Пее хубаво". Ако като пеете си маха ръката, показва, че тоновете не са верни.

Сега у вас кое е същественото? На кое може да разчитате? На какво вие вярвате най-много, най-много на какво разчитате в себе си? Когато заека бяга на какво разчита? На краката си разчита. Когато човек работи на какво разчита? На ръцете си. Когато гледа, на очите си разчита, когато слуша – на ушите си, когато яде – на устата си. Сега вие на какво разчитате? Три разчитания може да има. Когато си във физическия свят, гладен си, искаш да ядеш, ще разчиташ на какво, на устата си. На ръцете си ще разчиташ при яденето. Искаш да говориш с някого. Искаш да се сприятелиш с някого, на какво ще разчиташ? Ще разчиташ на устата си, ще разчиташ на ръцете си, ще разчиташ на очите си. Цялата съвременна култура е влязла в една инертна област. Наричаме една неуредена област. Представете си един финансист, един богаташ, който разполага с милиони. Разбъркат му се работите, пропадне човека. С милиарди е разполагал 20–30 години. След 20–30 години толкова се объркат работите, че изгуби цялото си богатство. Как ще разберете, на какво се дължи това? Има много причини. Външните възможности са се изменили и вътрешните възможности са се изменили. Той не е разбирал какво означават условията и не е разбирал какво означават възможностите. Често вие плащате повече отколкото трябва. Вие имате желания, естествени са. Кои са вашите естествени желания? Има естествени, има и неестествени желания. Когато ти харчиш от майката, неестествени са

желанията. Когато харчиш от изобилието, са естествени. Харчиш от недоимъка, от майката, неестествени са. Всякога, когато човек има желание да харчи от основния капитал, който е вложен то е неестествено. Основният капитал е животът. Когато харчиш от основния капитал, винаги ще осиромашееш, ще обеднее ума ти, ще обеднее сърцето ти, ще обеднее тялото. И най-после ти ще ликвидираш с фирмата. Туй, което хората наричат смърт, то е ликвидиране на фирмата, понеже капитал нямат, стока нямат. Сега вие мислите, че онова, което съществува в природата, онова, което съществува в живота няма никаква връзка.

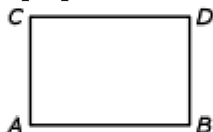

Фиг. 1

Имате линията АВ и CD. (Фиг. 1). Вървим по определен план. Отиваме в една област, дето сами трябва да направим определения, измерения от друга една опитност. Как се е образувал този квадрат? То е едно естествено положение. Перпендикуляра показва движението, което става в природата. Естествените неща нищо не може да ги спре. Или имате отношение между две разумни същества – А и В. Геометрически имате – A ———— B . Между две същества тази права линия е път на съобщение. Туй, което вие наричате правота в света. Правотата е естественото положение между две същества, които искат да имат отношение. Вие не може да имате обич един към друг, ако нямате една права линия. Една права линия показва, че тия двата центъра, двете сили се приближават. Имат стремеж.

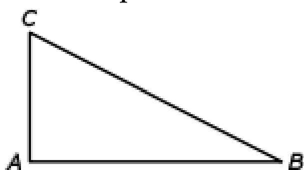

Фиг. 2

Когато имат стремеж, ето какво е положението (Фиг. 2). Следователно този стремеж в точката С се изразява. Тези двете същества се познават. Единият от единия връх и другият от другия връх ще се срещнат. Сега зависи от С. Във С може да останат, пък може и да продължат пътя си. Сега, по този начин изяснявам ония противоречия, които съществуват в умствения живот. И душевния живот има много противоречия. Някой път вие сте възбудени, недоволни сте. Не си доволен, искаш да знаеш тази работа как е станала. Искаш да свършиш училището без да учиш. Способен си по някой предмет, някой професор те обича, но да допуснем, че някой от професорите те е нарочил, не си поплюва човекът. По един от най-мъчните предмети нарочил те е, дебне те. Сега вие мислите върху неговото поведение какво ще бъде към вас. Как трябва да се оправите с този професор. Щом като влезете при него ще си свие веждите. Няма да ви

каже: „Какво искаш, защо си дошъл?“ Вие сега чувствувате в себе си, че той не постъпва както трябва. Това е един ваш възглед. Човекът си постъпва както той си знае, а вие считате, че той не постъпва както трябва спрямо вас. Може да обясня това положение. Представете си, че вашия професор е един кредитор, който ви е кредитирал. Един студент изплаща дълга си, носи една сума от 10–15 хиляди лева. На професора казва: „Заповядайте.“ Професорът има интерес, посреща го радостно. Вие отивате, но не носите нищо. Вие отивате да си отложите падежа. Той като ви види, че искате да си отложите падежа, става му неприятно и казва: „Какво искаш?“ – „Искам да си отменя полицата“. Като се отмени полицата, увеличават се лихвите. Вие искате да знаете защо той е неразположен? По единствената причина, че вие навреме като отивате не носите сумата. Ако носите сумата и вас ще ви посрещне добре, и към вас ще бъде така внимателен, както и към другия. Някои професори са по-чувствителни. Като изкарат някой студент на дъската, знаят че ще плати. Като знае, че няма да плати, още като го погледне, свие си веждите. Ще каже: „Аз не зная“. Незнанието е неплащане. Някой път спорят, се. Някой път, аз съм виждал ученикът излиза, професорът го изпитва, иска да го обърка. Казва: „Не си написал право“. Ученикът казва: „Право е“. – „Ама уверен ли си? Ето тук си сбъркал“. – „Не е погрешка, вие криво сте схванали“. Ако той е професор и ученика, и двамата имат една мярка, ще се мери, ще си види кой е прав. Единият казва, че е 50 сантиметра, другият казва, че е 40 сантиметра. Ще вземат мярката ще премерят и ще видят кой е прав. Като премерят ще видят кой е на правата страна. Казвам: Вие във вашето разсъждение имате понятия, че съдите професора. Значи вие сте станали по-голям професор от него. Това дразни професорът. Всякога това дразни професора. Всякога учителят се дразни, когато ученикът излезе на дъската и мисли, че знае повече от него. Някой излезе скромен, професорът казва: „Мен ми е приятно“.

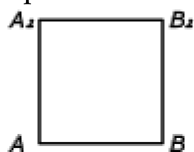

Фиг. 3

/Учителят показва квадрата/. (Фиг. 3) Тия хора разбират ли се? Кое с кого е в хармония? Коя страна с коя си хармонира? AB в хармония ли е с A1B1, защото пресичане има? Препятствие е направено. С кого е в хармония? Вие искате да дойдете в хармония. За да бъдете в хармония какво трябва да направите? Казвате за някого: „Той е затворен човек“. За да накарате един богат човек, за да влезе в положението на бедните по един естествен път, какво трябва да направите? Ще ви приведа един пример. Представете си, че това е една плоскост, която показва текуща вода. Имате и замръзнала вода тук. Водата минава покрай нея. За да накарате този лед да дойде в

съгласие с разтопената вода, какво трябва да стане? – Да се стопи. Щом се стопи ще дойде в равновесие. Той ще стане хоризонтален, както другата вода. Но работата е как да се стопи? Да допуснем вие разглеждате отношението, спорите с един учен човек. Единият изхожда от положението на твърдото вещество, другият изхожда от положението на течните вещества. Те са крайно противоположни. За да дойдете до едно разбиране, трябва да знаете, кой от какво положение изхожда. Щом той изхожда от течното положение, а той от твърдото положение на веществото, тогава тази материя трябва да се втвърди. Ако искате A1B1 да дойде в хармония с ABAB, непременно трябва да стане течен ледът. Трябва да стане промяна във вашия ум или във вашето сърце. Този закон е верен. Когато двама души спорят, трябва да стане смяна на мислите в ума ви и трябва да стане смяна в чувствата ви. Една смяна в силите на мозъка. Постоянно трябва да става смяна. Природата всякога ни обича. В какво седи вечната любов? Във вечното даване. Що е любов? Туй, което вечно дава, то е любов. Що е живот? Животът е резултат на вечното даване на любовта. Животът сам по себе си е резултат. Някой иска да знае, какво нещо е животът? То е един резултат на силите, извън самия живот. Да кажем имате една ябълка. На какво е тя резултат? Понякой път вие се спъвате с резултатите. Казвате: „Той няма обич“. То е един резултат. Казвате: „Трябва да има нещо против мен“. То е един резултат. Той е неразположен, понеже има да му даваш, не си му платил. Плати му, веднага ще бъде разположен. Или в училището някой професор или учител няма добро разположение, или добро мнение към ученика, но и ученикът не е разположен към него. Щом ученикът се измени и има добро разположение към учителя, и учителят веднага е доволен. Всякога недоволството в живота произтича от някакъв недоимък, от някакво вътрешно противоречие. Умният човек винаги премахва противоречието. Сега да допуснем, ако в това твърдото вещество, за да се измени, изисква се известна топлина, с която водата да превърнете в течно състояние. То е един доста дълъг процес. Когато говорим за твърдите тела, разбираме тялото, когато говорим за течното състояние, разбираме сърцето. Когато говорим за въздухообразно състояние, разбираме човешкия ум. Тогава прекарваме диагонал, който пресича квадрата, образуват се два триъгълника. Като прекарате двата диагонала, колко триъгълника се образуват? Четири триъгълника.

В обществото как се създават отношенията между хората? Постепенно. Имаш възможност да измениш този перпендикуляр в наклон или може да вървиш по наклон. Казвам: По този начин вие трябва да премахнете противоречията, които съществуват във вашия ум. Някой път съществуват някои противоречия, които са в човешката душа и те трябва да се премахнат. Някои противоречия съществуват в пространството, в

природата на човека. Когато дойдем да разберем нашия умствен живот, трябва да подобрим света, за да се премахнат противоречията. Някой път ти не може да се справиш със себе си. Не може да се справиш със себе си, понеже мислиш, че тази задача не може да се реши. Няма задача в света, която не може да се реши. Ако се спъваш, кой разрешава въпросите? Очите. Ако гледаш хубаво, няма да се спъваш, но ако криво разбираш, кой разрешава въпросите? Ушите. Слушал си криво, криво си разбрал. Ако е до вкуса на хората, кой разрешава въпросът? Нямаш оценка за хората, не си ги вкусил. Някой път хората за да ги познаеш, трябва да ги вкусиш. Предполагате, че някой човек е добър. Казваш: „Ти си недоволен човек". Че как знаеш, че е недоволен? Да допуснем, че вие сте в едно болезнено състояние, простудили сте се, какво трябва да правите? На какво се дължи простудата? Загубил си топлина. Следователно, за да поправиш погрешката, трябва да внесеш изгубеното количество топлина в тялото.

Та в дадения четириъгълник, единия триъгълник, който имаш, то е една четвърт право, то е твое право. Щом влезеш в едно общество на квадрата, имаш една четвърт. Този триъгълник показва вече отношението. От този център трябва да изхождаш във всяка посока. Друг изучава друг триъгълник, в друга посока трябва да се движи. За да проучиш тази област ти трябва да се върнеш пак към центъра. Представете си, че в този четириъгълник, горната част представя изток, долната – запад, дясната страна – юг, а лявата – север. Ако ти си на северния полюс или на южния полюс, изтокът и западът накъде ще бъдат? Следователно, где са условията по-добри? На северния и южния полюс имате доста вода събрана в твърдо състояние. То е капитал, но този капитал трябва да се превърне. Образува се известно течение, слизате, обикаляте по земята. Най-благоприятните условия се намират на екватора, понеже там топлината е най-голяма. На северния полюс е студено. Там студът е най-голям, а на екватора топлината е най-голяма. Следователно става уравновесяване между тия две сили. Сега, где е северния полюс на човека и где е южния полюс? Главата е северния полюс, екваторът е неговия пъп, а краката са южния полюс. Там дето е стомахът е екваторът. Храносмилането е турено при най-топлото. Най-благоприятните условия имаме за храненето. Дробовете се намират в умерените пояси. Само мисълта е в студената област. Ако обръщате повече внимание на стомаха, на екватора живеем. Ако обръщаме повече внимание на сърцето, живеем в умерения пояс. Ако обръщаме повече внимание на мисълта – в студения полюс. Следователно, живота ще бъде по-усилен, където човек обръща повече внимание. Сега някой път вие разглеждате хората и казвате: „Ядат и пият". На екватора е човекът. Някой се труди повече – той е в умерените пояси. Някой в студения пояс е – там умът работи. Всеки един от вас трябва да знае в коя област на живота работи и да вземе подходящи мерки, за да може да се справи. Мислите ли,

че всичките хора се намират на едно и също място?

Сега кажете ми, кое вас ви смущава? Кажете ми мъчнотия, която спъва човека? Казвате, че нямате пари. На какво се дължи това? Ако нямате пари, значи отишли сте към северния полюс. Заледила се водата, не текат парите. Тогава трябва да слезете към екватора. Щом сте в бедно състояние, значи условията са такива, ти се качваш към върха. Щом човек се качва към върха, тия естествените условия стават малко по-тежки. Да кажем, вие сте търговец, не искате да се учите. Мислите, като студент, без пари ще останете. Вие в науката ще изхарчите парите, умът разполага с готовото. Някой иска да бъде учен човек. Дълго трябва да е работил търговецът, да е спечелил малко пари и като иде да се учи, да има какво да харчи. Вие искате някой за вас да харчи от своите пари. То е неестествено, то е изключителен метод. Да допуснем сега, че вие от търговец сте станали студент, имате много борчове да плащате. Мислите ли в университета ще бъдете спокоен? Там ви намират и казват: „Една полица имате“. При това положение не можем да бъдем спокойни. Студентът като влезе в университета не трябва да има никъде да дава. Здравословното състояние е това.

На какво е равно квадратурата на кръга? На какво е равно повърхността на един квадрат? Защо трябва да си умножи страната сама на себе си? Какво разбирате под думата „умножение“? На какво трябва да се умножи страната сама на себе си? Като съберете лицата на четирите триъгълника ще получите лицето на квадрата. По резултатите ние съдим за законите, които са действували. Тук имаме отношение на мислите. Отношението на правата линия е вече видимо, един резултат, на който може да разчитаме. Вие казвате: „Разширил се е“. Какво означава това? Казвате: „Повишил се е“. Повишила се температурата. На този човек мъчнотията е в третото измерение. Казвате: „Много се е разширил“. Причината е в двуизмерния свят. Казвате: „Той е праволинеен“. Той е в едноизмерният свят. Ако е много праволинеен е в едноизмерният свят. Ако много се е разширил е в двуизмерният. Ако много се е повишил, в триизмерният свят е. Тогава, ако кажете: „Тръгнало му напред“, значи той е в праволинейния свят. – „Тръгнало му напред“ – разширил се е вече. – „Тръгнало му напред“ – много се е повишил. При повишението резултатите са в триизмерния свят.

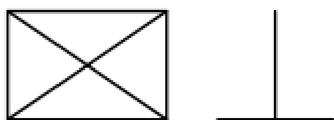

Фиг. 4

Имате едно движение праволинейно в квадрата – разширение, разширение, повишение, а четвъртото измерение какво е? Набъбнало е. (Фиг. 4). Съвременните хора живеят в един свят с големи възможности, но

не мислят заради тях. Всичките искат само завършени резултати. Природата ще прекара всяко живо същество през хиляди, хиляди форми за да го научи да работи. Сега казвате, че човек е създаден. Човек докато дойде до тази форма, знаете ли как Бог го е създал? Той е бил последната животинска форма, която дошла до положението да стане човек, когато Господ е казал: Да направим човека по образ и подобие свое. Човек е последната животинска форма, нямало накъде да се подвижи, дошъл в края, нямало къде в квадрата да се подвижи, станало е повишение, образувал се е един нов перпендикуляр. Човек преставя перпендикулярът на животинското царство. Всичките негови стремежи са в диаметрално противоположна посока на стремежите на животните. Едно животно след като се наяде, легне да си почине. Обаче човек, след като се наяде не се свива, но ще си проточи краката. Животното като седне, събере главата и краката на едно място, човек като се наяде се изправя в една права линия. Докато вие се свивате, вие сте все в животинското царство. Като дойдете да изправите тази линия, то е човешкото царство. Кривите линии са животински, те не са лоши. Доста магнетизъм са събрали животните. Трябва да бъдем в приятелски отношения с животните понеже има доста магнетизъм. Човек има доста електричество. Ако няма електричество, не може да мисли. Двата елемента са необходими за човешката мисъл. Необходим е магнетизъм, чувството играе важна роля. След това идва правата линия, която е емблем на човешката мисъл. По права линия човек никога не може да върви, ако мисълта в него не работи. Ако проследите човека как върви, ще видите до колко той мисли. Онези хора, на които мисълта не е права, като вървят образуват кривини. Или да допуснем вие имате да плащате някакъв дълг, мислите как да отложите. Вие не разрешавате задачата. Отлагането не е разрешение на задачата, то е спестяване на време за да разрешите задачата. Щом разрешите ще платите, щом не може да разрешите задачата вие отлагате. Вие отлагате един път, два пъти, три пъти, четвърти път, само за да добиете повече време, за да може да се приготвите добре. И това е добре. Сега вие казвате: „Виж, хората много добре се отнасят с него“. Кои са причините? Вие казвате, че всички го посрещат с уважение и почитание. Туй почитание почива на една основа. Този, когото обичат, защо го обичат? Децата обичат ябълката защото съдържа нещо. Децата обичат ореха не за твърдата черупка, но за съдържанието му. Казвате: „То е твърд орех“. Твърд орех е, но в този, твърдия, орех има нещо, което децата обичат. От твърдите неща децата изваждат, не от черупката, но в черупката има нещо затворено. Че е твърда черупката нищо не значи. Като счупят черупката децата изядат ядката и тогава ще видиш, че този орех не е така твърд, както отвън се показва. Казвам: Вие разрешавате някои мъчнотии, но някой път са занимавате с големи работи и някои работи разрешавате двуизмерно. Казва: „Не ми върви“. Стегнат съм, не мога да се разширя. Ти си в

двуизмерния свят. Не може да се издигнеш в третото измерение. Не си започнал да го изучаваш, не се интересуваш за ума си. Какво нещо е твоят ум? На ума колкото повече свещи палиш, по-добре. Като влезеш, той мяза на църква. Колкото пъти влизаш в църквата, все палиш свещи. Но ти в ума си трябва ежеминутно да палиш свещи и тогава като погледнат, намират, че ти си от добрите богомолци. Ти си свещеник в олтаря и той е много разположен към тебе – това е уподобление. Понякой път вие сте неразположени. Какво измерение имате? Неразположението е двуизмерно, то е плоскост. Всякога, когато човек спи иска да е в хоризонтално положение, да му е меко на ребрата, на гръбнака. Щом е малко наклонено или главата му е надолу, или ако не е право не е разположен. Значи чувството е двуизмерно. Спиш в плоскостта. Но цял живот може ли да спиш? Като станеш искаш ли да бъдеш в плоскостта? Щом станеш, ще вземеш перпендикулярно направление от онова, което искаш в съня. Като станеш ще бъдеш в перпендикуляр на съня. Когато искаш да почиваш, няма да седиш прав като кон, но ще вземеш едно хоризонтално положение да си починеш. Умение е да знаеш да си почиваш. Като, че всичката работа е свършена. Като спиш работата е свършена. На какво може да уподобите най-хубавата форма, която може да дадете на съня? Имате една плоскост, която е изгладена, няма препятствие в нея, може да седнете да си почивате. Когато отиваме да спим, да почиваме, когато тази плоскост, в която може да седнеш да си почиваш, трябва да се махнат всичките препятствия. В съня не трябва да има неспокойни мисли. След като седнеш, усещаш че на тази страна не е удобно, на гърба легнеш не е удобно, на корема легнеш не е удобно, тогава човек не може да си почине. На какво се дължи безпокойството? Безпокойството две причини има. Може в главата ти, в мозъка ти да има повече кръв, отколкото трябва. Когато искаш да си починеш ще се качиш в умствения свят, ще загасиш всичките свещи и ще оставиш само една свещ. Там има ключ, ще знаеш да завъртиш ключа. Ще изгасиш всичките лампи и една свещ ще оставиш. Този ключ на едната свещ няма да го буташ, този ключ няма да го гасиш. Като се върнеш, няма да забравиш, но ще започнеш тия ключове да ги отваряш пак и пак да стане осветено. Някой път като се събудите не отваряте ключа, целия ден казвате: „Неразположен съм, мъчно ми е!" Ще отворите всички ключове. На вашия ум трябва светлина. Недоимъкът на светлина винаги образува недобро мисловно състояние. След това ще влезете във втория етаж на сърцето, понеже светът в който живеете е студен, малко температурата ще подигнете, нямате достатъчно топлина. След това третото положение. След като станете, ще повишите малко температурата си. Има нещо за ядене ще седнете да свършите най-добрата работа – да закусите хубаво. След като закусите ще си помислите какво трябва да правите. След като се наяде човек, какво трябва да прави? Не докато е гладен какво трябва да прави, но

след като закуси какво трябва да прави? След като закусиш, ако си ученик ще станеш да разрешаваш задачите по математика, ако си математик. Ако е по геометрия ще трябва да чертаеш, ако е по география трябва да имаш кълбо, да изучаваш държавите, местностите.

Сега вие понякой път се занимавате с оня свят. Какъв е оня свят, аз много се интересувам. Най-хубавата идея за онзи свят каква е? Българите ето как си представят. Българинът изобщо си представя, че раят е място дето никой не говори, всички са насядали и мълчат. Светът е хубав, светъл, цветя има, треви има. Всички седят на столове и мълчат. Пред тях има наредено каквото са им пратили от този свят. Подаръците за ядене са наредени пред тях и те седят, но не им е позволено да ядат. Чакат когато ще им се позволи да ядат. Насъбрал се толкова много капитал, че не може вече да издържат и тогава иде закона на прераждането. Те идват тука на земята да го изядат. Събраното в оня свят го изядат тук на земята. Турците как си представят оня свят – рая. Турчинът мисли, че в оня свят има планини от пилаф, полят с най-хубавото кравешко масло, лъжици има и като идат там, постоянно ядат. Ако живеете в турския рай съвсем ще загазите. По български, ако живеете, ще дойдете на земята и ще станете земеделец. Стремете се всякога да имате по възможност една малка, ясна представа за рая. Имате един малък приятел, който ви обича, той е рай. Като го срещате усещате се разположен, всичкия свят ви стане приятен, вие сте в рая. Когато хората имат хубави, чувствени отношения към вас, вие сте в рая. Когато хората имат хубави мисловни отношения към вас, вие сте в Божествения свят. В Божествения свят сте, разбирам че хората имат хубави отношения по мисъл и по чувство. Когато искате да влезете в рая, питайте сърцето си. Когато искате да влезете в Божествения свят, питайте ума си. Умът е царството Божие. Раят е сърцето. Царството Божие е умът. Питайте ума си. Позволение ще ви даде сърцето, позволение ще ви даде умът и тогава вие сте в рая, и в царството Божие, но царството Божие е по-голямо от рая. В рая – значи в сърцето си, в царството Божие – значи в ума си. Когато влезете във вас, в разумната воля, тогава едно с Бога сме. Когато си в рая, ти ще бъдеш в хармония с всички живи същества. Щом си в рая ти ще бъдеш в хармония с всичката окръжаваща среда. Щом си в царството Божие ти ще бъдеш в хармония с хората, с всички разумни същества. А пък щом си едно с Бога, ти си в хармония с цялото битие вече. Но това, последното състояние вие не сте опитали, то е най-трудното. Някои го наричат космическо съзнание. Музиката е едно отношение. Всичките хора не пеят еднакво. Подбужденията им не са еднакви. Има подбуждения, които произтичат от сърцето. Те са различни. Има подбуждения, които произтичат от ума, те са други. Има подбуждения, които произтичат от волята, от музикалната воля и пак се различават. Например, някой път вие вземате известен тон на сърцето, как го

чувствувате? Как чувствувате тона „до“? Ако чувствуваш тона горе в главата, в умствения свят, то е 1. Вземаш някой тон, но нито е горе, нито е долу, в центъра. И тогава усещаш пълнота.

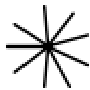

Фиг. 5

Като пееш ти се чувствуваш като център, като слънце, че навсякъде отиват лъчи (Фиг. 5). То е най-хубавото пеене. Сега имаме пеене само на ума и на сърцето. Та казвам: Има едно пеене, с което може да помогнете на кръвообращението. Та казвам: има едно пеене, с което може да се помогне на кръвообращението на сърцето. Има друго пеене, което помага на развитието на ума. Пеене, което не помага на развитието на човешката мисъл не е добро. Музиката, която не спомага за облагородяването на чувствата, този човек не е в рая. Извън рая е. Под думата „музика“ разбираме – то е първата степен, да имаме желание да се обърнем с лице към рая. Тогава сме близо до музикалната посока. Не считайте пеенето като отделна деятелност, то е спомагателна сила. Музиката е спомагателна сила за развиване на човешкото сърце и човешкия ум. Под думата „музика“ разбираме най-добрите условия, при които сърцето може да се прояви и умът може да се прояви. Това е музика, то е хармония. Колкото тия положения се влошават, казваме, че музиката им не е съвършена. Според мене тоновете са скъпоценни камъни, с които се украсява човешкото сърце. Скъпоценните камъни, които съществуват в света, това са музикални тонове. Когато ти произнесеш един тон, даваш му цена. Колкото по-правилно пееш, толкова по-правилна цена даваш. Колкото по-неверно вземаш тона, толкова по-малка цена даваш. Да пееш правилно, да свириш правилно, да разбираш правилно, значи цена даваш. Колкото по-правилно вземаш тоновете, то толкова по-голяма цена даваш, колкото по-неправилно вземаш тоновете, толкова по-малка цена даваш. Всякога един предмет зависи от цената, която ти му даваш. Да допуснем сега, че цялата музика седи от цели ноти. В музиката съществува само един основен тон, то е цялата нота без никаква опашка. Служба съществува на половините ноти, но то е вече поляризиране, два полюса имате. Имате четвъртини, имате осминки, шестнайсетинки, тридесет и вторини, какво представят те? Ако вземете „до“ и „ми“, имате терца, тогава имате един потенциал „ре“.

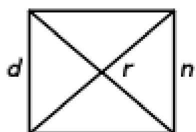

Фиг. 6

Ако имате един квадрат (Фиг. 6), имате два потенциала, ще имате два перпендикуляра. В терцата имате един перпендикуляр, от „до“ до „ми“, „ре“ е потенциалът. Там дето тонът се пречупва, взема друго направление

– терца. Тогава тия квадрати са по-големи или по-малки. Зависи какви са вълните на тоновете. Да кажем, в квадрата имате две пречупвания, два перпендикуляра. Но в това отношение трябва да имате цяла школа, или да имате учител и не само теоретически, но да ви обясни практически да пеете. Аз вземам един тон „до“. „До“ във всичките хора не е верен. Зависи от степента на тяхното развитие. Всичките не вземат тона „до“ вярно. Всякога на тона „до“ му липсват няколко трептения. Ако си концентрирал ума, като пееш „до“, внасяш хубав образ. Представете си, че вие сте в една пустиня и пеете „до“. Представете си, че има едно /яйце/, което ще го вземете в торбата? Как ще пеете „до“? Най-първо пеете „до“ отпуснато. После пеете „до“, ще се измъти нещо от това яйце, ще излезе нещо. Всякога, за да пеете хубаво, певецът трябва да създаде хубава форма, със съдържание, за да се импулсира. Не си туряйте в ума, че не може да направите нещо. Някой казва: „Това не може тъй, илюзия е“. Оставете илюзиите. Що е илюзия? Аз тълкувам тъй. „Ил“ – значи „зло“, „лю“ – значи „употребено“. Всяко нещо зле употребено е илюзия. Не, че съществува, но зле употребените неща са илюзия. Но ти трябва да ги употребиш разумно, на място да ги употребиш. Имате числото единица. Какво links един лев? Този лев аз може да го направя в няколко часа да е по-голям от едно, две, три, четири от хиляда. Като туриш три нули след единицата става хиляда. Две може ли да се сравни с едно? Тури на двете нула, стане по-голямо. Но, ако туриш още една нула на единицата става по-голямо. Казвам: На 1000 като прибавим една 0 ще стане 10000. Единицата съдържа условия, колкото и да е малка тази единица, тя може да ви даде подтик. Ако ви даде подтик, на тази енергия, тя може чудни работи да направи. Вие казвате: „Да има човек вяра“. Какво ме ползува вярата? Ако си човек на вярата всякога ще си проправиш път. Човек с вярата, като се зададе, той ви обича. Казвате: „Този човек е, който ми носи това, от което имам нужда.“ Вие сте много голям безверник. Той казва: „Не ми трябва тази стока, няма къде да я пласирам“. Доброто според мен е стока, която навсякъде може да се пласира. Любовта е стока, потребна за всичките. Тя е стока, но много добре дава, носи ти. Любовта е най-потребната вещ в света, без която не може. Вие казвате, че любовта е непотребна вещ. Една идея носите в ума си, но вие може да кажете, любовта е най-интимния приятел, който никога не оставя човека. По-добър приятел от любовта няма. На него при всичките условия може да разчитате. Каквото поискаш от него, никога не отказва. Не трябва да правите погрешка в любовта.

Свирил Паганини на един концерт, казват му: „Може ли да свириш на три струни?“ Дал концерт на три струни. Казват му: „Ами на две струни може ли да дадеш концерт?“ – Може. Дал концерт и на две струни. – „Ами на една струна може ли да дадеш концерт?“ – Може. – „Ами без струни?“ – И

без струни може, но не се явил на концерта. Може да се даде един концерт на една струна, но каква разлика има от един концерт на една струна, да вземаш всичките тонове на струната „сол“ например. Може да свириш, но все таки е по-хубаво да свириш на четиритях струни отколкото на една. Някои искат без струни, то е извън порядъка на нещата. Това няма никаква реалност. Вие сега искате да ви обичат хората. Защо ще ви обичат, кажете ми? Хората ще ви обичат за вашия ум, хората ще ви обичат за вашето сърце, хората ще ви обичат за вашата воля, те ще ви обичат за онова, което съдържате в себе си. Вие сте ценен, че съдържате нещо. Всеки човек носи нещо, което е ценно. Не се обезценявайте да казвате: „В мене няма нищо“. Отгде намерихте, че няма нищо във вас?

Сега каква е идеята? Защо музикантите прескачат „ре“ и вземат „ми“? Ако от „до“ минавате към „ре“, ние сме в един свят на движение на едноизмерен свят. Ако вземете „до“ – „ре“, урежда се живота между двама души, които са в хармония. Ако вземете „до“ – „ми“, уреждат се отношенията между трима души, семейството е обосновано на терцата, терцата е основата на семейния живот. Двама души се обичат, майката и бащата. „До“ е бащата, „ми“ е майката, „ре“ е детето. То е потенциал първоначално. Щом детето се роди, тогава идва квартата. Хората минават от терцата към квартата. Щом влезете в квартата ще имате два потенциала. Всякога този, който мълчи е по-силен от онзи, който говори. Всякога този, който не се бори съдържа повече сила в себе си от онзи, който се бори. Онзи, който се бори, който мисли, харчи енергия. Ако не мислиш, ако не харчиш от себе си, в даден случай не знаеш как да мълчиш. Да мълчиш, когато има по-способни от тебе да работят или да мълчиш, щом те се уморят, това е разумно. Ще ги наблюдаваш. След като те се уморят, щом те се уморят и не /могат/ повече от това да работят, вземи ти лопатата и започни да работиш. Щом „до“ се умори и „ми“ се умори, ще минете или в нова терца, или в нова кварта. Кои нови потенциали ще имате тогава? Тогава „ми“ ще бъде потенциал. Имате „ре“ – „фа“. Каква е тази терца, малка или голяма? – Малка. Сега може да обясня. Щом двама души се задомят, зная музикално момче ли ще се роди или момиче. Ако започнат от „до“, непременно ще се роди момиче. Да вземем Адама. Казва: „Направи Бог човека по образ и подобие свое“. Идеалният човек е той. За втория човек казва: „Направи Бог човека от пръст“. Адам беше основния тон „до“, Ева е „ми“. Следователно, втората Ева, която ще дойде, в нея няма да преодоляват желанията, но възвишените мисли ще преодоляват. Съблазънта тогава няма да бъде яденето. Ако е някой войник веднага ще го съблазни сабята. Ако е някой писател, който пише, него сабята няма да го интересува, но той ще вземе перото. Тия хора, които са на бойното поле, сабя им е нужна. А тия хора, които пишат с перо, перото им е нужно. Кое ще произведе по-добър резултат, сабята или перото? Онзи със сабята

доста груба работа ще произведе, а с перото работата е по-благородна. Дойде друг, избере да е оратор. Обича да говори. Някой път вие искате да говорите и вие сте прави, но трябва да вземете предвид условията. Ако сте войник трябва ви сабя; ако сте писател трябва ви перо; ако сте оратор трябва да говорите. Туй, което ораторът може да го изкара за един час, поетът за колко време може да го напише? В ораторството е съкратена процедура. Писателят трябва да пише много. Сега аз като говоря, на вас стенографите, колко време ви взема, за да напишете моята реч? Значи аз като говоря един час, на вас това може да ви вземе 5–6–7 часа. Значи, вие като дойде да напишете, продължително време ви взема. Ораторството е съкратена процедура. Ораторът има една опасност, може да направи много погрешки. На поетът по-дълго време взема, но всяко нещо обмисля. Може да зачеркне, да поправи. Ораторът изкаже една дума и не може да я зачеркне. Поетът като напише една книга, може да я зачеркне свободно. Казвам: В ораторството вие не сте свободен. В поезията ти трябва повече време, но си свободен в своите действия. Ораторът употребява по-малко време, но той не разполага с много време. Говорителят е избрал тия условия. Поетът е избрал други условия. Условията на войника, на писателя, на оратора се различават. Та казвам: В сабята времето е друго, в перото времето е друго, в говоренето времето е друго.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
5 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 24. X. 1941 г. петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1941_10_26 Постоянна благодарност
утринно слово

ПОСТОЯННА БЛАГОДАРНОСТ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“
Размишление.
„Духът Божи“
Ще прочета първата глава от евангелието на Лука.
„Венир Бенир“

Смешно е по някой път да говориш на един човек, който е работил десет–дванайсет часа. Той се нуждае от почивка. Сегашните хора са уморени от грижи какво ще стане с тях. Някой се грижи за своята старост, някой се грижи за своята младост, за ядене, за какво ли не. Грижи се по някой път да не стане някаква катастрофа със земята. Някой път се плашим да не би слънцето да изгасне. Заоблачи се небето, изплашим се. Стане студено, изплашим се. Който няма, го е страх и който има, и него го е страх – не е една беля. Като няма – лошо, като има – пак лошо. Минаваш в гората, когато нямаш нищо, хванат те разбойници, бръкнат в джоба, пуснат те. Ако си богат, като минеш, хванат те, претърсят те, вземат ти, каквото имаш. Кое е по-хубаво: като имаш ли да те оберат, или като нямаш? Някой ден си разположен хубаво, но след малко погледнеш всичкото това разположение, ограбил те някой. Станеш бедняк. Здрав си бил известно време, дойде някаква болест, температура имаш, яви се главоболие, стомахоболие, какво ли не. След всичките тия противоречия ще ни учат, че в оня свят ще идем в рая. Хубави работи са, но за далечното бъдеще. Сега не може да идем в рая. Сега иде някой проповедник да проповядва на рибите да излязат при хората. Като дойдат рибите, как ще ги посрещнат? Доста піростии имат хората за рибите. То са сравнения.

Трябва да се знае, че ангелите имат съвсем други умове, съвсем други опитности. Те са същества чисти, фини, техният организъм не е като човешкия. Човек, накъдето тръгне, всички ще го видят. Един ангел никой не може да го види. Ако иска да бъде видим, става видим. Ако иска да бъде невидим, остава невидим. Пътува от една слънчева система до друга, отива на екскурзия, когато иска. Ти не може да идеш. За да идеш оттук до Бургас, трябват осемстотин лева. Пеш да вървиш, колко време ти трябва? Хляб

къде ще намериш? Сега трябват купони. Идеш в Швейцария, трябва разрешение навсякъде. Като идеш там, пак трябват купони, пък и пари трябват. С малко пари, както тук в България, не може, с много пари става. Тъй както говорим, представяме един свят за ония хора, които не са напреднали за Божествения свят, които не разбират законите. Тия противоречия тогава съществуват. Противоречията съществуват за ония хора, които не са просветени. Виждаме отчасти света, понеже нещата не стават, както ние мислим, че всичко е противоречие. Например в нас има голямо противоречие, когато става студено или топло времето. Когато стане студено и после топло времето, то са условия за дъждовните капки. Ако времето не стане студено и топло, не може да се образува дъждът.

Та казвам, сега ние сме дошли в едно положение, че трябва нещо ново в света. Малките деца може да се занимават с пръчки, с кончета, но израсналите деца не могат да се занимават с кончета. Израсналите момичета не могат да се занимават с кукли. Имаме стари вярвания за оня свят, мислим за рая. Оня ден представих понятията на българите за рая и понятията на турците за рая. Българинът мисли, че оня свят представя тишина, никой умрял няма право да говори. Всички насядали на столове – облечени много добре, но всеки мълчи, никой никому не говори. Каквото им изпращат от този свят, яденето стои и никой не може да яде, насъбрало се яденето. Като се насъбере и няма място, тогава този от оня свят го пращат тук, че и яденето му го пращат да го яде. Някои, които са по-големи – от оня свят им е изпратено. Имат по-малко – сиромаси са. Така схваща българинът. Турчинът схваща, че в рая има цели планини с пилаф с масло полят. Лъжици, каквито иска – сребърни, златни. Човек трябва да иде в оня свят да провери кое е право. Оня свят е свят на разумно отношение, за който е казано, че око не е видяло и ухо не е чуло, по човешки разправям работите. Казвате: „В оня свят може ли да се виждаме, или не може да се виждаме?“ Хората се виждат в оня свят, когато се обичат. Когато не се обичат, не могат да се виждат. Щом се обичат, на училище се учат; щом се обичат, на работа са, на нивата. Щом не се обичат, никого няма на нивата. Казвате: „Къде отиват?“ Щом не се обичат, тук на земята са. Сега всички вие, като се обикнете, на оня свят сте. Щом не се обичате, тук на земята сте. Всички хора, които живеят на земята, са които не се обичат. Всички, които се обичат, са горе на небето. Сега можете да попитате: „Да го приемем ли?“ То е ваша работа. Аз ви давам едно ядене. Ако го ядете, добре, ако не го ядете, ваша работа. Нищо в света не се губи. Има известни учения в света, които служат за развлечения, те са потребни, сенки са те на живота, без тях не може. Има известни разбирания, които са реални. Казвам, вие сте дошли до положението да имате едно реално разбиране. Тогава ще имате един устойчив мир.

Сега даже светиите, които са седели дълго време на земята, не са имали мир. Един светия може да го смути много малка, нищожна мисъл. Представете си един светия, който прекарал трийсет години в пустинята, дошъл на голяма висота. Минава една красива мома, и ако му мине само една мисъл: „Хубаво е да ми шета", и той ще изгуби всичко, което е спечелил. Ако помисли да му донесе малко вода, той ще изгуби всичко. Ако пък светията, след като е бил трийсет години в пустинята, излезе навън и намери някоя мома, вземе стомната, че напълни вода, донесе вода да пие, даде ѝ една чаша, помогне ѝ – и той се подига. Ако види красива мома, помогне, ако види грозна, и на нея помогне – подига се още повече. Сега хората на земята като видят красивата мома, приятно им стане, мислят, че грях нямат. Като видят грозната, от нея всички бягат. Туй, от което всичките хора на земята бягат, светията отива. Хората при които се приближават, оттам бягат. Не можеш да разбереш тази работа. Ученият професор не трябва да се занимава с детински работи, с играчки.

Та първото нещо: в небето не може да влезе човек, който е грозен, изключват го. На земята грозотия можеш да бъдеш, и черен, и всякакъв можеш да бъдеш. В небето се изисква без упрек. Ако един косъм липсва от веждите ти, не може да идеш. Ако един косъм на главата ти липсва, не може да влезеш. Ако един косъм на мустаците ти липсва, не може да влезеш. Ако ноктите ти са дълги, пак не можеш да влезеш в оня свят. Ако малко гурели имаш на очите, отиде. Трябва да правите преводи сега. Гурелът какво показва? Някой път се набере бяло вещество на края на очите, какво показва? Че мисълта трябва да бъде бяла, светла, чиста. Гурелите се явяват да му напомнят, че започва да гледа накриво. Като започне да гледа накриво, започват да се явяват белите гурели. При мене са идвали много набожни хора, казват ми: „Аз много обичам Господа", пък гледам, гурели на очите има. Човек с гурели не може да обича както трябва. Той трябва да изправи погрешката на гурелите. Щом изчистиш гурелите, ще поправиш погрешката вътре. Хване те кашлица, гледам тук започва да се обажда кашлицата оттук-оттам, има някакъв дефект. На любовта какво ѝ трябва кашлица? Всичките болести в света се дължат на някакъв недоимък в живота. Причината е или че не разбираш Божията истина както трябва, или че не разбираш Божията любов както трябва. От това гледище всеки може да лекува болестите. Боли те гърлото, ще знаеш дали истината не разбираш, дали Божията мъдрост не разбираш, или Божията любов не разбираш. Като намеря погрешката, трябва да я изправя. Всеки ден трябва да правите опити. Болят те очите, пак същият закон. Болят те ушите, пак същият закон е. Това е за онзи, който разбира. Който не разбира, ще иде при лекарите, ще му бутат очите, ще ги развалят. Някой път ще идеш да ти бута очите. Започнат ли да бутат очите, ушите, ще ги развалят. Аз се чудя по някой път, като заболеят

хората. Най-малката болест, която е дадена, тя е за едно предупреждение. Един ден хората не могат да търпят. Подигне се температурата. Кой е температурата? Трийсет и осем градуса, трийсет и девет градуса. Че какво са трийсет и девет градуса? При трийсет и девет градуса картофите не могат да врат. „Има, казва, четирийсет градуса.“ Че при четирийсет градуса яйце не можеш да свариш. Разбирам деветдесет градуса да е.

Сега сме дошли в една епоха да плащаме. Ти си бил много добре, дойде някой, хване те, иска двайсет–трийсет хиляди да му дадеш. Хване те, ти не си ял, нито си пил, нито чер хайвер си взел, хване те, казва: „Плащайте.“ Ти плащаш и казваш: „От добро.“ Че как от добро? Ти именно направи едно зло, че му даде пари. Ти, като му даде пари, накара го да лъже, да не те среща по улиците, да се крие. Ти започваш да мислиш лошо. Докато не му даде парите, ти мислеше добре, той не те отбягваше. Сега ти казваш: „Вагабонтин такъв, нехранимайко“, нарушаваш си мира. Аз съм разрешил този въпрос така. За бъдеще, като искате да дадете пари назаем, ще извадите въшки от главата си. Като иска някой пари назаем, ще вземете гребена и колкото нападат, дайте му това злато. Ако не можете да обърнете една въшка на злато, тогава какво знание имате? Вярващите трябва да знаят, че разумният свят е точно определен. Когато дойде един разумен човек, иска да служи на Бога, всичко да му е дадено. Чудни са хората, трябва да се доказва. Когато един войник тръгне на бойното поле, екипират го с пушка, с патрони, дрехи, отива човекът. Храна му дават и той отива да се бие. Дошъл сега да работи на Господа и пак иска да се екипира. Дали не е уредено в Божествения свят? Всичко е уредено. Ти като идеш да работиш за Господа, всичко е предвидено, но ще работиш заради Него. Да си от ония войници, които, като стрелят, нито един куршум не отива напразно, всеки отива на място. Казва: „Ние не искаме да се бием.“ Не искаме да се бием, защото сме страхливи. Това не е геройство. Когато силният се отказва от война, разбирам, но когато слабият се отказва от война, това не разбирам. Когато силният се отказва от работа, разбирам, но когато слабият се отказва от работа, казва: „Не искам да работя“, че той, и да иска, не може да работи. Силният, щом не работи, той е умен човек, казва: „Такава работа не работя, тя ще причини вреда на хората. Не искам да причинявам вреда. Може да работя това, което ще причинява полза на хората. Не искам да работя.“ Та някои от вас не искат да работят. Всяка работа, която е за полза на другите и за нас, то е работа. Всяка работа, която не е полезна, само да се изтощаваш да работиш: събираш съкровища, имане, събираш пари, обезцени се богатството... Казват, че сега в Сибир имало пет милиона бедняци, които се скитали, и Руската държава не може да им помогне. Ние със своето безпокойство безпокоим, и туй, което става в Русия, е нищо. Ние по някой път на своите граждани вътре в нас правим с милиони да измират от тях за нищо и никакво, за някакъв

каприз. В едно гневно състояние, при един гняв, на човека умират пет милиона клетки. Скараш се с някого, с някоя съседка, и пет милиона жертви отиват в дома. Ти си неразположен след това. Как няма да си неразположен? Пет милиона измрели, които трябваше да живеят, да принесат полза. Ти за един каприз, че някой имал да ти дава пет–десет лева, ги пожертва.

Казва: „Какво става?“ Тук и религиозните хора го правят. Тук гледам един ден, след като говорих една беседа, една възрастна сестра и една млада учена сестра, хем от вярващите и двете, се целунаха. Една ми казва: „Ти, Учителю, с твоето учение ме заблуди. Аз щях да си наглася живота. Изгубих си живота с тебе.“ Разбиране сега. Никой не я е карал да дойде тук насила.

Казвам, всеки е пратен и доброволно е дошъл на земята, никой насила не е пратен. Като си дошъл на земята, Господ те пратил да се учиш, не да се заблуждаваш. Няма да очакваш наготово, ще учиш. Казвам, не е хубаво това. Пазете се от мърморене. Понеже Господ те пратил на земята, къде щеше да бъдеш, какво щеше да правиш? Вие ще имате другата опитност. След заминаването ще видите какво е на оня свят. Може би досега не сте умирали. Мърморенето е лоша работа. Мислите ли, че ако в яденето не вземат участие тия десет милиона в стомаха, ако те не работят за тебе, ако те се откажат да работят, знаеш какво ще стане. Десет милиона души работят само в стомаха. Ако ти трябваше да им плащаш на ден надница по един лев, то са десет милиона лева за работата, която те извършват. Ако речеш с пари да купуваш този труд, то е невъзможно да платиш. Всичко туй даром ти се дава, и ти си мърморко, който нищо не си направил, никому не си помогнал, само си ял, ходил си, размърдал си въздуха, тук-там си държал някои речи, нищо не е станало, нищо не си направил. То е един недъг на цялото съвременно човечество. Ако се качите в невидимия свят, наричат ги мърморковци. Казват: „Кои са те?“ Мърморковците на земята. Всички вярващи, те са все мърморковци. В хиляда едва ли ще намериш някой, който да не е мърморко. Някой в годината мърмори, някой всеки месец мърмори, някой в седмицата веднъж мърмори. Тъй щом има мърморковци, които триста шейсет и пет дни в годината мърморят, някои мърморят петдесет и два пъти, някои дванайсет пъти мърморят, някои само един път в годината мърморят. Законът е такъв, че всяко мърморене не се примирява. Някой път мърморенето го турят на работа, някой път връщат обратно туй мърморене и ние носим лошите последствия. Индусите са образували тази философия, карма. Казва карма. То е мърморенето. Туй, което му е дадено от Бога, не е доволен, той иска да създаде един живот особен. Всичките хора на земята са изгубили своите планове. Защото на всяка душа, която слиза, представят един план,

казват: „Можеш ли това да изпълниш на земята?“ Тя ще подпише. С документ сте слезли на земята. Като слезнете на земята, виждате, че е трудна работа, казвате: „Това не може“ и започвате нов план. Петдесет–шейсет години живеете, и нищо не можете да направите. Ето какво се случва. В Новопазарско срещнах преди години, преди да дойда в София, една мома. Като младо момиче на шестнайсет години, дядо ѝ ѝ дал едно Евангелие. Тя млада, ходи по хорото да се люби с момците. Отгоре турила чеиза си, ризата за свекъра, за свекървата, етървите и тъй нататък. Оженва се, ражда ѝ се дете и след шестнайсет години детето ѝ умира. После и мъжът ѝ умира. Събира всичките жени да им чете Евангелието, казва: „Четете го, че каквото имате, всичко ще иде.“ Казва: „Преди шестнайсет години трябваше да го чета, не сега, когато мъжът ми си замина, детето ми замина.“

Казвам, ние сме дошли на земята и трябва да намерим това Евангелие. Не да го намерим, когато си заминат нашите близки, но преди да е заминало детето, че и това дете да чете Евангелието, и то да изпълнява волята Божия. Та казвам, по някой път аз се чудя на съзнанието на хората. Някой път се уча и казвам: няма нищо, ще мине.

Сега ще ме разбирате правилно. Ако ви кажа така: изучавайте закона на фактите; ако ви кажа така: изучавайте самите закони и изучавайте законите и принципите, какво ще разбирате вие? Да изясня. Що е един факт? Фактът винаги се отнася до добрите хора. Трябва да изучавате добрите хора. Щом говорим за фактите, фактът за мене е доброто в света. Щом се говори за закона, разбирам правдата, справедливостта в света. Туй за мене е законът – справедливостта. Щом се говори за принципи, разбирам разумния живот. Принципите, това е разумният живот. Що е фактът сам по себе си? Каква реалност има? Ако фактът е една емблема на един добър човек, този факт е като основа в живота. Доброто в нас, това е основата в живота, на която трябва да градим. Правдата в нас е самият материал, с който трябва да градим. Градеж трябва. Справедливият човек трябва да работи. Добрият е основа, а пък човекът на принципите е разумен човек. Разумният човек е онзи, който трябва да влезе да живее в тази къща, да приема и да изпраща близките, които има той. Тогава животът има отношение. Ако турим принципа като отвлечена величина, нищо не е. Какво е принципът? Принцип значи човек, който обича да заповядва. Хваща принципа да заповядва. Законът е да ограничаваш, фактът е да биеш. Ние разбираме факта – да го биеш, закона – да го ограничиш и принципа – да го владееш. В това няма никаква философия. Да изучаваме фактите значи да изучаваме добрите хора, да имаш връзка с тях. Да изучаваме законите в света подразбира справедливите хора да знаеш каква работа вършат в света. Това са живи същества, не смъртни

сили. Писанието казва: „Да не мърмориш пред Господа." Пред тебе седи един ангел, който те слуша, записва всичко и вижда до каква степен на развитие си дошъл. Ако не оценяваш очите, които Бог ти дал, казва: „Пази очите си, недовиждаш работата, ще направиш много погрешки и в писанието, и в разбирането." Пък ако повредиш ушите, тогава няма да дочуваш. Ако повредиш носа си, обонянието си, друга беля ще дойде. Ако повредиш вкуса си, друга беля ще дойде.

Та казвам, всичко трябва да държим в изправност. В изправност да държим очите си. Казва: „Разболяха ми се очите." Защо? От мърморене. Защо се разболяха ушите? От мърморене. Защо се разболя устата? От мърморене. Защо умираш? От мърморене. Когато престанем да мърморим, очите ще се обновят. Когато престанем да мърморим, ушите ще се обновят. Когато престанем да мърморим, тялото ще се обнови. Когато престанем да мърморим, животът ще се подобри, богатство ще дойде, здравето ще дойде, всичко ще дойде. Щом има мърморене, всичките неща изтичат навън и идат всичките нещастия в света. Като четем Стария Завет, казва: „Господ остави този народ да го очисти." Евреите бяха толкоз мърморковци, че Господ ги остави да ги очисти, казва: „От тебе ще въздигна един народ, а тия мърморковци, които излязоха от Египет, ще ги изчистя." Какво ще кажете?

Онези хора, които изведе из Египет, не можеше да ги въведе в земята и ги изби. С мърморене не може да се влезе в Ханаанската земя. Казваме сега: „Всички ще влезем в Ханаан." С мърморене не може да влезем. Сега мърморенето е на степени. Някои от вас мърморите веднъж в годината, някои – веднъж в месеца, някои – веднъж в седмицата, някои от вас – всеки ден. Аз правя разлика. Мърморите веднъж в годината, то е за чешит човек. Та не спирам върху другите погрешки. Мене другите работи не ме интересуват. Спирам се върху мърморенето, понеже то е резюме на всичките погрешки, които има човек. Някой търговец като загази, тогава мърмори, започне да отваря старите тефтери. По-напред е бил щедър, отваря тефтера, вижда, че някой има да му дава пет–десет лева, не прави въпрос. Сега иска петте си лева и ще направи скандал.

Сега някой ще каже: „Учителят ни изнася тук." Какво ви изнасям? Отгоре ми опъват ушите, казват: „Ти знаеш ли какво правят?" Всичките станции са отворени, всеки поименно, еди-кой си какво направи, цяла вечер ги виждам какво правят. По някой път затварям, за да не виждам. По някой път гледам някоя сестра отива там в градината, когато узреят прасковите. Отива, напълва си джобовете и гледа да не я видят. Не вземе една–две праскови, но си напълва двата джоба, върви като че нищо не е направила. Казва: „Всичко е на Бога." Джобовете ѝ са пълни. Тук преди години, като

започна да зрее гроздето, взе да изчезва. Казвах на братята да пазят, че някои външни хора идат да го обират, че да хванем някой. Една вечер около девет часа водят ми един и казват: „Хванахме този в лозето.“ „Кой е, някой външен ли е?“ Той казва: „Не ме ли познаваш, Учителю?“ Имаше тук един брат млад, вярващ, казва: „Отидох да си откъсна грозде, те ме хванаха.“ Те ме питат: „Да го предадем ли на властта?“ Казвам: „Братко, туй грозде е зелено. Ако искаш грозде, ела, ще ти дам. Не ходи вечерно време да вземаш грозде. Даваш лош пример.“ Сега мога да ви кажа името, но какво ще ви ползва? Тези работи са много малки, но от тях произтича мърморенето. Други като отидат, казват: „Обрали лозето.“ И те мърморят, ама злото е там, че за тях не оставили. Вие не разбирате.

Човек където и да е, носете следния морал. Аз го пазя за себе си. Аз, като ида при някой извор, най-първо седна да си почина хубаво и благодаря на Бога, че съм дошъл до този извор. Най-първо аз не зная къде е изворът. Аз как го намирам? Ако е по обед, гледам накъде отиват птиците. Те отиват към някой център. Гледам, пък няма кого да питам. Виждам, оттук една птичка отива, оттам – отива към един център. Като намеря извора, благодаря на птиците. Седна при него, гледам как водата извира, попитам: „Ще ми позволите ли да пия от тази вода?“ – понеже има същества, които пазят. Казват: „На драго сърце пий.“ Тогава аз пия и благодаря на Бога. Като ида при някоя круша, откъсна си две–три круши, най-много три: те не са малко круши. Вие, забелязал съм, не късате най-малката, но като погледнете – най-узрялата, най-хубавата, най-голямата ще изберете. После, и друго пазя: семето, което взема от тия круши, не го хвърлям, но го събирам в джоба си. Нищо не хвърлям. И дръжката пазя, употребявам я за лекуване. Отлични са, няма да ви кажа какво може да стане с една опашка на круша, на ябълка. Ако ви кажа, ще направите същата погрешка, която направили в Айтоско. Питат ме с писмо за един болен какво да направят. Казвам да му направят млечен компрес на болното място. След десетина дена пак пишат, казват: „Направихме компреса, не помага.“ Питам: „Че как го направихте, тъй както казах ли?“ „Заварèхме млякото, изцедихме вътре един лимон, изядохме гъстото и рядкото направихме компрес.“ Казвам: „Рядкото изпийте, пък гъстото сложете на болното място.“

Та казвам, в нищо не трябва да се обиждаме. Да се обиждаш, когато един човек те излъже; да се обиждаш, когато един човек постъпи лошо. Но когато един човек ти показва твоите погрешки, какво се обиждаш? Харесвам англичаните, които, щом кажеш една погрешка, казват: „Ол райт.“ На американците съм правил забележки, казвам: „Вие, такъв един културен народ, не знаете как да ядете. Вечерно време ще се съберете, ще изпиете двеста и петдесет грама топло кафе, след туй двеста и петдесет грама ледено.“ Казвам: „Че от такава смяна зъбите как ще бъдат здрави?“

„Ол райт.“ Където и да отидете в Америка, ще видите два вида ледено, от ябълки, от череши, от портокали, от лимони. Няма американец, когото да не го боли гърлото. Казва, че студа хванал. Казвам: „Не си хванал студа, но тебе студът хванал.“ Казвам, духовните хора са онези, че като кажеш на човека една погрешка, и той разбира. Някъде само като го погледнеш, нищо няма да му кажеш, той разбира.

Аз често съм забелязвал следното, това се случило с мене: вървя някъде, някой щурец пее хубаво. Не обърна внимание, не се спра да го послушам. Като мина десет–дванайсет крачки, дойде вихрушка, вдигне ми шапката и започне да я търкаля по земята. Върна се тогава онзи певец да го послушам. Пее си той, казва: „Къде си се забързал?“ Някъде пее си този щурец. Слушам, пее щурецът една песен: „Животът без любов нищо не струва.“ Щурецът тъй пее: „Животът без любов нищо не струва и на път, който отива без любов, нещастие добива.“ Затова шапката ми пострада. И благодарение, че шапката пострада, виж колко хубаво пее този щурец. Сега имам едно правило: щом чуя един щурец, свалям си шапката и слушам. Казвам, вслушайте се в щурците, които пеят във вас – онази вътрешна интуиция. Казвате: „Духът.“ Духът Божи се явява чрез малките работи. Колкото и да е малка Божествената светлина, обръщайте внимание. На всички неща, големи и малки, да обръщаме внимание. Божественото еднаква цена има: голямата светлина ще те освети, малката ще ти причини една приятност.

„Затова Исус успяваше в мъдрост и в благодат пред Бога и пред човеците“. Казвам ви, сега желая ви да успеете в мъдрост и любов. Да възрасте туй, което расте в благодат пред Бога и пред човеците. Всички да благодарите на Бога за всичките добрини, които ви дал досега. Нищо друго не искам от вас, освен всеки ден да благодарите. Като станете, да благодарите.

> „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Трето утринно слово
26 октомври 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_10_26 В Начало бе Словото
неделна беседа

В НАЧАЛО БЕ СЛОВОТО

Отче наш.

Има две понятия за човека. Едното е старо вярване: Бог създаде човека от пръст. Вдъхна му дихание и той стана жива душа. Другото: В Начало бе Словото, и Словото бе Бог и всичко чрез Него стана.

„Духът Божи“.

Темата на речта ми ще бъде ЧОВЕКЪТ. Що е Човекът? Няма да се спирам върху класическото изречение, какво са казали древните философи. Много добре са казали. Нито върху това, което са казали съвременните учени ще се спирам. Понеже, човек е незавършен процес, не може да се произнасяме какъв е той. Че е един незавършен процес, няма какво да доказвам. Един незавършен процес, има отлично съдържание. Един незавършен процес, сега придобива своето съдържание. На човека ние виждаме само външната форма. В древността, всички древни философи са вярвали, че Бог е направил от пръст човека, т. е. тялото му е направено и в туй тяло вдъхнал дихание и той станал жива душа. Вдъхнал жива душа, движение да има, да диша, пулс да има, съзнание да има. Под думата „Жива душа“, разбираме да мисли. Три неща има, които отличават човека. Неговата форма, неговото съдържание и неговият смисъл. Самият човек остава невидим. Ако говорим, че човек има душа, трябва да се доказва. Някои вярват, че има душа, някои не вярват. Някои мислят, че душата е сбор от функции. Туй понятие що е функция? Функция значи да действува нещо в човека. Един часовник има функция да показва часа. Неговите стрелки да обикалят, да показват времето. Ако този часовник не се навие на време, няма да показва времето. Има часовници, които на всеки 24 часа се навиват. Има часовници, които веднъж в седмицата се навиват, а има часовници, които веднъж в годината се навиват. Имах приятел, американец, доктор, който се занимаваше с механика. Беше си доставил един часовник, който се навиваше веднъж в годината. Даде го в университета и направиха опит, за цяла година само две минути беше останал назад. За медицина му стигаше ума и за технически работи. Всички говорят, че човек има душа, а досега никой не е видял душата. Вечерно време като легнете да спите, вие се виждате в друга форма, малко по-млада. Туй, което виждате в огледалото, не е нещо ново. Кое е то? Ще ви приведа един пример за един български писател, доста виден писател,

който издава ред книги. Може би, повече от преди 15 години дойде при мене и казва: Ще ви кажа нещо, моля ви, никому да го не казвате. Казвам: Може ли да позволите някой път като пример да го дам. Може, казва, но името ми да остане неизвестно. Казвам: Може да разчитате на туй. Страхувам се, че съм се повредил, но боя се да се представя пред лекарите, ще кажат, че нещо ми липсва.

Казвам: Какво ти дава повод да мислиш, че си обезумял. Казва: Миналата седмица ходих да ям в една вегетарианска гостилница, идвам връщам се в къщи. Лягам си по обед и виждам тялото си на леглото да седи със затворени очи, аз съм вън от него, малко по-високо, гледам го. Някой ми казва: Това си ти. Аз си задавам въпроса: Ако аз съм това, ами, аз който го гледам кой съм? Когато си зададох този въпрос, настана един смут (една суматоха), не можах да разреша. Той и аз, кои сме? Не го виждам. Този, който беше зад мене, вдигна ме като перушинка, постави ме с лицето върху другия, започнах да хлътвам, събудих се. Не мислиш ли, че съм дурак. Не, казвам: Ти си имал изключителното явление, което наричат, че двойникът излязъл из тялото. В сънно състояние човешкият двойник, на земята човек има две тела. Двойникът излиза от него, за да си почине физическото тяло. Понеже онези работници, които остават в човека, в дробовете, в стомаха, в неговия мозък, човек трябва да излезе, за да пречистя тялото и сутрин като се върнем, да може да започнат наново работата. Казва: Знаете ли цяла седмица, не съм спал, страх ме е да легна. Казвам: Не бой се, ти друг пъти и да искаш, няма да се случи. Искат да ти покажат, че човек не е това, което виждаш, но онова, което излиза из тялото е човекът. Оттам насетне започнал да спи. Казва: Такава работа да не случи. Казвам: Надали ще се случи втори път. Вие, в сън излизате. Но да направите опит. Има хора, които имат опитност. Може да излизат из тялото, по волята си. Може един човек да остави тялото, да се разхожда, да иде в Америка, да види какво става там и да се върне. Това са много напреднали хора, които разбират законите. Онези, които не разбират, ще кажат: Това е 1001 нощ. Което е в този свят, не е 1001 нощ. Аз питам: Къде е първият Адам, къде е първата Ева? Къде е Авраам? Къде са всичките велики хора? Ако е за осмеляване, аз питам. Казвате: Отишъл в оня свят. Къде е оня свят? Според мене оня свят е в главата. Раят къде е? Раят е в сърцето. Казвате: Може ли раят да е толкоз малък? Една малка картинка, турена микроскопическа на едно платно, хиляди пъти се увеличава. Слънцето, което е 1 милион и 500 хиляди пъти по-голямо, турил го е Господ надалече, намалил го е. Мислим, че може да го хванем. Как го е намалил? Учените хора казват, че пропорционално разстоянието се намалява. Не оспорвам. Ако се приближим към слънцето, ще се увеличи. Ако някой работи, нас ни се виждат маловажни, ние сме далече от тях. Ако са важни, то сме се приближили. Мислите, че онова, което вие виждате, то

е важното, най-реалното? Колко илюзии има в света! Виждате някаква илюзия. Един фокусник мене ми представи, че държи ножа като залепен. Казва: Как седи? Той го допрял до другия пръст (и) го държи, но така го държи, че не го виждаш. Фокус е. Какво е фокус? Фокус е, когато обясняват една реалност така, както не е. Нещата може да стават по един естествен път, пък може да стават и по един неестествен път. Тъй, че може да залепи ножа, да му тури туткал и без пръста може да го държи. Може лепилото да е толкоз силно, да го залепи. Как седи? Лепило има. Или може да е намагнитизирал така ръката, щото да претегля, тъй както един магнит притегля желязото, така да притегля ножа. Туй са второстепенни работи. Казваме, човек има душа. Ще опитате душата. Единственото нещо, което съвременните хора вярват, че той има ум и сърце. Понеже, има едно малко сърце, което бие 72 (удара) в минута, има и един мозък, който е равносилен на неговия ум. Но казвам: У човека имаме още 5 сетива, с които боравим. Имаме още 7, които са в спящо състояние. И сега в шестата раса предполагат, ще се роди новото сетиво, 6 сетива ще има. Когато човек завърши своята еволюция, всичките негови сетива ще бъдат събудени, той ще напусне земята, понеже тия сетива изискват нова област. Сега няма какво да ви казвам понеже, искате всичките неща да се доказват, пък аз нямам време да докажа. Да твърдя нещо, да ви карам вие да вярвате, то е насилие. Че кому не сте вярвали? Аз не искам да играя ролята на онзи адепт, който убедил парижките аристократи, че той знаел такива истини в природата, че можел да се качи на трена и както се движи експресът с най-голямата скорост, да го спре моментално. Но казва: Затова ми трябват златни огърлици, диаманти, пръстени, скъпоценности, за да може тази сила да прекарам през скъпоценните камъни. Качил се с 10 видни, знатни хора, дошъл до вратата на трена, но вместо да спре тренът, той скочил и завлякъл скъпоценностите. Ония хора, които прекарват своята сила чрез скъпоценните камъни, чрез парите, те нищо не правят в света. Учен човек е онзи, който създава парите. Учен човек е онзи, който създава скъпоценните камъни. Учен човек е онзи, който създава книгите. Учен човек е онзи, който разбира какво нещо е човешката душа. Учен човек е онзи, който разбира какво нещо е човешкият дух. Човешката душа не е нещо фиктивно, тя има закони, по които трябва да се проучава. Човешкият дух не е нещо фиктивно, има закони, по които трябва да се проучава. Човешкият ум и той има закони и човешкото сърце също. Под думата сърце разбирам онази чувствителност, на която е обоснована човешката интуиция. Човек някой път може далечното бъдеще да предвижда. Има хора, които в миналото са предсказали нещата, които сега се сбъдват. Има неща, които Христос е казал и сега се сбъдват. Ние може да вярваме и да не вярваме, то е друг въпрос. Вярата показва един отличен ум. Безверието показва един слаб ум. Всеки човек, който не може да обясни явленията, които стават в природата, той е готов да се съмнява. Бедните хора във всичко се съмняват.

Човек, който във всичко вярва, е лековерен. Който в нищо не вярва, е безверник. Човек, който вярва във всичко, аз го наричам силен, понеже, вярва в туй, което не е. То е силна вяра да вярваш в туй, което не е.

Иди дойде е да вярваш в туй, което е. Казвам: Те са силни хора на отрицанието, считам ги на отрицателната страна на живота. По някой път и вие изпадате в такова състояние. Дето ти може да се усъмниш в когото и да е. Има такива състояния, дето човек може да изгуби своята радост. Достатъчно е да забият една игла 2 см в един весел човек, и той да изгуби своето веселие. Или може да му направят някакъв абсцес, да потече кръв и да изгуби своето разположение. Достатъчно е да му турят един бръмбар в ума, на един учен човек. Ако той (е) вложил 10 милиона лева в една банка и му кажат, че банка „Гердап" (е фалирала), и веднага той ще пожълтее. Вие тук, които сте се събрали, аз ви считам от верующите. Казвам: Понякой път човек трябва да вярва. Ето аз какво разбирам. Аз наричам, вяра е това, което спомага за подобрение на човешкото тяло. Вяра е това, което спомага за подобрение на човешкото сърце. Вяра е това, което спомага за подобрението на човешкия ум. Всяко нещо, което не спомага на тялото, не е вяра. А пък под думата наука, аз разбирам, туй, което може да се приложи в даден случай. Може да се подобри, но методите и начините, по които може да стане, то е наука. Науката иде чрез вярата. То е практическата страна на вярата. Вяра без наука няма приложение. Вярата с науката има вече приложение. Някои казват: Вяра. Искат да турят спор между науката и вярата, но те са две същини, които вървят заедно. Едната е широкият свят, другата малкият свят, (в) който ние трябва да направим опит. Тялото на човека е направено от пръст, а диханието, то е животът, вложен в тази форма. И той започва да диша, може да попитате, кое е онова, което (е) заставило всичките живи същества да дишат. Кое в света е реално? Аз считам този салон, в който сме, ние сега, не е реален. Знаете ли защо? Понеже, всичкият свят не може да се побере в него. Нито св. Петър в Рим е реален, понеже, и там не може да се съберат всичките хора. Която и да е църква, кое е реалното?

Единствената реалност е земята, понеже, събира всичко. Земята е единствената реалност, понеже, всичко в себе си съдържа. И още за мнозина остава да дойдат. Реално е слънцето, понеже, като дава топлина на земята, остава още топлина и светлина, да останат и (за) другите. Туй е реално. Реалното в света е туй, от което ние черпим сила. Може да направите един опит, психологически. Казвате: Как да познаем дали има Господ в света или не? Този въпрос дали има Господ в света или не, аз го изключвам. Защото аз считам, всеки човек, който иска да разбере дали има Господ, той е умопобъркан. Само умопобърканите хора може да отричат. Да обясня въпроса. Един от психолозите в Бостонския университет д-р

Браун, като обяснявал на студентите какво нещо е човекът, започнал да мисли, дали той е или не е той. Аз Браун ли съм, който говоря на хората или някой друг говори. Отива да пита жена си дали е той или не е. Той се усъмнил в своето съществуване. Вярва, че жена му като (каже): Ти си, и той ще повярва. Той е половината от реалността, жена му втората половина, понеже, тя излязла от него. Той ще каже, ти от мене излезе. Аз ли те родих, като каже, ти си Браун, значи от него е излязла, авторитет е вече тя. Ти си професор Браун. Вие по някой път, които сте жени да питате: Тя ли е. А, който е мъж да пита жена си: Той ли е. Във вярата трябва да има нещо мощно в света. Тя не трябва да служи като принцип за разрушение. Вярата не трябва да смущава хората. Досега са злоупотребявали. Ти не вярваш както трябва. Щом ям сладко и не ме заболи стомахът, вярвам, че яденето е на място. Щом дишам, и дробовете ми са добре, дишането е на място. Щом мислим, и светли мисли идват, мисленето е на място. Казва: Твоята мисъл не (е) права. Как светлина имам в мисълта си. Ти нямаш ясна представа за Бога. Че и ти нямаш ясна представа. По-ясна представа може да имаш за слънцето. Казвам: Може ли да обгърнеш слънцето. Той ми разправя за слънцето, не може да го обгърне. Какво ще ми разправят учените хора? – Ако аз му кажа, аз съм ходил на слънцето. Какво ще ми кажат? Турците казват: И да видиш не вярвай. Като казвам, че съм ходил, не е доказателство, че съм ходил. Всеки може да каже, че е ходил на слънцето. Всяко твърдение има една реалност. Реалността се отличава по следното: Щом си в една реална мисъл, щом си в едно реално чувство, щом си в една реална постъпка, тя се отличава. Ако имаме една теглилка, с която претеглям количеството материя, която тежи или силите, с какво напрежение са вършили, ще забележим, че всякога при реалността, при една реална мисъл, при едно реално чувство и при една реална постъпка, най-малко си добил една десета от грама. А щом е нереално, изгубил си една десета. Туй, от което губиш, е нереално. Туй, от което печелиш, е нереално. Следователно, в мисълта си, когато губим своята мисъл, някой път хората забравят. Казва: Започнах да забравям: От какво произтича забравянето? От големи тревоги. Онзи, човек, който вярва, че всички разумни хора в света са негови братя и който вярва, че всички разумни жени са негови сестри, това е реално. Всички трябва тъй да считате, че ти си техен брат или тяхна сестра, то е реалното.

Следователно, онази разумна сила в нас, която ни обединява, да имаме туй отношение, то е Божественото в нас. То е хубавото, то е реалността. Реалността е Божественото в нас, което ни обновява. Мислите в целия свят, Божественото е в нас, което обновява, чувствата на всичките хора в света, не само на хората, но на всички други. Божественото е, всичко, което обновява и постъпките. Следователно, Божественото в нас е онова, което ни възкресява и избавя от смъртта. То е Божественото. Онова, което донася

смъртта, не е Божествено. Което не внася живота, не е Божествено. Отрицателното в света, то е друга реалност. Всяка една отрицателна мисъл принадлежи към друг свят. Всяка положителна мисъл съдържа три качества. Съдържа: Доброто, справедливост и разумност. И постъпките съдържат тия качества, и чувствата съдържат тия качества, и мислите съдържат тия качества. Под думата доброта, какво се разбира? Когато един човек има доброта в себе си, той е силен човек, нищо не може да го разклати. Има здрава основа. Когато е справедлив, той е тъй хубаво съграден, че никога болест не може да разруши туй, което е съградено. Когато съдържа разумност, той всичко може да направи, което иска. Вие ще кажете той може да извърши някое престъпление. То не е реално. Престъплението не е реално. Доброто, което човек може да направи, то е реалното в света. Престъпленията спадат към друг един свят, преходен свят. Казвам: Всички трябва да имате ясна представа. Туй, което ви смущава в даден случай, то не е Божествено. То е едно .... Потребно е то. В природата, ако нещата не са потребни, не би ги търпяла. Щом смущенията идат, те си имат основание. Не туряйте вашето упование в смущението. Да кажем, аз през целия си живот, добро няма да видя, не знаеш какво говориш. Считай, че след всяко смущение, което имаш, ще дойде нещо по-добро. Ще дойде друго изпитание, но след него ще дойде по-добро. И тъй, животът на земята от началото, докато завършиш доброто ще бъде във възходяща степен, то никога няма да престане. Туй е добро. Доброто, което никога не престава. Правдата никога не престава, разумността никога не престава. Над всичко онова седи, което наричаме извор на живота. Самият живот, който съдържа 2 страни – радост и страдания. Страданията, това е материал, от който се гради човешкото щастие. Без страдание не може да се гради. Страданията, това са боите на един художник. Без бои какво ще нарисува. Красивото в живота е, че страданието ще се яви. Ако погледнем цялата природа, вие мислите, че всичко е радостно и весело. Само наблюдавайте да видите. Аз колко пъти съм наблюдавал по зелената тревичка как се ядат насекомите. Едно насекомо хване друго, дави го. Аз един ден правих наблюдение. Преди повече от 20 години, в Търново. Събираха се много оси, те бяха станали гости. Знаеха сутрин, когато ще си правим закуската всичките надойдат, понеже, имаше захар. Обед като дойде и вечер ги няма. Гледам един ден дошъл един голям золник. При него една оса. Събраха се. Той като кавалер искаше да се покаже. По едно време тази оса, като се нахвърли, оскуба крилата, краката на този золник, и този големият золник го задигна, занесе го и туй в половин минута го направи. Казвам: Не прави това. Тя (е) специалист. Золникът искаше да се покаже. Казва: Не ме бутай, ти нямаш работа. Искаше да каже: Какво искаш да кажеш? – Какво искам да кажа, аз съм военен, разбираш ли ти? Вижте една змия хване една жаба цяла я гълта. Аз съм виждал една глътне, че като изяде още една, трета и като

изяде, ще нагълта и по-малки. Какъв е този живот, дето едни други се гълтат. Какво щастие може да има в такъв един свят? Какво щастие може да има между хора, като ходиш подозират те. Подозират те за шпионин, като някой разрушител на народа. Навсякъде, дето идеш, ще кажат най-лошите работи, даже и на ум не ти е минавало. Но подозират те. В миналата война, една вечер вървях, дойде един господин и ме попипа за брадата, дали е действителна. Казва: Хубава брада имате, но я потегли да види дали е истинска. Казвам: Изкарваш ли си добре прехраната? Втори път няма да пипаш такава брада като моята.

Няма по-велико нещо в света човек да има доверие. Няма (в) света по-велико нещо да имаш доверие в добрите хора. Няма по-велико нещо в света, да имаш доверие в справедливите хора. Няма по-хубаво нещо в света, да имаш доверие в разумните хора. Няма по-велико нещо в света, да имаш доверие в разумните хора. Няма по-велико нещо в света да имаш доверие в любещите хора, които съдържат всичко в себе си. Тия хора, които жертвуват себе си, не в този смисъл да се жертвуват както овцете, но туря в услуга ума си, сърцето си, волята си, всичко туря в услуга. То е жертва. Казва Писанието: „Представете вашите тела в жертва жива, свята и благоугодна Богу".

Та казвам: В начало бе Словото. Ние, съвременните хора, се нуждаем от почивка. Такова голямо напрежение има, че ако хората вярват, цялата бяла раса е изложена на голяма опасност, хората да станат неврастеници, да се изгуби всичко хубаво, което сега съществува. Но благодарение, че в света влиза една нова сила, която наричаме Любов. Любовта е, която ще подобри всичко, форми на хората, която внася лек за тях. Ще го обнови и ще ги възкреси. Туй всичко, което става, ще извади една добра поука, ще научи тия хора, в един къс период, няма да бъде дълъг период, няма да бъде по-дълъг от 45 години. Защото един човек, за да се схуми в земята, 45 години са достатъчни, за да се освободи от всичките противоречия, които съществуват вътре. Та казвам: Всички, които ме слушате, вие искате да имате отличен ум, имате го. Вие искате да имате отлично сърце, имате го. Вие искате да имате отлична душа, имате я. Вие искате да имате отличен дух, имате го. Какво ви не достига? Всичко имате. Не сте се научили да обичате, нищо повече. ТОВА Е, КОЕТО ВИ ЛИПСВА. Вие треперите, когато давате пари. Ние имаме един наш приятел, който казваше: Човек не трябва да дава много, но от сърце да дава. Аз съм забелязал по 5 стотинки, по 10 стотинки ще даде, но казва, от сърце го давам. Аз влизам в положението, разбирам го. Че не дава много. Казвам: Не туряйте в ума си, да правите малки работи, но онова, което ще направите, да бъде ценно, да остане през цялата вечност, да върви с вас. Ако ще направиш една постъпка, тази постъпка с теб ще трябва да върви. Ако ще покажеш едно

любовно чувство, през цялата вечност с тебе да върви. Това са реалните работи. Ако твоята мисъл, която имаш, не те следва, ако твоите чувства, които имаш, не те следват, ако твоите постъпки, които имаш, не те следват, ти не си в реалния свят на нещата. Каквато религия и да имаш, каквато и свобода да имаш, каквото и учение да имаш, те са безпредметни. Народът, той е едно учреждение, един възпитателен дом. Народите са училища. Българският народ е училище, английският народ е училище. Германският народ е училище. Всичките народи, това са училища, в които се възпитават хората. Вие ще минете през всичките народи, няма да остане народ, през който да не минете. Човек е минал през всичките форми, на всичките ония животински форми, които съществуват. Сегашните учени хора са изнамерили, че човек като се зачене в утробата на майка си, минава през 400 хиляди форми. Той минава от най-долната степен до най-високата, в това време мяза на рибите, на глистите и постепенно взема все по-горна степен, докато дойде до най-последната животинска форма и взема най-после формата на човек. Значи тия форми са били възпитателни учреждения, през които човешкият дух е минал, за да се подготви. Сега няма да се спра. Има хиляди и хиляди форми, през които човек трябва да мине. Някои от вас казват, да си поживеем на земята. Няма по-хубаво нещо да си поживееш. Ако един учител, който преподава, се тревожи, от учениците си. Ако една майка се тревожи с децата си, питам, какво се постига с тревогата в света? Семейството е едно социално учреждение, чрез което Бог се проявява. Чрез бащите ни, чрез нашите майки, Бог се проявява в света, в своите две качества, като разумност и като любов. Майка ти, която за теб се грижи, то е Бог вътре. Бог показва своята любов чрез майка ти. Утре Бог като се оттегли, какво става? Гледам по някой път птичката седи защищава своите пиленца, но като пораснат кълве ги. Казва: Всяко да си търси само храна. Докато е Господ, птичката ги поддържа, закриля ги под крилата си. Щом Бог се оттегли, започва да ги кълве. Ражда се едно пристрастие. Някои пиленца обича повече. Кокошката 12 пилета излюпи, всички не обича еднакво. Онези, които обича, тя ги държи при себе си, а онези, които не ги обича, тя ги кълве. Като дойдат вечерно време се нареждат, според любовта. Онова, което е най-обичано, стои до нея. А всичките други се нареждат по закона на обичта. От двете си страни под крилцата си, тя има тези, които тя най ги обича. Те са най-близко до нея, а другите, необичаните от нея, са по-далече. Казва: Да знаете, че заради тези двете, които обичам и вас обичам. Тия двете пиленца в нас знаете ли кои са, то е нашият ум и нашето сърце, нашият дух и нашата душа. Заради тях ние търпим другите. Ако ти обичаш душата си и духа си. Ако ти обичаш ума и сърцето си, ти ще търпиш и другите. Ти не може да обичаш другите хора, които са извън тебе. Все един трябва да има някого да обича. Ще бъдете уверени, да обичате, но Любовта ви да не умира за 3 месеца.

Любовта ви да не умира за една година, Любовта ви да не умира за 10 години, за 100 години, за 1000 години, 10 000 години. За един милион, за 10 милиона, за 10 милиарда, за 100 милиарда, любовта ви да не умира за цялата вечност. Това е реалност в света. Като посетите цялата вселена ще видите ония грандиозните работи, които Бог е създал като училище. Ще срещнете ония напредналите същества, каква щедрост, какво изобилие на любов те имат. Казвам: Един ден като обиколите цялата слънчева система или като влезете в млечния път и го обиколите и докато свършите обиколката, ще минат толкоз години, колкото е числото 10 с 15 нули. Толкоз години ще минат. Тогава като се срещнем ще кажете: Едно време бях сляп, а сега виждам. Сега да оставим това. Тук на земята колко богатства има, с които може да се занимава човек. Дето ще се кара с хората. На место да се занимава с хората, да ги ругае, защо да не седне с четката да ги нарисува. Защо да не свири на пианото. Защо да не бъде един скулптор да вземе да извае? Защо да не направи една градина? /Нещо става вън/. Няма нищо, вятър духа. Ако падаха тия гранати, тия съвременни кокоши яйца, бихте ли седели тука да ме слушате? Само, че ако дойдат тия кокошки да снесат тия яйца да пуснат на 10 клм, яйца, като свърши може да дойдат, но докато говори, не може. Понеже, ние заповядваме да не снасят. Кокошките нямат право да снасят яйца, без нашата воля, дето искат ще си турят траповете. Някой път те избират мястото и ще изберат да е най-безопасно място за техните яйца. Та казвам: Вие сте в един свят, дето Бог изпитва степента на вашата любов, доколко вие сте признателни, за всичко онова, което той е сторил за вас. Изпитва ви ума. Всичко онова, което той ви (е) дал, колко дарби има там. Един учен прави такова сравнение. Ако вземете разликата между един учен човек, даровит и един, който не е даровит. Ако направим 50 дупки на черепа, с малък свредел, даровитият човек като почне да мисли, мозъкът ще изпраща рогове през дупките. Дето мисли, рогове излизат. Щом утихне деятелността, всичкият мозък се прибира. Като започне да мисли, пак тия рогове изскачат из дупките. Българите казват, рога ли ще ти изникнат? Който има рога, мисъл има. Без рога не се мисли. Само, че природата е била много умна. Турила мозъка в здрава черупка, не се показват рогата. Рогата да бъдат скрити в човешкия череп, а при онази слабата умствена деятелност, малки рогчета се показват, а когато умствената деятелност е силна от 5–10 см излизат. Какво би станало, ако природата би ни оставила като охлювите, щяхме да бъдем изложени на големи противоречия в този свят. Първото нещо, всички за в бъдеще трябва да почитате вашите глави. Не трябва да правите погрешката, която кочовете правят. Кочовете като се съберат, блъскат си главите, да се покаже кой е по-умен. Кавалерство показват. Наредят се 4–5 коча на едната страна и другият коч започне по ред да удря. Удари единият, другият удари и погледнеш единият надвил всичките.

Овцете страдат от своето дебелоглавие. Ако не беше главата толкоз дебела, щяха да направят по-голям прогрес, но с тази дебелата глава. И сега вълкът е дошъл да я яде, че той ѝ предава ново учение. Доказано е следното: Между овцете (и) човек има голямо подобие. Много са ми говорили и до някъде съм проверил. Едно стадо от 200–300 овце, и 1000 овце, ако овчарят е честен и добър, не пие, целомъдрен е, никога вълк не иде да напада стадото му. Много смела е овцата. Тя като види вълка, не бяга. Като дойде вълкът, тропне с крака, казва: Какво търсиш? Той се уплаши и избяга. Всички тропат и като започнат да тропат, избяга вълкът. Когато овчарят не е на място, овцете губят тази сила и вълкът ги напада. Казвам: Когато един човек е добър и честен, стадото, това са неговите мисли. Стадото са и неговите чувства и постъпки. Вълк не може да дойде и да му напада стадото. Щом малко не върви в този път, тогава вълкът дави човешките мисли и човешките чувства. Затова казвам, човек трябва да бъде много добър овчар на себе си.

В Начало бе Словото. И казва: Всичко чрез него стана. Казвам: Всеки един добър човек. Сега вие сте носители. Няма какво да се обезсърчавате. Вие ще кажете: Аз имам една душа и каквото Бог е вложил в моята душа, то ще бъде. Бог е вложил в мене своя дух, и всичко, което е вложил в този дух, всичко ще бъде. Бог е вложил в мене разумността. Ума ми. Всичко каквото е вложил, Бог ще бъде. Дал ми е едно сърце и всичко, което е вложил, то ще бъде. Следователно, всичко, което Бог е вложил в нашето сърце, всичко, което Бог е вложил в нашия ум, всичко, каквото Бог е вложил в нашата душа, всичко каквото Бог е вложил в нашия дух, всичко туй ще бъде. И когато бъде, ние всички ще бъдем в света свободни. Сега ни остава да вярваме и да Го обичаме. Както е заповядал отначалото.

Благословен Господ Бог Наш.

Когато слънцето изгрява и залязва, какво става? Когато изгрява слънцето, светлината иде. Когато залязва, тъмнината иде. Но идването на светлината показва, че земята се е завъртяла веднъж в 24 часа около своята ос. Не само това, но земята се движи около слънцето. Когато дойде пролет, лято, есен, зима, показва, че земята обиколила веднъж около слънцето, и по причина на туй обикаляне, иде пролетта, лятото, есента и зимата. Да се радваме, че земята се върти около своята ос, и че се върти около слънцето.

Добрата молитва.

5-та неделна беседа,
държана на 26 октомври 1941 година, неделя, 10 ч. с.
Изгрев, София.

1941_10_29 Разумна почивка
Общия окултен клас

РАЗУМНА ПОЧИВКА

„Добрата молитва“
„Цветята цъфтяха“
(Прочетоха се темите „Защо умира човек“ и „Какво съм научил“.)
„Мислѝ, право мислѝ“

Трудно е, когато някой певец иска да даде концерт, кои песни да избере. Някой път се безпокои певецът кои песни да избере. Или цигуларят трябва да изсвири нещо, намира се в трудно положение. Когато говорим, трябва да намерим някой предмет. Намирам, че обикновените хора много лесно намират предмет. Две жени два часа говорят, намират тема. Тук не може да си развивате темите, пък те много лесно ги развиват. Веднъж във Варна слушах една гагаузка, три часа говори, скарала се със съседката си, българка. Три часа говори, нарежда като оратор думите си, разхожда се. Най-после казва: „Кажи де!“ Три часа говори, доказва като някой прокурор, една обвинителна реч по всичките правила. Най-после казва: „Какво ще кажеш? Кажи, да видим.“ Сега, като дойдете тук, казвате, че не знаете. Много голяма скромност имате, много скромни сте.

Най-първо човек има доста да изучава в живота. Има да изучава тялото си. Някой път някой певец иска да пее, пък се случва, че се простудил и каналите, от които излизат отровни вещества, наместо да слизат в носа, слизат в гърлото. Горкият – иска да пее, но тия нечистотии се набрали, той трябва да се изкашля. Пазете се да не отиват тия вещества в каналите. Някой път се запушват каналите ви. Слюнката засъхва и тогава трябва да намажеш гърлото си с влага. Не е хубаво да засъхва гърлото. По някой път засъхват очите, някой път са по-влажни. Нито голямата влага е полезна, нито пък сушата. Някой път започват да се зачервяват очите. Този човек е динамичен. Червеният цвят започва да се явява на клепачите, война иска човекът. Казва: „Хич не ме бутай, червени ми са очите.“

Казвам: Ако две сестри, една млада и една стара, ги турите да говорят, как ще говори младата и какъв ще бъде предметът, старата какво ще говори? Да допуснем, едната е женена, другата е неженена. Неженената за какво ще говори? Ще говори за туй, което не е. А пък женената ще говори за туй, което е. Онази предполага, другата вече знае работата. Погрешката е: онази, неженената, преценява работите, туря туй, което не е, казва: „Много

хубаво е“. Онази, женената, ги подценява. Защо едната ги надценява, а другата ги подценява? Когато обичаме някого, винаги туряме туй, което не е. Когато не го обичаме, туряме туй, което е. Какво му туряме? Казвате: „Той не ме обича.“ Много естествено, не е намерил човек предмет да обича. Може ли да обичаш туй, което не е? „Той не ме обича.“ Ти за него не си предмет. Ти не съществуваш за него. Ти като една вещ си в света, но за да те обичат, твоята [душа] трябва да се прояви. Ако вие туряте хубави дрехи на една восъчна кукла, заслужава или да я обичате, защото има хубави дрехи? Че някой има хубави дрехи – той може да е кукла. В света душата може да се обича.

Казвам: Дотогава, докато човешката душа не се проявява, любовта не може да се проявява. За мене ето какво е любовта, в най-простата идея изразена: при 30 градуса водата не може да се прояви, тя е много скържава, каквото го вземе, го задига, капка вода не дава. При 30 градуса студ любовта не може да се прояви. Водата при 30 градуса студ е на лед. Какво ще правиш този лед? Може да четеш много молитви, можеш да кажеш: „Студен си, взел си всичко“ – той все ще мълчи. Казвам: „Прав си, каквото искаш.“ Щом го напече слънцето, започне да пуща нещо от него. Всеки един от вас може да каже тази реч. Да приложим тази реч в живота. Всеки един от вас може да има идеята, че е певец. Всеки е певец, но по някой път има препятствие, не може да пее. Гласът не му се подчинява. Неговата музикална ципица, като иска да пее, казва: „Не съм разположен.“ Някой път нашето гърло прилича на онази дъщеря на един богат българин, била доста видна. Дошли му гости, искал да я покаже; била красива, учена, но доста своенравна. Бащата казва: „Ела да те представя.“ Казва: „Не искам да се срещам, да си вървят!“ Бащата отива при тях, казва: „Ще извините, малко е неразположена, трескаво състояние има.“ Извинява се веднъж, но ако втори, трети, четвърти път все като идват гости, все тъй става, как ще извиниш работата? В края на краищата какво извинение ще дадеш? Сега аз ви представям един изключителен пример. Такъв пример на Изгрева го няма, вън има.

Едно състояние има в нас. Някой път ние сме неразположени. Много естествено, боли те кракът, така те боли, че сълзи излизат – какво ще те хваля? Кракът те боли, направиш гримаса. Онзи, когото не болят краката, казва: „Няма нищо.“ Няма нищо за тебе, но за мене? Ние сега живеем във времена, дето много работи са изостанали недоправени, ние трябва да ги доправим. Като влезем в една къща, трябва изново да се поправи, да не виждаме неудобствата на къщата. По някой път, когато сме недоволни от живота, има много неудобства. За пример, в живота трябва да имаш вяра. Вярата има един център в главата, пък има и жлеза. Сега учените хора намериха центъра на вярата, но жлезата на вярата не са намерили. И аз

няма да я кажа – то е една тайна. Като я намерят учените хора, и аз ще ви кажа. Седиш ти и си се обезверил. Обезверяването значи: вярата ти е отслабнала. Щом вярата ти е отслабнала, работите са тръгнали назад. Щом вярваш положително, всичко върви положително. Щом престанеш да вярваш, вече работите вървят зле.

За пример, по някой път говориш за невидимия свят. В невидимия свят има същества, които говорят много тихо, отличен слух трябва да имаш, едва се чуват. Нашето тихо говорене е силно за тях. Нашият говор, пренесен в небето, е цяла буря, гръмотевица, която може да разруши всичко. Благодарение, че хората не могат да влязат такива, каквито са, в оня свят – ако биха влезли, всички неща биха ги разрушили. Някои неща хората са разбрали. Казва: „Ти ще станеш богат" – изведнъж ти допада. „Ти ще осиромашееш, ще изгубиш богатството си" – ти започваш да се съмняваш вече. Много естествено, за мене богатството е много голяма работа. Зимно време при 30 градуса студ може да имаш вода колкото искаш. Лятно време при 50 градуса топлина всичкото богатство от леда ще се разтопи. Значи ако един човек е осиромашал, лятото е дошло, 50 градуса топлина има. Какво представя лятото? Какво представя единицата? Един лев? Единицата представя началото на живота. Едно значи начало, започна животът. Този живот ти носи всичките блага като едно семе, което Бог е вложил. Започва една работа с единица – радвай се, че онова, което Бог е вложил, гледай го да се прояви, не да се проявяваш ти, не да се проявяват твоите черупки, които имаш, но да се прояви съдържанието, което има единицата.

Казвам: Едно-то е пролетта, началото на живота, две-то е лятото, жертвата е то. Числото 2 ние не го обичаме, понеже не искаме да жертвуваме. Най-малко хората са готови за жертва. Като дойде до жертвата, там идат всички противоречия. Скарването какво е? Някой се обидил, защо? Някой се обидил, защото не му си казал това, което той иска. За работата не си му платил това, което сам си оценява. В бъдещата култура като наемеш един работник, ти няма да оценяваш колко струва работата, но самият работник ще оцени работата си. Колкото иска – няма да кажеш нищо. Каже 15, 20, 300, 500 лева – няма да му отбиваш. Да допуснем, че аз държа този, новия морал. Имам работници, ако дойде някой и не може да направи една работа така, както трябва, аз нищо няма да му кажа, но ще му платя колкото иска.

Аз съм ви привеждал този пример: Един американец, който обичал много музика, обичал много да свири на цигулка, чул, [че] ще дойде един знаменит европейски виртуоз, но се случило, че тренът закъснял и той пропуснал концерта. Вечерта към 11 часа намира хотела и отива там.

Виртуозът вече се съблякъл да си почива от концерта, този хлопа. Казва: „Господине, искам да ви чуя как свирите.“ Казва: „Свърших концерта, сега искам да си почина.“ – „Аз ида отдалеч, не си отивам, искам да ми свирите.“ – „Скъпо струва.“ – „Колко струва? За 50 долара ще ми свирите ли?“ – „Не свиря за 50 долара.“ – „За 100?“ – „И за 100 не свиря.“ – „За 200 да ти дам?“ – „Не свиря.“ – „За 300?“ – „Не свиря.“ – „За 1000 долара?“ Става, взема цигулката и му свири. Цигуларят отвътре, онзи отвън. Дава му 1000 долара. След това американецът иска цигулката му, да му я даде, че той да посвири, за да се произнесе дали може да стане нещо от него. Дава му цигулката, дава му още 1000 долара, за да се произнесе за неговото свирене, стават 2000 долара. Свири му той и виртуозът казва: „Доста заложби има в тебе.“ – „Тъй ли? Много добре!“ Сега кажете ми: колко часа продължила тази работа? Колко предполагате? Колко време допущате, че са говорили двамата? Може този пример да е верен, може да не е верен, но близо до ума е. Вий бихте ли дали 2000 долара? Те са 200 000 лева. Да дадете 200 000 лева, да ти свири – 100 000, да го чуеш и 100 000, да те прецени ще стане ли от тебе един ден нещо. Този човек има преизобилно пари. 200 000 лева са малко за него.

Има неща във вас, които ви са дадени и които струват много повече, отколкото вие мислите. Има картини при изгрева на Слънцето, такива гледки струват 400–500 000 лева. Когато на тебе ти дадат това богатство, не го оценяваш. Съвременните хора си набират нещастия от много спане: не лягат навреме, когато трябва да спят, и не стават навреме, когато трябва да станат. Знаете защо не можете да спите? Много естествено е това. Тази работа е много проста. Кокошките по кое време лягат? Те знаят, че когато залезе Слънцето, има много тренове за другия свят, съобщенията за другия свят са много добри, но късно, към 10–12 часа, треновете са редки, ще трябва да чакаш, не можеш да идеш в другия свят, ще бъдеш буден, на гарата, не можеш да се качиш. Щом се качиш, е лесно, ще те поеме тренът, да те носи за другия свят.

Разправяше ми един познат, казва: „Никога не съм виждал такъв сън. Денем, спя около два часа и гледам едно море тъй живо, че трябваше да бъда художник. Аз седя над водата, гледам една лодка, гледам двама души, единият плава, другият не може да плава. Онзи, който плава, иска да избива онзи, който не може да плава. Виждам и един голям параход, виждам приближават се тия двамата, виждам телата им – от бялата раса са, не са черни хора. В съзнанието си схващам, че единият иска да му помогне, другият изгуби съзнание. После и двамата видях с лицето нагоре. Ставам.“ Пита ме: „Какво означава това? Кажи ми как седях над водата. Наблюдавах много ясно морето, в живота си така ясно не съм наблюдавал.“ Казвам: Жлезата на твоето зрение се е пробудила, защото не

само с центъра на зрението може да се вижда, но жлезата на зрението се е събудила, че виждаш работите. Искат да ти покажат, че морето е животът. Онзи, който изгуби съзнанието, загазил, влязъл в гъстата материя. Задушил се. Другият, главата му е над водата, той е господарят на положението. Той мисли, иска да събуди другия. Този може да е някой проповедник, може да е майка, може да му е син, може да дадете каквото искате тълкувание.

Казвам: Вий какво тълкувание ще му дадете? Вие ще му дадете някакво тълкувание. Тълкуванието е вярно само когато човек разрешава една задача и чувствува една приятност. Всеки човек има една жлеза вътре и той усеща една приятност, щом работите вървят добре. Когато имаш добро разбиране, пак усещаш тази радост. Жлезата е вътре. Тази жлеза показва същината на нещата. Същевременно този център се събужда отгоре. Докато не се събуди тази жлеза, нямаме ясна представа за онова, което става около нас. За пример, ядеш. Тази жлеза е много развита. С ума си може да мислиш много какво нещо е захарта, но като близнеш с езика си, щом близнеш захарта, веднага разбираш същината на меда, на захарта. Щом ядеш, определяш същината от ябълката, от крушата. Всички тия вкусове езикът ги различава. Ти го считаш този език като че ли е много лош. Доста голям специалист е. Като близнеш с езика, разпознаваш меда, отличаваш захарта, крушите, даже и със затворени очи – от сладчината ще познаеш какъв е предметът.

Казвам: Не осакащайте вашия вкус, чувствителността си. Често от много работа хората осакащат най-нежната страна, вътрешната страна на върховете на пръстите. Пръстите трябва да бъдат много чувствителни, да усещаш. Като пипнеш с ръката, може да познаеш този човек здрав ли е или не. Като пипнеш една здрава ръка, усещаш нещо приятно; като пипнеш някой, който не е здрав, като че пипаш изгоряло. Някой път се ръкувате с някой човек, който е здрав – усещате приятност. Някой път се ръкувате с някой човек и възприемате неговата енергия – тя показва, че е в едно болезнено състояние. Болезненото състояние – липсва му нещо. Недоимък има или излишък има. Излишъците трябва да се изхвърлят. Благото на новото иде и всеки човек трябва да възприеме новото благо, което иде от Бога. Някой ден благото седи само в това да срещнеш един твой приятел. С този приятел ти ще имаш една обмяна между него и тебе. Тази обмяна ще ти даде това, което ти искаш. Този ден най-голямото благо е да срещнеш един свой приятел или някой ден благото е да излезеш и да посрещнеш Слънцето и ти ще възприемеш това, което искаш. Ако не излезеш, ще изгубиш. Сега казвате: „Защо Слънцето всякога не може да даде своето благо?“ Не може Слънцето да ти даде своето благо, понеже теченията, които стават от сутрин до вечер, са разнообразни: човек до обяд

възприема теченията, подир обяд човек е вече натоварен и той се намира в едно негативно състояние.

В изваждането имате минус. Имате и плюс. Равенството представя две успоредни линии. Защо ги наричат успоредни? В негативната страна имате два минуса турени, две отрицателни неща имате и две положителни неща – те образуват един мост.

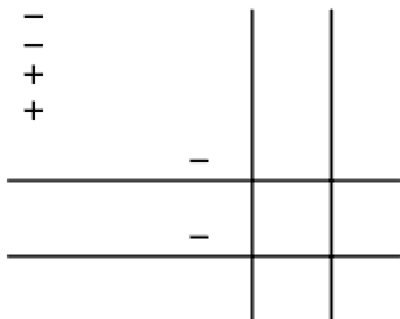

(фиг. 5.1)

Двете линии представят бреговете на реката, водата тече между бреговете. На двата бряга (минусите) това са двама души недоволни, и двамата искат да минат реката и не може да минат. Като дойдат до положителното, вече имате два плюса (прекръстосването) и всеки става положителен. По някой път имате отрицателни мисли. Трябва да знаете законите как да ги превърнете. Защото двама добри хора ако ги срещнете, те не може да се приближат. И двама лоши хора не може да се приближат, те се отблъскват. Двама добри хора, които са положителни, не могат да се търпят. Положителни са те, всеки търси някой да направи добро. Двама лоши са, които чакат да им се направи добро. Като ги съберат двама по двама:

$$-2+2=$$

$$-2+2=4+2-2=0$$

(фиг. 5.2)

Минус две и плюс две е равно на колко? Тук мъжът заповядва, а жената се подчинява. Там, дето жената се подчинява, нищо не остава. Какво разбирате под нищо не остава? За мене е ясно. В пукнатото шише, в съдраната торба каквото да туриш, всичко изтича навън, нищо не остава, и много естествено: торбата, която е продрана, като туриш хляб, нищо не остава, ако туриш жито, нищо не остава. Вие казвате: „Защо така трябва да бъде?“ Как трябва да бъде? При съдраната торба, като туриш житото, нищо не остава. Съдраната торба какво трябва да прави? Ще я закърпиш. Щом я закърпиш, вече не е жена, която се подчинява. Защо тя се подчинява? Тя мисли, като намери съдраното, дупката, че ти дава. Торбата, която през съдраната дупка дава, не го дава от себе си, тя го дава, понеже е подчинена. Бият те – ти мислиш, че даваш. Ти не даваш от сърце, но за да се освободиш от боя, даваш. Не очаквайте от съдраната торба тя да

ти даде благото или пукнатата стомна да ти даде благото. Чакайте благото от онази, здравата стомна.

Някой път българинът много добре разрешава въпроса със стомната. През голямата дупка, дето влиза водата, не пие, но на дръжката, дето хваща стомната, направил една мамица. Икономисва енергията. Да дигаш тази стомна нагоре е много трудно и така да пиеш вода. Като тури устата на мамицата, изтегля водата, икономия има. Но ум се изисква да тури мамица на ръчката. Намерил се в трудно положение, докато тури на ръчката мамица, и да не дига да пие през гърлото, дето дошла водата и дето влязла през устата.

Сега ако вземеш един тон – вий как ще вземете тона до? (Учителят пее „до“.) До ли е това? То е сол, не е до. Според музикантите най-ниският тон има 16, или 32 половинки, трептения. Ако трептенията са 16, 8 са положителни, а 8 са отрицателни.

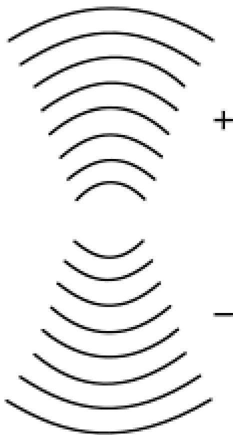

(фиг. 5.3)

Когато вземеш вярно един тон, става съчетание, става преплитане на вълните, те се съединяват и положителните и отрицателните вълни, като се съберат, те издават звук. Значи между 8-те положителни и 8-те отрицателни вълни като се съединят, образуват тона до. Някой път тонът е неверен. Може някои от трептенията да се съчетават, но друга част остава несъчетана. Може две да останат несъчетани и тонът не е верен. Но туй е сега философия. Тия вълни има начини, по които може да се провери дали се съчетават.

Та, казвам: Добър музикант е онзи, който примирява вълните. Като пее, че отрицателните и положителните вълни се съединяват. Един тон аз го считам като зрънце. Щом изпееш един тон, той е като житеното зърно, изниква. Значи може да даде семе.

Ре е спомагателен тон на до, ми е спомагателен тон на до, фа е

спомагателен, сол е спомагателен, ла е спомагателен, си е спомагателен – дохождате до до на втората октава. Горно ре е пак спомагателен.

Основният тон ще даде основа, трябва да градиш. С до ти ще градиш. Ре ще ти покаже посоката на градежа. Вълните на ре се отличават от вълните на до. Вълните на ми се отличават от вълните на ре и до. Голямо различие има. Когато се взема ми – до–ре–ми, дойдеш до ми – много мек тон е, понеже минава през една област на най-малко съпротивление. Някога, когато имате голямо съпротивление някъде, трябва да пеете ми, за да се научите да намирате пътя на най-малкото съпротивление. Някъде като се намираш в някоя разкашкана област, трябва да пееш ре, за да намериш твърда почва. В кашата някъде може да се удавиш. Ре върви по една устойчива почва.

Та, казвам: Онези от вас, които мислите, че разбирате живота, казвате: „Трудно ми е." Свила се топка на слънчевия възел. Пейте. Да имаш вяра, това е небесна музика. Да имаш надежда, това е небесна музика. Да имаш любов, това е небесна музика. Любовта като дойде, веднага онази мъчнотия, която имаш, ще изчезне.

Тук преди няколко деня дойде една сестра, еврейка, големи мъчнотии има. В какво седят мъчнотиите, да ви кажа. Някой път мъчнотиите седят, имаш да даваш. Или влюбил си се. Иска момата да се ожени – мъчнотия има. Тя не знае ще се жени той за нея или не. Сега тя най-първо се интересува този, когото обича, ще може ли да се ожени за него. После се интересува като се ожени, ще може ли да живее с него добре или не. Понеже той на едно увеселение се пошегувал и казал: „Аз намерих една 16-годишна, искам да се оженя заради нея." Тя не е на 16 години. Паднало е топка на сърцето. Тя казала: „Ти като се ожениш, ще дойда да ти честитя." „Казах го – казва –, но много ми е тежко." Казах ѝ: „Ти защо се заблуждаваш? Този, когото си избрала, той не е този. Той може да те опитва, пък може ти да си на 16 години и половина." Казва: „Не съм." Знаете какво значи 16 и половина? 16 значи: дяволът се катурва от трона – противоречията, които има, ще изчезнат. Че ще се жениш за 16-годишна показва, че работите ще станат по-лесно – дяволът го няма. 16 като дойде, дяволът бяга от него.

Аз нали съм привеждал този пример? Дяволът го е страх от жените. Лошите духове ги е страх от жените. Когато той се приближи в райската градина, страх го беше от Ева. Той я омота, трепереше да я залъже, защото другояче ще му побелее главата. Една жена се хвърлила в кладенеца, мъжът ѝ я вика отгоре, плаче заради нея. По едно време излиза един дявол, побелял. „Брей, казва, тази жена ме побеля!" Черният дявол за половин час станал бял дявол. Казва дяволът: „Оставѝ се, дойде една жена,

опасна работа, то огън, не се издържа, бягам от нея.“ Мъжът казва: „Така ли? Намерих цаката.“ Дошло му на ум да използува това. Отива при един болен, когото обсебили духовете и казва: „Жена ми иде!“

Духовете веднага бягат, защото ще побелеят. Или някъде духовете взели някого, мъчат [го] за пари. Като каже: „Жена ми иде!“, всички духове бягат. Прочул се навсякъде. Дяволът избягал, но българинът бил досетлив. Но ако тази жена не можеше да направи дявола да му побелее козината, тогава не върви тази философия.

Някой път вий намирате едно противоречие. Защо съществуват мъчнотиите в света? Сега, коя е най-голямата мъчнотия в света? Най-голямата мъчнотия е гладът. Няма по-голяма мъчнотия от жаждата и глада. Казва: „Защо иде гладът?“ Гладът е една сила. Като иде навреме, трябва да го посрещнеш, да му дадеш това, което той иска. Ако не му дадеш това, което той иска, той е генерал, веднага ще те арестува, ще те накара да приготвиш. Как така да не си приготвил? Ти трябва по-рано да си приготвил, той като дойде, да има какво да яде. Сега вие се спирате върху въпроса: защо Господ е направил света такъв? Този въпрос никак не го повдигайте, защото той е вечен принцип и не може да бъде другояче. Казва: „Ще има глад за Словото и по цялата Земя ще ходят, ще се лутат за Словото.“

Всичките хора, които работят, гладът ги заставя. Гдето има глад, там има учение, работа, всичко има; дето няма глад, нищо няма. Гладен човек не умира. От преядане умират хората, но от глад никога не умират. Някои умират от страх, но от глад – никога. В историята не съм намерил някой да е умрял от глад. От страх съм намерил, от преядане много съм намерил, от пресиляне, но от глад никой не е умрял. Защото гладът е един Божествен подтик. Имаш глад да учиш – учи! Ако учиш, Божието благословение ще дойде. Щом си гладен, благодари, да признаеш, че гладът е от Бога, веднага онова, което търсиш, ще го намериш. Щом не признаваш, че гладът е от Бога, каквото търсиш, няма да намериш. Признаеш, че сиромашията е от Бога и богатството е от Бога. Онзи, който те товари, и онзи, който те разтоварва, е от Бога. Животното само не се товари, товари го господарят и го разтоварва. Щом приемеш, че богатството е от Бога, ще приемеш, че и сиромашията е от Бога. Когато станеш сиромах, благодари, че Бог те освободил. Щом свършиш работата, богатството ще го вземе, за да си починеш. След като си починеш, пак ще ти даде богатството, да работиш. Богатството е работа, сиромашията – почивка. Знаете колко е приятно след като си пътувал дълго време, да седнеш някъде, да си починеш, да си починат мускулите и пак да станеш и да тръгнеш.

Сега на всинца ви трябва почивка. Знаете какво нещо е почивката? Хората не знаят да почиват. В почивката ще оставиш всичките мускули свободни. Ръката си ще оставиш така, ще отпуснеш мускулите, че като оставиш ръката, да пада. Ще се оставиш свободен. Казваш: „Какво ще стане?“ Стой спокойно и кажи: „Всичко е уредено.“ Че как не е? Че как да не е?

Двама приятели разисквали един научен въпрос. Казва: „Нищо не е уредено.“ Казва: „Легни на гръб.“ Онзи ляга. Другият бил снажен, задига един камък и го туря на корема му. Казва: „Ще ме смачка!“ Уреден ли е светът? Не е уреден. Кой може да го оправи? Онзи лежи, камъкът седи на корема му, не може да стане. Казва: „От кого зависи да оправи света?“ – „От мене. Аз, който турих камъка, съм в състояние да го оправя. Ще кажеш ли, че светът е уреден? Ако кажеш, че светът не е уреден, ще оставя камъка; ако кажеш, че е уреден, ще дигна камъка.“

Турил един камък Господ върху вас, вие казвате, че светът не е уреден – и камъкът седи отгоре. Вие постоянно поддържате, че светът не е уреден и камъкът седи отгоре ви. Когато Христос беше в гроба, вярваше, че ще извадят камъка. Този, който го тури, той и ще го отвали. Казвате: „Тази работа няма да се оправи.“ Остави тази работа, признай, че страданието е от Бога. Ти, казва, защо ме наказа? Ти имаш един добър начин да видиш Божиите пътища. Защо да не благодариш за онова, което става? Да допуснем сега, че аз нося един хляб, минал един пътник, аз съм вече ял. Минал пътник и яде сега. Аз може да му са скарам, защо яде без мое позволение. Аз трябваше да седя там. Този пътник минал и попитал: „Може ли от торбата да взема този хляб?“ Торбата му казва: „Може.“ Той взел и яде. Защо, когато аз взема и ям, да е в реда на нещата, защо да не е в реда на нещата и той като яде? Ида при неговата торба и аз ще поискам от торбата му. Той като яде от хляба от моята торба, и аз имам право да ям хляба от неговата торба. Ще попитам торбата, ще извадя и ще ям.

Казвам: Всичките страдания в живота са за наше добро. Ний не се радваме на радостите на другите хора. Ний, като видим, че някой човек се радва, нас ни е мъчно. Радвай се, понеже и той се радва. Този човек, един ден той ще те замести. Виждал съм много пъти двама души, единият взел една тежка раница, другият няма никаква раница. Като вървят, този без раницата каже: „Може ли да ти услужа?“ И той вземе раницата. Ако той носеше някаква раница, не можеше да услужи на другия. Той, като не носи никаква раница, може да услужи. Вие искате всичките хора да скърбят. Тогава кой на кого ще помага? Нека има някои, които да не скърбят. Тези, които не скърбят, са помощници. Следователно ти няма да търсиш един, който скърби, но ще търсиш един, който не скърби, който се радва.

Казва Господ: „Потърсете Ме в ден скърбен, в ден на мъчнотии." Бог е единственото същество, което не страда. Защо Бог не страда? Защото ние страдаме, Той всякога е свободен да ни помага. Той е единственото същество, което не страда. Той е единственото същество, което може да ни помага. Понеже няма страдания, всичките страдания ги събира и тогава ние придобиваме Неговото състояние, радваме се. Струва си Господ да ти помогне, да ти вземе товара. Казва: „Възложете товара си на Господа." Благодари, че страдаш – ще се запознаеш с Господа, с онзи, когото Господ праща да ти помага. Вие питате: „Защо ме прати Господ?" Ти ще свършиш Неговата работа.

Вземете един тон до, който разтоварва, и вземете до, който натоварва. В дадения случай, като вземеш до, ще се разтовариш и ще се натовариш. Какво значи натоварване и разтоварване? Като обърнеш лъжицата нагоре, то е натоварване. Като обърнеш лъжицата с корема нагоре, то е разтоварване.

Разправят един пример за 12 души българи, които яли от един гивеч с една лъжица. Като минал заекът, нямало кой да извика „ху!" по него. С една лъжица толкоз бързо яли, че на всички устата били пълни и никой не могъл да извика. Българинът много обича да извика, когато види заек да бяга. Като минал заекът, всички били с пълна уста, че нямало кой да извика: „Ху, брей!" И вие съжалявате, че на заека не може да му извикате: „Ху, брей!" Значи, 12 души могат да ядат с една лъжица!

Та, казвам: Първото нещо – отпочивайте си. Най-първо дене ще ви препоръчам да направите почивка на носа си. Усещате, че ви дразни. Не бутайте грубо носа си. Оставете устата си да си почине, после очите ви да си почиват. Вий сте си свили веждите – то не е почивка. Считайте света уреден, гледайте всичко туй, радвайте се, когато изгрява Слънцето, радвайте се на облаците, кажете: „Добре е, дъжд ще дойде, земята ще омекне." Докато правим едно упражнение, трябва да видим добрата страна. Оставете устата ви да си почива. Някои от вас много си стискате устата, неестествено е, не приижда достатъчно кръв. Оставете бърните си едва допрени, после благодарете, че Бог е направил една горна бърна и една долна. Горната дава, долната възприема. На някои от вас долната бърна е тънка. Някои от вас по бърните се познават, че не сте щедри. Не искам да говоря за това, понеже то е държавна тайна.

Вий все очаквате да ви дойде някакво благо отвън. Казвате: „Защо Господ да се не прояви?" Вие очаквате все на вас да ви направят добро. Бъдете готови и вий да правите добро. Някой път казвате: „Мене ми дотегна да правя добро." Но нашето правене на добро е като онези хамали, които

дигат чували. То не е правене на добро. Той го прави от немай-къде, не го прави от добрата си воля, понеже колкото чувала дигнал, по 10 стотинки на чувал. 100, 200, 300 чувала. От лакомия дига тия чували. Той вдигал 200 чувала, да вземе повече пари. Не е почивка. Като вдигнеш 200 чувала, какво ще спечелиш?

После, за да си починат очите ви, спирайте очите си на красиви неща. Когато сме в гората, да изберем най-красивите места. Ако е канара, избирайте, дето има красиви линии. Като поставите очите си, линиите на канарите действуват много хубаво. Или, ако сте в гората, изберете някой хубав пейзаж, или ако сте край някоя река, пак изберете някой хубав пейзаж и гледайте трептенията, които се отразяват във водата. Те действуват успокоително. Когато не сте спокойни, търсете най-хубавите линии, красиви места, или гледайте небето. Ако сте в града, изберете някоя хубава къща, че да остане красив образ. Или гледайте някой красив човек, обърнете внимание върху очите му, веждите, походката. В днешния порядък трябва да знаем как да си почиваме. Ще починат очите, да почине носът. Търсете цветя с хубаво ухание. Щом носът се дразни от някоя миризма, той не може да бъде спокоен. Често вие, като идете в града, понеже има неприятни ухания, докато идете на работа, вий сте неразположени. Туй неразположение става от нечистия въздух, от лошото ухание. Дразните се – минете през някоя улица, дето има хубаво ухание, дето има цветя. Казвате: „Де ще ги намерим?“ Сега говоря на вас, навсякъде можете да ги намерите.

Един [ден] трябва да ви изведа на екскурзия, да ви покажа как трябва да си почивате. Сега гледам, вий както ходите, не сте се научили още да си почивате. Не знаете какъв товар да турите. Вие с теглилка трябва да си турите товара. Някой път трябва да имате само 3 килограма на гърба си, някой път – едно кило, някой път – 2, някой път – 3, не повече от 12 кила трябва да носите. Някой път туряте 15, 16, 20, 25 кила. То няма никаква почивка. Нищо не се придобива. В природата всякога е предназначено според закона на хармонията – този товар, който ти се дава, дава ти се за услуга на човека. Една почивка трябва да има. Бог никога не претоварва. Ние себе си претоварваме. Той ни е дал, че където и да ида, няма да остана гладен. Бог ми е дал знание, като ида някъде, има болен – ще помогна и сърцето на този болен се отваря. Ако ида при някой човек, всичките хора сега са обременени, има вечен страх някой, че ще осиромашее, ще му кажа как да не осиромашее. Човек, който не дава, осиромашава. Стегнал се, богатството ще го изгуби. В Божествения закон обмяна трябва да има. Плюс и минус трябва да се сменят постоянно. В повишената интензивна деятелност на природата един плюс и един минус могат да се сменят хиляди пъти на полюсите. Да кажем, светлината, която за една секунда

изминава 300 000 километра, знаете колко смени стават в една секунда на единия и на другия полюс? Светлината, която влиза в очите, 300 000 смени стават и пак продължи пътя си. Даже тия неща са непонятни за вас. Смените, които стават, не може да ги разберете. Не се обезсърчавайте от това.

Аз, който разбирам законите, гледам да пазя съзнанието си будно. Казвате: „Туй нещо няма да се поправи." Ще направиш една погрешка. Каквото може да стане в света, моментално може да се поправи. Взели ти нещо, дават ти друго. Какво има, че ти взели хляба? Взели ти твърдия хляб, ще ти дадат мек. Ние имаме теории, че студеният хляб е по-здравословен. Според мене топлият хляб е по-здравословен, отколкото студеният. Студеният хляб за пълните е на място, но за сухите хора не е на място. За сухите хора е топлият хляб, мекият хляб, изваден от фурната. Който е сух, топъл хляб да яде. Онзи, раз[по]ложеният, дай му сух хляб, нека да го дъвче, да има какво да работи. Пълничкият е разположен, по-мързелив е. Онзи, горкият, понеже е работил дълго време, дай му мекичък хляб, с много малко работа, да придобие повече.

Та, когато ви говоря за любовта, разбирам: *Любовта* дава ония всички неща, при които харчим най-малко енергия. *Любовта* е единствената сила, която успокоява и засилва човека. *Любов*, която не може да те успокои, която не може да обнови ума, сърцето, да обнови организма ти, тя не е още Божествена. По някой път и между растенията има сприхави. Познавам сприхави растения. Една круша, която има бодли, е сприхава. Виждал съм деца, качило се на крушата и не може да слезе. Със стълба го снемат. Нанякъде се подвижи, ранява го, боде го. Тази круша казва: „Не позволявам никой да яде от плодовете ми."

Казвам: Ако вий сте една сприхава круша, мислите ли, че сте спокойни? Ний се намираме в един свят, дето всеки ден може да ни дразнят. Минава една кола, която не е направена музикално, дразни те. За бъдеще всички коли ще издават тонове. Като натоварят колата, ще издава или до, или ре, или ми. Като вървят две коли, ще имате секунда, терца, музикални тонове ще издават. Сега минава, има някакъв крясък, няма никаква музикалност. То е музиката на онези духове, които разрушиха света. Като се пръсне една граната, какъв звук издава? Не искаш втори път да чуеш този шум. Някой път аз гледам, извикаш. Да знаеш да направиш бележка, музикално да

направиш бележката. (Учителят пее

Върви по правия път,
той ще те изведе към целта.

Някой път бързате да направите някаква бележка някому. И аз правя бележка по някой път някому. Звука, който изпращам, той го поглъща. На някой човек правя бележка, той издава хармоничен отглас, има отражение. На някой правя бележка, има дисхармония. Грешката е в мен. Този човек поглъща тоновете. Щом поглъща тоновете, спада към друга гама, отдалече няма да му говоря. При него ще се приближа много близо и ще му кажа много тихо: „Добър човек си, като тебе няма друг.“

В живота си, с нашата небрежност, знаеш, колко неприятности си създаваме, като не знаем да мислим. Цяло изкуство е, да знаеш, да се разправяш с очите си, с ръцете си, с главата си. Някой път не знаеш къде да туриш ръцете си – в джоба или отзад. Да държиш ръцете отзад не е хубаво. Отзад може да ги държиш, когато имаш товар, помагаш си. Но да ги държиш, когато нямаш никакъв товар, не е хубаво. Не дръж ръцете си отзад. Едно време турците, като бяха в България, ръцете си държаха отзад. Казвах: няма да им върви. Турил си ръцете отзад, клати се и върви. Казвах: няма да им върви. Българите туряха ръцете отстрани. Отзад не си туряй ръцете, то е робство. Щом си туриш ръцете отзад, те са опашка. Понеже едно време, когато махал опашката отзад, мислил. Сега, като я няма, той си турил ръцете отзад, да мисли. Щом искаш ръцете отзад да ги държиш, за да накараш ума си да мисли, на много крив път си. Умът е в главата. Наместо отзад да си туриш ръцете, тури ги на челото. Някой иска да си почине – да тури ръцете си на челото. Някой е разтревожен – тури си ръцете на челото. Като гледате нещо грозно, тури ръцете си на очите, да не гледаш; но когато гледате хубаво нещо, отвори очите, не туряй ръцете си.

Аз съм чел много книги от окултната литература, но там нищо не е писано как да си почине човек. Общо казано да си почине. Има хубави места, красиви, някоя хубава картина, някой човек, някоя сграда, някое цвете, нещо красиво, някой скъпоценен камък – намери нещо красиво да гледаш, за да си починеш. Туй, дето хората носят скъпоценни камъни, то е за почивка на нервното състояние. В нервното състояние, човек харчи грамадни енергии. Не се позволява да харчи човек енергията. Старостта е недоимък на тази енергия и се изисква дълго време да се набави. Та, казвам: Не трябва да се иждивява енергията излишно, която имаме.

(Учителят пее „до“. Всички пеем „до“, после „добро“, заедно с Учителя. Той изпя много пъти „добро“, в разни модулации.) Това е за почивка сега.

Две успоредни положителни и две успоредни отрицателни дават, градят.

„Отче наш“

5-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 29.X.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1941_10_31 Прилежание
лекция на Младежкия окултен клас

ПРИЛЕЖАНИЕ

Отче наш.
„Благост“.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме/.

Пишете върху „Прилежанието“. Въобще какво разбирате под думата „прилежание“? С каква дума може да го заменим? Дайте една дума да го определите. Като произнасяте думата „прилежание“, зарежда се една идея. Каква е идеята, която се зарежда? Какво разбирате под думата „прилежание“ в най-простия смисъл. Когато говорим за правата линия, по какво определяте правата линия? Каква е мярката на правата линия? Казваме, че една линия е крива. Крива е по отношение на правата и е права по отношение на кривата. Кривата по отношение на правата е крива и правата по отношение на кривата е права. С какво ги мерим? В първия случай кривата линия мерим с правата, във втория случай правата линия мерим с кривата, но тия двете с какво се мерят? По какво познавате, че кривата е крива и правата е права?

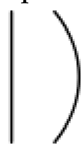

Фиг. 1

Линията, която се отклонява от перпендикуляра е крива (Фиг. 1). Всяка линия, която се слива с перпендикуляра е права. Правата линия се образува между две разумни точки, които имат един общ център. Перпендикулярът е мярка на правата линия.

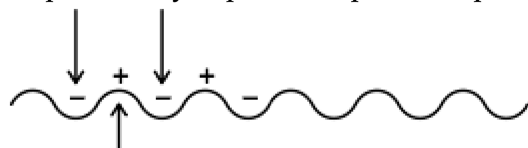

Фиг. 2

Казвате, че линията върви по такъв път, по една крива линия – (Фиг. 2). Издигнатите части са плюс, а понижените са минус. Съединението на положителните и отрицателните сили образува тази линия. Най-първо имате едно налягане, после – друго налягане. Имате смяна на полюсите. Сега тази идея е тъмна, понеже всякога, когато човек няма опорна точка да се ориентира, идеята не е ясна. Например, ако нямате четири точки на земята, по какво ще си представите накъде сте? Движите се на изток, имате една идея. Или движите се на запад, или на север, или на юг, идея имате.

Представете си, че нямате тия точки, по какво ще се ориентирате? Какво може да бъде вашето положение? Изток – разбира движение, запад – разбира пак движение. Идеята е все същата.

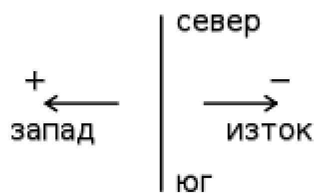

Фиг. 3

Да допуснем, че имате тук изток, тогава движението накъде отива? (Фиг. 3). Движението не върви в тази посока, както са поставени знаците, понеже две положителни сили се отблъскват, и понеже отрицателните сили пак се отблъскват. Движението върви по крива линия.

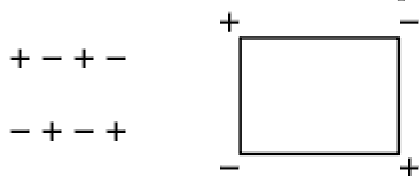

Фиг. 4

Идеята е поставена така (Фиг. 4): Имате плюс-минус, минус-плюс. Това е вече смяна. Когато известна идея е понятна, когато някоя мисъл е понятна, вие има с какво да се ориентирате. Щом мисълта ви не е ясна, няма с какво да се ориентирате. Някоя мисъл не ви е ясна, понеже няма с какво да се ориентирате.

Ако умножите 2 с 1 какво ще добиете? Пак имате 2. Защо? А, ако съберете 2 с 1 имате 3.

$$2 \times 1 = 2$$
$$2 + 1 = 3$$

В първия случай как ще обясните? Не се увеличават двете. Аз разсъждавам така: И двете е сиромах. Нямат никакъв капитал. Както и да го умножаваме той няма какво да му даде.$Или да допуснем обратното, че в дадения случай, едното е сиромах, а две е богатия. Какво може да даде богаташът на бедния? Сиромахът като умножава, богатият какво дава? Богатият си остава пак толкоз. Но в дадения случай, когато двамата работят, този присъедини своята сила към двете, имате три. В първият случай единство нямате. Единият остава богат, а другият – сиромах. Във втория случай и двамата работят. Това е обяснение на идеята. Защо двете умножено с единицата остава две, а събрано с единицата става три? Ако умножавате двете с единицата нищо няма да му помогнете, а като събирате при двете едното ще направите нещо. Често във вашия /ум/ се заражда едно състояние – не сте доволен. На какво се дължи вашето

неразположение? Станете сутрин, видите времето ясно, разположен сте. Видите го ветровито, облачно, неразположен сте. Питам: На какво се дължи това? В облачното време има повече капитал, дъжд ще дойде. Облачното време вас ви е неприятно, а ясното време ви е приятно. Там няма материал за работа, само светлината ще дойде, топлината ще дойде. Защо предпочитате ясното време пред облачното? Младите винаги предпочитат ясното време, пък старите – облачното време. Затуй старите хора са повече облечени, а младите не са. Обяснете защо старите хора обичат облачното време, а младите ясното време. Аз обяснявам така: Старият обича облачното време, понеже знае, от своята опитност дъждът като дойде, каквото е посял – жито, ябълки, круши, ще изникнат и плод ще дадат. Старият е свързан с работа, младият иска ясно време, защото при облачно дъжд ще има, кал ще има. Иска да бере круши, а в кално време круши не се берат. На дървото мъчно ще се качва, хлъзгаво ще бъде, затова той обича ясно време. Пътят да е сух и като се качи на дървото, да се не хлъзга. Ясното време представя добрите условия за ядене и събиране на плодовете. Значи имате известно материално схващане и старият е прав. Тогава като съберете младия и стария, старият сее плодните дървета, а младият обира плодовете. Като съберете двамата имате четири, делено на две какво дава? – 4 : 2 = 2. Четири, то е станало два пъти по-голямо от младия. Младият е две. Щом двамата са работили резултатите са по-добри. Следователно, той дели, не дели старият. Младият дели. Ако старият раздели двете какво ще му се падне? Две делено на четири на какво ще е равно? 2 : 4 = 0.5, нали? 2 + 4 = 6. Та казвам: Всичките математически отношения те са органически съпоставяния в живота. Геометрията е вече резултат на тия съпоставяния. Някой път чувствуваш, че си в едно безизходно положение. Чувствуваш, че си затворен. Свободен си в стаята, но казваш: „Затворено ми е“. Хората се движат, слънцето изгрява, вятър има, водите текат, а ти казваш: „Затворен съм, нямам път.“ Къде си затворен? В себе си някъде си затворен. Хубаво, когато човек стане затворен какво трябва да прави? Да допуснем, че имате X – един ученик. Имате Y – учителят. И двата са неизвестни. Отношенията не са известни. Ученикът постъпва в училището – имате 1. Щом постъпи в училището има отношение към учителя. Един ден понеже е малко сприхав, може да каже някоя обидна дума. Учителят щом се обиди, понеже онзи има отношение към него, иска да го засегне. Като дойде ученикът да говори, учителят ще му тури единица. Учителят му тури единица, но от какво произтича тя? От една дума казана от ученика. Защото той казал: „Учителят е голям невежа“. Големият невежа веднага поддържа единицата. Учителят се влияе. Щом са му казали: „Невежа“, понеже е невежа, учителят всякога ще му тури единица. Какво трябва да прави ученикът? Ученикът трябва да каже: „Г-н учителю, съжалявам, върнете моето невежество, не вие сте невежа, но аз съм невежа“. Щом той каже, че е невежа, тогава учителят ще

му тури 6. Щом каже: „Аз съм невежа, а ти си учен", ще дойде шесторката. В какво седи шесторката? Учителят, като пише 6 прави една крива линия. По-напред учителят му пише единица. А като се е извинил ученикът, учителят му пише 6. Извинението седи в кривата линия. Сега някои от вас не искате да се извините. Какво ви коства да се извините? Най-напред ученикът поддържа перпендикуляра – единицата. Като се отдели от перпендикуляра, прави едно малко отклонение и работите се оправят. Това е изяснение. Някой път направиш погрешка, пък се намериш в борба със себе си. Казваш: „Аз съм прав". Казваш: „Аз съм прав, аз имам право на тия пари". На какво основание имаш право на тия пари? Имам право да си откъсна една круша, на какво основание? Где ти е силата? Ти имаш право на една круша, понеже дядо ти сял крушата. Той изяде една круша и посял семето. Следователно, ти имаш право на това, което дядо ти ял. Щом изядеш едната круша, повече нямаш право. Сега щом ви дадат една круша подарък колко възможности имате? Имате две възможности да използувате. Едната възможност е да изядеш крушата и да опиташ сладчината. Втората възможност е, според същото правило, да посадиш тази круша. Сега ние изяждаме крушата и посаждаме семето. Не, цялата круша ще посадиш. Всяка круша, която излиза от ядена круша, хората я ядат. Всяка круша, която е садена без да си я ял, хората не я ядат. Ако искаш да не ти ядат крушата трябва цяла да я посадиш. Само ти ще береш, никой няма да я бере. Сега хората садят все ядени круши и затова хората им (ядат) крушите. Ако ти посадиш крушата без да я ядеш, от тази круша ти ще ядеш, хората няма да я ядат. Ако посадиш семето на една круша, която си изял, тогава и хората ще ядат от нея и не се сърдете, че ядат крушата. Ще кажеш: „Аз ядох, аз им дадох пример на тях, аз съм причината". Сега аз изяснявам въпроса. Ученикът ще каже: „Той е голям невежа." Трябва да си каже: „Аз ли съм невежа, или той е невежа?" Учителят казва: „Едно време бях като него. На 16 години бях". Но сега той е невежа. Ученикът трябва да признае, че 16 години учителят е учил. И той 16 години като учи и той ще стане като учителя си. Какво разбирате под думата „невежа"? Представете си, че учителят знае повече, силен е. Да кажем състезаваш се физически и ученикът е по-силен от учителя си. Ученикът казва: „Ха да се борим". И като се поборят ученикът ще каже: „Не си ли ти голям невежа?" Ти си едно слабо дете. Сегашният порядък, в който живеем, умствено може да е силен, физически е слаб. Може физически да е силен, по сърце да е слаб. Силен човек е онзи, който и по ум е силен, и по сърце е силен, и по тяло, и по воля е силен. Да допуснем сега, че целият свят е създаден от силните хора, какъв свят ще имаме? Съществува ли такъв свят само от силни хора? Не съществува. Той съществува, но не е такъв според нашите понятия. Ако срещнете един силен човек вие ще се радвате. И ако вие сте силен ще се зароди желание да се борите с него, да премерите силите си. Борите се двамата, но нито

той побеждава, нито вие побеждавате. Тогава сте равни по сила. Питам: Тогава какво ще правят двамата, които са еднакви по сила?

Фиг. 5

Представете си, че ти тръгваш в тази посока (Фиг. 5), а той върви в другата. И двамата сте силни. Единият върви от А, другият върви от В. Ще се срещнете. Нито единия иска да се отбие, нито другия, какво ще стане? Уравновесяват се силите, седят там. Единият трябва да отстъпи. Кой от двамата да отстъпи? По-умният трябва да отстъпи. Между двама силни хора, по-умният всякога отстъпва, понеже целта, откъм която отива е по-важна, отколкото да се бори по пътя. Умният счита, че ще срещне едно препятствие, няма какво да се бори. Може да го заобиколи. Понеже целта, към която се стреми е по-интересна, отколкото борбата. Борбата нищо не донася. По две посоки може да се отбие, или вляво, или вдясно. Ако се отбие вляво, коя е причината? Сърцето е причината да се отбие вляво. Ако се отбие вдясно, умът е причината да се отбие вдясно. Левият път е надолу, десният път е нагоре. Имате две противоположни посоки. Вляво има по-гъста материя. Вдясно са по-благоприятни условията.

Да допуснем, че някой път вие боледувате. Какви са признаците? На боледуването изобщо какви са признаците? Всичките болести имат едно повишение на температурата. Каква е нормалната топлина? 36.5–37°. Повишена температурата може да е 38–39°. Какво лошо има в повишението на температурата? Казвате: „Той е болен“. Защо той боледува? Как ще обясним научно, че човек трябва да боледува? Температурата трябва да дойде, има известни вещества, за които трябва да има аутодафе. Тази температура иде да изгорят нечистотиите. При повишената температура ще изгорят нечистотиите. Човек се уплаши и казва: „Не трябва да боледувам“. Ако не боледуваш ще умреш. Пък по-добре е да боледуваш отколкото да умреш. Ако не боледуваш ще се задушиш от тия нечистотии. Болестта е едно спасение от смъртта. Здравето е признак, че ти си в хармония със силите не природата. Здрав трябва да бъде човек за да бъде в хармония и никога да не нарушава законите на природата. Човек, който не нарушава законите на природата всякога може да бъде здрав. Всеки, който ги нарушава болестта трябва да дойде като средство за да оправи една погрешка.

Питам: Защо в даден случай, когато един учител ви пише 6 вие се радвате, а като пише 1 ученикът не се радва? В болестта като се повишава температурата, защо да не се радваш? Този учител наместо 37 туря 38. Где е тук несправедливостта? Турил ти е една единица повече. При 39 градуса – 2 единици. При 40 градуса – 3 единици повече отколкото заслужаваш. Где е сега злото? Вие с болестта влизате във физическия свят. Имате да

кажем на гърба си 45 килограма. Туй, което носите е 45 кила. Дойде някой, тури 1 – единица на вас и стане 46. Усещате, че той е ненужен товар. Или имате 47, пак имате ненужен товар. Сега, ако съберете (4 + 6) имате 10. Като съберете 10 (1 + 0) имате едно. Ако съберете (4 + 7) имате 11. А тях като съберете дава 2. (4 + 8) съберете дава 12, а тях като съберете, дава 3 (1 + 2 = 3). Този процес, за да се избавите от мъчнотията, която съществува, този товар трябва да го съкратите. На физическото поле по възможност да носиш колкото се може по-малък товар е най-приятно. Колкото повече носиш изхабяваш излишна енергия. Носиш 45 кила, какво ще спечелиш, нищо няма да спечелиш, ще изгубиш. Изхарчваш известна енергия повече, а тя струва милиони. Изхарчването на енергията струва милиони. Ти залагаш себе си за да добиеш 20–30 лева, не е разумно. Някой път човек залага здравето си за едно малко удоволствие. Искаш една чаша вино, то е едно удоволствие. Чашата вино е голям товар, 2 чаши е още по-голям товар, 3 чаши е още по-голям товар. Какво ще добиеш от една чаша вино? Ти ще се натовариш излишно. Това излишното ти е непотребно тебе. Та казвам: Имаме едно правило – когато материалната тежест се увеличава, положението се влошава. Когато материалната тежест се намалява, положението се подобрява. Затова всякога подобрение трябва да стане. Има една нормална тежест. Аз изхождам, всеки човек като се роди има нормална тежест. Запример, здравите деца колко тежат? Едно нормално дете като се роди, колко тежи? Някои деца тежат 1 кило, други 2, други 3 и по 4 кила и нагоре тежат ли? И до пет–шест кила има. Това мярка ли е? Защо децата трябва да се теглят? Трябва да има начин да теглят мозъка на симпатичната нервна система и цялото тяло да теглят. Отношение има между тежестта на мозъка и каква трябва да бъде тежестта на симпатичната нервна система и цялото тяло каква тежест трябва да има. В природата съществува един хармоничен закон. Едно дете като се роди каква тежест трябва да има? После в живота си постепенно пропорционално трябва да се притури при тази тежест да расте. Някой път вземате известни мерки. Ако си изгуби отношението, какво става? Да кажем имате ръст 165 сантиметра, средния, нормален ръст. Имате една широчина на врата 42 сантиметра. На основание на това предсказваме, ако не вземе мерки, от апоплексия или от затлъстяване ще умре. Трябва да се намали широчината на врата, да дойде 39 сантиметра, с три единици да се намали за да бъде нормално. 39 сантиметра обиколка на врата му да остане. Три единици трябва да се махнат от неговия врат. В този, дебелия врат се наслояват известни вещества, които препятстват на умствената деятелност и на кръвообращението. В много отношения препятстват да става кръвообращението правилно. Препятствува да текат електрическите токове правилно. Препятствува тази дебелина и на магнетизма да тече правилно. Три спънки има в човека. Ако един човек е 190 сантиметра височина и има един врат от 38 сантиметра, аз му казвам, че той скоро

охтика ще има. Това е твърдение, това може научно да го докажем. Защо? Съотношение има. В този човек с тънкия врат, в него става чрезмерно, усилено горение, че материалът се е стопил. Нямаме достатъчно материал, много силно горение има. И човек от силното горение може да изгори. Този, големият човек, колко сантиметра трябва да бъде врата му? – 40 сантиметра. Аз турям 41 пак е добре. Но 40, ако бъде е нормално число. Гдето кръвообращението става добре. Казвам: Когато природата създала човека е определила всичките удове какви да бъдат. По математически и геометрически е построила човека. Всеки един колко трябва да бъде неговата величина, размери? Много дългия врат в някои отношения е хубав, в някои не е. Много късия врат в някои отношения е добре, в някои не е. Късите вратове винаги са свързани със стомашната система. Дългите вратове винаги са свързани с дихателната система, с умствената деятелност. Ако задебелява врата ти, стомахът ти вече взема страната. Стомахът не е неутрален. Щом човек вземе страната на стомаха, ще се яви раздор в човека. Човек не трябва да взема страната ни на стомаха, ни на дробовете. Но трябва да държи онова равновесие, което съществува, да поддържа хармонията, която съществува между дробовете и стомаха. Дробовете трябва да се подчиняват на мозъка, но стомахът трябва да се подчинява на дробовете. Всеки друг орган на тялото трябва да се подчинява на стомаха. Краката, ръцете трябва да се подчиняват на стомаха. Той е главният, който поддържа, ако спре да изпраща храна на тях, веднага краката изгубят силата си, не ги кредитира, не праща достатъчно и тогава ръцете ще отслабнат, краката ще отслабнат. Та казвам: Най-първо има да се изучават разумните отношения, които съществуват в природата. Човек като се погледне ще види где му липсва отношението. Тук в ръката са дадени всичките диагнози. Няма да ви разправям. Но в ръката е дадено отношението какво е между дробовете, стомаха и мозъка. Дадено е кой господства. В лицето е дадена диагнозата. Ще знаеш кой господства – стомахът, дробовете или мозъкът. Ако е равномерно и хармонично, лицето е създадено от хармоничното отношение, което съществува между стомаха, между дробовете и между мозъка. Каквото е отношението на стомаха, дробовете и мозъка, такова е и отношението на лицето. Казваме: „Той е здрав човек“. Здравето се обуславя. Ако стомахът има плюс, ако дробовете имат плюс и мозъкът има плюс какво заключение ще извадите? Тия плюсове не спадат вече към една и съща система. Всичките са плюс, но мозъкът и дробовете служат на стомаха, те са плюс по отношение на стомаха. Аз бих турил на мозъка да има 2 – с едно плюс. Ако стомахът има плюс, веднага ще бъде свързан с физическия свят, ще искаш ядене и пиене. Животът за тебе ще бъде /ядене и работа/. Учиш се да можеш да ядеш и да работиш. В яденето ще имаме един процес на разрушение. Вземаш една ябълка разрушаваш. Казвам: Каква хармония ще се създаде в свят, дето постоянно се рушат нещата? Рибата, която се натъкнала на този въпрос, на

яденето, за да не разрушава, те решили да се гълтат цели. Отвън цяла се гълта, но като влезе в стомаха, стомахът, стомахът я дъвче. Питам: Ако вие създадете един свят какво трябва да бъде яденето? На физическото поле какъв трябва да бъде нормалния живот, как трябва да се яде? За в бъдеще да бъде чисто едно ядене, за в бъдеще в хигиената ще има следното правило: Ако имаш един болен човек и той ви даде един плод, той ще внесе в плода своето болезнено състояние, не яж този плод. Ако един болен шивач ви е ушил дреха, той ще внесе болестта в дрехата. Ако един болен учител (ви учи) той ще внесе болестта в знанието. Не приемай това знание! Ако някой пише книга и е болен, не чети тази книга! Здрави трябва да бъдат хората във всяко отношение. Здравият човек е, който е в хармония с природата. Ако той пише книга, чети тия книги. Един болен проповедник, каквото и да говори не го слушай.

Превеждат един пример, който се е случил в Ню-Йорк. Един знаменит проповедник страдал от стомашна болест, от отслабване на стомаха. Той постоянно говорил за второто пришествие, за страданията, които има да дойдат на хората. Изпоплашил всичките си слушатели и който го е слушал заболял. Най-после занасят проповедника в болницата, промиват стомаха му, лекуват го и след 4–5 месеца оздравява. Изчезват ония нечистотии, които имал и като се връща, проповядвал за царството Божие, за всичките радости, които очакват хората. Като се очистил стомахът му, проповядвал за братство и равенство. Показва, че стомахът му е здрав. Някои хора са песимисти, гледат мрачно на живота. Стомахът им е развален. Някои са оптимисти, стомахът им е здрав. Щом си песимист, стомахът ти е развален. Щом дробовете са развалени, имате квадрат. Щом мозъка е зле, имате вече куб. Щом човек говори помножавайте разстоянието. Стомахът умножавайте на дробовете и мозъка. Той има съвсем мрачна идея за живота. Подобрете положението на мозъка, на дробовете, на стомаха, веднага външната обстановка на природата се изменя за него. Някои неща той знае, но те са наложени от стомаха. Затуй потребно е хубава храна, за да се подобри стомаха, правилното ядене трябва да бъде отлично, за да имате здравословно състояние. При сегашните условия каква е идеята? Ще правите така, както правят лекарите. Един лекар, ако иска да направи инжекция, той ще вземе иглата, ще я тури в огъня, защото иначе има микроби, може да ги вкара в организма. Трябва да имате една губерка, ще я турите на пламъка за да се освободи от всички микроби, които могат да влезат във вашия организъм. Аз съм срещал много хора, които са се заразили. Паднала круша или някой друг плод на земята, българинът ще вземе крушата, ще я почисти отгоре и ще я изяде. След 3–4 месеца започва да страда от стомах. Вземи тази круша, измий я хубаво с топла вода, че тогава я яж. А българинът я трие с ръка. Някой път не става нищо. Трябва да видиш мястото дали е

чисто. Ако е чисто, никой човек не е минавал, яж я. Ако мястото не е чисто дето е паднала крушата, не я яж. Някой път има микроби. Децата ходят по гробищата да ядат там плодовете по дърветата. Много болести могат да добият. Много са мазни, много са хубави плодовете на гробищата, но не са здравословни. Сега хората взимат изверженията на животните и с тях торят нивите. По този начин ние нямаме чисти плодове. Плодът е чист без никакви торове, само това, което иде от слънцето и торът, който пада от листата на дърветата. Животинските торове не са така хигиенични.

Казвам: Разчитайте на онова, което ви е дала природата. Разчитайте на чистия въздух, на чистата вода. Разчитайте на чистата вода, вземете житце, сварете го. Наместо да го мелите, сварете житото. Има едно неудобство, дърва няма. А да го свариш на електричество, колко ще ти вземе? Не разполага човек със средства. В природата съществува друг закон. Малкото благо привлича многото. Вие ще кажете: „Защо е така?" Малкото привлича, ще обясня защо. Имате една долина и до нея имате остър планински връх. Винаги всичките блага от върха слизат в долината. Малката долина привлича богатствата на планинския връх. Малкото разумно благо само по себе си привлича голямото. Казва: „Малкото може да дойде при голямото, то е разумно съчетание". Природата е винаги на страната на слабите. Светът е създаден от малки неща, светът е създаден от безброй малки частици. Тия частици определят началото на цялата земя. Като казваме „Светът е създаден", създаден е от малки същества, които образуват земята. И ние се занимаваме само с общите резултати. Искаме да бъдем големи. Искайте да бъдете малки, но разумни. По-добре малки разумни, отколкото големи и глупави. Тогава малкият разумен, на неговата страна е цялата природа. А онзи, големият и неразумен, природата не е с него. Това са твърдения. Кога природата е с нас? Щом умът ти не е смутен – природата е с тебе. Щом чувствата не се смущават – природата е с тебе, щом волята ти не се смущава – природата е с тебе. Вътре в себе си ти си спокоен. Отвън може да имаш препятствия, то са нищо външните препятствия. Когато природата е в единение отвътре, външните препятствия, то са условия за подобрение. Преодолееш едно препятствие, друго, ти се насърчаваш. Човек в духа си трябва да бъде в изправност, в хармония с природата. Умът му трябва да бъде в хармония с неговите чувства и неговата воля. Тогава може да се учите. Само така науката може да има полза. Когато умът е потъмнял, когато чувствата са потъмнели, когато волята е потъмняла, тогава може ли да бъдем полезни? Да допуснем, че имате едно лице, по прави линии направено.

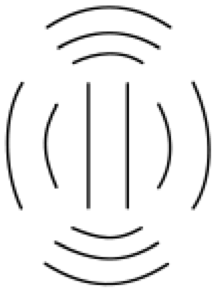

Фиг. 6

Може да имате едно лице такова (Фиг. 6). Когато срещате един човек, на когото скулите му са издадени, а долната част на лицето е хлътнала, какво показва? Показва разстройство на стомаха. Ако бузите са много хлътнали показва, че стомахът не е развит. Ако тази страна е пълна, показва, че стомахът е в добро положение. Или срещате един човек на когото носа е стеснен. Показва, че дробовете му не са добре развити. Има нещо, което в носа не ви харесва. Не ви харесва понеже дробовете са в анормално положение и носът не е развит правилно. Чувствувате на друг човек челото не е нормално, не го харесвате. Показва, че мозъкът не е развит. Горната част на челото показва състоянието на мозъка какво е. Носът показва състоянието на дробовете какво е. Бузите отстрани на лицето показват състоянието на стомаха какво е. Носът трябва да бъде в хармония с дихателната система. Лицето отстрани трябва да бъде в хармония със стомаха. Някой път човек е песимист. Песимизъмът му се дължи или на стомаха, или песимизъмът може да се дължи на мозъкът, или пък може да се дължи на чувствата. Ако имате стомахът, дробовете и мозъкът, ако и трите са отрицателни тогава се отблъскват. Затуй по отношение на ума, стомахът трябва да бъде минус, а умът плюс. В едно здравословно състояние трябва да имате два минуса с един плюс. В природата съществува този закон. Бащата е плюс, майката е минус, детето е неутрално. Или пък имате два минуса и един плюс. Детето трябва да бъде в хармония или с майката, или с бащата. Понякой път аз навеждам тия психологически неща, които са верни. На някои ваши състояния не знаете какъв е източникът. Неразположен си, не знаеш източника къде е. Може това неразположение да се дължи на вашият ум или може това неразположение да се дължи на вашите чувства. Не е лошо, че си неразположен. Но това неразположение се дължи на недоимък. Щом си неразположен имаш недоимък. Някой път може да имаш недоволство. Недоволството може да е плюс, недоволството може да е минус. Един минус и един плюс всякога те се приближават. И в природата тия страдания, които имаме, ние се натъкваме на същото. Ние искаме да устроим един свят без противоречия. То е невъзможно да се създаде един свят без противоречия на земята. Плюс и минус съществуват. Ние искаме в умствено, в духовно, във физическо отношение да бъдем щастливи. То е невъзможно при сегашните условия. Като резултат е невъзможно. Ти

трябва да знаеш, ако имаш едно приятно чувство, една две минути, ти трябва да знаеш, след всяка радост да очакваш да дойде една смяна, едно голямо разочарование. В природата имаме същия закон. Виждаме лятно време имате 40–50 градуса топлина и през зимата ще имаме толкова студ. Ще дойде смяна, ще се смени хубавото време. Казвате: „Защо е така?“ Така стават смени и на екватора, гдето е много топло, вечерно време става така студено, че дори лед се образува. Винаги в природата съществуват резки промени, противоречия, които са за да се внесе една хармония, едно противоречие е потребно. То е потребно, както понякой път тренът не може да тръгне, въртят се колелата на едно място. Не може да подеме понеже е гладко. И затова турят пясък на релсите. За да тръгне трена, трябва да се тури пясък, иначе колелото се върти около себе си, не може да тръгне. Сега не се изисква всичко да бъде гладко в живота, защото ще седиш само на едно място. Ако остане само мозъка да работи пак е лошо. Големите противоречия и малките противоречия са на място. Малките противоречия в ума са на място. Малките противоречия в сърцето са на място. Малките противоречия във волята са на място. Големите не са на място. Та сега, когато ви заболи главата, гледайте от големите противоречия ли е, или от малките. Ако е от малките, тогава дайте един банкет. Кажете: „Днес ще дам един банкет, понеже имам едно противоречие, което е за добро“. Така трябва да се гледа на живота. Всеки един от вас това може да го провери. Ако така сме се възпитавали тогава ще създадем в себе си друго устройство. Ние с нашите песимистични мисли и чувства, създаваме лоши условия, трябва да имаме оптимистични мисли и желания. Някой вижда живота мрачен, защо го вижда мрачен?

Каква беше сега основната идея, откъде започнахме? Какво беше първата предпоставка? – Прилежанието. Какво значи прилежание? При – лежа – ние. Казвам: Отидох при него. Лежи. Отидох при онзи, който лежи. Ние – значи е ние. Значи аз отидох при ония, които лежат и си почиват. Някъде става трудно П-то. Първата буква на думата, е един елемент, който показва, че в природата имате живот да се изяви.

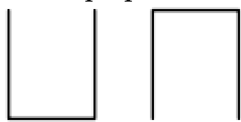

Фиг. 7

Този цвят (Фиг. 7) като се зачене, се обръща надолу. П-то показва нещо, което е заченато. Р-то показва в дадения случай слънчевият лъч, който иде отгоре. И-то показва посока на движение, един плод, който е завързал. Р-то означава слънчевите лъчи, които идват отгоре, върху плода. Този плод ще дойде долу. При туй, което е заченато, ще слезе при него. Лежа – показва енергия, която слиза от слънцето. А-то показва труд. Този плод пак ще дойде. Н-то е противоречие. Н-то е, ако живееш неразумно. Всяко

противоречие в края ще се превърне на разширение. Ако сме разумни в човешката мисъл и чувства ще се превърне на разширение. Това е един анализ на съдържанието на една дума. Има разни елементи. Всичките думи имат свой произход. Всяка дума има свое съдържание и свой произход. Тя показва от какво е произлязла и какво съдържа в себе си. Думата „гладен“ показва, че ти липсва нещо, а нахраних се, означава, че си задоволил недоволството. Гладът показва липса. Нахраних се, вече показва, че гладът е задоволен. Всичките думи имат едно естествено съдържание. Гладът показва, че му липсва нещо. Жадният показва пак минус. Когато сте гладен не е лошо нещо. Когато имате жажда, жаждата не е противоречие. Жаждата, гладът, страданието, това са велики сили, които ни подтикват. Без страдание нищо не може да направим. Това са подтици в света. Съвременните хора ни е страх от това, с което природата може да ни услужи. Гладът, не е който ражда смъртта, но е гладът, който ражда подтика. Глад, който уморява човека, той е едно зло. Той може да го избегне. Не трябва да превръщаме гладът в смърт. Трябва да приемем благото, което носи. Когато човек гладува за знание, учен става. Когато няма глад за знание, учен не може да стане. Когато не гладува за знание, нищо не става.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
6 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 31. X. 1941 г. петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1941_11_02 Трите неща
утринно слово

ТРИТЕ НЕЩА

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„Кажи ми Ти истината“
Ще прочета двайсет и пета глава от Деянията.
„Венир Бенир“

Учителят даде да се прочете лекцията „Стари и нови възгледи“ от „Неразрешеното“, том втори, шеста година на общия клас.

Сега това са минали работи, които сте ги позабравили. Казвате: „Какво се е говорило, сега е по-ясно.“ Казва някой: „Не трябва да правиш зло.“ Злото добро може да се направи и доброто зло може да се направи. Лошото човек може да направи добро. Представете си, че ние представим тъмното – зло, може да се спънеш. Тъмнината не я желаем, желаем всякога деня. Тъй както земята е създадена, половината време прекарваме в тъмнина и трябва да си служим с известна светлина, сами трябва да я създадем. Представете си, че вие имате един приятел, когото преследват. Завеждате го на тъмно и загасвате свещта. Трябва да загасите, за да го спасите. Ако държиш запалената свещ, ще го хванат и ще го умъртвят. Кое е по-хубаво? Ще загасиш свещта. Тази свещ е потребна в тъмнината да покажеш кой накъде отива. Сега това е едно сравнение. Знаете положително кое в света е зло и кое добро. Да кажем, откраднаха ти парите, нали така. За тебе е зло, но всъщност не е зло. Ти вървиш по сушата, носиш двайсет килограма злато, въобразяваш си: двайсет килограма е доста почтена сума, те са над два милиона. Но ти се качиш на парахода и с тия двайсет килограма те хвърлят във водата, ти ще се удавиш. Не е ли по-добре да ти вземат златото, и да останеш жив? Всичкото злато на земята е твое. Ако обичаш Бога, всичко е твое, ако не Го обичаш, нищо не е твое. Някой казва: наследник. Никой не може да бъде наследник, който не обича. Туй трябва да се загнезди в ума ви.

По някой път съм говорил за любовта, и още като излизате оттук, мушкате се. Почакайте поне да излезете. Казвате: „Махни се оттук, отворете път.“ Който и да е от великите хора, от Учителите, като дойдат на земята, няма да търсят царска корона, но много проста форма. Навсякъде обикаля, с никого не се блъска, не казва: „Варда, велик човек минава.“ Вие всички

искате да ви се отваря път да бъдете видни, някъде авторитет. Ако всички бяхте авторитети, кой ще ни служи? Ако всинца сме авторитети, всинца искаме да бъдем свободни. Хубаво, ако всинца сме господари, какъв ще бъде светът? Всеки сам трябва да работи. Че ти искаш да бъдеш господар, че ти искаш да имаш слуги, то е безлюбие.

Някои питат в оня свят ще се познаваме ли. Ако се обичаме, ще се познаваме, ако не се обичаме, познаване няма. В оня свят когото не обичаш, никога няма да го видиш. И той щом не те обича, няма да се познаете. Щом не се обичате, в оня свят няма да се срещнете, ще ви заведат далече. Някои мислят, че при Господа ще се разправят. Който иска да се съди, Господ го оставя тук да се съди. В небето съдба няма. Чудни са хората. Изпил той едно шише вода, ще го съдят, че направил престъпление, без позволение изпил водата. Няма никакво престъпление. Ако имаш цяло езеро с вода, че започнеш да я продаваш, мислиш ли, че ще бъдеш един праведен? Ако някой дойде и от езерото напълни едно шише с вода, казваш: „Какво право имаш ти да пиеш от тази вода?“ В коя книга е написано, че не трябва да пиеш вода отдето и да е? Де е писано, че в природата да не пиеш вода? Де е писано в природата, че не трябва да дишаш, отвън да дишаш? Ако трябва да излизаш и отвън да дишаш, какво ще бъде положението ти? Нали всеки един от вас си е направил един закон, всеки има едно понятие.

Преди време беше дошъл един, че ми се оплакваше от жена си. Давам му наставления, казвам: „Тя не е толкоз лоша.“ Казва: „Ти опитвал ли си жена, женен ли си?“ „Не.“ „Ожени се да видиш.“ „В какво седи лошевината?“ Казва: „Опасна работа, то няма по-лошо същество.“ Казвам: „Като е толкоз лоша, какво те привлече да се ожениш?“ Казва: „Омая ме.“ Омаяла го. Че как, какво е това омайване? Аз виждам как седи работата, казвам: „Но ти не ми говориш истината.“ „Че как не ти говоря?“ „Ти беше един бедняк, тя беше една богата мома. Ти искаше да следваш в странство, за пари се ожени. Понеже твоето положение се подобри, пък тя е болна, гледаш вече на чуждите жени, които са по-здрави. Пък търсиш богати жени.“ Той започна да мига. Казвам: „Най-първо, тя е дъщеря на Бога. Господ я направи, не може да ти бъде слугиня. По любов може да ти слугува, но не насила. Господ насила не я застави да Му служи, казва: „Ако Ме обичате, да Ме слушате.“ Казвам, Бог никога насила не ни заставя да Му служим. Някой път някои хора имат следното разбиране. Бог изисква ние да Го любим, защото само чрез любовта иде благото. Въздуха трябва да го дишаш, за да ти даде онова, което има. Ако кажеш: не искаш да го дишаш, на себе си не правиш добро. Ако не дишаш, ти си осъден на смърт. Трябва да ядеш, чрез яденето иде Божественото благо. „Защо Господ така направи света?“ „Как трябваше да го направи?“ „Да не ядем.“ „Хубаво,

престани да ядеш.“ „Ще умра.“ „Тогава яж.“ „Кажи, казва, какво трябва да правя?“ Казвам му: „Обичай я.“ „Как да я обичам? Такава змия може ли да се обича? Такава змия обичал ли си?“ „Първата жена се разправяше със змия, нали змията я съблазни. Жена ти ще те научи как да се разправяш със змията.“ Седи той недоволен, мисли за себе си, че жена му трябва да му слугува. Има слуги, мисли, че трябва да му слугуват. Злото е там. Мислиш, че има Господ в света и мислиш, каквото Му поискаш, да ти даде. Ако ти от въздуха искаш, за малки работи почваш да мислиш, казваш: „Дали Господ съществува, или не?“ Някой път вие мислите, че Господ ви е забравил. Често Господ ни забравя, когато оглушеем. Когато станем глухи, забравя ни, понеже говори, и не чуваме; когато станем слепи, Господ ни забравя, не виждаш къде ще те води. Ти искаш блага. Ако ти имаш ония чувства в себе си, ти искаш да благуваш в света, но трябва чувствата ти да бъдат отворени. Каква полза ще има да те заведа на един концерт да слушаш, когато си глух? Защо ще платя за билет сто–двеста лева, когато не слушаш? Защо ще ходиш на една изложба, когато си сляп? Хем си глух, пък си и сляп, нищо не виждаш. Какво ще видиш?

Сега казвате: „Кажи ни в оня свят ще те видим ли?“ Ти си в оня свят. Ти си дошъл в оня свят. Погрешката е, че ти не вярваш в оня свят. Този свят е оня свят. Оня свят е тоя свят. Че как? Тъй е. Ти си сега в рая и тъй както вървиш, ще те изпъдят. И Ева беше в рая, но като яде от плода на забраненото дърво, изпъдиха я навън. Всеки човек, който изгуби любовта, изпъждат го из рая навън. Когато вѐдя, че един вол умрял, аз се радвам, че волът се е освободил от непосилния труд. По десет–двайсет часа на ден оре, биене по гърба. Казва: „Умря волът ми“, плаче не от любов за вола, но плаче, че няма кой да му носи товара. Умрял Драган, Иван, плачем. Защо? Казвам, сега трябва едно верую, което да засяга хората. Какво значи трябва да живеем? Нищо не значи. Някой път седи някой и ми казва: „Как ги търпиш тия?“ „Че какво има да ги търпя?“ „Че те са невежи.“ Казвам: „Тебе те продават, ще видиш колко им стига умът.“ „Простаци.“ Рекох: „Много се лъжеш. Набиват те на общо основание.“ Казват например, че свините са много глупави. Но там, дето има сто–двеста свини, хвани едно прасе. Като започне да квичи, всичките се нахвърлят. Ако не го пуснеш, ще те разкъсат. Значи кооперират се, казват: „Не позволяваме да го буташ.“ Много вълци са плащали с живота си, като хване една свиня, другите се нахвърлят и на парчета го правят.

Правилото сега: приложете любовта. За мене три думи са важни в света. Аз наричам X един елемент, X е елемент, който привлича; Y – това, което отблъсква; Z е това, което движи света. Като видя един X, казвам: това е, което привлича. Като видя един Y, казвам: това е, което отблъсква. Като видя Z, казвам: това е, което движи света. Вие казвате: „На какво е равно

Х?“ Х е равен, че ако няма нищо, което да те отблъсква нагоре, като те привлече, ще паднеш отгоре, ще се наклониш. Като има нещо, което те отблъсква, както птиците имаш съпротивление. Та вие казвате: „Защо трябва да любя?“ Трябва да има нещо да те привлича. Казваш: „Той не ме обича.“ Трябва да има нещо да те отблъсква. Вие се приближавате много наблизо, трябва да има нещо, което да ви държи на разстояние. Вземете в музиката. Някой път някой ще дойде да ти говори и дойде на ухото ти, каже нещо; ще дойде, ще тури устата си на ухото, после ще целуне ухото. Никога не позволявай да ти говори на ухото. Ако всеки ден ви говори на ухото и ви го целува от едната и от другата страна, какво ще придобиете? Ще се изтрият ушите ви, нищо повече. Има такива идоли, дето едно време са ги целували с векове, та са се обезобразили, краката, дето са ги целували, са обезобразени.

Новото положение е, че трябва да изучавате нещата. За Христа казвате, че не можете да бъдете като Него. Защо ние, християните, да бъдем като Него? Ти искаш да направиш нещо, което не е добро. Кажи: „Ако Христос беше на мое място, какво щеше да направи?“ Всички вземат и цитират онзи стих, казват, че Христос, като влезе в храма, направи камшик и изпъди всички; влезе вътре, вдигна скандал, претури масите с парите, изпъди ги навън. Вие какво разбирате? Вземете един камшик, и вашите лоши мисли, желания и постъпки, изпъдете ги навън всичките. Храм е вътре във вас. Вие влезте в себе си и изпъдете всички лоши мисли и желания, това се подразбира. Вие искате като Христос да вземете един камшик. Мислите ли, че онези хора тъй ще седят? Казват: „Кой ти даде тази власт?“ Казвам, ние често правим така. Силният мъж бие жена си, защо? Защото не му се покланя. Силната жена бие мъжа си, защо? Защото не ѝ се покланя. Богатият измъчва сиромаха. Защо? Защото не му се покланя. Целият порядък на нещата е обоснован на едно криво разбиране: без любов в света. Туй, което съществува в света, съществува по единствената причина, че ние сами се объркваме, сами се съдим. Ние сами разрушаваме живота си. Седи човек и казва: „От мене нищо няма да стане, моята работа не ми върви. Ще остареем, да ядем и пием.“ За старост не говорете. Станеш на седемдесет години, старост ли е това? Смешна е тази работа. Преди години учените казваха, че слънцето обикаля за двайсет милиона години. Сега някои дошли на мнение, че двеста милиона години вземало да обиколи слънцето около своя център. Ако вие сте жители на слънцето, значи на една година като сте, ще бъдете на двеста милиона земни години. Питам, една земна година каква част е от слънчевата? Двеста милиона години земни, вие ще бъдете малко дете на една година, на слънцето, което не може да говори. На земята вие милиони пъти сте остарели и сте се прераждали. Каква е тази философия? Като кажеш, че си остарял, поумня ли? Старостта отблъсква човека, той трябва да престане

да върши глупости. Старият човек никога няма да бие някого. Те са много умни, старите. Аз да ви приведа един пример. Минава един стар човек през едно село. Върви едно своенравно дете и удря с камък дядото в гърба. Казва: „Синко, благодаря ти. Ела да ти платя, че ми се изправи гърбът." Дава му двайсет пари. Казва: „Аз нямам много, на, стария чорбаджия удари, той ще ти плати повече." Отива и удря чорбаджията с един камък, но той го налага. Старият не си отмъщава, той трябва да бъде умен, нищо повече. Дошла някаква неприятност в живота, то е от някое дете, някой камък хвърлило. Казвате: „Дайте му двайсет стотинки и му кажете смисъла на числата."

Мене са ме питали: „Как да се запознаем с Христос? Как да Го видим?" По-лесна работа от тази няма. На кои се явява Христос след Възкресението? На онези, които Го обичаха. На онези, които Го разпънаха, не им се яви. Аз ви казвам: ако обичате Христос, Той ще ви се яви; ще дойде вечер, като седите в стаята, ще каже: „Имате ли малко хляб?" Ако не Го обичате, ни глас, ни слушание. Сега чудно е, че онези, които не Го обичат, искат да Го видят. Ти искаш да видиш слугата си, който те е обрал, не от любов, но искаш да го видиш, да го туриш в затвора вътре. Затова аз съм слушал много проповедници да цитират: „Потърсете Ме в ден скърбен и Аз ще ви помогна." Господ казва да ти помогне, че тогава да Го обичаш. Търсѐ Го не когато си здрав, но когато никой не може да ти помогне, тогава Го потърси. Казваш: „Как да Го потърся? Той ме е забравил, Господ." Блудният син какво представя? Христос ни казва, че този, младият син, като отива в странство дойде до положението да пасе свине, не му даваха и рожковете да яде. Тогава баща му не отиде да го търси, но казва: „Да си учи урока." Когато в него се яви съзнанието, казва: „Да се върна при баща си", носи идеята: недостоен съм да бъда твой син, но като един от слугите. Баща му, като го вижда отдалече, събужда се чувството на любов, хвърля се, прегръща го, целува го, даде му нови дрехи, закла храненото теле и всички се веселиха, че се е върнал. Съвременните хора искат Господ да слезе от небето и да ги търси на земята. Никога няма да бъде това. Ние всички трябва да се върнем при Него. Ние всички трябва да се върнем и да кажем това, което никому не е казано. Да оставим всичко онова, което е старо, което ни е погрозило. Ние сме станали бедни от ядене и пиене, остарели сме от ядене и пиене, не можем да мислим от ядене и пиене. Казвате: „Какво ще прави сега?" Онзи свещеник казал на слугата си: „Стояне, какво ще се прави в оня свят? Ще има тракане със зъби." „Абе, дядо попе, твоите зъби са опадали, няма какво да се боиш." Мисли, че в оня свят ще има скърцане със зъби.

Радвайте се. Скръбта в света е истинската страна, на земята, на любовта. Тъй седи въпросът. И едното, и другото е от любов. Често аз съм гледал как

са признателни някои деца. Носил го някой на гърба си, това дете го прегърне, целуне. Аз не съм го носил на гърба, значи не ме прегръща. Че този човек е направил нещо заради него. Вие искате да ви обичат. Че какво сте направили вие сега? Тъй разсъждавате? Ние искаме да ни обичат. Че Господ ни е обичал много повече, отколкото ние съзнаваме това. Няма друго същество, което да ни е дало толкова блага, както Господа. При това, ние седим при това, което имаме и казваме: „Голо здраве защо ни е?" Не мязайте на оня Стоян от Варненско, който казвал: „Голо здраве защо ми е дал Господ?" Като лежал три години болен, казва на майка си: „Мамо, Господ с камъни да ме товари, но здраве да ми даде."

Казвам, да благодарим на Бога за това, което ни е дал. Сега тия работи не са нови работи. Новото седи в запалката. Аз може да запаля всинца ви, но ще започнете да димите, горенето не е правилно. Лесна работа е запалването, но и някои фитили не са хубави, ще се образува къдеж. Нали в Православната църква на Великден в църквите се образува къдеж от свещите. Трябва да има онова, пълното, горение, светлина без къдеж. Погрешката е там, че ние не даваме ход на проявлението на любовта. Ние проявяваме любовта много користолюбиво. Аз наричам безкористната любов седи в следното: един богаташ оставил на слугата си всичко като наследник. Значи господарят е проявил любов. Той оставил всичко, дал на негово разположение. Като се върнал, взел всичкото. Сега Бог ни е дал цялото тяло на разположение. Той, като дойде, иска нещо от нас, ние казваме: „Това тяло е мое, очите са мои." Като ти го даде и ти го вземе Господ, ти казваш: „Защо ми го даде?" Даде ти го за един ден, благодари; даде ти го за два, благодари. Да бъдеш готов и за един час да благодариш. Вземе ти го, казваш: „Как така да ми го вземат, то е мое?" Умрял някой, плачат заради него. Какво е умирането? Ако някой човек е съблякъл старите дрехи и го пратят на баня да се очисти, да се нахрани добре, трябва ли да плачем, че е изгубил старите си дрехи и е облякъл новите дрехи? С новите дрехи не можем да го познаем. Как ще го познаеш? По-рано беше брадясал, сега няма брада, млад станал; по-рано шапка нямаше, сега има шапка, нови дрехи. Казвате: „Не можем да го познаем." Жените са умни, освободиха се от брадите, от които мъжете не са свободни. Знаете защо се освободиха жените? Понеже всеки косъм е правило, закон има. Защо съдят мъжа? Защото брада има. Жената я съдят само заради косите на главата ѝ. Мъжа го съдят и заради космите на брадата.

Сега в любовта има една приятна и една неприятна страна. Всякога знайте, че неприятните неща в света всякога донасят много по-голямо благо, отколкото приятните работи. Питам: задавали ли сте си вие въпроса защо Христос се нагърби с греховете на хората? Тъй както го разбирате, аз разглеждам въпроса малко по-другояче. Много теории има. Нали

болестите с храна се лекуват? Всяка болест с храна се лекува, понеже грехът на хората дойде по единствената причина на храната; отровна храна яде, тя внесе смъртта. Следователно Христос донесе друга храна от дървото на живота. Христос беше първият плод от дървото на живота. Казва: „Който Ме яде, има живот в себе си.“ Следователно, като ядоха от дървото на познанието на доброто и злото, дойде смъртта. Той дойде и донесе храната от дървото на живота. Кой е този плод на познание добро и зло? Лошото учение, злото внесе смъртта. Доброто учение на любовта внесе живота. Тогава работите моментално ще се оправят. Ние искаме по механически начин да оправим живота. Дадем малко хляб на беден човек, дадем пет–десет стотинки на някой просяк, мислим, че това е добро. Като идем в оня свят, смешни ще бъдат хората. Ще им дадат една скъсана черга, която дали някому, в оня свят ще намериш едно скъсано палто, скъсани чорапи – всичките добрини. Имаше един дядо Димитър в Сливен, разправяше ми една приказка. „Бях послушник, казва, в един монастир за калугер.“ Той беше един много умен старец на осемдесет и пет години. „После не можах да стана калугер, напуснах монастиря. Един ден остана доволен от мене игуменът, че ми даде едни нови цървули, моите бяха скъсани. Като ми даде новите, аз подарих моите на един друг калугер. След десет дена сънувам един сън, че съм на оня свят. На всички сложили хубави паници, а пък пред мене моите скъсани цървули, и ядене турили в тях. Казват ми: „Това си дал.“ Намерих в оня свят само цървулите, които дадох, нищо повече.“

Казвам сега: оставете това просене на скъсани палта. Ще дадеш всичко с любов. Онова, което направиш от любов, то е единственото дело, което жертваш. Ти носиш плода на живота. Онова, което направиш с любов, то е с нас заедно. Писанието казва, че ония дела ще бъдат с нас. Сега да се освободим от вътрешните заблуждения. Дойде някой път човек, недоволен е, има едно мърморене. Много мъчно е човек да се освободи от стария мърморко. Старият човек е ужасна работа. Като дойде, ще ти покаже всичките погрешки на хората. Всички са виновни, само ти си праведен. Където идеш: това не ти направили, онова не ти направили, всичко престъпно, всичко опако. И добро като направиш, и то е такова, всичко е зло. Ти не можеш да видиш Божествената светлина. Мислите ли, че ако вие се ожените за един дявол, ще го направите светия? Мислите ли, че ако красивият мъж се ожени за една дяволица, мислите ли, че ако се влюби в една дяволица, на модерен език ви говоря, че тя ще стане светица? С дявола се разговаряте, не прави отношения с него, всякога вие ще платите заради него. Той преди вас изучил психологически, знае всичките тънкости, слабости на жените, много добре ги знае. Женският дявол знае всичките слабости на мъжа. Мъжкият дявол знае всичките слабости на жената. Тъй щото и двете знае, всичко знае. Ако искате да се справите, то е

невъзможно.

Та казвам, светът на злото може да се затвори за вас. Затворено да бъде злото, да бъде външно, не вътрешно. Няма какво да го викаш, да го угощаваш. Отвън може да се разговаряш. Не му давай достъп да влезе в рая. Щом влезе в рая, злото непременно ще направи пакост. Не му позволявай на злото да влезе в ума ти. Не позволявай на злото да влезе в сърцето ти. Не позволявай на злото да влезе в душата ти. Туй е правило. Отвън може да се разговаряш. Затова любовта трябва да се тури като броня.

Три неща: X, Y и Z. X е това, което привлича, любовта е това, което привлича. Туй, което отблъсква, е мъдростта. Истината е, която движи света. Тогава дяволът не може да влезе вкъщи. Дяволът бяга като попарен от любовта, която го привлича. Той знае и силата на знанието, на Божията мъдрост, че го изхвърли из рая навън; падението се дължи на това, като го изхвърли. Знае и силата на онова, което движи света, че той ще бъде вързан. Всеки човек, който служи на любовта, той е спасен в живота. Сега, ако идете на оня свят, какво ще кажете на Господа, кажете ми? Че вие сте в оня свят, какво ще кажете? Господ ще ви хармонира. Какво искате? Няма да кажете една лъжа. Ще кажеш: „Господи, доволен съм от всичко, което си създал, старая се да разбирам. Сам себе си съдя, не очаквам да ме съдят, да кажа: това ще направя, онова ще направя.“ Направя една погрешка, никой не ме е видял, малка погрешка някъде, запетая или точица. Виждам, че това не е право. Някой иска да му дам хляб. Ида, измия ръцете си. Моето правило: като иска някой да му дам хляб, ще ида, ще измия ръцете си, с чисти ръце да му дам. За себе си като пипам хляба, с чисти ръце, мия си ръцете, за другите не се мия: престъпление е. Някой път съм неразположен. Дошъл някой, разрешавам някоя задача, не излизам да го посрещна, защото, ако изляза, ще бъда малко начумерен, ще питам: „Какво искаш, защо хлопаш?“ Това не е право. Нямам право да кажа: защо хлопаш. Той хлопа, аз си мълча. Така нашият „свети Георги“ иде един ден. Носеше ми яйца. Никому не продава яйцата, казва: „На Учителя“, защото му плащах на яйце четири–пет лева. Защо му плащам? За да ви разправям сега на вас. Иде той, носи яйцата, тропа. Аз мълча. Тропа по-силно, пак си мълча. Още по-силно хлопа, пак си мълча. Защо мълча? Мълча аз, защото продаваше яйцата на мене. Като му дам по три–четири лева за яйце, лицето му усмихнато, приятно му е, че оценявам. Щом му дам един лев за яйцето, свие вежди. Значи по пет лева за яйцето, като му дам, е доволен, а един лев за яйцето – не е доволен. Питах го някой път колко лева му дават за яйцето, често си казвах: „Ами ако ти си на мястото на дядо Георги, и ти тъй ще направиш.“ И аз като дядо Георги съм бил. Туй е егоизъм. Той беше доста хитър. Няма по-мъчно: да се отнасяш добре с хората, най-

мъчното изкуство е то. Да обичаш тия, които те обичат е лесно, но да обичаш онези, които не те обичат, е най-мъчното изкуство, не е лесна работа.

Та казвам, геройството е там, че да го направите. От себе си започнете най-първо. Като направиш една погрешка, да се не осъждаш. Като направиш една погрешка, да си кажеш: „Няма нищо, ще поправя тази погрешка." Тъй ще кажеш: „Ще поправя тази погрешка." Защо я направи – не съди себе си, тъй кажи: „Ще поправя тази погрешка." Нищо няма, усмихни се. Вземи огледалото, погледни се и кажи: „Ще поправим тази погрешка." Не става тази работа. Тъй както се научиш да говориш, ще приложиш правилото и на другите, ще обичаш другите както себе си. Ние и със себе си не знаем как да се обхождаме, и с другите е невъзможно. При самовъзпитанието ще започнете със себе си. Не съди ума си. Направиш една погрешка, зарадвай се. Поправиш я, зарадвай се два пъти. Поправиш една погрешка, усилваш волята си. Направиш една погрешка в мисловния свят, зарадвай се, ще приложиш знанието си. Бориш се някъде, завалят те на земята, зарадвай се, че ще започнеш да се упражняваш, ще станеш по-силен. На всичко се радвай в света. Когато злото дойде, показва, че не си силен. Ще идете да се понамажете с масло. Като се борите със злото, не трябва да имате никакви дрехи, но поне като турските пехливани, намазани със зехтин. Като те хване, ще се хлъзга. Ако не можеш да се бориш със злото в света, де ти е силата? Ние искаме Господ да се бори. Аз ще хвана злото, то държи, и аз държа. То отгоре, аз отдолу, то отдолу, аз отгоре. Така ще се въртим, докато победя.

Ще ви приведа един пример, един българин ми го разправяше. Той бил в Америка, страдал от разстройство на стомаха. Казва: „Цяла година не можах да спя спокойно, ще полудея. Точно като заспя хубаво, дойде един с един голям нож, все в корема ме мушка. Като дойде, веднага се уплаша, тъпче ме. Всяка вечер идеше. Най-после, дойде ми наум да се боря. Една вечер ми дадоха една сабя. Като започне той да удря, и аз удрям. После той се уплаши. Хукна да бяга. Подгоних го, влезе в една дупка. Излязоха две негови деца, насякох ги. Станах сутринта: свободен съм от болестта." Един факт е. Ще се бориш. Който победи докрай, той спасен ще бъде. Не да ви спасяват. Вие искате спасение. Христос спасява, Той показва пътя на любовта. Ще се бориш. Като хванеш злото, ще се бориш с него.

Сега искам да бъдете добри пехливани всичките. Нищо не значи, че гърбът може да е кален. Всеки от вас кален да е, но да излезе юнак. Като излезе, да каже: „Победата вече е моя." Пожелавам ви сега победата да е ваша.

Да престанете да носите тягостите на света. Нека всеки да носи своята

тягост и да бъде свободен.

„Отче наш“

Четвърто утринно слово
2 ноември 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_11_02 Външна и вътрешна работа
неделна беседа

ВЪНШНА И ВЪТРЕШНА РАБОТА

Отче наш.
„В начало бе Словото“.

Ще взема два стиха – 19 и 20 стихове от 15-та глава от Евангелието на Матея: „Защото от сърцето излизат помисли лукави. Това е, което осквернява сърцето.“

„Духът Божи“.

Функции на човешкото сърце. Външна и вътрешна страна на сърцето Външна и вътрешна работа.

Дадено е, от отрицателната страна на сърцето излизат лукави помисли, но от сърцето излизат и добри помисли. Че ако една река минава през една почва, която е чернозем, непременно ще измени своята чистота и бистрота. От бреговете ще вземе кал, водата ще се смеси с калта. Казва: Колко водата се е развалила! Това е неразбиране. Тази вода е потребна за тор, за наторяване. Сега злото е там, че хората мислят, че когато имат една лукава мисъл, че им е потребна, че тя е едно богатство за тях. В дадения случай, богатството е една показа. За туй богатство ще те претрепят хората. За няколко милиона, ще те претрепят, ще те очистят. Не че те мразят, но искат да вземат богатството, понеже знаят, че не си готов да се жертвуваш. Ако си умен човек, два месеца преди да те утрепят, да кажеш: Братя, елате да ви дам, ще ви направя наследници. Аз ще взема вашето място. Вие ще възразите: Нали има закон? Че и законът не може да ги хване. Сега закон съществува след като се направи престъплението. Нямаме закон, който да предотврати престъплението. Като направи някой престъпление, разтичат се стражари, търсят го детективи. Някой път го търсят с години. Онези крадци са много учени хора. Които имат тоя занаят, да не говорим така, той е доста сложен занаят. Когато един иска да освободи една каса, тя е натоварена, оплаква се касата и той мисли по кой начин да ѝ помогне. Тя е като красива мома, която не я дават, той ще ходи, разсъждава как да влезе. След като освободи касата него го посрещат. Че много естествено, ако вие отидете да освободите един затворник, държавата ще ви хване. Казва: На какво основание вие се месите в работите на държавата, защо освободихте този разбойник? Той утре ще направи друго престъпление. Аз вземам тия неща като религия създавам. Често

ние туряме всичките препятствия в живота, несретите, несполуките ги туряме във външните условия, че тъй не е. Че има външни условия, то е така, но най-големите виновници, това сме ние. Че какво липсваше на първата жена? Тя беше красавица, облечена с най-хубавите дрехи, дрехи, направени от слънчевите лъчи, от най-хубав материал носеше дрехи. Като яде от плода, оголя. Видя, че дрехите ги няма. Нали знаете някой път майките като наказват децата, събличат ги голи, снемат им дрехите и ги изпъждат. Като видите дете, на което дрехите са снети, да знаете, че е направило някаква погрешка. Като не е направило погрешка, облечено е хубаво, има обуща, шапка, бяло има около врата. Щом направи погрешка, ни бяло има около врата, ни шапка има, ни обуща, ни дрехи.

Та казвам: Съвременните хора са дошле до едно механическо обяснение, казват: Да се оправи този свят! Че как ще се оправи? Никой не е в състояние да го оправи. Ако можеше един цар да оправи света, до сега толкоз царе е имало, щяха да го оправят, но не можаха да го оправят. Най-добри царе съществуваха, не можаха да оправят света. Причината не е в оправянето. Погрешката е, че ние предпоставихме една мисъл, която не е философска. Светът няма какво да го оправяме, той си е оправен. Когато един математик направи една погрешка, тази погрешка не е в числата. Той не ги е написал по ред, който седят. Има знаци, които математиката изисква. Направи някои изчисления, казва: Има нещо криво. Но той ги създаде в задачата, а пък цялата природа, понеже онези, които създадоха света го създадоха по формули, тия формули турили за нас. Напече те слънцето, но то е една задача. Защо те пече слънцето повече? Защото имаш черен пигмент, затова те грее. Негрите имат черен цвят. Казват: Какво да се прави черният пигмент? В негрите черният пигмент е отвън, а в белите, черният пигмент е от вътре. Черният пигмент служи да го не гори слънцето. Казвам: По някой път не е лошо да има малко лошавина в себе си, то е пигмент. Какво има, че малко е сприхав човек, или че е малко чувствителен. Няма нищо. По някой път искате идеалния човек да го представим като статуя да седи. Тогава да си направим статуи. Ако искаме идеални хора, идеални хора не могат да бъдат статуи. Те са нещо подвижно, живо. Ти да се радваш, когато един човек ти говори малко живо. Аз съм дошъл до едно заключение. Чел съм много книги до възпитанието и казвам: Ако хората престанат да се възпитават ще бъде по-добре. Ако отучите котката да лови мишки, тя ще добие друг навик по-лош от ловенето на мишки. Една котка никога не може да хване една мишка, която не обича. Тя понеже е майстор да лови мишки, като седне на дупката като млад момък. Нали знаете тия работи, обхожда се така. Аз имам само един пример. Една млада госпожа на 45 години казва: Че един млад момък се разхожда по улицата, но има един прозорец, в който (е) вторачил очи. Казвам: Живот носи, като фар, турен на брега на морето,

търси пристанището. Този прозорец е фар, турен (да) търси пристанището. Без фар може да се блъсне, да потъне някъде. С фар ще намери пристанището. Казва: Много ми скърцат обущата. Честен човек си, да знаят, че минаваш, не си разбойник. Другояче, ако не скърцат, ще мислят, че иска да вземе, разхожда се. Казва: Ти особено гледаш на работата. Казвам: Не особено, но както са. Ако ви скърцат обущата, няма нищо, не се смущавайте. Че ви свети някой прозорец, какво лошо има? Казва: Той се влюбил. Какво лошо има да се влюби човек? Целият свят е влюбен. Нашата земя е влюбена в слънцето, постоянно се върти, месечината се върти, Юпитер се върти, около слънцето от любов по Венера, търси я. В слънчевата система има две жени: Венера и нашата месечина. Има и други, които са известни на астролозите.

Сега аз говоря за Любовта, не по вашето гледище. Аз говоря за Любовта като един велик подтик в природата, който ражда вселени, създава вселени. Туй, което създава, е Любовта. Когато започне да се строи тази вселена, тогава се създават другите работи. Най-първо се създава материалният свят, не са създадени първо хората, материята е създадена първо. После са родени другите неща. Обичта в света е влязла, от която се ражда човекът. Обикнал Бог човека и го направил. Аз, ако бих писал Библията, не бих писал тъй: И направи Бог човека по образ и подобие свое. Аз щях да пиша тъй: Обикна Бог човека и го направи по образ и подобие свое. Обичта е подтик, за да го направи. Сега казва: Направи Бог човека по образ и подобие свое. Аз щях да туря: Обикна Бог човека и го направи по образ и подобие свое. Ти не може да направиш някого по образ и подобие, ако не го обичаш. После любовта навсякъде работи. Една домакиня не може да сготви сладко яденето, ако не обича. Трябва да обича някого. Дали своя възлюблен или децата, или бащата, който и да е. Аз вземам в най-чи(е)стата форма една жена, ако не обича баща си, майка си, сестра си, ако не обича своята приятелка, ако не обича своя възлюблен, тя не може да сготви. Поне едного от тях да обича и яденето може да го сготви, дреха може да ушие, хубаво може да се учи, добре може да свири. Като има само едного да обича, виртуоз става. Като не обича, никакъв виртуоз не може да стане в света. Сега питам: По кой начин човек може да стане гениален? Без любов, гениалност в света не може да съществува. Аз говоря за любовта, понеже човек, за да стане гениален, под думата гениалност разбирам свободата на човека. Трябва да се разбират всичките закони, елементите, от които светът е създаден. Трябва да разбираме законите на нашия дух. Трябва да разбираме законите на нашата душа. Трябва да разбираме законите на нашия ум и сърце, всичко туй да го знаем. Всичко туй, че не знаем не е погрешка. Трябва да учим. Колкото малко знаем, трябва да правим опити, макар и малки. Например вие казвате тъй: Този човек говори много сладко. Аз съм забелязал в своите

изследвания, а то отивам в някое село някъде или някой град, зная има ли някой добър човек, някой напреднал човек или не. Много проста е работата: ако денят не е ясен, отивам за пръв път насред небето на 45 градуса към изток. Ще има отворено пространство, ясно. Някой път небето ще бъде ясно, никакво облаче няма да има. Казвам: Добър човек има. Щом има добър човек, небето е ясно. Ако се заоблачи, пак ще остане един прозорец, понеже неговите мисли постоянно го свързват с другия свят. Там дето мислите текат, небето е ясно, парите се отдалечават. Туй, което говоря, може да го наблюдава всеки. Направете някой път опит. Като отивате в някое село за пръв път, ако над селото седи мрак, няма ясно небе, там са обикновени хората, няма добри. Ако има светло, то има един гениален, един талантлив, един добър обикновен човек. Има един добър талантлив, добър гениален и добър любящ човек, веднага ще видите, като се приближавате в туй село, отдалече още на 10, 15 километра, радост има в сърцето ви. Цялата местност трепти, усеща те някакво ухание, из въздуха се носи. Знаете какво влияние ние хората имаме върху растенията. Ако човек с покварена мисъл в себе си, тури гърба си на едно дърво, изсъхва дървото.

Някой път ние, съвременните хора, мислим за Бога нещо отвлечено. Ти мислиш за Бога, понеже, ако не мислиш, ти може да закъсаш. Какво мислиш заради него? Да държиш в ума си, че всичко в света е наука, и светлина, и топлина, и изобилие, и благо, и разнообразие, което съществува, и красота, всичко се дължи на него. Той е, който подтиква, Той е направил ангелите, Той е направил хората, всичко в света е направил, Той. Ако погледнеш в света и видиш някои изопачени същества, те отпосле са се изопачили. Змията като съгреши, изгуби ръцете, краката, изгуби главата си. По-напред змията носеше човешка глава, най-разумната от всичките животни беше, но като направи греха, нейната глава, челото ѝ се срасна с гръбначния стълб. Сега змията почти няма тази интелигентност, доста жестока е. Едно време била много умна. Сега изгубила своя ум.

Законът е същият: ако човек сгреши, изгубва своята интелигентност, изгубва своята доброта. Добротата е свързана със сърцето, тогава сърцето става лукаво. Започва да му хлопа сърцето, някой казва: Разхлопало се сърцето му. От какво се разхлопало? Сърцето само от грях може да хлопа. Сега всички търсят цяр при някой лекар. За сърце никакъв лекар. Остане ли с лекарства да лекувате вашето сърце, вашата работа е свършена. Това не е обида за лекарите. Лекарите да лекуват човешкото сърце с церове. Човешкият мозък с церове не може да се лекува. Човешкото сърце се лекува с обич, с любов, с доброта, с кротост, с въздържание, лекува се със специална храна, отлична храна ще дадеш на сърцето си. Сега външното

сърце е подтик. Извън физичното сърце има ред ганглии, жлези, наричам ги стомашен мозък, някои ги наричат слънчев възел. Той направо е свързан със слънцето. Направо черпи енергии от слънцето. Мозъкът е свързан с Луната. В моите изследвания съм дошел до едно заключение. Казват, че земята е 56 пъти по-голяма от Луната. Мозъкът, който има човек, трябва да бъде пропорционален на теглото му. Ако мозъкът е 1200 грама, каква тежест трябва да има? Един човек, който има мозък 1200 грама, неговият ръст не трябва да бъде по-висок от 165 сантиметра, не трябва раменете му да бъдат по-широки от 64 сантиметра. То са научни данни. Сега онези, които изучават анатомия, спорят, и в природата има една мярка първоначално човек не е бил така, както е сега. Първият човек е бил грамаден. Хората са биле 15 метра високи, преди него имало същества, високи 25 метра. Старите хора са биле по 4 метра високи. Туй е физическата страна. Мозъкът действува, сърцето е чрез което животът минава. Мозъкът лекува човека. Мозъкът е едно динамо, електрическо динамо е. Затуй, ако човек остане само на своя мозък, изсъхва. Онези хора, които остават много интелигентни, изгубват мекотата на сърцето, добротата. Всеки човек, който изгубва мекотата на сърцето, добротата, съхне, сух става. Казва: Какво трябва да правя много изсъхнах. За да не изсъхне човек трябва да възстанови добротата, веднага започва да се изпълва, лицето става красиво, линии има.

Та казвам: Трябва да се пази туй равновесие между ума и сърцето Някой път мислите едно, чувствувате друго. Вие сте в разногласие в себе си, искаш да направиш нещо, страхуваш се. Имаш желанието на сърцето, страхът произтича от ума, казва: Последствията ще бъдат лоши. Никога не трябва да има раздор между ума и сърцето

Та казвам: При сегашното самовъзпитание, искам да се самовъзпитате. Четете Библията – то са се правила! Казва: Да обичаш, че то е цяла наука да знаеш как да обичаш. Ако обичаш едно малко дете, ако обичаш един възрастен човек, ако обичаш един стар човек, няма да ги обичаш по един и същ начин. Любовта между всички неща е крайно разнообразна. Ти една круша не може да обичаш като една ябълка. Не може да обичаш една слива, както обичаш една ябълка. Обичат се ония неща, които носят живот в себе си. Привличаме се от нещо. Златото ни привлича, но ние не може да обичаме парите. Всеки, който е обикнал парите, той е свършил със смъртта. Така един англичанин, богаташ, милионер, влиза да преглежда своето богатство. Влиза вътре в скривалището, но забравил ключовете отвън. Щом влиза, затваря се вратата и умира там гладен. Писал: Ако имаше някой да ми даде едно парче хляб, щях да му дам половината си богатство. Умира гладен, но не дава всичкото си богатство. Гладен умира и с желание половината да му остане за бъдеще. Природата всичко дава и

всичко взема. Не можеш да кажеш половината сърце давам. По някой път цитирате Стария завет: „Сине мой, дай си сърцето“. Но тя е стара идея.

Като дойде Христос на земята не каза: Хора, дайте си сърцето, но каза: Аз дойдох да дам живот, всичко и плътта дойдох да дам. Старите разбраха: Сине мой, дай си сърцето. Сине мой, отвори една стаица, един храм, да дойда и да живея при тебе. Туй се разбира. Да живее с тебе, да те научи Господ, как да живееш. Имаме външни църкви, в себе си църква нямаме. Външни много хубави храмове имаме. Вътрешни храмове много малко имаме направени. Външни свещеници имаме. Кой е вътрешният свещеник? – Вътрешният свещеник е твоят дух. Душата ще бъде царица там, сърцето ще бъде прислужник, ти ще бъдеш поклонник. Ти когато ще служиш, ще коленичиш, ще се молиш. Туй разбирам храм: Духът ми свещеник, който служи, на Бога, душата и тя с него. Умът и сърцето ми ще слугуват. Аз ще седна да се уча от тях.

Сега ние имаме една силна борба. Казваме: Дано Бог да е милостив към нас. Не е било време, когато Бог да не е бил милостив към нас. Няма в света друго същество, което да е по-милостиво от Него. Гневът на Бога е моментен, за една минута. Доброто му разположение е по 25 хиляди години. Като се разгневи за една минута, за един миг. Знаете ли, колко е един Божествен миг? – Един миг е една секунда от 25 хиляди години. Вие ще си направите изчисленията. Сега тия работи аз ги казвам да не се плашите. Сега проповядват за Господа. Ние нарушаваме оная вечна хармония на любовта, която носи всичките блага за нас. Ние се опълчваме против себе си, против своето благо. Всичко в света работи за единното и едното работи за всички. Такъв е законът. Бог работи за всички и всичко работи за Него. Пък Той до сега е работил и всичко е дал. И за бъдеще пак ще има. Но ние трябва да работим! Ние искаме да придобием това благо. Че ако влезем в един университет, слушате лекциите на един професор, но нищо не учите, казвате: Много добре говори, много учен човек, добър. Че ако ти не се научиш на неговото знание, какво те ползува то? Трябва да станеш едно с него. Ако неговото знание не може да влезе в тебе, ти не можеш да се подигнеш. Твоят мозък не може да се просвети. Мозъкът и той се нуждае от храна. Казвате: Защо човек трябва да учи? Ако не учиш, мозъкът ще изпосталее, ще започне да се разрушава. Знанието носи живот за мозъка. Чувствата носят живот за сърцето, тъй наречения симпатичен мозък. Казва: Защо трябва да обичам? Ако не обичаш, няма да храниш сърцето си. Сърцето ти ще стане лукаво. Щом стане лукаво, смъртта крачи зад тебе. Това са новите вярвания. Казвам практически. Сега това са новите Божествени проекти. Да хванем пътя на любовта, както тя е отредила с ума си да я разберем. Да възприемем обичта със сърцето си, тъй както сърцето я разбира. Аз вярвам, всички както ви гледам, схващам, че (в)се сте имали

някаква опитност с любовта. Отпечатъци има. Сега каквото и да ми кажете, виждам и зная, че сте обичали. Радвам се. Дошле сте до едно място, казвате: Не трябва да се обича, илюзия е, да хванем другия път! – Дошли сте до пътя. По-напред сте казвали: Без любов не може. Сега казвате – без нея може. Без нея смъртта може, с нея животът може. С любовта животът може, без любовта смъртта носи. Не че аз искам да умират хората. Казвам: Ако един човек не диша, ако един човек не се храни, ако не гледа както трябва, той причинява вреда на себе си. Дава един лош пример. Това показва, че вие сте попаднали под влиянието на миналото. Още вашата ос не се е изменила. Вашата ос, както виждам, е наклонена на 23 градуса. На всичките хора оста не е права. Даже светиите, тези напредналите, гениалните хора, оста им не е изправена. За да станеш светия, оста ти трябва да е права. Между тебе и Бога не трябва да има наклонена линия. И така може и така може, но трябва да има перпендикуляр. В Бога има само едно мнение. Когато човек прави престъпление, Бог си затваря очите, да не ви гледа. След като направим престъплението, той праща един ангел, пак благото, което той мисли, че има, ангелът му сипва с чашата горчивина, че като изпие чашата до дъното, започва да повръща, повръща всичко назад. Ако не му даде да повръща, той ще изчезне. Ева преди да излезе извън рая повърна; благодарение на това повръщане се спаси цялото човечество. Всичко, което хората ядоха, извадиха го навън. Очистително им даде Господ и ги изпрати навън. Казвам: Когато дойдат страданията в света, то е то очистителното, което ви се дава, за да излезе отровата навън. Щом се яде една храна с отрова, трябва да излезе навън. Ако излезе, спасен си; ако не излезе, трябват медикаменти.

Трябва да се учите. Сега искате да бъдете щастливи. Щастието, то е вашето предназначение. Дошле сте на земята и колко същества чакат. Обявяват, че хората са 60 милиарда в пространството. На земята има само два милиарда (души), другите чакат да дойдат на земята да се въплотят. Трябват хиляди години да дойдат, всичките да се въплотят. 60 милиарда да дойдат на земята по 25 години да живеят, трябват хиляди години. Сега вие сте дошле на земята. Че то е една привилегия. Ако не живеете добре, може да те държат в пространството сто години, 200 години, 400, 500, 600, 1000, 1500 години. Какъв ще ти бъде халът, 1500 години да се скиташ немил недраг, насам, нататък? На земята ще гледаш хората ядът, ти не може да ядеш. Хората пият, ти не може да пиеш. Хората са хубаво облечени, шапки носят, жилища имат, деца имат, пък ти нищо нямаш. Туй, за което ви говоря, то са болезнени състояния, то е проказа на човечеството. Грехът е една духовна проказа. Проказата се явява на всякъде. Във времето на Мойсея, как лекуваха проказата? Щом проказата се яви, започват да я лекуват. Щом обхване цялото тяло, тя е нелечима. Проказата трябва да се

локализира, тя трябва да се лекува. Ние, които сме дошле на земята, по никой начин да не оставяме греха в нас. Не оставяйте едно лошо желание да се загнезди. Мъчно се лекува едно лошо желание. Но казвам: Вие трябва да бъдете по-силни в любовта си. Да кажем, ако някой те (е) обидил, той се (е) разкаял и ти не му прощаваш. Де седи силата? Човекът веднъж, два пъти, три пъти, десет пъти, иде, ти не искаш да му простиш. Казва в Отче Наш: И прости нашите грехове, както и ние прощаваме на другите. Ако вие не простите прегрешенията на онези, които се разкайват пред вас, и Той няма да прости вашите.

Та казвам: Всички съвременни хора, които вървят по новото учение, трябва да имат разположението на любовта. Сега да обусловим прощението. Този човек, който ти е направил пакост, причината си ти, заради това. Да ви кажа защо. Има един мит в миналото. Един виден лекар, който бил много красив, ходил да лекува хората. Дошел при една царска дъщеря, доста грозничка, но сляпа. Казва той: Ако я излекувам, ще стане нещастна, няма да разбере света. Бащата казва: Отвори ѝ очите, аз ще поправя работата. Той ѝ отваря очите и тя като го вижда, се влюбва в него и той изчезва. Тя ходи да го търси навсякъде. Слепотата е било мъчно, но тя казва: По-добре да не бях го виждала, да не бяха ми се отворили очите да го видя. По-напред с тях, сега не мога да спя. Той е в ума ми навсякъде. Сега какво трябва да се прави? – От вашето гледище ще кажете да се оженят. Женитбата не е попара за хората. Сближаването на две души, то е най-свещеният акт, който съществува в природата. Ние не отричаме женитбата. Ти се приближаваш до един човек, за да видиш лицето на Бога, да видиш Божественото в него. И той се приближава да види Божественото в тебе. Тогава да обикнеш Него, както никога не си обичал и Той да те обикне, както никога не сте обичали. Тогава може да се каже: Обичам. Обикне те човекът, пък утре те наругай, това никаква любов не е. Сега аз като говоря, вие ще кажете: Ние се намираме в нашия стар порядък на нашите дрипели. Какво ще правим? Трябва да хвърлим тия дрипели. Защо ни са старите? Бог твори нещо ново в света. Тогава ние, съвременните хора, как ще посрещнем новото? Казват: Нова Европа! Как ще посрещнеш новото в Любовта? Че ще дойде по-голяма катастрофа от сегашната. Всичките хора и по ум, и по сърце, и по воля да я приемат. Аз говорих за тия трите: хикс, игрек и зет. Хикс е това, което привлича, игрек е това, което дава, простор, отдалечава да бъдеш свободен, зет е това, което те движи в света, освобождава. Зет е, което освобождава неизвестното. Сега няма да се спирам на това.

Който изучава физиката, чете съвременните теории за образуването на материята, какво нещо е трептението. То се отнася до физическия свят. Трептенията на Любовта, то са синоними. Трептението е външната страна

на Любовта; вътрешната страна на Любовта е животът. Животът е, който организира трептенията. Тегля нещо, с разумното го тегля. Туриш грамове, теглиш едно кило захар. Ако натисна с ръка везните, какво ще тегля? Всякога човек със своето желание може да претегли нещо. Любовта привлича. Тази Любов може да се превърне на едно благородно чувство. Ако не те превърне, ще влезеш в един замотан, затворен кръг. Като някой кон ще се въртиш около хармана, няма да разбираш живота. Съвременните хора не знаят какво нещо е Любовта. Казвате: Обичахме се едно време. Ако твоята възлюблена остарява, ти не си я обичал. Ако ти остаряваш, тя не те е обичала. Ако и двамата остарявате, децата не са ви обичали, нищо повече. Тъй седи въпросът. Ние боледуваме от безлюбие, остаряваме от безлюбие. Вземам старостта, както вие мислите, не онази разумна старост. Старият човек има свежест, светлина, той е най-работлив, той не седи да го занимават. Той е работлив човек. Децата се занимават с игри, старият с работа се занимава. Старият трябва да се радва на децата, да се упражняват. Те опитват него, взема от тях пример, как работи и за какво работи.

Казвам: Ако ние не може да възпитаме нашия ум, ако не можем да възпитаме нашето сърце, в какво седи науката? На френски има един израз: Fait accompli. Всеки един народ си има начини на произношение. Англичаните изговарят а-то като о, някъде го изговарят като ае, някъде като ей, някъде като ю. Защо една и съща буква я изговарят по разни начини? То е един недъг. Трябва да имат символи за тия произношения на а-то. Показва състоянието им. Когато произнасяш меко някои букви, ти си мек. Когато ги произнасяш твърдо, ти си твърд. Когато ги произнасяш енергично, ти си енергичен. Снощи слушах един оратор, говореше на пресекулки, запъва се, удря като с чук. Казвам: Този гвоздей завива. Така не се говори в материалния свят се говори. Другояче се говори. Най-първо трябва да се измени нашето състояние. Ние всички мислим, че светът със строгост ще се оправи. Строгостта до сега е съществувала. То е нещо ужасно! Изучавали ли сте историята? Било е време когато синовете са опичали бащите и майките си. Не са ги погребвали. Преди да умре бащата, опече го, изяде го. Майката ще изяде. Йосиф Флавий разправя за обсадата на Йерусалим, майки са пекли своите деца и са ги яли. Какво ли не е ставало? Казвам: Атавистически, постоянно се връщаме към ония състояния, които сме изживели. Казвам: И хиляди векове да ги повтаряме, нищо няма да се постигне. Казвам: Настава една епоха, дето погрешките трябва да се поправят. Досега Любовта не сме изучавали. Ние живеем в един негативен свят на отблъскване, на движение. Любовта отсега ще влезе в света. Нещо 400, 500 години преди Христа започна да влиза в сила. Старите хора, които разправят за любовта, то не е любов. Като дойде Христос каза: Като ти ударят едната страна, обърни и другата. Ако ти

вземат горнята дреха, дай и долнята. Какво разбира само един човек, който има любовта може да изпълни този закон. Който има Любовта, прощава, някой от страх прощава. Като даде казва: Да си плати. Дадеш му, плати си. Като дойде едно дете казва: Дай ми толкоз пари. Законът е такъв, че не трябва да отказваш. Питам сега: Едно дете какво ще поиска от мене? Един милион ще поиска ли? – Никога! Едно дете на 7–8 години би поискало 500 лева. Колко ще поиска? – То ще поиска толкоз пари, колкото му трябват да си купи хляб, ябълки, круши някое конче. Ако е момиче, ще поиска да си купи кукла. Много малко ще поиска. Щом стане човек възрастен, той се самозаблуждава. В тия самозаблуждения, ние вече имаме наследствени неща. Всички ония хора, които в миналото работили с разрушителната енергия в света, главите им станали широки при ушите. Ломброзо изучавал тия престъпни типове, широки са главите им. Широчината може да е: 16 и 1/2, 17 до 18 сантиметра. Обикновената широчина е 14, 15 см., у децата е 12. Като дойдем до възрастните у нормалния човек, широчината е 15 сантиметра, широка 19 сантиметра. 19 сантиметра трябва да има височина от ухото нагоре.

Та казвам: В света има ценности, които са поставени. Хиляди са ценностите, които са поставени. Онези, които са вървели по правия път на закона на привличането, добре са го разбрали и са образували правите линии. Онези, които са вървели по закона на разширението, имат кривите линии. Онези на движението – зигзагообразните линии. Ако дойде правата линия, ти искаш в сегашния живот да си пробиеш път. Сегашните условия са причината. Онази птица, която минава по въздуха отгоре, и ти, който се движиш по земята, не може да вземеш този правия път на птицата. Когато искаме да уредим нашия живот, трябва да знаем, на каква почва се намираме, какви условия ни заобикалят, как да постъпим. Или се плашим от наслоените черти. Няма какво да се плашим, понеже равномерно нашите прадеди са предали на нас и добрите, и лошите черти. У нас лошите черти не са повече от добрите. Добрите хора в света са повече от лошите. Някой казва, че не са добрите повече. Навсякъде добрите форми са повече от лошите. Тъй седи законът. Ние мислим, че малко са добрите хора. В Библията е казано, че целият свят в грях лежи. То е цял неразумен свят в грях лежи. А целият разумен свят, в любовта лежи. Щом е грях, неразумен свят е, свят на безлюбие. Целият разумен свят в любовта лежи. Ти не можеш да бъдеш разумен, ако в твоето сърце не пламти огъня на любовта. Ти не можеш да бъдеш силен човек, нищо в света не можеш да реализираш, без разумната любов. Любовта е най-разумното, най-великото в света. Като дойде, като влезе в дома, само като си тури малкия пръст, всичко потече в дома ви. Любовта като влезе във вашата къща, всичко ще се промени. Там дето слънцето изгрява, всичко расте, дето слънцето не грее, мъчно растат нещата. Казвам: Такива трябва

да бъдат новите схващания. Вие мислите, че ако обикнете, може да страдате. Не говоря за тази любов, която гори, защото любовта гори. Да ви приведа един научен факт. Той е следният: ако прекарате две хиляди волта през един организъм, вие ще го умъртвите. В Ню Йорк, там дето екзекутират престъпниците, с две хиляди волта ги умъртвяват. Но ако прекарате 50 хиляди волта или 60 хиляди волта, нищо не му става, но се пречиства, свеж става. Ако прекарате 150 (хиляди) волта, каквото има от тази материя се пречиства и се подмладява. На това ето какво обяснение дава някой си учен Кокта, някой си славянин. Той казва, че при две хиляди волта материалните частици, които плават в електричната течност, са едри и като минават през тъканите, поразяват ги и затова човек умира. Онези при 150 хиляди, 200 хиляди волта, частиците са така дребни, че като минават, пречистват всичко. Любовта носи една ценна материя. Като минава един ток на любовта, вие ще се подмладите в 24 часа. Ако мине токът на любовта, никой няма да те познае. Тялото може да се измени. Казвате: Колко хубаво ще бъде да мине този ток на Любовта! Какво ще направите, ако мине токът през вас? Ето какви са признаците на Любовта. Хората на Любовта ядат и благодарят. Пият и благодарят. Всичко в тях става и те благодарят. Сега има един ропот вътре: това ми липсва, онова ми липсва. Онзи, когото посети Любовта, той в себе си е доволен и дето мине, носи туй доволство в себе си, дето мине, носи благодарност в себе си. Този човек като дойде, природата го слуша, като дойде благословение има. Ако е един светия, не тия светици, които вие знаете, ако мине един светец през София, който вие не знаете, плодородие ще има. Казвам: Светецът е минал, плодородие има. Когато е минал някой, който не е светец, всичките прокоби от лъжесветията идат. Казвам: Когато в дома потече хубаво, светията е стъпвал в дома. Когато всичко ви тръгне назад, дошел е някой, който не е светия. Та казвам: Блажен е светът, когато се тъпче от непознати светии и светици. Блажен е светът, когато се тъпче от ангели непознати. Има ангели, които минават в света и те носят благословение. Казвам: Радвайте се на тия непознатите. Вие искате да знаете кои са те. Вие ще мязате на царската дъщеря. Като се влюбите, ще изгубите вашия мир. На земята трябва да имате мир и радост, да ядете, да пеете, да свирите, да се веселите. Тази любов, която описвам, тя е последна. Вие сте започнали с тази любов преждевременно. Една мома на 15 години иска да се ожени. Че какво знае тази мома? Каква ще бъде тя на 15 години? Имаме следния закон. Защото Сара беше бездетна и мисля беше над 80 години, когато дойде Господ на гости, донесе Божието благословение. Понеже Господ ги посети, каза: „Идната година като дойда, Сара ще има дете.“ Тя каза: „Не можа ли в младини, а в старини.“ Засмя се, как тази старуха ще роди дете. Тя беше на 80 години, пречисти се, имаше зряла мисъл. Аврам беше по-стар, те имаха хубави качества. Господ ги държа бездетни да обработят хубавото в тях, да добият качества, че онова дете, което ще се роди, да има

хубави качества. Ако тя беше 19-годишна, когато роди, тя щеше да бъде захласната.

Сега говоря за новия порядък, аз не говоря за стария порядък. Вие още по старому ще си живеете, както знаете. В новия порядък как трябва да се живее? Как трябва да живеем, кажете? По старому така живеем: който има да плаща, да си плати, който е гладен, да яде. По новия порядък ще бъде другояче. Сега няма да вземате буквално. По новия порядък ще бъде: Аз си имам пръчица, аз пътувам някъде, няма да ви кажа от какво е направена, ще избера най-хубавия камък, ще се обърна на изток, слънцето ще грее, гладен съм, ще тропна с пръчицата на камъка, веднага ще имам една хубава трапеза, ядене, хляб ще дойде. Жаден съм, ще тропна, водата ще дойде. Нямам пари, ще тропна, ще тръгна по пътя. Вечерно време, слънцето залязло, няма хотели, няма нищо, хлопна, веднага една хижа хубава, с всички мебели, с меко легло, с всичко необходимо. Как мислите, ще има ли страдание?

Това е новият порядък. В стария порядък, както сега живеем, в новия, както сега ви казвам. – Възможно ли е? – Щом е допустимо до ума, възможно е. Ола билир. Възможно е, не е голямо страдание това. Ами че американците за един ден съграждат една къща, която изисква два, три месеца да се съгради. В бързите условия на градежа е. Когато ти си във връзка с невидимия свят, разумните същества всичко имат наготово и като тропнете, веднага сглобяват. Индусите правят следните опити: посаждат една семка и в четири часа израства, голямо дърво става. Наричат ги факири, адепти, концентрират ума си и за четири часа имате плод, опитвате го. След това дървото пак изчезва. Как ще кажете? Те разбират законите на растенето в света. Че ние имаме този порядък 4–5 години се изискват или две години, докато даде плод. Кои хора са по-разумни? Този срок се е намалил, когато видя една светла звезда, зная че светлината показва степента на интелигентността на този свят. Нашето слънце е населено от много разумни същества, не като нас с такива тела. Тия пертурбации, които стават, тия петна, индусите ги обясняват така. Когато излизат, тия разумните същества да помагат из слънчевата система, то са врати, които се отварят и излизат. Отиват, като се връщат пак се отварят. А пък като не отиват, петната не се явяват. Сега за нас са петна, за разумните същества, това са отворени врати за отиване на работа. Казвам: 150 хиляди километра се изхвърля един огнен стълб. Ако един човек влезе в една къща и намери нагорещена соба, какво ще каже? Ще каже, че разумни същества направиха да гори тази соба. Когато онези, които работят в своите лаборатории произвеждат една температура 3–4 хиляди градуса, от себе си ли дойде тази температура? Тя се дължи на разумните същества. Слънцето е нагорещено 10, 20, 30, 40 милиона градуса, както казват,

показва, че в слънцето живеят толкоз разумни същества. Те подробно знаят всичко каквото става на земята, знаят кой колко от слънчевата енергия иждивил, къде енергията е иждивена, колко е иждивена, колко правилно е иждивена. Знаят как се учат хората, способни ли са, знаят. От тяхно гледище за волята Божия всичко знаят. Сега това е теория. Вие може да не вярвате. Като повярвате тогава. Вярвайте сега само като една хипотеза, както вярвате в една хипотеза. Какво има ако повярвате? От слънцето има кредит за българите, някой път повече, някой път по-малко. Когато българите са по-добри, пращат повече, когато станат по-лоши, пращат по-малко. Колкото един народ е по-добър, толкова повече му пращат; не живеят ли добре, намалява се кредитът.

Та казвам: Ние живеем в един разумен свят, ние сами определяме своята съдба. Ако изпълняваш закона, както се предвижда, от горе, всичко тече по мед и масло. Ако не внимаваме, въпросите се усложняват. Тогава ще кажем: Наследствени черти. Дядо ми беше като мене. При същите условия не е. Дядо ми не е живял добре, но аз трябва да живея добре. Това е пътят сега. Сега не смесвайте стария живот с новия. Направете един опит. Някой от вас, които имате земя, посейте една слива цяла, без да изядете плода, че кокичката да посявате. Посейте една праскова, без да изядете месото. После изяжте една слива и костилката посейте, да видите каква ще бъде разликата. Направете опит. Ние предаваме нашето користолюбие на растенията. Ние изядем един плод и посеем семето. Христос казва така: Посейте Моето учение в себе си, изяжте го и ще видите добрите резултати.

За бъдеще Любовта ще бъде подтик. Майката трябва да научи дъщеря си с Любов, бащата – сина, учителите – учениците. Всички да кажат, че този закон е за учениците, за учителите, за всички. Ако учителят преподава с Любов, учениците ще отговарят с Любов. Ако учениците учат с Любов, учителите ще преподават с Любов. Казвам: Ако в целия обществен строй влезе Любовта да привлече хората, знанието ще им дава широта, истината да ги движи, тогава ще имаме един нов порядък. Сега няма какво да се матахараме. Сега вас ви е страх с 400 грама хляб. Вземете пръчицата: боб нямате. Няма да искате повече. Колкото за едно вариво. Бобът ще дойде сварен. Трябва ви ориз, оризът ще дойде. Всичко туй трябва да го знаете, без знание на другите. Ако държавата го знае, ще тури монопол. Всички трябва да имате за бъдеще едно отношение искрено. Любовта трябва да има отношение. Хората любовни отношения трябва да имат. Всеки да знае доброто на другите. Само така държавата може да се повдигне, семейството, домът, всичките народи. Само любовта е, която ще издигне света: Сега всички критикуваме, че туй не било право, че не учим право. Как ще учат, какво ни учат. Иде някой, ще иска от мене туй, което го нямам.

Та казвам: Любовта сега влиза в света, вече вярващите, ако я приемете, станете най-първо нейни слуги, после станете нейни любимци. Тогава всичко ще се оправи. Туй ви желая сега: С новата Любов в света, която иде да приемете. Старата любов е неразбраната любов. Новата Любов е Любовта, която хората ще приемат. Тогава като дойде новата Любов, кашлици няма да има, ревматизъм няма да има, коремоболие няма да има. Тогава училищата ще бъдат идеални, църквите идеални, домът ще бъде идеален. Плодородие ще има, изобщо земята ще бъде свежа, въздухът свеж, птиците ще пеят, няма да има убийства. Всеки ще бъде доволен. Хората ще ходят да се опознават в света и да изучават природата. Ще има връзка между слънцето и земята. От слънцето ще слизат и от онзи свят ще слизат. В новата епоха от слънцето няколко пъти ще слизат, от месечината, от Марс, от Венера, от Меркурий, от Юпитер, от Сатурн, от Уран, от други по-далечни звезди. Туй всичко ще го видите и когато го видите, ще повярвате!

Сега иде зима, след зимата иде лято. Лятото носи по-големи благословения, отколкото зимата.

Тайна молитва.

6-та неделна беседа, държана на
2 ноември 1941 г, неделя, 10 ч.с.
Изгрев. София

1941_11_05 Да ценим живота
Общия окултен клас

ДА ЦЕНИМ ЖИВОТА

„Добрата молитва“
„Духът Божи“

За втория път изберете си между четирите фигури: триъгълник, четириъгълник, петоъгълник и шестоъгълник, по една фигура. Всеки да нарисува по една фигура. Някой от вас, ако иска, с ръка да я направи, някой – с линия; както вие намирате за добре. Кой каквато фигура избере, ще се определи. Ако начертаете един четириъгълник, ще се определите какъв сте. Ако начертаете един триъгълник, ще определите какъв сте. Ако начертаете петоъгълник, ще определите какъв сте. Ако начертаете шестоъгълник, както го направите, ще определите какъв сте. Ще му дадете мерки каквито вие намерите за добре: 5 сантиметра, 6 сантиметра.

Сега ще кажете: „Какво ще сполучим?“ Те не са търговски работи. Казва: „Какво ще придобием?“ Като начертаеш един триъгълник, ще определиш пътя си. Ти ако не знаеш как да начертаеш един триъгълник, твоята работа е съвсем забъркана. Ако не можеш с ръка да нарисуваш един четириъгълник, работата ти е съвсем забъркана. Ако можеш, вече успех има работата, иначе работата е забъркана.

Сега всичките хора пеят, но като пеят, все очакват да придобият нещо отвън. То е една голяма спънка. За пример, ние пеем тук, защото [това] е един метод. Човек, който не може да пее, той е съвсем закъсал. Като пее, може да живее. Който не пее, не може да живее, закъсал е, няма никакъв кредит.

Казвам: Пеенето е един Божествен метод за човека. Само човек пее. Дето пеят петлите, то е отглас на човешкото пеене. Петелът кукурига, той не пее. В какво седи пеенето на петела? Какъв тон взема? То е една сянка на пеенето. Кукуригането е една сянка. Пеенето на славея е пеене. То е отглас, сянка е пеенето на славея. В музиката има сенки. Та, казвам: Кога славеят пее? [При] любовта. Работа е пеенето на славеите. Те пеят, когато женската мъти. Тогава мъжкият пее. Щом пеят, излюпват се децата; щом не пее, не се излюпват. Ако не пее, яйцата не се измътват. Докато петелът кукурига, кокошките снасят яйца. Ако кокошките престанат да носят яйца, и петелът няма да кукурига. Понеже някоя кокошка носи яйца, той кукурига. Казва: „Ще се оправи светът.“ Щом има едно яйце в света,

петелът кукурига. Казва: „Животът произлиза от яйцето."

Вие ставате, неразположени сте. Защо? Защото се намирате в едно камилско яйце, майка ви оставила. Тази камилска птица не сяда да го мъти, тя го оставя в пясъка някъде. Вие по някой път не се грижите за вашите мисли. Казвате: „Да става каквото ще." Вие вече имате желанието на една камилска птица. Или за някое ваше желание или за някоя ваша постъпка казвате: „Да става каквото ще!" Така казват камилските птици. Тогава от нея ще се насърчите, че тя оставя тия яйца, не иска да ги мъти. Тя ги оставя на Господа, Той да ги отглежда. Камилските птици, те са най-големите между птиците. Тя е най-голямата птица, най-големи яйца снася. Казва: „Господ да ги отглежда." Защо Господ да ги отглежда? Тя е най-голямата, оставила Господ да ѝ отглежда децата. Тя не може да хвърка, бяга като кон, но не може да хвърка. Голяма работа имала! Ако камилската птица хвърка, тя ще направи нещо.

Сега не е въпрос до камилската птица. Всичките форми, които съществуват в света, те са една част от едно цяло. Едва човек има желанието на птиците да хвърка. Те са имали грандиозна идея – да плават из въздуха. Научили се да хвъркат. Те като хората не направиха хвъркането, но за да намират храната си по-лесно, птиците хвъркат и така намират храната си по-лесно. Един орел хвърка, за да види някъде някой заек; хваща го и бяга. Като го види отвисоко, спуща се, хваща го и бяга. Заекът гледа да е близо до гората, защото ако е в полето, много по-лесно го хваща орелът. Като се спусне отгоре, хване го, дигне го нагоре.

Сега, ако ви се зададе такъв един въпрос: Преди колко хиляди години се научиха орлите да дигат зайците? Да кажем, че вие искате да станете доктор по естествените науки. Имате тема научно да изследвате кога орелът се е научил да лови зайци, или преди колко хиляди години птиците се научиха тъй да си правят гнезда и да мътят малките си. Научни данни! Казвате: „Мъчна работа." Преди колко хиляди години хората се научиха да си градят къщи? Първоначално къщата е била една колибка, само една врата, през която е минавал. После турил прозорци, които били първо мазгали, докато дойдем до съвременните къщи, които имат доста големи врати.

Ние, съвременните хора, между животните сме замязали на княжески синове. Мислим за себе си, че сме направени по образ и подобие Божие. Но първият човек е направен по образ и подобие Божие. „Направи Бог човека по образ и подобие", казва. После има друг един човек, направен от пръст и нему Господ в носа вдъхнал дихание и той станал жива душа. Казваме, че човек е направен от пръст. Сегашните хора са от това

направени. Туй, дето казваме, че човек е направен от пръст, то е човешката страна на живота. Дихането, което вдъхнал в носа, то е Божественото в човека. Взел малко кал и направил човека – то е човешкото. Взел малко кал и направил човека. Художниците нали правят човек от кал? Колко хора има, направени от кал! Да има някой да тури в носа им дихание, да тръгнат! Сега има автомати, които са направени така, че се движат, поздравляват, донасят ядене. Човек може да се учуди на автомата. Някой човек е мислил.

Сега, някой път вие искате да не страдате. Може ли? Трябва да бъдете автомати. Някои от вас не искате да страдате. Който страда, е вече кандидат да се роди. Страдащите са кандидати да станат хора. Човек, който не страда, той е автомат. И хиляди години има още да живее на Земята. Сега живеенето е както в музиката. То е път за Божествения живот. Човек иска да стане певец, да предава пеене, да му дадат пари, за да изкара прехраната. То е друг въпрос. Пеене, което не носи живот в себе си, то не е пеене. Вие, когато скърбите, скърбите защо? Защото не пеете. Пейте, веднага скръбта ще се превърне в радост. Христос, когато очакваше да го разпънат, учениците му пееха. Преди да излязат навън, пяха. Като хванаха Учителя им, хич не им дойде да пеят. Трябваше да пеят. Войниците като тръгват на бойното поле, пеят. Като пеят, всичко върви. Като не пеят, работата е малко лоша.

Някои от вас ще кажат: „Ние остаряхме вече!“ От какво сте остарели? От работа. Казва: „Аз зная какво нещо е старост“, че „Тази старост“, че „Ние остаряваме от работа.“ Един хамалин от какво остарява? От работа. Орачът от какво остарява? От работа. Майката от какво остарява? От работа. Толкоз деца родила, остарява. Сега някой ще каже, че остарял. Жени, които са се женили и деца раждали, остарели. Но има, които не са се женили – и те остарели. От какво са остарели? Женитбата дал Господ на хората, да свършат една работа заради Него. Хората вече узакониха тази работа. Като се ожени някой, дели, казва: „Тази жена е моя, този мъж е мой.“ Започват да делят децата. Това дете е негово. Някое е на бащата, друго е на майката, на дядото, на бабата.

Сега всинца мязаме на дядо си, на баба си, на майка си, на баща си, но на Господа не мязаме. Има животинска физиономия, хората уподобяват на разни животни: на лъвове, на тигри, на змии, на говеда, на волове, на биволи, на гарга; някой мяза на орел. Англичаните представят бивол – Джон Бул (bull (англ.) – бик; бивол). Русите ги представят мечка. В мечката има двоен характер: тя е месоядец и вегетарианка. Някой път не иска да яде месо – като хване животното, не го яде, ще го хване за врата, ще му тури инжекция, ще изпие кръвта му. Само кръвта изпива. Казва: „Ще ти

изпия кръвчицата.“ Значи това е мечи характер. Някой като мечка е бил в миналото, спомня си сега. Казва: „Ще те удуша.“

Казвате: „Нима ние едно време сме били животни?“ Че де е унижението? Всичките животни са създадени по образа на Словото, на разумното Слово. Всяка една форма, която съществува, е създадена и има смисъл. Само че те са изгубили съдържанието.

По някой път на български, не го зная защо, някой пише в писмото си така:[…] Какво ще кажете, френско еф [f] ли е? Трябва да го разгадавам. Или така написал.

(фиг. 6.1)
Как ще я прочетете? Ъ. Всяка една буква трябва да се напише хубаво. d – англичаните тъй пишат д. На какво мяза това? Мяза на един плод, който завързва. Някое клонче на круша или на ябълка.

Езикът най-първо е символистичен. Ако вие пишете символистично, ще знаете всяка буква какъв смисъл има. Тепърва трябва да учите азбуката, да учите всяка буква какъв символ означава. Като произнесеш, като говориш а, тия трептения, които произлизат от първата буква, то е пеене. Ти музикално трябва да произнесеш а. Ако не знаеш какъв тон е а, или о-то, или и-то, или у-то, или е-то… За пример, когато българите искат да кажат, че някой е забогатял, надигнал се е, не иска да се съобщава с другите, как го произнасяте о-то? Казвате: „О-о-о-ооо!“ Музикално го казвате. Значи: „Голям станал.“ Защо казвате само о? Като кажете само „О-о-о-ооо!“, вече знаете. Когато някоя работа не върви, казвате: „Тю!“ Казвате „Тю!“, което е равно на нула. „Тю! Тю!“, значи: „Отишло на нула“. Казва: „Тю, бре-е!“ Сега, някой от вас колко пъти е произнесъл „Тю, бре-е-е!“? Или казвате: „И-и-ии!“ Някои искат да кажат, че много продължила тази работа. Какво означава и в дадения случай?

Имате: И N. Ако средната линия е отдясно или отляво, каква е разликата? Ако отляво започва надясно и слиза надясно, какво означава? Или ако започва отгоре и слиза надясно, какво означава? Ако започва отдолу, е френско. Защо французите са взели този n? На български е р, а на френски същият този знак е n.

Сега, тия неща аз ги навождам. Има фигури, които поясняват нещата. Всички тия неща имат свой произход. Казвам: От тази неразбранщина, която сега съществува, трябва да се извади нещо хубаво, музикално. Да кажем, вие имате музикални книги. Колко мъчно се чете! Може да имаш

някое хубаво творение. Колко хубаво може да чете някое музикално творение този, който е свършил музика или който е пял. Вземете една песен – най-първо да видиш с какво се съпровожда. Вземете песента „Фир-фюр-фен“. Тя започва с ре. Какво означава ре? Имате сол. Какво означава сол? След туй иде ла, си. След туй пак слизате на сол, ре. Имате 4⁄4, започва от ла, си, до. След туй слиза на ла, пак ла, си, сол, сол.

Да допуснем, че някой път искаш да ходиш, да намериш пътя на една мисъл. Защото всяка мисъл има свой път, всяко чувство има свой път, всяка постъпка има свой път. Понеже туй, което направиш в даден случай, замязва на направеното в мисловния свят. В мисловния свят е лесна работа, понеже е рядка материята, лесно става. Понеже влиза в духовния свят, в по-гъста материя влиза, става по-мъчно. И най-после направиш нещо на физическото поле.

Казвам: Ако в умствения свят не може да го направиш, в духовния свят ще влезеш в по-големи мъчнотии. Ако и там не може да го направиш, слизаш във физическия свят, съвсем ще загазиш. Мнозина от вас искате да оправите живота си. Вие започвате от най-мъчното. За пример, вие казвате: „Ти вярваш ли в Бога?“ Какво ме интересува една дума, която няма смисъл? „Вярваш ли в Бога?“ И двамата не разбират. Като произнесеш думата Бог, в тебе трябва да стане една промяна, тебе трябва да ти е тъй приятно, както като си гладувал 2–3 дни, че си огладнял и в ума ти изпъква идеята за хубав, топъл хляб и при тази мисъл ти се зарадваш. Или си ожаднял и искаш да пиеш една чаша вода. Като кажат вода, тебе ти трепва радостно сърцето, очите ти се отварят и искаш да пиеш вода. Ти произнесеш думата Бог, после дойдеш да философстваш, казваш: „Има ли Господ или не?“

Сега ще оставим това, няма какво да ви разправям. Другите хора може да питат има ли Господ или не. Някой е останал сираче, баща му е умрял рано – може да пита има ли баща или не. Или майка му умряла рано – може да пита има ли майка или не. Те имат право да питат. Той не знае баща си – трябва да му разправят, че баща му е жив. Но ти имаш баща и майка – ще питаш ли имаш ли баща или майка? Ще питаш ли дали този е твоят баща или тази е твоята майка? Та, сега аз не зная вие от кои сте. Ако баща ви е умрял или майка ви е умряла, вие сте останали на тяхно място, какво трябва да правите? Две неща трябва да правите: ако баща ти е имал борч, ще започнеш да изплащаш борчовете; ако баща ти е оставил ниви и пари, ще вземеш и ще ги обработваш, ще станеш наследник.

Та, ние в света сме наследници на едно богатство, което ни е дадено. Вие сте дошли на Земята и питате какво може да правите. Най-лесната работа

е да пееш – нищо повече! По-лесна работа от пеенето в света няма. Горко ономува, който не пее. Пеене и говор. Ще се научиш да говориш сладко. Като говориш, да те наричат сладкодумен, не да бъде нахохорен гласът ти. Като говориш, да произнасяш думите музикално. Произнесете музикално думата вяра. Всички я произнесете заедно. Ще кажете: „Не сме деца.“ Аз ще стана дете, и вие подир мене.

(Учителят пее „Вяра, вяра.“ Правилен ли е тонът? Какво събуди във вас? Вяра какво означава? На себе си искам да кажа, имам една мъчна работа, не мога да я свърша, казвам си: „Вяра!“ Вяра, която помага, да направя, да свърша тази работа. Или, ти си домакиня, кухарка, как ги наричате, каква дума да турим, най-хубавата дума: домакиня, гостилничарка, готвачка? (Учителят пее

Аз съм домакиня,
която знае добре да готви.
Досега мъжът ми
не ме е бил за лошо готвене.

Казвате: „Детински работи!“ Ако вземеш, че хванеш тенджерата, вземеш лъжицата, счупиш я, по-благородно ли е? Когато готвят тези, които са женени… Ами тези, които не са женени? (Учителят пее

Аз за пръв път се уча да готвя.
Тъй майка ми ме учи да кълцам лук,
глупавия лук.
Аз го кълцам, той люти,
че сълзи излизат от очите ми.
Колко е лют този лук,
колко е лют този лук!

Така пее младата мома. Преди да знаеш, да пееш!

Казвам: Защо някои работи по някой път ни се виждат смешни? Смехът е един контраст. То е едно чувство за успокоение. Смехът действува лечебно на човека. Сега, когато човек изгуби това, хубавото чувство – да бъде весел, той става начумерен. От начумереното всякога болест излиза. Привеждал съм и друг път: в Америка има лекари, които лекуват със смях. Знаеш какво е: идеш при лекаря, заболял те коремът, казваш: „Господин докторе, боли ме коремът.“ Той се смее насреща ти. Казваш: „Какво се смееш, аз умирам!“ Той се смее: „Кис-кис!“ – „Ти се подиграваш с мен!“ Той пак се смее: „Кис-кис!“ 5–10 минути се смее – и ти започваш да се смееш, забравиш, че те боли коремът. След това казва: „Плати!“ Като се смее 10–15

минути, казва: „Плати два долара!“ – „Че как?“ – „Излекувах те, де ти е болката? Ти ще трябва да платиш!“ Та, всеки от вас може да стане доктор. Дойде някоя сестра при вас, заболял я коремът – ще се смееш. (Иванка се смее.)

Това е неразбрана работа. Трябва да знаеш да мислиш. На този човек трябва да въздействуваш на ума. Той е слязъл от височината на своя живот, влязъл в онази гъста материя, мисли, че нещо станало, че има болки в корема. Коремоболието произлиза от една неестествена храна. Образували са се отровни газове. Те имат влияние върху симпатичната нервна система, върху капилярните съдове. Нарушило се малко кръвообращението. Казвам: Този човек, който го боли коремът, тази топлина е събрана на едно място. Когато топлината се разпредели много правилно по цялото тяло, никога не може да стане коремоболие. Или краката са студени, или ръцете са студени – топлината се е съсредоточила в неговия стомах. Или краката са студени – в главата има възпаление. Аз ги наричам тия неестествени състояния, които трябва да се лекуват по един начин.

Най-първо трябва да почне човек с една мисъл, светла мисъл. Всички трябва да изучаваме, да мислим светло. Вярващите казват: „Вяра в Бога!“ Щом вярваш в Бога, ще мислиш, че всичко е разумно направено, макар че не го разбираш. Заболи те коремът – има си причини, причината е във физическото поле, в стомаха. Премахни причината – тази погрешка на физическото поле – и болката ще изчезне. Или болката по някой път може да е в сърцето – причината е в чувствата, в духовния свят. Или може да си неврастеник – причината може да е в умствения свят. Премахнете причините! Сега много мъчно се маха една причина.

Досега толкоз пъти съм говорил за любовта. Искаш да се лекуваш. Аз на вас бих ви дал една медицина, да се лекувате, но само за себе си. Щом човек се усъмни в едно изкуство, може да си причини вреда на себе си. Ще туриш вода, ще я нагорещиш на любовния огън, ще пиеш и веднага ще оздравееш. Сега въпросът е да спазим онова здравословно състояние. (Иванка излезе навън, пак се смее.) Сега вас ви смущава това. Тя остана свободна, че не знае какво да прави. Едно магаре, като седяло 10 години в рудниците, че като го изнесли вън, като видяло Слънцето, започнало да реве и да се търкаля. Радвало се, че се освободило. Тази сестра, тя е свободна сега. Търкаля се, в едно весело състояние е. След няколко дена ще я видите, съвсем се умислила. Да оставим тия работи.

В парните машини, когато се набере много пара, има място, откъдето излиза излишната пара и казва: „пух!“ Парата, която се набира, трябва да

излезе, да намери място. По някой път се набира енергия в ноздрите на носа. Имаш едно състояние. По някой път енергията може да се набере в долната част на ухото; може да се набере в горната част на ухото. Някой път тази енергия се набира във веждите. Навсякъде може да се набере. Човек е динамо, пълно с енергия. Тази енергия трябва много добре да се разпредели. Човек има два центъра на енергията: единият център – мозъчният, е динамото, от което излиза енергията, електричеството, което се образува горе. Когато туй електричество намалее, хората нямат достатъчно енергия да мислят, животът им става безсмислен. Щом се набере много енергия, човек става много динамичен. Симпатичната нервна система образува туй разположение – магнетизма. Магнетизмът и електричеството са необходими. Ние може да кажем, че електричеството прилича на житото, което имаш в хамбаря си, а пък магнетизмът мяза на нивата, която трябва да посееш. Житото трябва да извадиш от хамбаря, да го посееш; магнетизмът е условие, да можеш да проявиш живота си.

Та, казвам: В мисловния свят трябва да внесеш онази хубавата мисъл. Най-първо ще туриш, че ще оздравееш, и нищо повече! Щом туриш мисълта, че ще оздравееш, тогава лекарят или тези, които искат да ти помагат, могат да ти помогнат. В себе си имаш място където тази мисъл да се реализира. Щом кажеш така: „Моята работа се свърши“, ти сам създаваш лоши условия за себе си.

Преди време дойде при мене един мой познат, той беше един български генерал. Иде при мене, когато закъсал. Искаше да го изведа из туй положение. Рекох: „Ти се намираш в едно особено положение.“ Казва: „Моята работа е свършена! Дотегнало ми е вече. Нищо не ми трябва.“ Не се мина много и ми съобщиха, че след два месеца заминал за другия свят.

Сега, за пример, вас защо ви е неприятно, когато тази сестра се смее отвън? Защо ви е неприятно? Концентрирайте мисълта си всички и тя ще престане да се смее. Тя е като просяк между добри хора. Дайте ѝ един лев. Не давате нищо. На умрели хора дава ли се? На живите се дава. На умрелите какво се дава? Умрелият трябва да го облечеш хубаво. Като умре човек, ще го занесеш на банята, ще го окъпеш, облечи го хубаво и го прати на екскурзия в другия свят, нищо повече. Умрелият като дойде, казва: „Мене ми трябват пари за път.“ На умрелия не му трябват пари за ядене, но за дрехи му трябват. Тогава да направим аналогията. Един човек, който обръща внимание на дрехите, какъв е? Всеки човек, който търси пари за път, какъв е? Що ти са пари за път? Ще тръгнеш, без пари ще ходиш. После, за оня свят може ли да си вземе някой пари за път? (Смее се вън.) Сега този смях значи: „Не им говорѝ, не те разбират, всички са серсеми. Толкоз ще разберат, колкото аз разбирам.“ Туй значи нейният смях:

„Какво ще им говориш?“ Тя сега се смее, иска да ви лекува.

Казва: „Всички са болни, трябва да се смея, те не са се смели.“

Тя сега не се смее музикално. Така не се смее. Я се посмейте музикално! Кой от вас би се посмял музикално? То е много тежко. Трябва да бъдете актьори на сцената. За да пее човек, трябва да се събуди долната част на мозъка. За да бъде човек музикален, за да пее, трябва доста центрове да бъдат събудени. Един тон трябва да има правилна форма. После, тонът трябва да има съдържание вътре. После трябва да има място, широта. После какво направление ще вземе този тон?

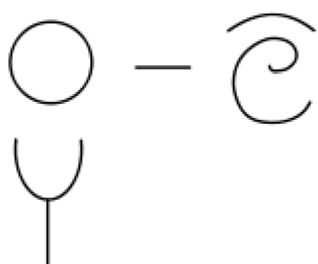

Нека да изпеем следното: „Аз вярвам в това, което се посажда. От него добър плод може да излезе.“ Да допуснем, че ти посаждаш нещо. Ако е една дума, в мозъка трябва да внесеш съдържание, мелодия трябва да има. Ако е в ума, хармония трябва да има. Най-първо, като пееш, пеенето трябва да внесе мекота, хармония, да се хармонизираш с другите хора. Аз вярвам в това, което аз съм посял. Аз вярвам в това, което другите посяват. Аз вярвам в това, което мисля. Аз вярвам в това, което чувствувам. Аз вярвам в това, което правя. Защото, във всяка една мисъл, ние прилагаме в себе си. Ако всички бихте живели с тази свещена мисъл, съвсем ще преобразите себе си.

За пример, [ако] тази сестра, която се смее, беше разумна, какво щеше да направи? Тя мисли от сутрин до вечер само за себе си. Такъв е нейният характер. Иска да използува труда на другите. За пример, тя знае да свири и не свири. Има си някои неща, които не е надживяла. На нея ѝ липсва мек елемент. По натура се вижда, че е мека, но ни най-малко не е мека. Има мъжки елемент, има грубост, която е скрита в нея. Отвън върви по женска линия, постъпките ѝ са по мъжка. Този смях е по мъжка линия. (Откакто излезе, продължава често да се смее вън.) Защото, когато на един човек му говорят за най-хубавите работи и той се смее, тогава смехът има друго значение. Когато има нещо сериозно, смехът трябва да отстъпи. Смехът е лекуване. Казвам: То е предметно учение. То е една задача. Тя сама излезе из салона.

Аз снощи бях на концерт. Отидох да видя един челист как свири. Тъкмо сядам на балкона, излиза една госпожа, хубаво облечена, кряска. Казвам: „Някой скандал има.“ Тя кряска, взела един тон, пяла една песен, но тя като кряска, дава заповед като генерал. Всички гледат в партера. Дойде един, тя кряска, дойдоха двама ангели, изведоха я вън. Седя и тълкувам причината: дали е влязла, че не си е платила, или е влязла с дълго палто (понеже правилото е да се събличат). Казвам: Коя е причината? Дойдоха, заведоха я вън, но тя кряска като тази сестра. Един креслив глас, като че ли реже. Кряска така, че пет пари не дава. На едногото, като дойде, кряска, но като дойдоха двама, изведоха я вън. Казват: „Тук ред и порядък има, то с крякане не става.“ Както сега слушате смеха, така слушах крясъка. Като я изведоха из вратата, още дълго се чуваше крясъкът на гласа ѝ. Има си някаква идея. Тя отива там, хората няма да се подчиняват. Има ред и порядък: ще си съблечеш палтото. Ще го съблечеш! „Ама – казва –, аз с палто ще вляза.“ Не може. Ще си съблечеш палтото, ще го дадеш.

Та, казвам: На всички ви обръщам внимание – тя се смее на човешкото. Всички казвате: „Защо го направи, не можеше ли да не го направи?“ В дадения случай мислите ли тъй, както трябва? Вие може да се абстрахирате. Нас не ни интересува тя. Нас ни интересува някой човек по две причини. Когато нито имам да вземам, нито имам да давам, не ме интересува един човек. Щом има да ми дава, интересува ме. Щом аз имам да му давам, пак ме интересува. Каквото и да направи, нас ни интересува. Казвам: Понеже е взел доста капитал, интересува ни. Сега всички се интересувате от нея, защото вложили сте нещо.

Как мислите, може ли да направим да мълчи? След смеха какво иде? Плачът. Можем да изпратим някой млад брат да я набие. Сега да кажа: „Идете двама братя, понатупайте я малко“ – хабене на енергия е. Какво се придобива? Или ще пратим двама братя да я хванат, както снощи я хванаха и я изведоха из залата. Да я изнесат до стражаря, че като се смее, да не достига гласът ѝ. Тук предава своя смях, по въздуха; вашите приематели всичко приемат.

Сега, да дойдем до добрата страна. Тя е много смела. Казва: „Да мислят каквото искат.“ Има си известна идея. И вие, когато имате известна идея, приложете я, макар да е неприятна на другите хора. Приложете си идеята! Хубавата страна е, че е доста смела. Не казва: „Какво ще кажат хората? Ще изгубят уважение към мене.“ Но погрешката е моя, че аз я пущам вътре. Сега, всеки човек има право да се смее 5 минути. Този, нейният смях е извън мярката. Сега вие какво ще решите? За колко събрания да я изключим? Сега ще решим за колко лекции да не идва. Ще ѝ наложим едно наказание, понеже повече от 5 минути се смее. Понеже се смее

повече, трябва да я изключим, трябва да я глобим. Няма да се смее. (– „От 4 събрания да се изключи.“) Съгласни ли сте всички? Това не е човешко, не е Божествено, законът трябва да се приложи. Всяка нота, която се вземе, трябва да бъде правилна. Понеже нотата е много дълга, удължи тази нота. Съгласни ли сте от 4 събрания да я изключим? 4 събрания да я няма на Изгрева, не да бъде вън на двора. 4 е ефикасна доза за лекуване. 4 събрания няма да ѝ говорите, никакъв поздрав, нищо. Няма да ѝ се гневите, като я срещнете, няма да ѝ говорите нито една дума. Понеже тя още продължава да се смее, сега двама ангели, ще я хванете, ще ѝ кажете: „Сестра, тук има закон, ще се подчинявате на законите.“ Другите ще мълчите. То не е ваша работа.

Сега вие казвате: „Нека Господ да оправи работите.“ Може Господ да оправи работите. На богатия, който не върши волята Божия, взема му богатството. На здравия, който не върши волята Божия, взема му здравето. На умния, който не върши волята Божия, взема му ума. На добрия, който не върши волята Божия, взема му чувствата. Най-после, като не върши волята Божия, Бог ти взема живота, отнема ти ума и човек умира.

Казвам: В света законът еднакво действува. Има един закон, който действува еднакво – за малките погрешки е малък, за големите е по-голям. Казвам: Ние ще бъдем спокойни. Налагаме едно любовно наказание. Сега нека един брат да излезе и да я изведе навън от Изгрева. Доброволно, който иска. Тия неща са от общ характер. Да допуснем, че държа една лекция за смеха. Тя се смее неестествено. Смехът трябва да бъде естествен.

(Учителят пее

А-а-а, утихна вече смехът!
Нашата сестра потегли своя път
надалече към своята цел.
Дълго време тя се смя,
без да знае защо,
но сега тя ще научи
какво нещо е смехът.
Той е лек за сърцето и ума.

Нашата сестра дълго време се смя, без да вземе правилен тон на смеха. Ето как се поправя една погрешка.

В живота трябва да се използуват всички условия на Земята. Малко моменти има, когато тоновете са хармонични. Сега дайте вие няколко думи, най-силните думи. Да ви изпея една малка песен. Песните да бъдат

образ. (Учителят пее

Едно време аз бях едно малко детенце.
Майка ми ме прати на извора за вода.
Пък там течеше малка рекичка бистра.
Аз поисках да събуя своите хубави обуща,
да си измия мръсните си крачка в рекичката.
Речено-казано, аз го направих.
Събух своите обуща
и веднага краката си вложих
в текущата рекичка.
Всичката кал,
която беше по пръстите ми,
почна да се разлага.
Аз турих своите малки ръчички
и краката си,
измих ги, лъснаха се те, беличкн,
както майка ми ги беше родила,
както майка ми ме беше родила,
белички крачка,
както на малко детенце.
Така при майка си се върнах
с мити крачка.

Тези песни са малки сюжети. (Учителят пее

Дотегнал ми е този живот,
не може вече да го търпя.

Вие така пеете.

Къде трябва да се махна?
Ах, тази прокуда!
Пари нямам, дрехи нямам,
бос ходя, гологлав, невчесан,
от хората презиран, от хората презиран.
Това вече не може да го търпя.

Всички почнахте да се смеете. Сега класически да пея. (Учителят пее

О, Господи, Боже мой,
голяма е моята скръб,

която е залегнала в моята душа.
Цяла нощ не мога спокойно да спя.
Не мога, Господи,
да призова Твоето име.
Нека, Господи, Боже мой,
да дойде Твоята милост върху мен.
Избави ме, Господи, от това зло,
което руши моя живот.
Избави ме, Господи,
за да Ти служа с радост и веселие!

Казвам: Всичко в света трябва да се използува, от всичко да се изважда поука. Ако има някои работи, които човек с ума си не може да ги направи, да ги направи със сърцето си. Ако със сърцето си не може да ги направи, с ръцете си да ги направи. Постоянно човек трябва да работи в трите свята. Ако в умствения свят не може да работи, да работи в духовния. Ако в духовния свят не може да работи, да работи във физическия. Ако във физическия не може да работи, да работи в умствения. Всякога ние имаме условия в един от трите свята да работим. Правим погрешка: щом не можем умствено да работим, ние не искаме духовно или физически да работим. В един от тия светове трябва да се работи. Или за сърцето, или за ума, или за душата, или за духа.

То са светове, в които трябва постоянно да работим и да се освободим от ежедневните тревоги, които идват. Те не са само до нас. Целият органически свят е подложен на един изпит. То е като училище. Всичките животни, от най-малките, за всички са създадени и добри, и лоши условия, задачи за разрешение. И щурецът има своя задача, и птицата има своя задача. Млекопитающите имат свои задачи. Човек, като почнеш от всички възрасти, има своя задача. Няма човек, който да няма задача за разрешаване в света. Хубостта на живота седи, когато всички задачи, които ни се дават, разрешаваме. Някой път за един ден може да разрешиш една, две, три, четири задачи. Пък някой път не разрешаваме никаква задача, тогава оставяме материал. Щом ги разрешаваме добре, оформява се човешкото тяло.

Сега, коя мисъл остана най-съществена? В природата всички тия знаци, които сме начертали, съществуват. Когато дихателната система е добре развита, ноздрите на носа са големи, тия мускули са развити. Когато тия мускули се сливат с ръба на носа, дишането е слабо. Тогава хората стават нервни. Трябва да бъдат издадени. Когато са издадени, някой път показват нервно състояние. Трябва да се образува една хубава гънка, една хубава гърбавина.

Казвам: Всички с дишането трябва да работите. Всички трябва да се учите да дишате. Защото когато носът изтънява долу или когато изтънява горе, това са две различни състояния. Когато хората са активни, носът става гърбав. Когато хората са песимисти, носът се завърта като на орел. В орлите е завъртян, за да може да къса месото. Правилно е носът да бъде правилен, с малка гърбица. Завъртяните женски носове са пасивни. Ако носът върви като лъжица, приема. В ухото е същото. Долната част на ухото показва дълъг живот. Средната част показва активност. Горната част показва доброта. Горната част показва неговият ум какъв е. Средната част показва какви са дробовете. Това е диагноза. По-добре е тия неща да ги не знаете, защото като ги не знаете, пък тълкувате, ще се изпоплашите. Колкото на човека са [по-]добре развити умствените способности, толкоз е по-добре сформирувано ухото. Колкото по-добре е развито сърцето, толкоз и гънките на ухото са по-добре развити. Всяка гънка означава нещо. В природата няма нищо произволно. Тези, на които долната част на ухото е къса, са фалирали във физическо отношение. Един мъж, на когото ухото е фалирало, трябва да се ожени за една жена, която има дълга долна част на ухото. Ако тя има долу късо ухо, да се не жени за мъж с фалирало ухо. Фалирванията в туй отношение не са здрави. После, ако тя не е умна, трябва да се ожени за по-умен. Може да има […] на главата, но няма капитал. Трябва да му се даде капитал, енергия.

Казвам: Ако тия неща служат за поука, да четем, то е Божествена книга. Ред поколения, деди и прадеди, са вървели по един път. Ще намерите хора, които да ви кредитират. Светът е място, дето добрите ученици всякога се кредитират. Дето и да мине един добър човек по улицата, зарадвайте се! Минете някъде, станете тъжни – някой взел от вас. Като вървите по пътя, земайте и давайте. Някъде вземате повече, някъде давате повече – имате плюс и минус. Ние сме тогава при един правилен живот. Обмяната трябва да става правилно. Ако правилно мислиш, ако правилно чувствуваш и ако правилно действуваш, дето и да вървиш, хората ще имат правилна обмяна, обмяната ще бъде естествена между хората. Тогава всякога ще бъдеш разположен. Сега, някои хора ни са приятни, някои не ни са приятни, обмяната не е правилна.

Ти не може да дружиш с всички хора. Може да бараш изгасналите въглища, които са изгаснали, но запалените не се барат. Някои хора са изгаснали въглища, някои са запалени въглища. Щом си запален, ще туриш разстояние на половин метър, [щом си изгаснал] – на 5 сантиметра. Всички хора страдаме от пресиленото приближаване. Когато някой ви обича, той се приближава много, но колкото [повече] се приближава, обмяната става неправилно. Не се приближавай до един човек по-близо от

ръста му. Ако е 2 метра, на 2 метра стой; ако е 165 см, на 165 см стой надалече. Ако той е един правоверник, със своите ръце стой настрана.

Тия неща вие не ги вземате предвид. Колкото хората са по-надалече, движат се по-бързо, по-добре. Казвам: Всичко в света става. Наблизо когато хората живеят, трябва да бъдат много умни, много добри, много справедливи. Щом искат физическа близост, трябва да бъдат изящни в ума, в сърцето. Щом не са такива – надалече: 1, 2, 3, 4, 10, 15, 20 метра, на един километър, на 10, на 15, на 100 километра. Затова Господ направил света широк. Когато хората не живеят добре на Земята, единия туря на Земята, другия – на Месечината. Казва: „Къде отиде?“ До едно време ти се гневиш; като замине, прощаваш му.

Казвам: Когато призоваваме името Божие, трябва да бъдем готови да изпълним волята Божия. Човек, който не иде под лъчите на Бога всяка сутрин, да те озарява Божият дух… то е естествено положение. Щом има препятствие между теб и Него, имаш едно състояние, казваш: „Господ с мене ли ще се занимава?“ Ти си в Неговото царство. Сутрин като ставаш, ти да Му благодариш. Ти имаш очи – ти да му благодариш, като отвориш очите си. Ти имаш уши – да благодариш. Имаш нос – да благодариш. Тогава започни да работиш с радост. Каквато и да е работа. Любовта осмисля работата.

Мене ми разправяха как е в Германия. Младите моми от градовете отиват в селата и една година прекарват трудова повинност, пишат им писма де са работили. От селата отиват в градовете. Трябва работа. И те вземат писма. Хората се опознават.

Ако ние не можем да влезем в положението на другите, ние трябва да влезем в положението на един червей. Или имаме един заек, или имаме едно дърво, веднага да влезем в положението на едно дърво. То не е така глупаво. Туй растение разбира много хубаво от химия, как мислите? Една ябълка какви хубави сладки плодове дава! Има известно знание. Само че тя учи мълчанието, вечното мълчание. Или говори толкоз тихо, че хората не могат да ги чуят. Дърветата говорят толкоз тихо, че само един светия може да ги чуе, или един адепт. Един шепот имат дърветата. Аз съм правил често опити. Дойда до някое цвете, клюмнало, полея малко вода и след няколко часа освежи се. При цветята като идеш и се отнесеш любовно, зарадва се цветето. Човек всякога да има цветенце, че да му показва какво е състоянието му. Ако ти имаш цветя в саксия и цветята в саксията не боледуват, не съхнат, ти здрав ще бъдеш. Щом започнат цветята да боледуват, щом ти донесат едно цвете и то изсъхне, и ти ще боледуваш. Диагноза е. Трябва да бъдеш силен. Защо трябва да ги пазиш? Да не би

друг човек да мине и да изсъхнат. Когато мине друг човек, който боледува, цветята възприемат болестта, не могат да изтърпят. Като минаваш покрай тях, да ги лекуваш, всеки ден да ги обикаляш, цветята си. Тогава ще покаже външната страна какво е състоянието ти вътре.

Цветята са дадени, те упражняват голямо влияние с уханието си на носа. Всичките цветя са дадени да държат носа ни с уханието си в изправно състояние. Затуй трябва да имате по едно цвете, да е нормален. Щом не е нормален носът ти, едно цветенце трябва да имате, или две, три, четири, за да бъде в изправно положение носът ви. После, плодните дървета държат в изправно положение вкуса ви. Цветята държат в изправно положение не само носа ви, но и очите ви, защото всичките тия краски лекуват очите, лекуват носа, лекуват и устата. Цветята, които ние ги имаме, те са предпазителна мярка за ония болести, които ги имаме. Затуй ония, добрите градинари, не боледуват. Който е градинар, той е здрав. Затуй трябва да имате любов към цветята. Та, може да кажем, че всеки човек мяза на едно цветенце, на някое минзухарче, на някое кокиче; може да мяза на някой карамфил, може да мяза на някое плодно дърво.

Та, онова, което Бог е създал, ние трябва да се интересуваме, защото и бъдещият живот Бог го е създал. От всичко онова, и от малкото, което е създал, да се интересуваме. Да се интересуваме от въздуха, да се интересуваме от водата. Водата чудесии върши. Въздухът чудесии върши. Само, когато духне вятърът, казваме: „Много духа днес!“ Ние живеем във въздуха вътре. Онова, малкото, което водата донася, има за какво всеки ден да благодарим. Някой път, когато сте неразположен, вземете един леген, налейте бистра вода, измийте ръцете, измийте лицето, погледнете водата. Като се измиете, тази вода не я хвърляйте на миялника, но тази вода, в която сте измили лицето си, излейте я на чисто място, излейте я на цветята. Вие ще вземете от хубавата вода, ще я излеете на пътя. Не бива. Нечистата вода може, но чистата вода на най-чистото място ще излеете. Чистата вода от лицето на най-чисто място ще излеете. Сега често на мене искат да ми направят миялник. Аз като си мия лицето, не хвърлям водата в миялник. Искат да ми турят миялник и всичката вода от лицето да върви в мръсната кофа. Казва: „Много хубав миялник.“ Не ме интересува. Миялници не ме интересуват. Аз бих желал, като мия лицето си, да ида на някоя чешма. На чисто трябва да се измия. Казват: „Да ти направим миялник.“ Аз не обичам на миялник да си мия лицето. Да си мия паниците на миялник – да.

Във всяко отношение споменавайте името на Бога! Не навсякъде може да произнасяме името Му. Влезеш в една кръчма – не произнасяй името Божие, дръж го свещено! Не говори за Любовта в кръчмата, говори за

други работи. Сега ние нямаме свещени работи. Тепърва трябва да отвикнем езика. В кръчмата ще говориш за винце, за ракийца, за коняк.

Казвам: Няма по-голямо изкуство в света да се научи да цени човек живота, който Бог му е дал, да цени живота на младините си, да цени живота си на зрялата възраст и да цени живота на старините си. Казва: „Остарях!“ Но ти в старостта ще научиш тия неща, които в младините си не можеш да научиш. В старините си ти ще научиш това, което искаше да научиш – ти ще научиш смисъла на любовта, да оценяваш любовта. В старини човек започва да оценява. Като млад мисли, че е глупав, в старини мисли: „Де е детинският живот?“ Детето е само в състояние да оцени живота на дядо си. Децата много обичат дядо си, понеже знаят, че дядото е добър и той знае да оценява.

Казвам: Сега вие не се възмущавайте от вашата старост! Среща ме някой и ме пита: „Как мислиш, как ще свърша?“ Няма какво да свършваш, защото като свършваш с училището, хубаво, но като свършиш с живота? Не казвайте, че сте остарели, но казвайте: „Започвам нов живот. Досега вярвах в стария живот, сега започвам да вярвам в новия живот.“ Така се говори. После казва: „На колко си години?“ Ако от 2 години си променил живота си, кажи: „На 2 години съм.“

Някои от вас не да бъдете стари, млади трябва да бъдете, на 2 години, на 1 година, на 3, на 4, на 5. Както ви виждам, едва ли има някой по-стар от 4–5 години. Стари сте, но то е животът на стария живот. От новия живот сте по на 4–5 години, някои – на 1, 2, 3 години деца, вече се готвят за забавачницата. Дълго време ще вземете, докато станете на 33 години. Тогава ще бъдете за бъдеще. Ако си на 5 години на Слънцето… Една година на Слънцето прави наши 20 милиона според едни, а според други – 200 милиона. 5 слънчеви години колко милиона правят? Един милиард. Един милиард, то са хиляда милиона години! Казва: „Петгодишно дете.“ 5 години какво е? Вие сте на 5 години, но съществата са вложили своя капитал във вас. Вие живеете, че те са вложили своя капитал във вас. Очакват от вас за бъдеще, интересуват се от вас.

Господ, Който ни е дал живота, и Той е вложил нещо в нас и очаква от нас. Всяка лоза, която не дава плод, отрязва се. Трябва да дадем плод, не тъй, както мислим. Всеки един от нас, трябва плодовете, които даваме, да ги занесем в небето. Като идете в оня свят, много от вашите плодове се продават, те не се продават, но ще видите много от вашите плодове там. Плодове от градината на еди-кой си брат: круши, ябълки, сливи.

Фигуративно вземам. Една хубава мисъл е отличен плод. Едно хубаво

чувство е отличен плод. Всеки един човек специфична мисъл изпраща в оня свят, особена. Няма две мисли в природата, които да са еднакви. Няма две чувства да са еднакви. Няма две постъпки, които да са еднакви. Такова голямо разнообразие има в природата! Ще се зарадвате, като видите вашите плодове. Писанието казва, че делата ни ходят с нас; не само делата, но и мислите ни и желанията ни. Като влезете в другия свят, ще видите себе си и ще се зарадвате. Ще имате положението, което има един градинар, който насадил градина, и ще видите, че всичките дървета дали плод. Ще се зарадвате на лозето, на сливите, на ябълките, на крушите.

От книгата „Неразрешеното“, втори том от шестата година на Общия клас, прочетете лекцията на 37-мата страница: „Прояви на музиката в съзнанието“. Една лекция, която вие сте позабравили.

„Отче наш“

6-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 5.XI.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1941_11_07 Отворен и затворен интервал
лекция на Младежкия окултен клас

ОТВОРЕН И ЗАТВОРЕН ИНТЕРВАЛ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме/. Каква е? – /Прилежанието./

Каква е подбудителната причина на прилежанието? Каква е подбудителната причина на горението? Когато някой предмет гори, коя е подбудителната причина? Или когато човек пее, коя е подбудителната причина? Или коя е подбудителната причина да прилежава човек? Или човек обича да спи, коя е подбудителната причина? Имате един камък, искате да го строшите. Мислите ли, че с първия удар ще може да го разтрошите? Като го ударите, чукът ви отскача. Втори път го ударите, отскача. Трети път, десети път, може 50 пъти да ударите и най-после ще кажете: „Работата с един удар не става“. Най-после ще се намерите в трудно положение. Ударите камъка, чукът отскочи. Казвате: „Як е този камък“. Ще се откажете да го разбиете. Или в дадения случай камъкът е потребен за градене, не е шуплив, а сбит камък. Ако този камък с първия удар се поддадеше, казвате: „Този камък не е, който търся“. Въпроси, които лесно се разрешават не са важни. Вие искате някои въпроси много лесно да се разрешават. Някъде е хубаво да се разрешават лесно въпросите. Сега да дойдем до прилежанието. Когато човек отива да спи, коя е подбудителната причина? Той иска да си почине, иска да има един обикновен сън. Между съня и човека има известна обич. Той отива в обятията на съня. Сънят го прегърне, покрие го с юрган отгоре, цялата нощ му говори насърчителни думи, насърчава го. Кой не би отишъл така, като му говорят най-сладките думи? Ако някой отива да спи, пък го бият, ще спи ли? Сега това е фигуративно. Но в съня имаме едно състояние, което е приятно. Отиваме с цел, че можем да си починем. Ще се освежим. Може би ще видим нещо насъне и като станем ще приказваме. Защото в съня работите много лесно стават. Някоя вечер сънуваш, че си богат, че отиваш в училището да учиш. Свършваш, назначават те на голяма служба. Събудиш се, всичко това го няма. Макар да го няма, приятно ти е, макар сънят да не е реален. Свършил си училището, заемаш голяма служба, с почитание се ползуваш. Не е ли хубаво два три пъти в годината да сънува човек, че е свършил училището? Някой казва: „Илюзия е, не ни ползува това“. Сега вие тук сте реалисти, но туй което вярвате реално ли е? Нека имате понятие за реалното. Да кажем един тон е реален. Аз мога да пея. Докато аз пея да кажем тонът „до“ е реален. Щом престана да пея не е

реален. Пея ли, реален е. Щом престана да пея, не е реален. Има една реалност, в която човек е потопен. Във въздуха ти си потопен. Вие искате да не ви безпокои никой, да бъдете абсолютно спокойни. Казвате: „Аз искам никой да не ме докосва, искам да бъда свободен". Има някои реалности, от които не искаме да ни докосват. Въздухът едва те докосва, милва те много лекичко, влиза в ушите, влиза в очите, цялото ти тяло и през цялата нощ не си свободен от него. Защо не му се карате? Защото голяма /деликатност/ има в него. Той като усети, че ти започнеш да му се сърдиш, той стане мекичък, едва те докосва. Че ти като спиш, той идва и едва пристъпва, така тихо, че много голяма обхода има във въздуха. Ако вие бихте имали характера на въздуха, голяма култура щяхте да имате. При това казвате, като направите някаква работа, че е вятърничава. Какво разбирате под „вятърничава работа"? Под думата „вятърничава работа", разбираме лесна работа, която лесно става. Духнеш нещо и лесно стане. После туряте второ значение. С вятъра лесно става, но без вятъра мъчно става. Сега считат, че една вятърничава работа не е съдържателна. Да ви кажа например, една вятърничава работа. Аз ви давам един милион на заем. Всеки един от вас може да направи една вятърничава работа. Някой каже: „Аз нямам пет пари". Аз ви давам един милион. В един милион имате седем цифри. Сега това е вятърничава работа. Вземате билет от лотарията и казваш: „Ще спечеля един милион". Но то е изключение. За да се случи да спечелиш един милион, колко пъти трябва да се тегли лотарията? Аз може да спечеля един милион от лотарията. Като купя всички билети непременно ще спечеля един милион. Но и това е една вятърничава работа. Колко са билетите в лотарията. Да допуснем, че са 50 хиляди, или да речем 10 хиляди по 100 лева, значи правят един милион. Като вземеш всичките билети, ще дадеш повече. Всякога, когато дадеш повече, вземаш по-малко. Това не е печалба, това е загуба. Каква друга дума да турим? Когато човек дава повече, взема по-малко, то е щедър човек. Когато човек взема по-малко, а дава повече, той не е скържав човек. Тъй щото като купиш всичките билети ти си щедър човек. А пък вие не печелите в билетите понеже употребявате скържавия метод. Давате 25 лева или 100 лева, а имате идеята да спечелите един милион. Голяма скържавина е това. Онези работи в света, които не прогресират, те са скържави. Например, вие искате за късо време да свършите училище и да станете певец, музикант. Или искате за два месеца да имате един апартамент хубав. Като кажете нещо да стане веднага. Много скържава работа е. За да станете богат на колко милиона вола трябва да одерете кожата? За да станете богат, колко житени зърна трябва да имате? Представете си, че всяка година по 10 хиляди кила придобивате. Не обикновено кило, но всяко кило, съдържа сто кила. Десет хиляди по сто кила, колко прави? – Един милион. Един милион кила. Всяко кило по колко струва, колко струва житото? Във всяко едно обикновено кило има

около 16 хиляди зрънца. Значи, ако дойдем до живата природа, ти искаш богатство, но в това богаство колко милиона същества трябва да съединят силата си с твоята, за да станеш ти богат? При това не само това, но трябва да вземеш в съображение силите на другите. Молекулите са живи, неорганизирани и йоните трябва да се кооперират. За тия малките работи, за йоните учените хора сега се занимават. Учените хора не ги разбират какъв свят са. Това е един неразбран свят. Йоните, електроните, атомите, молекулите, те са в основата на неорганизирания свят. Неорганизирани неща аз ги наричам. Имате едно житено зърно, докато е в хамбара е неорганизирано. То остава единично. Но туй неорганизираното житено зърно, щом го турите в земята, веднага в него се заражда един подтик и то израства, дава плод и създава нещо от себе си. Та казвам: Тази неорганизираната материя след време ще се организира. Когато един атом или една молекула, или един електрон мине през човешкия ум и живее дълго време при човек, добива свойството на човека. Като иде при другите животни, за него другите атоми са животни, а то е човек изправен на два крака, казва: „Аз съм свършил университета на хората“, той става човешки електрон. Има електрони на мечките, те са мечи електрони.

Та казвам: Каква е целта на живота? – Да направиш мечите електрони, човешки електрони. Защото като мечка, като вълк, те рушат. Като човек започват да мислят, ще свирят, ще рисуват, къщи ще правят, добро ще правят, книги ще пишат, ще поетизират. У човека онова, което е лошо, те са онези електрони, които не са човешки, мечи са. Мечи са, мечи работи правят. Сега не са виновати хората. То са онези малките мечи електрони, които правят погрешки. То е едно малко сравнение. Имате една капчица вода. Тя никому пакост не прави. Но от тия малките капки събрани три квадралиона и ги пуснете, какво ще направят? Ще направят голяма пакост. Та казвам: Законът е – Неорганизираната материя не я събирайте на едно място. Щом се събере пакост прави. Малкото количество е полезно, голямото е опасно. Да допуснем, че материята е в едно поле, представя една площ. Ако на тази материя дадете малко наклонена площ, колкото и тя да те обича, щом намери наклона ще остане ли? Значи в неорганизираната материя, думите, обещанията, нищо не струват. Може да ти обещава хиляди пъти на ден, но щом намери наклона напусне те, отиде си. Парите са при тебе, докато са в касата. Щом излязат от касата, търкалят се. Та сега ви давам едно разрешение. Понякой път вие казвате: „Защо някои работи са станали така, защо водата е изтекла?“ Казвам: Водата е изтекла, понеже стомната се е пробила. Водата щом намери пробитата стомна ще излезе навън. Тя е толкова свободна, че не обича да бъде затворена. Ако държите водата в отворена стомна една година, тя ще се изпари. Чрез устата ще се изпари. Хващате, стомната празна. Преди години, бях ходил на гости в Казанлък и бяха ми дали няколко мускалчета

подарък. Бях ги турил така в стаята за украшение. След 2–3 години като погледнах, всичките мускали празни. Бяха затворени много хубаво, но това масло изчезнало, намерило място да излезе. Ако разсъждавам обикновено мога да кажа, че са ми дали празни мускалите. Но розовото масло е излязло. Трябвало да бъде затворено по особен начин. Трябвало да се затвори с восък, херметически. Та и вие понякой път, когато вашите идеи изветряват някъде, то са като моите мускали. Всяка една идея трябва да се организира, ако не я организирате тя изчезва. Изчезва по единствената причина, понеже светът е като един калейдоскоп. Изменят се положенията, които съществуват, плоскостта се изменя. Кое положение сега е по-добро – богат ли да бъдеш, сиромах ли да бъдеш? Вие искате богатство. Кои са съображенията, кои са подбудителните причини? Аз разсъждавам много обективно. Искаш да станеш богат, кои са подбудителните положения? Богатството дава удобства, но богатството носи и неудобства. Какви удобства дава богатството? Вие не искате сиромашия, понеже ви лишава от известни удобства. Да ходиш всеки ден да работиш по 8–10 часа. Да правиш по 4–5 хиляди поклона. Някои правят по 4–5 хиляди поклона и казват, че се молят. Че онзи с мотиката и той се покланя. Колко хиляди пъти на ден се покланя? 4 хиляди поклона на ден може да направи, ще му платят 50–60 лева, че се е поклонил. Като се е покланял той е извършил една работа. След като работиш една година казваш: „Аз вече не искам на това богатство да служа, не искам да се покланям“. Защо не искаш да се покланяш? – 4 хиляди поклона за 365 дена колко поклона ще направиш? Това са ред разсъждения. Казвам: В природата се обичат ония работи, които са разумни. Например, ти в дадения случай като правиш 4 хиляди поклона печелиш малко. Онзи за когото се покланяш, той печели повече. Той дойде и казва: „Много добре се покланяш“. И за твойто добро покланяне на тебе ти дава 50 лева, а пък той взема останалите 10–20–30, някой път 100 лева. Ако за 4-хиляди поклона, на всеки поклон ти дават по един лев, ти ще вземеш 4-хиляди лева, трябва да увеличим заплатата. По колко се пада? 4-хиляди навеждания колко дават на един работник? Да кажем 100 лева. Колко му се пада на един поклон? Ако му плащат 100 лева за 4000 поклона, колко се пада за всеки поклон? Сега аз увеличавам заплатата и за всеки поклон давам по един лев. Значи той ще получи 4000 лева. Сега не плащат толкова и хората трябва да се борят да се повиши заплатата на поклоните. Значи казвате, че се пада по 2 и половина стотинки на един поклон. Ако се увеличи заплатата и за всеки поклон са плаща по един лев, не струва ли да се поклониш 4000 пъти, ще вземеш 4000 хиляди лева на ден. А за годината 365 дни по 4000 лева, колко ще се паднат? – 1 460 000 лева. Как да не струва да се покланяш по 4000 пъти на ден. Струва си, но стига да оценят. Да допуснем, че ти си при едно езеро и с една стомна, която събира 5 кила, на ден пълниш 4000 стомни, че продаваш водата. Доста пари ще струва. 4000

стомни по 5 кила, всяка една стомна струва по (5) лева. Значи 20000 лева ще вземеш. Не си ли струва целия ден да пренасяш водата? За една година ти ще вземеш (73) милиона лева. Значи достатъчно е една година да пренасяш вода да осигуриш живота си.

Та вие сте чудни понякой път. В природата има известни думи, която може да струва 100, 1000, 500 хиляди. Има думи, които се продават като плодове, та като употребявате думи, употребявайте думи, които са скъпоценни. Продавате един вол, един хубав кон. Англичаните знаете какви скъпи коне имат. По 2–3 хиляди лири един струва. А на наши пари това милиони струва. Не си ли струва да продадеш един кон за един милион. Има коне, които и за 1000 лева се продават. Има евтини коне има и скъпи коне. Та като се изучава езика трябва да разбирате. Ако искате да подобрите живота си, избирайте думи, които са ценни. Ценните думи дават съдържание на човека. Запример, вие поддържате понякой път доброто, казвате: „Да бъдем добри!“ Трябва да дадете цена на доброто. Казвате: „Той е добър човек“. Сега давате голяма тежест на една дума, отколкото на друга. Туй е вследствие на това, че тези думи, които имат по-голяма цена имат по-голяма сила. Злото е по-ценно, доброто е затворен интервал. Музикално, злото е отворен интервал. Злото винаги дава, то е щедро. Като дойдеш изведнъж те удари, 2–3–4 пъти. Дойде добрият нищо не ти дава. Гледа да не те пипне. Казва: „Какво искаш?“ Казваш: „Сиромах ли си?“ Натупа те хубаво. Разправяше ми един арменец, случило се това в Бургас. Дошъл един просяк и той му казва: „Какво искаш бе керата?“ Изгонил го из дюкяна си и като излязъл просякът, поседял 1–2 минути, взема 20 лева, настига го, че му мушка парите. Туря му парите в джоба. От дюкяна си го изпъдил, а после ходи да го търси и му дава 20 лева в джоба. То е един факт. Казвам: Този човек е лош, който дава. Мушне го и му даде 20 лева. В някои отношения, лошите хора, понеже са отворени интервали, дават в света. И затова казват: „С добро не отива“. Доброто в едно отношение е затворено и то трябва да се направи динамично. Злото е разточително. Доброто е икономично. По това се отличават. Добрият съхранява енергията си. Когато човек е добър той съхранява енергията. Щом човек стане лош, значи набрала се е много енергия в него и той трябва да започне да я употребява навън. Трябва да стане лош, щедър, да превърне енергията. Казва: „Лош си станал“. Превърни думата „лош“ в „щедър“. Казвам: Това е моят идеал в света. Веднага превръщане да има. С какво започнахме в началото? – С прилежанието.

В света ние се намираме в един свят неорганизиран. Имаме разни идеи. Какво нещо е неорганизиран свят? Под думата „неорганизиран“, разбираме свят, разбираме, че е невежа или ние се намираме в един неорганизиран свят, защото ти може да си жаден, да плачеш и няма кой да

ти даде. Ако идеш при едно езеро, може да плачеш колкото искаш, но това езеро няма да влезе в положението ти. Може да те слуша едно езеро, няма да ти даде нито капка вода. Казваш: „Моля ти се ела“. Езерото не се интересува от тебе. Ако ти проточиш ръката си, вземеш вода, то нищо няма да ти каже. Никой няма да ти се скара. Но ако се молиш, казва: „С молитва не става“. Ти си вземи, то няма да ти каже и да си вземеш. То мълчи и те опитва колко си умен. Ти казваш: „Ти не разбираш ли колко съм страдал, колко дена съм жадувал, влез в положението ми“. Но всички мълчат. Ти казваш: „Вие сте много жестоки“. Караш се, риташ с крака. Разумният човек ще дойде и ще вземе. След като усетиш водата, веднага усещаш приятност. Те като минат потушават пожара. Вземеш втора, трета глътка. Утоли се жаждата. Та съвременните хора не разбират порядъка в света, в който живеят. Ти най-първо трябва да изучаваш порядъка на този свят и да започнеш да постъпваш съобразно неговите закони. Вие искате нови закони да турите. Ти на тази вода няма да се молиш, но ще вземеш сам. Ще се намокриш, ще пиеш. Същият закон е и за въздуха. Ти си затворил носа си и не го пущаш, пък той те насилва и иска да влезе вътре. Щом си отвориш устата или носа, веднага влиза. Ако ти се смущаваш, че въздухът влязъл и го изпъждаш, постъпваш ли разумно? Човек постоянно го хука. Отвори устата си, той влезе вътре. Изхвърлиш го навън и той пак влиза наново. И целия ден вие се борите. Той влиза вътре, вие го изпъждате, той влиза, вие го изпъждате. След като го изпъждаш виждаш каква работа е свършена. Освежил си се. След като целия ден си се борил с въздуха, той влиза вътре, ти навън го изпъждаш, ти усещаш вечерта нещо добро, че малко се е подобрило положението ти. Насилието, което въздухът ти прави, ти причинило полза. Ако не беше те насилвал, не щеше да имаш полза. Та понякой път насилваме и Божествения порядък, доброто те насилва. Че страдат хората, от добро страдат. Нали казваш: „От добро страдам“. Ти се радвай, че от добро страдаш. Винаги в Божественият свят хората страдат и от добро, и от злото. Само че, който страда от добро, приема повече, който страда от злото, по-малко приема. Но от доброто и от злото, всякога в Божествения свят има полза. Някой път лекарите лекуват /с/ метода на злото. Понякой път челюстта излиза от своето леговище. Има такъв един случай. На един човек излиза челюстта и той отива при един лекар. Като влиза при лекаря, той не знае как ще го лекува и изведнаж лекарят му удря две плесници, но така, че се намества челюстта. Слисва се пациента. Той отива да го лекува, а лекарят му удря две плесници. И в природата всеки удар, всяко страдание е осмислено. В живата природа, няма страдание, което да не е осмислено. Туй страдание произвежда по-голяма цена и човек придобива повече, отколкото ако не приемеше удара. Ако приемеш удара, приемаш ценност. В Божествения свят всеки удар, най-малкото съприкосновение, което човек добива има своя цена. По някой път хората питат, защо са страданията? Защото носят

ценност в себе си. Един тон, който пее някой, тонът като докосне ухото ти, постоянно бият тия вълни на тъпанчето. Ти се въодушевяваш от тия вълни, които хлопат. Казва: „Отвори“. Ти казваш: „Нека хлопне още веднаж“. Приятно ти е като слушаш отвън тона. Послушаш и като хлопа, 10–15–20 минути ти се усещаш крайно разположен, че някой хлопа. Въздухът музикално е хлопал. Щом немузикално хлопа, ти се усещаш неразположен. Та казвам сега: Учете се да хлопате хубаво. Я изхлопайте сега хубаво. /Изпяхме песента „Цветята цъфтяха“/. Какво е съдържанието на тази песен „Цветята цъфтяха под слънчеви лъчи“. В песента „Цветята цъфтяха“, цветът който се отворил, той може да възприеме. Който не се е отворил да възприеме, не може да задържи слънчевите лъчи. Ако твоят ум и твоето сърце не се отварят на Божествените блага, какво може да добиеш? Ако един цвят седи затворен, като една пъпка, какво ще придобие? Пъпката е затворен интервал. Този интервал най-първо се отваря. След като затвореният интервал се отвори, цветът като се обърне нагоре, черпи сокове. Плодът е затворен интервал. Всичките плодове са затворени интервали. Цветът е отворен интервал. Гладът пак е затворен интервал. Затворен музикален интервал, но динамичен затворен интервал, който събира. След това този плод пак става отворен интервал. Един плод като го оставят започне да се изпарява, да излизат от него соковете и той остава пак семката, която трябва да се посее. Та казвам: Смяна трябва. Затвореният интервал е ограничен. Той трябва да се отвори. И в музиката трябва да стават смени. Започвате с отворен интервал, после имате отворен, пак се свързвате със затворен. После започвате пак със затворен интервал. Ти искаш да се запознаеш с хората. Насъбрал си много. Значи дал си много. Събираш се в себе си, за да придобиеш и след като придобиеш, пак трябва да станеш затворен интервал. Смяна трябва. Вие не разбирате тази смяна. Като осиромашеете не разбирате защо е сиромашията. От щедрост си осиромашал и ще станеш затворен интервал. Богатството е затворен интервал, а пък богатият е сиромах, отворен интервал. Сиромахът казва: „Тази къща да е моя, това да имам, онова да имам“. Сиромахът е крайно затворен. Накъдето отива, иска всичко да вземе. Картина види, иска да я има. Коне да има, овце да има. И най-после като събира, събира, погледнеш забогатял. А пък богатият казва: „Да давам“. Ще даде някому воловете, пари ще даде. Сиромасите се подбуждат несъзнателно в известни процеси да дадат. Сиромахът без да знае казва: „Да имам това, да имам онова“. Онези от вас, които не знаеха да пеете, казвате: „Да зная да пея“. Вие сте сиромаси. Че то е същото да казваш: „Това да зная, онова да зная, туй да имам, онова да имам“. Че то е сиромашия. Не е лошо туй да желаете. Музикално как започва песента „Цветята цъфтяха“, какъв интервал е? Значи започват с отворен интервал. Цветята вързаха, дадоха каквото имаха в себе си и минаха в затворен интервал. Започват с отворен и влизат в затворен. „Цветята цъфтяха,

вързаха под слънчевите лъчи“. Аз разглеждам музикално пиесата как върви за един музикален закон на затворен и отворен интервал. Думите и те вървят по затворен и отворен интервал. То е по закона на смяната. Ти не можеш да бъдеш отворен, ако няма какво да дадеш и ти не може да бъдеш затворен, ако няма откъде да събираш. Ставаш затворен, когато имаш място да събираш. Отворен интервал, пълен си, има какво да дадеш. Това е положителен и отрицателен свят. Учените говорят за положителни и отрицателни величини. Положителното, това е отворен интервал. Плюсът е отворен интервал. Минусът това е затворен интервал. При минуса се събира. При плюса е отворен интервал. Положително е това, което е отворен интервал. Отворената мисъл е мисъл, която дава. Затворената мисъл, е която не дава. Не да бъдеш вечно затворен и вечно отворен. Това не се разбира. Някои от вас не сте музикални, защото сте затворен интервал. Не искате да дадете малко, много сте скържави. Казвам: Попейте. Казва: „Аз не пея“. Та ти си скържав. Ти за да пееш трябва да има какво да дадеш, искаш да пееш, но няма какво да пееш. Аз, например имам един репертоар толкова голям, аз като побутна някое камъче, разгъне се музикален интервал, веднага може да пея на камъчето. Като го бутна, то се отвори. Един цвят е един отворен интервал. Казвам: В това отношение трябва да се разбира живота. Не е лесно в това състояние, в което сме сега да излезем навън. Много голямо прилежание трябва. Да кажем мързелив си, не искаш да работиш. Давам ти един лев, седиш спокоен. Правиш кафенцето. Давам ти 1 лев, 2, 3, 10, 20, 30, 40, 100 лева. За 100 лева си готов да се помръднеш, прилежен станеш. За един лев казваш: „Не се мърдам“. Като ти дам 100 лева вземаш мотиката и целия ден има прилежание. Прилагаш нещо. Носиш 100-те лева и казваш: „Покланях се за 100 лева. Не съм глупав за 1 лев да се покланям“. Где седи умнотата? Кой не се покланя за един лев, а се покланя за 100 лева. Къде е разликата? В какво седи философията да не минаваш за глупав? Да не се покланяш за 1 лев, а за 100 лева да се покланяш. Доста сложна задача. Допуснете, че някой за 1000 лева не работи, за 10000 работи. Къде е философията сега? Ето сега според мен какво е. Искам да ви дам едно правило. За един лев аз няма да работя, знаете ли защо? Туй семе ти го имаш, няма къде да го посееш. Щом му туриш една нула, това е условия, става 10. А щом стане 100 това са условия за единицата. Тази единица може да се посее и след време ще даде изобилно плодове. Умният човек е, който изкарва двойно условия. Нулата показва колко си умен, условия имаш. Колкото повече нули имаш, по-умен си. По-големи условия имаш, разширение има. Мене не ми трябват 2–3–4–5, то са други категории. Мене ми трябва една единица, после едно условие, второ, това са все условия, които се увеличават. Ако имам 100 хиляди кила, сиромах ли съм? Ако тия 100 хиляди ги посея в земята колко ще дадат? 100 хиляди кила по 10, ще имам един милион. Та казвам: Учениците, които влизат в училището учителят

турил на единицата нула. Какво трябва да прави ученикът? Когато един учител му тури нула, втори път ще му тури единица, друг път ще му тури две, после ще тури 3, 4, 5 и 6. Като тури четири, това са ръцете, двете – това са краката. Пет турил – това са сетивата. Учителят като му тури нула казва: „Тебе ти трябва глава“. Като му тури единица казва: „Мост трябва да бъдеш между човешкото и Божественото“. После две като му тури казва: „Съединителната нишка трябва да функционира“. Сега това са научни обяснения. Сега вярват, че от нищото се образувало единицата. Единицата е образувала двойката. Двойката образувала тройката. Тройката образувала четворката. Всички тия неща едни други се произвеждат. Разбира се това обяснение важи само за Божествения свят. За човешкия свят не важи. Човешкия и Божествения свят се различават. Човешкия свят е потребен само за възприемането. Ти не може да вземаш, ако нямаш човешки порядък. Божествения порядък е потребен при даването. Туй, което постоянно дава е Божественото, туй което постоянно взема е човешкото. Да кажем дадат ти един гювеч с ядене, ти вкусиш. Това е човешки порядък: за да се наядеш, ти вземеш лъжицата. Лъжицата е човешки порядък. Може 20–30 пъти да бръкнеш с лъжицата, то е човешки порядък. Вземеш Божественото складираш го в себе си. Ще кажеш: „Божественото е потребно“. Да допуснем, че няма нищо в тази голямата каравана, в която туряш лъжицата. Какво ще ядеш? Божествения порядък е потребен да ти даде онова, от което имаш нужда. Човешкия порядък е да вземеш Божественото и да го разработиш. Тия два порядъка вървят заедно. Най-първо ще приемаш Божественото, а после ще раздаваш. Ако музикално ядеш, как трябва да ядеш музикално? По какво се отличава един основен тон? В природата има два основни тона. Един тон, с който човек започва и друг, с който свършва. Основният тон в музиката е неизменен. С нищо вие не може да нарушите хармонията на един основен тон. Нищо в света не може да наруши хармонията на един основен тон. Всички тонове, които не са основни хармонията им може да се наруши. Под думата „основен тон“ разбираме Божественото. С нищо не си в състояние да нарушиш един основен тон. Той е независим и абсолютно свободен. Другите, последователните тонове, които излизат, на които цветовете са различни, в тях има друг интервал. В тях може да нарушите хармонията. Под думата „основен тон“ разбираме този, който при всичките тонове остава единен. Оттам трябва да започнете. Каквато и да е работа от основния тон трябва да започнете. Щом един музикант вземе основния тон правилно, пее хубаво. Ако не взема правилно, пеенето не излиза направо от основния тон. Да кажем, вие започвате с основния тон „сол“. „Сол“ може да бъде основен тон, „ре“ може да бъде основен тон. Ако вземеш „ре“, постоянно трябва да се празни и пълни. Щом не вземеш правилно основния тон, песента пропада. Този тон е верен и в мисловия свят. Ако вземеш първата мисъл вярна, всичките други мисли се нареждат

последователно, разбираш ги. Щом първата мисъл не е взета правилно, другите мисли не се нареждат по същия закон. Та казвам: По какво се отличава един основен тон, признаците, по които се отличава? Щом вземеш основния тон в музиката вярно, веднага усещаш едно приятно разположение, влиза светлина. Щом вземеш вярно основния тон има светлина и топлина. От приижданeто на топлината и светлината, динамика се ражда. И в тебе се зароди подтик, че си силен да направиш всичко. Основният тон придава светлина и топлина, произвежда сила. Тогава певецът може да пее. Щом не вземаш правилно, няма светлина и топлина, основния тон го няма. Нищо в света не може да се постигне без музика. Ако някой мисли, че без музика може да постигне нещо, той се лъже. Има два вида музика. Два основни тона има в природата. Божествен, положителен, който дава и другия тон, който възприема, плюс и минус. Това са два основни тона, с които музиканта трябва да започне. Дали той свири, дали той пее. Трябва да даваш правилно и трябва да вземаш правилно, между тия две. В дадения случай положителните тонове се образуват в сърцето, отрицателните в ума. Та казвам: Причината е, че сърцето осиромашава от много даване. Умът не може да мисли, понеже не е дал правилно една оценка. Казвам: Сърцето трябва правилно да дава. Сърцето трябва да живее в отворените интервали. Туй, което дава е отворен интервал. Туй, което взема е затворен интервал. Музикално е така. Следователно, един затворен интервал се сменя с един отворен интервал. И един отворен интервал се сменя с един затворен. Трябва да разбираш. Като пееш онова, което даваш трябва да бъде звучно, вълните да бъдат звучни, защото много музиканти излизат от трептенията на музиката. Те мязат приблизително на онзи, който посадил много хубави череши и най-първо искал да занесе на царя, като глава на държавата. Турил повече от едно кило череши в един съд, турил ги на главата си и тръгнал по пътя. Казва си по едно време: „Чакай да ги видя какви са“. Бръкнал, извадил една череша, втора, трета, върви така по пътя и все опитва черешите и намерил, че са доста хубави череши, и като отишъл при царя, останала само една. Царят го пита: „Как се яде това нещо?“ Той взел и изял и последната. Сега ще опитате, но няма да изядете всичкото. Този музикант, който всичко изяда, пък нищо на хората не дава, той не е добър музикант. Най-малко половината да го даде на хората. Щом изяде повече от половината, не разбира законите на музиката. Половината трябва да остане.

Я ми дайте сега един отворен интервал, един отворен тон. Пея: „Аз обичам живота, обичам живота, обичам живота“. Думата „обичам“ е затворен интервал. Тази дума за да стане понятна, трябва да имаш отворен интервал. Това, което обичаш, ако го пееш със затворен интервал, музиката не е правилна. Гласът на музиката трябва да бъде отворен

интервал, а думите затворен. „Обичам живота.“ Като не разбирате законите, думите „затворен интервал – затворен интервал“ – затворена музика се отблъскват. Два минуса вече се отблъскват. Вярно е това: Онези от вас, които не пеете вие сте затворен интервал. Човек в правилното възпитание, в един момент щом си затворен, в следващия момент трябва да бъдеш отворен. Винаги един затворен интервал и един отворен интервал се привличат.

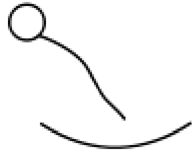

Фиг. 1

Представете си, че водата извира и пада в коритото отвисоко място (Фиг. 1). Водата влиза в затворен интервал. От отворения интервал, който пада в затворения, е следното: Пътникът, който е жаден е затворен интервал. Иска да пие. Имате два отворени интервала и два затворени интервала. Сменят се. Върху тази идея трябва дълго време да мислите. Да има отношения към вас, като е приложите като система на самовъзпитание на вашия ум, вашето сърце. Сърцето и умът се възпитават само при отвореният и затвореният интервали. „Аз обичам живота“. Какви трябва да бъдат другите думи, които следват? Имате три думи : „Обичам аз живота“. Или само : „Обичам живота“. Може да го няма местоимението. Следущите думи какви трябва да бъдат? „Обичам аз живота, за да се радвам на неговите блага“. Радостта отворен или затворен интервал е? Светлината е отворен интервал. Направете сега едно съчетание. „Обичам аз живота“. Песента трябва да започне от „сол“. Защото „сол“ в дадения случай е отворен интервал, доминира, дава нещо. Защото в дадения случай „до“ не може да я употребим, при „до“ се освобождаваме от мъчнотиите, а в „сол“ вече прилагаме. Трябва да минеш през една терца: „до“, „ми“, „сол“. „До“ – „сол“, какво е, кварта? Квартата представя музикално човешките чувства. Щом пееш кварта в музиката, трябва да придадеш пример, съдържание на някои тонове. В квартата трябва да дадеш сила на тона, а в терцата – мекота. В секундата трябва да дадеш плътност на тоновете. Значи, ако не дадеш плътност на тоновете, не знаеш как да постъпиш. Ако в твоите постъпки няма мекота, мекотата е пластичност. Тя е една необходимост за да се избегнат конфликтите, които се явяват в живота. Без мекота ще стане възпаление в ставите, триене. Тия, които имат ставен ревматизъм, терцата не знаят как да я вземат. Слабохарактерният не знае как да пее квартата. Онзи, който не може да взема квартата хубаво, той е непоследователен в чувствата си, обеднял е. Човек с богати чувства квартите ги взема хубаво. Силните кварти взема хубаво и меките терци взема хубаво, и плътните терци взема. Устойчив е. Значи основният тон е на място. Аз сега ще кажа така: Не вземате вярно терците – музикално си

болен; секундите не вземате правилно, квартата не вземате, квинтите не вземате правилно. Минавате от квинтите в септими – не мислиш правилно. Прескочихме секстите. Трябва да знаеш да възприемаш Божественото.

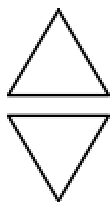

Фиг. 2

Трябва да разбирате контрастите в природата, да разбирате противоречията в живота. Имате този триъгълник. Един триъгълник отгоре, а друг отдолу (Фиг. 2). Единият триъгълник, първият, който е с върхът надолу възприема, а другият, който е с върхът нагоре дава. Обърнатият надолу защо е обърнат в дадения случай? Тъй както е поставен обърнатия триъгълник, той се намира в гамата на доброто, понеже му вземат всичкото, надолу го обръщат с главата. Когато някой се удави във водата, от лакомия е. Обърнат го с главата надолу, за да изтече водата, за да го освободят от нея. Доброто трябва да се обърне с главата надолу, да изтече лакомията, да остане празно, да обеднее. Като го издигнат на краката, да познае като е празен тогава е добър, не като е пълен. Трябва да разбирате динамиката в музикалните отношения. Щом задържаш един тон повече отколкото трябва или даваш повече, ти си на погрешен път. Има едно музикално време, което трябва да бъде точно спазено. Наричам го Божественото време. То не е отмерено в този такт, в който дават капелмайсторите като махат с ръка. Не е размерен такта. Не е верен първия такт. Вторият такт вече незабелязано се намалява и така нататък. Някой казва: „Такта не е правилен“. Първият такт е правилен, меродавен. Тактът на духа слиза ръката надолу, а при такта на душата, ръката се движи нагоре. При такта четири четвърти, движението надолу – е на духа, движението навътре към тялото – е на душата, движението на ръката навън – е на сърцето, а движението нагоре – е на ума. Като пееш една песен и тактуваш 4⁄4 ти казваш: на духа, на душата, на сърцето, на ума. Често някой пее и тактува и не знае кому пее. Имате такта 3⁄4. То е един триъгълник. Имате 6⁄4. Единият триъгълник е обърнат надолу, другият е нагоре. /Учителят пее: „Научих се да давам“. Ръкомаха такта 4⁄4/. Като пееш на сърцето трябва да се зарадваш, че си дал. На ума като пееш, като си движиш ръката нагоре да усетиш, че си спечелил нещо. Едно добро направено да остане в ума ти нещо. Да кажеш: „Приятно ми е, че свърших нещо“, без разлика какво е то. Процесът е верен. Щом дам една радост имам, умът взема участие. Доволен съм от тази работа. Доволен съм, че съм пял такта 4⁄4. Духът участвува, сърцето участвува, душата участвува и умът участвува. Радва се духът, душата, сърцето и умът се

радват. Всички се радват. Ако вземете „до“, „ре“, „ми“, „сол“, прескачате „фа“, имате две секунди „до-ре“ секунда и „ре-ми“ секунда. „Ми-сол“ е терца. Имате едно музикално съчетание от четири елемента. Какво образуват те в дадения случай? Ако дълго време пеете във вас ще се яви желание да се разширите. „Сол“ е разширение. Иска да доминира. Значи „Цветята цъвтяха“, иска да приеме нещо в себе си. Да кажем, ако ти си неразположен, то е като да се лекуваш. Туй, което го търсиш, ще си вземеш от „до“. В себе си „ре“ носи сила. Силата е потребна. „Ми“ ще ви даде начин да го дадеш най-добре. „Фа“ ще прескочиш. Ще прескочиш, понеже „фа“ спада към друга система. То е небулозна система, върти се около себе си. Нищо няма да вземе. Ще прескочи „фа“ ще дойдеш до „сол“. Може да заместите „до“ с „фа“. От „фа“ има винаги какво да вземеш. Но в дадения случай, като имате „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, имате други резултати, имате 4 секунди. В съвременната музика, много музиканти са станали болни по единствената причина, че пиесите, които свирят не са разграничени. Ако свириш постоянно Шуман, Бетовен, Моцарт, друг характер имат. Те са на няколко категории. Около 7 категории има. Но 4 са най-главни. Да бъдеш музикант, за да се освободиш от ограниченията. Второто положение иска да имаш сила. Третото положение е метод, начин да имаш. После разширение за да възприемаш нещата. Да кажем вие се колебаете да пеете, казвате: „Не ми се пее“. Какво ви липсва? Самоувереност. Самоувереността е, че вие не сте в състояние да направите нещо. Вие искате да направите едно добро някому, но усещате, че не можете, имате няколко лева в джоба си, нямате какво да дадете. Ако сте богат, веднага ще дадете. Сега срам ви е да дадете 5 лева, трябват му няколко хиляди. Да му дадеш само 5 лева ви е срам. Казваш му: „Не мога да ви помогна. От колко имате нужда? С 5 лева нищо не може да се направи“. Музикантите не трябва да бъдат скържави, но трябва да бъдат богати. Бедни хора, музиканти не могат да бъдат. Музиканта трябва да бъде богат. Беден музикант не може да бъде. Под музикант разбирам богати хора, които идат да дадат в света. После болен човек, музикант не може да бъде. Здрав човек трябва да бъде музиканта. И глупав не може да бъде музиканта, умни трябва да бъдат. Богати във всяко отношение трябва да бъдат музикантите, да дават повече, да вземат по-малко. Някой казва: „Аз ви обичам много“. Какво обичате? Противоречието е там, че аз обичам ябълката да я изям, за себе си я обичам. Той мисли за себе си, а казва, че обича другия. Той обича да вземе ябълката. Каква друга дума трябва да турите, че „аз ви обичам“? С какво трябва да заместите тия думи? Аз бих пял на онзи, който ме обича. Аз ще ви пея, понеже вие ме обичате. Този, който ме обича, ще му пея за да му дам. Някой ми казва: „Ти обичаш ли ме?“ Аз казвам: Аз не ви обичам, но ако вие ме обичате, аз ще ви пея. Обича ме, ще искам да взема. В дадения случай аз може да ви пея, а в пеенето ще дам, той това търси. Като му пееш казва: „Много съм доволен,

много хубаво ми пя“. Та сега, който ви обича трябва да му пеете, то е правилното положение. Щом не пеете вие не го обичате. Да го обичате трябва да му дадете нещо. Кое е най-лесното даване? Всякога може да дам нещо. Той може да няма хляб, но в дадения случай всякога може да пее. Който излезе насреща ти може да пееш. Пари може да нямаш. Или някой иска да дигнеш някой голям камък. Нямаш толкова сила, но да пееш всякога можеш. Изпей една песен. Аз като пея на камъка, движи се камъка. Има известни музикални тонове, които вдигат камъните. Сега вас ви се вижда чудно, как е възможно музиката да дига камъните. Музиката туря всичките съставни части на камъка в широка площ и камъка сам по себе си се дига. Като го дигна, пак събера частите на едно място. Има едно оръжие в Америка, от войната, което е направено от магнит. Намагнетизирано е, и всички, които отиват при него изваждат си часовниците, обущата, ако има железа на тях, защото всяко желязо, което имаш на себе си се привлича и отива на магнита. Ако обущата ти имат железца ще се намерят залепени. Този магнит може да дига 500 кила. Както вървиш, ако се приближиш към този магнит ще се намериш залепен с краката нагоре. Обичта на желязото към магнита е голяма, привлича го. Като хвърлиш желязото, свободен си. Та казвам: Това желязо не трябва да го носиш като отиваш при магнита. Като отиваш при него трябва да бъдеш свободен от всяко желязо. Онези, които отиват при този магнит не трябва да носят железни гвоздеи на обущата си. Това го давам само за изяснение. В природата има тайни сили, които като ги имаме, работите лесно стават. Като нямаш тази сила, мъчно става. Като имаш правилно музикално разбиране, веднага умът работи. За всеки момент определя на ума как да постъпиш. Като нямаш това музикално разбиране влизаш в стълкновение и със себе си, и с окръжаващите. Музиката трябва да ни въведе в Божественото право, да постъпваме правилно, да бъдем съобразителни как трябва да постъпим в даден случай. При врялата вода как трябва да постъпите? Ако искате да пиете вода ще налеете студена. Така ще направи умния човек. Ако е студена водата, ще трябва да я стоплите. В единия случай ще прибавите студена вода, в другия – ще я стоплите. Това са два начина. Ако вие не знаете как да постъпите, в първия случай ще си изгорите устата, а във втория ще се изстудите. Ако сте умен човек в първия случай ще я направите приятна за вземане и във втория случай /също/. Това са правилни разбирания в света. Ако музиката не ни научи как да живеем правилно, тя не е музика. Ако музиката не може да ни научи как да се справяме с ума, как да се справяме със сърцето, тя не е музика. Ако музиката не ни научи как да се справяме с душата си и ако тя не ни научи как да работим с духа, тя не е музика. Музика е, която може да ни научи да работим за духа, да служим за душата, да знаем как да употребим ума и сърцето си. Тази музика е на място, от нея се нуждаем в света. Понякой път като говоря за музиката това подразбирам. Музика,

която може да ни свърже по-интензивно с нашия дух и да работим заради него.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
7 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 7. XI. 1941 г. петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1941_11_09 Божественият и човешкият порядък
утринно слово

БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ ПОРЯДЪК

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“
Пета глава от евангелието на Йоана.
„Кажи ми Ти истината“
Размишление.
„Духът Божи“

Уверен съм, че всички сте чели тази глава. Някои са я чели веднъж, някои два пъти, три пъти, някои са я чели десет–петнайсет пъти, някои и повече пъти. Зарежда се мисълта: колко упорити хора, спорят се с Христа: откъде е, кой Му дал тази власт. И в Мойсей вярват като в Господа, а в Него не искат да вярват. И чудят се по някой път защо хората не вярват. Имат основание да не вярват, пък някой път нямат основание да не вярват. Да допуснем, че ти живееш между добри хора и вече имаш вяра в тях. Дето и да идеш, поискаш нещо от тях. Дадат ти, никой не те изнудва, вярваш им. Влезеш при други хора, дето има други порядък. Никой не ти дава, а пък искат от тебе това и онова, и не връщат. Ти изгубваш вяра.

Едни хора са живели по-дълго време в Божествения порядък и са го научили, а пък някои от вас са живели по-дълго време в човешкия порядък и са се научили обратното. Launch Речеш да четеш нещо, и отлагаш; речеш да направиш нещо, и отлагаш. Защо си остарял? Защото не си чел, не си мислил и не си обичал. И затова остаряват хората. Ако напълните една стомна с вода и я оставите отворена, след две години, ако търсите вода в нея, всичката вода се изпарила. И като се родите на земята, ако не притуряте нищо в себе си, ще останете един ден изпразнена стомна, всичко, каквото е турил Господ в нея се е изпарило. И човек все чака да дойде някой. Хубаво, ако си стомна, трябва да чакаш, но ако имате два крака и две ръце, ще чакате ли? Ще отидете да си налеете стомната си с вода. Това е само за сравнение.

Ако отидете в другия свят, какво ще разберете? По какво се различава човешкият порядък от Божествения? В човешкия порядък, като узрее един плод, капва на земята и натъртва се, и изгнива. В Божествения порядък

също така има дървета, но плодът никога не окапва. И там има вятър, но приятен вятър. Там може да откъсне плод само този, който го обича. И човек няма да откъсне отвсякъде, ще погледне и ще откъсне този плод, който го обича и когото той обича. А пък вие тук късате без любов плода и зелени късате. Между тук и там има кардинално различие. Там не можеш да откъснеш нещо, което не обичаш и което не те обича. Морален е този, който те обича и когото обичаш. Като дойде да ти работи някой, който те обича и когото обичаш, то ще ти работи на място. И парите, които ще му дадеш, ще бъдат на място. Искаш да знаеш де е човешкият порядък. Че вие цял ден сте спорили в себе си. Спор има в главата ви, в сърцето ви и в тялото ви. Дойде ти една мисъл и ти каже: „Днес ще ви дойде един приятел и ще ви донесе един самун." А пък ти си гладен. Ти сега почнеш да философстваш: „Това, което ми се каза отвътре, вярно ли е?" Ти ще отидеш у съседа си и ще му кажеш, че в дванайсет часа ще дойде някой и ще ти донесе един самун, и го питаш дали е вярно това? Защо ще питаш съседа си, чакай до дванайсет часа и ако дойде хляб, вярно е, ако не дойде, не е вярно. Казваш: „Аз ще изгубя време." Че ако отидеш до съседа, няма ли да изгубиш време? Ако питаш някой съсед, той може да ти каже: „Не слушай такива работи, те са илюзии." А аз ви казвам: опитайте работите.

Освен това всяка Божествена мисъл, като дойде, внася светлина в твоя ум и ако можеш да четеш с тази светлина, от Бога е, а ако не можеш да четеш на тая светлина, не е от Бога. После запиташ: „Дали тези очи, които имам, са от Бога?" Ако можеш да четеш с очите си, от Бога са. А ако не можеш да четеш с очите си, не са от Бога. Щом не са от Бога, извади ги. Христос казва: „Всяко око, което не е от Бога, извади го и го хвърли." Казано е от Христа: „Ако те съблазнява окото ти, извади го и го хвърли." Всяко око, което не е от Бога, съблазнява, а всяко око, което е от Бога, не съблазнява. Една мисъл, която съблазнява, не е от Бога и едно чувство, което съблазнява, не е от Бога, и една постъпка, която съблазнява, и тя не е от Бога.

Ти казваш: „Студено е отвън." Защо е студено? Защото си в човешкия порядък. Щом влезеш в Божествения порядък, е топло. Сиромах си. Защо? Защото си в човешкия порядък. Забогатееш. В Божествения порядък си. Но ти станеш богат и не даваш, и тогава ще влезеш в човешкия порядък. И ще изветрее водата от стомната, ще се изпие водата, ще осиромашееш. Богатият, който не е давал, осиромашава и сиромах, който не вземе, богат не става. Всички богати са все от сиромасите. Малкото дете, което се ражда, богато ли се ражда? Най-първо, аз виждам хората, които слизат от небето, виждам ги, че са грамадни, много големи, и никъде не може да го събереш на земята. Но той все се смалява, смалява, смалява, и като дойде до мен, не мога да го видя и с микроскоп – така се е смалил. Скрива се. И има една тънка дупчица, през която трябва да мине всяка душа. Който не може да

мине през тази тънка дупчица, той щастлив не може да стане. Като мине от невидимия свят и като дойде на земята, питат баща му и майка му, братята и сестрите му колко го обичат. Този сиромах нищо няма. Тогава баща му и майка му, братята и сестрите му и всички други роднини, като се съберат, му дават. И всичките подаръци тежат едвам около две, три, четири кила. И като дойде майката, през устата му налива подаръка. И баща му носи подарък. И като стане някой от вас на петдесет–шейсет килограма, това са все подаръците. Вие мислите, че това тяло е ваше. И ти казваш: „Не си го давам."

Както не се позволява от Божествения свят да внесеш нещо на земята, така и обратното не се позволява. Като идваш от Божествения свят на земята, на границата има митница, дето всичко секвестират и остане там. От небето тръгваш с много куфари, но като дойдеш до митницата, всичко оставяш. Също така и като отиваш от земята на небето, пак ще оставиш всичко на митницата. И ти ще станеш толкова малък, че никой не може да те види, ще се освободиш от всичко земно. И като се върнеш, ще се върнеш пак такъв, какъвто си излязъл. Хората, като се отдалечават от Бога, големи стават. Но при Бога малки стават. При Бога се връща той. И той трябва да се върне много малък.

Сега аз ви представям идеите за Божествения и човешкия порядък. Всички спорове в света се дължат на човешкия порядък. Споровете, съмненията, подозренията – това всичко показва, че си в човешкия порядък. Щом те е страх, в човешкия порядък си. Щом имаш недоволство, в човешкия порядък си. Щом си сиромах, щом боледуваш, щом не ти стига умът, в човешкия порядък си. Щом си безсилен, щом не те почитат хората, това показва, че си в човешкия порядък. Ти казваш: „Какво да правя?" Трябва да излезеш от човешкия порядък.

В човешкия порядък, ако знаеш да лъжеш, на място си. В Божествения порядък, ако знаеш да говориш истината, на място си. В човешкия порядък, ако мразиш хората, на място си. В Божествения порядък, ако обичаш хората, на място си. Какво значи намразване? Казвате: намразил си го. Един вълк с какво изхранва своите деца? С кражба. Цяла нощ мисли той откъде да открадне. Той има четири–пет вълчета и мисли отде да открадне да нахрани своите деца, мисли в кое село има кошара и от коя кошара да може по-лесно да открадне и да задигне някое агне? Виждали ли сте вие вълкът как носи агнето? Метне го на врата си като овчар. И говори му, приказва му на агнето: „Аз ще те заведа при моите деца, имам четири–пет деца много добри. Те ще си поиграят с тебе. Те кожуха ти ще свалят и ще ти дадем една хубава царска дреха, и ще имаш едно угощение." И на агнето тупти сърцето. И като го ядат, то все мисли, че ще

му дадат царска дреха, а те го изяждат. И досега всички агнета чакат да им дадат някоя мантия.

Някой ти каже, че ще ти даде хиляда лева и ти вярваш. Взел си лотариен билет и мислиш, че ще вземеш един милион. В кой порядък си? Ти очакваш парите. Вземеш един билет, не върви, вземеш втори път, пак не върви. Досега двама братя бяха в Божествения свят, в Божествения порядък. И на двамата братя им се падна по един четвърт милион и единият брат, понеже е от Божествения порядък, веднага даде сума, с която направи пътека до шосето, с камъни. Прояви щедрост.

Сега вие искате да забогатееете и да уредите всичките си работи. И като нямате, какво да правите? Тогава да служите на Господа. Вие искате да уредите вашия живот, и на дъщерите си, и на синовете си, и като не сте годни за нищо и никакво, ще идете да служите на Господа. Че каква нужда има Господ от стари хора? Господ не обича старите хора. В небето едва е позволил място за двайсет и четири старци, да живеят там. А тук, на земята, всички искате да остареете и да идете на небето, и да давате ум на небесните жители.

Казано е: ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие. Ти казваш: „Как да го разбираме?“ Ако имаш ревматизъм, в онзи свят не можеш да живееш. Ако главата те боли, в онзи свят не можеш да живееш. Ако главата те боли, ако сърцето ти хлопа, в онзи свят не можеш да живееш. Сърцето е един капелмайстор и най-хубавата песен излиза от него. Някой път мога да ви изпея песента на сърцето. И сърцето има песен. Но когато хлопа сърцето ти, в онзи свят не може да влезеш.

Ти си скръбен, страдаш, искаш да идеш в онзи свят. Със скръб в онзи свят не се влиза. Ще призовеш Господа да премахне скръбта ти. Защото в онзи свят като влезеш, трябва да бъдеш радостен.

На вас като ви кажа, че ви викат в онзи свят, веднага ще побледнеете. Като ви повикат в Обществената безопасност, няма да ви повикат, за да ви подарят нещо, ще ви повикат или защото ви подозират, или защото не сте изпълнили закона. И то е страх. Че онзи свят не е Обществена безопасност. Божественият свят не е Обществена безопасност. Там няма никакви болести. Там основен закон е любовта. Като отиваш в онзи свят, ще те попитат имаш ли кола. За Илия казват, че му изпратили една колесница да го вземат в онзи свят. Но Илия не беше много от праведните. Той беше един много добър човек, добър праведник, честен, справедлив, но имаше една черта, че беше много строг, жесток, и като пророк изпокла четиристотин лъжливи пророци, и трябваше наново да го върнат, за да му

покажат какво нещо е милосърдие, и че с рязане на глава работа не става. Кое е по-хубаво да направиш с лъжливите пророци: да им отрежеш главите или да ги направиш да мислят правилно? Според мен един човек, който те лъже, добър човек може да стане, само трябва да го бутнеш на мястото, дето трябва. Защо лъже човек? По единствената причина, че е слаб. Всеки слаб човек неизбежно лъже. Накарай слабия да ти говори истината.

Заекът може да ти обещава, че ще те защищава, но ако чакаш заека, да ти уреди работата, лъжеш се. Той утре ще хвърли кобура и ще бяга, и после ще се извини: „Слаб съм.“ От слаби хора не очаквай да ти помагат. Можем този закон да го приведем и за вътрешния живот. Не очаквай нищо от една слаба мисъл. От едно жежко чувство не очаквай нищо. Стани силен. А пък силен е всеки човек, който живее в порядъка на любовта, на Божията мъдрост и на Божията истина. И няма нужда той да те лъже. Каква нужда има той да те лъже?

Питам, чистата вода пакости някому направила ли е? Силният човек не лъже. Понеже всякога човек, като направи някоя пакост, тогава ще излъже.

Кога излъга Ева? Когато направи пакост и откъсна един плод без любов от райската градина. И откъсна не само за себе си, но и за мъжа си. И казва: „Аз ти го давам.“ А пък Адам трябваше сам да си откъсне от това дърво. Бог беше му казал за това дърво така: „От това дърво няма да ядеш, понеже не го обичаш. И когато го обикнеш, тогава ще си откъснеш от него с любов.“ А Ева каза: „И без любов може.“ Разсъждаваше тя и каза: „Отпосле ще дойде любовта.“ Питай онази мома, която се е оженила без любов, любовта дошла ли е после? Момъкът е откъснатият плод. Онзи плод, който е откъснат с любов, е на мястото си. Но всеки плод, откъснат без любов, носи лоши последствия.

Новият морал сега е: никога не правете една работа, която не обичате, никога не правете някому нещо, като не го обичате. Тогава като риба ще мълчиш и си замини. Поздрави го и си замини. Като италианеца вдигни си ръката. Снощи на концерта един италианец музикант се поклони на царицата с главата си, а пък за публиката си вдигна ръката нагоре полегато. Кой поздрав е по-добър: с главата си ли да се поклониш, или ръката си да вдигнеш нагоре полегато? Да поздравиш с главата си, да се поклониш с главата си значи: всичко, каквото вземаш от Господа, задържаш го за себе си. А пък ръката си като вдигнеш нагоре полегато, това значи: всичко, каквото вземаш от хората, дай го на Господа. Кое е по-добро? Ако аз бих поздравил с главата си, бих направил движения: главата надолу и после нагоре. С това искам да кажа: аз ще работя и за тебе, но да

знаеш, че ще работя и за Господа. Та всякога поздравявайте с главата си, като се поклоните с главата, после изправете си главата, за да се избавите от едно зло.

Това е сега, което можем да приложим в себе си. Ако един живот не може да се приложи в нашата мисъл, най-първо, този живот не е Божествен. Ако една работа не може да се приложи в нашето сърце, това не е Божествено. Ако една работа не може да се приложи и в тялото, то не е Божествено. Ние вече имаме тогава един свят човешки. И там всички неща постепенно изчезват. Някой те обича за един–два дена и после казва: „Той не струва нищо. Той не е човек за обич.“ В човешкия порядък всички неща са така. Няма на какво да разчиташ. Една майка има умряло дете. Пита ме къде е. Майката казва: „То беше умно и много добро дете.“ Казвам ѝ: „В какво седеше неговият ум? Беше ли голям музикант?“ Майка му казва така: „Беше силен, здрав като планина.“ Че как така тази планина изчезна? Щом умряло от четирийсет градуса температура, каква планина е това? Никаква планина не е това. Помнете едно нещо: ако майката обича едно дете, то никога не умира. Всички деца умират от безлюбие. И децата, и мъжът умират от безлюбие. Някой път някой човек не може да умре. От голяма любов го държат. Ако те обичат хората, не можеш да се освободиш. Старите хора се молят и казват: „Пуснете ме да си отида. Поразлюбете ме малко.“ Ако не го разлюбят, може да седи и хиляда години. А дотегнало му е. Защо умират хората? От безлюбие. Трябва да знаеш да отпуснеш нещата. Ако ти стане мъчно, че някой човек е умрял, той не е умрял навреме. Когато някой отива в Божествения порядък навреме, ти се зарадвай. Преди да е умрял е имал четири чифта букаи на краката и ръцете си. А пък като умре, виждам го свободен и си приказваме. Той казва: „Освободих се, четирийсет–петдесет години бях на земята и никой за мен не помисли.“ Колко души са идвали при мене да питат за своите умрели. Питат така: „Видя ли нашия умрял?“ Казвам: „Кой? Той казва, че се е освободил.“ Онзи пита: „От кого?“ „От вас.“ В онзи свят може да отиде житото. Ако ти си сварил жито за един умрял с любов, то житото ще отиде, твоята любов. Понеже житните зърна са разумни същества, които са изчезнали и станали жертва за хората, тези разумни същества се жертват. Животът на Бога е скрит във всяко зърно. Чрез житото Бог се жертва за тебе. А ти изядаш житото и никак не ти иде на ума за служене на Бога.

Някои стари сестри казват: „Толкоз години ние сме в братството.“ Имайте един тефтер, да видите сутрин, като станете, какво правите първо; сутрин, като станете, какво мислите най-първо?

Помнете, че следният закон е верен: в бъдеще при вас ще остане само това, което сте обичали и което ви е обичало. Всичко онова, което е дошло при

вас без любов, то ще си отиде както една текуща вода, която си отива. Във вас само тази вода може да остане, която сте обичали и която ви обича. А пък другата вода отива да помага на тези, които обича и които я обичат.

Някои ме питат: „Какво да правя?“ Съдрани обуща няма да даваш. Защото ти даваш това, което не обичаш. Като си износил тези обуща, ти не ги обичаш, и ги даваш. И казваш на този, комуто ги даваш: „Турете им едни подметки.“ Този човек как ще им тури подметки? За едни подметки се дава сто лева. И после ти ще кажеш: „Аз му дадох едни обуща.“ И като отидеш в онзи свят, ще намериш съдраните обуща.

В онзи свят ще се срамувате. Тук всеки човек, който е крал, се срамува. Като го хванат, срам го е, че е крал. А в онзи свят ще се срамувате, че не сте правили добро. Ще ви е срам, че при тези блага, които сте имали тука, не сте направили едно добро. Ще видите, че този-онзи е направил това-онова, а пък ти нищо не си направил.

Вие сега ще кажете: „Толкова лоши хора сме.“ Не че сте толкова лоши хора, но въпросът е там: ако през целия си живот сте в едно училище и не сте научили нищо, какво ви ползува знанието, което не е приложено? Да допуснем, че ви дадат една ябълка и вие не сте я вкусили, дадете я някому или я хвърлите, да допуснем имате една круша, не сте я опитали, какво знание ще имате тогава? Не само че сте ги хвърлили, но не сте ги посадили.

Всички вие вървите по един особен начин. В София има благотворителни общества и като отиде един просяк при тях, те го изпратят при мене, аз да му дам пари, аз да му помогна, казват му: „Той има доста пари.“ Какво им коства да дадат сто, сто и петдесет лева? Ще го пратят при мене. Идва той при мене и аз му казвам: „Защо не ти дадат?“ „Лоши хора са“, той казва. Казвам му: „И ти не си от добрите.“ Една случка ще ви разправя. Това става в Лондон. Един беден човек влиза при един банкерин. В Англия не се позволява да просиш, има закон за това. Богатият си свива веждите и му казва: „Върви си.“ Бедният казва: „За Господа.“ Банкеринът казва: „Няма Господ. Ще отидеш да работиш.“ След една година същият просяк влиза с един револвер, тъкмо когато онзи си брои парите. Богатият му казва: „Вземи каквото искаш.“ Онзи му казва: „Ти вярваш в този револвер, а в Бога не вярваш. Дай парите!“ „Вземи колкото искаш, вземи една торба, ако искаш. Вземи още, но не ме убивай.“ Питам сега, тези хора, които вярват в дулото на револвера, като видят злото и вярват, каква вяра е това? Като дойде една болест и повярват в Бога, каква вяра е това? Ти вярвай в Бога, когато си здрав и не очаквай да повярваш, когато заболееш.

Бог казва: „Призови Ме в ден скръбен.“ Да обясним това. Скръб, която приемаш с любов, от Бога е. Скръб, която приемаш без любов, не е от Бога. Радост, която приемаш с любов, от Бога е. Радост, която приемаш без любов, не е от Бога. Скръбта и радостта без любов са от човешки порядък. Затова имаш някоя радост и след няколко дена тя изчезва, а пък имаш една скръб, която не е от Бога, и не можеш да я изпъдиш, и тя остава. Скръбта, като я залюбиш, тя си заминава. Много е благородна скръбта, щом я полюбиш, тя казва: „Да си вървя.“ Пък щом не я любиш, остава цял живот. А пък щом я залюбиш, тя, скръбта, ще се превърне в радост. Тя се запалва и отива да си върши работата. Една скръб стои при тебе десет години, за да я запалиш, а пък ти казваш: „Върви си, махни се.“ Тя казва: „Не се махам, ако не ме запалиш.“ Скръб, щом я обикнеш, тя си върви вече. Направете един опит, обикни ревматизма, който имаш, и той ще си замине веднага. Ти го биеш, гладиш го, но ти го лъжеш с това. Не. С лъжа тази работа не става. Скръбта с нищо не можеш да излъжеш. Запали я само. Ти казваш: „Господ ще я вземе.“ Тя казва: „Не, не“, ти трябва да я запалиш. И като я запалиш, тя си заминава.

Във всички учреждения трябва да се работи с любов. Един лекар от любов трябва да работи. Лекарят, който лекува без любов, е от човешки порядък и той болестта не може да лекува. Той ще я лекува, но след три–четири месеца болестта пак ще се върне. Всичко правѐ с любов. Правиш милостиня без любов и тя няма да помогне. Не само да лекуваш един болен като лекар, но трябва да направиш един приятел от този болен. Ако една майка не може да се прояви към детето с любов, защо го е родила?

С нас остават само онези мисли, чувства и постъпки, които ние обичаме. Това ще остане за бъдеще. Също и в науката: ако ти четеш с любов, то ще остане с тебе. Иначе нищо няма да те ползва. Тези неща съм ги изследвал и на мнозина съм казвал кои са причините на някои неща. Съвременните хора страдат от едно голямо безлюбие. Дали човек трябва да бъде майка, то е отредено от Бога. Дали да бъде баща, то е отредено от Бога. Или брат да бъде – също. Ти не може да бъдеш брат, сестра или лекар без любов. Като идеш горе, ти ще видиш своето заблуждение.

Ние говорим за ангелите, че те са хора на любовта. Един ангел, при най-голямата си работа, само като усети, само като почувства, че Бог отправя любовта Си, мисълта Си някъде към земята и всички ангели слизат там да помагат. Там не се дава заповед. Когато ти дойде мисъл да помогнеш някому, ти казваш: „Това не е за мене.“ Не е за тебе, а другите да правят е нищо. Ти да се ползваш, това е за тебе, а пък като дойде някому да помогнеш, казваш, че не е за тебе. Как лекувате вие болните? Например как лекувате вие главоболието? Или някой път ви болят гърдите, краката,

стават инциденти: паднеш, удариш се, яви се болезнено състояние. С какво става падането? Всеки човек, който е намислил нещо, когато дойде в стълкновение в него доброто и злото и не знае как да помогне, ще падне. Дойде ти някоя лоша мисъл, и ти се сгромолясаш, и се удариш. Ако се удариш по главата само, не си мислил хубаво. Ако си удариш ръката, не си постъпвал така, както трябва, не си справедлив. Ако си удариш крака, това показва, че не си добър човек. Това място, което ти си ударил, то показва какво ти липсва.

Някои от вас седите и казвате, че човек не трябва да се жени. Вие дали особено понятие имате? Искате да се жените, но женитба без любов не е женитба. Майката, която е останала без любов, не е майка. Това не е Божествен порядък. Ако ти не изпълниш един закон с любов, ти си в човешкия порядък. То е ад. Адът е място на безлюбието. Съвременните хора живеят в ад. Аз се чудя по някой път, дойде при мене някой, аз му казвам: „Нямам време." Той казва: „Много бързам." Казвам му: „И аз бързам, нямам на разположение нито една минута." Той казва: „Пет–десет секунди." А пък той стои много време. После се извинява, че много време ми взел.

Трябва да бъдете всички много внимателни. Ако е до мен, в даден случай аз мога да се направя невидим. Всеки може да стане невидим, неузнаваем. В един от американските университети – американците обичат много да си бръснат брадите – един от студентите, доста снажен, си оставил брадата, и всички го познавали така. Но един ден той си обръснал брадата и мустаците, облякъл се и влиза в университета. Професорът му казва: „Ти кой си? Аз не те познавам." И студентът трябвало да доказва кой е.

Казвам, как могат да те познаят, ти си живял в порядък на безлюбието? Щом имаш брада, ти си в човешкия порядък на света. В Божествения порядък с брада не те познават. Жените ще кажат: „Сега ние ще влезем, понеже нямаме бради." Жените пък, като влязат от човешкия свят в Божествения, там стават с бради.

Любовта ще ви освободи от всички противоречия на живота. Защото тези коси са остатък от лошите условия, при които хората са живели. И брадите, и космите показват условията, при които човек е живял, но показват и пътя, по който той може да се освободи в бъдеще. Всеки един човек, ако стане дете, веднага ще хвърли брадата. Майката не може да ражда едно брадато дете. Някои питат: „Как ще се познаваме в онзи свят?" Както сега се познавате, по този начин не може да се познавате. Единствено истинско познаване е в любовта. Има черти, които не могат да се изменят, аз ги наричам основни тонове. Има два основни тона, по които

хората се познават в онзи свят. Този тон никой не може да го измени. Той личи навсякъде. Аз ги наричам тонове на вечната Божествена хармония. Щом си в тези двата тона, никой не е в състояние да наруши твоя мир. Любовта е основният тон, с който хората трябва да се запознаят. Една мисъл, която се явява в тебе и изчезва, тя е от човешкия порядък, а една мисъл, която ще остане с тебе и която може да ти помага, тя е от Божествения порядък.

Трябва да обърнете днес един нов лист. Разработете онова, което имате. Разработете вашия капитал. Ако идете в онзи свят, с какво ще се препоръчате пред Господа, кажете ми? Да ви приведа един пример от американската литература малко хумористично. Един американски милионер отива в онзи свят. Явява се пред братята да го пуснат. Питат го: „Какво добро си направил?“ Той казва: „Построих с мои средства една църква.“ Питат го: „Вестниците писаха ли за това?“ „Писаха.“ „Тогава платиха ти.“ „Направих едно училище.“ „Писаха ли вестниците за това?“ „Писаха.“ „Платиха ти.“ И за други неща той казал, но все са писали вестниците за това. Казали му: „Кажи ми едно нещо, за което вестниците не са писали.“ Американецът се почесал малко по главата и най-после му дошло на ума, че един ден, като вървял по улицата, видял една вдовица, която поискала от него помощ. Той ѝ дал един долар и ѝ казал да си върви. И той казал: „За едно такова малко нещо няма нужда вестниците да пишат.“ Апостол Павел му казал тогава: „Ще ида при Господа, да Му разкажа.“ Господ му казал: „Дай му два долара и го пратете на земята.“ Той дал един долар. Че си дал един долар, какво добро е това? Ти нищо от себе си не си дал още. Ти ще дадеш едно парче хляб, и то не е от тебе. Ти ще отвориш прозореца да влезе чист въздух, но и този въздух не е от тебе. Ти ще запалиш една свещ, но и тази свещ не е от тебе.

Бог е любов. Ако имаме любов, нямаме нужда от Бога. Без любов е опасна работа. А пък с любов много малко е нужно. Ако имате една печка електрическа, колко киловата дава, трябва да знаете. Ако имате контакт с електричество, онзи, който има любов, тури контакта, и тече топлината към него; тури контакта, и идва осветление и отопление. Като има такъв контакт, и хляб ще дойде, и земята няма да се оре. Това е Божественият порядък.

Сега в човешкия порядък трябва да се оре земята. Питам тогава, ангелите орат ли с рало както българите? Тук оралото е едно спомагане. В ангелския свят няма оране. Там житото става по дърветата, като ябълки са житните зърна, и сочни, и сладки. Зърната не са малки, а големи, и две–три зърна като туриш в джоба си, можеш целия ден да минеш с тях. И те нямат никакъв излишък. Те са като нектар.

Питаш какъв ще бъде бъдещият живот. Бъдещият живот ще бъде такъв: майката да не измъчва децата си и децата да не измъчват майка си, свещеникът да не измъчва вярващите, и вярващите да не измъчват свещеника; учителите да не измъчват учениците, и учениците да не измъчват учителите. Хората да се не учат да се намразват и след това да показват любовта си. Да бъдеш толкова предвидлив, че като направиш добро, онзи да не знае и да каже: „Откъде ли дойде това?“ И тогава ще се сбъдне следното: това е от американския живот. Една бедна жена се е молила на Бога, Бог да ѝ изпрати помощ. Един богаташ чул, че тя се моли и той поискал да се пошегува с нея. Турил пред нейния прозорец една торба със злато. Жената казала: „Аз се молих, и Господ ми изпрати.“ Онзи казал: „Какво ти прати Господ? Аз те подслушах, че се молиш така и турих торбата със златото.“ Жената казала: „Господ те изпрати, да изпълниш Неговата воля. Той чрез тебе ми изпрати това.“ Ако всички хора живееха по любов с това разбиране, щеше ли да има гладни хора? Коя майка и кой баща оставили децата си гладни? Те имат любов и те жертват за децата си много. Всеки баща, който гледа тия деца с любов, той е на място. Обаче заражда се идеята – на целия свят не можем да помогнем. Първото нещо е: на себе си можеш да помогнеш.

Трябва вече да изучавате следния език. Ако отидете в Англия и вие говорите български, кой англичанин ще обърне внимание на вас? Аз съм изследвал хората. Много рядко се среща човек, който да работи с любов. Ако вие говорите с любов някому, на който и да е човек, той ще разбере веднага и ще обърне внимание. Няма изключение в това, човек да е казал една любовна дума, и на тази дума да не са обърнали внимание. Знаете ли на какво прилича един добър човек, който живее с любов? Той влиза в един дом, отива при болния, който е на умиране, и болният веднага оздравява. И тези хора казват: „Този човек като дойде, и болният оздравя.“ И на него му услужват. А пък друг човек влиза, някой лош човек, и идва някое нещастие в този дом. В българина има една вяра в тъй наречения полез, тоест, като дойде някой добър човек в двора, и тръгва напред.

Сега едно малко приложение направете. Днес направете нещо, каквото и да е, с любов, и то да остане при вас най-малко за двайсет и пет хиляди години.

Питам, какво ще стане със света, при което трябва да се обърнат хората? Щом дойде любовта, мирът ще дойде. Щом отсъства любовта, война ще има. Щом дойде любовта, войната ще престане и мирът ще дойде. Такъв е законът. Любовта трябва да дойде. Тя не е оня свят. Тези хора днес са ожесточени и се бият за земя. За земя и за хляб се бият. Бог създаде земята

за всички хора. Вие се безпокоите сега какво ще стане с вас при тези четиристотин грама хляб на ден. И масло няма. Идва при мен една сестра, една млада сестра, носи едно парченце сирене. Взела за един месец малко, половин килограм, и от него отрязала петдесет–шейсет грама сирене и го носи, държи го и ми казва: „Да го вкусиш." Казвам ѝ: „На тебе няма да ти стигне." Днес захар няма, това-онова няма. В природата има голямо богатство. Бог е предвидил всичко. Хората страдат от голяма скържавост, от безлюбие. А всичко има преизобилно. Всяка година преизобилно се изпраща от слънцето храна, но тази храна не е определена. Всички блага не са определени. И ние злоупотребяваме с благата, които Бог ни изпраща. Злоупотребяват богатите и сиромасите, учените и невежите, всички злоупотребяват.

Та сега тази глава ще я прочетете. Ако дойде някой в името на любовта, вие не вярвате. Любовта ще направи хората щедри, учени, добри и ще внесе в нас онова вдъхновение във всичко, което вършим, ще бъдем доволни от всичко в живота си. Любовта ще направи хората силни, милосърдни, дълготърпеливи. И когато ние почнем да бъдем доволни от всичко, ние ще влезем в Божествения порядък. И ако всички влезем в Божествения порядък, светът ще се оправи. А пък щом има недоволство, ние сме в човешкия порядък, аз го наричам света на безлюбието. Да допуснем, че няма дърва. Аз туря контакта и се стопля, какво има да ме смущава? Но другите хора треперели. Струва си да трепери човек и да научи любовта. Но като трепери, и не може да научи любовта, тогава е жалко. Когато някой страда и научи любовта, аз се радвам. Но ако страда и не научи любовта, тогава е жалко.

Трябва да възприемем любовта, преди да е дошла радостта, да бъдете доволни от живота, който Бог ви е дал. Благодарете на Бога, че имате отлична глава, че имате уши, очи, уста, нос, пръсти, крака, ръце. Благодарете на Бога, че с краката си можете да направите добро, че с ръцете си може да приложите правдата, чрез ушите си може да чуете красиви неща и с очите си да видите красивото. Благодарете на Бога за Божествените блага, за светлината, за въздуха и прочее.

Някои сестри казват: „Дотегна ни." Защо? Защото са в безлюбие. Някой дойде при тебе беден, но да дойде и като богат, за да остави нещо. Идва при мен някой невежа и иска да го уча по музика, но да дойде и някой, и да свири. Гледам една вечер, сестра пее, както в Италия пеят под прозорците, тихо пее под прозорците, тихо пее отдолу. Отварям прозореца, за да чуя по-ясно. Много тихо отворих и като отворих прозореца, тя ме погледна и спря песента. Докато не бях отворил прозореца, тя с любов пееше, а пък като отворих прозореца, тя спря и като

ме видя, засрами се. Казвам, хубаво, аз разбирам за какво пее тя. Тя не пее за мен. Тя има някого в ума си и вика и мен, да ѝ помогна да може да го хване. Не е лоша работата. Казвам на тая сестра, пратих ѝ мисъл: да отидеш при този, когото обичаш без юлар, няма да туриш юлар на главата му. Никакъв юлар. На онзи, когото обичате, всичко ще вършите както за себе си.

Даром сте взели, даром давайте. Изобилно сте взели, изобилно давайте от вашите мисли, чувства и постъпки. Всичко онова, което Бог ви е дал, даром го давайте и никак няма да бъдете излъгани.

Постъпете както постъпва изворът. Както слънцето дава даром светлината, даром давайте и вие.

Та да се учим да служим на Бога даром, от добро сърце, за да приемем постоянно благословението Му.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

На поляната направихме упражненията весели и доволни.

„Отче наш“

Пето утринно слово
9 ноември 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_11_09 Да ме очистиш

ДА МЕ ОЧИСТИШ

Отче наш.

„Ще се развеселя“.

Ще ви прочета един стих от първата глава от Евангелието на Марка: „И идва при Него един прокажен и Му се молеше и коленичеше при Него и казваше: Ако искаш, може да ме очистиш“.

„Духът Божи“.

Днес ще говоря върху прости и сложни процеси в природата, и върху добрите и лоши процеси в природата. Цялото съвременно човечество с малко изключения страда от едно неразбиране. Ако влезете в едно мравешко общество, ще видите, че те не мислят за никого другиго, освен за себе си, за мравите. Ако попитате тия мрави нещо за човешкото общество, те ще кажат: Това нас не ни интересува. А пък мравите трябва да знаят за хората, защото всички мравуняци зависят от хората. От тях зависи да бъдат на това място, или да не бъдат. Та казвам: Един прост процес е индивидуално за човека, а сложните процеси са за народите, за цялото човечество. Прост процес е, например за човека да знае, как да диша, как да яде. Същият процес е и за царя, и за владиката. Прост процес е дишането и за човека, и за животните, също и за яденето. Разликата е само в бързината. Човек яде по-бавно, а животните бързо ядат. Същото е и за дишането. Разумности има и в движенията. В човека те са по-ритмични. Дишането в Бога е медлено, Той прави в една вечност само една вдишка. Като издиша създава целия свят. После с едно вдишване поглъща в себе си света. Но туй едно число от единица с 15 цифри след нея. Една вдишка прави Господ само. Няма друг като Него. Учените хора знаят, кое е това число. То не е нито квадрилион, нито сексталион, но едно много голямо число. Казвам: Ако искате да бъдете силен човек, трябва да дишате много бавно. Да задържате въздуха една секунда, две секунди, десет секунди и постепенно увеличавайте. Индуските йоги задържат въздуха до 20 минути. Това значи да станеш йога или светия. Ако вие задържате въздуха 20 минути, това значи да изчезнете, или да припаднете. Това е сложен процес. Казвате: Какво ще придобия от въздуха. Че най-ценните неща се придобиват от въздуха. – Какво ще придобия от водата? – Ценни неща ще придобиете от водата. – Какво ще придобия от хляба? – Ценни неща ще придобиете от хляба. Ако ти не знаеш, как да ядеш, ако не знаеш, как да дишаш, ако не знаеш, как да възприемаш светлината, ти нищо не може да

направиш. Най-ценните неща се придобиват от водата, от светлината, от въздуха. Материалите, с които трябва да работи, ще ги вземеш от светлината, от въздуха, от храната. После ще почнеш да мислиш, да чувстваш, да ходиш, да търпиш. От това търпение ще изкараш нещо, но трябва да имаш съответни материали. Всички хора се разправят (в)се за сурови, за необработени материали. Гледам, всички учени, религиозни хора все се запитват, защо Господ не направи света другояче. Аз не зная, как искате да бъде направен светът. Бог като е мислил, дълго време върху една вдишка с милиарди векове, след като е мислил, създал този свят. А вие не сте мислили даже десет години и давате идея на Господа, как да направи света. Той е мислил милиарди години върху този въпрос и най-после е създал света, а не го (е) измислил. И така ще видите, че Той е предвидил всички възможности. Ако светът е създаден другояче. Ако се съединят всички хора по един или по друг начин, пак няма да създадат това, което Бог е създал, като мисли в продължение на години, равни на едно число от единица с 15 нули. Така Бог е създал всичките бръмбарчета, най-малките мушици, до най-малките частици – атомите. Той е взел всичко това пред вид. Всичките промени, които могат да станат, всичко това Бог е предвидил. И днес всичко става според това, което Бог предварително е изчислил. Като не знаете това, казвате: Защо трябва да бъде така. – А как трябва да бъде другояче? Бог е създал всички хора, дал им е различни работи, едни е направил земеделци, градинари, учители, лекари – всеки да работи своята работа. Трябва ли земеделецът, градинарят и керемидчията да имат пред вид само своите интереси. Дошъл керемидчията, искал хубаво време, градинарят – влажно време. Те трябва да се съгласят помежду си. Господ има пред вид нуждите на всички и всеки ще задоволи на своето време. Времето не може да бъде едновременно и дъждовно, и сухо. Ако е само дъждовно, керемидите ще се развалят. Та питам: По кой начин искате да се създаде светът. – Да се сушат керемидите, значи по керемидчийски начин ли или по градинарски? Нито по керемидчийски, нито по градинарски. Та казвам: Като има пред вид Бог керемидчиите, това е един прост процес. Това е да знаеш, как да ядеш. Ще събереш малко материя да изсъхнат керемидите. Градинарството е малко по-сложен процес. А земеделието е още по-сложен процес. Трябва да знаеш, на каква почва какво да садиш, да облагородяваш растенията. Макар че сегашното земеделие няма пред вид това. Сегашните земеделци имат пред вид само това: да извадят колкото се може повече храна от почвата, да продават повече. Това е земеделие. При това земеделие ти си натрупваш само лоши навици, понеже като продаваш на този на онзи, късаш и продаваш и здрави, и гнили плодове. Ти мислиш, дано спечелиш повече да си купиш волове, да си направиш къщичка, но един ден те държат отговорен, питат те, на какво основание направи всичко това. Ти не може да правиш каквото искаш. Като ореш, ти разваляш жилищата на

разни червейчета, на разни бръмбари, мислиш, че са влезли в твоето място. Но ако той е на своето място, а ти взимаш неговото място? И бръмбарите си имат свои места. Казвате: Това ли остана с бръмбари да се занимаваме. Че вие се занимавате с по-долни работи от бръмбарите. Че когато една кокона, хайде да я кажем английска лейди, на турски ханъмка, на френски дама, на български госпожа, мисли само къде с какъв парцал да се накичи, каква панделка, каква връзка да си тури и то дали отпред или отзад. Това не е ли по-долно занимание от онова да се занимаваш с бръмбарите? – Ама да бъде учтив. Казвам, както и да е постъпил човекът, благодари му. Ама той не е застанал от дясната страна. Какво се разбира от дясната страна? Това значи от дясната страна ще влезеш, защото, дето е връзката, това е отворената врата. Шапката и това е отворената врата. Значи отдясно ще влезеш – правилно ще разсъждаваш. Като влезеш отдясно, отляво ще излезеш. Значи в твоя ум седи идеята за влизане и излизане, но откъде влизаш и откъде излизаш, не знаеш. Хората трябваше да излизат отляво, а да влизат отдясно.

И тъй съществената мисъл: Това са ония сложни процеси, които съграждат човешкото тяло. Те строят човешките чувства, човешките мисли. Строежът у нас трябва да бъде правилен. Всеки час, всеки ден, стават процеси, но те трябва да се извършват правилно. Понеже не разбират тези процеси, хората попадат в крива посока и се противопоставят на Божествените закони. Тази е причината за техните големи страдания. Докато човек е дете разбира нещата по един начин. После расте, става жена, мъж, и постепенно остарява. Казваш: Всичко отиде. Оженил си се, не знаеш, защо си се оженил. Казваш: Ожених се, за да бъдат старините ни по-леки. Вие не знаете, какво ви очаква на старини. Остаряваш, заболяваш и не можеш да се освободиш от болестите и мъчнотиите. Казваш: Студено ми е. Като се стоплиш, ще разрешиш ли въпросите? Казваш: Трябва да се освободя от болестта. Как ще се освободиш? – Да дам нещо. Добре е да даваш, за да се изплатиш. Трябва да знаеш, какво дължиш и какво ти дължат. Казваш: Дължа нещо около сто хиляди лева. Можеш ли да ги платиш? Трябва да знаеш, твой дълг ли е този. Ти си ограбил Божествената каса, като един разбойник и днес не знаеш, как да изплатиш дълга си. Днес всички хора са откраднали от Господа. По отношение на Божествената държава всички са длъжници. Защото всичко, което имат хората, е взето (в)се от касата на Любовта. Всичко, което хората са взели, (в)се е от земята. Крадеш и криеш, но къде ще го скриеш? Можеш ли да го скриеш под шапката си? Ето защо човек трябва да знае, колко да вземе. Ще взимаш толкова, колкото ти трябва. Какво означава кра(ди)? Основният тон „ра“ е по-добре, но туй „к“ е виновато. „Ра“-то е по-добре. „Ди“ е добро. „Ке“ и „ди“ – кеди значи котка. Какво означава? Крадецът иска да живее. Като хване мишката, нагълта я. Крадецът казва: Аз имам право да живея. Значи, казва: Всички

на мене трябва да слугуват. Всеки човек, който мисли така, той е крадец. На какво основание другите хора не трябва да живеят като тебе? Ти искаш да бъдеш щастлив. Вложи закона: всички хора искат да бъдат разумни и щастливи. Щастието не седи в богатството. Ако ти имаш богатство, а си болен и слаб, защо ти е това богатство? Ако ти имаш едно болно сърце, защо ти е богатство? Ако ти имаш болен мозък, защо ти е богатство? Защо ти е да си богат? Ако ти имаш един отличен ум, че знаеш как да употребиш своето богатство, дръж се за своя ум. Дръж се за славата Божия. Дръж се за онзи, който ти е изпратил живота, заради него ще пееш. Много певци пеят, но не пеят с любов. Казвам: Някой пее, но пита колко ще му платя. Казвам: Ти ми пей, аз ще ти платя. Затуй с Любов ще пееш. Един добър човек, американец, не пее даже за хиляда долара. Той за хиляда долара едва си отваря устата. Хубаво, ако дойде един човек и казва: Я ми попей за хиляда долара! Ще пее ли? Питам какво съм спечелил аз, че той донесъл хиляда долара, че ми дал хиляда долара. На какво ще мязам, ако някой ме накара за хиляда долара да пея. На калта не пея. А на хиляда долара пея. За калта мълча и мисля, защо е станала кал. За да пея. Тази кал трябва да я извадя от нейното чисто положение, да я пречистя и да направя една хубава ваза, да туря в нея едно хубаво цвете и да му пея.

Ако нашата музика не може да ни издигне до вечното, да разберем Бога. Ако пеенето и музиката не могат да ни приближат към истинската наука, ако не може да внесат в нас истинския живот, каква е тази музика? Защо ни е тази музика? Защо ни са парите, които не ни приближават към Бога? Защо ни е мисълта, която не ни приближава към Бога? Аз съм за онова, което ни приближава към Бога. Какво аз разбирам под думата Бог? Под думата Бог разбирам най-хубавото, най-красивото в света, най-великото в живота. Затова всеки, който не се приближава към това великото, той губи. А който губи, е осъден на големи страдания. Тогава питаме някой: Какво трябва да правя? Ще се приближаваш към великото, но как? Аз като изгрее слънцето не си обръщам гърба на слънцето, но погледна го, приказвам малко. Щом обръщаш гърба на слънцето, ти си от друг свят. Ти мислиш, че слънцето е невежа. Аз не поддържам тази теория. Туй, което свети. Една свещ, която грее и свети, тя не е слуга (на) света. Но тази свещ е разумна. Зад свещта седи нещо разумно, ти не разбираш това. Ти като запалиш свещта ще се обърнеш към нея, и ще ѝ изпееш една песен. Ще кажеш на свещта: Много ти благодаря за светлината, която ми изпращаш, да бъде благословен онзи, който те е изпратил да ми слугуваш тази вечер. Предай моята благодарност на онзи, който те е изпратил. А ти казваш, че това се отнася за светлината на свещта. Не е така. Така не се мисли. Ще кажете, че тя е създадена от Бога. Не е създадена от Бога. Всеки един атом, носи Божието благословение в себе си. Йонът и електронът са носители на вечните блага. Ако един атом влиза в тебе, той влиза чрез любовта на онзи,

когото Господ е изпратил. Ако въздухът ни търси, търси ни от любов. Казва: Изпрати ни Господ и цял ден хлопа. Казва: Добър ден, отвори, имам да донеса нещо. Ти кажи: Дал ти Бог добро. Ти вдъхнеш бързо. Не става така. Ще го приемеш, ще седиш поне три минути да се разговаряш с него. А пък някои от вас не го държите нито минута, едва три секунди задържате вашите гости от въздуха. А някои по-бързо, две секунди. Експедитивно. Така животът не се придобива. Ние, съвременните хора, не знаем какво нещо е търпението. Като приемеш въздуха, почни да четеш Отче Наш. „Отче Наш, който си на небесата, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти“, /ти все приемаш/. До края на Отче Наш все вдишваш. След това започваш да издишваш. Все с Отче Наш до край. И като дойдеш до края на молитвата, ще издишаш на пълно. Вие ще кажете: С такива прости работи да се занимавам. Това е най-великото, което може да направиш. Като четеш Отче Наш да вдъхнеш и с Отче Наш да издишаш. При вдишването и издишването ще четеш Отче Наш.

Вие сега ще кажете: Какво ще бъде нашето бъдеще. Аз лесно показвам бъдещето. Най-лесната работа е да предскажеш. Щом видя една здрава и красива мома, с красиви уста, очи, червенички устни, ръце мекички, подвижна, казвам: Добро бъдеще имаш. Тя има капитал. А пък другата е хилава, нервна, тъничка, тънички уста, очи мътни, вежди разчорлени. Тя казва: Какво е моето бъдеще? Казвам ѝ: На пирустия ще те пекат. Тя казва: Как го знаеш. То се чете по очите ти. Сега мислят, че е нещо тайно това. Всеки носи написано, какво ще му тегли главата. Господ като го направил казва: Гледай му челото какво е разумно, гледа му носа колко е интелигентен, гледай му устата, колко е щедра. Гледай му брадата, дали е правдив към другите. Гледай му ръцете дали е сръчен в работата си. Гледай му краката да видиш как ходи. Човек, който не знае как ходи, не знае и да работи. И на него не разчитам. Всеки човек, който не знае да ходи, не му вярвам. Той не знае и да работи, на него не разчитам. Цялото небе знае какъв съм. А пък глупавият нищо не знае. Всички трябва да знаем, че се намираме в един свят, в който ни изучават, така както изучават мравките, както изучават дърветата, както изучават животните в нашия свят. И за тях най-глупавият е интересен. Изучават мозъка му. Изучават очите му как са направени. Изучават ръцете му как са направени. Тези разумни същества казват: Една сложна машина е това и разглеждат ръцете как са направени. От преди толкоз хиляди години. Някои от вас носите много стари форми наследени. Например скулите у вас са много силно развити. Това е от атлантската раса. Бялата раса не е така. Силно развитите скули означават следното: Хора, които са много консервативни, мъчно възприемат знанието и като го възприемат мъчно го прилагат. Като научат нещо не искат да се мърдат. Консервативния човек докато го накараш да седне, ти казваш заповядайте, той ще се отрича, че има работа и като седне

не иска да стане вече.

Сега аз ви говоря общо, не индивидуално. Когато разглеждам едно дърво, разглеждам го общо. Листата, клончетата не е дървото. Нито цветът му, а целокупното дърво, дървото с неговите корени, клони, листа, цветове и плодове. Плюс нещо друго, което не виждаме. И когато говоря за човека, аз разбирам целокупния човек. За неща, които са проявени, напълно проявени, а пък човек не е проявен още. Човешката душа не се е въплотила напълно в човешкото тяло. Тялото не е съвършено, част от нашата душа седи вън и чака апартамент за нея. И духът ни също, Тепърва в нас се гради един храм, в който ще дойде Бог да живее. Някой казва: Аз съм Син Божи. Не зная какво разбирате под думите Син Божи...? Знаете ли какво нещо е Синът Божи? За Сина Божи няма нищо невъзможно. Ти плачеш за сто лева и мислиш че си Син Божи. Ти се тревожиш за пет лева и казваш, че си Син Божи. Чудни сте? Синът Божи за нищо не се тревожи. Той има всичко, той е най-справедливият, най-умният, най-добрият, най-богатият. Във всяко едно отношение, Той е Син Божи. Казваш: Аз съм Син Божи. Той за пет лева ще окряка орталъка, а пък бил Син Божи. Тогава ние идваме до едно положение, което не е вярно. Някой ще мине за царски син. Защо? Защото баща му бил цар. Ако съм царски син, добре, но ако не съм? Сега аз като Син Божи ще кажа за себе си: Просветнаха ли моите дела пред человеците, че като ги видят да прославят Бога Отца, Който е на небесата? Пред мен само казвам това. Мене не ме интересуват другите хора. Моите отношения към хората трябва да бъдат така добри, както са отношенията на Бога към хората. Това е Син Божи. Но да бъда като него. Не да вървя по кривите пътища. Хората гледат какво ще им се даде най-първо. Най-първо ще трябва да посее нивата, после ще искам да даде нещо нивата. Най-първо аз като срещна човека, търся да му дам нещо. Ако може да ме обича, то е негова работа. Както аз мога да го обичам, така и той може да ме обича. Общият закон е: Ако аз намеря добро в някой човек и той ще намери добро в мене. Ако аз не намеря добро в него и той няма да намери добро в мене.

Този прокаженият идва при Христа и Христос напълно го изцери. Той имаше правилна връзка с Бога на Любовта. Казва му: Ако ме обича този, нека ме изцери. Христос тогава щеше ли да го изцери? Трябваше прокаженият да дойде и да коленичи. Какво означава думата коленичи? Под думата коленичи, аз разбирам следното: Все едно е, че онзи казва: Учителю, от днес обещавам, няма да нарушавам Божия закон. Ще изпълня Божията Любов. Пред тебе давам честна дума. Коленичи значи, обещавам да изпълня Волята Божия. Това е коленичене. Не че трябва да коленичи, но той дава обещание, че туй, което Бог е казал, ще го изпълни, ще изпълни Неговата воля. Кое коленичене е такова? Ако ти с коленичението

не подписваш, че ще изпълниш Волята Божия, това е една лъжа, която ще има лоши последствия. Ти като коленичиш, ще подпишеш, че ще изпълниш Волята Божия. И веднага ще те кредитира. В себе си ще коленичиш и ще кажеш: Господи, от сега нататък, аз ще служа на тебе. Кои са онези същества в себе си, пред които може(м) да коленичим. От къде приемаме тази сила, която ние търсим?

Всички хора, които ние обичаме, и които седят над човека, са били хора, които са обичали Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила и са коленичили пред Бога. Ако вървите по тези стъпки, всички ще бъдете обичани. Там е казано: Всеки, който се разкрива, ще бъде благословен. Под думите, който се разкрива, какво разбираме? Разбираме да служим вече на любовта. По-рано сме работили без Любов, онеправдали сме, а в Любовта е изпълнението на Божия закон. Често ни обиждат. Ти казваш: Аз да коленича? Ако ти коленичиш и изгубиш своята свобода, разбирам, аз съм против това коленичене, но ако с това коленичене, придобиваш своята свобода! Когато ще дигнеш някой товар, нали се навеждаш да го дигнеш? Значи, коленичането, ако става като едно растение, за да добиеш по-голяма сила, тогава заслужава да коленичиш.

Житното зърно ще се откаже от своята свобода в хамбара и ще влезе в почвата, в условията на ограниченията, но после ще добие по-голяма свобода, двойно по-голяма свобода. Всеки човек, който минава през страдания, свободата му всякога се увеличава. Ако стои в хамбара, имаме друго едно положение. Ако нашата свобода не се удвоява, ние седим в хамбара и (пак) може да бъде щастлив, но твоето щастие ще бъде нещастие. Ако си един скъпоценен камък, затворен в касата, какво ще добиеш? Този камък ще го продават от човек на човек и ще го държат затворен. А пък всеки камък иска да бъде отворен, на отворено да го виждат всички. А пък ако един скъпоценен камък го затварят в касата, това не е свобода. Ако ви дават цена и ви държат в касата, вие се ограничавате, това не е свобода. Свободата на едно растение седи по-горе отгоре на един затворен диамант. Ако нашият ум, сърце и тяло са затворени: каква свобода имаме?

От чисто музикално гледище, аз считам, че има затворени интервали, те са отрицателни интервали. Има отворени интервали или положителни интервали. Законът е такъв. Под думата отрицателен интервал, разбирам: Като скърбите, вие сте един затворен интервал. А радостта е отворен интервал. Двете съединени заедно образуват хроматични интервали. Ако ти не може да скърбиш, не може и да се радваш. Защо скръбта е затворен интервал, а радостта е отворен интервал? Кога? Когато Христос се роди, дойдоха онези певци отгоре и пяха като небесен хор. Ако в тебе се роди

нещо, ще дойдат тези певци отгоре и ще запеят: Слава вишних Богу, ще запеят тихо и тогава триста милиарда клетки в тебе ще кажат: Благословен е Духът, който идва да ни организирва. Духът е капелмайсторът. Това са новите възрения. Аз ви давам тези разсъждения. Казваш: Как ще живея? Ще пееш. Ти казваш: Не мога. Някой път ще ви давам проповед само с песен. Трябва да пеете. Бих желал всички да пропеете. Някой казва: Какво да правя? Пей! Съпоставям този прокажения със съвременното човечество. То трябва да се лекува. Новата религия трябва да дойде. Да го излекува. Някой казва: Как да работя за Господа? Всеки един от вас знае как да работи за Господ. Аз съм виждал и съм се учудвал на младите моми, на влюбените млади моми, какъв мек език имат, какъв мек поглед, подвижни пръсти, така нежно постъпват. Как се обръщат към него. Казвам: Цели ангели. Аз бих желал съвременното човечество да бъде такива влюбени моми. Как са се научили те? Щом се прекъсне Любовта, виждаш грубиянки. Аз искам да говоря за нещата, така както са.

Веднъж се разхождах и разглеждах философски един въпрос във Варна край морето. Няма никой човек около мене, но една мисъл се яви вътре в мене, по радиото дойде. Исках да зная, дали аз създадох тази мисъл и да видя от къде иде. Гледам една мома и един момък си гугуцат. Те ми казват с мисълта: Ела да видите, че по Бога живеем. Казах им: Хайде, Божието благословение да бъде с вас. И тази мисъл, която аз решавам, те ще изпълнят в живота си. Често някоя мисъл иде във вас. Вижте откъде иде, не отхвърляйте нещата. Като отхвърлиш някое желание, то е както когато хвърлиш камък. Като хвърлиш някоя лоша мисъл може да удариш някого. Тази мисъл ще хванеш и нежно ще се разговаряш с нея. Всяко нещо в света си има свое предназначение. За мене може да не важи, но за другите важи. Аз искам да се освободя от страданието, но това страдание е една необходимост, за да се повдигнат другите. И днес е потребно пак страдание. Тези страдания, през които съвременното човечество минава, са необходими за цялото човечество. Христос казва: Не плачете за мене, но плачете за себе си, понеже иде ден на скръб, няма да остане нито един, който да не страда като Христа. Цялото човечество ще пострада като Христа и когато цялото човечество пострада като Христа, ще се спаси човечеството. Но това страдание трябва да бъде съпроводено с Любов. И тогава ще дойде възкресението. Защо трябва да страда някой, за да се избавим от робството, от злото и да дойде свободата. Та и като те мъчат да пееш. И на кладата като си да пееш. Да пееш на печената кокошка, разбирам, но като те печат да пееш, това е важното. Та пейте, когато ви мъчат, (когато) ви пекат на пирустия. Аз говоря за печенето и когато ви пекат на огъня на Любовта, радвайте се, какво лошо има в това. Аз не говоря за този обикновения огън, но има един огън на Любовта, на който се пекат човешкият ум, сърце и воля. И на този Божествен огън, всички

трябва да се радвате и в тази радост човек расте и се облагородява и всички блага идват. И само чрез печенето на този Божествен огън, всичко ще ни се даде. Та казвам сега: Остава ни (да) благодарим. Ядете *ли*, пиете *ли*, мислите *ли*, каквото и да правите, вършете го за слава Божия.

Идва при Него един прокажен и Му казва, коленичил: Ако искаш, можеш да ме изчистиш. Христос се смилил, прострял ръката си над него и му казал: Искам.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

Радвайте се на Божествения огън на Любовта, който превръща страданията в радост и радостите в блаженство, и аз се радвам, че Словото Божие пада на добра почва.

7-ма беседа, държана от Учителя
на 9 ноември 1941 г., неделя, 10 ч. с. сутринта
Изгрев. София

1941_11_12 Музикални подтици
Общия окултен клас

МУЗИКАЛНИ ПОДТИЦИ

„Отче наш“
„Мислѝ, право мислѝ“

(На масата са начертаните фигури.) Някои фигури са доста музикално направени. Тази е музикално направена. (Учителят показва един равностранен триъгълник, оцветен.) Някои с малко материал са ги направили, види се, малко пари са имали.

Сега, ако ви зададат един такъв въпрос: какво разбирате под философия на живота или идеализъм на живота, или материализъм на живота? В света всичките хора имат различни възгледи и оттам идат стълкновенията. Някои възгледи се съгласяват, но някои са в стълкновение. Две твърди тела, ако се движат в две противоположни посоки, стълкновение няма, но ако се движат в една посока, стълкновение има. В твърдите тела стълкновението е по-голямо, в течните намалява, а във въздухообразните – още повече, в съвсем разредените, там съвсем почти е изключено стълкновението. Сега това е пак една неразбрана работа.

В живота често имате скръб. Какво нещо е скръбта? Скръбта сама по себе си седи от твърди вещества, като минават, удрят се в мозъка. Като сте пътували, нали някой път сте имали случай, някъде има силен вятър, нещо ви удря. Малки прашинки ви удрят в очите и трябва да ги измивате постоянно. Те са много малки, но като удрят, понеже окото е много деликатно, чувствува неприятност от тия частици, които се носят. Някой път човешката мисъл се носи тъй. Като минава през мозъка, чука, чука, ти чувствуваш неприятност. Някой път в чувствата има твърди чувства и ти усещаш неразположение в сърцето си. Сега вие казвате: „Еди кой си е причината за моята скръб.“ Не е той причината, ни най-малко. Минаваш през гората, държиш някой клон, пуснеш този клон, който иде подир тебе, удря го. Работата е, когато пътувате през гората, никога не трябва да хващате клонища. Ще правите услуга някому? Малко смирение, нека се наведе. Ти като пуснеш този клон, дал си му сила, като пружина се връща пак на мястото. Наведи се малко, поклони се, мини отдолу. Ти вървиш, искаш да отмахнеш. Някой път ние искаме да отмахнем всичките мъчнотии в живота. Имаме право, има мъчнотии, които трябва да се отмахнат, но има мъчнотии, които ни най-малко не трябва да се отмахнат. С тях – лошо, но без тях – още по-лошо.

Сега няма да ви доказвам защо е мъчнотията. Едно ядене, което е приятно за едного, не е приятно за другиго. Защо? Как ще обясните? Вкус има. Но има по-дълбоки причини. Приятна е онази храна, която ти доставя онова, което искаш. [Не]приятна е някоя храна, понеже има храни, които вземат повече, дават по-малко. Някаква храна не ти е приятна. Такава храна като вземе от тебе и излиза навън, ти се усещаш обеднял.

Сега, приложението. Всичко в живота трябва да се приложи. Да кажем, вие пеете някой път, но различни са приложенията на пението. Зависи какво е приложението. Да кажем, всекиго може да накараш да пее. Има някой човек, с нищо не може да го накараш да пее. Сега всеки от вас бих накарал да пее. Имате нужда от въглища, от това, от онова. Дойде някой човек и ви казва: „Я ми изпей една песен", даде ти една златна монета. Ще си купиш един тон въглища. Как няма да пееш? Знаешне знаеш, ще пееш. Даде ти една, две, три, четири, най-първо считаш, че не е морално. Той казва: „Аз обичам музика, давам ти 10, 20, 100" и в тебе се събуди желание да пееш. Казва: Не е хубаво да се пее с пари. Но трябва да се пее за нещо, трябва да има някаква подбудителна причина. Когато някоя млада мома пее, подбудителната причина не са парите. Още по-голяма подбудителна причина има в света. Разположен си, пееш, любов има в сърцето ти, пееш. Има една любов, която пее, има една любов, която мълчи. Каква любов имаш? [За] някого, когото обичаш, [ако] няма никаква опасност да те чуе някой, пееш. Но представете си, че този, когото обичаш, го преследват, ще пееш ли? Дето минаваш, ще мълчиш и не дигаш никакъв шум. [За] някои от вас, които не пеят, казват: „Тия хора се намират в лоши условия, дебнат ги да ги хванат, да ги затворят." Онези, които пеят, те са свободни. Тъй щото, вие, които пеете, сте свободни. Тези, които не пеят, не са свободни.

Това са философски разсъждения, които са верни. Аз вземам музиката, тя съществува в природата като един от най-добрите начини за постижение. Тя не е изкуство. Тя е като въздуха – както въздухът е необходим за живеенето, така и музиката е необходима, човек да постигне нещо. Без тази музика животът ти ще бъде много ограничен, няма да има никакви постижения, нищо не те радва. Щом влезе музиката, носи нещо хубаво, светлина носи, топлина носи, сила носи, носи постижения. Ти вече имаш импулс. Най-хубавият малък импулс се движи на една музикална вълна. За пример, вечерно време се лутате (това го давам само за обяснение) из тъмнината. Времето е облачно, няма никаква светлина, не знаете къде е изток, запад, къде е юг, къде е север, тия неща не са известни. Щом блесне най-малката светлина отнякъде, ориентирате се, във вас започва да прониква едно приятно чувство. Всеки тон, който чуеш, е една музикална реч, която в тъмния живот ви дава една посока на движение. Знаете, че зад

този музикален лъч има някое разумно същество, което може да ви услужи да излезете из трудното положение. Когато казвам, че трябва да пеете, казвам: Снемете превръзката от вашите очи. Вие сте си завързали очите и играете на сляпа баба. Децата играят на сляпа баба. Но денем да играеш на сляпа баба, разбирам, но вечерно време да играеш на сляпа баба, не разбирам. Вечерно време трябва да снемете превръзката, на сляпа баба да не играете. Аз вземам сляпа баба като пояснение. Вечерно време да се играе на сляпа баба е безпредметно.

Сега, да изясня факта, защо децата играят на сляпа баба. Някой път, като те е страх, превържи си очите, да не те е страх. Този, който си превързва очите, го е страх. Следователно той не иска светлина. Да му покажат светлината, ще се уплаши. Минава през места, дето има змии, мечки; като си превърже очите, нищо не вижда, сляп е. Тези хора, които играят на сляпа баба, са много страхливи. Като минават вече опасното място, хвърлят превръзката и пак гледат. Когато някой не иска да знае нещо, страх го е. Някой път вас ви е страх от музика, да пеете. Казва: „Страх ме е да пея, ще си повредя гласа.“ На мене са ми давали доказателства. Казва: „Зимно време е.“ (До катедрата е влязла една жаба и скача.) Доста са музикални. Може да е някой лорд. Такава жаба може да влезе в ума на човека или в сърцето му. Сега, понеже иде зима, иска да се приюти, някъде да влезе, някъде на почивка в някоя дупка. И те не са толкова глупави, доста философия има в тях. Седи тя и мисли, някоя муха се е качила по носа ѝ отгоре, ходи, тя мълчи. Като дойде близо до устата, отвори устата и мухата изчезне. И пак седи. Значи стига ѝ умът да хване мухата. За други работи, челото ѝ е много ниско.

Сега, отдалечаваме се. В света трябва да има хубави подбуждения. Първо музиката е била права линия.

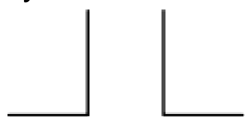

(фиг. 7.1)

Музиката носи най-хубавите подбуждения. Някой път, в старите времена, всичката музика е седяла само в един тон. Някой се провикнал, друг му отговорил. То е музика на съобщение. Тази музика съществува и в животните. Животните издават музикални звукове. Това е праволинейна музика. После, когато в човека се явява тази музика, в подсъзнанието на човека се явява и той чувствува да изкаже някой звук. То е подсъзнанието. Дошла музиката на съзнанието, то е в животните вече. Музиката се явява в самосъзнанието на човека. Може да кажем: самосъзнанието е майка на сегашната музика. Бащата ще бъде свръхсъзнанието. Когато се яви бащата на музиката, в свръхсъзнанието ще имаме хубава музика. Сега имате

тъжна музика, няма го бащата. Майката ги насърчава, казва: „Сега баща ви като дойде, ще донесе всичките богатства.“ Като дойде свръхсъзнанието, ще донесе всичките условия за музиката.

Музиката е нещо, вложено в човека. Някои същества са обработили материала на музиката, условия на музиката имат. Защото ако във вас преодолява твърдата материя, музиката ще бъде много слаба. Ако преодолява водата, музиката ще бъде течна. Водата е добър проводник, но водата много дава и много взема. После, ако преодолява въздухът, той ще ви придаде динамичност. Музиката, като дойде в човешката мисъл, мислено като разбирате музиката, тя ще ви даде подтик, направление.

Вземете на български думата светлина. От какво произтича светлината? Светлина значи нещо, което е старо. На български, ако вземете свет, вет, значи стар. На ветото като турите с, става светлина. Светлина е старо нещо. За ветото ние имаме лошо мнение, изтървало е някое качество. Като кажем светлина, разбираме нещо ново, което разкрива света, два слога имате. Този първият, с, който е приложен, и в – св. Тук, в светлина, имате две съгласни, много мъчно се пее. На две съгласни букви да им дадеш музикалност, трябва много голяма гъвкавост. Понеже с-то представя един отворен интервал, съгласна буква с отворен интервал. В-то е затворен интервал. Един отворен интервал, свързан с втори затворен интервал, музикално да се изпеят. Трябва да знаеш как да ги съединиш, за да издадеш музика. Туй е философия на музиката.

Казват: „Де е отвореният интервал на с-то?“ Интервал е разстоянието, което съществува между два тона. Тази буква е крива, интервалът е отворен,

С 1 2

(фиг. 7.2)

имате 1 и 2. Туй разстояние, дето свързва буквата, буквата е отворена. Другата буква – в, е затворена. Следователно вие ако отворите този интервал, вие в дадения случай ще си направите едно голямо зло. Ако с-то го няма и отворите в-то, дали случайно или съзнателно, ще си създадете голямо зло в света. Няма да ви го кажа, но ще си създадете. Тъй е, когато човек бара една рушкя и като я бута, възпламени се, пръсне се куршумът. Ако е малък патронът, може да причини малка вреда; ако е някоя бомба, ще ви пречука. В природата не е така.

Човек като дойде до музиката, трябва да е много внимателен. Сегашните музиканти, забелязвам, всички са нервни. Туй е неправилно. В цигулката съм забелязал, че като бутна някой интервал, скъсва се струната ре, дебела

струна, или сол се скъса. Някой път казват, че струната не е добре направена. Турям хубава струна, като бутна някой тон, веднага се скъса, като че я отрязва някой. В музиката има едни тонове, които разтягат струната и тя тогава се скъсва. Сега твърди се, че ако се вземат струни, направени от вълча ципа, и струни, направени от овча ципа, вълчите струни късат овчите. Като потеглиш с лъка на вълчите, късат се овчите. Трябва да се махнат вълчите струни или всичките струни да са вълчи. Не може да туриш вълчи и овчи струни заедно. Вълчите казват: „Не искаме да живеем с овчите“ и ги късат. Вълкът иска да живее на гърба на овцата. И в музиката неговата ципа не е изменила характера си. Казва: „Тази трябва да се махне, аз трябва да звуча.“

Туй ние го тълкуваме. Сега още по-дълбоки причини има. Естеството на вълка е неговото користолюбие. Вълкът е много користолюбив. Не е глупав, много умен е, но той дошъл до едно положение, дето разбира само своите интереси. По някой път хигиена спазва, запознат е с хигиената. Никога не яде болна овца. Като дойде до болна овца, побутне я по корема, погали я, казва: „Няма нищо, паси си трева, гледай да оздравееш.“ Взема грижи за нейното здраве. Казва: „Аз пак ще те посетя“, замине си. Щом я намери, че болестта е изчезнала, хване я за врата, поведе я, казва: „Да дойдеш да ми служиш.“ Когато отидеш да служиш на един вълк, как ще му служиш? Когато му служиш, ще му служиш както той знае. Но в туй има иносказание.

Казвате: „Не ме интересува какво прави вълкът с овцата.“ Докато овцата има още по-опасна болест, той стои на 10 метра, само я погледне. Когато я бута, болестта не е опасна. Ако вълкът бутне една овца по корема, тя ще оздравее. Ако минава и гледа овцата отдалече, да знаеш, че тази овца си отива, нищо повече. Той види овцата и си заминава. Защо бяга? Знае, че ако се приближи до тази овца, болестта ще дойде в него и неговият живот ще иде. Той като я види, бяга. Когато вълкът бяга от овцата, да знаеш, че тази работа е опасна. Когато вълкът влиза при овцете, овчарят трябва да се зарадва. Щом влиза, значи опасност няма. Щом вълкът избягва овцете, овцете боледуват. Аз говоря за анормални състояния, когато боледуват овцете. Минава вълкът – овцата е здрава; не минава вълкът край овцете – овцете си отиват. Щом минава вълкът, те оздравяват, щом не минава, овцете си отиват. Всички ще си заминат. Привеждал съм от какво произтичат нещастията в света. Този пример съм го привеждал. Разправят, че бил действителен. Един българин овчар бил материалист. Имал нещо повече от 1000 крави. Казва: „Къде е Господ, я ми Го покажете!“ Изважда кобура и стреля. Започват на другия ден да мрат овцете му. Измират всичките овце до една. Имал три кладенци. Нахвърлил ги вътре и забягва. След 10 години се връща. Казват селяните:

„Намери ли Господа?“

Някой път седиш в живота и като този овчар казваш: „Къде е Господ?“ Стреляш Го. Така не става. В музиката такива работи не се позволяват. Ти гръмнеш. Ние с една лоша мисъл в себе си си създаваме своето нещастие. Понеже ти си пратен като ученик в света, ти предполагаш, че има някакво нещастие за тебе, някое неудобство. В света природата или Господ гледа много благосклонно към всички хора. Ако ти виждаш, че Господ не гледа благосклонно, причината си ти. Той не може да повери на тебе голяма работа. Майката какво може да повери на своето дете? Обича го, но на онези, свестните деца поверява повече, може да свършат някоя работа. Носете сега идеята. Аз бих желал вие младите и старите да не знаете много теории, но да пеете сега. Кораво сърце е туй, когато му пееш, чувствуваш едно неразположение. Коравото сърце не може да обича. То за да обикне, трябва да го нагорещиш. Но за да нагорещиш сърцето, ще трябва да знаеш как се нагорещява сърце. То не е като печката, да туриш въглища, да ги запалиш. Трябва да знаеш каква храна да вземеш, че тази храна да даде подходяща топлина, да разположи сърцето ти.

Та, казвам сега: Трябва една правилна философия. Майката трябва да обясни. Аз не може да обясня някои неща, които не притежавам. Никога не може да ви предам това, което го нямам. Как ще ви предам музика, когато не обичам музика? Казва: „Пейте!“ Как ще пее? Онзи, който иска да предаде, той сам трябва да започне. Една искра, която се [е] запалила, може да предаде своята динамика. Но незапалената може да говори колкото иска за топлината, тя не може да се запали. Да кажем, в реалния свят ние предаваме нещата. Истинските неща се предават чрез контакт. Трябва да знаеш. Ти, за да разбираш до-то, трябва да дойдеш в контакт с до-то, да дойдеш до едно същество, на което основният тон е до. Ако искаш да се запознаеш с ре, ще дойдеш в контакт със същество, на което основният тон е ре, да познаеш трептенията. Ако искаш да се запознаеш с ми, ще влезеш в контакт със същество, на което основният тон е ми. Искаш да се запознаеш с фа – ще се запознаеш със същество, на което основният тон е фа. Ще се запознаеш със същество, на което основният тон е сол, после ла и си. Туй същество трябва да го намериш или в някой човек, или в някое растение, или в ангел. Ако имаш общение с ангелите, още по-добре. Ако нямаш общение с някой ангел, ще ходиш в гората, ще намериш едно дърво, което издава тона до. От някое дърво изтича тонът ре, от друго изтича тонът ми, от друго – тонът сол, от друго дърво изтича тонът ла, от друго – си. Цветята още по-силно предават музиката.

Преди няколко дена, дойде ми на ум да се занимавам с източната музика. Дойде ми един мотив. Като свирех, явява се пред мене един с чалма, не

така, но израства в съзнанието ми, виждам го като една картина. Един източен тип с чалма. Лице червендалесто, валчесто, без брада, около 30 години. Като свирех, явява се. Започнах да се занимавам. Този се явява, защото добре свиря. Понеже добре свиря, дрехите му са шарени. Питам: какво ще ме ползува? Някой от хиляди години дошъл със своята чалма – гъжва. Чул музиката, видял съм го в музиката. От вас, ако запеете една българска песен и един българин дойде с дрехите си, вие сте добър певец. Той да се яви пред вас. В музикалния свят се явява, в ума само когато пеете хубаво. Приятно му е, иска да чуе малко.

Трябва да имате една вътрешна причина, подбудителна, вътре във вас, за което трябва едно свещено чувство. Всеки един човек трябва да има едно свещено чувство, за което да има само едно мнение, не две мнения. Защото две мнения вече е закон на прогреса. И то е на място. Най-първо трябва да имате една подбудителна идея – тя трябва да бъде свещена –, от която вие трябва да се ориентирате. От това място трябва да се ориентирате във всички посоки. После може да дойде втори връх, трети връх, четвърти, пети и т. н. Но непременно всеки един от вас трябва да има една подбудителна причина.

Дръжте в ума си идеята, че в света има Един, Който ви обича. Трябва да Го намерите. Някой път може да мислите, че сте Го намерили. Радвам се. Гледайте да не бъдете излъгани, само да мислите, че сте Го намерили. Като Го намерите, тази подбудителна причина да съществува. Аз я наричам причина на безсмъртието. Вие като Го намерите, ще имате идеята за безсмъртието. Пак може да умирате, но леко ще се освобождава човек. Има някои, се освобождават от смъртта леко, но има някои, които не се освобождават леко от смъртта. Те са две неща различни.

Не е страшно нещо да умира човек. Смъртта има своята красота. Смъртта като дойде, той е един ангел. Ако ви посети смъртта и вие умирате, вие се радвайте, че ангелът дошъл, ще извади душата, ще извади нещо скъпоценно. Ако ангелът не иска да дойде да извади душата, вашите работи съвсем са закъсали. Така стари хора има, които се молят да умрат. Казват: „Забравиха ни, не идват да ни вземат.“ Вие сте живели хиляда години при неблагоприятни условия, не може да умрете, не ви освобождават. Трябва да дойдат да ви вземат, да идете в другия свят. Сега вие обичате живота. Разбирам. Трябва да обичаме живота, докато имаме работа, която трябва да свършим на Земята. Ако една секунда има тук да живеем и да свършим работа, да живеем и като свършим всичко и нямаме никаква работа на Земята, да влезем в другия свят. Щом имаш един час нещо да свършиш, да живееш, не бързай, свърши си работата! Като дойдат, кажи: „Всичко на Земята е свършено.“ Ще минеш в другия свят.

Сега представете си, че Земята е до, духовният свят е ре, Божественият свят е ми. Това е в първата фаза. Имате пак: физическият свят е ми, духовният е фа, Божественият е сол – втората фаза. Пак имате: физическият свят е сол, духовният е ла, Божественият е си – имате третата степен. В тая степен физическият свят, духовният свят и Божественият свят, материалът е по-изтънчен и работите в сол–ла–си лесно стават. Първото съчетание е основа, второто – съдържание, третото – смисълът на живота.

Та, казвам, основната идея: Разумният свят е музикален. Понеже там всичките неща стават лесно – изпееш една песен, всичко ще дойде лесно, ще влезеш в света на музиката. Щом си неразположен и влезеш в света на музиката, неразположението ще изчезне. Превръща се за добро. Искаш да се поразходиш някъде – като пееш, веднага отиваш; ако не пееш, на едно място седиш. Искаш да идеш някъде – ако пееш, ще идеш; ако не пееш, седиш на едно място.

Та, казвам: В музиката е основа истинското движение. Човек не може да се движи, ако не пее. Животът не може да има смисъл, ако ти не пееш в себе си. Значи отговорил си на ония подбудителни причини, които са разумни, и те веднага ще създадат безпределен свят, да тръгнеш да го посещаваш. Ако дойде един ангел и ви носи през Вселената, вие ще се уморите. Ще кажете: „Върни ни!“ Има един такъв разказ: Един астроном се молил да му покаже Господ чудесата на Вселената. Молбата му се чува. Дошъл един ангел при него и той чул гласа: „Извадете му душата, но му оставете неговата чувствителност.“ Взел го ангелът и започнал да го води от вселена във вселена, от слънце на слънце. Пита той: „Има ли край?“ – „Няма край.“ – „Върни ме тогава назад. Мислех, че ще стигнем края.“ Помислил си, че може да се отдалечат някъде, гледа тия слънца, но тия слънца нямат връзка.

Нас ни интересува един тон, който може да вземем. До ни интересува, ре ни интересува, [ми ни интересува,] фа ни интересува, сол, ла, си ни интересуват. Дойдем до втората октава. Някои от вас пеете на една октава, някои пеете на октава и половина, някои – на две, някои – на две и половина. Две октави е доста. Съберете се двама, които пеете на две октави и на четири октави да пеете. Един, който има две октави, и друг – [три], съединете се. Имате пет октави. Ти, който имаш две октави, вземаш по-ниско, онзи, който пее на три октави, взема по-високо. Като се съедините, хубаво е. Някои пеят в долните регистри на музиката, други пеят в горните регистри на музиката. „Хей, хей!“ Буквата х много мъчно се пее. Музикално, тя представя два отворени интервала в две противоположни посоки, едните и другите се отблъскват.

Искаш да пееш, казваш: „За кого да пея?“ Пак се върнеш, казваш: „Остарях.“ Искаш да пееш, казваш: „Не съм богат.“ Искаш да пееш, противопоставяш нещо. Пей, нищо повече! Другите как пеят? Остави другите, ти пей! Ти като пееш, искаш да угаждаш. Този, който те подбужда от музикалния свят, дошъл, иска да те чуе. Пей, той ще те коригира много добре. После ще остави едно много добро настроение в тебе. Сега идвате до философията. Казвате: „Ние не го видяхме.“ Мислите ли, че вие може да го видите? Хвърлете превръзката! На сляпа баба не играйте, хвърлете превръзката! Всичките хора казват: „Той е невидим.“ Невидим е тоя свят, но и видим става. Видим е духовният свят. Духовният свят е отпред, физическият е отзад. Ако не може да видиш духовния свят, ти си се обърнал назад. Обърни се напред, погледни напред и ще го видиш. Или подигни съзнанието си.

Аз да ви кажа как може да прогледате. Понеже, ако си богат, умът ти е концентриран в парите – където ходиш, все за банката мислиш. Ходиш на разходка, казваш: „500 в банката.“ Ходиш в гостилницата, седиш и казваш: „500 000 в банката“. На тях уповаваш, разполагаш, казваш: „Има какво да се яде.“ Че как ще прогледаш? Умът ти е превързан. Но за да прогледнеш, трябва да изгубиш парите, да нямаш нито пет пари. Идете при житните класове. Когато житните класове са пълни със зърна, са наведени, прегърбени, към земята гледат. Обаче, щом се извадят зърната, класовете щръкват. Класовете първоначално гледаха нагоре. Като влезе Божественото благо, забравиха и почнаха да гледат надолу. Като изпразниш едно шише, лесно може да налееш вода. В пълното същество нищо не може да налееш.

Тия неща са само за изяснение. Не че трябва да бъдете сиромаси. Най-първо, човек не трябва да бъде сиромах. Че е сиромах, то е едно заблуждение. Вие се движите в един свят, имате свободата да дишате – сиромах ли сте? Кредитират ви, вие сте в един свят и от светлината може да вземете колкото искате; движите се в един свят, дето вода може да вземете колкото искате; имате свобода да ходите по Земята – защо се наричате сиромах? Сиромах е, който не може да диша, който не може да приема светлината или който не може да се ползува от водата – тогава сиромашия може да има. Ти, който може да ходиш, благодари, че може да ходиш. Щом може да дишаш, непременно трябва да пееш. Всеки, който диша и не пее, е прегрешение. Всичките хора днес страдат, че не пеят. В пеенето ще употребите дълбокото дишане.

Онези, които сте женени, казвате: „Как ще пея, деца имам, трябва да се хранят!“ Пей на децата преди да си ги нахранил, защото като ги

нахраниш, не слушат. Музиката ги храни. Хубавото ядене е музика. Няма хляб – че не може ли да пеете една песен за хляба? Пейте, кажете: „Баба пече хляба в огъня.“ Пей на тия деца как се пече хлябът. Те седят и слушат. Като се опече хлябът, изваждаш питата, ще измениш гамата. На опечения хляб ще започнеш да пееш. Майката да седи, децата да ядат, тя да им пее. Ако майката пее, децата ядат по-добре. Според мене, когато децата ядат, майката трябва да пее; когато майката се храни – децата да пеят. Това е един порядък непонятен заради нас. Как може това? При яденето ти не може да пееш. Пътищата на яденето и пътищата на дишането се различават. В устата ако вземеш въздух, в сляпото гърло ще влезе храната, ще свършиш. Щом човек се занимава с много низки работи, трябва да мълчи. Щом се наяде хубаво, тогава може да пее. Малко трябва да яде певецът, много не трябва да яде. Малко като яде, няма да има нужда.

Сега как бихте изпели една песен: „Гладен съм, искам топла пита да ям!“ Вие се смеете сега. Оперно как ще го изпеете сега „Гладен съм, искам топла пита да ям!“? То е много нещо. Или: „Яде ми се топла пита“, или „Привлича ме топлата пита“ по кой начин вие бихте го изпели? Или как ще изпеете: „Аз искам топла пита да ям“? Ще изберете най-подходящата форма. Направете един опит, втори, трети опит.

Сега не мислете, че всичко се свършва с музиката, като говоря така. Музиката е подбудителната причина. То е един събирателен пункт, станция, от която пътищата се отклоняват.

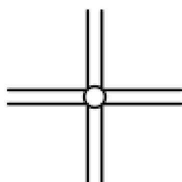

(фиг. 7.3)

Като дойдеш в музикалния пункт, ще ти покажат в каква посока да вървиш. Хванеш правилния път. Човек, който пее, показва, че е здрав. Иде една светла мисъл, едно топло чувство. Самата мисъл, законите на музиката, онзи, който мисли хубаво, е свързан с музиката. Чувствуваш един свят приятен – то се дължи на музиката. Щом мислиш, стане ти приятно. Неприятната мисъл не е музикална. Щом влезеш в един свят и търкане се образува, става възпламенение – не е музикален.

Трябва да имате един опит. Някой от вас има възпаление на крака. Като започнем всички да пеем, ще се махне възпалението. Някой, който има силно възпаление на крака, ще му пеем, да видим за колко минути ще се премахне възпалението на крака. Или когато ви заболи кракът, хванете някой музикант да ви свири. Да повторя песента, да видите след колко

време ще се премахне туй възпаление на крака. Ето как седи научно: има една музика, която внася топлина. Тази болка, която се явява в ставите, винаги става едно свиване на капилярните съдове, явява се страдание. Кръвта като минава, в нея се намират полеорганически вещества, започват да трият около капилярните съдове, образува се възпаление. Започват да се разширяват капилярните съдове, отвърстията стават по-големи, кръвта започва да минава по-лесно. То е всичкото.

Някой човек като дойде при тебе, иска да ти се кара. Кажеш му една положителна дума – веднага се изменя неговото състояние. Ти може да възбудиш един човек да извърши една дисхармонична постъпка, може и да го упътиш да извърши нещо много човеколюбиво. Ти го погледнеш така и кажеш: „На Ваше разположение съм. Ако обичате, на Ваше разположение съм. Каквото обичате, ще направя за Вас. Гладен сте.“ В торбата има хляб, отрежете му, дайте му сирене, там има, дайте му една чаша вода. Казваш: „Какво искаш ти? Тук не се продава хляб. Не ме [е] поставил баща ми да ти слугувам.“ Човека ще го предизвикаш, плесне те, господар е на положението.

Сега ние се намираме в един свят, не е нашият свят свободен. Тепърва има да извоюваме своята свобода. Имаме две противоположности: добро и зло. Като дойде онзи стражар, трябва да знаеш енергично да му пееш. Ти ще бъдеш укротител. Ако не знаеш, ще те клъвне, ще те одращи, всичко ще направи. Ние трябва да държим винаги идеята за Бога свещена. Има Един в този свят, в който живеем, Който трябва да ни пази. И когато спим, трябва да ни пази.

Сега да дойдем до музиката. Да пристъпим до музиката. Нито един от вас не може да се оплаче. Вие имате една ципица, една струна, всеки има един инструмент. Прегрешение е, ако не пеете. На 80, на 100 години да станеш, да пееш. Можеш-не можеш, пей! (Учителят пее

> Остарях, но аз ще се подмладя,
> остарях, но аз ще се подмладя,
> ще се подмладя, ще се подмладя.
> Кога? Когато намеря
> новата си майка и новия си баща.

Сега искам да си покажа изкуството, но вие нищо не плащате. Аз свиря само за себе си. (Учителят нагласява цигулката си.) Вие като българи, вас ви интересува българската музика. Българската музика е преходна. Търси тя. Тя не е музика на удоволствие. Българинът като пее, той търси път. Като пее, има мисъл. Само че досега не е намерил по кой път да тръгне.

Българинът като изучавал музиката, забатачил във фа – там е всичкото му нещастие. От хиляди години седи във фа, ходи и се връща във фа – то са земните блага. Господ му дал, казва: „Не ти трябва повече.“ Не му трябва целият свят, не трябва да бъде един голям народ от 100 милиона. Един малък народ. Казва: „Голям народ като другите.“ Голям ако си, само през големите врата може да минаваш. Ако си малък, може и през големите врата, и през малките дупки да минаваш. По-добре малък да си.

Сега ще ви свиря една българска песен, която показва, че той ще излезе. Днес времето не е много музикално, наполовина е музикално. Като свиря, някои струни се разпущат, тоновете не излизат вярно. Някой път струната сол се затяга, някой път се разпуща. От много български мотиви този е най-хубавият. Доста хубава е българската музика. Човек трябва да има българско разположение, за да свири. Аз съм проучавал българската музика във връзка с хармонията. Българската музика считам затворен интервал. Намерил съм място, дето може да се свърже с хармонията. Проучавал съм и източната музика. Един затворен интервал на сърцето е тя. В източната музика иска удоволствие, в българската музика иска движение. Потиснат е българинът, иска да се освободи. Източната музика е удоволствие. Като седне, иска да му свирят, като яде, иска да му свирят. (Учителят свири български мотив.) Това е най-хубавото, което българинът може да даде. (Свири друг мотив, весел, игрив. После свири друго парче.) Това е една песен, която минава в хармонията.

Най-първо трябваше да почна с източната музика, да имате едно разнообразие, да видите ритъмът какъв е. Тази музика е едно слизане, качването е по-малко. Интервалите на слизането са по-големи, а тия на качването – по-малки.

(фиг. 7.4)

При инволюционната музика интервалите на слизането са по-големи, при еволюционната музика интервалите на качването са по-големи, на слизането са по-къси. (Учителят свири един източен мотив.) Туй е основното. Наричам я музика на сърцето, на удоволствието. Нас не ни е потребно да се връщаме назад. (Учителят свири парче от новата музика.) Това е новата музика, хармония има. Обнадеждва. Влиза в една нова фаза,

дето човек влязъл да се освободи, още малко му остава. Онзи търси удоволствие. Българинът търси път да излезе из затвора. Този вече е излязъл из затвора, казва: „Още няколко крачки.“

Казвам: Всеки трябва да има музика. Като станеш разтревожен, поглади гърлото си. Човек, на който гърлото не е хубаво, не върви. (Учителят свири друго парче.) Това е модерно. Трябва да се съединят човешкият ум, човешкото сърце, човешката воля, човешкото тяло в едно, че като се радва човек, да се радва тялото, да се радва сърцето, да се радва умът, да се радва душата, да се радва духът. Радостта трябва да проникне цялото битие на човека. Мине някоя обезсърчителна мисъл – тя има съвсем друг характер. Ти си представяш неща невъзможни. Няма да се блъскате в гъстата материя. Невъзможното за един човек е възможно за друг. Възможното за един човек невъзможно е за други. Умен човек е онзи, който може да работи. Силен е онзи, който е умен. Умен е онзи, който знае как да постъпва. Глупавият, и да има сила, не знае как да я употреби. Умният човек трябва да бъде музикален, да употреби музиката за себе си. Вие като пеете, знайте, че тия вълни отиват по целия свят. Някои души, които са в хармония с вас, с пеенето си ще внесете спокойствие. Някой може да живее в Америка, нагласен е на тази гама с вас – като пеете, той чувствува, че нещо хубаво иде.

Навсякъде по Земята трябва да има пеене, хубави мисли, хубави чувства и постъпки. Само така ще се поправи светът. Казваме: „Да се поправи светът, да се тури ред и порядък.“ Редът и порядъкът е последното нещо. Редът и трудът е като се опече хлябът. Докато се съберат тия малките зрънца, докато [се] направи брашното, докато се омеси да се опече, дълъг е процесът. Всички трябва да работим, да събираме тия малките зрънца, които Бог ни изпраща. После с музиката трябва да премахнем много мъчнотии. Вие сте уморени от еднообразни мисли. Седете някой път и си пейте: (Учителят пее

Не заспивай, не заспивай,
Слънцето изгрява,
ще изгубиш най-добрите условия,
които те чакат.
Не заспивай, буден бъди!
Когато Слънцето залезе,
под юргана може да се намериш.
То е на място. Спи, спи.
Като мине среднощ,
в три часа се събуди
и пак стани

и работата си захвани.

Ти това да правиш. Ще кажете: „Не е практично.“ За мене всяко нещо, което може да внесе подтик, е музика. Може да не е толкоз изящно. Докато дойдем до изящните неща, ще трябват години.

Бих желал всички да се превърнете на разумни деца. Казва Христос: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в царството Божие.“ Християнството много не е внесло в музиката, защото християните се намираха при много лоши условия, гонения, преследвания. Християните трябваше под земята да пеят. Песни имаха, но бяха много тъжни. Християнската музика тепърва трябва да се образува. В по-свободни времена се яви класическата музика. Трябва малко свобода. В туй притеснено състояние как ще пееш? Щом се усетиш спокоен, пак ще пееш.

Сега вие трябва да пеете в България, понеже се намирате при най-добрите условия. Сега ако не пеете, не зная кога ще пеете. Едно детинско състояние да имате. Всякога да ви интересува музиката. Чуеш един хубав тон – не знаеш в какво седи този тон. Може в този тон да си чул един, който пее ре хубаво. Щом чуеш природата как пее, той ще те научи как динамично да вървиш, ще бъде хармонично движението. Не може да мислиш – някой, който взема ми, ще вземеш хармонично ми, ще знаеш как да вземеш хармонично някакво закривяване. Човек някой път не знае как да вземе големите закривявания. Нали това го наричат моделиране? За да можеш да моделираш, трябва да вземеш ми. За да дадеш плътност на тона, трябва да разбираш фа.

Българинът е загазил във фа. Той плътност има, но не може да моделира фа. Фа-то означава изобилен живот, фа-то означава изобилна мисъл, фа-то означава изобилно чувство, фа-то означава изобилна сила – то е все фа. Мисли само за пари, за ниви – то е статично фа. Има и динамично фа. Българинът трябва да мине от статичното в динамичното фа, в онази, изобилната мисъл. Да не го е страх. Някои хора ги е страх от любовта. Любовта е огън. И да мълчиш, излиза. Като гори печката, не казва, че гори, но топлина излиза от нея. Човек, който има любовта, има какво да говори, от него излиза топлина. Хората знаят. Всеки, който мисли, светлина излиза от него. Няма нужда да казва, че „аз мисля“. Лицето на онзи, който мисли, е съвсем друго. Сърцето на онзи, който мисли, е друго. Друг е пулсът, който бие.

Има музикален пулс на сърцето. Когато има топлина, сърцето хубаво бие, една приятност излиза от сърцето. Като пипнеш пулса, приятно ти е. Някой път чуеш, сърцето ти прескача. Що не искате да бъдете певци на

себе си? Казва някой: „Няма кому да пея.“ Как няма? Три милиарда поданици имаш, пейте им! Те те знаят, че си певец. Космите на главата ви да знаят, че пеете и ноктите да знаят, че пеете на себе си. Пейте на ангелите. Вие като запеете, ангелите са много музикални, като чуят да пее някой на Земята, предава се по тяхното радио, ще възприемат песните. Казваш: „За кого да пея?“ Пей за ангелите. „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си“, казва Писанието. Пейте и възпявайте в ума си, пейте и възпявайте в душата си, в духа си, навсякъде да пеете! Всички да имате свободни лица. Изисква се свободно възпитание. Трябват ни примери. Онзи, който постигнал нещо, все ще донесе на жертвеника придобитото нещо. Всеки от вас носи нещо музикално. От туй музикалното трябва да отделяте.

Някой път вие критикувате някого, който пее. В музиката никога не критикувайте, изслушайте го. Аз често съм слушал жабите как крякат, наблюдавал съм ги. Между тях има басове, има тенори, има сопрани. Като запеят, оперно пеят. Казвате: „Глупави.“ Ни най-малко не са глупави. Жабата, която е толкоз глупава, може да се научи. Слушайте някой път щурците. Има и една музика на цветята. Идете някъде, когато сутрин преди изгрев цветята зреят – има там един музикален пукот, нещо много хубаво. Като слушам, има нещо много приятно. За бъдеще тази музика ще слушаме – цветята как пеят. Водите, които текат, и те пеят. Едно съчетание има на музиката. Ушите ни малко още не са годни. Сега схващат сегашната музика, която е статична, определена. Растенията по този начин не пеят. Има друг начин.

Казвам: Ще се повърнете към онази музика, с която сте направени. Вие сте музикално направени. Когато Господ създаде човека, музикално го създаде. Всичките ноти ги тури на място. Както Господ ви създаде, ще пеете. Всеки един от вас да започне да пее! Да мисли, да чувствува, тъй както Господ го направил. Туй е сега новото в света.

В музиката има една музикална кал. Когато пях източната музика, има една музикална кал, неразположение, като някой човек, когато ял и пил много, че като стане сутрин, боли го главата. Искам да се отличавате от другите хора. И по музиката трябва да се отличавате, в музикално отношение трябва да се отличавате. Може да не сте богати, но [да] кажат: „Певци са, как пеят!“ Като пеете, като свирите, да бъдете родени певци. Затова ви свиря. Другояче не бих ви свирил. Аз искам да зная, като свиря на себе си. Аз държа едно правило, като свиря или пея: ако свиря хубаво, свиря още малко, свиря малко повече, няколко минути повече. Ако не свиря хубаво, с няколко минути свършвам по-рано. Щом пея хубаво, по-дълго пея, щом не пея хубаво, гледам по-скоро да свърша. То е едно

упътване.

В света на музиката седят упътванията, добрите думи. В музиката това е най-фината материя, най-фината сила, най-фините мисли, най-фините чувства. Всичко туй е в тоз музикален свят. Тогава като влезете, няма никакво противоречие. Там е абсолютната свобода. Навсякъде ходиш, слушаш такава музика, каквато искаш. Искаш силна музика – силна. Искаш тиха музика – тиха. Искаш музика на ума, на сърцето, на духа, искаш музика на материалния свят. Ще видиш, че в този, физическия свят, музиката е много груба на Земята. Трябва да слушаш музиката на Земята. Много загрубяло е човешкото ухо. Има музика на Слънцето. Лъчите на Слънцето внасят нова музика. Месечината моделира тази музика. Две влияния трябва да дойдат, да съедините влиянието на Слънцето и влиянието на Месечината на Земята. Тогава ще кажете: „Ще пея за Господа отсега нататък."

Имайте характера на цветята. Цветята, след като цъфнат, се облекат хубаво и пращат от своето ухание. Уханието, това е песен. Хубавото ухание е песента на цветята. Като се отнесе до пчелите тази музика, малките пчели отиват и посещават цветята. И за тях това е едно благо, понеже тия пчели са по-горе в развитието си. Казвам: И вие като цъфнете, изпратете вашата песен нагоре. Тогава ангелите ще дойдат и ще посетят вашите цветя, както пчелите посещават цветята. Ще има какво да вземат. Така и вие като пеете, да дойдат същества от висшите светове, да има какво да вземат. Да има един повод да дойдат. Всеки приятел, като дойде при вас, да има да му дадете и трябва да ви даде. Да бъде за вечно възпоминание за вас и за него.

„Добрата молитва"

7-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 12.XI.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1941_11_14 Център и периферия
лекция на Младежкия окултен клас

ЦЕНТЪР И ПЕРИФЕРИЯ

Отче наш.
„Махар Бену Аба.“

Имате ли зададена тема? – /Нямаме/.

Пишете тогава: „Отличителните черти на органическия и неорганическия свят“.

Като кажете органически и неорганически свят какво разбирате? В органическия има органи, неорганическия е без органи. Ще кажете: „В какво седи отличителната черта на органите?“ Вземете гръбначните същества, които имат костна система. Други нямат костна система. Мекотелите са без кости. Разликата между органическия и неорганическия свят е както между мекотелите и съществата с костна система. Да имате ясна представа. Ако пишете добър и лош човек, каква е разликата? Пишете и друга тема: „Разликата или отличителните черти на добрия и лошия човек“.

Да кажем има хора, които не са нито добри, нито лоши. Какви са? Има хора, които са неродени. Какви са те? Сега вие не може да си представите мисълта, че като се роди, тогава започва да съществува, мислите преди да се е родил не е съществувал. Той не е съществувал в тази форма, в която е сега, но той е съществувал в някаква друга форма.

Пишете друга тема: „Отличителните черти на ума и сърцето“. Може да намерите някоя книга да прочетете какво е писал някой. За захарта може да пише онзи, който я е опитал, поне една бучка захар да е опитал. Или някой сладък плод да е изял, ябълка или слива. Другояче без да е опитал няма да знае какво нещо е сладкото. Ако аз ви кажа на вас „сладка мисъл“. Може ли мисълта да бъде сладка? Или ако ви кажа „сладка постъпка“, може ли да бъдат сладки постъпките? Сладка ябълка разбирате, знаете, че може да я опитате. Ами сладката мисъл? Употребявали ли сте сладка мисъл? Някой път казвате: „Чиста мисъл“. Чистата дреха я виждате, но чистата мисъл как я виждате, че е чиста? По какво се отличава учения и неучения човек? Ученият и неученият човек се отличават. Има хора родени учени. Има родени неучени. Родените учени имат отличителни черти. Главата им се отличава от неучения човек. Ако е философ, отличава се, че е

философ. Ако е поет отличава се, че е поет. Ако е музикант, отличава се, че е музикант, още преди да е станал той музикант. Ако е религиозен, преди да е станал религиозен има черти, които показват, че е религиозен. Житото не носи ли чертите си преди да е посято? Носи. Като се посее то проявява своите черти. Всеки човек сега трябва да се проявява такъв какъвто е. Ами ако се проявява такъв какъвто не е? Има ли хора, които се проявяват такива, каквито не са? Тогава бих желал да ми покажете един такъв екземпляр. Когато оцета се проявява такъв какъвто е, ражда ли се? Оцетът отпосле става оцет. Оцетът изкуствено го образуват едни малки бактерии. Всички опивателни вещества приспиват хората. Те имат едно свойство, че приспиват човека. Като влезе едно същество, което е опивателно, той е най-малкият затвор. Лампичките в ума ще започне да ги затваря. Хората, които се опиват от тях, умът не е така събуден и чувствата престават да действуват. В някои отношения са будни, в някои не са будни. Тогава казват, че човек се проявява такъв, какъвто е. Коя е първата основна черта, човек да се прояви такъв, какъвто е? Кое трябва да проявим сега? Детето, което е образувано в утробата на майката, то не диша, майката диша, то живее без дишане. Като че ли цялото тяло диша. Специалните органи за дишането не са турени в действие. Щом се роди, веднага се проявява дишането. Проплакването е първото дишане. Като се роди детето, всички очакват да запее. Ако детето запее като се роди, като види света да издаде първият звук, майката се радва, че то е певец. Щом не е певец изпъждат го из света навън. Дотогава, докато човек пее на земята е певец, може да живее. Щом престане да пее, заминава си. Защо плаче? Поддържа първия подтик. Изплаква детето и започва дишането. После вече иде пеенето, музиката, сегашната музика. Тъй като гледате живота някои от вас искате да живеете без да плачете. Че плачът ви е дело. Детето като заплаче, от радост заплаква. Вие заплаквате от скръб, не от радост. Вие казвате: „Нажалил се е той, тъжен е“. Често вие сте неразположен и сте тъжен, но не знаете защо сте тъжни. Не си знаете музикалния репертоар. Всеки ден като станете да имате един музикален репертоар. Например, вие вървите по пътя и ако не си дигате хармонично крака, ударите си крака в някой камък, казвате: „Ох!“ Какво означава в дадения случай „ох“? „Ох“ означава, че си ударил крака си, срещнал си едно съпротивление. И това съпротивление в тебе е усилило чувствителността ти повече, отколкото трябва.

Сега вие може да мислите, че тия работи не са важни. Вие имате предвид кога предметите могат да станат важни. Имате една система –

$2 \times 2 = 4$
$2 + 2 = 4$

Като кажете 2 × 2 = 4 какво разбирате? Имаш две ръце, имаш и два крака. Щом имаш 2 ръце и 2 крака с две ще прекрачиш да ходиш. Две ръце имате, умножават ли се краката? Две ръце и два крака какво означават? Като събереш краката на едно място, какво показва събирането на краката, или какво показва събирането на ръцете? Казвате: „2 × 2 = 4 ; 2 + 2 = 4". Имате количествена идея. Имате 2 тикви и още 2 тикви правят 4 тикви. Имате 4 тикви за ядене, имате 4 хляба пак за ядене. Имате 4 ябълки. Щом кажете 4 тикви, не разбирате малки като ябълки, но разбирате големи. Щом кажете ябълки, не разбирате големи като тикви, но малки. Двете има много съотношения. Двама души си приказват на едно място. Но някой път има някои въпроси, които не са интересни. Казваме „доброта". По какъв начин може да направите добротата да бъде предмет? Значи един човек, който не диша добре не е добър човек. Един човек, който не може да яде добре, не може да бъде добър човек. Един човек, който не чувствува добре, не може да бъде добър човек. Един човек, който не мисли добре, не може да бъде добър човек. Един човек, който не може да гледа добре, не може да бъде добър човек. Вие казвате изобщо: „Добър". Доброто има приложение. Или казвате „Две и две е четири". Какво означава? Най-първо имате две семенца, нямат никакъв смисъл. Като турите като един елемент ще видите, че това добро трябва да го туриш в приложение. Ако не дишаш добре, не си добър човек. Значи доброто е един начин. Доброто се познава в дишането. Дишането е един Божествен процес. Да гледаш – това е един Божествен процес. Да слушаш – това е Божествен процес. Да обоняваш – това е Божествен процес. Да ядеш – това е Божествен процес. Да ходиш – това е Божествен процес. Да мислиш – това е Божествен процес. Да чувствуваш – това е Божествен процес. Ако ти в този Божествен свят не може да се проявиш такъв, какъвто си, значи ти не принадлежиш на този порядък на нещата, следователно, не може да имаш резултатите, които ти очакваш. Сегашните хора имат разхвърляни понятия за добрия човек. Щом човек не диша добре, не е добър. Казва: „Аз не може да мисля". Какво ти препятствува? Ако кажеш: „Аз не може да дишам", има вече нещо, което ти препятствува. Щом кажеш: „Аз не може да мисля", какво ти препятствува? Или казваш: „Аз не чувствувам." Или казваш: „Аз не чувствувам тия работи". Щом не ги чувствуваш ти не си добър. Добро е това, което чувствуваш. Като мислиш е добро, като гледаш е добро, като слушаш е добро. По който и да е начин това, което слушаш е добро. Ако вземете в музиката в първата октава „до", или вземете в третата октава „до", тия „до" се различават. На картина може да се представи как се отличават. В първата октава житото е в хамбара. Във втората октава житото е посято на нивата. В третата октава житото е вече израстнало. В четвъртата октава то е вече цъфнало, а в петата октава то е вече узряло. Някой ще каже: „Докажи го това". Зрялото жито е петата октава. Как е станало? Труден въпрос. Как ще вземеш „до" в петата октава? Само

узрялото жито знае какво нещо е „до“ в петата октава. Пет октави и пианото няма. Като дойдеш до петата октава, ще бъдеш като житото, за тебе страданията няма да са нищо. Онзи, който е узрял плод, и да го мелиш, не страда. Житото след като го смелят, опекат го, като влезе в човека пак израства, пак расте. Трябва някой път да направите опит, когато цъвти житото и когато зрее да минете през нивите, и да почувствувате онова ухание, което житото има. Много е приятно. Най-приятното ухание, което човек може да има, е когато житата зреят, или когато житата цъфтят. Човек трябва да мине презниви да диша. Ако дишането ти е правилно, ще се спреш, ако дишането не правилно, ще погледнеш отгоре и пак ще се върнеш. Когато вас не ви интересуват нещата в света имате нещо анормално в дишането. Спреш се. Ако може да мислиш, дишането е правилно. Ако не те интересува, спреш се при един плод, не те интересува. Спреш се при една круша, не те интересува. Спреш се при човека да разрешиш въпроса, защо човек живее на земята. Най-после не питайте: „Защо човек трябва да живее на земята“, ами защо е дошъл. Какви бяха твоите подбуди да дойдеш на земята? Влизаш в училището за да учиш. Най-първо попитай себе си, защо си дошъл в училището? Питай: „Какво ще науча?“ Най-първо попитайте: „Защо дойдох?“ Отивам в училището. – Защо дойдох в училището? Тъй разглеждате този въпрос. Казвам: Какво ще научиш в училището? Защо дойдохте в училището – трябва да разрешите този въпрос. Ти не се питаш защо си дошъл в училището, но питаш, какво ще научиш. Ти не питай: „Защо седнах да ям?“, но питай: „Какво ще добия като ям?“ Не питай: „Защо седнах да ям и защо трябва да ям?“

Какво трябва да прави човек? Казвате: „Не може ли без ядене?“ Може и без ядене може. Щом не ядеш, в света не може да живееш. Щом не дишаш, в този свят не може да бъдеш. Щом не мислиш, в този свят не може да бъдеш. Щом не ходиш не може да живееш в този свят. Ама защо е така? Ми, че как трябва да бъде? То е философ без философия. Отива в училището, нищо не знае, казва: „Какво ще науча?“ То е философски въпрос. Този въпрос, като свърши учението тогава ще го зададе. Какво е придобил, то е философски въпрос. Ти още нищо не знаеш, занимаваш се с философия, какво ще придобиеш. То е философски въпрос. Най-първо ще отговориш, защо дойдох в училището? – Да види учителят си. „Чух, че имало един учител, дойдох да го видя“. В училището може да е дошъл да види зданието, може да е дошъл да види учителя, то е пак една наука. Той ще разбере едно нещо, че учителят не мълчи, но говори. После той ще научи, че учителят измерва от въздуха всяка дума. Тия думи по известен начин ги праща през въздуха, че като влязат в ушите на учениците, някаква магия прави, че учат. Развъртат се ушите на всички ученици. Тия малките деца, които бяха невежи, станаха учени. То е като дърводелец.

Има материал, взема дъски, мери. Крои, току погледнеш изкара едно бюро, или една маса, или един стол хубав. Всичките столове не се родиха, той ги направи. Питаш: „Защо аз отивам в училището". – Понеже аз съм неорганизиран материал, отивам при учителя да направи нещо от мене. Значи всички вие, които сте родени на земята сте минали в този процес. Щом влезеш в училището какво става? – Учен ставаш. Щом човек е дошъл на земята, вече влиза в училището. В природата законът е такъв: Щом стъпи кракът на човека в училището, назад не може да се върне. Докато си вън от училището, свободен си. Щом влезеш в училището, щом си туриш крака, една примка хване ти крака, изтегли те. Речеш навън да излезеш, не можеш, вързан си. Направете опит с осили. Турете един осил в гърлото, че да видите като се върне назад не излиза. За някои неща вие се питате защо е така? Това е философски въпрос. Питате: „Защо страдам?" Този е философски въпрос. Няма разрешение, той не е за сега. Не се питайте така. Като свършите училището ще го разрешите. Щом си туриш крака във вряла вода какво ще стане? Казваш: „Защо страдам?" – От врялата вода. Защо си тури крака преждевременно във врялата вода, питаш. Така. „Защо се радвам?" – Защото си тури крака на време, затова се радваш. Страданието произтича, че си турил крака си в топлата вода преждевременно, а се радваш, понеже го тури навреме. Що е радостта? Турил крака си навреме в училището. То е радост. Отишъл си в училището преждевременно, то е скръб. Всичките хора са ученици в света, дошли са да се учат и всеки задава въпрос: „Защо съм дошъл в света?" Казвам така: Да ядеш. – „Защо дойдох в света?" – Да помирисваш работотите. – „Защо дойдох в света?" – Да слушаш. – „Защо дойдох в света?" – Да гледаш. Най-елементарното е да пипаме. – „Защо дойдох в света?" – Да го пипаме с ръката си. – „Защо дойдох в света?" – Да ядеш, но няма да се спреш там. Думата ядене няма да вземете. С едно ядене няма да се свърши. В природата като те турят да ядеш, ти не може да се освободиш. Промеждутък има, но като влезеш не може да се освободиш. Всичките менюта, които са написани, от всичките трябва да си вкусиш. 30–40 години като живееш, от всичките ще вкусиш. Затуй, онзи, който с радост яде е здрав човек. Радостта е едно здравословно състояние, пък болестта е едно нездравословно състояние. Като ядеш с радост здрав си, като ядеш не с радост, свиваш веждите си, не си здрав, яденето не е добре сготвено. Само на болните деца дават специална храна. На здравите хора храната се отличава. Запример, някой плод, който е паднал от дървото на земята, като мине някое дете го взема и го яде. В живота плодът, който пада от дървото, той не е добре узрял. Всякога, когато в един плод има дефект, преждевременно е паднал. Виждали ли сте лимони да капят? Узрелите плодове остават, не капят. Ние сме свикнали и казваме: „Плодът трябва да капне". Плод, който капе не е естествен. Плод, който не капе, той е за ядене. Онези плодове, които капят, в самото дърво има недостатък. Аз

наричам този плод пометнат. Плодовете, които капят от дървото, са пометнати плодове. Плодовете, които не капят са здравословни. Ами една жена, която е слаба тя помята. Едно дърво, което не може да издържат плодовете да узреят, има някакъв дефект в него. Когато вие не може да издържите една мисъл, едно чувство, то е болезнено състояние. В здравословното състояние всяка мисъл е приятна. Щом искате да се освободите от нея, има нещо нездравословно. Някой казва: „Да се освободим от злото“. Как ще се освободите от злото? Като влезе плодът в устата ти, забиеш си зъбите, откъснеш от плода и казваш, че си добър човек. Ти добър човек ли си? Хванеш хляба, откъснеш от него, казваш, че си добър човек. Трябва да знаеш колко сантиметра да си забиеш зъбите. В яденето математически е определено колко трябва да си забиваш зъбите. Ще те съдят, че си си забил зъбите повече. По какво съдят един ученик в музиката? Не е виноват, че пее, не е виноват, че яде, но е виноват, че не взема вярно тоновете, че забил зъбите повече или по-малко, затова е виноват, не яде правилно. Хората са виновати, че не ядат правилно. Всеки човек, който не яде правилно има закон. Ти казваш: „Да се наям“. Ти не знаеш още да ядеш, пък с философия се занимаваш. Казваш: „Трябва да ям“. То е цяла наука. И в музиката казвате: „Да пеем“. Но пели ли сте вие? Слушах ви първата песен, която запяхте. Тя беше „Фир-фюр-фен“. Пяхте: „Мисли, право мисли“. Какво значи правото мислене?

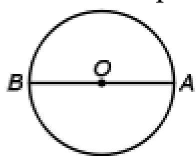

Фиг. 1

Ако ви питам в една окръжност каква е разликата между диаметъра на окръжността и радиуса на окръжността? Какво разбирате вие под радиус на окръжността? Радиус на окръжността показва, че от центъра излиза и отива в периферията. Да кажем, че имаме един център O (Фиг. 1) и от O отива до A, или от O отива да B. Да допуснем, че това е едно движение. Имате два радиуса, имате две противоположни движения. По какво се отличават тия радиуси? В единия радиус енергията излиза от центъра, а от другия от периферията отива към центъра. Хората на земята искат да знаят какво е диаметъра. Като знаеш какво е диаметърът на земята, какво ще добиеш? Диаметърът на земята е 12700 километра. Какво показва диаметърът? Най-първо да знаеш диаметъра на една мъчнотия, какво значи? Да знаеш откъде се произвежда мъчнотията. Да знаеш диаметъра значи да знаеш как да преодолееш. Радиус значи да знаеш откъде произлиза мъчнотията. Диаметър, значи да можеш да се справиш с тази мъчнотия, за това ти е потребен този диаметър. Диаметърът се състои от два радиуса. От периферията отиваш до центъра и после отиваш по другия радиус. Единият радиус показва влизане в центъра, другият –

излизане. Диаметърът в една окръжност показва пътя, по който ще влезеш в центъра и пътя, по който ще излезеш. Ако ти не знаеш да влизаш в центъра и да излизаш, ти не знаеш какво нещо е диаметър. Диаметър – то е влизане към центъра и излизане от центъра. То е диаметрално противоположно движение. Радиусът показва пътя на движението към центъра и пътя на излизането. Същевременно диаметърът показва, че си усвоил закона да знаеш как да излезеш. Две противоположни движения образува диаметъра.

Казвате: „Що е любов?" Определяте думата „любов". За какво ни служи? Любовта е това, което преодолява всичките мъчнотии в живота. То е мощна сила, в която като влизаш и като излизаш всичко лесно става. В този смисъл в живота, за любовта няма нещо невъзможно. Не туряйте идеята, че всичко изведнъж трябва да стане. Всичките неща, които вървят по закона на любовта се преодоляват. Сега трябва да направите един опит. Правили ли сте опита да влезете до центъра на земята? Где е дефекта на кръга? Едната част е малко издадена. Към коя посока? В даденият случай диаметърът показва две противоположни движения. Едно на друго са противоположни. Влизане към центъра на земята и излизане от центъра, образуват този диаметър на земята. Сега изчисляват диаметъра на земята. Но кои учени хора има, които са слизали до центъра на земята и са излизали. Знаете ли сега какво е налягането в центъра на земята? Предполагат учените хора, че тия вещества са по-гъсти от диаманта. Тия вещества, които са в центъра на земята считат, че са в разтопено състояние. Сега да оставим,това са философски въпроси. Какво е състоянието на земята вие оставете този въпрос, защото онези, които са направили земята, тях ги интересува. Какво е състоянието на земята не е за нас. Нас ни интересува онова, което става на повърхността на земята. Ония ученици, които трябва да изучават външната повърхност, не онова, което е скрито. Отвън са хиляди работи написани. Този център показва началото, когато земята е била създадена, каква е била. Земната история е написана. Земята си има история на своето развитие. Някои искат да знаят какво нещо е земята. Една прекрасна история има земята. Вие като срещнете един човек, научно изследвате, вие искате да проникнете в него. Че човек мяза на земята. Той не иска вие да проникvате. В дълбочините на човек, какво ще научиш? Ако един човек би слязъл в центъра на земята и се върне, втори път няма да помисли да слиза. Като му кажеш за това той няма да иска да мисли. Вие ще мязате на онзи американец, който иска да се пусне от Ниагарския водопад с една бъчва. Като мислил, мислил, намислил да влезе в една бъчва, затворили бъчвата и я спуснали от водопада. После го намерили в безсъзнание и като го извадили от бъчвата казва: „Втори път не влизам". След като го въртял водопада казва: „Втори път не искам да влеза". Питали го: „Какво чувствуваше в бъчвата?" Казва: „До известно

време чувствувах, най-първо ме въртеше нещо, после не зная какво стана вече“. Но впечатленията на това въртене на този водопад и да опита човек това, са две различни неща. Та казвам: За в бъдеще, когато хората завършат своето развитие ще станат много напреднали. Всяка една душа, която завърши своето развитие на земята, трябва да мине през центъра на земята. Като завърши своето развитие и вземе диплом, че е завършила всички науки, тогава ще мине от повърхността на земята, ще влезе до центъра и ще излезе от другата страна, по диаметъра и ще мине. По този диаметър ще излезе и ще тръгне за своето отечество. Тъй щото един ден ще минете, но трябва да бъдете много учени хора. Като слезете ще видите, че земята има несметни богатства. Сега да влезе човек в земята трябва да бъде като сляп човек, като глух, който няма да чувствува. То ще бъде безсъдържателно. Като че пътуваш вечерно време през някаква красива местност и нищо няма да видиш.

Какво означава в дадения случай две? 2 – е радиус. Едно слизане, плюс едно е равно на две. За да се обоснове какво означава две. То е единият радиус, който отива към центъра на земята. Този е дълбок въпрос. На какво е равно две? Равно е на две единици. На какво е равна всяка единица? Първата единица е първият радиус, който влиза в центъра. Втората единица е вторият радиус, който излиза от центъра на земята. Единият радиус е единица. Различен е от другия радиус, на другата единица. Две единици образуват диаметъра на земята. Следователно, ако ти си научил радиуса на слизане в центъра на земята и ако си научил радиуса, по който се излиза от центъра на земята към повърхността, тогава вече си усвоил две единици. Този резултат го знаеш, имаш вече диаметър. Изследвал си на какво е равен този диаметър. Едно слизане и едно излизане от центъра на земята. Ти си научил какво нещо е диаметър на земята. Ти си научил: Едно плюс едно е равно на две /1 + 1 = 2/. Ти си силен човек. Или казвате: „Едно плюс едно е равно на две /1 + 1 = 2/“. Едно житено зърно и още едно житено зърно – две житени зърна. Или имате един лев и още един лев, те са два лева. Но това са количествени понятия, няма нещо реално вътре. Ако имате това движение, слизане от повърхността към центъра и излизане от центъра, тия две единици образуват две. Опитността, която ще изнесеш, вече имаш едно знание, което ще ти бъде потребно.

Сега засягам един въпрос. Един петел един ден се качил на купището и като ровил изровил един голям диамант като гълъбово яйце. Казва: „Защо ми е тази пущина? Да беше поне едно зрънце да го клъвна.“ Той не го кълве, но го къшка. Не знае, че в този диамант за всичките петли в неговото време имаше за ядене, да ги нахрани с години. Казват си някои от вас: „Мен не ме интересува това“. Ти си петел – едно плюс едно е равно на две /1 + 1 = 2/. Казвате: „Тия работи не ми трябват. Мене ми дайте онова, което

е за сега". Това показва, човек, който не постъпва разумно. Да влезеш в центъра на земята и да излезеш, ти си още петел на купището, само житените зърна те интересуват, скъпоценните камъни не те интересуват. Казва някой: „Мен не ме интересува духовния свят, че няма какво да те занимава". Ти си петел, пееш на купището. Като намери петелът някоя глистя ще я клъвне. Скъпоценните работи него не го интересуват. Този човек няма какво да го занимава, но що е този скъпоценен камък. Казва: „Мене не ме интересуват скъпоценните камъни, понеже щом ме интересуват трябва да ги туря на врата." Петелът казва: „Аз съм свободен човек, не искам да нося тия яйца по врата си." Да туря 1, 2, 10, 15 диаманти на врата си. Ако аз ви дам на вас един диамант като кокоше яйце, и да го носите на врата си, то не е удобно. Или ако турите този диамант върху перото, с което пишете, не е удобно. Как ще пишеш? Когато перото е свободно от диаманта по-лесно се пише. Така да се маха това яйце на перото, няма практическо приложение. Обаче скъпоценните камъни те имат особено пречупване на светлината. Когато човек изучава светлината, те са потребни. В скъпоценните камъни може да се проучат свойствата на светлината. Скъпоценните камъни задържат известна светлина. Те са били учени, задържат известно количество светлина, за която ние нямаме понятие и затова са станали скъпоценни. Най-хубавото в скъпоценните камъни, е направено от светлина. От светлина са направили своята дреха. Казвам: Когато ние в живота, извлечем най-хубавото, като диаманта от знанието, ще направим един такъв диамант. Туй знание, да не бъде преходно знание, но знание на което можем да разчитаме, то е истинското знание в света. Всеки човек е човек до толкоз, доколкото има истинското знание, което може да ни помага. Истинското знание във всички случаи помага. Онова знание, което не е истинско всякога не помага. Аз съм наблюдавал, има деца, които кучета ги хапят. Особено кучетата обичат да хапят деца. Имам едно наблюдение. То беше отдавна. В Провадийско в едно село, в южната част към Камчия, едно лято прекарах. Беше дошло едно семейство, имаше едно момиче, около 6–7 години. Ходило да се разхожда, излязло едно куче, мачкало го, търкаляло го и го ухапало на доста места. Казвам: На кое място те ухапа? – На еди кое. Първият път в мен се зароди едно желание да дам едно възпитание на кучето. Казвам: Да го ухапе веднаж разбирам, но да го ухапе много пъти. Защо го хапе на много места? Аз всеки ден ходех нататък, но след това аз не видях повече кучето, като че изчезна туй куче. Не можах да го намеря да му дам урок. Казвам: Има деца, които кучета не ги хапят. Има един плач, като излезе кучето, като викне детето, като запее, тогава кучето се спре и се върне. Онези деца, които не пеят така, кучето ги хване, забие си зъбите. Кучето ще ги хапе. Казва: „Защо не пееш?" И действително туй момиче, което го хапа, то не можеше да пее, отпосле се научи. Аз имах случай след това да видя, тя живееше във Варна и не можеше да вземе два тона верни.

Наместо да дам урок на кучето, защо я хапало, разреших въпроса защо я хапе. Защото не пееше. Ако туй момиче пееше нямаше да го ухапе. Но като порасна научи се, в хор влезе да пее. Дотогава два тона не можеше да вземе. Та аз разреших въпроса. Исках да зная защо кучето я хапе. Този професор не се яви да ми каже защо я хапе, аз разбрах после. Наблюдавал съм деца, като кресне, като запее, кучето се спре. Който не пее, хапе го. Аз вадя друго едно заключение в живота. Сполетява те някое нещастие в живота. Ти не мислиш правилно. Нещастието е едно куче, което казва: „Ти защо не мислиш?“ – Ако мислиш другояче погрешка може да направиш. Кучето, което се затича към тебе, то е вече погрешка. Ако му запееш, то ще спре и ти знаеш как да поправиш погрешката. Щом знаеш да поправиш погрешката, ти знаеш да пееш. Щом не (знаеш) да поправяш погрешката, не знаеш да пееш. Всеки човек, който не знае да поправи една погрешка, той не трябва да я прави. Всеки, който поправи една погрешка може да я направи. Защото, като направиш една погрешка показва, че си силен да направиш погрешката. Сега къде е погрешката в едно дете? Морално в какво седи погрешката? Що е морал? – Моралът е един стражар, който те учи да не правиш престъпление. Аз наричам всичките морални правила – стражари. Ти да не правиш онова, да не правиш това. Минава едно дете, вижда зрял плод, иска да си откъсне. Туй дете откъсне плода. В какво седи престъплението? Ако тази една градина, в която човек посадил туй дърво и то за пръв път дава плод, на този плод пише, този, който го садил. Това дете трябваше да намери стопанина на градината и от него да поиска. То без да тури никакво усилие да работи иска да участвува в плода. В природата, там гдето не си участвувал, нямаш право. Какво означава нямаш право? – То е много естествено. Този радиус слиза в земята, поиска ти се на тебе и ти да влезеш в центъра на земята. Може ли, туй дете, което иска да изяде плода, то се намира в центъра на земята. За него е невъзможно да слезе, няма тази наука. Този плод не е заради него. Ако го яде прави прегрешение. Ако човек преждевременно слиза в центъра на земята, не е готов, не е брониран. Онези, които искат да влезат в океана на хиляда–три хиляди метра, правят цели кълба, приготовляват ги по особен начин, за да може туй кълбо да издържи на налягането на водата. Не е така лесно да влезеш в океана на 1000–2000 метра дълбочина. Мислим, че е играчка. То е много сериозна работа. Че казвам: При сегашните условия ние се намираме при някои трудности. Що е едно страдание в света? Целият свят е проникнат с известни сили, течения, които се отличават по техният ампераж и волтаж. Може да е 100, 200, 300, 400, 500, 1000, даже може да е милиони волта напрежение. Да кажем, ако ти попаднеш под едно силно течение. Въздухът се движи със 150 километра, ако попаднеш в такова движение, можеш ли да устоиш? В Америка често стават такива силни течения, че ако трен срещне такова течение, се връща назад. Близо с 80, 90, 100 километра го връща бурята. Самият трен се движи със 100

километра бързина, и като срещне въздушното течение, то го бута назад. Каква е бързината на туй течение? Понякой път може да обърне и вагоните. И в океана се срещат такива бури. В Индийският океан, цяла една английска флота изчезна в такава една буря и досега не са я намерили, къде отишли тия параходи. В природата има такива силни течения, гдето всичко онова, което човек е създал, може да се превърне на прах. Не мислете, че е безопасно в живота. Англичаните са по-внимателни. Изучават бурите в океана, да не попадне човек в някое течение. Най-мощните параходи може да пострадат. Където бурята не е в голям мащаб могат да се отклонят. Та казвам: Често в живота пострадваме от такива течения, понеже незнаем, че в тази посока върви туй течение. Трябва да заобиколим. Щом имаш голяма мъчнотия трябва да я заобиколиш. Земята е валчеста. Защо е валчеста? – Валчеста е по единствената причина, че големите мъчнотии може да ги избегнем по пътя на кривата линия. Всичко в света не може да разреши по права линия. Казвате: „Праволинейно“. Опасно е. Мислиш ли, правата линия е много дълга? Правата линия е най-късата линия. Ти предполагаш, че правата линия е много дълга, то е заблуждение. Ако е късо разстоянието ти можеш да минеш от едната точка в друга и от другата точка пак да образуваш права линия. Няма да мислиш, че туй разстояние ще го минеш в права линия. Някой път правете опит да видите дали вървите в права линия. Никога не се върви в права линия. Ще видиш, че вървиш зиг заг. Много мъчно е да се върви по права линия. Защото голямо сгъстяване има вътре. Да се научи човек да ходи правилно трябва да изучава правите и кривите линии, отношенията между правите и кривите линии. Тогава трябва да знаете, коя мисъл е права и (коя) мисъл крива. Не говоря за кривите мисли. Мислите, които са пластични, вървят по крива линия. Определени мисли има, които вървят по права линия. Да върви човек по права линия трябва да има голяма мощ. Много силен трябва да бъде човек, който върви по права линия. Защо тогава ви е страх? Ако те изведат на едно високо място, което е хиляда метра височина, ако те поискат да те пуснат, защо в тебе се заражда страх? – Ти се смущаваш да вървиш по правата линия. Една птица, която има криви крила, ни най-малко не я е страх. А ти се смущаваш. А тебе те е страх. Тя е господар на положението. Всякога, когато човек не е господар, плаши се. Особено, ако са перпендикулярни линиите. Затуй сега се занимаваме с хоризонталните прави линии. Плоскостта казва по права линия ходи. По права линия в колко посоки? По перпендикуляра на правата линия може ли да ходиш? Ако те пуснат като парашутист да слезнеш, веднага ще се научиш. Човек може да слезе с парашут. Но да имаш такава силна мисъл, че като те пуснат отгоре, като помислиш само, да се освободиш от закона на теготението. Ако падаш отгоре не си свободен от този закон. Да се освободиш от всяко желание на земята и ако остане само една мисъл на земята ти ще слезеш полекичка.

Ако вие имате много желания, вие ще паднете на земята. Като падате да няма никакво ваше желание, да остане само една мисъл. Не само това може да направите, но може да направите и друг опит. Ако концентрирате вашата мисъл в стаята може да се дигнете 4 пръста. Като се освободите от всичките желания на земята и остане само едно желание на Любовта, 4 пръста ще се отдалечиш от земята. Това е голямо постижение да може да се дигнеш на 4 пръста от земята. Ако с един пръст може да се отделиш от земята показва, че твоят ум е много силен. Вие сега искате да бъдете силни хора. Казвам: Можеш ли един сантиметър от земята да се дигнеш? – Ти си силен човек. Вие поне един милиметър може ли да се вдигнете? Не може и един милиметър да се дигнете. Ако се дигнете няма да можете да ходите. Понеже няма противно движение. Ще започнете да мислите за оня свят и ще залитнете. Старите хора залитат понеже не искат да се отделят от земята.

Ние идваме в разсъжденията до мисли, които мязат на класически песни. Допуснете, че аз пея една класическа песен за един юнак, който носил два тона на гърба си. Какво ще ви ползува тази класическа песен, че някой герой е носил два тона на гърба си? Какво ще ви ползува тази песен? Ако пее за една песен, за едно кило, едно кило сила ще ви предам като пея песента. Ако вие сте болен, неразположен, слушате тази песен, ще усетите подобрение, ще имате по-добро разположение. В пението понякой път вие печелите, някой път губите. Пението, в което изживявате повече, придобивате нещо. Всякога когато пеете трябва да остане една придобивка във вас. Пеене, в което няма придобивка, не е естествено пеенето. Една музика има, която руши човека. Това са дисхармонични тонове, губи се от силата. Сега ние засягаме тия въпроси, но това е теория. Ако имаме една школа по музика, да видим колко ще спечелиш. Трябва да имаме едни везни. Да кажем влизаш малко неразположен. Ако имаме точни везни да се претегли човек, когато е неразположен и след (това) да се претегли когато е разположен, колко тежи да знае при разположението каква тяжест има. Някой път в здравето има четни числа. Има хармония в четните числа. Има хармония на нечетните числа. Да кажем ти се претеглиш. Ако числото е нечетно, то е болезнено състояние, ако е четно е хармонично. Има едно здраве, което е обосновано върху нечетни числа, а има болести основани върху четни. Тогава наричам, че болестите са минус, а здравето е плюс. Болестта е, която започва с плюс, а здравето с минус. Тогава имате минус плюс, минус плюс. Вие търсите центъра на нещата. Когато отрицателните и положителните сили в света си хармонират, човек върви по права линия. Щом имаш неразположение в себе си, ще търсиш противоположното на туй неразположение и видиш какво ти липсва. Щом го намериш двете числа се уравновесяват. И във вас неразположението изчезва. Някой път има радост. Радостта е признак, че

сте придобили нещо. След всяка радост ще дойде една меланхолия. Има радости постоянни, устойчиви. Има радости за една–две минути. Това са неустойчивите радости. Не е обоснован на някакъв вътрешен закон. Пазете се. Когато дойде радостта постоянна ли е или преходна? И скърби има, които са постоянни и непостоянни. Нещо ви бодне. Често тия бодежи, които имате по тялото и в сърцето, вие се плашите от тях – това е преходно болезнено състояние. Може в разни области на тялото да се намира. Както и да определяте, такива електрически излишества има. Насъбрало се туй някъде, туй електричество идва в съприкосновение с външното и като се образува контакт, образува се бодване. Всякога става такова убождане. Това се казва електрически товар. Някой път този товар излиза навън. Някой път влиза вътре и тогава се образуват известни болезнени състояния, които хората мислят, че имат някаква органическа повреда. Погледнеш, направят известен разрез. А то е една малка болка, която произтича от атмосферното електричество и органическо електричество. Има мисли постоянни. Има мисли преходни. Тези мисли няма да останат във вас. Вие имате едно настроение, туй настроение няма да остане във вас, то не е ваше. Туй настроение е чуждо, което е дошло във вас отнякъде. Трябва да разчитате във вас на онова, което може да остане във вас по-дълго време. Има преходни желания. И те са полезни, но някои са мимолетни. Животът не може да се съгради на тях. Те са като движението на реката, като водата, която тече. Сега някой път вие искате да схванете живота, да го концентрирате в себе си. Вие оставете течението на живота да тече през вас, не да го обуславяте. Този живот като тече във вас той ще ви остави туй, което животът може да ви остави. То е заради вас. Вие не може да концентрирате целия живот. Този живот ще мине покрай вас и ще остави това, което ви е потребно. Вие искате да го турите под известна рамка, там правите погрешка. Вие искате да бъдете здрави, стойте на чист въздух и дишайте. Не искайте да завладеете целият въздух, той не ви е потребен. Този въздух е в движение. Вие сте в природата дето се грижат за вас. Въздухът ще мине през милиарди същества и ще им даде онова, от което те се нуждаят. Казвам: Когато вие искате да имате нещо само заради вас вие ще направите една погрешка. Ти не може да седиш и целия ден да ядеш. Може да ядеш, но стомахът ти няма да бъде в състояние да свърши тази работа. То е доста деликатна работа, която трябва да се свърши, цял един процес трябва да стане. В стомаха има около 10 милиона клетки, които работят. Ако вие ги накарате целия ден да работят, тогава ще ви наложат една глоба. В природата съществува един закон – не може да оставиш целия ден да работят клетките на стомаха. За едно ядене клетките може да работят час, час и половина, после трябва да си почиват. Като вземеш обяда, пак ще работят 2–3 часа. Ако вие заставите тия клетки като ядете, да работят повече вие ще се осакатите. Същото нещо е и в ума. Някой иска да накара ума си да мисли повече. Не може,

промяна трябва да има. И в музиката е същото – човек не трябва да пее целия ден. Ти в 15–20 минути може да научиш повече, отколкото ако цели 20 часа пееш. Във всичките неща ние имаме едно безразборно разбиране на нещата. Колцина заболяват. Става една особена реакция, влошаване на нервната система и така заболяват много ученици. Много ученици заболяват, понеже напрягат мозъка си, искат да разрешат вселената крайна ли е или е безкрайна. Че какво разбирате, че вселената е безкрайна? Две определения дават. Под „безкрайна“ разбират всяко нещо, което има начало, а няма край. А под „крайна“ разбират нещо, което има начало и има край. Под „край“ какво разбирате? След като си работил нещо, работил си 4–5 часа, оставиш работата, почиваш си, то е край на работата. Това е смяна. После пак започнеш отначало, пак смяна. Смяна на енергиите има в природата. Учените хора искат да разрешат въпроса за безкрайното. Безкрайността е почивка. Тях ги е страх от свършването на света. Свършването на света е почивка, после пак ще се започне отначало. Светът вечно съществува, има смени. Започваш една работа, след туй трябва да си починеш. Като почиваш да ти е приятно. Като мислиш и като престанеш да мислиш да ти е приятно. Щом започваш с приятност и свършваш с неприятност, процесът не е правилен. Дишането не е правилно. Дошъл човек и казва: „Защо дойдох на земята?“ Да се научиш да дишаш, да се научиш да ядеш, да се научиш да възприемаш уханието правилно, да се научиш да слушаш. Дошъл си на земята да се научиш да гледаш. Дошъл си на земята да се научиш да мислиш, това са елементарни работи. Дошъл си да се научиш правилно да чувстваш, правилно да действуваш. Казва: „Защо дойдох на земята?“ Най-първо да се научиш да ядеш. Като се научиш да ядеш кой е вторият процес? След като се наядеш трябва да платиш. Ето, аз какво разбирам: Отивам като един пътник и нямам пари. Нахранят ме хората. Те отиват да жънат и аз ще отида с тях да пожъна малко. Като пожъна ще кажа: Много съм ви благодарен за яденето. Те ще кажат: „И ние сме много благодарни“. Наям се и веднага си замина, това е неразбиране. Като се наядеш ще идеш да пожънеш, те ще те заведат на мястото дето излиза хляба. Ще се наядеш и ще идеш при източника и ще кажеш: „Искам да се отплатя“. Вие сега искате да минете контрабанда, такива неща в природата няма. Контрабанда, това е престъпление. За всяко нещо в природата има хармоничен закон.

Та казвам: Ще се повърнем към първата мисъл – Плачът е музика. Детето, което плаче казва: „Аз може да живея на земята“. Детето, което не заплаква казва: „Земята не е заради мене“, и то си заминава. Затуй бащата и майката се радват на децата, които плачат. Като плачат те се раждат, но и много като плачат не е на място. По същия начин, когато говорим за страданието, ние разбираме една смяна. Под страдание не разбираме всякога болка, едно нещо не може да го обясниш, страдаш заради него.

Страдаш, че нямаш обуща или страдаш, че кракът ти е влажен. Мислиш, че като се овлажни крака, има опасност. Като е овлажнен, той не се простудява. Стига да не стане промяна в атмосферата, да се измени топлината.

Ние, съвременните хора, може да урегулираме живота си. Когато остане само една мисъл в човека, силите на Любовта регулират мислите на човека. Силите на Любовта регулират чувствата и постъпките на човека, това е правилен живот. Всяка мисъл трябва да се регулира от Любовта. Не казвам сега разумна Любов, защото Любовта е, която подбужда ума към мисъл. Без Любов умът не може да мисли. Не че умът предизвиква Любовта. Любовта предизвиква мисълта. Във всички неща мисълта е основна. Ние мислим, че като мислим, Любовта иде. Това е крива мисъл. Любовта произвежда човешката мисъл, произвежда човешките чувства и движения. Всичките процеси ги произвежда Любовта. Като изучаваме законите на Любовта, ще дойдем до живота, понеже животът е един резултат. Първият резултат на Любовта е животът. Живот без Любов остава непонятен. Там ще имаме ред страдания, ще ни бъде приятно и неприятно. Не е лошото в пеенето. Когато човек не знае да пее, то е лошото. Не е виноват човек, че пее, не е виноват човек, че живее. Виноват е, че не знае да живее добре, не разбира добрия живот. Да знаеш да пееш, значи да коригираш постоянно погрешките. Един музикант често коригира погрешките. Не трябва да туряме такова определение, че погрешката е вредна, че е лоша. Поставете, всичко да поправим. Много лесно е да вземеш „ре“. Ако го вземеш неверно, много лесно е да го поправиш, няколко трептения ще измениш.

Казвам: Радиусът това е движението от повърхността към центъра. Щом влезеш в центъра на мъчнотията, и ако от тази мъчнотия не може да излезеш към повърхността, ние нямаме знание. Ако влезеш в мъчнотията, силни сме. Ако не влезем, слаби сме. Който може да влезе в центъра на земята и да излезе на повърхността на земята, той е силен човек. Тогава ще направите опит. Като дойде една мъчнотия тя е в центъра. Мъчнотията аз считам една окръжност. Има свой център. Ако можеш да влезеш в центъра на тази мъчнотия и да излезеш из центъра навън, ти си силен човек. Ще придобиеш нещо. И в радостта е същият закон. Докато ти не влезеш в центъра на една радост и не излезеш навън от радостта, тя ще остане непонятна. Трябва да разбираме радостта и скръбта и тогава ще имаме блаженство, което не е опитано.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
8 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 14. XI. 1941 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1941_11_16 Да обичаш и да те обичат
утринно слово

ДА ОБИЧАШ И ДА ТЕ ОБИЧАТ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“
Ще прочета седма глава от евангелието на Марка.
„Духът Божи“

Учителят даде да се прочете лекцията „Новите възгледи“ от тома „Ценното из книгата на великия живот“. Прочете я един брат.

„Кажи ми Ти истината“

Някои от вас може да си спомните беседата, някои не сте били. Тази беседа е говорена през лятото на трийсет и втора година, на Рила.

Сега всякога, когато отивате на един театър, искате да видите нещо ново. Гледате няколко пъти и не се интересувате вече. Всичките хора се интересуват от новите работи. Човек трябва да бъде умен. Ще намерите един разказ: има един пример, даден в същата книга „Ценното из книгата на великия живот“. Някой си млад човек тръгнал да търси своето щастие, купил един юлар и тръгнал да търси да купи кон за юлара. Юларът бил много хубав и с години ходил да търси кон, но не прилягал, не могъл да намери. Като ходил да търси, един ден го хванали разбойници и го вързали с юлара. Пита ги: „Що ме вързахте?“ „Защото не си намерил кон.“ Оттогава, докато не намерите вашия кон, който търсите, вас ще ви свързват. Този кон е развитието на човешкия ум. Докато не го развиете, винаги с вашия юлар ще ви връзват, ще имате неприятности в живота. Казваш: „Защо ме вързаха с юлара?“ Не си намерил коня. Не носете юлара със себе си. Когато отивате да търсите кон, не носете юлар. Щом имате юлар, и кон нямате, ще ви връзват. Коня търсете без юлар. Като го намерите, конят да тръгне, без юлар да дойде. Този пример го взели отнякъде. Но сега виждам, че на този разказ липсва нещо. Не е умен кон, който водиш с юлар. Ако с юлар го водиш, тебе ще те връзват с юлара и ще видиш, че не е приятно. Сега всичките търсите свободата, но свободата с юлар не се търси. Не разправяйте за една ваша опитност. Имате само една опитност. Мислите ли, че опитността представя цялата истина? Казваш: „Един случай имах.“ От един случай не може да извадите

заключение. С един цвят пролет не става. С един лъч слънцето не изгрява. То са милиарди лъчи, всички трябва да излязат.

Казвам, не се силете на вашата опитност. Защото, ако разчитате на вашата сила, то е самостоятелен човек. Всички искат да бъдат самостоятелни. Кой от вас е самостоятелен? Ние, които се нуждаем от моркови, от ряпа, от боб, нуждаем се от толкоз хиляди плодове, искаме да бъдем самостоятелни. Често нашата самостоятелност мяза на един оратор, който говорил на сцена и казва: „На тази сцена стоя, господа слушатели." Един обущар, който му направил обущата и комуто ораторът не бил платил, казва: „Не, господине, ти седиш на моите обуща отгоре, които не си платил." Та казвам, когато излезе човек на сцена, за да бъде свободен, не трябва да седи на чужди обуща, не трябва да носи чужда шапка, чужди дрехи, всичко в него трябва да бъде изработено от самия него, всяка една мисъл да е негова. Знаеш каква трудна работа е. Накичим се със знанието на хората, с кожите на овцете, казваме: „Много учени сме." Ние сме обявление на овцете, те са доста умни, но ние още не сме се научили да правим като тях. Носиш една копринена шапка. Бубите са много умни, че правят коприната, но трябва да намеря ума на бубата. Ти носиш обявление, ти си фирма, представител. Носиш някои обуща, но ти още не си се научил да правиш такава кожа.

Та казвам, ние, съвременните хора, трябва да станем умни. Бог изисква здрави нишки. Искате любовта да дойде. Любовта, когато дойде в света, трябва да има здрави нишки. Как ще посрещнете любовта, като дойде? Ако любовта дойде във вид на светлина, ще я посрещнете с очите си. Ако любовта дойде във вид на звук, ще я посрещнете с ушите си. Ако дойде като ухание, ще я посрещнете с носа си. Ако дойде като хляб, ще я посрещнете с устата си. Ако дойде като някой драгоценен камък – с ръцете си. Казвам, това е външната страна на любовта. Вие трябва да тръгнете с любовта, дето отива, да ходите с нея, да видите какво върши. Любовта трябва да ви стане учител, вие да станете ученик на любовта и да се учите. Тогава ще разберете вътрешния дълбок смисъл. Дето и да ви преведе, да се не страхувате. Може да ви прекара през най-големите мъчнотии, да се не страхувате. Например сега се страхувате от страданието. Въглища нямате. Вземете една медна жица, турете я отгоре, и веднага електричеството ще потече в дома ви; ако вашата мисъл е силна, веднага ще се стопли стаята ви. Вземете една фунийка и проговорете, и веднага хлябът ще дойде отнякъде. Само проговорете с устата, и хлябът ще дойде. Сега да направя мисълта си ясна. Като идеш в Англия и говориш английски, ще те разберат. Като говориш български в България, ще те разберат. Вие говорите на небесните жители на земен език, казват: „Какво искате да кажете?" Говтри на своя си език. Влиза един французин в една английска

гостилница, вижда, че има един опечен бут, вижда, че яденето е много хубаво опечено. Французинът казва: „Бон, бон.“ Англичанинът казва: „Не е бон, но това е ядене.“ На английски бон значи кост. Англичанинът разбира съвсем друго, а французинът иска да каже, че е хубаво опечено. Англичанинът не разбира, че е хубаво опечено, но разбира кост. И, двамата не се разбират. Вие, като влезете в небето, като французина и англичанина няма да се разбирате: единият ще казва бон, което на английски значи друго.

Сега със сравненията се обясняват хубаво противоречията, но ако сравненията не се поставят както трябва, може да се създадат много големи противоречия. Ти трябва да знаеш кое с кое да сравняваш. Ако сравняваш любовта със слабостта на един човек, какво сравнение ще правиш, защо ще сравняваш? Говориш за един човек, че има любов, и казваш, че е слаб. То е погрешно. Човек, който люби, той не е слаб, той е силен. Казваш: слаб човек. В любовта няма нищо невъзможно. В нея всичко е възможно, но не изведнъж. Вие искате изведнъж светия да станете, архангел да станете, божество да станете, какво ли не. Един ангел има желанието да стане човек. Сега например, ако Господ ви направи една буболечка, ще съжалявате ли? Да станеш една буболечка, това е щастие. Ако Господ ви направи една пеперуда, да хвъркате по цветята, или ви направи кон, да носите товар, кое е по-приятно? Много по-приятно е да си пеперуда, отколкото кон. Човек като си, ще носиш голям товар на греха, всичките хора носят товара на греха. Дяволът ги впрегнал. Ние сме впрегнати от тъмната ложа. Казвате: „Свободни хора сме.“ Кираджийски коне сме. Сега търсим да се освободим от тия кираджийски кола. Сега трябва да разгледаме живота. Не е лошо човек да бъде кираджийски кон. Господар ти е дяволът. Господ пита: „Как, харесваш ли този господар?“ Казваш: „Не го харесвам.“ Казва: „Искаш ли да се освободиш?“ „Е, Господи, дотегна ми, измъчи ме.“ Казва Господ: „Ако Мене обичаш, ще се освободиш. Понеже обичаш дявола повече, на него служиш. Впрегнал те, защото обичаш дявола и затова му служиш.“ Казва Господ: „Ако обикнеш Мене, тогава ще се освободиш.“

Казвам, всички вие сте впрегнати по причина на любовта. Ти каквото желаеш, това става. Ти се родиш в един народ, дойдат, задигнат те войник, турят те на бойното поле. Обичал си този народ, дошъл си в него. Ако не беше дошъл, не можеше да те впрегнат и да те турят на бойното поле. Питаш защо те пращат. Дошъл си в този народ, ще идеш да работиш за този народ. Не прави въпрос, но иди да воюваш. „Не е право.“ Ти правото остави, ти отначало си направил криво, понеже си дошъл. Ти направи погрешката, те са в правото да те пратят там. Ако не искаш да воюваш, трябва да служиш на Бога.

Два начина любовта има. Има в света една любов на насилие. Като обичаш някого, ще го изнасилваш. Тази любов нали знаете каква е? Най-първо имаш кокошката, гледаш я, казваш: „Колко е хубаво това пиленце." Един ден пиленцето израства, става ярчица. Като я побуташ, в тебе се зароди желание и казваш: „Какво ли има скрито под кожата, под тия перца какво ли има? Чакай да опитам." Направиш един научен опит. Казваш на ярчицата, започваш да я лъжеш, казваш: „Къти-къти, не бой се. Аз ще те пратя на баня, ще ти снемат тия дрешки." Ти започваш да ѝ снемаш дрешките и погледнеш, ярката изчезнала. Тогава започваш пак да се оправдаваш, казваш: „Такава е волята Божия, Господ така направил света." Господ те гледа, и ти мигаш пред Него. Много хора, като лъжат, мигат. Един ден и тебе някой те хване за гръцмуля и ти по същия начин започваш да се оплакваш от страданията. Ти каквото вършиш на другите, такава е волята Божия; каквото ти правиш на другите, всичко това е право. Но каквото си правил на другите, всичко това ще го правят и на тебе. Ти казваш: „Защо това ми правят?" Ти това си правил на другите. Крал си, и тебе ще крадат; бил си, и тебе ще бият; пукал си главите на другите, и твоята ще пукат; вземал си дрехите на хората, и твоите ще вземат; събарял си къщите на хората, и твоята ще съборят. Казваш: „Защо това ми се случи?" Ако не искаш да ти се случва, и ти не прави това на другите. Онова, което искате вам да ви правят другите, вие правете на другите. Този закон трябва да го турим.

Ида тогава при една чешма със стомната си от един килограм и тя ми напълни стомната, аз я държа още под чешмата. Какво се ползвам? Напълни ли се стомната, да я взема? И да я държа под чешмата, нищо няма да събере повече. В дадения случай ти може да имаш Божието изобилие, но ти може да вземеш само едно кило. Иди извади тази стомна и намери по-голяма стомна. С малката стомна, цял ден да седиш, все едно кило ще ти донесе.

Та казвам, мнозина тук идвате и гледам, вие пак носите старите стомни по едно кило. Досега колкото са събрали, повече не може да съберат. Тук трябва да носите стомни от по двайсет кила. Казвате: „Много тежка." Не мислете, че е тежка. Двайсет кила е тежко за дете, не за един юнак. Ще ви приведа един пример. Разправяли са ми следното. В село Николаевка, Хадърча, на един български чорбаджия правят една чешма в двора. Дванайсет души работят, искат отгоре на покрива да турят един голям камък. Пъшкат, оставят, дигат го. Иде един млад българин, казва: „Какво правите?" „Искаме да дигнем този камък и да го турим." „Къде искате да го турите?" Казват му. Хваща камъка и сам го поставя на мястото. Казвате: „Той е исполин." Камъкът не е тежък. Всеки от тия работници дига трийсет кила: дванайсет души по трийсет – триста и шейсет килограма.

Този българин дига толкоз. Един американец е дигал един кон и едно конче. Един кон колко тежи?

Изпитанията, които сега имате, не са нищо друго, освен проба на силата, която имате във вас. Всякога, когато невидимият свят ви поставят на изпитание, те изпитват вашата сила. Дават ви малка мъчнотия, тази мъчнотия е за проба на силата ви, каква сила имате. Дадат ви мъчна мисъл, пробват силата на вашата мисъл. Дадат ви мъчно чувство, пробват силата на вашето сърце. Изпитват ни доколко ние сме силни. Съобразно със силата ни дават работа, която трябва да извършим. Сега всички разбирате: Господ да ни даде Духа, да дойде Духът. Преди време при мене дойде една сестра, на която Духът ѝ проговорил. От едно гледище много хубаво. Разправя ми опитността си. Тази сестра се женила, не могла да живее с мъжа си, разставила се, развела се. Има деца, и тръгнала да проповядва. Дошла тук, питала един брат може ли да живее тук на Изгрева, имало някаква къща. Казвам: „Тази къща не е моя." „Ама аз дойдох да взема твоето мнение." Казвам: „Два месеца може да живееш без пари, цяла година не може." „Аз ще платя." „Ние с кираджилък не се занимаваме, пари не вземаме за къща." „Аз тогава да си взема в града." „Свободна си, в града може да си вземеш; за два месеца може тук без пари да живееш, повече не може да седиш от два месеца, ще идеш да работиш. Господ не те е пратил тук, да седиш." Сега тази сестра мисли да се установи тука, като има ръководството на Бога. Туй желание да седи тук не е нейно, то е на Бога. Тя, като дойде тук, ще види, че тия сестри не са такива, каквито тя ги мисли. После те ще видят, че тя не е такава, каквато се представя. Тя ще види погрешките на сестрите, сестрите ще видят нейните погрешки. Ще се наруши хармонията. Два месеца е много. Повече от една седмица не стой. След една седмица ще видят всичките погрешки: откъде си, каква си – всичко туй ще знаят. Ако идеш някъде, за да имат хората добро мнение заради тебе, трябва джобовете ти да бъдат пълни със звонкови. Като дойде някоя сестра да те критикува, дай ѝ един подарък. Кой как дойде, подаръци давай. Така за цяла седмица. Всички ще казват: „Много добър." Никой няма да каже лоша дума. Но ако не даваш подаръци, след една седмица вестниците ще пишат.

Старите възгледи са детински. Старецът търси щастието по-лесния път. Младият търси щастието в баща си, в майка си. Възрастният го търси в ралото, в нивата. Ще пъшка да извади нещо от нивата, от градината, от работата, там ще намери своето щастие.

Казвам, щом ние изгубваме своето, два възгледа има. Ако уповаваш на Бога, няма какво да се безпокоиш. Ако уповаваш на себе си, какво ще се безпокоиш, ще идеш на нивата да работиш. Ти искаш да станеш господар

в дома, за тебе да мислят. И на нивата искаш баща ти да оре, ти като господар да ходиш около него, да се разхождаш, да мислиш, че си нещо. Вкъщи ще уповаваш на баща си, на нивата ще уповаваш на себе си. Баща ти трябва да дойде да прегледа нивата: как си орал, как си посял. Ще каже: „Много добре изорана." Ако не си изорал нивата, ще каже, че не е добре изорана нивата и не е добре посята.

Често идат от невидимия свят и казват: „Не е направено както трябва." Идат от невидимия свят и правят ревизия. Да кажем, ако ви дойде някой на гости в тия времена, може ли да му направите баница със сирене? Не зная дали ще можете да направите. Една сестра ми каза, че за цял месец – четиристотин грама сирене, тя отделила половината за мене. Рекох: „За цял месец – то по десет грама на ден почти." Тя остави двеста грама при мене сирене. Като отива вкъщи, вижда, че една котка ѝ изяла другата половина; навярно тя мисли, че като даде двеста грама на мене, ще се благослови и нейното сирене. Иде и ми казва, че котката ѝ изяла нейното сирене. Казвам: „Да ти дам моето сирене." Намирам, че умно е постъпила, понеже, за да спаси двестата грама, тя го остави при мене. Та казвам, котката не знаеше, че сега има купонна система. Разправят един случай в село Николаевка. Една българка приготвила дванайсет яйца, първо ги турят във вряла вода, варят яйцата, изваждат ги, турят в тавата масло и с червен пипер поливат яйцата. Майката приготвяла яйцата за гости. Иде синът ѝ, не знае, че майката има гости и, по яйце на хапка, изяда яйцата. Иде майката и казва: „Синко, синко, яде ли се яйце на хапка."

Та казвам, ние, съвременните хора, голяма лакомия имаме. То е един навик от миналото. Учат ни на разумна икономия. Сега всичко туй, което става, все е на място. Как би трябвало да се развива животът? Човек не може да се роди като стар. Роди се като дете, което постоянно расте. Хубостта на живота е от малкия човек, който постоянно расте и се развива. Там виждаме приятността.

Та казвам, мъчно е човек да добие онова спокойно състояние. Да допуснем, студено е отвън. Как човек може да се справи със студа? Как се справяте със студеното и топлото в света? Казваме: студен човек. Лошите хора ги считаме студени, добрите хора ги считаме топли. Но студеното носи топлина скрита в себе си, топлината е скрита в студеното. Той държи топлината за себе си, него го е страх да изстине, отвън е студен, отвътре е топъл. Топъл е, понеже отвътре му е топло, той изпуща топлина отвътре, да се стопли. Добрият, като дойде, стопля, хладно му стане вътре. Тъй щото, като излезе отвън вътрешната топлина и външната топлина като влезе вътре, от нашето гледище, човек става лош.

Някой път сравнявате се по какво се отличава една сестра от друга сестра. Отличават се по години. Двама души или две сестри не могат да бъдат родени в едно и също време, има една малка разлика между тях. В природата има крайно разнообразие. Две сестри не могат да се родят в едно и също време. От оня свят, като слизат, не могат да минават по двама, минават един подир друг, тъй като има един малък промеждутък. Казва някой: „Да бъдем равни." На години не можете да бъдете равни. По съзнание не можете да бъдете равни. Равенството на хората седи в това, че могат да разбират еднакво. Не състезание трябва да има в любовта, понеже има голямо богатство. На един човек не трябва да го обичате повече. Ако го обичате повече, ще му причините вреда; ако някого толкоз привличате към сърцето си, че само за него мислите, ще му причините пакост. Целия ден той не може да бъде спокоен. Вие, като го обичате, мислите да не направи някаква погрешка, ще го контролирате. Да обичаш човека значи да му желаеш доброто и да го оставиш свободен. Едно дете нека да пада и нека да поплаче, нека се изправи самт, погледай го какво ще направи. Като се окаля, не отивай да го чистиш, кажи му: „Иди, опери си дрехата." И ако имам едно дете на пет години, няма да го пера, ще го накарам да си опере ризата, ще видя как ще я опере. Сега имаме един порядък: обичаме децата да са чисти. Тази чистота не е от тях, не е тяхно качество. Децата изобщо не се държат чисто. Майката е, която се показва. Майката е чисто облечена, възпитава го, туй възпитание не е негово.

Ние като излезем от Бога, доброто, което имаме, то е на Бога. Сега ние трябва да спечелим кое е нашето. Трябва да минем през големи опитности, да се окаляме, да се очистим и тогава туй очистване е наше. Този процес на живота е много труден. Тъй както сега живеем, не могат да се дадат правила еднакви за всички как трябва да се живее. Но в дадения случай, щом направиш една погрешка, не съжалявай. Радвай се, че си направил погрешка. Щом направиш едно добро, зарадвай се два пъти. Като направиш една погрешка, зарадвай се веднъж. Като направиш едно добро, два пъти се зарадвай. Защото твоята погрешка е добро за някого.

Един познат взел пари и ги турил в джоба. Джобът бил пробит, падат парите. То е погрешка. Минава подир него друг човек, намира парите, радва се човекът, че Господ промислил заради него. Твоята слабост в дадения случай е радост за другите. Какво има, че през джоба паднали парите? Направил си погрешка. Зарадвай се, че твоята погрешка е добро за друг. Този човек, който намери твоите пари, един ден ще се върне при тебе. Той ще каже: „Едно време, благодарение на твоя джоб, който ми направи една услуга, аз ти дължа." Това, което си изгубил, то ще се върне при тебе. Няма нещо в света, което може да се изгуби. В Бога работите не се губят. Ние така мислим. Писанието казва: „Всичко, което се случва на

онези, които любят Господа, ще се превърне за добро.“ Няма никакво изключение за това. Някой път може да се съмняваш. То е закон: в Бога нещата не могат да се изгубят. Невидимият свят се зарадва, че твоят джоб е скъсан. Скъсаният джоб е врата, през която парите са били свободни да излязат. Ти нямаше желание да правиш добро, те имат желание да направят добро. Ти ще се зарадваш, че парите направили доброто. Ние за себе си искаме нашите джобове да не бъдат скъсани, а за хората искаме да бъдат скъсани. Та скъсаният джоб е врата.

Казвам, вратата ни всякога трябва да бъдат отворени за доброто, никога да не се затварят. Та ние държим двойна философия за едно нещо: когато е за нашето добро, отваряме вратата; когато е за нашето зло, затваряме. То е неразбиране на живота, любовта изключва. Туй разбиране за света е вярно: на един човек на любовта вратата му всякога трябва да бъдат отворени, неговият ум трябва да бъде буден. Тия работи вие ги знаете. Щом идете някъде и ви дадат един подарък, вие сте доволни някой път, някой път не сте доволни. Когато вие давате, тогава казвате, че комуто давате, той трябва да бъде доволен. Тогава трябва да предвиждате, че като дадете нещо на човека, той да е доволен, не вие да казвате, че трябва да бъде доволен. Предвидете, че той ще бъде доволен за онова, което вие сте направили заради него. Всички трябва да бъдем предвидливи. Бог в туй отношение е дал преобилно, дал е повече, отколкото в даден случай може да употребим. Казва: „Къде е Господ?“ В Божествения порядък вземаш толкоз, колкото искаш. То е Божествен порядък. Светлина вземаш колкото искаш, от уханието на цветята вземаш колкото искаш, хляб вземаш колкото искаш.

Сега представете си, че живеете в една градина, дето цялата година е пълно с плодове. Кой ще ти забрани? Може да ядеш колкото искаш. Това е Божественият порядък на нещата. Бог е предвидил и е оставил преизобилно на наше разположение да вземаме толкоз, колкото искаме. Сега по навик ядем. Някои ядат повече, за да станат тлъсти. Яденето не е в натрупването на гърба материал, но в придобиването на живота и да бъдем полезни и на другите. Мнозина страдат от недоядане. Някои се страхувате да дишате, да не изстинете. Щом дишате, и изстинете, показва, че дишането е бързо. Медлено, полека дишайте, в една минута три вдишки да направите. Сега вземате петнайсет вдишки. Когато е студено времето, пет вдишки на минута, хич няма да изстинете. На студено време – три вдишки на минута, като е топло, може и повече. Казва: „Дишам бързо.“ Користолюбие е това. Бързаш, да не ти вземат. Този въздух, който ти го употребяваш, извади съдържанието, което въздухът има вътре. Ако ние за всяка вдишка бихме отправяли ума си към Бога, да благодарим за живота, който е скрит във въздуха, знаете как животът щеше да се измени?

Сега дишаш, и мислиш, че пари нямаш. Сега дишаш, и мислиш, че хляб нямаш. Намираш се в противоречие. Дишаш и мислиш, че един ден ще умреш. Умираш от безлюбие. Ние умираме от безлюбие.

Един ден трябва да заминем за другия свят от любов. Ще дойде време да завършим училището на земята, отиваме при баща си, при майка си, при сестрите си. Ще вземем диплома от този свят, ще повикаме приятелите си, ще им кажем: като идем в другия свят, ще им пишем. Сега онези, които заминават за другия свят, не пишат. Намирам ги постоянно, те се оплакват, повечето от тях се оплакват. Дойде някой, казва: „Кажи на нашите, много тежко е положението." Казвам: „Защо е тежко положението?" „Не можеш да намериш хора на свят." Там не може да намери хора на свят, да го разберат. Каквито са били хората тук, такива са и там. Казват: „Гладуваме тук, кажи им да дадат малко житце." Остане ли тебе от този свят да те хранят, тогава редът е друг. Праведният, като иде в оня свят, може да седне да яде, пък грешникът не може да седне, трапезите се движат. Трапезите са пълни с храна, с плодове, но като рече да се приближи и да посегне да вземе, движи се трапезата. Това го наричат тантализация. Той и като вземе яденето, не може да го яде. Като дойде праведният, масите стоят, не се движат. Масите на грешника тръгват напред. Затуй, ако оттук не се научите да бъдете праведни, в оня свят не може да се научите. Ако сте праведни, тогава нещата са на ваше разположение. Ако не сте праведни, вие ще си създадете лошо на себе си, ще имате лоши условия в онзи свят.

Сега да кажем иносказателно работата. Ние сме дошли на земята и земния си живот трябва да го направим щастлив живот. Да благодарим на Бога всеки ден за хубавите опитности, които имаме, за хубавите мисли, които имаме, за сърцето, което имаме, за приятелите, които срещаме, за звездите, които виждаме, за цветята, които цъфтят, за бръмбарите, за рекичките, които виждаме. Наоколо ни въздухът постоянно влиза през прозорците, през дупките, казва: „Трябва да се пречисти стаята, да е чиста." Влиза в стаята сняг. Аз така го тълкувам – казват: „Как живеете? Вашата къща е много хубава. Разхождаме се, на екскурзия сме тръгнали." Вървят си, пеш вървят. Един ден и ние ще се разхождаме така, сега не можем. Те излизат от едно място на друго, пътуват. Казвам: „На добър час." Вие ще кажете: „Туй вярно ли е, или не е вярно?" За мене е вярно, за вас не зная. Щом влизат тия снежинки, радостни и весели, като ги гледам как се разхождат и тичат с малки колички, виждам ги, качили се същества на малки каручки, и се носят из пространството, казвам: колко хубаво ще бъде и аз да стана малък и да се кача на малката снежинка, и да се нося, облечен в бяла дрешка.

Та казвам, практически в живота приложението на Божия закон хиляди методи има. Всеки ден трябва да знаем по кой начин трябва да възприемем любовта и по кой начин да я проявим. Да бъдем спокойни. Добър е Господ. Каквото и да ви се случи, турете в ума си: „Добър е Господ, благ е Господ.“ Дръжте в ума си мисълта: благ е Господ. Умрял някой – благ е Господ, съблякъл му е дрехата. Заровили го в земята – при майка си отива. Червейчетата ще го ядат – не, братята ще го посетят, няма да го ядат, няма изядане. Страх ви е от черната земя. Привидно е така. Земята не е така лоша, както вие мислите. Христос три дни седя там и дойде ангел, и отвори, и излезе навън. Три дни седя при майка си в земята и после казва: „Не съм още възлязъл при Баща Си.“ След смъртта човек трябва да се качи при баща си. Като умре, къде ще иде? Някои умрели ги е страх да се върнат при баща си. Те са в състоянието на блудния син, не са живели, както Господ иска. Сега седим и безпокоим се. Естеството на любовта е, което произвежда безпокойството. Щом обичаме някого, и той замине за другия свят, страдаме. Ако не го обичаме, страданията са по-малки. Няма ли да ни бъде приятно, ако някого пущат из затвора? То е един живот несносен. Щом човек излежи затвора, ще го пуснат.

Та казвам, каквото и да се говори, живот без любов не може да се осмисли. Любовта трябва да бъде подбудителна причина в мислите ни, в сърцата ни, в тялото ни. Всичко, каквото вършим, трябва да го вършим с любов. Само тогава ще разберем, че Бог е любов. Любовта е в света, която превръща всичко да работи за добро. Казвам, то е наука да се учим да служим на нещата, да се учим от нея и тя да ни бъде учителка. Ние да бъдем ученици на любовта, сега и занапред.

Смисълът на живота е да обичаш и да те обичат. Бог да те обича и ти да обичаш другите, това е смисълът на живота.

> „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Шесто утринно слово
16 ноември 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_11_16 Един малък опит

ЕДИН МАЛЪК ОПИТ

Добрата молитва
„Ще се развеселя“
Ще прочета само един стих от 16 глава от Евангелието на Йоана. 21 стих.
„Духът Божи“.

Днес ще направя един малък опит. Ще ви чета една беседа, която е държана на Рила, на 32 година. На 2200 метра височина. Рекох да я снема наравно. Сутрин на Рила. На Рила е говорена, на камъните, такива столове нямаше, но все-таки имах една аудитория. Казват, че за философските въпроси, трябва една хубава стая. Казва, „Жена, когато ражда“. Не зная дали на планината може да роди. Обикновено в къщи раждат.

Едно правило в живота гласи: „Стой на краката си, работи с ръцете си...“ /Учителят чете беседата „Ще и не ще“. На стр. 121 из тома „Ценното из книгата на великия живот“. Беседи от Учителя, държани на Рила през 1932 година.

Казва Христос в един стих: „Както Отец ви е възлюбил, тъй и аз ви възлюбих“. Както ти живееш, Бог те е възлюбил. Този живот, който Бог ти е дал, прояви го спрямо другите. Пожелай на другите хора животът да бъде такъв, както е твоят живот.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна Молитва.

8. беседа, държана на
16 ноември 1941 г., неделя, 10 ч. с.
Изгрев. София.

1941_11_19 Повече спокойствие
Общия окултен клас

ПОВЕЧЕ СПОКОЙСТВИЕ

„Добрата молитва“
„Изгрява Слънцето“

Какво е потребно зимно време? Зимно време се изучава вътрешният живот. Духовният живот е зима. Човек като потрепери, треперенето е духовно. Направиш някаква погрешка или радост – треперене има. Сега седите и казвате: „Ние сме религиозни хора, обикновените хора обичат науката.“ Какво е религия? Религията е наука за сърцето, за вътрешния живот. Науката е за външния, физическия живот. Някои казват: „Нас външното не ни трябва, вътрешното ни трябва.“ Както ни е потребно сърцето, потребен ни е умът, потребно ни е тялото.

Сега трябва един метод за изучаване. Толкоз време четете Евангелието, Библията и нито един от вас не се е заел да извади правила за живота. Във всяка наука ги има. Човек има слаб характер, слаба воля. В Евангелието има правила как да се усили волята. Някой обича да се колебае, съмнява се, дали е туй или не. В Евангелието има правила как да се премахне съмнението.

Сега всички сте оставили и казвате: „Духът като дойде у нас, всичко ще нареди.“ Но то е физическо схващане. Човек трябва да работи. Ако сте в училище, трябва учители. Някои от вас се готвят за оня свят. Не трябва само да идете и да видите университета, но да го следвате. Колко ученици има? Ако ученикът влезе и излезе от училището, нищо няма да научи. Учение се изисква. Сега всичките религиозни хора имат един страх, като влязат там, да не им турят слаба бележка, да не ги накажат. Но то не е наука, то не е оня свят. Оня свят не зная как да го кръстим.

За пример, всички вие имате един навик – да съдите. Малко хора ще намерите да не съдят. Всеки съди, казва: „Той не живее добре.“ Че отде знаеш, че той не живее добре? Казваш: „Овца.“ Овцата както живее, много добре разбира. И вълкът, и той живее добре. От наше гледище вълкът не живее добре. Но вълкът сам по себе си живее добре. Ако не живееше добре, Господ нямаше да го държи на земята, щеше да го изчисти. Понеже го е оставил да живее, значи той си живее доста добре. Или някой казва, че той е вълк. Я го виж, какво прилежание има – 10–15 кошари ще обиколи, каква инициатива има, да намери нещо, да вземе. Ще прегледа кошарите

как са заградени, имат ли страж, овчарят буден ли е или не. Учен човек е, казва: „Чакай да видя!“ Щом намери, че овчарят е в спящо състояние, ще му вземе едно агне, да види дали ще разбере дали е учен или не. Някой път вземе, овчарят като прочете овцете, вижда, че една е изгубена. Казва вълкът: „Учен човек е, знае да чете, познава овцете.“

Вие по някой път изгубите някоя хубава мисъл и не знаете: някой вълк я задигнал. И в духовния свят има доста вълци. Сега вие вземете алегорично. Алегория какво значи?

Вчера една госпожа от София тръгнала, дошла тук да ме пита къде е мъжът ѝ. Казва: „Кажи ми къде е мъжът ми?“ Заминал за оня свят и ме пита как е там. Рекох: „Много е недоволен.“ – „Че защо е недоволен?“ – „Защото и ти си недоволна. Ти тук си недоволна, той там е недоволен.“ Казвам: „Колко деца имате?“ – „Две.“ – „Какви?“ – „Женски.“ Казвам: Там е всичката погрешка.

Хората искат да знаят за оня свят. Може ли да има свят там, дето няма светлина? Щом говорим за оня свят, значи светлина има. Сега трябва да изучаваме светлината от Земята. Може да изучаваме каква е светлината. Вечерно време сравнявам каква е дневната светлина. Дневната светлина е хиляди пъти по-силна, отколкото вечерната светлина, която имаме. Казвам: Светлината, която ние имаме при сегашното състояние, много работи ние не ги довиждаме. На една вощеница можете ли да вдявате игла? Трябват много силни очи, за да можете да вденете. Някои даже и при най-силната светлина не могат да вдянат.

Учените хора се интересуват какво ще стане след милиони години със Земята. То са учени работи, какво ще стане със Земята. Със Земята ще стане това, което ще стане с малките деца. Земята е възрастна, ще стане една хубава мома, красива мома и след туй според законите на физическия свят и тя ще остарее, ще стане баба. Когато стане баба, ще останат само децата да живеят на нея, пък онези възрастните ще се изселят на някоя друга планета, защото при бабите остават само малките деца да ги забавляват.

Сега и вие искате като остареете, да имате внучета, да ви занимават. Бабите обичат много внучетата. Човек като започне да остарява, започват да го интересуват мебелите вкъщи, столчетата, после обичат всичко да им е наред, не обичат да ходят навън, да стават, обичат да седят на едно място. Колкото повече седи старият на едно място, загазва. Старият трябва да вземе книгата, да чете. Трябва да има университет за старите хора, гимназии, да учат. Сега сме пратили децата да учат. Много добре е, и те

трябва да работят. Децата да се упражняват повече, да играят, а на старите им трябва повече учение. Пък старите се учат на какво? На обикновени новини се учат. Дали му знак за отличие, че го окачили на гърба му, той само се върти, иска да види кръста. Понеже не може да го види, пипа го само. Този кръст е турен не на място.

Знаете ли, опасна работа е, когато престане човек да мисли. Често ние ослепяваме, оглушаваме от бездействие. Човек започва да мисли, че отива за другия свят. Каква е мисълта за другия свят? Хич не мислѝ за оня свят, мислѝ за тоя свят да си свършиш работата. Ако те искат от оня свят, нека пратят автомобил, да те вземат. Ти мислиш дали ще дойде или няма да дойде. Смущаваш ума си. И в оня свят да идете, и там се изисква работа. Сега не зная как хората мислят за оня свят. И там има работа, както и тук, няма да седиш празен. Сега понеже сте в този свят, който ние може да разберем. Да допуснем, че две моми спорят коя е по-хубава, по-красива. Какво ще излезе от спора? Или може да спорите кой вярва по-право. Какво ще излезе от вашето верую? Казва: „Аз само да порасна!“ Какво като пораснеш? Аз съм давал едно от правилата: че слабите стават силни, а силните стават слаби в живота. Този е същият закон.

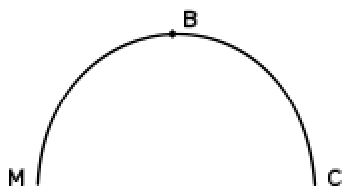

(фиг. 8.1)
Младият, докато дойде до перпендикуляра, е много силен. Като дойде до точката B, е най-силен, но щом дойде в C, отслабва, остарява, слиза – то е земният живот. Незнайното е другият свят. Туй полушарие е земното полушарие. Другото, което не се вижда, е духовното полушарие. Старият започва постепенно да отслабва. Защо отслабва? Най-първо, не се храни на свят. Започва да става мързелив, не си сдъвква храната, прекарва я през устата и я глътне. Не става така, на стари години трябва да дъвче. Къде продал зъбите си, аз зная причините. Всеки човек, който обича много момите, той изгубва зъбите си. Не е лошо сега, но всяко нещо има свои граници. Обичта си има свои граници. Ако повишиш температурата на пещта на 700–800 градуса, може да се стопи външната покривка. Ще турим такава температура, която е необходима и полезна в дадения случай.

Та, казвам, първото нещо: Трябва едно разбиране. Сегашното безпокойство, което имаме, то е крайно вредно. Ние страдаме от безпокойство. Безпокойството е проказа. Седиш някой път и казваш: „Ще ида в оня свят, какво ли ще правя там?“ Не се разсъждава така. Ти тук не си се научил да живееш, че там ще живееш? Първото отделение не си

свършил, интересуваш се какво учат в гимназията, в университета. Ти свършѝ отделенията, после ще мислиш за гимназията и университета.

Най-първото нещо е: трябва да намалеете безпокойството колкото се може. То е едно изключение. Защо ще смущаваме Господа с нашето безпокойство, че това нямаме, онова нямаме, когато Той всичко ти е дал? „Задушавам се." Задушаваш се, не работиш, не дишаш. „Недовиждам." Кой ти е крив? Господ ти е дал очи, кой ти е крив? „Недочувам." Кой ти е крив? „Препънах си крака." Кой ти е крив? Всички тия работи показват, че не си Го слушал. Като не Го слушаме, Той ни остави. Остави ни, докато най-после закъсаме. Казва: „Доведете го, това непослушно дете!" Той ни повика и казва: „Защо не слушаш?" Щом не слушаш, ето какво ще стане с теб. Като идеш при Бога, няма да те съди. Ще те пита: „Как си?" – „Добре съм." Нищо няма да ти каже. Казва: „Изпратете го на Земята, дайте му един лош господар, да го възпитава. Юнак да е господарят му, той да го учи." Дойдеш на Земята и ти какво ще правиш при лошия господар на Земята?

Казвам: Ние сами може да си създадем лошите условия. Така като се безпокоим, се демагнетизираме. Станем някой път отвратителни на хората, образува се една отрицателна енергия, която отблъсква хората от нас. Трябва да бъдеш весел. Целият свят е пълен с богатства. Благодари! Ти се безпокоиш за нищо и никакво целия ден. Като станеш сутрин, кажи: „Никакво безпокойство!" Сега се интересувате какво ще стане с хората. Оставете това. Че валяло сняг – нека си вали. Че валяло дъжд – нека си вали. Че реките текат – нека си текат. Че се бият хората – нека се бият. Нищо няма да стане. Какво ще стане, като се бият? Вие вземате страна. Хубаво, ако двама братя се бият, коя страна ще вземете? Да кажем, единият е по-силен, другият е по-слаб. Слабият да се подчинява на силния. Той търси правото. Да остави брата си, той да му даде правото. Като дойдем до Бога, не трябва да търсим своето си право. Че в Бога няма желание ние да търсим правото. Той ни е дал правото. Той защитава нашето право.

Правото е: ти никога не допущай в ума си една нечиста мисъл, никога не допускай! Те ще дойдат – дръж ги отвън, вътре в себе си не ги допускай. Ако ти не допущаш нечисти мисли, ако ти не допущаш нечисти чувства, ако ти не допущаш нечисти постъпки, ти ще бъдеш свободен. Няма изключение в това правило.

Та, казвам: Това е практичната страна. Казвате: „Така се говори." Не така се говори, но така е. Тебе Господ те е пратил. Какво трябва да се прави на Земята? Вие търсите нещо реално. Какво ще занесем в онзи свят? Ако ти не

обичаш хората, ако ти не обичаш знанието, ако ти не обичаш да работиш, ако ти не обичаш да се обличаш, ако ти не обичаш да ядеш и т.н., какво ще дадеш? С какво ще се похвалите? Казвате: „Защо ми е този живот?“ Ами че какво трябва да ви дадат? Казвате: „Тия старини защо ми са?“ – Ами какво да ви дадат? „Тия младини защо ми са?“ Като млад – лошо, като стар – лошо, като възрастен – лошо, какво искаме тогава? Казва: „Баща ми не беше на свят, майка ми, сестра ми.“ Да допуснем, че не са на свят – какво трябва да се прави? Че то с добрите хора всеки може да живее. Но да живееш между опърничавите, то е цяло изкуство. Наблюдавайте туй, което става в света. То е Божия работа. Тия работи, които стават сега, оставете ги. Не се безпокойте с тях. В себе си кажи: „Всичко е за добро.“ Побеждават германците – за добро [е], губят русите – за добро е. Ами че един, който е сиромах, и друг, който е богат, и двамата печелят. Единият, който губи, разтоварва се, няма какво да се безпокоим. Като осиромашееш, няма какво да се безпокоиш. В света желаем хората да бъдат умни и благата, които Бог е дал, да ги използуваме.

Най-първо, всеки от вас трябва да използува главата си, да използува сърцето си, богатствата си да използува. Един ден ще оставим тялото си и като един дух ще отидем. С туй тяло няма да отидем в оня свят. Но с туй тяло знание трябва да се печели. На Земята кои моми се харесват на момците? Които са красиви, които са умни, пълни с магнетизъм, енергични, че може да свършат всяка работа. Тази мома, която е хилава, която очаква момъкът да свърши всяка работа за нея, не става тази работа така. Той желае тя да работи. Тъй, както досега е вървял светът, много добре е. Досега беше равно, но сега иде стръмното. (Учителят показва линията MB на чертежа.) Ще се изменят начините. Прав не може да вървиш по стръмното; после, не трябва да бързаме.

Сега, първото нещо се изисква: да имате спокойствие.

После, когато цигуларят знае добре да свири, той е спокоен, но когато не знае, безпокои се. Когато богатият работи, има богатство, не се безпокои. Когато богатият не работи, оставя другите хора да му уреждат работите, той всякога ще осиромашее. Всички онези богати, които са работили, те са станали богати; които са оставили другите да им уреждат работите, са осиромашали. Не оставяйте работите ви други да ги направят. Едно от правилата: Не оставяйте вашия ум другите да го оправят, не оставяйте вашето сърце хората да го оправят и най-после, не оставяйте вашето тяло хората да го оправят. Вие сами оправяйте ума си, сърцето си и тялото си. То е ваше право. Другите хора да бъдат спомагателно средство.

Сега някои ще кажат: „Да сме малко по-млади!“ Като бяхте млади,

другояче мислехте, като станете стари, другояче мислите. Човек трябва да мисли всякога еднакво. Ние считаме, че еднакво не може да се мисли. Апостол Павел казва: „Като бяхме деца, разсъждавахме като деца; като станахме възрастни, започнахме да разсъждаваме като възрастни." Каква е разликата между един възрастен човек и детето? Сега ти къде си бил? Във вашето детинство вие къде бяхте? Когато бяхте на една година, къде бяхте? Човек постепенно се събужда в живота. Вие сте минали в една зона, когато нещата са били незнайни за вас, тъмна зона е тя. Вследствие на това, от много малко неща сте се интересували. Децата се интересуват от много малко работи. Детето иска да знае много малко работи. Като го оставят, взема книжката, интересуват го много малко работи. За никаква философия не иска да знае. Колкото възраства, увеличава се светлината в живота, започват да го интересуват много работи в живота.

Да ви дам едно правило: Когато вземеш хляб, първо измий си ръцете и след като вземеш хляба, винаги благодари на Бога. Ако искаш да бъдеш здрав, винаги благодари на Бога! Погледни яденето, като е сготвено, и пак благодари. Всяка хапка да приемаш с благодарение. Тази храна ще даде ония хранителни сокове, ще влязат в тялото и ще дойде мисълта и чувствата. Ти седиш и мислиш, че яденето нищо не струва. Благодари! Ти в годината веднъж благодариш и цели 360 дни си недоволен, че туй не е станало, онуй не е станало. Станеш педагог – възпитаваш хората. Имаш слуги – този набиеш, онзи набиеш, най-после слугите се съберат и те набият хубаво. Като имаш слуги, дръж ги, да знаят, че имат умен господар. Да кажат: „При такъв господар се живее." Ако си учител, баща или майка, да кажат: „Като учителя ми няма, като майка ми няма, като сестра ми няма, като брат ми няма."

Аз чувам тук, на Изгрева, ходят и казват: „Ние не живеем добре." Идете в света, какво седите тука? Казвате: „Дотегна ни." Идете в света! С този свят аз не правя никаква разлика. Казва Писанието: „Бог толкоз възлюби света, щото прати Своя Единороден Син." Този свят, от който вие се страхувате, Бог го възлюби. Трябва да идем да работим в света, не да го вземем за собственост. Понеже Господ го е възлюбил, ще идем да помагаме на Господа, да върви Неговата работа. Ние ще идем в света и искаме господари да станем. В света господари има.

Казва: „В света като идем, да дадем право." Кому да дадем право? Двама пехливани се борят на игрището, и двамата ги почитат, всички ги гледат. Като се хванат, единият гътне другия. На този, който победил, всички ръкопляскат, на другия, победения, няма туй уважение. Втори път се борят, трети път се борят, все го побеждава. Казва: „Ти нищо не струваш."

Най-първо, вие пехливанина не сте го съборили. Вие имате един голям пехливанин, с когото се борите, не сте го съборили. Дойде дяволът, гътне те. Мислиш ли, че човек, когото дяволът 10 пъти го е гътнал, ще иде в небето? „Който победи докрай, той спасен ще бъде.“ Но който победи докрай, той ще влезе в царството Божие. В царството Божие искат хора герои. Децата се учат, децата слушат. На едно дете казваш и то всичко слуша. Готово е на всичко. Казваш на един възрастен – казва: „Това не ми приляга, онова не ми приляга.“ Децата имат разположение. Децата се отличават с крайна любознателност, много са любознателни. После, нямат злонамереност. Бият се и скоро си прощават. Казва: „Аз хванах само косата, да видя дали яко се държи на главата, и разтърсих.“ То хваща за косата, то са антени, разтърсва главата. По някой път е хубаво не само с гребен, но и с ръка да си вчешете косата. Вкъщи го направете да ви не виждат, понамагнетисайте главата си. Вие седите и държите главата си свещено, не я барате.

Та, казвам: В човека има известни сили, които трябва да се регулират. Та, казвам: Има ред философии от ред години, от хиляди години са дадени и те остарели. Новите времена изискват нещо ново. Ти си остарял – започни да мислиш защо си остарял. „Хората, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.“ Един стар човек може да се обнови. Казвате сега: „Я да направим един опит!“ Може да се подмладиш. Започнете да намалявате тревогите и ще се подмладите. Във всичките работи да виждате добрата страна, да се не тревожите. Започнете всеки ден да намалявате по една тревога и в 365 деня да намалите 365 тревоги, които сега ви смущават, да се изключат. Да допуснем, че нямате въглища, имате 100 кила въглища. Казвате: „Какво ще правим ние, ще умрем?“ Няма да умреш, ще станеш по-як. Че животните с какви въглища се топлят? Мечките отдавна разрешиха въпроса. Човек сега се безпокои какво ще стане с него. Една нова философия трябва.

Тази работа, която ви казвам, е много трудна, понеже някои от вас сте много страхливи. Макар и религиозни, пак сте страхливи. Страхът е допустим. „Начало на мъдростта е страх господен.“ Страх от Господа, но страх от другиго – не! Ако има един страх, да остане по отношение на Божественото в нас. Сега мнозина от вас страдате. Лекарите дават палиативни средства. Ще те лекува, след 5–6 месеца ще дойде пак главоболието. Но главоболието може да го премахнеш, коремоболието може да го премахнеш. Не дружете с ревматични хора. От здравия човек вземи съвет, от болния не вземай.

Сега, защо има да се безпокоим ние? Бог, Който е направил света, вниманието му е съсредоточено, иска всички да живеем добре, какво има

да се безпокоим? После, правила кой не е турил? Много от правилата са наши. Да кажем, в тебе се зароди чувството на тщеславие, искаш да вземеш 100 километра. Но това ще те изтощи. 10–15 километра е достатъчно. Ти искаш да се пъчиш. 100 километра да си изходил, какво ще добиеш? 100 километра на ден мускулите не могат да издържат. Ако ходиш 10–15 километра на ден съзнателно, ти ще си помогнеш много повече, отколкото ако изходиш 100 километра.

Та, казвам: Като се срещате, какво трябва да правите? Аз искам [да ми кажете] сега, като се срещате, за какво си говорите? Пред мене вече е решено, произходът на всички болести и несгоди, зная от какво произтичат. Щом премахнеш препятствията, болестите изчезват. Ако се постави Любовта за основа, ако се постави Знанието за градеж и Истината за обхода, всичко ще се уреди в света.

Сега питате: „Кого да обичаме?“ Ще обичате всички. Под думите обичай всички какво разбирате? Ти си пратен на Земята да дадеш. Давай, давай, нищо повече! На никого не давай повече, отколкото трябва. Дай му туй, което му е определено. Не вземай дажбата на двама души да дадеш на други, когото обичаш – на всеки дай това, което е определено. Ако си пратен да вземеш, вземи тогава, колкото ти трябва. То са двата начина: да вземате колкото трябва и да давате колкото трябва.

Дойде някой човек и ти окаже една услуга – поблагодари му в себе си. Сега ние изобщо никак не благодарим. Ако благодарим, то е само привидно. Ние, като направим нещо на другите, искаме да ни благодарят. Не очаквай да ти благодарят. На когото правят услуга, той трябва да благодари. Онзи, който прави, не трябва да очаква нищо. То е губене на време, да очаква услуга. Да кажем, някой човек страда, боледува, лекува го един лекар. В болката той не може да благодари, но като оздравее, да благодари. За всяка една малка услуга, която хората ни правят, ние трябва да благодарим. Защото тия хора, които са дошли да ни помагат, са изпратени от Бога. Ако аз ви говоря, аз ви говоря заради Него. Другояче какво ще седя да си губя времето? Ако някой път пея или свиря или правя нещо друго, считам, че за Него го правя и ми е приятно, понеже изпълнявам една работа. Като помагам на вас, помагам на себе си.

Ти като обичаш хората, като ги любиш, ти научаваш две неща: с обичта ти ще възпиташ сърцето си, като даваш, възпитаваш ума си. Следователно това са два фактора, които възпитават човешкия ум и човешкото сърце. По-добър възпитател за ума от Любовта няма и от Обичта за сърцето по-добър възпитател няма. По-добър възпитател от човешкия дух за вас няма.

Та, всички онези от вас, които са готови, не избягвайте мъчнотиите в живота. Ако избегнеш една мъчнотия, ще се натъкнеш на друга. Минаваш по пътя и много пъти заобикаляш един камък. Вземи този камък и го премести. То е характерна черта. Ако всичките хора биха премествали камъните по пътя си, пътят щеше да бъде чист.

Сега вие пъплите нагоре от М към В. Трябва да бъдете спокойни. Може да кажете: „Нима ние сме нетърпеливи?“ Туй търпение, в което се намирате, е много тънко, много слабо, то всякога носи неволята. Търпеливият човек е силен. Под думата търпение разбираме: ти си господар на условията, при които живееш, и външните условия, и вътрешните възможности ги разбираш добре. Можеш лесно да се справиш.

Та, казвам: Щом знаете признаците на едно болезнено състояние, по-лесно може да се лекувате. Щом почнеш да се нервираш, ще дойде едно болезнено състояние. Електрическите и магнетическите течения не стават правилно. Вземи мерки за безпокойството. Всякога гледай да утихнеш. Представи си, че си пред лицето на Бога. Повика те Господ и ти казва: „Защо се сърдиш?“ Казваш: „Той не си свършил работата.“ Ти не си изпратен инспектор на труда. Не се произнасяйте кой живее добре. Аз трябва да се произнеса за себе си, аз да живея добре. Аз като уредя да живея добре, тогава дали другите живеят добре, то е второстепенен въпрос. Не дали той знае това – аз зная ли това.

Много работи има, които ние не знаем. Представете си, че вие сте слуга при един лош господар. Как щяхте да се справите с него? Какъв метод бихте избрали? Лошевината на този господар може да произтича от това, че неговите лични чувства са развити повече. Щом нарушиш нещо, веднага ще си подигне пръста. Или има известни убеждения – той е фанатик, онова, в което той вярва, не трябва да му правят никакви възражения. После, той може да е толкова активен, че не търпи никакво възражение. Какво възражение ще му правиш, той е като някоя хала, като някой трен. Като върви, на пътя му не трябва да седиш. Най-малко на два метра от пътя му, да не дойдеш в стълкновение с него.

По някой път вие се опълчвате против Бога. Напушиш се в себе си: „Защо да е така?“ Ти знаеш ли, той може да те блъсне и да се свърши с тебе! Не се сърдете на Господа! Не казвайте като Иона. Ион отиде за една длъжност и оправдан беше да се сърди. Казва: „Още 40 дена и Ниневия ще погине!“ После не погина, казва: „Излъга ме, Господи, станах лъжец!“ Ти имаш малко въглища и казваш: как Господ да не помисли, че ти имаш малко въглища. Ти караш Господа за въглища за тебе да мисли. То е срамота. Или: дажбата била малка, как Господ да допусне 400 грама хляб? Ти [си]

голям човек. В Америка като идете, една филия по 50 грама дават – и на обяд толкоз, и на вечеря 50 грама, стига им. Те ядат повече картошки, месо и други неща. Българинът яде хляб повече.

Един българин отишъл на гости в един грък. Гърците режат тънки филии. Казва гъркът: „Режи ги тънкофай." Българинът, като ял, ги надиплял, и казвал: „На мене ги прави диплофай!" Видял гъркът, че и тънко да ги реже, не върви.

Някои идат, искат да ми направят услуга. Казвам: Ще ме научите на лош навик. Днес ще ми услужиш, утре ще ми услужиш, ще свикна. Утре не дойде никой, няма какво да ми услужва. Услугата да бъде изключение. Ако ме е срам денем да ида за вода, вечерно време, когато никой няма да ме види, ще ида да си напълня стомната. Да разчитам на себе си. Да няма нищо, което да ме дразни. Първото нещо, казвам: Ще се научите Любовта да ви бъде основа. На себе си кажи: „Добре е" и благодарѝ. Щом си в стълкновение с невидимия свят, триене има. Ножът се точи, но се изхабява. Щом не влизаш в стълкновение с невидимия свят, питай ги, те са умни, ще ти обяснят. Кажи: „Господи, имам една погрешка, да ми се покаже погрешката." Щом ти се покаже погрешката, поправѝ я.

Сега турете си: спокойствие! Помнете всичко. Щом излезете, ще дойде изкушението. Някой те бутне, ти викнеш. Оставете този навик! Десет души да те бутнат, ти се оттегли. Оттеглете се тихо, няма нищо. Или, седнал си някъде, казваш: обрали ти магнетизма, кражба на магнетизъм има, демагнетизирал си се. Големият извор не може да се демагнетизира. Не се плашете от демагнетизиране. Малките изворчета може да се демагнетизират – обмяна става. Има изключения, но турете закона: при всяко допиране с хората става обмяна. Тъй както сте много, никой не може да бъде онеправдан. Тук има разни течения, но в края на краищата всичките течения се урегулират.

Ако оставяте нещата сами да се оправят, по-добре е. Един цвят, който е клюмнал, погледнеш след половин час, сам се изправил. Не ходи ти да го подпираш – може да повредиш цветето. Цветето знае как да се подигне. Казвам: Оставете работите сами по себе си да се оправят. Оставете Любовта да оправи работите. Оставете Истината да оправи работите.

Сега вие възлизате по тази окръжност. И когато човек дойде на върха, може да има понятие. Когато е на високия връх, когато е възрастен, на когото умът е в апогея си, в най-високата точка на неговото сърце, той е на високия връх и вижда ясно нещата. Щом вече слиза надолу, той слиза да помага, той е стар. Старият трябва да слиза да помага. Той се качва нагоре

да поеме Божието благословение. Като слиза надолу, той иска да помага. На малките деца бащата и майката помагат. Ако бащата и майката не вземаха грижа за децата, какво ще стане с тях? Децата трябва да имат всичкото уважение и почитание към родителите си.

От толкоз години ви говоря за съзнанието, вие не сте извадили правила от беседите. Има закони и правила как трябва да се живее. Вие казвате: „Учителят казва това.“ Това е казано, но казаното не ползува. Аз ви казвам: Идната година ще бъдете здрави. Ако вие уповавате само на тия думи и нищо не правите, тия думи няма да подействуват. Идната година ще бъдете здрави, но ако по 10 минути дишате сутрин, на обяд и вечер. Ако при яденето не бързате и дъвчете добре храната, идната година ще бъдете здрави. Ако всяка вечер измивате краката си с топла вода, ще бъдете здрави. Ако никак не се тревожите в годината или само веднъж в годината се разтревожите, ще бъдете здрави. Не по 10 пъти на ден да се тревожите, но веднъж в годината, то е на място. Без тревога не може.

Тревога какво значи? Тревога значи мога. Тревога е мога. Щом се тревожиш, можеш. Ще превърнеш тревогата в мога. Щом се разтревожиш, имай си една мотика, вземи мотиката и иди в градината, започни да копаеш – няма никаква тревога! Ако имаш тревога, вземи мъчни задачи и решавай, или започни да свириш, да пееш и тревогата ще изчезне.

Та, казвам: По някой път пейте тази песен, „Изгрява Слънцето“, тя започва от си. То значи да идете на обяд, който Бог ти е дал. Да посрещате Слънцето – на обяд ще идеш, при туй ядене, пейте тази песен. „Сила жива“ започва от ре. След като си изял обяда, трябва работа. Всеки един от вас, като стане, нека пее „Изгрява Слънцето“, на себе си да пее. (Учителят пее „Изгрява Слънцето“.) Ако някои от вас искате да развиете някоя добродетел, пейте от ла. Песента „Фир-фюр-фен“ е за зреющите плодове. Една песен дава възможност една хубава мисъл да се развие. Тогава пееш тази песен, тя ще ти достави известна енергия, която е необходима. Всяка мисъл може да се развива и да зрее при известни условия.

Казвам: В музиката има не само правила, но песните започват от разни тонове. Всеки тон става като условие да се достави тази необходима храна за мислите и за чувствата. Или „Махар Бену Аба“, започва от сол. То е за онзи човек, който иска да се облече, да цъфне, да бъде здрав, то е песен за здравето, за красотата. Сол е тон за красотата. Искаш да бъдеш красив – ще пееш песни от сол. Като дойдеш до сол, да ти е приятно, да виждаш красота в него. Сега някой път пеете. Аз ако бях поет, щях да пея за един овчар, как един млад овчар изкарва своето стадо пролетно време в

планината. Щях да пея как звуците се чуват, как овцете ходят. Ще направя, че като идат овцете, започват да говорят на гората. Казва:

„Добър ден, мои сестрички.“
– „Ние идем при вас на гости.
Понеже сте ни поканили на гости,
дойдохме ние при вас с нашия овчар.
Той свири, ние идем.
Добър ден, ние дойдохме при вас,
дето въздухът е чист,
дето водата хубаво извира,
дето Слънцето грее.
Ще ни направи удоволствие
да живеем с вас.“

Няма да кажат, че тревата е проста. Тревата ще представя като млади моми, тези същества казват: „Заповядайте, заповядайте!“ Целия ден тези овци и тия поляни духовно ще се разговарят.

Сега вие ще кажете: „Дали тези работи са верни?“ Туй, което Бог е направил, е всякога живо. Бог взе пръст в ръцете си и направи човека. Сега не знаем как го е направил. Направил го е така. И казва: като направи човека като скулптор, чрез носа му вдъхна дихание и той стана жива душа. От мъртвата, неорганическа пръст оживя човекът. Бог каза, и другите неща станаха. Като каза, и със Словото се организираха. Човек е вече организиран съзнателно, влиза вече Божественият живот. Нещо влиза от диханието, нещо влиза, една малка частица.

Казвам: Ние трябва да работим над онова, което Бог е вложил в нас, да го не изгубим. Дотогава, докато имаме тази частица, имаме радост, чувствуваш топлина в симпатичната нервна система. Щом го изгубиш, сърцето започва да става студено. Тогава човек не може да се развива правилно. Тогава е неопределима Любовта. Като дойде вътре тази светлина, дръжте мисълта си. Макар да е тъмно, трябва да знаете, че Бог вижда и в тъмно. Макар да сте болен, нищо не значи, вярата на човек при каквито и да сте мъчнотии, страх дойде, недоумение, нищо да не бъде в състояние да го разклати. Колкото става по-трудно, голяма вяра да имаме и да се радваме, че вършим волята Божия. Съзнателно да я вършим.

Какво е човешкото естество? Дойде един при мене, втори, трети, четвърти, пети, всичките имам пред вид. Човешкото започва да ги критикува, казва: „Аз се изморих!“ Ни най-малко! Всеки казва: „Кажи ми това, кажи ми онова.“ Дошла тази госпожа и ме пита къде е мъжът ѝ. Ни в клин, ни в

ръкав. Нищо не плаща, пита. Вие, като говорите на телефона, трябва да платите. Казва: „Къде е мъжът ми?“ Казвам: „На оня свят.“ Изведнъж човешкото казва: „Че аз слуга ли съм, да ида да търся мъжа ѝ?“ Казвам ѝ: „Знаеш защо умрял мъжът ти? Ти имаш две момичета, ти нямаше момче. Ти взе всичката сила, той остана без сила, затова умря.“ Когато в едно семейство има само момичета, бащата умира по-рано. Когато са само момчета, майката умира по-рано. Общо правило, казвам: В семейството трябва да има едно момче и едно момиче. Тогава връзката е силна. Ако децата обичат майка си, майката остава. Майката ако обича децата си, децата не умират.

Не искам да засягам този въпрос, той е много болен въпрос. Но хората от безлюбие умират. Синовете казват: „Да си замине старият, да се освободим от него, да може да си поживеем.“ Да си замине, да си замине и най-после човекът си заминава. И за майката казват: „Да си замине, да си замине“ и тя си заминава. Не трябва ние да решаваме да си заминем. Когато ще ги събират, да ги събират. Ние не трябва да се месим кой трябва да си отива. Когато да идват, да идват по волята Божия и когато ще си заминават, да си заминават по волята Божия.

Много хора умират преждевременно и много хора се раждат преждевременно. В тази неразбория някой живее 5 години, някой – 10, някой – 15. Ако всички биха правили по волята Божия, най-малко щяха да живеят по 60 години. То горе, на върха, ще станете възрастни на 60 години. [вж. фиг. 8.1] Защото някои сте на 45 години, не сте дошли на върха. Някои сте на 75 години, една сте се помръднали, до 120 има още 45 години, още млади сте. Дойдат прадедите, искат да те убедят, че ти си остарял. Кажи: „Млад съм, не съм за вас.“ На Земята не съм свършил училището, много работи има да уча. Няма какво да бързаме да идем на оня свят. Като иде човек на оня свят, пак ще иска да дойде тук.

Първото правило: Сега започнете да намалявате безпокойството. Аз ви казвам само веднъж на ден да се безпокоите, и то към обяд. Сутрин като станете, никакво безпокойство! Стани и благодари на Бога. Обед като дойде, малко безпокойство. После го намалете, че в седмицата веднъж да се безпокоите, после – веднъж в месеца, докато достигнете веднъж в годината. Ще кажеш: „Днес малко ще се безпокоя, ще се покарам.“ Трябва да имате метод. Щом дойде безпокойството, запейте! Ха сега изпейте „Изгрява Слънцето“. (Всички пяхме.)

Сега, едно правило: За 10 деня наред ще затворите дясната си ноздра, ще поемете въздух и ще броите до 10. Ще държите въздуха, ще затворите двете ноздри и ще броите пак до 10. Ще затворите лявата ноздра и ще

издишате и ще броите до 10. Това ще го правите 3 пъти на ден. Които нямат време, два пъти – сутрин и вечер. За 10 дена наред по 10 пъти ще дишате.

Като пеете, ще пеете от сърце. Ще се концентрирате, да забравите всичко наоколо, само песента. За нищо друго да не мислите. Сега изпейте „Тъги, скърби“. (Изпяхме.) Да се разделите на групи по 10 души и едни да пеят една песен, други – друга. Ако 10 са много, да се разделят. Да се изучат песните хубаво. Всеки от вас да проучи песента и той да я изпее по свой маниер. Всеки като пее, да е сам доволен. Най-първо се пее по правила, после всеки ще пее тъй, както разбира. Сега ако вземем думите „Красив е животът на нашата душа“, какъв глас ще турим? От кой тон да започнем? Каква интонация да дадем на песента? В красивия живот и Слънцето играе роля. Може ли сол да вземем, или ла да вземем? Може ми да вземем. „Красив е животът на нашата душа“, я го изпейте! (Учителят пее „Красив е животът на нашата душа“. Изпя го по разни начини.)

Изпейте „Светъл ден“. (Изпяхме го.) Има едно правило, трябва да се знае: Бъди твърд, смел, имай една воля и да знаеш да мълчиш. Евангелски е турено: „Хлопай, искай, търси!“ Хлопането е физическо, търсенето, усилие трябва, движение има. Искай вътре в себе си. Туй, което искаш, искай го за себе си. Хлопай. Като ти отворят, онова, което ти е потребно, искай. Но което не ти е потребно, не го искай. Искайте всякога онова, което е необходимо в дадения случай. Онази вдишка, която е необходима, поеми въздуха и благодари на Бога, дишай. Онази мисъл, която е необходима, приеми. Онова желание, което е необходимо, приеми, но от пожеланието се пазете. Желанията са Божествени, пожеланията са човешки. Безпредметни са пожеланията. Желаеш да пееш, пей. Желаеш да се разхождаш, разхождай се. За пожеланието обаче има закон. За желанието закон няма. Казва тогава: „Не пожелай!“

Първото нещо: да пожелаем да имаме едно чувство на голяма признателност, на голяма благодарност, която произтича от любовта. Да е благодарен човек. Да кажем, гледаш небето. Да си благодарен, туй, което виждаш, то е велико благоволение. Да благодариш на Бога, че си в един параход, разхожда те дълго време в пространството. Даром те разхожда и храна ти дал, и облекло, всичко даром ти дал, какво има да съжаляваш? На разходка си в пространството, ще държиш бележки, изучаваш звездите, Слънцето, Земята, всичко, което е направено. Пък ние седим и мислим какво да правим, като умрем къде ще идем.

Няма умиране. Жив си, от живота си излязъл и пак в живота ще се върнеш. Ти като се отдалечиш от Бога, умираш. Всички хора умират,

понеже са в дисхармония с Бога. Под думата Бог разбираме: щом влезем в дисхармония с Божията любов, ти умираш. Най-голямата сиромашия е в безлюбието. В любовта, това са истинските условия. Като се научим да обичаме както трябва, Той ще те оживи. То е новото в света! Да обича човек тъй, както разбира вътре. Като обича някой, да му не туряме правила. Никой да му не прави бележки. Да обича както знае.

Помнете, че всеки един от вас си има път, както Земята си има, както Месечината си има, както звездите си имат. Всеки да върви по своя си път, там е спасението. Пътя, който Бог ни определил, по него да вървим!

„Отче наш“

8-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 19.XI.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1941_11_21 Същественото
лекция на Младежкия окултен клас

СЪЩЕСТВЕНОТО

Отче наш.

Нали имате тема?
Прочете се темата: „Отличителни черти на органическия и неорганическия свят“.

Вие разглеждате работите както физическия, у духовния свят. Същественото кое е на органическия свят? Казвате, че единият свят е по-висок от другия. Единият е музикален, другият е немузикален. Че единият бъкел не може да каже, не може да пее, няма музика, другият може да пее. Всичката разлика е, че органическият свят има спомагателни органи, неорганическият няма. Неорганическият свят са диваци, органическият свят са културни хора. Вие сега искате да влезете вътре. Неорганическият свят е много организиран, съвсем не е така, както казвате неорганическият свят. Казвате: „Неорганизиран“. Най-първо органическият свят е доста зависим. Например, в неорганическия свят нещата се разплодяват много лесно. Начупи камъните, лесна работа. Щом дойдем до органическия свят, работата е друга. Тури едно неорганическо семе не се измъща, тури едно органическо измъща се при особени условия. По-лесно се предава живота на органическите тела отколкото на неорганическите. Но и онези, които влизат в органическия свят имат доста големи пакости между тях. Какво ще кажете, тия културните хора, които имат аероплани, че пущат бомби, бият се с пушки, културни ли са? Доста голяма култура. Някои организми имат такива пушкала. Някое малко същество знае химия, като дойде противника, напръска го с отровно вещество, което отделя, после го изяда. Сега мислите, че органическите същества са много благородни, че са на висока степен, научили са се, как да служат на Бога. Кои седят по-високо? Например, органическите същества, които имат костна система и които са безкостни? Онези безкостните имат един начин на живот, с костите имат друг начин за живот. Човек, ако е без кости не може да се направи в тази форма. Ако не би имал як материал, не би могло да се създаде тялото му. То е закон за тялото му. В органическия свят има повече удобства. Органическите вещества са по-устойчиви, по-трудолюбиви, онези неорганическите те са индивидуални, всяко живее за себе си. В органическия свят вече имате един колективитет, събират се на общества, села, градове имат. Неорганическите са чергари, които се скитат. Неорганическите са чергари, органическите живеят в села и градове. Казвам: За бъдеще има да се спират учените хора да разглеждат по този

начин, по който сега се изучава. От природата изваждаме разумното. Представят природата, като че сега работи безсъзнателното. Ако попитаме един учен човек, защо главата на човек е нагоре, защото според закона на трептението, главата трябва да бъде надолу както у растенията. Виждаме, че главата е горе, а краката долу. Човек е направен по една система много неустойчива. Толкоз милиона години е трябвало човек да се учи да седи на краката си. Преди се е подигал, подигал и падал, затова е ходил на четири крака. Когато се е подигнал и се е изправил то е било голям успех, преодоляване на една голяма мъчнотия – главата да поддържа горе. Плувците, които плуват във водата, за да могат да плуват, първо трябва да се научи да държи горе главата. Плувецът, който не може да се научи да държи главата горе, той потъва.

Казваме: „Организирана воля и неорганизирана воля“. Организирана воля значи има спомагателни средства. Лостът е в организирания свят. Организираният свят си служи с лостове. Най-малките организми имат лостове, спомагателни средства, с които си служат. Под думата „организиран“ имате идеята в себе си, че човек се отделя от цялото. По-напред е бил едно с цялото и е мислил с него. В органическия свят човек се отделя от цялото, неговото съзнание се отделя от космическото съзнание, той започва като индивид, едно същество, което отделно съществува. По-напред имало общо съзнание на битието. Казвам: Всичко в живота трябва да се организира. Например, кое в човека е неорганизирано? Главата му още не е организирана. Най-организираното вещество е, но тя има още да се организира. Човек се организира, после се разсипва неговият организъм, като че се правят проби. Имате една къща, събаряте я и пак наново я строите. Няма нещо устойчиво.

Ако вземете от окултно гледище, човек има 12 тела, които трябва да организира, от тях за 7 говорят теософите, 5-те са в неизвестност. От тези 7 само с 4 функционира човек, трите са непонятни за човека. Физическо тяло, астрално, умствено, причинно тяло. Като се развие причинното тяло, хората ще знаят причините на всички неща, защо всяко нещо става така, а не другояче. Сега не знаят защо стават нещата. Да допуснем, че вие се усещате неразположен. Неразположението ви може да произтича от храната, от стомаха ви, може да произтича от мозъка ви или вашето неразположение може да произтича от разстройството на червата или от разстройството на нервната ви система, или просто може да произтича от някакво налягане отвън, на което не сте свикнали. Сега щом имате неразположение, как се справяте с вашето неразположение? Щом се опари едно животно ближе се и така се лекува. Ближе се с езика и със слюнката си се лекува. Онези, които се опарят винаги духат, наслюнчат мястото. Понякой път имате едно неразположение, трябва да знаете от

какво произтича. Сега културните хора имат неразположение. Щом нямат пари, веднага са неразположени. Сега дажбата за хляба като е малка, пак са неразположени. Като вземат да дават по 200 или 100 грама, неразположен си, не може да се нахраниш. На един американец 100 грама са достатъчни, понеже те ядат картофи, месо и много други работи. Българинът е свикнал с много хляб, доста хляб яде.

Сега ние сме поставени в един порядък неизбежен. Каквото и да се говори, природата ще възпитава човека, ще му дава изобилно, после накара го да пости, гладни години идат. Даже когато не е война в период от 100 години някой път намалява дажбата, няма плодородие и хората тогава се съобразяват. Аз зная причините. Може би преди повече от 50–60 години разправяха ми един пример. Има едно малко градче, сега е прекръстено, казваше се Козлуджа, в околността, на което сеели много царевица. Над него има села по-високо – Николаевка, Чатма, те минавали за аристократи, сеели жито. Казвали: „Царевицата е за свинете", изкарвали най-хубавото жито. Но случило се една година и житото не става. Ражда се царевица и те трябвало да слизат, и да купуват от Козлуджа царевица, която според тях била само за свинете. Като яли нея година царевица, оттам насетне всяка година и те сеели царевица по 2–3 декара. По-напред само няколко кочана колкото да си сварят, считали за унижение да сеят царевица.

Фиг. 1

Сега, например, дойде едно чувство на страх или дойде едно чувство на адмирация, или чувство на милосърдие, или чувство на упоритост, дойде сръднята у тебе временно да се поядосаш. И ти не знаеш отде иде сръднята. Отстрани на ушите иде сръднята. (Фиг. 1). Отгоре на ухото и малко назад се намира този център. Зад ухото се намира центъра на устойчивостта. Който има този център развит, не може болест да го гази. Ако искате да видите, дали един човек може да се бори със смъртта, вижте, дали този център е развит. Има една кост зад ухото и когато тя е издадена, показва, че човек може да се бори със смъртта. Има и други центрове. Някой човек е набожен. Набожността е насред на главата, отгоре. На който центърът на набожността не е развит това не го интересува. Центърът на музиката е отстрани на челото към средата. У този, у когото не е развито, времето като дойде, да се определи времето на тона, не може. Много работи има да учите. Някой път сте неразположен. Ако са развити центровете във всяко отношение, друг ще бъде човека. Трябва един ден да правите гимнастика, да обикаляте целия мозък, да се въртите из главата, да направите цяла гимнастика. Например, вие сте се скарали с някого, не

може да се примирите. Обидил ви нещо. Искате да се примирите. Да кажем, вие обичате музика, пък той разбира нещо от музика. Тогава като предизвикаш музика в себе си ти ще имаш нужда от него и обидата ще изчезне. После ще се види, че в него има чувство на милосърдие. Ще извикаш по-хубава черта в него и веднага ще се примириш. Вие сега го залагате в ума си като лош човек, туряте лоша черта, той такъв, той такъв. Като го видите, с пушката стреляте. Много ученици има, като се настроят против някой учител, постоянно мислено го обстрелват. Учениците му намерят някоя слаба негова черта, учителят започва да се усеща неразположен. Щом като влезе в класа, дразни се. Щом един учител започне да се дразни, трябва да напусне училището. Един предмет щом ви дразни, не може да го разбирате. Сега да кажем вземете музиката. Трябва да имате един отличен музикален орган, така трябва да бъде развит, че да схващате музикално. Най-малко един музикант трябва да схваща пеенето на четири октави, може той да не може да пее, но поне да ги схваща вътре в ума си как звучат. Има музиканти, които схващат. Той като види нотите или като ги пише, веднага като че в ума му звучат. Когато нотите звучат в ума ти, може да пееш. Но някой път не звучи нищо. Сега нотите ги пишете на петолиние. Петте линии отговарят на петте сетива. Първата линия е на усета, втората – на вкуса, третата – на обонянието, четвъртата – на слуха и петата – на зрението. Линиите под и над петолинието са спомагателни. Тези са, от които музикантите се интересуват. По-напред нотите са ги писали по друг начин. В източното пеене другояче са изразявали нотите.

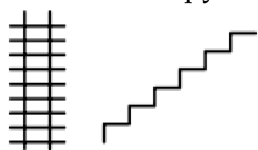

Фиг. 2

В гърците вървят така като стълба (Фиг. 2). Сега Тричков изразява тоновете в тонова стълбица. Някой път е много трудно да започнеш отдолу. Това са външни методи.

Аз често съм наблюдавал в природата тоновете са другояче кръстени. В природата когато човек изучава психологически музиката ни най-малко няма да намери „до“ или „фа“, или „ми“ или пък g, d, g /„сол“, „до“, „сол“/.

Там съвсем друго яче са обозначени нотите. Сега казвате C-дур, C-мол („до-мажор“, „до-минор“). В природата по-другояче седи. Туй е спомагателно. Аз всякога съм имал големи мъчнотии, като превеждам една песен от природата. Докато намеря в коя гама да я преведа, в C-дур във „фа“ или в друга гама. Трябва да минеш ред процедури, докато разбереш защо е „фа“, а не друга. В гръцкото пеене са нямали камертон. Всеки е вземал

тоновете както е могъл. Вземе „фа“, а то е нашето „до“. Добрите певци, като че се нагаждат, имат основен тон. Основния тон, който имате, не може да го вземете, осем октави има. Не може да го вземете, основният тон е нисък, като че земята се търси. Казвате: „Основен тон“. Имате седем октави. Един човек пее три октави.

Фиг. 3

Ние започваме от основния тон на човешкия глас, басът взема най-ниските тонове, качва се нагоре и сопранът взема по-високите тонове, басът не може толкова високо да се качи като сопрана. Басът се отличава по това, че слиза надолу повече и се качва по-малко нагоре, а сопранът слиза по-малко, но се качва по-нагоре (Фиг. 3). Може така да ги разграничим: басът се качва по-малко, слиза повече; сопранът се качва повече слиза по-малко. В сопрана има яснота, нещата са отчетливи, в баса трябва да се тури повече мекота. Басът дава повече съдържание на един тон. Сопранът дава форма, басът дава съдържание. Сопранът е майката, басът е бащата на пеенето. Басът дава съдържанието, сопранът създава формата. Тогава онези, които са басисти, има си причина, че са басисти. Не искам да казвам, защо някой е бас. Аз го зная защо. Всички онези, които имат интензивни желания в света, те са басисти. Интензивното желание да живее на земята с удобства, то е бас. Всички ония, които имат да живеят умствено високи работи, те са сопран – умът когато е развит, челото, когато е хубаво развито. Значи едните живеят в по-гъстата материя, затуй са басисти, трептенията на гласа им са такива, не изискват ситни трептения, дълги са вълните. Та когато дойдем до самовъзпитанието, трябва да се възпита баса и сопрана. Понякой път басът е невъзпитан или пък сопранът е много креслив, той е много висок, но е креслив, не е звучен. И басът може да е гърлест без да е звучен. Сопранът пък може да е креслив. Звучността е закон на хармонията. Пък тази хармония произтича от ред чувства и способности, които трябва да се координират, за да дадат туй изящество на тона на хармонията.

Сега, например, някой учител ви преподава музикално геометрия. Пее и ви предава геометрия музикално. Да кажем, преподава ти музикално за правата линия. Как ще я преподаде? Казва: „Между две точки само една права линия може да се тегли“. Музикално как ще ви предаде това? Как ще го изпее? Как бихте изпяли правата линия? Правата линия е образувана от две точки. Правата линия е когато искаш да образуваш интимно отношение с едно същество, как ще го образуваш? Никога не си имал отношение, сега мислиш, как да образуваш отношението. Допуснете,

че имате една приятелка или един приятел, обичаш го, музикално му говориш. Ти вземаш основния тон „до“, твоят приятел с кой тон трябва да ти отговори? С тон, който хармонира, с най-хармоничния тон на „до“ и тогава вече се образува правата линия. Тия трептения са близки. Те се съединяват, допълват се едни други. Един близък свят, те са далечни, но същевременно са и близки. Да допуснем, че твоят приятел се намира в трудно положение, има малко микроскопическо неразположение. Ти искаш да го утешиш. Какъв тон трябва да вземеш? Всякога скърбите се лекуват музикално. Ти например, вървиш по пътя и си неразположен, че трябва да наблюдавате. Вървиш по пътя и си неразположен в умът си, не можеш да се събереш в кожата. Вървиш, удряш крака си и този удар смени неразположението ти. Чуваш този удар, това тропане на камъка като го чуеш, музикално ти подействува, сменя се състоянието. Започваш да мислиш другояче. След туй дойдеш снемеш си обущата, видиш удареното място. От кой такт е? Някъде например ще видиш дали е ауф такт. Ще видиш нагоре-надолу как ще започнеш. В съзнанието нещата стават много хармонични. Той музикално е пял, капелмайстор ставаш, съзнаваш вече дали е ауфтакт. Или вървиш някъде, неразположен си, дойде някоя оса или нещо друго те ужили. Като бръмчи, образува един тон, жилне те и сменя се състоянието ти. Може комар да те ухапе или муха може да те ухапе. Или някой път минаваш и бръсне те някое клонче. Или дъжд вали – дъждът най-хубаво сменя неразположението. Като падат капките, като удрят, много лесно се сменя състоянието и ти придобиваш весело настроение. Всяка капка като пада чуваш гласът. Природата музикално ни говори. С дъжда ни говори музикално и с всичко ни говори музикално, тя ни учи с всички неща. Тя разбира естеството още ни изучава и има още да ни учи. Понякой път я озадачаваме с поведението си. Вземете някой път, безнадежни сте. Как се лекуват хората? Значи в безнадежието ти си изхарчил много работи, тогава хората се затварят. Трябва да се затварят не трябва да изтича. Казва му: „Ти си дал много, затвори се в себе си не давай нищо“. Обезсърченият сключи двете ръце тури ги на слънчевия възел и като седи, седи така, стане му малко приятно. Някой път ще дойде да му турят инжекция. Инжекцията не е лоша работа. Това е удряне на камък. Много по-лесно е да се излекуваш така като си туриш ръцете на слънчевия възел, отколкото да платиш 40–50 лева да ти изпитват трептенията на сърцето. Ти като туриш сключени ръцете на слънчевия възел, свърши се работата. Аз, ако съм, ще попея. Боли те сърцето, изпей му една песен. Щом изпееш веднага болката се премества. Болката е толкоз слаба, че веднага може да се смени. Музикантите може да направите опит някой път. Някои от вас, които сте музикални, като ви заболи кракът, да дойде някой да ви свири на крака. Давайте концерт на крака си, да видите, да имате една опитност. Викайте някой майстор, който знае да свири. Ако вие може да свирите, свирете вие. Или пейте,

свирете, или вземете с ръката да удряте ритмично силно – слабо, силно – слабо, или силно – слабо – слабо и т.н. или слабо – силно. В това има музика.

Човек всякога трябва да се стреми да не харчи енергията си. Затуй хората предпочитат да иждивяват времето, отколкото енергията. Вие понякой път, които се интересувате, поставете някоя кокошка да си мъти пилците и 21 ден наблюдавайте. Ще се научите много музикални работи от нея. Кога излиза, кога се връща, наблюдавайте на един часовник кога напуща гнездото, кога се връща, колко седи и след туй колко пъти на деня рови, колко пъти казва „кок“. Тя ги обръща музикално като капелмайстор. Тя знае има един такт обръща ги всичките яйца за да могат да се измътят добре.

Та казвам: Като дойде една ваша мъчнотия, това яйцата, които ще измъщате. Една мъчнотия едно яйце, трябва да се измъти. Страданието е едно семе, което трябва да излезе. Мисълта трябва да вземе някаква форма. На страданието подхожда да се даде тази форма. Дойдат други страдания да облагородяват формата. Тази форма трябва да я създадат по-хармонично защото то е произведение. Вие раждате формата, да кажем, известна форма, известна мисъл. Да кажем имате известно страдание. Всички тия форми, които ги създавате пращате ги навън в света. По това ще се види какъв сте. То са произведенията. Някой от вас като стане започва да философствува, защо светът е така направен, има неразположение. Че това защо, че онова – ще образува цяло произведение. Какво е това – земеделие, индустрия или търговия? Някой път вие се сърдите – набрали сте известна енергия, тази енергия отива в природата. Хората като се разгневят, потребна е тази енергия, тя служи. Вие си служите с един чук, дигате го, но тази енергия, която се придава на камъните тя отива в природата и се употребява. Вие биете камъните, чупите ги, вземате от нея материал, но тя взема от вас енергията или пък туря умът ви на работа. Вие мислите значи как да го направите. Докато направите тази работа вие спестявате известна енергия и тя ви дава нещо и пак вземе нещо от вас. Когато се гневите, когато имате воля, черпи, когато имате любовно отношение и оттам черпи. Тя нищо не оставя да падне от онова, което излиза от вас. Всичко туй го събира в шишенца и го употребява в работа. Вие понякой път съжалявате. Тя има шишенца на съмнение или събрала известна енергия когато си се разгневил и турила едно заглавие. Трябва да се благодарите, че изобилно е дала, много си се разгневил и много си дал. Онзи, който много се е разгневил, щедър е бил. Който малко се е разгневил – скържав е бил. Понякой път нейните оценки се различават от нашите. Който много се разгневи много дава; който малко се разгневи малко дава. Тя използува едното и другото. Туй, което ние

наричаме наша слабост, тя го използува и после тази страна ни я повръща на нас. Който много ѝ дал – много му дава, който малко ѝ дал – малко му дава. Малко от волята си даваш и тя малко дава; много даваш и тя много дава. Затуй казват – законът е верен – че всичко съдейства за добро. В края на краищата човек не трябва да съжалява за това, което е станало но да се учи. Когато човек се разгневи, то е пресилена работа. Че човек трябва да се поразгневи малко, то е потребно. Кое е лошото в гнева? При гнева, ако вземете „Нева сензу“ може да се излекувате. Или може с „Нева сензу“ да използувате вашия гняв да го организирате. Човек трябва да организира гнева си. Вие може да използувате на природата малко обработения материал. В сегашното положение ние само преповтаряме нещата.

Да допуснем, че някой музикално започва от „до“ повишен мотив, или понижен мотив е. Какво разбират сега музикантите под думата повишение? Казват, че има повишено настроение на духа и понижено настроение на духа. Какво е повишеното настроение на духа и пониженото настроение на духа? Нещата не ги считайте слабост. Че човек се тревожи или не, то не е слабост.

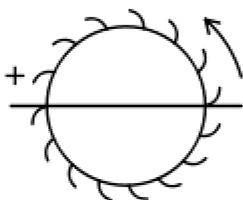

Фиг. 4

Представете си колелото, което се върти (Фиг. 4), имате неговата ос, имате отдолу вода изваждате, по колелото има малки кофички, колелото се върти в означената посока и като се изливат кофичките, потича водата и полива някаква градина. Изпразват се и после надолу отиват, и пак се пълнят с вода. Когато се пълнят с вода то е мажорно, изпразват се то е мол, слизат. Като слязат, напълнят се, пак стават на дур и така дур с мол се сменят, и градината се полива. При повишеното и пониженото на духа, плодовете зреят. Сега казвате: „Понижение на духа“. То е неразбрана работа. Понижение на духа – духът слиза, повишение на духът – духът излиза. Понижение – значи кофичките са празни, слизат долу; напълват се – повишение на духа. Става смяна. Сега ние мислим, че между повишението и понижението няма връзка. Има връзка, то съставя две страни на човешкия дух. Когато слиза – насъбраната енергия той я пласира както той разбира. Тук теченията не са така ясни, то е само едно уподобление. Може да се направи наблюдение. Музикантите за в бъдеще ще направят наблюдение. Ако един цигулар всяка сутрин отива да свири на дърветата когато цъфтят в неговата плодна градина, ще има по-хубави плодове отколкото на тия, на които не е свирил. Може да направите опит. Той като иде не да се колебае, да казва „празна работа“, но да иде и да

свири, и тогава непременно ще види, че плодовете в неговата градина ще бъдат по-хубави, по-сладки ще бъдат. Ще каже: „Кой знае“. От опит ще знае, ако го направи. Казвам другото сега: Ако някой от вас, който много се дразни, ако има някой да му свири, той за в бъдеще ще стане по-способен ученик. Ако има някой да му свири, след време ще стане по-силен от онзи способния на когото не са свирили. Гениалните хора са станали от музика. Ако ми кажат, че без музика е станал гениален, то е немислимо. В природата е попаднал в музикално течение и затова е музикален. Той е туй, което вие наричате благоприятни условия. Някой път то е едно съчетание. Майката е била музикална, бащата е бил музикален. Под музикалност не разбираме само да пееш. Музиката като творчество на мисълта да се изрази в звук вътре. Музиката е реализиране на мисълта, реализиране на чувствата, реализиране на постъпките, изразяване. Казвам: Всичко онова, което природата го е създала, тя го е създала за едно улеснение на човека. Човек трябва да се ползува от онова, което природата е дала.

Фиг. 5

Да допуснем, че това представя едно чело (Фиг. 5). Ако се съединят центровете на музиката и на разсъжденията у един музикант, който е и философ, той ще даде дълбочина на тоновете. Онзи музикант, на който челото горе е широко и онзи, на който челото не е така широко, се различават тоновете им. Защото в един тон, когато човек пее може да се наблюдава, развити ли са способностите на онзи философския център, центъра да мисли или онзи – на изящното и красивото дали е развит. Някой път пеенето е много елементарно, само една форма или създадена е една малка звучност. Някой път като пее някой някои тонове ти харесват. Като погледнете, в този човек има мисъл в неговото пеене. Казвам: Музиката е един проводник за неговите дарби, които човек има за да ги прояви. Затуй сега не очаквайте хората да ви пеят за вас. Всеки, който пее и свири той знае как да чувствува музиката в себе си. Тогава да търси отвътре. Ако очаква от другите да му свирят, то е на второстепенно място. Ти като свириш то е важно. Усещаш, че в тебе има една дарба. Ти сам се радваш на онова, което ти е дадено. Сега някой ще очаква, че ти си даровит музикант. Тогава трябва да те убеждават отвън, че ти си музикант, че от тебе ще стане нещо. Остане ли хората да те убеждават, че ти си музикант, ти остави това. Ти сам, човекът пръв трябва да знаеш, че си музикант, че като ти кажат отвън ти да кажеш: „И аз така мисля“. Той само те подкрепя. Всичките хора да дойдат да потвърдят онова, което ние мислим. Не казвайте, да мислим каквото искаме. Ние като сме по правия път

всички ще кажат това. Аз мисля, че музиката ми е дадена от Бога или роден съм с нея, че те като потвърдят, едно насърчение е. Един, втори, трети като дойдат и ти кажат ,поощряват дарбите в тебе, които имаш. Така се постигат нещата по-лесно. Другояче, ако сам останеш, по-малко ще постигнеш. Все трябва да има някому да пееш. Аз, ако бях артист, често щях да ходя да пея на ябълките, на крушите, когато цветът цъфти на тях, щях да им дам концерт. Ни най-малко нямаше да мисля, че са глупави. Тия цветя, на които им пея щяха да бъдат хубаво облечени, много хубав аромат ще издават. Даже певецът трябва да бъде надалеч от тях, понеже щом им запее те издават по-силно ухание от себе си, това вреди на гърлото. Той трябва да се постави надалеч, че цветята, като хвърлят букети, защото те ще му ръкопляскат и букети ще му хвърлят, че да не го достигат. Като свърши концерта друг въпрос. В природата каквото правите не остава без възнаграждение. Няма хубава мисъл, която да няма възнаграждение. Всяко нещо, което правите ще получите едно възнаграждение. Сега, понякой път вие се обезсърчавате. При обезсърчението турете колелото. Някой път колелото, което слиза надолу се движи по-полека, някой път пълното колело се движи по-бързо. То трябва равномерно да се движи. Сега това са отвлечени работи. Някой път вие се намирате в притиворечие, мислите защо така сте създадени. От хубавите работи никой не е далече. В музикално отношение, онези, които завземат последните места в концертите, слушат по-добре отколкото онези на първите места. Музиката надалеч звучи по-добре. Звуковете надалеч се чуват по-добре отколкото наблизо.

Например, ако вземете създаването на слънчевата система тя музикално е създадена. Това са интервали от планетите до Слънцето. От Слънцето до Меркурий – един интервал, вторият интервал е до Венера, третият интервал – до Земята, четвъртият интервал е до Месечината, после до Марс, после имате интервал до Юпитер, интервал до Сатурн, Уран, Нептун. Това са музикални интервали. Ако идете на Юпитер как ще звучи музиката? Юпитерианската музика каква е? В Юпитер музиката е висока и тържествена. В Марс музиката е войнствена. На Венера музиката е много мека, като я чуеш сълзи ще ти потекат. Меркурий много хубава похапва на общо основание търговски работи. Това е до техническата страна, как е нагодена музиката, която е преведена от света на природата в нашия свят. Ще благодарим и за толкоз защото материята, в която ние живеем е доста гъста и човек трябва да създава особени условия за музиката. Хубаво тогава вземете един меркуриански тон. Той е обнадежден, той е търговец. Меркурий имаше желание, търгуваше, бързаше. Венера се спира малко, ще замисли, ще вземе тона внимателно. Изящен е Венереният тон. Всеки не може да пее. Чували ли сте някой път Венерин певец? – Децата когато плачат. Когато пее човек, той е доволен, доволен от ума си, доволен е от

сърцето, доволен от тялото. Онзи, истинският музикант дава разположение на тялото, тялото си почива. То усеща музиката. Сърцето ти усеща музика и умът ти усеща. Тогава човек е в съгласие със себе си. Музиката дава разположение на мисълта, на чувствата, на действията. Всяко действие на музиката е хармонично. Някоя музика дава разположение на ума, на сърцето, не дава на тялото. Онази музика, която дава еднакво разположение на ума, на сърцето и на тялото, тя е тази музика на природата. Вземам думата природа отдето музиката е излязла, от света на хармонията.

Да кажем, ако взема един тон произволно – /Учителят каза: Не бутайте цигулката/ – ако взема един тон /Учителят пее „а, о, и, е, у“, различни тонове/ „о“, имаше един особен тон, с който можеш да се справиш с мъчнотия навсякъде крепък. /Учителят пее „а“/ – вече раница имаш на гърба си. /Учителят пее „о“/ – значи уредил си си работите. „А“ – значи натоварих се. /Учителят пее „и“./ – Откъде дойде? /Учителят пее „е“./ – Прекалил го. Често съм наблюдавал как казват „еее“. Щом дойде до „е“-то разширение има. Тонът „и“ направление дава, „а“-то е натоварен тон. Натоварен е, но съдържание има. „О“-то е оформен тон. Когато мисли човек, някой път мисли по-добре, ако идеите му са оформени или идеите му са съдържателни.

Как ще изпеете: „Красив е животът, що изпълня цялата земя“. Първата част имате, някои са писали „Красив е животът“ аз бих пял или от „долно – сол“ или от „ми“, „Що изпълва цялата земя“ – как бихте го изпели? Може ли да изпеете: „Красив е животът що изпълня цялата земя“. Ако бяхте осъдени на някое голямо наказание и ако ви кажат, че ако го изпеете, ще ви освободят, ще ви простят, щяхте да го изпеете, но сега не сте заинтересовани. Защото красивото е на чувствата, може да го изпеете щом дойдете до „до“, вие вече влизате в по-гъста материя, затуй по-мъчно се пее. Слиза в земята за работа. На „Красив е животът“ музиката е по-хубава в едни по-обширни, по-благоприятни условия. „Ще изпълня цялата земя“ слиза надолу. Я изпейте „Красив е жевотът“. /Изпяхме го/. „Красив е животът“ зависи от разположението, ако преобладава умът ще пея по един начин, ако преобладава сърцето ще пея по друг начин, ако преобладава волята ще пея по трети начин. Като влезе волята активност има. В думата „красив“ този слог „ра“ е хубав. „Кра“ – на български какво значи? Този слог „ра“ винаги означава туй, което се оформява. Винаги слогът „ра“ означава нещо оформено в човека, нещо определено. Значи и светлина. Този слог се среща във всички езици. Той значи натоварен тон в хубав смисъл. /Учителят пее „кра“/. Който не разбира ще разбере, че е крал, взел нещо. В „кра“ ти си взел нещо. Щом си взел ти си се натоварил. Тази идея, която носиш трябва да се освободиш. За да се освободиш от

онова, което си взел, трябва да го обработиш, да го използуваш за себе си. /Учителят пее „кра“/. Какво искаш да кажеш психологически? Онзи, който е красив, красотата е винаги запалка, подбудителна причина стимул. Красотата стимулира за работа. То е най-хубавата подбудителна причина. В музиката красотата стимулира за пеене. На човека трябва красив тон, красива мисъл, стимулира. Красивото чувство стимулира в една права посока. Ти искаш да си помогнеш, да кажем искам да си помогна, търся тон, основния тон, но ще търся музикалните центрове накъде са. Тогава щом дойда във връзка с музикалните центрове на природата веднага вече има отзвук. Ако не бъда във връзка тонът не е определен. Щом дойда във връзка с музикалните (центрове) в природата има отглас в нея и във външната среда има отглас. /Учителят пее „кра“ с разни тонове/. В моя ум седи „кра“ – взел съм нещо от светлината, във вашият ум седи, че взел нещо без позволение. Кражбата става само в един ограничен свят. Изобщо няма кражба в Божествения свят, няма какво да крадеш. В Божествения свят кражбата е невъзможна, понеже имаш и си доволен. В един свят дето има недоимък може да има кражба. Дето има кражба разбирам, че условията са много оскъдни. В изобилието кражба не може да има. Ти при един извор вода не може да крадеш, но от едно шише може да откраднеш. При едно кило вода кражба може да има, но при голямото езеро кражба няма.

Погрешки стават в обикновената музика. В Божествената музика никакви погрешки не стават. Защото в музиката ти не можеш да вземеш неверен тон. Само тоновете, някои идат в дисонанс, акордът няма съгласие. Казвам: Дисонансът съществува в нашето естество. Как мислите днешният ден музикален ли е или не? /Учителят свири на цигулката „ре“, „си“, „сол“, „ми“, „до“, „ла“, „ре“, „сол“ и всички пеем. Учителят свири/. Този, който преподава геометрически, музикално как ще предаде правата линия? Положителна наука е науката за правата линия, /Учителят свири/ казва на учениците какво е правата линия, на гимназистите преподава по математика /Учителят свири/ Разбираш ли ти? /Учителят свири/. Сега вижда, че малко го прекалил, смекчава положението /Учителят свири/. Та аз имам доброто желание, смекчава тона, като че музикално се кара, музикално каране е. Всеки от вас може да направи това упражнение /Учителят удря на дъската равномерно, тихо, постепенно усилва и после постепенно отслабва, докато удря съвсем тихо/. В природата има известен закон: всякога деятелността трябва да бъде усилена.

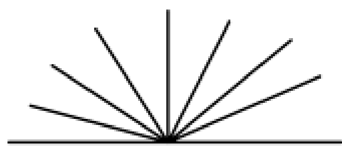

Фиг. 6

Вземете този кръг, който прави слънцето (Фиг. 6). Лъчите, които падат перпендикулярно са най-силни, тия които са наведени са по-слаби. Най-силни са около перпендикуляра. Казвам: В един тон има положение когато може да ти даде много. Понеже музиката не е статическо положение трябва да използувате силните тонове на музиката защото постепенно всички други се намаляват.

В музиката трябват модели. Най-първо всеки един от вас трябва да бъде доволен от онази мисъл, която той има. Мисълта трябва да е вярна. Всякога трябва да имате една вярна мисъл и по форма, и по съдържание, и по израз трябва да бъдете доволен. Тя ще бъде като основа, върху която да градите. Ще ви дам едно правило – музиката зависи от духовното тяло на човека. Духовното тяло има спомагателно средство, двойник. Като музикант, ако можеш да прекараш в гърлото или в инструмента двойника си, ти можеш да свириш, всички разбират. Ако двойникът не може да влезе, работата не става. Във всяка ваша мисъл, във всяко ваше чувство трябва да участвува двойникът на душата, за да бъде вашето чувство силно и мислите и постъпките. В този двойник нещата са добре подписани, имат съдържание. Туй е, което наричат вдъхновение. Божественото вдъхновение е, в което двойникът на душата взема участие. Действие, в което душата взема участие това действие има смисъл, понеже то произлиза, от Божествен произход. Сила има. Тя прилича на цар, той като подпише нещо неговата дума има сила. Обикновеният човек и да подпише, обикновен е и смисълът. Когато душата подпише нещо то добива смисъл. Когато душата подписва нещата те добиват стойност. Ония актове, които не са подписани от душата нямат стойност. Затуй всякога ние трябва да даваме възможност душата ни да се проявява в нас, да се прояви в ума, в сърцето и в тялото. Този е законът на възпитанието. Всички ония неща, които стават на земята, душата да взема участие, тя да бъде в нас – в нашето сърце, в нашето тяло – тогава всичко, което то върши се реализира и ние ставаме доволни. Онези от вас, които искате да поправите положението пазете това правило: Да участвува душата във вашата мисъл. Вие човекът, сте като дете при душата. Душата като те види те оставя да дойдеш в спокойствие, да усетиш, че имаш нужда да ти помогне. Някой път искаш да се наложиш: туй да направя, онова да направя. Остави, ти не се меси. Щом се отнесеш до нея остави я свободна, тя не само да дойде, но да вземе участие в живота ти. Трябва да започнем да живеем добре за да благоволи душата да се прояви заедно с нас. Да не ни оставя да правим, каквото ние искаме, защото тогава ние ще плащаме данък. Всички знаете какво нещо е плащане данъка. Когато душата взема участие всичко върви в хармония. Човек се усеща силен, бодър, мощен. Цялата природа има смисъл. Щом останем сами веднага дойдат препятствията едно след друго.

Първото нещо: *Душата ви да взема участие във вашата мисъл, във вашите чувства и във всички негови действия.*

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
9 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 21. XI. 1941 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1941_11_23 Блажени кротките

БЛАЖЕНИ КРОТКИТЕ

Отче наш.

„В начало бе Словото“.

Ще прочета 5-та глава от Евангелието на Матея, отначало до 17 стих.

Сега мнозина си задават въпроса, какъв е смисълът на човешкия живот. Може да се отговори много лесно, може да се отговори много мъчно. Може да ни се покаже, че е един обикновен въпрос, може да ни се покаже, че е много философски въпрос. Някой път казваме някои неща, реални ли са или не са реални. Реално е, което е реално, не е реално, което не е реално. Дали е на място или не е на място. Например в съвременната наука има хора, които вярват в някои работи, някои не вярват. Какво значи да вярваш в нещо? Може да вярваш в туй, което виждаш, или което слушаш, или което помирисваш, или което попипваш. Туй, до което мисълта ти може да бъде в съприкосновение, може да вярваш, това, до което мисълта ти не може да дойде до съприкосновение, не може да вярваш в него. Та казвам: Положителните и отрицателните неща, които ние поддържаме, те са верни. Казваш, че Иван е в къщи. Идеш там, видиш, че е в къщи. Казваш: Няма го в къщи. Идеш, видиш, че не е в къщи. Ако кажеш, че Иван е в къщи, или, че не е в къщи, на друго място е. Щом не съществува в къщи, той съществува на друго място. Ако на друго място не съществува, той съществува в къщи. Вземете идеята съществува. За мене идеята съществува е движение, т. е. вяра и безверие показва две точки на нашата мисъл. Когато един предмет се премести от едно място на друго, туй място, което остава, е безверие. Мястото, на което отива, е вяра. Сега (в)се спорят, че някой е безверник. При безверието, няма го, отиде някъде. Друг е станал вярващ, на мястото дошел вече. Всички пишат цели томове, оспорват въпроса за вярата и безверието. А то има преместване от едно място на друго. После се явил въпросът, кой е вярващ и кой е не вярващ. В природата тия работи не (се) разглеждат така. Тя щом види безверника, казва: Ти си гладен. Дава му да яде. Щом види вярващия, казва: Ти си се наял. Дава му работа. Гладните нахранва, а на ситите дава работа.

Та казвам: Имаме нов начин на разсъждение. Искат някои хора да примирят нещата. Турете всеки човек да носи своя си товар, не човек да товари другите хора. Тогава не може да се примирят. До тогава, до като сме спомагателни средства да ни пренасят животни и хората, ние не може да се примирим. Като остане да носим това, което само можем, тогава ще

се примирим. Сега казвам: Какво учените хора са открили? За нас е важно онова, което учените хора са открили и което е полезно за нас, и което в даден случай може да използуваме. Нещата са полезни заради нас до толкоз, до колкото може да ги използуваме. Не в дадения случай всичко трябва да използуваме. Нашата философия не е потребна за мравите. Пък нашата култура, нашите училища, нашите църкви, зданията ни, жилищата ни, всички тия неща не са потребни за тях. Нашата култура не могат да вземат тия мрави, нито пък тяхната култура е потребна за нас. Например много мъчно е да разглеждаш една мравя, тя е като сфинкс, отколкото един йога. Като я разглеждаш, никакво движение не може да видиш, никакъв мускул не се движи, виждаш общо движение, но какво става вътре в нейния живот, това е затворен кръг.

Сега нали питат какъв е смисълът на живота. Смисълът е да излезеш от една къща и да идеш на нивата да работиш. Какъв е смисълът на нивата? Да се върнеш от нивата, да се наядеш, да си легнеш и да си починеш. Или казано другояче: Когато човек работи, неговото съзнание е будно, е в положителен смисъл; когато си почива, то е отрицателната страна. Казваме: Какъв е смисълът на минуса? Какво показва в алгебрата – 5? – Има да даваш, или имаш плюс 5 – има да вземаш. Имате другия знак на умножението, значи туй семе, което сееш, трябва да се размножи. Туриш две точки, знака на делението, няколко души са работили една работа, трябва да се раздели, по колко ще им се падне. Един човек, който не разбира какво нещо е плюсът, минусът, знакът на умножението и делението, какво разбира? Например вие имате една глава. Питам: Защо главата е турена горе на най-неустойчивото място? Много по-умно щеше да бъде да се тури главата долу при краката. От гледището на хората, главата трябва да се тури при краката, защото там е по-устойчиво. Главата е турена на най-неустойчивото място и човек с милиони години се е учил как да задържа главата си. Като ходи мисли, най-първо как да държи главата си. Защото при най-малкото нарушение на равновесието, може да се простре на земята. Един оратор, който не знае как да говори, може да се простре на земята. Щом се простре на земята, той не може да говори вече. На нас, съвременните хора, казват: Мисълта трябва да бъде устойчива. Тази мисъл от горе излиза. Мисълта е поставена на много неустойчиво място. Сърцето е малко по-устойчиво, турено, то подкрепя човешкия ум. После на сърцето и на главата са турени два крака. Те са много неустойчиви. Двата крака и те са много неустойчиви. Човек е една машина, но неустойчива машина. Подвижна машина е, но неустойчива машина. Подвижна машина е, но най-неустойчивата машина. До тогава до като човек мисли, той е устойчив. До като чувствува, той е устойчив. Щом престане да мисли, той става неустойчив. Щом престане да чувствува, той става неустойчив. Щом престане да работи, той е неустойчив.

Следователно, щом престанеш да мислиш, ти умираш; щом престанеш да чувствуваш, ти умираш; щом престанеш да работиш, ти умираш. Нищо повече! Някой казва: Не искам да работя. Смъртта ще дойде тогава, ще напуснеш човешкия свят. Ако искаш да живееш, трябва да мислиш; ако искаш да живееш, трябва да чувствуваш да приемеш чувствения свят такъв, какъвто е. Не ти да го кроиш.

Казваш, че светът е лош. То е психологическо наше схващане. Какво разбираме под думите „лош свят“? Щом само пострадаш, мислиш, че този свят те е нарочил. Пък този свят не те е нарочил. Има известна съобразителност. Ако ти турят сто килограма злато и те турят отгоре на водата, мислиш ли, че ще останеш отгоре на повърхността? – Ти ще намериш дъното. Казваш: Златото е необходимо за моя живот. Като си на земята, то е потребно, но като си на водата, не ти е потребно. За този свят, златото е потребно, без него не може, но в оня свят със златото ще те изгонят. Не само ще те изгонят, но ще те арестуват – що си се осмелил да занесеш злато в оня свят. Сега аз изваждам следното заключение: вие имате известни навици, които са потребни за земята, но тия навици ни най-малко не са потребни за света, в който отивате.

Постепенно ние във възпитанието трябва да преобразим нашия характер, да преобразим нашата мисъл, нашите чувства, нашите постъпки и постепенно трябва да преобразяваме тялото си. Мислите ли, че вие може да бъдете благоугодни комуто и да е, ако сте сляп, ако сте глух, ако езикът ви е свързан, ням сте, устатата ви издават най-лошото ухание. Че никъде няма да ви приемат. От устата ви трябва да излиза най-хубавото ухание, като от някой цвят. После очите ви да бъдат като някой фар, да издават светлина. Не само човек трябва да гледа, но трябва да гледаш хубаво. Хората не искат да гледаш както гледа един вълк, една лисица, но от твоите очи трябва да излиза една приятна светлина. Всичките хора са създадени, за да изпращат най-хубавата светлина, която съществува вътре в битието. Туй е предназначението. Аз по някой път виждам очи, които изпращат червена много ярка светлина, не войнствена, но прекрасна червена светлина, която е емблема на живота. Виждам някои очи, които изпращат портокален цвят, най-хубавият портокален цвят. В други очи виждам да изпращат зелена светлина, други – синя, ясно синя, тъмно синя, виолетова и още много други цветове. Червеният цвят за мене показва състояние на човека, показва в какво състояние се намира неговото сърце. Като видя тоя цвят, зная, че сърцето е в нормално състояние. Този човек е отличен по сърце. Щом видя хубав жълт цвят, зная, че неговият мозък е в нормално състояние, диагноза е това. Щом видя този хубавия ясен син цвят, виждам, че неговите вярвания, неговата вяра към Бога е отлична. Този човек тук и там не се колебае – той вярва. Той не се колебае между вяра и безверие.

Той не вярва във всички неща, които не са на място. В тия, които са на място, той вярва в тях. Той е вярващ и безверник едновременно. Дойде някъде, казва: Няма го. Вярва, че го няма. Като иде на друго място става вярващ, понеже е там. Ние искаме да докажем, че той е живял тук, то е безпредметно. За мене в дадения случай реално е сега, който живее. Реалността е в дадения момент, че той е живял някъде, то е друг въпрос. Реалността тогава е била. Сега вече не живее. Туй което е минало, то е било реално. Като живее човек сега и като е живял в същата къща, е реално. Тогава защо ще сменим една реалност с друга нереалност? Казва: Едно време аз бях отличен вярващ, християнин. Казва: Сега вече не вярвам. Казвам: Ти ли напусна Господа или Господ те напусна? На младата мома казвам: Ти ли го напусна или той те напусна? Ако той я е напуснал, той не може вече да я търпи. Значи има си основание. Ако момъкът я (е) напуснал, той е по-умен, ако момата го е напуснала, тя е по-умна. Ако и двамата са се напуснали и двамата са умни. Защо са умни? Виждат, че ако седят още половин час, ще се скарат, ще си кажат такива любезни думи, които с години няма да ги забравят – половин час се разделят по-рано. Нали са умни? Единият, който напуща по-рано, той е по-умен, другият не е по-умен, бият се двамата и после се разправят кой имал право. Той ще доказва, че имал право да го набие, другият ще доказва, че той не може да издържи този бой.

Сега това са външни наброски. Туй постоянно става в нас – ние се борим със себе си. Питаме: Защо съм дошел на земята? Дошъл си на земята да мислиш. Защо съм дошел на земята? Дошел си на земята да чувствуваш, да обичаш хората. Как да ги обичам? – Ти това знаеш. Че той казва: Не зная как да ги обичам. Това е политика. Всеки знае как да обича. Туй е 100% вярно. Някой път понеже нас ни засяга, казваме, че не обичаме, защото трябва да дадем нещо. Българите имат един глагол „втелява се“, казват в такъв случай. „Втелява се“ произлиза от „теле“ значи не мисли. Ако вземем английската дума тел, значи говори. Втелява се, значи опитва дали другият е умен. Казва: Не зная дали имам да давам, или имам да вземам? Той много добре знае, но опитва дали другият помни. Щом другият помни, казва: Дойде ми на ум, припомни си. Втелява се. Тя е хубава дума – втелява се. В тил значи. Сега много тълкувания може да се дадат. Както и да тълкуваме, втелява се, значи човек, който си прави оглушки, като че е забравил, не му иде на ум. Казва: Много работа имам, не съм записал, не мога да си спомня, чакайте малко да помисля. То е политика това.

Та казвам: Ние, съвременните хора, трябва да оставим политиката. Понеже политиката е само за мъдрите хора. Ние, хората, които не сме толкова мъдри, без политика. Каква политика ще имаш да управляваш 100–200

милиона хора. Мислите ли, че е лесна работа? Ние, съвременните хора, не сме се научили да управляваме себе си. Изисква се още няколко хиляди години да се научим да държим главата си, да знаем от къде излиза всяка мисъл, всяко чувство. Казваме: Паметта, но не знаем мястото на паметта, къде е. Ние философствуваме, но от къде иде философията, не знаем. На Бога да служим, но не знаем от къде иде това чувство – набожността. То е на главата, има си място, турено е. Един човек, който може кръвно да те оскърби, той не е набожен. Един умен човек, който иска да те оскърби, ще ти каже тъй: Братко, слушай тази слабост, която ти имаш и аз я имах, знаеш какво ми пати главата! Аз намерих един начин, приложих го, освободих се и на тебе ти го препоръчвам. Това е едно здравословно състояние. Тъй се говори. Казва: Ти си безверник. А пък той е вярващ. Той е по-голям безверник от него. Сега нас често ни убождат, казват: Ти сега ще умреш. И ти се плашиш. Какво разбираме ние сега под думите: Ще умреш. Ако сега кажа на един затворник, че той ще умре, по два начина може да го разбера. Той може да умре в затвора, ще го изкарат и ще го занесат да го погребат в земята. Или подразбирам, че ще го пуснат от затвора. По два начина може да се умре за затвора: може да умреш физически, може да умреш и духовно, да излезеш из затвора.

Та сега безверието в света ние го разбираме много материалистически. Ние говорим за Бога като за едно материално същество, дали е тук, дали е там, дали е в България Господ, или е в Англия, или в Америка. Казваме, че хората се обезверили. Господа Го няма. Щом хората се обезверят, Господа Го няма там. Щом един народ се обезвери, Господа Го няма там. В Русия 20 години Господа Го няма. Държавата отрича присъствието на Бога. 20 години отричаше присъствието на Бога. Ако ти 20 години не ядеш, какво ще стане с тебе? Един народ, който не е в контакт с Бога, той изгубва своята права мисъл, той изгубва своите прави чувства, изгубва и правите си постъпки, изгубва своята смелост, изгубва своята предвидливост, изгубва способността да се приспособлява. Сега вземам общи положения. Общите закони са за всички. Вие като наблюдавате отвън това, което става в света, извадете си поука. Това, което става, то не е за пръв път. В света всички ние, хората, трябва да възстановим онази истина, която съществува. Животът без положителна и отрицателна Любов не може да се прояви. Любов, която не дава и Любов, която не взема, не е Любов. Животът не може да се прояви, ако няма Любов, която да дава и която да взема. Животът е проявление на Любовта. Сега казват: Този живот не е такъв, какъвто вие го очаквате. Тогава, разбира се, вие не проявявате Любовта такава, каквато трябва да бъде. Щом страдате, страданията произтичат от две неща: или че не си дал толкоз, колкото Любовта изисква или че не си взел толкоз, колкото Любовта изисква, да вземеш. Нищо повече! Каза: Аз съм нещастен. Две неща има за нещастието: или че не си дал или че не си взел

толкоз, колкото трябва. Ако дойдеш до това положение да даваш и да вземаш, колкото трябва, твоето положение веднага ще се измени. Ти не дишаш както трябва. Ще започнеш да дишаш както трябва. Или пък заболеят те очите. Не приемаш светлината, както трябва. Ще почнеш да приемаш тази светлина, както трябва, защото ако постоянно ти си разтревожен, твоята тревога е едно препятствие, за да можеш да приемеш онази здравословната светлина да просвети ума ти. Умът страда от липса на храна. Светлината е потребна за човешката мисъл. Така се разбира, не само да вижда човек е потребна светлината. Ти виждаш, но едновременно твоята мисъл се храни с онова, което виждаш. При виждането, онова, което виждаш, те радва. Когато човек хубаво се нахрани, е винаги радостен. Когато не се нахрани хубаво, е недоволен. Казвам: В новото разбиране на човека трябва не само храна, но трябва и дишане. Под думата дишане, аз разбирам мисъл. Човек, който не мисли правилно, не диша правилно; който не чувствува правилно, не се храни правилно; човек, който не постъпва правилно, той не може да бъде здрав. Обосновано е здравето на неговата мисъл, която е свързана с процеса на дишането. Неговото здраве (е) обосновано на процеса на чувствуването, което пък е свързано с храненето. Ако той не се храни правилно, неговите чувства не могат да се проявят правилно. Ако той не ходи да работи, не може да постъпва добре. Всеки, който не работи, не постъпва добре.

Ние, съвременните хора, всички очакваме да дойде Христос и да оправи света. Че преди две хиляди години, Той дойде, защо не Го приеха хората? Историята показва, че християните само в инквизицията, не зная до колко е вярно, предполагат, че сто милиона хора са опърлени. Всяка година по колко се опърлят други? Ние търсим причините тогава. Всичко произтича от закона на безлюбието. Любовта не действува по правилен начин, Мъдростта не действува по правилен начин и Истината не е приета по правилен начин. Туй показва, че ние сме изоставени. Сега някой ще каже, че ние толкоз виновати ли сме? Човек, който боледува, трябва да се освободи от болестта. Защото болестта е анормално състояние. Всяка болест в човека е причина на прегрешението, което човек е направил против законите на Любовта, което човек е направил против законите на Мъдростта, което човек е направил против законите на Истината. Щом човек дойде в съгласие с Любовта, с Божественото знание, с Божествената Истина, веднага болезненото състояние се премахва. Мене ми е приятно, че съвременните физиолози, биолози (са) навлезли в тази област, макар и от чисто материалистическо гледище. Те като разглеждат каква функция има кръвта, например кръвта е един проводник на човешкия живот. С нейното увеличение и с нейното намаление, се увеличава или се намалява и животът. Кръвта има две съставни части: една течна плазма и другата е от телца, червени и бели телца и някои други. Кръвта разнася тия телца по

тялото Кръвта носи на организма кислород, който е потребен за живота, взема от тялото въглероден двуокис, който се е образувал. Той е отрова и чрез венозната кръв, изважда го навън, постоянно става това изчистване. Когато нашата мисъл е нечиста, увеличава се въглеродният двуокис. Когато нашата чиста мисъл се увеличава, увеличава се кислородът, намалява се въглеродът. Когато нашето сърце е чисто, увеличава се кислородът, намалява се въглеродът. Когато се увеличават нечистите мисли, увеличава се въглеродният двуокис, а той е отрова. Ако са прави постъпките, пак се увеличава кислородът, намалява се въглеродът. Правите постъпки увеличават кислорода в тялото. Правите чувства увеличават кислорода в сърцето и правите мисли увеличават кислорода в човешката мисъл. Сега учените са турили толкова много нови думи, човек трябва да има особен речник да ги помни. Някои от тези имена са много хубави, на място са. Та казвам: Ако вие разрушавате плазмата на вашата кръв с вашата мисъл, ако вие разрушавате плазмата на вашата кръв във вашето сърце с чувствата, ако вие разрушавате плазмата на вашата кръв във вашето тяло с постъпките, питам, кой може да ви помогне? Вие ще започнете да се задушавате. Щом човек почне да мисли лошо, той се задушава, дишането не става правилно. Често против задушаването турят инжекции. С инжекции тази работа не става. Аз съм за инжекциите, не съм против инжекциите. Аз съм за инжекции от любов, аз съм за инжекции от знание, от Божествено знание, аз съм за инжекции от истина. Като се тури една инжекция, да е на място. Може да допуснем, че ти си се обезсърчил, станал си съвсем песимист. За мене тази работа е съвсем ясна. Песимизмът е едно състояние на човешкото сърце. Сърцето става песимистично. Отчаянието иде в сърцето Тази работа е на чувствата. Значи чувствата трябва да се нахранят с нещо положително. Имате един търговец, който се е отчаял, навел глава, изгубил стоката, парите, казва: Не ми се живее вече, няма какво да правя, аз се наситих вече на живота! Аз му зная къде му е слабото място. Само да го пипна на пъпа, ще възкръсне. Давам му една кесия с две–три хиляди турски лири или английски лири. Като ги погледне, казва: Живее ми се вече. Сега аз привеждам този пример. Парите имат тази мощна сила при сегашния порядък на нещата. Ще ви приведа друг пример, дето тия пари не биха имали същата мощна сила. Той е следният пример. Един от американските гангстери или апаши, преследвал един американски богаташ, за да му вземе парите. Той носил злато в една торба. Най-после този апаш успял да задигне торбата от богатия, взема я и се качва на един параход. Върви доволен, мисли, че си (е) уредил живота. Мисли да излезе на първото пристанище, животът му е вече уреден. Среща капитана и му казва: Много хубав е днешният ден, спечелих. Капитанът му казва: Параходът потъва! Той слага торбата на страна и се умислил вече. Друг е порядъкът! Ако имаш пари и твоят параход потъва, защо ти са? Ако не потъва параходът, тогава на място са

парите. Но ако си на парахода, по-добре без пари. Когато казваме без пари не може, трябва да разбираме порядъка, в който живеем. В този порядък тези пари те са ценни, имат смисъл. Но ако ние излезем от този порядък и влезем в друг, трябва да знаем, че ценното в един порядък не е ценно в друг порядък. Този порядък на този параход е добър, но един ден този порядък ще се замени с нещо друго. Хората още не са дошле да го заменят. Аз искам да ви кажа, че един ден разменната монета ще бъде целувката. Идеш на бакалина ще му целунеш ръката, веднага той ще ти претегли едно кило захар. Идеш при някой дрехар, за да ти даде дрехи, понеже е повече, ще го целунеш по устата. Вас ви се вижда това смешно. Че нашето положение, когато двама души спорят за пари, ако мравите биха видели и разбрали защо спорят, ще кажат, че тия хора не са с ума си. Казват: В нашия порядък ние за пари не спорим. Те спорят пък за клечици. Виждал съм мрави като хване едната от едната страна клечката, другата хване от другата страна и теглят. Наблюдавах веднъж един такъв случай – и едната тегли, и другата тегли. Извадих ножчето, прерязах клечицата по средата и двете задигнаха по половина. Аз разсъждавам: Те не знаят, че аз разрязах клечката, всяко помисли, че взе цялата. И ние в света, когато се спорим, по-разумни същества разделят предмета, за който спорим и всеки задига по половина, всеки казва: Уредих работата!

Та казвам: В нас преди всичко трябва да има едно ново понятие. Ние по някой път произнасяме името на Бога. Името на Бога човек трябва да го произнася много рядко, и то с всичкото уважение и любов, която имаме, не да Го търсим някъде. Аз виждам Господа тук във вас. Той ме слуша сега. Слуша ме, аз как говоря. Щом като говоря нещо, което не е вярно, веднага виждам. Той няма нищо да каже, аз забелязвам по облаците. Когато аз говоря, гледам, че около Бога всичко е ясно, слънцето грее, няма облаци, вятър духа, но няма буря. Щом има облаци, щом има буря, вятър, зная, че има нещо, което куца, аз търся причините. Така разглеждам. Казва: Той може да говори каквото иска. Не е така. Как ще говориш каквото искаш, Господ е там! Ако не е там, говори. Ако всеки би говорил, каквото Господ иска, светът ще бъде рай. Ако учителят говори туй, което любовта изисква, ако учениците учат туй, което любовта изисква, рай ще бъде. Отношение ще има. Във всяко общество може да се тури този закон. Вие искате всички да постъпват добре с вас, пък вие да постъпвате, както вие намерите за добре. Най-първо, аз казвам тъй: Аз трябва да постъпвам най-добре. За мене е това, пък тогава от себе си да наблюдавам, как другите хора постъпват. Казвам: Ако вие постъпвате по същия начин, животът ви ще се уреди много по-лесно. Мислите ли, че слънцето, което изгрява, няма да ви даде това, което вие искате? – Ще ви даде. Всеки ден слънцето носи известни блага. Вие минавате някъде в света в дадения случай и вие имате някакво неразположение в дадения случай в душата си. Туй

неразположение може да не е ваше. Често ние приемаме мрачни мисли, които са или на миналото, или някой страда някъде и понеже ние сме във връзка, в симпатия с него и ние ставаме тъжни. Същевременно може да му помогнем. Ние седим на по-високо ниво, ще му пратим една насърчителна мисъл. Писанието казва: Никой не живее за себе си, всеки живее за общото, за цялото в света._кво ми препятства, аз да бъда щастлив? Ако ти си при един извор, може ли да се считаш нещастен човек, че нямаш едно шишенце да си туриш вода в него? Всеки ден може да ходиш и да си вземаш вода. Казваш: Много далеч е изворът. Ако се прекара тази вода в къщи, ще имаш известни удобства, но ще изгубиш известни блага. Нещата някой път не трябва да бъдат много близо до нас. Има фокус на нещата. Ако предмета туриш много близо, очите ти са късогледи, ако го гледаш отдалече, ти си далекоглед, виждаш отдалече. Нещата са поставени винаги на фокуса. Щом човек обича правилно, люби правилно, фокусът му е на място. Тогава всичките неща са на своя фокус.

Щом не любиш правилно, не обичаш правилно, фокусът се мени. Следствие на това ще имаш изопачени понятия в света, болестите ще дойдат. Болестите в света идват, когато нямаме фокуса на любовта. Пречупването трябва да стане на своето време. Да ти дадат яденето, когато си най-гладен, да не си прегладнял. Защото в прегладняването се зарежда състоянието на неудоволствие. Когато прегладнее, той се отравя. Когато дойде на върха на глада, усеща едно приятно чувство. Когато човек дойде на върха на глада да дойдеш при него, да му занесеш, тогава ще ти благодари, че си му услужил. След като прегладнее, закъснял си. Не си бил достатъчно предвидлив, за да му услужиш. Всички ние на земята сме от тези, които сме прегладнели. Старият ми казва: Защо не дойде преди, когато бях млад? Хубаво е учението, но остарях. Веднъж ми казва: Колко бели направих, какво ще правя с тия хора? Той разсъждава по старому. Тогава аз говорих с един български дядо, в алегория ще туря. Казва: Много добро е учението ти, защо не в младини, но сега на стари години знаеш, какво съм направил. Аз имах една възлюблена, че я излъгах. Казвам: Аз бях тази възлюблена, прощавам ти, отново започни. Казва: Ти ли си? – Аз съм, рекох. Казва: Не мязаш. Тептил съм, приличам. Че във всички неща, които правим, Той е Бог, на Когото го правим, Той е нашият баща. Всички непочтени неща по мисъл, по сърце, по воля, ние ги правим на Бога. Ще съжаляваме, разбира се. Направили сме най-неблагоприятната обхода, с едно същество, което е било най-разположено, то ни (е) дало всичките блага и към него ние сме се обходили зле. Казва: Заслужава това. Има един, който не заслужава това. Трябва да престанем със злото в света. Да турим на мястото на злото, доброто. Ако един човек, който прави зло, че те опитва, какво трябва да направиш? Какво казваше Йов на жена си, когато тя му казваше: Кажи една лоша дума, защо тия страдания ти дават?

Той казва: Когато Господ ни даваше хубавите работи, благодаряхме, хубаво беше. Защо да не му благодарим, когато ни дава лошите работи? Счита го за лоши, но то е за добро. Ако Господ вземе твоите пари и ги даде на друг, то е негово право. Той ти (е) дал един подарък, вземе си подаръка, какво има? Дал ти някоя огърлица, вземе я, утре ще ти даде нещо по-хубаво. Той ти опитва ума, както майката, която дава една ябълка на детето, после я взема. Защо ще се безпокои детето, тя ще му даде после още по-хубава, може да му даде 2, 3, 4, 5, 10, 15.

Казвам: В новото учение трябва да се схваща новата наука. Разумното начало, което се опитва в тебе – Бог застанал далеч от ума ти, казва: Как разрешаваш този въпрос? Иска да види готов ли си да се откажеш от нещо. Почнеш да философстваш, казваш: Господи, да си поживея, сега съм млад, като остарея ще върша волята Ти. Младите не вършат Волята Божия, понеже са млади. Старите не вършат Волята Божия, понеже са стари. Младите казват: Сега ще си поживеем, че като остареем, ще вършим Волята Божия. Старите казват: Ако сме млади, ще вършим Волята Божия и така се извиняват и млади, и стари, политиканстват. И старите политиканстват.

Блаженствата, които ви четох, те са отрицателната страна на живота. Всичките тия блаженства ни показват, по кой начин ние може да приемем Божествените блага и да ги обработим. „Блажени кротките, защото те ще наследят земята“. Трябва да дойде положителната страна. То е един порядък, когато добрите хора трябва да бъдат възпитани от лошите. Един учител, който е лош, лошо не учи. Както оня кон, който рита, хапе, но тегли 1000, 2000 килограма, пренася ги. Имаш някой, който е много кротък, но сто кила не може да носи и 50 кила не носи, едва себе си носи. Ние искаме да станем такива добри хора, че да не можем пет кила да не пренесем, или едно кило да не пренесем. Това не е доброта. Оня хапе, рита, но тегли. Казвам: Нас ни трябват някой закон да се тури насила. Новият порядък, който иде в света, той е порядък на съзнанието. Всеки човек иска свободно сам да разреши въпроса. Нали във време на матура турят комисия да изпитват учениците? Онези, които знаят, преминават, изпитват ги в комисията. Които не знаят, оставят да повтарят. Казват: Изпит в живота има. Изпитва се онзи, който е вече учил, турят го на изпит, да видят знае ли предмета или не знае. Какво нещо е самообладанието. Например да видиш една мечка, като дойде при тебе да я погалиш, да не ти трепне нито един косъм. Че в тази мечка има нещо разумно! Мислите ли, че тази мечка ще се нахвърли отгоре ти? Че тя е дегизирана. Често има мечки по-добри от хората. Тя ще дойде, ще те помирише, ще те погледне нагоре и ще каже; ти ще я погалиш и тя ще си замине. Вие ще възразите: А, ще си замине! Какъвто е човек, такъв е външният свят спрямо него. Ние,

съвременните хора, сме станали причина всичките животни да се ожесточават спрямо нас. Дето вълкът е лош, причината сме ние. Дето тигърът е лош, причината сме ние. Дето змията е лоша, причината сме ние. Дето мухите хапят, причината сме ние. Ако вие бихте станали един светия, мухите няма да ви хапят. Мухата никога не хапе един светия. Сега трябва да ви заведа при един светия да видите, че е така. Има хора казват: Мене дървеници не ме хапят. В неговата кръв има неща, които са отровни за дървениците. Щом кръвта е сладка, тия дървеници награкват. В дървениците, аз намирам една хубава страна. Аз ако бих избирал жилище за живеене, бих избрал жилище дето има дървеници. Дето дървениците не живеят, няма да стъпя в къщата. Дето те живеят и аз ще живея, дето те не живеят и аз няма да живея. Дървениците като живеят във вашата къща, зарадвайте се, че жилището е хигиенично. Ако дървениците не се спират в жилището, излезте и вие. Те са наблюдения. Вие ще кажете: Дървениците да ги няма. Ако има дървеници, показва, че това жилище е хигиенично. Защо ще ги съдиш, събери дървениците в едно шишенце и ги изведи на разходка.

Казвам: Ние, съвременните хора, трябва да имаме учени хора от новия порядък на нещата. Не само да пишат книги, но да знаят как да направят баници, като направят една баница или като сварят ориз с мляко, или като сварят едно кафе, на свят да е. Някой свари кафе, подправено с ечемик половината, или половината изгорен хляб. Ако ще ми прави кафе от хляб, от хляб да го направи, ако ще прави от кафе, от кафе да го направи. Сега вие ще кажете: То така се говори! Аз говоря вече за неща реални, които съм опитал, виждам как светът може да се поправи. Всякога съм проверявал това, няма изключение. Щом човек не постъпва, както природата иска, много изключения има. Сега ни най-малко искам да ви подбудя да се надпреварвате. Вие като мене ще започнете.

Най-първо, дойде ви някой гост. Някой път падне един косъм от главата му. Вие не обичате косъма, защото не обичате човека. Като вземете косъма, в огъня го изгорите. Вие не постъпвате правилно. Вземете този косъм, направете една кутийка, турете го. Тогава всяка сутрин гледайте косъма на този човек, който не обичате. Един ден, като се отнасяте добре с косъма, като гладите косъма, и той ще бъде добре разположен към вас. Сега не искам да ви уча да вярвате. Това са факти. Характерът на един човек може да се познае по един косъм. Щом имаш един косъм от един човек, като го вземе този, който разбира, може да опише характера на човека, чийто е косъмът. Може да опише къде е роден, бащата, майката какви са, колко деца има. От косъма може да се познае това. Всичко туй е написано на косъма. Мислиш, че косъмът е нищо. Всичката история на човека е написана на косъма. Този косъм е важен, вземи го като нещо Божествено.

Ти го вземаш, изгаряш го. Вземи този косъм, тури го в кутийка. Колко косми имате? Вие, които сте женени, колко косми имате от вашите жени? Вие, жените, колко косми имате от вашите мъже? Майките колко косми имате от синовете, от дъщерите? Колко косми имате от слугите, които сте имали? Имали сте учители, свещеници, колко косми имате? – Нямате нито един косъм. Някои имат. Писанието казва: „Нито един косъм не пада от главата ви, без волята на Отца Вашего“. Толкоз са важни, че Господ ги е турил там. Около 250 хиляди косми има на главата. Всички тия косми са турени под номер и не е хубаво да падат от главата, понеже добрините започват да окапват. Ако ви се каже, вие ще се изпоплашите сега. Образува се млечна киселина от вашия мозък. И когато започне да пада, то е от тревоги – мислите как ще прекарате живота си. Господ ви (е) пратил на земята на разходка, дал ви (е) билет да се разхождате. Трябва да имате тефтерче, да си вземате бележки от вашето пътешествие. Като се върнете ще ви попита, как беше пътешествието. Колко години сте прекарали като една разходка. Вие какво сте ходили, как сте ходили, хич не обръщате внимание. Вечерно време не излизате да погледате небето, къде пътува вашият параход, не го знаете. Даже мнозина от вас, когато слънцето на 22 декемврий се спре в южното полушарие и отива към север, не мислите какво става със земята. Или когато на 22 юний слънцето се спре в северното полушарие, пак не мислите. Слънцето отива ту в южното, ту в северното полушарие. Едното полушарие показва състоянието на човешкото сърце, другото полушарие е на високо положение, показва състоянието на човешкия ум. Понеже оста на земята е наклонена 23 градуса към нейната орбита, туй показва, че има някакво отклонение, станало в човешката мисъл, и следствие на това земята показва само отклонението. Един ден, когато се намести отклонението в ума, ще се оправи и оста. Всинца не ходите изправени, навеждате се. По някой път сте прегърбени на 23 градуса. 23 е скандално число. 2 е майката, 3 е синът или дъщерята. Скандалът е в това, че дъщерята като се ожени, зетят на майката може да е неприятен и скандалът може да се яви. Ако детето е мъжко, ще дойде снаха, може тя да не ѝ допада и пак ще дойде скандалът. Числото 23 за да го примириш, майката трябва да има голямо самоотричане, че тя да вземе първа инициативата, тя да го обича, не да очаква зетят или снахата да я обичат. Да бъде толкоз разумна, че никога да не се допира наблизо да иде.

Казвам: Настава една епоха, в която трябва да се изправи нашата ос. Нашата мисъл трябва да стане правилна. Например вие се намирате в едно възбудено състояние. Допуснете, че отивате при някой богаташ, той ви изругае – това често става – вие сте неразположен. Вие излезете отвън, какво трябва да кажете? Ще си кажете: Ако аз съм на неговото място, как ще постъпя? Вие ще си кажете: Ако аз съм на неговото място, тъй ще направя, тъй ще направя. До вас седи един от ангелите, които хроникират

всичко. Запише вие каквото кажете, че тъй ще направите. Идеш на второ място, на трето и навсякъде кажеш какво ще направиш. Та – десетина, той върви с тебе и записва. Господ каже: Дайте му пари, да видим какво ще направи? Като ти даде пари, ти затвориш книгата, в която си писал, какво ще направиш и ще започнеш да постъпваш точно тъй, както са постъпвали другите. Тогава те викат и те питат, защо така си постъпил, с тебе постъпиха така, но ти с опитността, която има, кои _ой свири криво, не е извинение заради мене. Аз като чуя неговия фалшив тон, трябва да взема верен тон, че другите вземат неверни тонове, то е за тяхна сметка. Аз трябва да вземам ясен тон, то е за моя сметка. Всеки трябва да вземе верен тон, да мисли вярно, да чувствува вярно и да постъпва вярно. Съвременните хора, ние, се извиняваме. Това не е наука.

Тогава казвам: Ако сърцето ти е здраво, очите ти ще изпращат тази червената светлина. Ако умът ти е здрав, очите ти ще изпращат тази жълтата светлина, а пък ако животът ти е уреден, както трябва, очите ти ще изпращат най-хубавата бяла светлина. Това показва, че вашите светове са в нормално състояние. Тогава има едно художествено преплитане с цветовете, работене с цветовете.

Сега остава мисълта: Да видим нещата. Виждането е закон на съзнанието. Първото нещо, когато космите ви падат от главата, събирайте ги, не ги горете! Аз съм горял от моите коси и зная резултатите. Хвърлял съм космите си и зная резултатите какви са. Казвам ви сега: Събирайте космите си и ги проучвайте. Вижте дали от добро е паднал косъмът или от зло. Ако е паднал от добро, ще дойде едно приятно чувство, щом го вземеш. Ако е паднал от зло, щом го пипнеш, ти искаш да го изгориш, че да няма свидетел. Този косъм свидетелствува против тебе, че от зло е паднал. Тогава го изгаряш, че да няма кой да свидетелствува. Не допущайте тази лъжа. Задръжте този косъм. Един ден ще дойде да свидетелствува за това, което сте направили. За бъдеще, когато идете някъде, няма да търсите свидетели, но ще изтеглите един косъм и ще кажете: Господине, изпитайте косъма от любов ли е паднал. Ако вашите косми на главата не могат да свидетелствуват за вашата добрина, ако вашата кръв не може да свидетелствува за вашата добрина, какви са те? В чистата кръв трябва да има достатъчно кислород, токсини няма. Кислородът на човешката мисъл, на човешкото сърце и на човешката воля прави кръвта чиста. Кръвта носи всичките блага. С нашата мисъл, ние създаваме една хубава течност, елексира на живота! Някои търсят безсмъртието. Безсмъртието произтича от три фактора: от абсолютната права мисъл, от абсолютното право чувство и от абсолютната права постъпка. Те са важни за безсмъртието. Затова трябва да се научим да мислим. Мисълта ни да бъде чиста. Може ли това да стане? – Може, още днес. Някои от вас може още днес да

възкръснат. Не само възкресението да се зарадвате, да тропате и след един час да има реакция. Възкресението е светлина. Вече иде най-приятната светлина, най-приятната топлина, най-приятната сила, която човек в дадения случай може да приеме, че той се усеща като господар в света, понеже чувствува, че живее в Бога и Бог живее в него. Трябва да почувствуваме, че Онзи, Който е създал света, че ние живеем в Него и Той живее в нас. Туй ще стане когато се научим да мислим правилно, да чувствуваме правилно и да постъпваме правилно.

В името на моя дух, в името на моята душа, която Бог ми е дал, с която служа на Него, аз ще следвам да изпълня Волята Божия.

Добрата молитва.

9-та беседа, държана на
23 ноември 1941 г., неделя, 10 ч. с.
Изгрев. София

1941_11_26 *Любов и Обич*
Общия окултен клас

ЛЮБОВ И ОБИЧ

„Отче наш“
„Духът Божи“

(Направихме упражнението за дишането, както обливането: дигане ръцете нагоре – вдишване. Задържане ръцете над главата с допрени пръсти – задържане. Спускане ръцете настрани – издишване.

Двете ръце надясно с допрени пръсти. Лявата се движи по дясната, докато дойде настрани. Двете ръце наляво, с допрени пръсти. Дясната ръка се движи по лявата, докато дойде настрани.)

Ако човек не упражнява своята уста, ако не яде, може ли да задоволи своя глад? По някой път ние изгубваме основните неща, които трябва да се имат в ума. Човек се ражда и расте, мисли, че ще стане нещо от него. Започва от малките величини. Човек като слиза на Земята, става толкоз малък, че с микроскоп трябва да го търсиш. До известно време, после се уголемява и след туй пак започва да се смалява. Сега питат: защо човек трябва да се смалява и да се увеличава? Ако човек знае защо се смалява и защо се увеличава, какво ще придобие? Всичките смалявания произтичат от материалистическо разбиране. Хората искат да знаят. Да разбираш някои неща, то е материалистическо.

Вие мислите сега какво ще стане с вас. Значи, ако една бучка захар се стопява, то е едно физическо проявление. Тази захар е твърда, пада в една течност, стопява се. Казва: „Какво ще стане със захарта?“ Отива във водата. Какво ще стане с нея? Какво стана? Не се губи тази захар, тя изгубва само своята гъстота и своята твърдост. Вие сте радостни и весели, вървите по пътя и по невнимание ударите крака си или коляното и веднага изгубвате вашето настроение. Питате къде отиде вашето веселие? Значи ударът в коляното веднага наруши цялата хармония, която имате. Някой път кажат ви една дума и се изгубва цялото ви настроение. Само дойде някой и ви каже: „Защо сте така пожълтели, очите ви са станали малко мътни.“ Двама, трима души като ви кажат това, вие сте вече болен.

Здравето от болестта по какво се отличава? В здравето ти си весел, в болестта ти си сериозен. В здравето имаш да вземаш, в болестта имаш да даваш. Болестта взема от тебе, вследствие на това си неразположен.

Сега ние се спираме върху някои неща, които не са съществени, от които се нарушава равновесието на нашия живот. Да допуснем, че един певец, колкото и да е виден, ако е в една стая, дето температурата е 15 градуса под нулата, може ли той да пее? За да може да пее, трябва да има особена температура. Всеки един човек трябва да знае каква е неговата температура. Има една нормална температура, при която човек може да живее. Има една температура, при която човек се смразява. По някой път вие нямате никакво желание да работите, казвате: „Моята работа е свършена!“ Какво се е свършило? Ако един човек замръзне, какво се е свършило с него? Трябва да го размразим. Че е замръзнал, това не показва, че той е умрял.

Да кажем, вие често изгубвате настроението си. Младият е много взискателен, старите стават много страхливи. Той казва, че някой път му треперят краката, че стомахът му е разстроен, бъдещето почти не го интересува, мисли за другия свят, къде ще иде, колко далеч е оня свят. Той мисли, че хиляди километри ще отиде някъде. Възможно е това, но тези са въпроси неразрешени. Къде ще идеш, то е неразрешен въпрос. Ако идеш в университета болен, какво ще научиш? Ако идеш здрав в училището, ще научиш нещо; щом не си здрав, какво ще научиш?

Казвам: Има две състояния във вас: имате една положителна вяра и имате една отрицателна вяра. Коя е положителната вяра? Представете си, че имате една сфера като Земята.

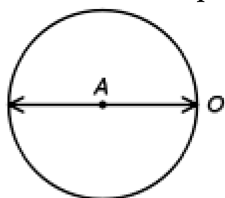

(фиг. 9.1)

Имате желание да слезете до центъра на Земята. Представете си, че умствено вие слизате в точката А, центъра на Земята, и от точката А отивате в точката О. Щом слезем до центъра на Земята, по същия път не можем да излезем навън, но ще се върнем от другата страна. Ако слезем от една страна, ще излезем от другата.

Питам: Възможно ли е човек да слезе в центъра при тия условия, които имаме? То е невъзможно. Веществото е така твърдо, че е по-твърдо от диаманта, такова налягане има там. Какво ще научите долу? Щом слезете в центъра, какво ще научите? Ще научите, че телата са много тежки.

Та, казвам: По някой път, когато искате да разберете някоя тайна, веднага

хората започват да чувстват едно голямо смущение. Когато Айнщайн внесе своята теория, мнозина математици започнаха да разсъждават за Вселената, колко голяма е Вселената. Ако знаем колко голяма е Вселената, какво ще ни ползува? По някой път не се ползуваме, понеже ние се ограничаваме, мислим, че няма с какво да се занимаваме. Човек след като е живял 50–60 години на Земята, казва: „Не ме интересува!“ Какво ще го интересува?

Сега кое е най-важното нещо в света? Най-важните неща са две: дишането и яденето. С дишането всички започват. С яденето, до известно време ядат, докато се развали стомахът; най-после развалят се зъбите, престане да яде. След като диша дълго време, развалят се дробовете, казват: „Свърши се вече!“ Но тия разсъждения не са прави. Ако ти пътуваш с един автомобил, развали се автомобилът, той, автомобилът, е превозно средство за тебе. Развали се автомобилът – не значи, че и ти си се развалил. Ще слезе шофьорът, ще го поправи и автомобилът пак ще тръгне. И вие сте шофьор, имате един автомобил, който често се разваля. Ще го поправите. Пукат се гумите, после не му достига бензин, някой път спирачките спират. Да се развали спирачката на някой автомобил и ако той пътува по някой наклонен път, доста опасна работа е.

Казвам: Търпението какво представя? Спирачка. Най-голямата спирачка е то. Защо трябва да бъдеш търпелив? Когато слизаш, ако нямаш спирачка – търпението, – колата ти не може да върви. Има известни научни въпроси, обществени, семейни, лични въпроси, за които трябва голямо търпение.

Сега, разликата между търпението и неволята каква е? Разликата седи в следното: неволята всички я носят, а търпението е свободен избор. То е достояние само на силните хора. За да познаеш търпелив ли си, трябва да бъдеш свободен. Не да ти се налагат нещата. Трябва окръжаващата среда да бъде свободна. За пример, тебе не трябва да ти се налага студът отвън. Като излезеш вън, студът като те види, да се стопли времето. Да знае, че ти си господар на положението. Ако е много топло, веднага топлината да се съобрази с тебе. Ти си свободен. Ако излезеш, че ти трябват ръкавици, че ти трябват обуща, ти трябва да се съобразяваш – студът не е с тебе.

Докато трябва ние да се съобразяваме с външните условия, ние не сме свободни. Навсякъде трябва да се съобразяваме. Но съобразява се човек, който носи неволята – той се подчинява. Ако вървиш през гората и дойдат разбойници и кажат: „Горе ръцете!“, защо трябва да ги дигаш? Нали и ние направихме упражнението и дигнахме ръцете горе? Ние считаме унижение да си дигнем ръцете. Ако каже „Горе ръцете!“ или „Долу ръцете!“, какво има? Едното положение е положително, а другото

положение е отрицателно. Ако не може да дигаш ръцете горе и не може да ги сваляш долу, ти не може да бъдеш свободен човек. Разбойниците са учени хора, казват: „Ти знаеш да си дигаш ръцете!“ После, джобовете ти са пълни с този материал, не трябва да имаш излишни тежести, да ги носиш. Иде човекът да те разтовари от товара.

Разправяха ми един случай, не зная верен ли е или не: Тръгват двама българи за Виена. Иде във влака един господин добре облечен. И на двамата дава по една цигара. Изпушат цигарите и двамата заспиват. В това време на нашия познат му вземат съестните продукти, пък на другия задигат и куфарите. Като се събудили, куфарите ги няма, изчезнали. Защо изчезнали? Понеже искат да опитат по една цигара. Не ти трябва цигара, когато тръгнеш из Европа! Може да пушиш, но ще изгубиш яденето си, дрехите си.

Дойде някой, че ти проектира една идея. Казва: „В новото учение човек трябва да бъде свободен, да вярва в старите работи. В задгробен живот е празно, всичко е тук, на Земята.“ Ние се спираме и казваме: „Какво е съдържанието?“ Науката, и съвременната наука, трябва да освобождава човека. Ако една наука не освобождава, не помага на човека, тя не е наука. Спомагало е учението. Казвам да пеете, но пеенето е едно спомагало. В света науката е спомагало; и всичките отрасли на науката са спомагала.

Не сте запознати с вашата нива, в която растат мислите ви. Главата е нива, в която се сеят мислите. Те се сеят и никнат, като житото растат. Ако влезете в духовния свят, ще видите: една мисъл се посява, расте като някое растение, дава плод. Или се говори за човешкото сърце. Туй сърце, което имате, с него е свързана симпатичната нервна система. Сега учените хора се занимават с жлезите. Тия жлези се отнасят към слънчевия възел, към стомашния мозък. Ред има в тялото, с което се занимава човешкото сърце. От тия жлези зависи състоянието на човека. За пример, има жлези на радостта. Няма да се спирам да обяснявам. Има жлези на радостта, има жлези на щастието, има жлези на пеенето, на говора (Учителят показва гърлото), има жлези за дълъг живот. Вие по някой път почнете да се плашите.

Скоро една млада сестра яла тархана, но от тази, изкуствената тархана. След туй изяла една ряпа, едро настъргана. Става нещо на корема, ще се пръсне. Дойде и ми разправя: „Заболях, Учителю. Тархана ядох и ряпа.“ – „Че, рекох, яде ли се тархана и ряпа?“ Казвам: „Изпийте гореща вода на глътки.“ Тя ряпата изветряла, изгубила се водата, останали само ония части, които мъчно се смилат. Казвам: „Изпий две чаши топла вода.“ Като ги изпи, подобри се положението ѝ. Казвам: Вие ядете ряпа с тархана – не

върви. Или пък ядете халва с леблебия – не върви. Халва с леблебия не ви трябва.

Та, казвам: Не съединявайте противоречиви мисли в едно. Страшни са противоречивите мисли. Някой от вас се уплаши, казва си: „Ще припадна, ще имам удар.“ Състави си едно такова противоречие. Светът е пълен с известни силови течения. Като върви човек, трябва да бъде много внимателен. Ако не знае как да постъпва, може да пострада. Мене ми разправяха за един опит. То се е случило във Видинско, много отдавна. Един млад човек обичал по адрес на Христа да говори много нецензурни думи. Става една сутрин, плаче. Млад момък плаче! Майка му го пита какво се е случило. Казва „Бях в църква, излезе Христос от олтаря и ми удари две плесници.“ След две седмици той умира, нищо повече!

Ти седиш и казваш: „Дотегна ми вече да живея.“ Кажеш това веднъж, дваж, триж. Ти си пратен на Земята да живееш, да учиш. „Дотегна ми да уча, дотегна ми да ям, дотегна ми да спя.“ Ако не спиш, ако не ядеш, ако не учиш, какво трябва да правиш? Туй ти дотегнало, онова ти дотегнало. Туй, което имаш сега, то е най-доброто. Онова, което очакваш, то е по-страшно. Да живееш на Земята, то е най-доброто състояние, което Бог за тебе на Земята е определил, сега. Ако ти, като една душа, влезеш в пространството вътре, дето може да ти дадат един живот и в другия свят имаш желание да ядеш, пък не може да ядеш, какво ще правиш? Имаш желание да пиеш вода, пък не можеш. Имаш желание да учиш, пък нямаш условия.

Та, казвам: Вие сте дошли до положението да дадете свободен ход на нещата, да може поне да измените едно ваше състояние. Някой път сте неразположен. Да знаете от какво произтича вашето неразположение. Неразположението може да произтича… Да кажем, ти имаш наставник. Някой път размишляваш, една мисъл ти казва едно, друга мисъл ти казва друго. Ти казваш: „Аз мисля“, но в тази мисъл те учат. Ти върху някой предмет не си просветен. Някой те учи, ти казваш: „Тези работи не искам да ги уча.“ Те са необходими.

Ако не знаете как правилно да дишате (най-правилната хигиена, която аз наричам), ако ти не можеш да внесеш закона: ако едната ти страна на дишането е положителна, другата е отрицателна; ако ти не може да приемеш въздуха и от него да извадиш онази жизнена енергия, за себе си – праната, и като издишаш, ако не можеш в издишането да вложиш нещо от себе си, дишането ти не е правилно.

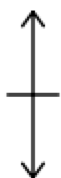

(фиг. 9.2)
И като дишаш, и като издишаш, трябва да благодариш. Ти си неразположен, скръбен си – ако можеш да възприемеш въздуха отвън в ума си и да създадеш едно състояние да възприемаш с благодарност въздуха и да го задържаш известно време, да извадиш онова, скритото във въздуха… Хората, като живеят съзнателен живот, във въздуха има нещо, което е изпратено за тях. В тебе може да влезе това само, което е твое. Когато влиза твоето, ти си здрав, а когато влиза чуждото, ти боледуваш. Всякога, когато една храна не съответствува на тялото, ако трептенията на тази храна не хармонират с трептенията на нашето тяло, не хармонират с нашите мисли, не хармонират с нашите чувства и с трептенията на нашето тяло, тази храна не е здравословна.

Сега някои от вас питат как ще знаят това. Щом храната има същите трептения, които и тялото има, и сърцето, и умът ти, ти усещаш известна привлекателна сила към храната, обичаш тази храна. Вземете малките деца. Някое дете, като мине покрай някоя ябълка, погледне я, някой път погледне и върви. Щом хармонира с усмивката, започне да мисли как да снеме от тези ябълки. Сега децата не са свободни да вземат. Мислят, гледат плода, страхуват се.

Сега ние всички сме деца, които пътуваме покрай дърветата, които са заградени. Искаш едно нещо – страх те е. Искаш друго нещо – страх те е. 3–4–5 неща искаш и все се страхуваш. Ние живеем в един вечен страх. Казваме: „Това не е за мене, онова не е за мене.“ Кое е заради нас? Всичко онова, което носи здраве в света, което носи здрави мисли, носи здрави чувства и здрави постъпки, то е за нас.

Учените хора искат да подмладят хората. Подмладяват ги чрез присаждане на жлези, подмладяват ги със серуми. Подмладяват ги за една седмица, за две–три, подмладяват ги за месец–два, за година, за две–три. Човек може да се подмлади. Подмладяването е общо достояние за всички хора. Първото нещо, вие казвате: „Възможно ли е човек да се подмлади?“ Подмладяването е резултат.

Възможно ли е човек да обича и да люби? Тепърва трябва да учите закона. Трябва да се научиш да обичаш, да любиш.

Л + О = ЛО

(фиг. 9.3).

Не може да любиш, ако не дадеш нещо от себе си. Ако в любовта искаш да вземеш, ти си на крив процес. Някои говорят за любовта. Любовта започва с даването. Обичта ако учиш, ще учиш вземането. Ще вземаш туй, което е потребно за теб. Трябва да се научиш да възприемаш. При обичта ние започваме с приемането по мисъл, после – по чувство и да възприемеш някоя постъпка. Ще се учиш от другите хора. Ще се учиш най-първо да възприемаш и след туй ще се учиш да даваш. Две ръце имаш: с коя ръка трябва да даваш, с коя – да вземаш? Христос казва: „Каквото прави дясната ти ръка, да не знае лявата." Трябва ли дясната ръка да знае какво прави лявата? Или трябва ли лявата ръка да знае какво прави дясната? Лявата ръка я интересува какво трябва да взема. Какво я интересува даването? Ти с лявата ръка трябва да се научиш правилно да вземаш, а с дясната трябва да се научиш правилно да даваш.

Казва: „Какво ще стане?" Ако човек се научи правилно да люби, да обича, той може да се подмлади. Човек, който не се е научил правилно да люби и да обича правилно, той не може да се подмлади. Той ще остарее и ще си замине, както е дошъл. Под думата замине какво разбираме? Когато един плод падне от дървото, къде ще замине? Колко далеч ще отиде? Ако каже: „Мене ми дотегна", слиза от дървото. Като слезе долу от дървото на земята, какво ще направи? Мислим ли, че ние като слезем от дървото на земята, ще идем някъде далече? Умира човек. Той не умира, той слиза от дървото. След като слезе, къде ще отиде?

Та, ние си създаваме излишни страдания в света. Аз съм превождал онзи пример за онзи пътник, който пътувал през планината, подхлъзва се, пада и се хваща за един клон от едно дърво и така виси на въздуха. 4–5 часа седи така и мисли, че виси над някоя пропаст. Най-после отслабват ръцете и си казва: „Свърши се!" Прощава се с жена си, с децата си, мисли, че като се пусне, ще падне в пропастта. Плаче от скръб, че ще умре. Какво било неговото учудване, когато, като се пуснал, пада на 25 сантиметра. 4–5 часа седи и мисли, че е над някоя пропаст, а той е над 25 сантиметра. И ние над 25 сантиметра седим и представяме си големи страдания. Пуснем се долу, видим 25 сантиметра. Седим, представяме си големи страдания; пуснем се долу, видим 25 сантиметра. Да се пуснем долу, да изчезнат всичките страдания.

После, направете един опит. Много мъчен е този опит. Някой казва: „Аз вярвам." Да познаеш дали имаш вяра. Заболи те кракът – тази болка показва, че тялото ти има излишна материя, излишни енергии, които човек трябва да ги изпрати навън. Всяко безпокойство се дължи на нещо чуждо. Има нещо чуждо в тебе. То започва да те безпокои. Лекувайте се със Закона на Обичта. Боли те кракът – като помислиш за Бога, като

вярваш в Бога, да престане болката на крака ви. Или някой път се образува коремоболие. Ако те заболи стомахът, какво трябва да правиш? Да допуснем, ако има топла вода, ще пиеш, но ако няма топла вода? Тогава помисли за Бога. Боли те нещо – тогава помисли за Бога. Боли те нещо – тогава помисли за Бога, дали е ревматизъм или те боли кръстът, или каквато и да е болка – туй е възможно заради тебе да се лекуваш, не да лекувате хората. Туй, което ви казвам, не е да лекувате другите, на другите да помагате, но на себе си в дадения момент да може да си помогнете. Да бъдеш лекар на себе си. При дадени условия човек трябва да знае как да се лекува. Тогава аз считам обичта и любовта, това са два метода, по които човек може да се лекува. След като се излекуваш, то са два метода, по които може да се подмладиш. То са два метода, по които щастлив може да станеш, учен може да станеш, всичко може да даваш.

Не искайте изведнъж да стане. Този процес, всичко да даваш, ако го направите изведнъж, ще си създадете най-голямото зло в света. Да допуснем, че имате нещо, което не ви достига. Вземете едно материално състояние. Да кажем, вие кажете да имате 20 000 лева. Най-първо, дайте си отчет защо ви трябват 20 000 лева. Всяко нещо, което вие изисквате, да бъде една потреба. Тия пари трябва да ги изисква обичта или любовта. Щом любовта или обичта ги изисква, те са на място. Ако вие вървите по Закона на Любовта, може да стане следното. По някой път говоря за магическата тояга, с която като хлопнеш, всичко става. Това хлопване е разумно. Хващате слушалката на телефона и кажеш от какво имаш нужда. Но трябва да има някой, който да те слуша. В Америка е така уредено, че може да не ходи човек на бакалницата да си купува това или онова. Вземе телефона, дрънне и казва какво трябва да му донесат, казва: захар, ориз, хляб. След половин час всички тия неща ги донесат. После трябва ти автомобил – съобщиш по телефона.

Казвам: Когато имате нужда, вие нямате телефон вкъщи. Имате телефон, но не знаете да си послужите. Трябва ти едно кило захар, или ориз, или хляб. Сега, за пример, дават ви по 400 грама хляб. Вие се намирате в един порядък, който е човешки. Вас не ви трябват 400 грама хляб. Аз бих ял 300 грама, бих предпочел 300 грама пред 400. Бих предпочел един грам пред два грама. Бих предпочел три грама пред единия грам. Тук ще прескоча 400 грама. Ти ядеш 400 грама – ти повече работа ще свършиш, но ще имаш по-малко приход.

Казвам: Всички ние свършваме големи работи, искаме да станем големи. Един капелмайстор иска да образува един голям оркестър. Сега образуването на един оркестър става механически. Значи не отиват хората по Закона на Любовта и по Закона на Обичта да свирят, но плаща им се.

Там има степени. Който е по-виден, получава повече. Капелмайсторът може да има 7–8 000, другите подир него – 6–5000, докато дойде до някой 500 лева. При това аз съм наблюдавал тези музиканти: не са у всичките развити музикалните способности. Идваха филхармонията от Берлин, но хората всички музикални, всеки е самостоятелен музикант.

Та, казвам: Вие най-първо да бъдете самостоятелни. Самостоятелността произтича от любовта, от обичта. Ако знаеш как да любиш, как да обичаш, ти си самостоятелен. Единственото свободно нещо е да обичаш, единственото свободно нещо е да те обичат – да приемаш и да даваш.

Казвам: Не може да се разтвори вашето сърце, вашият ум, не може да се разтвори и вашето тяло, ако не разбирате този закон. Най-първо вярвай, че има Един, Който те обича. Ако нямаше кой да те обича, ти не би се явил на Земята да живееш. Ти ходиш – има Един, Който те обича – Той ти турил краката. Имаш ръце, мърдаш – има Един, Който те обича. Имаш очи, виждаш – има Един, Който те обича. Имаш уста, говориш – има Един, Който те обича. При всичките тия работи казваш: „Има ли някой да ме обича?“ Ти търсиш някой да те обича. Туй, което търсиш, няма никаква основа.

Туй, което сега се придобива, за бъдеще ще го използувате. Сега земледелецът сее, дава, след година ще жъне плода. Той от това, което сее, няма нищо да вземе. Ако очаквате някой да ви обича, то е съдбата за бъдеще. Вие разчитате на една любов, която е посята в миналото. Ще разчитате на една любов, която е била в миналото. В този случай не са нещата, които са реални. Да кажем, някой път между вас се заражда дисхармония. Някой път синовете са недоволни от бащата, дъщерята – от майката, учениците – от учителите, учителят е недоволен от учениците. В целия свят има сега по един недоволен. Хората търсят по един насилствен начин да постигнат нещо. Казват: „Човек трябва да има воля да се наложи.“ От хиляди години ние се налагаме и нищо не сме направили. Ти се наложиш – и на тебе се налагат.

Аз веднъж наблюдавах, бях в 66 на „Опълченска“ (Учителят говори за къщата на ул. „Опълченска“ 66 (в София), където е живял) (на „Опълченска“, без да съм опълченец), гледам едно куче носи една кост. Върви весело, казва, че уредило живота си. Гледам, друго голямо куче като видя първото, нахвърли се на него, натисна го на земята и започна да го върдаля. Казва: „Кой ти даде това право да носиш тази кост?“ Хвана го за гърлото, но не му скъсва гърлото, само го заплашва. Взе му костта и първото куче хукна. По едно време гледам, то срещна друго куче и му казва: „Аз да ти кажа как мене търколиха“ – и то го налегна. Другото беше

по-малко, и то носеше кост, легна на земята. Второто му каза: „Кой ти даде право да носиш тази кост?“ Третото куче понеже не срещна никое друго, пооблиза се, погледа второто куче и си каза: „Съдбата е такава в този свят!“ Второто куче каза: „Когато човек е слаб, вземат му костта.“ Малкото само се поогледа, облиза се. Казвам: Това е най-умното, което може да направи.

Не мислете, че това, което вземете насила, че то ще ви служи. Има една любов, която е свободна – Божествената любов е свободна. Тази любов се дава и нея да търсиш. Без да я търсиш, тя иде при тебе. Ако тази любов, която сама иде при тебе, ако я приемеш, тогава си разбрал. Ако от тази любов на тебе ти дадат и ако ти не може да дадеш на другите хора, ти не си разбрал Закона на Любовта. Щом си разбрал, непременно приетата любов трябва да излезе от тебе. Любовта, която не се проектира, която винаги остава при тебе, тя не е реална любов. Реално е туй, което расте. Единственото нещо, което расте, това е любовта. Ако една любов не се увеличава, тя не е от реалната любов. Ако една обич не се увеличава, тя не е от реалната обич.

Човек като достигне 50, 60, 80 години, пак да е весел. Ще си замине за другия свят, да му е приятно, че отива там, както когато отива да посети някой свой приятел. Какво има? Сега всички се страхуват от другия свят, понеже отиват неподготвени за другия свят. Ако един ученик от четвърто отделение е добре подготвен и влезе в прогимназията, ще свърши прогимназията. Като свърши добре прогимназията, ще влезе в гимназията. Като свърши гимназията добре, ще влезе в университета. Щом свърши добре университета, продължава. Нещата, които са естествени, добре стават. Тогава, като дойдете до това състояние, вие ще имате едно равновесие. Тогава в 365 дни ще имате едно развлечение малко. Какво нещо е развлечението? Ние, всичките хора, страдаме от крайни развлечения. Правим разлика, казваме, че обичаме едного повече, отколкото друг.

Вземете в музиката – нотите за мене са живи, като ги пея. На една нота аз давам един удар, на друго място на две ноти давам един удар. На две осминки давам туй, което давам на една четвъртинка, на нея давам същото време. После, ако са шестнайсетинки, още по-малко време давам. Ако са трийсет-и-вторини, давам още по-малко време. Казвам: Каква е разликата между цяла нота и половин нота, между четвъртина и осмина, шестнайсетина, трийсет-и-вторина, каква е разликата? Цялата нота не разбира, трябва да я изпееш в 4 такта, за да те разбере. Говориш ѝ, казва: „Не разбрах.“ Онази, половината, е по-учена, тя от два удара разбира. Четвъртината от един удар те разбира. Осмината от половин удар те

разбира. Като дойдеш до трийсет-и-второината, те са много учени. Шейсет-и-четвъртините са съвсем учени. Човек с учените учен трябва да бъде. Сега всички вие пеете цели ноти. Те са невежи, сега се учат. После, половините са по-учени, четвъртините са още по-учени, осмините, шестнайсетините, трийсет-и-второините са все по-учени.

Сега, този пример е за онези, които разбират музиката. Казват: „Не разбирам какво е цяла нота.“ Хубаво, да кажем, че цяла нота е едно кило халва, половин кило е половин нота, четвърт кило е четвърт нота, една осминка от килото е една осмина, една шестнайсета от килото е една шестнайсетина, имате една трийсет-и-второина. Тогава ще пресмятате: можете ли да изядете едно кило халва? Половин кило и тя мъчно се изяда, четвърт кило… Като дойдеш до една осмина, вече лесно се изяда. Една трийсет-и-второина още по-лесно може да се изяде.

Казвам: Има една музика, която е направена от гипсови плодове, механическа музика. Има една музика, която е от естествени плодове. Всяка нота трябва да я изядеш хубаво. Като я изядеш, дава ти хубав тон. Още като я туриш в устата, като я туриш на зъбите, издава хубав звук. Казвам: Има едно пение на Божествената любов, на Божествената обич. Като говоря за любовта, казвате: „Ние така сме свикнали.“ Не как сте свикнали. В тази любов, в тази обич ще се даде нормално състояние, което трябва да имате на Земята. То е най-приятното. Ти ще бъдеш тъй разположен и тъй весел и тъй подвижен! Всяка работа, която вършиш, ще бъде като че ли притежаваш целия свят. Няма да виждаш противоречията в света. Или за тебе противоречията в света не ще бъдат трудни задачи. Дето и да е, лесно ще разрешаваш задачите.

Та, казвам: Вие сте дошли до едно място и по-нататък ако вървите, животът няма да има смисъл за вас. Понеже разменната монета занапред ще бъде само обичта, любовта. Да допуснем, че вие се занимавате с философия. Философията е наука, обоснована на два центъра. Всеки център е положителен и отрицателен. В човека двойни са центровете. Центърът на разсъждението е двоен. И в лявото, и в дясното полушарие има по един център на музиката. Същевременно любовта има две големи жлези. Няма да ги кажа къде са. Тия жлези, като разберете Божия закон, ще знаете къде са. Като разберете къде са, тогава ще търсите другите, спомагателните, малките жлези.

Та, казвам: Ако поставиш пръста си на двата центъра на философията, веднага въпросът се разрешава. Ти срещаш един човек и питаш защо го обичаш. Като туриш пръста си на центъра на разсъждението, ти ще знаеш защо го обичаш. Този човек, когото обичаш, той ти е правил добро. Ти си

задължен. Като го видиш, тегли те. Не може да обичаш един човек, ако той не те е обичал. Не може да любиш един човек, който не те е любил. Ако той правилно не е вземал и ако той правилно не е давал, вие не може да се обичате.

Най-първо Христос казва: „Да се отречете." Да се отрече човек от старите разбирания на любовта, да се отрече човек от старите разбирания на обичта, не да ги отхвърлиш. Един човек, след като учи по пеенето един метод, научи вече простите, елементарните процеси в музиката. Колкото прогресира вече в музиката, учи и най-после ще употреби методи, които да допълнят музиката.

Та, казвам: Като ви говоря за любовта, аз говоря за една любов, която премахва всичките противоречия в човека. В любовта противоречията остават като спомагателни средства. Ще ти бъде приятно да имаш мъчнотии, но ти си като един борец, че кой как влезе, ще го гътнеш на Земята. Казваш: „Я излез да се поборим!" Този излезе, онзи излезе, ти ги побеждаваш, ти си силен.

Всичките мъчнотии мязат на борци, които се борят с тебе. Познават те. Казват: „Едно време го гътвахме на земята, сега човекът станал силен." Когато дойде любовта и обичта в него, той става силен. Срещнеш една мъчнотия, казваш: „Нека излезе тук." Да кажем, сега коя е най-голямата мъчнотия за вас? Най-голямата мъчнотия е да не можеш да дишаш, да се задушаваш. Най-голямата мъчнотия е да не може да ядеш. Има и други мъчнотии, на които сега не искам да се спирам. Две мъчнотии има важни: да не можеш да дишаш и да не можеш да ядеш на свят. Като дишаш, да се стряскаш и като ядеш, да се свиваш. Като ядеш, да ти е приятно, да се усещаш освежен.

Та, казвам: Седите и имате една идея в ума си за Бога, Който ви гледа. Господ ви гледа през мухите, през дърветата, през слънчевите лъчи, гледа ви от въздуха – отвсякъде ви гледа. Вие казвате: „Как?" Ти, като приемеш въздуха, Господ те вижда ти какъв си. Като приемеш въздуха, вижда те, че ти не си се научил да дишаш. Господ от хляба дойде в тебе и вижда, че работата не е уредена. Ти виждаш големи работи. Ако не знаеш как да посрещаш Господа в яденето, Господ вижда това. Вземеш една трошица, хвърлиш я. Хляб не се хвърля. Всяко нещо, колкото и да е малко, е ценно. Ще го вземеш като светиня и ще го имаш. После, от тоя хляб на любовта няма да давате на кому и да е. Вие от тоя хляб на една свиня няма да давате, на говедо няма да давате. То е само за тебе, свещен хляб! То е житото, живото зърно, ти ще го носиш.

Сега всички очаквате да стане една промяна. Очакват новото да стане. Двама души се сърдят – то е старият порядък на нещата. В Закона на Любовта ние ще влезем в света на Божественото изобилие. Сега някои от вас имали ли сте опитността да знаете? Вие сте обичали и сте любили. Колко време е продължавала любовта? Има една любов, която продължава само за един ден и свърши се. Има една любов, която продължава една седмица, друга – един месец, друга – година, и се свърши. Хората са достигнали до любовта, която продължава до една година. Любовта повече на Земята не минава. Някой човек ви се вижда много интересен. Като се запознаете, не е вече интересен, любовта се смалява. В Божествената любов, този предмет, към който се приближаваш, става по-интересен. Вие не сте влезли в света на човека, не сте запознати с неговата мисъл, не сте влезли в света на неговото сърце, да видите колко е красиво. Вие не сте се запознали с неговия физически живот.

Нито един от вас не е бедняк. Всеки един от вас има по 300 милиарда поданици, 300 милиарда души има свързани. 300 милиарда души казват за тебе: „Нашият господар!“ Ти ходиш със скръстени ръце и казваш: „Нещастен съм, какво ще правя?“ 300 милиарди клетки очакват ти да ги ръководиш, ти казваш: „От мене нищо няма да стане.“ Това не е никаква философия. 300 милиарда души има насочени, какво ще кажеш? Ти си се обезверил, казваш: „Няма нищо в света.“ Те казват: „Кажи ни нещо!“ Ти казваш: „Всичко е празно, утре ще умре човек, ще се свърши.“ Ще се свърши туй, което си имал. Вие не сте влезли още в разбирането на великия Божи живот.

Казвам: Ако ти не може да влезеш в центъра на Земята и да излезеш навън… Трябва да си запознат с любовта и с обичта. Онзи, който се е запознал, ще превали камъка на любовта. Онзи, който се е запознал с обичта, ще влезе в центъра на Земята. Онзи, който изучава любовта, ще излезе из центъра на Земята, ще дойде на повърхността. Щом може да излезе от центъра на Земята към повърхността, тогава любовта е научил. Казвам: Всеки, който не е слязъл до центъра на Земята и не е излязъл навън, той тази любов не я разбира. Тия са трудни работи. Казва: „Аз научих туй слизане в центъра на Земята!“ Че ти там като влезеш, в Земята, ще видиш скъпоценни камъни. Те са долу, в центъра на Земята. Всичко е скрито там. Като слезеш там, ще намериш всичките богатства, ще намериш това, което търсиш. Като излезеш из центъра на Земята, ще изнесеш това, което ти трябва.

Понеже сте бедни, не сте влезли в центъра на Земята. Всеки един трябва да влезе в голямото богатство. Земята крие големи богатства. Туй го наричат малки мистерии – малки тайни носи Земята. Слънцето носи големите

тайни. Има любов, по-голяма от тази на Земята – тя е любовта на Слънцето. Ние трябва да изучим любовта на Земята, после ще изучите любовта на Слънцето. Любовта ще учите в много нейни форми. Ще изучавате любовта на Месечината, на Меркурий, на Венера, на Марс, ще изучавате любовта на Юпитер, на Сатурн.

Казвам: Всичко туй в света седи да изучиш любовта и да знаеш, като един музикант, като ти дадат едно парче, още като погледнеш, да може да го свириш. Трябва да мязате на Паганини. Не вярвали, че той бил много знаменит цигулар, че като отива в Италия, събрали се всичките музиканти, най-видните, че направили едно парче толкоз трудно, че да не може да го изсвири. Като дал концерта Паганини, казват: „Ще ни направиш голямо удоволствие да ни изсвириш това парче." Като видял, че искат да го изпитат, взел и изсвирил това парче, като че бил и пребил. Нямало нещо мъчно за него!

В любовта, като ти дадат едно мъчно парче, тогава ще вземете, ще го изсвирите. Ако вие се стъписате, вие сте обикновен цигулар. Сега трябва да излезете из обикновения живот. Обикновеният живот е само с обезсърчения, несрети и нечувственост. Всяка една мъчнотия, която се явява при нас, и тя ни дава една възможност. Всеки един човек, който те среща, който те обича, той ти дава една възможност. Той ще ти покаже пътя на любовта и ти си един път заради него. Ще видите как той се проявява, ще видите и проявлението на Бога в него. Бог в единия случай се проявява, като взема, чрез другиго се проявява, като дава. Всякога не дава, но учи хората. Едновременно не може да даваш и да вземаш. Най-първо ще вземаш и после ще даваш. На този закон не искам да се спирам. Ако река да обяснявам, не сте готови да разберете. Човек най-първо ще приеме храната, след туй ще дойде здравето. Тогава даваш нещо от себе си, ще работиш. Най-първо ще приемеш светлината и тази светлина ще внесе знанието.

Ако ти не внесеш някои предмети от невидимия свят в мозъка си, ти не можеш да мислиш. Но в туй виждане работи Законът на Обичта и на Любовта. Затуй човек има две очи: лявото се занимава с любовта, дясното – с обичта. Затова има две ноздри. Индусите дишат не с двете ноздри едновременно. Ако искаш чрез дишането да приемеш любовта, чрез лявата ноздра ще приемаш, чрез дясната [ще] даваш. С едната ноздра ще приемаш, с другата ще даваш навън. Ние по някой път дишаме с двете ноздри. Случва се, че природата има един закон, запушва се ту едната ноздра, ту другата. Природата ви учи – някой път се отваря лявата ноздра, дясната е затворена, някой път се отваря дясната, лявата е затворена. Туй да ви не смущава. Казвам: Ако вие през двете ноздри не можете да

приемете въздуха, както трябва, ако вие не може да приемете храната през устата както трябва, вие не сте здрави. Като речеш да ядеш, ще забравиш всичките работи отвън.

Този хляб, който вие ядете, той е дошъл от Слънцето, от разумните същества. Всичките онези от Слънцето наблюдават как вие ядете. Ти погледнеш отвисоко на хляба. Ти ще погледнеш и ще оцениш този хляб. Казвам: Оценявайте това, което сега ви се дава! Казвате: „На стари години ще дойдем да слушаме!“ Какво по-хубаво да станем рано? Какво по-хубаво да можем да слушаме Божията мисъл, какво по-хубаво да слушаме Божиите чувства, какво по-хубаво да слушаме Божиите постъпки, да слушаме всичко онова, което е Божествено! Сутрин като станеш, потекат всички Божествени енергии, Божии благословения. А ти станеш, умът ти затворен, сърцето ти затворено, тялото ти пак затворено, седиш и минаваш за някой нещастен човек.

Я сега ми изпейте една песен на обичта! Или изпейте ми: „Вчера имах един хубав обяд.“ Или изпейте: „Вчера изядох три хубави, жълти круши.“

(Учителят пее

Велик е животът
на човешката душа,
що изпълня цялата Земя.
Нашата душа
е Божествена дъщеря,
която е слязла от небето.
Тя е най-красивата дъщеря на Бога.
В нейното дихание ние живеем.

Ще пееш: (Учителят пак пее

Крушке, крушке,
любезна моя дружке!
Колко обичам да те хвана
и мило да те погаля.

Казвам: Трябва да станете всички разумни деца. Сега ние се заблуждаваме от нашата дегизация, от тия предубеждения, които имаме. Ние сме на сцената разни актьори. Ще снемете всичката тази дегизация. Аз бих желал да бъдете актьори без дегизация. (Учителят пее: „А, о.“)

За бъдеще нашите мисли трябва да се раждат. Всяка една мисъл, която не се е родила от обичта и която не се е родила от любовта, тази мисъл не е Божествена. Мисълта трябва да се роди от обичта и да се отглeда от любовта. Всяко чувство трябва да се роди. Най-добрите работи трябва да се родят и да се отгледат. Туй, което е отгледано, то е Божествено. Туй, което е Божествено, обичта [го] е родила. Което е Божествено, любовта го е отгледала. То е реално. Сега имате обикновените вярвания.

За пример, аз имам една котка. Аз не съм приятел с котките и не съм приятел по единствената причина, че винаги в котката има нещо лицемерно. Има нещо в нея, което е добро, примечи отвън. Някой път примечат, оставям ги да мечат. Ако така примечи, ще взема хляб и малко сирене ще туря. Давам ѝ само хляб – не го яде. Туря сирене – яде го. По някой път тя мисли, че аз съм слуга, а тя – господарка. Като дойде, примечи, заповядва. Казва: „Много добър слуга си!“ След като се наяде, замине си. Пак дойде, пак примечи, аз изляза. Казва: „На място седиш!“ Някой път като дойде, няма ме. Като се върна, ще ме пита: „Къде ходиш?“, ишерет прави с очите. Сега това е за обяснение. Всъщност не се знае какво е състоянието на една котка. Да влезеш в котешкия свят, той е непонятен.

Та, казвам: Започнете да цените онези мисли, които са родени от обичта и които са отгледани от любовта. Любовта отглежда, обичта ражда. Бъдещите мисли и чувства, които идат, трябва да идат по този начин, по този закон. Тогава, като дойде едно нарушение, да няма да ви смущава. Туй е възможно. Тогава всичко ще бъде възможно: да видите Бога навсякъде, каквото Той прави и вие да го правите. Нещата трябва да бъдат направени безкористно.

Не искам да се плашите и да кажете: „Дали сме в тази любов?“ Тази любов, в която вие живеете, тя е Божествена, но тя е временна любов. Вие сте слуга временно, не сте за през целия живот. Или учите някъде. Щом влезете в природата, щом влезете в Обичта и Любовта, вие ще бъдете един от постоянните ученици. Отдето минете, все ще се учите. Ще преподавате и едновременно ще се учите и ще учите. И ученик, и учител ще бъдете. Туй, което даваш от себе си, ти си учител, туй, което приемаш, ти си ученик. Следователно ученик и учител, това са две състояния на нашата душа. Едното състояние, от което приемаме, то е ученик, другото, което даваме, то е учител. Учителят учи да даваш правилно, ученикът учи как да възприемаш нещата.

Казвам: Днес направете един опит – да възприемате добре и да предавате добре. Сега ще ви дам 3 неща (туй само за вас ще го пазите!): правиш нещо, ядеш – побутни брадата си 3 пъти насред с показалеца на дясната си

ръка. Не върви – побутни с показалеца дясната ноздра отстрани 3 пъти. Деликатно ще буташ, няма да натискаш. Пак не върви – побутни 3 пъти дясната си вежда отстрани. Пак не върви – тогава с пръстите на двете ръце побутни центъра на разсъждението. Пак не върви – тогава допри си пръстите до центъра на главата: любов към Бога, тогава ще разбереш! Като буташ брадата, носа, веждите, челото, то е човешко, но като побутнеш горе на главата, Божественото, тогава всичко се нарежда. На това място в умствения свят има стаица, дето иде Господ. Ако нямаш стаица, дето да иде Господ, на главата, и в сърцето си, да иде Господ… Да имаш две стаици: една – горе на главата и друга – на слънчевото сплитане, две места свещени, дето Господ да иде. За Любовта ще имаш горе на главата и за Обичта – на слънчевия възел. Тези две стаици, това е Божественият храм за Обичта и за Любовта. Всеки човек трябва да има това. Казвам: Това трябва да го пазите – бутни се по брадата, после по носа. Леко ще погладите носа.

Я изпейте „Махар Бену Аба“! (Изпяхме я.) Сега, когато вземем да мислим чрез обичта или когато вземем да мислим чрез любовта, тогава плазмата в човека се обновява. Щом този закон не действува, плазмата, от която човек е създаден, остарява, не се обновява. Остарява човек, изгубва плазмата. Първоначално капиталът, който Бог е вложил, плазмата, се разтопи и ти трябва да напуснеш Земята, нямаш капитал. При този процес на обичта и любовта, обновява се плазмата, тогава се обновяват червените кръвни телца. В един кубически милиметър кръв има 5 милиона червени кръвни телца. В един кубически милиметър кръв има 5–10 000 бели телца. Те са стражарите.

Казвам: Любовта е процес, който обновява живота. Писанието казва: „Които чакат Господа, които Го приемат чрез обичта и чрез любовта, обновяват се.“ Любовта трябва да бъде един обновителен процес за болните. Някои от вас, ако сте болни, неразположени, никой не може да ти помогне, причината на неразположението е много малка. Да се премахне е много трудно. Любовта е в състояние да я премахне. Тя е така дребна, че само тя може да я изчисти.

Казвам: Ще започнете да мислите. Да дойдете по този начин да се лекувате вътре. После да се появите по Закона на Обичта. Някой път правим нещата несъзнателно. 5–10 минути на ден човек трябва да прави нещо, дето да е будно съзнанието. И цар да си, ще си снемеш мантията, ще станеш като слуга. Ще направиш работата, без да мислиш какъв си ти. Работата, която вършиш, трябва да бъде повече от каквото и да е друго. Тогава научете песента „Махар Бену“ да я пеете хубаво, по 3 пъти на ден. Веднъж я изпейте за вашия ум, втория път – за вашето сърце, третия път я пейте за вашето тяло. До идната седмица я пейте всеки ден по 3 пъти. Не да ви

слушат другите. Спри се някъде, изпей си я. Изпей песента от любов! Сами да се вслушвате, като пеете една песен. Тогава по този начин ще се образува едно подобрение.

Без пеене животът в света не може да се подобри. Без обич, без любов животът не може да се подобри и всичко, каквото градим, ще бъде напразно. Няма да върви с нас, временно ще бъде с нас. Онова, вечното, трябва да го съградим върху скала. В себе си да имаш този процес, да съзнаваш, да приемаш добре.

Да се радваш, че умът ти мисли, да се радваш, че сърцето ти чувствува, да се радваш на всичко, което вършиш, и да благодариш на Бога от сутрин до вечер. Да благодариш и да работиш!

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

9-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 26.XI.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1941_11_28 Ново възпитание
лекция на Младежкия окултен клас

НОВО ВЪЗПИТАНИЕ

Отче наш.
„Махар Бену Аба“.

Имате ли тема? – /Имаме/. Четете. /Прочете се темата: „Отличителни черти на добрия, лошия“./

Ако турите думите добър цигулар и лош цигулар по какво се отличават? Защото има добри цигулари има и лоши цигулари. Лошият цигулар е по отношение на свиренето, иначе може да е добър човек. Добрият цигулар добре свири. Лошият цигулар, значи тоновете му не са верни има нещо изчофулено. Лошото в лошия цигулар не в неговия характер, лошевината седи по отношение на неговото изкуство. В думата лош, лошото е в Ш-то. Много материалистичен тон е. Когато един пергел не може да мери правилно де е погрешката? Понеже толкоз години учите казвате: „Той е лош човек.“ Когато дойдете да живеете не знаете да свирите тоновете на живота, не ги вземате правилно. Защото животът е цяло изкуство. То е най-голямата музика в света, която съществува. Хората толкоз години живеят и не могат да вземат тоновете на живота вярно. Вземете някой човек плаче, не знае как да плаче. Музикално кряскане има. Някой плаче, че като плаче домилява на хората, музикално плаче. Някой като плаче прави отвращение. Хората бягат от него, не искат да го слушат, защото плачът е музика. Да знаеш да плачеш то е отлично. С кой тон започват онези, които плачат? Толкоз години сте плакали, кой е тона на плача ви? Някой път като заплачете вижте кой е тонът на плача.

Вземете българската дума „дава“, тя е много добра дума. Не знаете в какво седи „дава“. В думата „зова“, как се произнася думата „зова“? Зова и дава. В съвременната музика като изкуство хората са достигнали едва да си изкарват прехраната и да направят малко удоволствие. Съвременната музика служи за изкарване на прехраната и прави малко удоволствие. Едва там са достигнали, да се удоволстват от музиката. Да имате ясна представа – музикално тоновете зреят като плодовете. Най-първо е като цвят, после завръзва, става стипчав, после кисел и най-после узрява. Един тон трябва да бъде зрял, тогава става сладък. Вие може да вземете един тон, докато не е узрял, може да вземете тона „до“, основния тон. Може един тон да го вземете на една металическа жица или на жицата на цигулката, образувана от някое животно или този тон може да излезе от човешкото

гърло. Когато един тон има влиянието на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля, има съвсем друг характер.

Та, понякой път говорим за музиката. Музика трябва да се счита знанието, което човек има да живее. Музиката да се вземе като възпитателно средство. Вземете психологически да кажем, вие сте неразположен духом. На какво се дължи едно неразположение? Не можеш да свириш, свириш, но не си доволен от свиренето. Нямаш обхода, не знаеш как да си туриш ръцете на пианото, не знаеш как да си туриш пръстите на цигулката. Или човек говори и не знае къде да си постави езика на небцето, не знае как да свири с езика. Мърда се там на пианото, ту го постави на небцето, ту при зъбите го поставя, мърда го насам натам. Или пък изкуство е да гледате. То е цяло изкуство да знаеш как да гледаш. Може да си развалиш настроението, защото не знаеш как да гледаш. Новото в науката е, човек най-първо трябва да се научи да гледа. Вие като срещнете човека, мерите го, погледнеш го в главата, после в краката, после на кръст го погледнеш каква широчина има, гледаш позата му и спирате там. Тогава защо го мерите? Погледнеш го отгоре, после отдолу. Като гледаш главата трябва да видиш, дали е свързан със слънцето, има ли нишка, после краката му долу дали са свързани със земята. Като го гледате на широчина, какви са полюсите му, южния и северния полюс какво отношение имат. Например, срещнеш един човек, искаш да знаеш баща му княз ли е, майка му княгиня ли е или искаш да знаеш баща му цар ли е, майката му царкиня ли е. Тогава вадите заключение. Ако главата не е свързана със слънцето, какъв човек ще бъдете? Ако сърцето не е свързано със земята, какъв човек ще бъдете? Или ако няма достатъчно светлина в ума ви, в мозъка ви, защото на светлината зреят плодовете. Ако няма достатъчно топлина в сърцето ви, не може да узреят чувствата ви. Казвате: „Защо трябва топлина?“ Сърцето на човека е почва. Едно семе посято в човешкия ум, едно семе посято в човешкото сърце, ако няма светлина в ума и ако няма топлина в сърцето, то не може да узрее. Ако няма светлина и топлина чувствата не може да узреят и мислите не могат да узреят. Мислите зреят. Казва някой: „Не ми трябва много светлина“. Няма да имаш достатъчно мисли.

Та сега човек има пет сетива. Елементарното хранене на тялото става чрез сетивата. Като пипаш, с туй ти храниш тялото си. Щом вкусваш, ти храниш тялото си. Трябва да се научиш и да знаеш, как с пипането да храниш тялото си, да знаеш с вкуса си да си храниш тялото, с обонянието да се храниш, със слушането да се храниш и със зрението да се храниш. После да се храниш с ума, със сърцето си. Най-после с вярата си да се храниш. Остават още други яденета. Вие ставате сутрин и сте недоволен. Какво значи недоволството? НЕДО/ВОЛ/ЕН. Вол какво значи?

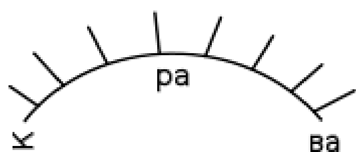

Фиг. 1

Вие считате думата „крава“ за позорна. Казвате: „Тя е крава“. К РА ВА, какво значи „ава“? (Фиг. 1). Крава – винаги носи светлина в света. Ава – е това, което храни света. Ава – е този, който мисли заради нас. Най-силната дума е ава. Ава Отче! Който е светлина и баща на всичко. Казваш: „Той е крава“. Кравите хранят света, млякото ти го приготвя. Ако не е кравата ти ще свършиш. Щом твоята крава те напусне свърши се. Докато кравата е в тебе, ти мислиш, всичко върви добре. Щом кравата си замине, ти от глад умираш. Думата „крава“ и ако турите „дава“ – тя пак е силна дума. Докато ти даваш разумно ти се ползуваш.

Фиг. 2

В даването е турен знака на вечността на Божественото начало (Фиг. 2). Тази линия не е произволна. А-то означава бременност. Когато в ума има някоя хубава идея, А-то означава човек бременен, има някаква идея в ума си или в сърцето си. На тия геометрически знаци, линиите са мощни. Направиш една линия, то е вечното, което не умира в света. Казвам: На най-хубавата дума ѝ дали друго значение. Казва: „Той е крава“. Щом е крава той е човек, щом не е крава, той не е човек. Лошото в кравата е в К-то. Тази буква, тя няма равновесие. Тя е като един човек, на когото едната ръка и единият крак го няма, отрязани са. К-то е човек с една ръка и един крак. Затова турили к-то на „крава“ и после (на) „краде“. Онзи, който краде, то иде от к-то. Вземете как са изопачени думите. Имате думата кол на български. На английски кол (call) значи да викаш, на български кол значи да го забиеш. На английски, англичанинът като каже кол, разбира повикай, българинът като каже кол, разбира да го забие. Как са влезли тия понятия в една и съща дума? Как се е научил човек да краде? От недоимък. Когато има изобилие в света кражба не може да се яви. Ти при едно езеро не може да крадеш. В един свят на изобилие кражба не може да има. Кражбата се явява при големия недоимък. От едно шише вода ти може да откраднеш, при едно езеро не може да крадеш. Ти при шишето може да бъдеш крадец, но от езерото колкото и да вземеш, никой нищо няма да каже. Една капка да вземеш от шишето без позволение, ти минаваш за крадец. После какво означава лошевината? Лошевината означава недоимък. Щом човек е лош, той е при лоши условия. Добрият човек е при добри условия, той (лош) не може да бъде. Лошият трябва да има всичко в изобилие и няма да бъде лош. Лошият е лош от недоимък. Психологически е така. Казва: „Какво да правя?“ Той тогава трябва да

мине от лошите условия да мине в добрите, нищо повече. Следователно, може да мине от едно състояние в друго. Да кажем, ако имаш в себе си 100 шишета, искаш да крадеш вода. На един километър има цяло езеро. Тогава за да не крадеш, иди при езерото. Няма да крадеш, иди при изобилието. Или някой човек се счита лош. Лошите са далеч от Бога. Бог е изобилието. Щом хората са напуснали Бога са се научили на лоши работи. Иди при Божественото в себе си, веднага ще се справиш с лошото. Всякога човек става лош когато му вземат нещо. Като го лишат от онова, което му е дадено, той е недоволен. Сега да кажем, вие сте недоволни. Светлина имате, очи имате, уши имате, нос имате, уста имате, крака имате, ръце имате и сте недоволни. Чудни хора, всичко имате и пак сте недоволни. В какво седи недоволството? Всичките хора правят тази погрешка, която често животните правят. Едно куче носи една кост. Види друго куче, че носи кост, остави костта на земята и иде да гони другото да му вземе костта. Онова куче е майстор, не може да го стигне, върне се, но не може да намери своята кост. В своето недоволство човек търси голямото благо, но оставя малкото благо, което има. Ние оставяме малките блага.

Казвам: При сегашните условия трябва да си дадете друго ново възпитание, едно ново разбиране. Ако ние не създадем един нов възглед за живота, както сега е построен животът, има някои работи, които трябва да се пресеят. Защото житото трябва да се овършее, да се пресее, да се изхвърли сламата, да остане чистото жито. Туй жито трябва да знаеш да го употребиш за храна. Аз считам: Възпитанието на хората то е обработване. Умът, мозъкът е една нива, сърцето е почва. Ако не знаеш как да посяваш в мозъка, мислите, ако не знаеш как да посяваш чувствата в сърцето, ако не знаеш как да посяваш постъпките в тялото си, те нищо не може да направиш. Най-първо ще се научиш да бъдеш градинар, да посееш мислите в ума, в сърцето, в тялото, тогава може да мислиш, че може да стане нещо от тебе в света. За да стане нещо от тебе трябва от твоята мисъл, каквото обработиш да го пратиш в света. Или от чувствата си да ги пратиш. Как става един художник, в какво седи великият художник? Ако той не е нарисувал една велика картина, може ли той да е велик художник? Или един музикант, ако не е свирил едно парче, второ, трето може ли да бъде музикант? Или един поет, ако не е написал едно, второ, трето стихотворение не може да бъде поет. Или един философ, ако не е написал няколко съчинения по философията може ли да бъде философ? Сега всички искате да станете велики без да оправите живота си. Искате без работа в ума си да станете умни хора. Искате без работа в сърцето си да станете добри хора. Или искате без да работите в тялото да станете силен човек. То е невъзможно. Трябва да се тури една здрава основа. Казвате: „Трябва да бъде морален човек“. То е празна дума морал. Ще се хванеш за главата, ще кажеш „Слава Богу“, като се обезсърчиш ще хванеш главата си

и ще се зарадваш, че Господ ти дал една отлична глава. После ще попиташ сърцето си, което тупа, знаеш каква музика има сърцето. Вие не сте слушали музиката на сърцето. Никога не сте слушали по-хубава музика от ритъма на сърцето. Аз съм забелязал някои птици как изтръпват като ги хвана. Туриш ръката на сърцето, усеща един голям страх. Аз я хвана, казвам и че съм я хванал само да видя как бие сърцето ѝ. Тя постепенно утехне, утихне като че се усмихва. Мисли, че някоя котка я хванала да я яде. После я поглаждам и пак пипам сърцето ѝ, става ми приятно, образува се връзка. Тя се укротява, туря я на ръката, тя седи. Казвам: Сега си свободна. Хвръкне. Поглежда и си замине. Дайде някъде кацне, обърне се към мене и ме погледне. Ти казваш: „Птичка“. Но то е малка душица, тя казва: „Много ти благодаря. Благодаря ти, че ме остави жива иначе можеше да ме претрепаш“. Казвам: То е новото. Кое е новото в света? Новото в света е любовта, която трябвва да дойде. Любовта е да направиш една връзка с Бога. Новото в света е да направиш една връзка с обичта. Тогава ще намериш баща си и майка си в света. Ако не намериш баща си и майка си, твоята работа е свършена. Или казано другояче: Умът ти трябва да мисли, сърцето ти трябва да дава ритъм. Нещата на сърцето трябва да зреят. В умът се посаждат, в сърцето зреят и в тялото се употребяват. Посаждането е в ума, посяваш в сърцето, а пък узряват в тялото. Тъй щото вече имаш узрелите плодове, с които се храниш. Туй го наричат характер, наричат го воля, велик човек, талантлив, гениален, кръщават го с разни имена. То са фирми. Занимаваш са с колониални стоки, някое дружество.

Цигуларят казва: „Какво да правя?“ Казвам: Ще свириш хубаво. Като хванеш цигулката ще знаеш как да я хванеш. Цигуларят като хване цигулката, ще знае дали ще може да свири или не, дали ще стане цигулар. Всеки може да стане цигулар. Гледам, някои пеят. Гледам, някой написал една песен, че аз не може да прочета. Т-то го написал като френско f, трябва да дешифрирам.

Та първото нещо да си образувате ясна представа за себе си, да знаете да гледате правилно. Как трябва да гледате сега? Сутрин някои деца има като станат наведат главата си надолу, дигнат задницата си и плачат. Питам: Защо плаче? Не се дига главата. Онези, добрите деца като стане дигне си главата, погледне весело, другото ще се наведе надолу, плаче, тъй като да разправя нещо. Ти станеш сутрин, недоволен си, нали същото нещо. После в ставането си трябва да бъдете много внимателни. Понеже човек има много прешлени по гръбначния стълб, всичките прешлени имат свое предназначение, може да дойде прешлена да подщипне някой нерв, схване си гърба не може да станеш. Като се събудиш простри краката си, не бързай да станеш, полека внимателно да не разклатиш гръбначния си стълб. Музикант трябва да бъдеш, да не повредиш някой тон. Вие не сте

ставали музикални. С кой тон ставате сутрин? Разправяше ми един доста духовит човек евангелист беше, казва: „Като се събудя сутрин казвам си: „Стани, Иване“. На себе си казва, но не става. – „Е, Иване много си мързелив, стани!“ Пак не става. Сега двама си говорят „Иване, стани“. Казваш: „Иване, стани!“ Кой е тонът? Знаете какви тайни има, които не подозирате. Речеш да стъпиш с десния си крак, помръдваш палеца, ти не съзнаваш, но палецът се мръднал. Или се мръднал до него пръста или вторият пръст, или третият. Всеки пръст показва. Ако знаете тия работи ще станете суеверни. Или някой път вие станете сутрин, пък си проточите краката, изкривите си устата, правите някои гримаси, които са много смешни. Като станеш ще направиш най-доброто движение. Сутрин като станеш ще хванеш главата си. Ще поздравиш главата си защото тя е най-тежка. Трябва да се научите да не измъчвате себе си. Ние сами сме мъчители на себе си. Всеки човек измъчва себе си повече от другите. Станеш сутрин, започнеш да се мъчиш. Не се мъчи. Сутрин като станеш премахни всичкото мъчение. Ти натрупваш всичкото мъчение. Хората спят, защо спят хората? Вие сте ученици на земята, значи учили сте вечерно време отивате в другия свят да ви прислушат. Вие сте били на изпит и като се върнете сутрин, ако сте получили добра бележка, разположени сте; ако са ви скъсали на изпита върнете се неразположен. Тогава ще кажете: „Днешния ден ще уча“. Като спиш другата вечер дадеш хубав изпит, върнеш се весел. Учете хубаво. Спането е отиване в другия свят на изпит. Тук учите, там давате изпит. Щом учиш добре, щом спиш добре, значи добре си издържал изпита. На земята трябва да работиш. Тук е учението. Някой казва: „Защо съм дошъл на земята?“ Да учиш. Всяка вечер ще дойдат да те прислушват, турят ти едно, две. Всяко нещо, което знаете трябва да го прилагате. Има старомодни мисли. Нали преди 50–60 години имало мода, не съм ги виждал, такива малко. Един голям обръч направен и така се носили младите моми, дамите. Като дойде при нашата врата не може да мине, трябва да наведе обръча и така да мине. Този обръч трябва да го надигне, да го наведе и така да влезе. После дойде друга мода, имаше такива седла, турнели. След турнелите дойдоха корсетите. Кръстът свит, като на оса, пристегнат стомаха. Искаха линия да се даде. След туй дойдоха на мода острите обуща. Като влезе някой казва: „Много остри обуща“. След острите обуща дойдоха обуща, които скърцат. Тъй направен гьона, между двата гьона турено нещо, че като върви скърца. И млади и стари като вървят скърцат обущата. Дето мине го познават. Обущар, който направи обуща да скърцат минаваше за добър обущар. Сега вече не скърцат. Защо не скърцат? Понеже имат да дават. Всеки иска да го не чуват. Едно време, ако ходиш гологлав полудял си мислят. Сега вече гологлави вървят. По-рано, ако те видят бос се считаше срамно, сега боси ходят. Изменят се положенията. Краката понякой път трябва да дишат, обущата да ги направят хигиенични. Ако видят някого със скъсани

обуща казват: „Съвсем закъсал“. Сега вече изкуствено турят дупки на обущата, намирам,че е доста хигиенично.

В новото възпитание човек трябва да благодари на Бога такъв какъвто е. Другите хора трябва да го поощряват. Всеки човек е създаден има тяло, глава. В дадения случай като са мислили как да го направят, какво тяло да му дадат то е най-доброто тяло за сега. За в бъдеще по-добро ще дадат. Ако туй тяло не можеш да употребяваш както трябва, ако ти дадат по-добро как ще го употребяваш? Та първото нещо да се научите да бъдете доволни, което имате да го използувате. Пък няма нещо по-хубаво в света да бъде човек доволен. Има някои работи, които го чакат. Всеки ден носи със себе си някое благо. Да кажем, ако вие сте длъжен някого да идете да го събудите, как ще го събудите. В събуждането, ако идеш и стреснеш този човек, разтърсиш го, може да му причиниш вреда. Когато събуждаш някого, много малко трябва да го пипаш. Понеже двойникът му е извън леко ще го бутнеш, че човек трябва да даде сигнал, че се връща. Другояче е опасно. Може да ви дам една идея.

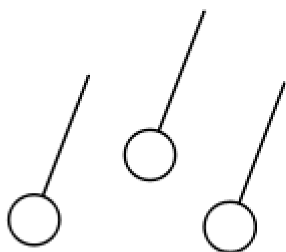

Фиг. 3

Представете си такива топки, които са свързани за такива нишки (Фиг. 3). Две нишки може да се преплетат, тогава човек не може да влезе в тялото си. Ти по нишката ще се върнеш. Като ходиш от тялото има нишка, по която ходиш и по нея ще се върнеш. Ако се преплете ще се върнеш неразположен, не можеш да влезеш в тялото. Разправяха един случай: Един индус давал сеанси на хипнотизиране. Една млада мома американка, която не вярвала в туй, за да ѝ докаже, че е вярно, той я приспива в магнетически сън за 10 часа. Излиза навън, удря го един автомобил и той умира. Тя остава приспана. Никой не може да я събуди. Този, който я приспал, трябва да я събуди. Казвам: Ти като заспиваш, трябва да си туриш една хубава мисъл. Ще пееш. Затова се молят хората. Четеш молитва, ще те пазят. Ти като заспиваш се ще помолиш да те пазят и като ставаш пак трябва да се помолиш. То са предохранителни мерки. Та сега хората са в света и мислят. Те са в един много сложен свят. Тогава ще поставим основата – Връзка с Бога. Ако ти не си свързан с Бога в твоето съзнание, няма най-първо да имаш достатъчно енергия да зреят мислите ти. Някой казва: „Аз вярвам в Бога“. Нищо не значи. Когато мислите ти зреят – ти си с Бога свързан. Когато чувствата ти зреят – ти си с Бога свързан. Когато постъпките ти влизат в светлината и ти можеш да се

ползуваш от тях – ти си свързан с Бога. Щом ти не можеш да използуваш своята мисъл, щом ти не можеш да използуваш своите мисли и постъпки – ти не си свързан, връзката ти не е правилна. Всеки човек, на който мисълта работи, зреят мислите му – той е свързан с Бога. Имаш тази светлина, при която мислите зреят. Имаш Божествената топлина, при която чувствата зреят и в тялото имаш Божествената сила. Божествената светлина, при която човешките мисли зреят, Божествената топлина, при която човешките чувства се оформят и имаш Божествената сила при която постъпките си изявяват. Ако мислите ти не зреят, ако чувствата и постъпките ти не се оформят ти нямаш вътрешна връзка. То е новата религия в света. Щом се свържеш с Бога знаеш как да работиш. Тогава ще разбираш кравата, не че той е крава, но като кажеш „крава“ ще ти стане приятно. Докато твоята крава живее в тебе – ти си човек, щом кравата излезе – от тебе нищо не става. Умът ти е една отлична крава, сърцето ти е една отлична крава и тялото ти е една отлична крава. Докато тия крави са у тебе, ти всичко може да постигнеш. Щом тия крави заминат ще дойде сиромашията. Бъдещето на човека зависи от неговата глава. Бъдещето на човека зависи от неговото сърце, зависи от неговото тяло. Три неща трябва да бъдат свещени: главата да е свещена, тогава хубавите работи ще се явяват, сърцето да е свещено, симпатичната нервна система и тялото да е свещено. Имаш едно отлично тяло, едно отлично сърце и един отличен ум. Туй е човекът. Казвам: Сега вие искате да станете ангели. Че вие човешката глава, която имате не може да я използувате. На новите хора предстои една голяма задача – да изменят възпитанието. Възпитанието е механическо. Хората искат да бъдат богати, но то е механично. Искат да бъдат силни, то е механично. Ако един човек не може да обработва мозъка си, ако един човек не може да обработва сърцето си и тялото си, той не може да разбере живота. Казвам: Поправянето на човека не става внезапно, но с малки усилия. Един млад ми разправяше: „Искам да направя нещо и все отлагам, отлагам. Не зная къде е погрешката.“ То е един недостатък у българина. Българинът постоянно отлага. Искаш да направиш нещо кажеш: „Не му е времето“, чакаш. Ако искаш да се развиваш правилно дойде ти на ум да дигнеш някое камъче, дигни го. То е малко усилие, което се отразява върху този център. Някой път ти дойде на ума да идеш някъде, не отлагай, иди. Не да туриш една мисъл – да обиколиш земята – изискват се големи усилия. Искаш да идеш 10-на метра някъде, иди, не отлагай. Станеш сутрин не отлагай. Казваш: „Пет минути, че после ще стана“. Стани, не отлагай. – „Студено е отвън.“ Стани, тури си дрехата, след 10 минути пак легни. Стани, ще добиеш един навик. Седиш на стола, дойде ти на ум, че трябва да станеш. Стани, походи, после пак седни. Дойде ти на ум да напишеш едно писмо. Направи го, не го отлагай. Стани, напиши 5–6 реда. Стани. Ти с туй малкото усилие ще поставиш една добра основа на характера си. Казвам: Всичките добри начала,

колкото и да са малки, не ги отлагай. Една добра дума, кажи я. Искаш да пееш, стани, попей си малко. Вие искате на някоя сцена да ви слушат хиляди хора, затова на сцената да пееш се изискват големи усилия. Ти сам като се слушаш доста добра публика си. Сутрин като станеш започни да пееш. Музикалните сили в невидимия свят, щом започне някой да пее, там има доста голяма публика да те слуша, ти обръщат внимание. Щом запееш от невидимия свят те слушат, турят веднага ухото, казват: „Пейте." Вие речете да пеете, казвате: „То са празни работи". Или да кажем имате нещо в говора грубо. Знаете колко груб е човешкият език – „Какво искаш", „откъде идеш" /Учителят грубо ги изказва./ Така не се говори. Никак не е музикално. Как трябва да кажеш: „В какво вярваш". Не се говори така. Вярваш ти в Бога. Ти имаш едно от най-великите същества, отправяш ума си към Него, ще се спреш с всичкото благоговение, което имаш, ще отправиш една хубава мисъл. Тогава в умът ти ще дойде Божието благословение. Всичкото щастие, което търсите в света ще дойде отгоре. Ако ти не отправиш умът си както трябва, какво очакваш от Него? Ти искаш да се отнесеш грубо, пък Той да направи един гениален човек от тебе.

Да ви преведа този пример. Казват, че патката е много глупава. Една патица с 10–15 патета ги води към реката. И патокът върви с тях. Един голям плъх хваща едно пате за врата и държи патето, не го пуща. Патокът хваща плъха, но той не пуща патето. Завежда го в реката и натиска плъха във водата. Той пуща патето, изважда го над водата, вижда го че мърда, пак го потапя във водата, пак го изважда – докато плъхът престанал да мърда. Като не мърда, оставя го на брега. Казва: „Когато патицата води патетата, нямаш право да буташ патетата". Казвам: Трябва да имаме нещо много благородно в характера си. Първото нещо е самовъзпитанието. Ако нямаме самовъзпитание не може да се ползуваме от знанието. Знанието е едно благословение. Музиката е едно благословение. Хубавите чувства са едно благословение. Хубавите постъпки са едно благословение. Хубавият поглед е едно благословение. Хубавото слушане, хубавото пеене е едно благословение. Уханието, пипането е благословение, навсякъде, във всичко за човека. Направете един опит – отнесете се добре с когото и да е и ще видите, че всякога, когато се отнасяш добре с някого и с тебе ще се отнесат много добре. Още същия ден и други ще се отнесат добре с тебе. Както се обхождаш с другите така и с тебе ще се обхождат. Ти си майстор, но за теб ще се намери майстор да те обходи. Както мислим за хората така и другите ще мислят за тебе. Всичкото хубаво, което създадем се връща към нас. Например, вземете един дрехар. Ако ушие хубава дреха да приляга, прочува се. Щом скрои няколко хубави дрехи, всеки него препоръчва. Казвам: Ние се препоръчваме с нашата мисъл, с нашите чувства и постъпки в духовния свят. Вие мислите, че в тайно мислите, но тайните

мисли тебе те препоръчват. Тук никой не знае, в духовният свят знаят какво мислиш, преценена е. Ако мисълта ти не е хубава, завръща се назад. Ние сами се спъваме в живота. Каквото мислите, мисълта е, която ще оправи вашият път, ще отвори вратата. Вашите чувствувания, са които затварят вашата врата и вашите постъпки отварят. От невидимия свят е това. Сега казвате: „Кой знае, не е така, кой знае“. Тук на земята не знаят, но оттатъка знаят. Може ли някой ученик тук от отделенията да свърши университет, ако не е учил? Всичките учители са толкоз внимателни, че всеки учител знае колко е способен ученикът. Най-способните ученици да вървят напред, но онези, които незнаят да останат да учат. Който се учи го знаят и който не се учи, пак го знаят. Не може да очаквате успех, ако не учите. Ще мислиш най-хубавото в дадения случай в себе си. Най-хубавите чувства ще имаш ти сам в себе си, не отвън. Отвън после ще дойдат. Добрите постъпки, които ти само знаеш, не това, което другите виждат. Минеш някъде, ритнеш една котка. Никой не те видял, но е лоша постъпка. Защо ще я риташ, погали я. Или минеш покрай някое дърво и хванеш някое клонче и го счупиш. Защо ще го чупиш? Или минеш някъде откъснеш някое листо. Защо ще късаш? Не късай никое листо, туй дърво може да поплаче. Като откъснеш листа от дърветата може да поплачат.

За да си проправите път трябва да знаете да плавате. Който знае да плава, не се дави; който не знае да плава, се дави. Човек, който не знае да мисли той се дави; човек, който не знае да чувствува се дави; който не знае да постъпва, се дави в света. Ще мислиш както плаването. То е сила, чувствуванието е сила и постъпките са сила. Три неща има, от които зависи нашето бъдеще. Туй трябва да бъде магическата тояжка. Носете в мозъка си хубавата мисъл – то е магическата тояга. Щом имате хубавата мисъл то е магическата тояга. Щом имате хубавите чувства – то е магическата тояга. Щом имате добрите постъпки – то е магическата тояга, тоягата на мага.

Сега някои ви е страх да не би някой да каже лошо заради вас. Хубаво, ако говорят хубаво заради вас и вие не го заслужавате, какво се ползувате? Допуснете, че хората имат хубаво разположение спрямо вас. Но допуснете, че имате развален стомах. Дадат ви ядене, плодове хубави, но вие щом ядете идат болки. Хубавото разположение на хората ще ви даде повече страдание. По-хубаво е да имаш здрав стомах, че като ти дадат сух хляб да ти е приятно яденето. Хубаво, не после да се превиваш. Добрият живот е за предпочитане пред богатството. Богатството с добрия живот е на място. Когато човек живее добре и има богатство, на място е. Когато животът му не е добър, не е нормален, богатството не може да го ползува. Ако стомахът е здрав, яденето е на място. Яденето може да ти причини страдание. Богатство е в света да имаш хубави очи да се радваш. Богатство

е да имаш хубави уши и да слушаш. Богатство е да имаш хубаво ухание и да ядеш сладко – тогава богатството е на място. Ако туй богатство носи тежест, защо ти е? Другите ще се ползуват, вие не се радвате. Някой път някой харесва очите на другите повече. Не е в цвета. Че очите били сини или черни, или кафяви, то не е най-важното. Като погледнеш човека в очите да видиш характера на чист извор, като че клокочи бистра вода, прозрачна, всичките песъчинки се виждат, няма бръмбърчета във водата. Такъв поглед трябва да излиза от очите на човека. Сега то е самовъзпитание. Аз може да ви дам наставление, как трябва да се живее. Мъчно може да се научи човек да мисли право. Единственият човек, който може да влияе върху себе си то е самият човек, ако може да влияя върху другите то е временно.

Та казвам: Онова, което Бог е вложил в нас, то ни влияе. Външните условия, които са дадени те са второстепенни. Най-голямото влияние има онова, което е вложено в теб. Външните условия са второстепенни и третостепенни. Но важно е онова, което ти носиш в себе си. Като срещнете някой човек, който е умен – радвайте се, че е умен и поучавайте се от него. Да кажем, че той е добър, дружи с неговото сърце; ако той е умен, дружи с неговия ум. Вижте методите, с които той работи. Вечерно време вие спите понякой път и сгъвате десния крак, пък левия проточите; някой път сгъвате левия пък проточите десния. Някой човек тури дясната си ръка под лявата и обратно или тури ръцете си отстрани, някой път тури ръцете си на гърдите. Ако ръцете са отстрани на тялото ще имаш един резултат. Ако дясната е под лявата или лявата под дясната ще имаш друг резултат. Ако лежиш на гръб можеш да имаш кошмарни сънища. Дойде някой натисне те в съня, събудиш се. Има хора, които спят с лицето надолу, други спят на лявата или на дясната страна. То са разни навици.

Тогава в туй мязате на следния пример. Събират се един французин, един германец, един англичанин и един русин. Видели, че се задават два орела. Германецът отишъл да види какво са писали в библиотеките за това. Французинът отишъл да види какво пишат вестниците. Англичанинът взел чантата си и отишъл да види мястото отдето идат. Славянинът легнал на гърба (си) и казва: „О, това са орли". Англичанинът е на място, германецът е на място, французинът е на място и русинът е на място. Русинът легнал на гърба си и казва: „Това са орли". Вие или сте французин, или сте германец, или сте англичанин, или сте руснак. То са четири метода. Славянинът казва: „Сега за два орела няма какво да ходя там отдето идат т. е. няма какво да правя справки нито в библиотеката нито в редакцията, аз ги зная, че това са орли, нищо повече". Не, като видиш орлите ще отидеш при Господа, англичанин ще бъдеш. После пък ще изучаваш орлите какви са техните навици,това са библиотеките. Ще

изучаваш какво орлите правят. И като славянин ще легнеш на гърба си да ги погледаш как хвъркат.

Новото в света е човек да се радва на ума си, да се радва на сърцето си и да се радва на волята си. Да се радва на ония богатства, които са вложени от хиляди поколения в тялото. Да се радва на ония чувства, които са вложени в сърцето и да се радва на ония мисли, които са вложени в зародиш да ги обработва. Да стане един отличен градинар. Я изпейте „Махар Бену Аба“. /Изпяхме я/.

В музиката един тон е хубав, когато има светлина. Когато тонът няма светлина той е само звук механичен. После тонът трябва да носи топлина в себе си и да носи и сила. Такъв един тон щом го слушаш произвежда много приятно впечатление, дава живот и ти си доволен. Щом няма светлина, щом няма топлина и сила, тези звукове са, които дразнят. Някой пее една песен, че те дразни. Всяка песен в музиката трябва да носи светлина, топлина и сила, да носи една органическа и психическа сила. Сега трябва да се учите, че да сте доволни от себе си. После като произнесиш една дума да ти е приятно. Законът и там е верен. Една дума, която носи светлина, топлина и сила е приятна. Дума, която не носи светлина, топлина и сила не е приятна. То са качества, трябва да се усвоят. Ако ги усвоиш вече има голяма придобивка в човека.

Ценни думи са, които имат светлина, топлина, и сила. Природата цени думи, които имат светлина, топлина и сила. Природата цени тонове, които носят светлина, топлина и сила. Те са Божие благословение в света.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
10 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 28. XI. 1941 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1941_11_30 Роденият

РОДЕНИЯТ

Отче наш.
„В начало бе Словото“.

3-та глава от Ев. на Йоана от началото до 22-ри стих.

Ще говоря върху раждането на човека. Всички се радват, когато се роди някой. Нещата, които се раждат, трябва да бъдат добре организирани. Често се ражда някаква идея в нашия ум, която не е добре организирана, причинява едно болезнено състояние. При някои чувства се раждат, изпъкват. Тогава човек към туй чувство е тъй свързан, както една майка с детето си. Има нещо вложено от себе си в него, от своята кръв. Човек, за да живее на земята трябва да се е родил, който не се е родил не може да живее. Някои искат без да са родени духовно, да живеят, това е невъзможно. Едно пясъчно зърно не може да има онази радост, която зърното има. Зърното има страдания, но има и радости. Пясъчното зърно няма тия страдания, но няма и тия радости. Някои искат да бъдат като пясъчни зрънца. – Могат. Някои искат да бъдат като диамант, но диамантът има органически произход. Диамантът по някой път страда от болки. Той има треска. Щом диамантът страда от треска, не може да отразява слънчевите лъчи, потъмнява. Ако вие носите един диамант и той изгуби своя блясък, вие сте болен. Диамантът не може да ви помогне и той се зарази от вас. Камъните се заразяват от хората.

Всичките хора казват: Кой го е видял. Има три вида виждане. Има едно виждане, външността на нещата, има виждане, при което виждаш съдържанието на нещата, и друго виждане, при което виждаш вътрешния смисъл на нещата. Преди време ходих да гледам картините на художници, които рисуват, че искат моето мнение. Какво е моето мнение за художниците? Казвам: Три неща виждам в художеството. Ако в картината на един художник има изобилно светлина, изобилно топлина и изобилно сила, той е художник. Щом няма светлина, той не е художник; щом няма топлина, той не е художник; щом няма сила, той не е художник. Туй е моето определение. Под думата светлина разбирам, простор да има в картината, дълбочина и външна красота. Под думата топлина разбирам, съдържание да има картината, а под думата сила – изражение да има картината. Значи, ако нямам в себе си простор, широта и съдържание – съдържанието зависи всеки предмет да е поставен на своето място – аз не съм художник, критиката на художниците може да не е Божествена. Аз

казвам тъй: Ако един художник има повече неприятели в картината, защото в картината предметите се бунтуват. Някои предмети не са поставени на място и се бунтуват, трябва да ги постави на друго място. Някои са привилегировани, турил ги на първо място. Този не е художник. Ако в картината има толкоз, колкото да му се сърдят, колкото и да му се радват, той е обикновен художник. Ако от 50 нагоре се радват и останали само 25% да му се сърдят, наближава към талантливите, като останат само 10% да му се сърдят, той е пълен талант, когато няма нито един да му се сърди, той е вече гениален, турил всяко нещо на мястото, всички са доволни от него, всички го хвалят.

Та казвам: В родения трябва да има светлина, организмът му да има светлина. Роденият трябва да носи топлина, роденият трябва да носи и сила. Ако не носи, той не е роден. Направили са го обикновени художници. То е болезненост в художника. Сърдят му се някои предмети. Преди години един художник ми донесе една картина, с два вола. В началото не обърнах внимание, но след време като разглеждах картината, гледам единият вол има четири крака, но другият има три. Въртя насам-нататък картината, няма четвъртия крак. Дойдоха художници от Академията, питам ги, къде е четвъртият крак. И те гледаха, и те не можаха да го намерят. Търся да има някаква сянка, няма. Досещане трябва, че е някъде. В бързането така направил, художникът картината. Този художник иска да каже, че човек има една теория, че човек като животните, като ходил на четири крака, като започнал да се подига, вземал една тояга да се подпира. То е третият крак. Та и този вол е с три крака, взел е да се подига. Доста умно е направил този художник. Един вол да е еволюирал малко, иска да стане човек с три крака, подпира се.

Казвам: Животът е наука, в която човек трябва да създаде най-благоприятните условия за себе си. Най-първо човек трябва да вярва в това, което другите носят заради него. Някой казва: Вътрешен живот. Ние преди да дойдем на земята бяхме отвън. Щом дойдохме на земята сме отвътре. Сега някой ще каже, че вътрешният живот е най-важен. Относително е така, но във външните условия животът не може да се прояви. Без въздух не може да се прояви, без топлина не може, без храна не може, без окръжаващите хора не може. Един философ, за да философствува, трябва да има някаква среда, която да се интересува от неговата философия. В какво седи философията на нещата? – Да намериш отде излязла водата, щом като намериш, каква философия става? Далеч си от извора, може да философствуваш, но дойдеш до извора, каква философия ще имаш? От извора повече не може да идеш, каква философия ще имаш. Значи преди философията има друга наука, с която хората са запознати. Всичките науки в света, каквито и да са , помагат на

човека, те са пътища да се домогне човек до Божествената Любов. Ако си поет, поезията е път за Любовта, философията е път за любовта. Та казвам: Всичките други науки са път за Любовта. Някой ще каже: Аз зная любовта. Как знаеш любовта, когато не знаеш другите науки? Да ви обясня сега. Един обикновен цигулар може да знае главата как да свири, знае 7-те тона, взема ги вярно и полутоновете и повишенията и понижениятa. Те са елементи, които ако знаеш, как да ги съединяваш, ще образуваш една песен. Например как в музиката, на една песен ще дадеш съдържание? Сегашните музиканти не знаят кой тон в музиката дава съдържание. Правят разни опити, експерименти. Значи има неща, които схващат. Тоновете и те растат. Според моето схващане, според както аз съм изучавал музиката, тоновете се раждат, цъфтят, зреят и се ядат. Щом, който не може да яде тоновете, не ги знае. Като ядеш един тон, ще го знаеш: „ре“, ли е; „ми“ ли е; „фа“ ли е; „сол“ ли е. Като го изядеш, ще знаеш повишен ли е, понижен ли е. Сега да вземем една от сегашните музикални гами: до мажор. На до-то има повишение, няма понижение. Започва без повишение. Основният тон, не е цял тон, половин тон, не може да го понижиш, има повишение. Ре е взело половината тон от до. Основният тон минава за до. Основният тон показва, че той се намира в света на топлината. Защото в музиката нещата без топлина не може да растат и не може да се проявят. Тези тонове, които се повишават, са студени, тези, които се понижават, са топли. Следователно, като ги изпееш, трябва да дадат сила. Светлината, топлината в музиката дават израз, красота на тона. То е сега философия. Как ще изядеш един тон? – Че Христос казва: Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот. Как ще Го ядеш? Жив човек яде ли се? Там е изкуството да знаеш как да ядеш! Вълкът още не се е научил да яде, овцете още не са се научили как да ядат и хората още не са се научили да ядат. В пълното, в хубавото ядене, няма никакъв излишък. Дотогава, докато имате излишъци в себе си, вие не знаете да ядете. Щом ядеш и няма излишъци, ти си се научил да ядеш, то е безсмъртието. Там дето има излишъци, хората умират. Дето няма излишъци, хората живеят. Как да го разберем? То е друг въпрос. Определено, какво нещо е безсмъртието. Сега аз не искам да ви турям в противоречие, понеже целият свят и всичките хора сме в противоречие със законите на природата. Нашата мисъл е в противоречие, нашите чувства са в противоречие, нашите постъпки са в противоречие. Според мене, аз сравнявам хората така: когато противоречията са големи в сърцето, този човек не знае да чувствува. Когато противоречията са големи в ума, този човек не знае да мисли. Когато противоречията са големи в постъпките, този човек не знае да постъпва. То е като художеството. Противоречията в мислите трябва да започнат да се намаляват постепенно докато дойде да имаш една две погрешки – тогава наближава да бъдеш гениален в мисълта. Ако човек не стане гениален в мислите, той в

царството Божие не може да влезе. Има гениални обикновени хора, има гениални талантливи хора. Гениалният какъв трябва да бъде? Гениалният трябва да бъде безсмъртен. Безсмъртието показва, че човек има всичките условия, с които може да поправи всичките свои погрешки. Значи, някои идат в света да поправят. Ако вие сте от гениалните безсмъртни, като дойдете на земята, ще поправите всичките погрешки, всичко ще бъде лесно. Ако не сте, ще се намерите в голямо затруднение, от незнание.

Та казвам: Ако вие се родите от една овца, ще научите толкоз, колкото овцата знае. Ако вие се родите от една невежа майка, ще знаете толкоз, колкото тя знае. Ако се родите от Бога, тогава ще знаете, което Бог знае. Сега знанието няма да дойде отведнъж. Вие искате да имате знание да уредите вашите работи и да подчините всичките хора да ви се покланят, като божество да бъдете. Роденият от човек е човек, който обича всичките хора и като изправи всичките погрешки постепенно, помага на всичките други и те да изправят погрешките си, показва им пътя, по който начин да поправят погрешките си. Показва им пътя по кой начин да мислят добре; показва им пътя по кой начин да чувствуват право; показва им пътя по кой начин да постъпват право. Защото, ако ние не знаем да мислим, в картините ни няма да има простор. Ако не знаем да чувствуваме, чувствуването е да придобиеш топлина. Има една органическа топлина, която е необходима. Без тази топлина никакво чувство хубаво в човека не може да се роди и не може да се развие и не може плод да даде. Има една естествена Божествена светлина, само чрез нея може да се намери любовта. Да кажем един художник вижда това, което другите не виждат. Хиляди работи вижда. Хиляди работи има нахвърлени в картината, колко остър поглед трябва да има той, за да види всичко това! Обикновеният човек гледа, но много малко вижда. Художникът вижда много работи едновременно. Казва някой: Аз не искам да бъда художник. Ако ти не си художник, в Царството Божие не може да влезеш. Ако ти не може да виждаш хубавите и лошите работи, ти не си художник. Лошото, то е сянка на живота. Сенките може да ги туриш много светли, или може да ги туриш много тъмни. Никаква лъжа не се допуща. Ще туриш сенките толкова, колкото трябва. Ако туриш повече сянка, лъжа е; ако намалиш сенките, пак е лъжа. Ще туриш сенките толкоз, че да покажат човека такъв какъвто е. Някой път аз гледам черни сенки турени под очите отдолу и отгоре. Казва: Потъмнели очите. Аз виждам светът какъв е. Турил повече сенки, то е лъжливо състояние на човека. Или ти си песимист, ти си турил повече сенки. Казва: Не си струва да (се) живее. Ти си нарисувал една лъжлива картина. Казваш: Аз съм в Царството Божие. Не си там. Пак е лъжлива картина. Ти трябва да идеш там дето си, не там дето не си. Казва: Аз имам Божията Любов. След половин час го гледам, рукнали сълзи, плаче. В Царството Божие няма плач. Сега с тия промени, които стават във

вас, вие приличате на природата, защото промените във вас, са промени в цялото човечество. Трябва да знаеш една промяна щом стане, откъде иде: от Америка ли иде, от Африка ли иде, от Азия ли, от Европа, от Австралия, от някои острови, от България, от Германия, от Русия, откъде иде? Имате един анализ, който показва състоянието на хората, какво е в света.

Роденият дошъл да се учи. Вие искате да станете богати. Питам: Знаете ли защо ви е богатството? Всичките хора се раждат сиромаси, нищо не носи със себе си. Богатите и всички първоначално се раждат сиромаси. Като израснат, станат богати. Защото другояче да се принесе през пространството, трябва да е беден, да няма никаква тежест. С такова тяло, ангелите през пространството не могат да го принесат. Трябва да бъдеш по-малък от един съвременен атом, в размер. Една 25 милионна част от милиметъра, в диаметър да бъдеш в тялото, че така ангелите да те пренесат. Туй дребното същество е една 25 милионна част от милиметъра, туй същество почва постепенно да расте и погледнеш станало голям човек. Като заминеш за другия свят, пак ще се смениш по същия начин, ще идеш в Царството Божие. Сега вас ви е страх от тия промени. Ако житното зърно не падне и не умре, то само остава, няма живот; ако умре, има живот. Та казвам: Ако човек не мине през смъртта, той не може да влезе в живота. При сегашните условия, при които се ражда, той трябва да умре. То са две състояния – едното смаляване отгоре, от невидимия свят. И ангелите, големите същества, когато искат да се въплотят и те се смаляват. А пък когато един човек иска да влезе в небето и той трябва да се смали. В онзи свят ще растеш и там има растене. Като идеш в оня свят ще растеш. Кой от вас помни 9-тях месеца, когато сте били в утробата на майка си? Нищо не помнят децата. Макар, че съществува това нещо, може ли да го докажеш. Да докажеш на детето, че е било в утробата на майка си? – Не можеш. Ако не вярваш на другите хора, как ще ти докажат? Казвам: Сега ние сме в утробата на природата, на земята, тя е майка ни сега. Трябва да ни роди, едва сега сме се събудили. Някой пясък още не се е събудил, някои животни постепенно се събуждат. Човек се е събудил и е дошел до самосъзнанието, разбира страданията и радостите. Остава му още една степен, дето да влезе и да живее без страдание. Сега ние се плашим от голямата работа. Казва: Труд трябва. Духовният човек трябва да работи, светският трябва да се труди, лошият трябва да се мъчи. Мъчението е едно училище, трудът е едно училище и работата е едно училище. Това са степени. В какво седи мъчението? При мъчението, материята е гъста, при труда е по-рядка, при работата имате най-добрите условия, при които може да се развивате. Казвам: Вие може в кръвта си да носите мъчението. В какво седи? Ако кръвта ви е много гъста, ще се мъчите. Ако кръвта ви е по-рядка, ще се трудите, ако е така нормална, кръвта ви, както природата я (е)

създала, без примеси, вие ще работите. Само в една чиста кръв – под думата чиста кръв разбирам, кръв, в която човек може да работи и всяка работа му е приятна. Щом се мъчиш, щом се трудиш, трябва да поправиш кръвта си. Сега например как се поправя кръвта? Вземете всеки от тия цветове, то са сенки. Червеният цвят е сянка на една реалност, портокаловият цвят е сянка на една реалност, зеленият цвят е сянка на една реалност, жълтият цвят е сянка на една реалност, синият цвят, ясно синият, тъмносиният, виолетовият, това са (в)се сенки. От сенките ще намериш реалността. Реалността на един червен цвят в какво седи? Каква трябва да бъде кръвта. Вечерно време вземете една от тези електрическите лампи, отворете лампата и турете под ръката. Ще видите тъмно в средата, но наоколо ще видите един червен цвят, който приблизително показва, какво е състоянието на кръвта. Препоръчвам ви да си имате една лампичка и всяка вечер да наблюдавате има ли промяна в кръвта, в цвета. Някой художник като гледам картините му, виждам колко е успял. Някои са с много сенки са, неверни са. Някои са много светли, и те са неверни. Щом погледнеш един естествен цвят, донася радост, погледнеш естествения цвят, той те интересува. Всичко онова, което нас ни интересува, то е естествено. Ето аз какво разбирам да ме интересува. Всяко нещо, което заинтересува моя ум, всяко нещо, което интересува моето сърце, което интересува тялото ми, то е реално. Светлината, която събужда мисълта в мене, топлината, която събужда моите чувства, силата, която събужда моята деятелност, те са реални, аз съм вече заинтересуван от тях. Казвам: Червеният цвят трябва да ви доведе до чувствата, чувствата трябва да ви доведат до Любовта. Но вас ви трябва знание. Някои мислят, че без знание може. Най-първо ще се запознаеш със знанието, ще се запознаеш с истината и тогава ще влезеш в света на Любовта. Някои мислят, че като имат Любов, наука не им трябва. Хубаво, не знаеш как да се обхождаш с хората, не знаеш как да се обхождаш със себе си. Ако си грубиян и постоянно удряш крака, изпочупиш го, ръцете, всичко туй, лицето погрознее, на нищо стане човек. Трябва да имаш обхода с очите си, трябва да имаш обхода с носа си. Някой хване носа и го разтърси.

Най-първо всичките хора, които са родени по този начин, те имат обхода към себе си, към ръцете си. Че за тях са работили разумни същества. Като развалиш ръката никой не може да я поправи на земята. Няма фабрика, дето трябва да се поправи ръката. За да поправиш ръката, трябва да вземе участие Любовта, трябва да вземе участие знанието, Божията Мъдрост, да вземе участие Истината и тогава да се поправи ръката. За да се поправи стомахът, те пак трябва да вземат участие. Сега вие се изпоплашите, вземете някой цяр. Всичките церове са отрови. Как ще ви лекува една отрова? Когато човек се задушава, показва, че има въглена киселина много. Ако увеличи киселината, ще се задуши, трябва му кислород. Ще отвори

кислород да влезе.

Някои казват: Не ме обичат. Не те обичат, защото и ти не обичаш. Нямат добро мнение заради тебе, защото и ти не разбираш. Свобода не ти дават, че и ти свобода не си даваш, на себе си. Дай свобода на онова, което Бог ти е дал. Ти не уважаваш Господа, Който е вътре в тебе и постоянно правиш скандал в себе си, искаш другите да те считат за гениален. Така не се възпитава човек. Казвам: Тия неверните работи, които съществуват в религията, в науката, всичко туй трябва да се оправи. Не че е лошо, може да е потребно така, но новото, което иде, ще измени това. Иде време, когато въздухът на земята ще стане по-рядък и всичките хора, които са свикнали да дишат гъстия въздух, ще се задушат. Рядък ще стане въздухът, ще започнат да дишат бързо, после светлината и топлината ще се увеличи. Твоите очи, ако не са привикнали при ярката светлина, ще започнат да мижат и тя ще ги ослепи, тази светлина. Топлината, която ще се увеличи, ако вашето сърце не се приспособи към топлината, какво ще стане? Толкоз хиляди проповедници има в света и проповядват повече неверни работи. Свирят: Цвете мило, цвете красно. Не се свири така: Цвете мило, цвете красно. Когато има слана, ще цъфнат ли цветята? – Когато няма никаква слана, ще цъфнат, но когато има слана, не ще цъфнат. Ако те опали сланата, не можеш да бъдеш цвете мило, цвете красно, едно цвете нещастно ще бъдеш.

Някои като дойдат четат Библията и казват: Ти чел ли си Библията? Аз съм чел тази Библия и по-голяма съм чел, от тази, не помага това. Може да четеш колкото искаш. Казва: Аз разбирам от музика. Я, вземи основния тон! Тук имаме един лимон и от много знание го осакатиха. Казвам веднъж да се тури малко тор на лимона. Един брат донесе тор от овце, но който още не е изгорял и като тури на лимона щеше да умре. Казват: Отиде лимонът! Казвам: Ще го съживя. Цяла година седя така и един ден, аз му изпях основния тон, и се показа една малка пъпка. Тая година вече даде два плода. Ако не бях пял, щеше да се свърши с него.

Казвам: Трябва да имате вяра. И светията може да направи погрешки. Щом влезе съмнение в душата, вярата не е от изключителната. Всяка силна вяра изключва съмнението. Когато работиш с вярата, лимонът ще оживее. Казва лимонът: Осакатиха ме! Аз трябваше да му повърна живота, но знание трябва. Тия отровните торове ги изхвърлихме навън, турихме нов тор. Лимонът се беше уплашил, оплаква ми се. Казвам му: Върни се. Казвам: Извадете всичките отровни торове навън. Всяка отровна мисъл навън. Всяко отровно чувство навън, всяка отровна постъпка навън. Турете най-хубавите мисли, най-хубавите чувства, най-хубавите постъпки. Колкото хубави мисли имате, турете ги тях вътре! Та казвам: Роденият от

Бога грях не прави. Не прави грях, понеже умът му е изпълнен с онази Божествена мисъл. Грехът всякога се заражда при един недоимък. Злото е свят на лишение, то е свят на недоимък. Сиромашията ражда всичките престъпления, богатството ражда всичките блага. Богатството престъпление не може да направи. Богатият не може да краде. Онзи, който не е богат, може да открадне. При едно шише вода може да направиш престъпление, но ако си при едно езеро, престъпление не може да стане. Вода има преизобилно, кой как дойде може да пие и да си налее, колкото иска. Никога никой няма да каже, че той е изпил водата. Приятно ти е, че той е пил от езерото. Ако е шише не ти е приятно. Ако обичаш някого като себе си, ти може да пожертвуваш водата, но ако не го обичаш, може да го попиташ, защо е изпил водата. Та щом сме сиромаси, ние сме в лишение, ние сме в света на недоимъка. Ще влезеш в света дето има изобилие! Ако онзи художник няма достатъчно светлина, той не може да рисува, ако художникът няма достатъчно топлина, пак не може да рисува, ако времето е бурно, пак не може да рисува. Трябва да има най-хубавите условия: светлина, топлина, тишина, да има активност, но тиха активност, тогава схваща всичките неща.Ако предметите се движат много бързо, не може да ги рисува. Казвам: Вие, които искате да работите върху себе си, като художник, трябва да избирате хубавото време. Трябва да тонираш очите си. Прегрешение е, да ходиш целия ден и да не можеш да видиш нито един красив човек. То е престъпление да не можеш да видиш един топъл човек, да почувствуваш неговата топлина. Прегрешение е да не можеш да видиш един човек с една отлична, хубава постъпка! Всеки ден трябва да видиш едно хубаво лице. Лицето трябва да изразява Божествената светлина, сърце, което отразява Божествената топлина и постъпки, които изразяват Божествената деятелност. Сега цитират Евангелието, казват: Знаеш, какво е казал Христос? Той ми цитира. – Казвам: Аз зная какво е казал Христос. – Казва: Ти какво мислиш за Христа? – Ами ти какво мислиш? Христос е дал едно определение: „Никой не познава Сина, тъкмо Отец и никой не познава Отца, тъкмо Сина“. Никой не може да иде при Сина, ако Отец не го привлече и никой не може да иде при Отца, ако Синът не му покаже пътя. Някои търсят Сина, но ти най-първо ще намериш бащата и майката и тогава ще се запознаеш с детето. Майката ще те привлече с любовта си към своето дете. Казва: Виждате ли моето дете? Един градинар, за да се изяви какъв е, ще трябва да видиш неговата градина, неговите дървета. То е неговото свидетелство. Ти виждаш плодовете и си съставяш едно понятие, че този човек знае как да работи, кое е това, което може да ни препоръча? Нашите деца може да ни препоръчат, нашите мисли може да ни препоръчат, нашите чувства може да ни препоръчат. Кое е онова, което може да ни препоръча? – Нашите постъпки може да ни препоръчат, работата, която сме свършили.

Та сега казвам: Цялата природа е един голям художник. Няма от природата по-голям художник. Тя е гениална. Тя е създала работа за всичките художници. По-добър философ от природата няма, от земята по-добър философ няма. Каквото и да кажете, земята си има такава философия, че хиляди години хората_

Казвам: Трябва да започнете с пречистването на вашата кръв. В природата да търсите най-хубавите предмети, които произвеждат приятно впечатление. Трябва да различавате сенките на светлината. В туй отношение разни хора имат разни стремежи: едни обичат череши, други обичат сливи, други обичат круши, едни обичат жълт цвят, други син, червен, разни цветове. Туй което обичаш, от него имаш нужда. Туй от което имаш изобилно, от него трябва да даваш. Трябва да дойде изобилието в нас.

Казва Христос: От вода и Дух. Духът е същественото. Водата е материалът, от който Духът създаде човека. От тази материя е създаден човекът. Водата е носителка на живота. През нея минава животът. Духът е който работи във въздуха. Духът работи в светлината, във видимата светлина, заради нас. Топлина е туй, което може да почувствуваме, а постъпки е това, което може да оценим в даден случай. Казвам: Ако във вашата кръв вашите червени кръвни телца се намаляват, в един кубически милиметър има пет милиона червени кръвни телца, ако в един кубически милиметър, станат четири милиона или три, или два, то е нездравословно състояние. Онези хора, които живеят на чист въздух, имат до осем хиляди в един кубически милиметър. Не само това, но трябва да знаете как да храните тия червени кръвни телца. Имате смущение, имате безпокойство на мисълта, имате безпокойство на чувствата, на постъпките. Животът на червените кръвни телца е кратък – за два три месеца умират, та трябва да се продължи животът на 4, 5, 6, 10 месеца, на година, 2 , 3. Сега в два, три месеца умират. Човек не може да бъде здрав, тогава той се изтощава, понеже в него се развива деятелност. От половата деятелност се размножават клетките и от половата деятелност човек се изтощава. Значи един човек може да се научи да прави къщи, трябва да се научи да живее в тия къщи. Направи някой хиляди къщи да има приходи. Каквото остане в неговата мисъл, каквото остане в неговите чувства, в неговото тяло, това е придобит капитал. За бъдеще всичките богатства ще бъдат на разположение на гениалните хора. Гениални хора наричам тия, които мислят добре, чувствуват добре и постъпват добре. Вие когато се срещате се наблюдавате, казвате: Той говори едно, а друго прави. Ако аз говоря едно, а правя друго, пакостя на себе си. Хората може да лъжеш, но три души не може да лъжеш: природата, ти никога не може да излъжеш; себе си, ти никога не може да излъжеш. Никога една крива постъпка в себе си не може да скриеш и най-

после, Онзи, който (е) създал всичко и Него не можеш да излъжеш. Вие седите и мигате пред Бога, лъжете Го, искате като гледате да Го смилите. Нямате понятие заради Него. Господ не съди никого. Като идеш при Господа кажи: Това направих, каквото наказание ми се даде, ще го понеса. Вие ще започнете да гледате да ви се намали наказанието. То е хитрина. Децата плачат, жените плачат и мъжете плачат. Някой мъж като заплаче, жената казва: Заплака! – Смилява се. Докато не види да плаче, кораво е сърцето ѝ, като заплаче, смекчи се сърцето И без плача, тя трябва да знае, че той има правата мисъл. Ни най-малко не правя упрек. Плачът е едно благословение. Човек да плаче и никой да го не знае. Мъжът да има свещена кърпа, като заплаче никой да го не вижда. Жената като заплаче и нея никой да не вижда. И детето като заплаче и него никой да го не вижда. В тайно да плачат, на затворена стая. Сега като заплачат хората, сълзите отиват в калната земя. Такива свещени работи, не ги ценим и повреждаме само очите си така. Аз и друг път съм казвал, да си носите кърпа в джоба, с която да събирате сълзите, като плачете. Очите се повреждат, когато сълзите падат на земята и когато сълзите падат на нечисто място. Между сълзите и вас има вътрешна връзка, вие не можете да се освободите. Та казвам: Не само между сълзите, но ти кажеш една дума, има връзка между тебе и тази дума. Ти разправяш и казваш: вятър, този вятър те държи. Направиш една постъпка и ти си свързан с тази постъпка.

Казват сега: Новото учение. Новото учение седи в това, че като видиш някой да плаче, да извадиш своята кърпа, да кажеш: Сестро, позволи ми да си взема една от твоите сълзи за спомен. Ти казваш: Разплакала се. Това е Божи извор, който тече, вземи от него! А пък сега, ето къде е погрешката. Сълзите трябва да падат на място. Сега казват, че сълзите били огън, който гори. Не говоря за сълзите, които горят. Аз говоря за онези сълзи, които оплодяват живота. Ако плаче, човек трябва да бъде за оплодяване на неговата мисъл, това трябва да бъде за оплодяването на неговото сърце и ако плаче, това е за оплодяване на неговото тяло. Сълзите са едно благословение. Ние плачем и не знаем защо плачем. Плачем за ума си, да дойде тази влага в ума. Сега ще кажете: Как да стане това? Сега вземете по една саксия – това поне сестрите могат да го направят, да направите един биологически опит, – вземете една саксия с цвете и щом заплачете сълзите ви да падат върху цветето, за да определите какви са качествата на сълзите ви. Ако това цвете изсъхне, сълзите не са на място. Ако след като плачете, расте хубаво, вие да се радвате. Цветето цъфне хубаво, казва: Много благодаря, че ме поляхте с вашите сълзи. Направете един опит да видите, горят ли сълзите, светят ли или сила имат. Сълзите имат светлина, имат топлина, имат и сила. Толкоз хиляди години са минали без да поливаме цветята! Небето отгоре ги полива. Някои от вас, когато плачете, идете в гората и там да падат. Гледайте на сухата земя да не падат. Казвам: Никога

не плачете на сухата земя! Христос заплака и какво стана от Йерусалим? Има един плач, който е за несретите в живота. Младата мома плаче, понеже е разлюбена; мъжът плаче, понеже е разлюбен; детето плаче, понеже е разлюбено; чиновникът плаче, понеже са го уволнили. Тези сълзи не са на място. Като те назначат чиновник да си поплачеш; като се родиш да си поплачеш; като прочетеш хубава книга да си поплачеш; като четеш една книга, да дойде умиление, че две три сълзи да капнат, тури ги в кърпата, да седят. Туй, което си прочел, тия неща ще пораснат. Четеш книга, не я поливаш, казваш: Празна работа! Човек ще остарее, ще умре. От обикновените картини, никой не се нуждае от тях, но от една гениална картина и ангелите се интересуват от нея. Един човек, който внася Божествената светлина в ума си, ангелите се интересуват от него. Един човек, който внася Божествената топлина в себе си, напредналите същества се интересуват от него. Щом те се интересуват, домът ще тръгне напред: жената, децата, слугите, всички ще бъдат добре. Ние, съвременните хора, трябва да приемем Божествената Любов, трябва да приемем Божественото знание, и Божествената сила, ако искаме да бъдем щастливи. Ние сме отлични критици: Този не живее добре и онзи не живее добре. Как трябва да се живее? Някой път аз виждам какви разположения имат хората. Като дойде някой човек при мене, заражда се в мене желание да го бия. Защо в мене се заражда желание да му ударя една плесница? Като се приближи до мене, дойде ми тази мисъл. Казвам му: Ти обичаш да потупваш децата си. Така е, казва. Той ми предава своето разположение. Дойде друг човек до мене и в мене се зароди желание да зная. Това не е мое. Дойда при гениалния художник, роди се желание да рисувам. Дойда при някой музикант, роди се желание да свиря. Зная, че това състояние е негово. Като дойда до един, който не знае да свири, не върви. Казват: С какъвто дружиш, такъв и ставаш. Не че ще станеш като него, но ще се обвържеш, няма да имаш подтик, като дойдеш до песимиста, казва: Животът няма смисъл. И ти казваш: Няма смисъл!

Роденият най-първо трябва да се учи от баща си, от майка си, да се учи от своя учител, от своите окръжаващи приятели, да се учи от природата. Казвам: На всички ви е потребно знание, светлина, която да ви доведе до Любовта, топлина, която да дава смисъл, защото красотата трябва да дойде отпосле. Най-първо трябва да се внесе съдържание в един предмет и неговият израз отпосле ще дойде. Без Любов не може да придобиете красота и свобода. Тъй турете: Без Любов красота и деятелност не могат да дойдат в човека. Казвам: Тъй ще поставите: Любовта е път за постижение на всичко онова, което човешката душа желае. Всеки ден по този път ще вървите и тогава ще имате всичките постижения. Роденият ще направи това. Любовта е път за постижение на всичко онова, което човешката душа желае и което Бог е определил. Цялата вселена е създадена като предметно

учение. И в цялата вечност има за какво да се учи.

Та сега ви желая: Топлина на сърцето ви, с която да дойде съдържанието на живота!

На земята трябва да зачитаме и сенките, понеже онези, великите хора в света, които са достигнали своето съвършенство, ако човек дойде в сянката му, този човек оздравява. Цялата земя е създадена от сенките на съвършените същества и ако дойдем в съприкосновение със сенките им, пак ще се повдигнем.

Добрата молитва.

10-та беседа, държана на
30 ноември 1941 г., неделя, 10 ч. с.
Изгрев. София

1941_12_03 Две врати за освобождение
Общия окултен клас

ДВЕ ВРАТИ ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕ

„Добрата молитва"
„Мислѝ, право мислѝ"

(Направихме упражнението за дишането: ръцете нагоре – поемане, ръцете с допрени пръсти над главата – задържане, сваляне на ръцете – издишане.

Двете ръце настрани с допрени пръсти надясно. Лявата ръка се движи по дясната и се поставя настрани. Дясната пред лявата с допрени пръсти. Дясната ръка се движи по лявата и се поставя настрани.)

Кое зависи от нас и кое не зависи от нас? Хората се тревожат за неща, които не зависят от нас. Изгревът на Слънцето не зависи от нас – то изгрява когато си иска и залязва когато си иска. Когато времето се разваля, и това не зависи от нас. Че се разваля, разваля се, не зависи от нас. Когато вятърът духа, не зависи от нас. Духа си, когато иска меко, когато иска, духа силно – не зависи от нас. Водата тече, когато си иска и това не зависи от нас. Пък има работи, които зависят от нас. Да ядем, от нас зависи; кога да ядем, от нас зависи. От нас зависи кога да си отваряме очите, от нас зависи да си отваряме ушите, от нас зависи да си мърдаме краката, от нас зависи да си мърдаме ръцете, от нас зависи да си мърдаме езика. От нас зависи да мислим, от нас зависи да чувствуваме, от нас зависи да постъпваме добре.

Казвам: Не се тревожете за туй, което не зависи от вас. Да се раждате, да умирате, не зависи от вас. Ще умреш – не зависи от тебе. Като се раждаш, то не е твоя работа. Като умираш, пак не е твоя работа. Защо ще се тревожиш какво ще стане с тебе? Каквото е станало, като си се родил, такова ще стане и като умреш. Като се роди, стана ли нещо? Родил си се, дошъл си, намерил си баща си, майка си, братята, сестрите си. Като умреш, пак ще намериш братята и сестрите си на друго място.

(фиг. 10.1)
Имате един такъв ключ – сол. Като се родиш, ще намериш ключа сол. Когато ви се говори, във вас има едно желание да научите всичко. То не е ваша работа. Малко ще научиш, то е ваша работа, но всичко да научиш, то не е ваша работа. Какво ще направиш, многото знание като го научиш?

Някой казва: „Да зная всичко!“ Да знаеш това, което в даден момент ти трябва. Да знаеш кой път да хванеш. Има други пътища – не е твоя работа, но този път, по който трябва да ходиш, трябва да знаеш.

Та, казвам: Вие сега искате да бъдете горе, да бъдете в оня свят. Вие искате да знаете какво сте били в миналото. Каквото сте били в миналото, то не е ваша работа. То е било. Какво ще бъдете за в бъдеще, и това не е ваша работа. Какво ще бъдете сега, то е ваша работа. Вие сега се занимавате какво ли сте били в миналото. Не е ваша работа това. Какво ще бъдете за бъдеще, и то не е ваша работа. Какво ще бъдете сега, това зависи от вас. Казвам: Сега ще говорим за туй, което зависи от вас. Сега някои пишете – то зависи от вас. Някои пишат, някои не пишат. Които пишат, какво добиват и които не пишат, какво добиват? Тези, които пишат, работят, които не пишат, си почиват. Пък следния път тия, които пишат, ще си почиват, а другите ще работят. Предполагам, тези, които си почиват сега, са работили, а които сега работят, са си почивали.

Вие по някой път се запитвате: „Аз, малкият човек, какво зависи от мене?“ Много работи зависят от вас в дадения случай. Ти седиш като стражар на пътя и минава някой, не знае пътя. Ти може да го упътиш. Не целия свят да упътиш в този път, но този човек, който минава, него да упътиш. Тебе ти минава една хубава мисъл: кой път да хвана? Ти ѝ кажеш: „Аз не зная, много пътища може да хванеш.“ На правата мисъл кажи ѝ: „Този е пътят!“ Понеже тя иде отдалече, от далечно място, странник е, непознат с този свят, кажи ѝ: „Този е правият път!“ Покажи на тази мисъл най-близкия път. Минава едно чувство. Чувството, и то е едно същество, което иде отдалече. То пита: „Кой път да хвана?“ Кажи и на него.

Вие сега мислите, че мислите са ваша собственост и чувствата са ваша собственост. Отчасти е вярно. Една мисъл ще ти остави подарък – то е ваше, но самата мисъл не е ваша. Едно чувство ще ви остави подаръци, но вие мислите, че подаръците са самото чувство. Чувствата, те вървят. Остави ти подаръците и отива при милиони същества и все оставя своите подаръци. Туй, което не е ваше, по някой път е по-важно от това, което е ваше. Дошъл въздухът – той слиза в дробовете и той ще ви принесе много по-голяма полза, отколкото въздуха, който мислиш, че е станал твой. Твоят въздух трябва да го изпратиш вън, да учи. Защото, ако го задържиш, след време ще ти причини вреда. Като седи 10–15 секунди, става кисел. Въздухът, като влиза във вас, е кротък и смирен, но след като седи във вас и седи 15 секунди, става като вас – вкисва се и непременно трябва да го изпратиш навън. Затуй хората вдишват. Показва колко са добри. Колкото по-бърже дишаш, толкоз си по-сприхав; колкото по-полека дишаш, толкоз си по-кротък.

Сега искате да знаете колко сте кротки. Никой от вас не е кротък. Някой за 10 секунди, някой за 15, за 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50, 55, 60 – като дойдете до 60 секунди, вече се задъхвате. Някой казва: „Колко е търпелив!“ Казвам: 5 секунди. Като влезе вкъщи, повече от 5 секунди не стои, на 10 секунди – навън. Понеже светлината знае този закон, понеже е много просветена, че тя при хората остава само една 300-хилядна от секундата, за да не се развали приятелството. Като дойде, казва: „Добър ден!“ и си замине. Човек още спи. След една секунда, като се събуди, казва: „Кой дойде? Кой беше?“ Казва: „Чух нещо на грамофона, записано е „Добър ден“, аз съм спал.“ Той като стане, след една секунда тя е вече на 300 000 километра далеч. Казвате по телефона да се спре, тя не се спира. Чуете тогава: „Добър ден, тука ли сте?“ Някой път не спите. Като станете сутрин, таман сте станали, не сте готови за светлината. Обърнали сте очите на хляба или на нещо друго, или сте отворили една книга и четете. Когато иде самата светлина, не я приемаш. Ти докато дигнеш очите си, след 1–2 секунди светлината я няма.

Та, казвам: Трябва да бъде съзнанието ви будно. Та сега вие всички страдате. Да ви кажа защо. Една от причините е: понеже всякога, когато иде светлината, вие спите, затуй страдате. Всякога, когато си буден, ще поздравиш светлината. Когато се зарадваш, то е посрещане на светлината. Само глашатаите, които са дошли (глашатаите са сенките, тъмнината), те казват: „Ние си заминаваме, иде светлината.“ И вие се зарадвате. Щом дойде светлината, отвлича се вашето внимание с външни предмети. Това видите, онова видите, докато те погледне. Изисква се много будно съзнание. В една секунда какво ще направите? В една 300-хилядна от секундата какво може да направиш? Туй време е непонятно за хората. Казвам: една 300-хилядна от секундата е един километър разстояние. Човек няма понятие какво е за една секунда да измине 300 000 километра, колкото оттук до Месечината.

Сега вие се спирате и казвате: „Що ни трябва да се занимаваме колко пътува светлината? Не ни трябва.“ Съгласен съм, че не ви трябва. Казвам ви: Защо ви трябва да се тревожите, кажете ми? Какво ще спечелите, като се тревожите? Съгласен съм, като питате какво ще се ползувате от знанието колко пътува светлината. Но питам: Като се тревожиш, какво ще добиеш? Седиш и мислиш: „Ще умра“ и започнеш да се тревожиш. Като се тревожиш, какво ще добиеш? Ще пожълтее лицето ти, очите ти ще започнат да примижат, краката ти ще започнат да се откъсват, ще изгубиш желание за живот, не ти се яде, хората ти станат неприятни, понеже се готвиш да идеш за другия свят. Вие придобивате положението на младите моми. Знаете какво е положението на младите моми, момите, които са тук, на Земята? На тях замязате. Младото момиче прегръща баща си,

майка си, радва се, целува ги. Дойде едно време и то започне да мисли, че ще умре. Синът мисли, че ще умре и дъщерята мисли, че ще умре. Не целува майка си, погледнеш: плаче. Погледнеш: започнат да идват писма от оня свят. Днес дойде едно писмо от оня свят, казва: „Да приготвите дъщеря си!", утре дойде едно писмо: „Да приготвите сина си!" Синът плаче и дъщерята плаче. Я ми разгадайте какво значи? Тя видяла един от оня свят, който не е от техния свят, от оня свят иде. Казва, че вече не ѝ се живее, при баща ѝ, при майка ѝ, не струват. Видяла от оня свят ангел, облечен, спретнат, с хубави дрехи, с хубава шапка, с хубави обуща, яка, която е копринена, усмихнат като ангел, говори сладки думи. Аз съм копирал писма от оня свят, толкоз ми харесват, оригинални има. Но съществeното за вас остава, понеже все ще дойдат от оня свят да ви повикат, ще дойдат, ще влязат вкъщи, ще ви повикат да излезете. Всеки, който влиза вкъщи, трябва да знае да излезе из къщи.

Та, казвам: Този е процесът, по който започва мисълта. Казваме: вътрешен свят и външен свят. Ако разбираме вътрешния свят в нас, ще разбираме и външния. Дотолкоз, доколкото разбираме вътрешния свят, дотолкоз разбираме и външния. За пример, мнозина от вас не знаете защо мигате. Не върви хармонично мигането. Като наблюдавам някого, трепне окото му. Ти седиш спокоен с празни ръце и мигне окото ти. Защо? При всеки удар, окото подвижи се, затвори се. Плесна с ръцете и вие веднага си затворите очите, пак ги отворите. Често такива плясканици стават в нашето съзнание, че ние постоянно мигаме. Че то е един факт. Ако започне човек много да мига, показва, че много плесници има в неговото съзнание и тогава очите му мигат. Трябва да се спре с мигането. Или, ако се набере много енергия, ще започне ръката да трепери. На воденицата като пуснат изобилно вода, цялата воденица затрепери. Като се завърти колелото, започнеш да чуваш само дрънкалото. Едно дрънкало има горе на камъка, кречетало му викат, но аз го наричам воденично дрънкало.

Най-първо човек трябва да има спокойствие. Трябва да мисли, че светът е създаден за наука. Всичко туй, което виждаш, туй, за което твоето съзнание е будно, то има отношение към тебе. Не е за дълго време, някога за една секунда, за две, 3, 4, 5, 10, 15. Ако искаш, някои неща може цял ден. Но като седиш целия ден при този предмет и го изучаваш, трябва да придобиеш нещо.

Да кажем, имате тук соба, която гори. Гори собата, дава ни нещо. Радваме се на нейната топлина, която изпраща от себе си. Всеки един човек е важен дотолкоз, доколкото неговият ум произвежда мисли, сърцето му – дотолкоз, доколкото произвежда чувства и тялото дотолкоз, доколкото произвежда, образува постъпките. Сърцето като машина препраща

кръвта на физическото поле в тялото и благодарение на това човек може да живее в тялото. Ако сърцето се откаже да работи, всичко е свършено. Сега за пример, туй сърце каже: „За един човек цял ден да работя? Не искам! Искам да си почивам!“ На сърцето, след 50–60–70 години, дадат му ваканция. Като дадат ваканция на сърцето, и той напусне фирмата, и той вземе ваканция. И той отива на екскурзия, на курорт отива.

Та, казвам, най-важното нещо, което ще ви кажа: Ще започнете да изчислявате каква е разликата между един прав [и един остър] ъгъл.

(фиг. 10.2)

Ако не знае как да отвори устата си, онзи, добрият певец как ще пее? Изобщо, употребяват острия ъгъл. Около този ъгъл се образува един малък кръг, че като излиза гласът, да ти е приятно. Ако направи този ъгъл много малък, не е добър певец. Ако го направи много голям, пак не е добър певец. Певци има, които не знаят как да си отварят устата. Цели коли има, които учат как да си отварят устата. Не съм срещал нито един професор, който да е писал какъв трябва да бъде ъгълът. Питал съм много професори, но никой не е казал. Казва: „Тъй ще бъде отворена устата.“ – „Колко?“ – „Колкото можеш.“ Но в природата не е колкото можеш. Трябва да се отвори толкоз, колкото е потребно. Ако отвориш устата, колкото трябва, ти си първокласен певец. Ако не можеш да отвориш, тогава не си певец. Да ви покажа един пример. (Учителят си отваря чекийката на прав ъгъл.) Отворено е на колко? – На 90 градуса. (Отваря я още.) На колко е? – На 180 градуса. (И обратното: затваря я на 90 градуса, после я оставя малко отворена.) Ако го туриш в джеба малко отворено, опасно е. Трябва да е съвсем затворено. Полека-лека трябва да се затвори, защото опасно е, ако е отворено.

Казвам: Устата по някой път трябва да бъдат отворени, но много опасно е. Трябва да бъде съзнанието много будно, както ако туриш отворено ножче в джеба си, опасно е.

Сега ви гледам, във вас има едно безпокойствие. Да ви кажа на какво го отдавам. Като ви говоря, виждам едно малко безпокойствие, да ви кажа на какво го отдавам. Зная защо иде безпокойството. Младата мома, като ѝ говори баща ѝ или майка ѝ, казва: „Дано да свърши по-скоро!“ Защо? Тя иска да погледне през прозореца, да види този ангел. Дано да се свърши, че да започне другата важна работа. В училище не се занимава с любов! Любовните работи – вън от училището! Отвън тия ангели да чакат! Щом дойде ангелът, трябва да чака. Един час ще седиш в класа – не мисли за

ангелите отвън. Тези ангели на любовта аз ги зная, но ония, които ходят по улиците, вие тях чакате. Този ангел влезе през прозореца, професорът като преподава уроците, той седне до мене, и той взема участие в предметите. Някъде, дето не зная, ми показва, казва: „Така направи!“ Учителят казва: „Много способен ученик!“ Когато идат ангелите при вас, вие сте много способни. Когато ангелите са отвън, вие не сте способни, вие сте разсеяни. Казвам: Как няма да бъде разсеян, за вън мисли!

Някой минава за много набожен. Ако ти мислиш само за един, мислиш ли, че си набожен? Най-опасна работа в света е да мислиш само за едного. Няма по-опасна работа от тази да мислиш само за едного. Допуща се само за Бога, другояче ще мислиш за мнозина. Безопасно е да мислиш за мнозина. За едного да мислиш е опасна работа. Всичките работи зависят само от мисленето за едного. Ти минаваш, някой не те поздрави, ти се сърдиш. Един ден ти се запознаеш с един ангел, минеш, не го поздравиш, той казва: „Защо не ме поздрави?“ Или той мине и не те поздрави и питаш: „Защо не ме поздрави?“ Срещнеш друг, питаш: „Защо не ме поздрави?“ Днес ако тръгнеш из града и имаш познати, 400–500 души да поздравяваш, за един месец шапката ще иде. Американците са много практични в това отношение – те поздравяват с ръка. Студентите срещат професора, дигат си ръката, да не се развали шапката. Само професорът, като срещне някоя ангелица от другия свят, тогава си снема шапката. Но като обяснение аз казвам от оня свят. Всеки един човек, с когото не си запознат, мислиш го като божество от оня свят. Тези, обикновените вкъщи, никаква шапка не им снемат, те стават обикновени.

Аз считам истинска любов, която не остарява. Щом един човек стане обикновен, вие не го обичате. Всякога човек трябва да бъде необикновен, непознат за вас. Дотогава, докато хората са непознати за вас, вие ще ги обичате. Щом ги опознаете, свърши се работата. При сегашните условия, щом опознаеш човека, ще намериш не добрите му страни, но погрешките – че мигал много, че говорът му бил неправилен, че местоименията не са турени на място, глаголите не били на място. Ако говориш на чужд език, ще каже, че произношението не било хубаво, или на английски, или на френски, че някои букви не ги произнасяш хубаво, изядаш буквите. Има англичани, говорят своя си език, но фъфли, не може да им разбереш нищо. На 10–20 думи една ще разбереш. Някои много ясно и точно произнасят.

Сега от невидимия свят изискват много добро произношение. Което знаеш, на свят трябва да го знаеш. В разбрания свят, само като помислиш за собата, може да няма нищо, като помислиш, че собата гори, и тя ще гори. Като помислиш, че не гори, и тя веднага изстива. Вие казвате: „Какво

да разбираме?“ Аз да ви кажа какво да разбирате. Ти казваш: „Той не ме обича“ – веднага собата изгасне. Ти казваш: „Той ме обича“ – и той те обича. Казваш: „Аз казвам, че той ме обича, пък той не ме обича.“ Тогава ти не произнасяш както трябва. Ти произнесеш правилно, че той те обича – и той ще те обикне. Щом кажеш, че не те обича, и не те обича. Ако аз ви питам на български знаете ли вие френски, казваш: „Аз зная.“ Ти ще питаш на френски: „Parlez-vouz français?“ – „Oui, Mon-sieur.“ („Говорите ли френски?“ – „Да, господине.“) То е малко английско произношение. Не само това да питаш на френски, но да знаеш да говориш езика. Всеки език си има своя добра страна в ударението и в произношението. Във всичките езици човек трябва да се научи да произнася гласните букви: а, о, и. П, т – ако ти можеш да произнесеш добре п-то и т-то, ти си отличен човек.

ν λ

(фиг.10.3)

П-то, това е един зреещ плод, т-то е вече един узрял плод. Казва: „Какво нещо е п-то?“ Казвам: То е плод, който цъфнал и завързал. За мене и-то е цвят, който е цъфнал. Следователно и-то е отворено. Този цвят търси своя път, за да реализира нещо. Ако и-то ти знаеш как да го произнасяш, ти ще знаеш как да реализираш нещата. Ако не знаеш как да го произнесеш, няма да знаеш как да ги реализираш.

Онзи певец, който не знае да пее нотите както трябва, нищо не може да постигне. Вярно трябва да взема нотите. Всеки тон е на място. Да кажем, някой тон има 16, 32, 50, 300 трептения. Ако тия трептения не ги вземеш вярно, тонът не е верен. А пък едно трептение не може да го вземеш, трудна работа е. Две трептения са трудни, три са трудни, четири са трудни, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 15 са трудни, 16 трептения един басист може да ги вземе. То е много мъчно да вземеш един тон с 16 вълни. От 32, 50, 62, 80, 90 нагоре може да ги вземете, но от няколко хиляди нагоре пак е трудно да се вземат. Долните и горните трептения трябва да се учат.

Та, казвам: Някои от вас нямате желание, вие се плашите от пеенето, понеже доста усилия се изискват, за да пееш. Най-първо, ти трябва да обикнеш музиката. Без да обикнеш музиката, ти не може да пееш. За да говориш, ти трябва да обикнеш говоренето. Ти не може да говориш без обич. Или за да мислиш, пак трябва да обичаш, за да имаш движение, пак трябва да обичаш. Без обич и любов в света нищо не се върши. То е един процес. Всеки човек трябва да обича, за да направи нещо. Без обич нищо не може да направи. Думата обич, турете я вкъщи, напишете си на книга: Обичам. Обичаш, обича, обичаме, обичате, обичат. Ще обичам, ще обичаш, ще обича, ще обичаме, ще обичате, ще обичат. Туй, което не можеш да го произнесеш, не можеш и да го постигнеш. В природата

слоговете не са без съдържание. Само една буква ако произнесеш – и, или кажеш: „и-и-ий!“ с досада, се различават. В една дума може да дадеш 10 нюанса в произношението. С произношението може да създадеш или своето нещастие, или своето щастие.

Не мислете, че е така просто. Докато сме деца, е друго. Но щом влезем в един уреден свят, ти трябва да бъдеш чист. Вън като работник може да имаш петна, но щом влезеш в един уреден свят, ти трябва да бъдеш изящно облечен: чист, измит, никакво петно не се допуща. Никой нищо няма да ви каже. В един разумен свят само веднъж може да влезеш нечист. Втори път ще намериш вратата завинаги затворена. Първия път от голяма обич ще ви пуснат. Втория път ще ви създадат илюзии, ще ви турят в един свят на илюзии, вие ще бъдете на кино, не в света. Ще ви дадат забавления, ще ви направят хубави кукли, моми кукли, говеда кукли, ще ви занимават с кукли и вие не може да бъдете в реалния свят.

Щом сте нечисти, трябва да знаете, ще бъдете в света на илюзиите. А пък ако искате да бъдете в истинския свят, ще бъдете чисти. Затуй се проповядва чистотата на мислите, на чувствата и на тялото. Любов и обич се проповядва, защото без тях ти не може да влезеш в Божествения свят. Ти си в този свят на илюзиите без тях, с тях – в Божествения свят.

Казвате: „Сега ние от кои сме?“ Не мислете от кои сте. Опитайте вашите кукли, да видите живи ли са. Поискайте от вашите кукли да ви услужат или не. Ако могат да ви услужат, въпросът е друг. Ако тази кукла не може да ви услужи, ако тя като стражар варди за реда и порядъка, може да ви покаже пътя. Казвате: „Може ли да ми направите услуга?“ Каква услуга може да направи един стражар? Той не може да остави поста си.

Казвам: В света на илюзиите нещата не са свободни. Щом ти не си свободен, ти си в света на илюзиите или си поставен като среда на едно място, не си свободен, не можеш да се отделиш, не можеш да ходиш, където искаш. В разумния свят може да ходиш където искаш и никога няма да злоупотребиш със своята свобода. Всеки човек, който има свобода и може да ходи където иска, ако той злоупотреби със своята свобода, той изгубва свободата си. Който е свободен и може да ходи където иска и не злоупотреби със своята свобода, неговата свобода се увеличава.

Та, казвам: *Любовта към едного е опасна.* Вие досега сте обичали само един. Този единия, когото сте обичали, той нищо не е създал. Ако искате нещо от него, той не може да го направи заради вас. Този единия, в когото вие сте вярвали, вие се разболеете – той не може да ви помогне, вика друг. И той не може да ви помогне – вика трети. И той не може – вика четвърти

и така се събират 12 души лекари, правят консулт за вашата болест. Питам: Защо се е разболял? Аз зная причините – те са две: защото не знае да обича и не знае да люби. Гледал навън, когато минавал онзи ангел. Сърцето се разхлопало на младата мома. По-рано тя е яла храна, която не е здравословна, отвън вкусна, но нечиста. Днес ядеш нечиста храна, утре ядеш нечиста храна, развали се стомахът ти, развали се кръвообращението. Ял си нездравословна храна. Започни да се храниш с хубава храна. Веднага ще започне подобрение.

Казвам: Нашите мисли, чувства и постъпки, то са храната, която крепи човека. Туй трябва да бъде настолна книга. Разболееш се – търси причината къде е: в любовта или в обичта? Обичаш, малко количество иде във вас или малко количество любов иде. Ще увеличиш дажбата. Реалното!

Сега ние приказваме за неща неопределени. Често говорят някои за квантовата теория, за теорията на квантите. Учените хора не знаят какво е квант. Квант какво количество има? Ако вие бихте знаели смисъла на числата от 1 до 10, чудеса бихте направили на Земята. Казвате: „Кажи ни." Не може да ви кажа. Най-първо, вие ще направите пакост на себе си. Числото 1, то е най-тежкото число, най-бързото число. Туй число се движи тъй бързо, че то е едновременно във всичките центрове на Вселената. Някой казва: „Аз имам понятие." Какво понятие имате? На един възвишен човек, на Земята който живее, неговата мисъл се движи с 3 квадрилиона [километра] в секунда. Светлината се движи с 300 000 километра в секунда, а неговата мисъл се движи с 3 квадрилиона километра в секунда. Може ли да си представите това движение? Бързината на светлината при тази е като тази на охлюва, даже по-медлено ще се стори. Питам: Как ще се запознаете с човек, на когото мисълта се движи с 3 квадрилиона [километра] в секунда? Трябва да благодарим, че така бързо мислят, че може да ни помагат. Всякога човек с такава мисъл може да ни помага.

Казвам: Сега ви трябва любов към Бога. Първото нещо, като станеш сутрин, е да се научиш да любиш. Ти, малкият човек, да се научиш да дадеш нещо на Господа. Да му занесеш най-малкия, микроскопически подарък. Че като го занесеш на Господа, да му стане приятно, мило, че туй, дребното същество намерило нещо скъпоценно и иска да му го принесе, да покаже, че и то иска да люби, дало нещо от себе си. Няма да ви кажа какво.

Сега турете мисълта си. Казвате: „Как ще се оправи светът?" Аз да ви кажа как: Когато всички започнем да любим Господа, ще се оправи в един ден светът. Ако Го възлюбим, в един ден ще се оправи. Ако не Го възлюбим, хиляди години ще минат. Като казвам, че светът ще се оправи, подразбирам: като възлюбим Господа, веднага ще се оправи. Тогава ще

почувствуваме какво нещо е животът. Сега ви плашат, че е огън пояждащ. Казват: „Ако любиш Господа, ще изгубиш смисъла.“ То са празни работи. Всичко в света ще се оправи като възлюбим Господа. Най-малките неща: цветята, въздухът, облаците, вятърът, всичко туй ще ви стане любимо. Най-малките неща, всичко в света ще ви радва. Това е да възлюбиш Господа! Като те лъхне вятърът, ще се радваш. Дойде светлината, поглади те – ще се зарадваш. Сега, като духне вятърът, бягат вкъщи, като пекне Слънцето, бягат, че ще ги изгори. Бурята е [буря] за онези, които не любят Господа. Бурята, за онези, които Го любят, е най-тихото, най-приятното нещо, което може да те помилва, светлината за него е мека.

Казвам: Всеки трябва да бъде носител на новата мисъл. Казвате: „Този живот е много добър, ние не го разбираме, ние сме много лоши хора.“ То е субективно схващане. Ние сме много добри хора, но не сме се научили и сме станали лоши, понеже не любим и сме станали лоши, понеже не обичаме. Ако искаме да се оправим, от две думи зависи: любов и обич ще оправят света. Другите неща са палиативни. И те са хубави.

Единствени обичта и любовта трябва да залегнат в човешкия ум и в човешкото сърце и в човешкото тяло. За любовта няма да имате много мнения. Любовта е туй, което оправя всичко. Що е обичта? Туй, което постига всичко. Любовта е туй, което оправя, обичта е туй, което постига всичко. Като кажа обич, разбирам туй, което постига всичко. Любов е туй, което оправя всичко. Другите философии може да са много важни, аз не ги отхвърлям. Но силното в дадения момент, което е важно, то е обичта, която постига всичко, и любовта, която оправя всичко. Любовта е, която оправя всичко. Искам нещо да постигна – то е обичта, която постига всичко. Искам да зная дали обичам нещо. Обичта постига всичко.

Сега някой ще каже: „Други тълкувания няма ли?“ Вие имате всички тълкувания. То е за онези от вас, които искат да влязат в новия живот. А новият живот има две врати: вратата на Любовта, през която влизаш, и вратата на Обичта, през която излизаш. Ако ти не знаеш как да влизаш и ако не знаеш как да излизаш, в тази къща няма да живееш. В новия живот ще се научиш свободно да излизаш – това е обичта. Защото любовта има две свойства: тя ще те изкара из къщи навън, но тя ще те накара да внесеш и онова, което тя желае. Като излизаш навън, ти посрещаш любовта, любовта те изважда. Като разбираш любовта отвътре, то е обич. Туй, което си взел от любовта, ще го внесеш в новия живот. Новият живот, то е къщата, в която трябва да влезеш да живееш. Две врати трябва да има, новият живот да влиза и да излиза. Сегашните къщи имат една врата. Нашият салон има две, три врати.

Сега се заражда другото: Защо тук се проповядва любовта и защо светът не се оправи? Светът е оправен, но ти не си оправен. Светът е оправен, но ние не сме оправени. Ти трябва да се оправиш сега. Ако намерите противоречие, дръжте се за любовта и обичта – тогава целият свят ще бъде оправен. Това е един процес и върху него не се спирайте да разисквате. Ще кажете: „Любовта е за младите." Хубаво, ами обичта? Обичта била за майките, любовта била за младите. Ами онези, които не са майки, и онези, които не са млади, тях къде да ги турим? Идеята не е права. Всеки, който може да роди една мисъл, той е баща и майка. Всяко сърце, което може да обича, да влезе едно чувство, то е баща и майка. Всеки може това.

Следователно, в моите очи, само онзи, който ражда, е девствен. Онзи, който не ражда, не е девствен. Какво разбирате под девствен? Всички ония са девствени, които не са окрякали орталъка, че са родили. Всички онези, които са окрякали орталъка, че са родили, те не са девствени. Онзи, който не говори за своята чистота, е чист. Онзи, който говори за своята чистота, той не е чист. Океанът какво може да говори за своята чистота? Кой може да го опетни? Онази малката капка, всеки може да я опетни. Ако аз се окалвам, малка капка съм. В големия океан на живота кой може да ме оцапа? Не може да се цапа животът. Всичко в света е чисто. Пък нечистотата е изключение в света.

В любовта и в обичта има най-голямата чистота, тепърва ще я изучавате. Обичта и любовта имат абсолютна чистота. Любовта не може да се опетни. Обичта не може да се опетни. Най-чистото нещо в света са те. То са две думи, по-чисти от диаманта.

Казва: „Едно време обичах, пък сега..." Оставете едно време! То не е ваше. Туй, което ви причинява радост, то е от Бога. Туй, което ви причинява скръб, то е от вас. Туй, което ви причинява радост и веселие, то е любовта, то е обичта. Туй, което ви причинява скръб и страдание, то е безлюбието, то е без обич.

Та, казвам: Ние сега си причиняваме своите страдания. Казваме: „Защо Господ ми ги даде?" Сега това е наша философия. Ако ние трябваше да си носим въздуха със себе си, какво щеше да бъде нашето положение? Онези, които искат да се качат на Монт Еверест, трябваше да носят уредите за кислород със себе си. Колко мъчно е, като излизат на 7000–7500 метра височина да носят своя въздух на гърба си – цял товар от 25 килограма! Този човек, който се качва, на всяка стъпка трябва да се клати, клати, и да направи една крачка. И едва за целия ден ще изходят 50–60 метра. Счита при това, че е голямо постижение. Любовта те е оставила свободен, лек товар ти е дала. Ако ние трябваше да носим своето щастие като тези, които

се качват на Монт Еверест, тогава много малко ще извървим.

Ние всичките сега се осигуряваме. Казва: „Да се осигурим, за да можем да живеем.“ То е човешкият порядък. Не е лош, но онзи порядък, дето искате да бъдете щастливи, не трябва да се осигуряваш. Ти си осигурен. В един Божествен порядък няма да имате зима. Сега, щом има зима, то е човешки порядък. В един Божествен порядък няма зима. В един Божествен порядък плодовете седят на дърветата отгоре, не капят. Гладен си – ще идеш при хлебното дърво, ще откъснеш, ще ядеш. В един Божествен порядък кална вода не тече. Изворите са чисти, всичко имаш навсякъде: и вода имаш, и хляб имаш. За тебе остава само едно: да обичаш и да любиш. Че то е Божественото! Остане ли от този свят да ти пращат в оня свят, то е загубена работа. Казвам: Да обичаш човека, то е онзи свят и този свят; да любиш човека, то е този свят и онзи свят. Аз не искам да влизам в стълкновение. Кой както иска да вярва, но с тия старите вярвания, виждам какви постижения може да имате. В най-простия детински смисъл да се спорим и да казваме какво нещо е любовта.

Казвам: Любовта оправя всичко, обичта постига всичко. Вървя си из пътя и съм си свободен. Казвам на другите хора, те не може да ме разберат. Аз, който обичам и любя, разбирам, но как ще ме разберат другите, че обичам? Как ме обичаш? За да се обичаме, ти не трябва да ме носиш на гърба си и аз не трябва да те нося на гърба си. Аз съм птица, трябва да имам крилца да хвърча и ти да имаш крилца да хвърчиш. И двамата като хвръкнем, да се разхождаме. За да се обичаме, и двамата трябва да имаме здрави крака, че да ходим. Ти сакат и аз здрав, трябва да те нося – то не е обич. То е мъчение, то е товар. За тази обич не говоря, оставете!

После, искате да оправите света. Казвате: „Ти си голям грешник, трябва да се покаеш.“ Покаянието се проповядва от 8 000 години. Все проповядваха: „Да се покаем, да се покаем!“ Нека сега носят това учение: сега е без покаяние! „Покай!“ Българинът казва: „Кай, кай“ (казва). Значи „Кажи, кажи.“ Кажи, че обичаш. Кажи, че любиш. Това значи: „Кажи, че любиш.“ „Кай, кай“ – кажи в себе си, че обичаш, и кажи, че любиш. Покай какво значи? – Ще му дадеш условия и възможности да се прояви. По значи ще му дадеш условия на житното зърно, да се прояви. Да се покаеш значи: дай на себе си условия любовта да се прояви. Любовта да се прояви в твоя ум, в твоето сърце. Туй значи да се покаеш. Сега турят, да се покаеш – да започнеш да тъжиш за миналото, че си правил прегрешения. То е друг въпрос. Сега искам да ви освободя от ненужните раници, които имате. Някой път сте натоварени с големи раници. Като тръгнете на екскурзия, не ви трябва много: един хляб от 400 грама, 2 ябълки и едно шише вода от кило, даже и това е много.

Вие казвате: „Какво да правим сега?“ Оставете това, то е болезнено състояние. Болният в болницата казва: „Аз като изляза от болницата, кой ще се грижи за мене?“ Ако искаш да се грижат за тебе, стой в болницата. Щом излезеш извън болницата, сам ще се грижиш за себе си. Ако искаш да се грижат за тебе, ти не трябва да излизаш от болницата. Вън от болницата не очаквай някой да ти услужи. Вие ще бъдете готови не на вас да служат, но вие да служите. В новото учение всеки трябва да служи на другите. Или най-малко, да служи на Бога и да обича Бога. Да каже: „Аз доста служих на себе си, сега ще служа на Господа.“ Досега сте служили на себе си, служили сте на хората, кому не сте служили? Виждам, всичко много добре направено, но не сте постигнали това, което сте искали.

Сега кое е новото в света? Сега говорят за нов порядък в света. Новият порядък е този: да любиш и да обичаш. Новият порядък е ти да бъдеш готов да помагаш на всичките. Новият порядък е да си здрав, да не мислиш, че си беден, но да имаш всичките възможности вътре. Новото в света е да чуваш гласа на Онзи. То е разбраното. В небето ще се радват. Като започнеш да обичаш, да любиш, ще излезеш от болницата. Казват: „Поздравляваме те, че си излязъл.“ Досега имаше грижата на сестри милосердни да дойдат, да ни погалят, на лекарите, казват: „Колко си нещастен!“ Сега никакви сестри не трябва да те милват. Тия сестри, които те милваха, те те направиха такъв. Доста са милувките на Слънцето, на въздуха, на хубавите мисли, на хубавите чувства, на хубавите постъпки. Всички други неща настрани. То е охлузване на кожата. Ако дойдат 10 000 хора да ти целунат ръката, знаеш какво е? Там, в Рим, разправят, дето целуват статуята, трапчинка има на св. Петър. И желязото, и златото, като целуват хората, изтрива се.

Сега, това е за онези от вас, които искат да влязат в царството Божие. Пък онези, които не сте готови, стойте си. Малките деца нека стоят в количките си. Но онези, които са излезли от количките, да ходят. Казвате: „По-големи колички няма ли?“ Количките се свършиха, няма. На крачката си ще ходиш. Тия железници, параходи, то са колички за деца. Аз само като проектирам мисълта си, на Слънцето може да ида. На Месечината – и веднага съм на Месечината. Проектирам мисълта си и ходя на Сириус, нищо повече! Даже и една секунда не взема, аз съм там. Как? Ходя вечерно време и се разхождам около Слънцето, върна се весел. Разговарям се там с хората. Ама какво говоря, то е заради мен. Ако река да разправям, ще мислите, че моята чивия е изхвръкнала. Те не мислят, че тяхната е хвръкнала, не моята. Докато имам чивия, привързан съм като вол; сега като излезе чивията ми, свободен съм, без чивия. И чивията е на място. Сега, като се качват някои по планините, се връзват с въже, за да не падне в

някоя пропаст. Трябва да се върже, че ако се плъзне, може да иде в някоя пропаст. На място е връзването. Но каква нужда има една птица да се връзва с някой конец, да не би да падне?

Казвам: Обичаш ли, любиш ли, ти си свободен; не ти трябват никакви връзки, никакви товари. Ти си свободен да слизаш от височината и да се качваш навсякъде безопасно. С обич и любов е безопасно. Без тях, и въжета трябва да имате, и раница трябва да имате. Онези, които имат крилца, много добре, но които нямат, въжета им трябват. Като израснат крилцата, не трябват въжета.

Свободни трябва да бъдем! Старото няма да го хвърляте, докато не сте усвоили новото. Малките птички, докато се научат да хвъркат, само над гнездата хвъркат, после по-далече. Постепенно трябва да се научите с новото и да отхвърлите старото. Но докато учите новото, старото не трябва да го хвърляте. То е спомен за миналото.

Когато дойде обичта и любовта във вас, всички неща във вас, даже и най-черните, които сега имате, ще видите какво голямо богатство се крие, което вие не сте разбрали. Тогава вие ще разберете защо сте дошли на Земята, защо са дошли страданията и ще се радвате, че са минали. Ще се радвате на вашите страдания, ще се радвате на вашите мъчения. Като влезете в новото, в Обичта, радостта ще дойде. Сега ще страдате, за да се радвате за в бъдеще. Кога? – Когато приемете този Закон на Любовта и на Обичта. Тази любов и тази обич ще направят всички неща красиви.

Сега нека седи мисълта: Има две врати за освобождение. От затвора може да излезете или по Закона на Обичта, или по Закона на Любовта. По Закона на Обичта и Любовта може да подобрите здравето си, мислите си, сърцето си, навсякъде ще има подобрение. Ще имате желание да обичате Единого, да обичате Бога. Туй ще бъде нещо свещено в душата ви. Да се изпълни сърцето ви с радост, че има Единого в света, когото да обичате, и има Един, Който да ви обича. Тогава ще разберете какво е любов, какво е любов към Единия и какво е Неговото отношение към всички, какво е любов към всички.

Само от Бога може да разберете какво нещо е да обичаш всички. То не е заради нас. За да обичаш, трябва да дадеш. Дотолкоз, доколкото даваш, ти обичаш. Дотолкоз, доколкото любиш, дотолкоз възприемаш с радост. Сега, ако ви дадат една трошица, да не помислите, че е малко. Но като ти дадат една трошица, да ти стане така приятно, като че ти дават един хубав хляб. Като ти дадат един лев, като че ти дават милиони. Като ти дадат една колиба, една платнена шатра, да мислиш, че си в палат, да ти е приятно.

Ти, човекът на обичта, на любовта, като влезеш в една шатра, тя ще стане палат: и килими, и маси, и столове ще има, и ядене ще има. Като влезеш, този човек казва: „Много съжалявам, че нямам какво да Ви гостя." Ти казваш: „Ще дойде всичко" – и всичко дойде. Той сам се учуди. Хляб нямало – хлябът дошъл, захар нямало – захарта дошла, вода нямало – водата дошла, дрехи нямало – дрехите дошли, децата – облечени, краката – изчистени. Като си замине човекът на обичта и на любовта, краката пак са нечисти, дрехи няма, всичко е постарому. Той като е там, всичко има, но щом той излезе, шатрата си е шатра, краката са кални, няма вода. Без въздух умиране има, с въздух живот има. С любов и обич живот има, без любов и обич живот няма.

Сега, да дойдем до музиката. (Учителят извади цигулката.) Аз свиря за себе си. Вие може да си мислите каквото искате. Когато Слънцето изгрява, то не иска да знае какво аз мисля и какво вие ще мислите, то не иска да знае. Вие ще бъдете свободни и аз ще бъда свободен. Сега няма да ви свиря това, което вие искате. То е изключено.

(Учителят свири много силно и много тихо.) Това е старото и новото: старото, което си заминава, и новото, което иде. Гръмогласното, то е старото. Туй тихото, то е новото, което сега иде. Това е музикално – какво значи старото и новото на музикален език.

„Отче наш"

10-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 3.XII.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1941_12_05 Отношение на ума и сърцето
лекция на Младежкия окултен клас

ОТНОШЕНИЕ НА УМА И СЪРЦЕТО

Добрата молитва.
„Красив е животът“.

Имате ли тема? – /Имаме/. Четете. /Прочете се темата: „Отличителните черти на ума и сърцето.“/

Какво е практическото приложение на ума и сърцето? Вие разглеждате сърцето вън от вас и ума разглеждате вън от вас, като нещо отделно. Сега, ако ви попитат, кое предшествува – чувствата ли предшествуват по-напред или мисълта? Сега вас ви се вижда много труден въпрос, кой предшествува. Този въпрос е като този – кой предшествува, кокошката или яйцето? Мисля, че е един въпрос неразрешен. Ако ви запитат, кое число предшествува – 2-те ли предшествува едното или 3-те предшествува 2-те, или 3-те – 4-те, или 3-те, или 5-те, или 6-те, или 7-те, или 8-те, или 9-те. Едното предшествува разбира се 0.1.2.3.4.5.6.7.8.9.0. Двете се явяват като се яви едното. 3-те се явяват, като се явят 2-те, 4-те се явяват като се яви 3-те, а всички са произлезли от нулата. Едното не те интересува, но един хляб те интересува. Една круша те интересува, една ябълка те интересува, една ябълка, една риза те интересува, едно палто. Сърцето, какво донася. В него се зараждат чувствата. Чувствата във вас, са които произвеждат радости и страдания. Постоянно страдате, то се дължи на чувствата. Може да кажем: Мисълта е облекло на човека. От чувствата се зараждат човешките мисли. От мислите се зараждат идеите. Идеята е оформена мисъл.

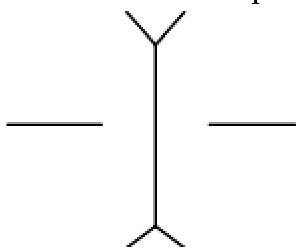

Фиг. 1
Как бихте изтълкували това (Фиг. 1)? Имате отдолу и отгоре умът и сърцето, хоризонталните линии са човешката воля. На растението отдолу, това са корените – отгоре това са клонищата. Най-първо кое се явява в света като поникне едно житено зърно? Човешката воля това е почвата. Да имате една ясна представа. Та казвам: Когато сърцето се оформява добре, оформя се и умът добре. Казва някой, че имал просветен ум. А сърцето можело да бъде непросветено. Невъзможно е. Има една зависимост

помежду им, те съставят едно цяло. Човек трябва да обръща внимание на своето сърце. Щом обръща внимание на своето сърце и умът се развива правилно. Тогава някои турят волята. Воля без сърце и без ум е безпредметна. Волята е нещо спомагателно за умът и за сърцето. Силата на волята зависи от сърцето. Пораждането, проявлението ѝ зависи от ума. В дадения случай как волята се провежда зависи от ума, но силата на волята зависи от сърцето, от онзи подтик, който сърцето дава. Искат понякой път да знаят защо сърцето седи наляво. Дават разни биологически, физиологически причини. Понеже сърцето се е изместило при инволюцията, понеже теченията първоначално са идвали отдясно наляво, вследсвие на това органът на сърцето се е изместил наляво. Тия сили, които са действували са изместили сърцето. Сега по закона на еволюцията сърцето ще мине към дясната страна или да дойде в средата. Нито вляво, нито вдясно или малко надясно. Понеже има течения, които вървят отдясно наляво ще изместят сърцето. Онези, на които сърцето е вляво слизат надолу. Всинца още не сте се спрели, слизате. Като започне сърцето да се измества надясно, тогава ще се каже, че сте подели нагоре към небето. Сега още не сте подели. Тази работа ще бъде много опретена работа. Казвам: Най-първо проекцията трябва да се измести. Най-първо трябва да се изместят чувствата. Например, клонищата, които са към юг са малко по-дълги от тези, които са към север. Плодовете, които се раждат на дървото, които са към юг са малко по-сладки от онези, които са към север. От какво зависи сега? Ако вземеме полюсите и екватора на земята, лъчите на слънцето на екватора падат перпендикулярно, а на полюсите наведено. В северното и в южното полушарие падат наклонено и те не приемат толкоз светлина и топлина, колкото на екватора. Та казвам: Този закон е същ. В нас, хората, лъчите на Божественото слънце не падат перпендикулярно. Мнозина от вас сте далече от екватора, далеч сте от Божествения екватор, някои сте на северния полюс, някои сте на южния полюс. Сега, ако вземете северния и южния полюс, разстоянието в права линия, то е 12,000 километра. То е спрямо земята. Но в една клетка тия полюси са близо един до друг, не са толкоз далеч. На земята са раздалечени. На всяка малка частица има северен и южен полюс. Защо южният полюс е надолу пък северният нагоре? Като вземете орбитата, пътя, по който земята се движи, южният полюс е отдолу, той е по тежък. Един ден, ако северният полюс стане по-тежък цялата ос ще се обърне. Ако северният стане южен и южният стане северен, какво би станало на земята? Даже при сегашните условия като се дига земята, земята не е на 23 градуса, но 22 и нещо, постепенно оста се изправя. Изправя се оста защото южният е по-тежък. Това са отвлечени работи, но всяко изменение, което става на земята става и в нас. И умът ти трябва да има същите наклони.

Казвам: Когато казваме, че един човек е нормално развит разбираме, ако

един ден земята се изправи перпендикулярно на своята ос, ще имаме един климат умерен, много добри условия. Тогава и на хората оста ще бъде добре, умът ще бъде просветен, сърцето топло и волята ще бъде силна, ще спазват законите, които Бог е положил на земята. Защото студеното сърце произвежда тъмни и студени мисли. Студеното сърце и студеният ум, то е тъмнина. Когато умът е тъмен и сърцето студено, тогава се ражда тъмнината. Студеното сърце ражда тъмнината. Когато сърцето е топло, се раждат светлите мисли. Колко е сега температурата на човека? 37 градуса. 3 и 7 прави 10. Някой път вие искате да изправите някоя ваша мисъл. Най-първо мислите ще може да ги изправите, ако може да внесете топлина. Ако произведете топлина на вашите чувства, каквато и да е ваша мисъл, можете да я изправите. Ако не можете да внесете топлина в чувствата, не може да се изправи една мисъл. Едно желязо как може да се изправи без топлина? Не може. Съвременна техника без топлина каква би била? Ако няма топлина какво може да направим? Та казвам: Когато говоря за топлината разбирам туй единство в света. Топлината излиза от Любовта. Любовта е мощна сила в света, която произвежда всичко. Сега някой казва: „Топъл човек“. Топлината е вече във връзка със закона на Любовта. Постепенно трябва да се приспособяваме. 37 е нормалната топлина, щом стане 40–41 хората умират. Защо? Тази топлина при 41 сгъстява материята, при 37 градуса е в разредено състояние. И двете цифри в числото 41 са положителни, изгарят. Внасят известна дисхармония, която не е приспособена към организма. Тогава как ще преобразят хората 41. Какъв резултат ще му дадете? Ще ги съберете 4 и 5 имате 9. То е краен резултат. Ако съберете 1 и 2 имате 3. 3 е резултат, 6 е резултат и 9 е резултат. В числата от 1 до 10 – 3, 6 и 9 са резултат. 1, 4 и 7 това са положителните сили, които работят, това са киселини действуващи. 2, 5 и 8 това са основи. Имате 2 като основа, 5 като основа и 8 като основа – каква ще бъде разликата? При две – двама се карат. При числото пет – петима се карат, а при осем – осмина се карат. При едно – един работи, при четири – четирима работят, при седем – седем души работят. Туй е разликата. Тогава, ако един работи, ако четирима работят или, ако седем души работят, резултатите ще бъдат различни. При едното – Божественото работи. При петте – сетивата работят в човека, а при осемте – това са мислите, които работят. Значи при числото 8 – умът работи, при числото 5 – сърцето работи, а при числото 1 – Бог работи. Защото, ако съберете 5 и 8 имате числото 13, което дава 4. 4 и вече волево число. В туй число топлина няма. То е земно число. Ако имате четири вола вие трябва да се грижите за тях, какво е положението им? Ако ще трябва да мислите за 4-те вола, ще трябва да влизате в техния апартамент, понеже 4-те на едно място живеят. Трябва да ги чешете, трябва да им донасяте вода да пият, после трябва да им туряте сено или слама, трябва да им давате зобчица. После не само това, но трябва техните благоухания, които остават в апартамента,

трябва с кофа да ги изнасяте навън. След туй трябва да ги впрегнете, да идете на нивата. Целият живот, ако е ангажиран на нивата, какво ще постигнете? Казвате : „Какво означава числото 4?“ Числото 4 означава да гледаш 4 вола, да ги чешеш. Те не могат да се чешат, понеже са свързани, вода ще им донасяш.

Та някои от вас искат да имат положителна мисъл. При съвременното възпитание имаме, се една положителна мисъл. Голямо нещастие е да имаш се една положителна мисъл. Положителна мисъл е да съединиш числата от 1 до 10, да разбираш законите, да разбираш числата, да имаш положителна мисъл. Положителна мисъл без светлина, положителна мисъл без топлина и положителна мисъл без сила не може да има. Някой иска да бъде силен. Той не може да бъде силен, ако той най-първо няма топлина, след туй трябва да има светлина и тогава на трето място ще дойде силата. Някой мисли, че без топлина може да бъде силен. Силата е резултат на чувствата и на мислите. Това е естествения път.

Та казвам: Във вас някой път се зараждат състояния имате неразположение. Станете сутрин, неразположен сте, криво ви е, не знаете причината. Ако нищо не ви интересува, топлина нямате. Житото като го сееш не му давате светлина, то не се интересува от нея. Но щом го стоплиш веднага има желание да пусне коренчета надолу, интересува се вече от центъра на земята и се интересува от центъра на слънцето. Човек когато няма топлина нищо не го интересува. Казва: „Не ме интересуват хората, всеки се интересува от себе си.“ Какво е егоизъм? Едно семе казва: „Аз да запазя себе си.“ Как ще се запази, ако няма топлина? То трябва да иде в земята, да изгние, иначе нищо няма да излезе от него. Казвам: Човек може да постигне туй, което е в него само при Божествената топлина и при Божествената светлина. Първо топлината трябва да дойде. Казвам: Любовта е първият подтик, от нея излиза топлината. Вие може да направите един опит. Във философията има опитна страна. Да допуснем вие станете сутрин неразположен, мъчно ви е. Нищо не ви интересува. Идете, намерете един човек, който има топли чувства, веднага ще се измени вашето състояние. Или, ако имате студени ръце, хване ви някой ваш приятел, стопли ръцете ви, веднага ще се измени вашето състояние. Та сега законът: Който има студени ръце трябва да хваща топли ръце; на когото ръцете са топли, да хваща студени. Трябва да има чрезмерно топлина, за да предаде излишната топлина на студените ръце и нему ще стане приятно. Когато понякой път ръцете ви са топли и сте неразположен, трябва да хванете ръцете на някого, на когото са студени, и веднага ще се смени вашето състояние. Казвам: Като седите, същия закон. Като седите до собата, стане ви приятно, като приемете тази топлина, която е необходима. Чрез ума си човек всякога трябва да държи една

нормална топлина, тъй както пчелите – 22 градуса. Вие всякога с ума и със сърцето си трябва да държите 37 градуса топлина в организма. Туй поддържане зависи от доброто сърце. Та казвам: Числото 7 в дадения случай е число на почивка. То е положително число. Шест дни, казва Мойсей, работи, а на седмия ще почиваш да трансформираш. Седмият ден е за почивка. Почивката е отрицателно число, няма да работиш. В почивката човек придобива, а в работата, той предава от себе си, харчи от капитала си. В духовно отношение човек печели. А пък числото 3 е закон на равновесие. Човек е един триъгълник. Трябва човек да учи да пази закона на равновесието. Докато човек мисли пази равновесието си. Ако сте ясновидец ще видите, че в човека има едно колело, което се върти много бърже. Човек върви по една релса /Учителят показва, как краката вървят по една линия, като се движи човек/, като велосипед. Велосипедът е направен по човешката мисъл. Докато мисълта се движи правилно, ти на едната релса вървиш; като изгубиш равновесие, може да паднеш на една или на друга страна, зависи от чувствата. Щом се измени състоянието на мисълта, падаш. Щом се измени температурата на сърцето, изменя се и светлината на ума. Тогава недовиждаш, падаш. С изменението на топлината, намалява се и светлината, ние недовиждаме предметите, не се осветляват и влизаме в стълкновение. Например, вие не мислите, искате понякой път да кажете някоя обидна дума, не знаете какъв резултат ще направи. Обидната дума е намалена светлина или ще се сбъскате с реалността на нещата. Представете си, че един силен човек ви срещне на пътя. Той иска да му направите една услуга. Казва: „Дайте ми хляб“. Вие казвате: „Нямам“. Казва: „Дай ми доброволно, иначе ще взема всичкия ти хляб“. Вие казвате: „Нямаш право“. Хваща те, взема ти торбата, изважда хляба, взема го насила. Ти казваш: „Безобразник“. Като му кажеш безобразник, иде, че те стоварва на земята. Силният като ти иска, дай му. Ти не искаш да му дадеш, казваш: „Нямаш право“. Силният всякога има право. На силният човек не говори за право. Правото той го разбира. Каквото иска в дадения случай от тебе, услужи му. Ще кажеш: „Ти си страхлив“. Мислиш ли, като те бият ти си от силните хора? Слаб е този, когото бият. Но когато слабия бият и тоягите всички се чупят на гърба му, той е силен, с каквото го бият всичко се разрушава, той е силен човек. Онези, които го бият, отслабват ръцете им и казват: „Оставете го“. Ако биете някой голям камък, искате да отчупите ще ви омръзне да удряте, казвате: „Оставете го“. Законът е: Щом сте слаб трябва да бъдете умен. Слабостта зависи от светлината. Силният каквото иска от вас услужете му. Сега говорим за разумност. Силен човек е и който е разумен човек. Мислите ли, че един слон може да ви направи пакост? Слонът е доста умен. Той никога няма да ви направи пакост, ако го обиждате – доста злопаметен е. Като не го обиждате може да ви услужи. Слонът като минава по пътя, дигне едно дете, тури го на главата си и после с хобота го

тури на другата страна. Никога няма да го стъпче. Доста умен е. Има един анекдот за един слон в Индия. Един слон минава и един плъх се пъха в носа, в хобота му. Отива той до една бъчва с вода, туря хобота, напълва го с вода и изхвърля водата в бъчвата и плъха също. После поема наново вода, но поема и плъха пак и пак го изхвърля. Искал да му покаже, че носът не е място за плъхове.

Казвам: Когато дойде една лоша мисъл, тя е като плъха, който влиза във вашия хобот, в носа. Вие идете, поемете вода и 3–4 пъти я изхвърлете. Да ѝ кажете втори път да не влиза.

Сега говорим за музиката. Музиката принадлежи на сърцето. Тя е да поддържа сърцето. Музиката трябва да поддържа сърцето. Биенето на сърцето е такт, който постоянно поддържа. Говорът е резултат на човешкият ум, но музиката е резултат на човешкото сърце, то поддържа ритъма. Биенето на сърцето е ритъм. Сърцето постоянно поддържа този ритъм. Върху този ритъм се гради човешката мисъл. От музиката вече излиза човешката реч. Колкото думите имат по-хармоничен израз, колкото човек говори по-музикално, по-добре е. Колкото му липсва музика е по-груб. Затуй, понякой път аз настоявам на музиката, защото се поддържа сърцето. Казва: „Защо ни е пеенето?“ Ще се подобриш. Без пеене, без музика вътрешно невъзможно е да се задържи онова възвишено състояние на човека. То зависи от състоянието на сърцето. Казвам: Първият основен тон, то е храна. То е посадено семе. „До“ е посадено семе, „ре“ е семето, което изниква, „ми“ е първото клонче. „Фа“ е този клон се развива. „Сол“ това е цветът, „ла“ е вече плодът и „си“ – пак слиза. „До“ – излиза нагоре, „си“ – слиза надолу. Всеки узрял плод долу пада. Всяко посято семе нагоре израства.

Та казвам: В музиката ние се спираме на някои тонове. Ако пеете само „фа“ – удебеляване ще имате. Някои от вас, които сте сухички, може „фа“ да пеете. Пейте хубаво „фа“ ще се закръглите. Онези от вас, които не сте активни, пасивни сте, пейте „ре“ ; които сте много активни, имате много да раздавате, пейте „ла“. Има една част в музиката, за която хората не са готови. Природата музикално работи. Във всяко направление музикално работи. Казвам: Ако искате да имате една основна идея, каквато и да е във вашият ум или едно основно чувство, или една основна постъпка, непременно „до“-то трябва да го вземате вярно. Сега когато се казва, че най-ниския тон има 16 трептения, вие не може да го вземете. Те са много ниски, за да го напишете трябват 12 спомагателни линии под петолинието. Основният тон, той е с 37 трептения. Разбирайте сега. Ако имате една жица от един метър и ако имате друга само от 10 сантиметра, ако чукнете дългата и късата жица, колко трептения ще даде късата и

колко дългата? Да кажем, ако една жица в един час дава 37 трептения или в една секунда дава 37 трептения, или в една терца дава 37 трептения, различие има. Та казвам: Тази жица е жива. Зависи какъв е животът, интензивен или неинтензивен. Един живот, който минава през сърцето той събужда чувствата във вас. За да се събуди едно благородно чувство, трябва да имате някого да обичате, за да се събуди трябва да има някой да ви обича. За да се пробуди вашето съзнание, вие трябва да обичате някого. Две неща има, от които се ражда животът. Трябва някой да те обикне по-напред и ти да обичаш после. Но в този, дадения случай първият, който те обикне, той е плюс, ти си минус. Във второто ще се измени – ти ставаш плюс, а онзи когото обичаш, той става минус. Сега казвам: Вие като се обикнете, веднага скандалът е готов вече. Скандалът е анормална проява. Двама души се обикнат и започват да се карат вече. Един скандал произтича от яденето. Готвачът вас не ви сготвил хубаво ядене, веднага скандалът иде. Или ако някой се изказал за вас както не трябва, вие се обидите. Ако не ви сготвят хубаво и ако не ви кажат туй, което искате веднага ще се обидите. Добре, по-добър готвач от природата има ли в света? Че тя е сготвила плодовете, които имате. Децата след като ядат един плод и го хвърлят. Този плод детето откъснало и той не е узрял още. Кой е виноват, готвачът или детето, което откъснало зелен плод. Детето откъсне един зелен плод, хвърли го; откъсне друг и него хвърли. Иде на друго място, дето плодът е зрял, не го хвърля. Ако някой не ви сготви добре, вие сте причината, вие сте притеснявали. Някой път искате някой да ви сготви много набързо. Набързо не става. Не мислете, че е лесна работа да се сготви. Тук за да се родят ония хубавите и възвишените мисли, ако той няма определена температура на сърцето и ако сърцето му е неразположено, той не може да мисли правилно. Ако иска неговите мисли да бъдат безсмъртни той трябва да има едно сърце, което е свързано с извора на любовта. То е идеализъм. Всякога едно чувство, което не държи нормална температура, то не е правилно. Да кажем, имате едно кисело чувство – температурата не е нормална. Какво трябва да правите? Много естествено, след като си ял едно горчива ядене, нали си измивате устата с вода да се премахне горчивината. Значи горчивината се премахва с живота. Животът премахва горчивото и дава условия на хубавото. В човека самият живот разтопява сладките работи и ги прави приятни за човека. Самият живот разтопява и горчивините, но той чисти и горчивините. Човек след като вкуси горчивото, той втори път не трябва да го опитва. Къде е погрешката? Едно дете откъсне една слива, тя зелена и я хвърли. Иде от другата страна, откъсне, мисли, че е узряла, но и тя зелена, и нея хвърли. Туй дете не трябва да къса втора, да знае, че не са узрели тия плодове. Вие седите някой път и в обходата си искате отговор. Той ви казва: „Не съм разположен“. Какво трябва да разбирате? Не са узрели неговите плодове. Ти седиш и казваш: „Кажи нещо“. – „Не съм разположен, идете при друго

дърво“. Щом каже, че не е разположен иди при второ, трето, четвърто дето дървото каже: „Разположен съм“. Чакай там дето ти кажат, туй което искаш. Вие нарушавате най-елементарните работи. Казваш: „Защо си неразположен?“ – „Туй, което искаш в дадения случай аз не мога да ви го дам“. Вие искате зрял плод, всичките плодове в градината са зрели. Аз съм бостанджия, вие искате дини. Казвам: „Зелени са“. – „Намери някоя“. – „Как ще намеря не са узрели. Аз не мога да ги накарам да узреят“. Казвам: „Не е време за дини сега“. – „Но аз искам да видя макар да са зелени“. Неразбиране това е на закона. Иди навреме, когато дините зреят. Този ще ви откъсне. Тогава не искайте нещата преждевременно в живота си. Има известни мисли преждевременно, има известни чувства преждевременно, те са в процеса на оформяването, на зреенето. Човек трябва да се съобразява със законите, които регулират човешката мисъл. Хубавите чувства регулират човешката мисъл.

Ако сега вземете горно „до“ и долно „до“, каква е разликата? В първата октава вземете „до“ и във втората октава вземете „до“, какво означава? Аз посаждам динено семе, то е „до“. Израстват, дойдат до горно „до“. Завържат, но още са зелени, значи плодът не е узрял. Тогава във втората октава, в „ла“ ще намерите узрели плодове, узрели дини. Аз като ида при един бостанджия ще питам: Кога са дините? Зная на колко октави зреят дините и няма да го питам дали са узрели. Казвам: Те са минали първата октава и на „ла“ на втората октава ще кажа: Откъснете ми една диня. Най-хубавите дини са във втората октава. В първата октава са зелените дини, във втората – са подутите, а в третата – са вече узрелите.

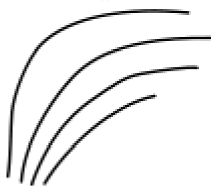

Фиг. 2

Представете си, че имате човешкото чело (Фиг. 2). В това първото, полегатото чело не очаквайте философия. Този, който има това високото чело, той по философия може да говори. Първият е бостанджия. Ако искате философия при другия ще идете. Някой казва: „Много мисли“. Мисълта има известни форми. Знайте защо. Този има по-голяма топлина. Всеки човек, който е философ, в него сърцето дава повече топлина. И в мозъка е същия закон. Този с полегатото чело не може да бъде музикант. Слаба е музиката. Този човек, в когото разсъдъкът работи, в него музиката е повече развита, отколкото с обективния ум. Ако разгледате черепа на всички даровити музиканти, ще видите как хубаво е оформено челото. Тия с полегато чело, знаменити виртуози може да бъдат, знаят да свирят. В туй отношение музиката поне трябва да ви интересува. Човек, който не е

музикален, той и здрав не е. Здравите хора, които обичат живота те са музикални. Човек, който стане песимист няма тази топлина, изгуби смисъла на живота, той няма музика. Не трябва да се губи топлината на човешкото сърце. За да не се губи трябва музика. Учителите трябва музикално да възпитават. Ще види какво липсва на някое дете и чрез музиката ще гледа да го придобие. Някои деца слаби са в движение, „ре" ще ги учи да пеят. Нямат обхода, маниери „ми"-то не дава топлина. После харчат много, не събират – ще ги учи „фа" да пеят. Има някои като кокошката, влезе в крината и разхвърли всичко. Утре пак гладува, пак търси крината. Всеки ден крини не се намират. Катерицата, мравята много добре вземат „фа". Който иска да научи „фа" да иде при мравите, при пчелите. Пчелите вземат „фа", събират всичко в кошера. Пеперудите вземат много добре „сол", доминантата, затуй имат хубави дрехи. „Сол" една пеперуда отлично взема. Съвършено взема тона „сол", майсторски го взема. Това са твърдения, малко хора ги знаят. Онези, млекопитаещите, които забравили пеенето, дрехите са им черни, а някои са оголели.

Музиката е на границата на челото, от двете страни по средата. Музиката е границата между физическия свят и духовния свят. Под музиката седи редът и порядъка, математиката на физическото поле. А пък в духовния свят, над музиката седи идейния живот. Защото на музиката ѝ трябва форма на способността, която да създава формите на тоновете, да създаде красива форма на всеки един тон. Сега вие може да направите един опит. Някой път неразположен сте – направете един опит. Вземете „сол" и вижте какво влияние ще окаже. Пейте „фа" да видите какво влияние има. Може да вземете някаква класическа песен дето тонът „фа" се среща най-много. Вие пейте песен, дето се среща повече „сол" от другите тонове. Или някъде „ми" се среща или „ре". Ако искате може да направите опит. Вие искате да направите опит с „ми". Вземете песен, в която има повече „ми". Някои от вас, които сте музикални и искате да направите опит, тогава изпейте гамата три пъти. Изпейте да видите какво влияние ще окаже върху сърцето. Или някой път имате слаб пулс, изпейте гамата и веднага ще урегулирате пулса на сърцето. Ти търсиш лекар, когато сам можеш да си помогнеш. Изпей гамата, веднага ще урегулираш пулса. Пък като наука ще дойде музиката. Онзи музикант трябва да приготви храна, във всичките песни, които съчиняват, те приготовляват храна за бъдещите хора. Като пеят техните песни, да им помагат.

„Сол" е цветист тон. На „сол" да турим една дума, която да съответствува. Дайте ми една дума приблизително. „Сол" – ол. На английски ол (all) значи всичко. „Сол"-та е доста на място. С-то замязва на месечината. С-то е хладно. Доста хладина има. О-има добри условия. Л-то е топлина. Л-то в дадения случай доставя топлината. О-то представя условията и С-то е

проявата, къде може да го поставиш. „Сол“ на болния не туряй. /Учителят пее: „Сол на болния не туряй, малко сол е доволно за него. На здравия тури сол с трите пръста, а на лошия с шепата туряй.“/ На лошия като му направиш солено яденето, той търси вода. Та пей на себе си: „Аз ще си турям с трите пръста“. Какво значи „сол“? – Не прекалявай в своите удоволствия. Всичките удоволствия са прекалена сол. Доволството е нормално, удоволствие ненормално. Всякога когато ние имаме нещо, което не съответствува на нас, винаги тогава има повече сол.

Да кажем музикално пей: „Топли чувства, светли мисли раждат, добри постъпки“. Пеенето ако е горещо ще го дигнете нависоко да изстине. Ако е много студено, ще го снемете надолу. Пей го по-ниско. /Учителят пее: „Топли чувства, светли мисли раждат добрите постъпки“./

Казвам: При възпитанието може да правите музикални опити. Правете различни опити да поощрявате клетките си, защото те в музиката се кредитират. Всяка нехармонична мисъл се възприема и всяка хармонична мисъл се приема от клетките. Затуй винаги музикално трябва да се говори на тялото. Растене без музика не може да има и здраве не може да има. Мозъкът не е хармонично направен без музика. Сърцето не бие правилно. Казвам: В новото възпитание първо трябва да се тури музиката, за да бъде мозъкът в нормално състояние, за да бъде сърцето в нормално състояние и за да бъде тялото в нормално състояние. Затуй понякой път по двама души може да се събирате, дует или трио, квартет не ви препоръчвам. Трио е доста хубаво. Сопран, тенор и бас. Алта ще оставим. /Изпяхме няколко тона/.

Сега излизаме из областта на механическата музика. Тоновете, които излизат от някой железен прът се различават от тоновете на цигулката. Тоновете от металическите струни се различават от тия струни, които са направени от животни. Аз съм за струни направени от животни, по-верни тонове дават. Казвам: Първо се научете да пеете. Най-хубавата струна е човешкият глас. На нея всички може да пеете. Ако тази струна може да пее, всичко може да постигнете. Другите външни инструменти лесно може да се усвоят. Онези от вас, които искате да пеете, някой път ще ви дам наставления, как да пеете. Не само за яденето трябва да се обръща внимание, но какви мисли трябва да изпращаме на ларингса, за да се развие. Оттам излиза музика и оттам излиза и говорът. Колкото се може говорете меко. Когато кажеш: „Какво искаш?“, кажи го меко не грубо. Или казваш: „Какво знаеш“. Може да го кажеш грубо, но може да го кажеш меко. Ние мислим, че много знаем. После казвате: „Ти добре ли си?“ Произнеси „добре“, че и на тебе да ти е приятно. Произнеси думата „любов“, че като, че мед капе от устата ти. Ти говориш за любовта, и много

грубо произнасяш. Трябва да се произнасят думите меко, думите „добро“, „съзнателно“, „знание“ – меко и тихо. Ние произнасяме всички неща много силно. Един оратор като говори то не е музикално. Те искат да направят ефект. Говорът да е музикален. Говорете на себе си музикално, говорете и на другите музикално. Пейте музикално. Ти щом пееш и под лъжичката ти ще се образува топлина. Пей докато почувстваш топлина под лъжичката. Една малка толина трябва да се яви. Или който пее, да измерва температурата в себе си, 1/10, 1/20 от градуса да има изменение. Аз забелязвам в музикално отношение, хората още не са музикални. Малко хора ще срещнете с музикално меки ръце. Ръцете са много груби. Ако пее хубаво човек, кожата ще придобие една мекота. Мекотата е здравословно състояние на организма – има нормално вода, има нормално топлина, има и нормално светлина.

Казвам: Музиката ще влезе във вас като едно от първите хигиенични правила. Ще имате здравословно състояние. Да говориш и да пееш, то са два метода. Ще се учиш меко да говориш и хубаво, хармонично да пееш. То са две здравословни условия. Например каже: „Да имаме приятен обяд“. Каже го грубо. Кажете: „Да имаме приятен обяд“, но го кажете тихо, не го казвайте силно. Като кажеш за яденето, музикално да го кажеш, че в тебе да се събуди едно чувство на красота. Като погледна сливата, казва: „Ако имам вяра“. Казва: „Да пея за вярата“. Аз когато ям една слива, пея песента на вярата. Като ида при гроздето, което е кехлибарено, жълто, пея за мъдростта, за знанието; като ида при черешите пея за живота. Като ида при черешата, колко е приятна, започна да пея за живота. Като видиш растението, то е доволно, като не му пееш песен – не е доволно. При черешата трябва да пееш песента, като ядеш черешата да ти е приятно. Тогава растението е доволно от тебе. Те са разумни същества. Туй, от което ти си недоволен и окръжаващите и те са недоволни; туй, от което ти си доволен и те са доволни.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
11 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 5. XII. 1941 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

1941_12_07 Трите качества на тона
утринно слово

ТРИТЕ КАЧЕСТВА НА ТОНА

„Отче наш“
„Красив е животът“
Ще прочета четвърта глава от Лука.
„Кажи ми Ти истината“
Учителят даде и един брат прочете беседата „Тонът фа“ от тома „Ценната дума“.
„Бог е любов“

Най-лесните работи в света остават винаги неразбрани. Всичките хора в света не искат да вършат лесни работи. Никой не иска да бъде сиромах. Всеки иска да бъде богат. За сиромашията имат особено понятие. За богатството имат особено понятие. Богатият е добре облечен, сиромаха с дрипи си представяте.

Но питам, къде са сиромасите? Богатите и сиромасите са в едно дърво, те са еднакви. Корените, сиромасите, са долу в земята, облечени са с окъсани дрехи. Богатите са горе в клоните, в цветовете, в листата, в плодовете. Вие виждате богатите, които са изнесли на пазара, не виждате сиромасите, които са изнесли стоката от земята. Ако всички бяха богати на земята, какво щеше да бъде?

Казвам, вие всички искате да бъдете музиканти, то е горе, то са клоните. Музиката придобива съдържание, като страда човек. Някои често ме питат: „Пея ли хубаво?“ Той мене пита. Казвам: „Страдаш ли?“ „Не страдам.“ „Не пееш хубаво. Радваш ли се?“ „Не се радвам.“ „Не пееш хубаво.“ Ти, за да пееш хубаво, трябва да се радваш и да страдаш. То са две страни на тона „фа“. Сега вие мислите: да страда човек, то е да боледува. Болестта е друг въпрос. Болест и страдание са две неща различни. Болестта, това са гости, които искат да ядат и пият. Всеки, който се разболява, той има доста гости, дошли неканени, казват: „Има-няма, ще дадеш, ще намериш.“

Ние наскоро бяхме на гости на едно място. Разбира се, оплакват се, че като ни викат, нямало портокали, после, че масло нямало на трапезата, търсили, но не могли да намерят. Едва намерили малко сирене и кашкавал, и черен хляб нарязан. Едно време бял хляб, сега няма. Казвам:

на такава малка дажба викат ни на гости. Защо ни викат? Искат да знаят ще се свърши ли войната. Ние нищо не им казваме. Най-после, носехме цигулка, пък не им свирихме. Не им свирихме, понеже нямаше кой да играе, кой да пее. Казвам: „Нека седи сега свиренето.“ Спечелихме нещо. Като дойдоха да ме канят, мисля, че ще хванат поне автомобил, мисля, че ще ида на гости, като има автомобил. Но ме канят, пък няма и автомобил, казват: „По цяла София не можахме да намерим, и двеста лева да дадеш, няма.“ Пеш тогава. Тръгнахме. Казвам: четирима души по петдесет лева, спечелихме двеста лева. На връщане пак няма: още двеста лева – четиристотин лева. Та всеки за един час спечели сто лева. Малко ли е? Доста благородни хора, двеста лева дадохме на хазаите и по петдесет лева разделихме за себе си.

Та казвам, в живота не трябва да мислите, че ще има автомобил. Няма автомобил, и двеста лева да дадеш. Защото, като няма автомобил, пеш ще тръгнеш, ще си държиш на думата. Често някои не идват на събрание. Казват: „Защо не беше на събрание?“ „Не бях разположен.“ Значи нямал е автомобил. Казвам: доста сме далеч, един час път, няма превозно средство.

Казвам, животът е едно училище. В музиката човек трябва да събуди доброто чувство в себе си. Без събуждането на доброто чувство ти не можеш да събудиш и една добра мисъл. Ти, ако имаш такова особено мнение за сърцето, че сърцето е калпаво, че сърцето е грешно, ти не мислиш правилно. Ти ще благодариш, че твоето сърце носи страданията. Изпълнява си много добре своята роля, понеже от него излиза и чистата, и нечистата кръв. Не е виновато то. Нечистата кръв се връща в сърцето и то я праща в дробовете да се пречисти; тя, пречистена, пак се връща в сърцето и то я препраща по цялото тяло.

Сега някой път не разбираме живота, искаме да бъдем чисти. То е така направено, че по необходимост праща чистата и нечистата кръв. Какво ще прави, като дойде нечистата кръв? Ще я изпрати да се пречисти. Щом имате ролята на сърцето, ще изпълнявате добре ролята на сърцето.

Сърцето винаги пее „фа“. Ако искате по някой път да имате камертон, турете ръката на сърцето си и ще имате тона „фа“. Ако вземете тона „фа“, пулсът ви ще бъде много редовен, няма да има прескачане на пулса. Който не пее „фа“, започва да се омаломощава и лекарите казват, че клапите се разхалтавили. Разхалтавили се клапите, понеже не пее „фа“. Ония рала, с които орат земята, имат ли ръжда? Те нямат никаква ръжда, но щом се оставят на почивка десетина дни и веднага ръждата иде. Докато човек страда, сърцето е чисто. То е ралото. Щом престане да оре ралото, ръждясва, щом сърцето престане да страда, оцапва се.

Страданието, това е орането, за да бъде ралото чисто. Без страдания сърцето ръжда хваща. По-добре да оре, отколкото да ръждясва. Вие мислите да не страдате. Ще ръждясате. В страданието се очиства ръждата. Ралото, което оре, е винаги здраво. Тъй трябва да се разбира животът. Казвате: „Не искаме да страдаме." Ще ръждясате. Ръждата е много по-опасна от страданието. Страданието е десет пъти за предпочитане пред ръждата. Разликата между страданието и ръждата е тази: нали по селата някой момък, като обича една мома, като мине покрай нея, ще я ощипе малко, за да ѝ покаже, че я обича; ръждата мяза на куче, което захапва, че откъсва и месо: оттук откъсне, оттам. Кое е за предпочитане: щипането на онзи, който обича, или на онова куче, което откъсва месо? Разправяше ми един: „Като ме ухапа едно куче, откъсна ми месото и го изяде пред мен."

Скоро дойде една вечер една млада сестра, уплашила се: като кълцала, отрязала си пръста. Питам я: „Къде си оставила отрязаното?" „Оставих го." „Трябваше да го вземеш и да го залепиш на мястото, да го превържеш." А тя го хвърлила. Трябваше да го вземе и да го залепи.

Та казвам: „фа" е най-устойчивият тон. От „до" до „фа" имате кварта. Целият живот на земята е обоснован върху квартата. Съграждаш една къща, върху квартата я съграждаш. От „до" до „фа" имате четири тона. Квартата има два потенциала, значи. Какво значи потенциал, музикален потенциал? Значи от „до" до „фа" имате „ре" и „ми", те дават капитал на „до" и „фа", „до" и „фа" го обработват. Ако „ре" и „ми" ги няма, няма с какво да работите. Всякога, когато имате двама души, влагат капитала според това. Във „фа" човек трябва да бъде много внимателен. С едно лесно може да се справиш, но с две много мъчно е. Една мома с един лесно се справя, но двама като я обичат, и двамата я заплашват, че ще я убият. Ако един я заплашваше, че ще я убие, ако не го вземе, въпросът е разрешен, ще го вземе. Ако двама я заплашат и ако за единия се ожени, ще я убие другият; ако за другия се ожени, ще я убие първият. Тогава въпросът е неразрешен, опасна работа е. Сега човешкото сърце се намира между двама любящи, от едната страна е страданието, от другата страна е ръждата.

Казвам, за предпочитане е страданието, отколкото ръждата, нищо повече. Разправяше ми един български свещеник. Зимно време тръгнал от една паланка Везир Козлуджа и излиза от селото на един километър. Явява се един вълк пред него. Вълкът си обръща задницата и започва в очите му да хвърля сняг. Той му казва: „Брей, не те ли е срам, че тук поп има, да си обръщаш задницата и да хвърляш сняг в очите?" После казва на себе си: „Слушай, попе, я се връщай назад, че може джубето ти да бъде разкъсано.

Тогава, казва, извадих пояса си, че го пуснах, да се покажа, че съм герой. Пуснах така пояса ми да се влече и се върнах, и вълкът върви отподире ми, че го е страх да няма някаква уловка. Спаси ме поясът ми. Като се върнах, на пояса и на мене казвам: и двамата сме герои.“

Сега по някой път хората са чудни. Един вълк те срещне. Зимно време съм ходил, и досега вълк не ме е срещал. Само веднъж съм видял вълк, зимно време не, лятно време беше. Зимно време съм ходил, няма ги. Пролетно време го срещнах. Гледам, доста философ, навел глава, опашка проточил, смирил се, погледне, пак тръгне, казва: „Лоши условия.“ Не ходи като кучето с дигната опашка. Казва: „Какво ще се прави?“ Погледне, погледне, казва: „Тази работа как ще бъде? Ще се носи, дошло. На земята ще се живее.“ Пак тръгне. Доста е умен, с дълга муцуна. Понеже е доста смел, има смела походка. Като видиш козината, виждаш, че е много жесток, голяма жестокост има в него. Като влезе в някоя кошара, удави десет, двайсет, четирийсет брадви удари в земята; удави ги, нареди ги, натъркаля овцете, пък не бута нито една.

Та казвам, хубаво е човек да пее. Каква по-лесна работа от пеенето? Трябва да знаете, че тия, гласните струни, са тясно свързани със сърцето. Ако пеете, ритъмът на сърцето е много правилен, човек постепенно става весел и се подобряват външните условия. Казвам, пението е едно Божие благословение, което Бог е дал. Ако всичките хора пееха, много малко болести щеше да има. Понеже не пеят, затова се раждат болестите. Щом не пееш, ти ръждясваш. Щом пееш, ще ореш земята, светъл ще бъдеш. Щом не пееш, ще ръждясаш, нищо повече.

Та казвам, няма съмнение, че християнските народи пеят много повече, отколкото другите. Другите пеят при съвсем други условия. Християните са доста пели в първите времена, много тъжни песни имаха. Казва, че на Тайната вечеря изпели няколко песни и излезли вън да се помолят. Сега онези, мрачните, времена преминаха вече, няма какво да се плашат хората. Ако вие сте в планината и се трошат камъни, казвате: „Защо се трошат тия камъни?“ За да се съградят здания. Трошат се тия камъни, за да се прокарат пътища. Сега трябва да се павира светът. Страданията в света са една работа. Без страдания пътищата ще останат ненаправени, къщите ще останат несъградени, нивите ще останат неизорани. Със страдания всичко е в ред и порядък, нивите са изорани, къщите са съградени, пътищата са направени, хората са облечени, имат да ядат и да пият. Дето има страдания, има ядене и пиене. Дето има ръжда, има смърт: този погребват, онзи погребват. Кое е по-хубаво, да ни погребват или да сме свободни? Тогава схващаме страданието, то е път на убеждение. Ние, съвременните хора, страдаме и трябва да благодарим на Бога, че сме минали от ръждата

в страданието.

Имаш някакъв дефект, нетърпелив си, пей „фа“. Не чакай да ръждясаш. Защо ще чакаш да ръждясаш, да те турят някъде да те бият? Преди да те бият, попей. Тури страданието в музиката. То е хубавото, понеже ти свързваш ума и сърцето. Образуваш една хармонична връзка между ума, сърцето и волята. Музиката образува най-добрата връзка между човешкия мозък, човешкото сърце и човешкото тяло, между всичките удове. Те са създадени по закона на хармонията. И когато човек пее, всичко се добре хармонира. Щом запееш какъвто и да е тон, природата те разбира. Природата разбира този език. Ти не можеш на природата с друг език да говориш. Някои искат да знаят кой е езикът на природата. То е музиката. Ако пееш хубаво, даже когато има буря, бурята ще утихне. Защото бурята е направена пак от същества. Щом пееш, те ще се спрат да им попееш. Щом пееш музикално, ще се спрат, щом не пееш, ще си гледат работата. Като мине бурята, дигне прах, тогава прахът влезе в очите и започнеш да плачеш. Ако си от добрите певци, веднага ще се спрат, ще кажат: „Ето един, който знае добре да пее.“ Като пееш, чакат малко, половин час може би, после бурята пак започне. Казваш: „Защо започна бурята?“ Работа се върши. Бурята не е безпредметна. Вятърът не е безпредметен.

Казвам, музиката е едно вътрешно състояние, разбирателство с ония, които направляват света. Няма същество на земята, което да не разбира музиката. Даже когато цъфтят дърветата, то е по закона на музиката, когато реките текат, то е по закона на музиката, когато вятърът духа, то е по закона на музиката, когато слънцето изгрява и залязва, музика има, когато силно се сменят теченията на облаците, музика има. Навсякъде има музика.

Сега живеем в един музикален свят. Понеже не искаме да пеем, ще се намерим в трудно положение. Страданията не са нищо друго, освен един капелмайстор, който постоянно ни оправя: „ре“ вземете правилно, „до“ вземете правилно. Под думата „до“ разбирам: една дума не я казваш навреме. Казваш: *любов*. Ако не знаеш къде да туриш първата буква *л*, буквата с която започва, ако не туриш *л*-то на място, ако не туриш ю-то на място, ако не туриш б-то на място, ако не туриш о-то на място, ако не туриш в-то на място и малкия ер на място, какво ще кажеш? Онзи, който иде подир тебе, ще произнесе думата *любов*. Но по закона на хармонията *л*-то е основната нота, от която трябва да започнеш. Какво ще прочетеш? Някой се моли. Музикално трябва да се моли. Казва: „Господи, бъди милостив към мене.“ Като кажеш милост, то са ноти. Като изпееш: „Господи, милост“, Той ще ти помогне. Ти не казваш милост, и казваш: „Той не знае *ли*?“

Ние, съвременните хора, искаме и без да се молим да накараме Господа да ни помага. Без да се молим ние искаме да бъдем господари от голямо произхождение, всичките хора трябва да гледат на нас като божества. Мислят като как да бъде милостив Господ, ще се унижат. Казва: „Как ще се моля, да коленича!“ Не е било време в света хората да се не молят. Пишат: „Моля, господин директоре... Моля, господин началник...“ Щом дойде до Господа, било унижение. На хората да се молят не било унижение, за Господа – унижение. На хората да кажеш моля, то е унижение. Но моля, то е тон. Научи ме как да вземам „фа“ правилно – това е моля. „Фа“ значи: човек не трябва да бъде разточителен. „Фа“ значи: човек не трябва да бъде сръдлив, да се сърди за нищо и никакво. „Фа“ значи да се наядеш хубаво. „Фа“ значи да си починеш хубаво. „Фа“ значи да започнеш работа добре. „Фа“ значи да свършиш работа добре. Във всяко едно отношение е „фа“. „Фа“ е основен тон как да излезеш от мъчнотиите и да влезеш в хармонията. Ще излезеш от страданието, ще влезеш в радостта. То е крива линия отдолу нагоре.

Грях наричам *лъжата*. От греха към страданието, от страданието към хармонията, от хармонията към любовта, от любовта към Бога. Така че *лъжата*, това е светът, дето казва Писанието: „Земята беше неустроена“, един неорганизиран свят извън хармонията. Щом е организиран светът, всяко нещо е на своето място. Всяко нещо, което правим, разбирам хармоничен свят. Трябва да разбираме правилата и законите на любовта, в които хармонията се проявява в света.

Та казвам, първото нещо, тонът трябва да се вземе чист, чист трябва да бъде тонът. Ти не може да пееш, ако не пееш чисто. После, музиката започва с топлина от сърцето. Ти не може да пееш, ако сърцето ти не е топло, ти не може да дадеш правилен тон, ако нямаш достатъчно светлина, и не може да дадеш израз на тона, ако тялото ти не е здраво. Често аз правя диагноза. Забелязвам от какво човек страда, като се вземат някои тонове. Ако започне сърцето да страда, намалява се топлината. Ако започне мозъкът да страда, намалява се светлината. Ако започне тялото да страда, намалява се силата на човека. В музикално отношение, щом пея, виждам какво липсва на тона. Щом пея, и силата не се намалява, нормата е. Щом топлината и светлината не се намалява, тонът показва една диагноза, значи съм здрав. Щом съм здрав, пея. Щом не съм здрав, не пея.

Трябва да се тонираш. Единственото нещо, което тонира в света, то е любовта. Камертон е любовта, много добър камертон е. (Учителят показва показалеца и средния пръст вдигнати, другите два свити, върху тях палецът.) Показалецът е любовта към Бога, средният пръст е знанието,

справедливостта. То са две неща: любов към Бога и справедливост към ближните. То е камертон. То е основният тон. С него може да намериш дали всички други тонове са верни, дали има в тона любов и справедливост.

Сега разбира се, не мислете, че туй е лесна работа: като удариш с двата пръста, да чуеш тон. Аз с този камертон коригирам цигулката. Този камертон показва пълните тонове, когато човек в ума му има достатъчно светлина и топлина в сърцето, и сила в тялото, защото силата седи в тия двата тона: любов и светлина. Силата е палецът, който хвана другите два пръста. Едновременно, щом вземеш правилно тона, не само в ума се явява светлина, в сърцето топлина се явява и по цялото тяло сила потича. Щом започнете да пеете, ще усетите една малка топлина, която се явява. То е правилно, малка светлина и топлина да се яви. То е, както когато е тъмно и слънцето изгрява, като запееш, веднага като зазоряване става, светлина се явява.

Знайте, че Божественият закон на светлината е едно благо. Онзи, който носи светлината, иде към тебе. Единственото нещо, което може да те доведе до любовта, то е музиката. Единственото нещо, което може да те доведе до силата, то е пак музиката, хармонията. То е правият път да идеш до любовта, правият път да идеш до знанието и правият път да идеш до организирането на света.

Сега съвременната музика, която имаш, е спомагало. Един ден музиката ще влезе като един от най-добрите методи за самовъзпитанието. Всеки ще се възпитава много лесно. Сам ще се възпитава, и другите музикално ще ги възпитава. Вечер ще дойде някой с китарата, няма да ти говори, ще ти изпее една соната; веднага ти ще го разбереш какво иска да ти каже. Имаш да даваш, от сегашно гледище; идеш, изпееш една песен, той ще те разбере, ще извади полицата. Съдят те някъде, ще идеш, ще изпееш една песен, съдията ще отложи. Един адвокат имаш, изпееш една песен, той веднага ще те разбере – от сегашно гледище говоря. Един ден хората ще се съдят музикално. Дойде някой, иска да ме съди, ще ми изпее една песен. Аз искам да го съдя, ще му попея. Имам да му давам, ще му попея. Има да ми даде, ще ми попее. Как ще се оправи светът тогава? Че той е оправен.

Идеята така седи. Вземам едно житно зърно или една ябълчна семка, то е затворена идея. Какво нещо е ябълката? Любовта може да я посади в земята и от нея ще израсне едно дърво, ще даде плодове. Откъснеш от плода, то е вече музика. Казва: „Какво ще стане?“ Музикално ще израсте дървото на живота и ние ще имаме ония плодове, с които ще се храним, няма да има никакво противоречие. Всичките противоречия произлизат

от един вътрешен недоимък, обедняване от любов, обедняване от знание, обедняване от сила. Как ще се поправи светът? Как ще се поправи тялото? Тялото ще се обнови със сила. Как трябва да се обнови сърцето? Сърцето ще се обнови с топлина. С какво трябва да се обнови мозъкът? Мозъкът ще се обнови със светлина. Като дойде сила в тялото, като дойде топлина в сърцето и светлина в мозъка, светът е оправен. Най-после, влизаме във връзка с Бога като наш Баща. Какво има да ни смущава? Тогава ще дойдем с музика, с хармония да Му слугуваме, да извършим волята Му и ще разбираме живота по-добре, отколкото сега. Всеки ден се оплакваме, че кракът ни боли, главоболие, коремоболие. Тогава няма да има никакви страдания, наместо страдания ще има песни.

Сега вие казвате: „Кога ще дойдат тия времена?“ Вие се намирате в онова противоречие, в което се намирал един американски професор по физика. Един ден жена му ходила да слуша нещо по електричеството и там разказвали какви опасности има от електрическите пълнежи, как, дето има желязо, се добивало електричество. Влязла ѝ тази идея. През една нощ минавали коли по улицата и така силно гърмели, че тя помислила, че има гръмотевица и започва да развежда мъжа си да се крият по разни места на къщата, дето нямало опасност от гръм. Отидат някъде и тя каже, че тук има желязо, то привлича електричеството; отидат на друго място, там види друго желязо, и така час и половина: докато минавали колите отвън, тя развеждала мъжа си по стаята. По едно време отиват на прозореца и виждат хубаво ясно небе, никакви гръмотевици няма. В ума ѝ седи мисълта, че гръмотевицата може да падне на професора и ученият професор ходи от един ъгъл на друг. Тази, страхливата, жена нас ни развежда като този професор: туй не прави, онова не прави.

Там, дето има любов, електричество минава и пакост не прави. Електричеството винаги прави пакост на хората на безлюбието. Тия гръмотевици са много меки. В електричеството има такива, които не правят пакост. Една електрическа топка гръмотевица, ако влезе, ти си остани спокоен, обикни я, и тя няма нищо да ти направи. Ако я бутнеш, ще направи голям взрив, нищо няма да остане от тебе. Привеждал съм този пример. В сегашния Балчик един българин грънчар направил петдесет хиляди грънци, искал да ги продаде. Казва: „Уредих си работата, казва. Да си почина.“ В стотина гърнета турил краве масло. Влиза една гръмотевица и всичките празни гърнета пробива, останали само пълните. Влиза гръмотевица и пълните не ги закачила.

Та казвам, ако гърнетата са празни, гръмотевицата ще ги пробие. Ако гърнетата на вашата мисъл и чувства са празни, като влезе Божията искра на електричеството, ще пробие всичките празни гърнета, ще останат само

пълните. Казвам, когато имаме някаква идея, която е пълна, Божествените сили не я бутат, но празните гърнета са изложени на опасност. Който не пее, той е празно гърне, ще падне тази искра, ще го пробие. Който пее е пълно гърне.

Затова казвам: да сме пълни гърнета. Тялото ни да е пълно със сила, умът ни да е пълен със светлина и сърцето ни да е пълно с топлина. Тогава Божиите благословения потичат в тия форми, по които идат тия благословения. То е път в света, на който хората се учат.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

„Отче наш“

Седмо утринно слово
7 декември 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

1941_12_07 Множина звани

МНОЗИНА ЗВАНИ

Добрата молитва.

„Благост".

Ще прочета от 22-та глава от Евангелието на Матея от 1–15 стих.

„Духът Божи".

Множина са звани. Животът е едно благо, което трябва да се изучава. Често ние се спираме и мислим, че сме оценили живота. Ако идете в Индия, ще видите една философия, че животът не е от големите блага, но животът носи най-големите нещастия на човека. Искат да се освободят от живота. Не зная какво може да се добие вън от живота? Индусите са прави, но то е едно състояние на живота. Когато водата заледенее, стане лед, ледът е замръзнала вода. Следователно, ако ние не искаме леда, не разбираме, че не искаме водата. Щом се стопи, този лед става много приятен. Казвам: Животът има едно състояние ледено, което хората искат да го отхвърлят, да го няма този лед, да изчезне. Трябва да се разтопи този лед. Често правят сравнение с любовта. И в любовта има такова отношение на земята. Ние разбираме любовта, която се отнася само до нас. То е отчасти вярно. Ще бъде голямо нещастие, ако слънцето свети само за един човек. То свети за всички. Всички може да се ползуват от него. Сега, ако разгледаме човека, както сега е създаден, съзнанието на човека се намира в предната част на главата, в голата част на челото, там се проявява съзнанието. Навсякъде по главата другаде се проявяват човешките чувства. Онази част от мозъка, която мисли, е голата част на челото, тя мисли. Тази част, която е под косите, тя не мисли, там са чувствата, човек само чувствува. Горнята част от главата, заднята част и отстрани на главата, с тази част човек чувствува. С една много малка част човек мисли. Краката не мислят, ръцете не мислят, чувствуват. Сега не може да турим едно противоречие между ума и сърцето, между мислещата материя и тази, която чувствува. Има различие, но нас ни трябват повече мисли (чувства), отколкото мисли. То е ровкият материал, от който трябва да се създаде нещо. Ти може с мисълта си да направиш един много хубав хляб външно, но този хляб с мисъл не става. Ти ще го омесиш, ще го направиш и този хляб е произлязъл от чувствата, от сърцето на земята. Умът го прекарал през хромела, направил го на брашно, после турил вода, омесил го, турил сместа в пещта. Този хляб докато стане такъв, изгубил доста от своята хранителност. Умът мисли, че е много умен. Голямото благо изчезва, остават само триците. Ние, умните хора в света, ядем само тричен хляб. Двама души може да са

учени, но не живеят добре. Казва: Да имаме просветен ум. Съгласен съм, но просветен ум без просветено сърце не върви и без просветена воля не върви, и без просветена душа не върви, и без просветен дух не върви. Казва: Просветен ум, като че умът е автор. Да са всички просветени, съгласен съм. Духът трябва да бъде просветен, душата да е просветена, умът да е просветен, сърцето да е просветено и тялото да е просветено. Аз някой път вземам тялото в по-друг смисъл. Туй, което хората носят, не е тяло. То е една обвивка, пищимал. Отиваш на банята, дават ти пищимал. Този пищимал е за банята, щом излезеш от банята, ще захвърлиш пищималя, ще облечеш дрехите. Не може да кажем, че тялото е пищимал, но пищималът е за банята. Когато децата се раждат, майките им турят пищимал. Пелените са пищимал на банята. На банята много дълго не трябва. Светът мяза на баня. 120 години най-много ще стоиш, после трябва да напусне банята. Та ние тук сме на банята, трябва да излезем из банята. Казва някой: Как мислиш, живея ли добре? Казвам: Ти си в банята, още не си започнал живота. В банята вода има, търкат кир, мият те, като излезеш из банята и хвърлиш пищималя, като хвърлиш пилените, облечеш се, вземеш пособията на живота, може да живееш и да разбереш в какво седи новото.

Съвременното човечество е дошло до една фаза, дето трябва да се учи да се храни. Когато Бог създаде света, внесе първия закон за храненето. Създаде Господ Адама и му каза, какво да яде, и какво да не яде. За месо и дума не можеше да става. От вегетарианските плодове и там Господ направи различие. Заведе Адама и каза: „От това дърво няма да ядеш!“ Не едно дърво, такива дървета много имаше из рая, то е като общество, заедно се свързва. Ние представяме държавата като един човек, но държавата седи от милиони хора. Някои от тях вземат разни положения в държавата. Сега туй дърво на познание доброто и злото и дървото на живота. Най-първо в храненето малко хора има, които знаят как да се хранят. Този, който знае как да се храни, живее дълъг живот: 80, 90, 100, 120, 130, 140, 200, 250 години. Адам, който знаеше закона, живя до 900 години. Подир Адама започна да се съкратява животът на хората, те употребиха месната храна. Авел беше овчар. От рая още като излязоха научи се да коли и да принася жертва. Каин беше земеделец, той принесе жертва от житните си произведения и така се появи понятие за религия. Тази религия на кого димът отишъл направо като комин към Господа, той е праведен. Благоприятна е жертвата, на която димът не пъпли по земята, но върви направо нагоре. Като принесоха жертва, димът от жертвата на Авела отивал нагоре, а тоя на Каина пъплел. И димът става причина за едно убийство. Ние мислим, че някои работи са малки. Малки са, но последствията са големи. Проникне в тебе едно малко желание, но трябва да знаеш естеството какво е. Например, ние се радваме на кислорода, който

дишаме, но ако ни дадат течен кислород, може ли да се диша? Знаеш каква гъстота и какъв студ съдържа в себе си. Какво понижение на температурата може да произведе. Най-хубавите работи в света, ако се сгъстиха, какво ще стане? Ние искаме да сгъстим любовта, да сгъстим знанието, но те стават опасни. Консервите стават опасни в живота. Всичките неща трябва да се вземат в своя естествен вид, както те съществуват. Не трябва да ги сравняваме. Трябва да правим едно различие. Някой път някой е прав. Нашите деди, които са живели преди нас, са били прави и нашите деди и прадеди са били прави в своите разбирания и ние за бъдеще ще бъдем прави и бъдещите поколения ще бъдат прави. Но тия поколения ако се сравнят с онова, което съществува в разумната природа, има едно различие. Следователно, ако нашият живот е кратковременен, причината сме ние и ако е дълговечен, причината сме ние, ние не нарушаваме Божиите закони. Ако има изменение, причината сме ние, ние нарушаваме законите. Например една майка ражда едно дете, ражда го, за да я гледа на старини. То е погрешна идея, която майката има. Тя трябва да роди дете, което да иде да служи на Бога. Тя ражда една идея, на която трябва да се кланя. Да кажем, че не я гледа, че не се обхожда. Да остави тази работа на нейния син. Майката родила детето, без то да ѝ заповяда. Детето не ѝ казало, тя да го ражда, тя го родила без то да ѝ заповяда. Сега тя да остави това дете, то да се отнесе с майка си, без тя да му заповядва. Тя иска то да я гледа със заповед, ето погрешката, която първите хора правят. Казва: „Това дете ще ме гледа ли?“ Ще те гледа, разбира се, има две очи. Въпрос не може да става за гледане, много пъти ще те гледа. Ако под гледане ти разбираш друго нещо, то е друг въпрос. Ако ти раждаш едно дете, в което после Бог ще се всели, да живее Неговият Дух, аз ти казвам: Ти няма какво да се съмняваш. Остави Господ, Който живее в сина ти, в дъщеря ти, Той да свърши своята работа, както Той разбира. Ти не Го учи. Не учи Господа как трябва да се отнася към тебе! Ти се учи, как ти трябва да се обхождаш. Майката като роди едно дете, никога не трябва да му каже нито една бяла лъжа. Това да го знаете! Бащата като роди един син, никога не трябва да му каже нито една бяла лъжа. Туй значи баща. Като кажеш ти една бяла лъжа, синът казва: Баща ми като полъгва и аз ще полъгвам. Възпитание може ли да има? Мислите ли, че ние, съвременните хора, как разглеждаме философията на съвременните хора, които са много умни. Има една приказка за трима души, които се занимавали с месоядство. Дали им една печена, мазна кокошка – вие знаете какво е мазна опечена кокошка, много хубаво. Те не могли да дойдат до едно споразумение как да я разделят. Всеки искал най-добрата част и най-после решили да легнат да спят и който сънува най-чуден сън, той да изяде кокошката. Речено казано, лягат, тримата души да спят. Единият като заспива, сънува, че отива към центъра на слънцето. Издига се и се уплашил, че не може да се върне. Вторият пък сънувал, че отива към центъра на земята и той потъвал,

потъвал и мислил, че няма да може да се върне. Третият, понеже бил по-умен, остава буден да види, какво правят двамата. След един час като се събуждат, започнал първият да разказва как отишел на Слънцето и се уплашил, че не може да се върне. Вторият разправил как отишел в центъра на Земята и как едва се освободил. Третият казва: Аз като видях, че единият отиде на слънцето, другият отиде в центъра на земята, помислих, че няма да дойдете и изядох кокошката. Онзи, който изял кокошката, какво спечелил? – Нищо. Той е работил. Поне на тия двамата стомахът е почивал, зъбите са били свободни, а пък онзи отеготил стомаха си. Та казвам: Често ние се поставяме като тия тримата души, кой да изяде кокошката. Оставете тази кокошка да бъде свободна, не я яжте. Онези, които са яли много кокошки, какво са добили? Кокошката не държи тайна. Дай ѝ една крина жито, всичкото ще изхвърли. Много е щедра, всичко изхвърля навън. Като снесе едно яйце, окряква орталъка, всички знаят, че е снесла яйце. По селата даже съм гледал, свраките знаят като снесе яйцето, свраката влиза и изпива яйцето, ако не идат да го вземат преди нея.

Та казвам: В съвременния живот трябва едно ново кардинално, вътрешно разбиране. Ние знаем доста работи, но ние се намираме в едно преходно положение. Търсим щастие в света и не знаем, как да го постигнем. Щастието на човека, от гледището на тялото, се обосновава на онова хармонично съчетание, на всичките органи, които човек има под своята власт. Щастлив е онзи, който има отлични очи да вижда, щастлив е онзи, който има отлични уши да чува; щастлив е онзи, който има отличен нос да схваща всичките ухания, в природата. Всички предмети в света имат ухание. Светлината и тя има ухание, музиката и тя има ухание, всеки един тон има ухание. Някой път аз различавам един тон, преди да го чуя. Чул съм един тон, значи има ухание на до. Те са отвлечени работи. Няма какво да спорим, който (е) проверил, знае. Вие ще го приемете като приказките на хиляда и една нощ. Ще кажете: Това дали е вярно? Мене ми е чудно, когато говорят за верни и неверни неща. Кои неща в този свят са верни? – Вярно ли е, че слънцето е толкоз малко? Вярно ли е, че месечината е толкоз малка? – Вярно ли е, че звездите са толкоз малки? – Вярно ли е, че земята е по-голяма от слънцето? – Не е вярно. Вярно ли е, че слънцето изгрява и залязва? Повече ние сме заобиколени с неверни работи. Вярно ли е, че баща ви, ви е родил? Вярно ли е, че земята ражда ябълки? – Не е вярно, но тъй се приема. Че кой е мъжът на земята, нали в брака трябва да има един мъж? Кой е мъжът на земята? От едно гледище, земята не е никаква майка. Господ казва на земята да прорасте и тя прораства. Вън от земята, туй, което ние виждаме, има нещо, което ражда, от туй, което виждаме, но има нещо, което ражда, от което ние не виждаме. Кое е човекът? Човекът не е онова, което виждаме, но онова, което не виждаме е човекът, той е който мисли. Това, което виждаме, е резултат на онова, което не виждаме, на

невидимото вътре. Невидимото е много хубаво. Невидимо, неведи, веди, значи знание. „Неведи“ значи което ние не може да схванем. Туй, което ти знаеш, то не те интересува. Всякога те интересува това, което не знаеш. То ни най-малко не подразбира, че то не е реално. „Ведимо“ значи незнайно, недовидял човек. Не че не видял, но същевременно неговото съзнание било раздвоено, той не е обърнал внимание на светлината, която му давала тия сигнали и е направил погрешка. Казвам: Всичкият въпрос седи в съзнанието на хората. Ние се мъчим за неща, които нямат никакво общо със самия живот. Ние мислим, че нещата, които виждаме, те са реални. Човешката мисъл виждали ли сте? Човешките чувства, виждали ли сте? Любовта не се вижда, знанието не се вижда, но резултатите на знанието и резултатите на Любовта се виждат. Самите неща остават невидими, понеже човек няма очи да ги види, тия очи не са създадени. Ние, хората, на земята нямаме тази мрежа, която разлага тази светлина, за да бъде онзи свят видим. Питам: Когато видите една мечка, защо се страхувате от мечката? Има хора, които се страхуват от мечката, има хора, които не се страхуват. Разправят един анекдот: То било в България, в Карнобатско, дето било център за укротяване на мечки. Един тогавашен карнобатчанин, дал едно съвсем малко мече на една жена да го подойва. Колко време го подойвала, не зная, но като станало голяма мечка, един ден като я разигравали, тя идва при краката на жената и започва да ѝ лиже краката. Значи тази мечка познала, че тази жена е единствената, която ѝ давала мляко. Казва мечката: Ти ми показа човеколюбие, но тези ни най-малко не показват. Започнала да лиже краката на жената. Една мечка за една направена услуга съзнава. Казвам: Съвременните хора не помнят, по някой път мечките ще ни засрамят. Не само тази мечка, но и в древността има един разказ, дето някои от животните имат една признателност за едно добро, което е направено на тях.

Та казвам: Ние живеем на земята, но не може да живееш на земята, ако не обичаш никого. Ти не може да живееш, ако не обичаш въздуха; не може да живееш, ако не обичаш храната; не може да живееш, ако не обичаш водата; не може да живееш, ако не обичаш земята. Всичко наоколо, ако не обичаш, не може да живееш, невъзможно е. Онзи човек, който обича, накъдето иде, познават Любовта. Ако влезеш да живееш в една гора дълго време, дърветата, които чувствуват Любовта, дават повече плод. Казвам: Чрез Любовта се подобряват окръжаващите условия. Хората в света се поправят. По същия закон. Ако слънцето не дава светлина и топлина достатъчно на земята, може ли да има тия хранителни продукти, които сега имаме. Земята не може да ги роди. Ако Любовта в нас не дойде, и в нас не може да се роди нещо. Някои казва: Възпитанието. Възпитанието е второстепенно. Любовта трябва да проникне в човешкото естество, Любовта трябва да проникне ума, сърцето и тялото. Здравето на човека

зависи от ума, умът зависи от добрите чувства, и неговите добри чувства зависят от живота. Всичкото благосъстояние на човечеството зависи от Любовта. Хората търсят своето щастие вън от Любовта. То е погрешно схващане. Хиляди години тия хора търсят, търсят щастието и не са го намерили, защото пътят на щастието не е този. Пътят на щастието е в Любовта. Вие всички знаете какво нещо е Любовта. Щом познаеш Любовта, целият свят става осмислен в ума и в сърцето. Щом изгубиш Любовта, всичко е обезсмислено, от нищо не си доволен. Казвам: Ние, съвременните хора, противодействуваме на Любовта. Ние не се радваме, когато хората се обичат, когато народите се обичат, когато обществата се обичат. Гледал съм българите, един мъж като обича жена си, хас не струват, казват: Не му стига умът, не струва да я обича, малко строг да е, да покаже дървото. Другояче жена не се управлява. Или пък жена кога обича мъжа си, пак не става хас. Казва: Ти не му вярвай, че на мъжа си ако не вярва, кому да вярва? Ако не вярваш на приятеля си, на брата си, на сестра си, на баща си, на майка си ако не вярваш, кому ще вярваш? Тебе след като те обичат, казваш: Дали за бъдеще ще ме обичат? Питам: Слънцето ще ме гледа ли за в бъдеще или няма, какво си намислило? Никакъв отговор не дава. Казва: За днес те обичам, за утре не зная. Утре ако аз се скрия под някое подземие, ни най-малко слънцето няма да ми изпрати своята дажба. Ние сме хора на моменти. Постоянно хиляди смени стават. Сутрин ставаш, доволен си, после ставаш, недоволен си, и най-после смутиш се в себе си и търсиш причината къде е, недоволен си. Туй разногласие просто седи в количеството на любовта. Ние количествено разглеждаме любовта. Ние искаме един човек, когото обичаме, да е постоянно пред очите ни. Съгласен съм. Но онзи, когото обичаш, да не иде близо до очите ти, защо няма нищо да видиш. Слънцето го поставили на 92 милиона мили. Направили го тъй, че някой път да залезе, че да виждаме звездите и другите работи, не целия ден да гледаме само него. Денем като изгрее слънцето може да виждаме онова, което Бог е създал. Ако слънцето дойде близо до очите, нищо няма да видим. Някои от вас, ние искаме любовта да дойде толкоз близо до вас, че да ви заслепи. Казвате: Сляпата любов. Когато обичаш някого, като влезеш в къщата му, ще си изуеш обущата, ще си измиеш ръцете, ще направиш баня, ще си туриш чисти дрехи и тогава ще отидеш. Не отивай да ме разправяш, какво си чувствувал, колко си страдал. Всичкото достойнство седи в страданието; ако не си страдал, никакво достойнство нямаш. Ако Христос има достойнство, то седи в Неговото страдание. Ако Той не беше страдал за човечеството, никой не щеше да го знае за големите страдания, които понесе и от Любов се пожертвува за хората, всички го уважават и почитат. Как мислите, без да дадем нещо да ни почитат и да ни обичат. Мнозина искат да идат на небето да живеят между ангелите. Ангелите са дали нещо. Знаете ли каква е историята на ангелите? Ние нямаме в нашите библиотеки, но има една

библиотека, няма да ви дадат книги от нея да четете, в тия книги е описано, какво са минали ангелите, какво геройство. Някои са устояли, някои не са устояли. Сега и вие минавате през същия изпит. Всеки ден за малки радости иде съмнението, съмнения, които не са правдоподобни за човешкия ум и човешкото сърце. Някой път обичаш някого, после не го обичаш, първо го хвалиш, после го укоряваш. Питам: Защо го хвалиш? Доброто зло не може да стане. Доброто е винаги добро. Любовта безлюбие не може да стане. Единственото нещо в света, което не се мени, то е Любовта. Човек може да се измени, понеже има една материална страна в себе си. Човек трябва да поддържа равновесие в себе си, при този душевен живот и материален живот. Цяла една наука сега има, с която трябва да се занимава.

Ако във вас кислородът преодолява, вие ще бъдете много активен и много сприхав. Ако разбирате законите на кислорода, ще бъдете деятелен, работлив, прилежен и ще учите. Ако не разбирате законите на кислорода, ще станете сприхав човек, ще се увеличи горението. Какво да правим? Без кислород не може. Няма кой да осмисли живота. Вземете водорода в света. Той е проводник на живота. Без него той е изложен на замръзване. Ако го сгъстите, става опасен за живота. Ако е в естествено положение, става проводник, жаждата утолява. Кислородът ви избавя от замръзването, от противоречията в живота. Вземете въглерода, той образува твърдите тела, сгъстява. Ако не знаете неговите закони, може да ви задуши. Ако разбирате законите, най-хубавите плодове са облечени във въглерод. Ако го разбирате, ще ви даде най-хубавите плодове; ако не го разбирате, (в)се гнили плодове ще ви даде.

По някой път се спират хората, имат хигиена. Трябва да се направи една нова хигиена. Не може да имаш хигиена без чистота. Ако Любовта не влезе като правило. Ти не можеш да бъдеш чист без Любов. Ако Любовта не влезе, не можеш да бъдеш здрав. В дишането, ако Любовта не влезе, не може да бъдеш здрав, и не може да дишаш. В яденето, ако Любовта не влезе, не може да ядеш правилно. Във всяка една мисъл, ако не присъствува Любовта, ти не можеш да мислиш правилно. Всяка една деятелност на човека без Любов е анормална деятелност. Сега в хигиената, аз поставям Любовта, не искам да изяснявам. Единственото нещо, за което много говоря и не искам да изясня същината му, какво е, е Любовта. Какво нещо е същината на Любовта? – Същината на Любовта е: щастието, блаженството, което ще придобием. Какво нещо е Любовта? – Тя носи блаженството, щастието. С нея като живееш, ще бъдеш щастлив и блажен, ще имаш всичките блага. Щом я напуснеш, ще дойдат най-големите страдания, нещастия. Оплакваш се: нещастен съм. Казвам: Отдалечил си се. Ако идеш на север, дето лъчите падат наклонено, топлината постоянно

се намалява. Ако идеш на северния полюс, всичко е заледено, и в живота е така. Там, дето царува Любовта, е екватор. Аз говоря за туй, което още не е на земята. Нашата земя още се оформява, не е още оформена, както трябва, защото трябва да стане преустройство на цялата земя, на цялото вещество. Много малко знае съвременната наука за устройството на земята, какво е състоянието. Но в това, което учените хора казват, има нещо вярно. Сега какво ще ми разправят за слънцето разтопено. Някой път, аз само ще се поусмихна само. Ни най-малко не е цялото слънце разтопено. На слънцето се живее десет пъти по-добре, отколкото на земята. Там има много по-хубави плодове, отколкото на земята. Портокалите там са като нашите дини големи. Казвате: Това е анекдот. Няма защо да вярват хората. Ако повярват, че портокалите на слънцето са големи като дини, какво ще им допринесе? Казвам: Слънцето има свой живот. Светлината, която иде от слънцето, е резултат на интензивната мисъл на тия същества, които живеят. Топлината, която иде, тя е онази Любов, която те имат. Казвам: Слънчевите лъчи ни носят подаръците на Любовта, подаръците на знанието, на мъдростта и подаръците на свободата, на истината. Благодарение на слънчевите лъчи, постоянно ние възприемаме по този начин. Казва: Що ще се грея на слънцето? – Ще получиш Любовта, ще получиш знанието. Сега, онези, които са религиозни, казват: Да се не покланяме на слънцето. Няма какво да се покланяш. Като обичаш един човек, покланяш ли се? Любовта изключва поклонение. Който не люби, той да се кланя, който люби, няма какво да се покланя. Покланят се хората в съвсем друго състояние. То е въпрос на сила. Когато двама души дойдат, онзи, който е по-силен, не се покланя, но слабият се покланя. В Любовта няма големи и малки. Там са всичките равни. Ако искаме, ще се покланяме, ако не искаме, няма да се покланяме. Радваме се, че се покланяме. Радваме се, че не се покланяме. Да не мислим, че сме направили нещо повече. Радвам се, че представям Любовта такава, каквато е. В Любовта аз се представям такъв, какъвто съм, не такъв какъвто не съм. Сега туй разбиране е в стълкновение със сегашните наши разбирания на земята.

Аз имам един случай. Един млад момък беше решил да живее по новия начин. Имаше доста слабости и докато замина, не можа да се освободи от една своя слабост, не можа да се откаже да пуши. От всички слабости се отказа, но от тютюна не можа. Казвам: За бъдеще ще се оправиш. Най-после живееше по-чист живот, но пуши. По някой път аз го насърчавах. Казвам: Всяка къща има малко дим. Задимяла къщата, горенето не е пълно. Един ден горенето ще бъде пълно и няма да има пушек. Влюби се една мома в него. Казвам ѝ: Слушай, той е много добър брат, но не е за тебе. Защо не е? Имаш един обективен ум, значи разбираш материалния живот. Тя мисли, че с него ще живее добре. Аз зная, че никога не може да

живее с него. Той си има съвсем други схващания, беше свободен, да угажда на жени, го нямаше. Тя мисли, че може да го възпита, ще го измени. На нея дадох следния пример да ѝ покажа, че не ще може да го измени. Казвам: Не зная дали ще можеш да го измениш. Примерът е следният: В един манастир живеел един игумен, неговият слуга бил Стоян. Да му турим името Стоян. От вас, ако има някой Стоян, не е за вас. Но каквото каже на слугата, той правел обратното. Ако игуменът му каже: „Стояне, отвори вратата“, той я затварял. „Донеси вода“, той я изливал. Запали огъня, той ще го загаси. Нахрани коня, той ще го удари да иде в гората. Пък искал да постъпва по християнските закони. Дошла му една светла идея. Когато иска да му каже да затвори вратата, ще му каже да я отвори, пък той ще я затвори. Ако му каже: Загаси огъня, той ще го запали. Иди пусни магарето, той ще го свърже. 20 години така му слугувал. Казва си: Намерих му цаката. Един ден ги поканили на гости да идат на друг манастир. Натоварили магарето, вървят по пътя, но дошли до едно място, дето било много стръмно. Игуменът мислил да му каже да вземе грижи за магарето, но да не го тикне надолу, му казва: „Стояне, я тикни надолу магарето.“ Стоян взел, че се прекръстил и казва: „Ваше преподобие, за 20 години нищо не съм изпълнил, каквото сте ми казали, но днес ще изпълня волята Ви.“ Тя ми казва: Няма ли изключение? Искам да се оженя, че ако ще и три дни да живея. След като се ожени ме срещна и ми каза: Да бях те послушала! Та казвам: Той беше добър и тя беше добра, но той имаше особено разбиране, особена философия. Нямаше да се кара, но особен, каквото си е намислил, ще го направи. Онова, което тя искаше да получи от него, не можа да получи. Ние по някой път мислим, че със своя си живот, можем да изменим Божиите закони. Това не може да стане. Законите на природата не се изменят. Онова, което Бог е създал в нас, ние трябва да се съобразяваме с Волята Божия. Понеже той има всичките опитности, трябва да се съобразяваме. Когато дойдем до съвършенство да разбираме нещата, както трябва. Сега още не сме научили правилно да пеем, не сме се научили правилно да рисуваме, не сме се научили правилно да говорим. Вземете сега българската дума лута. Знаеш колко думи са излезли от лута? Бято е излязло като се измени у-то, като замениш у-то с – б. На български вземете думата стягам, на английски имате същата дума стегнейшен, което значи ограничавам, на български стягам. Мисля, че е българска. Има глагол на български, от който са произлезли. Тогава англичаните са взели тази дума от българите – стегнейшен.

Всички ние, които сме взели думите на природата, трябва да им дадем онова значение, което те имат. Не трябва да туряме онова качество, което Любовта няма. Любовта най-първо внася разбирателство. Щом обичаш някого, ти го разбираш; щом някой те обича, той те разбира. Щом той те

люби, става щедър. Щом те обикне, ти вече оценяваш неговата любов. Щом ти обичаш, имате пълно разбирателство, разбирате се. За да функционира умът правилно, трябва да има някой да те обича или на земята някъде трябва да има някой да те обича. Без Любов не можеш да мислиш добре. За да чувстваш добре, трябва да има някой да те обича тук на земята или на небето, но трябва да има един, който те обича. Когато няма кой да те обича, тогава ще влезе една отрицателна мисъл, че не искаш да живееш. На къде ще заминеш и ти не знаеш. Може да заминеш само при онзи, който те обича. Тук няма кой да те обича, не искаш да живееш. И действително, старите хора като няма кой да ги обича на земята, заминават при тия, които ги обичат. Когато, онези горе, които ви обичат са повече, заминавате горе. Когато тук има повече да ви обичат, вие слизате тук на земята. Ако искате един човек, да остане по-дълго време тук при вас, обичайте го. Ако искате сега да замине, разлюбете го, сега ще си замине. Мнозина са звани от Любовта, но тази Любов остава неразбрана. Сега в какво седи неразбирането на Любовта? Ние мислим, че като залюбим някого, ще се ограничим. Единственото нещо, което не ограничава, това е Любовта. Ако сам се ограничаваш, тази любов не е крива. Ако онзи, когото обичаш, се ограничава и ако ти, който обичаш, се ограничаваш, не е крива Любовта. В Любовта нещата трябва да станат по най-разумния начин. Сега аз говоря за истинската Любов на онези, които ние не виждаме. Аз говоря, не за нашата любов, която е кратковременна. Щом говориш някому, че го обичаш, нали Христос запита Петра: „Петре, обичаш ли Ме?“ Най-първо Христос го попита: „Как се казваш?“ Казва Петър: „Ти на мене разчитай, аз Петър докато съм, за Теб живота си ще положа.“ Първият път като се изпита, видя колко го обича. Като се намери на тясно, казва, че не го познава, че няма нищо общо с него. После плака. Пита го Христос: Обичаш ли ме? Казва: Знаеш Господи, че те обичам. Паси овцете ми. Пак го пита: Петре, обичаш ли ме? И като го попита трети път, огорчи се Петър. Как тъй Господ да няма доверие! Пита го: Да не би пак да се отрече. Питам: Колко пъти имаш право да питаш, дали те обичат? Вие имате право три пъти да попитате. Гледаш някои питат повече от Христа. Всеки ден питат: Обичаш ли ме? На другия ден, пак питат. Попиташ три пъти и ще свършиш. Паси овцете ми, свърши работата. Ако жената пита мъжа си: Обичаш ли ме, паси овцете ми! Давам ти кесията да я пазиш. Пак да попита: Обичаш ли ме? – Паси овцете ми. Вземи кесията да ми я пазиш. Три пъти да попита. След като пасе, започват тия овце да изчезват. Тогава какво ще каже? И мъжът да попита жена си: Обичаш ли ме? – Паси овцете ми. И той да даде кесията си. Три пъти така. Ако изчезват овцете, тогава какъв овчар е тя? Овчар, на когото овцете изчезват, той не е добър овчар. Мене ми разправяше един овчар, казва: От 20 години, нито един вълк не ми е изял овца. Казва ми, че вино не пие, месо не яде, сутрин като стане и с кавала си свири, зло не мисли. 20

години, вълк не влизал, не го посещавал.

Та казвам: Ако ние не сме ония добрите овчари, да пасем своите мисли и чувства, своите постъпки. Господ пита Петра: „Обичаш ли Ме?“ – Дръж постъпките си чисти, туй се подразбира. Мислите си, чувствата си, постъпките си, в името на любовта, ще ги държиш чисти. Сега считаме ограничение. Някои хора намират повече любов в месната храна, затуй ядат месо. Някои намират повече любов във вегетарианската храна, затуй са вегетарианци. Любовта към месото е създала месния режим. Любовта към вегетарианската храна е създала вегетарианския режим. Човек е свободен. Цял свят сега вегетарианци ли са? Дърветата са повече вегетарианци, отколкото месоядци. От млекопитающите, кои ни принасят повече полза: месоядците или вегетарианците? – Вегетарианците. Тези, които не са вегетарианци, от тях нямаме полза. И те принасят, но онези, вегетарианците, принасят по-голяма полза. Та казвам: В нас има месоядци, има и вегетарианци. Тези фагоцитите, белите кръвни телца, като влезе някоя микроба, някой неприятел, нахвърлят се, заобикалят го и го изядат. Всички неприятели, ги изядат. Ако те бяха вегетарианци, положението ни щеше да се влоши. Благодарение на тия фагоцити, че те гълтат нашите неприятели. Добре те пазят от неприятели, и ние като ядем кокошките, кого пазим? Те ядат нашите неприятели, ние като ядем, кого пазим? Ако имаш неприятел, изяж го. Ако имаш неприятел, изяж го, ако имаш приятел, посади го. Ние плодните дървета ги посаждаме, лозето, сливите, крушите посаждаме, от тях се храним. Житото посаждаме. Сега думата изядам, изяждане, какво значи? Да изядеш нещо, трябва да знаеш законите, как да се чистиш. Под думата ям, всякога се разбира една храна, която представя изобилен материал за съграждане на тялото. За изграждане на тялото много материал е потребен, но понеже ние харчим чрезмерно много енергия, затова ядем много. Да кажем един слон, който изяда на ден 70 килограма ориз, ако човек би изял по 70 кила ориз, отде ще го намери, не е икономично, не е съобразно със самия живот. Едно кило ориз за колко време може да го изяде човек? Сто грама ориз за един ден, за десет дена едно кило; 70 кила за колко време ще го изядете вие? Значи от гледището на природата, трябва да влезе икономическият живот. Трябва да се икономисат Божествените енергии, понеже с хиляди години природата е работила, за да ни достави тази храна. Тя има особена дажба. Тези, които много ядат, не обичат живота. Ядеш малко, сладко ядеш. Ядеш много, не си доволен, без любов е. Здравословното състояние е, като седнеш (пред) една храна, не бързай да я изядеш, но бъди доволен. Намери храна, от която да си доволен. Най-първо влез във връзка с хляба, който е жив. Хлябът не е умрял. Влез във връзка с хляба вътре. Тогава ще придобиеш тази енергия. Има много индуски адепти, които прекарват на ден с по 100 грама ориз и са здрави. Дъвкат дълго време, той здрави зъби

има. Ние имаме 400 грама хляб и пак не можем да извадим тази енергия. Та казвам: Ако ние от въздуха не можем да извадим тази енергия, която е потребна за нашата мисъл; ако ние от хляба не можем да извадим тази енергия, която е потребна за чувствата и ако не можем да извадим материал и за тялото, тогава в какво седи знанието ни?

После сме влезли в един свят, дето някой път възприемаш мислите на хората и мислиш, че са Божествени мисли. Пазете се от това! Не, че е опасно. Опасност има да считаш човешките мисли за Божествени. Божествената мисъл и човешката мисъл, крайно се различават. Една мисъл, щом влезе в тебе, ако ти си болен и мисълта е Божествена, веднага ще станеш на краката си, ще оздравееш. Но ако влезе човешка мисъл, тя само ще те насърчи, че ти ще оздравееш, но ти си пак болен, тогава от човешките мисли се подвеждаме под едно заблуждение. Казва ти мисълта, че ще оздравееш, но не оздравяваш. Дойде Божествената мисъл и ти оздравееш. Та казвам: В тяхното казване, като дойде Божествената мисъл, тя извършва. Някой път влезе човешката мисъл, блъска главата. Дойде Божествената мисъл и дойде светлината. Въпросът веднага (се) разрешава. В човешката мисъл има насърчение, тя е спомагателна. Щом дойде Божествената мисъл, тя разрешава. Да знаете диагнозата. Божествената мисъл винаги разрешава, човешката само насърчава. Божествената любов разрешава въпросите, човешката ги насърчава. Туй, което само насърчава, е човешко; туй, което разрешава, е Божествено. Вие винаги се обърквате. Казвате: Мене ми казаха. – То е човешко. Човешкото казва: След една година. Божественото казва: Днес! Писанието казва: Днес ако чуете гласа Ми, не отлагайте. Не отлагайте за утре. Днешният ден е Божествен, утре е човешки ден. Днешният ден, щом извършиш една мисъл е Божествена, каквато и да е тя. Божествено е това, което свършваш. То е от Бога. Туй, което остава за утре, то е човешко. Идваме тогава до едно противоречие. Божественото днес ти дава хляб, колкото ти трябва. Човешкото дава двеста хляба за година. Ако чакаш двеста хляба, няма да ги дочакаш. Единият хляб днес свършва по-голяма работа, отколкото двестате за в бъдеще. В дадения случай любовта не е продължителна. Казва: Ти ще ме обичаш ли? Вие не питайте, ще ме обичаш ли? Щом сега те обича и за бъдеще ще те обича. Щом питаш дали ще те обича, влизаш в човешкия порядък. Любовта, която се мени, е човешка любов, която остава неизменна, е Божествена Любов. Ако някой път Божията Любов престане да се проявява, причината сме ние. Ние не сме добри приематели на Божията Любов, Бог ни оставя да опитаме, че с нашата любов нищо не можем да направим. Христос казва: Без мене нищо не може да направите. Той казва: Тъй както ме е Отец възлюбил, тъй и аз ви възлюбих. Без тази Любов, която Отец (ми) има към мене и без Любовта и без Любовта, която аз имам към вас, вие нищо не може да направите. Тъй трябва да разбирате. Казва:

Както ме е Отец възлюбил, тъй и аз ви възлюбих. Казва: Без тази Любов, която Отец ми има към мене и тази Любов, която аз имам към вас, вие нищо не можете да направите. Та като разберем Любовта, която Бог има към Христа и която Христос има към нас, тогава ще можем да направим всичко. Казва: Кой е Христос? – Христос е Онзи, Който съзнава, че Бог има Любов към Него и Той проявява тази Любов напълно, както Бог към Него. Той проявява Любов към хората и иска хората да възприемат и да проявят тази Любов към другите. Ако ние бихме проявили Любовта, която Бог има към нас, всичко ще се оправи. Светът и домът в един ден може да се оправят. Но в туй не трябва да има никакво съмнение. Сега съмнението е на вратата.

Сега аз разглеждам Любовта. Казвате: Да се обичаме! – По човешки разглеждате. Аз разглеждам Любовта като един източник, от който Любовта тече в нас. Ние чрез знанието, което имаме, чрез чувствата, чрез силата, която Бог ни дава, постоянно, той работи и ни учи как да работим. Значи възпитаваме ума си. Целият мозък е на работа. Някой мисли, че е музикант, но музиката не се изразява само с двата центъра на челото, отстрани. Ако искаш да дадеш красота на тона, има един център на красотата в ума. Трябва да събудиш този център. Някой път искаш да дадеш съдържание. Има център, който може да даде съдържание. В един музикален тон, може да се събудят 4–5 центъра. При това може да дадеш на музиката религиозна любов, да събудиш чувството, Любов към Бога, Божествената Любов. Може да внесеш милосърдие. Милосърдието е чувство, то не е способност. Може да направиш музиката много устойчива. През целия ден като пееш, ще посещаваш мозъка, ще го обработваш. Така и лицето се оформява. Сега хората никак не работят върху мозъка. Туй е вярно. Ако разгледате един човешки череп, ще видите, че там дето човек е работил със способността или с религиозното чувство или със семейните чувства или ако е имал любов към жена си, или ако е бил поет, художник, или ако е бил естественик, като турите една свещ, в черепа, ще видите, че дето е работил със способността, или с чувството, костта е тънка. Там дето не е работил, е дебела. Дебелата кост показва, че умът не е бил развит. Тънката кост, прозрачните места показват центровете, дето умът е работил. Ако ти имаш Любов, Божествената Любов, горе на средата на темето, костта е тънка. Ако имаш Божествено милосърдие, там костта е тънка. Ако центърът Любов към децата е развит, или Любов към другарката, или Любов към приятелите, или Любов към обществото, или Любов към народа, особени места има за всяка Любов, ако човек е имал развит този център. Костта там е тънка, ако не е имал Любов, костта е дебела. Често приказват за Любов, а нямат тази Любов. Всичко е написано вътре в човешката глава, няма нищо покрито. След като умират хората, черепът ще остане като написана книга, кой каква Любов е имал. Най-

после когато хората достигнат да владеят своя мозък, те няма да умират. Сега понеже не са господари на тялото, под кирия живеят. Човешките тела, в които живеем, са под наем заети. Бащата и майката турят детето под наем в една къщица, после дойдат господарите след 30–40 години и го изпъдят. Ние се нуждаем от бащи, които да ни оставят наследство, едно безсмъртно тяло, в което да живеем. Христос казва: Роденият от Бога. Апостол Павел казва: Ако се разруши естественото тяло, има дом неръкотворен. Родените от Бога живеят в този дом и няма нужда, те да умират. Живеят в едно безсмъртно жилище. Животът придобива друг смисъл. Казвам: Трябва да минем от смъртта в живота, от временното, от ограниченото, в безсмъртието. Не хората да ти са господари, нито пък ти да си господар, но всичките хора да са като слуги. И ти да не бъдеш господар, но слуга на хората. Или другояче казано: Всички да бъдем братя един на друг, защото братът може да бъде най-добрият слуга. За да бъдем братя, трябва да бъдем родени от Бога и всички да живеем в тела, не като сегашните. Да се извиняваш, че си нервен, неразположен, че баща ти е бил такъв, но да кажеш, че ти си роден от баща благороден, майка ти е благородна и ти си като тях. Имаш една отлична къща, и най-голямото уважение. Сега се извиняваш със своя баща, че хората на земята така живеят. Мнозина сега цитират Писанието: казват – чада Божии.

Сега по някой път като говоря за желязото, което е в огъня, то гори, но то не е виновно. След 5–10 часа като изстине, огънят не е в него, не гори. Често и ние сме като желязото. Като ни нагорещят, направим пакост на другите хора. Ние сега поне трябва да станем като сегашните електрически чайници, в които се вари вода. Случва се да забравиш и като заври водата, има приспособление, че се прекъсне токът, разваля се. И ние да имаме един предпазител, че като дойдем до крайния предел, да се прекъсне токът. Сега всичката вода като изври, токът не се прекъсва и тогава вдигаме голяма врява. Трябва да има предпазител да се прекъсне токът. Възбудиш се някой път, казваш: Знаеш ли какво може да направя? – Нищо не можеш да направиш. Времето е студено, нямаш въглища, няма да се смени времето. Ако ти си добър човек и се помолиш на Господа и ако Господ е с тебе, веднага времето ще омекне. Бедните хора какво ще просят? Ако всичките бедни хора се обединят и се обърнат към Господа да се помолят, ще им даде мека зима. Ако им трябват два тона въглища, ще минат с четвърт тон. Те ще ходят на десет места да се молят, на този, на онзи, докато им дадат.

Сега всички трябва да се върнем към онази вяра и да не търсим вяра, която няма, но днешният ден както е хубав, в светлината Господ ни говори и във въздуха ни говори. Онова, което аз ви говоря, Той ви говори и онова, което имате в себе си, Той ви говори. Вие тела имате, всинца сте здрави доста.

Днес поблагодарете Му, как ще Му поблагодарите? Ето аз ще ви дам един пример. Днес направете един опит. Днес намерете някой, комуто да кажете една утешителна дума, най-мощната дума, утешете го тъй, че той да се зарадва. Вие ще кажете, че Господ ни обича. Понеже ви е обикнал и вие трябва да обичате някого. Сега някои идват при мене и ми разправят на колко души са помогнали. Няма да ми говорите за това.Няма някой от вас, който да е помагал толкоз, колкото аз съм помагал и аз считам, че нищо не съм направил. Ако аз, който толкова съм помагал, нищо не съм направил. Дойде някой при мене и ми казва, че много е помагал. Така не се мисли. Това, което си направил, какъв плод ще даде? Аз се радвам на онова, което днес съм направил. Аз се радвам на себе си, че изпълнявам Волята Божия. Понеже Господ с мене малко се занимава, той има такава важна работа и от своето време отделя и за мене, едно дребно същество, да се позанимае с мене, защо и аз да се не позанимая с някого? Казва, че той ми отнемал времето, може да е професор, или съдия, нищо не значи, то са временни работи. Ти като направиш едно добро дело, седиш по-горе от един съдия, по-горе от един професор, по-горе от един владика, по-горе от един княз, по-горе от един цар, по-горе от един светия. Ако направиш едно добро, по-горе си от един светия. Ти в дадения случай като слугуваш на Бога, си по-горе от всички, пък като правиш, той да ти слугува, ти си по-долу от всички. Тъй гледам на нещата. Туй е добрият възглед за нещата. Бог ни дава хубав пример. Ще бъдем радостни и весели. Накъдето ходим, той ще бъде с нас. И през огъня да минем, през страдания, през война, през смърт, навсякъде, той е с нас. Той е единственият, който навсякъде нас може да ни придружава. Другите остават тук. Той през всичкият път с нас ще бъде. Онези оттук до края на пътя ще бъдат с нас. Щом той е с нас, всичко е благополучно в живота. То е смисълът на живота. Пожелавам ви да направите едно добро, с което Бог да бъде с вас през целия път!

Аз давам пример на (за) плодните дървета. Те нямат апартаменти, нямат въглища, нямат обуща, а плод дават. Научете се от тях и никога не роптайте. Поддържам Любовта на плодните дървета, които и при най-лошите условия, никога не роптаят!

Отче наш.

11-та беседа, държана на
7 декември 1941 г, неделя, 10 ч. с.
Изгрев. София

1941_12_10 Нов живот на пеперуда
Общия окултен клас

НОВ ЖИВОТ НА ПЕПЕРУДА

„Добрата молитва“
„Красив е животът“

Човешкият живот зависи от Божиите блага, които ни са дадени. Има проводници, през които идат благата. Човек не само трябва да върви по един път. Да кажем, имате теория по музиката, знаете само да изпеете гамата, 7-те тона. Какво могат да ви помогнат 7-те тона? Ако знаете тия тонове как да ги съчетавате, ще се ползувате. Вие се оплаквате от съдбата. Един добър певец или един добър свирец като знае как да съчетава тоновете, като вземе инструмента този музикант или като упована на своя глас, за една вечер му дават 25 000 лева. Сега не е въпросът само за материалните работи, но всякога човек трябва да се стреми към известни придобивки. Ако не придобива, той губи.

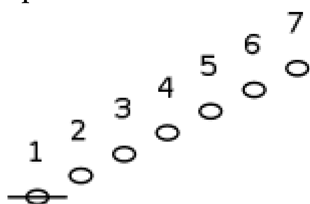

(фиг. 11.1)

Имате музикалната стълбица. Да кажем, единицата е до. То е символ. Ако пред тия нули поставите единица отпред, има 6 цифри с единицата. Ако това число са звонкови, колко правят? Може да са български левове. 7-те правят един милион. Да кажем, вие имате вяра в едно статическо положение. Казва: „Вярвам.“ Какво ще ви ползува? В какво вярваш? Казва: „Вярвам.“ Вярваш в музиката. Какво те ползува музиката, като вярваш? Ако с тази музика не разполагаш, какво те ползува? Ти вярваш във водата, но ако не разполагаш с водата, какво те ползува? Ти вярваш във въздуха, но ако не разполагаш с въздуха, какво те ползува? Казвате: „Всичко зависи от въздуха.“ Но въздухът си има свой език.

Тогава да ви разкажа една малка приказка, как дошъл на Земята белият цвят. Преди да бъде създадена Земята, това било малко цвете, било в Божествената градина. Щом разказали, че Господ направил Небето и Земята и мислил да я устрои, решило това малко цвете да дойде на Земята. Дошло на Слънцето и по пътя на светлината дошло на Земята. Като дошло, таман чуло гласа на Господа, Който казал: [в] земята да порасте всичко, всички треви и цветя. И то взело участие в туй, че го

посадили в планината. Казва: „Там Земята ми стана майка и Слънцето – баща, въздухът ми стана брат, а водата ми стана сестра.“ Започнало да разправя как този брат го занимавал, как му пял, как водата и тя му пяла, чистила му краката, всяка сутрин майката приготовлявала храна, всяка сутрин бащата идел да го поздравлява и то чувало неговия глас.

Ако въздухът не е ваш брат, ако водата не е ваша сестра, ако Земята не е ваша майка и ако Слънцето не ви е баща, вие не може да растете. Ако вземете в буквален смисъл Слънцето да е баща… Има едно слънце, което е баща. Сега говоря на вас, които разбирате. Човек, който яде нещо, разбира, може да му се говори! Онзи, на когото устата е затворена, не може да говори. Онзи, който има очи и вижда, може да му се говори; но онзи, на когото очите му са затворени и не вижда светлината, безпредметно е да му се говори.

Казвам: Във вас има много чувства, много способности, много сили имате и от много вие сте се обременили. Всички страдате, защо? От голям товар. За пример, ако давате някому храна и той няма зъби, зъбите паднали, не може да дъвче, какво ще го ползува храната? Два вида страдания има. Някой път гледаш яденето, но не ти го дават и страдаш. Казваш: „Нямам ядене.“ Някой път ви дадат ядене, но вие го нагълтате, не го сдъвчете. Най-първо страданието беше отвън, казваш: „Да ми се даде това ядене“, страдаш – не ти го дават. Дадат ти го, не си сдъвкал добре – започнеш да страдаш. Докато храната отвън не ти дават, страдаш по един начин, като приемеш несдъвкана храната, страдаш по друг начин. Знанието, което не е сдъвкано, причинява големи страдания. Някой казва: „Да имам знание.“ Отвън ще се мъчиш, като го нямаш; но отвътре като дойде знанието, пак ще се мъчиш.

Допуснете, че вас ви викат в България да оправите България. Кой ще бъде първият ваш проект? Казваш: „България може да се оправи.“ Вие може да дадете такъв проект. Как може да се оправи един дом? Казвате: къща трябва да се съгради; после, зимно време в тази къща трябва да гори огън; и после, жителите в тази къща трябва да имат храна. Казваш: „Да имат къща“, но как ще съградиш къщата? „Да имат огън“ – но как ще запалиш огъня? Имате брашно – трябва да знаете как да го замесите. Сега вие сте се спрели само на теоретическата страна. Казвате: „Да имаме, да дойде Духът в мене, умът ми да започне да работи.“ Умът постоянно работи. Не е било време, когато човешкият ум да не е работил. Преди вие да бяхте на Земята, човешкият ум работеше и след като замине човек от Земята, човешкият ум ще работи. Ние от човешко гледище мислим, че умът не работи. За нас не работи.

Та, сега трябва да се тури, както в една фабрика, един ремък на вашето колело и да вземете участие в общата работа. Трябва да започнем сега от елементарни работи. Кое е елементарното нещо на майката? – Да знае какво да даде. Кое е елементарното нещо на детето? – Да знае какво да вземе. Като се роди едно дете и искате да знаете какво ще излезе, още като проходи, ако искате да знаете какво ще излезе от него, турете перо, турете му една сабя, турете му пари, турете му книги и вижте какво ще пипне. Което пипне първо, такъв ще стане. Или турете му една кадилница с тамян, ако я пипне, поп ще стане. То е само за изяснение.

Казвам: Онова, което най-първо привлича живота на нашия ум, към него се стремим. Привлича те тебе червената светлина – то е животът. Привлича те портокалената светлина – това е индивидуализирането на човека. Привлича те зеленият цвят – ти обичаш парите. Привлича те жълтият цвят – ти обичаш знанието. Привлича те синият цвят – ти обичаш вярата, надеждата. Или виолетовият цвят те привлича – ти искаш да заповядваш в света. Щом обичаш виолетовия цвят, ти обичаш да заповядваш. Ти искаш в училището да учиш – наблюдавай, ако учителят носи люляков цвят и ти си много честолюбив, в туй училище не ходи, защото той обича да заповядва, пък ти си честолюбив. Ако учителят ходи в градината, наблюдавай при кои цветя се спира. Ако се спре при жълтите цветя, иди при него. Виж кои цветя. После за себе си виж – кое те привлича в света. Ако ти турят една торба със злато, жълтият цвят ще излезе навън, няма ли да се приближите? Кой как мине, ще си вземе за спомен. Като се върна, всичките плодове влезли в джобовете. Една вода като мине през градината, не е лошо, че е минала, но да полее градината, че от тази градина да излезе плод. Всички наши мисли, всички наши желания трябва да произведат нещо. Ако една мисъл влезе и седи в статическо положение в човека, тя е товар. Ако едно желание влезе и не се реализира, то е товар. Ако една постъпка влезе и не се приложи, тя е товар.

Сега, това са елементарни работи. Казвате: Ние го знаем това. Я ми изпейте тона до на червения цвят, изпейте ми до на портокаления цвят, изпейте ми до на зеления цвят, изпейте ми до на жълтия цвят, на синия цвят. Мнозина говорят за музика. Лесно се говори. Трябва да знаеш, трябва да има някой да те научи. Бог създаде света, Той е създател и Учител, да учат хората. Целият свят, в който живеете, трябва да учите. Сега се занимавате с хората, кой е добър и кой – лош. Какво значи човек да бъде добър? Лошият извади сабята. Щом се противиш, с ножа той разрешава. А пък добрият какво избира? Добрият избира житото и ходи да го сажда. Онзи, който носи сабята, ако житото го няма, в ръката ще може ли да държи сабята? Силен е в ръцете, но житото му дава сила. Казва: „Да имам

сабя, всичко ще направя.“ Хубаво, ако нямаш хляб, какво ще направиш? Даже и силният, ако няма хляб, и той не може да тури своята наука.

Това сега трябва да приложите в живота, да видите какво може да направите. Най-първо, отучете се да съдите. Вие сега се съдите. Единч овек, за да се съди, трябва да бъде много учен. Вие сега казвате: „Аз не съм добър човек“ или за друг казвате, че е добър. На какво основание казвате, че сте лош човек? Ако дойде един хирург, имате един тумор или цирей, който по никой начин не узрява, не може [ли] да се разреже, да се освободи човек? Казва: „Много страдания ми причини.“ Причини ви човекът много страдания, но ви причини и добро. Даже най-хубавото ядене, ако не знаете как да го ядете, ще ви причини вреда. Този човек, който ви дава яденето, може да е имал най-доброто желание, но вие, ако вие не знаете да ядете, ще ви причини страдание. Ние живеем в един свят и благословенията, които Бог ни е дал, не ги употребяваме и така се намираме в едно противоречие.

Сега да допуснем, че вие искате да бъдете богат. Вашата идея за богатството каква е? Вие искате да бъдете богат, но с пари може ли да бъдеш богат? До каква идея сте дошли, с какво число може да бъде вашето богатство? Музикантът, за да бъде музикант, най-първо му трябват 7 тона, 7 числа му трябват. Той не може да бъде богат с малко. Някой казва: „Да имам 1000 лева, да имам 2000 лева…“ Какво ще направиш с 2000 лева? „Да имам 3, 4, 5, 6, 7000 лева…“ Може да са 7000 звонкови турски лири или английски лири, злато. 7000 лири колко струват? Ако са 7000 диаманта като кокоши яйца? Да кажем, трябва ви един диамант. Най-малко ви трябват 5 диаманта, 5 сетива имате – по един за всяко сетиво. За ръцете – един диамант, за устата – втори диамант, за носа – трети, за ушите ви трябва един диамант, за очите ви трябва диамант, и то голям, не такива малки, не като лешник, но като големи орехи.

Това са сега пояснения. На коя ваша дарба вие разполагате най-вече? Казва: да обичате някого. Знаеш каква беля може да си навлечеш с любовта. Най-голямото благо може да постигнеш, но и най-големите злини ще постигнеш с любовта. Да допуснем, ти си естественик, намериш едно яйце на някоя боа, не знаеш какво е. Виждаш туй яйце интересно, вземеш го и му даваш условия да се излюпи. Най-първо го виждаш малко, но после стане една голяма змия, земчуга, 6–7 метра дълга, тежи 300 килограма. Питам: като измътиш това яйце, тази земчуга иска ядене. Ако не знаеш да я храниш, ще погълне тебе.

Сега всички говорите за любовта. Ти в любовта трябва да знаеш какво да избираш. Вие искате много да знаете, но и в знанието има такива яйца на

някоя боа. Да кажем, дойде ти идеята: има ли Господ или няма. То е змийско яйце. „Няма Го Господа.“ Щом Го няма, ти удариш нашироко. Ако има Господ, ти от страх ще живееш добре. Щом Го няма, тогава ти караш както искаш. Ти нямаш идея за Бога. Господ и да го няма, пак живей добре. Какво значи „няма Господ“? Господ като създаде човека, отдалечи се от него, за да не му препятствува. Той не иска като някой орел да седи, оставя го свободен, за да може да се развива, отдалече поглежда. Че Го няма в тебе, че е надалече, то е друг въпрос.

Та, казвам: И в безверието Господ е там. Само, в безверието Господ е много далече, във вярата Господ е много близо. Ти си добил знанието, Господ иска да те изпита. В безверието Той ти предал урока и във вярата ще те изпитва. Та мене щом ми кажат, че някой [е] безверник, казвам: предават му урока. Щом казва, че е вярващ, идват да го изпитват. Какво противоречие има? Казват: „Намерил Господа.“ Казвам: Предали са му урока. Предал учителят урока и си заминал от класа. Иде да те изпитва, иде в класа. Няма го учителят в класа, учениците дигат шум колкото искат. Щом кажат, че учителят иде, всички са по местата си мирно. Като влезе учителят, ще каже, че тия ученици са много мирни. При учителя са мирни; щом излезе учителят, никак не са мирни.

Преди години в Търново бях на едно лозе. Изучавах един дълбок въпрос в природата. Наблизо бяха се насъбрали хиляди врабчета и те искат да ми помогнат, но като ми помагат, дигат шум. Трябваше да ходя да ги гоня, но аз седнах да мисля, а те чуруликат. По някой път се спирах и ги гледах, разправят се нещо. Един ден гледам, всички млъкнаха, като че ги пресекна нещо. Да хвръкнаха – не са. Какво стана с тях? Всички млъкнаха, тъй че се заинтересувах. Отивам и гледам, един сокол кацнал насреща им и всички го гледат, те хиляди се наредили. Казвам: „Какво правите?“ Всичките мълчат. Никое не се мърда. Казвам: да имам фотография, да ги фотографирам, какво почитание, какво уважение! Казват: „Учителю, каквото кажеш, ще го направим.“ Всички се наврели навътре, по-далеч да са от учителя. Той седи и ги гледа. Аз му виждам целта. Той иска най-способният ученик да го изкара на изпит. Те всичките не знаят и се оттеглили навътре. Седя, гледа ги, гледа ги около 5 минути и най-после казва: „Няма способни ученици за изпитване“ и си хвръкна. Като хвръкна, веднага се чу пак чуруликане. Отиде си учителят. Аз виждам една философия. Аз не мога да заставя тия птиченца така да седят, той ги заставя, всичките кротуват, не се мърдат. Аз не мога да ги заставя така мирно да седят. Туй, което соколът има, на мене ми трябват може би 20 години, за да го направя.

Сега ще ви приведа друг пример. Среща д-р Бъкли един писател, който

издава един вестник в Америка, един свой приятел. Казва: „Къде си ходил?“ Срещат се в Чикаго. Казва: „Ходих да гледам как един заповядва на бълхите да маршируват, дефилират като войници на полкове, на роти, на взводове.“ Казва му: „Остави се, какво ме занимаваш, аз, д-р Бъкли, на мене ще ми разправяш, че заповядвал някой на бълхите, как ще дефилират като войници?“ – „Ела – казва – да видиш.“ Отиват – в една плоскост под стъкло наредени може би повече от 10 000 бълхи, всички наредени на взводове и като им говори, всички тия бълхи като войници вървят под стъклото. Онзи им заповядва, пък те маршируват. Онзи, който им заповядва, казва: „То е дарба, носим го ние в нашия род. Най-голямата мъчнотия, която срещаме при бълхите, [е] докато ги научим да маршируват и докато ги отучим да скачат.“ Ще я турят между две стъкла, да я отучат да скача. Щом я отучат да скача, може да я научат като войник да дефилира. Щом скача, туй изкуство не може да го научи. Та, казвам: Ако бълхите могат да се научат като войници, ние какво ще кажем. Ние ще кажем ли, че не можем да направим нещо в света, което е невъзможно?

Та, има хора, които, като идат при един кошер, имат силата да изкарат всичките пчели вън от кошера да излязат и да [накацат] по него, като че ли е царица и после пак да се върнат в кошера – той им заповядва. Ако човек не знае законите на своята мисъл, какво му липсва… Сега ние това учим. Не е лесна работа човек да се справи с една своя мисъл. Нещо неуловимо е, не е нещо, което механически може да се хване. Казва някой: да бъдем господари на своята мисъл. Упражнявали ли сте [се], да видите как човек може да бъде господар на своята мисъл? Направете опит само една минута да държите една мисъл в ума си, да видите колко е мъчно.

Отива в Индия един индуски ученик при един виден индуски учител, да му разправи нещо за любовта. Казва му учителят: „10 дена за всичко може да мислиш, но само за носорога няма да мислиш, няма да го допущаш в ума си.“ Връща се ученикът след 10 дена и казва: „За нищо друго не мислех, освен за носорога. През всичкото време носорогът седи в ума ми.“ Не е ли същото противоречие, че Адам и Ева не мислеха за нищо друго, но за забраненото дърво? Същият закон е: „От всичките дървета може да ядете, само от дървото на познание [на] доброто и злото няма да ядете.“ Като им каза, мина доста време. Мине Адам, погледне дървото и си помисли: „Хубаво е да се похапне.“ Мине Ева, погледне, и тя си помисли: „Хубаво е да се похапне.“ Минаваха, заминаваха, оживя вече. Като мина Ева веднъж, там беше онзи учител и каза: „Туй е дървото. От това дърво ако ядете, хора ще станете.“

Сега вие казвате: „Какво да правим вече?“ Какво иска природата от вас, вие как схващате? Вие казвате: „Да се уреди животът.“ Че как ще го уредим?

Както ние го уреждаме, ще го уредим. Как го уреждат големите държави като Америка и Япония, как го уреждат? (Преди един ден си обявиха война.) (Войната между Япония и САЩ започва на 7 декември 1941 г. с японското нападение над американската база Пърл Харбър.) Музикално го уреждат – свирят всичките ноти. Има такива ноти голямокалибрени, и половини има, и четвъртини има, и осмини, и шестнайсетини, и трийсет-и-вторини, и шейсет-и-четвъртини има. Една бомба като се пукне на такива малки парчета, на по-малки ноти, като те засегне едно от тия малки парчета, от тази музика напише се нотата вече и ти я носиш със себе си.

По някой път вие питате защо се бият хората. Че какво трябва да правят? Ти като ядеш, защо ядеш, не може ли без да ядеш? Ти като приемаш храната, защо не я глътнеш цяла? Като вземеш едно парченце, най-първо си много любезен към храната, казваш ѝ: „Не бой се." Ти ѝ разправяш, че ще бъде царски приета. Но щом влезе вътре в устата, ти пак ѝ разправяш, че ще ѝ снемеш дрехата и ще я пратиш в апартамента долу. Като ѝ снемеш дрехата, тя влезе в апартамента, там ще има друго джуруликане. Там пак ѝ снимаш дрехата и я пратиш в дробовете. Там ще има друго джуруликане, известна течност ще има, ще дойде горенето, изпращаш после в мозъка. Ако някой път попитате тази храна, която е минала през човека, дали ще иска пак да мине, тя ще каже, че втори път не минава. Казва: „Който не е опитал, да минава." Един американец веднъж се спуснал от ниагарския водопад в една бъчва, че като го извадили, казва: „Да ми дадат и целия свят, не влизам втори път в бъчвата." Водата го е джуруликала така.

Начинът, по който ние ядем, е елементарен. Когато се усъвършенствуваме, ще стане подобрение. Казва: „Кога ще се подобрят хората?" Гледам как ядат. Казвам: Дълго време се изисква, докато се подобри светът. В яденето няма подобрение. Най-първо трябва да започнем със своя ум. Да има поне мир в ума. Тия постоянните противоречия, които се срещат в човешкия ум, трябва да престанат. Тия, постоянните противоречия в сърцето трябва да престанат. Да дойде една вътрешна хармония. И може да се постигне тя. Ако иска някой да бъде добър певец, трябва баща му и майка му да са го родили певец. Ако иска някой да бъде добър, трябва баща му и майка му да са го родили добър.

Та, казвам: Новото в света, което иде, няма да дойде по механически начин. Всичките хора трябва да се родят изново. Една гъсеница, докато си не направи пашкул и да се роди изново, да стане пеперуда, тя не може да се отучи от стария навик да яде листа. Щом се роди като пеперуда, престава. Казва: „Старото мина, сега – новото." Тя се учи да яде, има особени апартаменти за яденето, взeме една тънка течност, най-хубавото взема,

няма дъвкане. Та сега, като ви говоря, вие се намирате в положението на човек, който има много големи задължения, имате по 100 000–200 000 лева дълг. Казва ти: „Ще плащаш.“ Как ще плащаш на тия години, отде ще вземеш? Има един начин на освобождение. Ти мислиш, мислиш, какво ще измислиш? Онзи, комуто дължиш, казва: „Ще платиш.“ Откъде ще вземеш? Има един начин. Един ден дойде един човек и ти казва: „Искате ли да бъдете свободен? Аз може да ви освободя, но ако се решите да живеете по един нов начин. Този път, по който направихте тия борчове, да не ходите по тоя път вече. Честна дума ми дайте.“ – „Давам Ви честна дума.“ Веднага той плаща на всичките длъжници и те освобождава. Казва: „Дайте полиците“, накъса ги и вие сте свободен.

Та, казвам: Когато аз говоря за любовта, разбирам, когато дойде любовта в света, да ликвидирате с всички стари дългове на хората, старите мисли, желания и всички тия тревоги да ликвидирате, да дойде новият живот, да започне хубавото пеение. Ще започнем хубаво да рисуваме. Сега гледаме художниците: като не знаят какво да рисуват, ще вземе една тенекия от тези риби, някое счупено тенеке, ще го нарисува, ще нарисува някоя хилава стара къща. Гледам, някой човек нарисуван в едно болезнено състояние. То е безпредметно. Ще рисуват стомаха болен, дробовете болни – то е старото. Какви трябва да бъдат здравите дробове, какъв трябва да бъде здравият стомах, какъв трябва да бъде здравият мозък, здравите очи, здравите уши? Гледам, сега изучават ирисовата диагноза, казва: „Знаете какви болести има в очите?“ Казвам: Не ме интересуват болестите в очите. Мене ме интересува, като погледна окото, има ли знака, че той е умен човек. Като погледна окото, ме интересува има ли знака, че той е добър човек, има ли в окото знака, че той е милосърден човек, има ли в окото, че той е трудолюбив човек, има ли в окото, че той обича Истината. Всичко в окото го има. Тия болезнени състояния не ме интересуват. Казва: „В окото има признак, че той има тумор.“ Какво трябва да се прави? Трябва да се разрязва стомаха и да се изважда туморът. Кое е по-хубаво: да виждаш туморите на хората или да виждаш техните добродетели?

Та, казвам: Има една диагноза, когато изучаваме любовта, която живее в очите на хората. Очите са цяла една градина, дето са посадени всички най-хубави цветя на Любовта и на Божествената обич. Ще видиш там цял един свят. Другото като погледнеш, развалини. И това го считат наука. Наука за развалините. Нас тази наука не ни интересува вече. Какво ви интересува вас да се занимавате с дълговете на хората, че този имал толкоз да дава и онзи имал толкоз да дава. Добре, един има 1000, други – 2, други – 10, 20, 100 000, някой – милион. Хубаво, един ден ще имате една статистика, кой колко има да дава. Да допуснем, че знаете кой колко приход има. Но вашият живот не зависи от онова, което има да давате. То ще ви ограничи.

Нито от вашите приходи зависи животът. Животът зависи от две неща: животът зависи от Любовта, животът зависи от Обичта. Другите са второстепенни. Ако имате любов и обич, вие ще бъдете свободен човек, няма да бъдете изложен на голямо изпитание и изпитанията, които ги имате, лесно ще ги разрешавате.

Сега всички казвате: „Ще умрем, ще идем в оня свят." На кое вие вярвате? Господ ви е пратил в света тук сега да се учите. В това не вярвате, а вярвате, че като умрете, ще се учите в другия свят. Турците казват: [Ölme atim, ölme, yaza yonca biçecegiz] (Буквално преведено: „Не умирай, коньо, не умирай, през лятото люцерна ще косим."), което значи на български „Трай, коньо, за зелена трева." Представете си сега, че в човешките умове има голяма тежест и в човешките сърца има голяма тежест – в какво ще седи освобождението? Умът трябва да се освободи от своята тежест, трябва един свободен свят. Умът не трябва да се претоварва с тежест. Мислите са направени от най-леката материя. След туй, чувствата са по-плътни и човешките постъпки са още по-плътни. Но сравнени със сегашния живот, с онова, което ние желаем, те са почти без тежест. Най-първо освободете ума си. Вие седите и казвате: „Моето се свърши." Вие сте станали на 45 години и мислите, че сте остарели, започвате да чакате за онзи свят. Знаеш какво се случва в оня свят?

Аз съм превождал и друг път онзи пример. При един богаташ живеел един много добър слуга. 10 години му служил и не му платил, изпъдил го, без пет пари да му даде. Той излязъл и за пръв път слугата пожелал да го набие. Казва: „Искам този богатия, да го набия. Искам да го намеря някъде и да му ударя един бой, да види той как 10 години се служи без да платиш, без да даде пари." Минали се още 10 години, чул той, че умрял богатият. Казва: „Сега ще ида да го набия, че той да знае." Богатият пък ял нещо, задушил се и на гърлото останало. Обичаят бил тогава да ги не погребват вечер, но на другия ден. Слугата взел една тояга и като го зачесал, стъпил на корема му. Тогава тази хапка отскочила навън. Той започнал да диша свободно и оживял. Казва: „Чакай, не ме бий." – „Ти знаеш ли кой съм? 10 години ти служих и не ми плати." – „Ще ти платя 10 пъти повече. Много ти благодаря, че дойде да ме биеш. Ако не беше ме бил, не щях да оживея."

Казвам: Онзи след 10 години като дойде да ви бие, да оживеете. Страданията в света са, за да оживеете. Защото без тия страдания в света не може да има живот. Вие, щом се приближите при един човек, който е песимист, усещате една студенина. Някои хора ви привличат, пък някои хора не ви привличат. Нашите хубави мисли, които храним, нашите хубави чувства, които храним, са които привличат хората. Без тия мисли,

без тия чувства хората не се привличат. Даже от невидимия свят нашите хубави мисли и желания са, които привличат и по-напреднали същества. Тъй, както цветът ни привлича, кое ни привлича в цвета? Уханието. После, плодовете, онова, което съдържат в себе си. Нашата мисъл в света е тъй необходима, както плодните дървета са необходими за нас. Нашите чувства са тъй необходими за света, както цветята са необходими за пчелите. Сега не мислете, както мислите. Вие с вашите мисли и чувства градите вашето бъдеще.

Сега вие вярвате, че Христос дошъл. Какво нещо е Христос? Той е Божията любов в света. Какво нещо е да чуеш гласа на Любовта! Тази Любов от хиляди години не е преставала да зове хората да се проявяват тъй, както Господ иска. Не е идеята на един калугерин, не е идеята на един свещеник, на един владика или на един съдия или на един философ – животът е нещо повече, отколкото ние мислим. То е най-хубавото нещо, което Бог ни е дал. За да обичаме живота, ние трябва да се радваме на всичко онова, което Бог е създал и дадените работи няма всички да разберем, но всичко съставя предметно учение.

Сега вие какво желаете? Вие сте желали да пораснете – пораснахте. Желали сте да идете в училище и учихте. Някой от вас е пожелал голям да стане и както виждам, големи чинове имате. Някои сте станали бащи, някои сте станали майки, братя, сестри – все големи работи. Питам ви: Щастливи ли сте? Като майка щастливи ли сте? Като баща щастливи ли сте? Като сестра щастливи ли сте? Една нота е щастието и който я има, нека да я изпее, както трябва. Нотата очаква някой да я изпее. Да изпееш една нота значи да ѝ кажеш една сладка дума. Тя чака някой да я изпее. Като я изпее, става ѝ приятно, ти живот даваш на тази нота. Една нота трябва да я биеш както богатия. Трябва да я набиеш хубаво и да я изпееш. Тя седи в едно мълчаливо състояние. Да допуснем, че страдаш, имаш една болест. Ако можеш да вземеш един тон, който да подигне трептенията (защото от болката се намалили трептенията ти на крака и затова кракът те боли), ако можеш да повдигнеш нормалните трептения на организма, болестта изчезва. Вземете един тъпан. Прах има набран на него, духате, не може да се дигне. Ако вземете пръчки и започвате да удряте този барабан, от силните трептения прахът изскача и барабанът се изчиства от праха.

Човек трябва да има един организъм подвижен. Умът не трябва да бъде застоял, в едно застояло състояние, но да мисли. Тревогата не е мисъл. Лошите чувства, това не е трептение. Мисълта трябва да разрушава постоянно и светла трябва да бъде мисълта. Вие живеете в един свят, който е направен от едно Същество, Което е най-добро. Няма по-добро и по-разумно същество от Бога. При Него живеете и сте недоволни. Защо сте

недоволни? Аз да ви отговоря. Защото не учите. Той иска да учите предметите.

Та, казвам сега: Я ми изпейте до! Как ще изпееш до, когато посяваш житото? Как ще изпееш до, когато раждаш? Ти се връщаш [към] Бога и искаш да четеш молитви. Трябва да знаеш основния тон на молитвите, как ще се помолиш на Бога. Старите молитви, вие може да се молите повече от мене.

В какво седи молитвата? Ти не може да се молиш, ако в дадения случай не си готов да жертвуваш всичко. Бог е създал света от себе си, турил всичките възможности. В ума на Бога седи всичките хора да бъдат щастливи. Той това иска. За да бъдат хората щастливи, трябва да бъдат свободни. Доброволно трябва да приемат щастието.

Нали говорим как се обичате помежду си. Вие като се срещате, не търсите хубавите работи, но като срещнеш един човек, казваш: „Очите гурелясали." Често някои ми правят бележка, аз, който ходя така изправно. Казват: „Учителю, яката малко да се оправи." После – ланецът. Хубави работи са. Аз, щом видя една погрешка в хората, погледна у себе си. Като видя някой човек [да] прави една погрешка, погледна и видя, че обущата ми са кални. Очистя обущата си и този човек се оправи. Най-първо, този човек е навъсен. Погледна: обущата ми са нечисти. Изчистя обущата си и той стане весел. Значи неговото разположение зависи от моите обуща. Да направя въпроса по-ясен: Ида до един дом с кални обуща. Като ме види, гледам: той става сериозен, понеже обущата ми са кални. Уплаши се човекът, има килими постлани. Спра се, изчистя си или си изуя обущата, гледам: просветне му лицето, че съм умен човек, весело му стане. Значи как ще ме посрещне, зависи от моите кални обуща. Като изуя обущата, добре ме посреща.

Сега изпейте ми вяра. Вяра е от два тона. Хубаво, изпейте вяра, не някоя песен за вярата, но как ще изпееш думата вяра? Отиваш при банкерина – ако изпееш хубаво, ще му повдигнеш ума и сърцето, каквото искаш, ще ти даде. Ако не го изпееш, нищо няма да ти даде. Ха на мене ми изпей вяра. По един наполеон ще ви дам, ако изпеете вяра както трябва. То не е малко, 4000 лева е един наполеон. Или, как ще изпеете една песен: „Яж най-сладката храна." „Сладката храна" как ще я изпеете? Отвесната черта на В-то трябва да се [сложи – означава], че може да ядеш.

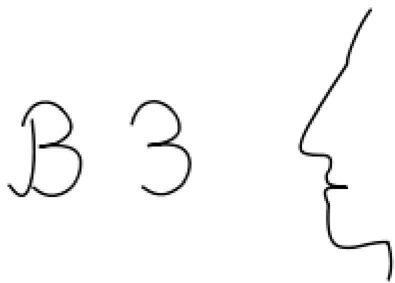

(фиг. 11.2)
Вярата вече започва с едно чувство. От чувствата ще минеш в ума. В света ще дойде едно голямо противоречие, туй да ви не смущава. (Учителят нагласява цигулката си.) Понеже основният тон на ума е сол и на сърцето е фа, надеждата е към сърцето, вярата е към ума. (Учителят свири и пее „вяра“. Всички изпяхме няколко пъти. Първо силно, после тихо.) Сега какво може да направи вярата. Дайте ми две думи, които на вас ви харесват

най-вече. Да вземем думите: „Добър е човек, що люби.“ (Учителят пее

От мене човек ще стане,
както Бог ме е създал.
Минаха тъжни години неразбрани.
Главата ми побеля от лош живот,
а сега ние вече сме решили
на Бога да служим
и Неговата воля да вършим.
Само така добри хора ще станем.

(Учителят пее

Ти си роден за певец.
Сутрин като станеш,
не се потривай, но пей.
Пей, без да се потриваш.
Пей, без да се почесваш.
Пей новата песен на живота.
Пей, вложи надежда в сърцето си
и вяра в ума си.
Повикай любовта в душата си,
обикни ближните си.

Така ще се поправи светът. Трябва да се пее.

Казвам: Сега е настанало времето, когато трябва да извършим нещо, най-малкото. Каквото става в света, Бог ще го изправи. Че се бият хората, за

добро е. Че се раждат, за добро е. Страдаш – за добро е. Зле е, понеже не мислим, както Господ мисли. Зле става заради нас. Ние се месим в Божиите работи. Един плод най-първо е стипчив, после постепенно става сладък. Някои най-хубави круши имат трънчета, бодили. Но ни най-малко круша, която има бодили, е лоша. Ние не знаем кои са били причините, че тя има бодили. Розата има малки бодили, за хубаво е.

На тия острите места на бодилите се набира излишното електричество и тия растения, които усещат, че има изобилна енергия, която може да ги измъчва, направиха бодилите и през тях излиза излишната енергия. Бодилите на цветята и дърветата са отдушници за лошите състояния, които имат. Вие ако имате един трън, той е отдушник. Като се събира тази енергия там, на острите места, пък някой път от там ще приемете и хубавите работи. Когато сте в едно добро състояние, не показва ваша сила. Когато имате най-лошото разположение и мислите добре, вие сте силен човек. Като страдате отвън, то се дължи отвън, вие сте влезли в чужд живот. Неразположението, което имате, се дължи, че вие сте влезли в чужд живот. Ако влезнете в един клозет, който е нечист, неприятно ви е. Излезте. Влезли сте в чужд клозет. Или дават ти една храна, която е развалена – не я яж.

Та, казвам: Не сме господари. Бог ни е поставил господари на положението, да изберем чистото, което Бог ни е дал. Щом намерим, че не е Божествено, не се занимавай с него. Търсете само Божественото, което съгражда в ума ви, което съгражда в сърцето ви, търсете Божественото, което въздига душата ви. Ако дойдат вашите мисли, кажете: „То е частично.“ В София има дим, който излиза от хилядите комини, които пушат, но не че целият свят е в дим. Като дойде вятърът, отнесе този дим. Мисълта трябва да дойде да почисти дима, който ви е измъчвал. Всички трябва да мислите. Всеки, който може да пее, може да мисли.

Пеението е едно здравословно състояние. Намирам, че всички хора, които не пеят, страдат много; които пеят, по-малко страдат. Вътре пейте. Щом пееш, ти се ползуваш. Каквато и болка да имате, пейте. В това седи новият живот. Онзи извор, който тече, се чисти. Човек, който пее, се чисти. Един метод за чистене на съзнанието е пеението. Не да пеете отвън като изкуство. Като изкуство е друг въпрос. Пеението е като един начин за усъвършенствуване. Чистотата постоянно трябва да я носите. Тихо да пееш, на себе си пей.

Всяка сутрин като станете, извикайте най-хубавите мисли. Ако дойдат мрачни мисли, извикайте хубавите чувства, защото живеете в Бога. Живеем и се движим в Бога. Ние живеем и се движим в Бога и носим

нашите нечистотии. А пък трябва да очистим себе си, като дойде Бог в нас, да е чисто. Ние искаме Той като дойде, Той да очисти. Той ще изпрати Духа Си, но трябва да вземем участие и първото нещо е да очистим ума си. Не може да очистим сърцето; сърцето може да го не каляме. Не каляй ума си, не каляй сърцето си! Пък ние сме в един свят, дето се калят. Всяка нечиста мисъл може да окаля когото и да е. Всяка нечиста мисъл, тя ще остави петно.

Та, казвам: При всичките тия петна трябва да знаем да сме на такова разстояние, че да не се петним. Затуй, като се приближаваме при хората, трябва да знаем какви са и на каква дистанция да се поставим. Сега безразборно живеем и безразборно страдаме.

Сега като ви говоря, знанието, което имате сега, ще ви служи да направите както гъсеницата прави – да си направите пашкул. Щом си направите пашкул, ще учите друго знание. Тази мрежа вие не може да направите. Тънката мрежа вие не може да направите. Ако не бяхте гъсеница, мрежата като гъсеница ще ви се даде. Знанието, хубавата дреха, с която ще ви облекат, новото тяло, в което ще се облечете, от цветята ще имате нова храна. Сега в Любовта щом влизаме, ние вече изучаваме закона на пеперудите. Ако мислим като гъсеница, ще развалим живота.

Трябва да престанем да мислим като гъсеница. Като гъсеница животът беше лош, но животът на пеперудата грамадно се различава от живота на гъсеницата.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

11-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 10.XII.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1941_12_12 Махар Бену Аба
лекция на Младежкия окултен клас

МАХАР БЕНУ АБА

Добрата молитва.

Имате ли някаква тема зададена? – /Нямаме./

Тогава пишете върху темата: „Свойства на меките думи.“

Каква е разликата между свойство и качество? Качество значи качване нагоре. Качество на едно растение или свойство. Да се увива е свойство на растението, качество е да върви нагоре. Свойства е скорошна дума. Не е много стара дума. И качество не е много стара дума. Казваме свойство, свойствено е на човека. Например думата „религия“ е стара не е нова дума. Коя е най-старата дума? „И“ е най-старата дума. „И“ е цяла дума. „И“ е много стара дума. „И“ – какво значи? На турски – добре. Тя е едносложна дума. Представете си, че ви дават една тема да развиете: „Силата и ползата от житеното зърно“. Каква сила може да извадите от едно житено зърно? Колко неща може да направите от едно житено зърно? Какво е допринесло то? Ако не беше житеното зърно какво би станало с човека? Ако човека го хранят с царевица ще има един характер. Ако го хранят със съчми ще има друг характер. Ако го хранят с ръж характерът му ще се измени. Ако го хранят с пшеница ще прояви друг характер. Вземете онези животни, които се хранят с месо. Какъв характер имат? Много буйни са. От месоядните животни няма нито едно, което е кротко, всичките са като оси. Осите са месоядни. Ако забележите в движението на една пчела и движението на една оса, много се различават. Като гледате движението на пчелата има благородство в ходенето, а като наблюдавате ходенето на осата има нещо разбойническо. Като върви сприхава е. Ако я бутнеш веднага ще те охапе.

Сега на вас какво ви липсва, каква липса усещате в дадения момент? От кое имате най-много нужда и от кое най-малко? Кое ви липсва в дадения момент? Някой път човек усеща като че ли му липсва нещо. Какво му липсва? Детето иска да израсте нагоре. Мисли много да израстне, колко може да израстне едно дете? 165–175 до 2 м. едва ли може да израсте, но тази идея е грандиозна. То мисли, че като планина ще стане високо. Да кажем, че е израстнало 170 см. Малък ръст ли е това?

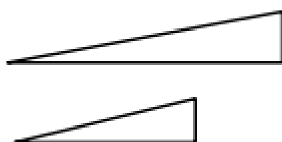

Фиг. 1

Има една теорема, че между равните страни лежат равни ъгли в триъгълника. На каква големина са ъглите? Каква е стойността на всеки един ъгъл. Всяка страна показва, че извършва по-голяма работа (Фиг. 1). Ако имате една линия около 2 см. или 3 см., ако тя е 3 см. повече пространство е изходено. По-голямата линия показва повече работа свършена. По-малката линия показва по-малко работа свършена. Тази линия при този ъгъл не върви по права линия. Ако само наблюдаваш нещата носът ще стане прав. Ако искаш да се удоволстваш, да пееш, носът ще стане дълъг. Ако искаш да обсебиш нещата само за себе си носът ти няма да се продължи. Ако само изучаваш нещата носът ще бъде прав. Ако искаш ти да ги обсебиш, да ги имаш за себе си, ще се образува друга линия, ще се образува широчина на носа. Дължината показва само стремеж да гледаш нещо. Когато искаш да ги обсебиш ще образуваш широчина. Тази широчина на носа има отношение към дробовете. Щом носът е тесен – дробовете са малки. Щом носът е широк – дробовете са добре развити. Казвам: Какво не достига на човека. Хиляди неща има, за които хората се безпокоят. Едно същество може да се безпокои, че няма вода или може да се безпокои, че няма хляб, или може да се безпокои, че няма дрехи, или може да се безпокои, че няма обуща. Например, за какво може да се безпокои един петел? Петелът може да се безпокои, че няма гребен. Някой път зимно време измръзне гребенът, обеля се. Като измръзне гребена, не може да пее хубаво. Като има гребен пее по-хубаво. Като измръзне гребенът тонът на петела се изменя.

Често вие искате да се самовъзпитавате. Има един вътрешен начин, но той е много труден. Има един механичен начин. Да допуснем, че вие имате слаба воля, но слабата воля не е организирана воля, не е възпитана. Ако упражнявате палеца си разстройвате го. Ако сте ленив и искате да учите нещо ви казва: „Не бива, какво ще учите сега“. Или решили сте да идете в училище, нещо ви казва: „Днес няма какво да ходиш“. Причината е в палеца, разстроен е палеца. Ако разтриваш левия палец ще подбудиш сърцето, ако разтриваш десния пък ще дадеш устрем на волята си. Хубаво е понякой път да разтривате палците. Може да разтриваш първата фаланга. Основните тонове са на волята – „до“, „ре“, „ми“. Или някой път си сприхав обичаш да обиждаш хората. Обиждаш някой човек понеже чувството на справедливост не е развито у тебе. Щом човек обижда другите, той не е справедлив. Всеки човек има известни черти, които трябва да зачиташ. Че един човек не може да пее, не показва, че не е

способен, но умът му не се е обърнал в тази посока. Може да има способности, но само не ги е проявил. Какво трябва да спазвам спрямо другите и спрямо ближните си? Много мъчно е да определиш какво трябва да бъде твоето отношение към ближните. Да обясним нещата по-отблизо. Да допуснем, че твоите крака и ръце са твоите ближни. Какви трябва да бъдат отношенията ти към краката и ръцете ти? Ако ти постъпиш зле с крака си, ако ти повредиш крака си, те страдат, но и ти страдаш. Някой път може да ти дотегне и с единия крак риташ нещо. Като риташ, като наказваш единия крак, ти виждаш, че наказваш и себе си. Значи няма да риташ с крака си. Някой път може да изнасилиш ръката си. Изнасилването на ръката ще се отрази върху тебе. Когато говорим за отношението към нашите ближни те имат известно отношение и към нас. Това отношение се отразява върху нас. Ако постъпваш зле с ближните си ти постъпваш зле и със себе си. В това отношение човек може да изнасили своя ум, може да изнасили своето сърце и своята чувствителност. Тогава се явяват страданията. Страданието е една реакция, която заставя човека да мисли. Да допуснем, че някой път вие мислите, че на вас хората не обръщат внимание, не ви обичат. Какво разбирате под думата „необичане“? Не какво е вашето мнение, философското тълкување какво е? Говорим за Любовта, но то са такива схващания, които са дошли отпосле. Първоначално, когато е създадена думата, какво се е разбирало под думата „обич“? Първоначалното значение да обичаш нещо, значи да имаш един товар, носиш го на гърба си и да снемеш този товар това е обич. А пък под думата „любов“ значи да вземеш този товар и да го туриш на гърба си, натоварваш се. Дигаш товара на гърба си – това е любов, снемаш товара – това е обич. Една кокошка когато снася едно яйце – това е обич. Когато го измъти – това е любов. Ти имаш едно желание, мъчи те. Ако се гледа чисто психологически може да си помогнете. Има едно желание, което тебе те мъчи. Това желание, само по себе си има доста голяма тежест, доста дълго време си го носил и трябва да го снемеш от своето съзнание. То е цяла наука. Има известни мисли, които трябва да ги снемете да си починете. И трябва тази мисъл да я дигнеш да си починеш. Една мисъл, която дълго време носиш съзнанието се уморява вече. Тази мисъл трябва да я туриш някъде, обективно да гледаш. После пак може да я вземеш. Та казвам: Сега хората нямат ясна представа какво е да чувствуваш. Особено място има в съзнанието за чувствуването. Седи известно желание, ако дълго време ти чувствуваш някаква тежест, ти трябва да го туриш настрана за да си почине съзнанието ти. Съзнанието ти да е свободно от това желание. Съзнанието ти трябва да е свободно от някаква мисъл, която може да те безпокои. Да допуснем, че вие се сърдите. Какво нещо е сръднята? Да допуснем, че вие сте учител и две деца са се разсърдили, разсърдили са се за две ябълки. Въпросът е, че едната ябълка е по-голяма, значи причината е в големината на ябълката. Едната ябълка

била по-голяма, другата по-малка и едното дете се ръзсърдило, че другото взело по-голямата ябълка, а то по-малката. Онова, което взело по-малката ябълка недоволно, че другото взело по-голямата. Какво трябва да правите сега. Ако вие сте учител как ще разрешите въпроса? Природата направила тази ябълка по-голяма. Колко начина има, по които можете да ги примирите? Ще разделите двете ябълки наполовина и на всяко дете ще дадете по половина от голямата и от малката ябълка. Като видят те ще се примирят. Вие трябва да изучавате психологията. Каква е психологията на едно дете, което е недоволно. Интересно е психологически да го знаете, да видите, какво е психологическото настроение на недоволното дете. Как ще го представите това? Туй дете не седи спокойно, но то изявява своето недоволство. Като вземе малката ябълка то обърне гърба си. Ако и двете деца са доволни и двете се гледат, едно срещу друго седят весели, засмени. Щом едната ябърка е по-голяма те се обърнат с гърба си. Каква е разликата? Щом един човек обръща гърба си той е от друг свят. Щом си обръща лицето към вас той е от същият свят. Щом обърне гърба казва: „Ти си от друг свят“. Казва: „Ти си от друг свят и аз съм от друг свят, не може да се спогодим“. Забелязали ли сте какви са гримасите на детето, което се сърди. Да допуснем, че вие сте художник и искате да нарисувате една картина – разсърдили се две деца за две ябълки. Художникът трябва да нарисува едно естествено положение, трябва да нарисува лицата, после гърба им, какво отношение имат. Като обърнат гърба си какво положение имат и каква гримаса има детето като е недоволно. Къде се изразява сръднята? Сръднята се изразява чрез устата, после свива веждите си. Ако е слабо – свива веждите, ако е силно – взема една поза. Веднаж наблюдавах две деца турени в колички наблизо една до друга. На едното дали една ябълка а другото няма. Гледам онова, което няма ябълка е недоволно, посяга, хвана другото за косата разтъси го и му взе ябълката. Другото дете плаче. По едно време то се пресегна разтърси детето за косата и пак си взе ябълката. Другото почна да плаче. И така ябълката почна да ходи от количка на количка и те едно на друго си разтърсват главите. Питам: Какво трябва да се прави когато две деца имат една ябълка и количките им са наблизо. Ако бяха надалеч количките им няма да могат да си дърпат косите. Понеже са наблизо едното казва: „Ти защо не ми дадеш от тази ябълка. Защо не ми отделиш?“ И то вземе ябълката. Другото казва: „Ти като си умен защо не разделиш ябълката?“ И то го хваща за косата. Това са психологически моменти. Наблюдавам защо се хващат за главите, защо се дърпат за косите. Някой човек когато срещне някоя неразрешена задача се хваща за главата. Защо се хваща за главата? Изобщо не е произволно това хващане. Понякой път човек чувствува несправедливост. Тази област, за която се хващат на какво съответствува? Когато се хващат отпред за главата има причина. Счита, че нещата са несправедливо направени. В такъв случай хваща се точно за главата там където е чувството на

справедливостта, където е съзнанието на съвестта. Този човек е несправедлив, как не му иде на ум, че трябва справедливо да постъпи. Когато счита, че не е умно направено нещо хваща се за челото. Българинът като намери човек, който не мисли хваща се за челото, иска да му покаже да мисли. Когато мислиш хващаш се за главата. Когато иска да бъде справедлив хваща се за черепа отзад. Българинът не знае, но то е като инстинкт, чувствува, че като се хване човек за главата вече въздействува със своята мисъл. Онзи, който не постъпва справедливо, като се хване за главата явява се съзнанието. Казва: „Аз не постъпих справедливо“. Та казвам: Мислете справедливо, вие не знаете къде е насочена вашата мисъл. Щом мислите несправедливо, мисълта е насочено отзад, горе, от двете страни на главата. Или искате да извършите нещо да бъдете енергични. Тази част е над ушите от двете страни на главата. Казвам: В разните области на мозъка седят разни енергии, с които вие може да си послужите. Ученият човек е наблюдавал мозъка и може да извади каквато иска енергия. Който не знае той се намира в затруднение. Допуснете, че имате двама души, на които умствените енергии не са развити. Човек на когото чувството за хумор е развито той не се сърди. Когато го обидят, той вижда смешната страна, засмива се и минава. Който не може да се засмее той ще се разсърди. Който се смее лесно му минава, който не се смее не му минава лесно. Един човек на когото хуморът е развит, един човек на когото главата горе е добре оформена мъчно се сърди. Ти, ако си художник теб ще ти е приятно, че някой се е разсърдил. Ти като се разсърдиш искаш и друг да ти се сърди. Лицето има известни гримаси. Един художник, ако иска да нарисува един, който се сърди, трябва да разсърди някого. Той като се разсърди художникът ще го нарисува. Та ви казвам: Когато се сърдите да се нарисувате. Вземете едно огледало да се видите. Щом се разсърдиш вземи огледалото, вземи една книга и нарисувай какво е лицето ти. Ти се разсърдиш в себе си и казваш, това ще направя, онова ще направя. Огледай се в огледалото и виж какви линии има лицето ти. Като се огледаш ще се засмееш. Ти като се видиш лицето ти има особени линии и започнеш да се смееш. Ти си свил веждите и мислиш, че всичко може да направиш. Като се погледнеш в огледалото с такова изражение, ти нищо не може да направиш. Или да допуснем, че ти си недоволен. Нямаш хубави обуща. Недоволен си. Извади огледалото и огледай се. Виж какво свиване има на лицето ти. Ако си недоволен за обуща особено свиване има, ако си недоволен за шапка друго свиване има. В разните места на лицето ще се явят разни свивания. Когато си недоволен, наблюдавай се. Хубаво е човек да се оглежда когато е недоволен. Хубаво е да се оглежда и когато е доволен, да види оня хубавия образ, който носи доволството. Вие понякой път се оглеждате когато обличате някоя дрешка. Не зная когато се оглеждате на какво обръщате внимание. Гледате как сте се вчесал, гледате лицето ви да е хубаво измито, гледате дрехите ви гънки да нямат, всичко да

е в ред. Българинът ще прегледа поясът му как е завит. Момата ще прегледа диплите на роклята ѝ как са. После обущата ѝ дали са чисто замазани, после ако е забрадена чумберът ѝ как е завързан, ъглите на кърпата ѝ как са. Цяла геометрия е то. Възелът на кърпата как да бъде, единия край по-дълъг – другият – по-къс. Всичките тия неща действуват възпитателно. Цяла психология има.

Та казвам: Има един начин за наблюдение. Красивите чувства винаги образуват особено свиване на лицето. Човек, който обича да се сърди често, остават известни линии на сръднята по него. Ако човек е алчен, алчността оставя известни линии. Ако е страхлив, страхът оставя известни линии. Ако е груб, грубостта оставя известни линии. Ако изгуби своята жизнерадост, меланхолията оставя известни линии. Ако мисли добре, добрата мисъл оставя известни линии. Лицето мяза на везмо. Когато всичките мисли идат хармонично, чувствата и постъпките идат хармонично, образуват се хубави линии върху лицето. Ако често стомахът боледува оставя известни линии върху лицето. Ако дробовете боледуват, оставят известни линии върху лицето. Ако болестта е в мозъка и тя оставя линии на лицето. Всички неща се отразяват по лицето. Не само това, но по очите остават известни петна. Туй, което наричат ирисова диагноза, на това именно е обоснована. Разните болести оставят разни петна в разните области на окото. И така се изучават болезнените състояния на човека. Също и здравословните състояния. По тези петна, по ирисовата диагноза се намират болезнените състояния. В какво се състои здравословното състояние на човека. Като се наруши то идат болезнените състояния. Първото нещо, ако не сте весели, дружете с хора, в които туй чувство на веселие е развито. Ако във вас вярата е слабо развита, защото вярата не е способност, но то е чувство, дружете с хора, в които вярата е силно развита, да ви предадат вяра. Ако вие сте меланхоличен и във вас чувството на надежда е слабо развито, дружете с хора, в които надеждата е силно развита. Ако вие не сте музикален, дружете с хора, които са музикални. Музиката не е чувство, но е способност. Дружете с хора, които са способни и силно развити, те ще ви предадат от силата. Във вас ще се роди желание да бъдете силни. Или слаби сте по математика. Дружете с някой, в който тази способност е развита. Центърът на математиката седи по-долу от музиката. Занимава се с обективния и конкретния свят. Близо дето седи редът и порядъкът на нещата. Човек у когото това чувство е силно развито, за всяко нещо ще иска да е на мястото си. Дружете с хора, в които да е развито това чувство. Има хора, които държат всичко в безпорядък, редът е слабо развит в тях. Един учител, който се занимава с възпитанието, трябва да се интересува от децата и да има разнообразни деца, да не бъдат еднакви. Ако всички са тъпаци, ужасна работа е.

Когато се говори за онзи свят трябва да си го представяте реално. Сега някой път вие считате един дух за невидим. Едно същество от другия свят вие не може да си го представите. Но те са хора с изящни лица, като човеци, но са много мощни. Жителите от оня свят са много мощни, дефекти нямат. Като ги погледнеш привличат вниманието. Всичко у тях е хубаво. Като видите такова същество, във вас ще се произведе такова чувство, както когато видите една хубава баница. Яли ли сте хубава баница, малко червена, но да не е прегоряла, всичките материали са хубави. Като видиш такова същество, всичко у него е добре устроено, няма дефект, приятно ти е да имаш едно лице съизмерно, челото, устата всичко е красиво. Усмивката е хубава. Един човек от оня свят, аз го представям на вас като един хубав извор, който клокочи много хармонично. Като го гледате приятно ви е как излиза водата. После пясъкът е красив като извира, приятно ти е да гледаш. Като гледаш такова лице на същество от оня свят, нещо красиво излиза от него, една енергия във всяко отношение. Хубаво е да срещнеш такъв човек. Вие срещате мечка. Защо ви е страх от мечката? Кое е страшното в мечката? Ако видите една пеперуда, ни най-малко няма да се уплашите. Като видите змия ще се уплашите. Кое е страшното в змията? Има нещо страшно. Като видят пеперудата децата тичат да я хванат. Има нещо, което ги привлича. Тази пеперуда е с хубави крилца с малка главичка. Децата се чудят как така с тази малката главичка има такива хубави крилца. Ние имаме големи глави пък не сме толкова красиви.

За естетика не се гневете. Щом се разгневиш веднага представи си едно същество, което има всичко на разположение. Не мисли какво нямаш, но мисли заради него какво има, че е станал доволен. Да кажем, че ти не можеш да свириш. Представи си един цигулар, който има хубава цигулка и свири хубаво. Радвай се на него. Като се радваш на цигуларя, ти ще придобиеш нещо, ти се свързваш с него. В природата нещата протичат. От благословението, което той има ще дойде на тебе. Ако ти се сърдиш, ще живееш, като човек в пустинята. Със сръднята водата няма да дойде. Като мислиш за един цигулар, ще докараш водата отдалече да дойде при тебе, ще се канализира. Самовъзпитанието показва, че когато нямаме нещо, трябва да направим канализация. Сега някои казват: „Аз без Бога мога“. Бог е една необходимост в света, понеже е съвършен. Когато мислим заради него, ние добиваме това, което нямаме. Той е единственото същество, от което може да дойде нещо до нас. Казва: „Защо ще вярвам?“ Щом е за Бога значи имаме еднакво нужда. Тази нужда може да е в умствено отношение, може да е в духовно отношение или може да е за тялото. Може туй, от което имаме нужда от него може да дойде само. Когато мислим за другия свят, същия закон е. Щом мислим за дърветата, може да кажете, че те не са много умни, но имаш нужда от дърветата, от

плодовете им. Плодовете показват, че дърветата не са така глупави, много умни са. Следователно щом мислиш за една ябълка, круша, ти вече като мислиш придобиваш онова, което крушата има. Като мислиш за един извор придобиваш нещо от извора. Ти не може да мислиш за нещо, от което нямаш нужда. Ти мислиш за слънцето, придобиваш от онова, което слънцето има или мислиш за земята, трябва да ходиш по нея. Значи всяко нещо, за което мислим имаме нужда от него. Когато нашата мисъл е права, тогава енергиите правилно отиват и правилно идат до нас. Казвам: Земята за Бога е една от необходимостите. Не само да вярваш, но само от Него ще получиш туй, което от никъде не може да получиш. Заблуждение има в разните религиозни системи. Ако вярваш в някой камък какво ще получиш? Ако вярваш в едно дърво, едно дърво не може да бъде божество, един камък не може да бъде едно божество. Ако направиш един камък божество какво ще добиеш? Нищо няма да добиеш. Идеята, която мислим за Бога, когато мислим заради него, трябва да знаем, че Бог е единствен, който задоволява нуждата, която в дадения случай имаме и която никой не може да задоволи. Ако ти си жаден, само изворът ще задоволи твоите нужди. Трябва да намериш този извор и не да го гледаш, не на картина да го имаш, не на кино да го гледаш как извира, но трябва да идеш при самия извор, да влезеш в контакт с него, да пиеш водата му. Да влезеш в контакт с реалността, да я опиташ и туй което опитваш да задоволи нуждите ти, то е реалното. Туй, което не задоволява нуждите ти, то не е реално. Отношение няма между него и тебе.

Вие всички не сте еднакво щедри. Някой е по-щедър, някой е по-скържав. Ти искаш да бъдеш щедър, какъв метод ще употребиш при възпитанието? Първото нещо е да гледате щедрите хора как дават. Щедрият като бръкне в джоба никак не гледа. Който не е щедър бръкне в джоба, извади погледне, намери, че е много, върне го, пак извади, пак погледне, докато намери някоя дребна монета и даде. Аз съм наблюдавал, някой извади едно парче от торбата, види голямо парче, върне го, отчупи пак го погледне, пак отчупи и чак тогава даде. Някой като бръкне и извади парчето, веднага даде. Той е щедър. Който вади и отчупва, че тогава дава, не е щедър. Ако искате да развиете щедрост не отчупвайте. Да допуснем, че имате един милион. Или да допуснем, че имате една торба с 10 хляба. Среща ви някой, колко ще дадете? Да направим психологичен опит. Носите 10 хляба, колко хляба ще ви се откъсне от сърцето да дадете? Или да кажем 50–60 души гладници ви срещнат, вие сте офицер имате 50–60 души гладни войници. По колко ще дадете на всеки? Ако ти си сам, защо ти са 60 хляба? Ако имате 60 хляба, по колко ще дадете на всеки войник? Някой ще даде по един хляб, някой ще даде по половин хляб. Има едно естествено чувство у човека, което се явява, да дадеш. Ти дадеш и си доволен. Като дадеш, ти сам да си доволен, че си дал. Някой път дадеш, ти не си доволен.

Казваш: „Много дадох“. Някой път дадеш и не си доволен, че малко си дал. Има едно естествено даване, като дадеш да си доволен. Ти вървиш по пътя и се радваш като си дал. Доволен си – то е естественото даване. Естественото даване е това, в което ти се радваш, като даваш. То е божествено даване.

Онзи, който иска да изучава музиката, той трябва да има за идеал, онези, добрите свирци, които хубаво свирят и пеят. Ако нямаш един модел ти не може да се научиш да свириш и пееш. Ние трябва да имаме модел. За тия лампи, които имаме модел е слънцето. Звездите него го имат за идеал. То е научило хората как да правят свещи.

Например, вие често пеете „Махар Бену“. Не може да го пеете хубаво, понеже не знаете какво значи. „Махар Бену“ всякога го пеете както не трябва, защото не го разбирате. Коя гама е то, така както е написано? Имате три бемола: „до-миньор“. То е с бемоли понеже слиза надолу. Слиза в условия, които са малко по-трудни. В „Махар“ ти най-първо погледнеш нагоре към върха, но ще погледнеш и надолу, където трябва да слизаш. „Махар“ – е слизане надолу, „Бену“ – е възлизане нагоре. „Аба“ е вече равно. Идеята ви давам каква е. „Махар“ – е естествено движение надолу, „Бену“ – е естествено движение нагоре, да се качиш. „Аба“ – като си се качил на мястото, дето може да ходиш има простор широк. Давам ви идеята за песента „Махар Бену“. „Махар“ – слизаш в една долина, „Бену“ – възлизаш вече нагоре, а „Аба“ е мястото, дето вече може да се разхождаш. /Учителят пее „Махар Бену Аба“/. Три положения имате – слизане, възлизане и естествено движение, дето може да премахнете препятствията. Препятствията произтичат от слизането и възлизането. Дето ходът е естествен то е „Аба“. Думата „Аба“, значи отиваш на работа. Не отиваш на разходка, но на работа и то много сериозна работа. Отиваш по приятна и много сериозна работа. „Аба“ е най-приятната работа, която свършваш. „Махар“ е естественото движение надолу, най-приятното нещо дето може да слезеш. „Бену“ е най-приятното високо място дето може да се качиш. „Аба“ е най-приятното равно място, дето може да работиш, дето може да живееш. Туй значи „Махар Бену Аба“. Това е графически идеята за „Махар Бену Аба“. Когато пея тази песен, тази идея е в ума ми. Слизане, качване и на равно място ходене. Когато човек няма тази идея, пеенето е обикновено и нищо не означава. При „Махар“ – слиза отгоре надолу. При „Бену“ – колкото отиваш нагоре и гласът отслабва. „В мрак и тъмнота“ съответствува на това слизане. Но „слънцето на живота“ съответствува на „Бену“, възлизане нагоре. Сега ви давам графически израз. „Махар“ е естествено слизане в най-приятното място. „Бену“ е най-приятното възлизане дето може да се качи. „Аба“ е мястото дето може да живее. В музиката има слизане. „До“ е основния тон на слизането, „ре“ е възлизане

нагоре, „ми" е „Аба". Имате основните „до", „ми", „сол". „Сол" е върхът. „Сол" е красивото, на полето или „сол" е формата, която създава красота. „Сол" доминира. От „сол" зависи какво ще бъде плодородието. От цъфналия цвят, зависи какъв плод ще излезе. „Сол" отпуща голям кредит. „Сол" е щедро, веднага туря колко да се дадат. „Ла" е касиер. „Ми" е, което отиде и каже „дай". „Ре" е движение нагоре. „Ми" е какво може да се постигне. „Сол" е формата в която се постига. „Ла" е каквото се реализира в една мисъл. „Си" е онова, което ще се опита от добитото. Имате песента „Давай, давай". Изпейте „ла". То показва един извор. Ти си извор, трябва (да) течеш. Давай, давай има движение. Ти като си застоял запей „Давай, давай". Да се развържеш, да потечеш. Да направиш нещо. Ти си се свил. Стани, направи каквато да е работа. То е давай, давай. Давай, много широк смисъл има. Сега ще изпеем само „Давай, давай", няма да изпеем докрай песента. Понеже, ако изпеем ще трябва да ни благодарят. Ще изпеем „Давай, давай" само до „Да се сее на нивата". Трябва да се чисти, няма да бъдем там. През зимата като дойде, сняг ще има. /Изпяхме песента/. Музикално както е турена песента трябва да се свърши, да се чисти през зимата.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XXI година.
12 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 12. XII. 1941 г., петък, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

Бележка (на координаторът):
На 19. XII., 26. XII., 1941 г., на 2. I., 9. I. 1942 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

1941_12_14 Отвали камъка

ОТВАЛИ КАМЪКА

Добрата молитва.
„Иде, иде".

Ще прочета 16-та глава от Евангелието на Марка.

Всеки човек си има по една мъчнотия в живота. По някой път се пита как ще я преодолее. По три начина могат да се преодолеят мъчнотиите. От човешко гледище има два порядъка: единият порядък наричам Божествен, другият – на живите същества, т. е. порядъкът на ангелите, и порядъкът на хората и на животните. Тия два порядъка съвършено се различават. Единият е вечен порядък, във всичко е съвършен, няма никакво изключение; другият порядък – другият порядък – ангелският, има по-малко изключения. Човешкият порядък има повече изключения и животинският порядък е почти от изключения, 99% са изключения и 1% е вярно. Когато някой човек ти говори от порядъка на животните, само едно е вярно; когато ти говори от порядъка на хората, 50% е вярно; когато ти говори от порядъка на ангелите, 75% е вярно; а когато ти говори от Божествения порядък, 101% е вярно. Сега нека се разберем добре. За съвременните хора имам особено мнение. Например ние живеем на земята, но ние тук сме пратени на заточение. Ние сме изоставени от целия космос и нямаме съобщение нито от слънцето, нито от месечината, нито от Марс, нито от Венера, нито от Юпитер, нито от другите звезди. С милиони години ние се возим и не знаем защо сме дошле на заточение. – За изправление. Тия заточените хора тук, разрешават важните въпроси в света, как е създаден светът. Та казвам: Когато човек е затворен, той трябва да очаква да го пуснат от затвора, да влезе в свободния свят. За (В) затвора вътре е ограничен. Ние търсим свобода, но не сме свободни. Например, цялата земя принадлежи на Господа. В човешкия порядък България има малка земица, тя седи, защищава я, турила граници. Всичките народи разделили Божественото, всеки го окупирал и казва: Това е мое. Питам: Ако един ден земята влезе в слънцето, къде ще остане България? Като влезе земята в слънцето, България ще се разтопи. Всички държави къде ще бъдат? Това са ред разсъждения. Земята е излязла от слънцето и не иска да се върне. Тя е дъщеря, която е зле третирана в слънцето, гледа по-далеч да е от бащиния си дом. Тя излязла в пространството и търси своето щастие. Всичките тия хора на земята са нейни деца. Тя се учудила какво да прави с тях. Сега аз ви приказвам във вид на роман. Казва: Това е строго научно. Кое е строго научно? 1111 в какво седи науката? Значи, ако са 1111 златни

зрънца, значи има една единица, която съдържа хиляда, другата има сто златни, третата единица има десет златни и единицата съдържа една златна. Имате цяла една система. В аритметиката имате 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, какво означава това? Ако е в едно статистическо положение, разбираме количествени числа, част от материята, но ако представят някаква органическа проява в движението, тогава под едно, аз разбирам друго. Под нула, аз разбирам яйце, което не е снесено. Да изясня това. Под едно разбирам яйцето е снесено. Под две разбирам, яйцето се мъти, под три е измътено, под четири – ходи, под пет – търси си храна, под шест – си почива, под седем – пее, под осем – търси майка си, под девет – се връща в къщи, а под 10 – пак се връща от където е излязло. Туй означава цял процес. Казва: Той е един човек. Значи снесен е. Казва: Той е двоен човек. Оженил се. Като се оженил какво го очаква? – Ще му се родят деца. Щом се родят деца, майката и бащата започват да работят, четири стават, храна ще носят за децата. Пет – ще израснат, трябва да ги обличат, да ги възпитават. Най-после вие питате: Какъв е смисълът на живота. Тогава смисълът на живота от порядъка на животните не може да се избавите, от порядъка на хората не може да се избавите, от порядъка на ангелите не може да се избавите. Животните могат да се избавят от Божествения порядък, който е вечен. Тия три порядъка са в нас. Представител на Божествения порядък в нас е главата. Представител на ангелския порядък е сърцето и представител на човешкия порядък е тялото, а на животинския – стомахът и доста други системи, за които не искам да говоря. Може да четете някоя физиология, анатомия. Аз казвам в общи черти. Имате един порядък. Знаете ли колко сложно е устроен човешкият мозък? Няма по-сложна организация от човешкия мозък. Всичко е предвидено. Ако е за памет, има център за (на) паметта. Ако е за тегло, има център за (на) тежестта. Ако е да определиш колко е голям предметът, пак има особен център. Ако е за броя на предметите, пак има особен център, който се занимава с броя. За да узнаеш дали някой предмет е музикален или не, има особен център. За да познаеш дали някой предмет е красив или не, пак има център. Дали някой предмет е разумен, има център, с който може да познаеш това и т. н. Това са способности, пък има и ред чувства, които определят, има центрове за тях, казва някой: Аз съм религиозен човек. Религиозността не е способност, тя е чувство. Да мислиш е способност. Чувствуваш нещо, с което определяш вътрешното съдържание на нещата. Вкусваш, че един предмет е сладък, ти чувствуваш това, после изваждаш, какво нещо е сладчината.

Та казвам: Всичките тия порядъци трябва да дойдат в едно. Ако човешкият порядък се подчини на ангелския, ако ангелският – се подчини на Божествения, тогава животът има смисъл, защото в човешкия порядък има две неща, с които човек е свързан: той се ражда, за да умре, а в ангелския

порядък се ражда, за да живее. В Божествения порядък влиза, за да благува. Благото на живота, това е Божественото. Всеки търси благото на живота. До като не минем човешкия порядък и ангелския порядък, ние не може да имаме вечното благо. Някои мислят, че трябва да умрат, за да идат в оня свят. В оня свят ще останеш да живееш със сърцето си в света на чувствата. От това гледище, вие търсите вашите умрели. Те са във вашите сърца и са толкоз дребни! Баща ви, който е умрял, е толкоз дребен, че даже е по-малък от една 25-милионна част от милиметъра. Такова пространство завзема. Казва: Къде е баща ми? – В сърцето. Той завзема една 25-милионна част от милиметъра в тебе. Този твой баща на туй място е доволен и мисли добре. Той ти казва: Синко, и ти дава наставления, дава си мнението.

Сега аз не искам вие да вярвате в тия работи. Аз, който виждам, вярвам в това. Веди значи да знаеш. Което не виждаш, нищо не знаеш. Там дето има светлина, има знание. Дето няма светлина, малко знание има. Казвам: Ако ти се намираш в противоречие в живота, светлината ти е малка. Ако започнеш разумно да се примиряваш, светлината ще започне да се увеличава. Ако се увеличава топлината, увеличава се ходът; ако се намалява топлината, намалява се ходът, движението се намалява. Казвам: Светлината, топлината и силата на земята са необходими за човека. Не говоря сега за механическата светлина, не говоря и за тази светлина, която имаме. За мене физическата светлина е сянка на реалността. За мене физическата топлина е сянка на топлината. После и силата, която хората имат пак е сянка. Казват: Много силен човек! – То е една сянка. Оная сила, за която аз говоря, е друга. Щом имаш тази сила, аз мога да дигна земята и да я хвърля в пространството, като една топка. То е една сила. От гледището на човешката сила е абсолютно невъзможно. От гледището на Божествената сила земята е една топка, с която може да се играе. Даже и тия напредналите същества са толкова своенравни, имат толкоз голямо честолюбие и такава гордост! Като предвидел тия работи Бог, турил ги в едно пространство, че да не би един ден да се скарат и да си направят пакост. Ако месечината беше близо до земята, щяха да се скарат, но тя е турена на 400 хиляди километра, да не може да се скарат. Слънцето е турено на 92 милиона мили, другите са още по-далеч, че да няма караница между тях. Всякога хората щом се намерят в един човешки порядък, карат се. Щом има кавга някъде, то е човешки порядък. Ако цялата земя е на двама души, за какво ще се карат? Единият на единия, другият на другия край на земята, за какво ще се карат? Ще се обичат. Седят в една стая, четири метра на дължина и четири на широчина и три на височина, тази стая след време ще им стане тясна. Сега всичките хора разсъждават така: Да имаме пари! Какво ще направите с парите, кажете ми? От хиляди години колко хора има, които са възкръснали с пари? Може да ви наброя

велики хора и философи, които са говорили, но къде са? Де е Платон, де е Сократ, де са пророците? В нас пророкът е вътре. Пророка го виждам аз, но аз съм по-голям пророк в същност, но благодарение на тях, в тях има безкористие, те са една мярка, но са по-умни, отколкото аз. Те може да минат там, дето аз не мога да мина. Аз със своята големина през малката дупка не мога да мина, те през малката дупка могат да минат. Те от мене до слънцето могат да ходят и да се върнат. Те отиват на слънцето и пак се връщат. Аз съм жилище, връщат се и нищо не казват. Казвам: Какво има на слънцето? Казват: То не е за тебе. Като дойдеш в нашето положение да завземаш една 25-милионна част от милиметъра, тогава може някои неща да ти съобщим. Аз може това да го обусловя научно. Кой създаде науката? Науката ли създаде човека или човек създаде науката. Кой е по-голям? Човек или науката. Човек е по-голям от науката. Той създаде науката. Тази наука, той постоянно коригира, защото неговите възгледи за света се изменят. Какво ли не мислят астрономите. Хората мислят, че са филмували Марс, когато е бил на три милиона километра, и ако дойде в България ще бъде умно да видите филма. На Марс, доста хубаво се виждат каналите. Едно време разрешаваха има ли живот на Марс или не. Та ние, съвременните хора, говорим за неща, които нямат никаква реалност, сенки са. Този живот е вътрешен, до толкоз, до колкото може да минем в ангелския порядък и в Божествения порядък, до толкоз ние разбираме. Ако ти не си във връзка с Божествения порядък, ако на тебе от Божествения порядък не ти говорят, и ако от ангелския порядък не ти говорят, не на сън. Ако е за сънища, вие сте ясновидци. Сънищата, това е едно отражение. В реалността на нещата, сиромашия няма. В реалността на нещата, болест няма. В реалността на нещата, смърт няма. В реалността на нещата има един постепенен възход на нещата. Някой ще каже: Вечно да живеем. Като живее човек няколко милиона години какво ще направи? Той не разбира, ако ти мислиш, че след няколко милиона години, ти мислиш по физически начин. Значи в Божествения порядък всичко каквото желаеш, може да постигнеш. Казва: След като го постигна? Ти по човешки мислиш, ти казваш: След това какво ще придобия? Значи нещо не ти достига. В Божествения порядък ще бъдеш съвършено задоволен. Тогава Господ ще те прати да създадеш цяла вселена. След като научиш всичко, Господ ще ти каже: Искам да създадеш една слънчева система. Като учен, ще си дадеш програмата. Ще ви дадат бюджет, материал, сила да създадете тази вселена и ще дойдат всичките да видят до колко ти си умен. Ако създадеш една слънчева вселена, в която хората да се карат, ще видят, че не си от много учените хора. Вие сега, които седите пред мене, вие сами сте си създали вашите тела. Като сте били в онзи свят, Господ ви пита: Какви тела искате? Вие сте си дали вашата програма. Очите, които имаме, веждите, косата, брадата, носът какъв да бъде, очите ни черни ли да са или сини, всичко туй направихте вие. Сега гледам всички сте недоволни

от вашия проект. Какво трябва да има в главата, вие дадохте проект. И за сърцето си, дадохте проект. Сега сърцето ви хлопа. Какъв беше вашият план, че хлопа сърцето? Вие туряте погрешката в другите, казвате: Други го направиха така. Адам даде своя план на Господа, каза: Господи, искам да ми направиш едно тяло от кал, хубава кал да намериш. Искам от тази кал да ми вдъхнеш от твоето дихание. Пък да ми направиш райска градина, пък да ми дадеш другарка, животни. И Господ направи точно това, което искаше. Вие ще направите едно възражение. Вярно ли е това, което говориш? – Питам: Туй, което вие вярвате, вярно ли е? Колкото вашето е вярно, толкова и моето е вярно. По човешки разсъждавам. Тогава вие ще кажете: Не е вярно. По човешки е относително, но след 200 години няма да живеете на земята. Къде ще бъда? Ще бъда някъде, ще завземам някое пространство, в някое сърце една 25-милионна част от милиметъра, ще си давам мнението, ще ходя на слънцето, на месечината, на Марс, на Юпитер, на Венера. Ще си създам каквото тяло искам. Като тръгна за земята пак ще стана малък, понеже земята е най-долното място в слънчевата система. Тук са пратени всичките хора на изправление. Кой от където направи някаква погрешка, пращат го тук. Ако някой е направил някоя си система, че е направил някакво опущение, пращат го на земята да се учи. Ако някой дал крив съвет, пращат го на земята. От цялата вселена, тук са все екземпляри, учени хора. Това е теория само като един роман. Чели сте толкоз романи, нали сте чели „Клетниците“, романа на Виктор Хюго? Тъй както Виктор Хюго описва Жан Валжан, не е такъв герой, малко го преиначил. Има нещо вярно, но има и нещо преувеличено. Жан Валжан започва с човешкото, отива в ангелското и после в Божественото. Казва: Не трябва така да се живее, за един хляб да се седи в затвора. Най-първо той открадна хляба и седя в затвора, не зная колко години? Той е седял толкоз години, колкото е лежал, ни повече, ни по-малко. Понеже вие знаете, може да ми кажете колко години е седял. В края като дойде Божественият порядък, дойде имаше една Козета, той се влюби, искаше да я подига, искаше да ѝ даде Божествен порядък – втори изпит. За хляба лежа в затвора, сега Козета искаше да вземе. Казва: Ще вляза пак в затвора, не се позволява да крадеш. Знаете ли този човек колко страда, до като се отдели, друг да вземе Козета, не той. То беше най-голямото изпитание. То е идеята за самоотричането в човека. Казвам: Ако Жан Валжан беше взел Козета, какво щеше да спечели? Като се отказа, даде ѝ свобода.

Та казвам: Ние, хората, сме гениални само тогава, когато се отказваме от някои наши пожелания. Закон има за пожеланието. Пожеланието се осъжда, да не пожелаеш. Някой ще пожелае да стане пръв министър в България. Това е престъпление, защото има пръв министър. Някой ще пожелае да стане цар. Друг цар има, ти нямаш право да пожелаеш, ако хората имат нужда от тебе, да те повикат или да те хванат и насила да те

турят да оправиш реда на нещата. Ние, съвременните хора, имаме една по-важна задача, отколкото временно я разбираме. Вие искате да станете министър в България, това е нищо. Вие сте пратен на земята да се учите, да бъдете архитект на една нова вселена. Бог прави цяла една нова вселена и ще ви тури там. Вие, най-способните, ще създадете нов свят. Нали сега говорят за нов ред? В порядъка на хората един нов ред да турят в Европа. Какъв ще бъде новият ред на нещата? Ако хората живеят в тъмнина, то е старият ред на нещата. Ако започнат да живеят в топлина и светлина, то е новият ред на нещата. Ако са живели в един порядък на гладория, то е старият ред. Ако живеят е един порядък дето всеки е задоволен в ежедневната храна, както казват в Господнята молитва: „Хляб наш насущний, дай ни го нам днес“. После казва: „Не ни въвеждай в изкушение“. Някой казва, че ние сме турени в изкушение. Значи Господи, да не ме туряш в изкушение, да създавам една вселена, до като стана учен. Че като създам нещо и ти да си доволен и аз да съм доволен. Ние сме дошле на земята, че като живеем Бог да е доволен от нас и ние да сме доволни заедно с Господа. Ние да работим.

Казвам: Този камък, който е турен на гроба да се отвали от гроба. Христос имаше приятели, дойде един юноша и отвали камъка. Какво разбирате под думата юноша? Един юноша на колко години го считате? – На 21 година. Този юноша беше по-стар от всичките хора, които са живели на земята, като им турите всичките години от памти века до сега, той беше по-стар от всичките. Имаше толкоз знание, че дойде да извърши една мисия на въздигане. Знание имаше. Казва: Кого търсите, Христос го няма тук, възкръсна? Аз дойдох да ви бъда свидетел, да ви кажа. Той има по-важна работа. От обич към него, дойдох и отвалих този камък. Значи, не хванаха хората да отвалят, но дойде едно разумно същество да отвали камъка. Питам: Кой ще отвали онзи камък на вашето сърце? Само такова същество трябва да дойде. Кой ще премахне едно препятствие във вашия ум? – Само едно такова същество трябва да дойде. Ние се занимаваме да разрешаваме много малки задачи.

Например, ако на вас ви дадат една задача да се откажете от себе си. Да кажем имате къща и имот и от невидимия свят ви кажат: Откажете се! Ще кажете: Как да се откажа? Защо да се откажа? Толкоз години се мъчих. Мислиш, че като не се откажеш, няма да я вземат? Човек трябва да се откаже. Нас ни питат доброволно, ще се откажем ли? Ако не се откажем доброволно, насила ще се откажем. Като умира човек не му ли вземат всичкото? Не е въпросът да бъдем собственици, когато сме на земята, но трябва да бъдем господари на този порядък. След като заминем от този свят, пак да сме господари на положението. Ако ти след като умреш не може да останеш в човешкия порядък да помагаш, ако ти в ангелския

порядък не можеш да останеш да помагаш и ако в Божествения свят не може да помагаш, ти тогава нищо не си разбрал в живота. Смъртта е страшна за ония, които не се отказват от себе си. Но смъртта е благо за всички онези, които се отказват от себе си. Христос дето казва: „Ако не се откажете от баща си, от майка си, от всичко, не може да бъдете мои ученици“. Ако тебе те съблазнява най-малкото нещо, ако тебе те съблазнява една жена, ако тебе те съблазнява един мъж, ако тебе те съблазнява едно дете, един слуга, ако тебе те съблазняват няколко звонкови монети, ако тебе те съблазнява една дреха, един плод, ти не си свободен. Сега не мислете, че престъплението седи в големите неща. Ева направи една детинска погрешка. Един малък плод, една малка ябълка я съблазни – това е според разказа. Малка е повидимому. Онази кибритена клечка е малка, главичката ѝ е съвсем малка, но може да произведе цял пожар. Малките пожелания, колкото и да са малки, водят след себе си, големи последствия. Отказването от малките пожелания, добиваме голяма добродетел. Не само да се отказва човек, да се бори, не само да драснеш кибритената клечка, да запалиш плевнята, но да вземеш семката, да пробиеш дупката в земята и да я посадиш. Сега някой казва: Да не грешим! Не е въпросът да не грешим, но добро трябва да правим. Ако се бориш със себе си да не грешиш, ти всякога ще падаш в изкушение. Като казваш, че няма да грешиш, ти трябва да имаш пред вид доброто. Най-малките добри мисли, които дойдат, желанията, които дойдат, условията, които се дават, да се не противиш да изпълниш Волята Божия. Ние, съвременните хора, се съдим, казваме: Ти не постъпваш добре. Кога постъпката е добра? В музиката някой път ми казват: Не пееш добре. Казвам: Много добре, кажи ми как. Ако дойде той да пее и той не може да пее, колкото аз пея. Казвам: Не само да ми кажеш, че не пея, но да ми кажеш как да пея. Според мене правилната музика е другояче. Прав съм аз. Не само постоянно да пея. Казвам: Всичките растения, които растат, растат при известни тонове. Ако тия тонове в природата не се вземат вярно, има безплодие; ако тоновете се вземат вярно в природата, има изобилие. Ако тоновете за знанието за доброто се пеят в света, има знание, има добро. Зависи от музиката. Ако хората музикално пеят, добре ще мислят. Ако пеят добре, плодородие ще има. Ако пеят добре живот ще има. То е практическата, външна страна. Казвам: Вземам аз до. Като пея до на житото, видя, че то е израснало. Щом пея до, житото расте; не пея до, не расте. Някой човек е болен, трябва да му пея. Ако взема основния тон до, веднага болестта изчезва, стопява се. Пея на човека, не оздравява, не пея добре. Това е правият смисъл. Мисълта е най-хубавата музика. И чувствата в човешкото сърце е най-хубавата музика. Не сте ли усещали едно чувство, въодушевлява те, ти си готов да пожертвуваш всичко. Усещаш една приятност, никой не те вижда, ти за това, което чувствуваш, си готов всичко да жертвуваш. В туй Божественото, човек никога не се измамва. В

Божествения порядък няма никаква лъжа. Ако аз дойда във вашия дом и всичко ви тръгне на пред – хайде да не турям аз – ако един човек дойде във вашия дом и всичко ви тръгне наред, мислите ли, че този човек е лош? Ако някой дойде в дома ви и всичко ви тръгне назад, има нещо, в което може да се съмнявате. Но най-после, то е един вид разсъждение. Аз разсъждавам другояче. Мислите ли, че когато слънцето стопи всичкия сняг на повърхността, че слънцето е извършило престъпление? – То е превърнало бялата материя във вода, да напоява всичките растения. Тия блага слънцето със своята топлина ги раздава навсякъде, и всяко растение приема толкоз, колкото му трябва. Казвам: В нас ония блага, които са наслоени като лед и сняг, всички тия блага трябва да се стопят от Божествената любов и да се раздадат на всички живи същества от тия Божествени блага. Ние ще складираме нашите богатства като ледници, като наше и някъде ще го продаваме. Житото продаваме, дрехите продаваме, това продаваме, онова продаваме, до като и нас продадат някъде. Аз поддържам в света новото. Новото иде без продажба. Новото иде без лъжа. Новото иде без насилие. Новото иде в светлина, новото ни дава живот на всички. Да няма никакво насилие. Новото в света, което иде, силните ще станат слуги на слабите, слабите ще станат ученици на силните. Туй е новото, което иде в света! Умните ще станат бащи и майки на слабите, пък слабите ще станат техни синове и дъщери. Онези майки, които раждат децата си, и чакат на стари години да ги гледат, то е старото. Ако една майка ражда детето си да я гледа, оставете се от заблуждения. Майката трябва да роди детето си да го гледа, да покаже, че го знае. Ако не може да отгледа едно дете, да се не жени. Майка, която не знае да гледа едно дете, да се не жени. Майка, която не знае да гледа деца, да се не жени. Нека чака да слугува, да се не жени. Момък, който не знае как да отгледа деца, да се не жени. Слуга, който не знае да слугува, да не се хваща слуга.

Казвам: Какво е новото, което иде в света? – То е Божественият порядък, който се разкрива зад тази светлина, която сега имаме. Сега често се раждат кризи, хората измират повече, отколкото трябва. Защо измират? – Някъде се родили повече. Едно дърво не може да отхрани 10, 20 хиляди плода. Едно плодно дърво може би, може да отхрани хиляда плода, но 15–20 хиляди ако са, ще бъдат недоразвити. Та казвам: В сегашния живот трябва да имаме добри плодове. Хората, които се раждат, трябва да имат отлични умове, добри сърца и после здраве трябва да имат. Всеки човек, който се ражда, трябва да има условия заради него. Когато Бог създаде първия човек, направи му райска градина, прекара пред него всичките животни, казва: Всичко туй е за тебе. После му каза, че ще стане господар на всичко на земята. И тогава Господ постави първия човек на изпит, ще може ли да управлява, или не. Даде му един от малките изпити. Казва: От едно дърво няма да ядеш, няма да буташ! Като не послуша, изпъди го из

рая. Казва: Няма да може да управляваш. После втория човек, който дойде, Христос като дойде, казва: Ти готов ли си да понесеш всичките прегрешения на хората от памти века? – Казва: Готов съм. Като дойде първият човек, не можа да издържи един малък изпит, съблазни се в жена си, да не ѝ прекърши хатъра. Ева пък, като дойде този адепт, да не го обиди, каквото ѝ каза, повярва. Значи в него вярва, а в онова, което Бог ѝ каза не повярва, остави го на заден план. Ние сега какво говори Господ не вярваме, а какво говорят хората, вярваме и затова сме прокопсали.

Най-първо ще вярваш какво Бог говори. Второ ще вярваш, какво ангелите говорят, те са нашите ближни. И най-после какво ти говориш. Оттам навсякъде ще вярваш каквото животните говорят, растенията. В тази йерархия, ти ще имаш ясна представа, какво нещо е животът.

Та казвам: Само любовта е в сила да премахне онзи техния камък на безлюбието, под който всичките хора са мъртви под удара на своите престъпления. Ако в един дом хората не могат да живеят братски, ако пред лицето на бащата и майката се карат, и всеки ден има побоища, питам: Това дом ли е? Този баща ли е? Синовете имат ли почит и уважение? Трябва ли да се женим, за да създадем един такъв дом? – Не. Сега аз отивам по-далече. Ако една мисъл, която съм родил в моя ум, ме безпокои, на място ли е? Ако едно чувство ме мъчи в моето сърце, на място ли е? – Не е на място. Тази мисъл, която се ражда в моя ум, трябва да поддържа моята идея, да бъде едно с мене. Ако тази мисъл ме тури в противоречие с битието, не е на място. Ако едно чувство ме тури в противоречие с битието, не е на място. Ако моята постъпка ме тури в противоречие с битието, с Бога, не е на място. Казвам: Правилото е: Нашите мисли не трябва да ни отклоняват от онзи път, от Любовта; нашите желания не трябва да ни отклоняват от онзи път на знанието. Не трябва и нашите постъпки да ни отдалечават от Истината. Всяка мисъл трябва да ни приближава по-близо до Любовта. Всяко чувство в нас трябва да ни приближава по-близо до Божията Мъдрост и всяка постъпка трябва да ни приближава до Истината. То е пътят, то е новото, което иде! Всяка мисъл, която ни приближава до Любовта, тя принадлежи към Божествения свят. Всяко чувство, което ни приближава към Мъдростта, иде от Божествения порядък. Всяка постъпка, която ни приближава до Истината, иде от Божествения порядък. Следователно, Божественият порядък трябва да бъде мярка за човешкия порядък, за ангелския порядък и за всички порядъци в света. Ако очакваме по човешки вие да постъпите добре, то е старото в света. Две неща има, от които зависи човешкият живот. Ако не знаеш как да приемеш нещата – аз говоря много конкретно – ако храната, която приемаш, ти не я сдъвчеш добре и не я оценяваш, ти ще страдаш. Ако след като влезе онази храна няма къде да я туриш, ако

този излишък, не го изхвърлиш от себе си, какво ще стане с тебе? Попитал един цар в древността, един мъдрец, кое е най-голямото благо. Казва: Да се освободиш от ненужното. Царят казва: Как така? Задръства го десет дена да не може да излезе. След това казва, че е право това, което казва. Ако човек се задъни, че онова, което яде, не може да излезе, ако (от) онова, което не ни трябва, не може да се освободим, ние ще страдаме. Не трябва да бъдем задънени. Умовете ни трябва да вземат правилно и да дават правилно. Да дадеш всичко нечисто. Сърцето трябва да възприема и онова, което не влиза в работа, свободно да дава. Тялото ни по същия закон. Трябва да бъдем свободни. Не трябва да задържаме излишни желания, които ни създават хиляди страдания.

Та казвам: Ние търсим щастието там, дето няма да го намерим. За предпочитане е човек, който ви обича и люби, отколкото цял свят да ви хвали. Аз бих предпочел един да ме обича, и да ме люби, отколкото целия свят да ми пише статии. В тия хвалби има раздвижване на въздуха, нищо няма. Любовта дава изобилно. Да те хвалят хората, не зная какво могат да ти дадат. Казва: Ти говори много хубаво, отлично. Чудна работа! Че ако остане на неговите думи да вярвам, дали е хубава беседата, аз другояче разсъждавам когато говоря, гледам семената никнат ли, ако никнат беседата е отлична. Ако не никнат какво ще ми разправя, че беседата е хубава? След като говоря, ако дърветата не цъфтят – казва ми: Отлично говори. Ако след като говоря, слънцето не изгрява, облаците не се размърдат, беседата не е така хубава. Като говоря и в най-мрачния ден небето малко да се изясни. Някой път е съвсем тъмно. Или казано ясно: Ако ти говориш без Любов, твоята реч нищо не струва. Ако ти чувствуваш без Любов, твоите чувства нищо не струват. Ако ти постъпваш без Любов, твоите постъпки нищо не струват. То е един закон навсякъде. Освен, че нищо не струва, но ти понасяш най-голямото страдание. Защото всеки човек от нас когото срещаш, той очаква да му предадеш една хубава мисъл. Всеки човек, който те срещне, съзнателно или несъзнателно, очаква да му предадеш едно хубаво чувство, или пък да види една хубава постъпка. Един ден минавам и гледам един стар дядо и едно момиченце много красивичко, седнало, че му връзва обущата на дядото. След като му върза, дядото я поглади, детето тича. Казвам: Ето една любовна постъпка. Дядото нищо не плати, поблагодари и после слушам, как дядото благодари: Господ да те благослови, защото щях да изгубя обущата си! Туй дете може да мине аристократически, да остави друг да му върже обущата. Защо да се навежда да си окаля рокличката? Туй дете с обич го направи. То казва: Дядо, много се радвам, че имах чест да завържа обущата на тебе, учен дядо. За бъдеще искам твоето благословение да дойде върху мене. Казвам: Ето едно дете, в което работи Божественият порядък и ето един дядо, в който Божественият порядък работи.

Казвам: Между нас онзи, който обича и онзи, който люби да има съответствие. Всякога да бъдем благодарни на Любовта, която ни дава и на Обичта, която взема. Защото в нас единственото реално нещо е Любовта, която ни дава живот и Обичта е, която възприема живота. Не сме ние, които приемаме живота. Божествената Любов ни дава живота и Божествената Обич го възприема. Следователно, трябва да сме под тия двата порядъка: Любовта е, която носи Божиите блага, а Обичта е, която възприема Божиите блага. Ако живеем между тия двата полюса, или ако живеем в този дом, защото Любовта аз считам баща, Обичта е майката, аз, който се уча съм техен син. Ако съм възприел добре Любовта, послушал съм баща си; ако съм приел благото на Обичта, послушал съм майка си. Тогава аз съм добрият син, който е добре погледнат от Бога.

В древността, една царска дъщеря тръгнала да иде при своя възлюбен, без да приеме благословението на баща си. Дошла до един извор и видяла нейния възлюблен, който се простря на земята. Започнала да плаче. Три дена седяла. Минава един светия и казва: Защо плачеш? – Излязох от дома на своя баща без благословение и моят възлюблен умре. Аз съм готова да изправя своята погрешка. Той поставил ръката си на умрелия и той оживял. Казва им: Върнете се и вземете благословението на баща си, тогава тръгнете в живота!

Отче наш.

12-та беседа, държана на
14 декември 1941 г., неделя, 10 ч. с.
Изгрев. София

1941_12_17 Умът и сърцето
Общия окултен клас

УМЪТ И СЪРЦЕТО

„Добрата молитва“
„Венир Бенир“
„Ще се развеселя“

(Направихме упражнението: Ръцете нагоре – поемане, задържане ръцете горе над главата с допрени пръсти – задържане, спускане ръцете настрани – издишане.

Двете ръце наляво с допрени пръсти. Дясната се движи по лявата, докато дойде настрани. Лявата отива при дясната с допрени пръсти. Лявата ръка движим по дясната, докато дойде настрани.)

Мислете: „Какво мога да направя.“ Всеки да мисли върху: „Какво мога да направя.“ Какво може да направи човек? Най-първо, може да работи с устата си. Може да работи с носа си. Може да работи с очите си, значи възприема. Може да работи с ушите си, с ръцете си, с краката си. Нали има една дума на санскритски – гуна, гунос. Няма да ви го кажа, защото българите имат гуна, куна – то е една и съща дума. Гоня е все същият глагол, излиза от същия корен. Гоня нещо – имам някакъв стремеж, някакво желание неопределено. Така житното зърно седи в хамбара, има една идея, че се притеснява. Като го посеят на нивата, веднага това желание се проявява. Като се намира в лошо състояние, като го заровят в почвата, събуди се в него желание да се освободи от тия ограничения, които има.

Човек, докато не го извадят от хамбара и не го посеят, не може да се прояви неговото желание. Има желание, но не знае посоката. Щом го посадят, определи се посоката, то расте в две направления: нагоре и надолу, или казано другояче, нагоре към Слънцето и надолу към Земята. Земята сме ние, към себе си; законът към ближните е вън от тебе. Най-първо човек обръща внимание на себе си, после обръща внимание на другите хора.

Сега вие седите и се питате какво може да направите. След като е ял човек, какво може да направи? Не само да яде, но цяло изкуство е човек да знае как да яде. Вие като ядете, какво си казвате? Защо животните ядат и нищо не казват? В тях има желание да свършат работата. Животните ги считаме

работници, които само са ангажирани да свършат работата и да идат да почиват. Едно животно, след като се наяло, седнало под някое дърво да си почива. В топлите места е така. Тук се нарушила хармонията. Поетът вече съзерцава, в един друг свят е, не е на Земята. Сега, вие по някой път искате да си почивате, да сте щастливи. То е състояние на животните. В миналото човек искал да си помечтае. Станеш, идеш, има богата растителност, наядеш се и легнеш, погледнеш нагоре, казваш: „Всичко е добро." При сегашния живот се вижда, че всичко не е добро. Защо едно време било добро, пък сега не е добро? Кое ви дава повод да мислите, че нещата не са добри?

Сега допуснете, че зимно време имате въглища, всички удобства да си запалите собата, но имате едно разположение – не искате да станете. Гледате собата, че трябва да се запали, но гледате някой друг да дойде да запали собата. Не искате вие сами да я запалите, но казвате: „Да има някой да я запали…" Вие имате всичките удобства, но някой път се противите. Всичко имате, запалки имате, кибрит нямате. Какво трябва да правите при такива условия? Имате един кремък, имате едно огниво, имате прахан. С кибрита лесно става, вземете клечката, драснете, запалите. С огнивото е много трудна работа, трябва да знаете как да драснете, така да цъкнете, че искрата да иде точно на праханта. Вие цъкнете, но искрата иде в друга посока.

По някой път в живота вие искате да постигнете нещо и цъкате. Искрите, които излизат, не падат на условията. Праханта са условията, при които може да се появи огънят. По някой път казвате, че трябва да има по една гуна да ви гони. Или вие трябва да гоните, или вас трябва да гонят. Сега, когато една хрътка гони заека, и хрътката бяга, и заекът бяга. Кой печели? И двамата печелят. Ако заекът надбегне хрътката, радва се, че е успял да спаси живота си; ако хрътката надбегне заека, тя се радва, че е могла да хване друг един живот, който да приложи на своя живот.

Питам: Хрътка ли искате да бъдете или заек? Защото в единия случай или вие трябва да гоните някого, или вие да бягате. Сега казвате: „Аз не съм се научил да бягам." Всеки бяга. Някой голям камък се търкулил от планината, търкаля се, бяга надолу. Парата, която се нагорещява, нагоре отива. Трябва да имате една ясна представа. Имате нещо, което ви безпокои. Безпокойството на какво се дължи? Вие искате да постигнете нещо, но седите, гладен сте. Значи гладът не го създадохте вие, но той е едно естествено състояние, от невидело иде. Най-после разположен сте. Във вас се заражда едно естествено желание, но периодически сте неразположен от глада, отвътре искате да ядете, но в къщи нищо няма за ядене. Седите, не сте разположен. Започвате да ставате недоволен, как да

намерите хляб. Яде ви се хляб, недоволен сте, че нямате хляб. Имате едно недоволство, че хляб няма, сирене няма. Казвате: „Защо да няма сирене?“ Искате хляб и сирене. Казвате: „Защо да няма това?“ Недоволен сте, защо зимно време нямате въглища да се стоплите. Седите неразположен.

Значи от какво произтича недоволството? От нуждите. Вашият организъм има известни нужди. В този случай сте ангажирали ума си на работа. Допуснете сега, ако нямате философия, какво щяхте да направите? Някой път защо трябва да яде човек? Да допуснем, че нямаш ядене. Какво ще правиш без ядене? Яденето е една отлична работа в света. Най-хубавото нещо, което човек може да направи. Колко време е взело на природата, докато тя създаде тия удобства и докато научи съществата да ядат? Ти търсиш щастието. Ако не знаеш да ядеш, не можеш да бъдеш щастлив. Ако знаеш как да ядеш, ще бъдеш щастлив; ако не знаеш как да ядеш, ще бъдеш нещастен. Ако знаеш как да се движиш, ще бъдеш щастлив; ако не знаеш как да се движиш, ще бъдеш нещастен. Ако знаеш как да гледаш, ще бъдеш щастлив; ако не знаеш как да гледаш, ще бъдеш нещастен. Ако знаеш как да слушаш, ще бъдеш щастлив; ако не знаеш как да слушаш, ще бъдеш нещастен. То са противоположности. Казвате: „Защо да е така?“ Кажете ми как трябва да бъде. Щом питате защо човек трябва да гледа, питам: какво трябва да прави? Щом погледнеш хляба, или някои обичат риби, или печена кокошка, или хубаво сготвено ядене, или видиш парите и веднага в тебе се зароди едно желание. Или, да кажем, погледнеш една книга. Някой казва: „Да гледам.“ Не само да гледаш, но ти искаш да пипнеш. Да кажем, имате една научна книга – какво ще добиеш само от гледането? Много нещо съдържа тази книга. Такава една книга вие носите с хиляди години. Главата е такава книга, която има много неща написани вътре. Носите тази книга като свещената Библия и само надписа сте научили. Какво има вътре в главата, не го знаете. Едва сега хората започват да изучават какво има вътре в главата, какво съдържа. Сега хората започват да изучават какво съдържа главата.

Да допуснем, че имате една хоризонтална линия

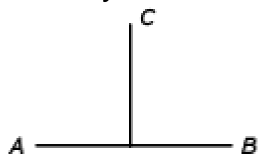

(фиг. 12.1)

Те са две състояния. AB е спящо състояние – при хоризонталното положение вие спите. Станете сутрин, половината от тялото е перпендикулярно и главата е нагоре. То е вече будно състояние, C. AB – спиш, почиваш в някой друг свят. Събудиш се и веднага се подигаш. C е прегънат – седиш и мислиш, свещената книга четеш. Казваш: „Библия е

тя.“ Но затворена е тази Библия. Нали се казва в Откровението, че имало една книга, запечатана със 7 печата. Плакал Иоан, като видял книгата запечатана и няма кой да я чете. Най-после се явил някой, който отворил книгата да види какво е написал Господ в нея. Та, всичките хора сега гледат книгата, понеже не знаят да я четат. Нещастието произтича от нечетенето на тази книга.

Сега, толкоз години говорим за любовта. От памтивека хората говорят за любовта. Как се определя какво нещо е любов? Имате думата стабилно, което на български значи устойчиво. Казвате: устойчивост. Как стабилността става устойчивост? Стабилност значи човек трябва да има едно положение, един център да намери, отдето да изхожда. Стабилността трябва да намери устой, равновесие, защото в природата всичко е разумно, което има равновесие. Което няма равновесие, не е стабилно, и устойчиво не е.

Първото нещо: Всичките страдания произтичат от една неустойчивост, която има човек. Малкото дете, щом като се подигне, най-първо е неустойчиво, пада. Като пада, плаче. То ще се научи да пее. Като попее, пак стане. Пада, пее, пада, пее, докато най-после с пеене се изправи и това дете ще започне да ходи.

Казвам: Ако искате да знаете колко е устойчив вашият характер, вижте как стъпяте. Да знаеш как да стъпяш, да си господар на краката. Някой път като ходят, има едно колебание, един неустой в ходенето. Вземете да пишете, ще видите колко сте устойчиви. Ако пишете и ръката ви трепери и писането е накъдрено

(фиг. 12.2),

то е много неустойчиво, такова писане. Набръчкана е Земята. Земята като е набръчкана, показва колко е неустойчива.

(фиг. 12.3)

По някой път вие обръщате внимание на някои елементарни работи. По някой път мислим, като че знаем всичко, каквото е в природата. Има елементарни работи, с които не можем да се справим. Ти не можеш елементарно да се справиш с една нужда. Да допуснем, че някой сяда до тебе, не можеш да го търпиш. Казваш: „Аз не обичам да ме притесняват.“ Но представете си, че сте в един трамвай, натрупани хора – какво ще правиш? Ако ти не искаш да те притесняват, какво ще правиш? Не си собственик на колата, не си платил за цялата кола, няма определен закон

колко място да заеме всеки човек. В Америка има църкви, дето собствеността на църквата е продадена. Определени са столовете. Всеки като влезе, определен стол заема, хубави столове, с плюш направени, като седне, няма кой да го притеснява. Като влезете тук, както столовете са наредени, собствеността не е така строго определена. После, хората като мислят, се допират със своята мисъл, допират се със своите чувства. Има някой човек, като мисли, допира се с тебе, не може да го търпиш. В този случай неговата мисъл не е в хармония с тебе. Неговите трептения и трептенията на твоята мисъл не са в хармония и се отблъскват. Питате защо се отблъскват. Представете си вода, която по две посоки слиза. Срещат се в центъра X.

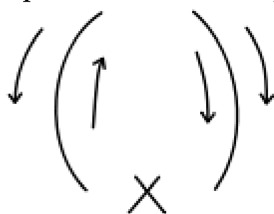

(фиг. 12.4)

Какво ще има там? Ще има блъскане. Тия две течения са дисхармонични течения. Отвътре са хармонични, вън са дисхармонични.

Когато стремежът на вашия ум и на вашето сърце е един и същ, тогава няма блъсканица. Ще забележите, в реката ще изучавате. Движението на сърцето е отгоре надолу, теченията отиват надолу. Когато мислите отдолу нагоре отиват, противоположни са теченията. Едните отиват нагоре, другите – надолу, затова теченията на ума и сърцето са хармонични, в две противоположни посоки вървят, не вървят към една и съща посока. Умът започва отдолу нагоре, сърцето започва отгоре надолу. Сърцето се е образувало при слизането на човека от невидимия свят. Умът се е образувал при възлизането на човека от физическия свят към Божествения свят.

Сега тази идея от физическия свят към Божествения свят не ви е ясна.

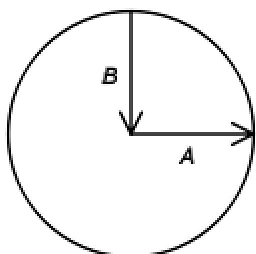

(фиг. 12.5)

А е сърцето, В е умът, той иде от периферията към центъра, а сърцето – от центъра към периферията. Две течения имате: едното – от центъра към периферията, то е сърцето. Движението на ума е от периферията към центъра. Тия сърдечни движения са сили, които са излезли на

повърхността. Умът тия движения ги е превърнал и ги е върнал в центъра. То е една и съща енергия, която чрез сърцето е излязла към периферията, умът е другото движение, при което същата енергия се връща към центъра. Имаме две системи. Кръвта излиза към повърхността и венозната кръв се връща пак към сърцето да се пречисти. Ние считаме ума отделен и сърцето отделно, като че самостоятелно живеят. Казва: „Каква работа върши сърцето?“ Сърцето ти донася ония Божествени енергии. Ти живееш на повърхността, излязъл си от Бога. Всичките хора живеят на повърхността, не са в центъра. Ние не живеем в центъра. Живеем на повърхността. По тази повърхност ние се движим.

Тази повърхност, това е физическият свят. Обикаляме около Слънцето, то изгрява и залязва. Земята се върти около себе си, показва, че ние живеем на повърхността и ден след ден обикаляме, веднъж, два, три, четири, пет пъти. След като обикаля човек, какво трябва да намери? В обикалянето на този кръг, тук са теченията на Слънцето, теченията на ума. Когато се занимаваме с ума, хващаме ония енергии, които отиват към Бога. Когато хващаме теченията на сърцето, хващаме енергиите, които излизат от Бога. Значи, за да обичаш Господа, трябва със сърцето си да възприемаш. Със сърцето си ще излезеш на повърхността да помагаш, но ще носиш не своите идеи, но онова, което Господ иска от тебе. С ума си ще се върнеш от тия хора при Бога. Със сърцето си от Бога ще идеш при хората, с ума си ще идеш от хората при Бога, да занесеш какво искат хората. Умът донася постоянно какво искат хората. Сърцето изнася. Умът донася, сърцето разнася. Защо ви е сърцето? Сърцето е онова, което Бог е дал да го раздадете на хората. То е любов. Умът носи обичта. Каквото вземе умът, ще го занесе при Господа.

Та, казвам: Ако вашето сърце не чувствува правилно, ако вашият ум не мисли правилно, тогава вие не сте в хармония с битието. Вие чувствате в себе си, че не сте доволен. Казвате: „Не прогресирам, не съм учен, слаб съм“. Всичките противоречия имате. Първото нещо е [да] нагласим сърцето си да върви към повърхността и да нагласим ума си да върви към центъра.

Как ще го нагласим? Имаме една песен. Да кажем, имаме песента „Ще се развеселя“ – отде започва? От ла. Защо ще се развеселя? Ла е узрелият плод, има какво да ядем. Като ида при крушата, ще се развеселя, има за ядене, за пиене. Ида при някой извор, ще се развеселя, понеже има какво да пия. Ида при крушата, няма какво да ям, няма да бъда весел. Ида при извора, пресъхнал, няма никакво веселие. Ако започна една песен с до, какво щеше да бъде? То е яйцето, което трябва да се снесе. Щом чакаш кокошката да снесе яйцето, ще бъдеш нетърпелив как да го снесе. Може

половин час да вземе на кокошката. Аз наричам, тя прави една торта, взема ѝ най-малко половин [час], докато направи тортата. Казваш: „Как да не може да го направи?“ Искаш в една–две минути да го снесе. Всички в света бързаме. Някои искат бързо да научат една песен.

Научил си една песен, но вие пели ли сте тази песен? Как трябва да пеете тази песен? „Ще се развеселя премного заради Господа.“ На една круша за какво ще се развеселиш? За сладчината, за вкуса. После ще се развеселя за силата. След като ядеш, и тя е доволна, внася онова, което съдържа. Ти си разположен, имаш сила. След като си ял една круша, може да говориш, имаш разположение. Значи след като си ял крушата, ставаш, разгръщаш книга и виждаш какво е скрито. Всяка круша добре изядена, добре прочетена книгата, ти прилагаш вече това учение. Крушата ми казва тъй в дадения случай: „Едно време аз бях в хамбара, посяха ме, много страдах, израснах и сега научих да давам хубави плодове. По-напред никой не обръщаше внимание, хиляди бяха натрупани, притеснени, но сега съм отвън и дишам чистия въздух, възприемам светлината, имам доста материал от земята и всичките хора започват да ме обикалят, заградиха ни наоколо, пазят ни.“ Тъй разправят крушите. Крушата казва: „Ти по същия начин ще ме посееш в себе си.“ В раждането на един плод процесите се повтарят в две различни октави. Най-първо семето пусне корени, после израства нагоре, образува си дрешки и тогава за втори път пак се посява едно семе и тогава ражда плод.

Първият плод се сее, вторият плод се отваря една чашка и пак саждат нещо от невидимия свят и се образува един плод. След като се образува, той се обърне надолу и зрее плодът. Та, казвам: След като изядем един плод, той вече е посят в нас. Тоз плод за да израсне, за да цъфне и завърже, втори път трябва да се посади. В цвета на този плод трябва да влезе нещо от Божествения свят.

Казвам: Тия два процеса ги извършват умът и сърцето. Сега ние имаме много елементарни работи. Казва: Като ида на оня свят, какво ще правим? Да оставим оня свят, на този свят като си, какво правиш? Каквото правиш в този свят, ще го правиш и в оня свят. Каквото правиш в оня свят, ще го правиш и в този свят.

Да допуснем, че искате да поливате цветето, идете, турете вашата поливалка да се събира вода. След туй дигнете тази поливалка, тя има малко чучурче с дупчици и водата се пръска и с нея поливате вашите цветя. Първо събирате водата, после разпръсквате водата, значи разпределяте я на тия растения. След като я разпределите, вие сте доволни от вашата работа, че сте им помогнали. Що е поливането? Вие поливате

растенията, после чувствувате, че от тях излиза ухание. Вие чувствувате едно самодоволство в себе си, че сте полели вашите растения.

Като ядете, вие сте пак човекът, който извършва една благотворна работа. Вие ядете, вършите една работа за 30 милиарда клетки. На Земята имаме два милиарда хора, а човек има 30 милиарда клетки и за всички тях ядете. Като ядете, чувствувате тяхната радост. Като ядете, вие сте филантроп, ядете за 30 милиарда. Казвам: Яденето е една филантропическа работа. Не ям за себе си, но за 30 милиарда същества ям. Отвсякъде идат писма: „Много съм благодарен за доброто, което ни направи. По 3 пъти на ден ядем и храната се разпраща." Та, и при яденето сърцето извършва една работа по-обширна, отколкото умът. Умът извършва една работа в мозъка. Там има 3 билиона и 600 милиона клетки, пак се радваш, не само за себе си мислиш. Мъчно може да си представите 3 билиона. Че къде са? Вътре са. Но тия всичките души, които имате, вие не им знаете имената. Във вашата глава има религиозно общество, не му знаете мястото къде е. Всякога, когато правиш една молитва, се събират същества на молитва. В главата има едно музикално общество, но и на него не му знаеш мястото. В главата има едно философско общество, има едно художническо общество. Пък има едно общество готвачи, дето се събират на угощение (всестранни угощения има) – и на това общество не му знаете мястото. Всеки ден по три пъти банкет дават.

Та, ние, съвременните хора, седим и казваме: „Защо Господ създаде света така?" Ти седиш и говориш общи работи. Казваш: „Да имаме вяра." Че къде е вярата? Има едно общество на вярата. Говорите за надеждата. Има едно общество на надеждата. Има едно общество на милосърдието. После има едно общество на справедливостта в човека. Искаш да бъдеш справедлив. Но ако не станеш член на това общество, не можеш да бъдеш справедлив. Когато искаш да знаеш какво е справедливост, иди до тях да ги запиташ. То е справочна книга, дали е хубаво или не.

Да допуснем, дойде някой, от вас иска да му направите една услуга. Той иска пари назаем. Какъв е законът, какво е правилото на човека? Един беден човек като дойде при вас, колко пари вие сте длъжни да му дадете? Допуснете сега, че аз имам 1000 лева. Дойде един човек, че ми иска назаем. Да допуснем, че на Земята има един милиард хора. Тия 1000 лева се отнасят към всичките хора. Ще разделите 1000 лева на един милиард и колкото се пада на един човек, ще му дадете. Дойде някой, иска 10 лева. Няма какво да иска. Казва: „1000 лева имаш." Един милиард хора има – от тия хиляда лева на всички се падат по равно. Казва: „Дай ми колкото обичаш." Тогава от големия сомун ще му дам само една трошица.

Сега да обясня какво значи трошица. Той иде при мене и аз му давам едно житено зърно. Казвам: Туй житено зърно ще идеш да го посееш. Като го посееш, ще брадяса, ще излязат 40 стръка, някой път и повече. Всеки стрък дава 50–60 зърна. Това ще имаш първата година. Втората година ще посееш всичките и след 4–5 години ще имаш достатъчно хляб за себе си и за дома си, за децата, за ближните. Малката трошица трябва да я посеете в себе си. Яденето е един динамичен процес. Щом казваш: „Не струва", троха става. Щом го оценяваш, то е динамично. Щом вярваш в житното зърно, то ще ви направи богати. Ако се усъмниш, то не е динамично. Щом вярваш в житното зърно, то ще те направи богат.

Вземеш една песен, казваш: „Тази песен не мога да пея." Дойдеш до другата, казваш: „Тази мога да пея." Разбира се, гладен съм – ще мога ли да пея „Ще се развеселя"? Няма за ядене. Излиза човек, който има очи, като гледа, казва: „Изгрява Слънцето". Очи имаш – изгрява Слънцето, но ако си сляп, „Изгрява Слънцето" как ще пееш? Ти като си сляп, не може да пееш „Изгрява Слънцето". С кой тон започва „Изгрява Слънцето"? Със си. Слънцето изгрява, това е ядене. Очите си трябва да нахраниш. Като отиваме да посрещаме Слънцето, обяд даваме на нашите очи. Вие след като се наядете, всички се радвате от храната, която е взета от Слънцето. Очите препращат храната на цялото тяло. Очите ядат светлината, приемат я и я изпращат. Тази светлина, която иде, ни носи Божиите блага, писмата, които идат от невидимия свят. В светлината е скрит животът. Изпращат ни този живот и ние, като го приемаме, се радваме, щом сме приели живота, който иде от Бога. Ха да изпеем „Изгрява Слънцето"! (Изпяхме го.)

Имате думата татвас, от нея иде тату. Татвас е, който е основа на нещата. Татко произлиза от татвас. Баща му е станал причина да дойде в света. На славянски тат какво означава? – Крадец. Кой човек се нарича крадец? Който не работи, който наготово взема нещата. Значи кражба, това значи: всяко нещо, което става без любов и без обич, то е кражба. Всяко нещо, в което любовта не взема участие и обичта не взема участие, то е кражба. Всяко нещо, в което любовта и обичта вземат участие, то е татвас. Ясно да бъде. Всяко нещо, в което любовта не взема участие и обичта не взема участие, то е кражба и последствията са лоши. Всяко нещо, в което любовта и обичта влизат, то е Божествен закон. Значи ядем ли, пием ли, всичко да вършим за славата Божия. Всичко вършете от любов. Всичко от любов трябва да се върши.

Тогава човек може да бъде здрав, може да бъде умен, може да бъде добър. Ти не може да бъдеш добър, ако в доброто не влиза любовта и обичта. Ти не може да бъдеш умен, ако в разумността не влизат любовта и обичта. Любовта е първото качество в света. Любовта е, която дава стабилност на

нещата, устой на нещата само любовта носи. То е първото качество на битието. Без любов, без една основа не можеш да градиш. Знанието иде вече. Туй, което гради, вторият принцип е знанието. Знанието произтича от мъдростта. В стабилността влиза противопоставянето. Когато някой иска да те измести от тази стабилност, в тебе се заражда желание да се противиш. Човек, който има стабилност, той се противи. Огъване има. При най-малкото съпротивление се огъваш. Христос казва: „Не се противи злому.“ Като се противиш на злото, нищо няма да добиеш. Заобиколи това зло. Хармонията пък показва как трябва да се работи, най-добрият метод, с който може да се свърши най-добрата работа.

Та, казвам: Вземете едно пиано, един орган или една цигулка. В пианото гласовете са статични, те са определени. Като туриш пръста на клавиша, издава тона. Може да се разгласят струните и на пианото. В цигулката не е така. Ти трябва да определиш мястото на тона. Динамични са, малко изместиш пръста, изменя се и тонът. В цигулката са турени 4 струни. Едната, сол, започва с доминантата, която доминира. Най-първо ти трябва да цъфтиш, твоето ухание трябва да се разнася навсякъде. Движение трябва да има. Имате ла. Туй движение трябва да завърже. Имате ми. Ми показва пътя на най-малкото съпротивление. Ако не знаеш как [да] вземеш ми, ще си пукаш главата. Ако вземеш ми, всичко ще бъде добро. Всички хора ще те обичат, знаеш как да постъпваш, заобикаляш нещата. То постепенно възпитава човека.

Казвам: Един цигулар има основни принципи, да знае как да постъпва, да знае как да зрее, как да се движи. Вие имате само една ципица и тя е още по-динамична, да знаете как да свивате и разпущате, за да може да дадете всичките нюанси на живота. Ако измениш ципицата, веднага скръб имате; ако знаеш как да стесните тази ципица, веднага разпръсквате скръбта. Думите скръбен съм ти като ги вземеш, скръбта веднага се разложи. Кога майката скърби? Защо скърби майката? Една жена е бременна, носи един плод, скърби тя, страхува се, да не би тя да умре или детето ѝ да умре. Тя носи един плод и се страхува да не би преждевременно да умре. Този страх не е естествен. Щом си посял едно дърво с любов и с обич, ти не се безпокой. Щом си посял без любов и без обич, може да се страхуваш. Щом си го посял с обич и с любов, 101% няма какво да се безпокоиш. Затуй аз казвам: Пейте с любов. Сега няма правила в музиката. За децата има правила. Техните пелени и повои са тия правила. Щом започнат да ходят, тия правила падат. Човек сам трябва да бъде правило. Най-първо докато се научиш да пееш, ще се подчиниш на правилата. Щом уякнеш, правилата на тебе ще се подчиняват.

Казвате: „Защо аз трябва да пея на стари години, глас нямам.“ В небето

като идеш, ще искат да пееш. Щом не пееш, ще те върнат назад. За бъдеще, като иде някой да дава заявление или някой иска някоя служба, ще кажат: „Изпей една песен.“ Ще изпее една песен и ще го назначат за учител, ще изпее една песен и ще го назначат за капелмайстор. Капелмайсторът няма да дирижира, но ще пее и тогава ставаш капелмайстор. Да пееш е по-високо, отколкото да си капелмайстор. На ума и сърцето какъв е тактът? Отдолу нагоре – от ума, отгоре надолу – от сърцето; на ума, на сърцето, от периферията към центъра и от центъра

към периферията. Аз съм гладен. (Учителят пее

Много съм изгладнял,
а хляб нямам при мене,
но аз съм уверен,
че той скоро ще дойде при мене.
Аз съм уверен,
че скоро ще дойде при мене,
ще дойде при мене топъл, топъл.

Ако нямам хляб, непременно ще дойде, щом изпея хубаво. Ще видя, че хлябът дошъл, излязъл из фурната.

Сега вие ще философствате може ли да бъде, как е възможно. За мене е възможно. Вие като мене не може да пеете. Трябва да се упражнявате. Както е възможно да пея, така е възможно и хлябът да дойде. Детето само като погледне майка си, тя го познава, че е гладно и се изтича да му даде. Ако вие имате вяра, любов и обич към Бога, само като Го погледнете, Той ще даде разпореждане и хлябът ще дойде при вас. Ако Го гледате без любов и обич, ще гладувате на общо основание.

Казвам: Научете се да се справяте с противоречията. Ще имате противоречия. Дойде безверието – турете го настрана. Като дойде безверието, то е празно шише, напълнете го с вяра. Безверието е празно шише, което трябва да напълните. Като дойде безверието, направете го вярващ. Някой от вас, да кажем, няма памет. Онези, които имат памет, те са работили; онези, които нямат памет, не са работили. Те са оставили паметта да гладува, не са я хранили. Щом има стълкновение между ума и сърцето, най-първо паметта страда, разсейва се човек. Щом дойде хармонията между ума и сърцето, човек започва да помни. Когото обичаш, веднага помниш името; когото не обичаш, забравяш името. Туй, което обичаш, се запечатва в ума, помниш го навсякъде. Първото нещо за усилване на паметта е обичта. Ако обичаш един предмет, ти ще го запомниш; ако не го обичаш, ти няма да го запомниш. Сега за кое трябва

да пеем?

Вие сега казвате: „Какво ще стане с войната?“ Аз как гледам на войната. За мене войната са нахвърляни снопи, трябва да се вършеят. Конете трябва да вършеят. Кога ще се свърши войната? Когато се овършее харманът, ще се дигне сламата на една страна, ще се отвее житото и ще престане войната. Хората се бият, да излезе хубавото от тях, сламата се туря в плевнята. Като се бият хората, излиза от тях хубавото. Казва: „Не трябва да се бият.“ Докато е зелено, не трябва да се бият, щом узрее, трябва да се бият. Който разбира, то е за философите. Зелено не трябва да се вършее. Зелено не го коси. Докато е зелено, нищо не отивай да късаш. Като воюваме, трябва да знаем защо е войната. Някой път има война в тебе. Ти трябва да събереш хубавото в края. Нали казват, че в края на века ще дойдат тия големите изпитания. Сега светът се жъне и се вършее и пак наново ще се сее.

Вие сега казвате, че се намалила дажбата на хляба на 300 грама хляб. Що ще се плашите? Погледнете 300-та грама, умножете ги и хлябът ще се умножи. Нали знаете да умножавате? 300 грама умножете с 2 и веднага ще стане 600 грама. Трябва да се знае как да се умножава. Трима души умножавали. Единият умножавал на книга, вторият – с банкноти, а третият – със звонкови. Казвам: Кое умножение е най-хубаво? Със звонковите. Пуска една, още една, две, три, четири. Онзи изважда книги и той умножава. Но като дойде същественото, хлябът, по същия начин ще умножиш хляба, ще туриш един сомун, втори, трети… Вие питате: „Откъде ще ги вземем?“ Че парите откъде ги вземате? Имате една каса, изваждате една турска лира от касата, искате още една – по същия начин ще бъркате в Божията каса, дето са сомуните. Ще вземете толкоз, колкото ви трябва. Нали Христос там взе 5 хляба и 3 риби и нахрани толкоз души? Как стана тази работа? Не е въпрос да умножаваме нещата. Туй, което се обяснява, то не става. Дават един пример за един от старовременните светии, който казва: „Аз наука не зная, но едно зная.“ Взел един камък и като го стиснал, отдолу потекло вода, а отгоре излязло огън и опекъл един хляб. Този човек стиснал камъка, огън излязъл, вода потекла и хляб излязъл. Спорят другите как е станало. Нищо не излиза. Кажете: Туй, от което може да извадя огън, от което може да извадя вода и хляб, то е знание.

Казвам: Коя мисъл е вярна? Всяка една мисъл, която може да произведе топлина и мекота, тя дава храна на вас, тя е Божествена. Всяко чувство, което внася топлина, носи живот (топлината носи живота, носи и сила в себе си, и храна), туй чувство е право. Не по външен път. Как ще направиш един хляб? Ти ще изядеш хапчица хляб и този хляб ще се умножи. В най-малката хапка, която ядеш, има достатъчно енергия. Една малка хапка има

толкоз енергия, която ако би разбрал, цял хляб става. Ти казваш: „От туй, малкото, какво ще добия?“ Онзи, който не разбира, така казва. Онзи, който разбира, да не мисли така – той трябва да мисли, че се е нахранил. Тогава, ако не вярвате, във вас ще дойдат противоречията на старата баба. Вие още като ядете, казвате: „Аз съм гладен.“ С една хапка не се наяда човек. Една баба християнка се молила да се премахне могилата пред нейната къща. Като ставала сутрин, казвала: „Както си мислех, така стана.“ Значи тя се е молила и не вярвала, че може да стане. Щом ядеш и мислиш, че с една хапка не можеш да се нахраниш, ти не вярваш. Щом ядеш една хапка и няма никакво съмнение в тебе, ще бъдеш нахранен.

Сега, да ви направя тази мисъл малко по-ясна. Представете си, че вие се намирате на едно място, дето водата е замръзнала 35 или 50 градуса под нулата. Всичко е замръзнало. Ако се помолите да дойде 40 градуса топлина, този лед веднага ще започне да се топи. След половин час всички ще станат щедри, оттук-оттам ще започне да се събира вода. Водата ще дойде. От невъзможното ще дойде възможното, стига да дойде топлината, любовта. Безлюбието, студът е, който замразява; любовта разтопява нещата, прави ги възможни. От невъзможното прави любовта възможно. Тия елементи, които нищо не искат да дават, тя ги прави да дават, казват: „Хубаво е да дадем нещо.“ Казвам: Докато ледът в нас не се разтопява, ние ще жадуваме; когато започне да се разтопява ледът, ние ще се задоволим.

Я изпейте „Весел ти бъди“. (Изпяхме я.) Тя започва от до. Значи в света трябва да се посади, не в земята. В света трябва да влезе семката.

Сега мислете какво може да направите. Какво може да направите сега? Човек, който не може да стане богат и сиромах, който не знае как да стане богат и сиромах, вие не разбирате. Може ли сиромах да станете? Как? Не може ли да раздадете всичкото си имане? Можете. То е закон в природата. Ако човек не е сял, човек като посее житото, когато е в хамбара, и нищо не остави, беден става. Туй, посятото, дава плод десетократно и тогава богат става. Следователно който не се е научил да осиромашава, който не се е научил да сее, той не може да знае. Трябва най-първо да сееш и после да жънеш. Така трябва да се схваща противоположното състояние на сиромах и богат. То са две състояния, които хората не разбират. Ако в сиромашията не садиш, ако нищо не си сял, не може да жънеш. Писанието казва, че Христос, Който бил богат, станал сиромах. Цитират този стих. Значи Той е посял всичкото. После ще дойде Христос да жъне. Ще дойде забогатяването. Ако не сме готови да сеем, не можем да жънем.

Мнозина от вас, когато трябва да пеете, не пеете. Вие седите и казвате: „Не съм разположен да пея.“ На глада не може ли да пеете? Да изпеете една

песен на 300-та грама хляб? Може да дадат и 200. Ако дойде 200, ще дойде майката. Ако дадат 100 грама, то е бащата. 200 е майката, пък 300 са децата. Какво лошо има в това?

Много мъчно е човек да смени едно състояние, когато е неразположен. За пример, минавате покрай някое цвете, израснало, видите го, хареса ви да го имате, откъснете го. Никак не съзнавате, че то е изложение на един художник. То е все едно на една изложба вие да задигнете една картина. Никого не питате, откъснете цветето. Спрете се при художника, попитайте го и ако той позволи, да ви го даде за спомен, разбирам. Но без да се допитате до него и без да ви позволи да го откъснете… Казвате: „Господ го създаде.“ Мислите, че вие имате право да го откъснете. То е неразбиране на Божия закон. Цветето имаш право да го откъснеш, когато стане на плод. Ще се обърнеш към Господа, ще кажеш: „Господи, позволяваш ли?“ Ние мислим, че сме господари в света, че можем да правим каквото искаме. То е голяма анархия. Туй е на Господа. Ти ще внимаваш, има ред и порядък, ти ще вземеш това, което е определено само на тебе. Влизаш в един хор – ти не можеш да пееш всичките партии. Много мъчно е да пееш всичките партии: и бас, и тенор, и алт, и сопран. Може да пееш само една партия. Ако пееш сопран, научи го хубаво.

Често слушам, като пеят по радиото, но мъчат се с някакво пеене. Никаква музикалност няма вътре. То е като някой тъпан да бие. Малко се срещат, които могат да пеят. Казвам: Този се мъчи. Тази вечер слушах български песни. Казвам: Я мълчи, не пей така. То не мяза на българска песен. Той, българинът, когато пее, има един трепет. Сърцето в пеението трябва да взима участие. То дава мекота. Умът дава широта, простор; сърцето дава съдържание. Някои хора пеят и сърцето им не взема участие. Като пеете, във вас трябва да се роди една малка топлина тук, под лъжичката, тогава може да пеете. Щом няма тази топлинка, излиза от гърлото гласът. То прилича на гръцкото пеене. (Учителят пее по попски.)

Някои пеят живот, но животът излиза от сърцето. От сърцето трябва да излезе животът, навън да се прояви. Ще дойдат страданията. Страданията какво показват? Колкото повече страдаме, толкоз по-големи възможности имаме.

Страданията, това са пътища, по които се дават нещата в Божествения свят. На всеки едного се дава толкоз страдание, колкото възможности има. Няма някой, който да не е страдал. То са възможности. Няма някой, който да не е страдал и да не се е благословил. Всичките страдания след време донасят своя плод, своето благо. То е един Божествен закон. Бог иска да благослови всичките хора. Не само това, но трябва да оценим. Чрез

страданията оценяваме благата, чрез радостта. Та, ако вие сте весели, какво ще стане в света? Какво ще стане с болните? Ще оздравеят. Какво ще стане със здравите? Ще се разболеят. Щом помислим за болните, ще оздравеят; щом помислим за здравите, ще се разболеят. Наместо здравите да се разболяват, да турим идеята в нас, че те отиват да помагат на болните. Лекарите, милосърдните сестри са здрави хора, които помагат. Казвам: В света трябва да има болни, но трябва да има и здрави, които да шетат. Трябва да има в нас лекар и милосърдни сестри – в ума и в сърцето –, които постоянно да помагат. Ако влезете в болница, дето няма лекари и сестри, то е страдание. Трябва да има достатъчно милосърдни сестри и лекари.

Вземете да изсвирите „Ще се развеселя“ от до, от ре, от ми, от фа, от сол. (Един брат изсвири. Учителят пее: „Ще се развеселя в Господа Бога моего“. Нова мелодия.) Има основни положения в музиката, които са образци. Ще се развеселиш, ако саждаш. Ще се развеселиш, ако отиваш на нивата да ореш. Ще се развеселиш, ако изникне. Ще се развеселиш, когато житото умре и го жънеш. То са разни състояния. Да се радваме на онова, което сега посяваме. Да се радваме на онова, което жънем. Някой път жънем страдания, да не ни е мъчно, понеже е жетва. Да се радваме на онова, което сеем и да се радваме на онова, което жънем. Трябва да благодарим. То е пътят на ученика. То не е за външните хора. Като дойдем до Бога, да не роптаем. Като дойдем да мислим за Господа, да се примирим. В сърцето си ще кажеш: „Ще [се] оправи, тази работа е оправена.“ Да не мислиш, че светът е в безпорядък. Безпорядъкът е малко място. Порядък е навсякъде. Като погледнете, кажете: „Навсякъде е порядък.“ Ако идете на Венера, какъв живот имат? Ако идете на Меркурий, какъв живот имат? На Месечината имате 150 градуса студ. Човек не може да издържи там. Той, за да иде на Месечината, трябва да има съвсем друг организъм. Голяма топлина трябва да има в себе си. Или трябва да има етерно тяло, да диша чрез етера. Тогава в етерно състояние може да живее.

Значи сега вземете любовта като наука, да се приспособите на всичките условия не живота. Трябва да бъдем всички проводници, да дойде Божието благословение. Проводници трябват. Проводници трябват, да дойдат Божиите блага. Превозни средства трябват. Всички страдаме, понеже няма превозни средства. Злото в света не е нищо друго, освен прекъсване на съобщенията, че благата, които Бог ни дава, няма откъде да дойдат. Дяволът е, който торпилира параходите и те потъват. Ние ще се научим да му пращаме подводници.

Турете любовта основа на сърцето си, турете обичта основа на ума си и не бойте се. Казвам: Турете за основа, като че нямате основа. Аз говоря на

един динамичен език. Като деца майка ни ни давала храна, гълтали сме. Но все няма да бъдем деца. Като станем възрастни, ще почнем да дъвчем. Не само това, но да идем на чешмата и да услужим на майка си, да донесем вода. В нас има много желания и ние казваме: „Господи, дай, дай!“ Но казвам: Един ден тия малките деца ще станат на 80, 100 години – да вземат стомничката, да идат да донесат вода на майка си, да ѝ помогнат, че да стане печенето на хляба по-скоро, че и тя да се радва, че сме ѝ помогнали.

Вярата ни сега трябва да вземе друго направление, по-широко направление, възрастни сме вече.

> Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

12-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 17.XII.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1941_12_21 Послушни и непослушни
неделна беседа

ПОСЛУШНИ И НЕПОСЛУШНИ

Добрата молитва.
„Ще се развеселя“.

Ще взема само няколко стиха от 21 глава от Евангелието на Матея – от 28 стих до 33 стих.

Двамата послушни и непослушни синове. Единият казва: „Няма да ида“, другият казва: „Ще ида.“ И двамата послушни и двамата непослушни.

Неразбраният живот е комедия, разбраният живот е драма, приложеният живот е трагедия. Ще кажете: Че как тъй? Драма е когато някой човек те обича, както баща ти върши всичко заради тебе и ти го подозираш. Като си замине за другия свят ти разбираш, че той те е обичал. Това е една драма в живота. Представете си, че вие разбирате живота, да идеш и да се биеш за отечеството си. То е трагедия. Очаква те смърт. Щом съзнаваш дълга си, трагедията ще дойде. Щом съзнаваш, че не си изпълнил нещо, както трябва, то е драма. То е едната страна на живота. Всичките хора на земята са от тия два вида синове. Всички имат много големи претенции. Най-първо човек обича да му служат, да го уважават, да го почитат. Той обича да бъде господар, каквото каже да стане. Колцина хора са постигнали това? Искаш да заповядваш. Можеш ли да заповядаш на земята да спре, да не върви? Може ли да заповядаш на слънцето да не залязва? На една муха може ли да заповядаш да не хапе? Като намери, че си се захласнал някъде, забие жилото. Казва: Какво си се захласнал? Един стражар е тя, казва: Не трябва да се захласваш.

Съвременните хора трябва да имат една правилна философия. Например, всички сте все учени, философи, свършили сте гимназия, запознати сте с x, y, z. Три неизвестни, какво означават. Имате ред процеси, с които може да се намери, на какво е равно x, на какво е равно y и на какво е равно z. След като разрешим, ние пак не знаем какво значи хикс. Някой път намериш, че хикс е равно на единица, някой път – на нула. Според мене хикс е едно неизвестно число, което сега се зарежда. Яйцето, което се зарежда във вътрешността на една кокошка, е хикс. То зависи от вътрешните условия. Най-първо това яйце е много малко, невидимо. Като храним кокошката, това яйце се увеличава, увеличава, стане голямо, снесе се. Хикс е равно на яйце. Тогава търсим по кое време ще се снесе яйцето. Игрек, това е яйцето,

което е поставено под кокошката да се мъти. След като се излюпи, то е игрек. Зет, това е пилето, което търси своята храна. Къде ще я намери?

Та казвам: Ако човек не впрегне своя ум на работа, ако не впрегне своето сърце на работа и своята воля на работа, той не може да разреши неизвестните хикс, игрек и зет. Всеки от вас има известни желания, той трябва да ги постигне. Ако не постигнете едно ваше желание, страдате. Но трябва да знаете, като снесете яйцето, къде ще го снесете. Ако го снесете зимно време при 35 градуса под нулата, какво ще стане? Ще се пръсне. Това яйце ще замръзне. Значи, трябва да снесете там, дето не замръзва. Ако го снесете лятно време при една температура от сто градуса, туй яйце ще се опече и пак няма да постигне своята цел. Чудят се някои защо желанията така не си постигат. Чудни са хората в своите разбирания. Те не създали света, пък искат да бъдат господари на света. Най-първо имаме един млад момък, много красив, отличен, роден от добър баща и една мома, родена от добър баща и благородна майка. Един ден момата само като го зърне, сърцето ѝ е радостно, весело, че го е видяла. Целия ден работи с една идея, отдалеч е зърнала гърба му само и не иска повече. Но после с това не се задоволява. Тя иска не само с очите си да го зърне, но тя иска да чуе гласа му, как говори – втората фаза. Щом чуе гласа му и там не се задоволява, иска да го пипне за ръката, да го поздрави и най-после пожелае да се запознае с него и после пожелае да му тури един юлар на главата. Стане му господар: Ти вечерно време ще се връщаш рано. Може да четете живота на Йоан Веслей, един прочут английски проповедник, който мислил да реформира света, започнал да проповядва. Даже в България има последователи на неговото учение. Методистите са последователи на Йоан Веслей. Един ден като Адама в рая казва: Не си струва сам да живее човек. Да проповядва свободен е човек на всякъде, но един ден му се поискало да има една Ева. Казва: Ще бъде по-добре, ако дойде Ева в моя рай. Ще бъде нещо отлично. Намира той една Ева. След три дни казва на един свой приятел: Не си струва човек да се жени. Тази Ева казва: Ти до сега ходеше с братя, със сестри, сега да ги няма такива сестри. Да получаваш писма от тях, не може тъй. В семейния живот такава евангелска свобода не може. Той я убеждава, но тя казва, че не е разбрал Христа. Такъв Христос, казва, не го искам. Ти тук ще се подчиняваш на закона. В Англия има закон, хваща го за косата, че му разтърсва главата. И тогава Иван Веслей като среща един свой приятел, казва: Преди да бях се оженил, не мислех, сега започнах да мисля, жена ми като ми разтърси главата. Сега се оставя това, което е било по-нататък, вие ще си го представите. Той не е отстъпил, но през целия си живот е разрешавал един въпрос. Тя казва: Как ти се струва, ти може да обичаш хубаво онези, които те обичат, но жена ти, която ти разтърсва главата, нея да обичаш да видим, как ще приложиш Христовото учение. Изпитва го. Та казвам:

Лошите условия като дойдат в живота, те забраняват, казват: Ти така няма да постъпваш. Сега лошите условия, например, вие не можете да си направите баница. при сегашните условия с масло може ли да разполагате. После не можете да викате гости, когато имате 300 гр хляб. Как ще викаш, за тебе няма? Като дойде гост, по германски ще постъпиш. Германците като седнат да се угощават, всеки плаща за себе си. Българинът няма това, той е щедър, като седнат, иска да плати за всичките, да мине за много щедър. Германецът плаща само за себе си. Казвам: Трябва едно вътрешно разбиране.

Какво е нашето минало, ние не го знаем. Какво ще бъде бъдещето и него не знаем. Знаем сегашното, настоящето, сегашното положение. Страдаме някой път, защо сме в това положение. Когато един цигулар вземе цигулката и свири, пита, защо свири цигуларят. Той свири от любов, понеже обича музиката. Може да свири от принуждение, че е гладен, трябва да свири, да си изкара прехраната, да му дадат нещо. Някой оре земята, земеделец е, защо? Заставен е да си изкара прехраната, оре земята. Казвам: Всички ние сме заставени да работим, каквото и да е. Философствуваме външно, но има нещо вън от нашата философия, което ни заставя насила, една необходимост има. Казва: Аз не искам да работя. Ще работиш целия ден като някой железар. Нали сте виждали онези железари, които целия ден надуват меха, нагорещяват желязото, разгорещяват огъня, турят желязото, удрят чука. Всеки от вас надувате онзи мех, който постоянно разпалва огъня. Вас ви се вижда смешно, но целия ден изпълнявате тази служба. Казваш: Аз ще му кажа. Ще разпалиш огъня, човекът ще изчука гвоздеите, ще направи ралото. Вечерта ще загаси огъня, мехът ще спре. Преставането на този мех, това е смъртта. Смъртта е една почивка за меха. Завърти се земята, изгрее слънцето, дойде железарят, запали огъня, пак започва да надува меха. Нали сте виждали онези локомотиви излиза пара, като живи. Загасят огъня, турят машината на почивка, като че умира. На другия ден пак турят огън, пак е жива. Питате: Какво ще стане с нас? Ще си почивате, после пак ще турят огън, пак ще работите, после пак ще почивате, пак ще работите. Къде ще му иде краят? Да ви кажа къде му е краят. Понеже всички хора искат да знаят, какъв ще бъде краят. В древността имало един цар, който искал да знае, какъв е краят на живота, какъв е смисълът на живота. Разните философи му разправят, никой не може да го убеди. Няма е едно разрешение. Най-после се явява един мъдрец, който му казва: Аз ще ти кажа какъв е краят на живота. – ако ми кажеш какъв е краят на живота, ще ти дам едно от най-големите възнаграждения. Той казва: В древността имаше един цар, много умен и богат. Направи си три големи житници, всека житница по един километър, напълнил ги с жито. В първия хамбар зидарите оставили една малка дупчица. Ето иде един щурец и влиза вътре, извадил едно

зърно навън и го занесъл. Не се задоволил, пак се върнал, пак взел едно и го изнесъл. Целия ден така. Казва: Какъв е краят. – Чакай да извади всичките зърна. Колко милиарда години ти трябват, до като се изтеглят всичките зърна, до като видиш какъв ще бъде резултатът. Доброто край няма, злото има край. Туй да се знае. Който иска край, край има злото. Безкрайни неща са добрите. Безлюбието е с край, любовта е безкрай. Глупостта е с край, мъдростта е без край. Жестокосърдечието е с край, милосърдието е без край. Всичките добродетели в света са без край. Казва: Какъв е краят. Ти злото ще търсиш в света. Всеки човек, който страда, това е краят вече на неговия живот. Който умира, това е краят. Който се ражда, какъв ще бъде краят. Неговият живот няма край. Доброто има начало, край няма. Злото няма начало, има край. Като ги събереш двете: Доброто има начало, злото няма начало; доброто има начало, край няма, злото няма начало, край има.

Това са ред разсъждения. Вие искате да знаете, какъв ще бъде краят. След като се ожените, какъв ще бъде краят. Питам ви: Защо ви трябва женитбата. Какво разбирате под думата женитба? Ако разбирате под думата женитба двама души да се събират да се обичат, то е начало. Като се бият двамата, това ще бъде краят. Като се обидят, това ще бъде краят, като се намръщят, ще бъде краят. Искате да знаете края. Според новата философия когато хората искат да знаят, какъв ще бъде краят на войната. Краят на войната, ще се избият хората, ще се заровят в земята, това ще бъде краят. Началото какво ще бъде? Ние не се нуждаем, какъв е краят на войната, ние се нуждаем какъв е новият порядък, който ще бъде без край. Ще има начало, няма да има край. Сега начало няма, има край. Добре, че краят е дошел. Трябва да се радваме, че е дошел краят на злото. Като изтече калната вода, ще започне началото на чистата вода, от която може да пием. Тъй разсъждавам. Какъв ще бъде краят? Краят ще бъде изтичане (на) мътната вода, ще дойде бистрата вода. Това е началото на живота. Това е новият живот. Казвам: Ползувайте се от края на вашия живот. Всичките ваши страдания са краят. Всички ваши съмнения, това е краят. Всички ваши недоразумения между хората, това е краят на нещата. Има един случай, ти правиш разлика, обичаш едного, не обичаш другиго. Ако един незрял плод не обичаш, какво значи. Ти не разбираш процеса в природата. Казва: Аз зелени плодове не обичам. Ти не говориш право. Не е време този плод да се яде, начало няма. Този плод трябва да чакаш да узрее. Казва: Аз не го обичам. Така не се говори, така не се разсъждава. Този човек като малко дете, нищо не знае, но като стане на 21 година момче или момиче, ти вече не гледаш така това същество, което по-рано ти се виждаше маловажно, глупаво, виждаш разсъждава, знае, философия има, разбира те, как ще постъпиш, не можеш да го лъжеш.

Един случай тук ми разправяха в България е станало през Великите пости. Опичат си кокошка към средата на постите, но си сваряват и коприва, сготвена с малко брашънце. Тъкмо турят кокошката отгоре, копривата отдолу, иде един господин отвън. Те веднага скриват кокошката отдолу, копривата отгоре. Той вижда, че се безпокоят, искат той да си излезе, за да излезе кокошката отгоре. Той седи, да седи копривата отвън. Смущават се, казват: Не може да ви угостим от нашето ядене коприва. Казва: Аз ще ви дойда на гости подир Великден, тогава ще има печена кокошка. Той помирисва кокошката. Той си отива и кокошката излиза отгоре. Питам: Защо седи копривата отгоре, а кокошката отдолу. Човешки съображения. Ние искаме да ядем кокошка, безпокоят ни хората, като заминат хората, туряме копривата отдолу, кокошката отгоре и започваме работа и разрешаваме живота. Казваме: Какъв ще бъде животът в оня свят. Казва: Кой е този свят. Казвам: Този свят е с край, без начало. Оня свят е с начало, без край. Тук ти ще научиш нещата, които са без начало, с край. В оня свят ще научиш нещата, които имат начало, нямат край. Ако тук не научиш нещата, които имат край, ти не можеш да научиш нещата без край. Трябва да има човек един контраст. То е все едно да нарисува един художник една картина без сенки. Що е сянка? Сенките са да изпъкнат светлите места. Страданията в живота са сенки да изпъкне онази велика реалност, която съществува в битието. Ако разбираш живота, страданията ще бъдат сенки на твоята картина. Ти ще се радваш, че имаш сенки. Мислите ли, че ако един ви каже, че не ви обича, не ви обича. Мислите ли, че лисицата не обича кокошките? Обича ги, от любов ги изяда. Минава котката покрай жабата, бутне я, не я обича, не я яде. Дайте на котката мишка, веднага я хване, изяда я. Така я обича, че с козината я изяда. Всичко, каквото има в мишката, го изяда, нищо не остава. Котката всичко изяда от любов. Често котките страдат от тази любов. Като яде такава мишка, котките страдат от тази любов. Котката живее така хигиенично, сутрин излиза да се пече като някоя дама се изглажда, но не знае да яде. Не че не знае, но от любов. Тя мисли, като изяде мишката, всичко ще ѝ донесе тази мишка. Тази мишка със своите нечистотии разстройва нейното здраве.

Следователно, вашите желания, те си имат своите нечистотии. Поне ще имате това разбиране, което има тюленът. Ако хвърлите една риба на един тюлен, той със зъба си отваря рибата и изважда червата, и тогава я нагълтва. Той изважда нещата, които са непотребни. Ние, съвременните хора, нагълтваме желанията и нашите мисли цели. Четеш някой автор, писал някоя книга, дава някаква философия, като че (е) разрешил въпросите. Казва: Всичко е тягостно в живота. Той нито на слънцето е ходил, нито на Юпитер е ходил, нито на месечината е ходил, никъде не е ходил, пък седнал и написал авторът една книга, разрешава един от великите въпроси, че всичко било бошлаф в света. Това е философия. Аз

бих го поздравил, ако той бе посетил цялата вселена, всичките слънца и тогава да даде едно съчинение. Той без да е ходил, пише ред книги, казва, че (е) чел Кант. Той разбира ли Кант? Казва, чистия разум на Кант чел. Кой е чистият разум? Критикувам философията на чистия разум. Чист разум е онзи, който вижда какво има на слънцето. Чистият разум е онзи, който вижда какво има на Сириус, който вижда какво има на месечината, на Юпитер, на Меркурий, на Венера, на Сатурн, на Уран, на Нептун, като погледне, навсякъде вижда. Той нищо не вижда и казва, че Господ му говорил. Виж го ти, той друга манджа не яде. /Една сестра изсмя се високо/. Казвам: Често певците не вземат вярно тоновете. Тази сестра, която вика, ако беше в един оркестър, ще я изпъдят навън. Тук не е място за смях. Всеки тон трябва да се вземе вярно. Ние разсъждаваме. Ако вие не можете да пеете, трябва да излезете навън, разбирате ли? Ти си музикална, ще се въздържаш. Нищо повече. Трябва да се вземат вярно тоновете в живота. Живот без музика той няма смисъл. Той е неорганизиран живот. На съвременните хора им трябва музика. Ти, който се гневиш, не си музикален. Който не може да се въздържаш, не си музикален, не знаеш да се въздържаш, не си музикален. Ще знаеш как да чувстваш, да се проявиш. Музиката, това е Божествена организация, която слиза да организира света. Та казвам: В съвременната музика нищо не дават, само разклащат въздуха. Не е така. Чрез музиката се доставя най-мощната енергия, най-хубавото в света, което човек пожелае. И в музиката, като вземете някой път, спорят (в)се за основния тон. Някои поддържат, че има 16 трептения, някои поддържат, че има 32 трептения. Ако има 16 трептения основният тон, 8 са положителни, мъжки трептения, те имат повече електричество, 8-тя имат повече магнетизъм в тях. Като се съединяват заедно трептенията, образуват правилни съчетания. Когато правилно се съединява електричеството с магнетизма, дава правилно форми, тонът е правилен. Щом не се съединяват всичките в едно, тогава има дисонанс, тонът не е верен. Ако има 32 трептения, 16 са положителни, 16 са отрицателни.

Сега някой може да каже: Що ни интересува нас музиката. Че вие ядете, това е музика. Вие имате 32 зъба, всеки зъб има особен тон. Една арфа са зъбите. По някой път хората изгубват си зъбите, ражда се един дисонанс. Неправилният живот разрушава костите и зъбите на хората.

Неправилните мисли разрушават зъбите. Ред поколения, на които половата деятелност не е била правилна, разрушава зъбите. Ако идете в Америка, ще видите малко хора със здрави зъби. Защото в тях има чрезмерна деятелност. Американецът тръгнал, като че му горят четири къщи, тича. Като че бяга, не върви. Всички бягат там, чрезмерно се движат. Хубава е тази активност, но тя изтощава хората. Ти може да вземеш един

тон, ако се напрегнеш, че да повредиш гърлото си, може да повредиш струните на гърлото си. Какво те ползува? Пеенето като пееш трябва да усили гърлото, да внесе здраве. Хване ви треска, ако знаете да пеете, треската ще си иде, ще се намали температурата. Ако имате разстроен стомах, ако знаете да пеете, ще поправите стомаха си. Иска се съзнание. Как? Най-първо има един строеж в мозъка. Ако ти искаш да излюпиш хубави яйца, трябва да пееш до много добре, за да се излюпят яйцата. Който и да е от вас, ако тури 12 яйца и ако се излюпят 6, а 6 не се излюпят, зная, че тона до не вземате вярно. Този неправилният тон осакатява яйцата. Едно време дивите кокошки колкото яйца снасяха, всичките са се излюпвали. Като дошли при хората да снасят яйцата си, едни се излюпват, едни не. Туй произтича от намесата на човешкия живот. Ако вашите мисли изгубват своята светлина, ако вашите чувства изгубват своята светлина, те нямат смисъл. Като кажете нещо, то да има сила да никне, да цъфне, да даде плод. Ако то е плод, който никне и не дава плод, мисълта ви е без жизнена сила.

Та казвам: В съвременния християнски свят, днес имаме християнски народи, които се бият. Защо? Ако в един дом се бият братята и сестрите, как ще се оправдае. Не може да се оправдае. Едно от двете: или че бащата и майката не са ги възпитали, както трябва, или че не са родени както трябва. Християнството като влезе, направи една погрешка. Понеже християните възприеха всичките форми на езическия свят и се смеси съдържанието на езическия свят с новото. Старото и новото се смесиха. Развалиха християнството. Християнството като влезе, имаше един предател. Юда внесе лошото в християнството. Във времето на Христа имаше един Юда. Днес има 40 милиона Юди. Имаше 12 апостоли, като ги умножите по 40 милиона, на всеки апостол, се падат всичко 500 милиона. Днес има 500 милиона християни. 40 милиона Юди има днес в света. Те са много Юдите. Христос като му даде залъка, казва: Каквото си намислил да правиш, направи го. Сега не искам да се спирам върху Юда. Казвам: Едно неразбиране има. Юда не разбираше Христа, понеже беше крайно материалист. Мисля, че той беше касиер, който носеше касата. Мислите ли, че когато ние проповядваме една идея без пари, че ние не сме касиери. Мислите ли, че когато една мома се жени за един момък и пита момъкът богат ли е, учен ли е, че това е безкористно? Защо пита дали е богат или учен. Иска да знае дали ще може да я храни. Мислите ли, че то е идейно женене. И той пита тя богата ли е, учена ли е. Защо пита? В тия разбирания ние искаме да имаме Божиите благословения. Ние, съвременните хора, сме толкоз изглупели, че казва някой: Аз съм неосигурен в живота. Бог ни е дал един организъм устойчив, осигурил ни (е) с един отличен ум, осигурил ни (е) с едно отлично сърце и отлична воля, дал на разположение въздух, който дишаме, по земята може да

ходим, оставил е само за едно нещо да се грижим, хляба да си доставяме. Единственото нещо, за което се грижим, е хлябът и ние казваме: Трябва да си осигурим живота. Мислите ли, че ако всичките хора се обичаха, щеше да има нужда от такива хамбари, каквито ги правят сега? Всеки човек има право на един хамбар. Съвременните френолози, които изучават главата на човека, казват, че човек има в главата при слепите очи такъв един хамбар, то е чувството на любостежанието. Аз 12 години съм мерил хамбарите на българите и имам статистика, колко са големи българските хамбари. Зная колко са големи и английските, и американските, и германските, на всички съм ги мерил. Не е лошо човек да има този хамбар, но той не е турен за жито, той е за отлични мисли, за отлични желания, за любов, за мъдрост, за истина, за знание. Човек иска да има нещо в света. Право е. Някои хора от сутрин до вечер мислят само за парите си в касата, да имат 100, 200, 300, 400. Та казвам: Мислите ли, че Бог е доволен от нас. Онова, което ни е дал, какво сме направили? Мислите ли, че онзи цигулар, на когото трепери ръката, че взема фалшиви тонове, не е нагласил цигулката си. Той някой път нагласи я, от времето се разгласява. Пак вземе, пак нагласяя. Той иска, като тегли лъка по струните, този тон да отговаря, тогава е нему приятно, тогава хубаво свири. Тогава, мислите ли, че ние с нашите разгласени умове, с нашите разгласени сърца и воли, че сме благоприятни на Бога. За да ти предадат музикална песен, за да ти дадат живот, то е най-голямата хармония. Трябва да е нагласен умът ти, трябва да е нагласено сърцето ти, волята ти трябва да е нагласена, тялото ти, да ни предаде Бог нещо. Ние разискваме големите въпроси за оня свят. С такива умове в оня свят не зная, дали ще ни приемат. Вашите 8-годишни деца може ли да ги вземат в университета за студенти? Чудни сте. Най-първо за да се подмладите, във вас трябва да се роди желание да учите. Изхвърлете непотребните неща. Наблюдавам тук психологически, иде някой посърнал. Някоя жена посърнала, лицето пожълтяло, казва: Неразположена съм. Аз зная защо е неразположена. Тя подозира мъжа си, че той ходи по чужди жени, не само мъжа ѝ, но всичките жени, при които ходи, са в ума ѝ, тя мисли това, което човекът никога не е правил. Аз го виждам него светия, тя е грешница и турила всичките престъпления, понеже се вижда в него. Казва: Не мога да го търпя. Тъй разглеждам работата. И мъжът престъпник вижда жена си престъпница, той приписва своите престъпления на нея. Така не се мисли. Всяко престъпление оставя белег на човешкото тяло. Няма престъпление в света, което да не е оставило отпечатък върху тялото и няма добродетел, която да не е оставила белег. Всички носим чертите на нашите престъпления и носим чертите на нашите добродетели. Това е цялата истина. Какво си мислил в големите престъпления и в малките престъпления, в големите опущения, всичките най-малки погрешки и добродетели, даже като си дал една чаша вода някъде, и то е отбелязано някъде. На важно място се вижда, ти си

направил едно добро. Та казвам: Нас, съвременните хора, Бог е определил за нещо велико в света. Велико е търпението на Бога. Той вижда тия лица, потънали в престъпления. Той се представи някой път и те го лъжат. Той седи и слуша и някой път казва: „Това вярно ли е?“ – „Да.“ Пък то не е вярно. Разправяше ми един познат, той беше офицер, майор от Габрово. Казва: Аз следвах гимназия. Един ден не си знаях урока, излъгах учителя си, че ме (е) болял зъб и че не съм могъл да си науча урока. Той ме извини, но до вечерта ме заболя зъбът и извадих зъба си. Един ден друго изпитание. Брат ми учеше с мене, беше по-голям, но не беше така развит, аз бях по-умен, по-учен. един ден учителят ми каза: Я удари една плесница на брата си да учи. Казвам: Как ще го ударя, той ми е бате.

Тогава каза на него да ми удари плесница и той ми удари. Аз не исках да го ударя, но той ме зашлеви. Вие ще кажете: Трябва ли да се удари плесница?. Че трябва, защо не. Има плесници на любовта. Всеки ден слънцето ни пляска в очите. Има пляскане на безлюбието. Не е в пляскането. Нека те плесне любещата ръка, може да ти предаде нещо, но ако те плесне ръка, която не е любеща, ще внесе отрова в живота ти. Казвам: Не се безпокойте от пляскането. Виж това пляскане от любов ли иде, или от безлюбие, от грубост ли иде, от истината или от лъжата. Един човек не те поздравява, казваш: Не ме обича. Хубаво, какъв е законът на поздравяването. Слънцето като изгрее поздравява ли ви? Щом отвориш очите, казва: Добър ден! Щом затвориш очите, нищо не казва. С отварянето на очите казва: Добър ден, приятно ми е, че ви срещнах. Слънцето ви говори. затвориш очите, слънцето обръща гръб, върви по своя път. Но то среща не само вас, то милиони дребни същества среща и то намира време за всичките. Малки бръмбарчета, мушици, комарчета, всичко то среща и поздравява, казва: Какво правите тук? По една сладка дума слънцето казва на всичко, което Бог е създал на земята. С хиляди и милиони години слънцето поздравява. То поздравява огъня, поздравява растенията, поздравява цветята, поздравява изворите, камъчетата, навсякъде туй, което нас ни се вижда безполезно, на всички казва: Не бойте се. От всички вас ще излезе нещо. Слушайте Господа, от вас един ден отлични работи ще излязат. Вие казвате: Кога ще бъде? В началото. Няма край. Сега тия камъни е край на нещата. В началото тия камъни няма да лежат тъй, те ще бъдат цветя, които ще живеят, аромат ще имат. В началото ще бъдат пчели, които ще събират сокове от цветята. Краят на нещата е развалянето на кошера, молците, които нападат пчелите и царицата, която изчезва. Всички кошери се развалят – това е краят на нещата. Краят на всички неща е смъртта. Началото на всички неща (е) любовта. Ние се интересуваме от края до толкоз, доколкото ни показва началото, показва пътя на едно начало, което иде. Краят казва: Аз си заминавам, но иде едно начало, слушайте него. Ще ме извините, аз не

можах да ви дам, което исках. Онова начало, което иде, то ще ви даде всичко. Единственото начало в света, което може да внесе смисъл на живота ни във всичките отрасли на този живот, във всичките подробности, то е само разбирането на Любовта.

Сега да ви кажа: Да разбираш злото, това е драма. Да мислиш, че злото е добро, това е комедия. Да прилагаш злото в живота, това е трагедия. Тогава, за да се избавим от комедията в живота, трябва да приложим любовта. Комедията може да я заместим с Любов, тя очиства всичко. Да се справим с драмата на живота, трябва да приложим Мъдростта. Само Мъдростта е в сила да замести драмата. За да се справим с трагедията на живота, само Истината е в сила да замести трагедията. Тогава в Любовта имаме началото, в мъдростта имаме зенита, и в Истината имаме плода. Истината е туй, в което всичко се постига. Ти опитваш нещата и се радваш на онзи живот, който си постигнал като начало в тебе. Ти се радваш, че тебе ти дават една възможност да се проявиш. Ти в един концерт вземаш и свириш, то е едно начало. Всичките ръкопляскат. Аз поддържам ръкопляскането. Аз ви препоръчвам да ръкопляскате всинца. Ръкопляскането го одобрявам в светските хора. В света едно хубаво нещо правят, че ръкопляскат във време на концерт. Туй го одобрявам. Писанието казва: Да ръкопляска водата с ръцете си. Водата ръце няма, как ще ръкопляска? Щом мина покрай извора, няма изворът да изплеска, аз ръкопляскам. Казва: Да ръкопляскат реките. Те не могат да ръкопляскат и за тях аз ръкопляскам. Казвам: Като минете покрай някоя река, ръкопляскайте, кажете: Да живеят реките. Като минете покрай някоя канара, кажете: Да живеят канарите. Ръкопляскайте. Вие минавате и казвате: Тия невежите канари, тия невежите реки. Но тия невежите реки създават плодовете, храна, от която ние постоянно вземаме. Тия невежите канари създадоха нашите къщи, в които ние живеем. Те създадоха градините на земята. Не мислете, че канарите нямат нищо в себе си. Те разнасят скрити Божии благости. Това са спящи духове и те чакат своето време. Кой как стъпи на камъка, той оставя нещо на камъка. Понеже вие не знаете този закон, те без да искат, вие даром сте им оставили нещо. На един камък колко души седнат, те без да знаят, оставят от Божиите благословения. Един ден тия камъни се сдобиват със своите благословения, казват: Благодарим, Господи, на всички, които са седели отгоре ни, те оставиха по едно благо. Радвайте се когато една муха кацне отгоре ви. Радвайте се когато един лист падне отгоре ви, на гърба, радвайте се когато една прашинка падне на гърба ви.

Знаете в тия прашинки каква енергия има. Всички хора бягат от дъждовните капки. Всичките хора бягат от капките. Те не знаят, че те са носители на онази жизнена енергия. На болните хора препоръчвам да се

разхождат и да си приказват на дъжда. Да го имат за един цяр. Като дойде дъждът, всички да излязат на разходка на дъжда. Като се върнат, умовете освежени, сърцата освежени, телата освежени. Ще благодарят на невидимия свят за добрата баня, която невидимият свят им дава. Сега ще чакат да мине Божието благословение, като престане дъждът ще излязат да си окалят обущата. Ще философстват защо много кал имало по пътищата, че не били направени. Погрешката е наша, че трябваше да бъдем птици. Като е кално времето, с крилата да се вдигнем и да минем отгоре. Погрешката е в нас. Птиците са по-умни, птиците никога не си калят краката. Като има кал, хвръкне и веднага разрешава въпроса. Що са страданията? Тази нечистота, калта, която съществува в обществото. Криле ни трябват. Криле може да внесе само човешкият ум, онази правата мисъл. Ние всички мислим, това нямаме, онова нямаме. Всичко имаме. Аз се чудя на хората. Всичко имаме, но не го използуваме. Всички страдаме от преяждане, от препиване, от излишни работи страдаме всички ние. Богатият ще иска да има 20, 30 милиона, един милиард. За какво му са тия пари? Да има 10–15 къщи. Защо му са? Те не носят някакъв живот. Според Божия закон имаш право да имаш една къща, с една спалня, с една приемна и една кухня. За три стаи имаш право. Щом направиш втори етаж, то е на дявола работа. Вторият етаж е на твоите ближни. За тебе на един етаж. Ти сега ще туриш наематели, ще се скараш. Те не са богати. Не плащат, ще се скараш. Не ти трябва да направиш къща, да се караш със съседите си, че не плащат. Като разглеждам човешката глава, човешкия мозък, Бог е направил една къща вътре в човека и турил жители в нея 3 билиона и 600 милиона. Толкова клетки има в главата и те не се карат. Между клетките има малко разстояние, пространства. Те са толкоз малки, че има празно пространство по между им и толкоз като са, не се карат. В тази малката глава има събрани толкоз жители и те живеят мирно. Някой път ние нарушаваме тяхното спокойствие от външния свят. Казваш: Главата ми не е голяма. Че пък трябва ли да бъде главата ти голяма. Ти ако имаш Любов, главата ти расте според закона на Любовта. Ако ти имаш Любов, твоята глава е голяма, колкото главите на цялото човечество; ако нямаш Любов, главата ти е по-малка от главата на комара. Та казвам: Помнете едно нещо: Научете се да престане вашият ропот. Сега не ви говора да вярвате. Едно нещо ви казвам, един съвет приятелски: Не смущавайте невидимия свят с вашите непотребни мисли, с вашия ропот. Най-малкият ропот зле се отразява. То е една дисхармония в музиката. Да няма никакъв дисонанс. Знаеш, колко е приятно, да слушате някоя симфония, всичките части хубаво звучат. Ти имаш разположение. Щом има един дисонанс вътре, изгубваш разположението. Хубаво е да срещнеш хората и те да седят спокойни.

Сега слушате и казвате: Хубаво се говори, но утре ще измрем гладни. Ще

измрете гладни. Ако измрете гладни, това е край на вашето разбиране. Искам сега да имате едно ново разбиране. Внесете Любовта като начало, без ропот. Престанете да мислите, че сте женени, че сте баща, че имате 4–5 деца, трябва да ги отглеждате, престанете да мислите, че трябва да ги възпитавате. Представете си, че сте един син и трябва да имате едно хубаво любовно отношение към баща ви и към майка ви, към братята, към сестрите. Представете си, че сте ученик в училището, трябва да имате една система на възпитание, че трябва да имате любовно отношение към професорите, към учителите, които ви учат и към всичките ваши съкласници и с тия от цялото училище, вън от класа ви. С цялото училище трябва да имаш отношение, че всичките да кажат: Ето един благороден ученик. После, представете си, че сте слуга, да бъдете слуга, но господарят ви да е доволен, да каже: Господ да го поживи, такъв слуга ни трябва. Ти влизаш като слуга, но те те считат като господар. Някой път ние, съвременните хора, сме като господари, а хората ни считат като слуги. Ние като се явим при Бога, като ни види, да каже: Ето един син, който изпълнява Волята на Бога. Да е приятно на Господа, като ви види. Казвате: Къде е той. В него чувствувате радост, веселие, успех, прогрес, безсмъртие. Всичко се дължи на онази Любов, която Бог има към нас. Ако ние не прекъсваме тия връзки на Любовта, това е началото на живота. Ако прекъсваме тия връзки, явява се край на нещата. То е практически. Може да ви говоря философски работи колкото искате. Съвременната наука колко работи има, за които може да се говори, може да ви обясня причините за всичките неща, туй няма да ви ползува. Може да ви разправям за индуската философия, какво нещо е кармата: Всяко нещо има своите последствия.

Но казвам ви: Началото на всички неща в света е Любовта. Най-хубавото начало е Любовта. Най-хубавото начало на Любовта, това е животът. Любовта и животът това са най-хубавите начала. Любовта и изпълнението на живота, това са най-хубавите неща в света. Началото на Мъдростта, това е знанието, светлината, това е разбирането. Началото на Истината, това е свободата в човека. Да бъдеш ти свободен и да можеш да направиш всичко онова, което пожелаеш, не онова, което пожелаеш, но онова, което е за нашето добро и за доброто на ближните ни и за славата на Онзи, Който те е пратил на земята. Че като види Господ тази работа, да каже: Добре е направена тази работа. Че как ще се явим при Бога с тия лица, които сега имаме. Как ще ни посрещнат в невидимия свят. Как един ден ще посрещна ония военни борци, които се хванали за корема, пожълтели. Те може ли да защищават? Те ще се предадат. Те избират онези момци с червени лица, със здрави мускули, въоръжени добре, че като вървят, земята се тресе. Някои християни се сгушили и мислят, че нещо ще направят. То са болни идеи. Изправете се. Казвате: Ще се мре. Край е.

Край на лошия живот, на безлюбието. Изхвърлете безлюбието, ще умираш, освободил си се от безлюбието. Още като умираш, кажи: „Давам си вече оставката.“

За да познавате Любовта, трябва да се движите с една бързина от 4 квадрилиона в секунда. Знаете, какво нещо е 4 квадрилиона в секунда. То значи проявяване на Любовта. Сега някой на мене ми говори, казва: Гори сърцето ми. За мене Любов е, която има 4 квадрилиона бързина в секунда. С тази бързина ще мина за един час през цялата слънчева система. Цялата вселена от хиляди и милиони слънца ще ги мина за една секунда. доста вселени изминава в една секунда. Другояче, при обикновено движение се изискват милиони и милиарди години, а с 4 квадрилиона бързо се постига. Казвам:Любовта е, която разрешава неразрешените въпроси. Не мислете, как. Като се кача на аероплана, трябва ли да питам ще ме занесе ли или не, да разглеждам аероплана, да давам ум на хората. Искам да зная дали ще може да ме пренесе. Ще се кача горе на аероплана и ако ме пренесе, добре, ако не ме пренесе, ще зная. Но като се кача на аероплана, трябва да имам един парашут. Ако не може да ме пренесе, с парашута да сляза долу на земята. На аероплана всякога трябва да носите парашут. Без парашут да се не качвате. Може да се случат неща, които не знаете. Казвам ви: Ония мъчнотии, които имате, които не може да ги разрешите, има нещо, с което трябва да ги разрешите. Единственото нещо, което може да внесе във вас настроение, то е Любовта. Не една Любов, за която философите могат да ви убедят, не една Любов, която аз може да ви убедя, но има нещо, с което може да ви предам Любовта. Чрез контакт може да ви предам това, което е в мене. Туй, което не е в мене, аз не може да ви го предам. Всичко, което е в мене, аз може да ви го предам. Една малка искрица може да мине, огънят може да се запали. Любовта се предава чрез малка искрица невидима. Като влезе тази искрица, запалва цялото тяло, образува се хубава топлина. После се образуват и светли мисли. Всяка малка искрица образува хубавите чувства, изглеждам като ангел, свободен от всичките ограничения. Не може да знаеш всичкото знание, което има на земята. Може да го придобиеш, но само една искрица от 4 квадрилиона бързина на Любовта вижда всичко.

Да ви приведа един пример. Един от знаменитите художници в Рим искал да нарисува образа на Христа. Всеки ден излизал да гледа хора. Един ден среща един момък, който му харесва и му казва: Ще ми бъде много приятно, ако дойдете в моето ателие на гости. Искам да нарисувам образа на Христа. Идвал цяла седмица и той го рисувал и направил една от видните картини. След 15 години дошло му на ум да нарисува Юда Искариотски. Започнал пак да ходи из града. Един ден намира един, който много му харесва. Казва му: Да дойдеш при мене, ти си добър сюжет.

Нарисувал Юда. Поставил Юда и Христа. Той знаял, че преди 15 години позирал за Христа, а след 15 години позирал за Юда. Като видял двата образа, казва: Какво съм направил? Аз от Христа станах един Юда. Казва: Господине, аз съм същият, когото рисува за Христа. – Тъй ли? Че как е станала тази промяна. Казва: Изменил си на Любовта.

Щом човек не изменя на Любовта, той е Христос; щом изменя на Любовта, това е един Юда. Не изменяйте на Любовта.

Отсега нататък има да срещате само хората на Любовта. Не да търсите края на живота, но началото на живота. Всеки ден ще срещате хората на Любовта, които ще ви дадат образ, какъв трябва да бъдете.

Отче наш.

13. неделна беседа,
държана на 21 декември 1941 г., неделя, 10 часа.
Изгрев, София

1941_12_24 Божии блага
Общия окултен клас

БОЖИИ БЛАГА

„Добрата молитва“
(Прочете се темата „Какво аз мисля“.)
„Изгрява Слънцето“

От какво произтича неразположението на хората? Сега какво може да направите? Трябва да имате един светъл ум, едно топло сърце и една силна воля. Тогава една работа може да се направи. На какво се дължат постоянните промени, в които човек е неустойчив? От какво зависят четирите годишни времена? В пролетта може да направиш туй, което пролетта дава. В лятото може да направиш туй, което лятото дава. В есента може да направиш туй, което есента дава. И в зимата може да направиш туй, което зимата дава. Четирите годишни времена са като господари, които имат различен характер. Щом дойде, зимата казва: „Скоро вкъщи, не се позволява навън, няма хайкане, вътре всички!“ Строг професор. Щом дойде пролетта, е свободно, демократ е тя, свободни идеи има. Казва: „Навън на разходка!“ Щом дойде лятото, то иска малко на работа, копане, оране, обличане, събличане. Щом дойде есента, тя го удари на ядене и пиене.

Казвам: Някой от вас, когато е неразположен, зимата е дошла у него. Някой иска да яде – есента е дошла. Някой иска да работи – лятото е дошло. Някой иска да се разхожда – пролетта е дошла. Казва: „Не съм разположен“ – зима е в него. То е символ на речта. Един символ, с който трябва да си служим.

Ние се заблуждаваме, казваме: „Аз много зная.“ Човек знае, но толкоз хиляди години сте на Земята, какво сте научили? За пример, първия път, когато са ви дали крака, то е било такова скачане! Колко години сте се учили да ходите! Когато ви са дали ръцете, радост е било. Сега краката са станали обикновени, ръцете – обикновени. Когато се появили очите, ушите, устата, всичките големи работи, все школи сте свършили. Казвате сега: „Всичко научихме.“ То е външната страна на живота. Какво може да направите сега? Уста имате, вие сте се научили да ядете. Най-простата работа. Горе-долу сте се научили да говорите – то е втората служба на устата. Сега още не сте се научили да пеете. Колко души от вас има, които могат да пеят? Колко души има от вас, че като изпеете една песен, хората да ви угостят?

Гледах едни смешкари на един вестник в Америка. Седи един негър и със своята физармония свири на един богаташ, прави му серенада. Той легнал човекът да спи, онзи му свири и пее – устата направена отворена. Той изважда отгоре и му хвърля един долар да млъкне. Онзи за един долар не млъква и продължава да пее. Изважда богатият 5 долара, хвърля му и онзи си заминава. За един долар не иска да мълчи човекът.

Казвам: Колцина от вас биха си изкарали прехраната с пеене? Колцина биха си изкарали прехраната с писане? Колцина биха си изкарали прехраната с рисуване? Аз разглеждам художниците от съвсем друго гледище. Как ще представите на лицето една долина, една планина? Човек е направен от долини, от полета, всичко има в човека. Как ще ги представите в сенки? Тия тъмните места в човешкото лице са долините. Тия светлите места, изпъкналите неща са върхове, големи върхове.

Та, най-хубавите неща идат от долините. Очите са долини, дето се раждат много хубави неща. На някой човек почернели очите отдолу – казвам, че много топлина има. Трябва да се намалят сенките. Някои художници турят на очите сенки, дебели сенки турят. Много голяма горещина има, не може да се работи при такава горещина. Някъде някой туря много светли сенки – то е зима, той се е стегнал, не може да работи. Тъй щото, една картина трябва да знаеш как да я нарисуваш, да има пролет в този човек. Една картина може да се види, което годишно време е, пролетна ли е картината, лятна ли е картината, есенна ли е картината или картината е зимна.

Сега казвате: „Оня свят какъв е?" Че какъв е оня свят? Оня свят, новият свят, е пролетта. Ти, като излезеш, ще напуснеш стария свят. Старият свят е вътре в стаята. Седиш и правиш изчисления какво си дал и какво си взел. Най-първо с какво са започнали хората? Първата светлина, с която са започнали, то е знакът на изваждането. Да вземеш нещо, да го туриш някъде. Ще вземеш, ще го туриш по правата линия. Събиране е туй, което се туря в джоба. Проточиш ръката, че го вземеш. Минусът показва, че го вземаш в джоба си. Плюсът показва, че ще го дадеш от джоба. Най-първо иде вземането, после – даването. Ние мислим, че даването иде първо. След тях иде умножението. Туй, което се събира, се умножава. Туй, което се умножава, се дели. Едно подир друго, то са процеси: изваждане, събиране, умножение и деление.

Според мен изваждането е пролетта. Събирането е лятото, умножението е есента, а зимата е делението. Сега от вас кой знаеше това? Толкоз бяхте учени, знаехте ли това? Не ги знаехте тия неща. Сега ставате авторитет,

казвате: „Аз зная много." Значи туй не е ваше знание, много само да се научиш да изваждаш. Да знаеш кога да го извадиш. Защото ако извадиш някого вън зимно време, ще го простудиш. Зимно време не се изважда. Зимно време се събира вътре. Зимата учи хората как да събират. Как ще ги събереш? Като ги стегне студът, всички ще се съберат на едно място. Този знак на умножението какво е? Много работи има. Погледнете плодовете – събирате. Най-после, през зимата всичко туй го делите и ще го турим за ядене. Зимно време научаваме онова, което природата е създала.

Сега има едно знание в света, което е тежест на човека. Седи човек и мисли какво знае. То е механично. Знанието може да бъде като една раница, която е пълна, като раница за ядене и пиене. Аз наричам знание туй, което е динамично. В дадения случай тебе ти трябва малко да носиш. За пример, колко знание ни трябва сега? В дадения случай ни трябва внимание. Всички се упражнявате как да слушате. След туй всички се занимавате да разсъждавате, да може нещата, които ще кажете, да знаете къде да ги турите.

(фиг. 13.1)

Първият знак е първата буква в еврейската азбука. Началната буква там е съгласна, когато първата буква в латинската или славянската азбука е гласна. Еврейската буква А се пише като Т – нашето Т. Българското Т е еврейското А. Т-то го турят под буквата, след която трябва да се чете.

Защо а-то в еврейски е съгласна, а на български е гласна? Много естествено. Семето, като го заровиш, може ли да говори? Мълчи, съгласна буква е. В български семето, значи, е израснало. Еврейският език се е създавал, когато нещата са се посадили, а българският – когато нещата са израснали. Туй, което израства, е гласна, туй, което се посява, е съгласна. Тогава казва: „Ти евреин ли си?" Ако искаш да садиш, евреин си; ако искаш да растеш, българин си в дадения случай. Когато трябва да посаждаш, евреин си, надолу отиваш. Затворена е работата. Когато станеш материалист, ти си евреин.

Сега, не искам да схващате политически. То е една наука неразбрана. Всичките народи в света, които са създадени, то са удове на човечеството. Всеки един народ е уд на цялото човечество. Някой път ние считаме, че някои удове не са толкова важни. Всеки уд е на своето място и важен. Без него ще липсва нещо на човечеството. За пример, ти като идеш да копаеш, с ръцете копаеш, но очите, ушите, устата помощ ще ти дадат на ръцете. Ти

тръгнеш напред – с краката все вървиш, няма с ръцете да ходиш, но с краката. В туй отношение ръцете ще ти дадат една посока на движение. Хармония има в движението, в краката. Когато левият крак отива напред, накъде отива дясната ръка? Как вървите сега?

Казвам: Ако вие не разберете човека, вие не може да се научите да мислите правилно, да чувствувате правилно и да ходите правилно, да бъдете силен. Това не може да научите без музика. Ако не изучавате музиката, нищо не можете да постигнете. Всичките ви постижения без музика ще бъдат като сняг, който един ден ще се стопи и нищо няма да остане. Без музика животът е цвят, който ще цъфне, няма да завърже и ще окапе. Без музика животът е едно зърно – ще го посееш, ще изникне, после ще изсъхне и няма плод да даде. Туй, което наричат Дух в света, Духът всичко твори. То е вечната хармония. Външната страна на Духа, която се проявява, то е музиката в света. То е проявлението на света. Човек, който не се подчинява на външните подбудителни причини на Духа, нищо не може да достигне. То е достъпен метод, чрез който Духът иска да ни се изяви. Когато Бог е създал света, Духът е бил там. Но всичкият свят е музикално уреден.

В музиката всяко нещо е на мястото си и си има точно определено време. Тогава всичко туй е определено музикално. Музикално нещата се уреждат магически. Всичко туй само по себе си иде. Направете един опит. Вие по някой път имате хрема. Попейте на хремата – тя ще си замине, нищо повече. Какви са тоновете на хремата? Не бързайте вие да си замине болестта изведнъж. Болестта в дадения случай е публика. Вие като погледнете на болестта, тя да остане доволна, че да ви плати. Публиката е болест. След като ѝ попеете, като си замине болестта, вие ще бъдете доволен. Без пеене болестта [не] заминава и вие сте недоволен. Като замине болестта, вие сте доволен. Музикално трябва да ѝ пеете. Имате главоболие – попейте на главоболието. Нямате пари, безпаричие. Попейте на безпаричието – ще дойдат парите. Къща нямате – попейте, къщата ще дойде. Нямате нива – попейте и нивата ще дойде. Каквото и да пееш, магически става. Каквото и да помислиш, става. Попей на Слънцето – ще идеш на Слънцето. Попей на Марс – ще идеш на Марс. Попей на Юпитер – ще идеш на Юпитер. Но да знаеш как да пееш. Да знаеш кой тон да вземеш, откъде да започнеш.

То е същият закон. Пишете *любов*. (фиг. 13.3) Трябва да знаете кои букви да турите. Ако няма някои букви, изгубва се смисълът. Какво означава *любов*? Ако ти не си възприел Божията *любов* и ако не си възприел Божията обич, ти не можеш да проявиш своята *любов*. Някой казва, че обича. Като дойде някой при мене, аз виждам, че не е приел Божията *любов* и Божията обич, а казва, че ме обича. Той не говори истината. Един

човек трябва да е приел Божията обич, за да проявя своята любов към него. И обратният закон – аз трябва да проявя моята любов, за да може да възприема Божията любов. Ако не изявя любовта, Божията любов не иде. Ако не проявя Божията обич по два начина, единият е положителен, другият е отрицателен… Един, значи, възприема Божията любов, после ще проявява човешката любов. Ако не си възприел Божията обич, не може да проявиш и човешката любов. Щом проявяваш човешката любов, ще проявиш и Божията обич.

Сега в обикновения живот има господари и слуги. Господарят иска слугите да работят. Значи, в дадения случай господарят е, който ще даде, а пък слугата е работникът, ще вземе парите. След туй, след като слугата вземе парите, той ще даде работа от него. А пък оценката иде от господаря.

Та, казвам: В дадения случай, като говоря „Вие сте слуги“, подразбирам: ще възприемете. Божията любов, Божията обич е заплатата за работата, която трябва да свършим. Казва ми мене: „Никой нищо няма да плаща.“ Чрез обичта Бог тебе живота ти дава. То е заплатата. В тебе Бог внася хубавите чувства, да чувствуваш. В тебе Бог внася сила, да работиш. Това са разни монети, с които Бог плаща. Най-хубавата заплата е обичта на Бога. Мислите и чувствата, то са звонкови монети, плаща се.

Сега, туй не го знаехте? Учени хора сте, но не го знаехте. Колко работи има, които не знаете. Сега го знаете. Само четете любов, но не знаете колко струва да знаеш как да приложиш любовта. Защото любовта има четири годишни времена. Зимно време любов отвън няма, вътре е вкъщи. В пролетта отвън става, в лятото на нивата става, а в есента под дървото става. Зимно време пак вкъщи става. Който не разбира закона, той иска да прояви любовта зимно време. Някой човек казва: „Аз не искам такава любов.“ Пролетната любов е отвън, при цветята. Лятната любов е, когато житото зрее и завързва зърно. Тогава любовта е при нивата, работа се изисква. А пък узрелите плодове на дървото, то е есенната любов. А когато като ученик седнеш да учиш, то е зимната любов. Сега всичките хора са много учени. То е зимата. Дето учат в училище, то е зима. Като се научат, ще излязат в пролетта. Веднага животът като дойде, ще излязат навън. Знанието като се придобие, трябва да се приложи. Цигуларят, който дава концерт, той е излязъл из зимата. Някои цигулари свирят хубаво, някои не свирят.

Казвам: Сега трябва да се научите да пеете. Как бихте ми изпели една песен на първия тон? Представете си, че до е първата ябълчна семка, която си заровил в земята. Тази семка заровиш в земята, каква песен ще ѝ изпееш? Как ще създадеш една песен за семката, която е посята? То е до,

песента на семето, основният тон. Трябва да му изпееш една песен сега. Тя няма да е много голяма песен. Няма да бъде ария или голяма соната, или оперно парче няма да бъде.

Вие слушате тия оперни певци, то е много трудна работа. То са мъченици, артистите. 20 години като седи в театъра, той светия става. С всяка гримировка всички се оплакват, докато се изчистят. Артистите мязат като тези, които копаят въглища. Аз съм виждал рудар излезе из рудника, почернял, трябва да се чисти. Като копал, всичките чернила са полепнали по лицето му. Излезе артистът на сцената, казвам: Той не е такъв, той има гримировка. Казва: за да може публиката да го види друг. Ако излезе с обикновено лице, няма да го видят. Нещата на сцената са такива. Ние, съвременните хора, за да представим Божията истина, всичко правим така натрфено отвън, артисти сме. Не е лошо да бъдеш артист, но цяло мъчение е. После, един артист трябва да има голямо търпение – ще седиш, ще ти правят лицето. Двама артисти се разговарят. Единият казва: „Гледай да не развалиш фасона ми." Защото той има изкуствена брада, пък трябва да го хване за брадата. Казва: „Внимавай, като теглиш." Някой път ще го мушне с шашка. Има течност с червена вода. Казва: „Гледай като мушкаш да мушнеш само ципата, да не мушнеш по-дълбоко."

Знаеш, на сцената има нещо, което не е реално. Имаме един живот, който е минал. Представят, че някой се облича или че някой крал, някой път предават някои комически положения. Някой французин слушал за Нотр-Дам в Париж и отишъл да види какво е Нотр-Дам. Но вместо там, попада в един театър, взема си билет да влезе в Нотр-Дам. Отива в театъра, дето представяли една драма. Имало един престъпник, който обрал един богаташ, съдят го, той отказва. Цялата публика гледа, хиляди хора седят и те всичките видели престъплението, как престъпникът обрал и той лъже, че не е извършил престъплението. Той гледа и се чуди на всичките тия хора, те видели и мълчат. Той излиза на сцената и казва: „Какво лъжеш, аз те видях!" Всичката публика ръкопляска. Казва: „Какво искаш да лъжеш, кажи си истината!" То е илюзия, той не разбира, че това, което представят, е станало може би преди 50, 60, 100, 200 години и сега в живота ни то са [неща] от миналото. Човек мисли, че туй става в дадения момент.

Много работи, които стават в живота ни, то са от миналото. Ние се тревожим от някакво престъпление. Като се върнат някои от театъра, виждам, че плачат. Плачат, че някой пострадал много. Като се върнат от театъра, плачат, че станало катастрофа в театъра. Трагично свърши, отиде човекът. Защо авторът направи да го убият? Онзи, който направи трагедията, така му дошло на ум. Можеше да направи да не умре.

От всинца ви се изисква едно правилно разбиране. Онзи ден ви разправях какво нещо е трагедия, драма какво е, комедия какво е. Неразбраният живот е комедия, разбраният живот е драма и приложеният живот е трагедия. Когато прилагаш живота тъй, както не е, то е трагедия. Когато разбираш живота тъй, както не е, то е драма и когато никак не разбираш живота, тогава е комедия. Какво трябва да се прави тогава? Като разбереш живота, тури любовта на място и ще престане комедията да е комедия. Ще дойде истинският живот. Сега това са само думи. Ти като дойдеш до болния човек, не можеш да го любиш. Болните хора, обичта е, която ги лекува. Ти на този човек трябва да му дадеш нещо да вземе от тебе. Той ще опита обичта. На този, болния, ще му дадеш нещо от себе си. Той ще оздравее. Той ще обича и ще излезе с него.

Казва: „Ти обичаш ли ме?" Трябва да дадеш нещо от себе си на човека. Ти си неразположен, мрачен ти е животът, изгубил си смисъл. Дойде някой човек до тебе, веднага в ума ти дойде светлина. Този човек е внесъл светлината. Ще тръгнете с него, ще излезете навън. Ние имаме тъга – като дойде той, веднага внесе радост в сърцето ни.

Та, казвам: Когато изгрява Божественото слънце, не затваряйте прозорците на вашия ум, не затваряйте прозорците на вашето сърце и на вашата воля. Отвори прозорците на ума, на сърцето и на волята, за да влезе Божествената светлина, да чуете гласа Му, музикален глас. Но тогава Неговата воля трябва да проявявате. За Любовта трябва специално да работим, да добием ония елементи на безсмъртието. Докато станем безсмъртни, винаги ще се раждаме, ще умираме, ще има постоянно тази промяна, която сега имаме. Един ден се раждаш, после страдаш, на другия ден страдаш, после се раждаш. Като не разбираме тази смяна, която става, ние се намираме в големи противоречия. Обичаш някого, след някое време не си разположен спрямо него. Любовта на първо място даваш даром. Имате любов – думата почва с *л*. Ако напиша благост, на *л*-то дадох второ място. *Л*-то се доказва, понижил съм го. Първо то ръководеше, капитан беше, при благост б-то изпъква. Пиша милост – на *л*-то давам вече трето място, а б-то го няма никъде. Като че съм го уволнил. То е неразбиране на живота.

Та, казвам: Вие попадате под илюзия, мислите, когато Провидението ви тури в някой процес, вие мислите, че ви забравили. Но вие във всяка каша мерудия няма да ставате. То е неразбиране на Божия закон. Думата каша излиза от акаша. То е събиране от памтивека на Божественото, дето всичките неща са написани в Акашовите книги. Българите казват: „Това е каша." Не е каша, както я разбирате. Една каша, която е музикална каша, акаша. Като запееш, тя самата става каша. Кашата, която вие правите, то е

бъркотия. Вие наричате бъркотията каша. Каша – ще туриш брашно, ще туриш вода, кашата сама ще стане. Нали подквасвате някой път млякото. Турите малко подкваса в млякото, затворите го, гледате: каша станало. Туй мляко, което е рядко, след 2–3 часа ще го намерите, станало каша, хубава каша за ядене. Там трябва музика. Трябваше кравата музикално да пасе, да събере мляко, вие да го сварите, да турите малко подкваса и кашата сама по себе си става.

Та, сега имате един механически начин. Вие мислите Духът да дойде при вас, той да направи всичкото, вие само да ходите тъй, да пътувате. Това няма. Сработници трябват. Духът не е механически процес. То е най-великото нещо в света. Като дойде Духът, ти ще пееш. Няма да се хвалиш, да казваш: „Аз ходя да пея с това, с онова.“ Но хубаво ще пееш, най-хубавите песни, ще даваш на хората радост и веселие. Хората ще говорят за тебе, казват: „Добър човек, хубаво пее.“ Един казва: „Пее“, друг казва: „Пее“. То е певец, когато хората говорят за него, не той сам да говори за себе си. Той ще стане смешен. Не говорете на хората за себе си, оставете те сами да говорят за себе си. Оставете хората да говорят за вашия живот. Вие живеете. Живеенето е пеене. Като живееш, твоят живот да е подтик на живота на всичките хора. Като един извор, който извира и носи благото навсякъде и всички да кажат: „Този извор тече хубаво, всичко наоколо се оплодило.“ С много говорене ставаме тягостни.

Ако аз ви кажа, че не знаете нищо, какво разбирате? Да допуснем, ида при вас и вие знаете да дишате. Дишате, но сте болен. Казвам: Причината на вашата болест се дължи, че вие не дишате както трябва, не изпълнявате законите на дишането. Вие дишате много бързо. Вие правите в една минута повече от 15–16 вдишки. Прекалено работите в дишането. По-малко ще работите. В една минута ще направите 3–4 вдишки. Вие дишате бързо и болен ставате. То е много работа. Помнете: бавно ще поемете въздуха и бавно ще го издишате. Всички, които сте нетърпеливи, не дишате правилно. Всички, които сте меланхолични, не дишате правилно. Всички, в които сърцето не бие правилно, не дишате правилно. Всички, които не може да спите както трябва, не дишате правилно. Когато нищо не ви е сладко, не дишате правилно. Уредете дишането си вътре. Тогава на носа си ще кажеш: „Моля, дишай хубаво. Научи ме хубаво да дишам.“ Побутни върха на носа. Ако имате някой път деца, които се гневят, побутнете носа 2–3 пъти. Няма какво да го плеснеш с една плесница, но побутни го по носа. После ще му стане приятно. Като му стане приятно, като го побутнеш по носа, по-добър метод на възпитание е, отколкото боят. Много енергия се харчи. Ние не сме икономисти. Казва: „Ще ти плесне плесница.“ После ще те държат отговорен, че много енергия си изхарчил. Няма нужда от нея. Малка искрица трябва. Ти си цъкнал с

българското огниво, да стане нещо.

Сега тъй, както ме слушате, каква песен да изпеем? До-то сега нали трябва

да пеем? (Учителят пее

Стани, синко,
дигни юрганчето,
пък стани на краката си,
пък се прозей.
Отвори очите си,
кажи една сладка дума, синко.
Сладка дума за живота,
що сърцето на човека изпълва.

Стани, кажи: „Добър ден, Иване.“ Има един Иван в тебе, двама сте. Онзи спи под юрганя, другият ще му попее.

Та, първо трябва да виждаме онази хармония, която съществува в света. Като срещнете човека, трябва да видите създаден ли е от Бога. Той е създаден, но не е облечен с дрехата на Бога. Дрехите не са облечени, то са човешки дрехи. Тези дрехи той трябва да ги съблече. Човешките дрехи са дрехи на работа, Божествените дрехи са дрехи на почивка. Когато обичаш някого, ще идеш на гости. Хората във време на любовта и обичта си ходят на гости. Ще си облечеш най-хубавата дреха, ще идеш спретнат, че няма да има никакво петно. Че кой как те види, да каже: „Хубава дреха има. Лицето му е хубаво, дрехата му прилича, обущата, шапката, всичко хубаво, вчесан.“ Като идеш, знаеш на каква дистанция да застанеш, да се радваш. Като влезеш в дома, ще занесеш любов, като излезеш, ще изнесеш обич с тебе. Хората като отиват, с любов отиват, а с обич излизат. Някъде с обич отиват, с любов излизат. Ако не се вложат обичта и любовта в ежедневния живот, ако не внесете любов към своите мисли, ако не внесете обич към своите чувства, ако не внесете сила към тялото, не може да живеете. Неразбиране има.

Бог изисква да разбираме пътищата, по които ни води. Сега, някой от вас е сприхав. Много енергия се насъбрала. Сприхавият много енергия има. Или малко нетърпелив е – пак много енергия има. Или иска повече. Когато човек иска повече, той е нетърпелив, понеже не му дават толкоз, колкото иска. В дадения случай колко ти трябва? Единственият капитал, който е най-важен в дадения случай, то е животът. Не трябва да искаш къщи, пари – това са второстепенни работи. Идваме до същественото.

Важното в сегашното съществуване е животът, Божественият живот. Второ важно е, че на този живот трябва светлина. Изисква се светлина, за да може този живот да функционира. За да може този живот да функционира, изискват се добри чувства. За да може този живот да функционира, изисква се сила. На първо място трябва да се яви новият живот, да се яви светлина, тогава да се яви Божествена топлина и да се яви Божествена сила. Тогава вече може да имаме постижения в света. По този начин какво сега разбираме? Всички имаме доброто желание, всеки иска да живее добре, но нямаме един начин за живеене. Губи се равновесие. Ние нямаме една пълна вяра в Бога. Постоянно се колебаем в Бога, мислим, че Господ мяза на нас. Като видим някой по-богат от нас, мислим, че Бог го е направил богат. Като видим някой по-учен от нас, мислим, че Бог го е направил учен. Когато видя някой богат, искам да зная има ли той същественото богатство, има ли той богатството на мисълта, има ли богатството на чувствата и силата на тялото. Другите неща са второстепенни, третостепенни.

Първото нещо: богат е само онзи, който има светла мисъл, добри чувства и добри постъпки. Той е богат. Един човек, който не носи светлина в ума си, на който сърцето не носи топлина и волята на който не носи сила, той не е разбрал богатството и в него животът не може да остане. Тогава не може да има постижения в света. Ти си художник – ако в твоите картини ти не внесеш живот, поне сянка на живота, ако не знаеш къде как да туриш светлината, къде да туриш топлината – тъмните сенки са топлината, светлите сенки са светлината – и ако не знаеш къде да туриш силата, какъв художник си? Нали някой път в някои картини човек е сгърчен. Това показва енергия. Позата на тялото на човека в една картина показва напрежението какво е. Тук имаме разни картини. Ти седиш в дадения случай и съзнанието ти трябва да е будно. Седиш и какво искаш да изразиш? Ако аз седя и искам да изразя светлината, откъде трябва да я изразя? За да изразя светлината, трябва да взема позата на светлината. Или искам да изразя топлината – трябва да взема позата на топлината. Ако искам да покажа сила, воля, трябва да я изявя тъй, както е, да не прекалявам.

Може някой път нещата да бъдат комични. Комични неща са неразбраните неща. Драматичните работи и те са неразбрани работи. Трагичните неща също са неразбрани. Може да ви кажа, че хората са нещастни. Защо са нещастни? Човек има трън в крака, неразположен е. Взема игла, извадя тръна, намажа с масло, след няколко часа премине болката. Ти седиш някъде, седиш, влязла една бълха в ризата, пъпли и те безпокои и то помръдваш. Казват: „Потръпва.“ Но бълхата тук разваля. Ти трябва да знаеш да приказваш на бълхата. Ще ѝ кажеш на бълхата: „Ти си

дошла на гости с мене заедно, ще кротуваш, няма да мърдаш под ризата.“ Бълхата е много тщеславна, като влезе вътре, разхожда се, иска да се прояви. Щом се разхожда, предава своето тщеславие и на тебе и ти започнеш да се въртиш. Хората казват: „Този човек е неразположен.“ Ти може да допуснеш някоя мисъл, която има ролята на една бълха, или може да допуснеш едно чувство, което има ролята на бълхата, или пък една постъпка, която има ролята на бълхата. Ти най-първо кого ще поканиш на гости? Тогава ще снемеш ризата, ще я намериш, ще я хванеш, ще кажеш: „Моля, на гости няма да ходиш. Ти си малка.“ Ще говориш на бълхата: „Туй угощение няма да ти дам. Имаш много да учиш.“ Ще я туриш в някое шишенце за спомен.

Искам сега да ви наведа на мисълта: Трябва да образувате едно понятие за Бога. Най-разумното, най-доброто същество, най-любящото, всичко е съвършено в Него – да имате едно понятие. Като дойдете до него, да не вършите никаква глупост. Да не се явявате при Бога с начумерено лице. Сутрин стане синът или дъщерята и се явяват при баща си със стиснати устни. Ще оставиш устните си свободни, очите си свободни пред баща си, че ти виждаш баща си и майка си. Аз се чудя на хората. Все за Господа говорят, а безобразие има в лицата. Дошъл той да ми проповядва.

Един млад човек наскоро дойде при мене и ми хареса една постъпка, един случай, дето е извънреден. Той ми казва така: „Аз имах страх от жените и, естествено, не исках да се женя. Мислех да остана неженен. Не зная откъде имах тази идея. Баща ми беше добър, майка ми беше добра. Аз имах повече характера на майка си. Един ден се запознах с една мома, хареса ми по поведение. Като я срещах, наблюдавах я с години. Казах си: „Тази е.“ За пръв път срещнах такава жена, таман за мене. И каква драма. Събрахме се и 7 години живяхме добре. Един ден тя иде при мене и ми казва: „Моето мнение за живота се измени. Този път, по който ти вървиш, не ми харесва.“ Забелязах една ледена планина между нея и мене. Не може да я разбера. Казва: „Или ти ще вървиш подир мене, или аз ще те оставя.“ Всичко видях, само туй не можах да видя. Аз мислех, че тя никога няма да ме остави. Казва ми: „Или ще тръгнеш подир мене, каквото аз казвам, или отсега нататък не можем да живеем заедно. В света искам да живея, както Господ е създал.“ Така мисли тя.“ Намира се в чудо човекът, пък я обича. Мъчи се. Умът му не може да мисли, не може да чувствува, мъчи се, обвързан с чувства, какво да прави. Той иска моя съвет. Казва: „Аз съм се отнасял много хубаво с нея.“ Той ѝ казва: „Помисли хубаво, виж, мнението, което имаш за мене, да е право, гледай мисълта ти да е права, чувството ти да е право, защото както сега се разочароваш, може пак да се разочароваш.“ Така ѝ говори. Не ѝ казва, че „ти ме излъга“. Не се кара. Казва: „Ще се уреди тази работа. Щом не може, не може. Ние сме

разумни, ти и аз. Най-после, ако не можем да живеем, ще намерим един модус, няма какво да се излагаме. Ще бъдем свободни.“ Тя казва: „Аз искам да бъда свободна.“ Казвам му: Харесва ми твоето поведение, има една хубава страна. Нему му казвам: Погрешката е в тебе. Умственият свят е организиран, но твоята воля не е организирана. Невидимият свят сега те изпитва, ще можеш ли да обичаш тази, която повидиму не те обича, ще бъдеш ли силен. Тя казва: „Или ти ще послушаш, или ще се разделим.“ Тя казва: „Може ли да ме обичаш при туй състояние, което аз имам, понеже аз съм те обичала?“ Пък аз виждам къде е причината, но не искат да казвам.

Всичката погрешка седи в неговото ухо. Няма да ви кажа къде е погрешката. На него казвам: Невидимият свят иска да ти даде една поука. Много пъти ние при всичките благословения, които Бог ни дал на Земята, вършим престъпления, вършим грехове. И при това Бог винаги не изменя Своята любов към нас. Когато ни наказва, пак не изменя любовта Си към нас. Наказанието е последствие, което произтича от самите нас. Бог не наказва. Понеже Той е чисто същество, нито една нечиста мисъл не може да остане у Него, всички наши чувства, мисли и постъпки се връщат към нас. Той ни ги туря да ги носим. Ние наричаме това наказание. Туй е наказание. Та ви казвам къде е погрешката.

Разгневил се един слаб човек, взел тоягата, отива да бие един силен човек. Казва: „Аз ще го наложа.“ Казва му: „Знаеш аз какво мога да направя?“ – „Какво?“ – „Може да те наложа.“ Дига тоягата да го удари, онзи хваща тоягата, издърпал я из ръцете му и го нашарил хубаво. Казва: „Знаеш защо те бих? Понеже не знаеш как да биеш. Щом не си силен, не носи такава тояга. Ако не носеше тояга, не щях да те бия. Аз ти казвам как да биеш.“

Вие дигнете вашата тояга и отивате с противоречие към Бога. Със същата тояга Той ще ви нашари. Ще кажете: „Бог е благ.“ В какво седи благостта? Да кажем, че ти отиваш да убиеш някого. Срещам го аз, той иска да тегли куршум. Аз му ударя една плесница. Кое е по-хубаво: да го оставя да убие човека или да му ударя една плесница? Моята плесница е за предпочитане. И за мене е същото: ако аз отивам да убия някого, за предпочитане е да ми ударят плесница, отколкото да претрепят някого. Един живот не може да го създам.

Постоянно ние с нашите лоши постъпки имаме плесници, които ни се дават. Нашият умствен живот, то са Божиите благословения. Бог и когато наказва хората, то е благословение. Щом те наказва, ти страдаш – Той мисли за тебе. Ако не искате да ви наказва, вие сте изгубени.

Сега, да дойдем до музиката. Сега се спрях върху нещо – страданията в света произтичат от неразбиране. Онези същества, които не разбраха Божията любов и Божията обич, създадоха злото в света. Злото не съществува, то е създадено. Злото произтича от неразбирането на Божията обич и Божията любов. Та, казвам: Вие мислите що е зло. Злото е неразбрана любов и неразбрана обич. Що е добро? Разбрана любов и разбрана обич е добро. Неразбраната любов и неразбраната обич е зло. Туй е едно практическо разбиране. Турете това в себе си, за да можете да си въздействувате. Неразположен си – значи не разбираш любовта. Щом я разбереш, твоето неразположение ще се смени.

Та, казвам: Когато един човек пее лошо, когато не взема тоновете, лесно може да се поправи. В музиката един професор, един добър капелмайстор, той ще се обърне весело, ще го погледне и онзи ще се оправи. Който не е добър, ще се начумери. Като разбере капелмайстора добре, ще се поправи. В музиката лесно се поправят погрешките. То е една погрешка на ухото. Ти един тон си го взел няколко трептения по-малко и тонът не е верен. Щом наваксаш трептенията, ще се оправи. Ти не искаш да подядаш. Не трябва да подядаш тоновете. Музикант, който не взема вярно тоновете, той е като бакалин, който подяжда 5–10 грама. Музикантът от този тон вземе нещо, от онзи тон вземе нещо и хората са недоволни. Казвам: Не подяждайте нещата.

Сега Бог ни е пратил на Земята да се научим да пеем. Най-първо ще се научиш да пееш на светлината. После ще се научиш да пееш на топлината. Ще се научиш да пееш и на силата. Или: най-първо ще пееш на главата си, ще пееш на сърцето си, ще пееш и на тялото си. Като станеш сутрин, на кого искаш да пееш? Ще пееш на главата, на своята мисъл. После ще пееш на сърцето, което тупти, и най-после ще пееш и на цялото си тяло. Коя песен сега мислите, че съответствува на тялото? Коя можем да изпеем? Тук доста песни имаме. „Весел бъди, добър стани", я я изпейте! (Изпяхме я.) В песента кое съответствува на ума, кое съответствува на сърцето? „Бодрост и веселие" е на сърцето. И кое съответствува на тялото? Сега не може да се разреши въпросът.

Когато не разбирате един предмет, има си една причина. Тогава вземете едно положение, станете долина, вглъбнатина. Вие се научете да мислите. Да знаете, щом човек започне да мисли, той е планински връх, всичко се отразява. Щом мислите, че всичко знаете, всичко раздавате. Във вас като кажете, че знаете, имате съвсем друга идея. Искате хората да имат уважение към вас. Те ще имат уважение само дотогава, докато не сте им дали. Щом вземат вашето знание, те мислят, че знаят. И като се съберат много хора, които мислят, че знаят, всичко трябва да се даде. Човек трябва

да слуша другите хора. Недоволството произтича от недоимък. Щом човек няма нещо, той е недоволен. Щом има преизобилно, той от преизобилието трябва да даде. Винаги трябва да даваме от преизобилието, не от недоимъка. Казва: „Всичко трябва да раздаде човек.“ Една неразбрана философия. Не всичко да раздаде. Ако човек раздаде всичкия си ум, ако раздаде всичкото си сърце, тогава какво ще даваш?

Онуй, излишното в тебе не го оставяй да го носиш, дай го да го носят другите хора. Задръж за тебе толкова, колкото ти е потребно. В дадения случай искаш да бъдеш щастлив. Щастлив си, когато по-голямото щастие даваш на другите хора. Радвай се, когато другите хора са щастливи.

Нашето щастие ще бъде повече, когато всичките хора станат щастливи. Нашето добро ще бъде устойчиво. Сега добрите хора трябва да събудиш. Когато добрите хора не се събуждат, то е статическо положение. Иска да се покаже, че е добър. Няма да давате повече кредит. Ти искаш при някой бакалин да имаш първото място. Ако ти даде кредит, ще има много да даваш; ако не те кредитира бакалинът, ще плащаш. Имаш да плащаш – плати, нищо повече. Няма какво да заборчаваш. В природата не трябва да правим борчове. Ние сме натрупали големи борчове, заборчели сме на Бога и на другите. Господ трябва да дойде да плаща заради нас. Често бащата ходи да плаща борчовете на сина си. Не правете никакви борчове. По възможност не правете погрешки. Аз допускам така: Най-първо максимумът е тъй: аз допущам една погрешка на ден. 365 дни – 365 погрешки. Станем по-съвършени: 52 седмици – 52 погрешки, после, 12 месеца – 12 погрешки и най-после, в годината една погрешка. То е път сега. Започнете от 365 погрешки, направете после 52 погрешки, внесете 12 погрешки и се спрете на една погрешка в годината. От нея не се освобождавайте. От годишната погрешка не се освобождавайте. Това е естественият път на нещата. На годината една погрешка не е лошо. Иначе много се харчи. Икономия трябва. Или, една погрешка на седмицата, не повече – още повече се харчи. На месец като докарате една погрешка, по-малко се харчи. Щом докарате една погрешка на годината, тя е на място. Аз я наричам златната погрешка в света, която служи за предпазителна мярка на хората да не правят погрешки.

Сега ще изпеем още една песен. Коя песен ще изберете? Я изпейте „Ще се развеселя“. (Изпяхме я.) Знаете защо има дисонанс? Понеже произтича от Стария Завет. Туй нещо отдавна е направено, когато имало голямо разногласие между хората. Сега в ума ви, като пеете, изключително не е било доброто. Трябва да се пее нещо, което е от сегашния век. Със старите работи човек трябва да знае как да се справи, да ги филтрира. Сега да изпеем една песен от 3 думи или от 6 думи. Сегашната песен, която може

да я изпеем… Да изпеем песента: „Днес Слънцето иде да ни донесе Божиите блага“. Този дисонанс няма да го имаме, защото схващаме много добре. Туй преди години как е било – „като невеста, загърната с мантия.“ Вие не вземате участие, вие не сте някоя, която е загърната, вие не сте от избраните. Пеете песента на миналото, затова не върви. Какво време, какъв ритъм трябва да дадем на песента? Слънцето иде полека, тържествено изгрява. Тъй, както иде Слънцето, така трябва да изпеем песента. Днес Слънцето иде да ни донесе Божиите блага. Вие изпейте една песен и кой както знае да я изпее.

Сега седите и казвате: „Да не зная толкова, да бъда невежа.“ В света невежеството аз го изключвам. Някои неща ти се представят за първи път, не им знаеш цената. Хубаво нещо, не го цениш. То не е невежество. Ти си способен да го разбираш. Под думата невежество разбираме неспособност. Човек, който е създаден от Бога, той не е невежа. За него нещата не са открити, трябва да се открият. Всички неща трябва да се открият по пътя на любовта и по [пътя на] обичта. После, не мислете, че може да се изложите. Пее един човек – радвай се. Аз не мога да пея, аз се радвам. Без разлика – все трябва да се научим от някого. Като дойде Слънцето, внася светлина. Светлината сама по себе си не може да създаде светлина. Слънцето внася светлина. По някой път ние започваме да се пълним със светлина.

Казвам: Бог е, Който донася светлината на нашата душа. Трябва да благодарим на Него за светлината, която донася, топлината иде от Бога, силата иде от Бога. Най-първо в себе си трябва да благодарим на Този, Който внася светлина. Светлината, хубавите мисли само Бог ги внася. Топлината, хубавите чувства само Бог ги внася. Един е Той, който внася в света. Всички от Него вземаме, всички от Него са почерпили и се стараят да предадат тъй, както Той предава. Ние трябва да предадем Божията светлина тъй, както Той я предал. Трябва да предадем и топлината, както Той я предал. То е цяла наука, цяло изкуство да се обхождаш с един човек, че и той да е доволен и ти да си доволен. То е голямо изкуство. Ти този човек трябва да го обичаш като себе си. Ако искаш да бъдеш благоугоден на Бога, ти трябва да обичаш всичките хора тъй, както Той ги обича. Как? Ще учиш. Не че не е възможно. Възможно е, постижимо е, но трябва работа.

Сега имате песента, може да пеете всички, но някъде някои тонове не можете да вземете. До не може да го вземете вярно, понеже не знаете да саждате. Ре не можете да го вземете вярно, понеже не знаете как да ходите. Ми не можете да го вземете вярно, понеже не знаете как да се разклонявате. Фа не можете да вземете вярно, понеже не знаете как да се

събирате. Сол не можете да вземете вярно, понеже не знаете как да се разцъфтявате като цвят. Ла не можете да вземете вярно, понеже не знаете как да зреете. Си не можете да вземете вярно, понеже не знаете как да ядете. Следователно ще се научите. Който не знае да пее до-то, ще посажда дървета, жито, да посаждате по една хубава дума. Една дума ще посадиш и този човек ще запомни думата. Ако я запомни, ти си посадил думата.

Сега във вас седи идеята да идете при ангелите и те ще ви пеят в онзи свят и да се срещнете със светиите. Светиите са отлични певци. Аз не съм слушал по-добри певци от светиите. Пеят хората. Те са като децата. Вие мислите, че светиите са такива големи, както сте ги виждали тук големи. Те са карикатури на светиите. Те са като разумните деца. Като запее където и да е, ще го слушаш, ще се спреш. Като слушаш песента му, в тебе ще се яви желание и ти да пееш. Всяко нещо ще стане възможно. Той като пее една песен, всичко става възможно. Искаш по-добре да работиш, да се учиш, да се жертвуваш. Щом чуеш песента на един светия, всичко става възможно. Щом не чуеш една песен на един светия, всичко е невъзможно. Казвам: Ако чуете светиите да пеят, нещата стават възможни.

Сега идеята е във вас: „Не може да пеем, понеже сме остарели.“ Радвам се, че сте остарели, поумнели сте. Сега на стари години да пеете. Казвате: „Не можем да се движим“ – зима е, ще идете като ученици в училището да се учите. По-напред ходихте в пролетта навсякъде от цвят на цвят. Сега вече имате опитност, има какво да учите. Радвайте се, че сте остарели. Човек във всичко трябва да се радва. И за болестите, и за тях се радвайте. Трябва да имате същото понятие. За всичко в света трябва да имате една мярка. Болест – бол на турски значи изобилие. Като си болен, ще видиш кой те обича. Дойдат сестрите, донесат хубава чорбица, погледнат те, пипнат те, много мекичко, изчистят креслото хубаво, турят бял чаршаф, меко ти говорят. Какво искаш? В болестта ти ще видиш кой те обича. Като си здрав, казват: „Хайде на работа с мотиката.“ Ти не може да видиш кой те обича. Като болен, мек глас ще чуеш, мекичко: „Как си?“ Постоянно да ни говорят меко, пак не е хубаво. Веднъж на деня мекичко да ни говорят е хубаво. Единственото нещо в света е постоянно да се учим, постоянно да любим и постоянно да обичаме. Меко на деня веднъж да ни говорят. Ако слизам от някой извор от планината, дигам шум, влека камъни, дървета. Този шум показва, че от планината слизам. Дойда в долината, не дигам шум, но върша много повече работа. На планината влача камъни, на полето поливам растенията, повече работа върша. Като мълчим, тихо да говорим. Като излиза светлината от тебе, тихо да излиза. Като излизат чувствата, пак тихо да излизат и постъпките от тебе тихо да излизат.

Умът ни да е пълен със светлина, сърцето ни да е пълно с Божествена

топлина и тялото ни да е пълно със свобода, с Божествена енергия, за да бъдем готови, въоръжени като войници, да се явим на който и да е фронт. Да се явим да защитаваме Свободата, да воюваме и да защитаваме Истината, да воюваме за Любовта, да воюваме за Божията мъдрост. Този трябва да бъде бъдещият идеал. Има защо да воюваме. Без война не може в света.

Сега ако не станете като малките деца в любовта, ако не приемете Божията хармония като деца, вие много в света не можете да свършите. Вие приемате Божията хармония като деца. И любовта като деца да приемете. Тогава ще станете свободни, Божи деца, които всичко могат да направят в света.

Благодарим Ти, Господи, за Слънцето, което си изпратил да ни донесе Божиите блага. Ние ще направим една хубава песен от тях.

„Отче наш“

13-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 24.XII.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1941_12_28 На прага е

НА ПРАГА Е!

Добрата молитва.
„Ще се развеселя“.
Ще прочета само няколко стиха от 70 глава на Матея от 7–14 ст.
Духът Божи.
„Където ходите, проповядвайте и казвайте: „Царството Божие е наближило.“

Съвременното човечество минава през изпитанията на Йова, не че Йов беше един грешен човек, но се изпитваше колко му стига умът, какво благородно сърце има и каква воля има, може ли да се бори със злото. Някои казват той е добър човек. Според мене всеки човек, който не може да изправи едно зло, не е добър човек, той е слаб човек. Който може да изправи едно зло, той е силен човек, той е добър човек. Ако ние не можем да се справим със злото, защо ни е това добро? – Доброто контролира злото. Сега някои казват, той е много добър човек, той не е лош човек. Щом не е лош, не ми трябва. Защо ми е едно алаше кон, който само себе си може да носи? Яде само и никаква работа не може да свърши. Не го искам, аз искам здрав кон да рита, да хапе, но работа да свършва. Който може да направи едно зло, пък не може да го поправи, и той не е добър човек. В Писанието казва Бог: „Аз съм, който правя и добро, и зло“. Някой казва: „Аз съм добър човек“. Ако ти не може да правиш и добро, и зло, ти не си добър човек. Вие ще кажете, че на някой допада. Аз не защищавам никаква кауза, изнасям нещата тъй както са. Някой казва: Защо страда светът? – Ако ти си туриш крака върху една циментова каша след 5–6 часа ще се намериш в трудно положение. Кой е виноват. Не разбираш свойството на циментовата каша. Не си туряйте крака в циментовата каша. Някой път вие си правите къща и туряте много малки прозорци. Казвате: Нямам достатъчно пари за голям прозорец, по-евтин. Скъпи турете, и не туряйте малки, големи турете. Както виждате нашият салон големи прозорци има. В началото нашите приятели му бяха турили мазгали. Казвам: Не може с такива прозорци, ще ги удвоите. Големи прозорци ще турите, да влиза светлината, нищо повече!

Всички са станали церливи деца. Където ходят, навсякъде говорят за хляба 200 грама, 300 грама хляб само. Във въздуха има доста хляб. Милиони може да се нахранят. Ще се учите от въздуха да снемате хляба, но то е за

праведните хора. Аз бих желал да видя един човек, който да се не съблазнява като види най-голямата съблазън. В какво седи една съблазън? Съвременното зло в какво седи? Доброто и злото се отличават по две съществени качества. Само по едно нещо се отличава. Злото всякога взема и не дава. Никому нищо не дава. Вълкът изяда овцата, свършена работа. Лисицата изяда кокошката, свършена работа. Доброто винаги дава. Що е доброто? Туй, което дава. Що е злото? Туй, което постоянно взема. Питам тогава, ако вие постоянно вземате, какъв ще бъде вашият характер? Какъв характер ще се образува във вас? Съвременното човечество намира, че светът не е направен такъв, какъвто трябва. Запример питат: Защо е тази война? – Войната за невидимия свят е представление. За нас хората умират, а за тях са актьори, които събличат костюмите от сцената, облече друга дреха. За вас е умрял, нали умира един актьор на сцената. Мушнат го, умре, на другия ден възкръсне. Има актьори 400–500 (пъти) умират и пак са живи. Браво, казвам.

Злото в света седи в една много малка причина. Не вземай повече от това, което ти трябва, нищо повече! Не давай повече отколкото ти трябва, нищо повече! Ние, когато започнем да дишаме, трябва ли да имаме цели складове с въздух?

Във въздуха ходиш, приемаш колкото искаш. Царството Божие аз разбирам е един свят организиран, дето всичко, каквото помислиш, каквото поискаш, ще ти бъде. Искаш в Царството Божие да бъдеш музикант, веднага на момента си музикант, може да свириш. Искаш да бъдеш художник, веднага на момента ще станеш. Искаш архитект да станеш, веднага на момента ставаш. Искаш красив да станеш, ще станеш. Каквото пожелаеш ще станеш. Но трябва да знаеш, че ако се обличаш с актьорски дрехи, трябва да знаеш как да ги събличаш. Ако не ги събличаш, ще ти стане зле. Всичките хора, които са дошли на земята, знаете ли как са ги изненадали по един начин. Има една теория, която разправя, че в оня свят някой минал през витрината и видял хубава дреха, допада му, иска да се облече. Влезе и като облече дреха, не може да я съблече. Започне да рита, да рита и се намира на земята роден. Всичките вие сте, които сте ходили при тия витрини, облекли сте се и сега сте тук на земята. Коя е погрешката? Погрешката е, че като сте се облекли, не сте питали. Ще плащате за дрехата. Горе се взема дрехата, във витрината, а тук се плаща на земята. Да видите колко скъпо се плаща на земята. То е една теория, донякъде изяснява. Както един турски бей, чийто син се е научил да пие ракия, че баща му казва, синко, не пий ракия, че на оня свят всичките бурета ще бъдат на врата ти, ще ги носиш. Синът пита: Татко, ще бъдат ли пълни? – Разбира се! Казва, има какво да пия. Ако баща му беше казал, че ще бъдат празни буретата. Той не знае как да го сплаши. Синът казва, ако

има пълни бурета с ракия, това аз искам. Нека седят на врата! Един ден ще се освободя от тях. Две неща са потребни в съвременния живот за хората, за разумните хора. Да не критикуват Бога в себе си и да не намерват махана в себе си. Паднал си, не съди себе си, че си паднал, стани, изтрий се и тръгни напред. Окалял си се, иди измий се, вода има и благодари, че си се окалял. И не ходи да разправяш. Че какво има, че си се окалял, кажете ми. Тази кал, от която ние се възмущаваме, от нея растенията изваждат най-хубавите сокове. Българите казват, когато кал има, берекет има. Ние, съвременните хора, имаме криви идеи. Чисти трябва да бъдем в своите мисли! Чистотата не е физическо състояние, то е чисто духовно, вътрешно, Божествено състояние. Да си доволен от онова, което имаш. Една малка мисъл, която имаш, тази мисъл пак може да ти бъде в твоя полза. Знаете какво положение завзема една хубава мисъл, едно хубаво чувство, една хубава постъпка. Те завземат мястото на един цар. Ако ти имаш приятел един цар някъде, като идеш там, веднага щом му дадеш картичката си, той е на ваше разположение. Няма да се усещаш в лишение. Казвам: Ако на нас не може да ни бъде приятел. Ако на нас Бог не може да ни бъде Баща, тогава на кого ще се уповаваме. Не, когато сте разположени. За мен силните хора са в страданията. Когато видиш един човек, когато мисли, когато е радостен, той не мисли много. По някой път вие питате защо трябва да страдам аз? Аз ви питам защо ви трябва да ядете кокошки и агънца? Питам ви защо ви трябват тези камъни да ги чупите, да правите къщи? Защо трябва да сечете дървета, че да правите къщи? – Ако дърветата не страдат за вас, вие нямате къща. Ако тия камъни не страдат, няма къща, нямате градивен материал. Следователно нашите страдания са градивен материал за един по-възвишен живот, който сега се строи. Така стои философията. Ако ние не участваме в страданието, не можем да участваме в благата на света. Не мислете, че страданията са лоши. Един ден страданията ще бъдат на-големите блага, които ще ни посрещнат, те ще бъдат нашите ангели. Вие ще се чудите откъде туй. Христос казва: „Елате вие, благословени от Отца Моего да наследите Царството Божие“ Защо? Защото гладен бях, нахранихте ме. Болен бях, изцелихте ме, в тъмница бях, посетихте ме. Казват: Господи, кога те видяхме. По някой път хората изясняват Писанието по негърски. Един негър обяснявал, как Господ направил Адама. Казва, Господ три деня се мъчи да направи Адама, суши го три деня на един плет. Някой запитвал, ами плета кой го е правил. Казва: То не е ваша работа! Онова, което създава човекът, то е онова вечното начало. Мисълта е нещо вечно. Любовта е нещо вечно, която приканва дихането на Бога, което вдъхна в Адама. Той е вдъхнал от Любовта си и той е станал жива душа. Следователно, Бог постоянно вдъхва при всяко страдание. Мислите ли, че този Адам, който беше в пръстта, той страдаше в тази пръст? Съжали го Господ, че страда. Един ден ще четете как е тази история. Много детинска е както е написана сега. Един

естественик ходил да събира яйца и намира доста големи яйца. Не бил много от учените. Като се измътили, това били все змийски яйца. Той имал доброто желание човекът, някои от тях били малки, някои големи. /На една сестра стана лошо/. Няма нищо, душата се пренася в другия свят. И да замине за другия свят още по-добър свят. Човек оставя своите дрипели тук, обличат го в друга дреха. Човек не трябва да заминава преждевременно за другия свят. Да замине точно навреме като узрял плод откъснат. Да те чакат. Христос казва: „Отивам да ви приготвя място да ви взема, че да ви приготвя място". Че какво ще правите трябва жилище. Исус Христос приготви условията. Оня свят е разумен свят, не е както тук да родиш едно дете, че после да го оставиш да страда. Като се родиш, ще имаш всички удобства.

Та казвам, ние сега на земята трябва да работим, да изпълним Волята Божия. Две неща се изискват. Да имаме доброто желание, да изпълнят всичките хора Волята Божия. Всеки да я изпълни без ущърб на своя ближен.

Та казва стихът, където ходите, проповядвайте, Царството Божие е наближило. Ние сме дошли на земята, за да придобием нещо и онова, което придобием, да го не загубим, но да го носим в себе си. Имаме същия закон у децата, които се раждат. От детинство до стара възраст, те носят със себе си знанието. Ако човек няма опитностите на едно дете, ако няма опитност на възрастния човек и ако няма опитностите на стария човек, какво ще знае той? Как ще влезете в положението на един човек, който страда, ако не чувствате болки? Как разбирате сиромашията, ако не сте я опитали? Как ще разберете какво нещо е злото, ако не сте го опитали? Как ще разберете какво е огън, сладчина или доброта, ако не сте ги опитали? Тия работи се добиват чрез опит. Злото е там, че ние искаме другите хора да страдат, пък ние да не страдаме. Това е злото в света. Ние искаме света, който Бог е създал да станем господари на всичко да разчитаме, без да сме отговорни за нещо. Такъв свят не съществува. Трябва да се изучават законите на човешките мисли, трябва да се изучават законите на човешкото сърце, трябва да се изучават законите на човешкото тяло. Трябва да се изучат законите на отношенията, които хората имат. В даден случай трябва да знаеш как да постъпиш с всеки човек, с дървото, с водата, с въздуха, със светлината, с малките буболечици. Не трябва да имаш ония превзети идеи. Качил се един комар на един слон, че казва ходих да го уча тоя големия дивак, дето изтрепа орталъка, поправих го, благодарение на мене поумня. Ако не бях, още много пакости щеше да направи. Взема мястото на Бога. Направил слона да стане умен.

Не мислете, че вие може да възпитате един човек, да измените живота му.

Вълкът винаги ще остане вълк. Лошият човек, винаги ще остане лош. Докато не може да изправи злото с добро, той добър човек не може да бъде. Вие не може да поправите вашия брат, ако не влезете да се оцапате в неговата кал. И вие добър човек не можете да станете. Мнозина от вас ядете риба, но не ходите да я ловите. Благодарение на онези, които ходиха, газиха във водата, вие ядете риба. Ходили ли сте да видите как ловят риба? Вие ходите да вземете месо, но онези, които колят животните, вие не влизате в тяхното положение. На съвременните хора трябва едно възпитание. Младите моми и младите момци се учат. Но докато се роди една млада мома, колко скъпо коства на майка си и на баща си. Един млад момък, докато се роди, колко скъпо коства! Не само тук да го носят, но докато го донесат от невидимия свят. Докато го донесат тук от далечното пространство, милиарди струва. Някои отдалеч идат. После, докато намери условия, подходяща майка да се съгласи да я убедят. На тази майка, за да го роди, ще ѝ дадат най-голямото производство, ще бъде пълен генерал и бащата и той ще бъде пълен генерал. Тогава станат баща и майка, съгласяват се да имат един син и една дъщеря. Считат, че са господари на света. Не само това. Какво се ползувате вие, ако родите един син. Най-първо трябва да се родят мислите на вашия син преди да се роди син ви. Трябва да се родят неговите мисли във вашия ум. Преди да се роди дъщеря ви трябва да се родят нейните чувства във вашето сърце. Преди да се родят те, трябва да се родят техните постъпки във вашето сърце. Тогава те могат да имат унаследяване. То е много важен въпрос. Писанието казва, отривисто всичко, каквото се случва на ония, които любят Господа, ще се превърне за добро.Защото не е само да се започне една работа, но работата трябва да се започне, да се свърши, но тази работа трябва да има известна придобивка. Какво ви ползува знанието. Може да ви говоря много работи, за които нищо няма да се ползувате. Мен запример някой път ме интересува светлината, понеже светлината е един метод за разговор. Има хора, у които господствува червеният цвят. Те са хора Марсианци, има хора, в които господствува портокаленият цвят, те са хора индивидуалисти. Дето ходят личат, че са генерали навсякъде. Първото място искат. Ако се образува дружество, искат председател да станат, да заемат най-високата служба. Има хора, които носят жълтия цвят, занимават се с високи работи, поезия, философия, искат да служат, да разкрият тайни. Другите, които се занимават със зеления цвят, искат да станат най-богати хора. Другите, които се занимават със синия цвят, искат да станат големи религиозни хора, патриарси, владици, необикновени работи, че да заповядват на света. Които носят виолетовия цвят, те пък искат да имат царска мантия, като го погледнете, голям човек ще стане.

Пита ме един, ти какво мислиш заради мене. Казвам: Ще ти отговоря. Ти казвам, обичаш ли Бога, любиш ли Го или не Го обичаш? Обичам Го. Как,

рекох, Го обичаш и как Го любиш? – Моля се по три пъти на ден. – То рекох, ни най-малко не е обич, то е гимнастика. Може да коленичиш, то не е моление на Бога. Ти ще идеш при една бедна вдовица, която има нужда, че да ѝ помогнеш. Че си седял в стаята, коленичил си, то е твоя работа. Занимавал си се с твоите крака. То не е благо за теб, не е и благо за Бога. Казва Писанието: „Когато ме потърсите с всичкото си сърце".

Та в света има едно ново знание, което трябва да преустрои света. Старото знание струва. Аз ще ви преведа един български анекдот. С какво трябва да се занимава един човек. Един български юноша, в турско време било, ходил да работи градинарство, 5–6 години. Дотегнало му да копае. Казва, не си струва мотиката, няма ли някой занаят по-лек. Отива в Солун и там видял един абаджия и казва: Лесен занаят. Искам, казва, да се уча на ябаджилък. Той му дал една игла и му дал две седмици само иглата да изкарва. Този шивач бил знаменит. Идва един турски бей и иска да му скрои един бирбучуклия, широки по шопски. Господарят дава му ножиците, дава му и аршина и казва, иди с бея, аз ще дойда. Отива момъкът с бея, пък му се случило, че закъснял. Не можел да иде навреме. Беят като погледнал момъка казва: Ти ми се харесваш, трябва да знаеш като майстора. Я ти да скроиш, виждаш ми се млад, може да скроиш бирбучуклия. Той не му казал, че не знае. Изважда топа със сукното и започва да крои. Казва му чучум не мяза на бирбучуклия. Я скрои една салтамарка. Като го видял, че не знае и салтамарка да крои, една тютюнева кесия, ако не ми скроиш, ще те набия вече. Ние едва ли можем да скроим една тютюнева кесия. Това е порядък. Майстори трябва да бъдем.

Ние, съвременните хора, в себе си, всеки човек трябва да бъде доволен. Като срещнем един човек, виждаме един неприятел. Срещаме един вълк, плашим се от вълка. Срещаме мечка, плашиш се от мечката. Срещаме змия, плашим се от змията. Има светии, които са живели в пустинята, около тях са идвали вълци, тигри, змии, лъвове са идвали и са укротявали. Докато се плашим от комара, че ще ни ухапе, или, че хапливите мухи ще ни ухапят. Ухапването считайте, че е целувка. Ухапе те комарът, плюни отгоре на мястото. Плюни, свърши се работата. Тогава бих ви казал, когато някой ви обиди, да ви дам един цяр за обидата как да се лекувате. С което ухо си чул, тури малко плюнка. Ако не можеш да разрешиш един въпрос, плюни на пръста и си тури пръста на челото. Не може да помниш нещо, плюни на пръста си и го допри до средата на челото. С плюнка става, но трябва да знаеш как да плюеш. Христос като срещна един сляп, който му се молеше да прогледа, Той плюна, Той плюна, направи кал и намаза очите му и прогледа човекът. Но Христос знаеше да плюе. Плю, намаза очите и му се отвориха очите. Казвате: С плюнка ли ще уредим работите. С какво ще ги уредите? Със заповед размърдаш въздуха. Някой път очите

са затворени. Някой път по радиото не може да възприемаш. Тепърва трябва да се изучава нашият мозък, ония центрове, чрез които възприемаме Божествените мисли са затворени. Божественото чувство на религия, ако не е развито, ако тоя център не се отвори, тия пасажи, през които може да минат енергиите да почувствуваш Божията Любов. Аз не говоря за една Любов. Когато дойде Божественото, ще почувствуваш един свещен трепет. Тогава умът е силен, сърцето ти е силно, тялото ти е силно и всичко каквото започнеш върви. Гениалност ще има. Всеки човек, който люби Господа, става гениален. Всеки човек, който е обикнал Бога, става светия. Който не се е научил да го обича, никакъв не става. Той става най-големият грешник.

Та казва(м): Когато светлината в света е, дава възможност на художниците да рисуват. Какво би нарисувал един художник, ако нямаше светлина. В светлината ще постави всичките цветове. Същото е и с музиканта. Един музикант не може да постави нотите на място, ако няма светлина вътре. Ония гениалните музиканти, известна музикална светлина имат. Всичките тонове се нареждат сами по себе си.

Казва Писанието, наближило е Царството Божие. Вие ще кажете: Сега в нашите дни ли е? Че в нашите дни, разбира се. Тогава било близо, сега вече е на прага. Чудни са хората. То е един Божествен ден. Има Божествени дни, които са с хиляди години. Има Божествени дни, които са от 25 000 години. Има Божествени дни, които са от 10 милиона години, от сто милиона години, пък и цялото създание. Битието съставлява един ден, в който Бог създава всичко. Като се свърши, един ден и една нощ има. В нощта Бог мисли как да създаде един нов свят. Като го създаде, грижи се заради него. Всички същества, които слизат от невидимия свят да бъдат щастливи да се учат. Ако вие не можете да бъдете щастливи, как ще предадете вашето щастие? Вие искате хората да ви направят щастливи. Невъзможно е човек да ви направи щастлив. Аз бих желал да ви направи един човек щастлив. Какви са признаците на щастливия човек? Щастливият човек е непоколебим в своята любов; щастливият човек е непоколебим в своята обич. Щастливият човек е непоколебим в своята мисъл. Щастливият човек, е непоколебим в своите чувства. Щастливият човек е непоколебим в своите постъпки. Той си има една основна черта, която никога не се мени, каквото и да му се случи. Разправят за един зидар-майстор. Като разправя на слугите....... как да вдига камъни, те изтървали камъка и му захванали пръстите, откъснал му камъкът първата фаланга от малкия пръст. Той казва: Благодаря, Господи. Защо благодари? Благодаря, че откъсна само първата фаланга, че не ми откъсна целия пръст. Ти в малките страдания виждай Божия Промисъл. Ако ти би знаел, ти би взел този пръст, който е откъснат и ще го туриш на място. По някой

път се порежете, отрежете месото, не го хвърляйте, вземете, залепете го, то ще зарасне. Вие го хвърляте.

Та казвам, всички търсите механическо разбиране. Че вие като идете в невидимия свят, един свят на служение и учене, там ще те викат да учите, няма както е тука на земята. Ако учиш, добре, ако не, в оня свят не може да бъдеш. Ще ви пратят тук да помагате на земята. Ще ви дадат един човек упорит да оправите неговия характер. Или ще ви дадат един пияница, упорит да оправите характера му. Или ще ви дадат един крадец, непоправим да оправите. Една задача ще имате. Че то не е само играчка. Аз съм привеждал следния пример: На един земледелец подлудява неговия бик. Един, който знаел да говори с животните, турил ръката на челото на бика и казва, какво ти е? – В задния ми крак е влязло нещо. Изваждат едно желязно парче от крака на бика и той идва в своето нормално положение. Влезе нещо в ума, влезе нещо в сърцето ти, ще го извадиш, ще извадиш лошата мисъл, лошото желание, лошата постъпка и веднага ще се възстанови Божествената хармония. Трябва да има образци. Ние не можем да живеем в нечист въздух и да бъдем здрави. Трябва да промениш въздуха, да влезе чист въздух и светлината трябва да се промени. В сегашния свят извадиха тия въглища и тоя дим, тая въглена киселина, пощурява хората. Ни най-малко сегашните градове не са хигиенични. Един ден, ако се въведе електричеството да няма никъде пушек. Тровят се хората от въглената киселина. Ти учение пак трябва да имаш, Любов пак трябва да имаш. Щом ти обичаш баща си, всичко ще дойде. Щом ти го обичаш, всичко ще направиш заради него. Щом баща ти не те обича, ще те изпъди. Щом господарят не те обича, ще те изпъди. Щом те обича, ще стоиш при него. Казват: Какво ще бъде новото? Как ще се възстанови новият порядък на нещата? – Ние по някой път обещаваме по нещо, което не изпълняваме. Има един анекдот: Качил се един циганин да снеме гарджетата от дървото. Дошла буря, разлюлява се дървото, у плашил се циганинът и започнал да се моли. Казва Св. Никола, помогни ми да сляза, няма кой да храни циганчетата. Едно за теб, едно за мен, 10 гарджета за тебе, 10 за мене. Като слязъл и бурята преминала, казва: Св. Никола защо ти са на тебе гарджета? – Твоите гащи не са скъсани, а моите! – Ние като се намерим в трудно положение, обещаваме всичко. Щом мине – забравяме. Малко обещай, изпълни го. Вечер спиш на леглото, дойде ти една мисъл. Стани и я направи. Дойде ти мисъл да станеш и да запалиш собата. Стани и я запали. Дойде ти на ум да идеш за вода. Стани, иди за вода, не отлагай! Или не си турил нещата на място. Стани, тури ги на място! Човек трябва да бъде внимателен във всичко. Ние отлагаме, отлагаме все за утрешния ден и образуваме един характер нестабилен. После казваме, да се обичаме, да имаме любов. Любов, от която хората страдат, е неестествена любов. Обич, от която хората страдат, е

неестествена. Ако сготвите ядене на един човек, той яде от това ядене и боледува, защо му е това ядене? Ако дам крадени пари на един човек, ще го хванат и турят в затвора за 10 години и той мисли, че е осигурен, каква е тази любов? Трябва онази любов, която носи живот. Обич, която носи живот. Да ни даде живот в нас, да внесем живота, да бъдем проводници на Божествения живот. Като дойде някой в дома, да ти е приятно. Като си замине, ти си недоволен от него. Сега туй не може да се наложи. Ние казваме, тъй и тъй ти трябва да бъдеш добър човек. То е безпредметно. Аз ви казвам, че всички вие имате възможност да приложите Божията Любов. Нямате нужда от външни неща, те са спомагателни средства. Всички вие, които ме слушате и целият свят, ако искат, могат, но хората не искат. Те не искат, пък Бог е толкоз дълготърпелив, че Бог може да ни чака хиляди години. Ние страдаме. Защо са тия страдания? Всички страдаме, понеже не изпълняваме Божия Закон на Любовта. Ние страдаме, понеже, не изпълняваме Божия Закон на Обичта. Когато даваме, не даваме на свят, когато вземаме, не вземаме на свят. Аз се радвам (на) една Божествена мисъл, която минава през ума. Тя ще остави своето благо. Аз се радвам на малкото думи, които кажа или направя. Или срещнеш един човек и кажеш една дума. О_ Царството Божие ще дойде. С европейските държави какво ще стане? Царството Божие е за всички. Какво ще стане? Аз превеждам един пример. Един баща имал трима синове. Идат и казват: Че двамата са се били. Най-малкият син казва: Двамата батювци се биха. Бащата казва, няма какво да се бият – те хубаво се набиха, единият пукна главата на другия и другият пукна главата му. Казват, нека дойдат, аз ще им превържа главите. Въпрос не прави. Сега казва: Какво ще се прави (с) пукнатите глави. Ще превържеш главите. Вие сега седите с идеята да идете в оня свят, да се оплачете на Господа как сте страдали на земята. Оставете тия идеи сега. Вие като се намерите пред лицето на Господа, ще се засрамите, че сте имали такава ниска мисъл да се оплаквате. Ще кажете: Прости Господи, че не сме Те разбрали. Този брат, който те е обидил, за добро е. Ти не си разбрал закона на Любовта. То не е обида. Ти си изял сума овце, кокошки. Въпрос не правиш за това. Някой брат ти казал обидна дума, цял въпрос! Как да те обиди така. Не седи тъй въпросът. Всеки плод, който човек изяда, трябва да благодари. Той е една кондензирана енергия, изпратена от слънцето. Трябва да благодариш, че те имали предвид за плода. Ти седиш, недоволен си. Дрехи имаш, недоволен си. Къща имаш, недоволен си. Братя имаш, недоволен си. Какво искаш? Искаш да станеш Божество. С този ум, който имаш, какво Божество може да станеш? Искаш да свириш на свят, искаш да рисуваш на свят. Не може да рисуваш. Едни обуща не може да направиш? Дрехар ако си, не знаеш как да ушиеш. Имаш големи идеи. Аз да ви кажа какво мога да направя. Казвам: Какво можеш да направиш? Казваш: Аз да съм министър на България, ще избеся всичките тия. Българинът беси всичките.

Учение трябва. Всичките хора страдат от една и съща болест. От хиляди години, хората все се бесят, Бог е създал световете. Помнете едно нещо. Бог не беси никого, нито убива някого. Може да говорят, но то е крива идея. Всички престъпления, които хората правят, Бог ги изправя да покаже, че е разумен. Ако вие идете при Бога, няма какво да се разправяте. Някой счупил крака ви, казва, дайте му нов крак. Аз четох един пример за един английски авиатор, на който и двата крака били счупени. Вестниците писаха. Искал да бъде авиатор и най-после го приемат. Става авиатор и пада с аероплана си във Франция. Че като го намерили германците учудили се. Писали в Англия да му направят друг железен крак. С особен аероплан му донесли другия крак. Колко е смел без крак човекът, отива да воюва. Ние трябва ли да воюваме? Ще воюваме ние сега. За какво? На страната на Любовта ние ще воюваме. Ще воюваме на страната на Мъдростта. Ще воюваме на страната на Истината. Ще воюваме на страната на Правдата. Ще воюваме на страната на Милосърдието, на Кротостта, на Въздържанието. За тях ще воюваме. Казва: Да не воюваме. Не, ще воюваме, нищо повече. Ние искаме уреден свят, да не воюваме. Много жертви още трябва да се дадат.

Та казвам: Всички трябва да бъдете готови да си наточите ножовете, ще носите такива огнени ножове. Като извадиш, като го поставиш, неприятелят от 3, 4 километра да легне на гърба си.

Ако вие не можете да се оправите с вашето зло, какви хора сте? Ако вие не можете да се справите с вашия гняв, какви хора сте? Ако вие не можете да (се) справите с вашите болести, какви хора сте?

„Царството Небесно е наближило“, „Бог е, Който иде в света, да се изяви в света“. Имаме едно зазоряване. Един ден туй, което е невидимо, ще стане видимо. Когато изгрее духовното слънце, целият свят ще бъде променен, състоянието на хората ще се измени. Тия хора ще бъдат като онези гъсеници, които ще станат пеперуди. Един ден хората ще се чудят как са имали такъв ум да мислят такива отрицателни работи. Всичките ще бъдат радостни и весели, че могат да служат вече. Казвате, кога? Сега е времето. Чакате да дойде Христос. Че Любовта е Христос, Мъдростта това е Христос. Свободата, това е Христос. Обич между всичките, това е Христос! Той е звеното, което ще съедини хората да се обичат. Очаквате да дойде Христос отвън. То е заблуждение. Казва Писанието, ако кажат, че Христос е тук или там, не вярвайте. Той е вече като светлината. Тази светлина ще проникне, ще влезе във вашите души, във вашите духове, във вашите умове, във вашите души, във вашите тела. Това е присъствието на Бога. Като дойде Господ как ще го посрещнете? Аз ще ви кажа: Трябва да имате най-хубавите мисли, най-хубавите чувства, най-хубавите постъпки. Това са

подаръците, които ще принесете. Ще принесете подаръците на вашето сърце, подаръците от вашия ум и подаръците от вашето тяло. Ще кажете: Ето, Господи, това е на твое разположение, както ти си ни благословил. От сега нататък ще сме готови да слугуваме и да изпълним Волята Ти тъй както Ти искаш. Вие ще кажете: Ние сме готови още. Всинца вече сте готови. Които досега не са готови, и които мислят сега да се готвят, те са закъснели вече. Не внасяйте идеята, че не сме готови. Готови сме нищо повече! Въгленът поддържа всичките условия да стане диамант. Изисква се само голямо налягане, голяма температура да стане диамант. Ние в себе си съдържаме всичко да станем диаманти. Ние съдържаме всички възможности да приемем Любовта, да стане всичко у нас, да няма да ни разколебават. Един ден ако в дома си приложите Любовта, ще видите какво благословение ще дойде. Ще се отвори небето, ще се учудите, и ще се освободите от едно голямо ваше заблуждение. Седите и казвате от къде ще дойде благото. От слънцето. Тия милиарди същества, които работят. Плодните дървета работят, събират Божествената енергия, дават. Ние казваме, това е дърво, това е камък, но тия камъни, тия дървета работят много по-добре от нас. Те се жертвуват пък ние още не искаме да се жертвуваме. Затова нас искат да ни накарат да се жертвуваме; Смъртта идва да ни тури в земята, да дадем нещо от себе си. На жертва ни учат. Ако ти не жертвуваш доброволно, по закона ще пожертвуваш. Да се отвори сърцето ви, умът ви, тялото ви. Сега казвате: Може ли да стане туй нещо. Може да стане. Вие сте риби, които са излезли вън от водата на сухо. Ще ви извадят, на сухо ще живеете, нищо повече. Вие сте птици, паднали сте във водата, ще ви извадят из водата, ще кажете туй било животът. Именно всички сега може да живеете. Но вие сте влезли в една среда, която не ви подхожда. Вие сте излезли из водата вече и сега във въздуха ще живеете. Сега трябва да се роди човешката мисъл, човешките желания, по нов начин. Казвате, трябва да се родят. Вие сега може да цитирате някой философ. Аз съм чел всички философи, може да цитирам. Зная художниците откъде са рисували. Не съм намерил някой художник, който да е нарисувал както трябва. Гледал съм много образи. Тук 39 художници са рисували Христа, но има един дефект. В моите очи, в картината има дефект. То е долу в брадата. Гледам някъде нарисували Христос, но Христос не е имал такава брада, не почива на никакъв закон. Христа го рисуват много възрастен, отколкото е бил. Някои го рисуват по мъжки. Трябва да съчетаеш човека вътре. Като съчетаеш чертите на мъжа и чертите на жената в едно и като съчетаеш чертите на децата, това е Христос. Да съчетаеш чертите на майката, на брата и на сестрата, това е човекът, целокупният човек. Бащата показва страната на ума. Майката е, която показва сърцето. Братът и сестрата показват човешката воля, която е раздвоението на двете страни. Вие в Любовта си не можете да се жертвувате. Прави ми впечатление, младите моми и младите момци как

се жертвуват. Дъщерята напусне баща си, синът напусне майка си. Казвам: Браво, за Любовта всичко са готови да жертвуват. Гледам сега, богати хора търсят Христа, но гледат да се осигурят. Вие ще приемете Христа тъй както е. Той не дойде като княз, но като много беден човек. Казва, ако искате богатство, не може да ви дам. Той казва, в моето име, който дигне кръста си да ме последва. Под думата кръст разбираме, който има в себе си търпението, във всичките неща ще види, че няма да бъде излъган. Търпение трябва. Бог е дълготърпелив и ние трябва да сме търпеливи. Ако търпим, всичко може да постигнем.

Та казвам: Трябва да бъдеш тъй чувствителен, да понюхваш. Езикът ти да бъде чувствителен, че отдалеч да понюхваш сладчината на нещата. Онзи, когото (обичаш), като го близнеш ще видиш, че той е по-сладък от мед. Близнали ли сте вие добрия човек? От мед е по-сладък като го близнеш. Сладчината в света е излязла в света, които обичат. Всичките сладки сокове на цветята идват от цветовете на Любовта. Тази любов излязла през сърцето, дошла в нас като външна страна, като сладчина. Всичките отровни работи са излезли от сърцата на лошите хора. Казвам: Ухание трябва. Човешката мисъл трябва да разнася ухание. Човешкото сърце трябва да разнася сладчина, а човешкото тяло трябва да разнася стабилност в света. Та казвам: Светлината е, която иде от Божествения ум. Топлината е, която иде от Божественото сърце. Силата е, която иде от Божественото тяло. Бог е на наше разположение. Бог е казал така: Ако баща ви се забрави, аз ви написах на дланта си, никога няма да ви забравя. Елате, разсъждавайте! Ако греховете ви са .... , ще станете млади. Така са писали старите пророци. Много добре са писали. Всички имате опитност, много добра е. Постоянно се тревожете, колебаете се. Момата мисли дали той я обича или не я обича. Може ли да обичаш крака му, както обичаш главата му. Колкото и да целувате краката, краката все ще дадат нещо. Туй, което човешката глава даде, краката не може да дадат. То не е унижение. Не търсете разумното в краката на човека. Добродетелта подкрепя разумното. Тя казва, аз служа на разумното, затуй съм взела най-долното място. Краката имат много голямо смирение. Долна служба сме взели, да носим разумното. Ако не бяха краката, нямаше кой да носи главата. Ръцете малко по-горна служба имат. Те служат на правдата. Тази правда е необходима за човешкия ум. Те и сърцето носят.

Та казвам: Трябва да решите в себе си: или – или. Ще кажете: Противоречия. Казва, който не напусне баща си и майка си, който не е готов да напусне лошия баща, който не е готов да напусне лошата майка, лошия брат, лошата сестра, лошия слуга, лошия учител, лошия порядък в света, казва Христос, не може да бъде порядък. Новото иде сега. Да се свърже с твоя брат, с твоята добра майка, с добрите си приятели, с добрите

си сестри. Отричането на едно е приемане на друго. Изваждаме нечистия въздух, приемаме чистия въздух. То е новото разбиране. Ние изхвърляме старата любов, приемаме новата Любов, която носи живота. Новата Любов, която възкресява човека. По старата любов се учим да жертвуваме, затова трябваше да умираме. По новата Любов ще живеем, ще възкръснем. Благата, които Бог ще ни даде да носим на всички, които ги очакват. Няма защо да умираме. Трябваше да умрем, за да вземе туй, което сега го даваме. Сега, понеже, всеки се е отказал от всичко, трябва да бъдем носители на великото. Като срещнеш човека да му кажеш една дума да ти вярва. Аз ви говоря за неща, които са опитани. Най-големите страдания, които имаме, са от хората. От човешките мисли, не казват: Това е лъжа. Това не е тъй. Божествената Любов винаги остава Любов при каквито и да е условия. Божествената Мъдрост при всичките условия не може да се измени. И Истината не може да се измени. Ако човек се осмели да лъже, той създава най-голямото нещастие за себе си. Трябва да бъдат всички доблестни. Направиш погрешка, не осъждай никого, оправи я, кажи: „Бог е Любов и аз ще служа на Любовта. Бог е Обич и аз ще бъда в Обичта."

Та казвам: Всички сега трябва да бъдете смели и решителни. Ще кажете, сега търсите спасението. Не е въпрос сега за спасение. Светът се съди и всичките хора, ние се намираме в едно обсадно положение и целият свят. Онези, които идват да оправят света, не е само един. Целият свят от милиони години, които се приготвят, идат, идат, нищо повече! Няма нищо в света, което може да задържи новия порядък в света. Новият свят ще бъде свят на Божествено Милосърдие, Кротост, Въздържание, на Справедливост. Ще бъдат задоволени нуждите на всички хора. Всеки народ ще бъде под смокинята и като капе смокинята, ще яде и ще благодари на Бога. Във всеки дом ще има пеене, свирене, изобилие. Няма да има прегърбване на хората. Като заминава в другия свят, ще каже, елате аз отивам на другия свят. Няма да има такова умиране, както сега. Казва, оставам тялото и заминавам. Вземете грижа за моите дрехи. След 10, 15 години пак ще се върна.

Наближило е Царството Небесно. При вратата е. Пригответе се да го приемете с умовете си. Пригответе се да служите на Бога, така както не сте служили. Единствен Той заслужава да служим на Него. Когато започнем да служим, тогава ще разберем какво нещо е човек. Когато се научим да служим по закона на Любовта и Обичта, ще бъдем направени по образ и подобие на Бога. Както едно време, когато Бог е казал да бъде светлина и станало светлина. Така сега Бог казва да дойде Любовта в света и тя ще дойде. Нека душите ви да бъдат залог. Вашата душа е залог, която Бог е вложил във вас. Да употребим ума и сърцето само за бъдещия порядък.

О т ч е н а ш .

14. беседа, държана от Учителя
на 28 декември 1941 г., 10 ч. с., неделя
Изгрев. София

1941_12_31 Едно, две, три
Общия окултен клас

ЕДНО, ДВЕ, ТРИ

„Отче наш"
„Красив е животът"
„Изгрява Слънцето"

Пишете свободна тема: „Първото ми възпоменание". Първото нещо, което се е отпечатало, като сте дошли на Земята, първото нещо, което ви [е] обърнало внимание.

Животът си има свои несгоди. Има известни буболечици, които развалят живота. Както има буболечици, които развалят плодовете, така има буболечици, които развалят и човешкия живот. Всички се тревожите и не знаете защо. Тревожиш се и не знаеш защо. Има буболечица, която те смущава. Тази буболечица може да е дошла от дядо ти, или от баба ти, ти сега ѝ дадеш условие, излюпи се, смущава те.

Вие отдавате несгодите на живота, че това нямате, онова нямате. Човек има всичко изобилно. Кой може да се оплаче, че няма достатъчно въздух? Изобилно въздух имате. Кой от вас може да се оплаче, че няма изобилно светлина? Изобилно светлина имате. Кой от вас може да се оплаче, че нямате вода? Изобилно вода имате. Освен за пиене, и за миене имате вода. Може да се оплачете, че достатъчно хляб нямате.

По някой път хлябът е твърд. Защо става твърд? Твърд е, защото вие го приготвяте. Не знаете как да го месите. Например, ако на хляба, на житото турите малко картошки, мекотата е малко по-голяма. Казано е, че злото изсушава хляба, а доброто го омекчава. Един човек като ти даде хляб, по хляба може да знаеш добър ли е или лош. Даже едно дете като се роди, дайте му да яде и вие ще знаете какво ще стане това дете. Питам: малката гъсеница какво ще яде? Може ли да яде мед? Тя яде листа, листата са необходими за дърветата. Туй, което е необходимо за едно дърво, листата, са дихателната система на дърветата и гъсениците изяждат тия листа. Често растенията се осакатяват от тия гъсеници, които им изяждат листата.

Сега вие искате да знаете причините, защо се случва това така или другояче. Отвън е студено. Защо е студено? Имаме 20 градуса студ. Защо е? Тия уреди, с които се измерва, показват, че е 15–20 градуса под нулата.

Студеното време показва, че има много малко влага. После, студено е, понеже повече динамизъм има. Хубав е студът. То е един признак, че хората са станали много лоши и затуй иде лошото време, студът. Студът укротява лошите хора. Лошият човек при студа свие се малко, става по-добър. Когато хората станат добри, времето става топло. Но туй, което е хубаво за добрите хора, други стават в топлото време лоши. Вземете една змия – през зимата тя е кротка, светия е, може да я пипаш и никаква пакост не прави, но в топлото време и добрите хора хапе. Пуска отровата си и [човек] умира от нея.

Та, по някой път вие искате хубавия живот, а не знаете, че в хубавия живот змиите хапят, комарите хапят. Щом дойде доброто, злото се явява като едно последствие. Сега определям кое е зло: Туй, което постоянно взема, е зло, туй, което постоянно дава, е добро. Питате по някой път: „Аз добър човек ли съм или лош?“ Казвам: Ако постоянно даваш, добър си, ако постоянно вземаш, лош си. Защо е така? Че как трябва да бъде? Вие казвате: „Той е добър певец.“ Кой е добрият певец? Добрият певец трябва да дава нещо, веднага се изменя твоето настроение. Ти си неразположен. Щом пее, сменя се твоето състояние, дава ти нещо добрият певец. Който разваля настроението, е лош човек, а който оправя настроението, е добър. Същото е и за свирците. Който свири добре, оправя настроението, а който свири зле, го разваля.

По някой път неразположен е човек. Гледам, неразположен си, понеже си грозен. Щом си грозен, хората не обръщат внимание на тебе. Щом си красив, обръщат внимание. Какви са последствията, ако си красив? Красотата започва с буквата к, която показва неустой. Красивият човек е неустойчив по естество. Красивият човек мяза на една разляна вода, често има наводнение. Който е близо до реките, винаги ще опита красотата на красивите хора. После, красивите хора са много разточителни. Когато се облича, не е скромен, а иска да облече една дреха за 20–30 000; ако носи пръстен, не носи от 100 и 1000 лева, но иска 20, 30, 40 или 50 000. Навсякъде се показва, огърлица носи от 100, 200, 500 000 лева. Във вас се зарежда желанието да бъдете богати. Щом искате да станете богати, вие сте станали красиви, защото не се задоволявате с малко. Богатите хора са много красиви, искат апартаменти с големи прозорци, украсени с боя, с градини, с оградите, с цветя, с шадравани.

Природата е видяла, че човек има големи желания и е създала всичко заради него. За пример, много от накитите, с които хората трябва да се украсяват, идат от Слънцето. Много постижения имате. Даром се дава, природата всичко дава, но ще платиш за превозните средства. Всичко даром се дава, но превозът често скъпо струва. Ние взехме една хартия от

Русе, 2000 килограма и докато дойде, за навло платихме 5000 лева. От Русе дотук 5000 лева платихме, а докато дойде от Слънцето дотук, какво е навлото? Един килограм хартия повече се качи. Едно кило от Слънцето да дойде, колко ще се качи? Казвате: „Тия работи са обикновени." Не са обикновени. Щом се качи навлото, ние имаме един порядък, който не е Божествен – то е човешки порядък. В природата съществува един порядък, който не е Божествен. Не само тука, на Земята, съществува, но и на другите места съществува един порядък, който не е Божествен. Ние ще оставим тази философия.

Какво нещо е злото? Злото е туй, при което светът не може да се създаде. Зло е туй, при което едно дете не може да се роди. Зло е туй, в което щастлив не може да бъдеш. Зло е туй, при което любовта не може да се прояви. Зло е туй, при което мъдростта не може да се прояви. Зло е туй, при което истината не може да се прояви. Какво ще кажете на това? Колцина от вас може да разрешат този въпрос?

Казвате: Как тъй, любовта не е ли всесилна? Ами че тя, защото е всесилна, затова иска злото. Ако беше слаба, щеше да го държи надалече. Понеже е силна, казва: „Ти ми трябваш. Ти като дойдеш, всичко мога да направя при тебе." Злото може да изпълни най-малкото пожелание на любовта. Доброто по някой път седи и мисли. Ако дойде човек на гости, казваш: „Скоро заколи кокошката!" Не мисли. После – печени яйца, варени яйца или с масло. Доброто ще мисли дали да заколи кокошката или не, дали да изяде яйцата или не. По някой път гледам, много хора има, които са добри, но носят едно болезнено състояние. Казват: „Какво да ям?" Каквото дал Господ. „Колко масло да му туря?" Че колко масло ще му туриш? Ако си миеш лицето, колко вода ти трябва? Малко вода. Ако ти всяка сутрин трябва да направиш една баня, при 30 градуса студ каква баня се прави? Като е студено, не може да се прави баня. Като се умием, ще замръзне водата. Трябва да се мием при топло време. При студено време човек не се мие.

Сега засягам вътрешния живот, който страда от малки буболечици. Ти страдаш от една малка буболечица, че аз съм лош човек. В какво седи лошият човек? Някой казва: „Аз съм лош човек." Той като казва това, страда от буболечици. Щом е лош, има буболечици, те го правят лош. Лошото седи в буквата ш, там е лошото. Ш-то, това е лошият човек. Трябва да започне да се реформира. Отношение има. По какво се отличава лошият? Носи един голям товар. Грозен е този. Красивият, той е един лодкар. Докато времето е тихо, много приятно с платната ходи. Ако дойде една буря, може мачтата да се счупи, лодката да се обърне и може да се удавиш във водата. Значи красивият трябва да бъде внимателен. Той е

лодкар и трябва да знае как да се справи със своята мисъл, със своите чувства. Вие разглеждате човека. Вие трябва да разглеждате какво нещо е неговата мисъл, какво нещо са неговите чувства и какво нещо са неговите постъпки. Който разбира законите, като види тия букви, те са символи. Нали знаете, българинът има ш на вилата. Някой път вилата му е с два бода, някой път три, набожда и дига нещата.

Та, казвам: При сегашните условия трябва да се пазите от буболечици. Добрите условия дават добри условия за буболечиците. Някой път питате защо са лошите условия – да спрат буболечиците. Защото при лошите условия буболечиците не могат навреме да се излюпят. Гледам в София, когато пролетта е хубава, явяват се едни буболечици и като цъфнат плодните дървета, изядат плода и не могат да завържат. Някой път закъснеят да се излюпят и тогава завързват хубави плодове. По лозята имаме една болест, филоксера, и трябва да се пръскат листата със син камък. Имаш хубаво чувство – и туй, хубавото чувство, има свои листа и цвят. Има цвят, който трябва да цъфне и да завърже. При този цвят, при туй, което си намислил, не се явява плод. Някоя буболечица го е изяла. Няма син камък. Пък и да имаш син камък, как ще го напръскаш? Някой човек страда от буболечици. За да го освободиш, какво трябва да направиш? По някой път аз се чудя, когато хората искат да реформират. Натиснали го и буболечици. Не че е лошо, но го натиснали буболечици.

Допуснете, че ти седиш на стола и една игла има закачена и тази игла започва да те мушка – може ли да бъдеш свободен? Ти ще се дигнеш. Ако бута по-малко, разбирам, не се забива повече. Казват: „Защо не седиш на стола?“ Има нещо, което те безпокои. Сега всички вие имате по една игла, която ви безпокои. Казвате: „Страдания имам.“ Игла е това. Казвате: „Въглища нямам, едва 100 килограма са останали, а студът се увеличава, какво ще се прави?“ Чорапи няма, топли чорапи няма, обущата са скъсани и т.н., безпокоиш се. Какъв цяр сега има за тебе? На гладния му трябва хляб. Дадеш му хляба – „ама твърд е хлябът“. Зъбите са изпопадали, слаби са зъбите. Хляб има, но е твърд. Казва: „Яж!“ – „Твърд е, с какво ще го дъвча?“ – „Тури вода.“ Водата е замръзнала. Трябва малко огън, да се размрази водата, да туриш твърдия хляб да стане мек, да го ядеш.

Та, казвам: За да можем да живеем един отличен живот на Земята, трябва голяма наука. Не се живее лесно. Не е лесна работа като дойдат тия буболечици. Аз съм ги изучавал всичките буболечици какви са. Шарени буболечици има, раждат се много шарени, колко са красиви. Ние имаме един наш приятел, няма да му кажа името, той се занимава с буболечици. И хиляди буболечици улавяше, спиртосваше ги, хващаше ги 10–15 години, даже и в странство ходи. Но случи му се едно нещастие на крака и

трябваше да го отрежат. Той ми казваше: „Зная защо ми се случи. Хиляди буболечици, които хващах, дупках ги, мушках ги, и до мене дойде – и мене надупкаха.“ Хванеш една пеперуда, набодеш с игла, препарираш я – един ден и тебе хванат, и тебе те препарират. Казва: „Ако не се занимавах с буболечиците, кракът ми щеше да бъде здрав.“ Ходиш да гониш пеперуди, не една, не две, не три, не 100, но 20–30 000 и минаваш за учен човек. С топлийка набодеш многобройни пеперуди. Най-после природата те пита: „Тебе тия буболечици защо са ти, защо не ги остави свободни, защо ходиш да ги хващаш?“ Хвани две–три, разбирам, но хиляди защо са ти?

Та, казвам: И вие имате желания, може да ги препарирате. Ако вземете хилядите ваши желания да ги набучите с игла, тогава страданията идат. Вие нямате право да препарирате вашите желания. Аз виждам доста човешки желания, турени в каца, на армея направени. Всички ние, съвременните хора, трябва да се освободим от това. Човешкият свят търпи това насилие, но Божественият свят никакво насилие не търпи. Пестили не търпи. Варени сливи не търпи.

Та, казвам: Най-първо ще се освободите от всичко онова старо. Ние страдаме от един живот изостанал. Някой път се храним с консерви и сега опитваме тия аперитиви. Често може да наблюдавате, когато човек дойде до една фаза. За пример сръднята. Сръднята е зло. Но без туй зло ти не може да се проявиш. Винаги сръднята със сантиметър може да се мери. Широчина има и дължина има. Ако човек е на 21 година и главата му е 20 сантиметра широка, той е кротък човек. Ако тази *линия* стане 14–15 или по-голяма, ако е 16 вече, вие обичате да се сърдите и както конете поритвате. Ако е широка 17 сантиметра, той […]. Много естествени са законите. Една топка, ако пуснеш отблизо на Земята, няма да направи никаква пакост, но ако има един килограм тежест и пада отвисоко, тази топка е опасна.

Та, казвам: Трябва да се изучават онези психологични прояви. Ако ти в себе си дадеш ход на едно желание… Има желания взривни, има желания, направени от много взривни вещества. Като приближиш при такива желания, трябва да бъдеш внимателен, да не стане някое избухване. Не е лошо човек да бъде енергичен, но трябва да знаеш как да прекараш тази енергия. Ти ще бъдеш естествен. Ще свършиш работата, ще ходиш добре, ще мислиш добре, ще ядеш добре. Тази енергия навсякъде ти трябва. И за ядене ти трябва. Ако главата ти не е широка, не може да ядеш. Ако един човек би имал една глава, която има само един сантиметър широчина, какво ще свърши? Нищо няма да свърши. Ако главата е дълга 19 сантиметра, а широка един сантиметър, нищо няма да свърши.

Онези, които не разбират как природата строила… Имате числа, които са красиви. Имате 1 – мярка на нещата, имате числото 2 и после – 3. Едно красиво число е 123. Едно Божествено число, което става основа на всеки дом, то има хармония вътре. Ако вие махнете 2 и остане само 3, веднага туй число става опасно: 13. Имате хармонично съчетание. Тази единица в себе си е активна, съдържа всичките киселини. За числото 2 казвате, че е лошо, но туй число 2 е, което може да укроти единицата. То укротява нейната енергия, туря я на работа. Числото 3 хармонизира. В туй съчетание има Божествен порядък. Божествената любов се е намесила вътре. Трите добродетели са се намесили.

Единицата е Любовта, двойката е Мъдростта, а тройката е Истината. То е най-красивото съчетание. За да разбереш туй, трябва да влезеш в Божествения свят. Щом влезеш на физическото поле, в порядъка на хората, тия числа вече произвеждат най-големите страдания. Това число образува дома: единицата е бащата, 2-те е майката, а 3-те е синът. Един ден синът се разболее, майката се тревожи, бащата се тревожи. Умре синът и нещастието дойде в дома, обезсмисля се животът. Три-те изчезнало. В един свят, в който синът умира и остават бащата и майката, те нямат цел в живота си. Или пък в един свят, дето бащата и майката умират, остане синът, пак се обезсмисля животът.

Та, казвам: Туй число 123, то спада към безсмъртните числа на Божествения свят. Когато човек разбере законите, 1-то значи Законът на Любовта, 2-те е Законът на Мъдростта, а 3-те е на Истината. Три закона, по които човек трябва да живее. Единицата вие считате, че е един кол. Единицата е един символ.

Какъв е общият сбор? Общият сбор е 6. 1 и 3 правят 4, 2 и 3 правят 5, а сборът от трите числа дават 6. Имате 4, 5 и 6. Извадих другия порядък на нещата и пак имате същите отношения. Ако събереш 2 и 3, образува се числото 5. Но то е число меко. 1 и 3 е силно число. 1 и 3 дава 4. Други род сили се явяват в природата. За в бъдеще ще има много палави деца. Сега не искам да се спирам. Палавите деца може да ги укротиш с числа като пишат. Без да им разправяте, започват да се укротяват. Едно дете, научи го да смята – то започва да се поправя. Като започне с всичките числа да работи, то действува благотворно.

Та, казвам: Същият закон е и с пеенето. Сегашното пеене имате: до е единица, ре е 2, а ми е 3, фа е 4, сол е 5, ла е 6, си е 7. Туй е много произволно. За пример, ако ти искаш да внесеш в живота си [чрез] пеението известна мекота, трябва да вземеш ми. Ако вземеш ми, можеш

да произведеш известна мекота. Има известен род трептения, едно съчетание на числата. Ако искаш да внесеш активност в себе си, ако не си активен, ре произвежда активност. Ако искаш да се освободиш от неприязнени чувства, ограничен си, ако ти вземеш вярно до, ти ще се освободиш от ограниченията. Един затворник, който иска да се освободи от затвора, трябва да пее до и ще се освободи. Като посееш едно житно зърно, трябва да започнеш да пееш до. (Учителят пее „до“.) Като намери трептенията на ре, ре е път, по който може да излезе навън. Имаш някаква мъчнотия – пей до. Като намериш ре, ще излезеш от тази мъчнотия. За да се освободиш, трябва да имате и ми. Ми, това е числото 123.

Сега казвате: „Като идем на небето, какво ще правим?“ Ще учите туй, което ви смущава. Ще видите каква красота се крие. Вие сте при голямото богатство и като сляп човек, с краката си туй бутнете, онова бутнете, това съборите, онова съборите, най-хубавите работи не можете да видите. Като се отворят очите ви, ще бъдете много внимателни. Като ви се отворят очите, ще видите, че не трябва да се бутаме навсякъде. Сега на господа Му е приятно такива, каквито сме. Ние, такива, каквито сме, един на друг не сме приятни, но на Господа сме приятни. Ние на Господа сме приятни, но един на друг не сме и казвате: „Защо е така?“ Господ те одобрява, хората не те одобряват.

Казвам: Законът на Любовта е закон за Бога. Трябва да изучавате 123, то е най-мощното число. Едното е Любовта. То държи за идеята. Без Любов нищо не може да се направи в света, без Мъдрост нищо не може да се направи в света и без Истина нищо не може. Това е едно число, то е едната страна, то е плюс, то е и отрицателната страна. Другото сега какво е? С Любовта всичко може, с Мъдростта всичко може, с Истината всичко може. Тогава имате съчетание 123. 1 е равно на 4, 2 е равно на 5 и 3 е равно на 6. Това са производни числа.

Живот, Знание, Свобода излиза от Любов, Мъдрост и Истина. Тогава, за да разбираш живота, трябва да имаш контакт с любовта; за да разбираш знанието, трябва да имаш контакт с мъдростта; за да разбираш свободата, трябва да имаш контакт с истината. Те са вътрешни закони, които действуват в нашия живот. Ние често мислим и казваме: „Това нямаш, онова нямаш.“ Външните неща са проекция на вътрешния свят. Вие всякога считате, че вътрешният свят е по-малък, но има един свят, който е по-обширен от света, в който живеем. Духовният свят го схващаме в себе си. Духовният свят обхваща физическия свят отвътре и отвън го прониква. Едно същество от невидимия свят, като дойде при тебе, то вижда всичко. Ти заради него си прозрачен, вижда всичко скрито – и най-тайното. Като погледне, всичко вижда. Като влезе в един хамбар, вижда житото,

царевицата, консервите, ябълките, всичко, което е затворено. Туй същество без ключ влиза вътре. Ти си се осигурил с хиляди работи.

Казвам: Вътре в нашето сърце, в нашия мозък ние имаме доста консерви от миналото. Туй индуското учение за кармата не е нищо друго, освен да ядеш кисело зеле след 400–500 години. Да допуснем, че преди 500 години сте били учител, много сприхав учител сте били. Към всичките ученици на общо основание безразборно сте се отнасяли. Българите имат три метода за възпитание. Първите български учители към ленивите ученици са прилагали фа̀лагата. Ще турят краката им във фалагата и ще ги бият. Знаете защо? То е, да събудят доброто в тях, затуй бият краката. После намерили, че не е практично, защото трябвало двама ученици да дигнат краката на този, когото ще бият, и тогава учителят бие. Той отдолу се моли: „Стига, господин учителю!“ Счели са го това за непрактично и тогава са туряли ученика на гърба и учителят ще го бие по задницата. Намерили, че и този метод не е практичен. Тогава дошъл методът ученикът да си подаде ръката и учителят с дрянова пръчка удря по дясната и по лявата ръка. Намерили, че и този метод не е практичен. И дошли да удрят по лицето по един шамар. И вие сега употребявате този метод. Сега първият метод майките го употребяват. Ще вземе някое дете и ще го напляска по задницата.

Та, казвам: В природата съществуват ред методи, които хората са употребили в миналото, от които са останали остатъци. По някой път искаме по стар начин да възпитаваме света. Така не може да се възпитава вече. Малкото дете е по-силно от тебе, как ще го биеш? Един български баща ми казваше: „Аз бях малко сприхав, обичах да се скарам с жена си, обичах да я потупвам. След като я натупам, ще се извинявам. По някой път и момчето си го потупвах, то плаче, казва: „Не ме бий!“, аз не го слушах. Като стана на 21 година, аз пак биех жена си, туй дете като скочи, като ме хвана за ръцете, казва: „Татко, не ти позволявам да биеш мама.“ Като с клещи ми хвана ръцете.“ Казва ми: „Отсега нататък не ти позволявам да я бутнеш.“ Какво ще правите тогава? Тогава иде страх. Господ не съизволява с насилието в света. Ще дойде един ден и ще ти кажат: „Отсега нататък не се позволява насилие.“ Тогава трябва да мислим.

Та, ние често постъпваме много зле със своя ум, много зле постъпваме със своето сърце, зле постъпваме със своето тяло, а по някой път постъпваме зле и със своята душа. Чудим се защо страдаме. Страдаме, защото постъпваме зле. Ако ти постъпваш зле с ума си, ти си създаваш лоши условия. Ако ти постъпваш зле със сърцето си, ти създаваш лоши условия. Ако ти постъпваш зле с тялото си, създаваш лоши условия. Ако постъпваш зле с душата си, ти създаваш лоши условия. Трябва да се

реформираме, да постъпваме добре с душата си. Никога да не огорчим душата си. Да не огорчим душата си, това е изразено в Писанието така: Да не огорчим Духа си, Който те е освободил. В Неговото присъствие да бъдеш изправен. Когато говориш, когато мислиш, каквото и да правиш, Той да е доволен от тебе. Не безразборно да правиш каквото искаш. В това седи вътрешното самовъзпитание. Има лоши последствия, има хиляди болести, които мъчат човека. Ние не сме постъпили добре със своя ум, ние не сме постъпили добре със своето сърце, ние не сме постъпили добре със своето тяло и със своята душа и вследствие на това са се родили тия болести, тия страдания.

Казвам: Сега влизаме в новото възпитание. Ще живееш по законите на Любовта. Изведнъж няма да стане това. Ще се учиш тъй, както се учи. Сега, като ви разправям, вие казвате: „Как е възможно човек да бъде тих, може ли да бъде тих човек?“ Турят те в пещта, искат да те горят – може ли да бъдеш тих? Ще крякаш. Ако турят дърва и турят един гвоздей в огъня, дървата ще изгорят, а гвоздеят ще остане, без да изгори. Ако вие не може да добиете свойството на гвоздея, дървата да изгорят, а гвоздеят да се пречисти от ръждата… Сега сме дошли до една фаза, трябва да изучаваме свойството на гвоздея да не горим. Всичко около нас да гори, ние само да се нагорещяваме, да омекнем, без да изгаряме. Под думата изгаряне разбираме енергията в тебе се намали, изчезне, не може да я употребиш, а гвоздеят, след като е бил в огъня, може да го туриш на работа.

Трябва да минем през огъня, да се приготвим за по-добър живот. Не да имаме туй свойство на дървата и на въглищата, да изгаряме. Някой път вие при най-малките изпитания изгубвате най-хубавите мисли. Обезверявате се и казвате: „Празна работа е да вярва човек“ – ти си изгорял, че ти си станал пепел! Някои мислите, че това е детинска работа, да бъде човек благ, мислите, че това е детинска работа. Кроткият човек е силен човек. Вие свързвате кротостта със слабостта. Няма по-силен от Господа, но Той те оставил и те гледа, да вършиш каквото искаш, нищо не ти казва, не те критикува. Може да те хване и да направи всичко, каквото иска, но те гледа, оставил те даже на Него да Му даваш съвети, да казваш: „Защо Господ така е направил света?“ Не е твоя работа да мислиш защо Господ е направил света така. Слушал съм да казват: „Господ ме е направил мъж.“ Какво трябва да те направи? Жената казва: „Защо Господ ме е направил жена?“ Детето казва: „Защо Господ ме е направил дете?“ Какво трябва да го направи? Едно-то става 2, 2-те стават 3, и 3-те може да стане едно1, а може да стане и 2.

Едното ще вземеш, ще го туриш на цигулката. Ще опънеш една жица от 4 единици и като ги нагласиш, ще започнеш да свириш. Ще вземе един лък

и ще го тури на работа. Който знае, ще свири, а който не знае, ще вземе като тояга, този удари, онзи удари. Който знае, ще свири с него. Капелмайсторът взема тояжката, цигуларят взема лъка и като направи някой погрешка, и наместо да бие с лъка децата, казва: „Ха̀, деца, до–ре–ми“, и децата пеят.

Къде е до в ръката? Цялата дясна ръка е до. Имате 3 стави в ръката. Китката – една, до лакътя – две и до рамото – три. От рамото до лакътя е до, от лакътя до китката е ре и от китката до края на пръстите е ми. Започвате от женската страна, лявата ръка – и там имате до–ре–ми. Ако вземете пръстите, и там имате 3 стави. Първата фаланга е до, втората е ре, а третата, най-крайната, е ми.

Та, казвам: Всяка една става съдържа един основен тон. Има преплитания, понижения и повишения в човека. Човек ако разбира закона, един ден като музикант ако станете, туй, както се разбира музиката, тя е такт на живота и тогава може да моделирате всичките удове. Може да моделирате веждите, може да моделирате ушите, може да моделирате космите си, всичко може да моделирате. Може да моделирате стомаха си, как да ядеш и колко да ядеш. Може да моделирате дробовете си, как да дишаш. Съдържанието става музикално и тогава имате един приятен живот.

Ти ще бъдеш тъй подвижен. Като знаеш музиката, ще вземеш един тон хубаво и никой няма да те вижда. Има тонове, които като вземеш, ставаш невидим. Ако искаш да станеш видим, ще вземеш друг тон и ще станеш видим. Сега питате: „Ние какво може да направим?“ Вие ще кажете: „Аз ще започна да служа на Любовта, ще служа тя каквото ме учи. Ще служа и на Мъдростта, ще служа и на Истината. Три учители имам. “ Човек, който служи на Любовта, на Мъдростта и на Истината, или общо казано, човек, който служи на Духа, той може да се учи. Знанието е дадено като лед – трябва да знаеш как да го разтопиш. Един плод, докато не го ядеш, не може да извадиш онази енергия, която е скрита в него. Ако не знаеш да четеш, не може да се ползуваш от книгите.

Много хора сега обичат да четат романи. Романът е построен на същите условия. В романа има баща, майка, син, той е героят, той е основата на романа. Героят и героинята. Децата представляват публиката. Те се умножават. После ще има една героиня, която ще видиш как живее. Този герой запознава се с нея, постъпва щедро, услужва ѝ. Героинята прави същото. Хубаво е някой път да четете романи, само по някой път героинята, за да представи по-интересно, ще припадне. Че припада героинята, не го считайте геройство, от страх човек припада.

Героинята като види героя, ще припадне на земята. Тя се уплашила от героя. Герой, който не събужда героините да стават, а ги прави да падат на земята, то е една слабост. Иска да покаже, че тя, като го видяла, казва: „Досега бях упорита, а сега съм на твое разположение, каквото кажеш, ще го направя.“Още като го види, легне на земята. Аз ви обяснявам това. Героинята ще дойде при огъня, какво ще направи? Като дойде огънят, стопи се. Аз виждам другата страна на романа. Романистът иска да каже, че пред героя, всичките наши страдания, които имаме, да се стопят. Да станат за работа. Водата потече и тя може да обслужи на всички растения. Ако е в ледено състояние, тя е неподвижна.

Може да дадем сега ред обяснения, някой може да каже, че „мен не ми харесва това“, но то е едната страна. Аз виждам и добрите страни. Авторът пише, че героинята припаднала, но се придобиват качества, в които човек трябва да бъде готов да услужи. Не да служим на човешкия свят. Под думата служение разбирам да служиш на Божествения свят. Тогава служението има смисъл. На един съвременен свят да служиш, туй служение не е на място. Да служиш на един свят несъвършен е опасна работа. Да служиш на дявола, ще станеш като него. Да служиш на Бога, ще станеш като Него. Ако ме питат защо хората са лоши, ще ви кажа: защото служат на дявола. Какво трябва да правят? Да служат на Бога. Ти не можеш да влезеш в огъня, ако не придобиеш свойствата на огъня. Желязото, макар и да не изгаря, нагорещява се. Дървото в огъня не пепел ще се превърне. Туй дърво, поставено в Божествения свят, не изгаря. Житното зърно, като се постави на Божествения огън, израства и дава плод. Ако влезем в Божествения живот, ще бъдем растения, които плод ще дадем. В човешкия свят или на пепел ще се превърнем, или като желязо ще се нагорещим.

Сега какво ви коства на вас да пеете? Някои от вас казвате, че нямате глас. Всеки човек, който диша, има глас. (Учителят пее „до“.) Харесвам в туй отношение до. О-то винаги дава форма, носи естествената форма на един тон. Буквата а – а-то, този тон е натоварен. Има съдържание, плътен става. И-то дава широчина на тона, е-то дава височина на тона, и-то дава сила. Щом искаш да усилиш един тон, тъй ще го усилиш. Фа-то е натоварен тон, то е в центъра. Фа-то е в центъра, а всички други тонове са наоколо. Фа-то е основен тон на земята. В музикално отношение да вземеш фа много правилно, тогава ще бъдеш много устойчив. Цялото здраве почива на фа-то. Щом се разколебаят трептенията на фа-то, тялото боледува. Щом подобрите фа-то, естественото положение на тялото иде. Сол е на красотата. Щом изгубиш красотата си, щом нямаш понятие за красотата, сол не може да вземеш вярно. Ла-то е за постижение. Един тон, който узрява, е ла. Следователно ако ти вземеш ла вярно, каквото почнеш, ще го

свършиш добре. Ако не знаеш да вземеш сол вярно, няма да знаеш как да се обличаш, как да говориш. Много работи, които хората не могат да довършат, то е защото не пеят правилно. Или по обратния път, ако ние се обличаме хубаво, ние подсъзнателно започваме да се приближаваме към музикалния свят.

Затуй казвам: Мисли добре, чувствувай добре, постъпвай добре. 1, 2, 3. Мисли добре, като човек мисли за любовта, мисли за мъдростта, мисли за истината. Ти с любовта ще внесеш смисъла на живота. С мъдростта ще дадеш обсег, ще видиш, че цялата Вселена е създадена за тебе. И 3 – ще дойде [истината], да знаеш как да се ползуваш от твоята свобода.

Някои от вас се дразните вътрешно, като че ли ви липсва нещо. Попейте си. Някой от вас каква песен трябва да пее? Някой от вас, който е остарял, може да пее:

Остарях, остарях, остарях,
за да се подмладя,
за да се подмладя.
И това ще стане,
когато поумнея.
От днес
започвам да се подмладявам,
макар да съм стар.
От днес
започвам да се подмладявам.
Остарях, остарях,
защото не знаех
как да следвам Любовта.
Но днес понеже започнах да уча,
започнах да се подмладявам.

Туй мяза на оперно пеене. (Учителят пее

Който живее в Божествения свят,
не остарява никога в живота,
той вечно се подмладява.
Това е Божественият свят,
вечно да се подмладявам.
Не може вече постоянно
на стола да стоя.

Като идете някъде, вие очаквате да ви дадат стол. Вие сте на скамейката и след като ви поведат, ще станете на крака. В Божествения свят столът е на крака. На крака ще седиш, прав. След като се научиш на крака да седиш,

ръцете трябва да се научат да работят. (Учителят пее

Седя на стола си аз,
седя на стола си аз.
Това са моите любезни крака.
Аз сядам на стола,
който ми е определен от Бога,
довсегда.
Сядам на своя стол,
на своя стол.

(Пее

Ставам от своя стол,
започвам със своите ръце да работя.
Всичко мога да направя
със своите ръце.
Картини да рисувам,
на пиано да свиря,
всички тонове да вземам.

В човека трябва да се роди едно желание да пее. Ние се стесняваме. Аз ви пея, защото съм в Божествения свят. Другояче, не бих си хабил гласа. Моята песен отива и всички хора трябва да пеят. Ще работим и няма тъй и тъй. Музикални трябва да бъдем. Ако ти не знаеш да пееш една песен на баща си, ако ти не знаеш да пееш една песен на майка си, ако ти не знаеш да пееш една песен на своята мисъл, на своите чувства и постъпки… То е

числото 3. Ще пеете тихо. (Учителят пее

Не се безпокой,
няма защо да се тревожиш за неща,
които не влизат в твоя живот,
нито в твоята мисъл,
нито в твоите чувства и постъпки.
Те не вземат никакво участие.
Не се тревожи,
напред ти върви,
добре ти мисли,

тогава ти ще приемеш
Божественото благословение.

Пей си:

Стани, стани, дигни юргана си.
Доста вече ти спиш,
не се тревожи, зло не мисли.
Бъди готов доброто да правиш
и винаги наред да ходиш.
Прави ти доброто, прави ти доброто,
от него не се отказвай.
Прави ти доброто. То е при теб.
Не го презирай,
защото презрян ще бъдеш.
Почитай туй добро
и почитан ще бъдеш.
Почитай ти доброто,
почитан ще бъдеш,
светли мисли ти ще имаш,
благородно сърце в теб ще тупти
и здрав ти през всичкия си живот ще бъдеш.

„Отче наш“

14-а лекция от XXI година
на Общия окултен клас (1941–1942),
държана от Учителя
на 31.XII.1941 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София – Изгрев.